

Manh Phi Đãi Gả

Contents

Manh Phi Đãi Gả	3
1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua	4
2. Q.1 - Chương 2: Thủy Phủ	8
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	12
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	16
7. Q.1 - Chương 7	19
8. Q.1 - Chương 8	21
9. Q.1 - Chương 9	24
10. Q.1 - Chương 10	26
11. Q.1 - Chương 11	29
12. Q.1 - Chương 12	31
13. Q.1 - Chương 13	33
14. Q.1 - Chương 14	35
15. Q.1 - Chương 15	37
16. Q.1 - Chương 16	40
17. Q.1 - Chương 17	42
18. Q.1 - Chương 18	45
19. Q.1 - Chương 19	47
20. Q.1 - Chương 20	50
21. Q.1 - Chương 21	52
22. Q.1 - Chương 22: Ván Cờ	55
23. Q.1 - Chương 23: Sóng Gió Bắt Đầu	58
24. Q.1 - Chương 24: Bức Tranh Biển Mất	60
25. Q.1 - Chương 25: Tâm Tư	62
26. Q.1 - Chương 26: Đùa Giỡn	65
27. Q.1 - Chương 27: Mỗi Người Một Tâm Tư	67
28. Q.1 - Chương 28: Bị Cự Tuyệt	70
29. Q.1 - Chương 29: Bị Cự Tuyệt (ii)	72
30. Q.1 - Chương 30: Thủy Lão Gia	75
31. Q.1 - Chương 31: Ra Điều Kiện	78
32. Q.1 - Chương 32: Hứng Thú	80
33. Q.1 - Chương 33: Viếng Thăm	82
34. Q.1 - Chương 34: Viếng Thăm (ii)	85
35. Q.1 - Chương 35	87
36. Q.1 - Chương 36: Ám Muội	90
37. Q.1 - Chương 37: Thua	93
38. Q.1 - Chương 38: Động Tâm	95
39. Q.1 - Chương 39: Khách Đến	97
40. Q.1 - Chương 40: Có Độc	100
41. Q.1 - Chương 41: Chuyện Cũ	102

42. Q.1 - Chương 42: Thăm Dò	104
43. Q.1 - Chương 43: Nhiệm Vụ	108
44. Q.1 - Chương 44: Thân Phận	111
45. Q.1 - Chương 45: Đạo Chơi Trên Sông	114
46. Q.1 - Chương 46: Rớt Xuống Sông	117
47. Q.1 - Chương 47	120
48. Q.1 - Chương 48	123
49. Q.1 - Chương 49	126
50. Q.1 - Chương 50	129
51. Q.1 - Chương 51	133
52. Q.2 - Chương 52	136
53. Q.2 - Chương 53	138
54. Q.2 - Chương 54	141
55. Q.2 - Chương 55	153
56. Q.2 - Chương 56	166
57. Q.2 - Chương 57: Rời Kinh Di Bắc Cảnh	177
58. Q.2 - Chương 58: Rời Kinh Di Bắc Cảnh (ii)	183
59. Q.2 - Chương 59: Đổi Thay Diệu Kỳ	186
60. Q.2 - Chương 60: Bệnh Cũ	198
61. Q.2 - Chương 61: Thanh Tĩnh	203
62. Q.2 - Chương 62: Vượt Núi	209
63. Q.2 - Chương 63: Bắc Vương Phủ	216
64. Q.2 - Chương 64: Yên Tiệc (i)	222
65. Q.2 - Chương 65: Yên Tiệc (ii)	229
66. Q.2 - Chương 66: Yên Hội	235
67. Q.2 - Chương 67: Hoàng Nê Hà	241
68. Q.2 - Chương 68: Nổi Songd	248
69. Q.2 - Chương 69: Thiên Tuyệt Tán	256
70. Q.2 - Chương 70: Không Buông Tay	262
71. Q.2 - Chương 71: Tổn Thương	271
72. Q.2 - Chương 72: Khám Bệnh Từ Thiện	275
73. Q.2 - Chương 73: Giết Gà	279
74. Q.2 - Chương 74: Tình Yêu Và Tổn Thương	293
75. Q.2 - Chương 75: Tiếp Chỉ	297
76. Q.2 - Chương 76: Lễ Khởi Công	312
77. Q.2 - Chương 77: Minh Thường Cường Bức (ăn Cướp Trắng Trợn)	325
78. Q.2 - Chương 78: Độc Cốc Mê Tình	341
79. Q.2 - Chương 79: Ba Người Cùng Đau	351
80. Q.2 - Chương 80: Yêu Hận Chung Đường	357
81. Q.2 - Chương 81: Hợp Tác	368
82. Q.2 - Chương 82: Đau Cũng Cam Lòng	374
83. Q.2 - Chương 83: Hữu Duyên Vô Phận	384
84. Q.3 - Chương 1: Bắt Đầu Tiếp Nhận	391
85. Q.3 - Chương 2: Suy Nghĩ Chu Toàn	402
86. Q.3 - Chương 3: Kiếm Tiền	408
87. Q.3 - Chương 4: Có Thai	417
88. Q.3 - Chương 5: Không Thể Kiểm Chế	424
89. Q.3 - Chương 6: Dựng Xây Tân Thành	435
90. Q.3 - Chương 7: Hữu Ý	442
91. Q.3 - Chương 8: Thay Đổi Chiến Lược	448
92. Q.3 - Chương 9: Kỳ Diệu Máy Thai *	456
93. Q.3 - Chương 10: Trúc Tu Lộ (xây Tường Thành, Mở Đường Xá)	462
94. Q.3 - Chương 11: Thương Cơ Vô Hạn	470
95. Q.3 - Chương 12: Nam Nhân Mỹ Sắc	476

96. Q.3 - Chương 13: Thiếu Chủ Trầm Gia	481
97. Q.3 - Chương 14: Tay Trong Tay	484
98. Q.3 - Chương 15: Đấu Thầu	490
99. Q.3 - Chương 16: Đấu Thầu (2)	494
100. Q.3 - Chương 17: Ra Là Thế	501
101. Q.3 - Chương 18: Chỉ Cưới Nàng	506
102. Q.3 - Chương 19: Thêm Nỗi Muộn Phiền	512
103. Q.3 - Chương 20: Mở Ra Ký Ức	517
104. Q.3 - Chương 21: Bỏ Lỡ Cơ Hội Tốt	524
105. Q.3 - Chương 22: Bên Nhau Hạnh Phúc	531
106. Q.3 - Chương 23: Yêu Và Được Yêu	535
107. Q.4 - Chương 1: Chấp Nhất Cuồng Điên	541
108. Q.4 - Chương 2: Đau Xé Lòng	546
109. Q.4 - Chương 3: Trở Lại Vương Phủ	552
110. Q.4 - Chương 4: Dây Sóng	557
111. Q.4 - Chương 5: Bắt Đầu	564
112. Q.4 - Chương 6: Nhỏ Cỏ Tận Góc	570
113. Q.4 - Chương 7: Hòa Làm Một	576
114. Q.4 - Chương 8: Hình Ảnh Đẹp Nhất	581
115. Q.4 - Chương 9: Hồi Kinh	586
116. Q.4 - Chương 10: Canh Phòng Cẩn Mật	592
117. Q.4 - Chương 11: Dẫn Lửa Thiêu Thân	597
118. Q.4 - Chương 12: Mẹ Nào Con Nấy	602
119. Q.4 - Chương 13: Cung Yến	607
120. Q.4 - Chương 14: Tiểu Miêu Chơi Xấu	614
121. Q.4 - Chương 15: Thăm Tướng Phủ	619
122. Q.4 - Chương 16: Cha Con Dĩ Bác	624
123. Q.4 - Chương 17: Ngày Giỗ Phong Ba	628
124. Q.4 - Chương 18: Người Tốt Hơn	634
125. Q.4 - Chương 19: Thái Hậu Tức Giận	637
126. Q.4 - Chương 20: Tiến Cung Làm Khách	641
127. Q.4 - Chương 21: Không Thể Giữ Lại	645
128. Q.4 - Chương 22: Mượn Dao Giết Người	650
129. Q.4 - Chương 23: Phương Vu Sẩy Thai	655
130. Q.5 - Chương 1: Trở Về Bắc Cảnh	658
131. Q.5 - Chương 2: Giang Dĩ Bác Cầu Hôn	662
132. Q.5 - Chương 3: Những Ngày Chuẩn Bị	667
133. Q.5 - Chương 4: Đại Hôn Lễ	671
134. Q.5 - Chương 5: Áo Cưới	674
135. Q.5 - Chương 6: Phí Hoài Đêm Xuân	684
136. Q.5 - Chương 7: Thờ Ở Đứng Nhìn	693
137. Q.5 - Chương 8: Không Thể Không Cược	697
138. Q.5 - Chương 9	701
139. Q.5 - Chương 10	704
140. Q.5 - Chương 11: Ai Cũng Có Tâm Tư	710
141. Q.5 - Chương 12: Nợ Ân Tình	713
142. Q.5 - Chương 13: Kết Cục (thượng)	717
143. Q.5 - Chương 14: Kết Cục (hạ)	737

Giới thiệu

Nguồn : boringrain84. wordpress. com/manh-phi-dai-gaEdit : Boringrain. Nàng: Tam tiểu thư của T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-phi-dai-ga>

1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua

Edit: Boringrain

Mở đầu

“Vì sao? Vì sao lại đối với tôi như vậy? Anh ấy chưa hề nói cho tôi biết anh ấy đã có vợ chưa cưới, tôi..., tôi..., tôi thật sự không biết.”

Trên khuôn mặt trong sáng như hoa sen sau cơn mưa của Thủy Băng Tuyền vương hàng nước mắt khổ sở, rung động lòng người. Chỉ cần là đàn ông, thấy vẻ mặt xinh đẹp đáng thương như vậy, đều không đành lòng nhìn cô rơi nước mắt mà muốn ôm người đẹp vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Thế nhưng trước mắt cô lại là 1 người phụ nữ lòng dạ sắt đá, trên mặt còn tỏ vẻ đắc ý, lời nói trào phúng châm biếm như thể cô gái trước mặt còn chưa đủ bi thảm.

“Đây là 100 vạn, hãy rời khỏi Chấn Phàm.” Chính vì tiện nhân này mà trong mắt Chấn Phàm không có cô. Cô hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta. Nhưng hiện giờ, cô không thể làm gì được. Chấn Phàm dù thích cô ta đến mấy nhưng vẫn chưa hủy hôn với cô. Vậy nên dù có hận cô ta đến nghiêng răng, cô cũng không để cho Chấn Phàm có lý do hủy hôn được.

“Bạch tiểu thư...” tiếng khóc thổn thức làm cho lòng người đau xót. Thủy Băng Tuyền ngược mắt nhìn người phụ nữ điên cuồng kia, giống như cố ý để cho Bạch Lộ thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình. Một trăm vạn? Ha Ha, Bạch Lộ này thật ngây thơ đến đáng thương.

Bạch Lộ nhìn thấy dung nhan rung động lòng người của Thủy Băng Tuyền, lý trí như một sợi dây đàn bất chợt bị cắt đứt.

Cô ta giơ tay lên, dùng hết sức, lúc này bất chấp Chấn Phàm có oán trách hay không, cô nhất định phải đánh cái gương mặt quyền rũ đàn ông này mới được.

Thủy Băng Tuyền khẽ nheo đôi mắt dầm lệ, nếu lúc này Bạch Lộ để ý, sẽ phát hiện tia lạnh lùng thoáng qua trong đôi mắt cô...Muốn đánh cô, cũng phải xem cô ta có bản lĩnh đó hay không.

Thủy Băng Tuyền vốn đang cân nhắc xem có nên đánh trả cô ta một bạt tai không thì thấy một bóng người chạy vội đến.

“Ba” Bạch Lộ ôm mặt mình, không dám tin nhìn lại Trần Chấn Phàm.

Nhìn Trần Chấn Phàm tức giận, Thủy Băng Tuyền âm thầm than một tiếng, lúc mà người đàn ông này yêu cô cũng là lúc cô nên rời đi. Khi đã quyết định, cô cũng không muốn cùng anh ta dây dưa lãng phí thời gian nữa, cô còn muốn đi Anh tham dự hôn lễ của người bạn tốt nữa... Việc với Bạch Lộ cứ để anh ta tự giải quyết.

“Em không sao chứ? Băng Tuyền?” Trần Chấn Phàm lo lắng nhìn khuôn mặt đăm lẹ của cô.

Bạch Lộ nhìn Trần Chấn Phàm che chở cho Thủy Băng Tuyền mà giận điên lên, dùng hết sức hét vào hai người ” Trần Chấn Phàm, anh...anh vì con tiện nhân này mà đánh em?

“Câm miệng, tôi mà nghe cô nói lại câu đó nữa thì không chỉ là một cái tát đâu...” Xác định Thủy Băng Tuyền không sao, Trần Chấn Phàm mới liếc mắt về phía Bạch Lộ nói.

“Chấn Phàm, em mới là vợ chưa cưới của anh, anh...” Nhìn ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Trần Chấn Phàm, khuôn mặt tái mét, cô không nghi ngờ gì anh ta nói được sẽ làm được!

Trần Chấn Phàm 29 tuổi là chủ tịch của công ty T độc bá thị trường, sau anh ta là tiền tài và địa vị không tưởng.

Trước khi gặp Thủy Băng Tuyền, phụ nữ đối với anh ta không xứng là quần áo mặc trên người. Bởi vì quần áo của anh ta còn có chuyên gia giặt, ủi, xếp ngăn nắp gọn gàng. Nhưng phụ nữ sử dụng qua rồi thì ngay cả tư cách tẩy rửa cũng không có.

Phụ nữ trong lòng anh ta chỉ là thứ động vật tham lam không đáy, anh ta luôn cho rằng đối với phụ nữ một lòng một dạ là không đáng. Anh ta thỏa thích đùa bỡn phụ nữ, mà những người phụ nữ này tuy biết anh ta đùa bỡn nhưng vẫn xà vào lòng anh ta chỉ bởi vì anh ta có tiền. Vì vậy anh ta luôn không xem phụ nữ ra gì.

Anh ta không tin trên đời có người phụ nữ mình thật lòng yêu thương, muốn kết hôn và sinh con với người đó. Bạch Lộ là thiên kim tiểu thư môn đang hộ đối do cha mẹ anh ta lựa chọn, vì vậy anh ta mới chấp nhận, thế nên Bạch Lộ mới tự mình là vợ chưa cưới của anh ta. Đó đều là chuyện trước khi anh ta gặp Thủy Băng Tuyền.

Thế nhưng sau khi gặp Thủy Băng Tuyền, tư tưởng của anh ta dần thay đổi, sinh ra loại khát vọng che chở, yêu thương mà trước nay chưa hề có. Trải qua ba tháng ngắn ngủi, anh ta càng ngày càng lún sâu, thậm chí ngay anh ta cũng không thể nói rõ cô có cái gì đặc biệt mà làm anh ta mê luyến đến thế!

Về tướng mạo? Băng Tuyền đúng là rất đẹp, nhưng mà, xã hội ngày nay không thiếu nhất là những cô gái đẹp. Đây không phải là điều hấp dẫn anh ta.

Về học vấn? lại càng không thể, những phụ nữ so với cô học vấn cao hơn, thông minh hơn chỉ cần anh ta gọi một tiếng cũng có không ít người xà vào lòng anh ta.

Thế nhưng? Anh ta yêu cô ở điểm nào? Trên người cô, anh ta chẳng tìm được điểm gì đặc biệt cả.

Vậy mà anh ta lại không thể nào khống chế bản thân mình, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn cô, mê đắm mỗi cử chỉ của cô.

Trên mặt cô dường như có nét mỉm cười, ẩn trong dịu dàng toát lên vẻ quyến rũ, thanh khiết đẹp đẽ.

“Chấn Phàm, Bạch tiểu thư thật sự là vị hôn thê của anh sao?” Thủy Băng Tuyền ghen ngào hỏi.

“Băng Tuyền... không...không phải như thế...” Trần Chấn Phàm nhìn khuôn mặt thương tâm của cô, vội vàng giải thích, nhưng không sao giải thích rõ ràng được.

“Chấn Phàm, em là vợ do bác Trầm lựa chọn, anh sao lại phủ nhận chứ?” Bạch Lộ liếc nhìn Thủy Băng Tuyền đồng thời oán trách Trầm Chấn Phàm. Thứ mà cô đã không có được thì ai cũng đừng hòng có được.

“Chấn Phàm... em không biết anh đã có vợ chưa cưới, em...Xin lỗi...” Thủy Băng Tuyền đẩy Trầm Chấn Phàm ra, không phải bây giờ thì còn đợi lúc nào nữa? Thủy Băng Tuyền nhanh chóng chạy ra ngoài...

“Băng Tuyền...” Trầm Chấn Phàm vội vã đuổi theo, nhưng bị Bạch Lộ ôm cánh tay cầu xin.

“Chấn Phàm, em xin anh, đừng hủy hôn, em xin anh...” Bạch Lộ giữ chặt cánh tay của Trầm Chấn Phàm, không cho anh ta đuổi theo tiện nhân kia.

“Buông ra” Trầm Chấn Phàm giận dữ hét lên...

Thủy Băng Tuyền chạy ra cửa, nhanh chóng đón một chiếc taxi, nhàn nhả dựa vào ghế, nhẹ nhàng khép mắt che đi cặp mắt lạnh lùng có tia trào phúng: “Sân bay Quốc Tế”

Khinh nhẹ một tiếng, nghĩ thầm: thật là một tình huống chẳng ra sao, làm hại cô tổn không ít nước mắt!

Trần Chấn Phàm cũng chỉ là một gã ngựa đực. Là cô đã đánh giá anh ta quá cao rồi. Sớm định dùng 5 ngày để kết thúc chuyện này. Hôn lễ ở Anh cũng chỉ kéo dài 2 ngày, tiếp theo sẽ đi đâu đây?

Ngồi trên máy bay, cô trầm tư suy nghĩ. Mạnh phi đãi gả

Sân bay Quốc Tế thành phố T

Xe cảnh sát, xe cấp cứu đứng chật cứng ngoài sân bay, 1 nhóm cảnh sát nhanh chóng dẹp đường.

Trong sân bay, những hành khách vừa làm thủ tục đăng ký vừa đoán già đoán non chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy bên ngoài một chiếc xe thể thao lao nhanh tới và thắng gấp tạo ra âm chói tai. Từ chiếc xe, một người đàn ông tuấn lãng chạy vội ra, sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt toát lên vẻ lo lắng.

Phía trước là mấy nhân viên cảnh sát mở đường, theo sau anh ta còn có hơn mười vị bác sỹ và y tá của bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố T cùng một đoàn xe cứu thương... Mọi người nhìn thấy tình thế này đều ngẩn ngơ không nói nên lời, xe đẩy cứu thương sao lại được đưa đến sảnh máy bay? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là tổng thống nước nào đến thăm hỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Hay là nhà tài phiệt nào đó đột nhiên phát bệnh trên máy bay?

Người phụ trách sân bay nhìn đoàn người vừa đến, đưa tay lau mồ hôi lạnh, chậm chạp đến gần người đàn ông, căng thẳng báo cáo: ” Trầm tiên sinh, 15 phút nữa chuyên cơ mới đến sân bay”. Anh ta không ngờ lại xảy ra chuyện này, buổi sáng có một cô gái mua vé máy bay hạng nhất đi Anh. Vừa cất cánh được 20 phút, cô ta nói muốn ngủ, không cho phép ai được làm phiền. Sau hai giờ bay, máy bay gặp phải vùng thời tiết xấu, mọi người đều hoảng hốt đứng lên nhưng cô gái này lại không có phản ứng gì cả, năm phút trôi qua, mọi người đều trấn tĩnh lại nhưng cũng không thấy cô gái có động tĩnh gì.

Các nhân viên cảm thấy có điều gì không ổn, muốn đánh thức cô ta dậy, nhưng phát hiện tim cô ta đã ngừng đập.

Nhân viên cứu hộ trên máy bay lập tức sơ cứu cho cô, nhưng cô đã tử vong...

Sau đó, hần mới biết được cô gái này là bạn gái của Trầm Chấn Phàm, người chỉ cần một cái dặm chân cũng có thể làm rung chuyển nền kinh tế của thành phố T... Máy bay lập tức hạ cánh xuống sân bay gần nhất, sau đó một chiếc chuyên cơ được điều động để đưa cô quay lại thành phố T.

“Khốn khiếp, còn không mau đuổi những kẻ khác ra ngoài?” Trầm Chấn Phàm nhìn đám người xúm lại, tức giận quát.

“Vâng, vâng...” Lần thứ hai lau mồ hôi lạnh, hần chỉ mong sao cô gái kia chỉ là tạm thời hôn mê chứ không phải chết, nếu không...e rằng hần phải sớm cuốn gói đi mất”

.....

Thủy Băng Tuyền khẽ trở mình, khước miệng nhếch lên một nụ cười thỏa mãn, cái giường này thật tốt. Đang định tiếp tục ngủ một giấc... Giường? Không đúng... Thủy Băng Tuyền mở bừng mắt, không đúng, nàng đang ở khoang hạn nhất trên máy bay, sao lại thành nằm trên giường? Vốn dĩ khoang hạng nhất rất tốt, rất thoải mái, vì vậy nàng mới ngủ ngon như vậy.

Nhưng mà đây đúng là một cái giường!

Nhìn tấm màn mỏng màu hồng nhạt, trong mắt hiện ra một tia hoang mang, nàng khẽ xoay người, ngồi dậy, đây là đâu?

Nhìn lại giường, là một chiếc giường gỗ điêu khắc, kiểu dáng cổ kính, nước sơn đỏ thẫm, hoa văn tinh xảo. Áo ngủ bằng gấm mịn màng, ngón tay thon dài trần noãn nhẹ nhàng chạm vào tay áo, thì ra thứ mềm mềm nàng chạm vào lúc nãy là chiếc áo này.

Liếc nhìn xung quanh, cả gian phòng mang đậm nét cổ kính, cửa, bàn, ghế đều được làm bằng gỗ, bình sứ trên bàn cắm một bó hoa rất đẹp, trên bàn trang điểm có nhiều hộp gấm, còn có một cái gương đồng.

Đây là đâu? Nàng đang ở trên máy bay đi Anh mà? Sao lại ở đây? Căn phòng này rõ ràng là bài trí theo phong cách cổ đại...

Thủy Băng Tuyền lặng lẽ đứng dậy, đánh giá căn phòng một lần nữa, tiện tay cầm lấy một cái hộp trên bàn trang điểm, mở ra xem, đảo mắt qua tấm gương đồng, hộp gấm trên tay bị buông ra rơi xuống đất.

Nắm chặt gương đồng, nàng cẩn thận nhìn người bên trong, Dù nhìn gương đồng không được rõ lắm, nhưng mà... bóng người phản chiếu trong gương không phải là nàng.

“Tiểu Thư” Một nữ tử đẩy cửa bước vào, thấy Thủy Băng Tuyền đứng trước bàn trang điểm. Vốn nàng ta nghe thấy âm thanh trong phòng, nên đẩy cửa ra xem, không ngờ lại thấy Thủy Băng Tuyền đang cầm gương đồng...

Thủy Băng Tuyền bỏ gương xuống, nhìn nữ tử mới đến, là một cô nương còn rất trẻ.

Thủy Băng Tuyền liền nhắm mắt lại, nhắm đếm đến 10, cảm thấy bình tĩnh hơn thì mở ra ...

“Tiểu thư?” Thính Lan không dám nhìn thẳng vào mặt Thủy Băng Tuyền. Sắc mặt của tiểu thư bây giờ thật đáng sợ.

“Mang đến cho ta một chậu nước trong” Thủy Băng Tuyền im lặng hồi lâu chợt nói, lời vừa ra sắc mặt càng khó coi. Đây không phải giọng nói của nàng.

“Dạ, tiểu thư” Thính Lan nhún người hành lễ, rồi vội bước ra ngoài gọi :” Mang một chậu nước trong đến cho tiểu thư, nhanh”

“Dạ, Thính Lan tỳ” Bên ngoài có tiếng trả lời.

“Thính Lan?” Thủy Băng Tuyền nghe thấy tiếng trả lời bên ngoài, nhìn lại nữ tử trước mắt. Nàng ta còn rất trẻ, chưa đến 20 tuổi, ngoại trừ đôi mắt không dám nhìn thẳng nàng thì về tổng thể cũng không tệ lắm.

“Dạ, tiểu thư?” Thính Lan vội vã trả lời. Tiểu thư hôm nay thật là kỳ lạ. Tuy bình thường, tính tình tiểu thư rất khác người nhưng trước nay tiểu thư chưa từng trầm tư như vậy.

Thủy Băng Tuyền ngồi xuống, Thính Lan vội vã dâng trà, nâng chén trà trong tay, trầm mặc không lên tiếng. Tình huống này khiến nàng rất kinh ngạc.

Thật quá kỳ diệu nhưng cũng rất kỳ dị... Đột nhiên tỉnh dậy, thấy mình đến một nơi xa lạ, hơn nữa mặt cũng biến thành người khác, chỉ còn lại linh hồn. Nếu không phải lá gan của nàng lớn, chắc nàng đã ngất xỉu từ lâu rồi, chứ không phải bình tĩnh ngồi đây quan sát.

“Tiểu thư, nước đây ạ” một tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn mang chậu nước đến, cũng mặc quần áo cổ trang, ngay cả chậu nước cũng là chậu gỗ.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt, đặt chén trà xuống “Các người đều lui ra cả đi” Nàng cần phải bình tĩnh một chút.

“Dạ, tiểu thư” Thính Lan cùng tiểu cô nương kia liền cúi người, lui ra ngoài, Thính Lan còn khẽ khép cửa lại.

Thủy Băng Tuyền ngồi xuống, nhìn bóng hình phản chiếu trong chậu, mái tóc dài đến ngang thắt lưng, đen nhánh, mượt mà, phía trên chải rất cầu kì. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi lông mày đẹp nhều chặt, mắt phượng hẹp dài, mũi thẳng, môi nhỏ, cằm đầy đặn, hai tai đeo khuyên. Đây ... là một người xa lạ, hoàn toàn không phải là nàng!

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, giơ tay lên, ngắm nhìn đôi bàn tay trắng nõn tinh tế. Cúi xuống nhìn quần áo mặc trên người, ánh mắt dừng lại ở bộ ngực vài giây rồi tiếp tục nhìn xuống dưới. Trang phục màu hồng phấn, váy rất dài. Bộ ngực này ít nhất cũng cỡ 36D (95cm), vai thon, eo nhỏ, lấy tay sờ sờ ra đằng sau... Thủy Băng Tuyền nhếch nhếch mày, dáng người quyến rũ, gợi cảm, tuy gương mặt không xinh đẹp như nàng trước đây nhưng dáng người cực kỳ gợi cảm, tiềm năng vô hạn. Đúng là báu vật trời sinh...

Căn phòng và thân thể này khiến nàng hiểu rõ tình huống hiện tại... Nhưng đây là đâu. Còn nữa... Sao nàng lại nhập vào thân thể nữ nhân này chứ? Không phải nàng đang đến Anh sao? Làm sao để trở lại đây?

2. Q.1 - Chương 2: Thủy Phủ

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, từ từ sắp xếp những dữ kiện nàng thu thập được trong 10 ngày qua. Từ những gì quan sát được, nàng kết luận: linh hồn nàng đã nhập vào người cô nương này, nàng ta cũng tên là Thủy Băng Tuyền, là tam tiểu thư của Thủy gia, một trong 5 đại thế gia ở kinh thành.

Thủy gia có gia sản khổng lồ, đứng đầu là Thủy Toa Lâm, cha của Thủy Băng Tuyền. Người này nàng chỉ mới gặp một lần, tuy đã 53 tuổi nhưng thoát nhìn chỉ trên dưới bốn mươi.

Thủy Toa Lâm chỉ là con của thiếp thất nhưng lại vượt qua 3 ca ca cùng 2 đệ đệ của mình chưởng quản toàn bộ Thủy Gia, chỉ bằng điểm này có thể thấy người này không phải hữu danh vô thực. Năm đó, để củng cố thế lực của mình, hắn cưới nữ nhi của Trương thừa tướng Trương Thanh Thanh về làm vợ, cũng chính là mẫu thân của Thủy Băng Tuyền. Nhưng hai năm sau, hắn “không cẩn thận” lọt vào mắt xanh của Nghi Phượng quận chúa, đường đường là quận chúa đương triều lại cam tâm tình nguyện làm nhị phu nhân của hắn, chuyện này là giai thoại một thời ở kinh thành.

Thủy Băng Tuyền nhếch nhếch khóe miệng, Thủy Toa Lâm này thực là một kẻ có dã tâm! Năm đó hắn có thể mê hoặc quận chúa về làm tiểu thiếp đủ thấy dã tâm cùng sức quyến rũ của hắn không nhỏ.

Trong khi Trương Thanh Thanh vẫn chưa có tin tức gì thì vị nhị phu nhân mới vào nhà kia liền một lần sinh đôi ra đại tiểu thư Thủy Băng Diễm cùng nhị tiểu thư Thủy Băng Khiết, nhưng rồi cũng không thấy gì nữa. Thủy Toa Lâm sốt ruột, lại cưới thêm một vị tiểu thiếp vào nhà. Người này tuy thân phận không hiển hách như đại phu nhân cùng nhị phu nhân, nhưng cũng là tiểu thư của Nghiêm Gia, đứng thứ tư trong 5 đại thế gia. Ba tháng sau, Tam phu nhân có tin vui, cùng lúc đại phu nhân cũng mang thai, song hỷ lâm môn. Kết quả, tam phu nhân sinh cho Thủy gia trưởng tử Thủy Huyền Văn. Mẹ quý nhờ con, từ đó thân phận của Tam phu nhân trong Thủy phủ ngày càng vững chắc. Mọi người lại chăm chú chờ xem cái thai của đại phu nhân, chỉ đáng tiếc, Trương Thanh Thanh sinh hạ được một nữ nhi, cũng chính là Thủy Băng Tuyền. Hơn nữa vì sinh khó nên cơ thể bị tổn thương, không thể sinh con được nữa.

Từ đó mọi người trong Thủy phủ gồm cả Thủy Toa Lâm đều đối đãi với nàng lạnh nhạt, chỉ để ý đến nhị phu nhân và tam phu nhân.

Một năm sau, tam phu nhân lại sinh ra nhị thiếu gia Thủy Huyền Võ. Sau đó, nhị phu nhân cũng như ý nguyện sinh ra tam thiếu gia Thủy Huyền Việt.

Hai năm sau, nhị phu nhân tiếp tục sinh được tứ tiểu thư Thủy Băng Ngọc...

Thủy Băng Tuyền khó khăn xác định quan hệ của từng người trong Thủy gia, đối với nhị phu nhân và tam phu nhân chỉ có một từ để hình dung: Lợn mẹ! Hai người này quả thật giống lợn mẹ cứ sinh không ngừng, thì xem ai sinh con giỏi nhất.

Đến bây giờ, Thủy Toa Lâm có 4 nữ 3 nam, tổng cộng là 7 đứa con! Đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều đã được gả ra ngoài, hiện trong phủ chỉ còn tam tiểu thư Thủy Băng Tuyền năm nay đã 20 tuổi mà không có người đến hỏi, còn có Thủy Băng Ngọc lại là đối tượng kết hôn mơ ước của các công tử thế gia ở kinh thành.

Vì sao lại như vậy? Nguyên nhân xuất phát từ vị hôn phu chỉ phúc vì hôn của Thủy Băng Tuyền.

Trương Thanh Thanh thân là thiên kim của phủ thừa tướng, dĩ nhiên cũng kết giao cùng các danh môn tiểu thư, trong đó có nữ nhi của Lại bộ thượng thư Hoàng Ánh Thu, sau khi Trương Thanh Thanh xuất giá được hai năm thì Hoàng Ánh Thu được tuyển vào cung, giờ đã trở thành Liễn quý phi. Hai người vốn dĩ là

bạn tốt, hận không thể làm tỷ muội, liền ước nguyện trở thành thông gia. Hoàng Ánh Thu vào cung không lâu thì mang long thai, sinh ra lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ!

Năm Lục hoàng tử 7 tuổi, Trương Thanh Thanh sinh hạ thủy Băng Tuyền! Vì vậy, đúng 100 ngày của Thủy Băng Tuyền, quý phi nương nương mang tới một miếng ngọc bội hoàng gia làm tín vật đính hôn tặng nàng ta.

Tuy Trương Thanh Thanh không thể sinh con trai nhưng vẫn có thể ngồi cái ghế đại phu nhân vững chãi như vậy cũng là có nguyên nhân. Bởi vì con gái bà sau này sẽ là người của hoàng thất, không thể khinh thường được.

Rốt cuộc, 3 vị phu nhân của Thủy phủ đều có thể lực ngang nhau mỗi người một vẻ.

Mà đại phu nhân, có lẽ vì không thể sinh con được nữa cũng có lẽ vì đã chết tâm đối với Thủy Toa Lâm nên dành hết tình yêu thương cho Thủy Băng Tuyền. Chuyện gì bà cũng đều có thể nhượng bộ, ngoại trừ chuyện liên quan đến Thủy Băng Tuyền, dù cho là quận chúa cao quý nhị phu nhân, nếu dám đụng đến Thủy Băng Tuyền thì bà cũng quyết liều mạng không tha. Hơn nữa, người trong Thủy gia đều vì thân phận đặc biệt của Thủy Băng Tuyền mà nhường nàng vài phần.

Thủy Băng Tuyền từ nhỏ đã được đại phu nhân che chở một cách thái quá, tính tình ngang ngược, vui buồn thất thường. Nghe nói đối với thi tử ca phú, cầm kỳ thư họa cái gì cũng không biết. Chuyện gì Trương Thanh Thanh cũng dung túng cho Thủy Băng Tuyền, nhưng đối với việc học hành cũng không có cách nào, dù đã mời nhiều danh sư về dạy nhưng ai cũng đều lắc đầu bỏ đi...

Sở dĩ nói tam tiểu thư Thủy phủ “ngực không vết mực” cũng là có nguyên do. Đó là chỉ Thủy Băng Tuyền là một tiểu thư ngu ngốc.

Nàng ta chỉ cần muốn cái gì đều phải có được cái đấy, hơn nữa cũng không để ai vào mắt, ngay đến Thủy Toa Lâm nàng ta cũng không coi ra gì! Toàn Thủy phủ đối với Thủy Băng Tuyền đều e sợ và khinh thường! E sợ thân thể nàng ta, khinh thường nàng ta ngu ngốc.

Kinh thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, là nơi quyền quý cao sang bậc nhất. Ngoài hoàng thất, ở đây còn có 5 đại thế gia cùng các đại gia tộc sinh sống, hiển nhiên đều có hiểu biết nhau, vì thế đại danh của Thủy Băng Tuyền có thể nói, không ai không biết.

Đối với Thủy Băng Tuyền, những người có địa vị cao thì khinh thường không muốn kết bạn với nàng, còn người có địa vị thấp lại e sợ tính tình thất thường của nàng.

Bình thường, Thủy Băng Tuyền đều ỷ vào thân phận hoàng phi tương lai của mình mà ức hiếp người dân, vì thế người ta sợ nàng còn hơn sợ ôn thần.

Về phần Lục hoàng tử càng không cần phải nói, nghe nói hẳn đối với Thủy Băng Tuyền cực kỳ lạnh nhạt, dù trong phủ hẳn thị thiếp vô số, nhưng cho tới nay hẳn không hề nhắc đến hôn sự kia.

Nhưng Thủy Băng Tuyền lại nhất quyết cho rằng hẳn chính là phu quân tương lai của nàng, tỏ ra vô cùng si tình đối với Lục hoàng tử, nhớ năm ấy, nàng từng tuyên bố, không phải Lục hoàng tử thì sẽ không lấy chồng. Đã vậy, nàng ta còn thường xuyên chạy đến phủ đệ của hắn, chữ mắng đấm thị thiếp âm ỉ cả lên... Chỉ cần là nơi có Lục hoàng tử, khẳng định sẽ có Thủy Băng Tuyền. Toàn bộ kinh thành, ai cũng nhận định, Lục hoàng tử tuyệt đối không lấy vị tiểu thư ngu ngốc này làm vợ. Nhưng có vẻ như Thủy Băng Tuyền lại không thấy như vậy, lúc nào cũng tự ỉn là hoàng tử phi, thật đáng thương hại.

Ở kinh thành, ai không biết Lục hoàng tử có tình ý đối với bát tiểu thư Vân La Y của Vân gia. Mà Vân gia này đứng hàng thứ hai trong ngũ đại thế gia, gia thế hiển hách. Còn Vân La Y cũng như Thủy Băng Tuyền đều rất nổi tiếng, chỉ khác là Vân La Y không những dung mạo tuyệt thế mà còn thông minh hơn người, mười ba tuổi đã thành danh, nổi tiếng khắp kinh thành.

Vân La Y so ra còn nhỏ hơn Thủy Băng Ngọc, muội muội của Thủy Băng Tuyền một tuổi, năm nay vừa mới đến tuổi cập kê. Nhưng Lục hoàng tử vẫn một mực chờ nàng. Còn Thủy Băng Tuyền dù đã hai mươi tuổi nhưng Lục hoàng tử vẫn chưa có ý gì là muốn kết hôn cả.

Trương Thanh Thanh vô cùng lo lắng, nửa tháng trước đã tiến cung giao ra chiếc khăn tay đính ước khi xưa, nhắc lại chuyện hôn sự, nhưng Liễu quý phi cũng chỉ thờ dài không quyết.

Thủy Băng Tuyền cười nhạt, họ căn bản là không muốn cưới nàng. Loại nam nhân này, thật đáng khinh thường, nếu ngay từ đầu không muốn lấy người ta, sao lại không chịu hủy hôn, để lỡ tuổi xuân của Thủy Băng Tuyền. Nàng vốn dĩ không hiểu vì sao mình lại nhập vào người nữ nhân này, nhưng bây giờ đã rõ, là Thủy Băng Tuyền sau khi nghe mẫu thân nói lại, không chịu nổi đã kích mà qua đời.

Thật là phiền phức! Sao nàng lại đến cái thời đại cổ lỗ sĩ này chứ? Thủy Băng Tuyền vừa nghĩ vừa thở dài! Nhưng mà đã không còn cách nào nữa rồi, lúc đầu nàng còn có chút mộng tưởng quay trở về, nhưng bây giờ ước vọng đó ngày càng xa vời.

Đáng hận nhất là, nàng, Thủy Băng Tuyền của hiện đại, vốn luôn không quan tâm ánh mắt người đời, luân thường đạo lý. Giờ thì tốt rồi, lại lâm vào hoàn cảnh này. Nhưng không sao, Thủy Băng Tuyền nàng dù ở đâu cũng sẽ sống thật thoải mái, trói buộc ư? Nàng không thêm để vào mắt, nếu chuyện phiền phức, vậy thì đơn giản, 1 lần giải quyết dứt khoát là xong.

3. Q.1 - Chương 3

“Tiểu thư.....” Bên ngoài có tiếng Thính Lan gõ cửa.

“Vào đi.” Thủy Băng Tuyền chỉnh lại tinh thần, tự buồn chán, tự than thở không phải tác phong của nàng. Bây giờ, để xem đám người cổ đại này có dám coi thường nàng nữa hay không? Cứ một đao sông phẳng mà cắt đứt tâm trạng ấy đi.

“Tiểu thư, Phu nhân mời tiểu thư đến gặp.” Thính Lan cung kính nhìn tiểu thư, mấy ngày nay không biết tiểu thư suy nghĩ gì, lúc nào cũng im lặng. Nàng cảm thấy có chút kỳ lạ không rõ tại sao. Bình thường vừa gặp nàng, tiểu thư đều đến hỏi tin tức của Lục hoàng tử, nhưng từ mấy hôm trước bỗng ở lì trong phòng không chịu ra ngoài.

“Đi thôi.” Với Thủy phủ này nàng cũng đã có chút hiểu biết, ít ra, đi trên đường cũng sẽ không nhận nhầm người. Giờ cũng là lúc nên ra ngoài rồi.

“Tiểu thư.....” Nàng không thay quần áo sao? Thính Lan nhìn bộ xiêm y trắng đơn giản của tiểu thư, thẳng thốt. Mỗi lần ra khỏi cửa, dù là đi đâu, tiểu thư đều phải trang điểm kỹ càng.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua quần áo trên người mình, thăm xem thường cô nàng Thủy Băng Tuyền ở quá khứ kia. Nàng ta thật chẳng có chút phẩm mĩ nào cả! Quần áo thì lè loét, phở trương chẳng đẹp chút nào, nàng phải lục tung cả tủ lên mới tìm được một bộ tương đối vừa mắt. Mấy ngày nữa phải xuống phố tự chọn trang phục vậy! Thân thể này đã thuộc về nàng, đẹp hay xấu, nàng tự biết cách ăn mặc.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau đi thôi!” Nghe nói Thính Lan là nha hoàn Trương Thanh Thanh đã cẩn thận chọn lựa, từ nhỏ đã cùng Thủy Băng Tuyền lớn lên. Có điều... hình như Thính Lan rất sợ Thủy Băng Tuyền, từ trước tới nay chưa dám nhìn thẳng vào mắt nàng!

“Vâng, tiểu thư.” Thính Lan vội cúi người, nhường cho Thủy Băng Tuyền đi trước, mình theo sát ngay đằng sau.

Thủy phủ không hổ là thế gia vọng tộc, từ cảnh cây đến ngọn cỏ đều được chăm sóc kỹ lưỡng, mỗi viên đá, mảnh ngói đều là khắc chạm kỹ lưỡng mà thành, không hề có chút cẩu thả nào. Ngay cả trang phục của đám a hoàn cũng dùng vải hoa dệt may tinh xảo.

Thấy Thủy Băng Tuyền đi qua, đám người kia đều cúi đầu không dám nhìn ngó hay cười đùa. Hiện tại, tâm tình của Tam tiểu thư đang không được tốt, ai dám động vào? Nhưng nghĩ đến chuyện của Lục hoàng tử và Vân tiểu thư, mọi người đều thầm thương thay cho Thủy Băng Tuyền! Đã hai mươi tuổi rồi còn chưa lập gia đình, không biết sau này còn có ai đến hỏi cưới nàng nữa hay không...

Đông Uyển là nơi ở của Trương Thanh Thanh và Thủy Băng Tuyền. Bây giờ, Trương Thanh Thanh đang ngồi trong Đông Uyển ngắm hoa, chờ Thủy Băng Tuyền đến.

Hoa thơm khoe sắc bốn phương trời hoàn toàn đối lập với tâm tình ảm đạm trong lòng người, Trương Thanh Thanh khẽ ần ần huyệt Thái Dương, đã ngoài bốn mươi tuổi, sắc đẹp cũng nhạt phai theo thời gian, khi tuổi thanh xuân rời đi cũng là ngày tàn của một mỹ nữ.

Bà thở dài một tiếng, liệu sau này Tuyền Nhi có phải chịu cô đơn như mình không? Hiện tại, Quý phi nương nương cũng không thể làm gì được, nghe nói Lục hoàng tử thường xuyên qua lại cùng Vân gia, có lẽ... có lẽ Tuyền Nhi sẽ bị Lục hoàng tử vứt bỏ!

Bây giờ Tuyền Nhi đã ngoài hai mươi tuổi, nếu từ hôn, sau này... còn có thể gả ra ngoài nữa không?

Phải chăng bà đã sai rồi sao? Bà không nên nuông chiều Tuyền Nhi như vậy sao? Nhưng từ trước đến nay, lão gia chưa từng coi Tuyền Nhi ra gì, Thủy phủ cũng không thể là chỗ dựa mãi mãi cho Tuyền Nhi được. Bà làm mẹ chỉ mong con được sống yên ổn, không bị người ta coi thường!

Điều đó cũng sai sao?

“Phu nhân, tiểu thư đã đến.” Tỳ nữ bên người Trương Thanh Thanh nhắc nhở.

Nhìn Tuyền Nhi đang đi tới, trong mắt Trương Thanh Thanh lộ ra vẻ vui mừng, Tuyền Nhi của bà đã lớn rồi, nhưng.....

“Mẹ.” Thủy Băng Tuyền lễ phép gọi người bên trong đình, Trương Thanh Thanh mặc áo lụa màu tím, thoát nhìn ước chừng bốn mươi tuổi, dung mạo thanh tú, nhìn rất giống Thủy Băng Tuyền. Chỉ có đôi mắt kia không phải là mắt phượng hẹp dài như nàng mà là một đôi mắt to, linh động. Một mỹ nhân cổ đại kinh điển!

“Tuyền Nhi.....” Trương Thanh Thanh nhìn Thủy Băng Tuyền, lại liếc mắt nhìn đám người hầu phía sau: “Các người lui xuống đi.”

“Vâng, phu nhân.” Tất cả mọi người cung kính cúi người đi xuống.

“Tuyền Nhi...” Vẻ mặt bà thoáng chút sầu lo, đôi môi đỏ mấp máy, muốn nói lại thôi.

“Lục hoàng tử muốn hủy hôn...” Thủy Băng Tuyền rời mắt khỏi phong cảnh xung quanh, nhìn người trước mắt. Đúng là một người mẹ tốt! Chỉ có điều nàng ta không biết hưởng, lại yêu một nam nhân vạn lần không nên để mắt tới!!

“Tuyền Nhi?” Trương Thanh Thanh mở to mắt nhìn vẻ mặt bình thản của Thủy Băng Tuyền, cố tìm cho ra một chút khổ sở, nhưng đôi mắt kia vẫn bình tĩnh, lạnh lẽo như mặt nước. Bà thoáng nghi hoặc, Tuyền Nhi không đau lòng?

“Nếu bây giờ con khóc, người có thể làm cho Lục hoàng tử cưới con sao?” Thủy Băng Tuyền hạ thấp ánh mắt.

Trương Thanh Thanh thân mình chấn động: “Tuyền Nhi... Mẹ... Mẹ xin lỗi con.” Là do bà tin Ánh Thu, nghĩ rằng Ánh Thu là mẫu phi của Lục hoàng tử. Nhưng Lục hoàng tử là người hoàng thất, hôn sự của hắn đâu phải chỉ do mẫu phi định đoạt. Tại sao lúc đó bà không nghĩ ra như vậy.

Bây giờ hại Tuyền Nhi lớn tuổi còn bị hủy hôn... Phải làm sao đây?

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn vẻ áy náy của Trương Thanh Thanh chợt nhớ đến mẹ của nàng. Không biết hiện giờ mẹ như thế nào? Tuy biết với tính cách của mẹ, sẽ không đến mức làm điều gì đại đột nhưng đau thương là điều không thể tránh!

“Hắn muốn hủy hôn thì cứ hủy, đừng dây dưa không rõ ràng, ít nhất phải biết giữ lại cho người khác chút tự tôn.” Thủy Băng Tuyền lại thản nhiên nói. Hiện tại nàng đang sống trong thân thể này, vẫn nên tôn trọng Trương Thanh Thanh một chút! Chỉ vậy mà thôi! Nếu không phải một người quan trọng, nàng cũng không cần quan tâm!

“Tuyền Nhi, con thấy biểu ca của con thế nào?” Quan Duệ là cháu bà, nếu nàng xin ca ca để Quan Duệ cưới Tuyền Nhi thì cũng khiêu ca, biểu muội hông được!

>

Thủy Băng Tuyền nhếch lông mày, mắt phượng híp lại: “Mẹ chê con không đủ sức hấp dẫn? Muốn thông báo với cả kinh thành rằng Lục hoàng tử không cần con gái mẹ nên phải đẩy về Trương gia sao?” Thật hay nói đùa! Ở hiện đại có nhiều đàn ông như vậy, nàng còn không muốn kết hôn, bây giờ, nàng lại càng không muốn lập gia đình. Đàn ông ở đây đều rất coi thường phụ nữ, mình thương yêu hấn hết lòng, chắc gì hấn đã coi mình là con người! Tự do tự tại là tốt nhất.

“Tuyền Nhi?” Trương Thanh Thanh hít một ngụm khí lạnh, ghen hòng, trợn trố nhìn con gái của mình, Tuyền Nhi... Tại sao lại hạ thấp mình như vậy? Là nàng phải chịu quá nhiều đả kích sao?

“Tuyền Nhi... Con nói bây giờ thế?” Tuy điều đó là sự thật, nhưng... nhưng cũng không nên nói trắng ra như vậy!

“Được rồi, mẹ, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.” Thủy Băng Tuyền tao nhã thưởng thức chén trà đặt trên bàn. Trương Thanh Thanh ngẩn ngơ nhìn Tuyền Nhi của bà xinh đẹp động lòng người, nhìn kỹ, bà lại càng giết mình. Tuyền Nhi từ khi nào lại mặc quần áo đơn giản, trang nhã như này vậy. Mái tóc đen dài chỉ búi gọn, đôi mắt phượng, giống như Thủy Toa Lâm, tỏa ra thứ ánh sáng cuốn hút, khiến người ta phải đắm chìm trong ánh mắt mê hoặc ấy. Bà không biết phải dùng từ gì để miêu tả! Tư thế thưởng trà phẳng phất tao nhã giống như trời sinh đã khác người... Cao quý! Là cao quý! Vẻ sang trọng, cao quý như ánh hào quang lấp lánh tỏa ra từ Tuyền Nhi của bà.

Không phải sức mạnh lấn ép người khác mà hết sức tao nhã, một động tác bình thường cũng quyến rũ mê người!

“Khối ngọc bội kia mẹ cũng nên trả sớm cho nhà người ta. Đồ vật không đáng giá như vậy không nên giữ lại làm gì. Nếu mẹ thích, con sẽ chọn một cái đẹp hơn ẹ.” Thủy Băng Tuyền thấy Trương Thanh Thanh khề giết mình, đảo mắt qua miếng ngọc bội trên bàn. Thật là hết chỗ nói! Chỉ một miếng ngọc bội mà cũng có thể quyết định số phận của một người sao?

“Không đáng giá?” Trương Thanh Thanh cầm miếng ngọc bội, đây chính là đồ vật tượng trưng cho thân phận của một hoàng tử, Tuyền Nhi nói là không đáng giá? Đây... Xem ra Tuyền Nhi thật sự phải chịu đả kích rồi... Đều là tại bà! Bà làm cho tâm trí Tuyền Nhi rối loạn!

4. Q.1 - Chương 4

Ánh nắng ban mai len lén chui qua cửa sổ nhảy nhót, tỏa sáng rực rỡ khắp căn phòng.

Thủy Băng Tuyền trở mình một cái rồi tiếp tục ngủ...

Hiện tại, tiết trời lập xuân, muôn hoa đua nhau khoe sắc, trời không nóng cũng không lạnh, rất thích hợp để ngủ! Bây giờ chẳng có gì làm nàng có hứng thú cả, thời gian rảnh rỗi, không dùng để ngủ thì để làm gì!

Thính Lan cẩn thận đẩy cửa nhìn nàng, trên mặt lộ rõ vẻ khó xử! Tiểu thư đang ngủ?

“Tiểu thư.” Nàng nhỏ giọng gọi người trên giường.

Không có phản ứng gì...

“Tiểu thư...” Thính Lan nghĩ đến đám người ngồi trong phòng khách đợi tiểu thư, kiên trì bước tới bên giường, lay lay chăn.

“Tốt nhất người nên cho ta một lý do hợp lý ” Thủy Băng Tuyền tròng mắt nhìn Thính Lan. Nàng ghét nhất là bị người khác quấy rầy khi đang ngủ. Nhưng với lá gan của Thính Lan, chần chẫn phải có chuyện gì quan trọng. Mà liên quan đến Thủy Băng Tuyền thì chỉ có cái hôn ước nực cười kia thôi.

Thính Lan rụt rè nhìn lên, thấy ánh sáng tỏa ra từ mắt Thủy Băng Tuyền lập tức đảo mắt sang chỗ khác, thầm nghĩ: Ánh mắt của tiểu thư thật quá dọa người! Mấy ngày nay, tiểu thư chỉ nằm lì trong phòng, ai cũng không gặp, khiến nàng càng thêm tò mò... Chẳng lẽ tiểu thư không biết tin đồn đang lan ra trong kinh thành sao? Nếu là trước kia, tiểu thư đã sớm chạy đến phủ Lục hoàng tử làm loạn... Thế mà? Thật sự là rất kỳ quái! Tiểu thư không những không để ý đến những tin đồn bên ngoài mà còn không thèm cho người đi theo dõi hành tung của Lục hoàng tử... Chẳng lẽ tiểu thư không thích Lục hoàng tử nữa sao?

“Thính Lan?” Thủy Băng Tuyền cao giọng gọi. Xem Thính Lan nhát gan như vậy nhưng lòng hiếu kỳ cũng không nhỏ đây!

“Ồi... Tiểu thư...” Thính Lan phục hồi tinh thần thấy ánh mắt khó chịu của Thủy Băng Tuyền. Trời ạ, nàng dám đứng trước mặt tiểu thư suy nghĩ lung tung... Nghĩ đến thủ đoạn trừng trị người khác bình thường của tiểu thư, Thính Lan cả người run rẩy khụy xuống mặt đất: “Tiểu thư, nô tì đáng chết! Xin tiểu thư bỏ qua cho thất thổ vừa rồi của nô tỳ”

Thủy Băng Tuyền bước xuống giường, mặc quần áo, không để ý tới Thính Lan đang quỳ trên mặt đất, bước ra ngoài phân phó: “Đồ dùng rửa mặt.”

“Vâng, tiểu thư.” Vài tỳ nữ ở bên ngoài vội vàng đáp lời.

Bước vào thấy Thính Lan quỳ trên mặt đất, các nàng hầu hạ Thủy Băng Tuyền rửa mặt lại càng cẩn thận hơn...

Thủy Băng Tuyền nhanh chóng sửa soạn, mắt liếc qua Thính Lan một cái. Mấy ngày nay biểu hiện của Thính Lan làm nàng quyết định đối nô tỳ bên người. Dù sao bây giờ nàng cũng không phải Thủy Băng Tuyền khi xưa, người bên cạnh không có tài cán gì, nàng sẽ không dùng.

“Có chuyện gì?”

Thính Lan càng cúi thấp đầu: “Thưa tiểu thư, lão gia và phu nhân ở phòng khách đợi tiểu thư.” Vừa rồi quản gia cho người đến nói với nàng, nàng mới vội vàng đến gọi tiểu thư.

“Đứng lên.” Xem ra đến tám phần là vì chuyện hủy hôn kia. Như vậy cũng tốt, nàng có thể sớm giải trừ hôn ước nực cười kia. Cũng vì nó mà mấy ngày nay nàng cố nhịn không ra ngoài xem cảnh sắc xung quanh! Hôn ước được giải trừ là nàng có thể tha hồ đi đây đó, tranh thủ tìm hiểu một chút về thế giới này.

Thính Lan kinh ngạc ngẩng đầu. Tiểu thư không phạt nàng? Thính Lan vội đứng dậy, bước theo Thủy Băng Tuyền!

Bên trong phòng khách của Thủy phủ

Sắc mặt Thủy Toa Lâm vốn không có gì bất thường, nhàn nhã uống trà, nhưng trong lòng vẫn hơi mất bình tĩnh. Dù sao Băng Tuyền cũng là con gái của hắn, bị hủy hôn cũng là mất mặt hắn, nhưng... Trong lòng âm thầm tính toán, điểm mạnh của Băng Tuyền là gì, đương nhiên hắn biết, cho dù vào hoàng gia cũng không có lợi gì! Nhưng Băng Ngọc thì khác, với trí thông minh của Băng Ngọc sẽ sớm tạo chỗ dựa tốt cho Thủy gia. Nghĩ vậy, Thủy Toa Lâm khẽ mỉm cười: “Thảo dân tuân chỉ, đa tạ Hoàng thượng quan tâm.” Để Băng Ngọc gả cho Bát hoàng tử cũng đã là cho Thủy phủ chút mặt mũi rồi. Huống hồ đây là chuyện đáng mừng, thái độ của Thủy Toa Lâm càng vui vẻ.

“Lão gia, người.....” Trương Thanh Thanh không dám tin nhìn Thủy Toa Lâm, tuy nhiên bà biết Thủy Toa Lâm đã từ lâu không còn coi mình là vợ, nhưng tốt xấu gì Băng Tuyền cũng là con gái hắn! Tại sao hắn có thể bỏ qua hạnh phúc cả đời của con gái để chấp nhận yêu cầu của Hoàng thượng. Cảm giác lạnh lùng trào lên, tràn ngập trong lòng ngực Trương Thanh Thanh. Xem ra, mình đã nghĩ Thủy Toa Lâm quá tốt rồi.

“Phu nhân, thật khó cho ta, nhưng nếu Băng Tuyền và Lục hoàng tử không duyên không phận, chúng ta cần gì phải gò ép chứ?” Thủy Toa Lâm thản nhiên chặn lời Trương Thanh Thanh.

“Tỷ tỷ, đây không phải là chuyện chúng ta có thể biết trước được.” Nhị phu nhân vốn là quận chúa, miệng thì gọi tỷ tỷ nhưng điệu bộ như thể mình là chính thất. Huống hồ con gái của bà ta sắp trở thành Hoàng phi, cộng thêm thân phận con của quận chúa, sang càng thêm sang. Địa vị của bà ta càng vững chãi như bàn thạch. Sau này Thủy phủ tùy bà định đoạt, không cần giữ lễ phép với Trương Thanh Thanh nữa.

Phí công coi mọi chuyện như gió thoảng bên tai, nhận được câu trả lời của Thủy Toa Lâm liền mỉm cười: “Vây thì ta cáo từ, thánh chỉ lát nữa sẽ tới quý phủ, xin lão gia và quận chúa chuẩn bị tiếp chỉ.”

“Đa tạ công công.” Thủy Toa Lâm và nhị phu nhân lập tức đi tiến.

Trương Thanh Thanh nắm chặt chiếc khăn tay, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Sau này Tuyền Nhi phải làm sao?

Tam phu nhân nhìn thoáng qua Trương Thanh Thanh, ánh mắt có chút tối tăm. Nàng biết cửa hôn sự này của Đại phòng (ý chỉ Đại phu nhân) sẽ không dễ dàng, nhưng không ngờ lại tạo thành miếng mồi ngon như vậy cho Nhị phòng (Nhị phu nhân)! Xem ra về sau, kẻ thù của nàng chỉ còn Nhị phòng...

Thủy Toa Lâm trở lại đại sảnh, vừa lúc Thủy Băng Tuyền đi đến

“Mẹ.” Thủy Băng Tuyền thấy thần sắc lạ lùng của Trương Thanh Thanh, trong lòng cũng hiểu ra phần nào.

“Tuyền Nhi...” Trương Thanh Thanh khẩn trương nhìn Tuyền Nhi đi vào, đứng dậy muốn bước lên nhưng trước mắt tối sầm...

...

“Khí huyết của Đại phu nhân vốn đã yếu, trong chốc lát máu không lưu thông kịp nên ngất đi. Uống vài thang thuốc sẽ không có chuyện gì.” Đại phu vừa kê đơn, vừa nhìn Thủy Toa Lâm nói.

“Đa tạ đại phu.” Thủy Toa Lâm khách sáo cảm tạ, quay sang phía quản gia: “Người đi tiễn đại phu.”

“Vâng, lão gia.” Quản gia cung kính mời đại phu ra ngoài.

Trong phòng Đại phu nhân chỉ còn bốn người: Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Thủy Toa Lâm và Thủy Băng Tuyền.

Thủy Toa Lâm không nhìn Băng Tuyền, lạnh nhạt để lại một câu: “Băng Tuyền, từ bỏ hôn sự của con và Lục hoàng tử đi.” Nói xong không để cho Thủy Băng Tuyền có phản ứng gì, lập tức đi ra ngoài.

“Băng Tuyền, chăm sóc mẹ con thật tốt, cũng tự chăm sóc chính mình. Hoàng thượng vừa ban hôn cho Ngọc Nhi và Bát hoàng tử, đừng để bị ngất đi như mẹ con hôm nay.” Nhị phu nhân nói xong còn khoa trương thở dài một cái.

Tam phu nhân không nói gì, chỉ lạnh lùng bước theo Thủy Toa Lâm.

Thủy Băng Tuyền nhếch ày, những người này thật là nhàm chán! Chẳng qua cũng chỉ là một nam nhân thôi mà?

5. Q.1 - Chương 5

Kinh thành sùng sục sôi trào, từ quan lớn quan nhỏ tới bách tính bình dân, tất cả mọi người vì một đạo thánh chỉ của hoàng thượng mà ồn ào bàn tán. Khắp các phường trà đều đang tán gẫu về tin tức nóng nhất kinh thành: Hôn ước của Tam tiểu thư Thủy phủ và Lục hoàng tử đương triều cuối cùng cũng được giải trừ.

“Người đã biết gì chưa?”

“Biết gì?”

“Tam tiểu thư Thủy gia bị hủy hôn.”

“À, chuyện này cả kinh thành không người nào không biết chứ! Chỉ sợ Tam tiểu thư này không ngờ rằng mình cũng sẽ có ngày hôm nay đây?”

“Ha ha, Tam tiểu thư năm nay đã hai mươi tuổi, lại còn bị Lục hoàng tử từ hôn, sau này...”

“Ha ha... Vậy nên cho tới giờ nàng ta vẫn không dám lộ mặt ra ngoài, có khi đang khóc chết đi sống lại cũng nên?”

...

Trong quán trà, mọi người bình luận sôi nổi, có những người mặt mày đầy hứng thú, bàn tán hăng hái, có những người hơi hơi đồng tình, thương cảm...

Trong sương phòng của tửu lâu hoa lệ nhất kinh thành, năm nam tử ngồi quanh chiếc bàn gỗ tròn. Hai người đang chơi cờ, hai người đang uống trà...

“Đúng rồi, quên không chúc mừng người đã giải trừ hôn ước với Thủy Băng Tuyền như ý.” Ngón tay thon dài mân mê quân cờ đen trong tay, vẻ mặt có chút trêu chọc nhưng vẫn điều khiển cờ đen bám sát quân trắng không tha. Hắn là Giang Dĩ Bác – Giang thiếu gia đứng đầu Ngũ đại thế gia của kinh thành.

“Ít nói lời vô nghĩa, việc này không đáng để nhắc tới, tốt nhất, người nên đi tìm đường lui đi!” Nam tử ngồi đối diện làn da rám nắng, khuôn mặt tuấn lãng, tinh anh sáng sủa, lại rất hấp dẫn, cuốn hút, trông hơi gầy, môi đỏ khê cong, hoàng bào làm bằng gấm khiến toàn thân hắn toát ra loại khí chất sang trọng, cao quý! Đó chính là nhân vật chính trong các câu chuyện được bàn tán khắp kinh thành – Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ.

“Thua.” Mắt lướt qua bàn cờ, Giang Dĩ Bác ném quân cờ trên tay xuống bàn, nhếch miệng, vô tâm nói, tuy miệng nhận thua nhưng nhìn chẳng giống như người thua cuộc chút nào.

“Ha ha, ta thắng rồi, nào nào, mau đưa đây.” Một nam tử mặc áo gấm trắng cười tươi rói, quạt trong tay mở rộng, chỉ chỉ vào hai người còn lại. Hắn là Ngũ ca của Vân La Y, Vân Tại Viễn, xếp thứ hai trong Ngũ đại thế gia kinh thành.

“Lục hoàng tử có chuyện vui, tinh thần sáng khoái, thắng cũng không phải là chuyện lạ.” Một nam tử khác cũng mặc áo trắng đắm chiêu nhìn bàn cờ, ném vài tờ ngân lượng lên trên quạt nói. Đó là Trương Quan Duệ của phủ Thừa tướng, cũng là biểu ca của Thủy Băng Tuyền.

Giữa màu trắng cao nhã, áo bào màu tím của nam tử ngồi giữa càng nổi bật, hắn chỉ ngồi im lặng, mày kiếm khê nhíu cũng lấy ngân phiếu trong người đặt lên quạt. Hắn là người kế vị của quốc họ hoàng gia, Trữ Hy quận vương.

“Hôm nay bản thiếu gia mới là người thắng lớn nhất.” Cổ tay khê động, xấp ngân phiếu đã kẹp giữa hai ngón tay của Vân Tại Viễn.

Dọn lại bàn cờ, Giang Dĩ Bác liếc qua Trữ Hy, hạ mắt: “Sao Thủy Băng Ngọc lại được gả cho Bát hoàng tử?”

Trữ Thiên Kỳ khê giật mình, ánh mắt có chút áy náy nhìn Trữ Hy: “Ta vốn định xin phụ hoàng ban nàng cho Thất đệ nhưng không ngờ Bát hoàng đệ lại tự mình mình tấu phụ hoàng muốn được cưới Tứ tiểu thư Thủy gia. Hy, thật xin lỗi”

Trữ Hy lạnh nhạt liếc hai người một cái: “Việc này không liên quan tới ta.” Hắn vốn không đồng ý cho tiểu muội trở thành người của hoàng gia, như này cũng tốt, đã cắt đứt ý định của con bé!

“Đúng rồi, các người có nhận ra điều gì không?” Vân Tại Viễn đột nhiên nói, sắc mặt hơi ngưng trọng.

“Cái gì?” Mọi người nhếch ày nhìn hắn.

“Thủy Băng Tuyền gần một tháng nay không xuất hiện.” Tính tình cô tiểu thư Thủy Băng Tuyền này kiêu ngạo như thế, gặp chuyện như vậy bình thường đã quậy long trời lở đất rồi.

“Quả thật Tuyền Nhi không thấy xuất hiện.” Trương Quan Duệ hơi hơi nhíu mày, Thủy Băng Tuyền là con gái duy nhất của cô cô, và cũng là biểu muội duy nhất của hắn, theo lí mà nói, hắn phải giúp Tuyền Nhi, chỉ là... Haizz! Tính tình của Tuyền Nhi đã bị cô cô yêu chiều đến hỏng. Chuyện hủy hôn này chắc cũng đả kích không nhỏ tới hai người họ. Nhưng ít ra hắn cũng có thiện cảm với nàng mà với tính tình của Lục hoàng tử hắn cũng hiểu biết đôi chút, nếu không phải là người con gái mà hắn muốn cưới, cho dù bị ép gả, đừng mong có một ngày yên ổn. Đó cũng là lí do vì sao hắn chưa từng cầu xin Lục hoàng tử cho Tuyền Nhi.

“Việc này đối với Tam tiểu thư, trong một thời gian ngắn khó mà có thể chấp nhận được, chỉ là...” Giang Dĩ Bác mỉm cười: “Chỉ là Thủy tiểu thư một tháng trời không bám riết lấy Thiên Kỳ là hơi lạ.”

Trương Quan Duệ hạ tầm mắt: “Vì thân thể cô ta không được khỏe nên Tuyền Nhi phải chăm sóc.” Cha hẳn cũng đã sớm cho người đi thăm hỏi nhưng kì lạ là hẳn cũng không biết tin tức gì của Tuyền Nhi...

“Quan Duệ, ta biết nàng là biểu muội của người, nhưng...” Trữ Thiên Kỳ đang nói thì bị Trương Quan Duệ chặn lời: “Lục hoàng tử không cần nói nhiều, việc này ta tự hiểu được.” Trương Quan Duệ cười khổ, chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, mong Tuyền Nhi có thể hiểu ra nhiều điều, từ bài học này mà lớn lên.

“Nếu vậy, Thiên Kỳ, người định đến nhà ta cầu hôn?” Vân Tại Viễn hỏi Trữ Thiên Kỳ.

“Ta định như vậy.” Trữ Thiên Kỳ gật gật đầu.

“La Y không giống như Thủy Băng Tuyền, mong người hiểu được.” Vân Tại Viễn thản nhiên nói nhưng trong đó còn có một tia cảnh cáo. Người được yêu thương nhất trong Vân gia chính là La Y! Mà La Y làm hoàng phi của hẳn cũng không hề là trào cao!

Giang Dĩ Bác cười: “Tại Viễn, người phải tin vào tấm lòng của Thiên Kỳ chứ. Hẳn không có chút cảm tình nào với Tam tiểu thư Thủy gia thì mới hủy hôn. Lệnh muội của người là người con gái mà hẳn chọn, tất nhiên là hẳn phải đối xử khác rồi.”

“Chuyện này tất nhiên ta biết, nếu không ta nhất định sẽ không đồng ý cho hẳn tiếp cận La Y.” Vân gia vốn cũng không muốn dây dưa cùng hoàng thất nhưng nha đầu La Y kia thực sự rất thích Trữ Thiên Kỳ. Hẳn không thể không thành toàn cho tình yêu của muội muội, Thiên Kỳ là người thế nào hẳn cũng biết rõ, một khi đã cưới La Y, hẳn cũng sẽ không bạc đãi nàng, nhưng.... Muốn được Thiên Kỳ độc sủng, La Y còn phải cố gắng nhiều! Là nam nhân, hẳn cũng hiểu rất ít khi có chuyện nam nhân chỉ dành tình yêu duy nhất ột người, tam thê tứ thiếp sớm hay muộn cũng là chuyện thường tình.

Chuyện nam nhân cả đời chỉ yêu một nữ nhân là không thể.

Thủy phủ ——

Thủy Băng Tuyền ở trong phòng cùng Trương Thanh Thanh. Mấy ngày nay, trừ mối lo lắng dồn nén trong lòng, thân thể bà cũng đã tốt hơn nhiều.

Trương Thanh Thanh nhìn Thủy Băng Tuyền ngồi đối diện, nỗi tuyệt vọng như bị khoét sâu thêm trong tim. Sau này Tuyền Nhi phải làm sao? Quý phi lại không chịu gặp bà. Tuyền Nhi là báu vật mà bà phải dành cả mạng sống để bảo vệ. Chuyện hủy hôn lần này cực kì nghiêm trọng, hướng hồ, nàng đã hai mươi tuổi, quá tuổi xuất giá. Bây giờ còn bị Lục hoàng tử hủy hôn, sau này nàng phải lập gia đình như nào? Chẳng lẽ nàng phải chịu nhìn vào sắc mặt của người khác mà sống sao? Nghĩ vậy, nỗi đau đớn lại âm thầm trào lên trong lòng bà.

Bà tự muốn gả cho Thủy Toa Lâm, sau này lại không thể có khả năng làm mẹ, nên với việc Thủy Toa Lâm nạp thiếp bà cũng không dám oán hận nửa lời. Giây phút bà nghe đại phu nói mình có thai, niềm vui ấy, cả đời này bà không thể quên! Mang thai chín tháng mười ngày, cảm nhận cũng cử động nhỏ trong bụng, bà mới thực sự tin, mình đã trở thành mẹ. Với Thủy Toa Lâm, bà cũng chẳng ôm hy vọng gì nên mọi tình yêu thương bà đều dành cho giọt máu đào này. Nhưng cuối cùng, là bà đã hại cả đời Tuyền Nhi..... Là do bà vô dụng!

Bây giờ bà phải làm gì cho Tuyền Nhi đây....

6. Q.1 - Chương 6

Edit: Soc

“Tuyền Nhi.....” Trương Thanh Thanh khẽ vuốt ve miếng ngọc bội. Khối ngọc bội này, không lâu nữa, hoàng gia sẽ cho người tới lấy đi.

“Vâng?” Thủy Băng Tuyền quay đầu lại, đưa trà cho Trương Thanh Thanh. Mấy ngày nay, thân thể của bà cũng hồi phục tốt hơn trước nhiều. Nàng cũng an tâm, dù thân thể này không phải của nàng, nhưng đã sống ở đây, nàng cũng nên cố gắng chăm sóc Trương Thanh Thanh cho tốt.

Trương Thanh Thanh nhìn khuôn mặt thanh tú trước mặt mình, trong lòng âm thầm mắng ông trời bất công, nghĩ đến tương lai của Tuyền Nhi, lòng bà đầy đau đớn. Hoàng thất nói hủy hôn là hủy hôn, có bồi thường cũng chỉ là bồi thường cho Thủy phủ chứ không phải cho Tuyền Nhi! Vậy sau này nàng phải sống ra sao trong ánh mắt soi mói của người đời. Nghĩ vậy Trương Thanh Thanh lại càng dần vật, nếu thế, bà sống có ý nghĩa gì, thà để mình làm một chuyện cuối cùng cho Tuyền Nhi đi! Cho dù có thay đổi được điều gì hay không? Ít nhất... Ít nhất lòng bà cũng có thể thanh thản hơn!

“Mẹ?” Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ mặt thất thần của bà. Nàng biết, với chuyện hủy hôn này, bà rất đau lòng. Dù nàng không oán thán một lời, Trương Thanh Thanh cũng hiểu, chắc nàng đã nghĩ thông suốt rồi.

“Ừm, không sao, chỉ là thấy con thần thờ, ta muốn biết Tuyền Nhi đang nghĩ gì?” Tuyền Nhi, sau này con phải dựa vào chính bản thân mình mà sống, tất cả những gì mẹ có thể làm cho con chỉ có vậy. Tuyền Nhi là động lực sống duy nhất của bà, không ai khi dễ Tuyền Nhi của bà mà có thể sống yên ổn. Không thể...

“Con đang nghĩ xem bây giờ có thích hợp để xuất phủ không?” Nàng muốn mua vài bộ trang phục, đồng xiêm y hoa hòe hoa sói này chỉ đầu độc mắt mình mà thôi. Hôn ước cũng đã hủy, thân thể của Trương Thanh Thanh cũng đã khá lên, nàng đang nghĩ xem ngày mai có nên ra ngoài thưởng thức phong cảnh thời cổ không! Thủy Băng Tuyền thật lòng nói ra điều này làm Trương Thanh Thanh càng thấy xót xa. Sau đồng hôn độn này, Tuyền Nhi muốn ra khỏi phủ cũng khó khăn, chẳng lẽ cả đời nàng phải trốn tránh trong Đông uyển của Thủy phủ?

Quyết định trong lòng càng thêm chắc chắn...

“Tuyền Nhi, từ nay về sau, dù gặp bất kì chuyện gì cũng phải bình tĩnh, ngẩng cao đầu mà đi, tính tình cũng đừng trước kia nữa. Mẹ mong con sẽ tự đứng lên bằng đôi chân của chính mình.” Không có bà che chở, Tuyền Nhi chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng mà thôi.

“Phu nhân...” Ngoài cửa có người gõ cửa nhẹ.

“Chuyện gì?” Trương Thanh Thanh hỏi.

“Phu nhân, lão gia mời người đến phòng khách.”

Lão gia tìm bà? Nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay, Trương Thanh Thanh cười lạnh trong lòng, bà nằm liệt giường mấy ngày này, hẳn chưa từng bước chân vào Đông uyển nữa bước!

“Được, bây giờ ta sẽ đi.” Bà sẽ không để cho hắn thực hiện được mục đích

Trương Thanh Thanh đứng dậy, kéo Thủy Băng Tuyền, nhìn nàng thật lâu rồi mỉm cười: “Tuyền Nhi, con cũng mệt rồi, đi nghỉ đi, mẹ không sao.”

Thủy Băng Tuyền gật gật đầu, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Lưu luyến nhìn theo hình bóng của Thủy Băng Tuyền, Trương Thanh Thanh đặt ngọc bội xuống dưới gối, cẩn thận che lại.

Bên trong phòng, Thủy Toa Lâm đứng dậy cúi người: “Đã làm phiền công công đi một chuyến rồi.”

“Là chúng ta đã quấy rầy, nhưng Hoàng Thượng phân phó nô tài nhất định phải mang theo ngọc bội của Lục hoàng tử trở về.” Phí công công nói thẳng vào vấn đề.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Thủy Toa Lâm gật gật đầu, hôn ước với Lục hoàng tử đã hủy, chẳng có lý gì mà Thủy phủ lại giữ ngọc bội của Lục hoàng tử làm của riêng.

“Thủy lão gia thật thấu tình đạt lý, ta sẽ bẩm báo với Hoàng thượng.”

“Phí công công, chuyện này Thủy phủ lẽ ra phải chủ động đến trả, làm phiền công công đi một chuyến thật không phải.” Nhị phu nhân nói rồi hành lễ với vị Phí công công kia.

Phí công công vội xoay người: “Quận chúa, nô tài không xứng.”

“Mời công công uống trà.” Trà được bưng lên, Thủy Toa Lâm chậm rãi nói. Ngọc bội này... tất nhiên phải trả lại. Tuy hoàng gia nói sẽ bồi thường mất mũi cho Thủy phủ nhưng tin đồn này đã lan rộng khắp kinh thành, Lục hoàng tử chẳng mấy chốc sẽ cầu hôn Vân gia. Chuyện chung thân đại sự của Tuyền Nhi cũng là một vấn đề! Các thiếu gia trong kinh thành sẽ không cưới người đã bị Lục hoàng tử hủy hôn, hơn nữa, Băng Tuyền cũng bị mẹ nàng chiều đến sinh hư... Haizz!

“Phí công công, nghe nói Lục hoàng tử sẽ cầu hôn Vân gia? Có chuyện này sao?” Trương Thanh Thanh từ bên ngoài đi vào thản nhiên nói.

“Bái kiến Thủy phu nhân.” Phí công công đứng lên hành lễ với Trương Thanh Thanh, Đại phu nhân này với Quý phi nương nương có giao tình thâm hậu, thế nên mới có mối đính ước này. Cho dù hiện lại hôn sự của hai bên đã giải trừ nhưng vị Đại phu nhân này vẫn không thể coi thường được.

Trương Thanh Thanh không để ý tới người đang hành lễ, cũng không nhìn về phía Thủy Toa Lâm. Vạt áo khẽ vung, đứng bên cạnh Thủy Toa Lâm, vẻ mặt lạnh nhạt nói với Nhị phu nhân đang ngồi: “Muội muội, muội ngồi nhầm chỗ rồi, ta còn chưa chết, vị trí này chưa đến phiên muội ngồi.”

Lời vừa nói ra, không khí nhất thời ngưng đọng lại. Sắc mặt Nhị phu nhân hết chuyển từ trắng lại sang hồng, rất sặc sỡ. Nàng ta không nghĩ Trương Thanh Thanh sẽ trực tiếp đối kháng lại mình như vậy.

“Là muội không để ý chu toàn, mong tỷ tỷ thứ lỗi.” Nhị phu nhân lập tức đứng dậy cắn răng thi lễ, nói.

“Muội muội thân là quận chúa, xuất thân từ hoàng thất nên quên mất mình là một thị thiếp cũng phải. Điểm này ta đâu dám trách tội, người của hoàng thất, ta không nên trêu vào mà!” Lời nói của Trương Thanh Thanh khiến mặt Nhị phu nhân hết chuyển trắng lại sang xanh. Nàng biết Trương Thanh Thanh phải chịu đả kích vì Lục hoàng tử hủy hôn nên... Chuyện này tốt nhất là nín nhịn, sau này có cơ hội sẽ xử lý sau

Ánh mắt Thủy Toa Lâm có chút khiếp sợ, Trương Thanh Thanh trong ấn tượng của hắn vẫn luôn dịu dàng, tại sao hôm nay lại thiếu kiên nhẫn như vậy?

Nhìn thoáng qua Phí công công đang trợn mắt há hốc mồm, trong lòng thoáng giận, trước mặt người ngoài mà nàng lại nói những lời sắc nhọn như vậy thì còn ra thể thống gì?

“Phu...”

“Phí công công?” Trương Thanh Thanh nhanh hơn một bước, chặn lời Thủy Toa Lâm. Đời này kiếp này là bà đã gả nhầm cho hắn, vì một bước lỡ làng mà mất tất cả, đến người mình yêu quý nhất cũng không bảo vệ được. Đây sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bà không nhịn.

“Vâng, Đại phu nhân.” Phí công công phục hồi tinh thần đáp.

“Quý phi nương nương không có lời nào muốn chuyển cho ta?” Hạ tầm mắt, Trương Thanh Thanh cố che dấu sự chờ đợi giấu trong lòng.

“Chuyện này...” Phí công công khó xử. Điều Quý phi nương nương nói chính là phải mang ngọc bội về, hắn phải nói gì đây?

“Ta biết.” Trương Thanh Thanh khẽ mỉm cười, như vậy cũng tốt!

“Đại phu nhân, ngọc bội này...” Phí công công hơi chần chừ, nói.

“Để ta đi lấy, công công chờ một lát.” Trương Thanh Thanh đứng dậy, chậm rãi đi vào nội đường, trước khi đi, bà khẽ nghiêng người nói: “Lão gia, ông không xứng làm cha của Tuyền Nhi!” Lại càng không xứng làm chồng của ta, những lời này bà chỉ âm thầm nói trong lòng, không để ý về mặt cứng nhắc của mọi người, đi vào ra ngoài.

7. Q.1 - Chương 7

“Các người nghe đây, không có sự cho phép của ta, không cho bất kì kẻ nào bước vào phòng.” Trương Thanh Thanh nghiêm khắc nhìn đám người hầu.

“Vâng, phu nhân.”

Đi vào phòng, bà cầm bút lên, khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dồn sự chú ý vào những nét chữ thanh tú...

“Phí công công, mời dùng trà.” Thủy Toa Lâm cố gắng kìm nén tức giận, giả vờ bình tĩnh tiếp đón Phí công công.

“Thủy lão gia khách khí rồi.” Phí công công gật gật đầu, vốn nghe đồn Đại phu nhân này tính tình dịu dàng thiện lương, lại yêu chiều cô con gái duy nhất Tam tiểu thư. Chắc bây giờ trong lòng Đại phu nhân đang rất tức giận, nhưng chuyện này Hoàng thất đã quyết định, đâu phải chỉ vì sự tức giận của bà mà thay đổi? Hy vọng bà có thể hiểu được.

...

Một khắc (15)... Hai khắc (30)... Nửa canh giờ (60)... Trương Thanh Thanh vẫn không thấy xuất hiện.

“Thủy lão gia, Đại phu nhân...” Phí công công bắt đầu cảm thấy bất an, thời gian Đại phu nhân này đi lấy ngọc bội cũng lâu lắm rồi?

Sắc mặt Thủy Toa Lâm rất khó coi, mắt khẽ liếc, bảo quản gia đi xem.

...

“Không hay rồi... Không hay rồi...” Quản gia sợ hãi hô lên.

Thủy Toa Lâm vội đứng dậy: “Hỗn láo, có chuyện gì lại hét lên như vậy?” Mọi người thấy vậy cũng nhìn về phía quản gia đang chạy như điên đến phòng khách.

“Lão gia... Đại phu nhân... Đại phu nhân bà...” Quản gia chạy đến, quỳ trên mặt đất khẩn trương nói.

“Đại phu nhân sao?” Thủy Toa Lâm vội vàng hỏi, không phải Đại phòng đã hủy khối ngọc bội kia chứ?

“Đại phu nhân thất cổ tự tử.” Quản gia dập đầu nói to, cũng không dám nhìn về phía Thủy Toa Lâm.

“Cái gì?” Thủy Toa Lâm lùi về phía sau nửa bước, ngồi phịch lên ghế. Chuyện này.... Hắn nhớ lại lời nói vừa rồi của Trương Thanh Thanh “Lão gia, ông không xứng làm cha của Tuyền Nhi” ! Bà... Đây là hành động của người mẹ sao?

Phí công công cũng kinh hãi, chuyện này... Trời ạ, mọi chuyện càng trở nên rối rắm! Đại phu nhân tự vẫn, cho dù có thu hồi được ngọc bội thì người trong thiên hạ sẽ nói gì?

Nhị phu nhân sắc mặt trắng bệch, chẳng trách Trương Thanh Thanh dám làm vậy với bà, thì ra là chút phản kháng cuối cùng, nhưng chuyện này phải giải quyết như thế nào? Vội nhìn Thủy Toa Lâm lo lắng hỏi: “Lão gia...”

“Thủy lão gia, chuyện này... tốt nhất để ta về cung bẩm báo với Hoàng thượng, để Hoàng Thượng quyết định đã.” Hôm nay không nên lấy lại ngọc bội, bằng không hẳn sẽ bị gán tội danh đồn ép Đại phu nhân tới mức phải tự sát! Một gã nô tài như hắn, sao chịu nổi tội này. Trương phủ sẽ không làm gì được hoàng thất, nhưng muốn lấy tính mạng hắn thì rất đơn giản.

Thủy Toa Lâm khiếp sợ đến nói không nên lời, sắc mặt cực kì khó coi nhìn Phí công công lùi đi. Hắn không thể tưởng tượng được Trương Thanh Thanh sẽ vì Tuyền Nhi mà làm chuyện điên cuồng như thế?

Vậy... Hắn phải giải quyết chuyện này như nào? Trương Thanh Thanh là Đại tiểu thư Trương gia... Hắn phải ăn nói với Trương gia thế nào?

Hắn phải giải thích ra sao với Ngũ đại thế gia? Phải tránh nhàn ngôn toái ngữ (chuyện tầm phào, tin đồn) của thiên hạ như thế nào?

...

“Không hay rồi... Tiểu thư... Tiểu thư... Không tốt...” Thính Lan vừa đẩy cửa phòng Thủy Băng Tuyền vừa nói lộn xộn, không rõ tiếng.

“Tiểu thư... Không... Không hay...”

Thủy Băng Tuyền hơi nhíu mày, nói: “Hít sâu một hơi.” Nhìn sắc mặt của Thính Lan, lại nhớ đến Trương Thanh Thanh vừa rồi... Đây... Không thể nào? Trương Thanh Thanh sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ?

Thính Lan nhìn Thủy Băng Tuyền bật khóc nức nở: “Tiểu thư, không hay rồi, phu nhân... bà...” Câu tiếp theo Thính Lan không dám nói ra.

“Nói!” Thủy Băng Tuyền quát lớn, đứng dậy. Xem ra đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn

“Phu nhân... Phu nhân đã tự vẫn.” Thính Lan dập đầu xuống đất nói, không dám nhìn sắc mặt của Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, cố giữ cho hơi nóng không bốc lên từ khóe mắt. Trương Thanh Thanh có thể vì Thủy Băng Tuyền mà làm đến nước này, cũng khiến nàng nhìn bà với con mắt khác xưa.

Thính Lan quỳ trên mặt đất, thấy trong phòng vẫn không có động tĩnh, liền cẩn thận ngẩng đầu lên.

“Tiểu thư?”

Thủy Băng Tuyền xoay người, đưa lưng về phía Thính Lan, cố gắng giữ bình tĩnh. Có lẽ trong lòng nghĩ rằng Trương Thanh Thanh, Thủy Băng Tuyền bị hủy hôn lần này, cả đời đã chấm dứt nên nhất thời nghĩ luẩn quẩn, muốn làm gì đó cho Thủy Băng Tuyền hay ít ra cũng có thể đòi lại công bằng?

Trương Thanh Thanh cho rằng làm như vậy sẽ thay đổi được gì sao? Bà nhầm rồi! Chẳng qua là tự làm tổn thương chính mình thôi. Làm vậy có đáng không? Hoàn toàn không đáng! Bà đã sai rồi, cực kỳ sai rồi! Bà làm vậy không những không đòi được công bằng cho Thủy Băng Tuyền mà chỉ nhận được chút thương hại! Vì cái không đáng ấy mà bà phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình!

Nàng thừa nhận, Trương Thanh Thanh là một người mẹ vĩ đại! Nhưng bà hoàn toàn có thể đổi cách giáo dục con khác, có thể nói cho con gái bà rằng, cuộc sống đâu phải nhỏ bé như vậy, chỉ cần mình muốn, cuộc sống sẽ trở nên rực rỡ và phong phú hơn bất kỳ điều gì... Quên đi, bây giờ nói những lời đó cũng không còn tác dụng gì. Là do nàng yêu cầu Trương Thanh Thanh quá cao. Cuộc sống của Trương Thanh Thanh là ở cổ đại nhưng nàng luôn so sánh bà với mẹ ruột mình. Hai con người, hai thời đại, tư tưởng và quan niệm sống cũng khác nhau quá xa...

Thủy Băng Tuyền mở mắt, đôi mắt kia đã trở về với vẻ lạnh lùng vốn có, xoay người ra khỏi phòng. Trương Thanh Thanh chắc chắn rất mong được gặp con gái mình. Tuy nàng không phải con gái bà, nhưng thân thể này là do nàng làm chủ. Nàng phải đi!

Nàng vốn định sau này sẽ cho Trương Thanh Thanh biết thế nào là sự kiêu ngạo của nữ nhân với trời đất... Hàng lông mày cong cong của Thủy Băng Tuyền nhíu chặt, bây giờ xảy ra chuyện này... Là do nàng đã quên mất những lo lắng của Trương Thanh Thanh! Độc thiện kỳ nhân (chỉ cầu cái tốt đẹp cho bản thân mình)! Nàng không muốn quan tâm đến chuyện của Thủy Băng Tuyền. Đứng ở lập trường của nàng mà nói, nàng không sai, chuyện gì đã không có hứng thú thì nhất định nàng sẽ không làm. Dù sao nàng cũng không phải Thủy Băng Tuyền thật sự, trừ thiện cảm đối với Trương Thanh Thanh, nàng không có nghĩa vụ phải gánh vác tiếp mọi chuyện liên quan đến Thủy Băng Tuyền. Chỉ là nàng hơi hối hận vì không nói rõ hơn với Trương Thanh Thanh về quan điểm của mình. Đứng ở lập trường của Trương Thanh Thanh, hành động của bà cũng đâu có sai, là một người mẹ, bà chỉ có thể làm vậy cho con mình! Người phụ nữ thời phong kiến... thật đáng thương!

Nam uyển

“Người nói gì?” Chén trà trong tay Tam phu nhân suýt đổ, nước trà tràn ra đầy tay

“Phu nhân...” Đám nha hoàn vội vàng lấy khăn lau cẩn thận. Khó trách Tam phu nhân khiếp sợ như thế, trên dưới trong phủ có ai dám tin vào chuyện của Đại phu nhân đâu! Không ngờ, Đại phu nhân dịu dàng là vậy mà không chịu được việc Tam thiếu thư bị hủy hôn.

“Phu nhân, Đại phu nhân tự vẫn, Phí công công cũng hồi cung. Hiện tại lão gia đang tự giam mình trong phòng!” Một tên người hầu cúi người bẩm báo

Tam phu nhân cố gắng kìm chế, một khi Trương Thanh Thanh chết, được lợi nhất là Nhị phòng, có điều... Khóe miệng bà ta lạnh lùng cười, phải để xem Nhị phòng có bình yên vượt qua được chuyện Trương Thanh Thanh tự vẫn không đã...

“Người để ý đến động tĩnh của Trương phủ cho ta.” Nếu Trương phủ ra mặt, không chắc Nhị phòng đã gặp thuận lợi

“Vâng.” Đám hạ nhân cung kính cúi đầu.

“Còn nữa, để ý mọi chuyện trong phủ, đặc biệt là chuyện của Nhị phu nhân. Nếu hoàng cung cho người đến, lập tức bẩm báo với ta.” Bà thật muốn xem thái độ của hoàng cung như thế nào? Không thể không đề phòng Nhị phòng, còn Đại phòng bây giờ chỉ còn Thủy Băng Tuyền chẳng đáng nhắc tới. Nghĩ tới đây, Tam phu nhân hạ tầm mắt: “Lục Nhi, người đưa tin tới Nghiêm phủ, nói, thiên kim của Trương phủ tự vẫn, mời lão gia hôm đó đến điếu tang” Đây là thời cơ tốt nhất của bà, bà không thể lại để cho Nhị phòng ngồi chỗ tốt, người thừa kế Thủy gia, chỉ có thể là con bà.

“Vâng, phu nhân.”

Lại nâng chung trà lên, nhấp nháp một ngụm trà nóng, không ngờ Trương Thanh Thanh lại liều lĩnh như vậy, vì con có thể làm tất cả! Có lẽ...vì cốt nhục của mình, không thể để con mình chịu thiệt thòi thua kém, người mẹ nào cũng sẽ làm như vậy, kể cả bà...

8. Q.1 - Chương 8

Hoàng cung

Cung quý phi hoa lệ tôn quý chốn hoàng gia.

Nhờ nhan sắc được chăm sóc cẩn thận, thoát nhìn, Hoàng Ánh Thu cũng chỉ gần bốn mươi tuổi. Suối tóc đen dài, búi cao, trâm vàng rực rỡ. Làn da trắng nõn, mềm mịn nhưng những nếp nhăn trên khóe mắt vẫn lờ mờ ẩn hiện. Bây giờ, gương mặt xinh đẹp ấy đang chìm trong nỗi khiếp sợ, áy náy, ánh mắt phức tạp, phát tay bảo bọn cung nữ, thái giám lui ra.

Hoàng Ánh Thu ngồi trên ghế, ngẩn ngơ suy nghĩ... Đó liệu có phải là nỗi oán hận và bất mãn mà Thanh Thanh dành cho bà không?

Tay nắm chặt, Hoàng Ánh Thu chậm rãi nhắm mắt lại, thầm nói: Thanh Thanh, thật xin lỗi muội! Sau này, ta sẽ làm hết sức có thể để tìm một gia đình tốt cho Thủy Băng Tuyền...

“Tham kiến Lục hoàng tử.” Giọng nói của đám cung nữ, thái giám truyền đến.

Trữ Thiên Kỳ khoanh tay bước đến, thấy mẫu phi đang nhắm mắt ngồi trên giường, liền nhanh chóng bước lên.

“Hoàng Nhi...” Hoàng Ánh Thu mở mắt, thấy đứa con xuất sắc của mình. Hoàng Thượng có rất nhiều con nối dõi, tổng cộng có tám hoàng tử, trong đó, Thiên Kỳ là đứa thứ sáu. Hiện tại, tuổi tác của Hoàng Thượng cũng đã cao, các thế lực trong cung cũng âm thầm tranh đấu gay gắt. Bà đương nhiên cũng muốn Thiên Kỳ đứng trên vị trí cao nhất nên mới nguyện ý đính ước với Trương Thanh Thanh. Dù Thủy gia xếp cuối cùng trong Ngũ đại gia tộc nhưng sau lưng Trương Thanh Thanh còn có Trương phủ không thể xem thường.

Không ngờ... Không ngờ Thủy Băng Tuyền cũng không có tác dụng với Thủy phủ, mà dường như Trương phủ cũng chẳng mấy mặn mà với nàng ta. Hơn nữa, tính tình của Thủy Băng Tuyền lại... Quan trọng nhất là Hoàng Nhi nhất quyết phản đối, bà cũng đành nhắm mắt mở một mắt thuận theo. Không ngờ...

“Mẫu phi đau lòng vì chuyện của Thủy Đại phu nhân?” Trữ Thiên Kỳ ngồi bên cạnh, nhìn Hoàng Ánh Thu hỏi.

Hoàng Ánh Thu than khẽ một tiếng: “Hoàng Nhi sẽ thay đổi chủ ý ư?”

“Tất nhiên là không!” Trữ Thiên Kỳ quả quyết nói. Tuy nói nữ tử chỉ là món đồ chơi nhưng ít ra chính phi của hần phải là người hần muốn cưới, mà người đó nhất định sẽ không phải Thủy Băng Tuyền.

Bà đã sớm biết! Hoàng Ánh Thu lại thở dài một hơi: “Phản ứng của Trương phủ với việc này ra sao?” Bây giờ, điều bà sợ nhất là Trương phủ sẽ ra mặt yêu cầu Hoàng Nhi cưới Thủy Băng Tuyền

Trữ Thiên Kỳ nghe vậy, khẽ nhú mày kiểm, sự việc lần này, dù hần có tự mình đến phủ xin lỗi thì lão thừa tướng cũng không thêm ra gặp....

“Thủy phủ an bài ngày nào tổ chức điều tang?” Hoàng Ánh Thu đột nhiên hỏi.

“Ngày mai.”

Ngày mai? Nhanh như vậy? Hoàng Ánh Thu thầm hỏi một lát: “Hoàng nhi, ngày mai con cùng mẫu phi tới Thủy phủ, bản cung muốn tự mình thấp cho nàng một nén hương.”

“Mẫu phi?” Trữ Thiên Kỳ cũng âm thầm suy nghĩ. Ngày mai không chỉ có mặt cả Tứ đại thế gia mà còn có đủ loại quan viên lớn nhỏ trong kinh thành. Hần định sẽ phái người đến Thủy phủ nhưng nếu hần và mẫu phi xuất hiện đó cũng có thể ngăn chặn những lời bàn ra tán vào của người khác.

“Được.” Dù sao cũng là cô cô của Quan Duệ, coi nhưng là nể mặt Quan Duệ một chút

...

Trong một sương phòng tao nhã, lịch sự.

“Ngày mai Lục hoàng tử sẽ trực tiếp đến Thủy phủ?” Vân Tại Viễn nhích ày nhìn Trữ Thiên Kỳ.

“Tất nhiên là phải trực tiếp đi một chuyến rồi, nếu không sao có thể ăn nói với Quan Duệ được” Giang Dĩ Bác thản nhiên nói.

“Bản cung cũng không ngờ Thủy phu nhân lại làm vậy.” Trữ Thiên Kỳ cũng lạnh nhạt nói.

“Quan Duệ từ chối lời mời hôm nay?” Trữ Hy để ý thấy hôm nay Quan Duệ cũng không đến. Từ khi Thủy phủ xảy ra chuyện tới giờ, chưa thấy hần xuất hiện

Giang Dĩ Bác không để ý, chỉ nhìn lướt qua Trữ Thiên Kỳ: “Lục hoàng tử, nếu Trương phủ yêu cầu Lục hoàng tử cưới Thủy Tam tiểu thư, Lục hoàng tử định sẽ như nào?”

Mọi người trong sương phòng nghe thấy câu nói của Giang Dĩ Bác đều đồng loạt im lặng.

Vân Tại Viễn là người đầu tiên lên tiếng: “Chuyện này không được, Lục hoàng tử tuy chưa chính thức đến Vân gia cầu hôn, nhưng chuyện này ở kinh thành không ai không biết. Trong lòng Quan Duệ cũng biết rõ ràng vậy, sao còn như thế?”

Giang Dĩ Bác cũng không để ý đến Vân Tại Viễn, chỉ chăm chú nhìn Trữ Thiên Kỳ. Việc này còn tùy vào thái độ của Trương phủ. Nếu Trương phủ không truy cứu về cái chết của Đại phu nhân, thì Trữ Thiên Kỳ có thể kê cao gối ngủ yên. Nhưng một khi Trương phủ thật sự ra mặt yêu cầu Hoàng gia giải thích, chỉ có hai cách giải quyết. Một là Trữ Thiên Kỳ phải cưới Thủy Băng Tuyền, buông Vân gia, đồng nghĩa với việc đắc tội với Vân gia. Thứ hai là Trữ Thiên Kỳ phải lui hôn, nghĩ là đắc tội với Trương phủ, mà thế lực của Trương phủ trong triều cũng không xem nhẹ được.

“Dĩ Bác cho rằng Trương phủ nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện này?” Trữ Thiên Kỳ ngừng tay nhìn Giang Dĩ Bác. Giang Dĩ Bác vốn là người cực kỳ bình tĩnh, hần phân tích cục diện trước mắt tương đối chính xác. Chỉ là... lần này Trương phủ sẽ trực tiếp ra mặt sao?

Khóe miệng Giang Dĩ Bác khê cong, vẽ lên một nụ cười nhạt: “Nghe nói lão Thừa tướng rất đau lòng trước cái chết của Đại phu nhân.” Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, sao mà không đau lòng cho được? Người đức cao vọng trọng như Trương lão cũng không chịu được, huống hồ chuyện này còn liên quan đến thể diện của Trương phủ.

“Ta đồng ý với ý kiến của Dĩ Bác, Trương phủ sáng mai nhất định sẽ yêu cầu huynh phải cưới Thủy Băng Tuyền.” Trữ Hy cũng nói ra quan điểm của mình. Lục hoàng tử có lui hôn được không còn phụ thuộc vào ngày mai.

“Lục hoàng tử tốt nhất là nên nghĩ hướng giả quyết và... quyết định đi.” Vân Tại Viễn nhìn Trữ Thiên Kỳ nói, xem ra ngày mai Thủy phủ điều tang sẽ không phải bình thường đây.

Giang Dĩ Bác hạ mắt, thực ra, chuyện hấn quan tâm không phải là thái độ của Trương phủ cũng không phải lựa chọn của Thiên Kỳ mà chính là Thủy Băng Tuyền. Hơn một tháng trước khi xảy ra chuyện của Trữ Thiên Kỳ và Vân La Y cũng không thấy nàng ta ra khỏi phủ, mà chuyện hủy hôn lớn như vậy cũng không thấy nàng ta đi làm loạn như bình thường, thậm chí Đại phu nhân qua đời, nàng ta vẫn bình tĩnh ở trong phủ không nhúc nhích. Chuyện này... Thật kỳ quái! Hấn thật sự muốn đến Thủy phủ xem náo nhiệt vào ngày mai!

Đồng uyển Thủy phủ.

“Tiểu thư” Thính Lan liếc mắt thăm đánh giá sắc mặt của tiểu thư. Từ khi phu nhân qua đời, tiểu thư rất ít nói chuyện, chỉ ngồi im lặng.

Thủy Băng Tuyền quay đầu nhìn Thính Lan, không nói gì.

“Tiểu thư, Trương thiếu gia đến thăm tiểu thư.”

Trương thiếu gia? Biểu ca của Thủy Băng Tuyền? Hấn đến... Thủy Băng Tuyền suy tư một chút.

“Mời hấn vào” Nàng đến muốn xem xem Trương phủ phái người đến có ý gì.

“Vâng” Thính Lan lại liếc nhìn tiểu thư một lần nữa. Mấy ngày nay, tiểu thư như trở thành một người hoàn toàn khác. Ngay cả Đại phu nhân qua đời, một giọt nước mắt cũng không hề rơi... rất bình tĩnh...

Người đi vào là một nam tử, dung mạo rất khá, y bào màu trắng, tóc túm gọn, trán cao, hàng mi dài che đi ánh mắt phức tạp, cái mũi cao hé ra đôi môi hồng nhuận mê người. Người này cũng khá anh tuấn, ngũ quan thanh tú, sáng sủa lại thêm làn da trắng khiến hấn trông có vẻ thư sinh nhã nhặn. Dựa vào vẻ bề ngoài mà nói, nàng đánh hấn được 60% tiêu chuẩn. Thủy Băng Tuyền nhìn Trương Quan Duệ lễ phép gật gật đầu.

Trương Quan Duệ nhìn người mặt y phục trắng trong phòng, mắt khê híp lại, gương mặt xinh đẹp kia cũng không hề trang điểm, vẻ im lặng nền nã kia của Thủy Băng Tuyền khiến hấn hơi lạ lẫm! Dù sao... Sự ra đi của mẫu thân cũng khiến nàng thành thực đi đôi chút.

“Tuyền Nhi.....” Hy vọng sau này nàng có thể tự chăm sóc bản thân mình, không có sự bảo vệ của cô cô, cuộc sống của nàng không thể êm đềm như trước nữa

“Mời ngồi.” Thủy Băng Tuyền cũng không đứng dậy.

Trương Quan Duệ ngồi đối diện Thủy Băng Tuyền, Thính Lan đứng châm trà. Không khí trong phòng tuyệt đối im lặng

Trương Quan Quệ nhíu mày, sao Tuyền Nhi bây giờ lại có thể im lặng như vậy?

“Ông bảo ta đến nói uội, ngày mai Trương phủ sẽ ra mặt yêu cầu Lục hoàng tử tuân thủ theo hôn ước.” Cô mất làm ông đau lòng đến chết đi sống lại, hứa nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của cô. Tuy hấn không nghĩ rằng Tuyền Nhi gả cho Thiên Kỳ sẽ có được hạnh phúc, nhưng... nếu nàng thực lòng muốn vậy, hấn cũng không ngăn cản.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt, khê cười thầm! Hiện tại mới ra mặt còn ý nghĩa gì sao? Phải nói là cái chết của Trương Thanh Thanh không chỉ gây chấn động mà còn không có đường lùi. Dù sao với địa vị của Trương phủ, cháu gái bị hoàng gia lui hôn, con gái vi kháng nghị mà tự vẫn, chuyện này lan truyền trong thiên hạ

thì có khác thì một cái tát vào thể diện của Trương phủ. Vậy nên bây giờ mới đứng lên phản bác lại? Thật buồn cười! Tính mạng Trương Thanh Thanh đánh đổi vì nàng không đáng giá chút nào!

“Không cần.” Đúng, Thủy Băng Tuyền hiện tại không cần.

Trương Quan Duệ nhìn ánh mắt của Thủy Băng Tuyền, giật mình khiếp sợ: “Tuyền Nhi nói không cần?” Tình cảm của Tuyền Nhi với Lục hoàng tử không phải hắn không biết. Bây giờ Tuyền Nhi lại nói không cần? Chuyện này... Tuyền Nhi bị tổn thương quá nặng nề ư?

“Đúng vậy, không cần.” Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn thẳng vào Trương Quan Duệ, vẻ lạnh lùng, mỉa mai không che dấu nhìn người ngồi đối diện.

Trương Quan Duệ nhìn chút khinh thường trong mắt nàng, thầm đánh giá Thủy Băng Tuyền lại một lần nữa, nổi ngạc nhiên lo lắng trong lòng cũng chỉ mình hắn biết. Đây là Tuyền Nhi sao? Con người lớn lên từ những nghịch cảnh, quả thật câu này rất đúng! Chỉ là..... Vì sao đối mặt với ánh mắt của nàng, hắn lại thấy có chút chột da? Chột dạ vì từ đầu không giúp nàng?

9. Q.1 - Chương 9

Edit: Soc

Lễ viếng Đại phu nhân Thủy phủ đã định ngày, biết bao chuyện trọng đại liên tiếp xảy ra: Đại phu nhân mất, Trương phủ nhất định sẽ ra tay, lại thêm chuyện lui hôn âm ỉ kinh thành từ người lớn đến trẻ con đều biết.... Thủy Băng Tuyền cũng vì cái chết của mẫu thân mà im lặng suốt mấy tuần.

Ai ai cũng thầm đoán già đoán non xem, khi lễ tang của Đại phu nhân bắt đầu, hoàng thất cuối cùng sẽ quyết định như thế nào? Lui hôn hay tiếp tục tiến hành hôn ước?

Thủy phủ hoa lệ ngày nào, giờ treo đầy vải trắng lạnh lẽo.

Thủy Toa Lâm cùng ba người con trai đứng ngoài đại sảnh đón khách....Khách khứa rất đông, bốn cha con họ bận tới mắt tới mũi nhưng gương mặt vẫn phải làm ra vẻ tràn ngập đau buồn. Đó chính là nỗi khổ của bọn họ...

Chiếc quan tài đặt chính giữa phòng khách. Thủy Băng Tuyền y phục trắng tinh quỳ trước quan tài. Hai bên xếp chặt cứng ghế, chuẩn bị cho những vị khách quan trọng. Thủy Băng Tuyền hạ tầm mắt, không để ý đến mọi chuyện xung quanh, cũng không biết trong đại sảnh đã đầy người...

Nhị phu nhân, Tam phu nhân vận y phục giản dị, đưa con gái mình vào đại sảnh, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người...

Bên cạnh Nhị phu nhân là một mỹ nữ, mắt sáng long lanh, làn da trắng nõn, mềm mại, má phơn phớt hồng như viên bảo ngọc tỏa ra ánh sáng dịu dàng... Nàng là muội muội của Thủy Băng Tuyền, tứ tiểu thư Thủy phủ – Thủy Băng Ngọc.

Cạnh Thủy Băng Ngọc là hai thiếu phụ xinh đẹp, chắc là Đại tiểu thư Thủy Băng Diễm và Nhị tiểu thư Thủy Băng Khiết...

“Trương lão gia đến...” Nghe tiếng hô của người hầu, mọi người trong sảnh đều đứng lên, lão Thừa tướng đã tự mình đến đây, nhất định sẽ có trò hay để xem...

“Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân.” Thủy Toa Lâm xoay người bước tới, cung kính đích hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Ông lão đang được Trương Quan Duệ đỡ, bình tĩnh lên tiếng.

Lão Thừa tướng đã hơn bảy mươi tuổi, tóc cũng đã bạc trắng, gương mặt già nua hằn những vết chân chim của thời gian. Đôi mắt bình thản nhưng phảng phất ưu sầu, ẩn chứa niềm đau thương sâu sắc... Dù lão

Thừa tướng chẳng quan tâm tới việc triều chính nhưng với thân phận quyền cao chức trọng của ông, không phải ai muốn cũng có thể tùy tiện đem ra so sánh.

Không nói tới kinh nghiệm dày dặn nơi chiến trường, thân phận nguyên lão hai triều của ông cũng khiến người khác phải cúi đầu, vậy mà phải chịu cảnh “người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”, thật đáng thương thay....

“Xin Trương gia nén đau buồn!” Thấy ông bước vào, mọi người lục đục đứng lên an ủi...

“Nhạc phụ đại nhân, mời ngồi.” Thủy Toa Lâm theo ngay đằng sau hầu hạ. Nói đùa chứ ngay cả cha vợ không màng tới thế sự cũng xuất hiện như này... Đừng mong Thủy phủ có thể yên ổn trôi qua ngày hôm nay! Đúng là hắn đã nhìn lầm Trương Thanh Thanh, người đàn bà này cho đến lúc chết cũng phải để phiền toái lại cho hắn...

“Chú, người đi làm việc của mình đi. Ông nội ở đây đã có cháu chăm sóc.” Trương Quan Duệ lạnh nhạt nói.

Thủy Toa Lâm hơi giật mình, hạ mắt: “Vậy, Quan Duệ, có chuyện gì thì gọi ta một tiếng.” Tất nhiên hắn cũng biết, người cha vợ này không muốn nhìn thấy hắn.

“Quý phi nương nương đến, Lục hoàng tử đến...” Một lần nữa, tiếng hô của người hầu làm mọi người giật mình. Cuối cùng thì diễn viên chính cũng lên sân khấu.

“Tham kiến nương nương, nương nương vạn tuế...” Mọi người quỳ xuống, thi lễ với vị phu nhân kia.

Hoàng Ánh Thu nhìn lướt qua lão Thừa tướng đang ngồi ở phía xa, lòng trầm xuống. Xem ra thái độ của Trương phủ đã rõ ràng, nhưng Hoàng nhi cũng nhất quyết không chịu cưới Thủy Băng Tuyền, chuyện này... Không thể đắc tội với Trương phủ được! Nhưng Hoàng nhi cũng không thể chọc giận! Còn Vân gia...? Thật phiền phức quá đi!!

“Lão hủ bái kiến nương nương.” Trương lão định quỳ xuống, Hoàng Ánh Thu vội vàng tới đỡ.

“Thế bá không cần đa lễ, hôm nay Ánh Thu đến đây với thân phận là người bạn tri kỷ, thấp cho Thanh Thanh một nén hương. Mọi người cũng đứng dậy cả đi.” Mắt cũng lướt qua Thủy Băng Tuyền đang quỳ trước quan tài, trong lòng thầm nghĩ: Rốt cuộc phải làm thế nào? Trước đây, Hoàng Thượng đã ý tứ nhắc nhở, dù thế nào cũng không được đắc tội với Trương phủ. Nhưng... Hoàng Nhi là do bà sinh ra, hắn nghĩ gì trong lòng bà cũng đã rõ... Nếu cưới Thủy Băng Tuyền, Hoàng Nhi phải để mặt mũi đi đâu? Bây giờ, cả kinh thành đều biết đến hôn sự của Hoàng Nhi và Thủy Băng Tuyền. Bà không thể để cho Hoàng Nhi bị người ta lấy ra làm trò cười...

Trữ Thiên Kỳ và Trương Quan Duệ nhìn nhau một lát. Trữ Thiên Kỳ lạnh nhạt hạ mắt xuống, quả nhiên đúng như những gì Dị Bác dự đoán.

Nghĩ vậy, Trữ Thiên Kỳ thăm quét mắt quanh phòng, thấy hai người kia đang ngồi trong một góc sáng sủa.

Trong một góc phòng, Giang Dị Bác, Vân Tại Viễn cùng nhìn Trữ Thiên Kỳ gật gật đầu coi như chào hỏi.

“Dị Bác, huynh nói Thiên Kỳ sẽ lựa chọn như thế nào?” Sau khi Vân Tại Viễn gật đầu nhìn Trữ Thiên Kỳ liền quay sang bên cạnh hỏi Giang Dị Bác.

Suy nghĩ của Dị Bác giống như bàn tính vậy, bất kể chuyện gì, Dị Bác đoán mười phần thì cũng phải đúng tám, chín phần.

Vậy nên, hắn mới hỏi ý kiến Dị Bác. Từ khi ra phủ, nhìn ánh mắt lo lắng của La Y, hắn đã quyết định, dù có phải làm gì cũng không thể để cho em gái mình chịu áp lực. Thiên Kỳ nhất định không thể cưới Thủy Băng Tuyền.

Giang Dị Bác tao nhã dựa vào chiếc ghế sau lưng, mắt lướt qua Thủy Băng Tuyền, nghĩ Xem ra Quan Duệ cũng dạy dỗ không tồi, nói cách khác Trương phủ sắp xếp không tệ, nếu không, để cho Thủy Băng Tuyền làm loạn ngày hôm nay, không biết sẽ có thêm bao nhiêu lời đồn đại... Ha ha, đúng như hắn dự đoán, Quan Duệ đã đứng theo lập trường của Trương phủ, mà Vân Tại Viễn lại ở Vân gia, cùng để ý đến thái độ của Thiên Kỳ cũng không phải chuyện lạ...

“Tình quan kỳ biến (– bình tĩnh chờ xem sự thay đổi) ” Hắn cũng tò mò xem mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào? Tất nhiên hắn cũng hiểu khả năng Trữ Thiên Kỳ chấp nhận cưới Thủy Băng Tuyền là cực kỳ thấp.

Điều này không phải Quan Duệ không biết! Chỉ là... người tạo ra áp lực là Hoàng thượng và Quý phi nương nương! Nếu hai người đã gặt đầu, Thiên Kì không muốn cũng phải cưới.... Mọi chuyện đã thú vị, chờ xem kết quả còn thú vị hơn! Hắn thực sự căng mắt mong chờ.....

Vân Tại Viễn bất mãn liếc nhìn Giang Dĩ Bác, hắn chỉ muốn nghe ý kiến của Dĩ Bác, thái độ của Dĩ Bác là thế nào? Lại nhìn lướt qua Thủy Băng Tuyền đang quỳ ở kia, đáy mắt Vân Tại Viễn lóe lên một tia mỉa mai! Tính cách của nữ nhân này, hắn Trữ Thiên Kì cũng nhất thanh nhị sở (– rõ ràng rành mạch). Hắn không tin Trữ Thiên Kì sẽ bỏ Vân La Y để cưới Thủy Băng Tuyền!

“Thanh Thanh...” Hoàng Ánh Thu nhận nén hương của thái giám bên cạnh, nhẹ nhàng bước lên phía trước, mắt long lanh nước. Bà không ngờ mình lại có ngày hôm nay, trước kia hai người rất tâm đầu ý hợp, vậy nên mới có hôn sự này! Nhưng bà không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy...

“Bản cung rất xin lỗi muội.” Thanh Thanh vì con gái, bà cũng vì con trai của mình, hai người bạn tri kỷ vì nỗi lòng riêng lo lắng cho con cái mà làm tổn thương đến nhau.

“Mai sau khi xuống hoàng tuyền, bản cung nhất định sẽ chịu đòn nhận tội với Thanh Thanh.” Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người cũng chuyển đến lão Trương phủ đang ngồi im lặng, tò mò xem phản ứng của ông, chẳng lẽ Trương phủ lần này đã quyết định như vậy?

Thủy Băng Tuyền thầm cười lạnh, đám cổ nhân này chỉ giỏi diễn trò! Nói Trương Thanh Thanh là bạn tri kỷ, sau này bà ta chết đi sẽ đến nhận lỗi với Trương Thanh Thanh, dịch ra chính là: Thật xin lỗi, sau này ta chết sẽ đến thỉnh tội với muội, nhưng ta không thể làm theo sở nguyện của muội – để cho con ta cưới con gái muội được.

“Tuyền Nhi, con phải nén đau thương!” Hoàng Ánh Thu quỳ trước mặt Thủy Băng Tuyền nói.

“Cám ơn nương nương hôm nay đã đến thấp ẹ con nén hương. Mẹ con trên trời có mắt, nhất định sẽ rất vui mừng.” Thật ra, Trương Thanh Thanh mà nghe thấy mấy lời này chỉ sợ đau lòng muốn chết! Thủy Băng Tuyền thầm nghĩ.

“Tuyền Nhi, đến bên cạnh ông.” Lão Trương gia bỗng lên tiếng, mọi người đều nghe rõ mồn một.

Tới rồi, trò hay đã bắt đầu! Thủy Băng Tuyền khép mắt đứng lên, hôm nay nàng muốn xem, trí thông minh của cổ nhân cao đến đâu? Nhưng cho dù thế nào, kết quả cuối cùng phải do nàng quyết định!

“Vâng, ông ngoại.” Sao ông không xuất hiện sớm đi? Đợi đến khi con gái chết mới ra mặt?

Lão Trương gia nhìn Thủy Băng Tuyền ngoan ngoãn hiền lành, hài lòng nhìn lướt qua Trương Quan Duệ, có ý, thái độ của Tuyền Nhi hôm nay không tệ! Duệ Nhi dạy rất tốt!

Trương Quan Duệ nghi hoặc nhìn kĩ Thủy Băng Tuyền, cũng hiểu một chút, thì ra ông nội nghĩ thái độ của Tuyền Nhi là do hắn dạy dỗ! Nhưng vấn đề là hôm qua hắn chưa kịp dạy bảo gì thì ngược lại đã bị Tuyền Nhi làm cho giật mình... Tuyền Nhi? Đường như nàng hoàn toàn thay đổi khác trước kia...

“Nương nương, hôm nay coi như lão hủ này là người ngoài cuộc, hỏi hoàng gia một câu, có phải hôn ước với tiểu nữ nhà thần thực sự đã bị hủy?”

Một câu của lão Trương gia làm mọi người trong phòng đều ngừng thở, sau cái chết của Đại phu nhân, hoàng gia còn muốn hủy hôn nữa không?

10. Q.1 - Chương 10

“Bản...”

“Hoàng Nhi.” Hoàng Ánh Thu chặn lời Trữ Thiên Kì, tươi cười nhìn lão Trương gia: “Thế bá nói vậy là có ý gì?” Chẳng lẽ nhất định phải ép Hoàng Nhi cưới Thủy Băng Tuyền? Quan hệ này duy trì được cũng là mặt mũi của hoàng thất. Quan trọng nhất là còn đắc tội với Vân gia. Thế lực của Vân gia đứng thứ hai

trong Ngũ đại thế gia. Nếu được sự giúp đỡ cả về sức người lẫn sức của từ Vân gia, nhất định Hoàng Nhi sẽ có ưu thế lớn trong cuộc tranh giành ngôi vị sắp tới này!

Nhưng lão Trương gia đức cao vọng trọng, được văn võ bá quan trong triều tôn kính, cũng có thể lực không nhỏ. Chuyện này...

Trương lão Thừa tướng vuốt râu, mỉm cười: “Lão hủ chẳng lẽ lại không biết nường nường đang nghĩ gì? Hiện tại nếu hoàng gia muốn hủy hôn, lão hủ muốn biết rõ hơn để liệu đường lo cho Tuyền Nhi chứ.”

Lão hồ ly! Hoàng Ánh Thu thầm cắn răng, nhưng nét cười trên mặt vẫn rất dịu dàng. Liệu đường? Đây rõ ràng là muốn uy hiếp. Đang ở thế khó xử, bỗng Trữ Thiên Kỳ lên tiếng.

“Trương gia đại nhân, tuy Thủy Tam tiểu thư có hôn ước với bản cung. Nhưng bản cung tự biết mình không xứng với nàng, kéo dài chỉ làm lỡ làng nhân duyên của Tam tiểu thư, mong Trương gia hiểu cho bản cung.” Lời nói của Lục hoàng tử làm mọi người dồn hết sự chú ý vào Thủy Băng Tuyền đang đứng bên cạnh Trương lão gia. Ít ra Lục hoàng tử cũng để cho nàng ta chút mặt mũi, chứ ai không xứng với ai thì trong lòng mọi người đều biết rõ cả.

“Vậy là nhất định phải hủy hôn?” Lão Trương gia không giận dữ mà bình tĩnh hỏi lại.

“Trương gia, chuyện này... Hoàng Nhi đã nói vậy, bản cung đại diện cho hoàng gia làm theo quyết định của Hoàng nhi. Dù sao, bậc làm cha mẹ chúng ta đều hy vọng con mình sẽ hạnh phúc, mong Trương gia hiểu cho.” Hoàng Ánh Thu nhìn lão Trương gia đứng đối diện, kiên định lên tiếng cho con trai mình. Hoàng Nhi đã quyết định như vậy, bà chỉ khẳng định lại mà thôi!

Thanh Thanh, thật xin lỗi, muội vì con gái mà chẳng màng đến tính mạng! Tại sao ta không thể vì khi sao không thể vì Hoàng Nhi mà đội bia trên lưng?

“Quan Duệ, mang đạo thánh chỉ mà tiên hoàng đã ban cho lão hủ ra đây.” Lời lão Trương gia vừa nói ra, mọi người đều hoảng hốt.

Nghe đồn năm đó Tĩnh Vương gia mang quân ép vua thoái vị. Trương lão thừa tướng đã dùng dây lưng cứu Tiên hoàng đang bị Tĩnh Vương uy hiếp. Cũng nhờ đó mà Tiên hoàng mới an toàn thoát hiểm, bình định lại bè đảng phản loạn của Tĩnh Vương gia.

Năm đó vì bảo vệ Tiên hoàng, đứa con trai duy nhất của lão Trương gia vừa thi đỗ Trạng Nguyên, văn võ song toàn, cũng cùng cha chiến đấu với mấy trăm người của Tĩnh Vương gia. Vào thời điểm nguy cấp nhất còn đỡ cho Tiên hoàng một chút kiếm. Cho đến giờ, ông nhục bất kinh phong (– Yếu ớt), quanh năm ở trong phủ tĩnh dưỡng... Để cảm ơn ân tình này cho Trương phủ, Tiên hoàng đã ban cho Trương lão một đạo thánh chỉ đặc biệt: Ngoại trừ làm cho Hoàng Thượng thoái vị và lập Hoàng thượng kế tiếp thì mọi việc còn lại, bất kì chuyện gì Trương phủ yêu cầu, Hoàng gia nhất định phải nghe theo... Vậy mà bây giờ lão Trương gia lại sử dụng thánh chỉ quý báu này vì chuyện hôn nhân của Thủy Băng Tuyền? Chuyện này...

Hoàng Ánh Thu thay đổi sắc mặt, bà không ngờ Trương phủ lại coi trọng Thủy Băng Tuyền đến vậy... Thì ra điều mà Hoàng Thượng sợ chính là Trương phủ sẽ đưa ra đạo thánh chỉ này, vậy nên mới bảo bà không được đắc tội với Trương phủ.

Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ tái xanh, không ai dám nhìn. Hắn cũng không ngờ lão Trương gia sẽ làm vậy. Nếu đưa ra đạo thánh chỉ này, hắn không cưới cũng phải cưới! Thì ra đây là điều Quan Duệ ngầm báo cho hắn trước!

Trương Quan Duệ liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, ông nội đưa ra đạo thánh chỉ này có ý gì, hắn cũng đã rõ, ít ra cũng có thể thực hiện ước nguyện lớn nhất của cô cô! Tuy hắn và cha cho rằng, ép Trữ Thiên Kỳ cưới Tuyền Nhi không phải là chuyện tốt! Nhưng... ông nội lo rằng, nếu bỏ qua cơ hội lần này, sợ rằng Tuyền Nhi muốn tìm một đám tốt cũng không dễ dàng gì, hơn nữa lại có thể thành toàn tâm nguyện của Tuyền Nhi – cũng là di nguyện của Thanh Thanh!

Giang Dĩ Bác khẽ nhếch miệng mỉm cười, Quan Duệ đưa ra đạo thánh chỉ này, đối với Trữ Thiên Kỳ mà nói, cũng gây ra đả kích không nhỏ. Nhưng ai bắt hắn sinh ra ở hoàng gia đâu? Liếc mắt thấy Nghiêm lão gia và Tam phu nhân, ánh mắt tràn đầy hứng thú! Mọi việc hôm nay xảy ra đúng như hắn dự tính, rất vui.

Sắc mặt Vân Tại Viễn khó chịu không kém gì Trữ Thiên Kỳ! Thì ra Trương phủ đã định liệu trước! Không tiếc cả đạo thánh chỉ kia! Vậy La Y phải làm sao bây giờ?

Trong lòng mọi người đều tiếc thay cho Lục hoàng tử...

Bỗng một giọng nói nhẹ nhàng nhưng có uy lực như sấm rền vang lên trong phòng khách Thủy phủ, khiến người ta choáng váng.

“Ông ngoại, Lục hoàng tử nói rất đúng! Anh ta quả thật không xứng với Tuyền Nhi, người không nên vì một người đàn ông như vậy mà lãng phí đạo thánh chỉ này.” Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía chiếc quan tài. Kết quả này đã được định liệu sẵn, nếu nàng không lên tiếng, Lục hoàng tử không thể không cưới Thủy Băng Tuyền! Như vậy cũng đã lấy lại mặt mũi cho Trương phủ rồi.

Đối với Trương Thanh Thanh, mục đích của bà cũng đã đạt được! Nếu nàng ra đi chỉ vì cục diện ngày hôm nay, bà đã thành công rồi dù vẫn phải than tiếc vài câu, nhưng nàng thật lòng không muốn gả cho Lục Hoàng tử. Nàng là nàng, không phải là con gái của bà ấy! Vậy nên cuộc sống của nàng phải là do nàng quyết định.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng nhìn nam tử đối diện, Trữ Thiên Kỳ, trong lòng khẽ cười thầm. Chẳng trách Thủy Băng Tuyền một lòng điên cuồng vì hắn!

Cầm bào màu trắng, viền cổ tay và cổ áo màu vàng trang nhã. Khuôn mặt tuấn tú, mày kiếm đen rậm đang hoàng, đôi mắt to, có thần, nhưng sắc mặt rất tẻ, vừa nhìn là biết lửa giận đang bùng bùng trào dâng trong lòng hắn, có điều... dù sắc mặt này có tái xanh thì vẫn không hề ảnh hưởng đến hào quang rực rỡ tỏa ra xung quanh! Đó là khí chất cao quý trong trẻo, lạnh lùng nhưng cao ngạo của hoàng gia, hơn nữa, diện mạo cũng rất anh tuấn...

Nàng cho hắn 61% so với tiêu chuẩn!

“Tuyền Nhi?” Lão Trương gia kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền. Đây không phải là cái kết mà nàng vẫn mong muốn sao? Tại sao lại cự tuyệt?

Trương Quan Duệ cũng thấy khó hiểu. Thì ra những lời nàng nói hôm qua là thật lòng, không phải nói trong lúc tức giận, bây giờ hắn mới hiểu được. Chỉ là tại sao bây giờ Tuyền Nhi không muốn gả đi nữa? Có phải vì nàng đau lòng trước cái chết của cô cô? Nếu bỏ qua cơ hội này, chỉ sợ mai sau hối hận cũng không kịp! Đây là việc chung thân đại sự của đời người, nàng...!

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng bước tới vài bước, đứng trước mặt Trữ Thiên Kỳ: “Lục hoàng tử, đúng như mong ước của người, bước ra khỏi cánh cửa Thủy phủ, quan hệ giữa Lục hoàng tử và Thủy Băng Tuyền sẽ tan thành mây khói, hôn sự này đã kết thúc, chúng ta không còn ràng buộc gì với nhau.” Bây giờ là Thủy Băng Tuyền từ chối hắn, không phải là hắn từ chối Thủy Băng Tuyền! Nếu Trương Thanh Thanh hiểu được điều này, không biết có cảm thấy được an ủi phần nào không?

Thể diện của Trương phủ cũng đã lấy lại được mà mặt mũi của Thủy Băng Tuyền cũng không bị ảnh hưởng. Mà... với ước nguyện từ lâu của nam nhân này, đây có thể nói là một chuyện đáng ăn mừng!

“Tuyền Nhi...” Về bình tĩnh trên mặt lão Trương gia đã biến mất, Tuyền Nhi có hiểu mình đang làm gì không?

Thủy Băng Tuyền quay lại, mỉm cười: “Ông ngoại, tục ngữ nói, dưa chín ép – không ngọt, hôn ước của Tuyền Nhi và Lục hoàng tử chỉ là Nguyệt lão vì trăng thanh gió mát ngủ gật nên buộc nhầm dây tơ hồng, khi tỉnh lại tất nhiên sẽ phải tháo ra. Vậy nên mới có chuyện ngày hôm nay, mẹ con không hiểu nên mới có đi mà không có về. Nhưng chắc chắn mẹ sẽ hy vọng Tuyền Nhi được hạnh phúc. Nếu hôm nay Tuyền Nhi được gả cho Lục hoàng tử, mai sau Tuyền Nhi sẽ thực sự hạnh phúc sao?”

“Nhưng....”

“Tuyền Nhi biết Tuyền Nhi đã không còn trẻ.” Nàng liếc mắt nhìn Trữ Thiên Kỳ, con người đen lầy có một chút lạnh lùng: “Nhưng người chịu thiệt trong cuộc hôn nhân này không phải Tuyền Nhi mà là Lục hoàng tử.....”

“Cái gì?” Trữ Thiên Kỳ thốt lên, những gì Thủy Băng Tuyền nói hôm nay, thực sự làm cho hắn kinh ngạc vạn phần!

11. Q.1 - Chương 11

“Lục hoàng tử quả quyết như vậy có phải là chưa từng nghĩ tới chuyện phải cưới Băng Tuyền về nhà không? Nếu vậy tại sao phải đợi đến tận bây giờ mới hủy hôn? Nam tử hán, đại trượng phu, có chuyện nên làm, nhưng cũng có chuyện không được làm! Chỉ cần có quyết tâm sẽ lập tức hành sự, vừa nhanh lại vừa gọn – đó cũng là một Lục hoàng tử khiến người người tôn trọng. Vậy mà chuyện chịu trách nhiệm với Tuyền Nhi, Hoàng tử lại dùng hết lời này đến lời khác biện hộ, hết cách này đến cách khác làm chậm trễ hôn sự cùng với ta. Cho tới tận bây giờ, khi người ta đã hai mươi tuổi, hoàng gia mới yêu cầu hủy hôn! Những gì người thiệt chỉ là một hôn ước nhỏ? Nhưng còn lời hứa giữa mẹ ta và Quý phi nương nương thì sao! Mẹ ta yếu đuối, vốn không hiểu được chuyện này mà phải trả giá bằng sinh mệnh của mình, cũng khiến cho Quý phi nương nương không còn mặt mũi nào để gặp mẹ ta. Lục hoàng tử đâu phải chỉ là một người bình thường, Lục hoàng tử là người đại diện cho hoàng gia. Mà hoàng gia nếu cũng chỉ bội bạc như vậy chẳng phải sẽ phụ lòng thiên hạ, phụ lòng nhân dân sao? Sau này, muôn dân sao có thể tin tưởng Lục hoàng tử được nữa?” Một lời nói mà khiến cho thế cục thay đổi, quan viên, thương nhân quyền quý ở đây cũng như bị đánh đòn phủ đầu, hoảng sợ suy nghĩ... Lục hoàng tử với hôn ước này cũng chỉ bằng mặt không bằng lòng? Mà... ai dám không tin tưởng hắn cơ chứ?

“Người...” Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ hết xanh tái rồi lại đỏ bừng, trông rất đẹp mắt.

Hoàng Ánh Thu còn giật mình lùi lại vài bước. Không phải vì bà không còn mặt mũi nào nhìn Trương Thanh Thanh, mà vì ý tứ trong lời nói của Thủy Băng Tuyền... Thủy Băng Tuyền từ khi nào lại có thể lợi hại như vậy? Một câu nói dường như đã hủy hoại cả tiền đồ của Hoàng Nhi trước mặt bá quan!

Không để ý tới những người bên trong phòng khách đang trợn mắt cứng lưỡi, Thủy Băng Tuyền rút ra trong người miếng ngọc bội mà Trương Thanh Thanh đã dùng cả tính mạng để đánh đổi, nâng tay đưa cho Trữ Thiên Kỳ: “Ngọc bội ta đã tự mình trả lại, từ nay chúng ta không còn quan hệ gì.” Lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, vốn nàng không muốn phiền phức, cũng chẳng muốn tự đứng ra giải quyết những chuyện như này... nhưng không ngờ hai mẹ con nhà này được đằng chân, lân đằng đầu. Chẳng lẽ ngoài dùng đạo thánh chỉ kia thì không còn cách nào khác? Hôn sự này dù hắn có đồng ý, nàng cũng nhất định phải tìm cách từ hôn.

Không phải hắn muốn tranh ngôi vị hoàng đế sao? Vậy thì nàng sẽ tặng “lễ vật” cho hắn, chắc chắn, người xưa thường để ý đến hình tượng của mình, hơn nữa Trữ Thiên Kỳ còn trong hoàng gia, gánh trên lưng tội này... đúng là phải mang phiền toái không nhỏ rồi! Muốn tranh ngôi vị hoàng đế sao?

Ngọc bội này, hắn muốn thì lấy, mà không muốn cũng phải lấy. Tội danh kia cũng không dám gỡ bỏ, nếu không sẽ trở thành người lật lọng, không có lập trường. Trước mặt mọi người ở đây, căn bản là hắn không thể đổi ý.

Từ trước tới nay chính miệng hắn nói một hai là phải hủy hôn bằng được. Nếu chỉ vì sợ gánh tội mà thay đổi chủ ý không nhận miếng ngọc bội kia, như vậy... ha ha... Vậy là hắn không có duyên với ngôi hoàng đế rồi! Nếu nhận miếng ngọc, đồng nghĩa với việc mang danh bội bạc, cũng khá nghiêm trọng nhưng ít ra còn có thể cứu vớt được chút ít lòng tự cao.... Lần này hắn thua chắc rồi! Coi như đây là nàng an ủi Trương Thanh Thanh ở nơi chín suối đi! Nàng tự ra mặt giải quyết chuyện này, hắn không thể lấp liếm đi được, vậy có thể làm được gì hơn?

Giang Dĩ Bác vốn nhàn nhã tựa vào ghế, dần dần cũng ngồi thẳng dậy, mắt hạ thấp khiến người khác không thấy được ánh sáng lấp lánh trong đó. Thật hay ột Thủy Băng Tuyền! Quả nhiên hắn đã nhìn nhầm! Chuyện ngoài ý muốn như vậy, lúc đầu hắn còn tưởng là ý của Quan Duệ. Nhưng vừa rồi nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Quan Duệ, hắn biết đây không phải do Trương Quan Duệ giật dây sau lưng nàng. Vậy... là Thủy Băng Tuyền tự nói?

Cầm Vân Tại Viễn như sắp rơi xuống đất, đăm đăm nhìn. Đây là lời Thủy Băng Tuyền nói ra sao?

“Ấy, tai ta có nghe nhầm không?” Hấn còn trẻ, chắc sẽ không bị lãng tai sớm như vậy chứ?

Giang Dĩ Bác cũng không trả lời lại Vân Tại Viễn, chỉ ngược mắt, nhìn thẳng vào hình dáng phía trước! Lần đầu tiên hấn cẩn thận đánh giá một nữ nhân.

Trữ Thiên Kì nhìn ngọc bội trước mắt, nhận thì không được mà không nhận cũng chẳng xong! Thủy Băng Tuyền này không cần thánh chỉ cũng khiến cho hấn rơi vào tình cảnh khốn khổ như vậy.

Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch miệng cười, kéo lấy tay Trữ Thiên Kì, đặt miếng ngọc bội vào trong những ngón tay thon dài, không quan tâm đến những ánh mắt tròn tròn nhìn theo hành động của nàng, rồi quay người nhìn Trương Quan Duệ: “Biểu ca, huynh đưa ông về trước đi!” Tốt, mọi chuyện đã xong xuôi, ngày mai, cuộc sống của chính nàng sẽ bắt đầu.

Trương Quan Duệ phải nhìn Thủy Băng Tuyền bằng con mắt khác xưa! Một lúc mà có thể nói ra những lời như thế, kể cả hấn cũng không làm được!

Trương lão gia cũng thâm trầm đánh giá Thủy Băng Tuyền, Thủy Băng Tuyền vẫn lạnh lùng coi những ánh mắt này có cũng như không.

Lão Trương gia đảo mắt nhìn thoáng qua Quý phi nương nương và Lục hoàng tử sắc mặt xanh mét, đang đứng bất động ở kia, gương mặt già nua lại tươi cười: “Nương nương, lão hủ này rút cuộc đã già rồi, không còn hiểu gì về thế sự nữa. Nếu hôn ước với Lục hoàng tử đã giải quyết như vậy thì lão hủ cũng xin cáo từ.” Nói xong liền quay người rời đi, Trương Quan Duệ nhìn lướt qua Thủy Băng Tuyền, rồi gật gật đầu với Trữ Thiên Kì, đỡ ông rời khỏi phòng.

Đi đến cửa, ông dừng bước, lại xoay người: “Tuyền Nhi, đừng quên, con còn có ông ngoại, mẹ con không còn, ông ngoại sẽ bảo vệ con.” Ông bỗng muốn biết, trải qua nhiều cuộc bể dâu như vậy, Tuyền Nhi sẽ lột xác trở thành con người khác được không? Ông cũng chỉ mong vậy...

Thủy Băng Tuyền nhướn mày, không trả lời, nàng sẽ chứng minh cho bất kì ai thấy rằng, nàng, Thủy Băng Tuyền, sẽ sống tốt, rất tốt!

“Xin cho Thủy Băng Tuyền cáo lui.” Thủy Băng Tuyền xoay người bước khỏi phòng, y phục xoay tròn như bông hoa trong trắng thuần khiết. Vẻ đẹp động lòng người hết lần này tới lần khác khiến người ta không dám bước lại gần, dù mặc tang phục nàng vẫn mang vẻ thanh nhã, cao quý, lại vô cùng quyến rũ... Gương mặt lạnh lùng, vân đạm phong khinh (– Nhẹ nhàng, lạnh nhạt như mây như gió), lại giống như có tâm tình ẩn chứa. Mắt phượng dài lạnh lẽo, sóng mắt khẽ động như ẩn như hiện vẻ phong tình quyến rũ, tiềm ẩn tư chất khiến người khác không thể rời tầm mắt!

Mọi người bên trong đại sảnh đều ngẩn ngơ nhìn nàng, trong lòng đều xuất hiện ý nghĩ: Lục hoàng tử quả thật không xứng với giai nhân như vậy!

Ánh mắt Giang Dĩ Bác nóng rực nhìn hình bóng lả lướt lui đi, đôi mắt đen sâu hun hút như vực thăm xuất hiện ý cười mơ hồ, trong lòng thâm ghi nhớ ba chữ Thủy Băng Tuyền!

Vân Tại Viễn nhú mày nhìn chằm chằm bóng dáng kia, trong lòng ngàn lần nghi hoặc, đây là Thủy Băng Tuyền? Bọn hấn có biết Thủy Băng Tuyền kia sao? Cuối cùng mọi chuyện là như nào? Lại đảo mắt nhìn Trữ Thiên Kì rồi tiếp tục trầm tư suy nghĩ

...

Hoàng Ánh Thu nhìn Thủy Băng Tuyền, trong lòng bỗng xuất hiện một dự cảm không lành! Vì sao bà lại có cảm giác như vậy? Bà đã từng gặp qua Thủy Băng Tuyền không dưới mười lần, nhưng cũng không ngờ nàng lại có thể nói được những lời như vậy?

Huống hồ ai cũng nói Tuyền Nhi chỉ là một kẻ vô dụng, còn lấy ví dụ để chứng minh mình không phải người đoạn chương thủ nghĩa (Tách nghĩa ra khỏi ngữ cảnh)? Vậy Tuyền Nhi bây giờ... là quý khách của Trương phủ? Hay đây mới chính là bộ mặt thật của Thủy Băng Tuyền? Mặc kệ như thế nào, chuyện hôn sự của Hoàng Nhi đã được giải quyết. Tuy phải trả cái giá rất lớn nhưng cũng không phải là không có cách để bù đắp!

Bây giờ, không hiểu tại sao, bà lại hy vọng mọi chuyện ngày hôm nay đều chỉ là quỷ kế của Trương phủ chứ không phải Thủy Băng Tuyền... Nếu Thủy Băng Tuyền vẫn là Thủy Băng Tuyền, sau này sẽ không có phiền toái gì! Nếu không phải... Âm thầm nhìn thoáng qua con mình, nhìn vẻ giật mình ngỡ ngàng của con khi đó, mây liễu đã chau lại thành một hàng... Bà thực sự hy vọng chuyện này chỉ như vậy mà thôi!

Trữ Thiên Kỳ hạ mắt, nắm chặt ngọc bội trong tay, trong lòng hân trào lên một loại cảm xúc phức tạp... Nhìn hôm nay Thủy Băng Tuyền như vậy, hẳn lại không thể dời tầm mắt khỏi nàng! Đây... chẳng lẽ đây mới thực sự là nàng sao?

12. Q.1 - Chương 12

Edit: Soc

Chuyện xảy ra ngày truy điệu Thủy Đại phu nhân không chân mà chạy (– bất hính nhi tẩu), kinh thành lại một lần nữa ồn ào náo nhiệt trước màn hí khúc của Tam tiểu thư và Lục hoàng tử. Từ quan lớn quý tộc đến bách tính bình dân, mọi người đều đồng cảm với Thủy Tam tiểu thư: Dù có lí do gì đi chăng nữa, đúng là Lục hoàng tử và Thủy Băng Tuyền đã có hôn ước từ trước, đợi đến khi nàng đã hai mươi tuổi mới từ hôn cũng là chuyện bất công với Thủy Băng Tuyền...

Mọi người đã thương cảm trước chuyện Thủy Băng Tuyền bị Lục hoàng tử hủy hôn, nay Thủy Băng Tuyền lại không dùng thánh chỉ của Trương phủ ép Lục hoàng tử thành hôn cũng khiến cho người ta nhìn nàng bằng con mắt khác. Nếu lúc ấy, Thủy Băng Tuyền không lên tiếng, chắc hẳn Lục hoàng tử không thể hủy bỏ hôn ước được như ý....

Trong sương phòng hoa lệ, trang trí lịch sự, tao nhã, vẫn là năm người lúc trước nhưng trừ Trữ quận vương hôm đó không có đến thì cả bốn người đều ngồi trầm ngâm.

Trữ Hy nhìn bốn người ngồi im lặng, vẻ mặt cũng khác nhau, ánh mắt lóe lên chút tò mò! Chuyện đang đồn đại trong kinh thành không phải hẳn chưa từng nghe, nhưng...? Mọi việc có đúng như đám người trên phố đồn? Thủy Băng Tuyền mà bọn hắn vẫn biết hôm qua lại có những hành động như vậy?

“Tin đồn bên ngoài là thật? Thủy Băng Tuyền thực sự đồng ý từ hôn với Lục hoàng tử?” Trữ Hy nhếch ày hỏi. Vẻ mặt không bình thường của Lục Hoàng tử thì hẳn có thể hiểu, Văn Tại Viên và Trương Quan Duệ trầm ngâm là chuyện đương nhiên, nhưng tại sao ngay cả Giang Di Bác cũng có vẻ bí hiểm khó lường như vậy? Quan hệ của năm người bọn họ, từ trước đến nay, tuy không thể gọi là bạn bè tri kỉ, nhưng cũng khá thân thiết. Hẳn cũng tương đối hiểu bốn người còn lại!

“Quan Duệ, những lời đó không phải là ý của ngươi chứ?” Trữ Thiên Kỳ bỗng lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú hơi âm u, mắt híp lại, tản ra ý tứ gì đó.

Ngón tay thon dài của Trương Quan Duệ xoay xoay chiếc chén làm từ men sứ trắng muốt, im lặng một lúc mới nói: “Không phải.” Hẳn cũng rất kinh ngạc trước thái độ của Tuyền Nhi lúc đó! Có khi không chỉ có mình hắn, mà cả ông nội cũng giật mình... Dù sao Tuyền Nhi nói vậy cũng khiến cho người khác phải kính nể nàng vài phần!

Trữ Thiên Kỳ gật gật đầu, hôm qua hắn đã suy nghĩ là một đêm cũng thấy như vậy. Trương Phủ chắc chắn sẽ không làm như thế! Vốn Trương phủ cũng rất muốn hắn thành hôn với Thủy Băng Tuyền! Vậy đây mới là bộ mặt thật của Thủy Băng Tuyền sao? Trữ Thiên Kỳ hạ mắt, dù hành động của Thủy Băng Tuyền có gây cho hắn một chút phiền toái nhưng... đôi mắt hắn không những không giận dữ mà còn phảng phất ý cười, nàng thực sự rất thú vị! Tâm kế của Thủy Băng Tuyền làm hắn ngạc nhiên, nhưng cũng rất thú vị! Thủy Băng Tuyền trước kia là do nàng cố tình tạo nên?... Thủy Băng Tuyền vốn không phải vậy?

Nửa tháng sau

Trong phòng chính của Đông yển Thủy phủ, Thủy Băng Tuyền nhìn bài vị của Trương Thanh Thanh, khẽ nhếch khóe miệng: Mọi chuyện của Thủy Băng Tuyền đều đã biến mất theo cái chết của Trương Thanh

Thanh, từ ngày nàng trả lại ngọc bội cho Lục hoàng tử đã hơn nửa tháng. Thời gian vô tình thấm thoát trôi đi, không ngờ, kể từ ngày đầu tiên nàng tỉnh dậy ở nơi này đã hơn hai tháng... Cuộc sống thực sự của riêng nàng cũng nên bắt đầu rồi!

“Người đâu.” Vậy thì ngày hôm nay, tốt nhất nên ra ngoài xem xét mọi chuyện!

“Vâng” Nô tì bên ngoài đẩy cửa bước vào, đáp lời.....

Thủy Băng Tuyền mặc y phục trắng, đứng giữa đường lớn, khẽ nhướn mày, nàng cảm thấy mình giống như đang đứng trong một bộ phim truyền hình, chớp mắt một cái đã quay về quá khứ. Khắp nơi đều là những tòa nhà kiến trúc cổ xưa, mái dài, ngói đỏ,... So với những khu nhà cao tầng chót vót ở hiện đại, nhà ở đây rất nhỏ, cao nhất cũng chỉ có hai – ba tầng! Hơn nữa đều làm bằng gỗ. Cảnh tượng này nàng đã từng xem trên TV, nhưng khi thực sự đứng trong đó lại có cảm giác khác, tựa như đang mơ...

“Tiểu thư?” Bên cạnh nàng là một cô nương trẻ, có đôi mắt rất sáng, tên là Tiểu Song. Nhìn Thủy Băng Tuyền đứng bất động ở kia, nàng thầm hỏi, tiểu thư đứng ở đây làm gì? Mặt trời đã mọc cao rồi, phơi nắng nhiều sẽ không tốt.

Ngừng suy nghĩ, Thủy Băng Tuyền cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình y phục trắng trên người mình, lại nhìn liếc mắt nhìn cửa hàng hai bên đường: “Trước tiên, đi tới nơi may y phục.” Nàng cần có một ít quần áo để mặc.

“Vậy tiểu thư muốn đến Vân Y phường, hay vẫn đến Yên Thường các?” Tiểu Song cung kính hỏi.

“Vậy y phục trước kia của ta thường làm ở đâu?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nói.

“Thưa tiểu thư, hầu hết quần áo của tiểu thư đều là do Yên Thường các phụ trách.”

“Vậy đến Vân Y phường.” Mặc quần áo mà không phát huy được ưu điểm của cơ thể Thủy Băng Tuyền, không biết chọn trang phục cho phù hợp nhất với khách hàng tức là cửa hàng làm việc không thành công.

“Vâng.” Tuy Tiểu Song rất ngạc nhiên khi tiểu thư muốn đến Vân Y phường, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tinh xảo trước mặt: Vân Y phường

“Tiểu thư... Mời vào...” Người phụ trách việc chào đón khác thấy họ liền vội vàng, nhiệt tình tiếp đón, vừa ngược mặt lên nhìn đã hoảng sợ, đây không phải Tam tiểu thư Thủy phủ sao? Đã lâu Thủy Tam tiểu thư không xuất hiện... hắn lại nhìn Yên Thường các phía đối diện, không phải từ trước tới nay Tam tiểu thư không bao giờ bước chân vào cửa Vân Y phường sao! Sao lại...

“Mang hết quần áo của cửa hàng các người ra đây cho ta xem thử.” Thì ra phía đối diện chính là Yên Thường các, hai cửa hàng đã ở cùng một khu, lại còn đối diện với nhau... rất thú vị!

“Thủy tiểu thư... Không biết người muốn chọn kiểu trang phục nào?” Một nam nhân chừng bốn mươi tuổi bước ra, liếc mắt nhìn Thủy Băng Tuyền bấy lâu biến mất không dấu vết.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt: “Các người là người bán quần áo, vậy hãy chọn cho ta đi, ta muốn xem thẩm mỹ của các người.”

“Chuyện này...” Cả kinh thành này ai chẳng biết Thủy Tam tiểu thư chỉ mặc váy áo có màu sắc đậm, rực rỡ, Yên Thường các là nơi nàng đặc biệt yêu thích, thường đến chọn vải vóc. Nhưng... tại sao hôm nay nàng lại xuất hiện trong Vân Y phường này?

“Thế nào? Không bán? Hay tại yêu cầu của ta quá khó?” Tất nhiên nàng biết mọi chuyện phía trước sẽ còn gặp nhiều khó khăn, Thủy Băng Tuyền cũng có thể coi như là một người của công chúng, nàng ta yêu thích cái gì, cả kinh thành đều đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi...

“Không... Đã tới cửa tức là khách, Thủy Tam tiểu thư đã đến Vân Y phường, chắc chắn tại hạ phải tiếp đãi cho hoàng gia, mời...” Nam tử gầy hơn vội vàng lên tiếng. Trong lòng dù không muốn nhưng khách tới cửa, ông chủ luôn phải mỉm cười mà tiếp đón.

Thủy Băng Tuyền nhìn số y phục mà nam nhân kia đem ra, không nói gì, nàng không hài lòng với đồng trang phục này. Mà chuyện Thủy Băng Tuyền không hài lòng chỉ khiến cho chương quây càng thêm khinh thường. Quần áo của Vân Y phường đầu là hàng cao cấp, vậy mà nàng Tam tiểu thư này lại chê bai...

“Tiểu Song, chúng ta đi.” Thủy Băng Tuyền đứng dậy, bước ra ngoài, ở đây cũng chẳng có gì hơn. Xem ra y phục ở đây không vừa ý nàng, có chọn lựa thêm cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Song vội vàng theo sát đằng sau.

Nhìn bóng Thủy Băng Tuyền quay đi, người chào mời khách bước đến trước mặt chương quây: “Chương quây, Thủy Tam tiểu thư này...”

“Hừ...” Chương quây không có hứng thú nói chuyện về Thủy Băng Tuyền, ông tay áo vung lên! Ai chẳng biết rõ Thủy Tam tiểu thư là người như thế nào? Thậm chí còn chẳng bằng cái chèo áo tiểu thư nhà hắn, còn đến đây khoe khoang làm gì?

Vốn Vân Y phường là sản nghiệp của Vân gia! Cũng chẳng trách được, trong kinh thành mọi người đều biết tiểu thư Vân gia Vân La Y và Lục hoàng tử tình đầu ý hợp (– cũng giống như tâm đầu ý hợp). Lục hoàng tử hết lần này tới lần khác bị Thủy Băng Tuyền đổ cho tội danh phụ bạc lên đầu, để tránh tiểu thư không bị bàn ra tán vào nên chưa tới cửa cầu hôn! Chỉ tạm thời nói chuyện qua cửa sau thôi!

13. Q.1 - Chương 13

Thủy Băng Tuyền nhàn nhã bước đi trên đường lớn, phớt lờ ánh mắt của đám người vừa nhận ra thân phận của nàng...

“Đó là Thủy Tam tiểu thư?”

“Đúng là Thủy Tam tiểu thư rồi.”

“Thật đáng thương....”

“Không biết còn có ai đến Thủy phủ cầu hôn nàng ta không?”

....

“Tiểu thư....” Tiểu Song bước theo Thủy Băng Tuyền, nghe thấy tiếng bàn luận sau lưng, hơi bối rối.

Vốn mắt Thủy Băng Tuyền đang đảo tứ phía, bỗng dừng ở một chỗ, gương mặt khẽ nở nụ cười, ánh mắt tràn ngập hứng thú!

Đó là một tòa nhà hai tầng, kiến trúc cổ, nóc cao lợp ngói, bốn góc kết dây đỏ dài rực rỡ, cách trang trí rất có không khí ngày lễ! Đối diện với nàng có một đôi mắt lạ, vốn định trốn tránh nhưng bình tĩnh lại rồi nhìn thẳng vào mắt nàng.

Ngẩng đầu nhìn ba chữ: Ý Lệ lâu, nàng lại đánh giá nơi này thêm chút nữa. Nếu không nhầm, đây chắc là một thanh lâu rồi! Đôi mắt nàng vừa thấy là từ cửa sổ phía tây. Chủ nhân của ánh mắt này thực sự khiến nàng cao hứng!

Nghĩ một lát, Thủy Băng Tuyền bước vào vào trong Ý Lệ các...

Nhìn thấy tiểu thư nhà mình đi vào thanh lâu, Tiểu Song phía sau sợ đến ngất người.

Đây... Đây là thanh lâu, tiểu thư vào thanh lâu để làm gì? Liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, Tiểu Song nhận ra, đám người vốn đang bình luận sôi nổi cũng ngất ngây nhìn theo...

Lúc này trong Ý Lệ lâu rất khoáng đạt, rộng rãi nhưng lạnh lẽo, nơi đây ban ngày trống vắng chẳng có gì nhưng bắt đầu từ chạng vạng, một đêm náo nhiệt mới bắt đầu. Một người ăn mặc xuềnh xoàng đang tựa vào bàn ngủ chảy cả nước miếng. Thủy Băng Tuyền lấy chân khẽ đá đá vào bàn chân hắn.

“Khách... Thủy... Thủy tiểu thư?” Tên người hầu bị đánh thức, vội đứng dậy đón khách, ai ngờ, vị khách trước mặt lại là Thủy Tam tiểu thư! Chuyện này... Không phải nàng ta bị Lục hoàng hủy hôn sao? Nàng ta đến Ý Lệ lâu làm gì?

“Gọi bà chủ của người ra đây.” Nền dùng từ gì để miêu tả ánh mắt mà vừa rồi nàng thấy? Bất đắc dĩ lại không cam lòng? Hoài nghi lại mĩa mai?Ồ, nàng rất thích! Đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng xuất hiện trong đây.

“Vâng... Vâng... Tiểu thư chờ một chút.” Từ khi Thủy Tam tiểu thư và Lục hoàng tử hủy hôn, đây là lần đầu tiên nàng ta xuất hiện sao? Thủ đoạn của nàng Tam tiểu thư này, hẳn đã từng được ném qua! Năm năm trước, Lục hoàng tử đến Ý Lệ lâu, khi đó, hầu hạ Lục hoàng tử là Yên Chi cô nương dẫn đầu kim băng. Vậy mà ngày hôm sau, Thủy tiểu thư đến làm loạn trước cửa, tát Yên Chi cô nương không dưới mười lần...

Rất nhanh, từ trên lầu, một thiếu phụ trang điểm lộng lẫy bước xuống. Nàng ta tầm khoảng ba mươi tuổi, trông cũng không đến nỗi nào nhưng trang phục trông rất lòe loẹt, đuôi lông mày ẩn ẩn ý xuân khiến cho ánh mắt thêm phần ủy mị. Nàng ta uốn éo như rắn, từ từ bước xuống. Đây chính là tú bà Ý Hồng của Ý Lệ lâu.

“Ôi chà, ai muốn gặp ta vậy? Thì ra là Thủy Tam tiểu thư, không biết Tam tiểu thư lần này đến đây là có chuyện gì vậy?” Khi đôi mắt long lanh vô tình lướt qua Thủy Băng Tuyền, Ý Hồng thực sự sửng sốt, lập tức thay đổi sắc mặt. Nàng đang nghĩ đến một vài người bỗng nhận ra nụ cười như có như không của Thủy Băng Tuyền.

“Gọi người trong căn phòng thứ ba, tầng hai xuống đây cho ta xem mặt.” Thủy Băng Tuyền cũng không nói lời vô nghĩa, ngậm thẳng vào chủ đề.

Phòng thứ ba, tầng hai? Đó không phải là phòng của Hương Hàn sao? Thủy Tam tiểu thư muốn gặp Hương Hàn làm gì?

Ý Hồng thu hồi vẻ thờ ơ, cẩn thận hỏi: “Không biết Tam tiểu thư....”

“Yên tâm, ta không ăn thịt của nàng, mà có ăn đi nữa cũng không vào, cứ bảo nàng ta xuống dưới là được.” Đôi mắt phượng của Thủy Băng Tuyền thản nhiên nhìn Ý Hồng, đôi mắt sáng rực rỡ lại vô cùng cuốn hút khiến cho Ý Hồng lẫn lộn trong chốn phong trần hai mươi năm nay cũng phải giật mình.

Thủy Băng Tuyền ngồi xuống ghế, hơi nghiêng người tựa vào bàn, nhẹ nhàng vắt chéo hai chân thon dài, một tay đặt trên mặt bàn chống má, hàng mi lay động khẽ mở khiến cho Ý Hồng cũng phải động lòng trước đôi mắt quyến rũ, phong tình.

Ổng tay áo trắng tinh trượt xuống khuỷu tay, lộ ra làn da mềm mịn trắng như ngọc. Y phục trắng khiến cho nàng như tỏa ra ánh hào quang thanh khiết như băng như tuyết, lông mày cong cong tựa vầng trăng non, bên dưới cái mũi nhỏ là đôi môi mềm mại đến mê người...

Ý Hồng hoàn toàn bị thu hút, giữa chốn phong trần này, nàng đã gặp vô số người, nhưng không nữ tử nào có được vẻ thanh thoát như gió, từng hành động, từng cử chỉ đều lộ ra vẻ phong tình cuốn hút như vậy. Thậm chí mỗi lần đưa tay, nâng chân cũng có vẻ thanh nhã, xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt...

Nàng dám khẳng định trên đời này bất kì nam nhân nào cũng không thể kháng cự lại được nữ nhân xinh đẹp như nắng mai này! Nhưng... những cử chỉ tao nhã khiến cho nam tử cả thiên hạ điên cuồng này lại là của Thủy Băng Tuyền! Chuyện này... rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Làm sao vậy? Thực sự sợ ta ăn mất người của người?” Đôi mắt hé hé mở xoáy thẳng vào người Ý Hồng, khẽ nheo lại, đủ châm biếm để cho Ý Hồng phải xấu hổ!

“Không... Không...” Ý Hồng vội vàng gọi người hầu cũng đang ngây người sửng sốt: “Còn không mau đi mời Hương Hàn xuống gặp Tam tiểu thư.”

“Vâng...” Tên người hầu khó khăn lắm mới lấy lại được tinh thần, tim đập như chạy, hôm nay mới phát hiện ra Thủy Tam tiểu thư đúng là nữ nhân đẹp nhất hẳn từng gặp.

Ý Hồng tự mình châm một ly trà, cung kính mang đến: “Tam tiểu thư, mời uống trà!” Trong lòng cũng không kém phần kinh ngạc, nếu trong Ý Lệ lâu có giai nhân như vậy e rằng sẽ chấn động nam tử trong

thiên hạ mắt! Chỉ là... Thật đáng tiếc, Thủy Tam tiểu thư này cũng đâu phải tầm thường! Không phải là người nàg có thể tùy tiện đụng vào.

“Ma ma.” Đi xuống dưới lầu là một nữ tử chừng mười bảy mười tám tuổi, trang phục màu tím, da trắng như tuyết, đôi mắt to, đen láy, sâu thẳm như hồ nước! Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy trong đó có cả chút bình tĩnh xen lẫn mỉa mai.

“Tam tiểu thư, đây là Hương Hàn, là người mới của Ý Lệ lâu.” Ý Hồng không hiểu tại sao nàg Tam tiểu thư này lại muốn gặp Hương Hàn.

Thủy Băng Tuyền hơi hơi ngồi thẳng dậy, liếc mắt quan sát nữ tử tên Hương Hàn. Nàg là một mỹ nữ, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ánh sáng lay động trong đôi mắt kia thu hút nàg: “Hương Hàn là tên thật hay tên ở đây?”

“Tam tiểu thư, đây là tên thật của nàg, từ khi bị bán vào, nàg đã tên như vậy. Ta thấy cái tên này cũng không tệ nên không đổi lại.” Người trả lời vẫn là Ý Hồng, Hương Hàn im lặng, bình tĩnh đứng bên cạnh.

“Được, ta muốn mua người, người có đồng ý bán cho ta không?” Được rồi. Đây sẽ là thị nữ thân cận của nàg!

“Cái gì?” Ý Hồng kinh ngạc kêu lên, ngay cả đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước của Hương Hàn cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc!

Thủy Băng Tuyền đứng lên, đi đến trước mặt Hương Hàn, lấy tay nâng lên khuôn mặt nàg lên, để nàg đối diện với mình: “Người có đồng ý không? Sau này đi theo ta.”

Thân thể Hương Hàn hơi rung động, không ngờ Thủy Tam tiểu thư này lại muốn mua nàg. Vừa rồi nàg đứng bên cửa sổ trên lầu nhìn ra bên ngoài, chợt nhớ đến chuyện xưa mới để lộ tâm tư. Ai ngờ bị người ta bắt gặp, tuy nàg định trốn tránh nhưng thấy ý tứ trong ánh mắt đó, không hiểu sang nàg lại có can đảm đối mặt với người ta...

“Người đồng ý không?” Đây là lần thứ ba nàg hỏi, nếu nàg ta vẫn không trả lời thì nàg đành buông tha cho nàg ta thôi.

Hương Hàn ngược mắt đối diện Thủy Băng Tuyền, thấy ánh mắt kia hơi thất vọng thì thốt lên: “Ta đồng ý!” Nàg có cảm giác gì đó không nói nên lời, nhưng cũng thoáng yên lòng! Có lẽ đi theo nàg ta, nàg mới có thể hoàn toàn thoát khỏi những gì đã chìm trong dĩ vãng!

14. Q.1 - Chương 14

Thủy Băng Tuyền buông tay khỏi mặt Hương Hàn, xoay người nói với Ý Hồng: “Bao nhiêu bạc?”

Chuyện này... Ý Hồng do dự một chút, đúng là nàg mua Hương Hàn với giá mười hai lượng bạc, nhưng Tam tiểu thư lại muốn mua. Với tính tình của Thủy Băng Tuyền, nàg cũng hiểu biết một chút, nếu nàg ta đã nói muốn mua Hương Hàn, nàg không thể không bán! Nhưng mà... nói nhiều hơn không được, nói ít hơn cũng không xong! Trong chốc lát, khó có thể tìm được câu trả lời hợp lí...

Thủy Băng Tuyền quay người lại nhìn Hương Hàn: “Hương Hàn, người đáng giá bao nhiêu? Tự mình nói ra một số đi.”

“.....”

Hương Hàn đã bình tĩnh hơn, nhìn vẻ nghiêm túc trong mắt Thủy Băng Tuyền rồi hạ tầm mắt, quay người về phía Thủy Băng Tuyền: “Thưa tiểu thư, Hương Hàn tự thấy mình đáng giá năm nghìn hai!” Để nàg xem Thủy Băng Tuyền rút cuộc là loại người như thế nào! Có đáng để nàg giao cả tính mệnh của mình vào tay nàg ta không?

“Được, vậy năm nghìn hai.” Trong mắt Thủy Băng Tuyền thấp thoáng ý cười, nàng không nhìn nhầm người! Năm nghìn hai cũng đủ mua một trăm người hầu, có điều... Nàng dám nói mình có giá trị như thế, vậy đây là giá cả hợp lý nhất.

Cái gì? Ý Hồng đang nghe cuộc đối thoại của hai người mà muốn hóa đá, cái này.... năm nghìn hai? Hương Hàn này.... Thật là giá trên trời mà!!

“Tiểu Song, đi lấy ngân phiếu lại đây.” Thủy Băng Tuyền ngồi xuống ghế, gọi Tiểu Song đang đứng ngây ngơ đằng kia.

“Dạ?”

“Mang ngân phiếu lại đây!” Đã đáng giá năm nghìn hai, ha ha, Hương Hàn chắc chắn cũng là người có khả năng bí mật đây!

“Nhưng...” Tiểu Song bất mãn nhìn thoáng qua Hương Hàn, năm nghìn hai để mua nàng ta? Cũng đâu phải kì trân dị bảo gì chứ, dám mở miệng nói mình đáng năm nghìn hai?! Nàng còn suýt cắn phải lưỡi vậy mà tiểu thư lại đồng ý?

“Đừng để ta nói lần thứ ba.” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền dần trở nên lạnh lùng khiến lời Tiểu Song đã đến miệng lại nuốt trở về.

“Vâng.” Xem ra tiểu thư đang nghiêm túc, thế nào ngày mai khắp kinh thành cũng lan truyền tin Thủy Tam tiểu thư bỏ ra năm nghìn hai lượng bạc để mua một nữ tử thanh lâu.

...

Thủy Băng Tuyền đặt tập ngân phiếu dày cộp vào tay Hương Hàn, khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn bỗng trở nên cương quyết, nàng quỳ sụp hai gối trên mặt đất: “Trẫm Hương Hàn bái kiến tiểu thư.”

“Đứng lên.” Nàng cần một người hiểu được mình, nàng nói một, người đó phải hiểu được hai không được có chút sai lầm.

“Vâng.” Hương Hàn đứng dậy, sống lưng thẳng tắp đi đến bên cạnh Ý Hồng, rút ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng đặt trên mặt bàn: “Ma ma mua Hương Hàn giá mười hai lượng bạc, thêm phí ăn uống một năm nay, Hương Hàn trả lại ma ma một trăm lượng bạc.”

“Cái gì?” Ý Hồng la toáng lên, Hương Hàn điên rồi sao? Nàng ta bán giá năm nghìn, trả lại cho nàng một trăm lượng? Nàng ta coi Ý Lệ lâu của nàng là cái xó xỉnh gì?

“Chê nhiều? Được thôi, thật ra một năm nay cùng lắm ta ăn hết mười lượng bạc chứ mấy, vậy năm mươi lượng là được rồi.” Rút lại một tờ cất đi, Hương Hàn thản nhiên nói.

“Người.....”

Phốt lờ Ý Hồng đang tức phát run, Hương Hàn cung kính hành lễ với Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, Hương Hàn có thể cùng người đi rồi.”

Thủy Băng Tuyền nhếch nhếch mày, mắt có ý cười hài lòng. Không tồi, thực sự Hương Hàn rất hợp với khẩu vị của nàng. Cũng không để ý tí bà đang đứng run rẩy ở kia, Thủy Băng Tuyền bước trước ra ngoài sau đó là Tiểu Song, cuối cùng mới là Hương Hàn. Nàng dừng bước, nhìn thoáng qua sương phòng trên lầu hai, lại gật đầu với Ý Hồng một lần nữa rồi bước theo sát Thủy Băng Tuyền, rời khỏi! Hành động này của nàng cũng làm cho sắc mặt Ý Hồng chuyển thành trắng bệch!

...

Trên sương phòng trên lầu hai của Ý Lệ lâu có một bóng người đang đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực. Đó là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, à không, nhìn yểu hậu lộ ra rõ ràng giữa cái cổ trắng nõn mới biết đây là một nam nhân “chính hăng”. Hắn mặc y bào đen tuyền như ngọc, làn da trắng tuyết, ngũ quan hoàn mỹ.

Mái tóc đen dài như thác nước thả tung, mềm mại như lụa lại vô cùng thanh nhã, ngũ quan rõ ràng như được khắc chạm. Hàng mi dài đen tuyền hạ thấp, không nhìn thấy rõ đôi mắt ẩn đằng sau, vừa khiến người

ta không ngừng bị thu hút, vừa giống như vực thăm đáng sợ tỏa ra sức quyến rũ chết người làm mê muội lòng người.

Bên dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi tuyệt mỹ, bây giờ hai cánh môi mê người hơi cong cong nụ cười khiến người khác phải hoa mắt chóng mặt.... Một nam nhân như vậy, thế gian này vô vùng hiếm có!

Hay ột Thủy Băng Tuyền! Hôm nay hắn đã được mở mang tầm mắt! Dù vừa rồi hắn ở trong phòng, nhưng cũng không bỏ lỡ những cử chỉ phong tình trong phút lơ đãng của nàng. Một hành động vô tình mà có thể khiến cho Ý Hồng hiểu sâu biết rộng về nghề này kinh ngạc thì chỉ cần nàng muốn là hoàn toàn có thể mê hoặc bất cứ nam nhân nào! Nếu vậy? Tại sao nàng lại bị Trữ Thiên Kỳ hủy hôn? Thủy Băng Tuyền... Tam tiểu thư của Thủy phủ? Tôn nữ của Trương phủ? Ha ha, một nữ nhân thú vị! Hắn đã nhớ nàng thật kỹ! Mong có cơ hội trực tiếp gặp nàng... Phong Cô Tình khẽ đưa mắt nhìn, trong đó ẩn chứa hào quang rực rỡ không che dấu!

Ý Hồng thấy nam tử đang tựa trên cửa, khẽ rùng mình, đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ đóng cửa, thân thể bay vút lên phía trước, trong nháy mắt quỳ xuống dưới chân nam tử kia, cung kính nói: "Quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi, xin chủ tử định tội." Trong lòng nàng thầm sợ hãi, nàng bị Thủy Băng Tuyền mê hoặc đến mức quên mất trong sương phòng còn có chủ tử. Đã vậy còn để cho chủ tử phát hiện ra nàng để ột người không biết nội tình như Hương Hàn nhìn thấy...

"Người tên Hương Hàn kia đến từ đâu? Người điều tra rõ ràng chưa?" Khóe môi thu lại nụ cười, giọng nói lãnh lẽo thấu xương làm Ý Hồng run mạnh. Sai lầm không đáng có như vậy mà Ý Hồng cũng để xảy ra?

"Thuộc hạ đã điều tra qua, Hương Hàn này đến từ một nhà nho ở ngoại thành..." Bỗng nhiên im bật, chủ tử đã cho nàng cơ hội sửa sai, nếu nào đem mấy chuyện vặt vãnh này báo cáo cho chủ tử, chắc chắn, chủ tử sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Ừ?" Nam tử khinh miệt liếc mắt nhìn Ý Hồng đang quỳ trên mặt đất một cái, nếu nàng ta nói mấy chuyện vô dụng đó cho hắn nghe, vậy thì nàng không xứng ở trong đây. Nhìn vẻ mặt trắng bệch của Ý Hồng, hân ý trong mắt Phong Cô Tình càng đậm!

"Là thuộc hạ thất trách, xin chủ tử giáng tội." Dưới sự trông coi của nàng lại xuất hiện một người không rõ danh tính, nghĩ đến đây, Ý Hồng kinh hãi! Thân phận của Hương Hàn là như thế nào? Tại sao lại phải vào Ý Hồng lâu? Tại sao lại muốn bị Thủy Băng Tuyền mua đi?

"Ồ, vẫn chưa ngu ngốc đến mức không có thuốc chữa, vậy thân phận của Hương Hàn kia... điều tra cho rõ ràng." Hắn rất muốn biết nàng ta là do ai phái đến? Trong mắt Phong Cô Tình hiện lên trong mắt sát ý!

"Thuộc hạ hiểu." Ý Hồng cắn răng nói, mặc kệ thân phận của Hương Hàn là như thế nào, nàng nhất định phải tìm ra, lại còn để cho chủ tử phát hiện ra sai lầm ngu ngốc như vậy....

"Còn nữa.... tìm hiểu về Thủy Băng Tuyền." Nghĩ đến người vừa rồi, trong mắt Phong Cô Tình thấp thoáng vẻ thích thú! Không ngờ trong kinh thành cũng có nữ nhân thú vị như vậy?

Ý Hồng kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Vâng." Thủy Băng Tuyền khiến cho chủ tử để ý sao?

"Ý Hồng, đừng để chuyện này xảy ra lần thứ hai." Phong Cô Tình không biết đã biến mất từ khi nào, chỉ để lại một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng bên cạnh Ý Hồng.

"Tạ ơn chủ tử." Hình như hôm nay tâm tình của chủ tử rất tốt, không phạt nàng! Rất hiếm khi nàng thấy chủ tử như vậy, là vì..... Thủy Băng Tuyền sao?

15. Q.1 - Chương 15

Edit: Soc

Nắng chiều không quá chói chang, Thủy Băng Tuyền lười biếng nằm trên giường nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Gió thổi nhẹ nhẹ từng cơn mát mẻ, lá cây cuốn theo gió xào xạc. Trong Đông Uyển có rất nhiều hoa, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp không gian, tuy đã sang hè nhưng tiết trời vẫn dễ chịu như trước! Thủy Băng Tuyền uể oải nhắm mắt, yên lặng nằm nghe tiếng gió. Hôm qua, sau khi từ Ý Lệ lâu trở về, nàng cũng không dò hỏi gì về nguồn gốc của Hương Hàn vì nàng biết, mỗi người đều có quyền giữ lấy bí mật của riêng mình! Thứ nàng cần chính là một người có thể làm cho nàng hài lòng, sẵn sàng tin tưởng, hơn nữa phải có đủ khả năng để giải quyết tốt một số chuyện, chứ không phải chỉ đơn thuần là tỳ nữ bình thường hầu hạ cuộc sống hằng ngày.

“Tiểu thư, Thủy lão gia mời người đến phòng khách.” Hương Hàn nói với Thủy Băng Tuyền, rồi bước đến bên cạnh chậu rửa mặt, tắm ướt khăn.

Thủy Băng Tuyền cũng không mở mắt, nhận khăn rửa mặt từ tay Hương Hàn, đôi môi đỏ mọng khẽ thở dài. Quyết định đưa Hương Hàn về ngày hôm qua, nàng thực sự rất hài lòng. Cảm giác với Hương Hàn rất khác khiến cho nàng bớt phải lo lắng đi phần nào.

“Ồ?” Cha của Thủy Băng Tuyền tìm nàng? Không có chuyện gì quan trọng mà cứ đến làm phiền!

“Đúng vậy, quản gia vẫn còn đang đứng ngoài cửa.” Đôi mắt bình tĩnh của Hương Hàn khẽ chớp, hôm qua, từ khi nàng theo Thủy Tam tiểu thư trở về, Thủy Băng Tuyền chỉ để lại cho nàng một câu: Ta mang người về vì người rất hợp ý ta. Từ hôm nay trở đi, người là não trái của ta, có thể giải quyết những chuyện vặt vãnh để ta đỡ phải sử dụng não phải!

Tuy rằng nàng không hoàn toàn hiểu “não phải”, “não trái” theo ý tiểu thư là gì. Nhưng nói chung chung thì nàng cũng hiểu, Thủy Tam tiểu thư này đang muốn “đào tạo” nàng, xem ra, Tam tiểu thư này đúng là một câu đố hóc búa! Hoàn toàn khác với những lời đồn đại bên ngoài.

“Trời hôm nay rất thích hợp để ngủ!” Về Thủy Toa Lâm, nàng chẳng thêm quan tâm, đối với nàng, ông ta chỉ là một nam nhân tầm thường như bao người khác, suốt đời chạy theo vòng danh lợi mà đánh mất cả bản thân mình.

Hương Hàn nhìn những bóng cây xanh mát dưới ánh mặt trời, thời tiết thực sự rất đẹp: “VẬY tiểu thư nghỉ ngơi một lát nữa đi.” Ý mặc kệ quản gia bên ngoài.

“Ừ, chuyện của Đông Uyển phiền người rồi.” Ngày hôm qua sau khi nàng đưa Hương Hàn về, sắc mặt của tiểu cô nương Thính Lan kia rất đặc sắc!

“Hương Hàn đã hiểu.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống, nếu không phải nàng đang đứng trước mặt Thủy Tam tiểu thư, nàng cũng không tin Thủy Băng Tuyền lại là một nữ nhân đáng sợ như vậy! Có điều, nàng đáng sợ nhưng cũng rất lười biếng, mặc kệ tất cả mọi chuyện! Bởi vì chuyện thứ như này, nàng đều coi như không nhìn thấy.

“Còn nữa, không cần phải giải thích chuyện gì, chỉ cần người có thể tiếp tục, ta cũng sẽ không để cho người thiệt.” Thứ nàng muốn là một cuộc sống thoải mái, những chuyện hao tâm tốn sức này có người làm hộ, sao mà không thích? Ha ha, nàng đã quyết định, chắc chắn phải huấn luyện Hương Hàn thành “máy tính chuyên dụng” của mình!

Hương Hàn im lặng, tuy vẫn cảm thấy tính cách của tiểu thư có gì đó rất mơ hồ! Nhưng... nàng không thể nào tưởng tượng được, trên đời lại có một nữ nhân như vậy? Sao nàng lại tin tưởng mình như vậy, ỉn giải quyết toàn bộ chuyện mà nàng lười không làm? Nàng không sợ người khác có tâm địa xấu với mình hay sao?

“Hương Hàn.” cầm chiếc quạt trong tay khẽ phẩy phẩy, giọng nói hờ hững của Thủy Băng Tuyền vang lên.

“Vâng.” Hương Hàn nhìn người đang khép mắt, trong lòng thầm nghi ngờ người đang nằm trên giường kia! Suy cho cùng, nàng ta là loại người như thế nào?

Mái tóc dài như mây, đen tuyền thả xuống bên cạnh, mắt phượng dài đang nhắm, hàng mi cong cong như cánh quạt, trên đôi môi đỏ còn giữ lại một đường cong lạnh lùng! Đáng vẻ như thể mọi chuyện nàng đều biết rõ!

“Đừng phụ sự kỳ vọng của ta dành cho ngươi nhé?” Mắt khẽ hé mở, con ngươi đen lách nhìn thẳng vào Hương Hàn, môi mấp máy từng lời như thổi gió lạnh vào tận xương tủy người đối diện. Thoảng rùng mình hoảng hốt, nàng không phải người có gia thế tầm thường, tại sao khi đối diện với những lời nói nhẹ nhàng này lại có cảm giác sợ hãi trào lên từ tận đáy lòng? Ngơ ngẩn nhìn Thủy Băng Tuyền, một lúc sau, Hương Hàn mới lên tiếng: “Xin tiểu thư nói rõ.”

“Ta không quan tâm ngươi đến từ đâu? Không hỏi tại sao ngươi lại xuất hiện trong thanh lâu? Nhưng ngươi đã tự nguyện muốn bán cho ta, như vậy mọi ý muốn của ta, ngươi phải đặt lên hàng đầu, ngoài các việc ta giao, ngươi muốn làm gì, ta cũng không quản! Nhưng điều kiện đầu tiên là không được để ta là phiền muộn suy nghĩ... Nghĩa là ngươi phải dùng mọi khả năng của mình để giải quyết công việc. Nếu không, ngươi nên an phận mà ở bên cạnh, chăm sóc đồ ăn thức uống, cuộc sống sinh hoạt thường ngày của ta. Tất cả đều phải cố gắng hết sức!” Nàng muốn có một chiếc máy tính giúp mình bớt đi những lo toan mệt nhọc chứ không phải loại vi rút chuyên đi phá hoại máy. Nếu Hương Hàn không thể tự hiểu biết được giá trị của bản thân, không ngầm hiểu được ý của chủ nhân, thì thật khiến cho nàng thất vọng, vì đâu phải ai cũng có thể tự nhận mình xứng với giá tiền kia! Có lẽ, với nhiều người, năm nghìn hai là một số tiền lớn, nhưng không phải ai cũng có thể muốn nghỉ việc mà không có sự cho phép của nàng! Đây là sự tin tưởng và cũng là sự tôn trọng của nàng! Mong Hương Hàn có thể hiểu rõ.

Hương Hàn cắn chặt môi, quỳ sụp trên mặt đất. Đây là lần thứ hai nàng quỳ trước mặt tiểu thư! Người Trầm gia từ trước tới nay luôn luôn giữ chữ tín, một lời nói – một gói vàng. Từ khi quỳ xuống ngày hôm qua, nàng đã hiểu được, Thủy Băng Tuyền là chủ nhân của mình, nàng cam tâm tình nguyện dốc hết sức lực vì người!

“Hương Hàn đã hiểu rõ!” Tuy tiểu thư không che giấu vẻ vô tình trong lời nói nhưng lại khiến nàng vô cùng cảm phục! Gặp được chủ tử như vậy, âu cũng là số mệnh của nàng! Dù nàng đã ra khỏi Trầm gia nhưng lòng tin của nàng dành cho Trầm gia đã thấm vào xương tủy, lúc nào cũng tận tâm tận lực với Trầm gia. Nhưng từ hôm ấy, Trầm Hương Hàn nàng đã không còn là người Trầm gia nữa, mà là người của Thủy Băng Tuyền!

“Được rồi, mà còn nữa, ta cũng không thích nhìn em phải quỳ xuống, sau này không cần phải làm những chuyện như vậy.” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, những điều nàng muốn đều đã nói hết.

“Vâng.” Hương Hàn đứng lên

...

“Ngươi nói gì?” Thủy Toa Lâm nghe câu trả lời từ quản gia, lửa giận trong lòng cháy bùng bùng. Sáng sớm hôm nay, phòng ghi chép bẩm báo, hôm qua tam tiểu thư lấy ra năm nghìn lượng bạc, nghe đâu là để mua một nữ tử ở thanh lâu, mang về Đông Uyển làm thị nữ. Điều này như giáng một đòn vào đầu ông. Năm nghìn hai lượng bạc để mua một nữ tử thanh lâu? Vậy còn ra thể thống gì? Với Thủy phủ mà nói, năm nghìn hai không phải một con số lớn, nhưng cũng không hề nhỏ! Hơn nữa lại còn dùng để mua người hầu? Nàng ta có biết, năm nghìn hai có thể mua được bao nhiêu người hầu không?

“Tam tiểu thư đang nghỉ trưa, dặn bất cứ ai cũng không được làm phiền!” Quản gia dè dặt nhìn sắc mặt của lão gia không dưới một lần.

“Vớ vẩn, nàng muốn làm loạn hay sao!” Đứa con gái này từ trước đến nay không hề thân thiết với ông, chỉ ý lại được mẹ nàng nuông chiều mà coi trời bằng vung. Bây giờ ngược lại, mẹ nàng vì chuyện của con mà chết, vậy đã đành, còn để lại cho ông không ít rắc rối. Bây giờ, khắp nơi trong kinh thành, có ai chưa nghe đến tin đồn về Thủy phủ cơ chứ? Ngày tổ chức lễ tang, rõ ràng Trương phủ đã ngầm giúp nàng ta được gả cho Lục hoàng tử. Nàng ta không những không nhận lấy ân huệ này, mà còn khiến cho Lục hoàng tử bị mất mặt! Tuy cũng lấy lại được chút danh dự, nhưng chuyện đông vui Thủy phủ đắc tội Lục hoàng tử, cả kinh thành không ai không biết! Đây chính là âm mưu của Trương phủ sao? Để giữ lại thể diện của Tuyền Nhi mà không ngại dạy cho nàng ta đắc tội Lục hoàng tử để rồi Thủy phủ của ông nhận không ít lời ra tiếng vào! Hừ! Ông tưởng rằng, Trương phủ sẽ dành thánh chỉ quý báu kia cho nàng chứ? Thì ra, mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của Trương phủ! Nhưng... kì lạ một điều tại sao con gái hèn lại ngoan ngoãn nghe lời Trương phủ như vậy? Thậm chí cả Lục hoàng tử cũng gặt đi?

16. Q.1 - Chương 16

“Lão gia...” Nhị phu nhân và tam phu nhân vừa vào phòng khách, thấy Thủy Toa Lâm đang nổi trận lôi đình.

“Sao thế? Quấn gia?” Nhị phu nhân nhìn lướt qua Thủy Toa Lâm rồi quay sang phía quấn gia. Bà nghe nói, Thủy Băng Tuyền dám dùng năm nghìn hai trăm lượng bạc để mua một nữ tử thanh lâu về làm thị nữ? Trong lòng thâm nghĩ, Thủy Băng Tuyền thật đúng là sống trong nhung lụa quen thân! Năm nghìn hai trăm lượng? Lá gan của nàng ta cũng thật không nhỏ!

“Đúng là nghịch nữ, còn không coi người làm cha như ta ra cái thái gì.” Thủy Toa Lâm gầm lên, mặt tái mét.

Nhị phu nhân thấy vẻ phẫn nộ của Thủy Toa Lâm, khẽ động mắt, vốn tưởng rằng Thủy Băng Tuyền này vô hại, ai ngờ nàng ta dám đắc tội với cả Lục hoàng tử. Có khi bây giờ quý phi nương hân nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi ấy chứ. Nàng ta ở Thủy phủ đúng là một tai họa.

“Lão gia, người cũng đừng ức giận, từ nhỏ tính cách Tuyền Nhi đã như vậy, khi đại tỷ còn sống thì nâng nàng như nâng trứng, hứng nàng như hứng hoa, giờ đại tỷ vừa ra đi, nếu chỉ vì năm nghìn hai trăm lượng mà phạt Tuyền Nhi, truyền ra ngoài người ta sẽ bàn ra tán vào nhiều chuyện không hay.” Tam phu nhân lần đầu tiên lên tiếng bênh vực Thủy Băng Tuyền. Bây giờ, Thủy Băng Tuyền đối với bà ta còn có chút giá trị lợi dụng, bây giờ chưa nên động đến nàng!

“Muội muội thật rộng lượng! Lão gia, ta cũng nghĩ như muội ấy.” Nhị phu nhân cắn răng nói, Thủy phủ không thể lại truyền ra ngoài chuyện gì xấu nữa, trước tiên cứ để cho nàng ta hả hê một thời gian. Đợi đến ba tháng sau, Ngọc Nhi được gả cho Bát hoàng tử, bà đi “chỉnh” nàng ta cũng không muộn!

“Hai vị phu nhân nói phải.” Thủy phủ không thể xảy ra thêm bất kì chuyện gì nữa. Ít nhất cũng phải đợi đến đại hôn của Ngọc Nhi kết thúc rồi sẽ quay lại xử lý chuyện của Tuyền Nhi.

“Lão gia, nhị phu nhân, tam phu nhân, bên ngoài có người của Trương phủ phái đến, nói là Lão thừa tướng muốn đưa Tam tiểu thư về Trương phủ một thời gian.” Người thủ vệ bước vào bẩm báo.

Hàng lông mày của Thủy Toa Lâm nhăn lại thành một đường thẳng. Trương gia muốn đưa Tuyền Nhi về phủ một thời gian? Ông ta đã nói, Trương phủ sẽ dành cho nghịch nữ kia những gì tốt đẹp nhất. Trước kia bọn họ chẳng mấy khi ngó nghiêng đến Thủy Băng Tuyền, bây giờ Trương Thanh Thanh mất rồi lại quay sang ngọt nhạt với nàng ta!

“Lão gia, để Tuyền Nhi đến Trương phủ một thời gian cũng tốt, nghĩ lại xem, chuyện chung thân đại sự của Tuyền Nhi cũng phải sắp xếp cho đàng hoàng, mà ở Trương phủ, không phải nàng còn có một biểu ca sao? Có khi ở cùng nhau một thời gian, hai người họ tâm đầu ý hợp, Tuyền Nhi lại được gả vào Trương phủ thì sao?” Không phải Trương phủ nói muốn bảo vệ nàng ta sao? Vậy thì ôm nàng về phủ mà bảo vệ đi.

Vậy... Thủy Toa Lâm nhìn lướt qua Nhị phu nhân, trong lòng cũng rất đồng tình với ý kiến của nàng, với điều kiện của Tuyền Nhi hiện giờ, thực sự rất khó tìm được nhà thông gia thích hợp. Nếu nàng được gả vào Trương phủ, đối với Thủy phủ mà nói, đây cũng không phải chuyện tệ hại gì! Lẽ nào đây là ý kiến của Trương phủ?

“Lập tức cho người đến bẩm báo với Tam tiểu thư.” Có điều... tính tình của Tuyền Nhi hần rất hiểu, Trương phủ sẽ chịu nhận nàng sao? Dù sao Trương Quan Duệ cũng là tài tử nổi danh kinh thành, tương lai vô cùng rộng mở! Hơn nữa, mối quan hệ với Lục hoàng tử cũng rất tốt, hần có chịu lấy Tuyền Nhi?

Đông Uyển

“Thính Lan tỷ, không hiểu Tam tiểu thư đang nghĩ gì vậy? Lại để nữ tử thanh lâu thay thế chức tì nữ thân cận của tỷ...” Mama đầu bếp và Thính Lan là đồng hương, Thính Lan rất nghe lời nàng, trước kia nàng cũng nhận được không ít lợi ích từ chỗ Thính Lan! Bây giờ vừa đẹp đã trở thành quấn gia của Đông Uyển, ngoài tiểu thư ra, Thính Lan là người có quyền lớn nhất. Không ngờ, giữa chừng lại xuất hiện một nữ tử ở thanh lâu thay chỗ Thính Lan. Hơn nữa, nghe Tiểu Song nói, mua nàng ta về mất những năm nghìn

hai trăm lượng bạc! Nghĩ vậy, họ vừa ao ước, vừa đổ lệ... Năm nghìn hai hũ! Với số tiền đó, có thể sống cả đời chỉ có ăn, nằm! Mọi người hầu đều phải nghe theo mệnh lệnh của Hương Hàn nhưng trong lòng thì tức nghẹn một bụng.

Mặt Thính Lan tối sầm lại, nàng đã đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy, không ngờ tiểu thư lại đuổi nàng đi! Tuy rằng đôi lúc nàng rất sợ tính cách của tiểu thư, thậm chí trong lòng còn thầm coi thường một số hành động của tiểu thư, nhưng ngoài việc phải căng thẳng đối mặt với tiểu thư, nàng là người điều khiển một nửa Đông Uyển. Bây giờ... Hương Hàn kia lại để cho nàng đi dọn dẹp vườn hoa!

“Thính Lan tỷ, không thì tỷ tin van xin tiểu thư một chút đi, biết đâu tiểu thư lại thay đổi quyết định không chừng.” Tiểu Song dè dặt nói.

“Quên đi, một lời tiểu thư đã nói, nhất định sẽ không thay đổi.” Nghĩ đến tính cách hỉ nộ vô thường của tiểu thư, Thính Lan gạt đi.

“Các người không làm việc, tất cả tụ họp lại ở đây làm gì?” Hương Hàn thờ ơ đưa mắt quét một vòng rồi dừng lại trên người Thính Lan. Thảo nào tiểu thư muốn đối nàng, thân là thị nữ thân cận bên cạnh tiểu thư mà ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thẳng! Nhưng trong lòng lại tự nhủ là thanh cao, nàng mà có một thị nữ như vậy cũng đuổi đi từ lâu rồi!

“Hương... Hương Hàn tỷ.” Tiểu Song sợ hãi kêu lên.

“Quyết định là của tiểu thư, các người muốn là có thể thì thầm rỉ tai nhau được sao?” Hương Hàn nghiêm nghị.

“Vâng, Hương Hàn tỷ, chúng em không dám nữa.” Tiểu Song vội lên tiếng.

“Không còn lần sau.”

“Cảm ơn Hương Hàn tỷ.” Tiểu Song lúi theo Thính Lan đang im lặng không hề hé răng nói nửa lời và mama đầu bếp đang giận dữ bất bình nhưng không dám lên tiếng, vội vã rời khỏi hoa viên.

Nhìn ba người bọn họ rời khỏi, Hương Hàn thầm nghĩ: Những người này, trừ Tiểu Song ra, nàng cho bọn họ một cơ hội, nếu không sẽ đuổi bọn họ đi. Tiểu thư chẳng thèm để tâm đến những chuyện như này, nói cách khác, những chuyện như này không đáng để cho tiểu thư phải để ý đến, vậy nên mới có sự xuất hiện của nàng. Vậy chắc là nếu đuổi họ đi, tiểu thư cũng không có ý kiến gì?

“Hương Hàn cô nương.” Một người hầu chậm chạp chạy tới, đằng sau là một người trông rất giống quản gia.

Hương Hàn quay lại, là một người canh cửa! Hôm qua nàng đã gặp hắn: “Có chuyện gì?”

“Đây là quản gia của Trương phủ, lão gia muốn tôi đưa ông ấy đến gặp Tam tiểu thư.” Hắn không dám nhìn Hương Hàn. Nghe nói Hương Hàn cô nương này là Tam tiểu thư từ thanh lâu mua về! Chắc chắn là rất xinh đẹp rồi.

Trương phủ? Hương Hàn thận trọng quan sát người vừa đi đến. Ông ta tầm bốn mươi tuổi, dáng người hơi mập, vẻ mặt hiền lành không hề vênh vác, kiêu ngạo.

“Xin chào Trương quan gia, Hương Hàn là thị nữ của tiểu thư, không biết Trương quản gia muốn gặp tiểu thư có việc gì?”

“Hương Hàn cô nương khách sáo rồi, lão nô theo lời của lão gia, tới đón tiểu thư về phủ vài ngày.” Trương quản gia cũng liếc mắt nhìn Hương Hàn một cái, thầm đánh giá, đây là thị nữ mà Thủy tiểu thư dùng năm nghìn hai trăm lượng bạc mua từ thanh lâu về? Tuy không phải là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có khí thế lạnh lùng, trầm tĩnh. Có điều, năm nghìn hai... là cái giá hơi quá!

Đón tiểu thư đến Trương phủ? Vậy là bây giờ phải đánh thức tiểu thư dậy sao? Hương Hàn thầm cân nhắc trong chốc lát rồi lên tiếng: “Trương quản gia, nếu không có việc gì gấp, mời đến phòng khách uống tạm chén trà, đêm qua tiểu thư ngủ không ngon, vừa mới chợp mắt được một lúc. Nếu không...”

“Vậy cũng được, lão nô cũng không có việc gì quan trọng, trước khi trời tối đưa tiểu thư về phủ là được, không nên quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi.” Trương quản gia lập tức nói.

“Được, vậy mời Trương quản gia.”

Hương Hàn tự tay pha một ấm trà, đặt trên mặt bàn: “Để quản gia phải chờ lâu thật ngại. Chắc Trương lão gia phải nhớ tiểu thư lắm nên mới bảo quản gia đi đón tiểu thư?”

Trương quản gia gật gù: “Đúng vậy, lão gia thực sự rất nhớ tiểu thư.” Thực ra, đến ông cũng thấy rất lạ lùng. Nhiều năm nay lão gia không hỏi đến thế sự, với cô cháu gái cũng lạnh nhạt chứ đâu mấy bận mà. Nhưng sau khi đại tiểu thư gặp chuyện không may, lão gia tự mình tới Thủy phủ, sau khi trở về thì rất nhớ cô cháu gái! Bữa trưa hôm nay, bỗng nhiên lão gia gọi ông đến, bảo ông tới Thủy phủ đón người.

“Vậy Trương quản gia ngồi một lát, Hương Hàn đi xem tiểu thư đã dậy chưa?” Người đời đều biết, Trương lão thừa tướng tài trí hơn người, đức cao vọng trọng, nhưng sau khi xảy ra chuyện Tĩnh Vương gia làm phản thì không để ý đến việc đời, việc người nữa! Có điều, chưa từng nghe nói qua, lão thừa tướng yêu quý gì tiểu thư? Vậy mà bây giờ...

“Nếu tiểu thư chưa tỉnh, Hương Hàn cô nương cũng đừng đánh thức, lão nô chờ ở đây là được.” Đại tiểu thư vừa qua đời, mẹ con tình sâu nghĩa nặng, mấy hôm nay không ổn là phải? Trương quản gia thầm than một tiếng.

Hương Hàn nhẹ nhàng mở cửa, nhìn Thủy Băng Tuyền đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phe phẩy chiếc quạt: “Tiểu thư, quản gia Trương phủ theo lệnh của Lão thừa tướng đến đón tiểu thư về Trương phủ vài ngày.”

Trương phủ? Cây quạt trong tay Thủy Băng Tuyền ngừng lại...

“Đến đây lúc nào?”

“Hai khắc (30p) trước.”

“Em chuẩn bị một chút đi.” Không phải Lão thừa tướng vốn không màng đến thế sự sao? Vậy lần này...

“Đã chuẩn bị xong xuôi rồi ạ.”

Thủy Băng Tuyền mở mắt, trong con ngươi đen láy có ý cười, Hương Hàn thực sự làm gì tốt vậy!: “Ừ! Không tệ! Trẻ nhỏ dễ bảo.”

“Cảm ơn tiểu thư.”

“Với ta bây giờ, biểu hiện của em không tệ, nhưng... Hương Hàn, em nhất định phải nhớ cho kĩ, đây chẳng qua chỉ là tạm thời chuyển giao cho em, sau này, em phải cố gắng hết sức mới đuổi kịp bước chân của ta.” Nếu muốn sống sót ở thời đại này, lại được sống như ý nguyện, cần phải hiểu rõ chính mình để chiến thắng những người xung quanh mà không phải chịu khuất phục! Nàng là Thủy Băng Tuyền, một Thủy Băng Tuyền tự do giống như cơn gió, dù có ở thời đại nào, kể cả cổ đại như hiện giờ, nàng mãi mãi sẽ không chịu giam cầm! Mà muốn làm được điều đó, trừ việc hiểu rõ mọi chuyện đang xảy ra, nàng phải cố gắng, hết sức cố gắng...

Hương Hàn khẽ rùng mình, ngẩng đầu về phía Thủy Băng Tuyền không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của tiểu thư, nghiêm túc gật đầu!

17. Q.1 - Chương 17

Vốn phủ thừa tướng ở gần hoàng cung trong kinh thành, nhưng từ khi lão thừa tướng từ quan về ở ẩn, không màng chính sự triều đình thì phủ đệ chuyển tới bên bờ sông Thanh Lăng ngoại thành. Bờ bên kia của sông Thanh Lăng chính là kinh đô Đông Lăng, cư dân lên đến mấy trăm vạn!

Đương kim thiên tử Trữ Sí là một vị vua anh minh cơ trí, nhưng điều mọi người tán tụng nhất về ông chính là từ khi đăng cơ đến nay, ông luôn cố gắng cân bằng thế lực của Ngũ đại thế gia. Hơn nữa, để các vị hoàng tử không vì tranh giành ngôi vị hoàng đế mà xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn, ông đã sớm phong vương cho các hoàng tử, mỗi người tự cai quản một phương...

Đó là vì sao, dưới sự lãnh đạo của ông, mức sống của Thanh Lăng hoàng triều rất hưng thịnh, phồn vinh, muôn dân trăm họ được an cư lạc nghiệp.

Nhưng thời gian trôi qua, cho dù có là vua thì cũng là con người, cũng phải già đi theo năm tháng... Bây giờ Sí đế không còn trẻ, quốc sự bộn bề, long thể đã sớm lực bất tòng tâm, chuyện truyền ngôi cũng vô cùng cấp bách, nhưng Sí đế có tám hoàng tử và hai công chúa! Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều chết yểu, ba vị hoàng tử đã được phong vương, giờ còn lại ba vị hoàng tử!

Đông vương: Tam hoàng tử Trữ Thiên Vinh, mười năm trước được phong vương ở phía Đông!

Tây vương: Tứ hoàng tử Trữ Thiên Hoàn, năm năm trước được phong vương ở phía Tây!

Nam vương: Ngũ hoàng tử Trữ Thiên Dung, ba năm trước được phong vương ở phía Nam!

Theo lời tổ tiên Thanh Lăng hoàng triều truyền lại, khi đã lập đủ bốn vương sẽ chọn thái tử kế vị! Bốn phía đã có ba vương, còn thiếu một vị Bắc vương nữa. Nhưng phía Bắc quanh năm thiên tai liên miên, muôn dân lâm than... là nơi tập trung những người nghèo khổ bần cùng nhất Thanh Lăng hoàng triều, cũng là nơi khiến Sí đế đau đầu mất ngủ nhiều nhất!

Cũng vì thế mà mãi vẫn không có ai được phong vương tới đây, vì cái ghế Bắc vương gia này rơi xuống đầu ai, người đó đều bất mãn! Vậy nên phong Nam vương đã xong lâu mà ngôi vị Bắc vương vẫn còn để trống!

Tuổi tác Sí đế đã cao nhưng ba vị hoàng tử ở kinh thành vẫn chưa được phong vương! Lần lượt là Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ, Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp, Bát hoàng tử Trữ Thiên Khang. Theo lý mà nói, chắc chắn một trong ba vị hoàng tử này sẽ được chọn. Nhưng trong ba người này, ai sẽ là người thừa kế ngôi vua? Ai sẽ là người bị phong làm Bắc vương? Mấy điều này cũng là chuyện mà già trẻ lớn bé trong kinh thành đang âm thầm phỏng đoán?

Xét về bề ngoài, Lục hoàng tử nổi hơn so với hai hoàng tử còn lại! Vì hắn đính hôn từ khi bảy tuổi, vị hôn thê là một người vô học “ngực không vết mực”, tính tình được chiều chuộng sinh hư...

Mà hôn ước này cũng khiến cho khắp trên dưới kinh thành đều tiếc mãi không thôi cho Lục hoàng tử.

Hôn ước này thành cũng là Thủy tam tiểu thư, không thành cũng là Thủy tam tiểu thư...

Khi Lục hoàng tử hai mươi bảy tuổi, Thủy tam tiểu thư cũng đã hai mươi, nẩy đã không thể nên duyên, hủy hôn ầu cũng là điều không thể tránh khỏi...

Việc hủy hôn giữa Lục hoàng tử và Thủy tam tiểu thư khiến cho Đại phu nhân không đồng ý, lấy cái chết ra phản đối, cũng khiến cho phủ thừa tướng một lần nữa cuốn vào chuyện thế gian, thậm chí lấy ra cả thánh chỉ của tiên hoàng, trở thành vở kịch hấp dẫn cho người trong kinh thành xem...

Nhưng kết quả lại khiến cho người ta thán than không dứt, dù hôn ước được hủy như ý nguyện, rất hợp tình hợp lý vì Thủy tam tiểu thư thực sự cũng không xứng với Lục hoàng tử, việc Lục hoàng tử hủy hôn có thể tha thứ được. Nhưng tội thiếu nghĩa khí mà Tam tiểu thư trách móc vẫn đổ trên đầu của hắn...

Bây giờ, việc hủy hôn này xảy ra như mạch nước ngầm khiến cho không khí của kinh thành sôi sục cuộn cuộn. Tên tuổi của Lục hoàng tử cũng lớn hơn Thất hoàng tử và Bát hoàng tử nhưng quyết định của vua vẫn chưa thể phỏng đoán được! Mà Ngũ đại thế gia cũng rất để ý đến vị vua tương lai này, phải biết rằng vua nào, triều thần nấy, hưởng hồ bọt họ là những gia tộc lớn sống trong quyền thế? Ai tiếp cận được người ngồi trên ngôi báu cũng là điều tốt cho gia tộc mình...

Bước lên cầu thang, Thủy Băng Tuyền đưa mắt đánh giá phủ đệ trang trọng trước mắt! Cổng chào hình rồng, khí thế hiên ngang phi phàm, mặt trên tấm biển đỏ chữ đen viết hai chữ “Trương phủ” mạnh mẽ!

Cổng lớn đỏ thẫm có hai người hầu đứng chờ, vừa thấy Thủy Băng Tuyền thì lập tức cung kính hành lễ: “Tiểu nhân bái kiến tôn tiểu thư*.”

(*Tôn tiểu thư: Ý chỉ cháu ngoại của lão gia)

“Tôn tiểu thư, chắc lão gia đang đợi ở phòng khách chờ tiểu thư đến, mời.” Quấn gia hơi khom lưng kính cẩn với Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt, theo những thông tin nàng nghe ngóng được khi vừa tới đây, Trương phủ này cũng không mấy coi trọng Thủy Băng Tuyền! Vậy tại sao bây giờ lại như thế này?

“Tiểu thư?” Hương Hàn mang theo một túi nhỏ đi sau Thủy Băng Tuyền.

“Ừ, đi vào thôi, để ông ngoại chờ lâu thật làm cho Thủy Băng Tuyền được yêu quý mà lo sợ rồi!” Trong lòng âm thầm sắp xếp lại những thông tin từng thăm dò được, Thủy Băng Tuyền khẽ tươi cười, cho dù là thật lòng quan tâm hay có mục đích riêng, nàng vẫn phải thử một lần!

“Tuyền Nhi...” Vừa bước vào cửa, Thủy Băng Tuyền đã bị một giọng nói trầm thấp gọi lại, hơi nghiêng người, nàng đưa mắt nhìn nam tử mặc y phục trắng đứng trên hành lang đưa lưng về phía mặt trời chiều, khuôn mặt tuấn tú đối diện nàng nở một nụ cười bình tĩnh. Ánh mây hồng sau lưng như tô đậm ánh hào quang quanh người hắn, tỏa ra thứ ánh sáng rung động lòng người.

“Biểu ca.” Thủy Băng Tuyền khẽ gật đầu, tướng mạo của Trương Quan Duệ này cũng không tệ, có vẻ nhã nhặn thư sinh, dưới ánh chiều tà lại thanh cao như cúc, quả là một mỹ nam tử hiếm thấy! Nhưng suy nghĩ trong đôi mắt đen thẳm kia nàng cũng không bỏ qua! Chắc hẳn, hắn cũng đang cảm thấy khó hiểu trước sự thay đổi của nàng.

Thủy Băng Tuyền này rất lạ lùng với Trương Quan Duệ, trong trí nhớ của hắn, Thủy Băng Tuyền luôn mặc y phục có màu sắc sặc sỡ, tuy xinh đẹp nhưng thiếu đi vẻ nhã nhặn.

Nhưng bây giờ, vẫn là y phục tím rục rõ như trước, tôn lên thân thể thuần khiết của nàng nhưng không còn vẻ tầm thường như trước. Gương mặt không trang điểm cầu kỳ nhưng lại như được bao bọc bởi lớp màng bí ẩn, khiến người khác không thể hiểu rõ... Chân mày tỉa gọn gàng song đôi mắt phượng vẫn có thứ gì đó mờ mịt, làm cho người ta không thực sự biết nàng đang nghĩ gì...

“Sao Tuyền Nhi không vào nhà?” Lão thừa tướng biết Thủy Băng Tuyền vừa đến liền ra đón.

“Ông ngoại.” Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt hành lễ với lão thái gia.

“Ông nội.” Trương Quan Duệ bước trên hành lang, lòng thầm nghĩ tới ánh mắt châm biếm của Tuyền Nhi... Chẳng lẽ nàng trách hắn sao?

“Nào, vào nhà uống trà, nghỉ ngơi chút đi.” Lão thừa tướng cũng không để ý đến vẻ lạnh nhạt của Thủy Băng Tuyền, gọi nàng vào nhà! Đây là cháu gái ruột suy nhất của ông, ông sẽ không coi thường nàng như trước kia nữa. Vì con gái ông cũng được, vì Tuyền Nhi không còn mẹ bảo vệ cũng được, bây giờ ông già rồi, làm hết sức cũng chỉ có thể bảo vệ nàng được ba phần!

Ngồi trong phòng khách thanh lịch, tao nhã, nha hoàn đang pha loại trà hảo hạng nào đó.

“Tuyền Nhi, cháu ở đây một thời gian, đi ra ngoài thăm thú với biểu ca, muốn gì thì cứ nói với ông ngoại.” Lão thừa tướng đặt chén trà trong tay xuống, ngồi trên ghế căn dặn Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trương Quan Duệ đang ngồi bên cạnh: “Tuyền Nhi đâu dám làm phiền biểu ca còn bận rộn, ông ngoại cứ yên tâm, Tuyền Nhi tự mình giải khuây kiếm vui được.” Trương Quan Duệ và Thủy Băng Tuyền cũng chẳng mấy thân thiết. Bỗng trở nên ôn hòa có phải là quá muộn không?

Đôi mắt đen của Trương Quan Duệ chợt sáng: “Tuyền Nhi đang trách biểu ca trước đây không quan tâm tới Tuyền Nhi sao?” Hắn vẫn nhận ra ý châm biếm của Tuyền Nhi!

“Muội có nói vậy đâu? Biểu ca, huynh tự cảm thấy xấu hổ sao?” Chân mày của Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch lên, toàn thân tỏa ra ý chế giễu thần nhiên.

“...” Trương Quan Duệ nghẹn lời.

“Ha ha, Tuyền Nhi, bây giờ ông mới biết Tuyền Nhi lại thẳng tính như vậy đấy!” Lão thừa tướng bật cười, thấy cháu trai mà mình rất yêu quý không thốt nên lời, thật là cao hứng, chuyện này có khi chỉ có mình Tuyền Nhi làm được. Nếu... Quan Duệ có thể thích Tuyền Nhi thì thật tốt, để Tuyền Nhi gả cho Quan Duệ, ông cũng bớt phải lo lắng.

Trương Quan Duệ cười nhạt, ông nội nghĩ gì, hắn cũng hiểu được đôi phần... Lại nhìn lướt qua Thủy Băng Tuyền, Tuyền Nhi bây giờ và Tuyền Nhi hắn từng biết khác xa nhau. Nhưng... muốn hắn động lòng, đến mức muốn cưới nàng? Điều ông muốn thực sự rất khó, Tuyền Nhi cũng không phải mẫu người mà hắn thích... Tuy nàng bây giờ cũng hơi khiến hắn ngạc nhiên, nhưng chỉ với chút ít đó...

Thủy Băng Tuyền nhìn lão thừa tướng, thì ra là vậy...

18. Q.1 - Chương 18

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy?” Hương Hàn mang bát cháo nắm tuyết* đi vào, thấy Thủy Băng Tuyền đang ngồi trước bàn.

Thủy Băng Tuyền không trả lời câu hỏi của Hương Hàn, chỉ tỉ mỉ vẽ tranh.

Hương Hàn đặt bát lên mặt bàn, bước tới bên cạnh Thủy Băng Tuyền, thấy bức tranh của tiểu thư thì hơi ngạc nhiên!

“Hương Hàn, chúng ta ra ngoài thôi.” Ha ha, nàng đã nghĩ ra các kiếm tiền rồi.

“Vâng.” Hương Hàn lại nhìn bức tranh kia một lần nữa: “Tiểu thư, đây là người vẽ?” Bức tranh rất kì lạ, nếu nàng không nhầm thì kia chắc là y phục! Nhưng...

“Em nhìn không hiểu?” Thủy Băng Tuyền cẩn thận hoàn thành những chi tiết cuối cùng, những y phục này đều là do nàng tự thiết kế, trong mắt ánh lên vẻ hài lòng, đây mới là y phục hợp với Thủy Băng Tuyền! Vân y phượng không thể cho nàng thứ nàng muốn, vậy sao không tự mình thiết kế chứ?

“Không... Không phải... Nhưng...” Hương Hàn không biết phải miêu tả như thế nào, lần đầu tiên nàng thấy bức tranh như tiểu thư vẽ.

“Nhưng gì?”

“Nhưng cảm thấy rất lạ.” Cách tiểu thư vẽ tranh rất đặc biệt, ít nhất là nàng chưa từng nhìn thấy!

“Biết thế, vậy trên đó vẽ gì?”

“Y phục?”

“Vậy là được, để người ta nhận trên mặt bức tranh có cái gì là được rồi.” Nàng vẽ không xấu, chỉ là bút lông thực sự rất khó dùng.

“Vâng.”

Nhìn Thủy Băng Tuyền cuộn bức tranh lên, Hương Hàn vội lấy vải bọc lại.

“Tiểu thư, kia là cháo phòng bếp làm riêng cho người, người nếm thử một chút đi.”

“Đi, lên phố đã.” Thủy Băng Tuyền chẳng thèm nhìn bát cháo, bước ra khỏi phòng.

...

Gió thổi nhẹ nhàng, mặt trời rực rỡ, trời xanh trong không một gợn mây, thời tiết rất đẹp khiến cho lòng người cũng vui vẻ, phấn chấn, Thủy Băng Tuyền kéo mànhiệu lên nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong lòng thầm khen mãi...

“Tiểu thư, phía trước là đường lớn, tiểu thư muốn dừng kiệu ở đâu?” Giọng nói của Hương Hàn vọng qua tấm mànhiệu mỏng.

“Vậy dừng ở đây đi.”

“Vâng.” Bốn gã phu kiệu dừng bước, Hương Hàn bước lên đỡ Thủy Băng Tuyền xuống kiệu.

Thủy Băng Tuyền nhìn phía trước một chút, cất bước đi lên. Nàng vẫn chưa toàn toàn quen thuộc với thói quen sống ở đây! Dù sao nàng đã sống ở hiện đại suốt hai mươi mấy năm, mọi thứ ở đây hoàn toàn xa lạ.

Bên bờ sông Thanh Lăng, liễu xanh rủ bóng, sông gần kinh thành nên có rất nhiều thuyền bè qua lại. Trên một chiếc thuyền đẹp có vị công tử trông cũng không đến nỗi nào và một cô nương xinh đẹp đang ngại ngùng e lệ bên cạnh

Thủy Băng Tuyền lại ngẩng đầu nhìn thời tiết ngày hôm nay, khó trách, trời đẹp như vậy, những người ngồi nhà nhàn rỗi đến mức meo còn đi tìm vui một phen nữa là những cặp uyên ương phong tình?

Giữa sông có một con thuyền hoa* lớn, vô cùng tinh xảo, đầu mũi thuyền có một nam tử mặc y phục đen, tóc cài ngọc trâm. Gió thổi phất phật tung bay mái tóc đen, phong thái ấy tựa như thần tiên lạc xuống phàm trần. Ngũ quan anh tuấn khôi ngô, y phục đen tuyền không những không che đi khí chất của hắn mà còn tô thêm vẻ khoan thai sang trọng. Đôi mắt rung động lòng người sáng rực khiến cho người ta muốn chìm vào trong đó. Tay áo dài, phất phơ trong gió như một bức họa đẹp. Khí chất xuất trần làm cho nam thanh nữ tú dọc dòng sông đều nhìn đến ngơ ngẩn. Sau lưng hắn có một người đang cung kính cúi đầu.

(*Thuyền hoa: Thuyền được trang trí lộng lẫy)

Vân Tại Viễn ngồi trong khoang thuyền, trên môi còn có nụ cười đùa giỡn, ngón tay thon dài phe phẩy chiếc quạt giấy, đôi mắt ẩn chứa suy nghĩ sâu xa nào đó, liếc nhìn La Y một cái rồi chuyển sang người đang đứng trên đầu mũi thuyền: “Dĩ Bác, sao hôm nay ngươi lại rảnh rỗi ra ngoài vậy? Mấy lần mời người đều bị từ chối cả.”

Nam tử đứng đầu mũi thuyền hơi ngoái đầu lại, nhìn lướt qua ánh mắt sáng rực của Vân Tại Viễn: “Vân thiếu gia nhớ Giang mỗ như vậy sao?”

“Ha ha, Dĩ Bác, vài ngày không gặp, thực sự rất nhớ đấy!” Vân Tại Viễn hạ mắt, nửa thật nửa giả nói. Từ sau hôm xảy ra chuyện ở Thủy phủ, hắn chưa từng gặp lại Giang Dĩ Bác, chuyện của La Y hắn cũng thấy sốt ruột nhưng cũng biết việc này không phải vội vã lắm. Vốn muốn hỏi ý kiến của Dĩ Bác, không ngờ, người này lại liên tục từ chối lời mời của hắn. Tưởng rằng hôm nay lại bị từ chối, không ngờ bỗng nhiên Dĩ Bác lại xuất hiện.

Giang Dĩ Bác mỉm cười không nói, ánh mắt quay lại với dòng sông, tất nhiên hắn hiểu Vân Tại Viễn vội vã tìm hắn có chuyện gì, sở dĩ hắn từ chối không gặp cũng có dụng ý riêng...

Vân Tại Viễn ngồi trong khoang thuyền, bên cạnh là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt thanh nhã, làn da trắng hồng, đôi mắt như nước sáng rực mà trong suốt, nét đẹp mềm mại, thanh nhã. Nàng chính là Vân La Y.

“Giang đại ca, hiếm khi thấy ca ca muội nhớ huynh như vậy, huynh cũng đừng đứng ngoài đó nữa, vào đây ngồi đi.” Vân La Y dịu dàng nói.

“La Y đã lên tiếng, chẳng lẽ Giang mỗ lại không nghe theo?” Giang Dĩ Bác mỉm cười, khom lưng đi vào trong khoang thuyền.

“Ha ha, là nể mặt La Y hả.” Vân Tại Viễn cười to.

“Giang đại ca, mời.” Cánh tay nhỏ nhắn của Vân La Y đưa một chén rượu cho Dĩ Bác vừa ngồi xuống.

Giang Dĩ Bác cười nhạt, nhận ly rượu, ngửa cổ uống cạn: “La Y thật lòng muốn gả cho Lục hoàng tử?”

Vân La Y hơi ngẩn ra, má hồng lên: “Giang đại ca thấy không hợp?”

Vân Tại Viễn thấy Giang Dĩ Bác vào thẳng nội dung chính như vậy cũng ngồi ngay ngắn lại, nghiêm chỉnh nhìn Giang Dĩ Bác: “Dĩ Bác, chúng ta quen nhau từ nhỏ, giao tình của hai nhà cũng không tệ, người cũng thấy La Y lớn lên, việc này người có ý kiến gì không?”

Giang Dĩ Bác tự rót tự uống, nâng chén: “Tại Viễn, về việc này, tự người biết rõ nhất, sao cần ta nói ra nữa chứ?”

Vân Tại Viễn nghe xong những lời này thì khẽ hạ mắt, trầm ngâm một lúc lâu, trên khuôn mặt tuấn tú còn có sự lo lắng kìm nén: “Chính vì ta hiểu rõ nên mới muốn biết ý kiến của người.” Sao hắn lại không biết ý tứ

của Dĩ Bác, Trữ Thiên Kỳ tất nhiên là không tệ, coi như là cũng có năng lực, tham vọng, nhưng đây không phải chuyện làm ăn mà là hạnh phúc cả đời của La Y, vậy nên hẳn không thể lựa chọn!

“Ca ca.” Vân La Y khó hiểu nhìn vẻ mặt của Vân Tại Viễn, trong lòng hơi băn khoăn, ý của Giang đại ca và ca ca là gì? Không đồng ý với hôn sự của nàng và Thiên Kỳ sao?

Thở dài một cái, Vân Tại Viễn nhìn ra ngoài khoang thuyền: “La Y, muội thật lòng muốn gả cho Lục hoàng tử?” Tuy câu trả lời đã sớm biết rõ nhưng hẳn vẫn muốn hỏi lại lần nữa, gả vào hoàng thất không phải là chuyện hay! Hẳn nàng cũng rõ?

Đôi mắt Vân La Y mở to, sau đó cúi cúi đầu, nhất thời cả khoang thuyền chìm vào trong yên lặng!

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Vân La Y mới từ từ lên tiếng: “Muội mãi mãi không quên được lần đầu tiên nhìn thấy huynh ấy, lần đầu tiên huynh ấy chậm rãi nở cười với muội, ca ca, muội hiểu, với địa vị của Vân gia chúng ta, không cần gả vào hoàng thất muội cũng có thể tìm được hạnh phúc. Trước khi gặp huynh ấy, La Y chưa từng bao giờ có suy nghĩ muốn gả vào hoàng thất cả, nhưng... bây giờ La Y muốn trở thành thê tử của huynh ấy, cho dù... cho dù huynh ấy không hề yêu muội như huynh ấy vẫn thể hiện! Chỉ cần muội cố gắng, muội sẽ cho huynh ấy thấy những gì tốt đẹp nhất của muội.”

“La Y, đây là lựa chọn của muội?” Giang Dĩ Bác bình tĩnh hỏi lại lần nữa.

“Vâng, Giang đại ca, La Y sẽ không hối hận.” Chỉ cần trở thành thê tử của hẳn nàng đã thỏa mãn rồi, nàng chỉ muốn được gả cho hẳn.

Vân Tại Viễn nhìn Vân La Y chăm chú, nhưng miệng lại nói với Giang Dĩ Bác: “Ta chỉ có thể tác thành cho nguyện vọng của La Y.” Vậy cũng có nghĩa là Vân gia sẽ ủng hộ Trữ Thiên Kỳ.

Giang Dĩ bác thầm than, trên môi có nụ cười nhạt: “Nếu đã quyết định như vậy, ta cũng không nói nhiều, nào, uống rượu đi.” Một chiêu này của Trữ Thiên Kỳ thực sự không tệ, dễ dàng có được hậu thuẫn của Vân gia.

19. Q.1 - Chương 19

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền mang theo Hương Hàn chậm rãi đi trên đường, vừa nhìn ngắm người đi lại, vừa đánh giá các cửa hàng hai bên.

Ở đây vậy mà thương nghiệp rất phát triển, thương nghiệp phát triển nghĩa là cuộc sống của người dân cũng ổn định theo.

Trấn an dân chúng chính là đã loại trừ được nguồn gốc của bất ổn xã hội, dân chúng yên ổn làm ăn sẽ không có chuyện gây phản loạn, mà dân chúng không gây phản thì ngôi vị hoàng đế mới vững chãi, có điều... Ngôi vị hoàng đế sẽ về tay ai đây? Theo tình hình hiện tại, cũng chỉ có Lục hoàng tử, Thất hoàng tử và Bát hoàng tử là có khả năng tranh vị.

Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp không có gì nổi bật, so với Lục hoàng tử nổi danh khắp chốn, hẳn có vẻ thua kém nhiều. Nghe nói hẳn không thích kết giao, hành sự hồ hững, rất ít khi xuất hiện ở chỗ đông người, số người từng gặp qua hẳn càng không nhiều.

Mẫu thân của Lục hoàng tử chỉ là một nô tỳ thấp bé ở hoán y cục, không biết vì nguyên nhân gì lại được sủng hạnh, còn mang long thai. Nhưng sau khi sinh hạ Trữ Thiên Kỳ không bao lâu, còn chưa kịp hưởng cái gọi là mẫu bằng tử quý thì đã chết không rõ nguyên do. Trong cung, không người nương tựa, hẳn biết chọn cách sống âm thầm, lặng lẽ, quả là một người thông minh!

Còn Bát hoàng tử Trữ thiên Khang là con trai của Hiền phi nương nương, một trong tứ phi. Hiền phi là trưởng nữ của Lễ bộ thị lang, dưới bà còn có hai người đệ đệ, đều giữ chức vụ quan trọng trong triều, hậu

thuần mạnh mẽ đủ để cùng Lục hoàng tử tranh vị. Hơn nữa, Trữ Thiên Khang là hoàng tử nhỏ nhất, rất được hoàng thượng thương yêu. Nhưng kỳ lạ là Trữ Thiên Khang cùng Trữ Thiên Hợp giao tình vô cùng thân thiết, chứ không lạnh nhạt như đối với Trữ Thiên Kỳ.

So với vị Bát hoàng tử được sủng ái, nuông chiều từ bé, Lục hoàng tử quả thật có khí thế của bậc đế vương. Hơn nữa, hắn không chỉ có thực lực mà còn có sự hậu thuẫn của quý phi nương nường mẫu thân, người đứng đầu tứ phi, phẩm vị chỉ thấp hơn hoàng hậu. Người ngoài ai cũng ngầm xem hắn là Hoàng đế tương lai...

“Tiểu thư.” Hương Hàn cắt đứt dòng suy nghĩ của Thủy Băng Tuyền.

“Có chuyện gì?”

“Tiểu thư có muốn nghỉ ngơi chút không ạ?” vừa nói, Hương Hàn vừa chỉ vào một tủ lâu hoa lệ phía trước.

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thật tráng lệ, ít nhất cũng tương đương với nhà hàng năm sao ở hiện đại, chỉ khác là ở đây xây theo lối kiến trúc cổ, còn ở hiện đại là những tòa nhà cao tầng.

“Đệ nhị lâu” Thấy những chữ lớn viết trên tấm biển sơn son, trên mặt Thủy Băng Tuyền hiện lên nét hững hờ khó gặp? Đệ nhị lâu? Cái tên này thật là thâm thúy!

“Vào trong xem sao.”

“... Thủy tam tiểu thư... Mời...Mời vào...” Tiểu nhị vừa thấy Thủy Băng Tuyền đi vào liền giật mình sững sờ vài giây, nhưng rồi lập tức phản ứng, cung kính tiếp đón. Vừa nói hắn vừa liếc mắt nhìn một gã tiểu nhị khác. Gã này nhanh chóng gạt đầu rồi chạy ra hậu đường.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt, xem ra ở kinh thành, rất ít người không biết Thủy Băng Tuyền. Đúng là nổi tiếng.

“Thì ra là khách quý đến, Tam tiểu thư lâu lắm mới thấy, mời đi hướng này...” Một gã trung niên, mập mạp nhanh chóng chạy ra vừa tươi cười vừa đưa tay chỉ lên lầu tỏ ý mời. Đây chắc là chưởng quầy.

Thủy Băng Tuyền đưa mắt đánh giá đại sảnh một vòng, có rất nhiều bàn trống, lại thấy nhiều người vì sự xuất hiện của nàng mà kinh ngạc. Đôi mắt chuyển nhanh, liền nói: “Hôm nay ngồi ở đây đi!” nói rồi không để ý đến sắc mặt của chưởng quầy, nàng trực tiếp đi đến một cái bàn trống.

Cái gì? Chưởng quầy sững sờ một lát mới phản ứng lại, Thủy tam tiểu thư chưa bao giờ ngồi trong đại sảnh! Sao hôm nay lại...

“...A... Chẳng hay tiểu thư muốn ăn điểm tâm hay là dùng trà?” Nhìn thoáng qua phản ứng của những vị khách khác, chưởng quầy thầm than khổ, Thủy tam tiểu thư này nổi tiếng vui buồn thất thường, chỉ e đến lúc đó nàng lại đắc tội với các khách nhân khác thì...

“Cứ như cũ mà làm” dù sao nàng cũng không đói bụng lắm, ăn cái gì cũng như nhau, nàng chỉ muốn xem khẩu vị của Thủy Băng Tuyền ngày trước ra sao.

“Dạ, xin tiểu thư đợi một chút” Chưởng quầy cung kính nói rồi lui ra.

Các khách nhân bên trong đại sảnh lần lượt phục hồi tinh thần, thỉnh thoảng liếc mắt về Thủy Băng Tuyền đánh giá.

Đúng lúc này, Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ một thân y phục rực rỡ cùng hai gã hầu từ ngoài tiến vào, làm người trong sảnh sợ ngẩn ngẩn trong chốc lát rồi cùng đứng dậy hành lễ “Tham kiến lục hoàng tử”

Trong mắt bọn họ đều toát lên vẻ hiếu kỳ cùng hứng thú, trong lòng thầm nghĩ: “Trò hay đây! Không ngờ hôm nay lại cùng lúc gặp hai người nổi danh vừa mới hủy hôn này! Không biết Thủy Băng Tuyền có gây chuyện gì nữa hay không?”

“Không cần đa lễ” Trữ Thiên Kỳ vừa đi vừa tùy ý vung tay áo ý bảo mọi người đứng dậy, cũng không hề liếc mắt về phía đại sảnh.

“Tạ ơn Lục hoàng tử”

Ánh mắt mọi người lại tập trung vào Thủy Băng Tuyền cùng Trữ Thiên Kỳ, chỉ sợ bị nhỡ mất trò hay.

“Lục hoàng tử...” Trữ Thiên Kỳ không thấy Thủy Băng Tuyền đang ngồi đó, nhưng hai gã đi sau hẳn lại thấy.

Vốn Trữ Thiên Kỳ muốn đi thẳng lên lầu, nhưng cảm thấy bầu không khí ở đại sảnh có chút khác thường, hơi quay đầu lại, vừa thấy Thủy Băng Tuyền, trên khuôn mặt tuấn tú liền hiện ra một tia ngoài ý muốn. Ở kinh thành, chạm phải nàng ta cũng không phải là điều gì kỳ quái, kỳ quái chính là vì sao nàng ta lại ngồi ở đại sảnh? Nhìn bộ dạng thần nhiên tự đắc của nàng, Trữ Thiên Kỳ hơi hơi nhíu mày, Thủy đại phu nhân chỉ vừa mới qua đời, nàng ta lại vội ra ngoài chạy loạn!

“Lục hoàng tử...” chương quỳ vừa từ trong đi ra, thấy Lục hoàng tử đứng đó, theo quán tính liền nhìn qua Thủy Băng Tuyền, cảm thấy thật kỳ lạ! Thủy tam tiểu thư tỏ vẻ như không nhìn thấy Lục hoàng tử, sắc mặt cũng không thay đổi. Xem ra sau khi từ hôn, Tam tiểu thư thay đổi không ít.

Trong bầu không khí xấu hổ, lại có vài vị khách tiến vào, mọi người nhìn xem là ai đến thì thêm lần nữa kinh ngạc. Người đến không ai khác là Vân thiếu gia, Giang thiếu gia, còn có vị Vân La Y tiểu thư nổi danh kia nữa!

Chương quỳ thấy Giang Dĩ Bác tới, như trút được gánh nặng, cũng may thiếu gia đã tới nếu không hẳn cũng không biết phải làm sao.

“Thiếu gia, Vân thiếu gia, Vân tiểu thư? Chương quỳ vừa lau mồ hôi vừa tiến lại chào hỏi.

Vân Tại Viễn cùng Vân La y vừa thấy Thủy Băng Tuyền, trên mặt liền xuất hiện tia phức tạp giống nhau. Vân La Y liếc nhìn qua Trữ Thiên Kỳ, thấy hần tỏ ra hồ hững nên cảm thấy an tâm!

Giang Dĩ Bác nhìn theo ánh mắt của chương quỳ, thấy Thủy Băng Tuyền ngồi đó, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích. Đang định tiến lên chào hỏi thì bị thanh âm từ trên lầu truyền tới cắt ngang...

“Tuyền nhi” từ lầu hai Trương Quang Duệ cùng Trữ Hy đi xuống! Hôm nay Vân Tại Viễn mời bọn họ tới gặp mặt, hần và Trữ Hy vừa đến liền đi thẳng vào sương phòng, không ngờ lại có hạ nhân lên báo Tuyền nhi đang ở đại sảnh!

“Biểu thiếu gia” Hương Hàn nhún người hành lễ với Trương Quang Duệ, sau đó lại lui về đứng phía sau Thủy Băng Tuyền.

“Chương quỳ, đồ ta gọi sao còn chưa mang ra? Thế nào? Sợ ta không có tiền à?” Vô tình chạm mặt là không thể tránh khỏi, bọn hần để ý là chuyện của bọn hần. Bọn hần thích thì cứ nhìn, nàng không đếm xỉa đến!

“Còn không mau mang lên cho ta” Thủy Băng Tuyền ưu nhã sửa lại ống tay áo.

“Tam tiểu thư, đã lâu không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?” Trữ Thiên Kỳ lạnh nhạt lên tiếng.

“Ta tốt lắm, không cần ngại để tâm” Lúc này chương quỳ nhanh chóng bưng lên một bình trà hảo hạng, mấy tên tiểu nhị cũng mang ra mấy thứ điểm tâm thường ngày Thủy Băng Tuyền thích ăn.

Thủy Băng Tuyền liếc mắt đánh giá đĩa điểm tâm vừa được bưng lên, thoát nhìn rất đẹp, bài trí hấp dẫn, quả thực có thể kích thích khẩu vị.

Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ hiện lên một tia tức giận, Thủy Băng Tuyền này cũng thật quá đáng, hần đã nhường nàng ta, thế mà nàng lại không biết điều, cố ý không nhìn hần?

“Tuyền nhi, sao muội lại ra ngoài?” Trương Quang Duệ hỏi.

“Biểu ca, thật biết nói đùa, vì sao muội lại không thể ra ngoài?” Nói xong, Thủy Băng Tuyền gấp một miếng điểm tâm đưa lên miệng khẽ cắn, mùi vị quả không tồi, tuy không thể sánh với điểm tâm ở hiện đại, nhưng tại hoàn cảnh này, có thể làm ra món điểm tâm như vậy, đầu bếp này cũng thật tài giỏi.

Mọi người ngơ ngác nhìn Thủy Băng Tuyền đang chăm chú thưởng thức điểm tâm trên bàn. Nàng ta cũng thật quá kiêu ngạo, Lục hoàng tử còn đứng đó mà nàng ta cứ coi như không thấy.

20. Q.1 - Chương 20

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền cầm lấy khăn tay Hương Hàn đưa cho, khẽ lau miệng rồi mới ngẩng đầu lên nhìn người tự xưng là “Giang mỗ” đang đứng cạnh nàng.

Thầm giật mình một cái, dung mạo này thật quá tuần mỹ, phong hoa quyền rũ hồn người. Nhưng điều làm nàng kinh ngạc là việc hắn có thể che đầy vẻ ngoài của mình tốt như vậy, lợi dụng thâm tâm bình tĩnh, đậm bạc làm cho người khác quên đi dung mạo tuần mỹ của mình. Tuy nhiên dù cho có cố che dấu thể nào, thứ ánh sáng rực rỡ ấy là bản chất vốn có sao có thể lấp đi được.

Nam nhân này nếu để cho tinh quang trên người tự phát ra thì... A, a quả là báu vật trời sinh, ngay đến nàng cũng không nhìn được liếc mắt nhìn. Nàng cho hắn 75 điểm, đây là người đầu tiên được nàng đánh giá cao như vậy.

Thấy Thủy Băng Tuyền nhìn qua mình, Giang Dĩ Bác mỉm cười: “Tam tiểu thư, không biết những món này có hợp khẩu vị không?”

“Không tồi” Thủy Băng Tuyền hơi cười đáp lại, trên người hắn nàng như thấy được bản thân mình, hắn và nàng là cùng một loại người.

“Hương hàn”

“Dạ, tiểu thư”

“Gói ít điểm tâm mang về” Mang những món này về rảnh rồi nghiên cứu một chút cũng tốt.

Cái gì? Thủy Băng Tuyền vừa nói xong, không chỉ Hương Hàn mà cả những khách nhân trong đại sảnh đều ngẩn mặt ra. Bọn hắn có nghe nhầm không?

“Diễn chương quây, Tam tiểu thư thích mấy món điểm tâm này, người xuống căn dặn nhà bếp làm một phần đưa cho tiểu thư” Giang Dĩ Bác sau khi nghe yêu cầu của Thủy Băng Tuyền sắc mặt không thay đổi, bình tĩnh phân phó chương quây đi làm.

“Dạ, thiếu gia” Chương quây lấy lại tinh thần rồi trả lời hắn.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, tiến lên phía trước, khi chỉ cách Giang Dĩ Bác khoảng 3 thước thì dừng lại, lẳng lặng đối mặt nhìn hắn vài giây rồi tiếp tục vòng qua bên trái hắn. Khi đi ngang qua hắn, nàng hơi dừng lại, thanh âm nhẹ nhàng như có như không nói bên tai hắn “Giang Dĩ Bác”

Giang Dĩ Bác khẽ cười nhẹ, hạ mắt xuống che đi biến hóa trong mắt.

Thủy Băng Tuyền cũng không nhìn phản ứng của Giang Dĩ Bác, thẳng bước ra ngoài...

“Thủy tam tiểu thư, xin dừng bước”, Nhìn thấy nàng muốn rời đi, đột nhiên Vân La Y mở miệng gọi nàng lại. Nàng ta cũng không biết tại sao lại muốn gọi Thủy Băng Tuyền, có lẽ vì không quen với hành động hôm nay của Thủy Băng Tuyền? Có lẽ là trong lòng cảm thấy kỳ quái? Vì thế nàng phá lệ cùng Thủy Băng Tuyền lần đầu tiên trực tiếp nói chuyện.

Khóe miệng Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch một tia cười quỷ dị, nhưng cũng quay người lại: “Chẳng hay Vân tiểu thư gọi Thủy Băng Tuyền lại có chuyện gì?”

Vân La Y lên tiếng đã khiến mọi người kinh ngạc nhìn qua, nhưng Thủy Băng Tuyền dừng lại càng làm mọi người thấy kỳ quái không kém. Thủy Tam tiểu thư này từ trước đến nay đều quen được nuông chiều sinh ra tính hung dữ, chỉ cần là nữ tử lại gần Lục hoàng tử, nàng ta sẽ tìm tới cửa mà làm ầm ĩ lên, nhưng... Kỳ lạ là Thủy Tam tiểu thư cùng Vân La Y chưa từng trực tiếp chạm mặt lần nào. Có thể nói đây là lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau.

Vân Tại Viễn nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, lông mày hơi chau lại: “La y...” Hiện tại, Thủy Băng Tuyền làm hắn cảm thấy quá mức kỳ bí, quỷ dị, trực giác mách bảo hắn không nên để La Y cùng nàng ta có dính dáng gì.

Trữ Thiên Kỳ con người khê động, không ai thấy rõ biểu tình trên mặt hắn, dường như Vân La Y đối với hắn chẳng có quan hệ gì.

Trương Quan Duệ hạ mắt nói: “Vân tiểu thư không biết gọi Tuyền Nhi lại có chuyện gì không?” Tuyền Nhi không phải là đối thủ của Vân La Y, trước đây Tuyền Nhi không đủ khiến Vân La Y chú ý nên không biết rõ Vân La Y, nhưng mà hắn biết...

Vân La Y hướng đôi mắt trong suốt nhìn Trương Quan Duệ, dung nhan tuyệt mỹ thoát tục, cười nói: “Trương đại ca, La Y chưa từng gặp qua tam tiểu thư, hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, không nói chuyện một chút chẳng phải phụ ý tốt của ông trời cho chúng ta chạm mặt sao? Tam tiểu thư, người nói phải không?”

Không biết tại sao, trong lòng nàng có chút cảnh giác, Thủy Băng Tuyền trước mặt cùng với Thủy Băng Tuyền trong ý nghĩ của nàng thật khác xa nhau? Nàng từ lâu đã biết đến sự tồn tại của Thủy Băng Tuyền, nhưng chưa hề chính thức gặp qua, bởi vì trong lòng nàng, nàng ta căn bản không đáng để nàng quan tâm. Việc nàng ta hủy hôn với Lục hoàng tử nàng có thể đoán trước được nhưng kết cục lại không như nàng suy đoán. Xem bộ dạng nàng ta thông dong thoải mái như vậy, không có vẻ gì là ưu thương cả! Mà vừa rồi Thủy Băng Tuyền cũng không hề nhìn đến nàng. Tâm lý căng thẳng, nàng muốn xem thử có phải Thủy Băng Tuyền thực sự thay đổi? Hay chỉ là giả vờ biểu hiện bên ngoài? Thế nên vừa rồi nàng mới gọi Thủy Băng Tuyền lại.

Nét mặt Trương Quang Duệ trầm xuống, vừa định lên tiếng thì bị Giang Dĩ Bác cắt ngang; “Ý của La Y là đều ở kinh thành, nhưng chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt, hôm nay khó có được cơ hội gặp nhau, sao Trương huynh không thành toàn uội ấy? Lục hoàng tử người thấy ta nói có đúng không?” Giang Dĩ Bác tuy miệng cười mà lòng không cười, vừa rồi hành động của Thủy Băng Tuyền làm cho hắn suy nghĩ không thôi.

Trữ thiên Kỳ nhìn sắc mặt mọi người xung quanh, đánh giá một vòng, trên môi ý cười như có như không: “Tam tiểu thư, người nghĩ sao?”, tuy nói vậy nhưng ánh mắt lại bắn ra tia sắc lạnh về phía khách nhân trong đại sảnh.

Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt lên tiếng: “Lục hoàng tử, ngài quả là quý nhân hay quên, Thủy Băng Tuyền ta từng nói, ta cùng lục hoàng tử không còn bất cứ quan hệ gì nữa!”

“Thì ra Thủy tam tiểu thư vẫn còn giận bản cung” Hắn quét mắt về phía đại sảnh rồi từ từ đi tới một cái bàn trống, người hầu phía sau nhanh chóng tiến lên, dùng tay áo lau lau mặt ghế rồi mời hắn ngồi. Trữ Thiên Kỳ nhẹ phất tay áo, ngồi ngay ngắn trên ghế. Đầu đội kim quan, y phục hoa lệ, ngũ quan tuấn lãng phi phàm tạo ra khí thế bức người.

Khách nhân trong quán vốn muốn xem kịch vui, nhưng thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lục hoàng tử đều khiếp đảm cúi đầu, bây giờ hắn lại đường hoàng ngồi trong đại sảnh, làm ai nấy đều thấp thỏm bất an. Tuy rằng muốn xem kịch vui nhưng mà tính mạng quan trọng hơn, vì thế mọi người đều run run móc tiền ra trả rồi nhanh chóng ra về. Người thứ nhất đi ra, kế tiếp, trong chốc lát, cả sảnh đường tựa như không còn một ai.

Trữ Thiên Kỳ khé miệng hiện lên một tia tàn khốc :” Bản cung bội ước, đối với Tam tiểu thư là bản cung không đúng, vì vậy Tam tiểu thư oán hận trong lòng cũng là lẽ thường. Nhưng mà chính Tam tiểu thư cũng đã nói dưa xanh ép không ngọt, lẽ nào... Tam tiểu thư nói vậy mà không phải vậy, vẫn một lòng muốn đồ cái chết của Đại phu nhân lên đầu bản cung?” Lời nói băng lãnh hàm chứa ý trào phúng! Trữ Thiên Kỳ tư thái ngạo nghễ, thần thái anh tuấn tràn đầy ý nghiêm nghị bất khả xâm phạm. Giờ này hắn không phải là Trữ Thiên Kỳ cùng người kết bạn, mà là Lục hoàng tử tôn quý bức người.

Trương Quang Duệ nhìn thoáng qua Vân La Y, đôi mày hơi nhăn lại thành một đường thẳng, lại hướng về Trữ Thiên Kỳ chấp tay nói: “Lục hoàng tử, Tuyền Nhi không có ý mạo phạm, có thể do muội ấy cảm thấy một mối, xin cho Quang Duệ đưa muội ấy về phủ, xin cáo lui trước!” Tuyền Nhi còn oán hận, điều đó có thể hiểu được, chung quy cũng là do Lục hoàng tử phụ nàng, cũng vì thế mà lần trước hắn dễ dàng tha cho

nàng tội mạo phạm, còn lần này...Tuyền nhi không nhẫn nhịn được, lại còn làm cho Vân La Y chú ý, chuyện này...

Thủy Băng Tuyền lông mày hơi nhếch lên cao, quay lưng về phía mọi người, ánh mắt sắc lạnh...

“Thủy Băng Tuyền, sao rồi? Sợ ư? Người không phải gan to bằng trời sao?” Trữ Thiên Kỳ không để ý tới lời nói của Trương Quang duệ, con người toát lên vẻ lạnh lẽo, khẩu khí bức người!

Nhất thời bầu không khí lại trở nên căng thẳng...

Giang Dĩ Bác như không thấy không khí kỳ lạ trong đại sảnh, chấp tay đứng một bên, đạm mạc cười, đôi mắt lại chăm chú nhìn về bóng dáng đang đứng quay lưng kia, Thủy Băng Tuyền... Hắn muốn xem xem nàng là thật sự can đảm hay chỉ là nhất thời muốn tỏ vẻ. Có điều, việc này ngày càng thú vị, mặc kệ thế nào, Thủy Băng Tuyền thừa sự khiến hắn thấy hiếu kỳ.

“Tiểu thư?” Hương Hàn nghe Trữ Thiên Kỳ nói thì sợ hãi kêu lên một tiếng.

Thủy Băng Tuyền ngoái đầu nhìn lại, nở nụ cười mỉa hoặc yêu kiều, rồi chậm rãi xoay người, nhẹ nhàng đi đến chiếc bàn gần nhất, ngồi xuống, động tác thong dong mà ưu nhã, Vân La Y muốn đánh giá nàng sao? Được, vậy thì đừng hối hận.

21. Q.1 - Chương 21

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền hướng tầm mắt tới khuôn mặt ngạo nghễ lạnh lùng của Trữ Thiên Kỳ, nhưng lại nói với Vân La Y:” Vân tiểu thư muốn cùng ta tán gẫu? Thủy Băng Tuyền sao dám không phụng bồi! Thủy Băng Tuyền ta cái gì cũng có, chỉ có can đảm là không, hơn nữa, Lục hoàng tử hôm nay khí thế chấn áp như vậy, nếu Thủy Băng Tuyền còn không ở lại há chẳng phải để cho thiên hạ chê cười Lục hoàng tử hay sao?” Trên mặt hiện rõ nụ cười yếu ớt nhưng giọng nói lại đầy vẻ chế nhạo giống như lưỡi dao sắc bén hướng thẳng đến Vân La Y.

”Nghe danh không bằng gặp mặt, Tam tiểu thư lời nói sắc sảo lạnh lợi làm La Y thẹn không bằng.” Vân La Y gần từng chữ, nàng không ngờ Thủy Băng Tuyền lại cao ngạo, cuồng vọng như vậy! Đã thế... Cũng đừng trách nàng không lưu tình.

”Không dám, không dám, Thủy Băng Tuyền ta vốn da mặt rất dày, đao kiếm không ăn, nào như Vân tiểu thư đây da mỏng khiến ta đây ngưỡng mộ! Không cần khách sáo, có gì cứ nói thẳng luôn đi! Vân tiểu thư muốn biết gì về ta xin cứ hỏi, chỉ cần là điều Vân tiểu thư muốn biết... Thủy Băng Tuyền tất sẽ không giấu!” Thủy Băng Tuyền rút cuộc cũng nhìn về phía Vân La Y. Trên khuôn mặt chân thành tỏ vẻ thẹn thùng, tướng mạo thanh tú, quả là một mỹ nhân tuyệt sắc. Về tướng mạo, nàng ta tuyệt đối hơn hẳn Thủy Băng Tuyền, nhưng vóc dáng lại như một thân liễu yếu mềm. Đơn giản là quá gầy không thể so với Thủy Băng Tuyền đầy đặn gợi cảm được. Có điều, nàng ta ỉnh có chút tài năng cầm kỳ thư họa, khó trách lại tỏ ra tự tin như vậy.

Giang Dĩ Bác nhìn thoáng qua Vân La Y, khẽ thở dài, còn chưa đấu mà La Y đã thua về khí thế. Bất luận Thủy Băng Tuyền thật chất có được bao nhiêu tài học (tài năng+học vấn), chỉ bằng những gì nàng ta thể hiện cũng đã hơn hẳn lời đồn bên ngoài, không thể khinh thường. La Y nếu thông minh nên dừng trận này ở đây mới phải.

Hắn quen biết La Y từ nhỏ, nàng có bao nhiêu bản lĩnh, hắn hiển nhiên hiểu rõ! Những nữ tử bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của nàng, Thế nhưng... Thủy Băng Tuyền hiện tại thì...

”Người...” Vân La Y đè nén tức giận trong lòng, nhìn thoáng qua sắc mặt khó hiểu của Trữ Thiên Kỳ, rồi lại chuyển hướng đến mọi người trong sảnh: “Nếu Tam tiểu thư tự phụ như vậy, La Y bất tài, tuy không có 1

phần tự phụ của Tam tiểu thư, nhưng cũng có vài phần tự tin, các vị đại ca ở đây đều học thức hơn người, xin các vị phân xét giùm!”

Trương Quang Duệ lập tức lên tiếng: “Vân tiểu thư, Tuyền nhi tuyệt không có ác ý.” Tuyền nhi trong bụng có bao nhiêu học thức, hẳn rất rõ ràng. Hiện tại Cô đã không còn, ông nội từng nói sẽ thay thế cô bảo hộ cho Tuyền nhi. Mà thân là biểu ca, hẳn hiển nhiên cũng có một phần trách nhiệm, về tình về lý, hẳn đều không thể để cho Tuyền nhi oan ức lần nữa.

“Quan Duệ, nếu Tam tiểu thư đã tự tin như vậy, người hà tất phải nhúng tay vào?” Thanh âm trầm thấp của Trữ Hy vang lên từ trong một góc của đại sảnh, hẳn từ này đến giờ vẫn lẳng lặng đứng dựa vào bên trái cầu thang.

Trữ Hy lên tiếng làm ọi người vô cùng kinh ngạc ghé mắt qua nhìn! Hẳn vốn là kẻ tiếc chữ như vàng, rất ít việc làm cho hấn chú ý. Hơn nữa trong ý tứ của hấn, Thủy Băng Tuyền có khả năng hơn cả Vân La Y?

Thủy Băng Tuyền liếc mắt về phía Trữ Hy đánh giá, một thân huyền bào, ngũ quan sắc sảo như 1 bức điêu khắc, mày đậm, mắt phượng dài hẹp, thân hình cao to như gốc cây đứng một thân đơn bạc, khuôn mặt lại ẩn hiện tia trào phúng. Thủy Băng Tuyền cười nhẹ, 65 điểm. Nàng cho hấn 65 điểm.

Chuyển tầm mắt qua Vân Tại Viễn, bạch y, phảng phất phong thái phóng khoáng bất cần, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra tia cuồng ngạo không kiềm chế, đôi mắt phát ra tia sáng, khóe môi giương lên nụ cười khiêu khích lạnh lùng. 60 điểm là vừa đạt.

“Lục hoàng tử, người nghĩ sao?” Tuy Vân La Y giọng điệu bình tĩnh nhưng Thủy Băng Tuyền lại nhìn ra được khuôn mặt nàng ta toát vẻ nhu hòa cùng ánh mắt ái mộ dành cho Trữ Thiên Kỳ.

Thủy Băng Tuyền nheo nheo mắt, tỉ mỉ nhìn Trữ Thiên Kỳ, rồi nhìn lại Vân La Y ! Thầm than, từ xưa người hữu tình luôn chịu thương tổn bởi kẻ vô tình, huống hồ là yêu người cao cao tại thượng, nhất định phải chịu đau khổ. Vân La Y đã động tình, trái tim trong sáng của thiếu nữ đã xuất hiện vết rạn, mà trái tim của đối phương vẫn lạnh lùng nằm đó, trong ngực hấn, không suy chuyển. Lại nói, chuyện này là do nàng ta khơi mào, bây giờ lại hỏi ý người khác. Thật là nữ nhân khờ khạo.

“La Y thấy vui là được.” Trữ Thiên Kỳ giọng điệu có chút ôn hòa, không giống như người lạnh lùng ban nãy.

Đột nhiên nàng phát hiện, cùng những người ở đây chơi đùa, thật chẳng thú vị gì cả, liền nói: “Ta hôm nay về trước, hẹn ngày khác gặp lại, đến lúc đó nếu Vân tiểu thư còn có tâm tình nói chuyện Thủy Băng Tuyền nhất định phụng bồi.” Thở dài một tiếng, trò chơi tình yêu của bọn họ, nàng chơi nhiều đến chán rồi.

“Nghe đồn, Thủy phu nhân yêu thương Tam tiểu thư hết mực, từ nhỏ cầm kỳ thư họa đều dạy hết cho tam tiểu thư, nói vậy chắc hẳn tam tiểu thư phải tài trí hơn người”, Vân La Y đôi mắt đẹp chợt lóe lên! Muốn rút lui sao, đâu có dễ dàng như vậy.

Thủy Băng Tuyền thở dài. Phải có những thứ ấy mới là người tài giỏi sao? Hơn nữa còn nhắc đến Trương Thanh Thanh, nếu hôm nay nàng không thể hiện chút gì, có phải ngày mai trên phố sẽ xuất hiện những lời đồn không hay về bà? Nhưng ngay cả người đã chết cũng không tha, Vân La Y này thật làm nàng quá thất vọng.

Thủy Băng Tuyền cười trào phúng: “Thế nhân đều biết Thủy Băng Tuyền ngực không vết mực¹, Vân tiểu thư lại nói Thủy Băng Tuyền tài cao hiểu rộng? Ha ha, ngay ta cũng không biết mình bắt tài hay là có tài nữa. Nhưng mà bắt tài thì sao, có tài lại thế nào? Xin hỏi Vân tiểu thư, những thứ này có thể coi như cơm ăn không?” Vân tiểu thư này thật quá ngây thơ rồi.

“Người...” Khuôn mặt thanh tú của Vân La Y tái đi, thoát đỏ thoát xanh. Thủy Băng Tuyền này ngày càng quá đáng!

Thủy Băng Tuyền tay vuốt nhẹ tóc, nghiêng đầu nhìn qua Vân La Y, đọc hai câu thơ:

” Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu, loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền ưu”

(Bỏ ta mà đi

Ngày qua ngày không giữ lại được

Bối rối lòng ta

Ngày của ngày nay biết bao chuyện buồn phiền)

(nguyên tác Lý Bạch, theo bản dịch của Hải Đà)

Lời vừa ra, cả sảnh đường rơi vào im lặng trầm tư...

Trương Quang Duệ ngạc nhiên, Trữ Thiên Kỳ cũng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Băng Tuyền!
Còn Giang Dĩ Bác nhếch cao đuôi mày...

“Thì từ ca phú, cầm kỳ thư họa phải không? Chỉ cần có những thứ này chính là người tài phải không?” Thủy Băng Tuyền ngẩng ngửa tay áo nhàn nhạt nói, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua bàn chường quầy rồi lại nhìn tới chỗ thư phòng nhỏ bên cạnh thấy vài món đồ lặt vặt, đột nhiên mỉm cười thản nhiên: “Hương Hàn, lấy bàn cờ lại đây.”, “Dạ, tiểu thư” Hương Hàn vẫn đứng sau Thủy Băng Tuyền lúc này mới gật đầu đi ra.

Hương Hàn mang cờ đến, đặt trước mặt Thủy Băng Tuyền. Thủy Băng Tuyền một tay vuốt tóc, tay kia lưu loát bày ra ván cờ... Đã vậy, nàng sẽ cho nàng ta mở rộng tầm mắt.

Xong xuôi, Thủy Băng Tuyền nhìn lại bàn cờ, sau đó đứng dậy đi tới chỗ thư phòng, bàn tay trắng nõn cầm lấy bút, nhanh tay đề xuống, tức khắc hiện ra một bức thư họa. Nàng buông bút dừng lại, nhìn thần sắc kinh ngạc chưa phục hồi tinh thần của người trong sảnh, nhẹ nói: “Thủy Băng Tuyền bất tài, vẽ vài nét tự bêu xấu, thật không xứng làm tài nữ trong mắt các vị.”

Hương Hàn lén ngược mắt nhìn lên bức tranh đặt trên bàn, trong lòng kinh ngạc vô cùng! Đây....

“Hương Hàn, chúng ta đi!”, Bây giờ chắc không có người ngăn cản nàng chứ?

“Dạ” Hương Hàn lơ đãng trả lời, dù cất bước nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn về bức thi họa kia! Lộ vẻ si mê...

Thủy Băng Tuyền ngoái đầu nhìn lại cười: “Chỉ là bức họa tầm thường, người lại tỏ ra bộ dạng này, trở về, nếu thích ta vẽ cho người vài bức!” Tranh của nàng ở hiện đại giá trị khôn cùng, chẳng qua nàng ưa sạch sẽ, nếu không phải bắt dắc dĩ nàng sẽ không cầm bút. Hôm nay coi như lợi cho bọn họ đi, những cổ nhân này cũng thật...

“Thật à?” Hương Hàn nghe Thủy Băng Tuyền nói vậy, nhưng vẫn lưu luyến nhìn qua bức tranh thêm lần nữa rồi mới nhanh chạy theo Thủy Băng Tuyền.

“Còn nữa, bàn cờ trên bàn chỉ là tiện tay bày ra, Vân tiểu thư, có thời gian mời giải thế cờ này giùm ta, đa tạ.”

Nói rồi đưa lưng về phía mọi người, cất bước ra ngoài, đôi mi tà mị khẽ giương cao, khuôn mặt âm u lạnh nhạt, trong đôi mắt phượng lóe ra một tia lạnh lùng. Vân La Y, đây là do người chọc vào ta, để ta xem xem, lần sau người còn dám xuất hiện trước mặt ta không.

Giang Dĩ Bác nhìn chằm chằm vào bức thi họa trên bàn, trong tâm dậy sóng nói không nên lời, ngón tay thon dài sờ lên bức tranh.

Trong tranh sóng nước cuộn cuộn như muốn cuốn bay đi mọi thứ, cảnh sắc hùng vĩ, phảng phất bên tai là tiếng nước xô bờ, bọt bay trắng xóa tựa núi lở băng tan. Sóng nước bao la cuộn cuộn, kinh thiên động địa, oai hùng như nghìn chiến mã ra trận. Cảnh tượng hùng tráng nguy nga khó gặp.

Sông lớn chảy về đông

Núi mãi xanh một màu

Anh hùng đua tranh

Sinh linh đồ thần

Công danh đáng giá bao nhiêu?

Chỉ vương tôn mới hiểu

Xưa nay bao nhiêu chuyện

Chẳng khác chi trò đùa

Bút lực hùng hồn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết hán cũng không tin bức họa này là do một nữ nhân vẽ ra chứ đừng nói tới vị ngu ngốc tiểu thư Thủy Băng Tuyền kia...

Không biết Trữ Hy đến bên cạnh từ lúc nào, miệng nhắm theo câu thơ đề trong bức họa, ánh mắt hần hiện lên vẻ tán thưởng, giới ột Thủy Băng Tuyền! lại quay đầu nhìn về phía Trữ Thiên Kỳ đang ngồi nói: “Thiên Kỳ, bỏ qua nàng chính là sai lầm lớn nhất đời này của ngươi”

Hán đến giờ cũng không thể tưởng tượng được người có thể vẽ ra bức họa tuyệt thế này lại đúng là Thủy Băng Tuyền? Nếu bức họa đã kinh người như vậy thì ...thế cờ kia? Vừa nghĩ vậy, Trữ Hy lập tức xoay người đi đến bàn cờ.

Trữ Thiên Kỳ giương cao hàng mi, là Trữ Hy vừa nói sao? Liền đứng dậy tiến tới bàn bên cạnh, hần kinh hãi nhìn chăm chăm thứ trên mặt bàn!

Trương Quang Duệ giọng run run: “Chuyện này...Chuyện này... sao có thể...Không thể nào...” Đây là bức tranh do Tuyền Nhi vẽ sao?

Vân Tại Viễn thu hồi nét mặt kinh hãi, nhân thần phức tạp nhìn qua Vân La Y, nhẹ than một tiếng...

Vân La Y hoảng hốt lui về một bước, ngồi vào cái ghế phía sau, hồi lâu cũng không nói nên lời...

“Dĩ Bác, người lại đây xem” thanh âm của Trữ Hy đánh thức Giang Dĩ Bác lúc này còn đang chìm đắm trong bức tranh kia, khó khăn lắm mới rời tay khỏi bức tranh, đi vội về phía bàn cờ, nhưng vừa nhìn xuống, hần lập tức ngây ngẩn cả người...

: ngực không vết mực , người ít học

22. Q.1 - Chương 22: Ván Cờ

Edit: Boringrain

Trong ván cờ, hai quân trắng đen hỗn loạn, căn bản là không thể nhìn ra bên nào thắng bên nào thua. Nhưng nhìn kỹ lại thấy được điều huyền diệu, bởi lẽ bàn cờ này dù là quân trắng hay quân đen chỉ cần lấy đi một quân liền thua cả ván cờ...Mỗi quân trên mặt bàn đều có mối tương quan với nhau, ngay cả quân cờ tử (quân cờ đã chết) cũng có tác dụng riêng, thế trận tung hoành 361 điểm giao thoa đều là huyền cơ... bắt kẻ đen hay trắng!

(* bàn cờ vậy có 19 đường ngang, 19 đường dọc, tổng cộng 361 giao điểm)

Trữ Hy chăm chú nhìn bàn cờ, đột nhiên đưa tay ra muốn lấy một quân...

“Hy, không được.” Giang Dĩ Bác kinh hãi giữ tay Trữ Hy lại.

“Nhìn cả ván cờ, chỉ có loại bỏ những nước cờ tử, mới có thể có đường sống để đi.” Tuy miệng nói thế, nhưng Trữ Hy cũng không đưa tay xuống nữa, chỉ chăm chú nhìn bàn cờ.

“Người sai rồi, những nước cờ tử trên bàn cờ nay căn bản là không thể loại bỏ được.” Giang Dĩ Bác nghiêm túc nói, sau đó quay về phía chuông quây phản phó: “Điền chuông quây, người lấy một bàn cờ khác đến đây”

“Dạ, thiếu gia” Điền chuông quây vội đáp lời, nhưng trên mặt lại ngẩn ra, người tạo nên bức thi họa cùng ván cờ làm chần động thiếu gia nhà hần thật sự là Thủy tam tiểu thư sao? Chuyện này thật kinh thiên động địa. Thiếu gia trong lòng những hạ nhân như hần chính là thần, là người tài giỏi nhất, ấy vậy mà bị kinh ngạc bởi đệ nhất ngu ngốc tiểu thư ư?

Diễn chương quây nhanh chóng mang đến một bàn cờ tinh xảo...

“Lục hoàng tử, xưa nay người vốn nổi danh đánh cờ cao siêu, có muốn cùng Giang mỗ nghiên cứu ván cờ này không?” Giang Dĩ Bác nói xong liền kéo một cái bàn khác sát lại cái bàn đặt ván cờ của Thủy Băng Tuyền.

Kỳ thực không cần đợi Giang Dĩ Bác mời, Trữ Thiên Kỳ đã muốn lại đây, thấy ván cờ của Thủy Băng Tuyền, trong lòng hần lập tức nổi lên sóng gió kinh hoàng, cuộn cuộn không thôi...

Giang Dĩ Bác nhanh chóng xếp lại ván cờ của Thủy Băng Tuyền vào một bàn cờ khác, rồi nhẹ phát tay áo, hướng về phía Trữ Thiên Kỳ ra ý mời: “Thỉnh”

Trữ Thiên Kỳ cùng Giang Dĩ Bác ngồi xuống. “Dĩ Bác bản cung đi quân đen, còn người quân trắng” bây giờ hần hoàn toàn nhìn không ra huyền cơ, nên đành nhường Giang Dĩ Bác đi trước.

Giang Dĩ Bác không nói gì, khuôn mặt trầm tư, nghiêm túc suy nghĩ, nhưng cả nửa ngày cũng không thể hạ thủ. Quân trắng này thoát nhìn mỗi một quân đều là quân chết nhưng cũng lại là quân sống, làm người chơi cờ không biết nên lấy hay bỏ, thế trận biến hóa không lường...

Ở bên này, Vân Tại Viễn nhìn phản ứng như đại ra của Vân La Y, không đành lòng, liền nói: “La Y, huynh đưa muội về trước.” Nhìn thoáng qua Giang Dĩ Bác đang cuồng nhiệt nghiên cứu ván cờ, trong lòng hần chợt thở dài, vốn đã cảm thấy không ổn, sao lúc đó lại không nhất quyết ngăn cản La Y? Thủy Băng Tuyền rốt cuộc là người như thế nào? Nàng ta quả là thâm tàng bất lộ, trước mặt thiên hạ luôn tỏ vẻ ngu ngốc, vô tài vô đức, thế nhưng trong người lại có tuyệt thế tài hoa. Rốt cuộc chuyện này là sao đây? Nàng ta vì sao lại che dấu tài năng? Còn có vì sao bây giờ lại không che dấu tiếp? Mục đích của nàng ta là gì?

Vân La Y mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Vân Tại Viễn, đôi mắt sáng ngời tự tin lúc này giờ như tro nguội một màu ảm đạm, cánh môi vốn hồng nhuận cũng đã chuyển sang trắng bệch, khe khẽ cử động, dường như muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời... Nàng ta đời này chưa từng chịu đả kích lớn như vậy, huống chi là bị đả kích bởi Thủy Băng Tuyền, người mà trước nay nàng ta đều không để vào mắt! Giang đại ca trong mắt nàng, không phải là người dễ gần, cho nên đối với Giang đại ca, dù quen biết đã lâu lại thường xuyên gặp mặt, nàng vẫn kính sợ Giang đại ca vài phần. Bởi vì huynh như một cao nhân thần bí, không ai có thể nhìn thấu được. Nhưng mà Thủy Băng Tuyền có thể làm cho Giang đại ca kinh ngạc cùng hứng thú như vậy? Hơn nữa còn làm cho nàng không còn mặt mũi nào trước mặt Trữ Thiên Kỳ. Nàng không còn muốn sống nữa.

“La Y, đi thôi, huynh đưa muội về nhà.” Vân Tại Viễn liếc mắt qua thị nữ, ý bảo nâng Vân La Y đang ngồi si ngốc trên ghế dậy.

“Lục hoàng tử, Dĩ Bác, hôm khác gặp lại, cáo từ.” Vân Tại Viễn nhìn thoáng qua Trữ Thiên Kỳ lúc này đang chìm đắm trong ván cờ, chợt nghe phảng phất câu nói của Thủy Băng Tuyền: Khí ngã khứ giả, tặc nhật chi nhật bất khả lưu, loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền phiền đích thoại hậu. (Bỏ ta mà đi, Ngày qua ngày không giữ lại được, Bối rối lòng ta, Ngày của ngày nay biết bao chuyện buồn phiền). Hần ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn qua La Y, hiện tại chỉ sợ là trong lòng hần đã không còn chút bóng dáng nào của La Y, để cho La Y gả cho hần? Có thật sự tốt không?

Bây giờ Thủy Băng Tuyền đã không như trước, tài năng vừa thể hiện liền làm cho người khác thấy chói mắt, nhưng nàng ta lại xem như chuyện không liên quan đến mình, ung dung tiêu sái bước đi, tựa như con người Giang Dĩ Bác, đều không phải hạng tầm thường. Huống chi, Trữ thiên Kỳ rõ ràng là tâm tư đang bị nhiễu loạn? Vân Tại Viễn lòng dạ rối bời... Thủy Băng Tuyền, người rốt cuộc là người như thế nào? Phải làm sao mới có thể giúp cho La Y đây?

Dường như không có ai để ý đến lời Vân Tại Viễn, Trữ Thiên Kỳ không, Giang Dĩ Bác không, cả Trữ Hy cũng không, ánh mắt ba người vẫn chăm chú vào bàn cờ trước mặt, làm gì còn tâm tư để ý tới Vân Tại Viễn đây?

Còn Trương Quang Duệ, vẫn đang cảm bức thi họa kia đứng chờ người ra xuất thân...

Vân La Y để mặc cho thị nữ dìu ra ngoài cửa, đi ngang qua bàn cờ thì hơi dừng lại, nhìn sâu vào vẻ mặt chăm chú của Trữ Thiên Kỳ cười khổ! Giờ phút này trong lòng hần đã không còn hình bóng của nàng?

Nhưng nàng lại thật tâm động lòng vì hắn, tình cảm này làm sao bỏ xuống đây?

.....

“Tiểu thư...” Hương Hàn vẫn đi phía sau Thủy Băng Tuyền, đôi mắt hiện ra tia kỳ dị không thể tin nổi. Nàng sớm biết rõ tiểu thư không giống như lời đồn bên ngoài? Nhưng mà sao lại khác xa đến thế? Những kẻ đồn đãi đều mù mắt hết cả ư? Lại có thể nói tiểu thư thành loại ngu ngốc như vậy? Thật không chịu nổi!

“Ừ?” Chính là chỗ này! Thủy Băng Tuyền chậm rãi dừng bước, tỉ mỉ quan sát cửa hàng không xa phía trước mặt, đó là một cửa hàng vải bố bình thường, nhìn qua cực kỳ cũ nát, chỉ chuyên bán y phục cho người nghèo... thỉnh thoảng chỉ có vài dân chúng bình thường ra vào.

“Tiểu thư, bức họa kia...” Hương hàn tâm tư còn đang ở chỗ bức họa mà đau lòng.

“Hương Hàn, thấy cửa hàng vải bố kia không? Mua nó cho ta.” Thủy Băng Tuyền quan sát hồi lâu rồi đột nhiên quay lại phân phó cho Hương Hàn.

Hương Hàn lấy lại tinh thần nhìn theo ánh mắt của Thủy Băng Tuyền, thấy phía trước chẳng qua chỉ là một cửa hàng vải bố bình thường?

“Mua nó à?” Mua cửa hàng cũ nát này sao?

“Đúng vậy, mất bao nhiêu tiền, người tự mình cân nhắc.” nói rồi lại tiếp tục cất bước đi về phía trước.

“Dạ” Hương Hàn khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh vốn có, thâm tính toán, cửa hàng đồ nát tồi tàn kia, hẳn cũng không thể kinh doanh nổi nữa, năm mươi lượng bạc chắc là đủ rồi.

“Ta cho người năm trăm lượng bạc, hãy mua lại cửa hàng vải bố đó cùng hai cửa hàng hai bên, gộp chung cả 3 gian lại, sau đó thông báo tuyển người, hai mươi thợ may y phục giỏi, cùng mười tám người giúp việc lanh lợi, nam nữ đều được. Còn phải tu sửa lại cửa hàng.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói tiếp.

Hương Hàn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua các cửa hàng cách đó không xa, nhanh chóng tính toán, 3 gian này hai trăm lượng bạc là đủ, hai mươi thợ giỏi, mười tám hạ nhân, còn sửa sang lại cửa hàng? Chừng này bạc e rằng không đủ?

“Tiểu thư, thợ giỏi cùng hạ nhân thì...” Nàng cần phải hỏi tiểu thư lại cho rõ ràng? Nếu như muốn mua đứt người thì chừng này bạc có thể thiếu.

“Trước tiên cho làm thử 3 tháng, nếu có năng lực thì người hãy mua đứt, tiền lương của họ trong 3 tháng này người hay dùng từ năm trăm lượng bạc kia đi”. Thủy Băng Tuyền vừa đi vừa nói, nhưng trong lòng đối với Hương Hàn vô cùng hài lòng, có thể nhanh chóng nắm bắt trọng điểm vấn đề! Nhưng mà tổn hao nhất không phải là việc tu sửa sao?

Hương Hàn lại tính toán một chút, lần nữa ngẩng đầu lên; “Còn việc tu sửa thì sao à?” Tiền tu sửa không nhiều cũng không ít, còn tùy thuộc vào việc tiểu thư muốn sửa sang lại như thế nào.

“Qua vài ngày ta sẽ cho người biết.” Hương Hàn đúng thật có thể trở thành trợ thủ đắc lực của nàng, nhưng mà... chỉ một Hương Hàn thì chưa đủ, xem ra nàng phải lưu tâm tìm thêm người mới được.

“Hương Hàn hiểu rõ à” tiểu thư nếu đã nói như vậy, việc này chắc hẳn người đã có chủ ý trong lòng! Thâm kính phục nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền phía trước, trong đôi mắt lạnh lùng của Hương Hàn chợt toát lên ý cười, dù là ở phương diện nào, tiểu thư đều làm cho nàng tâm phục khẩu phục! Đi theo tiểu thư, chính là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời nàng... Nàng thật chờ mong cuộc sống sau này sẽ còn tiếp diễn những chuyện gì!

23. Q.1 - Chương 23: Sóng Gió Bắt Đầu

Edit: Boringrain

Hoàng cung

Thanh Lăng hoàng triều có lịch sử tồn tại hơn hai trăm năm, đến đời vua Sỉ Đế đã là vị vua thứ 25. Sỉ Đế lên ngôi năm hai mươi lăm tuổi, đến nay đã được 40 năm, cả đời sáng suốt, làm cho vương triều ổn định phát triển, có thể xem là một vị vua anh minh.

Cung vàng điện ngọc rực rỡ hoa lệ, Sỉ Đế một thân trung y màu vàng nửa nằm trên long sàng, tay phải khẽ vuốt chòm râu, trên mặt tuy đã có vài nếp nhăn nhưng vẫn thấy được một thời tuổi trẻ anh tuấn, chỉ là sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi, có thể thấy thân thể không được tốt.

Đứng hầu hai bên là hai nữ quan sẵn sàng đợi lệnh, ngoài ra còn có một thái giám tuổi không còn trẻ đứng khom lưng hầu cạnh long sàng. Hắn là thái giám đi theo hoàng đế lâu nhất, cũng là thái giám tổng quản hoàng cung Lưu công công.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới, một tên thái giám trẻ tuổi, người nhỏ gầy khom lưng bước đến!

“Khởi bẩm hoàng thượng, quý phi nương nương đã quỳ ở bên ngoài hơn một canh giờ, vừa bị ngất đi, nô tài đã sai người đưa quý phi nương nương hồi cung, đồng thời đã tuyên gọi thái y đến khám.” Tên thái giám nhỏ con quỳ dưới đất, bẩm báo một cách lưu loát. Hắn là thái giám được Lưu công công coi trọng nhất, tên là Tiểu Hỉ Tử.

Sỉ Đế nghe xong, nét mặt vẫn bình tĩnh, không có chút thay đổi nào, tiếp tục vờ về chòm râu của mình. Lưu công công nhìn thoáng qua hoàng thượng, phát tay ý bảo Tiểu Hỉ Tử lui xuống.

Tiểu Hỉ Tử nhận được lệnh, vội vàng lui xuống! Lúc này đây, đến kẻ mù cũng nhận ra được hoàng thượng đang có chuyện cần suy nghĩ, không muốn bị quấy rầy! Thế nhưng chuyện của quý phi nương nương cũng không thể không bẩm báo? Thế nên hắn mới to gan tiến vào.

“Tiểu Lưu Tử” Hoàng đế rốt cuộc cũng mở miệng nói

“Có nô tài” Lưu công công vội vã cung kính đáp lời rồi tiến lên hai bước, nghe ý chỉ của hoàng đế.

“Truyền ý chỉ của trẫm, nửa tháng nữa là sinh thần của hoàng hậu, cả nước cùng mừng*, gọi ba vị Vương gia ở đất phong trở về chúc mừng khánh thọ hoàng hậu”. Cũng đã đến lúc cho người trong thiên hạ biết thiên tử tương lai. Thân thể hắn cũng không được mấy ngày nữa. Sỉ Đế nhẹ than một tiếng!

(*Cử quốc đồng khánh: Giống như tổ chức lễ lớn trong cả nước)

“Nô tài tuân chỉ.” Lưu công công hơi hơi ngẩng ra, rồi lập tức cung kính đáp lời. Xem ra hoàng thượng đã hạ quyết tâm.

“Các người đều lui xuống cả đi! Trẫm không muốn gặp bất cứ ai.” hoàng đế chậm rãi nói xong, lại nhắm mắt dưỡng thần.

“Dạ” Những người vẫn đứng hầu phía sau liền cung kính lui ra ngoài.

Trong điện chỉ còn lại vị quân vương đang âm thầm cân nhắc, hẳn cho gọi ba vị Vương gia ở đất phong về tham dự thọ yến, thánh chỉ vừa ban ra chỉ e không chỉ triều thần trên dưới mà cả thiên hạ cũng bị chấn động không ít.

Ba vị phong vương chỉ là những hoàng tử bình thường, không có năng lực gì quá đặc biệt, cái khác còn có thể, nhưng tuyệt đối không thể làm hoàng đế.

Còn ba vị hoàng tử chưa phong vương... Thiên Kỳ có vẻ như là người được hoàng đế lựa chọn, mà hắn cũng có tham vọng ngôi vị này, vì thế hắn đang âm thầm chuẩn bị thế lực của mình, không thể khinh thường được. Nếu như nhường ngôi cho Thiên Kỳ kế vị...

Sỉ Đế mở mắt, trừ khi gặp thời loạn thế, còn không thì Thiên Kỳ không thể kế vị.

Thanh Lăng hoàng triều hơn hai trăm năm, truyền đến đời hần, hần đã đem toàn lực, làm cho quốc thái dân an, kế tiếp chính là chọn một vị hoàng đế có năng lực nhưng phải yêu dân như con. Có như thế mới có thể tiếp tục làm cho hoàng triều thái bình thịnh thế.

Vì vậy hần không cần một vị hoàng đế từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng. Năng lực xử lý triều chính của Thiên Kỳ là không thể nghi ngờ! Nếu gặp thời loạn thế, Thiên Kỳ có thể thống trị thiên hạ. Nhưng mà bây giờ Thanh Lăng hoàng triều lại cần một vị vua biết chăm lo cho bách tính? Biết cân đối thế lực của ngũ đại thế gia, cùng bốn vị phong vương?

Mà quan trọng nhất bách tính mới chính là gốc rễ của quốc gia, hần chưa từng trải qua nỗi khổ của bách tính, ngày sau sao có thể nghĩ cho bách tính đây?

Nếu như ngay từ đầu phong cho Trữ Thiên Kỳ làm Bắc Vương, để cho hần chính mắt thấy được nỗi khổ của bách tính nơi đó, có thể làm cho hần sinh chút tấm lòng thương dân? Thế nhưng bởi vì bản thân trước đây chần chừ không quyết, đến bây giờ thế cục đã không thể挽 hồi, Thiên Kỳ cũng không còn là Thiên Kỳ lúc trước, hần bây giờ là một Thiên Kỳ mang dã tâm ngôi vị hoàng đế.

.....

Trữ Thiên Kỳ cuối cùng lấy ra một quân cờ, tâm hơi rung động. Đôi con ngươi giãn to nhìn chăm chăm vào ván cờ!

Nàng đã hạ quân đen xuống trước, quân trắng 180 quân, còn quân đen là 181. Từ trước đến nay, đều là quân trắng đi trước, thế nhưng nàng lại tạo ra thế cục cho quân đen tiến trước. Nhưng mà, đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, trận thế này, dù là quân đen hay trắng, bộ bộ kinh tâm, hoàn toàn tương ứng... Chiến lược bao quát, thiên biến vạn hóa! Đến cuối cùng bàn cờ chỉ còn trống không, không có bên thua cũng không có bên thắng, nếu có chỉ là mưu kế bên trong của người đánh cờ.

Có thể bày ra được ván cờ này, có thể thấy là người mưu trí trời sinh! Chỉ e đến Giang Dĩ Bác cũng không sánh bằng?

Trữ Thiên Kỳ vẫn về quân cờ cuối cùng trong tay, ngẩng đầu nhìn về Giang Dĩ Bác đang giật mình ngẩn ngơ, thì ra không phải chỉ hần không nhìn ra tài năng của Thủy Băng Tuyền, mà tài năng của nàng là không để cho ai nhận biết! Lúc này mới phát hiện ra đã là quá trễ!

“Chỉ e đây là lần đầu tiên ngươi nhìn thấy phải không? Dĩ Bác” Trí tuệ của Giang Dĩ Bác thế nào, hần hiển nhiên hiểu rõ, chưa cần kể tới thân phận đệ nhất thế gia, chỉ dựa vào tài năng của bản thân hần đã có thể chưởng quản toàn bộ Giang gia! Cho nên đối với Giang Dĩ Bác, đến bây giờ hần đều nhún nhường vài phần. Hần luôn mong muốn có thể có được sự ủng hộ của Giang gia, làm nên đại nghiệp. Thế nhưng, quen biết mười năm, đến nay hần cũng không hiểu rõ con người Giang Dĩ Bác!

Giang Dĩ Bác tinh quang tràn đầy trong mắt, tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc lòng người, bên môi nhàn nhạt nụ cười:” Giang Dĩ Bác thua tâm phục khẩu phục.”

Xưa có câu sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hần chưa bao giờ cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất kỳ tài, nhưng mà... Một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử mang trên người trí tuệ kinh thiên động địa, sao hần không rung động đây?

“Trữ Hi cho rằng bỏ qua nàng là sai lầm lớn nhất của bản cung, còn Dĩ Bác thì sao?” Trữ Thiên Kỳ nhìn thoáng qua Trữ Hy rồi hạ tầm mắt, nhàn nhạt nói.

Trữ Hi chậm rãi cười nhưng không nói lời nào, tựa như không nhìn thấy ánh mắt của Trữ Thiên Kỳ.

Giang Dĩ Bác giật mình, không đáp lời mà hỏi ngược lại: ” Ý của Lục hoàng tử là...?” Trữ Thiên Kỳ muốn chiếm Thủy Băng Tuyền lần nữa sao?

“Ngươi nói xem?” Trữ Thiên Kỳ hỏi lại.

Ánh mắt hai người giao nhau... Giang Dĩ Bác dời đi tầm nhìn, khẽ cười một tiếng: “Đây không phải là chuyện dễ dàng.” Hần trêu chọc Vân gia, bản thân cũng không dễ gì giải quyết êm xuôi, huống hồ... nàng hiện tại dám thể hiện tài năng chân chính của mình, sẽ không sợ Trữ Thiên Kỳ đổi ý. Còn hần... nàng đã làm cho hần rung động cuồng nhiệt, nảy sinh hứng thú. Lẽ nào hần sẽ dễ dàng khoanh tay đứng nhìn?

Nghe Giang Dĩ Bác cùng Trữ Thiên Kỳ nói chuyện, Trữ Hy hạ thấp tầm mắt...

Trương Quang Duệ khó khăn lắm mới phục hồi lại tinh thần, đi đến bàn đặt bức thi họa, đột nhiên sắc mặt đại biến “Là ai? Ai lấy đi bức tranh rồi?” Hắn nhớ rõ là đã dùng cái chặn giấy đè lên, rồi mới đi qua nhìn ván cờ kia.

Thanh âm của hắn làm ba người còn lại giật mình, Giang Dĩ Bác cả kinh, lập tức đứng dậy, chạy đến bàn đặt bức thi họa, tiếp theo là Trữ Hy rồi đến Trữ Thiên Kỳ. Bốn người vây quanh mặt bàn, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Trên mặt bàn vẫn còn những tờ giấy trắng chưa dùng, nhưng tuyệt không thấy bức thi họa đâu nữa.

24. Q.1 - Chương 24: Bức Tranh Biển Mất

Edit: Boringrain

“Điền chuông quây?” Giang Dĩ Bác nét mặt căng thẳng, giọng điệu xiết chặt.

Trữ Hy nhanh chóng nhìn thoáng qua Điền chuông quây cùng bọn hạ nhân trong đại sảnh, lại nhìn qua hai gã người hầu vẫn đứng bên người hắn, trong mắt ánh lên một tia dị sắc. Bọn họ nhìn qua có vẻ rất tốt, rất bình thường, nhưng trong mắt lại có một tia đại ra.

“Không hay rồi, chúng ta đều quá mức tập trung, quên mất trong sương phòng trên lầu hai còn có người, xem ra có kẻ thừa lúc chúng ta chú ý vào ván cờ trên bàn, đã thối vào phòng một loại dược cực kỳ hiếm thấy, không mùi không vị, làm chúng ta bị phân tâm. Dù thời gian cực kỳ ngắn nhưng cả ta và người đều không hề phát hiện ra, hẳn lại thừa lúc lấy đi bức họa, đủ thấy người này võ công có thể trên chúng ta một bậc.” Trữ Hy mặt lạnh lại, hướng về Giang Dĩ Bác nói. Trong số những người ở đây, Giang Dĩ Bác là có võ công cao nhất, thứ nhì là hắn, Trương Quang Duệ cùng Trữ Thiên Kỳ võ công chỉ đủ để phòng thân, nhưng ngay cả Dĩ Bác cũng không phát giác ra thì chỉ có thể giả thuyết như vậy?

“Kẻ nào dám làm càn như vậy?” Trữ Thiên Kỳ trong lòng cực kỳ tức giận. Võ công của hắn quả thực không phải cao lắm, nhưng mà cũng không hề thấp! Người bình thường không thể ở chỗ nhiều người như vậy, lấy đi bức tranh, ngoại trừ như Trữ Hy nói, hẳn cũng không nghĩ ra khả năng nào khác.

Giang Dĩ Bác xoay người nhìn về phía sương phòng, trong mắt tỏa ra sát khí làm người khác kinh hãi, mặc kệ là ai, nếu đã có can đảm lấy đi đồ vật trước mặt hắn, thì phải có khả năng hứng chịu sự tức giận của hắn.

.....

Bên trong Ý Lệ lâu, Phong Cô Tình bộ dạng vui vẻ, bàn tay vuốt nhẹ lên bức họa lẽ ra đang ở trong Độ Nhị lâu, khuôn mặt thanh nhã toát lên ý cười.

“Thật là một nữ nhân thông minh, ha ha, người làm cho ta xuất hiện ý nghĩ giam giữ người lại bên người.” Lời nói ra nhẹ nhàng, ôn nhu, khuôn mặt tươi cười của hắn lại càng xán lạn! Hai gã nam tử vừa bước vào nhìn thấy liền ngây người, đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, bọn hắn chưa từng thấy chủ tử cười vui vẻ như thế? Còn có... Chủ tử tự mình xuất thủ lấy bức họa về. Rốt cuộc trong đó về cái gì?

“Tham kiến chủ tử” Hai gã nam tử khom người hành lễ với Phong Cô Tình.

Phong Cô Tình xem bức tranh trên bàn như bảo bối, nhẹ nhàng quán lại, khuôn mặt tươi cười cũng lập tức biến mất, quay người lại, chỉ còn nét vô tình lạnh nhạt: “Sao rồi?”

“Đúng như chủ tử dự liệu, Giang Dĩ Bác vừa phát hiện, lập tức khám xét toàn Độ Nhị lâu, ngoài sương phòng bọn thuộc hạ ngồi, còn có ba sương phòng khác cũng có người ngồi, cộng thêm bọn thuộc hạ, tổng cộng 11 khách nhân.” Một nam tử giọng trầm cung kính đáp.

“Hai người thuộc hạ vừa ra khỏi Độ Nhị lâu liền có người theo dõi.” Nam tử còn lại, mặt đen như than, cũng cung kính tiếp lời. Vừa nói vừa nghĩ chủ nhân liệu sự quả là như thần, trên mặt càng hiện lên vẻ sùng kính.

Phong Cô Tình khẽ nhếch khóe miệng, cười nhạt, Giang Dĩ Bác nhất định sẽ không chịu để yên, dựa vào năng lực của hắn ta, cùng lắm là ngày mai nhất định sẽ truy ra ai đã động thủ.” Truyền lệnh xuống, bảo người của Vô Tình Các chuẩn bị sẵn sàng.” Vậy thì sao chứ? Hắn đã có khả năng lấy đi bức họa còn sợ Giang Dĩ Bác tìm tới cửa sao?

“Chủ nhân, Giang Dĩ Bác này...” Nam tử mặt đen hơi chần chừ nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Phong cô Tình liền ngậm miệng lại, chuyện của chủ tử, không đến lượt hắn bàn luận: “Thỉnh chủ tử trách phạt”

Tên còn lại nhìn vẻ mặt tuấn lãng nhưng giận dữ của chủ nhân, thầm than một tiếng, cũng quỳ xuống: “Chủ tử, Chiến Nhất thay Chiến Nhị thỉnh phạt.”

Theo chủ tử lâu như vậy, bọn hắn hiển nhiên biết được cái gì nên nói, cái gì không. Chiến Nhị hôm nay phạm vào điều tối kỵ của chủ tử, xem ra không thể tránh khỏi bị phạt, chỉ bằng tự thỉnh xử phạt, còn có thể được xử nhẹ hơn.

Nhưng mà... Giang Dĩ Bác này... , cũng khó trách Chiến Nhị lo lắng! Giang Dĩ Bác tuy chưa từng hành tẩu trên giang hồ, nhưng ngũ đại thế gia cùng giang hồ không phải không liên quan.

Giang Dĩ Bác có phong thái nhẹ nhàng, thanh thoát của bậc quân tử, lại đứng đầu Giang gia, đệ nhất thế gia trong thiên hạ, chắc chắn phải có năng lực phi phàm. Hơn nữa người người đều biết hắn ra tay không hề nhân từ. Nghe nói hắn còn có một thân võ công xuất thần nhập hóa, cho tới bây giờ chưa ai từng thử qua.

Người này thông minh tuyệt đỉnh, rất ít người dám cùng hắn đối đầu. Thế mà chủ tử ngay tại địa bàn của hắn, lấy đi bức họa kia? đó đồng nghĩa với việc tuyên chiến cùng Giang Dĩ Bác. Năng lực của chủ tử thế nào, bọn họ trong lòng đều hiểu, nhưng Giang Dĩ Bác cũng không phải là kẻ dễ đối phó. Nếu cứ như vậy trực tiếp đối đầu, chỉ e là lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều thương tổn)

“Ta không cần kể lắm miệng bên người, thứ ta cần là kẻ biết phục tùng, gọi Chiến Tam tới thay thế vị trí của Chiến Nhị.” Phong Cô Tình lạnh lùng nói.

“Chủ tử...” Chiến Nhị đang quỳ trên mặt đất liền thốt lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Chiến Nhất mặt tối sầm lại, nhưng lại lên tiếng: “Chủ tử có cần thuộc hạ triệu tập những người khác đến không?”

“Không cần” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một tia tà ý, Giang Dĩ Bác, ta cũng muốn cùng người đầu một lần xem sao. Nhưng mà, trước khi Giang Dĩ Bác tìm tới, hắn phải đi gặp Thủy Băng Tuyền đã...

Trương Quang Duệ lấy tốc độ nhanh nhất, chạy vào sương phòng của Thủy Băng Tuyền, nhưng trong phòng không có ai cả, liền vội vã chạy ra bên ngoài.

“Biểu tiểu thư đâu rồi?” Hắn tiện tay giữ lại một tỳ nữ, lo lắng hỏi.

“Thiếu gia...” Tỳ nữ bị nắm lấy tay cực kỳ kinh ngạc, đôi mắt mở to, khuôn mặt đỏ ửng, thiếu gia nắm lấy tay của nàng!

“Biểu tiểu thư đi đâu rồi?” Trương Quang Duệ hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, buông tỳ nữ kia ra, trầm giọng hỏi.

“A...” Tiểu nha hoàng nhìn thấy sắc mặt biến sắc của thiếu gia làm cho bối rối.

“Ta hỏi người biểu tiểu thư đang ở đâu? Người có nghe thấy không hả?” Trương Quang Duệ cho tới bây giờ chưa từng gấp gáp như vậy, hắn cũng không biết vì sao? Chỉ là trong lòng muốn nhanh chóng tìm được Tuyền Nhi, sau đó... sau đó hỏi nàng vì sao lại che giấu chính mình! Còn có... Vì sao ngay cả hắn là biểu ca của nàng mà nàng cũng lừa gạt?

“Biểu...biểu...tiểu thư...đã...về...nhà rồi ...ạ.” Nhìn thấy thiếu gia trước nay chưa hề giận giữ nhưng bây giờ lại tỏ vẻ nóng nảy đến vậy, trên mặt tỳ nữ hiện lên tia căng thẳng, lắp bắp trả lời.

Cái gì? Về nhà? “Chuyện khi nào? Vì sao ta không hay biết?” Trương Quang Duệ lớn tiếng chất vấn tiểu nha hoàn vô tội không hiểu sự tình.

Tiểu nha hoàn nét mặt sợ hãi: “Ồ...Ồ...Thiếu gia, nô tỳ...nô tỳ không biết. Biểu tiểu thư vừa quay về liền bẩm báo với lão thái gia, muốn trở về nhà.” Vừa nói nước mắt đã trực tuôn trào, hôm nay thiếu gia bị sao vậy?

Trương Quang Duệ vừa nghe xong, liền chạy về hướng hậu viên, ông nội không phải nói để cho Tuyền Nhi ở lại trong phủ một thời gian sao? Vì sao Tuyền Nhi hôm nay đột ngột đòi trở về? Là vì hấn sao? Sở hấn biết nàng có tài năng kinh người sao?

“Thiếu gia...” Trương Quang Duệ không để đến tên hạ nhân ngăn cản phía bên ngoài, đẩy cửa xông vào phòng, nhìn thấy lão gia gia đang ngồi phẩm trà thì dừng bước: “ông nội”

Lão gia gia đặt chén trà xuống, kinh ngạc nhìn Trương Quang Duệ, là chuyện gì mà làm cho Quang Duệ có bộ dạng gấp gáp thế này?

“Là chuyện gì vậy? Quan Duệ, thật không giống người chút nào?” Khuôn mặt đầy nét nhăn của Trương lão gia đậm nhiên, hờ hững hỏi.

“Ông nội, vì sao Tuyền nhi lại trở về?” Trương Quang Duệ hỏi thẳng vấn đề trong lòng.

“Tuyền Nhi trở về thì sao? Con bé trở về nhà là lẽ thông thường, có gì không đúng chứ?” Trương lão gia tuy đã già nhưng ánh mắt vẫn hiện lên nét tinh tường.

“Không...không có gì không đúng... Quang Duệ đã biết, quấy rầy ông nội, Quang Duệ xin phép cáo lui.” Trương Quang Duệ bình tĩnh trở lại, trầm nghĩ, đúng vậy, Tuyền nhi trở về là chuyện tất nhiên, Thủy Phủ mới là nhà của nàng. Ở đây, cùng lắm chỉ là,, nơi để nàng tới chơi hai ngày. Nhưng mà...Tuyền nhi, vì sao lại chọn ngay lúc này trở về?

.....

Thủy Băng Tuyền ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng nghe tiếng móng ngựa gõ lóc cóc trên đường...

Hương Hàn thoáng nhìn qua Thủy Băng Tuyền, vì sao tiểu thư lại về phủ lúc này?

“Hương Hàn muốn hỏi ta vì sao lúc này lại hồi phủ phải không?” Thủy Băng Tuyền mở mắt nhìn về phía Hương Hàn.

“Hương Hàn quả thật rất thắc mắc ạ” Hương Hàn thành thật trả lời.

Thủy Băng Tuyền chỉ thản nhiên cười nhẹ, cũng không trả lời, nàng hỏi Thủy phủ mới có thể tự do làm chuyện mình thích, Đông Uyển từ trên xuống dưới đều là địa bàn của nàng.

Quan trọng hơn nữa là không có kẻ khác đến quấy rầy, trải qua ngày hôm nay, nếu nàng còn ở lại Trương phủ, chắc chắn sẽ bị làm phiền đến chết! Không chỉ một mình Trương quang Duệ mà cả những kẻ khác nữa. Nhưng nếu nàng trở về Thủy phủ, có thanh danh “tốt đẹp” của Thủy Băng Tuyền trước kia, những người đó muốn tới tìm nàng cũng phải tự suy nghĩ lại...

Nói tóm lại một câu, nàng rất lười, nếu không phải bắt buộc, nàng thật không muốn động não! Nàng muốn trải qua những ngày tháng nhàn nhã tự do tự tại, không thích bị quấy rầy. Xem ra, phải nhanh chóng bồi dưỡng thêm vài người có năng lực để mình được nhàn hạ chút ít.

25. Q.1 - Chương 25: Tâm Tư

Edit: Boringrain

Hương Hàn nhìn Thủy Băng Tuyền im lặng hồi lâu, nghĩ một chút, vẫn không tìm được liền lên tiếng: “Tiểu thư, vấn đề kia Hương Hàn xem không hiểu.” Thế cờ hỗn loạn, nàng thật sự nhìn không ra huyền cơ trong đó!

Thủy Băng Tuyền thông thả dựa ra phía sau: “Người biết chơi cờ à?” biểu hiện của Hương Hàn như vậy càng ngày càng làm cho nàng có chút hiếu kỳ về xuất thân của nàng ấy, nhưng mà vẫn chưa tới lúc cần thiết, nếu nàng ấy không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Có điều, nếu nàng ấy đã hỏi như vậy hẳn là biết chơi cờ.

Hương Hàn hơi giật mình, cúi đầu thừa nhận: “Có biết một chút, nhưng không tinh thông.” Nàng chưa từng học đánh cờ...

“Biết là được rồi.” Thủy Băng Tuyền cũng nhàn nhạt nói.

Mẹ nàng từng nhận xét nàng đối với bất kỳ chuyện gì đều chỉ có ba phần hứng thú, thậm chí gặp thứ cảm thấy hứng thú, cũng chỉ học qua loa rồi thôi, đó là tật xấu đánh chết cũng không chữa. Nhưng nàng không cho là đúng, có một số thứ không cần quá tinh thông, chỉ cần có thể lý giải, hiểu biết chút ít là được.

Chỉ riêng chơi cờ là vượt qua dự tính của nàng, Nàng đam mê chơi cờ bởi vì... trong cờ có rất nhiều sách lược, mưu kế, hơn nữa biến hóa không lường, khiến nàng phải chăm chú nghiên cứu.

Bên trong Đệ Nhị lâu, ván cờ nàng bày ra chính là ván cờ mà nàng đã tự mình tỉ mỉ nghiên cứu ra. Không có thắng thua, có chỉ là quá trình tranh đấu kịch liệt, cũng như con người nàng thích đùa bỡn người khác, chưa bao giờ để ý tới kết quả.

Cũng không biết khi bọn hắn nhìn thấy cuối cùng chỉ là bàn cờ trống không thì có kinh ngạc không?

Còn bức họa kia? Nói đến đây phải xin lỗi thầy giáo dạy vẽ của nàng trước kia, đường đường là một họa sư vô cùng nổi danh, lại cố tình thu nhận một đứa trẻ suốt ngày chỉ thích câu cá, không thì bắt vông nằm phơi nắng như nàng, vừa thấy nàng như vậy là lại đỏ mặt tía tai. Nàng cứ sợ ông ấy sớm bị tăng huyết áp, dù sao cũng đã lớn tuổi như vậy!

Hơn nữa nàng rất ghét màu vẽ, thế là chỉ học đại khái một chút rồi kiên quyết không học nữa, làm hại vị lão sư đó đứng trước cửa nhà nàng suốt 3 tháng trời...

Lúc đó nàng còn muốn cùng mẹ thi gan! Kết quả...

Mẹ của nàng không chịu nổi vị lão sư cứ đứng giờ là xuất hiện trước cửa nhà, hơn nữa còn nước mắt nước mũi lòng vòng. Vì muốn thanh tĩnh mà bà ấy cam tâm hy sinh nàng, không hề do dự túm tóc ném nàng ra cửa cho vị lão nhân kia...

Ai! Chuyện cũ nghĩ lại vẫn còn thấy kinh hãi! Tuy rằng mẹ nàng thường xuyên “hăm hại”, còn hay đẩy nàng vào “hang hùm miệng cọp”, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ rời xa bà bằng cách này.

Mà mẹ nàng, dù có nằm mơ sợ rằng không hề nghĩ tới đứa con gái bị mình chơi đùa suốt 20 năm, phải vất vả lắm mới thoát khỏi móng vuốt của bà, nhưng còn chưa thoải mái tự tại được vài năm, linh hồn đã chạy lên thân thể của người khác, đã vậy còn ở một thời không không rõ nữa!

Quên đi, nhớ tới chuyện này, chỉ làm cho nàng muốn mắng chửi ông trời! Dù sao không có nàng, mẹ nàng hẳn sẽ càng sống tốt!

“Tiểu thư, đến Thủy phủ rồi.” Xe ngựa dừng lại, phu xe nhanh chóng nhảy xuống, hướng phía trong xe nói.

Hương Hàn kéo rèm lên: “Tiểu thư, đã về đến phủ.”

“Ừ” haizz, rời khỏi hang hùm, lại chạy vào miện sói, không biết ở Thủy phủ phải mất của nàng bao nhiêu tế bào não nữa đây! Suy nghĩ một chút, tâm lại thoáng trở nên lạnh lẽo, quên đi, chuyện phiền phức nàng cũng không muốn dính tới, cần phải tự mình sống nhàn nhã thôi.

Hương Hàn tiến lên gõ gõ đại môn vài cái, nhưng nửa ngày cũng không thấy có động tĩnh gì.

“Đá cửa ra đi, lũ người bên trong chắc chết cả rồi.” Thủy Băng Tuyền ra lệnh.

Hương Hàn quay đầu lại, thấy Thủy Băng Tuyền hơi nhướng mi lên, liền lui về sau nửa bước, nhắc chân đạp mạnh vào cửa lớn...

Một tiếng rầm vang lên, theo sau là thanh âm quát mắng: “Kẻ nào to gan, dám chạy đến Thủy phủ làm loạn?” Người bên trong hung hăng chạy ra, nhưng vừa thấy người đứng trước cửa thì sắc mặt tái xanh sợ

hải, trời ạ, là tam tiểu thư đã trở về! Nhưng mà không phải Tam tiểu thư đang ở Trương phủ sao? Sao lại đột nhiên trở về?

“Lần sau còn để ta đợi, thì một đá này của Hương Hàn không phải là vào đại môn mà sẽ là vào đầu người.” Thủy Băng Tuyền hơi hạ tầm mắt, lời nói nhẹ nhàng nhưng toát vẻ lạnh giá, trong lòng lại thầm nghĩ: Hương Hàn chắc chắn có võ, một đá vừa rồi không phải nữ nhân nào cũng làm được? Xem ra nàng cần cố gắng khơi ra toàn bộ năng lực của Hương Hàn, như vậy mới có thể tính tiếp sau này!

“Tiểu...tiểu nhân... Xin Tam tiểu thư tha cho tiểu nhân một lần.” Tên gác cổng trong lòng kêu khổ, hắn chỉ là thấy nhân hạ nên ngủ một giấc, không ngờ lại chọc phải quý kiến sào Tam tiểu thư, lần sau đánh chết hắn cũng không dám nữa.

“Vào thông báo, ta đã trở về, còn nữa, không được phép của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép xông vào Đông Uyển, nếu không... Ta sẽ vô cùng không vui...!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nhìn về mặt cầu xin của tên gác cổng, lạnh lùng phân phó.

“Dạ...dạ... tiểu nhân sẽ đi bẩm báo cho lão gia ngay.”

Trong đại sảnh.

Thủy Toa Lâm giận tới tím mặt, chỉ tay vào tên hạ nhân vừa mới bẩm báo xong, run giọng hỏi: “Người...người lập lại lần nữa?”

“Bẩm...bẩm lão gia, Tam tiểu thư đã trở về... còn bảo tiểu nhân nói với lão gia, không cho phép bất cứ ai tự ý tiến vào đông uyển, nếu không...nếu không...” Nhìn lão gia sắc mặt ngày càng đen, hắn thật muốn khóc! Hắn chỉ là làm biếng một chút, sao lại trở thành người truyền tin của Tam tiểu thư chứ?

“Nếu không thì sao?” Nhị phu nhân nhìn thoáng qua sắc mặt của Thủy Toa Lâm rồi hỏi. Trong lòng thầm vui vẻ, tốt nhất là tức giận đến mức đuổi cổ Thủy Băng Tuyền ra khỏi phủ luôn đi.

“Nếu không thì Tam tiểu thư sẽ không vui.” Phải vất vả lắm hắn mới nói hết câu, nói xong thì chân run tới không bước nổi.

“Buồn cười... nghịch nữ này căn bản là không để ta vào mắt mà.” Thủy Toa Lâm tức giận nói.

“Lão gia bớt giận, như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.” Tam phu nhân tiến lên, vỗ nhẹ lên ngực của Thủy Toa Lâm, Thủy Băng Tuyền đã trở về, theo tình hình hiện tại nhất định sẽ không để yên cho Thủy Băng Ngọc. Nghĩ như vậy, tam phu nhân càng cất lời an ủi: “Lão gia, ngài cũng đừng giận dữ, tính tình của Tuyền nhi bị đại tỷ làm cho vô pháp vô thiên cũng không phải chỉ vừa mới đây, theo như thiếp thấy, đây là Tuyền nhi cố tình làm cho ngài chú ý, con bé là muốn làm nũng cùng ngài thôi!”

Thủy Toa Lâm khẽ nhú mày nhìn về phía tam phu nhân: “Phu nhân” Tuyền nhi thật sự muốn cùng hắn thân cận sao?

“Muội muội, tính tình của Tuyền nhi nếu còn không sửa, sau này làm sao gả ra ngoài đây? Chẳng lẽ lại để cho nàng chết già trong Thủy phủ sao?” Hừ, Nghiêm Như Ngọc muện dựa vào Thủy Băng Tuyền đối phó với nàng sao? Còn phải xem nàng ta có bản lĩnh này không đã?

Thủy Toa Lâm nghe nhị phu nhân nói, trên mặt có chút trầm tư, quả thực nên sớm tìm cho Tuyền nhi một nhà chồng!

“Tỷ tỷ, lời này chỉ nên nói trước mặt người nhà, tuyệt đối đừng nói ra bên ngoài.” Tam phu nhân hơi nheo mắt, vẻ mặt dịu dàng.

“Muội muội nói thật nực cười, Tuyền nhi là tỷ tỷ của Ngọc nhi, vốn là nàng nên lập gia đình trước mới phải.” Nhị phu nhân lạnh lùng nhìn Tam phu nhân, thần thiên nói.

Tam phu nhân hơi cong khóe miệng: “Chuyện Tuyền nhi bị lục hoàng tử từ hôn, đổi lại là bát hoàng tử cưới Ngọc nhi chưa chi tỷ đã quên rồi sao?”

“Người...” Nhị phu nhân nghẹn lời. Nàng khẩn cấp muốn đẩy Thủy Băng Tuyền ra ngoài là đỡ phải để cho nàng ta ở trong phủ tác oai tác quái không ai dám quản.

“Được rồi, việc này ta tự có định đoạt, hai vị phu nhân lui ra cả đi.” Thủy Toa Lâm lại nhớ tới lời Trương Thanh Thanh từng nói hần không xứng là phụ thân của Tuyền nhi! Có thể hần thực sự không phải là một phụ thân tốt.

Nhưng mà việc tìm cho Tuyền Nhi một nhà chồng tốt là chắc chắn! Tuyền nhi tuổi không còn nhỏ nữa, chỉ là với tình trạng hiện nay, biết tìm đâu ra đây? Ai...

26. Q.1 - Chương 26: Đùa Giỡn

Edit: Boringrain

Bóng đêm thanh tĩnh như mặt hồ vắng lặng, trăng tròn lấp lánh giữa vô số vì tinh tú, làm cho bầu trời mang vẻ đẹp xa xôi mà thần bí.

Thủy Băng Tuyền mặc một thân trung y màu trắng tinh khiết, nằm trên chiếc ghế dựa đặt gần cửa sổ, trên tay nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, thư thái ngắm trăng.

Thời tiết có chút oi bức, cũng đã gần tới giữa mùa hè rồi, ở đây lại không có máy điều hòa, xem ra mùa hè này nàng phải vất vả không ít rồi. Thủy Băng Tuyền cực kỳ ghét mùa hè, bởi vì thời tiết quá oi bức làm cho đầu óc của nàng cũng trở nên đình trệ, lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ, không hề có cảm giác thanh tĩnh. Lúc trước, chỉ cần mùa hè vừa tới, nàng sẽ ở luôn trong nhà đủ 3 tháng, chỉ vì trong phòng điều hòa chạy suốt ngày, mùa hè cũng như mùa thu. Nhưng bây giờ nàng biết làm sao để vượt qua mùa hè năm nay đây?

“Ai...” Nghĩ đến chuyện trước mắt mà nàng không khỏi thở dài.

“Tam tiểu thư vì sao lại thở dài? Là vì ánh trăng quá đẹp nên nhớ tới ý trung nhân sao?” Một thanh âm nam nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng đồng thời lại mang ý cười vang lên, ánh đèn trong phòng khẽ lay động, cùng lúc một bóng dáng xẹt qua đến bên cạnh cái ghế thái sư mà nàng đang nằm.

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng mi, chậm rãi xoay đầu, dời tầm mắt từ ánh trăng sang người vừa đến. Không cần nhìn gương nàng cũng có thể khẳng định nét mặt của mình bây giờ là gì. Kinh diễm, chỉ có thể dùng hai từ đó để hình dung, kinh diễm bởi nam nhân đang đứng cạnh nàng, một thân bạch y dưới ánh trăng phảng phất như thân tiên hạ phàm, mái tóc được búi gọn, dùng một mảnh vải màu đen buộc lại, nhưng vẫn còn vương vài sợi bay lất phất trước trán, khiến khuôn mặt trở nên mờ ảo tựa ánh trăng bị che khuất một mảnh, cộng thêm ngũ quan tuấn lãng bức người, đôi mắt mang theo ý cười, mũi thẳng, khuôn mặt băng lãnh nhìn không ra cảm xúc... Thật là một vẻ đẹp yêu mị! Sắc đẹp của hần làm cho nữ nhân trong thiên hạ cảm thấy hổ thẹn!

“Tam tiểu thư thấy thích tướng mạo của tại hạ sao?” Phong Cô Tình khẽ nháy mắt, làm cho Thủy Băng Tuyền phục hồi lại tinh thần.

Thủy Băng Tuyền hơi nhếch nhếch chân mày, trong mắt ánh lên một tia thần bí, tay phải vương ngón trở về hướng Phong Cô Tình ngoắc một cái: “Lại đây”. Nàng từng đi Thái Lan xem gay, nhưng cùng lắm chỉ là một đám con trai mặc đồ con gái. Còn người trước mắt lại là một nam nhân tuyệt sắc, phong thái thanh nhã thư ánh trăng, nhưng mà... Ha ha, nhưng mà “hần” có thực là nam nhân hay không, còn phải đợi nàng kiểm chứng. Mà phương pháp kiểm chứng thì...

Nhìn Thủy Băng Tuyền đang hướng hần ra hiệu, nàng một thân trung y đơn giản nửa nằm trên ghế, khuôn mặt thanh tĩnh như nước cũng không vì sự xuất hiện của hần mà kinh sợ, không hổ là nữ tử được hần coi trọng! Con người đen của Phong Cô tình lại hiện lên một tầng hứng thú, nhưng trong lòng lại nảy ra một tia nghi hoặc... Nàng muốn hần lại gần ư? Tuy hơi bất ngờ, nhưng hần vẫn hướng phía nàng đi tới, hần muốn xem xem nàng định làm gì?

Thủy Băng Tuyền nhìn nam nhân đã gần ngay trước mắt, nếu hần là hàng thật giá thật, nàng cho hần 79 điểm, vượt qua kỉ lục chấm điểm của nàng. Có điều...

Thủy Băng Tuyền đưa tay phải về phía Phong Cô Tình, hơi nhếch mi!

Phong Cô Tình nhìn bàn tay thon dài, trắng nõn trước mặt, con ngươi hơi lóe lên tia nghi vấn, nàng rốt cuộc muốn làm gì? Tuy nghĩ như vậy, nhưng hần cũng đưa tay phải của mình ra.

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng cầm lấy tay hần: Bàn tay hơi thô ráp, lòng bàn tay, các đốt ngón tay đều có vết chai, Thủy Băng Tuyền khước miệng hơi cong lên thành hình vòng cung, đôi môi đỏ mọng toát lên vẻ mê hoặc...

Phong Cô Tình trên mặt hiện lên vẻ trêu đùa: “Thì ra Tam tiểu thư mê muội tướng mạo của tại hạ!”, Nàng đang dụ hoặc hần, điểm này hần hiểu rõ, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng quyến rũ của nàng, hần cũng thất thần vài giây!

Thủy Băng Tuyền thấy thần sắc hơi thất thần của Phong Cô Tình, mắt khẽ phát sáng, tay nhanh như chớp kéo Phong Cô Tình về phía mình, liền cảm thấy trọng lượng của hần đè lên người nàng, trong mắt hiện lên ý cười càng rõ. Hần không phải là nữ nhân!

Phong Cô Tình mở to đôi mắt đẹp, nhìn Thủy Băng Tuyền nằm dưới người mình... Nói thế nào thì hần cũng là nam nhân, vậy mà nàng dám kéo hần lên người mình, Nàng... nàng là không xem nam nhân ra gì cả, Phong Cô Tình trong mắt xuất hiện lửa giận, trừng mắt nhìn Thủy Băng Tuyền: “Người có phải nữ nhân không vậy? Người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” nét cười trên mặt trở nên cứng đờ lại, khuôn mặt vốn thanh nhã như trăng vì tức giận mà trở nên lạnh lẽo, đôi mắt như bắn ra lửa, thanh âm trầm thấp cũng cao lên. Đối với nam nhân lần đầu tiên gặp mặt mà nàng dám dễ dàng kéo hần lên trên người nàng?

“Hừ!” Thủy Băng Tuyền thấy thần sắc Phong Cô Tình biến đổi như vậy, thở dài một tiếng, sau đó khe khẽ nói: “Người muốn xem thử không?” Xem ra hần không phải dạng nam nhân biết nghe lời rồi!

Phong Cô Tình vốn đang rất tức giận, nhưng vì động tác của nàng mà nháy mắt tràn đầy sát khí, bởi vì tay phải của Thủy Băng Tuyền không biết từ bao giờ đã khổng chế mạch tượng trên cổ hần... Phong Cô Tình thất kinh, lực đạo trong tay nàng cho hần biết nàng hoàn toàn có khả năng giết hần trước khi hần kịp động thủ.

“Đừng làm ồn, ta sẽ không phi lễ với người đâu, ta chẳng qua chỉ muốn kiểm tra xem người là nam nhân hay là nữ nhân thôi? Nếu như người cũng muốn kiểm tra ta, ta cũng không phản đối.” Thủy Băng Tuyền dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi trơn bóng của Phong Cô Tình, miệng cười mê ly, nhưng trong mắt lại có hàn khí nhàn nhạt... Là hần tự mình tìm đến, nàng kiểm tra một chút xem hần là nam hay nữ thì có gì sai đâu! Nhưng mà hàn khí trong mắt kẻ này làm nàng có suy nghĩ, chờ nàng kiểm tra xong rồi, có khi nào hần muốn giết nàng không? Nhất là hần lại muốn đùa giỡn nàng không ngờ trái lại lại bị nàng đùa giỡn? Không biết hần sẽ có cảm tưởng gì?

Phong Cô Tình cùng Thủy Băng Tuyền bốn mắt nhìn nhau, thấy trong mắt nàng vẻ suy ngẫm, nữ nhân này quả là dám mượn gan trời.

Phong Cô Tình trong mắt ánh lên quỷ dị: “Nữ nhân, người cũng biết chọc vào ta sẽ có kết cục gì chứ?” Hần biết nàng là một nữ nhân đặc biệt, nhưng mà... Nàng làm hần kinh ngạc rồi! Nàng có sự gian xảo của hồ ly, còn có cả nộ của loài rắn độc.

Động tác nhanh chóng của Thủy Băng Tuyền làm cho hần lần đầu tiên trong đời lộ ra kinh hãi, bởi vì tay phải của nàng từ trên người hần rất nhanh chuyển xuống bên dưới...

“Thủy Băng Tuyền...” Phong Cô Tình vô cùng giận dữ, khuôn mặt bừng bừng sát khí, coi người đen trần ngập sát khí, không nghi ngờ gì nữa hần lúc này là muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Thủy Băng Tuyền đột nhiên cười: “Ta còn tưởng người là nữ nhân? Cho nên muốn dọa người một chút, không ngờ lại bị người dọa rồi, thì ra người thật sự là nam nhân!” Lời nói vừa xong, lực đạo của bàn tay trái đang nắm gáy hần cũng tăng thêm. Lực đạo trên tay nàng làm cho hần thấy nếu hần dám manh động, nữ nhân này tuyệt đối sẽ giết hần, bởi vì ánh mắt nàng nói lên nàng đang rất không vui... Ngay lúc hần cho rằng nàng sẽ xuống tay thì “Thủ!” y Băng Tuyền đột nhiên rút tay trở về, khước môi đỏ mọng cúi đầu xuống nói bên người Phong Cô Tình nói: “Người biết không? Sai lầm lớn nhất của người chính là coi thường nữ nhân, về sau đừng xem nhẹ nữ nhân như vậy, không mời mà đến! Hôm nay ta không đành lòng giết người,

ai bảo người tuấn mỹ như vậy? Nhưng mà người phải ngoan ngoãn nha, Sau này thấy ta, nhớ đi đường vòng.” Mi dài khe khẽ lên, mặt chăm chú nói. Sau đó đẩy Phong Cô Tình ra khỏi người nàng.

“Người...” Phong Cô Tình then quá hóa giận, ngón tay nhanh chóng vươn tới, bóp lấy cổ Thủy Băng Tuyền. “Ta giết người.” Hắn lại chịu nhục trong tay nữ nhân này.

Thủy Băng Tuyền nhẹ than một tiếng, nam nhân này thật không có phong độ, đã thua còn không chịu nhận!

“Muốn giết thì nhanh lên, không giết thì rút đi cho ta, người đang quấy rầy ta đó!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nói. Nam nhân trên thế gian đều như nhau cả, vĩnh viễn không quản được bộ phận dưới rốn ba tấc kia, vì vậy nam nhân càng lợi hại thì khắc tinh vĩnh viễn chính là nữ nhân! Đương nhiên cũng phải xem là nữ nhân như thế nào.

Vị nhân huynh này là một ví dụ điển hình, ý vào võ công của chính mình không mời mà đến, nếu như nàng thật lòng muốn giết hắn, hắn đã sớm chết dưới tay nàng. Nàng tha cho hắn một lần, còn dạy cho hắn chút đạo lý, hắn không làm theo thì thôi lại còn muốn giết nàng! Thật là buồn thay cho hắn! Quản không được...(cái gì ai cũng biết) của chính mình, việc nàng làm còn không tới mức động chạm tự tôn mà hắn đã mất lý trí rồi!

“Người cho rằng ta không dám?” Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền, đôi tay dưới ánh trăng một màu trắng noãn của Phong Cô Tình gia tăng lực đạo, trong nháy mắt, khuôn mặt nàng tái xanh đi. Hắn sẽ cho nàng hối hận với hành động vừa rồi!

Thủy Băng Tuyền hô hấp khó khăn, thì ra bị người ta bóp cổ cảm giác không dễ chịu gì! Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Nam nhân này tốt nhất lần sau đừng rơi vào tay nàng...

27. Q.1 - Chương 27: Mỗi Người Một Tâm Tư

Edit: Boringrain

Chú thích một chút nha

“Manh phi đãi gả” nghĩa là vương phi mù đợi gả/cưới

Chúc mọi người một mùa giáng sinh an lành, đọc truyện vui vẻ nha!!!

“Vì sao không cầu xin ta?” Thanh âm mềm nhẹ nhưng tàn nhẫn phát ra bên tai Thủy Băng Tuyền. Khuôn mặt thanh nhã hiện lên tia tàn khốc làm cho ngũ quan tuyệt mỹ bỗng chốc như trở thành ác ma. Lực đạo một chút lại một chút tăng thêm, làm cho sắc mặt Thủy Băng Tuyền từ trắng chuyển sang tái xanh rồi lại chuyển sang tím ngắt, khóe miệng cong lên một nụ cười tà ác, lúc này tay hắn chỉ cần chặt thêm một chút nữa thôi, Thủy Băng Tuyền cảm chắc mất mạng.

Thủy Băng Tuyền ra sức giữ lấy bàn tay đang bóp chặt cổ họng mình, nàng thật muốn phỉ nhổ hắn một cái, hắn bóp cổ nàng chặt như vậy, bảo nàng cầu xin kiểu gì chứ?

Phong Cô Tình bỗng giật mình nhận ra lực đạo trong tay quá mạnh, liền thả lỏng ra một chút.

“Khụ...khụ khụ... xin người đừng giết ta!” Thủy Băng Tuyền ho mạnh một hồi, sau đó thỏa mãn tên nam nhân biến thái kia, hắn không phải muốn nàng cầu xin sao, vậy thì cầu xin, dù sao cũng đâu mất gì? Có điều... nam nhân này thật không biết nghe lời, cũng không nghe lọt tai lời nàng nói? Nàng nói hắn lần sau thấy nàng phải vòng đường khác mà đi, hắn lại muốn thỏa mãn tự tôn của nam nhân, như vậy... Chỉ cần nàng cầu xin, hắn chắc chắn sẽ đắc ý!

Phong Cô Tình không nghĩ nàng sẽ cầu xin hắn nên giật mình sửng sốt, sau đó cất tiếng cười to! Tốt...nữ nhân này quả không làm hắn thất vọng!

Nói lỏng bàn tay siết chặt cổ nàng: “Thật là một nữ nhân thú vị! Nhớ kĩ, tên ta là Phong Cô Tình, cả đời này nàng đừng mong thoát khỏi tay ta.” Ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt nhợt nhạt của Thủy Băng Tuyền, rồi lấy ra một lọ thuốc từ trong ngực áo, nhẹ nhàng bôi lên vết bầm tím trên cổ nàng.

Phong Cô Tình? Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch khóe miệng. Là kẻ đứng đầu Vô Tình Các, tổ chức sát thủ lớn nhất trên giang hồ, giết người cướp của không từ việc nào! Từ sau khi có chút hiểu biết về các thế lực ở đây, nàng cũng tìm hiểu qua những kẻ có thế lực, nổi danh trong giang hồ, bởi vì nàng từng nghĩ không biết ở đây các bang phái hắc bang kiếm tiền như thế nào? Nếu nơi này không có tổ chức hắc bang, vậy nàng sẽ gây dựng lên một cái? Sau tính toán lại thấy tốn công hao sức, nên dứt khoát không thèm làm!

Mà bây giờ không biết tên nam nhân này tại sao lại chạy đến chỗ nàng? Thủy Băng Tuyền cũng không có quan hệ gì với hắn? Hắn chỉ là tình cờ đi ngang qua? Hay là còn có dụng tâm khác?

Ai... Xem ra khí trời nóng bức, làm cho đầu óc nàng cũng có chút u mê rồi... Nàng thực sự không muốn suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, Vì sao rắc rối cứ tự chạy đến tìm nàng, hại nàng phải tốn hao trí não vậy chứ?

“Muốn cùng ta dây dưa, cũng phải xem người có bản lĩnh đó hay không?” Thủy Băng Tuyền hít sâu một hơi, cổ họng truyền đến cảm giác đau nhức làm cho nàng thực sự nổi lên sát ý, không biết giết tên này rồi hủy thi diệt tích có phải là rất nhẹ nhàng với hắn không?

“Ta đoán, Tuyền nhi bây giờ rất muốn giết ta phải không?” Phong Cô Tình trên mặt lộ ra ý cười phảng phất, tựa như khuôn mặt ác ma lúc này không phải là hắn, ngũ quan tuấn lãng cũng phục hồi trở lại.

Thủy Băng Tuyền nháy mắt: “Như vậy người bằng lòng để ta giết người?” Nàng không hiểu vô công cổ đại, nhưng nàng biết rõ, hiện tại liều mạng cùng hắn là hành vi ngu ngốc, thời cơ tốt nhất lúc ban đầu, nàng đã bỏ lỡ. Muốn giết một người có thực lực hơn mình, sát khí là rất quan trọng, mà sát khí một khi đã bỏ lỡ, trong thời gian ngắn không thể có lại được. Hơn nữa, lúc hắn ở trong tay nàng, nàng cũng không nghĩ sẽ thực sự giết hắn! Chỉ là muốn nói cho hắn biết, bất kể hắn có mục đích gì, ...chỉ cần nàng muốn, nàng hoàn toàn có khả năng lấy mạng hắn!

.....

Lúc này, đồng thời dưới ánh trăng mờ ảo, bên trong thư phòng của chủ quán Giang gia.

“Thiếu gia, thân phận của hai người bên trong sương phòng lúc đó tiểu nhân đã điều tra ra.” Vô Tâm thân là ám vệ của thiếu gia, nhưng từ trước đến nay vô cùng nhàn rỗi, bởi vì thiếu gia hoàn toàn không có chuyện gì cần bọn hắn đi làm. Nhưng mà lần này thiếu gia lại khẩn cấp gọi bọn hắn hồi phủ. Sau khi biết được sự tình, bọn hắn không khỏi tức giận, có người dám trêu vào thiếu gia?

Hắn nhanh chóng truy xét, liền phát hiện... thì ra là “hắn”?

Giang Dĩ Bác ngừng bút, ngẩng đầu lên: “Ai?”

“Thiếu gia, là Vô Tình Các.” Vô Tình Các xưa nay hành sự thần bí, các chủ Phong Cô Tình lãnh khốc vô tình, coi mạng người như cỏ rác, Vô Tình Các dưới tay hắn, chỉ cần có thể giao ra tiền, không hỏi nguyên nhân, không hỏi đúng sai... Chỉ cần tâm tình hắn tốt, đều sẽ tiếp, làm cho Vô Tình Các trong chốn giang hồ người người khiếp đảm, chỉ nghe danh liền run sợ. Cũng là ma giáo bị các giới chính đạo căm ghét, chỉ nhận bạc không nhận người. Không biết lần này vì sao lại có tình chống lại thiếu gia?

Vô Tình Các? Trong mắt của Giang Dĩ Bác không còn vẻ thờ ơ như bình thường: “Vô Tâm, điều tra hành tung của Phong Cô Tình”. Vô Tình Các tồn tại trong giang hồ đã gần một trăm năm, do đa tình công tử Phong Thiên Hành thành lập nên, chuyên mua bán trao đổi tin tức.

Phong Cô Tình năm năm trước đột nhiên tiếp nhận ngôi vị Vô Tình Các chủ, không ai biết hắn từ đâu đến, lai lịch xuất thân ra sao, nhưng dựa vào tác phong làm việc lãnh khốc vô tình, mạnh mẽ vang dội của hắn, trong năm năm, Vô Tình Các trong tay hắn đã chuyển việc tình báo thành việc phụ. Sát nhân mới là việc chính. Chỉ nhận tiền không nhận người là tôn chỉ hoạt động của Vô Tình các.

Năm năm qua, dù là bất cứ nhiệm vụ gì, Vô Tình các đều chưa bao giờ thất thủ, làm cho các cố chủ vô cùng hài lòng! Nhờ đó mà chỉ ngắn ngủi 5 năm, Vô Tình các không những làm mưa làm gió trong giang hồ, mà còn khiến cho đại đa số mọi người vừa nghe danh liền biến sắc, nhưng lại khiến những kẻ ác ma vô cùng

thích thú... Giang Dĩ Bác neho mắt lại, lần này Vô Tình các dám xuất thủ trên địa bàn của hần, là nhận nhiệm vụ từ kẻ nào đó sao?

“Dạ, thiếu gia.” Vô Tâm cẩn thận nhìn qua chủ nhân của mình, hần hiểu rõ chủ nhân, vốn dĩ chủ nhân không phải là người thích cùng kẻ khác tranh hơn thua, nhưng đối với sự khiêu chiến cũng chưa bao giờ chối từ, lần này chủ nhân đấu cùng Phong Cô Tình, không biết là ai hơn ai?

“Phong Cô Tình”. Chúng ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, đối với chuyện của người, ta chưa từng có hứng thú xen vào, là do người cố tình trêu chọc vào ta, nếu Giang mỗ đây không nghênh chiến thì còn đạo lý gì nữa? Giang Dĩ Bác mỉm cười, nhưng khuôn mặt lại trở nên lãnh khốc không thua gì Phong Cô Tình!

.....

Cùng là ánh trăng, nhưng dường như ánh trăng trong phủ Lục hoàng tử có phần sáng đẹp hơn bình thường, bởi vì đình đài lầu các đều làm từ bạch ngọc, màu trắng tinh khiết dưới ánh trăng lại càng tỏa ra tinh quang chói mắt rực rỡ, biểu hiện cho thân phận tôn quý của chủ nhân.

Ngay cả đất lót sàn cũng là loại sang quý không gì sánh được, chỉ một phủ hoàng tử nho nhỏ nhưng lại xa hoa không kém gì hoàng cung.

Trong bóng đêm, cây cối trong vườn cũng trầm xuống, yên ắng hơn. Trong một lương đình (chòi nghỉ mát) cách đó không xa, Trữ Thiên Kỳ cũng một người trung niên gần năm mươi tuổi đang ngồi uống rượu.

Trữ Thiên Kỳ nhẹ phát tay bảo nha hoàn đang cầm bầu rượu đứng phía sau lui xuống!

“Lục hoàng tử có tâm sự?” Người trung niên có 1 chòm râu dài, thần sắc bí hiểm cao thâm khó lường, đôi mắt hẹp dài hơi neho lại, chăm chú nhìn vào Trữ Thiên Kỳ.

Hần bề ngoài là quản gia của phủ Lục hoàng tử, nhưng thực tế lại là sư phụ kiêm quân sư mà Trữ Thiên Kỳ vô cùng coi trọng.

Trữ Thiên Kỳ đặt bình rượu trong tay xuống, đôi mắt ngược nhìn xa xăm vào bóng đêm, lòng thầm nghĩ, chỗ ngồi này trong phủ đệ chỉ là chỗ tạm thời của hần, mục đích cuối cùng của hần chính là Long ý trong hoàng cung!

Bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc nào mà ánh mắt của hần lại chăm chú nhìn về cái long ý cao cao tại thượng kia?

LÀ vào lúc phụ hoàng phong Ngũ hoàng huynh làm Nam Vương? Còn hần sẽ là Bắc Vương! Mặc dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng nếu lúc đó phụ hoàng thật sự làm như vậy, có lẽ hần đã cưới Thủy Băng Tuyền, rồi cùng nàng tới vùng đất phong phương Bắc hoang vắng bần cùng.....

Nhưng mà sự đời không ai biết trước được, vào lúc hần đã tuyệt vọng thì phụ hoàng lại không hề phong Bắc Vương cho hần!

Trong triều trên dưới đều suy đoán, phụ hoàng không phong vương, là bởi vì muốn lập hần làm thái tử! Vì thế mà việc phong Bắc Vương bị trì hoãn, đơn giản là Bắc vương sẽ không phải là hần, lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ! Có lẽ trong lòng hần cũng nghĩ như vậy, nên từ đó hần đều ngầm khẳng định mình là thái tử, nỗ lực hoàn thiện bản thân, đối với Thanh Lăng hoàng triều luôn tận tâm hết sức như đối với vật sở hữu của chính mình. Hơn nữa, vì đại nghiệp sau này, hần cũng ra sức tìm kiếm nhân tài, ngày sau có thể trợ giúp cho hần.

Nếu như hần chỉ là một vị Vương ở đất phong, cưới Thủy Băng Tuyền cũng không ảnh hưởng nhiều tới toàn cục! Dù sao cũng chỉ là thêm một nữ nhân!

Nhưng phụ hoàng không hề phong vương, như vậy trong mắt phụ hoàng hần chính là thái tử tương lai, ngày sau sẽ trở thành vua một nước, còn Thủy Băng Tuyền lại không xứng đáng với ngôi vị hoàng hậu! Cho nên hần vẫn luôn đợi thời cơ từ hôn cùng Thủy Băng Tuyền! Dù trải qua vài chuyện, cuối cùng hần cũng được như ý, thuận lợi từ hôn! Nhưng mà...

28. Q.1 - Chương 28: Bị Cự Tuyệt

Edit: Boringrain

“Đông sư phụ, người vẫn luôn giúp bản cung chú ý động tĩnh trong ngoài triều, bản cung vô cùng cảm kích.” Phục hồi lại tinh thần, Trữ Thiên Kỳ nâng chén ngọc lên, hướng về phía người đối diện nói. Người này rất có năng lực, đã giúp bản cung xử lý trong phủ đầu ra đầu vào, giải quyết mọi chuyện đều khiến bản cung hài lòng, cũng gánh giúp bản cung nhiều nỗi lo toan.

Người đối diện nghe vậy, khuôn mặt toát lên vẻ sợ hãi, liền cung kính nói: “Không dám nhận, ban đầu nhờ có Lục hoàng tử không chê kẻ nghèo hèn như tại hạ, giao cho nhiều trọng trách lớn, ơn tri ngộ này sao dám không báo.”

“Người giúp bản cung xử lý mọi chuyện trên dưới trong ngoài ổn thỏa, võ công của bản cung phần lớn đều do người truyền thụ, như vậy bản cung gọi người một tiếng sư phụ cũng xứng đáng.” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt nói.

“Đa tạ Lục hoàng tử cất nhắc.” Ánh mắt lại hiện lên vẻ quan tâm lo lắng, hỏi :” Tại hạ to gan, đêm nay Lục hoàng tử...”

Trữ Thiên Kỳ đứng dậy, đi xuống bậc thang ngoài đình, rồi ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, cất tiếng hỏi: “Đông sư phụ cũng đã từng gặp qua Thủy Băng Tuyền nhiều lần rồi, không biết đối với Thủy Băng Tuyền người ... có nhận xét gì không?” Trước khi bản cung hủy hôn cùng Thủy Băng Tuyền, cứ cách năm ba hôm nàng lại chạy tới phủ làm loạn một phen, mà mỗi lần như thế, đều là Đông sư phụ đứng ra dàn xếp. Thế nhưng Thủy Băng Tuyền hiện tại...rõ ràng không còn là Thủy Băng Tuyền trước đây, nàng giấu diếm mọi người lâu như vậy, rốt cuộc là vì sao?

Thủy Băng Tuyền? Tam tiểu thư Thủy phủ? Trong mắt Đông sư phụ lóe lên nghi vấn, bản cung đã gặp nàng ta vô số lần, đối với nàng ta hiển nhiên hiểu rõ, Thủy Băng Tuyền trong mắt bản cung không hề có bất kỳ tác dụng nào, là một kẻ không đáng nhắc đến! Thế nhưng lúc hủy hôn, nàng ta lại gây ra phong ba lớn như vậy... Mặc kệ là do nàng tự mình làm hay là có người chỉ điểm đều không thể khinh thường...

Chờ nửa ngày cũng không nghe thanh âm đáp lại, Trữ Thiên Kỳ xoay người lại nhìn về phía Đông sư phụ, hỏi: “Đông sư phụ?”

Trong tích tắc, toàn bộ tinh quang trong mắt liền biến mất, chỉ còn lại nghi hoặc: “Hồi Lục hoàng tử, Thủy Băng Tuyền này lúc từ hôn nói ra những lời khác thường, không giống như Thủy Băng Tuyền mà tại hạ biết! Tại hạ hoài nghi ở phía sau có người lợi dụng nàng ta! Tại hạ sẽ đi điều tra rõ.” Người sau lưng Thủy Băng Tuyền có phải là “bản cung” không? Nghĩ đến người đó, toàn thân bản cung đều cứng lại.

Tra? Trữ Thiên Kỳ nhếch mi, Thủy Băng Tuyền ẩn mình lâu như vậy, lại giấu được nhiều người như vậy? Có thể dễ dàng tra ra sao?... Nhưng mà chuyện này đúng là không thể xem thường được. Trước ngày hôm nay, bản cung mặc dù biết Thủy Băng Tuyền đã thay đổi, nhưng không hề coi trọng, tuy nhiên, chuyện hôm nay thực sự làm cho bản cung kinh hãi. Nếu nói có người nào đó âm thầm đứng sau lưng nàng ta, thì chắc chắn người đó cũng đã trù tính từ rất lâu rồi...

“Được, chú ý đừng đánh rần động cỏ.” Trong lòng Trữ Thiên Kỳ hiểu rõ võ công của Đông sư phụ tuyệt đối là cao thủ, nhưng mà... không hiểu sao bản cung có trực giác lần này sẽ không thể tra ra gì? Thủy Băng Tuyền hiện tại đã không còn là Thủy Băng Tuyền trước kia, trước mặt bản cung nàng dám cuồng vọng như vậy, chắc chắn đã có cách không để bản cung tra ra? Là nàng xem thường năng lực của bản cung? Hay là quá đề cao năng lực của chính mình? Mặc kệ thế nào, Thủy Băng Tuyền cũng không được phép phá hỏng đại sự của bản cung. Bây giờ, bản cung chỉ cách ngai vàng vài bước nữa thôi, bất luận là ai, bất luận là chuyện gì đều không thể ngăn cản được!

“Dạ” Đông sư phụ cũng vô cùng hiểu kỳ là ai đứng sau lưng chỉ điểm mà đến bản cung cũng không thể phát hiện ra.

Trữ Thiên Kỳ cảm thấy hơi căng thẳng, không hiểu sao, hôm nay Thủy Băng Tuyền lạnh lùng cuồng vọng lại khiến hắn động tâm. Nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào? Là do trước đây hắn chỉ thấy được vẻ ngoài của nàng sao? Nếu vậy nàng hẳn đã có nhiều cơ hội biểu hiện ra tài năng của mình, tại sao không làm? Rồi lần này, vì sao phải đợi sau khi hắn từ hôn mới như tỉnh ngộ ra, thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Trong đó rốt cuộc là có nội tình gì?

Không, hắn từ nhỏ đã biết Thủy Băng Tuyền, đối với nàng tuyệt đối hiểu rõ, cho nên nhất định có người bày mưu tính kế phía sau nàng ta, lợi dụng nàng ta mê hoặc hắn... Đúng, nhất định là như vậy.

“Đông sư phụ, Người phụ hoàng phải đi tuyên chỉ cho 3 vị vương gia đã ra khỏi thành chưa?” Nửa tháng, chỉ sau nửa tháng nữa thôi, hắn sẽ là thái tử danh chính ngôn thuận.

“Hồi bẩm Lục hoàng tử, tại hạ đã cho người lưu ý, họ đã ra khỏi thành. Có điều...”

“Có điều...?”

“Quý phi nương nương không biết vì sao lại chọc giận hoàng thượng, bị hoàng thượng trách phạt quỳ gối trước điện sau đó đã ngất đi.” Xem ra trong cung cũng không hề yên ổn. Theo sau chiếu tuyên gọi 3 vị vương gia trở về, các thế lực ở khắp nơi cũng đang rục rịch hành động.

“Cái gì?” Trữ Thiên Kỳ xoay người, hàng mi nhíu lại thành một đường thẳng, mẫu phi vì sao lại phạm sai lầm vào lúc này? Trong cung đã xảy ra chuyện gì?

“Thái y đã chuẩn trị cho nương, không có gì đáng ngại.” Chỉ là cần phải tìm hiểu nguyên nhân vì sao hoàng thượng lại nổi giận như vậy.

“Ừ, Chỗ thất hoàng tử cùng bát hoàng tử có động tĩnh gì không?” Mẫu phi vì sao lại chọc giận phụ hoàng? Xem ra ngày mai hắn phải vào cung một chuyến.

Đông sư phụ hạ mi mắt, vuốt vuốt chòm râu, khiến cho không ai thấy rõ ý nghĩ thật sự trong lòng hắn: “Thất hoàng tử vẫn luôn ở trong phủ, ngoại trừ bát hoàng tử, hắn không hề gặp kẻ nào, có điều bát hoàng tử nhiều ngày nay thường qua lại với vài vị đại thần.” Người hắn qua lại đều là người nhà mẹ đẻ của Hiền phi, xem ra Lễ bộ thị lang cũng đang hành động.

“Vậy ư?” Trữ Thiên Kỳ không nói gì, chỉ trầm nghĩ, xem ra hắn phải sớm thực hiện kế hoạch.

“Ngày mai khi lâm triều, ta sẽ xin ý chỉ của phụ hoàng, sau đó đến Vân gia cầu hôn, những lễ vật cần thiết, người hãy thay ta chuẩn bị thật tốt.”

Thân thể Đông sư phụ hơi khựng lại một chút, nhưng rất nhanh liền hồi phục: “Dạ, tại hạ nhất định sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Hai người đang nói chuyện thì có một thị vệ tiến đến phía bên ngoài đình: “Khởi bẩm Lục hoàng tử, Giang phủ vừa phái người đến báo, nói rằng việc hôm nay ở Đệ Nhị lâu là do Vô Tình các gây ra.”

Trữ Thiên Kỳ vẫn đứng ở trong đình lúc này khiếp sợ ra mặt: “Vô Tình các?”

Không ai để ý đến một người khác, cũng vì nghe đến ba chữ “Vô Tình các” này mà sững lại vài giây!

“Hồi bẩm Lục hoàng tử, đúng như vậy ạ.” Thị vệ ôm quyền trả lời.

“Người đi báo lại cho Giang thiếu gia, nói là bản cung đã biết.” Việc này sao lại liên quan đến Vô Tình các? Vô Tình các vì sao lại lấy đi bức thi họa kia?

“Dạ”

Thị vệ đáp một tiếng rồi lui xuống. Trữ Thiên Kỳ trở lại trong đình, rót một ly rượu, đoạn ngửa cổ uống hết một hơi...

“Lục hoàng tử. Vì sao người lại liên quan đến Vô Tình các? Đông sư phụ cẩn thận hỏi.

“Việc này người không cần để ý tới, bản cung tin chắc Giang Dĩ Bác có thể xử lý ổn thỏa.” Bức tranh bị lấy đi ở Đệ Nhị lâu của Giang gia, về tình về lý, Giang Dĩ Bác sẽ không khoan tay đứng nhìn...

“Dạ”, Đông sư phụ chấp tay vâng lệnh, nhưng trong ánh mắt hắn lại lóe lên tinh quang.

Ánh dương dần hé rạng trên bầu trời, những tia sáng đầu tiên chiếu lên những đình đài tinh xảo, hoa lệ bên trong hoàng cung, làm cho cả cung điện sáng lên, rực rỡ, lộng lẫy cùng hùng vĩ không gì sánh bằng.

Cung điện đỏ thắm hoa lệ, trụ hoa khảm vàng mạ ngọc, mái ngói lưu ly trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau không bao giờ dứt. Trên các góc của mái ngói là hình rồng được điêu khắc uốn lượn, toàn thân một màu vàng, sống động vô cùng, tựa như lúc nào cũng có thể bay lên không trung!

Đây chính là điện Càn Khôn, nơi các quan đại thần vào triều sớm để thảo luận chính sự cũng như quyết định số phận của người trong thiên hạ.

Trữ Thiên Kỳ một thân cẩm y, ngọc đai, trên mái tóc đen tuyền là kim quan sáng rực dưới ánh mặt trời, ngoại hình tuấn mỹ, toàn thân như bước ra từ thái dương, khí tức tôn quý, làm cho những cung nữ hầu hai bên đều thất thần. Hắn vừa lâm triều xong, giờ đang đến Thu hoa cung của Quý phi nương nương.

Thu hoa cung

Lan can điêu khắc, hành lang lát ngọc, hai bên là trăm loài hoa tôn quý. Nhưng đáng tiếc, dù phong cảnh đẹp đến mấy, người ta cũng không có tâm tình mà thưởng thức. Hoàng Ánh Thu ngồi ngơ ngẩn nhìn hồ nước xanh thẳm trong ao. Bọn cung nữ cùng thái giám phía sau đang rất sốt ruột, hôm qua nương nương bị ngất xỉu, thái y đã cần dặn phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nhưng mà nương nương từ sáng sớm đã ngồi nhìn cái ao này tới thất thần!

Dù lo lắng nhưng lúc này cũng không một ai dám lên tiếng.

“Mẫu phi” Thanh âm của Trữ Thiên Kỳ làm mọi người thở ra một hơi như trút được gánh nặng, cuối cùng Lục hoàng tử đã tới!

“Tham kiến Lục hoàng tử”

“Đều lui xuống cả đi, có ta ở đây cùng mẫu phi rồi.”

“Dạ”

Trữ Thiên Kỳ đi lên phía trước, nhìn mẫu phi đang xuất thần thì vô cùng kinh ngạc: “Mẫu phi?”

Quý phi nương nương không hề tỏ ra vui mừng như trước kia, vẫn giữ nét mặt ngơ ngẩn, Trữ Thiên Kỳ lại nhìn thoáng qua con cá chép trong ao, hơi nhíu mày, cá chép này vốn là của phụ hoàng ban ấu phi, mỗi khi tâm trạng không vui người lại ra ngắm nó cả nửa ngày.

“Trong lòng mẫu phi con cá này chính là trân bảo, thậm chí còn quý giá hơn cả Thiên Kỳ.” Trữ Thiên Kỳ giọng điệu trên chộc nói.

Hoàng Ánh Thu than nhẹ, quay đầu nhìn nhi tử luôn khiến nàng kiêu ngạo.

“Hoàng nhi...”

“Sao vậy? Mẫu phi, rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Trong hậu cung, mẫu phi có thể làm tới quý phi, là người đứng đầu tứ phi, tôn quý chỉ kém hơn hoàng hậu, đủ thấy năng lực của người, vì sao người lại có thể làm cho phụ hoàng tức giận chứ?

29. Q.1 - Chương 29: Bị Cự Tuyệt (ii)

Edit: Boringrain

“Hoàng nhi, phụ hoàng con không đồng ý cho con cưới tiểu thư Vân gia.” Hoàng Ánh Thu thận trọng nhìn con trai mình rồi chậm rãi nói.

Nàng hôm qua vô tình nhắc tới việc này trước mặt hoàng thượng, không nghĩ tới hoàng thượng đột nhiên nổi giận, nhắc lại chuyện tiểu thư Thủy phủ cùng Trữ Thiên Kỳ là chỉ phúc vi hôn, khiển trách nàng không

biết dạy con mới xảy ra chuyện từ hôn âm ỉ, còn giận chó đánh mèo, mắng luôn cả Trữ Thiên Kỳ làm mất mặt hoàng gia. Vừa nghe đến đó, trong lòng nàng cực kỳ kinh hãi, lập tức quỳ xuống thỉnh phạt...

Hoàng Ánh Thu cảm thấy vô cùng hỗn loạn, nàng tiến cung nhiều năm như vậy, hoàng thượng chưa lần nào quá tức giận với nàng, hơn nữa còn không để ý tới việc nàng quỳ trước điện thỉnh phạt... Điều này biểu hiện cái gì? Không chỉ biểu thị cho việc nàng bị thất sủng, còn có... Nàng không dám suy nghĩ thêm nữa.

Khuôn mặt Trữ Thiên Kỳ như bị mây mờ che phủ, lòng thầm nghĩ quả thực việc chỉ phúc vi hôn này ngay từ đầu là do mẫu phi khéo quá hóa vụn mà ra, nhưng mà việc từ hôn không phải phụ hoàng đã ngầm đồng ý hay sao? Vì sao bây giờ lại muốn truy cứu trách nhiệm của mẫu phi? Chẳng lẽ là do Trương phủ? Không đúng, Lão nhân gia của Trương phủ từ lâu đã không để ý tới chuyện triều chính, Trương lão gia cũng không giao tiếp với người ngoài, còn Quan Duệ lại cùng hần giao tình rất tốt, chuyện lần trước Trương lão nhân gia cũng tỏ ý không quan tâm, vậy Trương phủ không có khả năng gây chuyện?

Như vậy... Vì nguyên nhân gì phụ hoàng nhắc lại việc này? Dem chuyện của Thủy phủ để phản đối việc hần cầu hôn cùng Vân gia! ...

“Mẫu phi, ...người nghĩ gì về chuyện này?” Phụ hoàng rút cuộc là đang nghĩ gì? Trữ Thiên Kỳ nghiêm túc hỏi.

Nghĩ gì sao? Là hoàng thượng căn bản không muốn lập con làm thái tử! Hoàng Ánh Thu siết chặt khăn tay, suy nghĩ một buổi tối, nàng chỉ nghĩ ra lý do này thôi! Nếu không phải vậy, vì sao hoàng thượng lại không đồng ý cho Thiên Kỳ cầu hôn Vân gia? Là sợ Thiên Kỳ bành trướng thế lực? Còn ban đầu hoàng thượng đồng ý hôn sự của Thiên Kỳ cùng Thủy phủ vì người hiểu rõ tình huống của Thủy phủ cùng thái độ của Trương phủ, nên không lên tiếng ngăn cản?

Còn việc từ hôn hoàng thượng cũng chưa từng để ý tới, chỉ dặn nàng không được đắc tội với Trương phủ, là do trong lòng hoàng thượng đã có tính toán trước sao?

Không... không phải, nếu như Thiên Kỳ không phải là người hoàng thượng muốn chọn làm thái tử, vậy là ai? Hoàng thượng muốn lập ai đây? Là bát hoàng tử của Hiền phi?

“Mẫu phi” Nhìn sắc mặt của mẫu phi như bị đá kích lớn, Trữ Thiên Kỳ mày kiếm nhãn lại thành hình chữ “Xuyên” (chữ này nè), trong lòng cũng sáng tỏ vài phần. Có phải vậy không? Có thật là giống như lo lắng trong lòng mẫu phi? Không, nói đúng hơn là lo lắng trong lòng hần?

Hoàng Ánh Thu chậm rãi xoay người, nhìn con cá chép xinh đẹp bơi lượn trong hồ, lãnh tình trong mắt vơi đi vài phần.

“Hoàng nhi, việc này chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn.” Sự tình trước mắt có lẽ không quá nghiêm trọng như nàng nghĩ, chưa tới lúc cuối cùng, nàng vẫn còn hy vọng.

“Không, mẫu phi, việc này không thể bàn bạc lại, bây giờ nhi thần sẽ đi cầu kiến phụ hoàng.” Việc này ảnh hưởng rất lớn, mặc kệ tâm ý của phụ hoàng ra sao, nhưng nếu truyền ra ngoài, khiến cho người khác đoán già đoán non, vậy thì vô cùng bất lợi đối với hần. Nghĩ tới đây, Trữ Thiên Kỳ càng gia tăng cước bộ, nhanh chóng tiến đến ngự thư phòng...

Hoàng Ánh Thu sững sốt một hồi, cũng vội vàng theo đến. Đúng vậy, Hoàng thượng triệu 3 vị vương gia trở về mừng thọ hoàng hậu, cho thấy có khả năng người sẽ nhân lúc đó mà lập thái tử. Từ giờ tới ngày mừng thọ chỉ còn nửa tháng nữa, mà trong triều trên dưới đều đang quan sát cùng phỏng đoán? Thật sự không thể lơ là được.

Ngự Thư phòng

“Hoàng thượng, quý phi nương nương cùng Lục hoàng tử cầu kiến!” Tiểu Hỉ Tử hướng về phía Hoàng thượng bẩm báo.

“Lưu công công, trầm hơi mệt, người ra nói với quý phi nương nương cùng Lục hoàng tử ngày khác hãy đến.” Thanh âm tuy ôn hòa nhưng lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Lưu công công đứng ở phía sau hoàng thượng lúc này vội vã khom lưng nói: “Dạ, nô tài đi ngay.”

Bên ngoài điện, Hoàng Ánh Thu dặn Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng nhi, con tạm thời đừng lên tiếng, trước hết cứ để mẫu phi nói cùng hoàng thượng.” Nàng lo lắng hôm nay lại chọc giận hoàng thượng thêm lần nữa, nàng không muốn để hoàng nhi bị trách phạt, một mình nàng gánh trách nhiệm là được rồi.

“Nhi thần biết rồi.” Trữ Thiên Kỳ gật đầu.

“Nô tài thỉnh an Quý phi nương nương, Lục hoàng tử.” Lưu công công vừa đi ra liền hành lễ với 2 người.

Trữ Thiên Kỳ đưa tay ra đỡ Lưu công công: “Lưu công công không cần đa lễ.” Đây là thái giám thân cận được hoàng thượng tín nhiệm nhất. Tới hân cũng phải nhún nhường vài phần.

“Đa tạ lục hoàng tử” Lưu công công cung kính tạ ơn, sau đó hướng phía hai người nói rằng: “Nương nương, Lục hoàng tử, hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, mời hoàng tử cùng nương nương trở về.”

Cái gì? Hoàng Ánh Thu và Trữ Thiên Kỳ bỗng chốc sững lại.

“Hôm nay Lục hoàng tử có chuyện rất quan trọng muốn cầu kiến hoàng thượng, làm phiền Lưu công công vào thông báo một lần nữa.” Hoàng Ánh Thu vội nói. Hoàng thượng vào lúc này lại không muốn gặp Thiên Kỳ, tựa hồ như đã chứng thực suy nghĩ trong lòng nàng. Nội tâm run rẩy, nàng không thể chấp nhận chuyện này.

“Mong nương nương lượng thứ, mời người hãy trở về đi, đợi hoàng thượng xong việc, nô tài nhất định sẽ thay người bẩm báo lại.” Hân bẩm báo, nhưng hoàng thượng có muốn gặp hay không, hân cũng không biết được.

“Không, Lưu công công, bản cung thật sự có chuyện rất quan trọng cần gặp hoàng thượng” Vừa nghĩ đến khả năng kia, thâm tâm nàng như có áy xé nát vô cùng đau đớn.

“Nương nương, người cũng biết từ trước đến nay, hoàng thượng luôn coi trọng việc chính sự, xin người đừng làm khó nô tài.” Lưu công công lựa lời khuyên giải.

Trữ Thiên Kỳ nhìn thoáng qua bên trong ngự thư phòng, xem ra hôm nay hân không thể gặp được phụ hoàng rồi.

“Mẫu phi, người đừng vội, đợi khi phụ hoàng xong việc, người sẽ triệu kiến nhi thần. Bây giờ nhi thần đưa người hồi cung.” Trữ Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói với mẫu phi.

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu, đợi nhi thần đưa người hồi cung rồi sẽ quay lại đây chờ.” Ánh mắt thâm sâu nhìn qua ngự thư phòng, rồi nhanh chóng hạ xuống.

.....

“Hoàng thượng ...”

“Ừ? Đi rồi à?” Buông tấu chương trong tay xuống, Sỉ Đế hơi nhắm mắt dưỡng thần.

“Hoàng thượng, Lục hoàng tử lát nữa có thể còn trở lại, ngài...”

“Tiểu Lưu Tử, người đi theo trẫm đã bao lâu rồi?” Hoàng đế đột nhiên hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài hầu hạ người đã được 40 năm rồi.” Từ khi hoàng thượng đăng cơ, hân trở thành thái giám thân cận bên người hoàng thượng rồi trở thành tổng quản thái giám. Thấm thoát đã 40 năm, thời gian trôi đi thật nhanh! Lưu công công nhớ lại chuyện cũ mà có chút cảm khái.

Bốn mươi năm sao? Sỉ Đế nhẹ than một tiếng: “Vây tâm sự trong lòng trẫm người cũng biết ít, nhiều...Người nói xem trẫm phải làm gì để chuyện năm đó không tái diễn đây?” Chuyện của Tĩnh Vương Gia năm đó vẫn luôn khiến hân đau lòng.

“Hoàng thượng, việc này... Nô tài không dám” Lưu công công bùm một tiếng, liền quỳ xuống đất. Dù hân là người thân cận hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, nhưng mà việc thăm dò thánh ý cũng không thể đùa giỡn được.

“Quên đi, đứng lên đi” Thanh Lăng hoàng triều e là phải trải qua một hồi phân tranh...Dù hắc là Đế Vương cũng không thể ngăn được!

.....

Vừa sáng sớm, Thủy Toa Lâm đã đi tới Đông Uyển, hôm qua suy nghĩ cả đêm, hắc quyết định việc cấp bách bây giờ là phải giải quyết chuyện chung thân đại sự của Tuyền Nhi. Cho nên hắc không thể chờ được, sáng sớm đã đến đây.

Nhìn những gốc cây ngọn cỏ trong Đông Uyển, nếu nói trong lòng hắc không hề dao động, là gạt người. Trương Thanh Thanh là danh môn khuê nữ hắc chính thức cưới về, ban đầu, nàng cùng hắc đã trải qua một đoạn thời gian ngọt ngào. Bây giờ nhìn lại,...cảnh còn đây nhưng người đã không còn...

“Hương Hàn thỉnh an lão gia” Thấy bóng dáng Thủy Toa Lâm đi đến, Hương Hàn hơi cúi người hành lễ, nhưng trong lòng thâm nghĩ vì sao lão gia lại tới đây? Là do lời nói của tiểu thư ngày hôm qua sao?

“Người là Hương Hàn?” Một nữ tử thanh lâu tự mình đáng giá năm nghìn hai trăm lượng? Thủy Toa Lâm ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hương Hàn đang cúi đầu.

“Hồi bẩm lão gia, nô tỳ tên là Hương Hàn.” Đối mặt với ánh mắt sắc bén của lão gia, Hương Hàn không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói, nàng là bán cho tiểu thư, chứ không phải cho Thủy gia.

“Người dùng quỷ kế gì khiến Tuyền nhi nghe lời người?” Tuyền nhi làm việc gì đều dẫn theo nàng ta, hơn nữa chỉ cho phép nàng ta vào phòng?

“Hương Hàn không hiểu ý của lão gia.” Nàng làm gì có năng lực khiến tiểu thư nghe lời chứ. Những lời này là quá đều cao nàng rồi. Thủy lão gia này ngay cả năng lực của con mình cũng không thấy được, người như vậy không chỉ là một phụ thân thất bại mà còn không xứng với danh tiếng của Thủy phủ. Có điều, có thể trở thành chủ quản của một trong ngũ đại thế gia, cũng không thể là một người ngu ngốc? Là do ông ta không chú ý nên không phát hiện ra tài năng của tiểu thư hay là ông ta hoàn toàn không để tiểu thư vào mắt? Một người chỉ cần quyền thế, không cần nữ nhi như ông ta nàng không cần phải tôn kính!

“Hừ, người không rõ? Một ngày nào đó ta sẽ tra đến cùng xem người dùng thủ đoạn gì mê hoặc lòng người.” Thủy Toa Lâm giậm chân.

“Lão gia, ngài hôm nay là muốn tìm tiểu thư ? Hay là đặc biệt đến chất vấn nô tỳ?” Hương Hàn ngẩng đầu nhìn về Thủy lão gia nói.

“Người...” Thật to gan. Thủy Toa Lâm đang muốn nổi giận thì nghe thấy thanh âm từ trong phòng truyền ra.

“Hương Hàn”.

“Dạ, tiểu thư, Hương Hàn đến ngay.” Hương Hàn hướng về phía trong phòng đáp, sau đó quay đầu nhìn về phía Thủy lão gia: “Lão gia, mời người đến phòng khách ngồi đợi, Hương Hàn phải đi hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu.” Nói rồi nhanh chóng bước đi.

Thủy Toa Lâm nhìn người vừa rời đi, sắc mặt cứng ngắc, chủ tử đã như thế còn gặp loại nô tỳ này nữa, xem ra hắc cần nghĩ biện pháp nhanh chóng gả Tuyền nhi ra ngoài.

30. Q.1 - Chương 30: Thủy Lão Gia

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền vừa lên tiếng gọi Hương Hàn, đã cảm thấy cổ họng vô cùng đau rát, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, không nén được thốt ra một câu thô tục... Nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, trong mắt liền hiện lên sát khí, Phong Cô Tình, người tốt nhất là đừng bao giờ lọt vào tay ta, nếu không...!

“Tiểu thư, rửa mặt đi ạ!” Hương Hàn mang chậu nước vào phòng.

Thủy Băng Tuyền đứng lên, đi đến chỗ gương đồng, thấy hình ảnh phản chiếu mơ hồ trong gương, cẩn thận xem xét dưới cổ mình.

Rất tốt, lọ thuốc của tên khốn khiếp đó đưa cho nàng quả là thuốc tốt, qua một buổi tối, vết bầm trên cổ chỉ còn lại chút hồng hồng. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, nhưng nàng vẫn lấy một cái khăn lụa mỏng quấn vài vòng quanh cổ, giải lăm Phong Cô Tình, người hại một người sợ nóng như ta phải quấn khăn quàng cổ trong cái thời tiết này!

Lại quay đầu về phía Hương Hàn đang chăm chú nhìn nàng, hỏi: “Lão gia tới?” Thủy Toa Lâm không phải là nghe những lời nàng nói với tên hạ nhân hôm qua mà chạy tới đây hỏi tội chứ?

“Đúng vậy, tiểu thư, lão gia đang đợi trong phòng khách” Hương Hàn nhìn thấy vết hồng trên cổ tiểu thư, trong mắt có chút xuất thần, hôm qua nàng biết có người tiến vào Đông Uyển, còn đi thẳng vào phòng của tiểu thư. Lúc đó nàng do dự một chút, cuối cùng chỉ đứng ngoài cửa chứ không vào phòng. Thứ nhất: Nàng không phải là đối thủ của người nọ,

thứ hai: Tiểu thư không lệnh cho nàng đi vào.

“Dùng hết khả năng tra cho ta tư liệu về Phong Cô Tình.” Nam nhân này và nàng vốn không hề quen biết, nhưng tối qua hắn tự nhiên chạy đến đây, còn nói thấy hứng thú với nàng, hắn đến được một lần, khẳng định sẽ đến lần thứ hai...

“Hương Hàn hiểu rồi, còn lão gia...?” Tiểu thư làm sao mà biết được lúc đó nàng cũng ở bên ngoài?

“Bây giờ ta sẽ đi gặp ông ta, Hương Hàn, võ công của người cao đến bao nhiêu?” Võ công của Phong Cô Tình không cần nghĩ cũng biết là bậc cao thủ. Còn Hương Hàn thì sao? Tối qua được mở rộng tầm mắt với võ công của cổ đại, khiến nàng phân vân có nên tìm một hộ vệ lợi hại hay không?

Hương Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, từ khi nào người biết Hương Hàn có võ?” Nàng quả thật có võ, nhưng kinh mạch toàn thân đã sớm bị phong bế, khiến nàng chẳng khác gì người bình thường? Cho nên nàng tại Ý Lệ lâu giả khổ một thời gian dài cũng không ai nhận ra. Mà tiểu thư? Nàng chắc chắn tiểu thư không hề có võ công. Vậy làm sao mà...

“Hôm qua, một đá của người vào đại môn, không phải ai cũng có thể xuất ra được, mặc dù người không hề sử dụng nội lực của người luyện võ.” Vừa nói vừa tự mình cảm lược nhẹ nhàng chải mái tóc dài mượt đến thắt lưng của nàng.

Một cước đó đủ để nàng nhìn ra được lực đạo của Hương Hàn! Nàng suy đoán chỉ có hai khả năng, hoặc là Hương Hàn trời sinh đã có lực đạo phi thường, hoặc là nàng là người luyện võ! Mà trực giác mách bảo, Hương Hàn chắc chắn có võ!

Hôm qua sao? Hương Hàn nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua lúc tiểu thư bảo nàng đá vào đại môn... Thâm giật mình, chỉ bằng điểm này mà xác định nàng có võ? Nàng đối với tiểu thư càng ngày càng bị mê hoặc, theo tiểu thư lâu ngày, nàng phát hiện ra không tài nào nhìn thấu được tiểu thư, cũng không hiểu hết tài năng của tiểu thư!

“Võ công của Hương Hàn chỉ đủ để tự vệ” Vốn dĩ võ công của nàng không cao, huống hồ bây giờ kinh mạch đều bị phong tỏa. Nhưng mà nàng cực kỳ nhạy cảm với âm thanh, tối qua dù nàng không biết võ, cũng sẽ biết có người tới!

“Nếu không có gì đặc biệt, người không cần che dấu.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói. Trừ phi võ công của Hương Hàn không thể lộ ra cho người khác biết, nếu không cũng không cần che dấu.

“Dạ, Hương Hàn đã hiểu.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn hiện lên vẻ mặt tin cậy! Trong lòng vô cùng cảm kích tiểu thư! Bất cứ ai nếu có một hạ nhân như nàng, chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, gần hỏi cho ra lai lịch? Nhưng mà tiểu thư lại lựa chọn tin tưởng? Người tin nàng, cũng tôn trọng nàng. Mà nàng nhất định sẽ không cô phụ sự tin tưởng đó...

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua Hương Hàn, đột nhiên xuất chiêu đánh về phía nàng, Hương Hàn lập tức nghiêng người qua, tránh được một chiêu... Hai người giao thủ với nhau hơn mười chiêu. Tuy rằng

Hương Hàn bây giờ không có nội lực, nhưng nàng dù sao cũng là người học võ, cùng với người không có nội lực như Thủy Băng Tuyền giao đấu, lại không hề chiếm thế thượng phong.

“Tiểu thư?” Hương Hàn thu hồi thế tấn công, lui lại vài bước, kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền. Tiểu thư có võ? Nhưng mà tiểu thư hoàn toàn không có nội lực!

“Ta không có võ, chỉ là một ít chiêu thế phòng thân thôi” Mẹ nàng từng nói, làm một nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân hư hỏng thì nhất định phải có năng lực tự bảo vệ mình. Mẹ của nàng quyền đạo, nhu đạo, đều là cao thủ, nhưng ...nàng đối với những thứ đó lại không có hứng thú, chỉ chọn môn nghiên cứu thân thể con người, tập trung chú ý đến những điểm yếu, dễ dàng một chiêu lấy mạng. Nhưng mẹ nàng vẫn luôn sợ nàng không có công phu phòng thân không được, ép nàng phải chọn một môn, cuối cùng nàng bất đắc dĩ phải học thái cực quyền. Còn nhớ lúc chọn thái cực quyền, nàng chỉ thiếu điều cười vỡ bụng với mẹ, bà nói học một chút công phu của lão bà bảy mươi mới là tài học đích thực...

“Tiểu thư, người khiến cho Hương Hàn càng ngày càng mê hoặc.”

Hương Hàn thẳng thắn nói lên suy nghĩ trong lòng.

Thủy Băng Tuyền nghe vậy liền đưa tay nâng cằm của Hương Hàn, trêu chọc nói: “Đừng nói là người yêu ta rồi nha!” Hương Hàn lập tức đỏ bừng mặt, haha, nàng vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ, mới đùa giỡn như thế đã không chống cự được rồi.

“Tiểu thư...” Hương Hàn giậm chân, khuôn mặt vừa buồn cười vừa tức giận nói không nên lời.

“Được rồi, không đùa người nữa, Hương Hàn, hôm nay người hãy đi làm cho tốt chuyện hôm qua ta giao phó. Ngoài ra cũng cần phải thăm dò một chút về tác phong hành sự của Phong Cô Tình.” Thủy Băng Tuyền nghiêm túc lại, phân phó với Hương Hàn.

“Dạ” Nói đến chính sự, Hương Hàn cũng liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nghiêm túc. Phong Cô Tình? Kể đến hôm qua là Phong Cô Tình? Vậy, vết thương trên cổ tiểu thư cũng là do hắn gây ra? Hắn vì sao lại đến tìm tiểu thư?

Thủy Băng Tuyền nhìn khuôn mặt đang suy nghĩ của người đối diện, âm thầm gật đầu, mỗi người đều có những góc khuất không biểu hiện ra ngoài, Hương Hàn cũng vậy! Trên người Hương Hàn có nhiều điểm đáng ngờ, chứng tỏ xuất thân của nàng ấy không hề bình thường. Nhưng

Hương Hàn đã không nói thì nàng cũng sẽ không hỏi! Với điều kiện tiên quyết là Hương Hàn hiểu rõ thân phận của mình bây giờ. Mặc kệ trước kia nàng là ai, xuất thân thế nào? Chỉ cần cam tâm tình nguyện đi theo nàng, nàng nhất định sẽ tin dùng.

“Tuyền nhi...” Thủy lão gia nhìn nữ nhi của mình đang đi đến, Tuyền nhi có đôi mắt cực kỳ giống hần, tướng mạo cũng có vài phần tương đồng, chỉ là tính cách khiến người ta cảm thấy chán ghét, từ nhỏ đã không thân thiết với hần...

“Vô sự bất đẳng tam bảo điện, không biết hôm nay ngọn gió nào đã thổi phụ thân đại nhân tới Đông Uyển vậy?” Thủy Băng Tuyền thản nhiên nói.

(Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Là không có chuyện cần sẽ không đến gặp)

“Người...” Nghe lời nói cạnh khế của nàng, Thủy lão gia tức nghẹn, nói không ra lời, phải cố gắng lắm mới áp chế không tức giận, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Thủy Băng Tuyền, đứa con gái thứ ba tựa như khắc mệnh với hần.”Tuyền nhi, tuổi của con cùng không còn nhỏ nữa, hôm qua ta suy nghĩ cả đêm, quyết định sẽ thay con tìm một nhà chồng thật tốt.” Nếu có thể, hần sẽ gả Tuyền nhi cùng ngày Ngọc nhi đại hôn, chỉ là không biết có được như vậy không?

Thủy Băng Tuyền nhàn nhã nhấp trà, thản nhiên nhìn qua Thủy Toa

Lâm, thật nực cười, bây giờ mới nghĩ đến chuyện gả nàng đi sao? Ông ta thật sự là phụ thân của Thủy Băng Tuyền ư?

Nhìn Thủy Băng Tuyền im lặng không nói gì, Thủy Toa Lâm lại nói tiếp: “Yên tâm đi, phụ thân sẽ không bạc đãi con, con muốn gì, chỉ cần phụ thân làm được, nhất định sẽ không chối từ.”

Ý muốn gả nàng làm thiếp cho người ta sao? Thủy Băng Tuyền hơi liếc mắt nhìn qua Thủy đại lão gia: Xem ra lão gia này thật sự muốn tống nàng ra ngoài rồi.. Có điều, muốn gả nàng đi sao? Chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

“Như vậy đi, cha cho con cơ hội, con tự mình chọn một mối tốt để gả đi.” Nhìn khuôn mặt ông ta hiện lên vẻ nhẹ nhõm, Thủy Băng Tuyền âm thầm cười lạnh, nhưng lời nói kế tiếp lại làm cho Thủy Toa Lâm biến đổi sắc mặt

31. Q.1 - Chương 31: Ra Điều Kiện

Edit: Boringrain

“Nói thế nào nữ nhi cũng là con gái của đại phu nhân Thủy phủ, có vài điều thỉnh phụ thân cần lưu tâm.”

“Điều...điều gì?”

“Thứ nhất... không làm thiếp, thứ hai không tái giá, thứ ba không thể quá nữ nhi 10 tuổi, thứ tư gia sản không thể thua kém Thủy gia, thứ năm sinh lễ năm mươi vạn lượng hoàng kim, thứ sáu không ở chung nhà với cha mẹ chồng, thứ bảy tướng mạo đường đường, thứ tám phải tài cao học rộng. Tám điều này nếu có ai đáp ứng được, nữ nhi có thể xem xét lại.” Chỉ là xem xét! Cũng không nói nhất định sẽ gả! Chẳng qua là ông ta nghe không thấu đáo, không thể trách nàng được.

“Người...người...Làm cần!” Thủy lão gia đập bàn đứng phắt dậy, nét mặt biến hóa vô cùng đặc sắc, này... Nghịch nữ này thật sự muốn chọc hấn tức chết đây mà, dám đưa ra những điều kiện không tưởng như vậy! Chỉ với sinh lễ năm mươi vạn hoàng kim đã chẳng có mấy ai đồng ý, huống chi còn dám nói ra lời đại nghịch bất đạo không ở chung với cha mẹ chồng? Những lời này mà truyền ra ngoài, không chỉ nghịch nữ này cả đời đừng mong lấy được chồng, mà hấn còn bị người trong thiên hạ mắng không biết dạy con. Muốn tìm người tài trí hơn người? Dựa vào nữ nhi này sao?

“Điều kiện nữ nhi đã nói xong, nếu phụ thân đại nhân tìm được người phù hợp thì hãy trở lại đây, ta tiếp tục bàn chuyện này.” Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng khảy ngón tay thon dài, giọng điệu ung dung như muốn chọc tức Thủy lão gia đang ở trước mặt.

“...” Thủy Toa Lâm á khẩu không nói được gì, nửa ngày sau mới phất tay áo bỏ đi.

“Ha ha...” Thủy Băng Tuyền nhìn Thủy lão gia tức giận bỏ đi, không nhịn được nhướn miệng cười! Thủy lão gia này thật thiếu kiên nhẫn! Mới có như vậy mà đã bị chọc giận rồi! Chẳng thú vị chút nào!

“Tiểu thư, dùng bữa đã.” Hương Hàn bưng đồ ăn sáng vào. Vừa nhìn thấy bộ dạng của Thủy lão gia, không biết tiểu thư đã nói gì mà xem chừng ông ta cũng tức giận không ít!

Dùng xong bữa sáng, Thủy Băng Tuyền đi đến thư phòng bắt đầu phác họa gì đó, nàng vừa nghĩ ra vài thứ đồ muốn thử làm xem sao.

Một canh giờ trôi qua, ..Thủy Băng Tuyền lắc lắc cổ tay đau nhức, cánh tay cầm bút của nàng đã cứng ngắt không thể cử động được nữa.

“Tiểu...tiểu thư...” Thanh âm lấp bắp ngoài cửa không phải là Hương Hàn, mà là Thính Lan đã bị Hương Hàn chuyển đi dọn hoa viên.

“Có chuyện gì?” Thủy Băng Tuyền cầm bản vẽ được chú thích rõ ràng lên, tỉ mỉ xem lại. Hương Hàn chắc đã đi ra ngoài, nên phân phó nàng ta lại đây!

“Trương thiếu gia tới.” Tiểu thư vừa mới trở về hôm qua, sao hôm nay vừa sáng sớm Trương thiếu gia lại đến tìm? Trước đây tiểu thư cùng Trương thiếu gia cũng đâu thân cận gì? Thính Lan hiểu kỳ nghĩ.

Trương Quang Duệ? Thủy Băng Tuyền buông bản vẽ trong tay xuống, hấn tới làm gì? Suy nghĩ một chút, nàng nói: “Nói Trương thiếu gia quay về đi.”

“Sao ạ? Tiểu thư?” Thính Lan hoảng hốt kêu lên.

“Y lời ta mà làm.” Giọng nói của Thủy Băng Tuyền đã có chút không kiên nhẫn.

“Dạ...dạ... nô tỳ đi ngay.” Nghe thanh âm bức mình của tiểu thư, Thính Lan cuống quýt đáp.

Trương Quang Duệ ngồi đợi trong phòng khách của Đông Uyển, trên mặt có chút khấn trương! Trong mắt lại lướt qua một tia tự giễu, hẳn từ khi nào lại khấn trương như vậy?

“Trương thiếu gia, tiểu thư... tiểu thư thỉnh ngài trở về, hôm nay tiểu thư không muốn tiếp khách.” Thính Lan nhìn Trương Quang Duệ, sắc mặt đỏ ửng, lúng túng hỏi đáp.

Trương Quang Duệ nghe Thính Lan báo lại, khấn trương trong lòng bỗng chốc hóa thành thất vọng, Tuyền nhi không muốn gặp hẳn? Vì sao?

“Trương thiếu gia, tiểu thư có thể vì thấy trong người không khỏe, nên mời ngài trở về đi ạ.” Thính Lan suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu.

Trương Quang Duệ gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài... cũng tốt, hẳn cũng muốn đi gặp Dĩ Bác, xem thử bức họa hôm qua rốt cuộc ra sao rồi.

.....

Vân Tại Viễn nghe nói chuyện xảy ra ở Đệ nhị lâu sau khi hắn rời đi, liền ngầy ngẩn cả người, có kẻ dám không coi Dĩ Bác ra gì, ngang nhiên lấy bức thi họa trước mắt hắn? Chuyện này có thể sao?

“Dĩ Bác, đã tra ra ai chưa?” Kẻ này chán sống rồi? Dám chọc vào Dĩ Bác?

Hôm qua sau khi đưa La Y về phủ hắn cũng không quay lại Đệ Nhị lâu. Hắn rất lo lắng cho La Y, trên đường hồi phủ mất muối ấy luôn ngăn lệ, về đến nhà cũng ủ rũ không vui. La Y là tiểu muội mà hắn thương yêu nhất, hắn luôn mong muội ấy được sống hạnh phúc vui vẻ! Chỉ là hắn không ngờ tới La Y lại yêu mến Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ! Một nam nhân vô cùng dã tâm! Phóng thích chuyện chung thân đại sự của La Y cho hắn? Có thật là tốt với muội ấy không? Trải qua chuyện hôm qua, Vân Tại Viễn lại càng suy nghĩ sâu xa vấn đề này.

“Phong Cô Tình” Trên mặt Giang Dĩ Bác hơi mỉm cười, nhưng mà nét cười không hiện lên trong ánh mắt.

“Phong Cô Tình? Vô Tình Các?” Vân Tại Viễn vừa nghe xong, đuôi mày khẽ nhếch, Phong Cô Tình vì sao lại lấy bức họa kia đi? Hơn nữa là lấy trước mắt Giang Dĩ Bác? Đó không phải là khiêu chiến với Dĩ Bác sao?

“Phải? Là Vô Tình Các” Giang Dĩ Bác gật đầu, đôi hàng lông mày cũng hơi động, trên môi vương nụ cười như có như không, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Vậy ngươi định làm gì?” Vấn đề này cơ bản không cần phải hỏi, hắn cũng tự có đáp án, đổi lại là hắn, nếu có người tới khiêu chiến, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!

“Cần ta trợ giúp gì không?” Vân Tại Viễn con ngươi đen chăm chú nhìn người đối diện nói. Võ công của hắn không bằng Dĩ Bác, nhưng hắn vẫn thật tâm muốn trợ giúp.

“Không cần” Giang Dĩ Bác liếc mắt nhìn qua Vân Tại Viễn, trong mắt chợt lóe lên tinh quang: “Tâm tình La Y có tốt không?” La Y vì một Trữ Thiên Kỳ mà làm đến mức này? Ấu đây cũng là số mệnh của muội ấy.

Vân Tại Viễn cười khổ: “Không cần nghĩ cũng biết là không tốt, có điều...Thủy Băng Tuyền này cũng làm cho người ta thật kinh sợ?” Nàng vì sao đến lúc này mới lộ ra tài học? Thật sự là “bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân” (im lặng thì thôi, vừa ra mặt liền gây chấn động).

Khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Dĩ Bác phút chốc xuất thần, hơi rung động...Hàng mi trên trán dần ra, hiện lên ý cười, nàng rốt cuộc là người như thế nào? Bức thi họa, còn có vấn đề gì? Đều thể hiện nàng là kỳ tài! Nhưng vì sao nàng lại che giấu? Còn vì sao bây giờ lại không giấu nữa?

“Thiếu gia, đã tra được, Phong Cô Tình gần đây hay xuất hiện ở Ý Lệ Lâu, thuộc hạ nghi ngờ đây là một cứ điểm của Vô Tình Các.” Một bóng dáng đến phía sau Giang Dĩ Bác, cung kính nói.

“Ỡ Lệ lâu?” Vân Tại Viễn nét mặt nghiêm trọng, thật không ngờ Vô Tình Các đã thâm nhập vào kinh thành, có thể thấy Vô Tình Các bây giờ đã lớn mạnh đến mức nào rồi?

Vô Tâm im lặng nhìn về phía Giang Dĩ Bác, chờ phân phó!

Giang Dĩ Bác neho neho mắt, Phong Cô Tình có cơ sở ở kinh thành? E rằng mục đích của hần không chỉ đơn giản là lập trạm tình báo. Nếu vậy? Hần đang muốn làm gì?

Lúc này ở kinh thành, bởi chiều chỉ triệu hồi tam vương mà đang có nhiều đợt sóng ngầm nổi dậy, thế cục cực kỳ nghiêm trọng... Lễ nào hần cũng muốn đặt chân vào bàn cờ chính trị, lợi dụng lúc thời thế thay đổi mà tiến vào một bước? Đây không phải là tác phong của Phong Cô Tình?

“Phong Cô Tình vẫn luôn ở tại kinh thành sao?” Hần ẩn trong kinh thành tuyệt đối không đơn giản.

“Hồi bẩm thiếu gia, từ nửa tháng trước, hần đã xuất hiện tại kinh thành.”

“Vậy sao?” Như vậy Phong Cô Tình khiêu chiến hần không phải ngẫu nhiên? Hần là có mục đích mà tới?

“Vô Tâm”

“Có thuộc hạ”

“Đưa thiệp của ta đến Ỡ Lệ lâu, nói Giang Dĩ Bác muốn gặp Phong Các chủ.” Giang Dĩ Bác ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời qua khung cửa sổ, Thanh Lăng hoàng triều đã đến lúc đổi chủ, thiên tử tiếp theo là ai cũng sẽ nhanh chóng sáng tỏ! Tam vương hồi kinh, không chỉ vì yện thọ của hoàng hậu, mà quan trọng hơn cả là xác lập ngôi vị thái tử?

32. Q.1 - Chương 32: Hứng Thú

Edit: Boringrain

Ỡ Lệ lâu

Ỡ Hồng nhìn tấm thiệp trong tay, sắc mặt hơi tái đi, Giang Dĩ Bác làm việc còn nhanh hơn so với nàng tưởng tượng, Giang gia quả nhiên danh bất hư truyền!

“Chủ nhân, thiệp này?” Nàng thật không hiểu chủ nhân thần long thấy đuôi không thấy đầu vì sao lần này lại dừng chân ở kinh thành, hơn nữa còn muốn đối chọi với Giang gia? Rốt cuộc người muốn làm gì đây?

Phong Cô Tình đang chăm chú thưởng thức bức thi họa trên bàn, vừa nghe Ỡ Hồng nói, con người đen liền trầm xuống, tới nhanh thật.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve bức tranh, trong đầu lại nhớ về tình cảnh tối qua...Thủy Băng Tuyền, vì nàng mà ta không tiếc động vào Giang Dĩ Bác! Nàng phải bồi thường ta thế nào đây? Phong Cô Tình lộ ra nụ cười tà nơi khóe miệng.

“Bản các chủ nhất định sẽ đến.” Hần cũng muốn xem thử Giang Dĩ Bác một mực theo đuổi là do bị hần khiêu khích? Hay là...vì bức tranh này? Thật đúng là chuyện thú vị! Một nữ nhân kỳ lạ!

Ỡ Hồng nghe Phong Cô Tình trả lời, miệng khẽ động, định nói gì đó nhưng lại thôi. Nàng là muốn nhắc nhở chủ nhân, Giang Dĩ Bác là kẻ sâu không lường được, không hề thua kém chủ nhân. Nhưng lời này lại không dám nói ra...

Trương Quang Duệ xuống xe ngựa, đi thẳng vào trong Đệ Nhị lâu...

Bên trong sương phòng, Giang Dĩ Bác hơi nghiêng người nhàn nhã dựa vào nệm y (cái ghế dựa mềm, êm ái), trước mặt đặt ván cờ của Thủy Băng Tuyền, ánh mắt si mê, nhẹ nhàng lên tiếng: “Nếu ván cờ này thật sự là do nàng nghĩ ra, thì kỳ nghệ của nàng chắc chắn hơn ta.” Mà kỳ nghệ của hần tới nay chưa hề có đối thủ!

Trên mặt Vân Tại Viễn lúc này đã sớm không còn vẻ ngông cuồng bất cần đời, chỉ thấy hần nhú mày, trong mắt lại phát ra tia hứng thú, hôm qua hần chưa kịp nhìn kỹ ván cờ đã đưa La Y trở về, hôm nay nhìn lại, hần rốt cuộc cũng hiểu vì sao hôm qua Dĩ Bác lại có biểu hiện như vậy.

“Là người phá giải?” Hôm qua Dĩ Bác và Trữ Thiên Kỳ cùng nhau nghiên cứu ván cờ này, nhưng nhìn dáng vẻ của hần bây giờ, chắc hẳn ván cờ là do hần phá giải.

Trong đôi mắt đen tuyền của Giang Dĩ Bác bắn ra tia tinh quang, thông thường, dựa vào cách thức bày ván cờ mà có thể hiểu được nhân phẩm của người chơi cờ. Nhưng ván cờ này lại không hề có kết cấu như bình thường, loạn mà không loạn, rõ ràng là nước cờ lỗi, đều có năng lực, biến hóa phi thường! Dù là hần cũng không thể bày ra những nước cờ như vậy. Hần suy nghĩ cả buổi tối, càng nghĩ càng thấy kinh ngạc, hai quân trắng đen đều do nàng sắp xếp, thắng thua ra sao cũng phụ thuộc vào ý nàng! Đây mới là điểm trọng yếu nhất! Thắng hay thua với nàng chỉ là một cách nói! Nàng không chỉ hiểu rõ thế cục mà còn có tâm tư vô cùng tỉ mỉ sâu sắc, thủ đoạn kiên quyết!

“Dĩ Bác...” Thấy Giang Dĩ Bác trầm tư không nói, Vân Tại Viễn hơi hạ tầm mắt sau đó giơ tay lên lay lay trước mắt Giang Dĩ Bác.

“Người đã động tâm rồi sao?” Kỳ thật không ai biết, trong lòng hần luôn muốn gả La Y cho Dĩ Bác, đáng tiếc, La Y không lọt vào mắt Dĩ Bác! Dù cho hần xem La Y như trân bảo, nhưng hần cũng hiểu rõ La Y không xứng với Dĩ Bác. Mà đối với La Y, Dĩ Bác cũng không hề có bất cứ tình cảm nào? Trong mắt hần, La Y cùng lắm chỉ là muện muội của Vân Tại Viễn mà thôi. Hơn nữa bây giờ La Y cũng đã động tâm với Trữ Thiên Kỳ...

Động tâm? Giang Dĩ Bác lẳng lặng nhìn Vân Tại Viễn một lúc mới chậm rãi cười, động tâm hay không, hần cũng không biết, có điều, hần đối với nàng nảy sinh hứng thú là thật.

“Thiếu gia, Trương thiếu gia tới.” Điền chương quỳ nhẹ nhàng gõ cửa bẩm báo.

Trương Quang Duệ vừa vào phòng, thấy bàn cờ ở giữa hai người thì ánh mắt hơi dừng lại vài giây rồi mới chuyển về phía bọn họ, nói: “Xem ra Quan Duệ tự cho là đến sớm, không ngờ nhị vị đây còn đến sớm hơn Quan Duệ.” Trải qua một đêm, Giang Dĩ Bác đã tra ra người lấy đi bức họa?

“Hôm nay không hẹn mà cùng hội tụ, chắc là Quang Duệ cũng vì lo lắng cho bức họa của Thủy tam tiểu thư?” Vân Tại Viễn hồi phục vẻ cợt nhả, nhìn Trương Quang Duệ cười nói.

Trương Quang Duệ đi vòng qua bàn tròn, ngồi xuống chỗ nhuỷ ỷ, hướng mắt về phía hai người đang nhàn nhạt nói chuyện!

“Nói vậy sau khi Quang Duệ huynh hồi phủ đã lãnh giáo qua Tam tiểu thư rồi?” Giang Dĩ Bác hỏi.

Trương Quang Duệ buồn bã lắc đầu: “Hôm qua, sau khi ta về tới phủ, Tuyên nhi đã trở về nhà rồi.” Tuyên nhi là cố ý tránh mặt hần! Nếu không vì sao nàng lại không chịu gặp mặt?

Giang Dĩ Bác nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn sắc mặt của Trương Quang Duệ có vẻ không tốt, chắc là tối qua một đêm không ngủ? Hơn nữa...Nói vậy sáng nay hần cũng đã đến Thủy phủ. Có điều vì sao nàng lại không gặp Quang Duệ?

“Quang Duệ đang phân vân vì sao tam tiểu thư không muốn gặp người à?”

Trương Quang Duệ có chút kinh ngạc nhìn về phía Giang Dĩ Bác, thấy nhân thần như thấu rõ mọi chuyện, liền thoải mái cười: “Không chuyện gì có thể qua mắt được người cả!” Ánh mắt nhanh nhạy sắc bén của Giang Dĩ Bác đôi khi làm cho người khác thấy sợ hãi!

“Vì sao? Người là biểu ca của nàng, nàng vì sao không gặp người?” Vân Tại Viễn nghe hai người nói, trong lòng nghi hoặc liền lên tiếng.

Trương Quang Duệ lắc đầu: “Ta tuy là biểu ca của nàng, nhưng từ trước đến nay không hề quá thân cận, hơn nữa... Trước kia, ta còn có ý tránh né nàng ấy! Đối với ta, chắc hẳn trong lòng nàng cũng có khúc mắc.” Hần không quên được ánh mắt Tuyên nhi nhìn hần khi Cô qua đời, đó là ánh mắt trào phúng...

Nhìn bộ dạng của Trương Quang Duệ, Giang Dĩ Bác khẽ giật mình, Trương Quang Duệ từ lúc nào lại có vẻ mặt của người khốn khổ vì tình như vậy?

Lòng thầm nghĩ, Thủy Băng Tuyền như một viên đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng làm gợn lên từng đợt sóng lăn tăn... Ngay cả người bình tĩnh như hắn cũng cảm thấy rung động! Trong đầu lại hiện lên hình ảnh nàng ở gần bên tai hắn, nhẹ nhàng gọi tên hắn “Giang Dĩ Bác”, cảm nhận hơi thở của nàng phảng phất bên tai...Nghĩ tới đó hắn liền thấy chấn động trong lòng.

“Dĩ Bác?” Trương Quang Duệ nhìn qua Giang Dĩ Bác đang thất thần, có chút hiếu kỳ, chuyện gì mà làm cho Dĩ Bác trầm tư như vậy?

Vân Tại Viễn cũng nhìn qua, lòng nghĩ, xem ra Dĩ Bác đã thực sự động tâm rồi. Trước đây, hắn luôn chờ mong xem là nữ nhân như thế nào có thể khiến Dĩ Bác động tâm? Không nghĩ tới... Đó lại là thiên hạ đệ nhất vô sĩ Thủy Băng Tuyền? Hơn nữa, sợ rằng không chỉ một mình Dĩ Bác, Quang Duệ thần thái khác thường, còn không phải là đã động tâm sao?

Thủy Băng Tuyền? Người rốt cuộc là nữ nhân như thế nào? Có thể ngày đó tại tang lễ của đại phu nhân, nàng cũng đã khiến cho Dĩ Bác thấy hứng thú! Chỉ là, nếu nàng thật sự không phải là ngu ngốc tiểu thư, vì sao bên ngoài lại truyền lời đồn như vậy? Nhưng nàng có thể gán cho Lục hoàng tử tội danh bội bạc, hơn nữa, bức thi họa, còn có ván cờ này, mọi thứ đều nói lên nàng không tầm thường như vậy. Quả thật lời đồn không thể tin được, Thủy Băng Tuyền là minh chứng tốt nhất.

Giang Dĩ Bác phục hồi lại tinh thần, nhìn qua Trương Quang Duệ, lại nhìn xuống ván cờ, chợt cười ra tiếng: “Quang Duệ, bức họa kinh tài tuyệt thế của Tam tiểu thư bị lấy đi ở chỗ của ta, làm phụ tâm ý của Tam tiểu thư, ta nghĩ mình nên đến nhà xin lỗi mới phải phép. Không biết Quang Duệ có muốn đi cùng ta đến Thủy phủ lần nữa không?

“Cái gì?” Vân Tại Viễn cao giọng lắt át cả tiếng thốt kinh ngạc của Trương Quang Duệ...Không thể nào? Giang Dĩ Bác đích thân đi Thủy phủ? Xin lỗi? Chuyện này...Vân Tại Viễn vô thức nhìn ra ngoài, thật sự là động trời!

Trương Quang Duệ ngẩng đầu nhìn Giang Dĩ Bác cả nửa ngày, Giang Dĩ Bác cũng thần nhiên đón nhận ánh mắt nghiền ngẫm đó.

Sau đó Trương Quang Duệ cười đầy thâm ý: “Quang Duệ hôm nay mới biết Dĩ Bác lại là người khiêm tốn như vậy?” Giang Dĩ Bác tuy thần thái biếng nhác, nhưng cũng không phải là kẻ ôn hòa! Bây giờ lại muốn đích thân tới nhà xin lỗi, truyện này truyền ra ngoài, người trong thiên hạ lại có chuyện bàn tán lúc rảnh rồi.

“Dĩ Bác thật sự muốn đi Thủy phủ sao?” Vân Tại Viễn hỏi lại.

“Đương nhiên” Ung dung đứng dậy, thân hình cao lớn ưu nhã làm cho người khác không thể dời mắt được.

33. Q.1 - Chương 33: Viếng Thăm

Hậu hoa viên Thủy phủ

“Tiểu thư, người thật sự muốn tới gặp Tam tiểu thư sao?” Một tiểu nha đầu đang mặc trang phục nha hoàn, nét mặt khẩn trương, hai tay chắn trước một nữ tử xinh đẹp.

Trời ạ, tiểu thư tự nhiên lại muốn chạy đến chỗ Tam tiểu thư...Tam tiểu thư đã ra lệnh không cho phép bất cứ ai tự ý xông vào Đông Uyển, vạn nhất tam tiểu thư nổi giận, ...Nàng biết ăn nói thế nào với phu nhân đây? Nghĩ đến đây, da đầu của nha hoàn Tiểu Bích liền run lên bần bật.

“Tiểu thư, người không nên đi! Đến lúc đó, phu nhân mà biết nhất định sẽ trách phạt nô tỳ.” tiểu thư nhà nàng băng thanh ngọc khiết sao có thể là đối thủ của Tam tiểu thư chứ, dù cho phu nhân không phát hiện ra, nàng cũng không thể để tứ tiểu thư đi gặp tam tiểu thư được.

Thủy Băng Ngọc hơi chu miệng lên: “Tiểu bích, đại nương đã ra đi, một mình tam tỷ ở tại Đông Uyển chắc hẳn rất cô đơn, ta từ sớm đã muốn đi qua đó thăm người, chỉ là...” Chỉ là mẫu thân không đồng ý, còn một mực dẫn nàng đi bái phỏng phu nhân này phu nhân nọ, làm cho nàng không có thời gian mà thử nữa, hôm nay mẫu thân ra ngoài từ sớm mà không dẫn nàng theo, nàng mới có cơ hội đi thăm tam tỷ. Chứ không, đợi đến lúc nàng xuất giá rồi, e là khó có thể gặp tỷ ấy được nữa.

“Tiểu thư, người cũng biết phu nhân không muốn người cùng tam tiểu thư lui tới, người bây giờ còn chủ động đến Đông Uyển, lỡ như Tam tiểu thư...” Bây giờ phu nhân không ở trong phủ, lỡ như tam tiểu thư tức giận, làm gì tiểu thư, nàng không gánh nổi đâu!

“Không được, ta hôm nay nhất định phải đi!” Gò má đỏ hồng phảng phất như đóa sen mới nở, đôi mày liễu dài đẹp che khuất ánh mắt trong veo có chút hờn giận nhưng vẫn kiên định, lồng ngực vì giận dữ mà phập phồng nhấp nhô... Tuy rằng nàng chỉ mới 16, 17 tuổi nhưng phong vận trời sinh đã sớm bộc lộ. Mái tóc bông bênh, tóc mai nhẹ bay trong gió, trang sức hoa lệ càng tôn thêm vẻ đẹp quý phái của nàng. Nàng chính là Thủy phủ tứ tiểu thư, Thủy Băng Ngọc.

“Tiểu thư...” Nhìn bộ dạng tiểu thư như vậy, Tiểu Bích thấy được tiểu thư hôm nay có vẻ rất quyết tâm đi Đông Uyển! Vừa nghĩ vậy, trên mặt Tiểu Bích lộ vẻ tang thương không nói nổi, bị ai rưng rưng nước mắt nhìn Thủy Băng Ngọc: “Tiểu thư? Hôm nay người thật sự nhất định phải đi sao?” Nếu như chiều nay mà không được, thì nàng cũng hết cách rồi.

Thủy Băng Ngọc hơi do dự một chút, nhưng rồi ánh mắt mở to kiên định: “Tiểu Bích, ta nhất định phải đi.”

“Nhất định phải đi đâu? Ngọc nhi?” Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang bên tại Thủy Băng Ngọc.

Thủy Băng Ngọc hơi giật mình, chuyển tầm mắt nhìn lại, thì ra người vừa tới chính là tam ca cùng mẹ với nàng Thủy Huyền Việt!

Hắn một thân cẩm y màu tím, khuôn mặt có vài phần tương tự Thủy Băng Ngọc, nhưng ngũ quan không có vẻ thanh tú như Thủy Băng Ngọc, lông mày hơi rậm, mắt phượng lại có phần giống Thủy Băng Tuyền! Lúc này lộ ra vẻ đùa cợt.

“Tam thiếu gia, người tới thật đúng lúc, Tứ tiểu thư nói muốn đến Đông Uyển, nô tỳ khuyên can không được, người giúp nô tỳ khuyên tiểu thư đi ạ!” Tiểu Bích thấy người tới, liền thở hắt ra, may mà Tam thiếu gia xuất hiện.

“Đông Uyển?” Thủy Huyền Việt mở to hai mắt, nhìn về phía Thủy Băng Ngọc.

“Ngọc nhi, muội tại sao lại muốn đến Đông Uyển?” Nét mặt Thủy Huyền Việt bỗng chốc xấu đi, từ nhỏ, mẫu thân đã không cho phép bọn họ đến gần Tam tỷ, còn nhớ khi đó, hắn mới tám tuổi, vừa mua được một chú chó nhỏ lông trắng mượt rất đáng yêu ở trên đường, định mang về tặng cho Ngọc nhi. Không ngờ khi về tới phủ thì Tam tỷ nhìn thấy, liền đòi lấy, nhưng hắn nhất định không cho, hai người vì thế mà đánh nhau một trận. Tuy tam tỷ hơn hắn một tuổi, nhưng hắn từ nhỏ đã tập võ, tam tỷ không phải là đối thủ của hắn. Cuối cùng hắn hài lòng lấy lại được chó con...Không ngờ ngày hôm sau, chó con bị giết vô cùng tàn nhẫn, xác treo lủng lẳng trên cây, việc này ngoại trừ Tam tỷ ra, còn ai làm được đây? Từ đó về sau, hắn cùng Tam tỷ trở mặt, trong lòng đối với nàng vô cùng chán ghét...Những năm gần đây, trừ những lúc bắt đắc dĩ, còn không chỗ có tam tỷ sẽ không có hắn... Nàng bị Lục hoàng tử từ hôn, hắn trong lòng thâm vũ tay vui mừng! Đáng đời tỷ ta...

“Ca, đại nương đã mất, Tam tỷ một mình ở Đông Uyển, nhất định rất cô đơn, muội...muội...” Thủy Băng Ngọc nhìn sắc mặt Thủy Huyền Việt càng ngày càng đen, lời còn lại không dám nói tiếp.

“Muội, muội, muội cái gì? Muốn đi thăm nàng ta? Muội không sợ nàng ta ăn muội à?” Thủy Huyền Việt lớn tiếng thét lên. Ngọc Nhi lương thiện, đơn thuần, luôn có ý định tiếp cận nữ nhân kia, mỗi lần bị ăn hiếp cũng không nói cho bọn họ biết. Trước kia có một lần bị nàng ta đẩy vào hồ nước, toàn thân phát sốt, mê man ba ngày mới tỉnh... Đến lúc đó, hắn và mẫu thân mới biết được con bé ngốc này mỗi lần bị bệnh đều là do Tam tỷ...Mẫu thân vô cùng giận dữ, đuổi hai nha hoàn thân cận của Ngọc nhi ra khỏi phủ, Ngọc nhi sau đó mới không dám chạy đến Đông Uyển nữa...

“Ca...” Thủy Băng Ngọc nhìn sắc mặt Thủy Huyền Việt càng lúc càng giận dữ, liền tỏ ra bộ dạng thương cảm, rưng rưng muốn khóc.

“Không được” Tuy giọng điệu đã hòa hoãn nhưng vẫn khiến cho đôi mắt của Thủy Băng Ngọc chảy ra hai hàng lệ. Dọa Thủy Huyền Việt nhảy dựng lên “Ngọc nhi...muội đừng khóc, ca không phải là la muội...ca chỉ muốn tốt uội thôi...Ai...Được rồi đừng khóc, ca cùng muội đi là được chứ gì?” Thủy Huyền Việt thở dài, mỗi lần Ngọc nhi khóc, hắn cũng không biết phải làm sao.

“Thực sao? Cảm ơn ca.” Lau nhanh nước mắt, Thủy Băng Ngọc vui vẻ choàng tay Thủy Huyền Việt, hi... Nàng biết dùng chiêu này đối phó với Việt ca chắc chắn sẽ hữu hiệu mà! Nhưng mà đối với mẫu thân thì...vô tác dụng!

“Đi thôi, ca, muội đã nhiều năm không trò chuyện cùng Tam tỷ rồi.” Lần trước, trong tang lễ của Đại nương, nàng có thấy tỷ ấy, nhưng mà không dám tiến lên chào hỏi. Bởi vì mẫu thân đang đứng bên cạnh!

“Muội nha...Muội không sợ đến lúc đó lại bị nàng ta ăn hiếp à?” Thủy Huyền Việt chiều chuộng đưa tay khẽ kéo chóp mũi Thủy Băng Ngọc!

“Ca...bây giờ chúng ta đều đã trưởng thành, Tam tỷ sẽ không khi dễ muội nữa đâu.” Thủy Băng Tuyền lắc lư cánh tay của Thủy Huyền Việt, hồn nhiên nói.

Thủy Huyền Việt thở dài, Ngọc nhi thật sự quá ngây thơ rồi! Hôn sự giữa Tam tỷ cùng Lục hoàng tử lại chuyển thành hôn sự của Ngọc nhi và Bát hoàng tử...Chỉ e nàng ta bây giờ hận không thể ăn tươi nuốt sống Ngọc nhi? Ngọc nhi còn muốn tới thăm nàng ta? Theo như hắn thấy, tam tỷ bị như vậy là đáng đời! Lục hoàng tử may mà tinh mắt, bỏ nàng ta, nếu không, không biết nàng ta còn đắc ý tới khi nào nữa!

.....

Đông Uyển

“Tiểu thư...” Nhìn Thủy Băng Tuyền, Hương Hàn trở mắt kinh ngạc, nửa ngày không nói nên lời.

Thủy Băng Tuyền xoay người một vòng: “Thấy thế nào?” Hiếm khi mới thấy bộ dáng khiếp sợ như vậy của Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền bật cười khúc khích.

Hương Hàn nhanh chóng phục hồi tinh thần, vội vã chạy vào phòng lấy quần áo đi ra, kiên quyết mặc vào cho Thủy Băng Tuyền, miệng cũng không ngừng than: “Tiểu thư, người sao lại không mặc quần áo mà chạy ra ngoài như vậy?” Trời ạ, may là không ai thấy, tiểu thư chỉ mặc mỗi cái yếm! Thế này...thế này ...sao được chứ?

Thủy Băng Tuyền khinh khỉnh liếc nhìn Hương Hàn, không mặc quần áo? Hương Hàn này mắt mọc ở trên đầu sao? Không thấy nàng mặc cái yếm à? Trời càng ngày càng nóng, nàng cũng cần nghĩ ra biện pháp chống nóng chứ! Cái yếm này nàng còn đang chê nó quá kín? Vậy mà Hương Hàn lại nói nàng không mặc quần áo?

Vậy đến khi quần áo mới của nàng may xong, không phải Hương Hàn nhìn thấy sẽ hôn mê bất tỉnh luôn đấy chứ?

Hương Hàn nhanh tay nhanh chân mặc áo khoác vào cho Thủy Băng Tuyền, xong rồi thở ra một hơi, vừa rồi thực sự là dọa nàng chết khiếp!

“Tiểu thư, tứ tiểu thư cùng tam thiếu gia đang đợi bên ngoài nói là muốn yết kiến tiểu thư!” Đúng lúc này Tiểu Song từ bên ngoài tới báo.

Hương Hàn đang thắt vạt áo của Thủy Băng Tuyền, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nhẹ hỏi: “Tiểu thư, có muốn gặp không ạ?” Sau đó đứng thẳng lên nhìn qua y phục của tiểu thư, như vậy mới có thể ra ngoài được chứ!

Thủy Băng Tuyền khẽ nhướn ột bên mày, hai người này muốn gặp nàng làm gì? Nàng chưa kịp trả lời, một nha hoàn khác cũng chậm chạp chạy đến báo: “Tiểu thư, lão gia thỉnh tiểu thư tới phòng khách, nói là Trương thiếu gia, Giang thiếu gia, Vân thiếu gia tới phủ viếng thăm.”

Sao? Hàng lông mày bên kia cũng nhếch cao lên, Thủy Băng Tuyền nghi vắng một lúc, rồi mỉm cười, Giang Dĩ Bác? Nam nhân này vì sao lại đến? Hắn ở cùng Trương Quang Duệ, chắc chắn biết rõ sáng nay nàng đã sớm ra lệnh tiễn khách không gặp? Vậy mà hắn vẫn tới? Có phải là hắn quá tự tin hay không?

“Hương Hàn, đi mời khách đến Đông Uyển.” Muốn nàng đến phòng khách sao? Nàng không thích! Có điều nàng cũng không phiền bọn họ tới Đông Uyển!

“Vậy còn tứ tiểu thư, cùng tam thiếu gia?”

“Càng đông càng vui!” Dù sao bây giờ nàng cũng không có gì làm, có người tới giúp vui cũng tốt!

“Dạ, Hương Hàn hiểu rồi.”

34. Q.1 - Chương 34: Viếng Thăm (ii)

Edit: Boringrain

“Giang thiếu gia đại giá quang lâm, lão phu cảm thấy thật vinh hạnh!” Thái độ tiếp đón của Thủy lão gia vô cùng niềm nở, thậm chí đích thân rót trà mời Giang Dĩ Bác...

“Thủy thế bá khách khí rồi, Dĩ Bác hôm nay không mời mà đến, mong thế bá thứ lỗi” Giang Dĩ Bác nét mặt ôn hòa nói.

“Ha hã, Giang thiếu gia khách khí, không biết lần này Giang thiếu gia đến có việc gì không?” Thủy lão gia nhìn Giang Dĩ Bác, dè dặt hỏi.

“Dượng, Tuyền nhi đâu?” Thái độ của Trương Quang Duệ đối với Thủy Toa Lâm có chút lạnh nhạt.

Thủy lão gia kinh sợ nhìn thoáng qua Giang Dĩ Bác, bọn họ thực sự là đến tìm Tuyền nhi sao? Ông ta vừa định lên tiếng thì thấy Hương Hàn đi tới.

“Hương hàn thỉnh an lão gia cùng các vị công tử” Hương Hàn hướng về phía Thủy lão gia, hơi cúi người hành lễ. Nhìn qua tình hình ở đại sảnh, trong lòng Hương Hàn không khỏi trào phúng. Thảo nào tiểu thư đối với lão gia một chút cảm tình cũng không có, Thủy lão gia này thật là một kẻ nịnh hót điển hình.

Về lý mà nói, ông ta tốt xấu gì cũng là chủ quản của một trong ngũ đại thế gia, tuy rằng đứng hàng thấp nhất, so với Giang gia, Vân gia thua kém rất nhiều. Nhưng về tuổi tác, ông ta là trưởng bối, bọn họ phải kính ông ta một phần mới đúng! Ông ta hay thật, kính ngược lại bọn họ!

Nhưng mà...Cũng phải nói lại, Giang Dĩ Bác đích thân tới đây, Thủy lão gia biểu hiện như vậy cũng là hợp lý....

Nam nhân này, có khả năng đứng đầu ngũ đại thế gia, chắc chắn có năng lực phi thường! Hắn hôm nay đến tìm tiểu thư cũng khiến nàng kính ngạc không ít!

“Tuyền nhi đâu?” Nhìn qua bộ dạng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh của Hương Hàn, Thủy lão gia tự cảm thấy bản thân đáng xấu hổ, Hương Hàn có thể trấn tĩnh như vậy còn ông ta lại..... Có điều, Hương Hàn còn ít tuổi mà đã có can đảm cùng sự hiểu biết đến thế, thật không bình thường chút nào.

Hương Hàn hướng về phía Thủy lão gia, mặt không biến sắc trả lời: “Hồi bẩm lão gia, Tam tiểu thư cho Hương Hàn tới mời ba vị thiếu gia đến Đông Uyển gặp mặt.” “Cái gì? Chuyện này.....” Thủy lão gia nhanh chóng quay lại nhìn phản ứng của Giang Dĩ Bác.

Thật ra, từ lúc Hương Hàn đến Giang Dĩ Bác đã ngồi ngay ngắn lại trên ghế, nghe Hương Hàn nói xong, trên mặt lộ vẻ tươi cười hữu lễ.

“Không biết ba vị thiếu gia có muốn đi hay không?” Không nhìn sắc mặt tới sầm của Thủy lão gia, Hương Hàn chuyển tầm nhìn sang Giang Dĩ Bác. Tuy trong miệng nàng hỏi “ba vị thiếu gia”, nhưng ai cũng nhìn ra được, lời này của nàng là hướng đến người nào.

Nét cười trên mặt Giang Dĩ Bác càng rõ ràng hơn: “Vậy thỉnh cô nương dẫn đường” Nữ tử tự xưng Hương Hàn này quả thật không đơn giản, cước bộ mềm mại, ăn nói rõ ràng, nét mặt trấn định, lạnh lùng, đối diện với hắn cũng không có chút khiếp đảm nào! Nàng hẳn là thị nữ mà Thủy Băng Tuyền mua từ Ý Lệ lâu với giá 2 ngàn lượng bạc, Ý Lệ lâu là sở hữu của Phong Cô Tình, như vậy....Nàng cùng Phong Cô Tình có quan hệ như thế nào? Thủy Băng Tuyền có biết chuyện này không?

“Chuyện này.....Giang thiếu gia.....” Nghịch nữ kia làm sao lại quen biết Giang Dĩ Bác? Còn có vẻ rất thân thuộc? Hơn nữa càng làm hắn không ngờ là Giang Dĩ Bác đồng ý đi tới Đông Uyển gặp mặt? Đã có chuyện gì xảy ra mà hắn không biết sao? Sắc mặt Thủy lão gia hơi do dự, trong lòng dậy sóng!

“Thủy thế bá, thỉnh.” Vân Tại Viễn thấy bộ dạng của Thủy lão gia, trầm nghĩ, chắc hẳn lão nhân này đang thắc mắc lí do bọn họ tới đây, có điều...Hắn nhìn qua Giang Dĩ Bác, rồi nhìn lại Thủy lão gia, trong mắt hiện lên tia phức tạp. Thủy phủ bề ngoài tuy là danh gia phú quý, chen được một chỗ trong ngũ đại thế gia, nhưng người trong ngũ đại thế gia đều biết Thủy Toa Lâm này là nhờ có quan hệ thông gia mới nâng được vị thế của mình, còn việc làm ăn chính của Thủy phủ chỉ dựa vào phần thừa của tứ đại thế gia. Bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể bị đá ra khỏi cái danh xưng ngũ đại thế gia này. Ngẫm lại, Thủy Toa Lâm này không biết nên nói là có mệnh tốt hay không nữa. Thủy Băng Tuyền nếu thật sự có tài năng kinh thế, vậy thì Thủy phủ không cần phải lo nghĩ bị người ta hất chân ra ngoài rồi? Nhưng mà lại nói, nếu Thủy Băng Tuyền thật sự tài giỏi, nhưng lại giấu giếm, nghĩa là nàng cũng không muốn cống hiến cho Thủy gia? Lão nhân này cũng thật là đáng thương...

Hương Hàn nhìn qua động tác của Vân Tại Viễn, hơi hạ ánh mắt: “Lão gia, tiểu thư nói người thân thể không khỏe, biểu thiếu gia cũng không phải người ngoài, Giang thiếu gia và Vân thiếu gia đã có biểu thiếu gia tiếp đãi, người không cần vất vả như vậy, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Thủy Toa Lâm nghe Hương Hàn nói vậy, tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong miệng lại nghĩ rằng nghiêng lợi đến nỗi hàm răng muốn rớt ra ngoài, khó khăn cười nói: “Cũng được, Quang Duệ, nhờ cậy cháu rồi, Giang thiếu gia, lão phu chiêu đãi không chu toàn, thỉnh thứ lỗi.” Nghịch nữ này không muốn hắn cùng đến sao? Tuyền nhi cùng Giang Dĩ Bác vì sao lại quen biết? Rốt cuộc là Tuyền nhi đang muốn làm gì?

Trương Quang Duệ trên mặt toát lên vẻ xa lánh, cười nói: “Dượng yên tâm, dượng đã thân thể không tốt nên chú ý nghỉ ngơi nhiều.” Tuyền nhi cùng ông ta vốn quan hệ không tốt, cô vừa qua đời, quan hệ này chắc càng căng thẳng hơn. Ai.....

Giang Dĩ Bác làm như vô tình nhìn thoáng qua hai người đang nói chuyện, sau đó chấp tay về hướng Thủy lão gia: “Vậy, Dĩ Bác không quấy rầy thế bá nữa, thế bá chú ý nghỉ ngơi đi ạ.”

“Được...Vậy lão phu không làm phiền nữa, xin cứ tự nhiên...cứ tự nhiên.....” Cố gắng bình tĩnh, hít thở đều, nếu không ông ta sẽ bị nghịch nữ kia làm cho tức giận mà chết.

Nhìn mọi người rời đi, Thủy Toa Lâm suy nghĩ một chút, bây giờ việc quan trọng là hắn cần điều tra vì sao Tuyền nhi lại quen biết với Giang Dĩ Bác? Ở kinh thành, không ai không biết Giang Dĩ Bác, nhưng người có thể làm cho hắn nhận biết lại không nhiều. Mà một kẻ như Tuyền nhi không lý nào lại khiến Giang Dĩ Bác chú ý? Còn tự mình đến nhà viếng thăm?

“Quản gia”

“Dạ, lão gia”

“Người đi hỏi thăm một chút, xem tam tiểu thư quen biết Giang thiếu gia từ khi nào?”

Gã quản gia nghe lời lão gia phân phó mà giật mình, ...tam tiểu thư cùng Giang thiếu gia sao? Hai người này một người ở tuốt trên cao được người khác kính trọng, một người đi tới đâu cũng bị khinh thường lại có thể có quan hệ với nhau sao? Có khả năng này không? Nhưng Giang thiếu gia đã đích thân tới nhà tìm, còn có thể là giả sao?

“Ngay người ở đó làm gì? Còn không đi mau?” Thủy lão gia nhìn quản gia ngây ngốc đứng một chỗ thì gào thét lên.

“Dạ, lão gia, nô tài đi ngay.”

.....

“Oa, ca, muối đã lâu không đến nơi này, ở đây chẳng thay đổi gì cả.” Thanh âm thanh thúy của Thủy Băng Ngọc vui vẻ vang lên.

“Vậy ư?” Thủy Huyền Việt tức giận, nghiêng đầu sang một bên, không buồn nhìn chỗ này đến một lần. Nếu không phải vì Ngọc nhi, mời hẳn tới, hẳn cũng không thèm tới! Càng hưởng chi là thưởng thức cảnh sắc chứ?

“Ca, người đừng như vậy mà, để cho Tam tỷ nhìn thấy, nhất định tỷ ấy sẽ không vui.” Thủy Băng Ngọc thấy bộ dạng của tam ca, khuôn mặt tỏ ra lo lắng. Nàng biết, trong phủ, ngoại trừ nàng ra, ai cũng không thích tam tỷ. Nhưng mà từ sau lần nàng bị bệnh nặng đó, mẫu thân và tam ca cũng không cho phép nàng lại gần tam tỷ...

Lúc đó...Thực ra không phải tỷ ấy cố tình đẩy nàng xuống nước, là nàng quán quýt lấy tỷ ấy đòi tỷ ấy đưa ra ngoài chơi, tam tỷ chỉ là lớn tiếng hét nàng một cái. Nàng nhất thời bị dọa nên mới lỡ chân trượt vào trong hồ nước. Nàng nhớ lúc đó khi nàng đang kinh sợ trong nước thì tam tỷ đưa ra muốn kéo nàng lên, khó khăn lắm mới với tới tay nàng, nhưng vì nàng quá sợ hãi, giấy dựa trong nước, tam tỷ thiếu chút nữa bị nàng kéo xuống luôn, tỷ ấy căn bản là không thể kéo nàng lên được, bị ngã phịch ra phía sau.....Vừa lúc đó mọi người chạy đến, thấy Tam tỷ ngồi trên bờ, lại thấy nàng....Vì thế mọi người đều nghĩ Tam tỷ đẩy nàng xuống hồ.

Cuối cùng tất cả mọi người đều biết nàng ở chung với Tam tỷ, lại đem những lần nàng sinh bệnh trước đó đổ lên đầu Tam tỷ. Nàng sau khi tỉnh lại có giải thích cùng Tam ca và mẫu thân, nhưng không ai chịu tin cả....Còn đuổi nha hoàng thiếp thân của nàng ra khỏi phủ, cấm nàng không được lại gần Đông Uyển nửa bước, từ sau lần đó, nàng cũng không có cơ hội nói chuyện cùng Tam tỷ.

.....

“Ngọc nhi? Muội đang nghĩ cái gì mà thất thần vậy?” Thủy Huyền Việt khẽ lắc nhẹ thân thể của Thủy Băng Ngọc.

“A...Ca, thực ra lần đó muối bị bệnh không phải là do tam tỷ đâu.” Thủy Băng Ngọc phục hồi tinh thần, nhìn qua Thủy Huyền Việt rồi lên tiếng.

“Cái gì?” Thủy Huyền Việt nhất thời không phản ứng được gì. Ngọc nhi sao lại?

“Thật ra...” Vừa mở miệng muốn giải thích, nhưng Thủy Băng Ngọc lại bị đám người đang đi tới hấp dẫn tầm nhìn.

“Ngọc nhi?” Gọi nửa ngày cũng không thấy Thủy Băng Ngọc có phản ứng gì, Thủy Huyền Việt liền quay đầu ra sau nhìn, thấy người đang đến, cảm hẳn thiếu chút nữa là cảm xuống đất....Đó, Đó không phải là Giang thiếu gia, người mà hắn luôn sùng kính sao? Sao lại có thể gặp người đó ở đây?

35. Q.1 - Chương 35

Edit: Boringrain

Nhìn đám người đi vào phòng khách Đông Uyển, Thủy Huyền Việt ngây ngốc đứng sững một lúc lâu.

“Ca...” Thủy Băng Ngọc thấy vậy bèn vội vàng kéo Thủy Huyền Việt đi tới.

“Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, tiểu thư mời hai vị đến phòng khách ngồi ạ” Tiểu Song đứng ở bậc thang, nhìn thấy hai người vừa xuất hiện liền cung kính hành lễ.

“A...vậy được.....” Thủy Huyền Việt nhìn thoáng qua bên trong phòng khách, miệng ấp úng nói không nên lời.

Hương Hàn dẫn mọi người tới phòng khách, cung kính nói: “Các vị thiếu gia, mời ngồi, Hương Hàn đi gọi tiểu thư tới.” Nói rồi nhanh chóng lui xuống dưới.

Vân Tại Viễn nhìn một vòng đánh giá khách phòng, tuy không lớn lắm nhưng rất thu hút, bài biện hài hòa khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu, thoải mái! Thủy Băng Tuyền này thật có nhiều điểm bất ngờ!

“Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, mời vào” Bên này Tiểu Song cũng vừa dẫn hai người đi vào.

Thủy Huyền Việt lên nhìn qua Giang Dĩ Bác, sắc mặt bỗng chốc đỏ bừng, tay chân luống cuống. Hắn đã sớm quên mất đây chính là Đông Uyển mà hắn không thèm tới.

“Ngọc nhi thỉnh an các vị” Thủy Băng Ngọc khéo léo hành lễ trước các nam nhân đang an tọa, nhờ mẫu thân thường dẫn nàng ra ngoài yết kiến nhiều người nên đối với ba người ở đây, nàng hiển nhiên cũng biết.

“Tứ thiếu thư không cần đa lễ” Giang Dĩ Bác vươn tay ra ý nâng Thủy Băng Ngọc lên.

Thủy Băng Ngọc ngẩng đầu nhìn Giang Dĩ Bác một dáng vẻ quân tử khiêm nhường, liền đứng thẳng thẳng lên, hai má hơi đỏ ửng. Giang thiếu gia là người rất tốt! Là người tốt nhất mà nàng từng gặp qua. Hơn nữa đối nhân ôn hòa, làm nàng có cảm giác thân thiết như ca ca.

“Thủy phủ có khả năng để cho hai vị Giang thiếu gia, Vân thiếu gia đến viếng thăm, phụ thân ta chẳng phải nên mở rộng cửa đón tiếp hay sao?” Thủy Băng Tuyền đang tiến đến.

“Tuyền nhi...” Nhìn Thủy Băng Tuyền đang đến, Trương Quang Duệ đứng lên, nhìn Thủy Băng Tuyền đi qua. Giọng nói có chút kích động, từ lúc nhìn bức thi họa hôm qua, đây là lần đầu tiên hắn gặp lại Thủy Băng Tuyền. Hắn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng. Vì thế từ sáng sớm hắn đã tới đây, nhưng nàng không tiếp? Bây giờ, hắn đi cùng Giang Dĩ Bác, Vân Tại Viễn, thì ngược lại, nàng chịu gặp?

“Biểu ca, mời ngồi” Thủy Băng Tuyền trực tiếp đi đến ghế đầu tiên dành cho chủ nhân rồi ngồi xuống, ánh mắt lại hướng về phía hai người nàng không quen biết. Nam nhân tuổi con rất trẻ, vừa nhìn đã biết là kiểu ăn mặc của kẻ nhà giàu, khuôn mặt lại có chút quen quen... Đôi mắt, đúng, đôi mắt hắn rất giống đôi mắt của Thủy Băng Tuyền, mắt phượng dài, hẹp, con ngươi hơi lớn... Vị này hẳn là Thủy phủ Tam thiếu gia, Thủy Huyền Việt, anh em cùng mẹ với Thủy Băng Ngọc? Nhị phu nhân là mỹ nhân, Thủy Toa Lâm cũng tuấn mỹ khôn cùng, con do hai người sinh ra tự nhiên không xấu. Nếu như lớn hơn bốn năm tuổi gì đó, Thủy Huyền Việt cũng sẽ là một nam nhân vô cùng thu hút. Có điều, bây giờ trong mắt nàng, hắn chỉ là một đứa trẻ, không thể xem là một nam nhân được!

“Không biết hai người đến Đông Uyển có chuyện gì không?” Tầm mắt chuyển tới nữ tử ngồi bên cạnh, nàng chính là Thủy Băng Ngọc, người được lợi nhiều nhất trong vụ Thủy Băng Tuyền bị từ hôn? Hai tháng sau sẽ cử hành đại hôn trở thành bát hoàng tử phi? Đôi mắt trong vắt tựa hồ nước mùa thu, lấp lánh như sao trên trời. Lúc này trong đôi mắt ấy là vẻ e lệ, hồ thẹn còn có chút ít hưng phấn, vui vẻ.

“Tam...tam tỷ” Thanh âm của nàng thanh khiết, lại có chút căng thẳng, mắt nhìn chằm chằm Thủy Băng Tuyền. Sự hồi hộp của nàng cũng đánh thức Thủy Huyền Việt đang đi vào cõi thần tiên, tâm tư hắn liền chuyển biến, bộ dạng lại giống như gà mái bảo vệ Thủy Băng Ngọc phía sau, tay chỉ vào Thủy Băng Tuyền một cách vô lễ, miệng tức giận quát mắng: “Hôm nay có ta ở đây, ngươi...đừng hòng hiếp đáp Ngọc nhi.”

Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dạng gà mái và gà con của hai người, tự hỏi hai kẻ này đầu óc có phải có vấn đề không? Cũng đâu phải nàng mời bọn họ đến chứ? Là bọn họ tự tới nói muốn gặp nàng? Sao lại chuyển thành nàng dọa họ?

Ánh mắt chuyển động, dư quang vừa đến Vân Tại Viễn, Thủy Băng Tuyền liền cười thầm, trên mặt lại hiện lên vẻ mát mẻ: “Đồng nhân bất đồng mệnh (mỗi người một số mệnh), có ca ca thật tốt! Ca ca bảo vệ muội muội, nhìn sao cũng là một bức tranh thật đẹp.”

Thủy Huyền Việt nhìn nét mặt buồn bã mất mát của Thủy Băng Tuyền, trong lòng hiện lên nghi hoặc! Hắn chưa từng nhìn kỹ tam tỷ, trước đây chỗ có nàng, tuyệt sẽ không có bọn hắn, bây giờ nhìn bộ dạng buồn bã ấy, không hiểu sao trong lòng hắn lại cảm thấy có gì đó không được tự nhiên. Đại ca, nhị ca đều bị phụ thân đưa lên núi học nghệ một năm mới trở về một lần, tới giờ cũng chưa hề gặp nàng. Có lẽ Tam tỷ đang oán giận đại ca, nhị ca không quan tâm tới nàng? Hừ! Nàng cũng không giấu lại mình ngày thường hành xử ra sao? Còn muốn người khác bảo vệ?

Vân Tại Viễn ho nhẹ một tiếng, Thủy Băng Tuyền này quả là thù dai, đây rõ ràng là đang trào phúng hần mà?

Nghe được Thủy Băng Tuyền nói, Trương Quang Duệ vốn tầm mắt đang hướng về phía Thủy Băng Tuyền liền giật mình một cái, lập tức nhìn đi hướng khác. Tuyền nhi là đang chỉ trích hần chưa từng bảo vệ nàng sao? Trong lòng Tuyền nhi đối với hần đúng là còn có bất mãn. Hần quả thực không làm tròn trách nhiệm của người đại ca.

Không để ý đến bầu không khí quái dị trong phòng khách, Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng phân phó Hương Hàn: “Hương Hàn, dâng trà”

“Dạ, tiểu thư”

“Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, mời ngồi” Hương Hàn thỉnh hai người đang đứng giữa phòng khách ngồi xuống.

Thủy Băng Ngọc ngồi xuống, vốn định mở miệng, nhưng lại thấy có nhiều người như vậy nên đành e lệ cúi đầu không nói gì.

“Tuyền nhi, muội vì sao phải vội vàng về phủ như vậy?” Trương Quang Duệ khôi phục lý trí, hỏi.

Đương nhiên là để né người rồi! “Thủy phủ là nhà của Tuyền nhi, muội quay về nhà có gì sai?” Thủy Băng Tuyền tiếp nhận chén trà của Hương Hàn đưa tới. Hơi hé nắp ra, nhẹ nhàng thổi lá trà trong chén.

Trương Quang Duệ giật giật mí mắt, nói không ra lời...Tuyền nhi về nhà là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên), chẳng lẽ còn phải bẩm báo với hần? Là hần tự mình rối loạn!

Giang Dĩ Bác nhìn thoáng qua Trương Quang Duệ đang bị cấm khẩu, lại nhìn qua Vân Tại Viễn vẻ mặt không được tự nhiên, lòng thầm bội phục Thủy Băng Tuyền, nàng đặc biệt tới không ngờ, lời nói dường như vô tình nhưng lại cố ý như thanh kiếm sắc bén đâm vào người nghe.

“Tam tiểu thư, Dĩ Bác không mời mà đến, quấy rầy tiểu thư, xin tiểu thư lượng thứ!” Nhìn nàng thản nhiên tự tại ngồi thổi lá trà, Giang Dĩ Bác âm thầm đánh giá, trang phục hồng phấn, làm nổi bật làn da trắng nõn, mịn màng, mi dài rũ xuống che khuất đôi mắt phượng sắc sảo, mũi cao, đôi môi đỏ mọng nhấp nhấp nước trà.....Mỗi lần gặp nàng, tựa hồ đều thấy sự khác biệt trên người nàng? Ánh mắt lại rơi xuống cái cổ, trời nóng như vậy? Sao nàng lại quấn khăn choàng cổ?

“Nói thẳng vào vấn đề luôn đi” Nhấp nhấp một ngụm, trà này nóng quá. Tên nam nhân này nói lời vô nghĩa, sợ quấy rầy nàng? Vậy vì sao còn đến?

Nghe Thủy Băng Tuyền nói, Giang Dĩ Bác hơi chớp mắt, miệng cười càng rộng: “Tam tiểu thư thật là người sáng khoái, Dĩ Bác hồ thẹn không bằng, hôm nay tại hạ đến vì bức họa tuyệt thế của Tam tiểu thư để tại Đệ nhị lâu.” Giang Dĩ Bác vẫn nhìn chằm chằm Thủy Băng Tuyền, không bỏ qua một biến hóa nào trên mặt nàng.

“Bức họa? Giang thiếu gia, người đang nói bức họa nào vậy?” Thủy Huyền Việt không nén được, liền lên tiếng. Cũng không thể trách hần được, từ khi vào đây, hần luôn hiếu kỳ vì sao Giang Dĩ Bác lại đến gặp Tam tỷ, nhưng vẫn cố giữ im lặng? Bây giờ lại nghe nói đến bức họa? Hần thật không chịu nổi nữa nên mới thốt ra lời.

“Ca...” Thủy Băng Ngọc cẩn thận lùi cánh tay của Thủy Huyền Việt, ý bảo hần đừng lên tiếng.

Lúc này, Vân Tại Viễn nhìn thoáng qua huynh muội hai người này, khóe miệng cong lên: “Tam tỷ hai người là kỳ tài nữ tử, hôm qua ở Đệ Nhị lâu đã vẽ ra một bức tranh tuyệt thế kinh thiên động địa” Thủy Băng Tuyền không phải thích giấu tài sao? Hần muốn xem nàng giấu thể nào đây?

“Bức họa đó thì sao?” Thủy Băng Tuyền thản nhiên hỏi.

“Dĩ Bác thật xấu hổ, bức họa đã bị người ta lấy cắp.” Giang Dĩ Bác thản nhiên nói, cũng không thấy có chút lo lắng nào. Dù là Phong Cô Tình, hần cũng nhất định lấy lại được bức họa.

“Vậy?” Thủy Băng Tuyền trừng mắt nhìn, bị mất cắp? Hần không phải là muốn nàng vẽ lại bức khác đó chứ? Hần trong mắt nàng cũng chưa có mặt mũi đến mức đó!

“Tam tiểu thư dường như không quan tâm?” Giang Dĩ Bác nhíu mày hỏi.

“Đã mất thì cũng mất rồi, dù sao cũng chỉ là một bức họa.” Chẳng lẽ đi báo quan? Nếu như là ở hiện đại, tranh của nàng bị đánh cắp thì mười người sẽ có tới chín người báo cảnh sát.

Chỉ là một bức họa? Giang Dĩ Bác sắc mặt ngưng trọng vài giây rồi lại thản nhiên nâng chén trà lên uống! Nàng có biết bức họa kia sắc sảo tuyệt thế, là một báu vật vô giá?

“Tuyền nhi học tài nghệ từ ai?” Trương Quang Duệ vội vàng lên tiếng hỏi, Tuyền nhi không phải không thích học sao? Đã đuổi hết không biết bao nhiêu thầy dạy, vậy tài năng kinh thế đó là do ai dạy dỗ?

“Kiếm kiều Đại học (tức là đại học Cambridge)” Lời nàng nói là thật, những gì nàng từng học người thường không thể tưởng tượng nổi, ai bảo nàng có chỉ số thông minh cao thái quá, lại có bà mẹ tình tính càng kỳ dị hơn?

“Kiếm kiều Đại học là kỳ tài phương nào?” Không chỉ mình Trương Quang Duệ mà tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy kỳ quái, đây là lần đầu tiên bọn họ mới nghe thấy cái tên này! Nếu như bọn họ kiến thức nông cạn, chưa từng gặp qua thì hẳn cũng phải nghe nói tới chứ, đằng này... Vân Tại Viễn nhìn Giang Dĩ Bác, thấy trên mặt hắn cũng một dạng mờ mịt, xem ra ngay cả Giang Dĩ Bác cũng không biết.

“Các người tới đây, là để hỏi ta học tài từ ai sao?” Dù nàng có nói ra thì bọn họ sẽ hiểu chắc? Ngay ở hiện đại, người có thể hiểu được hết con người nàng cũng cực kỳ ít... Hơn nữa, tình tính thật sự của nàng, những người hiểu được chắc hẳn cũng tự nghĩ bản thân mình bị điên rồi!

Đôi khi nàng thực mong muốn tế bào não của nàng đình công chút ít: Dừng não quá độ, sẽ sớm chết não mất! Nhưng mà nếu không sử dụng đầu óc, tế bào não sẽ trở nên đình trệ, mỗi năm lại dần đi một ít. Thế nên, những người biết rõ nàng đều nói nàng là đang trên đường đi tự sát! Bởi vì nàng hoạt động não bộ không biết mệt!

36. Q.1 - Chương 36: Âm Mụ

Edit: Boringrain

“Tuyền nhi...” Trương Quang Duệ vội vàng lên tiếng định giải thích, nhưng lại bị Vân Tại Viễn cắt ngang.

“Chẳng lẽ Thủy tam tiểu thư sợ chúng ta biết điều gì sao? Thế nên mới úp úp mở mở như vậy?” Vì La Y, hẳn nhất định phải tìm hiểu tất cả về nữ nhân này mới được.

Thủy Băng Tuyền kéo khéo miệng thành một đường cong tuyệt mỹ, Vân Tại Viễn này là đang bày ra bộ dạng không nắm được đuôi nàng sẽ không buông tay sao?

“Vân công tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không ngờ lỗ tai lại có vấn đề, thực là đáng tiếc.”

Vân Tại Viễn trợn mắt, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, hỏi lại: “Tam tiểu thư vì sao lại nói vậy?”

“Ta chẳng phải đã nói rồi sao, tài học của ta là từ kiếm kiều đại học, thế nào? Ta nói không đủ rõ ràng hay sao?” Nhìn thoáng qua thần thái bình tĩnh của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền thản nhiên cười: “Giang công tử, công tử nói thử xem?”

Giang Dĩ Bác đưa mắt nhìn Vân Tại Viễn rồi lại chuyển hướng về phía Thủy Băng Tuyền: “Tam tiểu thư nói phải, có điều hôm nay Dĩ Bác tới đây là muốn thỉnh giáo Tam tiểu thư.”

“A! Vậy phải xem công tử muốn thỉnh giáo ta chuyện gì?” Thủy Huyền Việt cùng Thủy Băng Ngọc nghe thấy giọng điệu ung dung thản nhiên của Thủy Băng Tuyền mà giật mình, không dám tin vào tai mình! Tam tỷ thật sự quá cuồng vọng, lời như vậy cũng dám nói ra?

“Không biết Tam tiểu thư có hứng thú cùng Dĩ Bác đánh một ván cờ không?” Ván cờ của nàng cứ luôn lẫn quẩn trong tâm trí hắn, hắn thật sự muốn tìm hiểu rõ ràng.

Thủy Băng Tuyền cười thầm trong lòng, giỏi ột Giang Dĩ Bác! Người này inh hơn Vân Tại Viễn gấp mười lần! Đã vậy, nàng cũng muốn nhìn xem hẳn rốt cuộc tài giỏi đến đâu? Hai bên đều có mục đích, thì có chi không thử một chút chứ? Nghĩ vậy, Thủy Băng Tuyền đứng dậy, nhìn thoáng qua Hương Hàn, rồi nhìn lại Giang Dĩ Bác đưa tay tỏ ý mời: “Giang công tử, thỉnh”

“Tam tiểu thư thỉnh” Giang Dĩ Bác sắc mặt không chút thay đổi, cũng đứng dậy hướng Thủy Băng Tuyền gật đầu.

Nhìn bóng dáng hai người đi ra, trên mặt Vân Tại Viễn, Trương Quang Duệ đều tỏ ra nghi hoặc!

“Vân công tử, Biểu thiếu gia, mời dùng trà!” Hương Hàn cung kính lên tiếng. Ý tứ là để cho họ hiểu, Thủy Băng Tuyền muốn một mình đánh cờ với Giang Dĩ Bác...

Trong lòng Trương Quang Duệ đột nhiên nảy lên chua xót, Tuyền nhi vì sao lại muốn cùng Dĩ Bác một mình đánh cờ? Hẳn là biểu ca của nàng, nhưng trong mắt nàng lại không sánh bằng Giang Dĩ Bác sao? Tuyền nhi và Giang Dĩ Bác? Bọn họ...

Trong đáy mắt của Vân Tại Viễn cũng hiện lên tia phức tạp không kém, khóe miệng lại cong lên một nụ cười như có như không! Lòng thầm nghĩ việc này Giang Dĩ Bác cầu còn không được?

Ở bên kia, Thủy Huyền Việt, Thủy Băng Ngọc thấy hai người cùng đi ra mà ghen hòng nhìn trôn trời...Dù rất muốn nhưng họ cũng biết là không thể theo sau được! Cả Vân công tử và Trương công tử đều bị ở lại phòng khách... Đây rõ ràng là không muốn bị làm phiền mà?

Bọn họ bây giờ đang làm cái gì ở ngoài sân ?

“Tiểu song, hầu hạ khách nhân dùng trà, ta mang trà đến lương đình cho tiểu thư và Giang thiếu gia.” Hương Hàn lên tiếng phân phó Tiểu Song đang đứng ngoài cửa.

Lương đình (chòi nghỉ mát) trong Đông Uyển

Đình có kết cấu hình tròn, tám trụ được khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, mái ngói lưu ly, ở mỗi góc đình là phần mái hiên cong lên, kiến trúc vô cùng thanh nhã! Bên trong đình có một bộ bàn ghế bằng đá, mặt bàn được trải vải gấm, trên đó đặt một bàn cờ, một ấm trà cùng hai cái chén sứ tinh xảo. Nha hoàn mang đến hai cái ghế dựa đặt vào trong đình rồi nhanh chóng lui xuống.

Thủy Băng Tuyền thông thả, chậm rãi đi từng bước trên con đường lát đá tới lương đình, vừa đi vừa thưởng thức những khóm hoa ở hai bên...

Giang Dĩ Bác dường như không thấy được cảnh sắc tươi đẹp bên trong vườn, mắt chỉ một mực chăm chú nhìn về người bên cạnh.

Quần dài màu hồng phấn, bóng dáng thướt tha mê hoặc, trên mặt ẩn hiện nụ cười như có như không khiến không ai có thể nhìn thấu lòng nàng. Đôi mắt phượng ánh lên tia sáng hấp dẫn lòng người! Nàng bí ẩn làm hẳn không thể dời mắt khỏi nàng.

“Sao lại nhìn đến ngây ngốc như thế?” Thủy Băng Tuyền thoải mái đi về phía trước, đầu hơi ngoái nhìn Giang Dĩ Bác, môi nở nụ cười ngọt ngào, phảng phất như làn gió xuân khiến người ta vô cùng thoải mái, dễ chịu. Lúc này, ánh mắt của nàng như một cô bé thơ ngây không hiểu thế sự, lại có chút nghịch ngợm, hiếu động...

Giang Dĩ Bác cũng không dời đi tầm mắt đang chăm chú nhìn nàng, nhẹ cười ra tiếng, thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Dĩ Bác quả thật xem đến ngây ngẩn.” Mỗi lần gặp nàng, hẳn lại bắt gặp một phong thái khác nhau của nàng, lại càng chìm đắm trong nụ cười mỉ mỉ hoặc của nàng.

Thủy Băng Tuyền hơi liếc mắt về bóng người đang rình coi phía xa, con người chớp chớp lay động, quyền rũ khôn cùng. Muốn điều tra ta sao? Ha hả, Vậy ta sẽ cho người xem cho rõ ràng!

Vừa nghĩ vậy, thân thể mềm mại liền tựa vào cánh tay phải của Giang Dĩ Bác, khuôn mặt khẽ cười e thẹn, cả người cứ thế ngã ra sau. Trong mắt Giang Dĩ Bác hiện lên tia cười nhẹ, nâng tay phải lên đỡ nàng, tư thế vô cùng mờ ám...

Hai người ôm nhau, khuôn mặt toát lên ý cười đầy thâm tình... Tào nên một bức tranh vô cùng xinh đẹp trong mắt kẻ đang ngậy người rình rập ở xa xa. Không...không thể nào? Tam tiểu thư cùng Giang công tử sao? Hèn chi Tam tiểu thư bị Lục hoàng tử từ hôn mà không buồn rầu thương tâm? Thì ra là đã có tư tình với Giang công tử? Chỉ là Giang công tử này lại xem trọng Tam tiểu thư sao? Đây...đây là chuyện không tưởng mà! Bùn mà cũng có thể với tới mây (đũa móc chồi mâm son)? Bùn này cũng thật lợi hại?

Không được, hẳn phải nhanh chân đến báo cho lão gia mới được...

“Người đã đi rồi” Giang Dĩ Bác nhìn xuống người trong lòng, đôi mắt bí hiểm của hắn khiến Thủy Băng Tuyền mỉm cười.

“Trong mắt ngươi, ta thấy có tia giáo hoạt.” Nam nhân này chính là một kẻ trong ngoài không đồng nhất điển hình (suy nghĩ, tính cách bên trong khác với biểu hiện bên ngoài)? Rất giống nàng! Toàn bộ trọng lượng thân thể nàng đều đặt trên cánh tay phải hắn, vậy mà mặt hắn cũng không hề biến sắc, còn nhàn nhã nhìn nàng. Ha hả, thật là nam nhân thú vị!

“Trong mắt Tuyền nhi, ta cũng thấy tia giáo hoạt.” Hắn vẫn biết có người nhìn lén, nhưng không hề quan tâm. Có điều... Màn vừa rồi khiến hắn rất vui vẻ! Tốt nhất là truyền ra cho cả thiên hạ đều biết, nàng và hắn có quan hệ với nhau, như vậy hắn sẽ càng vui vẻ hơn. Lòng thầm nghĩ mà môi khẽ nhếch lên thành một hình cung, ý cười hiện lên trên mặt.

Thủy Băng Tuyền đứng thẳng dậy, đi vào chòi nghỉ mát; “Không phải muốn chơi cờ sao?” Hắn giỏi thật, vừa có cơ hội là đã nhanh chóng rút ngắn cự ly. Mở miệng gọi nàng là Tuyền nhi dễ dàng như vậy? Tính toán giỏi lắm, không hổ là thương nhân!

Thủy Băng Tuyền vừa đứng lên, Giang Dĩ Bác hơi ngậy người. Trên cánh tay phải tựa như vẫn còn hơi ấm của nàng, thân thể mềm mại của nàng. Hàng mi rậm liền che đi tinh quang trong đôi mắt, từ từ thưởng thức mùi vị những sợi tơ vẫn vương vừa nảy sinh trong lòng.

“Ngươi không sợ Thủy lão gia lợi dụng chuyện này sao?” Người vừa rồi không cần nghĩ cũng biết là ai? Thủy lão gia lúc này chắc chắn hiểu kỳ muốn chết đi được ấy chứ? A, tuy rằng ông ta chưa có cách gì ép buộc nàng, nhưng quyết tâm gả nàng đi cũng không nhỏ! Hành động vừa rồi của nàng vô tình cho ông ta một mục tiêu, hơn nữa còn là một mục tiêu vô cùng tốt! Đỡ mắt công ông ta phải tìm kiếm!

“Vậy sao? Thủy lão gia vì sao lại lợi dụng chuyện này? Tuyền nhi cũng biết phải không?” Sải chân bước vào lương đình, khuôn mặt tiến gần tới khuôn mặt này, mắt nhìn nàng đầy thưởng thức. Nàng gọi phụ thân là Thủy lão gia? Chứng tỏ khoảng cách giữa nàng và Thủy lão gia thực sự rất lớn.

Hàng mi cong của Thủy Băng Tuyền hơi hướng lên, mắt phượng chăm chú nhìn khuôn mặt tà mị gần sát của nam nhân trước mặt. Ngũ quan phóng đại tuyệt mỹ như một bức tranh. Có điều bộ dạng tuyệt mỹ của hắn so với Phong Cô Tình tối qua lại hoàn toàn đối lập, đều là tuấn mỹ, khí chất lại không giống nhau, cảm giác cũng không giống.

“Ngươi muốn hôn ta sao?” Nhìn khuôn mặt càng ngày càng áp sát, Thủy Băng Tuyền hạ hàng mi che khuất ánh mắt đang hiện lên tia lạnh lẽo...

Bờ môi nàng khẽ động, hơi thở ấm áp phảng phất bên tai khiến hắn dè dặt thanh âm nhẹ nhàng ám muội: “Ta chỉ muốn gọi tên nàng thôi, Tuyền nhi”. Tính tình nàng ra sao, bây giờ hắn cũng chưa hiểu rõ. Không có vạn phần chắc chắn, hắn sẽ không đường đột! Chỉ một hành động sai lầm, sẽ làm nàng cách xa hắn. Đến khi đó hắn vất vả tâm cơ đến gần nàng chẳng phải đều uống phí ư?

Thông minh! Thủy Băng Tuyền cười khê: “Ngươi muốn theo đuổi ta sao?”

Giang Dĩ Bác lui người lại, ưu nhã ngồi lên ghế đối diện, ngón tay cầm lên một quân cờ đen, thờ ơ đặt lên bàn cờ trước mặt, mỉm cười nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền: “Không biết Dĩ Bác có cơ hội không?” Ván cờ lần trước, nàng đi quân đen xuống trước, nhưng lần này, nàng lại đi quân trắng. Xem ra đây cũng không phải là thói quen! Như vậy hẳn càng không dám lơ là.

“Nếu như ngươi có thể thắng ta một ván, ta có thể cho ngươi một cơ hội” Thủy Băng Tuyền vừa lên tiếng vừa tiện tay đặt một quân trắng lên bàn cờ.

Giang Dĩ Bác ngẩng lên nhìn nàng thật sâu, nói: “Dĩ Bác nhất định sẽ dùng toàn lực” Lại nhìn xuống vị trí nàng vừa đặt quân cờ, trong lòng nhanh chóng suy tính bước đi của nàng.

37. Q.1 - Chương 37: Thua

Edit: Boringrain

“Hoàng thượng, Lục hoàng tử đã quỳ ngoài điện rất lâu rồi!” Lưu công công cẩn thận lên tiếng.

Sĩ Đế nhướng mày lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến Lưu công công: “Lưu công công”

“Có nô tài” Sau khi đưa quý phi nương nương hồi cung, Lục hoàng tử trở lại, quỳ trước cửa gần hai canh giờ rồi (2 canh giờ=4 tiếng). Hôm qua là quý phi nương nương quỳ gối ngoài điện, hôm nay lại đến lượt lục hoàng tử, chuyện này khiến cả cung điện đều xôn xao, hoảng sợ! Ai ai cũng suy đoán chuyện gì đã xảy ra?

“Truyền hắc vào.” Tuy thần sắc hoàng thượng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng cả người vẫn tản ra uy nghi của bậc đế vương, đôi mắt sắc bén ẩn chứa hàn khí khiến Lưu công công không dám nhìn thẳng. Theo hoàng thượng nhiều năm như vậy, hắc hiển nhiên hiểu rõ hoàng thượng bây giờ đang vô cùng tức giận. Hy vọng hoàng thượng sẽ không nổi trận lôi đình với Lục hoàng tử.

“Truyền lục hoàng tử” Thanh âm của thái giám cất cao lên từng đợt từng đợt, truyền đến tận bên ngoài điện...

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Sĩ Đế nhìn thoáng qua Trữ Thiên Kỳ, cũng không cho hắc bình thân, chỉ thả quyển sách trên tay xuống, đứng dậy thông thả đi đến giữa điện. Dừng lại trước mặt Trữ Thiên Kỳ, ánh mắt bao quát nhìn người đang quỳ dưới đất.

“Muốn gặp trẫm có chuyện gì?” Thanh âm nhàn nhạt của Sĩ Đế làm Trữ Thiên Kỳ lòng thêm hoảng hốt. Hôm qua, phụ hoàng trách phạt mẫu phi, hôm nay hắc lại quỳ bên ngoài tận hai canh giờ mới có thể diện kiến phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại lạnh nhạt như vậy? Trong lòng âm thầm cân nhắc một chút, mới cẩn thận trả lời: “Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần quấy rối phụ hoàng, xin phụ hoàng thứ tội, chỉ là nhi thần quả thật có chuyện quan trọng muốn thỉnh cầu.”

“Nói đi”

“Dạ, nhi thần cùng Vân gia tiểu thư tình đầu ý hợp, mong phụ hoàng tác hợp.” Trữ Thiên Kỳ dập đầu cung kính nói.

Thanh âm vừa xong, trong điện liền trở nên im lặng đến lạ thường, Sĩ Đế không nói gì cả, tựa như không hề nghe thấy lời thỉnh cầu vừa rồi, thông thả ngồi xuống nhuỷ tháp, sắc mặt khó đoán, nhìn Trữ Thiên Kỳ.

Hai khắc lặng lẽ trôi qua nhưng phụ hoàng vẫn im lặng không nói gì, Trữ Thiên Kỳ cẩn thận lên tiếng: “Phụ hoàng...”, ánh mắt thấp thỏm nhìn Sĩ Đế, thấy Sĩ Đế cũng đang lặng lẽ quan sát hắc.

(hai khắc=30 phút)

“Là Vân gia bát tiểu thư?” Sĩ Đế rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Hồi bẩm phụ hoàng, đúng vậy.”

“Hôn ước của ngươi cùng Thủy gia tam tiểu thư ồn ào, ầm ĩ, khiến cả thiên hạ chê cười, việc này ngươi giải thích với trẫm thế nào đây?” Lòng dạ Thiên Kỳ quả thật thâm sâu. Hắc nhận thấy Thủy gia của Thủy Bằng Tuyên không thể trợ giúp gì ỉnh, liền chuyển qua Vân gia!

“Phụ hoàng thứ tội!” Trữ Thiên Kỳ vội vàng dập đầu xuống đất thỉnh tội, lòng lại thầm nghĩ, chuyện từ hôn phụ hoàng chưa từng ra mặt phản đối, Vì sao bây giờ lại lôi chuyện cũ ra chất vấn hắc?...Đây...là có ý gì?

“Hôn ước của người và Thủy phủ đã định từ lâu, người lại kiên quyết từ hôn, mang danh bội bạc. Thân là nam nhân, đây là chuyện tối kỵ, huống hồ người lại là người của hoàng gia? Vậy mà đến hôm nay, người cũng chưa từng gặp trăm để thỉnh tội, Thiên Kỳ, trăm đối với người vô cùng thất vọng.”

Rõ ràng là hối tội, nhưng giọng nói lại không hề có chút giận dữ. Trữ Thiên Kỳ hạ mi mắt xuống, bây giờ phụ hoàng quay ra chất vấn, hắn đã hiểu rõ, thái tử trong lòng phụ hoàng chắc chắn không phải hắn! Nếu không phụ hoàng sẽ không ngồi im xem hắn giải quyết hôn sự với Thủy gia như thế nào! Hắn thật ngu xuẩn, vì sao lại không thấy dụng tâm của phụ hoàng chứ?

Phụ hoàng biết rõ trong tay lão thừa tướng có thánh chỉ, nhưng lại không đứng ra ngăn cản hắn từ hôn, đó là muốn dùng thánh chỉ buộc hắn cưới Thủy Băng Tuyền, hơn nữa cũng khiến hắn mất mặt với người trong thiên hạ. Đến lúc đó, hắn sẽ vì cái gánh hôn sự này mà không thể không rời khỏi kinh thành... Phong làm Bắc Vương! Thế nhưng phụ hoàng không ngờ tới Thủy Băng Tuyền lại đột nhiên đồng ý hủy hôn? Hàn khí trong lòng Trữ Thiên Kỳ lại dâng lên dâng lên từng chút khiến cả cõi lòng hắn đóng băng.

“Nhi thần biết tội” Hắn thật sự biết tội, là tội quá tự tin, tin rằng hắn chính là chân mệnh thái tử. Cho nên mới muốn từ hôn Thủy Băng Tuyền, không ngờ lại trở thành nhược điểm để phụ hoàng hỏi tội ngược lại... Trong lòng thầm cười nhạo chính mình.

“Trăm cũng không phải phản đối hôn sự với Vân gia.” Dời tầm nhìn khỏi người đang quỳ trong điện, Sỉ Đế thầm than một tiếng rồi nhắm mắt lại.

“Thỉnh phụ hoàng nói rõ” Thanh âm của Trữ Thiên Kỳ không nén được bi thương. Giờ phút này trong lòng hắn hoàn toàn không có chút tuyệt vọng, mà là thất vọng! Hắn thất vọng vì hóa ra trong lòng phụ hoàng hắn chẳng là gì cả?

“Vân tiểu thư là trắc phi, Thủy tam tiểu thư làm chính phi! Trăm đợi tin tốt của người tại thọ yến mừng sinh nhật hoàng hậu. Lui ra đi!”

Trữ Thiên Kỳ cau khóe miệng lên như vầng trăng lạnh, che khuất đi tinh quang bén nhọn trong mắt. Phụ hoàng, người muốn làm khó nhi thần hay là đang muốn ngăn chặn nhi thần?

.....

Bên trong lương đình, Đông Uyển, Thủy phủ

Giang Dĩ Bác chăm chú nhìn ván cờ trên mặt bàn, tập trung suy nghĩ, ánh mắt thận trọng chưa từng có, ngón tay thon dài cầm một quân cờ nhẹ nhàng thả xuống.

Trái ngược với vẻ trầm tư của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền lại tỏ ra một bộ dáng ung dung tự tại, ánh mắt nhàn nhã ngắm hoa bên ngoài, thỉnh thoảng mới liếc mắt nhìn lên bàn cờ trước mặt.

Nhìn thoáng qua Giang Dĩ Bác đang ngồi suy nghĩ phía đối diện, Thủy Băng Tuyền âm thầm tán thưởng, kỹ nghệ của Giang Dĩ Bác quả thật cao thâm, nếu không phải dụng phải nòng, có thể nói là cao thủ trong các cao thủ.

Nhìn hắn đặt quân cờ xuống, Thủy Băng Tuyền cười khê: “Người thua rồi.” Biết rõ sẽ thua, nhưng vẫn đi bước cờ này, đủ thấy tác phong hành sự của hắn.

Giang Dĩ Bác ưu nhã nâng chén trà trên bàn, chậm rãi thưởng thức, một lúc lâu mới lên tiếng: “Thắng bại sớm đã định, nhưng không đến cuối cùng, Dĩ Bác nhất định sẽ không từ bỏ, đơn giản là vì một lời hứa của tam tiểu thư.” Nàng nói nếu hắn thắng nàng, nàng sẽ cho hắn cơ hội. Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ! Hắn không thắng nổi nàng! Có điều hắn vẫn muốn tận lực đi đến hết ván cờ. Nhìn dung nhan tươi cười của nàng như đóa hoa nở rộ. Giang Dĩ Bác giật mình, thất thần...

“Thế nào? Tự tôn bị đả kích nên không chịu nổi sao?” Thấy Giang Dĩ Bác ngồi đờ ra, Thủy Băng Tuyền hơi nghiêng đầu qua liếc mắt nhìn hắn.

Trên mặt Giang Dĩ Bác hiện lên ý cười làm cho khuôn mặt vốn trầm tĩnh lại hiện lên nét đẹp tuần mỹ, đôi mắt sâu không thấy đáy, sắc môi hơi hồng câu lên thành một vòng cung ưu nhã: “Dĩ Bác chỉ nuôi tiếc vì thua câu nói kia của Tuyền nhi.”

Thủy Băng Tuyền hơi nhích đuôi mày, vẻ mặt tràn đầy ý cười: “Thật đáng tiếc, nhưng ta cũng không thể làm gì, Mời...” Nói rồi nâng chén trà lên thông thả uống, cũng không nhìn đến hắn.

Đặt chén trà xuống, Thủy Băng Tuyền hướng Giang Dĩ Bác nói: “Kỳ nghệ của ngươi thật ra rất tốt, tin rằng trong thiên hạ không có mấy người có thể so được.” đây là lời thật lòng. Chơi cờ là thứ duy nhất nàng cảm thấy hứng thú, tự nhiên sẽ dốc lòng học hỏi và nghiên cứu. Mà Giang Dĩ Bác thua nàng chỉ vồn vện vài bước, đủ thấy hắn thông minh, tài trí cỡ nào.

“Cho đến nay, trong số người cùng Dĩ Bác đánh cờ, chỉ có Tuyền nhi mới khiến Dĩ Bác thua tâm phục khẩu phục” Hắn chăm chú nhìn nàng, cũng chăm chú nói.

“Ha hả, chúng ta hôm nay xem như không đánh không quen.” Thủy Băng Tuyền vừa nói vừa đưa tay ra. Nàng thích giao tiếp với người thông minh, như vậy sẽ không làm hao phí tinh lực của nàng. Hơn nữa... Sau này, hắn cũng có chuyện cần nhờ hắn trợ giúp? Dù sao ở thời đại này, nàng là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng, vì sự nghiệp nhân hạ tự tại sau này, nàng phải mượn chút thể lực, làm chơi ăn thật. Cũng là tiết kiệm không ít thời gian của nàng. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là...mùa hè sắp tới, nàng còn muốn “nghỉ hè” nữa. (nguyên văn là “hạ miên” tức là “ngủ hè”, mà mình không có cái khái niệm ngủ hè đó, nên mình sửa là nghỉ hè.)

Giang Dĩ Bác nhìn cánh tay đang vươn ra của nàng, ánh mắt nghi hoặc.

“Nào, đưa tay phải ra” Thủy Băng Tuyền cười thầm, đây chính là chứng tỏ tình bằng hữu của nàng!

Lời nói ra làm Giang Dĩ Bác hơi nhướn mi, nhưng vẫn gơ tay ra. Thủy Băng Tuyền tươi cười vô cùng phóng khoáng, tay phải đưa tới: “Mong là chúng ta có thể trở thành bằng hữu.” Nam nhân này có đủ tư cách trở thành bằng hữu của nàng.

Nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, Giang Dĩ Bác lần thứ hai thất thần...Bằng hữu sao? Hắn không chỉ muốn làm bằng hữu của nàng!

38. Q.1 - Chương 38: Động Tâm

Edit: Boringrain

“Ngươi thắng hay thua?” Thấy Giang Dĩ Bác vừa lên xe đã nhắm mắt dưỡng thần, Vân Tại Viễn cảm thấy tò mò không thôi, liền lên tiếng hỏi. Hắn muốn biết Thủy Băng Tuyền thật sự có thể thắng Dĩ Bác?

“Thua” Trên đời có một nữ nhân như nàng? Cũng làm cho hắn thấy kinh sợ. (kinh ngạc+khiếp sợ)

“Thật sự thua?” Thua sao? Thật như vậy sao? Vân Tại Viễn nhìn Giang Dĩ Bác chằm chằm, muốn nhìn xem trong mắt hắn có ý bốn cột gì không!

“Viễn...Ngươi nói rất đúng, ta thực sự đã động tâm.” Ánh mắt hắn bắn ra thứ ánh sáng khiến người khác thấy chói mắt, thần sắc vô cùng chăm chú, lòng thầm nghĩ, nàng không như những nữ tử bình thường khác, đoạn đường đi vào lòng nàng, có lẽ sẽ là đoạn đường cam go nhất trong đời hắn.

Ánh mắt Vân Tại Viễn lóe lên tia sáng: “Ngươi muốn cầu hôn sao?” Giang Dĩ Bác cầu hôn Thủy Băng Tuyền, đây quả là một tin tức kinh thiên động địa? E là không chỉ kinh thành mà cả thiên hạ đều bị chấn động!

Khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Dĩ Bác hiện lên ý cười trầm tư, nếu hắn thật sự tới cửa cầu hôn, nàng sẽ đáp ứng sao?

“Nếu như ngươi cầu hôn, Thủy lão gia chắc sẽ vui mừng tới nỗi không nói nên lời ấy chứ. Ta cũng thật sự chờ mong tình huống đó nha!” Có thể kết thông gia với Giang phủ, người trong thiên hạ e là mơ cũng không dám mơ tới.

“Trong mắt nàng, Thủy lão gia không là gì cả.” Hấn không muốn làm nàng chán ghét, hấn muốn nỗ lực thu phục trái tim nàng. Mà việc này không thể nóng vội được.

“Thủy Băng Tuyền sẽ cự tuyệt ư?” Thủy Băng Tuyền không phải nữ nhân bình thường, hấn hiểu điều đó, hấn cũng tin nàng có khả năng khiến Dĩ Bác động tâm, hấn chỉ là không tin nàng sẽ cự tuyệt,

Giang Dĩ Bác không đáp lời, khóe môi hơi nhếch lên, nàng sẽ không cự tuyệt, nhưng sẽ đưa ra điều kiện mà hấn không thể làm được. Trừ khi bức nàng gả cho hấn, nhưng nếu hấn làm vậy, tin chắc là sẽ không đạt được kết quả gì cả, lại còn khiến nàng nổi giận.

“Viễn, nếu đã biết tâm ý của ta, như vậy...Cái gì nên làm? Cái gì không nên làm? Ta nghĩ Vân gia nên cân nhắc kỹ càng”

Vân Tại Viễn sắc mặt cứng đờ, nhãn thần phức tạp nhìn Giang Dĩ Bác. Dĩ bác là đang cảnh báo hấn? Cũng là cảnh báo với Vân gia sao?

“Chỉ cần không chạm vào nàng, Vân gia làm gì, ta cũng không có ý kiến.” Thanh âm của Giang Dĩ Bác nhàn nhạt nhưng mang ý cảnh cáo khiến Vân Tại Viễn cười khổ. Vân gia đứng hàng thứ hai trong ngũ đại thế gia, nhưng so với nhất đại thế gia của Giang Dĩ Bác còn cách một khoảng rất xa, có thể nói là có Giang gia mới có Vân gia, vì vậy Vân gia hiển nhiên không thể đối địch với Giang gia.

“Ta biết rồi” Ai có thể nghĩ ra chứ, nữ nhân ngu ngốc đệ nhất kinh thành lại có thể khiến cho Giang Dĩ Bác động tâm? Sợ rằng không ai có thể đoán nổi? Truyền ra ngoài cũng chưa chắc có người tin.

Thủy Băng Tuyền, người rút cuộc là nữ nhân như thế nào đây? Người có biết mình đã ảnh hưởng tới toàn cục như thế nào không? Vân Tại Viễn trầm nghĩ.

Vừa hồi phủ, Trữ Thiên Kỳ lập tức đi đến thư phòng, sắc mặt vô cùng tồi tệ, theo sau còn có Đông quân gia.

Nhìn sắc mặt Lục hoàng tử, Đông quân gia liếc mắt qua bọn hạ nhân bên ngoài, ý bảo lui xuống hết, xem ra trong cung đã xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không, Lục hoàng tử bình thường trầm lặng sẽ không tỏa hàn khí bức người đến như vậy.

Trữ Thiên Kỳ đứng giữa thư phòng, đưa lưng về phía cửa, bóng dáng âm u, tĩnh mịch.

“Trong cung đã xảy ra chuyện gì sao? Lục hoàng tử?” Đông quân gia cẩn thận hỏi.

“Đông sư phụ, thì ra bản cung không phải là tân đế trong lòng phụ hoàng.” Trữ Thiên Kỳ quay người lại, ánh mắt u ám nhìn người đối diện.

Người được xưng là Đông sư phụ, thân thể gầy gò, nếp nhăn trên mặt sâu hoắm như vết đao khắc, nhưng đôi mắt lại phát ra tia sắc bén không phải của một lão nhân bình thường.

Nghe Trữ Thiên Kỳ nói, Đông quân gia không hề tỏ ra khấn trương, mà ngược lại, bình tĩnh nhìn Trữ Thiên Kỳ: “Tại hạ to gan, nếu Lục hoàng tử đã không phải là tân đế trong lòng hoàng thượng, chẳng lẽ ngài chịu ngồi yên chờ chết sao?” Ông ta từ đầu đã thấy dã tâm làm hoàng đế của Trữ Thiên Kỳ mới quyết định đi theo hấn. Ở cạnh Trữ Thiên Kỳ lâu như thế, ông ta đương nhiên cũng hiểu rõ tâm tư của hấn.

Trữ Thiên Kỳ trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: “Bản cung đã quá sơ suất, bây giờ quan trọng nhất là điều tra xem ai mới là người mà phụ hoàng lựa chọn! Thất đệ trước giờ đều không ra khỏi phủ, Bác đệ tính tình nóng nảy, vẫn chỉ là một đứa trẻ. Phụ hoàng là muốn truyền ngôi cho ai trong hai người họ? Hay là trong số ba vị vương gia, có người phụ hoàng vừa ý?”

“Lục hoàng tử, tam vương đã đến đất phong, theo lý mà nói sẽ không có khả năng trở lại.” Thất hoàng tử và bát hoàng tử đều bị người của bọn hấn giám sát gắt gao, nhưng không hề có tin tức gì đáng ngờ cả? Xem ra hấn phải dùng tới con át sau cùng rồi, trong mắt hấn hiện lên một tia tính toán tàn nhẫn.

“Vậy...cũng chỉ có thể là hai người thất hoàng đệ và bát hoàng đệ thôi?” Trữ Thiên Kỳ nhú chặt mi, dáng vẻ trầm tư...Hấn cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được là chỗ nào?

“Đông sư phụ, người hãy dẫn dò bên dưới giám sát chặt phủ thất hoàng tử và phủ bát hoàng tử, còn có Tam vương khi nào đến kinh thành? Có tin tức gì phải lập tức báo cho bản cung.” Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu rốt cuộc là cái gì?

“Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt” Xem ra hắc cũng nên hành động sớm rồi. Lục hoàng tử không phải là hoàng đế được chọn sao? Như vậy...đến lúc đó sẽ càng...

Một âm mưu được dựng lên như thế...Sẽ làm thay đổi số phận của bao nhiêu người? Và làm thay đổi bao mối lương duyên?

Màn đêm dần buông xuống, ngàn vì sao trên bầu trời lấp lánh. Mặt trăng vơi vơi lơ lửng trên cao lặng lẽ chiếu sáng xuống thế gian, cũng lặng lẽ ngắm nhìn những số phận của những con người đang dần trôi theo dòng chảy. Dòng sông lấp lánh ánh trăng tựa con rồng bạc đang cuộn mình ngủ giữa kinh thành...Bên sông là con phố Đông tập nập nhất kinh thành, nào là thanh lâu, sòng bạc, tửu lâu....Ăn uống, chơi gái hay đánh bài loại nào cũng có...Dòng người náo nhiệt qua lại trên đường, khắp các thanh lâu, nhà trọ đâu đâu cũng thấp đèn sáng rực.

Kinh thành có hai thanh lâu lớn nhất, xứng với danh xưng “hố hút bạc”, đứng đầu chính là Mỹ Nhân viện, giống với tên gọi, bên trong toàn là mỹ nhân, là nơi mà nam nhân thích đến nhất.

Đứng thứ hai là Ý lệ lâu, tuy không thể sánh với Mỹ Nhân viện, nhưng việc làm ăn cũng không hề kém, đêm đêm khách đến chật ních.

Hai đại thanh lâu đều nằm trên con đường cái. Cũng góp phần làm tăng vẻ phồn hoa của phố Đông, đêm đến, tiếng cười đùa, í ới vô cùng náo nhiệt... Ngoài cửa của cả hai thanh lâu này đều có các cô nương xinh đẹp đứng gọi khách qua đường...

Bên trong một sương phòng bí mật của Ý Lệ lâu.

“Chủ nhân...” Đôi mắt quyến rũ của Ý Hồng hiện lên tia lo lắng nhìn nam nhân đang nằm trên nhụyễn tháp. Rõ ràng tao nhã tựa tiên nhân, nhưng tính tình lại khó nắm bắt, vô tình đến mức làm người khác sợ hãi.

“Ý Hồng, người lui ra trước đi, nơi này có chúng ta hầu hạ rồi.” Chiến Nhất nhìn vẻ mặt Ý Hồng vội lên tiếng kêu Ý Hồng ra ngoài, hắc đương nhiên biết Ý Hồng muốn nói cái gì, chủ nhân chủ động chọc vào Giang Dĩ Bác cũng làm hắc rất bất ngờ, nhưng mà chuyện chủ nhân đã quyết định từ trước đến nay bọn họ không có quyền hỏi. Điểm ấy hắc Ý Hồng nên sớm rõ ràng chứ?

“Dạ” Ý Hồng cắn răng đi ra ngoài. Nàng cũng biết Chiến Nhất là muốn cản không cho nàng nói.

Nam nhân nằm trên nhụyễn tháp, trung y màu trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc đen dài đến thắt lưng xõa tung ra. Hắc đột ngột đứng lên, ngón tay thon dài thắt lại đai lưng bị nới lỏng. Rồi cầm lấy cầm y tinh xảo trong tay của Chiến Tam mặc vào.

“Chủ nhân, người có muốn búi tóc lên không ạ?” Vừa nói, Chiến Tam vừa cung kính giơ cây trâm bạch ngọc ra trước mặt Phong Cô Tình. Cây trâm này vừa nhìn đã biết là một cây trâm thượng đẳng.

“Chủ nhân muốn ra ngoài ạ?” Thấy động tác của Phong Cô Tình, Chiến Nhất vội vàng định đi theo.

Phong Cô Tình cầm lấy cây trâm, nhanh chóng búi mái tóc dài lên, sau đó liếc mắt nhìn Chiến Nhất, Chiến Tam khiến hai người giật mình, vội dừng lại, chủ tử không muốn bọn hắc đi theo?

39. Q.1 - Chương 39: Khách Đến

Edit: Boringrain

Trên bầu trời, mặt trăng vừa sáng tỏ đó mà thoảng chốc đã khuất dạng đi đâu mất, chỉ còn lại mây đen đang ùn ùn kéo tới từ phía xa chân trời...

“Tiểu thư, có lẽ trời sắp mưa rồi, chúng ta trở về phòng thôi!” Hương Hàn ngẩng đầu nhìn lên, hậu viên mới đó còn sáng tỏ dưới ánh trăng mà cũng nhanh chóng chìm vào một màu đen.

Thủy Băng Tuyền cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhưng lại nói: “Không đâu, ánh trăng sẽ chóng trở lại thôi”. Đúng là mây đen đang che lấp đi ánh trăng, nhưng mà cũng không đến nỗi mưa.

“Thật sao?” Hương Hàn giọng nghi hoặc hỏi lại, nhìn lên trời lần nữa, lòng lòng trầm nghĩ, dù nàng thắc mắc vấn đề gì, tiểu thư đều có thể nhanh chóng trả lời như vậy? Quả nhiên, mây đen dần vơi đi, lộ ra ánh trăng sáng lấp lánh.

“Oa, tiểu thư, trên đời này không có chuyện gì mà người không biết cả!” Hương Hàn vừa nói vừa nhìn tiểu thư bằng ánh mắt khâm phục và kính trọng.

Thủy Băng Tuyền buồn cười nhìn qua Hương Hàn: “Đương nhiên có những thứ mà ta không biết!” Nàng dù thông minh thế nào cũng chỉ là một con người, dù nàng hiểu biết nhiều hơn so với người khác cũng không có nghĩa là cái gì cũng biết! Ví dụ như việc nàng đột nhiên xuyên không đến đây, đột nhiên gặp phải những chuyện ở thời đại xa lạ này, nàng thật sự không lý giải nổi. Vũ trụ bao la huyền bí chứa đựng nhiều thứ mà nhân loại không thể nào khám phá ra được.

“Trong lòng Hương Hàn, không gì có thể làm khó tiểu thư được.” Về cầm, nàng chưa từng được nghe qua tiếng đàn của tiểu thư, nhưng kỹ, nàng đã được lĩnh giáo, còn thư, lại càng không cần nhắc đến, bức họa kia ngay đến Giang thiếu gia cũng bị chinh phục, đủ thấy tài năng của tiểu thư.

“Không gì có thể làm khó ta sao? Không gì mà Thủy Băng Tuyền không thể làm được?” Thủy Băng Tuyền nghiêng ngẫm lời Hương Hàn nói, tại thời không xa lạ này, nàng có thể “không gì không làm được” hay không, nàng cũng không rõ, nàng chỉ biết bây giờ kinh thành đang chuẩn bị một trận phong ba bão táp.

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy ạ?” Nhìn đầy mắt Thủy Băng Tuyền ánh lên vẻ hứng thú, Hương Hàn hiếu kỳ hỏi.

Thủy Băng Tuyền chỉ vào ghế đá đối diện, ý bảo Hương Hàn ngồi xuống, rồi nói: “Những chuyện ta bảo người làm thế nào rồi?” Lòng thầm than nhẹ một tiếng. Nàng đã tính nhầm một nước cờ, hy vọng là còn có thể cứu vãn...

Hương Hàn cung kính ngồi xuống: “3 gian hàng đều đã mua xong, tiểu thư, ngày mai có thể nhận người vào làm được chưa ạ?” Cửa hàng vải bố đầu tiên dễ dàng mua được như nàng dự tính lúc đầu, nhưng hai gian bên cạnh thì phải tốn hơn nhiều. Có điều, chung quy lại, chi phí cũng không sai lệch mấy so với lúc nàng tính toán.

“Không, đợi thêm một thời gian nữa đã, tạm thời ba gian hàng đó người cứ để nguyên như vậy, chưa cần làm gì vội, trong khoảng thời gian này cũng không cần phải ra ngoài.”

Hương Hàn kinh ngạc nhìn tiểu thư, nàng rất muốn hỏi lý do vì sao, nhưng tiểu thư phân phó như vậy cũng tự có lý của người, nàng chỉ cần tuân lệnh: “Hương Hàn đã rõ rồi ạ.”

“Người không hiếu kỳ sao?” Chín mươi chín phần trăm những người nghe nàng nói đều có một phản ứng duy nhất, đó là hỏi: “Vì sao?”, nhưng phản ứng của Hương Hàn làm nàng hơi bất ngờ nhưng lại rất hài lòng, qua việc này, Hương Hàn xem như đã thông qua bài kiểm tra cuối cùng của nàng.

“Hương Hàn hiếu kỳ.” Nàng tuy hiếu kỳ nhưng trong lòng vẫn luôn ghi nhớ lời tiểu thư nói. Tự nhận thức giá trị của bản thân, nếu tiểu thư cho rằng nàng đáng được biết nguyên nhân, không cần hỏi, tiểu thư sẽ tự động nói cho nàng biết.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua, dường như thấy được cả suy nghĩ trong lòng Hương Hàn, cười khẽ một tiếng rồi nghiêm túc nói: “Hương Hàn, làm rất tốt, hãy nhớ kỹ suy nghĩ trong lòng người giờ phút này.”

“Dạ”

Thủy Băng Tuyền ưu nhã dựa người vào nhuỷ y, khuôn mặt nàng bị che khuất đi trong bong bóng của mái đình, khiến không ai có thể thấy được thần sắc trên khuôn mặt ấy.

“Tam vương về kinh, thọ yến của hoàng hậu, tân đế đăng cơ. Vốn dĩ vua nào sẽ có triều thần riêng của mình. Dù cho hoàng thượng hiện tại anh minh sáng suốt thì thay triều đổi vị cũng không thể tránh khỏi một trận tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu)”. Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt, chậm rãi nói.

“Ý tiểu thư là...” Hương Hàn ngẩng đầu lên, sắc mặt khiếp sợ nhìn Thủy Băng Tuyền!

“Xem ra ta đã vô tình bị vướng vào âm mưu triều chính của bọn họ” Tối qua là Phong Cô Tình, sáng nay lại đến lượt Giang Dĩ Bác đều nhắm tới chỗ nàng mà đến.

“Nhưng chuyện này cùng tiểu thư...” Đâu có quan hệ gì chứ?

Thủy Băng Tuyền im lặng, chăm chú nhìn ánh trăng, nàng nao loạn hai ngày nay đã làm ọi người thay đổi cách nhìn với Thủy Băng Tuyền, như vậy họ lại muốn qua lại với Thủy Băng Tuyền.

Đính hôn hai mươi năm nhưng đến bây giờ mới hủy bỏ hôn ước, cho thấy không phải Trữ Thiên Kỳ là kẻ đứng núi này trông núi nọ mà ngược lại, hắn đã làm hết sức! Thủy Băng Tuyền chỉ là con cờ trong ván cờ giữa Hoàng đế và Trữ Thiên Kỳ. Nàng cùng Giang Dĩ Bác đánh một ván cờ, dùng thế cờ nói lên vị trí hiện tại của nàng, cũng là thăm dò Giang Dĩ Bác, nàng không chỉ nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn, mà cũng nhìn ra được tâm ý của hắn.

Trữ Thiên Kỳ từ hôn, Thủy phủ tứ tiểu thư lại được tứ hôn cùng bát hoàng tử Trữ Thiên Khang, chuyện này cũng đủ để thấy cục diện hiện nay.

Nhà mẹ đẻ của Trữ Thiên Khang gia cảnh hùng hậu, hắn lại là đứa con được hoàng đế thương yêu, bất luận là phương diện nào cũng là người cực kỳ thích hợp với Thủy Băng Ngọc.

Lại nói nhị phu nhân xuất thân cũng là con cháu hoàng thất, vốn dĩ địa vị hiển hách, Thủy Băng Ngọc còn là thiên kim tiểu thư của Thủy phủ, chỉ hôn cùng Trữ Thiên Khang, chỉ có lợi chứ không có hại. Hơn nữa còn có thể dựa vào hôn sự này mà hạn chế thế lực của Trữ Thiên Kỳ.

Quan trọng nhất là, hiện nay, hoàng thượng đang cố gắng cân bằng thế lực của ngũ đại thế gia, mong muốn năm thế gia này kiềm chế lẫn nhau, có điều, không ai muốn gia tộc của mình yếu ớt, không thể chịu nổi một đòn, vậy là bọn họ ngầm ngầm phát triển thế lực. Qua một thời gian dài như vậy, hiển nhiên sẽ xuất hiện chênh lệch...

Giang Dĩ Bác tuy bên ngoài có quan hệ tốt với Trữ Thiên Kỳ, nhưng Giang gia tuyệt đối sẽ không trở thành thế lực chống lưng cho Trữ Thiên Kỳ. Vậy nên mới xuất hiện chuyện Trữ Thiên Kỳ và Vân La Y cảm mến nhau...

Với sự khôn khéo của Vân gia, hiển nhiên hiểu rõ tâm ý của Trữ Thiên Kỳ, nhưng họ lại tự nguyện dấn thân vào cuộc chiến này, điều này đồng nghĩa với việc không chỉ triều đình chịu phong ba bão táp mà các thế lực ở kinh thành cũng có thể chuyển hồi.

“Tiểu thư...” Nhìn qua thấy sắc mặt của Hương Hàn khê biến, giọng nói lại có chút khản trương, xem ra Đông Uyển lại có khách tới.

Thủy Băng Tuyền xoay người đối tư thế nằm, khuôn mặt vẫn bị khuất dưới ánh trăng: “Hương Hàn, người đi chuẩn bị nước tắm cho ta.” Thính lực của Hương Hàn bẩm sinh cực tốt.

“Tiểu thư” Tiểu thư bảo nàng rời đi, lẽ như người nọ làm gì bất lợi với tiểu thư thì sao đây? Tuy võ công của nàng không thể so với kẻ đó, nhưng ít ra nàng cũng có thể liều chết một trận.

“Cứ đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình.” Phong Cô Tình liên tục tiếp cận nàng nhất định có mục đích. Nàng bây giờ chỉ có thể lấy tĩnh chế động thôi.

“Dạ, tiểu thư” Hương Hàn xoay người rời đi.

Thủy Băng Tuyền ngồi thẳng dậy, cầm lấy miếng điểm tâm từ tốn cắn một cái, chậm rãi thưởng thức... Trong lòng lại đếm thầm mười, chín, tám, bảy, sáu...

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, Tuyền nhi” Một bóng người lướt qua nhanh chóng ngồi trên ghế đá bên cạnh nàng.

Mái tóc đen được búi lên bằng cây trâm bạch ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn phẳng phất ý cười như cũ, khác với bộ y phục trắng khiết như tiên nhân hạ phàm hôm qua, hôm nay hắn mặc một bộ cẩm y, làm cho hắn càng yêu mị hơn vài phần...

“Điểm tâm cũng không tồi, người có muốn nếm thử không?” Thủy Băng Tuyền bỏ phần điểm tâm còn lại vào miệng, nhàn nhạt bắt chuyện. Nàng và hắn đã thân quen đến mức có thể tự nhiên gọi tên của nàng như thế à?

Phong Cô Tình tà tứ cười: “Tuyền nhi là chuẩn bị riêng cho ta sao?” Ánh mắt như có như không khẽ liếc qua đĩa điểm tâm đặt trên bàn đá.

“Người còn chưa có phúc phận ấy.” Lại lấy thêm một miếng điểm tâm đưa vào miệng. Kể ra thì hắn cũng đoán đúng một nửa.

“Phải không?” Phong Cô Tình nhìn qua điểm tâm rồi cũng bóc lấy một miếng, bỏ vào miệng. Vừa cắn một cái, hàng lông mày liền chau lại, mùi vị ngọt quá, nữ nhân đều thích ăn loại điểm tâm ngọt như thế này sao?

“Về mặt của người nói cho ta biết người không thích mùi vị của món này.” Thủy Băng Tuyền cầm khăn nhẹ lau tay, thuận miệng hỏi. Cũng không uống công năng tổn sức chuẩn bị riêng cho hắn.

Phong Cô Tình nhìn Thủy Băng Tuyền, con người hơi chớp động, hàng mi rũ xuống, điểm tâm ấy không có độc! Nhưng vì sao sau khi ăn xong lại cảm thấy có chút đắng.

“Ngọt lắm đúng không? Trong ngọt lại có vị đắng? Có điều mùi vị cũng không tồi phải không?” Thủy Băng Tuyền ngồi thẳng người, khuôn mặt tỏa ra thần thái vui vẻ, sung sướng khi người gặp họa.

“Trong điểm tâm không có độc.” Phong Cô Tình nheo mắt lại đánh giá nữ nhân thần bí đang cười vui vẻ. Một người lần đầu gặp mặt có thể suýt chút lấy mạng hắn, nếu không phải là kẻ không não thì chính là người to gan, mà nàng hiển nhiên là loại thứ 2. Chỉ là...trong điểm tâm có vấn đề gì ư? Nhìn nàng tươi cười, Phong Cô Tình trầm nghĩ.

Nhưng...có vấn đề thì sao chứ? Hắn thích nàng to gan, nàng tính tình thất thường, dù không thể so với hắn...Nàng quả là một nữ nhân thú vị! Làm cho đoạn thời gian này của hắn cũng bớt nhàm chán!

40. Q.1 - Chương 40: Có Độc

Edit: Boringrain

“Đêm nay người đến gặp ta, chắc không chỉ đơn giản là muốn ăn điểm tâm của ta chứ?” Lại cầm một miếng điểm tâm đưa cho hắn, ý bảo hắn ăn. Đôi khi chỉ một chút sơ sẩy, cái giả phải trả là rất lớn! Tên này trải qua sinh tử trong chốn giang hồ không phải là không biết chứ?

Phong Cô Tình nhíu mày nhìn động tác của nàng, điểm tâm này có bí ẩn gì chứ?

Thủy Băng Tuyền nhún nhún vai: “Không dám ăn sao? Đành chịu thôi, hôm nay tâm tình ta rất tốt, ăn bánh ngắm trăng!” Nói rồi, đôi môi đỏ mê người khẽ cắn một miếng, ưu nhã thưởng thức...

Phong Cô Tình bắt lấy tay nàng, lựa chỗ nàng vừa cắn cũng cúi xuống cắn một miếng, con người đen hiện ý cười tà: “Ta sao có thể phụ tấm lòng của Tuyền nhi chứ?” Hắn suy nghĩ không biết điểm tâm có điều gì quỷ dị? Nàng là muốn hắn ăn hết đĩa điểm tâm khó nuốt này sao? Có phải chỉ đơn giản như vậy không?

Nam nhân à nam nhân! Trước mặt nữ nhân vĩnh viễn không có khả năng duy trì cảnh giác cao độ! Thủy Băng Tuyền nhìn hắn ăn hết miếng này đến miếng khác, hàng mi khẽ run, đáy mắt hiện lên tia lạnh lùng! Trên môi lại câu lên nụ cười trào phúng!

Rốt cuộc Phong Cô Tình cũng đã xử lý tới miếng cuối cùng, ngón tay ưu nhã đưa lên miệng phủi vụn bánh xuống, khuôn mặt đẹp đẽ lại tỏa ra ý cười quỷ dị: “Ta nghĩ chắc hẳn Tuyền nhi đang rất đặc ý?” Giữa trán

hơi nhíu lại, phảng phất ý cười như có như không, đôi mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Thủy Băng Tuyền vẫn khuất trong bóng tối.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã phát phát ồng tay áo, chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng đi tới rồi dựa vào người Phong Cô Tình đang ngồi trên ghế! Cảnh tượng thân mật tựa như đôi tình nhân.

“Vì sao lại cho rằng ta rất đặc ý?” Khuôn mặt thanh tú vương ý cười, hần nói đúng, tâm tình của nàng bây giờ thật sự rất tốt... Nhân thần dừng lại chỗ đĩa điểm tâm trống trơn, đó chính là thứ nàng chuẩn bị riêng để chiêu đãi hần!

“Bởi vì...” Phong Cô Tình đưa ngón tay lên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, lại tiến sát đến khuôn mặt nàng nói: “Bởi vì, đêm qua ta đã chọc giận nàng! Vì thế ...điểm tâm hôm nay một chút khẩu vị cũng không có, nhưng nàng lại bắt ta ăn cho bằng được.” Nữ nhân, có yêu mới có hận, mà nàng lại càng như vậy.

“Ha hã, nói như vậy, người tự nguyện thành toàn tâm ý của ta ư?” Thủy Băng Tuyền hất ngón tay của hần ra khỏi mặt nàng. Sắc mặt hơi lạnh nhạt: “Nếu đã biết, vậy còn không mau đi tìm thuốc giải, còn ở đây khoe khoang anh hùng với ta.”

Phong Cô Tình đôi mắt chợt lóe lên, ngoài miệng vẫn lộ vẻ cười: “Tuyền nhi thật sự là tuyệt tình!” Trong bụng truyền tới từng trận quặn đau khiến hần theo bản năng vận khí để áp chế. Nhưng dường như đây không phải là loại độc thông thường, hần đã không thể áp chế cơn đau trong bụng lại khiến cho chân khí trong cơ thể tán loạn... Phong Cô Tình hạ mắt xuống, hỏi: “Đây rốt cuộc là loại độc gì?” Hần tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, dù là loại độc gì, hần cũng đều có chút ít hiểu biết, hơn nữa hần nội công thâm hậu, độc, hần vốn dĩ không để vào mắt, thế nhưng... bây giờ, hần cảm thấy cơ thể như bị vặn xoắn lại, bụng đau không thể tả, sắc mặt cũng biến đổi, thoát nhìn vô cùng đau đớn.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã, xinh đẹp, ngồi trở lại ghế của mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phong Cô Tình, nàng ghét nhất là những nam nhân tự phụ! Nhất là kẻ không biết nghe lời! Nàng đã nói, khiến nàng cầu xin tha thứ thì phải trả giá rất đắt.

“Ta có thể ngay lập tức giết nàng.” Phong Cô Tình nhìn Thủy Băng Tuyền, lạnh giọng nói.

“Vậy sao? Người cứ thử xem.” Thủy Băng Tuyền đưa tay nhắc chén trà, ung dung nhấp một ngụm, không xem lời của Phong Cô Tình ra gì.

Ánh mắt Phong Cô Tình lạnh lẽo, kiên quyết nhìn Thủy Băng Tuyền, đột nhiên một tia tinh quang hiện lên, là nước trà! Nàng cũng ăn điểm tâm mà không sao, nhất định là vì trong trà có thuốc giải. Hần đoạt chén trà trong tay nàng, uống hết một hơi rồi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn nàng.

Thủy Băng Tuyền than nhẹ một tiếng, hành động của hần trong mắt nàng không khác chi trò hề mua vui.

“Trở về đi! Người còn nữa canh giờ” Mong rằng nàng và nam nhân này kết thúc mọi quan hệ, ân oán tại đây.

Phong Cô Tình vừa uống trà liền biết mình đã sai, trong trà cũng có độc! Nhìn Thủy Băng Tuyền bằng ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt tuyệt mỹ của hần lại hiện lên vẻ cười đầy ngạo nghễ, sung sướng: “Tuyền nhi quả không hổ là nữ nhân Phong Cô Tình lựa chọn!” Nàng quả thật không phụ kỳ vọng của hần, không chỉ có giáo hoạt của hồ ly mà còn có sự thâm độc của loài rắn!

“Đêm mai chờ ta đến!” Ném lại những lời này, bóng dáng của Phong Cô Tình nhanh chóng biến mất!

Ngón tay Thủy Băng Tuyền nhẹ gõ trên mặt bàn đá, trong lòng thâm nghĩ, nam nhân này thật là càng đuổi lại càng tới! Nhân thần liếc qua mặt đĩa và chén trà, kỳ thực hần nói rất đúng, nàng hạ độc, chỉ là không phải nàng hạ độc trong điểm tâm, nàng chỉ là chế chút điểm tâm mang tính tương khắc, ăn vào sẽ khiến người ta đau bụng, thật sự có độc chính là chén trà của nàng. Bên trong chén vẫn còn đọng lại vài giọt nước sóng sánh.

“Tiểu thư” Hương Hàn đi tới thấy thần sắc lạnh nhạt của tiểu thư, người nọ vừa đi nàng mới dám lại đây. Hơn nữa, võ công của Phong Cô Tình cực cao, nàng không dám đến quá gần, có điều... Vì sao Phong Cô Tình cứ tới tìm tiểu thư chứ?

“Có thể tra ra tin tức hữu ích nào không?” Thân phận của Phong Cô Tình thần bí như vậy, vì sao lại tiếp cận nàng chứ?

“Hương Hàn bắt tài” Vô Tình Các là đi lên từ việc tìn báo, thu thập tin tức không ai có thể bì được cho nên muốn tìm được tin tức về Vô Tình Các thì thật là khó càng thêm khó.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua Hương Hàn: “Bây giờ tra không ra ta cũng không trách người. Trước tiên cứ đợi đã!” Còn nửa tháng nữa, nàng vô tình lọt vào cái vũng nước đục tranh quyền đoạt vị này. Thế nên cũng không thể làm gì được ngoài việc chờ đợi, đợi nửa tháng này trôi qua.

“Tạ ơn tiểu thư, Hương Hàn hiểu rồi ạ.”

“Đã chuẩn bị nước tắm cho ta rồi chứ?” Giải quyết xong Phong Cô Tình trái lại cũng không làm nàng thấy thấy vui vẻ mấy, Phong Cô Tình là người giang hồ, đột nhiên xuất hiện ở kinh thành, nhất định là có mục đích gì đó! Có điều không biết là tốt hay xấu đây! Ánh mắt lại thêm thâm sâu ...Nàng không tìm việc, tốt nhất việc đừng chạy đến tìm nàng!

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ” Hương Hàn cung kính trả lời, thấy dáng vẻ suy nghĩ sâu xa của tiểu thư, nàng cũng không dám làm phiền.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, đi ra đình, xem ra hết thấy phải xem kết quả sau nửa tháng sau...Hoàng đế tính sai một bước cờ cuối cùng gây ra họa lớn... Vị thất hoàng tử mờ nhạt kia không biết có thể thành công ngồi trên long ỷ hay không... Trữ Thiên Hợp nếu đã có khả năng thay thế vị trí thái tử của Trữ Thiên Kỳ trong lòng hoàng đế lại khiến cho Trữ Thiên Khang một lòng theo hần đủ thấy hần là người bất phàm.

Sĩ Đế tại vị bốn mươi năm, Thanh Lăng hoàng triều dưới sự trị vì của ông ta, quốc thái dân an, cũng coi như là một vị quân chủ anh minh!

Nhưng mà, năm tháng không buông tha một ai, dù anh minh thế nào, tuổi già cũng có lúc sai lầm, dù bây giờ ông ta tận lực sửa chữa bước đi sai này nhưng hần trong lòng ông cũng hiểu rõ, sẽ không có kết quả gì! Dù có bát hoàng tử, sau lưng thất hoàng tử vẫn thiếu thế lực chống đỡ. Trừ phi phía sau vị thất hoàng tử kia có lực lượng hùng mạnh chống lưng! Ví như tam vương và ngũ đại thế gia!

Nhìn chung, các thế lực ngầm bên trong triều đình đều đã nổi lên hết, Trữ Thiên Kỳ so với Trữ Thiên Khang đã chiếm ưu thế vài phần. Trong lòng hoàng đế hần cũng rõ! Thế nên...Tiếp theo chính là trực tiếp đối đầu!

41. Q.1 - Chương 41: Chuyện Cũ

Edit: Boringrain

Phượng Nghi cung, tắm cung của hoàng hậu, cũng là biểu tượng của quyền lực tối cao chốn hậu cung. Lầu các thanh nhã mà tôn quý, hoa lệ, phi phàm không cần phải nói, chỉ liếc qua thôi cũng đủ làm cho người ta phải trầm trồ, say mê. .. Huống chi, chủ nhân của nơi này lại là đương kim quốc mẫu, nữ nhân cao quý nhất trong thiên hạ.

“Hoàng hậu nương nương, trời đã không còn sớm nữa, người đi nghỉ đi ạ!” Người vừa lên tiếng thoát nhìn là một phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi, chính là thị nữ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu Trinh Hữu.

Nữ nhân mặc trang phục cao quý chậm rãi xoay người lại, hiện ra dung nhan dù bảo dưỡng chăm sóc cách mấy cũng không thắng nổi sự tàn nhẫn của năm tháng, rõ ràng trước kia bà là một trang tuyệt sắc, nhưng khuôn mặt vẫn không dấu nổi dấu ấn của thời gian! Bà chính là đương kim hoàng hậu Lý thị! Lý hoàng hậu than nhẹ một tiếng...Cả người nhuốm một vẻ u buồn khiến người khác không khỏi hiếu kỳ, chuyện gì có thể làm cho vị mẫu nghi thiên hạ, chủ nhân cao quý chốn hậu cung lại sầu muộn như vậy?

“Nương nương...Người có tâm sự sao?” Trinh Hữu lo lắng hỏi, bà theo Hoàng Hậu đã ba mươi năm, ít khi thấy người nói chuyện, cả ngày chỉ lặng lẽ ngồi thần thờ, thỉnh thoảng lại lộ ra bộ dạng như đêm nay khiến người khác thấy khó hiểu vô cùng.

Theo hoàng hậu lâu như vậy, bà biết, hoàng hậu tuy tôn quý đứng đầu hậu cung, nhưng tình tính ôn nhu thiện lương, vô cùng được hoàng thượng sủng ái. Hậu cung nữ nhân đông đảo, nhưng hoàng thượng vào mừng 1 và 15 mỗi tháng đều đến Phượng Nghi cung. Tuy nhiên nương nương dường như không hề để tâm mấy, dù hoàng thượng có tới, người vẫn chỉ lặng lẽ ngồi đó. Hình như từ khi hoàng thượng triệu tam vương quay về chúc thọ, nương nương lại càng trầm tư hơn! Hơn nữa còn thường xuyên bị mất ngủ!

“Trinh Hữu, ai gia đã già rồi.” Chuyện xưa đã phủ dày một lớp bụi của thời gian mà tới nay vẫn tái hiện lại sao? Lý hoàng hậu phát tay: “Trinh Hữu, người lui xuống trước đi, ai gia còn muốn ngồi một lúc nữa.”

Trinh Hữu chần chờ nhìn Lý hoàng hậu; “Nương nương, có phải người cảm thấy không khỏe? Hay là để nô tỳ đi tuyên gọi thái y đến xem sao?” Mấy ngày nay nương nương thật sự rất bất thường!

“Ai gia không sao, các người lui ra hết đi!” Lý hoàng hậu ra lệnh cho Trinh Hỷ cùng những cung nữ, thái giám đang đứng hầu hạ bên giường rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

“Dạ, nương nương” Một đám cung nữ, thái giám đều khom người lui ra ngoài.

Lý hoàng hậu nhẹ nhàng lấy một chuỗi ngọc từ trong ngực áo, khóe mắt ứa ra một giọt lệ, mà chính bà cũng không biết! Bốn mươi năm! Đã bốn mươi năm nhưng chưa có giây phút nào bà quên đi bóng dáng của người đó, người đã làm trái tim bà điên đảo, say đắm!

Mà bà cũng chính là nguyên nhân dẫn đến bi kịch của chàng...Phải làm sao mới có thể quên được đây? Có lẽ phút giây bà thực sự quên đi cũng chính là lúc bà nhắm mắt lìa khỏi cõi đời này...Vì sao ông trời lại tàn nhẫn không chịu buông tha cho bà chứ?

.....

Từ sáng sớm, Thủy lão gia đã không thể nhẫn nại được liền chạy tới Đông Uyển, tới qua, ông ta vì nghe tin tức lão quản gia báo lại mà cả đêm không ngủ được!

Tuyền nhi cùng Giang Dĩ Bác? Chuyện này thực sự có thể sao? Thủy lão gia theo bản năng lắc đầu, phủ quyết ý tưởng trong đầu mình! Nữ nhi của mình ra sao, ông ta nhìn hai mươi năm qua, còn có thể không rõ sao? Sao có thể cùng Giang Dĩ Bác có quan hệ được?

Giang Dĩ Bác là ai chứ? Hẳn tuổi trẻ tài cao, chưa tới hai mươi đã có thể lên làm chủ quản Giang gia, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, với thủ đoạn mạnh mẽ, khôn khéo, tính tình quả quyết đã đưa Giang gia đứng đầu ngũ đại thế gia, ngay đến Vân gia cũng phải nhìn sắc mặt hắn mà hành sự! Giang Dĩ Bác thâm sâu bao nhiêu, không ai biết được? Tuyền nhi quen biết hắn từ khi nào chứ?

“Lão gia” Hương Hàn không biết từ đâu xông ra chặn trước mặt Thủy lão gia .

“Tuyền nhi đã dậy chưa?” Cố gắng bày ra thái độ bình tĩnh hỏi người trước mặt, hẳn thân là chủ nhân của Thủy phủ, võ công không tệ, hiển nhiên nhìn ra được bản lĩnh võ công của Hương Hàn, một nữ tử thanh lâu lại có võ? Hơn nữa cũng không phải tầm thường? Chuyện này... Bên người Tuyền nhi càng ngày càng xuất hiện nhiều chuyện kỳ quái!

“Hồi bẩm lão gia, tiểu thư vẫn chưa thức dậy!” Hương Hàn lễ phép trả lời.

“Gọi Tuyền nhi dậy, ta có việc cần gấp!” Hôm nay ông ta nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này mới được!

Trong mắt Hương Hàn hiện lên một tia kinh ngạc! Thủy lão gia này hôm nay thật là kỳ quái.

“Ngay ngốc ở đó làm gì? Nhanh đi gọi Tuyền nhi.” Nếu Tuyền nhi thật sự có thể có quan hệ với Giang Dĩ Bác? Đây sẽ là chỗ dựa vững chắc của Thủy phủ. Vậy nên không thể lơ là được! Đương nhiên việc trước tiên chính là xác nhận lại tin tức hạ nhân bẩm báo. Mà muốn xác nhận, ông ta cũng không thể chạy tới Giang gia hỏi Giang Dĩ Bác, thứ nhất: nếu chuyện này đồn ra ngoài, thiên hạ sẽ cười vào mặt máng ông ta mơ mộng hão huyền! Thứ hai: Ngay đến ông ta cũng thấy đây là mơ mộng hão huyền! Thủy phủ duy trì được tới nay là nhờ vào mối quan hệ thông gia, ông ta cũng mong muốn người nhà có thể giúp Thủy phủ

nắm vững cái địa vị này, nhưng cùng Giang gia liên hôn? Việc này ngay đến nghĩ thôi ông ta cũng không dám, mà ở kinh thành cũng có mấy người dám nghĩ như vậy chứ?

“Dạ, Hương Hàn đi ngay, mời lão gia đến phòng khách ngồi chờ.”

Hương Hàn đứng trước cửa phòng Thủy Băng Tuyền, gõ nhẹ vài cái lên cửa: “Tiểu thư” lúc này tiểu thư hẳn đã tỉnh.

“Vào đi” Bên trong truyền ra thanh âm của Thủy Băng Tuyền.

Hương Hàn bưng một chậu nước tiến vào trong phòng, thấy Thủy Băng Tuyền chỉ mặc cái yếm ngồi trước gương đồng, tay đưa lên vuốt mái tóc đen tuyền thành một búi đơn giản, cái lưng duyên dáng, lộ ra làn da trắng như bạch ngọc lại tỏa sáng đầy sức sống, đường cong mê người không gì sánh được. Hương Hàn thầm than, không biết ai có phúc phận cưới được tiểu thư đây?...

Mấy ngày nay, khí trời trở nên nóng bức, buổi tối tiểu thư chỉ mặc mỗi cái yếm đi ngủ! Ngay cả trung y cũng không chịu mặc, lúc đầu nàng cũng thấy khó mà chấp nhận, nhưng tiểu thư lại tỏ ra thản nhiên như vậy, nàng cũng không dám nói gì! Chỉ cần...tiểu thư không mặc thế này đi ra ngoài, khiến nàng khóc lóc chạy theo bắt người mặc lại quần áo là được rồi.

“Tiểu thư, lão gia tới, đang đợi ở phòng khách” Vừa nói Hương Hàn vừa cầm lấy khăn, nhúng vào chậu nước, vắt khô rồi đưa cho Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền nhếch khóe môi thành một đường cong: ” Vậy ư?” Rốt cuộc cũng đã tới? Chắc hẳn tới qua ông ta không ngủ được, nên vừa sáng sớm đã vội đến đây?

Dưới sự kiên trì của Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền buộc phải mặc vào một bộ quần áo mà trong mắt Hương Hàn là mỏng không thể mỏng hơn, còn trong mắt nàng lại là dày không thể dày hơn được nữa. Y phục mùa hè của nàng mà làm xong thì dù Hương Hàn có khóc lóc cỡ nào nàng cũng không mặc lại những bộ đồ này, cảm nắng không nói, quan trọng nhất là khí trời nóng bức làm nàng vô cùng thấy khó chịu...

Thủy Băng Tuyền đi vào phòng khách, nhìn Thủy Toa Lâm đang ngồi trên ghế chủ vị, vừa thấy nàng đến, mắt ông ta liền sáng lên! Trong lòng nàng thầm cười một tiếng, lúc này trong lòng Thủy Toa Lâm hẳn là vô cùng căng thẳng?

“Tuyền nhi...” Thủy lão gia vội đặt chén trà trong tay xuống.

“Chẳng hay phụ thân đến đây có việc gì?” Thủy Băng Tuyền không để ý tới Thủy Toa Lâm, đi đến một cái ghế gần đó, ngồi xuống rồi thờ ơ hỏi.

Thủy lão gia suy nghĩ một chút, quyết định nói thẳng: “Ngày hôm qua Giang thiếu gia...” Thủy Toa Lâm nhìn chằm chằm Thủy Băng Tuyền thần sắc có ý hỏi.

Thủy Băng Tuyền nhếch đuôi mày ý bảo ông ta nói tiếp.

Thủy lão gia ho nhẹ trong cổ vài tiếng, ánh mắt dời đi hướng khác, không hiểu sao, ông ta lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Tuyền nhi, trong đôi mắt thâm sâu ấy, ông ta nhìn được ý châm chọc rất rõ ràng!

“Hôm qua vì sao Giang thiếu gia lại đến đây? Các ngươi là có quan hệ gì?”

Thủy Băng Tuyền cười khinh một tiếng: “Sao vậy? Chuyện này có vấn đề gì sao?”

“Phụ thân phải biết” Lời nói mạnh mẽ của Thủy lão gia càng khiến Thủy Băng Tuyền cười tươi hơn...

42. Q.1 - Chương 42: Thăm Dò

Edit: Boringrain

Phụ thân? Ông ta muốn ra vẻ uy nghiêm trước mặt nàng sao?

Dường như ông ta vẫn chưa hiểu rõ, trong mắt nàng ông ta chẳng là gì cả! Nữ nhi của ông ta, Thủy Băng Tuyền dù đối với ông ta cực kỳ oán hận, nhưng máu mủ thâm tình không thể nói bỏ là bỏ, nên nàng vẫn luôn khiêu khích, những mong lấy được chút ít sự quan tâm từ người cha này, nhưng rốt cuộc thì sao chứ? Thủy Băng Tuyền dù có làm gì cũng không đáng cho vị Thủy lão gia này chú ý.

Mà bây giờ... Thủy Băng Tuyền đó đã chết rồi, nàng hiện tại không hề có bất kỳ mối quan hệ nào với ông ta cả!

Nhìn ánh mắt trào phúng của nàng, Thủy lão gia thẹn quá hóa giận: “Sao nào? Phụ thân không thể hỏi sao? Người cũng không nhìn lại xem, người là con gái của ta, tại gia tông phụ, đây chính là luân thường đạo lý!” Nữ nhi này thật sự đã bị Trương Thanh Thanh nuông chiều tới không quản lý nổi rồi. Nếu không phải sợ miệng lưỡi thiên hạ, ông ta nhất định sẽ tùy tiện tìm một nhà nào đó gả phứt ra ngoài, dù có cho người ta nhiều bạc một chút cũng không tiếc. Đỡ phải để trong nhà nhìn chướng mắt!

“Thực ra ông chỉ muốn biết có thể dùng Thủy Băng Tuyền ta như một quân cờ để kết thân với Giang gia hay không?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong phòng khách. Thủy Toa Lâm đối với Thủy Băng Tuyền chưa hề có chút xúu nhãn nại. Cho nên đối với ông ta, nàng cũng chẳng muốn nói lời thừa thãi.

“Người...” Bị người khác nói trúng tim đen, trên khuôn mặt Thủy Toa Lâm có chút không được tự nhiên.

“Thủy lão gia, mời trở về đi, sau này cũng đừng đến Đông Uyển của ta nữa” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nói.

“Người...” Cơn giận trong lòng bùng phát, Thủy Toa Lâm liền đứng dậy, vung tay lên...

Thủy Băng Tuyền nhanh chóng bắt được cánh tay đang tát xuống, khuôn mặt hiện ý cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, u ám, chậm rãi gần từng tiếng: “Ồ trong mắt ta, ông chẳng là cái thá gì cả. Ông không tới tìm ta gây chuyện, ta cũng không có hứng thú để ý tới ông, vì vậy đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không, ta cũng sẽ không nể tình phụ tử gì đó đâu.” Dùng sức gạt tay ông ta ra, Thủy Băng Tuyền lên tiếng cảnh cáo.

Trên người Thủy Băng Tuyền tỏa ra khí thế hơn người khiến Thủy Toa Lâm cả kinh! Hơn nữa, ông ta vừa ra tay đã bị nàng dễ dàng bắt được, nghịch nữ này có võ sao? Không... Con bé không hề có chút nội lực nào! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Nghĩ đến đó, Thủy Toa Lâm lại tiếp tục ra chiêu, tay trái nhanh chóng tấn công Thủy Băng Tuyền...

Hương Hàn đứng bên cạnh Thủy Băng Tuyền vừa nhìn thấy liền kinh hoàng, định ra tay đỡ, nhưng chưa được vài giây, nàng đã khiếp sợ ngây người. Bởi vì tiểu thư vẫn không hề né tránh chiêu thứ hai của lão gia mà rất nhanh xoay người lại, chớp mắt đã bẻ tay của Thủy lão gia ra sau...

“Đây là võ công gì?” Thủy Toa Lâm khiếp sợ hỏi. Chiêu thức của Tuyền nhi vô cùng cổ quái nhưng độc ác, tàn nhẫn, quan trọng nhất là không hề có nội lực.

“Nhớ kỹ lấy lời ta nói, đừng xuất hiện trước mặt ta.” Thủy Băng Tuyền trịnh trọng nhắc lại, nàng cho ông ta một cơ hội, nhưng mà, lần sau, sẽ không đơn giản như vậy đâu!

“Hương Hàn, tiễn lão gia.” Thủy Băng Tuyền quay người, ung dung ngồi xuống ghế tựa như người vừa túm tay Thủy lão gia chỉ với 1 chiêu kia không phải là nàng.

“Lão gia, mời...” Hương Hàn phục hồi tinh thần, nhìn Thủy lão gia, đưa tay ra nói.

Thủy Toa Lâm nhìn sâu vào Thủy Băng Tuyền đang nhàn nhã ung dung ngồi trên ghế, ánh mắt lóe lên tia tinh quang, trong lòng lại hiện lên một chút nghi hoặc, một chút nghi ngại, cũng có một chút tán thưởng! Tuy ông ta chỉ là ra chiêu thử, không hề sử dụng nội lực, nhưng Tuyền nhi không có nội lực lại phản ứng nhanh nhẹn như vậy, có thể né tránh chiêu của ông ta, hơn nữa còn phản bác lại... Lúc này, ông ta bỗng nhiên nhớ tới những lời cuối cùng của Trương Thanh Thanh, có thể ông ta thực sự không là một người cha tốt! Ngay đến con gái của chính mình có bao nhiêu bản lĩnh cũng không hiểu hết. ..

“Tiểu thư, người vừa rồi là dùng võ công gì vậy?” Nàng vừa rồi nhìn rất rõ ràng, ở trên, tiểu thư vừa né chiêu thức của lão gia thì ở dưới người cũng đã di chuyển được tới mấy bước chân. Hơn nữa chân vừa chạm

đất, tay đã nhanh chóng bắt lấy tay của lão gia... Tốc độ này, nếu là của người luyện võ thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nàng khẳng định, tiểu thư không hề có nội lực!

“Chỉ là một chút thể phòng thân thôi” nhìn nét mặt của Hương Hàn, nàng cũng đoán ra được Hương Hàn đang nghĩ gì! Đây chỉ là một ít chiêu thức khóa đối thủ trong phạm vi gần, yêu cầu cần phản ứng nhanh chóng, dứt khoát, thường thường quật ngã đối phương trong vòng ba chiêu. Đương nhiên, những thứ này nếu đụng phải cổ nhân có nội lực thì cũng không hiệu quả mấy, vừa rồi nàng có thể thắng Thủy lão gia là bởi vì ông ta không hề dùng nội lực hơn nữa tâm lý buông lỏng, khiến nàng một kích đánh trúng...

“Thuật phòng thân?” Có loại phòng thân lợi hại như vậy sao?

.....

Bên trong sương phòng của Đệ nhị lâu, vài người đang ngồi quanh cái bàn tròn, rõ ràng ai nấy đều một bộ ung dung, bình thản nhưng lại tạo nên một sức ép vô hình.

Phong Cô Tình thần sắc thoải mái ngồi trên ghế, phía sau còn có Chiến Nhất và Chiến Tam bộ dạng đề phòng! Ngồi bên trái hắn là Trữ Hy, bên phải là Vân Tại Viễn, kế tiếp là Trương Quang Duệ, cuối cùng là Giang Dĩ Bác, ngồi đối diện với hắn... Năm người ngồi xoay quanh cái bàn lớn, tư thế ngồi không giống nhau, nhưng đều toát vẻ không được tự nhiên!

Giang Dĩ Bác nâng ly rượu lên, hướng về Phong Cô Tình nói: “Nghe danh các chủ đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, quả là khí khái bất phàm khiến Giang mỗ thấy hổ thẹn” Con mắt hơi híp lại, nhìn thẳng vào Phong Cô Tình.

Phong Cô Tình cong khóe miệng thành hình cung: “Giang công tử mời Phong Cô Tình đến đây, không phải chỉ là muốn mời Phong Cô Tình uống rượu chứ?”

“Phong Các chủ sáng khoái như vậy, Giang mỗ thật kính phục, chỉ là...” Giang Dĩ Bác nhìn chằm chằm vào ly rượu trên tay, khuôn mặt hiện nét tươi cười: “Nếu Phong các chủ đã biết hôm nay Giang mỗ mời các chủ đến không chỉ đơn giản là uống rượu, hẳn trong lòng các chủ cũng rõ nguyên nhân thật sự? Vậy thỉnh Phong các chủ đem vật kia hoàn trả lại.” Khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ ôn hòa, cười nói, đồng thời nâng ly rượu đưa lên môi thưởng thức.

“Trả lại?” Phong Cô Tình nhếch cao đuôi mày, nhìn một vòng những người ngồi trong phòng, rồi lại nhìn Giang Dĩ Bác, ngũ quan yêu mị ẩn hiện nét trào phúng như có như không: “Phong Cô Tình không rõ ý của Giang công tử?”

Giang Dĩ Bác nghe thấy lời đó, cũng không thay đổi sắc mặt, vẫn ưu nhã nâng ly rượu uống, một lúc sau mới lên tiếng: “Phong các chủ năm ấy chỉ dựa vào năng lực của bản thân có thể trở thành các chủ của Vô Tình Các, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình, coi mạng người như cỏ rác, khiến Vô Tình Các trong chốn giang hồ xứng với danh xưng Vô Tình.” Càng nói, khuôn mặt Giang Dĩ Bác càng tươi cười xán lạn: “Ngẫm lại Giang Dĩ Bác từ trước tới nay hành sự, chưa từng ảnh hưởng gì tới Vô Tình Các, nhưng nếu như Phong các chủ thật sự muốn khiêu chiến, Giang mỗ cũng sẽ không khước từ.”

Theo lời Giang Dĩ Bác nói, cả người Chiến Nhất và Chiến Tam đều đông cứng lại, xem ra chủ nhân và Giang Dĩ Bác không thể tránh khỏi một trận chiến! Hai người đồng loạt nhìn nhau, toàn thân khí thế.... sẵn sàng đợi lệnh xông lên!

“Ha ha, Giang Dĩ Bác không hổ là Giang Dĩ Bác!” Sắc mặt Phong Cô Tình lộ vẻ ngoan độc. Đôi mắt nhắm lại, ngay đến Vô Tình Các cũng chỉ có thể biết được vài điều về Giang Dĩ Bác đủ thấy hắn là một nhân vật thần bí!

“Mời...” Giang Dĩ Bác đặt ly rượu trên tay xuống, thần nhiên cười, đưa tay về phía Phong Cô Tình ý mời. Hắn cũng muốn biết lúc đó là hắn quá mức chăm chú mà bị Phong Cô Tình qua mặt hay là võ công của Phong Cô Tình thật sự trên hắn?

Phong Cô Tình sắc mặt trầm xuống, xuất ra khí thế khiến người ta sợ hãi...

Giang Dĩ Bác thông dong bình tĩnh, nhưng trong mắt cũng tỏa ra sát khí chết người...

Lập tức, hai bóng dáng nhanh chóng tiến sát tới nhau, dùng tốc độ không thể nhìn thấy nổi, chớp mắt đã giao đấu trên trăm chiêu...

“Hy, thế nào rồi?” Trương Quang Duệ sắc mặt khấn trương quay sang hỏi Trữ Hy.

Trình độ võ công của hắn không cao, đối với trận chiến trước mặt không thể quan sát rõ được. Hắn chỉ biết võ công của Giang Dĩ Bác rất cao, nhưng mà cao thâm đến mức nào, hắn cũng không biết.

Trữ Hy không trả lời Trương Quang Duệ, thực tế lúc này hắn cũng đang rất kinh hãi, đây là lần đầu tiên hắn thấy Dĩ Bác ra toàn bộ chiêu thức, tàn nhẫn không thua kém Phong Cô Tình.

Hai người ngang tài ngang sức nên trong thời gian ngắn, khó mà phân thắng bại...

Vân Tại Viễn lại hạ ánh mắt, thì ra đây chính là chênh lệch giữa hắn cùng Dĩ Bác...

Chiêu thức của Giang Dĩ Bác càng ngày càng mạnh mẽ như, chiêu nào cũng là muốn đoạt mệnh... Phong Cô Tình không dám lơ là chút nào, trong lòng cũng thấy kinh sợ, hắn thật sự đã xem thường Giang Dĩ Bác! Võ công của Giang Dĩ Bác không giống như biểu hiện của hắn bên ngoài ôn hòa lạnh nhạt. Những chiêu thức này, hắn chưa hề tiếp xúc qua, cực kỳ tà quái, đều là sát chiêu (chiêu thức giết người), hắn đã xuất toàn bộ năng lực chống lại thế tiến công như vũ bão, nhưng cũng không hề chiếm được chút thượng phong nào...

Chân khí đạt tới cực điểm, phát ra một tiếng “bùm” cực lớn. Lực đạo của hai người gần như làm rung chuyển cả sương phòng, khiến người khác sợ hãi.

“Đa tạ!” Cực lực áp chế chân khí hỗn loạn trong cơ thể, Giang Dĩ Bác lùi về sau hai bước, ôm quyền nói, nếu nói là Phong Cô Tình thua dưới tay hắn, chỉ bằng nói Phong Cô Tình không muốn cùng hắn đấu tiếp! Hai người vừa giao thủ, đã biết thực lực tương đồng, đánh tiếp sợ rằng có ba ngày ba đêm cũng bất phân thắng bại. Mà Phong Cô Tình chủ động lùi bước, cũng không phải là sợ hắn, mà tựa như không muốn tiếp tục đấu...

Phong Cô Tình chấp tay nói: “Ngày khác nếu Giang công tử có hứng thú, Phong Cô Tình sẵn sàng đón tiếp.” Hắn đã lâu không gặp được đối thủ ngang tầm, nếu như lần này không phải có việc gấp cần xử lý, hắn nhất định cùng Giang Dĩ Bác quyết phân thắng bại... Nói xong liền phát phát tay, Chiến Nhất liền tiến lên đưa ra một bức họa cuộn tròn. Nhìn thoáng qua bức họa, Phong Cô Tình hạ mi mắt, hôm nay hắn đành nhường cho Giang Dĩ Bác chút thể diện.

Nghĩ vậy, hắn liền phóng bức họa trong tay về phía Giang Dĩ Bác: “Phong Cô Tình không quấy rầy nữa.” Coi như hắn đã hiểu được năng lực của Giang Dĩ Bác! Quả nhiên là một kẻ thâm sâu khó lường!

“Không tiễn” Giang Dĩ Bác bình tĩnh mỉm cười, trong mắt lại hiện lên suy nghĩ sâu xa, lẽ nào Phong Cô Tình muốn nhúng tay vào chuyện tân đế lên ngôi sao? Người trong giang hồ xưa nay đều không thích có quan hệ với triều đình, huống hồ chỉ là Vô Tình Các? Phong Cô Tình vì nguyên nhân gì lại tham gia vào chuyện này? Hơn nữa, dường như lại muốn thăm dò hắn? Giang gia không nhúng tay vào chuyện này, vì sao hắn lại phải thăm dò?

“Sau này còn gặp lại” Âm thanh rơi lại, nhưng bóng dáng đã biến mất từ lúc nào...

Mở bức họa trong tay ra, nhìn án văn của nàng, đôi mày của Giang Dĩ Bác lại càng nhíu chặt... Phong Cô Tình theo dõi hắn sao?

“Để ta xem” Trương Quang Duệ gấp gấp rút bức tranh trong tay Giang Dĩ Bác.

“Phong Cô Tình chắc chắn có mưu đồ.” Trữ Hy nhìn Giang Dĩ Bác nhíu mày cũng lên tiếng bày tỏ ý kiến.

“Xem ra kinh thành sắp có một trận phong ba bão táp.” Giang Dĩ Bác than nhẹ! Hắn cơ bản vô ý nhúng tay vào việc này, hay là Phong Cô Tình có mưu đồ khác?

43. Q.1 - Chương 43: Nhiệm Vụ

Edit: Boringrain

Trữ Thiên Kỳ phát tay bảo người dưới lui xuống, trên mặt hiện lên nét suy tư, Hoàng hậu tặng cho thất hoàng đệ bảy con thiên nga trắng sao?

“Chủ nhân?” Đông quân gia tiến lên một bước, khẽ hỏi, nhưng trong lòng lại cười nhạt, quả là như thế, xem ra người hoàng thượng chọn chính là thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp, vậy đừng trách ông ta đến lúc đó cho “hắn” xem trò hay. (hắn ở đây là ai? hehe mọi người đoán xem?)

“Trước hết không cần vội vàng” Hoàng hậu nương nương không thể có hành động gì lớn được, mẫu phi từng nói, mẫu thân của thất hoàng tử rất có thể là do hoàng hậu hạ lệnh xử tử...Nhưng lúc đó, toàn bộ cung nhân đều bị giết, không ai sống sót nên cũng không có khả năng truy ra sự tình! Có điều hoàng hậu chưa bao giờ quan tâm đến chuyện trong ngoài cung, nên tới giờ vụ án này vẫn chỉ là một dấu hỏi lớn trong hậu cung!

“Dạ” Đông quân gia lóe lên ánh mắt thâm sâu, nhưng sắc mặt lại hiện lên vẻ cung kính, thực sự là ông trời có mắt, cho ông ta cơ hội tốt như vậy, nếu ông ta còn không biết nắm giữ chẳng phải là phụ ý tốt của ông trời sao?

.....

Trên đường cái, một bóng dáng xuất hiện từ một ngõ rẽ, đó chính là quân gia phủ lục hoàng tử, Đông Lâm!

Cẩn thận quan sát hai bên đường, xác định không có ai chú ý, sau đó ông ta mới bước nhanh đến một ngõ nhỏ khác, rẽ vào... Tới trước một ngôi nhà bình thường, ông ta dừng lại, khẽ đập cửa!

“Ai?” Bên trong có tiếng hỏi.

“Ta” Thanh âm vừa xong liền có tiếng cửa mở “chi nha”, Đông Lâm lách mình đi vào, người vừa mở cửa nhanh chóng nhìn xung quanh một lượt, rồi mới đóng cửa lại.

“Chủ nhân” một gã trung niên thấy Đông Lâm đến liền cung kính quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi” Thanh âm lạnh nhạt kiềm nén kích động...

Nhưng nhìn chung quanh bốn phía, lại không thấy được bóng dáng ông ta muốn gặp, Đông Lâm hơi nhíu mày lại, khuôn mặt lộ vẻ không vui: “Thiếu chủ đâu?” Vừa nói ông ta vừa phát tay áo ra sau, đi thẳng đến ghế chủ vị ngồi xuống.

“Ông cuối cùng cũng đã quyết định chuyện muốn ta làm rồi à?” Thân ảnh Phong Cô Tình đột nhiên xuất hiện từ phía sau, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nhưng lại lộ ra ánh nhìn lạnh đến thấu xương!

Nhìn thấy hắn, ánh mắt Đông Lâm hiện lên một tia vui mừng, ông ta quả thực không nhìn lầm, Phong Cô Tình thật không làm uổng phí tâm huyết của ông ta! Chỉ dựa vào năng lực trở bản thân, có thể trở thành chủ nhân của Vô Tình Các!

“Thực lực Giang Dĩ Bác ra sao?”

“Theo như ta thấy, Giang Dĩ Bác không có ý chen chân vào vũng bùn này, nhưng thực lực của hắn cùng ta không hơn không kém.”

“Vậy sao?” Đông Lâm nhếch i, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, có thể cùng Cô Tình không phân cao thấp? Thảo nào Giang Dĩ Bác có thể vững vàng ngồi trên vị trí cao nhất của ngũ đại thế gia. Có điều... Chỉ cần hắn không nhúng tay vào chuyện này, ông ta cũng thấy an tâm! Nhưng mà, bớt đi Giang Dĩ Bác lại xuất hiện một hòn đá ngáng đường khác!

Từ trong ngực áo, ông ta lấy ra một cuộn giấy: “Giúp ta hoàn thành việc này, sau này người không còn thiếu nợ gì ta cả. Người là Vô Tình Các chủ của người, chúng ta xem như chưa hề quen biết.”

Phong Cô Tình khoe miệng nhếch lên, cười như có như không: “Ông chỉ có một cơ hội, ông đã suy nghĩ kỹ chưa?” Thờ ơ cầm lấy cuộn giấy kia, vừa mở ra, nhìn thấy dòng chữ trên đó, đôi mắt Phong Cô Tình liền trầm xuống...

Đông Lâm nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Phong Cô Tình liền nhíu mày: “Thế nào? Không muốn làm sao? Người đừng quên ban đầu ta vì nguyên nhân gì mới cứu người? Lẽ nào...”

“Được rồi...” Thanh âm u ám, lạnh lẽo cắt đứt những lời nói chưa kịp nói ra. Trong nháy mắt, cuộn giấy trong tay hắn liền trở thành cát bụi bay vào không trung...

Hạ mắt hỏi: “Người thật sự muốn ta làm giúp người việc này chứ?”

“Đúng vậy” Chỉ cần hắn giúp ông ta, kế hoạch mà ông ta tỉ mỉ vạch ra sẽ không có bất kỳ sơ hở nào... Đến lúc đó, ông ta muốn xem thử sắc mặt của người kia sẽ ra sao, đây cũng là mục đích tồn tại của ông ta tới bây giờ, nên không gì có thể cản trở được.

Lúc này, Phong Cô Tình vì đang cố gắng kiềm chế bản thân hồi tưởng lại quá khứ mà khí huyết dâng trào cuộn cuộn... Trong đầu lại hiện lên tờ giấy vừa bị hắn bị biến thành tro bụi, trầm mặc không lên tiếng, hắn sợ dĩ ở kinh thành đợi tin tức của ông ta, là vì lời hứa thực hiện một nguyện vọng cho ông ta, nhưng bây giờ chuyện ông ta yêu cầu lại là...

“Cô Tình, lẽ nào người không muốn làm sao?” Theo những gì ông ta biết về Cô Tình, chỉ cần ông ta đưa ra yêu cầu, hắn nhất định sẽ đáp ứng, nhưng bây giờ lại chần chờ như vậy? Đông Lâm hơi nheo mắt lại, cần thận đánh giá Phong Cô Tình!

“Được, chuyện làm ăn này, ta làm, sau này ta cùng người không ai nợ ai” Cắn răng gần từng chữ một, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên tia chết chóc dọa người.

“Tốt” Ánh mắt thâm sâu nhìn thoáng qua Phong Cô Tình, trong lòng đột nhiên thấy buồn bã... Ông ta tuy có thể vì báo thù mà không từ thủ đoạn, nhưng ông ta thật sự coi hắn như con mình, thật lòng chăm sóc, đối đãi. Cô Tình, lúc mà tâm nguyện ta được hoàn thành cũng có thể chính là lúc ta lìa khỏi cõi đời này, có lẽ đây là lần cuối cùng ta gặp con, con có biết không?

Phong Cô Tình nhìn qua Đông Lâm một cái, rồi xoay người đứng dậy rời đi... Hắn vĩnh viễn không quên lúc đó vì sao lại bị người này đưa đi... Tuyệt đối không quên!

“Chủ nhân, thiếu chủ?” Nam tử trung niên nhìn Phong Cô Tình rời đi, lên tiếng hỏi Đông Lâm đang mang một vẻ mặt thương tâm. Chủ nhân luôn coi thiếu chủ như con ruột của mình. Nhưng mà...Ai! Thiếu chủ cùng chủ nhân đều là người có tính tình cực đoan, không ai chịu thể hiện tình cảm của bản thân, cũng không chịu chấp nhận tâm ý của đối phương,

“Hắn biết nên làm thế nào” Hạ mi mắt che dấu đi ánh mắt thương tổn, phút chốc trong mắt lại hiện ra tia dứt khoát.

.....

Mây đen che khuất ánh trăng, Phong Cô Tình đứng ở chỗ tối, xa xa nhìn qua cửa sổ... Nàng hiện đang làm gì? Có phải lại nghĩ ra trò gì để đối phó với hắn không? Lại nghĩ đến những việc hắn phải làm, trong lòng bỗng thấy chút đau đớn? Rồi tự cười giễu, hắn cũng biết tới cảm giác đau đớn sao? Một người không có trái tim làm sao biết đau đớn đây? Thực là buồn cười...

“Tiểu thư, hôm nay mây đen lại phủ kín bầu trời, không thể ngắm trăng được rồi.” Hương Hàn lên tiếng giọng tiếc rẻ.

“Ừ, xem ra đêm nay sẽ có một trận mưa!” Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, nói.

Hương Hàn vừa trải giường vừa hỏi: “Tiểu thư, người nói hôm nay Phong Cô Tình có tới hay không?” Hắn đã đến hai đêm liên tục, đêm nay không biết có tới nữa không?

Thủy Băng Tuyền nghe vậy liền lên giọng trêu chọc; “Người nhớ thương hắn rồi sao?”

“Làm gì có chứ...” Hương Hàn há mồm vừa định giải thích...

“Tuyền nhi muốn gặp ta?” Một đạo bóng dáng bay qua từ cửa sổ, khuôn mặt mặt cười tà! Chính là Phong Cô Tình!

“Thế nào? Thì ra là người thương nhớ ta à? Liên tục ba đêm liền đều đến đúng giờ, Phong Cô Tình, người cuối cùng là muốn làm gì? Cứ nói thẳng mục đích của người ra đi, đỡ mất công ngày nào cũng lượn tới lượn lui.” Thủy Băng Tuyền nghiêm túc nói. Tên này dù không biết mặt, nhưng nàng cũng không hơi đâu cùng hắn chơi đùa!

“Mục đích? Nàng đoán thử xem?” Đôi mắt âm u, sâu không thấy đáy, vầng trán cũng hiện nét mờ ám! Tối nay, hắn cùng nàng quen biết, hoàn toàn xuất phát từ sự hiếu kỳ của hắn đối với nàng!

Thủy Băng Tuyền mỉm cười ngồi trên nhụy sen, chăm chú quan sát ánh mắt của nam nhân đối diện! Nhưng nàng bây giờ không nhìn thấy sự dao động trong lòng hắn!

Hơi nhếch mép cười châm biếm, nàng không tìm việc, việc lại ngang bướng tìm tới nàng!

Người cùng có quan hệ với Thủy Băng Tuyền? Ngoại trừ Trữ Thiên Kỳ thì còn là ai nữa? Nhưng mà hôn sự cũng đã hủy bỏ! Vì sao lại tới tìm nàng? Thủy Băng Tuyền có thể gây ra ảnh hưởng gì chứ? Trương phủ cũng không hề tham gia vào trận tranh đấu này...

Phong Cô Tình khôi phục thần sắc, ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua Hương Hàn, thờ ơ lên tiếng: “Theo như ta biết, Trầm gia trước giờ ẩn cư không tranh với đời, càng không dễ dàng bước chân ra giang hồ, không ngờ lại có ngoại lệ?”

Hương Hàn lạnh lùng trấn định, khuôn mặt cười nhạt lễ phép, bình tĩnh nói: “Không tranh với đời? Phong Các chủ nói quá rồi.” Chỉ cần là người có chút thông tuệ sẽ hiểu được trên đời này mãi mãi không có gia tộc nào lại không tranh với đời cả! Ngay đến Trầm gia ...cũng không ngoại lệ!

Thủy Băng Tuyền nhìn vào mắt Hương Hàn, lên tiếng: “Hương Hàn, người lui xuống trước đi!” Xuất thân của Hương Hàn, nàng cũng không cần Phong Cô Tình nói ỉn biết.

“Dạ, tiểu thư” Hương Hàn cảm kích nhìn Thủy Băng Tuyền. Lòng thầm hạ quyết tâm, đã đến lúc nàng cần thăng tiến nhìn lại quá khứ của chính mình.

Trong mắt Phong Cô Tình hiện lên một ánh nhìn si mê, nàng không muốn biết rõ về người bên cạnh nàng sao?

Thủy Băng Tuyền như là không thấy được ánh nhìn thâm thúy của Phong Cô Tình, không hề khách khí nói: “Ta rất ghét cảm giác bị người khác xem như con mồi!”

Vẫn chưa ai có thể lợi dụng nàng mà có kết cục tốt lành cả? Ngay cả hắn, Phong Cô Tình, cũng không có ngoại lệ! Nàng không cần biết hắn rốt cuộc nhận được nhiệm vụ gì? Nếu như hắn thông minh, hắn nên biết tránh xa nàng ra! Nếu không...

Phong Cô Tình khéo miệng câu lên thành nụ cười xấu xa, che dấu đi rối loạn trong lòng khi nghe những lời nàng nói, toàn thân thả lỏng dựa vào ghế thái sư. Dáng người nhàn nhã mà mỉa mai, đồng tử đen tối nhìn nàng nháy mắt: “Nàng bây giờ thật xinh đẹp!” Đây là lời thật lòng, vạn loại phong tình trên người nàng, theo mỗi cử động của nàng mà biến ảo... Chỉ cần nàng gật đầu, không biết sẽ có bao nhiêu nam nhân chạy theo nàng! Chỉ là sẽ không có hắn! Bởi vì... Hắn là một kẻ không có trái tim!

“Thật sao? Người mê muội ta rồi sao? Thủy Băng Tuyền bộ đáng biếng nhác nằm trên ghế khê liếc nhìn hắn.

“Nếu như ta nói không, nàng có thất vọng không?” Phong Cô Tình dán chặt ánh mắt lên người nàng, tựa như không muốn bỏ qua bất kỳ kỳ biến hóa nào trên người nàng.

“Đương nhiên...hơn nữa người thật sự là một mỹ nam!” Lời phía trước là nói dối, nhưng lời phía sau cũng có ba phần chân thật, Phong Cô Tình quả thật vô cùng tuấn mỹ.

“Phụ mẫu người chắc chắn có gen di truyền rất tốt, mới có thể sinh ra một nam tử xuất sắc như người” Thủy Băng Tuyền nhất thời thuận miệng, vô ý chạm phải một quả địa lôi! (ý nói động chạm đến Phong Cô Tình)

Phong Cô Tình vốn đang nhàn nhã ngồi dựa vào ghế, vừa nghe lời nàng nói, toàn thân cứng ngắc lại, trong mắt cũng hiện lên tia sát khí...

“Vậy sao?” Bên tai hắn tựa hồ lại thấp thoáng vọng lại tiếng kêu thê lương... rồi tiếng máu tươi phun ra... tất cả chỉ vì mẫu thân hắn là tuyệt thế mỹ nhân?

“Người nói nữ nhân lớn lên xinh đẹp là tốt hay là xấu!” Phong Cô Tình dần tới gần nàng, toàn thân toát lên vẻ nguy hiểm, trên mặt lại âm u, mờ mịt, trong đầu chỉ hiện lên câu nói cuối cùng của phụ thân: nữ nhân chính là kẻ gây họa!

Thủy Băng Tuyền nhìn nam nhân này bỗng chốc biến đổi, mắt hơi nheo lại, hắn có vẻ không bình thường!

“Tốt xấu đều có!” Thấy hắn tới gần, cơ thể theo bản năng tấn công hắn, thế nhưng... Nàng phát hiện ra hắn không có ý tấn công nàng, đã vậy, nếu nàng chủ động tấn công chỉ làm cho hắn càng mất đi lý trí...

“Phong Cô Tình” Ghé vào lỗ tai hắn thét lớn, nếu làm vậy mà hắn còn không tỉnh trí lại, nàng buộc lòng phải ra tay.

Thanh âm bên tai khiến Phong Cô Tình hơi hoàn hồn, thấy mình đã tới gần ghế ngồi của Thủy Băng Tuyền thì giật mình kinh hãi, cơn ác mộng này cũng là hồi ức kinh hoàng mà hắn đã cất dấu từ lâu, sao hôm nay lại hiện lên lại?...

44. Q.1 - Chương 44: Thân Phận

Edit: Boringrain

“Người sao vậy?” Nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là khi nàng vô tình nhắc đến phụ mẫu mà trở nên bất thường. Lẽ nào khi còn bé hắn từng trải qua bi kịch gia đình? Nên mới lưu lại bóng ma trong trí nhớ hắn?

Nhìn trong mắt Thủy Băng Tuyền có tia nghi vấn, Phong Cô Tình nhớ lại vẻ thất thường của mình, chớp mắt khuôn mặt hiện lên vẻ vô tình: “Không liên quan gì đến người!” Nữ nhân đều là kẻ gây tai họa...

Thủy Băng Tuyền nhìn thần sắc chuyển biến của Phong Cô Tình, xem ra chính hắn cũng không thắng nổi tâm ma trong lòng!

“Vậy được, mời!” Vừa nói, ngón tay vừa chỉ ra ngoài cửa sổ, đến đường nào thì đi đường ấy! Nể mặt hắn vài phần, hắn liền nhanh chóng lên mặt!

Phong Cô Tình lạnh lùng nhìn nàng một cái! Thân ánh chợt lóe lên rồi biến mất...

Nhìn Phong Cô Tình rời đi, Thủy Băng Tuyền chìm vào suy nghĩ, ở cổ đại này, có võ công thật là hữu dụng, mọi người tựa như Ninja vừa nhắc đến là xuất hiện, rời đi cũng không thấy bóng!

“Tiểu thư” Hương Hàn đẩy cửa tiến vào, nàng vẫn đứng canh bên ngoài, dĩ nhiên biết được Phong Cô Tình đã đi.

Vừa rồi nàng nghe tiểu thư gọi tên Phong Cô Tình rất lớn, không biết có chuyện gì xảy ra không?

“Hương Hàn, thân thể của Phong Cô Tình không ai biết sao?” Nếu phải điều tra Phong Cô Tình thì theo những gì hắn vừa biểu hiện ra, hắn cũng có thể thấy được vài thứ...

Hương Hàn lắc đầu: “Người trong giang hồ chỉ biết là, Phong Cô Tình là đồ đệ của Vô Tình các chủ tiền nhiệm!” Vốn dĩ Vô Tình Các bị người trong giang hồ liệt vào loại vô chính vô tà, chuyên buôn bán tin tức, nhưng từ khi Phong Cô Tình tiếp nhận, Vô Tình Các bán mạng là chủ yếu. Trở thành vô lâm đệ nhất ma giáo, người trong giang hồ từng muốn hợp lực san bằng nhưng đều không có kết quả gì...

Từ đó về sau, Vô Tình các cũng trở thành thủ lĩnh của ma giáo. Những ban phái hắc đạo khác cũng quy thuận Vô Tình Các! Những điều này đều là những gì nàng nghe người đó nói khi còn ở Trầm gia. Nghĩ đến

người nọ... Khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn bỗng chốc trở nên thâm sâu, nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, trên mặt hiện lên tia đấu tranh...

Thủy Băng Tuyền lặng lặng nhìn nét đấu tranh trong ánh mắt của Hương Hàn, nói: “Người không cần như vậy.” Mỗi người đều có quá khứ riêng, mà quá khứ đã qua rồi nàng cũng không muốn tìm hiểu! Cho nên đối với xuất thân của Hương Hàn, nàng không hiểu kỳ, cũng không cố sức tra hỏi.

“Trong chốn giang hồ có ba đại môn phái vừa chính vừa tà, nổi tiếng với cầm công (dùng đàn làm vũ khí) là Trầm gia, Vô Tình các chuyên buôn bán tin tức còn có U cốc thiên hạ đệ nhất độc môn (chuyên dùng độc). Nô tỳ trước kia là thị nữ của truyền nhân đời thứ 8 của Trầm gia.” Hương Hàn cúi đầu, nhàn nhạt nói.

“Trước kia? Nghĩa là bây giờ không phải?” Xem ra thiên hạ này không chỉ là hoàng thất thâm sâu, giang hồ cũng không kém phân tranh.

“Tiểu thư, người không hỏi nô tỳ nguyên nhân sao?” Hương Hàn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thủy Băng Tuyền.

“Nếu người muốn nói, ta sẽ nghe, còn nếu người không muốn, ta cũng không ép.” Cầm công? Trầm gia? Thế lực trong thiên hạ còn có ai chưa đến tìm đến nàng nữa đây?

Hương Hàn lại cúi đầu lần nữa, thanh âm có chút trầm thấp: “Nô tỳ phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được, nên bị loại khỏi tên người Trầm gia.” Ra khỏi cánh cổng Trầm gia sẽ mãi mãi không còn là người Trầm gia nữa! Càng không thể lấy thân phận người Trầm gia tiếp tục sống trên đời, thế nhưng nàng từ nhỏ đã mang họ Trầm, trong lòng nàng Trầm gia chính là nhà, vì vậy nàng không muốn sửa họ, ngay cả khi bị người đó phát hiện, nàng cũng không hối hận!

Thủy Băng Tuyền nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn có nét buồn bã, năng lực của Hương Hàn nàng đương nhiên hiểu rõ, thế nên khi nghe thấy Hương Hàn phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nàng vô cùng hiểu kỳ: “Người đã làm gì sai trái, khiến chủ nhân trước đây nổi giận đuổi người đi?”

Thân thể Hương Hàn hơi chấn động, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Từ nhỏ nô tỳ đã hầu hạ bên cạnh chủ nhân, chủ nhân là tất cả đối với nô tỳ, thế nên...” Chủ nhân ưu tú như vậy, khiến nàng vô tình nảy sinh tình cảm với người, ngày qua ngày nàng lại càng không thể khống chế nổi cảm tình đó, kết cục cuối cùng lại bị đuổi khỏi Trầm gia.

“Người yêu chủ nhân trước đây của mình? Nhưng hẳn lại không yêu người?” Thủy Băng Tuyền nhếch cao lông mày hỏi!

Hương Hàn hơi ngần ngừ trong chốc lát, rồi lại nhìn vào Thủy Băng Tuyền, chậm rãi gạt đầu, trong đôi mắt vốn lạnh lùng bình tĩnh phát ra một tia sáng: “Đúng vậy, Hương Hàn yêu thương chủ nhân, đã phạm phải điều cấm kỵ nhất của người, nhưng mà nô tỳ không hề hối hận!” Hình ảnh lúc này của Hương Hàn khiến Thủy Băng Tuyền ngẩn người...

Nàng không thể nào hiểu được tâm tình của Hương Hàn, bởi vì kỳ thực nàng chưa từng nếm trải qua mùi vị của ái tình! Xét về phương diện nào, Hương Hàn cũng là một người không tồi, chỉ là...lại quá đề cao tình cảm?

Hương Hàn nhìn ánh mắt nghi hoặc của Thủy Băng Tuyền, đôi mắt lại phát sáng như đang chìm đắm trong hồi ức: “Trong mắt Hương Hàn, người đó là thần mà không ai có thể chạm tới được...”

“Ngưng!” Thủy Băng Tuyền đột nhiên cắt lời Hương Hàn, mặt lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu (như cười như không): “Hương Hàn, người không cần nói với ta chủ nhân trước kia của người tốt đẹp ra sao, thần thánh ra sao, ta đối với những thứ đó không thấy hứng thú. Người chỉ cần nói cho ta biết, cầm công là cái gì?” Hương Hàn vốn là người lãnh tính, trầm ổn, nhưng vừa nhắc tới ý trung nhân đôi mắt lại phát sáng rực rỡ thế kia làm nàng liên tưởng tới câu nói “tình nhân nhân lý xuất Tây thi” (trong mắt người đang yêu thì người mình yêu là đẹp nhất, đẹp như Tây thi á, có bạn nào không biết Tây thi không?). Dù cho hẳn có là nam nhân cực kỳ xấu xí thì đối với Hương Hàn, hẳn nhất định là người hoàn mỹ nhất!

Hương Hàn bất giác chu miệng: “Tiểu thư, sao người không cho nô tỳ nói tiếp?” Nhưng thực ra trong lòng Hương Hàn lại vô cùng thoải mái, bởi vì tiểu thư không hề ghét bỏ nàng, thế nên nàng mới thổ lộ tâm sự giấu kín trong lòng với tiểu thư!

Thủy Băng Tuyền không cần soi gương cũng biết trên mặt nàng có biểu hiện khó coi đến mức nào, bộ dạng của Hương Hàn lúc này làm cho nàng không thể thích ứng nổi! Thì ra Hương Hàn khi yêu cũng giống như những nữ hài tử bình thường hay sao?

“Người có nói cho ta biết cũng vô ích, ta có phải là hán đâu? Hơn nữa, dù người nói cho ta, ta cũng không cho là đúng.”

Nàng chỉ giả vờ yêu nam nhân, nhưng vẫn khiến bao kẻ theo nàng, như thế đỡ phải tốn nhiều sức!

Dù cho kẻ đó đã có bao nhiêu nữ nhân, hay là vô cùng khinh thường nữ nhân, chỉ cần quen biết nàng trong một tháng, đều sẽ yêu nàng...

Nàng cũng không biết vì sao? Mẹ nàng từng nói, nàng trời sinh chính là khắc tinh của nam nhân.

Mà đến giờ cũng chưa từng có ai khiến cho nàng thật sự động tâm. Cho nên nàng rất ghét phải cùng người khác bàn luận chuyện ái tình bởi vì nàng luôn phải giả vờ là người hiểu rõ chân tình. Chỉ có trời mới biết, toàn bộ đều là nàng nói dối...

Đến cuối cùng, nàng chỉ xem tình yêu như một trò đùa! Nàng rảnh rỗi sẽ gấp gờ vài nam nhân, mặc dù điều kiện của bọn họ vô cùng tốt, không công tử nhà này cũng là chủ tịch tập đoàn kia, nhưng mà không ai khiến nàng động tâm cả! Có chỉ là nam hoan nữ ái, yêu đương trên thân thể... Hơn nữa đến cuối cùng là nam nhân quy lụy trước nàng, khiến nàng luôn phải nghĩ cách bỏ đi!

Cũng không biết khi xưa mẹ nàng cùng với người đàn ông nào đó trong lúc tạo ra nàng đã xảy ra sự cố gì, mà quên cho nàng gen tình yêu?

Thỉnh thoảng...chỉ là thỉnh thoảng thôi, nàng thấy những nữ nhân rơi vào vòng luyến ái, lòng thầm nghi hoặc, yêu một người là cảm giác như thế nào nhỉ? Thực sự có thể khiến bản thân vì người đó mà sống? Cũng vì người đó mà chết?

“Tiểu thư, người không yêu Trữ Thiên Kỳ sao?” Hương Hàn lâu lắm mới khôi phục lại bộ dạng bình thường lại nhìn thấy trong mắt Thủy Băng Tuyền mờ mịt không rõ. Hương Hàn không khỏi mở to mắt kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng thấy tia mờ mịt trên người tiểu thư, người nàng luôn xem như thần thánh không gì làm không được... Không phải trước kia tiểu thư từng thề không phải Trữ Thiên Kỳ sẽ không lấy chồng sao?

“Yêu? Trữ Thiên Kỳ sao?” Thủy Băng Tuyền nghe Hương Hàn nói, liền vội vã xuýt: “Đừng nhắc tới hán nữa, nói về cầm công đi.” Trữ Thiên Kỳ? Nàng không biết có thật là Thủy Băng Tuyền trước kia có thật sự yêu hán hay không? Chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới nàng cả.

“Cầm công là loại võ công lấy tiếng đàn làm vũ khí” Trầm gia rất ít đi lại trong giang hồ, nhưng cầm công của Trầm gia khiến nhiều người trong giang hồ vừa nghe thấy đã sợ mất mật.

Nghe Hương Hàn giải thích, Thủy Băng Tuyền âm thầm huýt sáo một tiếng, dùng tiếng đàn để giết người? Môn công phu này thật là tàn khốc! Không ngờ chỉ số thông minh của cổ nhân so với người hiện đại không hề thua kém.

“Người cũng biết cầm công?” Là thị nữ của truyền nhân Trầm gia, nàng hẳn phải biết chứ? Chờ một chút...

“Hương Hàn, chủ nhân trước đây của ngươi là nam hay nữ?” Thiếp thân thị nữ? Hình như chỉ có nữ nhân mới dùng thiếp thân thị nữ?

Hương Hàn kinh ngạc mở to mồm, thiếu chút nữa cầm cũng rớt xuống đất luôn, sắc mặt trắng bệch liếc nhìn Thủy Băng Tuyền: “Là thiếu gia”

Làm sao lại là một tiểu thư được chứ? Nàng sao có thể yêu một nữ tử chứ? Câu hỏi của tiểu thư vừa rồi quả thực đã quá hủy hình tượng tiểu thư hoàn mỹ trong lòng nàng!

Thủy Băng Tuyền xấu hổ cười ha hả: “Được rồi được rồi, người đi chuẩn bị nước giúp ta đi, ta muốn đi tắm!” Nếu để Hương Hàn biết nàng là sợ Hương Hàn thật sự yêu mình, có lẽ sẽ hù chết Hương Hàn mất, khó khăn lắm mới tìm được một người vừa ý như vậy, nàng không muốn dọa cho nàng ấy chạy mất... Có

điều, truyền nhân Trầm gia kia thực sự khiến nàng thấy hứng thú, Hương Hàn xuất sắc như vậy, chỉ là thị nữ bên người hần thôi sao?

Haizz....Có phải thật sự nàng là một kẻ không biết yêu bẩm sinh không? Nếu không vì sao nàng chưa từng có cảm giác yêu thương đối với nam nhân? Thủy Băng Tuyền thầm nghĩ.

45. Q.1 - Chương 45: Dạo Chơi Trên Sông

Edit: Boringrain

Những người thân cận Bát hoàng tử đều biết rõ, hiện nay, phú viên thanh nhã yên tĩnh ở ngoại ô phía nam hoàng thành chính là nơi mà Bát hoàng tử thường xuyên lui tới nhất, bởi vì ...phú viên này chính là nơi ở của Thất hoàng tử (phú: giao cho, viên: vườn, nơi ở, phú viên có thể hiểu là một tòa nhà được người khác ban tặng)

Con đường đá cuội dẫn tới một đình nghỉ mát, dưới đình có một cái ao, trong ao lại là một bãi thiên nga trắng tuyết đang bơi lội trong hồ nước trong xanh! Đây không phải là loại thiên nga bình thường, mà là tuyết nga vô cùng trân quý, cống phẩm của hoàng thất...Một dáng người đứng thẳng bên lan can, tay chấp sau lưng, khuôn mặt tĩnh lặng nhìn tuyết nga bơi lội trong hồ...

“Thất hoàng tử, bát hoàng tử tới.” Một người khác nhẹ nhàng đi tới, hướng người đang đứng bấm báo, ánh mắt vô tình lại nhìn xuống tuyết nga trong hồ, lòng thầm nghĩ, những con tuyết nga này quả thực lông trắng như tuyết, đúng là vô cùng xinh đẹp. Nhưng mà thất hoàng tử cũng không cần ngày ngày ngắm chúng như vậy chứ? Lân nào cũng thế, chỉ cần hoàng hậu nương nương ban cho thứ gì, chủ tử đều có phản ứng bất thường như vậy...

“Mời hần trở về đi!” Thanh âm dễ nghe, lay động lòng người nhưng lại làm cho người ta có cảm giác xa xôi như tiếng vang từ một vực sâu truyền lại.

.....

“Cái gì, thất ca không chịu gặp ta?” Một nam nhân mặc cẩm y tinh xảo hoa lệ, ngồi ung dung bất chèo chân trên ghế, nhưng vừa nghe người hầu báo lại, khuôn mặt anh tuấn bỗng chốc trở nên khổ sở, ảo não nói với người vừa báo: “Người giúp ta báo thêm một lần nữa được không?” Không thể nào, thất ca cũng quá keo kiệt, hần chỉ là bắt làm thịt một con thiên nga mà thôi? Hần muốn xem mùi vị của tuyết nga có phải khác biệt với thiên nga bình thường không? Hơn nữa, không phải còn tới 6 con sao! Thất ca cũng thật nhỏ mọn mà! Hoàng hậu ban cho thì thế nào chứ? Ai biết được bà ta đang nghĩ cái gì? Được rồi, hần thừa nhận, hần chính là hần không thích hoàng hậu nương nương, ai bảo thất ca quan tâm hoàng hậu như vậy làm chi?

Cảnh Trúc cố gắng kiềm nén tiếng cười, bộ dạng của bát hoàng tử bây giờ thật không giống với lúc bình thường. Nghĩ đi nghĩ lại, ai kêu bát hoàng tử quản không được miệng mình làm chi, ăn gì không ăn, lại cứ muốn ăn tuyết nga do hoàng hậu ban tặng cho thất hoàng tử?

Nói ra cũng thật kỳ quái, hình như bát hoàng tử đối với hoàng hậu có định kiến gì đó? Mỗi lần hoàng hậu ban tặng thứ này thứ khác cho thất hoàng tử, thế nào bát hoàng tử cũng nổi giận. Lần trước là không cẩn thận làm bể nát mảnh ngọc phật, trước nữa không cẩn thận chém đứt một gốc hoa...

“Cảnh Trúc, ngươi đang cười bỗ hoàng tử” Bộ dạng khổ não của Trữ Thiên Khang nhìn không khác gì bộ dạng của một oán phụ.

“Hi hi...Bát hoàng tử, nô tỳ không dám, ai bảo ngài làm cho chủ tử không vui chứ?”

“Ai.....Cũng không biết đến khi nào thất ca mới hết giận ta đây.” Không phải sau đó hần đã bồi thường lại cho thất ca một con thiên nga rồi sao? Còn nhỏ mọn như vậy, Hoàng hậu nương nương ban cho thì sao chứ? Chẳng phải cũng là thiên nga cả sao?

“Bát hoàng tử, hôm nay ngài trở về đi, qua vài ngày nữa chủ tử bớt giận, tự nhiên sẽ gặp ngài thôi.” Nàng hầu hạ chủ tử lâu như vậy, biết rõ người cùng bát hoàng tử có tình cảm vô cùng đặc biệt, sẽ không thật sự tức giận bát hoàng tử! Có điều lần này bát hoàng tử hành động cũng hơi quá mức, tuyệt nga do hoàng hậu nương nương ban tặng, ngài ấy bắt đi một con, còn nói ăn mất, báo hại chủ tử nghe xong vẫn lặng im không nói tiếng nào...

“Bổn hoàng tử đáng thương đành phải tự mình đi tìm vui vậy.” Thu hồi vẻ mặt ai oán, Trữ Thiên Khang đứng lên đi ra ngoài. Bây giờ, tình hình triều chính trên dưới đều vô cùng bất lợi cho thất ca, hẳn cần phải đi đến phủ lão thừa tướng một chuyến. Nếu như có thể mời được ông ta tương trợ...

“Bát hoàng tử, chủ tử còn có một câu muốn nô tỳ nói lại với ngài.” Cảnh Trúc nhìn Trữ Thiên Khang, sắc mặt trở nên đứng đắn.

“Thất ca không trách ta đúng không?” Trữ Thiên Khang quay người lại, ánh mắt mong đợi nhìn Cảnh Trúc.

Cảnh Trúc lắc đầu: “Chủ tử muốn nô tỳ nói cho ngài, hai ngày nữa người sẽ hộ tống Hoàng hậu đi Ngọa Phật tự tĩnh dưỡng vài ngày.”

“Lại đi tĩnh dưỡng, chuyện này... Tam vương sắp vào kinh, thọ yến của Hoàng hậu cũng gần kề, bà ta lại có tâm tư đi tĩnh dưỡng” Bây giờ đang là thời điểm nhạy cảm, thất ca lại không khẩn trương chút nào, trái lại hẳn mỗi ngày đều ăn không ngon, ngủ không yên! Có lúc hẳn thực sự hoài nghi không biết trong đầu thất ca đang nghĩ cái gì, khiến hẳn nhìn không thấu? Nhưng mà... Trữ Thiên Khang xin thề, mặc kệ thế nào, chỉ cần hẳn còn ở đây, hẳn vĩnh viễn che chở phía trước cho thất ca, quyết không để ai động đến thất ca, hơn nữa, ngôi vị hoàng đế của thất ca, lục ca đừng mong lấy được...

Trữ Thiên Khang mắt tóa ra lửa, nắm chặt tay tự nhủ với lòng.

Hiện giờ đang là lúc mấu chốt, phụ hoàng lại ân chuẩn cho Hoàng hậu đi tĩnh dưỡng? Còn đồng ý cho thất ca đi theo? Chuyện này... làm hẳn thấy rất kỳ quái, phụ hoàng đang suy nghĩ cái gì?

“Chủ tử” Cảnh Trúc hướng về bóng lưng đứng thẳng như thân cây, cung kính bẩm báo.

“Bát hoàng tử đã trở về?” Hẳn vẫn một mực chăm chú nhìn theo bóng những con thiên nga trong hồ, đầu cũng không hề quay lại, khuôn mặt hẳn vẫn khuất sau bóng lưng đơn bạc kia.

“Dạ” Cảnh Trúc nhìn chủ tử đưa lưng về phía nàng, muốn nói lại thôi... Chủ tử nhìn chăm chăm vào bầy thiên nga này, rốt cuộc có gì bí ẩn chứ?

“Chuẩn bị hành lý, lần này ta muốn ở lại Ngọa Phật Tự vài ngày.” Thanh âm dễ nghe mang theo một tia thờ dài, vang vọng bên trong lâm đình! (lâm: xem, đình: nơi nghỉ mát, lâm đình: nơi dừng chân để ngắm cảnh)

.....

Cây cỏ xanh tươi, hoa hồng khoe sắc, dòng sông phẳng lặng phản chiếu bầu trời quang đãng, mặt nước không một gợn sóng, trong xanh như ngọc, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ lướt qua như mơn trớn làn da người thiếu nữ, làm xuất hiện vài gợn sóng lăn tăn...Hàng liễu ven bờ theo gió đong đưa, tựa như cái quạt khổng lồ nhẹ nhàng phe phẩy dưới bầu trời mùa hạ. Xuân qua hạ đến, đã không còn cái ẩm áp khiến lòng người thanh thản của mùa xuân, lại thêm vào chút nóng bức oi ả của trời hè... Trên sông, thuyền hoa du ngoạn lại càng nhiều.

Lúc này dưới bầu trời xanh lam, từng đám mây trắng lơ đãng trôi đi trong gió, êm ả khiến lòng người say sưa, Thủy Băng Ngọc thỉnh thoảng lại lên nhìn qua Thủy Băng Tuyền, hôm nay trời đẹp như vậy, thảo nào tam tỷ đồng ý dẫn nàng đi du sông (đi thuyền trên sông)...

“Oa, tam tỷ, tỷ xem kia, thực là nhiều người quá!” Thủy Băng Ngọc nhìn cảnh người đứng tấp nập trên bờ sông, không khỏi giật mình! Đây... Cũng thật là nhiều?

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn lên trời, ở cổ đại này, ngay đến bầu trời cũng đẹp như vậy? Màu lam trong xanh sáng sủa, mây trắng bông bênh như bông...

Cách đó không xa truyền lại thanh âm oanh oanh yến yến... Cảnh tượng này cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ!

“Hương Hàn, người đi thuê một chiếc thuyền, chúng ta cũng đi du sông! Đúng rồi, chỉ cần một chiếc thuyền bình thường là được.” Thời tiết hôm nay quả thực rất thích hợp để du sông mà! Biết nhị phu nhân không ở phủ, Thủy Băng Ngọc thật là biết tận dụng thời cơ, chạy đến đòi nàng đi du sông? Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Thủy Băng Ngọc, nàng vậy mà cũng không nở cự tuyệt? Thủy Băng Tuyền tự giễu...

“Dạ, tiểu thư” Hương Hàn đáp lời, nhanh chóng cất bước đi về phía trước.

“Tam tỷ, ở đây có nhiều người như vậy, không biết chúng ta có thể thuê được thuyền hoa không? Thủy Băng Ngọc nhìn về phía trước, lo lắng nói. Nhiều người quá đi! Nàng còn tưởng rằng mình đi sớm chứ? Không ngờ tới đây lại thấy một đoàn người tấp nập trên sông.

Nàng hiềm lắm mới có dịp cùng Tam tỷ đi chơi! Nghĩ đến việc có thể không thuê được thuyền, khuôn mặt tuy cười nhưng hiện lên chút lo lắng... Sớm biết thế này nàng đã cho người đi thuê trước rồi, nhưng mà nàng cũng vừa biết mẫu thân không ở trong phủ nên mới dám đi tìm tam tỷ. Lần trước nàng cùng ca ca đi Đông Uyển về bị mẫu thân mắng một trận thê thảm.

Giữa sông, một chiếc thuyền hoa nhấp nhô trên mặt nước, Vân La Y xuất thần nhìn mặt sông, từ sau lần ở đệ nhị lâu, nàng cũng chưa từng gặp lại Lục hoàng tử!

Ở trong lòng chàng, nàng có chút địa vị nào không?

Còn có...Thủy Băng Tuyền! Nghĩ đến chuyện xảy ra ngày đó, Trong lòng Vân La Y hiện lên xấu hổ cùng giận dữ không nói nên lời! Đối với nàng mà nói, đó là nỗi nhục nhã cả đời nàng!

“La Y, người sao vậy?” giọng nói thanh thúy từ trong khoang thuyền vang lên. Người vừa lên tiếng chính là quận chúa Trữ Nùng Nhi, muội muội của Trữ Hy! Quần áo lụa mỏng màu vàng nhạt, gò má nhô cao phấp phới ánh hồng như quả đào, đôi mắt to tròn đen láy, trong suốt lấp lánh, đôi môi hồng nhuận ẩn hiện tia quật cường. Lúc này nàng đang lườm lườm liếc nhìn Vân La Y vẫn đang trầm mặc. La Y rốt cuộc bị sao vậy? Mấy ngày nay cũng không thấy La Y ra ngoài, hôm nay vất vả lắm mới kéo được La Y đi chơi, nhưng nàng ấy vẫn cứ buồn buồn không vui? Rốt cuộc là làm sao đây? Tròng mắt lưu chuyển, A! Nàng biết rồi, La Y nhất định là đang nhớ tới Lục hoàng tử?

“Hi hi, La Y, Ta biết người đang nghĩ gì rồi!” Nói rồi cười cười đưa mặt đến gần Vân La Y.

Đột nhiên một khuôn mặt phóng đại hiện ra trước mặt khiến Vân La Y cả kinh, giận dữ liếc nhìn Trữ Nùng Nhi: “Vậy, người nói xem ta đang nghĩ gì?” Đại ca nói chuyện xảy ra hôm đó, trừ bọn họ ra, cũng không có truyền ra ngoài! Trữ đại ca tính tình trầm mặc, kiệm lời, Trữ Nùng Nhi hẳn không có khả năng biết được?

“Hi hi, là đang nghĩ đến Lục hoàng tử của người” Trữ Nùng Nhi cười hi hi, vẻ mặt tự đắc cho rằng mình đã đoán đúng, không ngờ sắc mặt Vân La Y lại càng buồn bã thêm!

“Sao vậy? Người cãi nhau với Lục hoàng tử sao?” Nhìn bộ dạng của Vân La Y, hình như giữa nàng ấy và Lục hoàng tử đã xảy ra chuyện gì đó? Nhưng mà nàng cũng có nghe ai nói gì đâu? Trữ Nùng Nhi nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Không phải” Chỉ là nàng cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp Lục hoàng tử. Nàng bại dưới tay Thủy Băng Tuyền, trong lòng chàng sẽ nghĩ thế nào đây? Còn có...lỡ như chuyện này truyền ra ngoài, người đời sẽ nhìn nàng bằng con mắt gì đây?

“A...đó không phải là Thủy Băng Ngọc sao?” Ánh mắt lơ đãng lại vô tình nhìn thấy người ngồi trên chiếc thuyền cách đó không xa, sắc mặt Trữ Nùng Nhi chợt tối sầm lại.

Khang ca ca vậy mà lại chủ động cầu hôn với Thủy Băng ngọc, thực sự là khiến nàng tức chết mà. Hắn không biết nàng vẫn luôn thích hắn sao?

“Còn có ngu ngốc nữ nhân nữa? Ha ha, nàng ta rốt cuộc cũng dám ra đường rồi sao?” Tập trung nhìn kỹ, thấy người ngồi phía trước thuyền hoa, khuôn mặt Trữ Nùng Nhi lộ vẻ ngạo mạn bí hiểm. Gặp giữa đường, có thể không lên tiếng chào hỏi sao? Nghĩ vậy, liền nhanh chóng chui ra khỏi khoang thuyền, đứng ở đầu thuyền hai tay khoanh trước ngực...

Vân La Y vừa nghe thấy tên Thủy Băng Tuyền, giật mình một cái, chờ nàng phục hồi tinh thần, liền kêu lên: “Nùng nhi, đừng...”

Nhưng Trữ Nùng Nhi đã đứng trước khoang thuyền, lớn tiếng gọi: “Thủy tam tiểu thư, đã lâu không gặp!” Rồi xoay người hướng về phía thuyền phu phân phó: “Đưa thuyền đến gần thuyền đó cho ta”

“Dạ, quận chúa” Thuyền phu cung kính vâng lệnh.

Trữ Nùng Nhi từ nhỏ đã học võ, tuy rằng chỉ là vài ba miếng võ mèo quào, nhưng lúc này đứng trước khoang thuyền gọi to, cũng có thể khiến cho người người đang du sông thò đầu ra xem náo nhiệt... Thủy tam tiểu thư danh nổi như cồn, không ai không biết a...

Thủy Băng Tuyền khẽ hạ mắt, nhíu mi, tiếng gọi Thủy tam tiểu thư này là sợ người khác không nghe thấy sao? Chiếc thuyền này là thuê theo ý nàng, không có khoang thuyền, đưa mắt ra là có thể nhìn thấy sóng nước mênh mông, cho nên bọn nàng chỉ ngồi trên boong thuyền. Vì thế mà thanh âm kia cũng rõ ràng hơn!

“A... Là... Là Trữ quận chúa” Thủy Băng Ngọc theo hướng thanh âm truyền đến mà quay người lại, nhìn thấy người rồi thì sắc mặt kinh hoàng. Sao lại đụng phải nàng ta ở đây chứ? Thường ngày mẫu thân vẫn căn dặn nàng tránh xa Trữ Nùng Nhi, nhưng mà... hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào lại chạm mặt nàng ta?

“Tam... tam tỷ, chúng ta về đi!” Trữ Nùng Nhi cùng bát hoàng tử là thanh mai trúc mã, hơn nữa cũng đã sớm tỏ rõ tâm ý với bát hoàng tử. Người trong kinh thành ai mà không biết chứ? Nhưng nay hoàng thượng lại ban hôn cho nàng cùng bát hoàng tử, Trữ Nùng Nhi tỏ ra vô cùng oán giận nàng! Dù ở đâu cũng luôn kiếm nàng gây chuyện! Nàng lại không biết làm sao giải quyết mấy vấn đề này, cuối cùng mẫu thân bảo nàng chỗ nào có Trữ quận chúa thì tránh xa ra, không ngờ hôm nay lại vô tình đụng phải...

Thủy Băng Tuyền nhìn sắc mặt trắng bệch của Thủy Băng Ngọc, lại theo hướng Thủy Băng Ngọc đang nhìn, thấy một bóng dáng màu vàng nhạt, thuyền kia lại gần, nàng mới nhìn rõ được tướng mạo của người đó... Tuổi tác so với Thủy Băng Ngọc cũng tương đương, đôi mắt mở to tinh quái, lúc này trên mặt hiện lên ý cười bất hảo nhìn các nàng!

Trữ Nùng Nhi? Tuy là quận chúa được mang quốc họ, nhưng xuất thân của Thủy Băng Ngọc cũng không hề thua kém, nàng cần gì bày ra bộ mặt như thấy quỷ vậy chứ?

46. Q.1 - Chương 46: Rớt Xuống Sông

Edit: Boringrain

Vân La Y cảm thấy thuyền đang rất nhanh tiến lại gần con thuyền của Thủy Băng Tuyền, lòng hoảng loạn vô cùng, tựa như muốn nhảy xuống sông luôn, người nàng không muốn gặp nhất bây giờ chính là Thủy Băng Tuyền...

Kinh thành rộng lớn như vậy, tại sao bọn họ hết lần này đến lần khác chạm mặt nhau?

“Tiểu thư...” Thị nữ Thủy Lê bên cạnh nhìn sắc mặt tái nhợt của tiểu thư, khẩn trương đưa mắt nhìn phía trước: “Tiểu thư, người thả lỏng một chút, không có việc gì đâu.” Nàng tất nhiên hiểu rõ tiểu thư không muốn gặp Thủy Băng Tuyền.

Lúc đó ở Đệ Nhị lâu, nàng theo hầu bên người tiểu thư, hiển nhiên cũng tường tận mọi việc!

Mấy ngày nay tiểu thư luôn buồn rầu, không vui, cũng không chịu ra khỏi phủ, Trữ quận chúa quyết tâm lắm mới kéo được tiểu thư ra ngoài, không nghĩ tới lại gặp Thủy tam tiểu thư!

Vân La Y hít sâu một hơi, đưa tay lên khẽ vỗ vỗ hai bên mặt, miễn cưỡng nói: “Ta không sao”, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước. Thủy Băng Tuyền, Thủy Băng Ngọc cùng hai tỷ nữ, bốn người ngồi trên một chiếc thuyền hoa bình thường, không có cả khoang thuyền, nhưng lại nhàn nhã dạo chơi thưởng thức cảnh sắc trên sông, thấy Thủy Băng Tuyền ung dung tự tại như vậy, trấn định vừa lấy được của Vân La Y lại biến

mất vài phần, nàng mấy ngày nay vô cùng thống khổ, nhưng nàng ta lại thanh thản hài lòng? Ông trời thật là bất công!

Ánh mắt đột nhiên trầm lại, không, nàng là Vân La Y, nàng không thể đánh mất lòng tin được! Nghĩ đến đây, Vân La Y tay nắm chặt thành quyền, mím môi, tự nhủ với mình, không được sợ nàng ta!

Trữ Nùng Nhi vốn không biết tâm tình của Vân La Y lúc này, ánh mắt lấp lánh tinh quái chỉ lo nhìn chăm chăm Thủy Băng Ngọc...

“Sao vậy? Thủy phủ ngay đến một con thuyền hoa cũng không mua nổi sao? Báo hại bát hoàng tử phi tương lai phải ngồi con thuyền rách nát như vậy?” Vừa nghĩ tới chuyện Khanh ca ca chủ động cầu xin hoàng thượng ban hôn, trong lòng nàng như có lửa giận tuôn trào, hận không thể một kiếm giết chết Thủy Băng Ngọc!

“Trữ quận chúa, xin...xin chào, người cũng đi du sông à?” Thủy Băng Ngọc vừa nghe Trữ Nùng Nhi trào phúng, sắc môi trở nên trắng bệch, nhưng tam tỷ lại không lên tiếng, nàng không có cách nào khác hơn là kiên trì đối phó.

“Bản quận chúa mà thềm cùng các người chào hỏi sao?” Khinh thường nhìn thoáng qua Thủy Băng Ngọc, khéo mắt lại vô tình liếc qua Thủy Băng Tuyền, hừ, một kẻ bị từ hôn không dám đi ra ngoài cũng đáng để nàng nói chuyện sao? Thấy Thủy Băng Tuyền vẫn ngồi im lặng không nói lời nào, trong lòng thầm cười nhạo...Đối với Thủy Băng Tuyền, nàng trước giờ khinh thường không muốn dính dáng tới, có điều...ai bảo hôm nay nàng ta đi cùng Thủy Băng Ngọc làm chi?

Xoay người, hướng vào trong khoang thuyền gọi lớn: “La Y, người mau ra đây xem, là Thủy tam tiểu thư tới! Đi ra chào hỏi một tiếng, nếu không người ta lại cho rằng chúng ta không có lễ nghĩa.”

Thủy Băng Tuyền nghe Trữ Nùng Nhi nói, đuôi mày khẽ nhúc nhích, khéo môi nhếch lên. Vân La Y? Nàng ta cũng ở trong thuyền kia sao? Ha Hả, không dám ra gặp nàng sao?

Còn cái vị quận chúa này nữa, rõ ràng nói khinh thường bọn họ nhưng là ai lớn tiếng chào hỏi trước chứ? Đây không phải là tự vả vào miệng mình sao? Thủy Băng Tuyền âm thầm lắc đầu, nàng bây giờ tâm tình rất tốt, không muốn để ý đám người nhiều chuyện này.

Thoáng nhìn qua Thủy Băng Ngọc, biểu tình của nàng ta không khác gì con mèo đang run rẩy sợ sệt khi bị kẻ đi săn rình rập. Nàng đột nhiên nghi ngờ không biết Thủy Băng Ngọc có thật sự do nhị phu nhân sinh ra không nữa? Ngay đến một tình huống bình thường như vậy cũng không thể ứng phó?

Vân La Y oán hận liếc nhìn Trữ Nùng Nhi, hít sâu một hơi mới thẳng lưng đi ra khỏi khoang thuyền, nhìn người đang ngồi thong dong trên thuyền, khéo miệng treo lên nụ cười: “Tam tiểu thư, tứ tiểu thư, thật khéo! Hai người cũng đi du sông sao?” Lúc này nàng hận không thể đập cho cái bản mặt đắc ý của Trữ Nùng Nhi một cái, cho nàng rớt xuống sông luôn đi.

“Đúng vậy, Vân tiểu thư, người... chào người!” Thủy Băng Ngọc thấy Vân La Y đi ra, ngẩng đầu nhìn qua Tam tỷ, thấy tam tỷ không có vẻ gì là muốn lên tiếng, nàng không thể không cố gắng đối đáp. Hôm nay thật là không thích hợp để xuất môn? Sao cứ phải đụng vào hai người này chứ? Ô...tam tỷ bây giờ nhất định là rất tức giận!

“Không quấy rầy Thủy tam tiểu thư du ngoạn, chúng ta cảm thấy có chút mệt, xin cáo từ trước.” Vân La Y dịu dàng nói, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Thủy Băng Tuyền, chỉ sợ thấy nét trào phúng trên mặt nàng...

“A...vậy...vậy...cũng tốt” Thủy Băng Ngọc nhất thời quên mất mình vẫn còn đang ở trên thuyền, thấy Vân La Y dịu dàng hữu lễ như vậy, cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ...”A...” kết quả là nàng đứng lên làm con thuyền hơi nghiêng ngả, cả thân hình chao đảo, rồi “Bùm” một tiếng, rơi xuống sông, bọt nước văng tung tóe.

“Tiểu thư.....Ô. Tiểu thư” Tiểu Bích nằm úp sấp trên mặt thuyền, khóc lớn...

Vốn những con thuyền hoa bên cạnh cũng có không ít người đang chờ xem náo nhiệt, không ngờ lại thấy một màn rớt xuống sông của Thủy Băng Ngọc, tất cả đều sợ đến mức há miệng trừng mắt, không nói nên lời.....

Ngay đến Trữ Nùng Nhi cũng ngây ngẩn cả người...Sau đó lại lên tiếng cười to: “Ha ha... ha ha...Trời ạ, nàng ta thực là ngu ngốc mà, như vậy cũng có thể rớt xuống sông?”

Thủy Băng Tuyền đầu tiên vẫn đứng im lặng nhìn người đang quẫy đạp dưới nước...Thủy Băng Ngọc cũng đã uống vài ngụm nước rồi.

Không được rồi, Thủy Băng Ngọc không biết bơi? Vừa nhận thấy điều kỳ lạ, Thủy Băng Tuyền theo phản xạ nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi về hướng Thủy Băng Ngọc đang cố ngoi lên cất tiếng: “Cứu...cứu mạng...”

Hương Hàn phục hồi lại tinh thần thấy Thủy Băng Tuyền nhảy xuống, cũng tính nhảy theo, nhưng nghĩ lại, tiểu thư chủ động nhảy xuống, chứng tỏ người biết bơi lội...

Đúng lúc này, hai bóng dáng từ trên bờ bay tới, mũi chân tiên tiếp dẫm lên những con thuyền trên sông, bay tới giữa sông thì nhún người nhảy xuống, làm hiện lên vài đường sóng lượn trên mặt nước...Trong chớp mắt người mặt áo trắng nhanh chóng ngoi lên, mang theo Thủy Băng Tuyền, người kia cũng nhanh chóng cứu được Thủy Băng Ngọc...

Thủy Băng Tuyền vừa nhảy xuống sông, đã bị một lực kéo lên lại, phút chốc đã ở trên boong thuyền lớn của Vân La Y...” Tuyền nhi... Nàng không sao chứ?” Nàng chưa kịp phục hồi lại tinh thần, đã nghe thấy âm thanh lo lắng vọng lại bên tai...

Giang Dĩ Bác ôm nữ nhân trong lòng, lo lắng nhìn Thủy Băng Tuyền đang giật mình sững sờ, trong lòng hẳn vẫn còn kinh hoảng. Hắn cùng Trữ Hy đang ở gần đây, nghe Trữ Nùng Nhi lớn tiếng gọi “Thủy tam tiểu thư” mới tìm đến, không ngờ vừa tới đã thấy có người ngã khỏi thuyền, Hắc và Trữ Hy liền phi thân ra cứu người...Nhưng thấy nàng cũng nhảy xuống...Hắn không hề nghĩ ngợi, vội lao lên cứu nàng trước. Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy tâm mình đau đớn tựa dao cắt như vậy.

“Tiểu thư...Ô...tiểu thư...” Nha hoàn của Thủy Băng Ngọc thấy tiểu thư nhà mình được cứu lên cũng vội lên chiếc thuyền này. Ôm Thủy Băng Ngọc khóc lớn. Trời ạ, nàng phải nói sao với phu nhân và thiếu gia đây?

Thủy Băng Tuyền trừng mắt, nhú mày, đẩy Giang Dĩ Bác ra, nhanh chóng kiểm tra tình hình của Thủy Băng Ngọc, rất tốt, chỉ là uống mấy ngụm nước và hoảng sợ chút ít...Trong lòng lại cười giễu, đây là cái tình huống kỳ quái gì chứ?

Đầu tiên là Thủy Băng Ngọc rớt xuống sông, nàng nhảy xuống cứu người, ngược lại bị người cứu lên. Hỗn loạn. Chỉ có thể hình dung bằng hai chữ đó thôi.

“Người không sao chứ?” Nhìn vẻ ngơ ngẩn của Thủy Băng Ngọc làm nàng có chút lo lắng.....

“Khụ...khụ khụ...Tam...tam tỷ.....ô.....ô” Thủy Băng Ngọc rõ ràng hoảng sợ không ít, vừa nghe thấy tiếng Thủy Băng Tuyền đã ôm nàng khóc lớn lên. Chuyện vừa rồi xảy ra nhanh quá, hù chết nàng luôn!

“Cảm tạ công...Quận vương đã cứu tiểu thư nhà nô tỳ...ô...Nô tỳ cảm tạ” Nha hoàng Tiểu Bích thấy tiểu thư không có việc gì, lại nhớ tới vị công tử đã cứu tiểu thư, ngẩng đầu lên định nói lời cảm tạ, vừa nhìn thấy, thì ra chính là Trữ quận vương, cũng là ca ca của Trữ quận chúa! Trộm nhìn qua Trữ Nùng Nhi vẫn đang cười to, trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng lại không dám biểu đạt gì. Đều là lỗi của quận chúa, nếu như không phải nàng ta cố tình bắt chuyện với tiểu thư, tiểu thư sao lại rơi xuống sông chứ? Còn có...nhìn qua lại tam tiểu thư đang bị Tứ tiểu thư ôm khóc lóc, phu nhân nói rất đúng, tiểu thư nhà nàng không thể ở chung với tam tiểu thư được!

Trữ Hy gạt đầu, ánh mắt không tán thành nhìn về phía Trữ Nùng Nhi, khiến Trữ Nùng Nhi cảm thấy chột dạ nên im bặt...

“Tứ tiểu thư không sao chứ, Tam tiểu thư?” Vân La Y phục hồi tinh thần, tiến lên hỏi thăm. Chuyện vừa rồi phát sinh quá nhanh, nàng cũng bị hù dọa! Thủy Băng Ngọc này sao tự nhiên lại đứng lên chứ? Còn rớt xuống sông?

“Không...không... không có gì” Thủy Băng Ngọc nghe thấy thanh âm của Vân La Y, phục hồi tinh thần lại thấy xung quanh nhiều người như vậy, vẻ mặt đỏ bừng, hận không thể lập tức chui vào trong khoang thuyền,

nàng thực là quá ngu ngốc mà, như vậy mà cũng rớt xuống sông? Lại trước mặt nhiều người như vậy...mất mặt quá đi..ô...ô nàng thật muốn khóc!

“Hương Hàn” Thủy Băng Tuyền lên tiếng.

“Dạ, tiểu thư” Hương Hàn vẻ mặt trấn định đứng phía sau Thủy Băng Tuyền, tiểu thư nhảy xuống sông thật ra khiến nàng vô cùng căng thẳng, vốn định nhảy theo, sau nghĩ lại, tiểu thư nhảy xuống chứng tỏ kỹ năng bơi lội của người rất tốt. Vậy nên nàng mới không nhảy theo...

“Đưa tứ tiểu thư vào bên trong thuyền” Nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Thủy Băng Ngọc, Thủy Băng Tuyền thở dài một tiếng...

Quay người lại, nhìn về phía Giang Dĩ Bác: “Dù sao đi nữa, cảm ơn người ra tay cứu giúp” chuyện như vậy nàng cũng không thể nói gì hơn nữa.....

Giang Dĩ Bác nhìn thoáng qua y phục ướt sũng của nàng, quần áo của nàng vốn đơn giản, bây giờ lại dính sát vào người, hiện lên những đường cong quyến rũ trên thân thể nàng, hơn nữa... Đôi con ngươi hiện lên tia lửa, liếc nhanh qua Trữ Hy, thấy hắn đang chăm chăm nhìn mặt sông, trong lòng chợt thấy ê ẩm. Đây chứng tỏ Hy cũng nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng mới dời tầm nhìn như vậy chứ? Vội vã cúi ngoại bào, phủ lên thân thể nàng!

“Coi chừng cảm lạnh!” Hắn không muốn người khác nhìn thấy thân thể mê người của nàng! Ngay cả nữ nhân cũng không thể!

Vân La Y, Trữ Nùng Nhi hai người đều chú ý tới Thủy Băng Tuyền, đồng thời há mồm kinh ngạc nhìn thân thể kiều mị của nàng ta, trong lòng vừa ngưỡng mộ lại vừa đổ kỵ....Không ngờ tới Thủy Băng Tuyền này lại may mắn có được thân thể mị hoặc trời sinh như vậy!

Thủy Băng Tuyền cúi đầu nhìn lại y phục của mình, lại nhìn qua ngoại bào mà Giang Dĩ Bác khoác lên cho nàng: “Quần áo ướt sũng thật là khó chịu, cảm tạ lần nữa” Cầm lấy y phục của hắn, đi vào khoang thuyền.....

Ra hiệu cho Hương Hàn buông tấm màn che xuống.....

Giang Dĩ Bác hướng về những người đứng trên mũi thuyền lớn tiếng quát: “Xoay người sang chỗ khác, mất nhìn xuống sông” Nghĩ đến nàng thay quần áo ở bên trong, Giang Dĩ Bác hận không thể bịt kín mắt của tất cả những người ở đây.....

“Hương Hàn, giúp ta thả tóc xuống” Thủy Băng Tuyền linh hoạt cởi quần áo ướt sũng trên người, rồi mặc vào ngoại bào của Giang Dĩ Bác. Ừ, không tồi, có điều y phục này mặc lên người nàng rất dài lại rộng thùng thình..Giờ tay áo lên, còn tưởng cả áo đều thuần một màu trắng, thì ra ở cổ tay và viền áo còn có những đường chỉ thêu vô cùng tinh xảo...Đúng là kẻ lắm tiền!

Nghĩ lại cũng đúng, Gia thế Giang Dĩ Bác ra sao? Sao có thể mặc một bộ y phục bình thường được chứ?

47. Q.1 - Chương 47

Edit: Boringrain

Thủy Băng Ngọc nhìn Thủy Băng Tuyền đi vào, trợn mắt há miệng, ngẩn ngơ không nói nên lời... Tam tỷ...Tam tỷ muốn thay quần áo ngay tại đây sao? Nhìn qua hai bên, tuy rằng rèm che đều đã buông xuống hết, nhưng... nhưng có rất nhiều người ở bên ngoài...Tam tỷ thật sự không quan tâm lễ giáo sao? Như vậy có phải là rất tùy tiện không? Nghĩ lại chính nàng làm không được!

Ngẩn ngơ suy nghĩ, đến khi nhìn lại thì Thủy Băng Tuyền đã nhanh chóng cởi y phục, trên người chỉ còn mỗi cái yếm: “Tam...tam tỷ...” Thủy Băng Ngọc xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thân thể của Thủy Băng Tuyền...

Nhưng đã thoáng thấy dáng người của Thủy Băng Tuyền lại không nén được hiếu kỳ trộm nhìn thêm lần nữa. Hai mắt vừa nhìn lên thì lập tức tròn trĩnh, trong lòng nảy sinh hâm mộ, thân thể của Tam tỷ thật sự rất...rất mê người...Nàng là nữ nhân mà còn không cưỡng lại được muốn nhìn ngắm mãi!

Giang Dĩ Bác quét mắt ra bốn phía, ở đầu thuyền, người lái thuyền đưa lưng về phía trong, mắt chăm chăm nhìn mặt sông, nhưng vẫn cảm thấy tia nhìn sắc bén khiến toàn thân hẩn cứng đờ, cứ cho là hẩn có một trăm lá gan, hẩn cũng không dám quay đầu lại, Giang công tử vì sao còn cứ nhìn hẩn với ánh mắt giết người như vậy? Làm hẩn thật sự nghĩ muốn nhảy xuống sông luôn..

“Hu...Như vậy thoải mái hơn.” Thủy Băng Tuyền nhìn Thủy Băng Ngọc lúc này sắc mặt đã đỏ ửng.

“Thay quần áo bị ướt ra đi, ta ra ngoài tìm cho ngươi một bộ quần áo khác.” Tuy bây giờ là mùa hè, không đến mức bị cảm lạnh nhưng cảm giác toàn thân bị ướt đầm cũng không dễ chịu gì!

“Không...không...không cần đâu, Tam tỷ, y phục của muội sẽ mau chóng khô thôi” Thủy Băng Ngọc nghe thấy Thủy Băng Tuyền nói, khuôn mặt từ màu hồng tức khắc chuyển sang trắng, ra sức lắc đầu, y phục của nam nhân? Nàng làm sao dám mặc chứ? Hơn nữa bên ngoài có nhiều người như vậy, đánh chết nàng cũng không dám thay đồ ở đây.

Nhìn bộ dạng của Thủy Băng Ngọc, Thủy Băng Tuyền cũng đoán ra nguyên nhân vì sao nàng không muốn thay quần áo ướt ra, thậm chí nhặt trong lòng, rồi lại nhìn qua tỷ nữ bên người Thủy Băng Ngọc: “Vậy người đưa quần áo trên người người cho tứ tiểu thư thay.” Trời nóng mà mặc nhiều lớp quần áo như vậy, cởi ra một lớp cũng có vấn đề gì đâu chứ? Nếu những người này mà thấy người hiện đại mặc áo tắm hai dây...Chẳng phải là sẽ xấu hổ muốn tự sát hết sao?

“Không...không cần đâu, tam tỷ, thực sự không sao đâu mà, muội ngồi đây một chút là được rồi” Nhìn Tiểu Bích liếc mắt, Thủy Băng Ngọc lần thứ hai lắc đầu, dù sao y phục của nàng đều ướt cả rồi, sao còn phải khiến cho Tiểu Bích quần áo không chỉnh tề chứ?

“Tiểu thư, không sao đâu, người đến đây, chúng ta cùng thay y phục” Tiểu Bích nhìn quanh cái khoang tàu này, giọng nói có chút lo lắng, nàng cũng không phải không muốn đổi quần áo cho tiểu thư, có điều ở chỗ này cởi quần áo thì có hơi...

“Thực sự không cần đâu, Tiểu Bích, không cần.” Thủy Băng Ngọc ngăn hành động của Tiểu Bích, nàng không thể bắt buộc Tam tỷ, đứng đây thay quần áo được...

Thủy Băng Tuyền nhếch mày: “Thật không đổi?”

“Không đổi” Thủy Băng Ngọc kiên quyết trả lời.

“Vậy tùy ngươi” vén tấm rèm lên, Thủy Băng Tuyền cúi người bước ra khỏi khoang thuyền...

Suối tóc đen tuyền dài đến tận thắt lưng, tự do tung bay trong gió, theo động tác khom người của nàng mà xỏa xuống trước ngực, ẩn hiện nét phong tình. Ngũ quan vừa được rửa trong nước sông, tươi mát tinh khiết tựa hoa sen sau cơn mưa, hàng mi như hai hàng liễu che lấp đôi mắt phượng. Nàng ngước mặt lên, tinh quang trong mắt tỏa ra như có ma lực mê hoặc lòng người...

Y phục màu trắng rộng thùng thình, chỗ thắt lưng buộc lại một nút thắt...

Bàn tay vừa nâng lên, tay áo lập tức rớt xuống, lộ ra cánh tay ngọc ngà trắng nõn, trên da thịt như bạch ngọc đó, dầu thủ cung sa màu đỏ vô cùng nổi bật...

Toàn thân thông dong biểng nhác, rồi tự nhiên lộ vẻ phong tình vạn chủng...khiến người đứng trên thuyền ai cũng ngây người!

Kể cả Vân La Y, kể cả Trữ Nùng Nhi đều như bị mê hoặc ...

Giang Dĩ Bác ánh mắt kinh diễm mà si mê...Ngừng thở trước dáng vẻ kiều mị của nàng, tâm phách lay động... Nhìn y phục nàng đang mặc, trong đầu đột nhiên nghĩ tới việc dưới lớp y phục này là...

Nhanh chóng hạ tầm mắt, trong lòng lại dâng lên hương vị ngọt ngào, thưởng thức cảm giác lay động đến tận tâm tư! Lại tự than thở, thì ra ngay hẩn cũng không thoát nổi một chữ tình...

Trữ Hy vốn vẫn đưa lưng về phía thuyền, chậm rãi nghiêng người qua, hình ảnh lọt vào trong mắt khiến hấn giật mình ngây ngẩn...Nàng mặc ngoại bào của Dĩ Bác, dường như tiên tử dạo chơi chốn phàm trần khiến người khác không thể dời tầm nhìn...

Thủy Băng Tuyền đưa tay vén tóc, nhìn qua bốn phía, thấy mọi người đều ngơ ngác nhìn nàng? Lại cúi đầu nhìn xuống bản thân mình, y phục này vừa vặn dài tới chân, toàn thân trên dưới đều được che kín, có gì đẹp chứ?

“Các người sao vậy? Bị điểm huyết hết rồi sao?” Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn có khả năng này thôi? Thủy Băng Tuyền nhìn về phía Giang Dĩ Bác, trong mắt có ý hỏi.

Giang Dĩ Bác phục hồi tinh thần, đôi mắt sâu thẳm màn đen lại hiện lên ý cười ưu nhã, khuôn mặt tuyệt sắc như hoa khai tuyệt mỹ khiến lòng người điên đảo. Điểm huyết ư? Phải, hấn thật sự bị điểm huyết rồi! Mà người điểm huyết hấn chính là nàng!

“Người...người là Thủy Băng Tuyền sao?” Trữ Nùng Nhi cũng phục hồi tinh thần, tiến lên phía trước, ngón trỏ chỉ vào Thủy Băng Tuyền, lớn tiếng chất vấn, nàng vừa rồi thật sự bị Thủy Băng Tuyền mê hoặc ư? Nữ nhân ngu ngốc Thủy Băng Tuyền ư? Trữ Nùng Nhi vẻ mặt như chịu một đả kích lớn, biểu tình vô cùng thâm đậm.

Thủy Băng Tuyền tinh quái nhìn trái liếc phải, lại hạ thấp giọng làm như cố tình sợ người khác nghe thấy, nhìn Trữ Nùng Nhi nói: “Người nói đúng rồi, ta thực sự không phải Thủy Băng Tuyền.” Nói xong thỏa mãn nhìn cặp mắt đang hoảng sợ của người đối diện.

“Vây...vây người là ai?” Trữ Nùng Nhi cũng bắt chước nàng nhìn trái phải, thấy đại ca, tinh thần mới buông lỏng một chút, nhìn ánh mắt Thủy Băng Tuyền cũng không giống như lúc đầu. Vừa nãy nàng xác thực là bị Thủy Băng Tuyền mê hoặc. Nhưng nếu nói ra cũng chưa chắc có người tin tưởng. Thủy Băng Tuyền này thực sự không phải là Thủy Băng Tuyền, nàng là yêu tinh, nói không chừng còn ăn cả người ?

“Ta là...” Nhìn Trữ Nùng Nhi ngoắc ngón tay, ý bảo nàng tiến lại gần.

“Người muốn...muốn làm gì? Ta nói cho người biết, ta không sợ người đâu.” Trữ Nùng Nhi vẫn đứng yên bất động một chỗ, miệng lắp bắp nói càng lúc càng nhỏ.

Không dám qua, vậy ta đây sẽ đi tới, Thủy Băng Tuyền trong mắt cười tà, đột nhiên sải bước tới, nắm lấy hai vai của Trữ Nùng Nhi, thổi luồng hơi bên tai nàng ta, giọng nói thâm sâu: “Ta chính là thứ mà người đang nghĩ, nếu đã bị người phát hiện, vậy đêm nay ta sẽ tới ăn người.”

“A...” Tiếng thét chói tai trên sông truyền ra, làm kinh động đến cả bầy chim trên hàng cây ven sông.

Trữ Nùng Nhi nhanh chóng nhảy ra sau lưng Trữ Hy, run rẩy như cây sậy...” Đại...Đại ca, nàng...nàng ta...là yêu quái”

Trữ Hy thâm thúy nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, lòng lại nghĩ, là do muội muội làm hại tứ tiểu thư rớt xuống sông, khiến nàng không vui. Nên mới dọa Nùng Nhi như vậy...

Nghĩ lại, nàng quả thật là người có thù tất báo! Liếc mắt qua Vân La Y, lần trước tại Đệ Nhị Lâu là Vân La Y tỏ ý xem thường nàng trước... Hôm nay Nùng Nhi cũng phạm phải sai lầm tương tự!

Chỉ là...Lời đồn có thể sai lệch đến mức đó ư? Nàng cùng Thủy Băng Tuyền trong ý thức của hấn thật sự khác xa nhau? Khoảng cách chênh lệch như trời và đất!

“Nhà thuyền, làm phiền đưa thuyền quay lại bờ.” Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua mặt sông trong suốt, lòng thâm than hôm nay trời đẹp như vậy, lại không thể vui chơi thoải mái, thật là phụ ý tốt của ông trời. Nhưng nàng cũng không quên trong khoang thuyền vẫn còn một người ướt như chuột lột mà không chịu thay quần áo.

“Dạ” Nghe thanh âm phân phó, người lái thuyền vốn vẫn căng thẳng không dám quay đầu lại, lòng thâm thở ra một hơi. Vội vã dùng lực đổi hướng chèo vào bờ.

“Không được” Nghe thấy Giang Dĩ Bác cúi đầu cười khế, Trữ Nùng Nhi biết là Thủy Băng Tuyền cố ý dọa mình, liền hừ một tiếng xem thường: “Thuyền này là của La Y, người cho rằng mình là ai chứ? Người nói

quay về thì quay về sao? Ta không muốn”

“Nùng Nhi” Trữ Hy lên tiếng khiển trách, nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, trong mắt có chút áy náy!

“Trữ tiểu thư nói rất đúng, ta nên hỏi qua chủ nhân mới phải” Thủy Băng Tuyền thờ ơ nghiêng người qua phía Vân La Y này giờ vẫn không hề lên tiếng: “Vân tiểu thư, có thể cho thuyền quay lại để ta lên bờ được không?”

Vân La Y ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền: “Đương nhiên là được” nàng càng ngày càng mơ hồ! Đây tuyệt không phải là Thủy Băng Tuyền mà nàng được nghe tới! Rốt cuộc những tin đồn kia ở đâu ra? Là ai cố ý tung những lời đồn đó?

Nghe thấy chủ nhân đích thật cũng trả lời như vậy, Trữ Nùng Nhi lần thứ hai hừ lạnh, trông mắt vòng vo lưu chuyển đến chỗ khoang thuyền, lại nghĩ đến người bị rút xuống sông, vô cùng mất mặt Thủy Băng Ngọc, trong mắt không dấu nổi nụ cười đắc ý.

Thủy Băng Tuyền không để ý đến Trữ Nùng Nhi bộc phát tính cách tiểu thư, thoải mái ngồi trên boong thuyền, vén cái áo bào lên tới tận cổ, lộ ra đôi chân trắng nõn, ung dung thả chân xuống nghịch nước, hai tay chống lên mặt thuyền, đầu hơi ngửa ra sau làm suối tóc như thác đổ rơi xuống boong thuyền tạo ra hình ảnh mỹ lệ tựa tiên nữ dạo chơi, không nhiễm chút bụi trần, đôi mắt nhắm lại cảm thụ làn gió phơn phớt thổi qua mặt... Tưởng tượng lúc này nàng chỉ là đang nghỉ phép dài ngày trên một bãi biển nào đó, như vậy..nàng cũng có thể bay về bên mẹ khi đã chơi đùa chán...Kỳ thực nàng rất muốn trở lại, bởi vì chỉ ít ở thế giới kia, có bà mẹ vô lương tâm của nàng, cũng có những bạn bè ít ỏi đến đáng thương của nàng...

Bộ dạng tùy hứng lúc này của nàng, đập vào mắt những người trên thuyền, dù cho cứ chỉ không dịu dàng như tiểu thư khuê các, thậm chí là lỗ mãng không hợp lễ giáo...Thế nhưng mọi người đều ngừng thở nhìn ngắm hình ảnh tuyệt thế chốn nhân gian, chỉ sợ một cử động nhỏ, sẽ làm cho nàng tiên thanh khiết giặt mình cất cánh bay đi mất, hình ảnh đó, kích thích, mê hoặc tiếng lòng của mọi người, dù là nam hay nữ...

Giang Dĩ Bác ánh mắt nóng rực như ngọn lửa, cố gắng áp chế cảm giác thôi thúc muốn đem nàng cất giấu đi cho riêng mình...

Trữ Hy trước nay luôn trầm mặc đạm mạc, lúc này nhãn thần lại hiện lên ánh nhìn ngơ ngác không thể tin nổi... Thế gian cũng có một người con gái như vậy ư? Thì ra hắn cũng có lúc động tâm.

48. Q.1 - Chương 48

Edit: Boringrain

Beta: Boringrain

Lúc này đây, tại đại sảnh của Trương phủ, Trương lão thừa tướng đang ngồi vân vê chòm râu bạc phơ, sắc mặt bình thản khiến không ai có thể nhìn ra ông đang nghĩ gì?

“Ông nội...” Khuôn mặt nhả nhận tuần tú của Trương Quang Duệ hiện lên lo lắng! Ông nội này giờ vẫn không nói gì cả, rốt cuộc ý của ông ra sao?

“Duệ nhi, khụ...khụ khụ... Đừng làm phiền ông” Một nam tử trung niên ngồi bên dưới ghế thái sư của Trương lão thái gia, vừa mở miệng nói đã ho không ngừng, ông ta thoát nhìn cũng khoảng chừng năm mươi tuổi, thân thể gầy gò suy yếu, ngũ quan rần rỏ khí khái nhưng sắc mặt lại tái nhợt không có chút huyết sắc nào. Người này chính là phụ thân luôn dưỡng bệnh trong phủ của Trương Quang Duệ, Trương Trạch An lão gia.

(Chú thích một chút, lúc trước chưa xuất hiện nhân vật này, nên mình gọi luôn ông nội của Trương Quan Duệ là Trương lão gia, nhưng bây giờ Trương lão gia đã xuất hiện thì ông ấy sẽ được thăng thêm một chức làm Trương lão thái gia)

“Cha, người thấy thân thể khó chịu sao, hay là người về nghỉ ngơi trước đi?” Trương Quang Duệ nhìn thân thể suy yếu của phụ thân mình, trên mặt hiện lên tia lo lắng.

Thấy bộ dạng của cha như vậy, trong lòng hắn vô cùng buồn bã, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không đi tranh đoạt công danh. Phụ thân năm đó mới 16 tuổi đã thi đỗ trạng nguyên, trở thành giai thoại một thời, tiên hoàng đối với tài hoa của người vô cùng thưởng thức...

Nhưng rồi sao chứ? Cũng năm đó Tĩnh Vương gia làm phản...Ông nội hiệp trợ đương kiêm hoàng thượng nghênh chiến với đội quân chủ lực của Tĩnh Vương gia vừa tiến vào kinh thành...Còn phụ thân tiếp nhận quyền thừa tướng giúp đỡ tiên hoàng xử lý chuyện triều chính, trấn an nhân tâm...

Nhưng ai mà ngờ đến, Tĩnh vương gia lại điên rồ đến mức âm thầm mua chuộc cấm vệ quân, mang binh lên vào hoàng cung, muốn bức vua thoái vị... Trước tình thế ngàn quân tấn công, cha buộc lòng phải giao phó ột cung nữ trung thành ra ngoài cung thông báo tin tức, còn người vốn chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt cũng phải cầm kiếm, dẫn đầu một ít quan viên cùng vài cấm vệ quân không làm phản liều chết chống lại Tĩnh Vương gia...Kết quả...người đỡ thay cho tiên hoàng một kiếm, gần như là mất mạng! May thay đương kiêm hoàng thượng tới đúng lúc, vừa kịp cứu tiên hoàng, cũng cứu được cha từ quỷ môn quan quay về...Chỉ là từ đó, người luôn phải ở trong phủ dưỡng bệnh, đến nay đã bốn mươi năm!

Tiên hoàng cảm tạ ân tình của Trương phủ, ban cho Trương gia một đạo thánh chỉ, đồng thời cũng nói rõ, chỉ cần thiên hạ này vẫn còn là của Trữ gia, đạo thánh chỉ này vĩnh viễn có hiệu lực, ngoại trừ không được can thiệp vào việc phế vị lập vua, nếu Trương phủ đưa ra bất cứ yêu cầu gì, hoàng thất đều phải đáp ứng, tuy nhiên cơ hội chỉ có một lần...

Trương Trạch An nhìn đứa con trai độc nhất của mình, trong mắt ánh lên vui mừng cùng lo lắng... Tâm tư của Quang Duệ ra sao, ông là cha đương nhiên hiểu rõ! Ông cũng không can thiệp vào quyết định của Quang Duệ bởi vì đây chính là lựa chọn của hắn! (đoạn này nói tới quyết định không làm quan của Quang Duệ)

Nhưng hôm qua Quang Duệ lại nói muốn đến Thủy phủ cầu hôn Thủy Băng Tuyền... khiến ông cực kỳ kinh ngạc, Tuyền nhi là nữ nhi duy nhất của Thanh Thanh, từ nhỏ đã được Thanh Thanh yêu chiều đến vô pháp vô thiên, khiến cho tính tình con bé cực kỳ ương ngạnh. Quang Duệ từ nhỏ đã không thích Tuyền nhi...

Nhưng bây giờ lại muốn lấy Tuyền Nhi làm vợ?

“Duệ nhi, con không phải không thích Tuyền nhi sao?” Trương Trạch An hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Cha, đó là lúc trước, còn bây giờ...Bây giờ con đã xác định tâm ý của mình!” Trương Quang Duệ sắc mặt trịnh trọng nói.

Trương Trạch An nhìn thần sắc của đứa con trai độc nhất, trong lòng hơi ngẩn ra. Bộ dạng của Quang Duệ không giống như đang đùa giỡn, trái lại vô cùng nghiêm túc! Quay đầu nhìn người phía sau: “Cha, người xem...” Mới đó mà ông đã bị thương nằm ở nhà gần 40 năm, Quang Duệ cũng đã hai mươi tuổi, cũng đã đến tuổi thành gia lập thất! Thanh Thanh lại là muội muội duy nhất của ông, nếu Quang Duệ lấy Tuyền nhi, như vậy muội ấy trên trời cũng thấy an ủi !

Trương lão thái gia sắc mặt mơ hồ, không rõ đang nghĩ gì, tiếp tục vỗ về chòm râu, lát sau mới than nhẹ một tiếng...

“Cha...”

“Ông nội...”

“Quang Duệ, Tuyền nhi có đồng ý không?” Nếu như Tuyền nhi đồng ý, như vậy chuyện này cũng tốt, nói không chừng có thể để Tuyền nhi rời khỏi chốn thị phi! Nghĩ tới đó, lão thái gia mới lên tiếng hỏi.

Trương Quang Duệ hơi sững sốt, Tuyền nhi...có phải sẽ không đồng ý không?

“Đúng vậy, Duệ nhi, nếu như Tuyền nhi cũng bằng lòng, cha sẽ giúp con sang Thủy phủ cầu hôn.” Trương Trạch An trước nay chưa hề bước ra khỏi cổng, nhưng đối với tính tình của đứa cháu này cũng có nghe qua ít nhiều... chuyện hôn sự của Tuyền nhi và lục hoàng tử cả thiên hạ đều biết, tuy đã hủy hôn, nhưng trong lòng Tuyền nhi còn tưởng nhớ lục hoàng tử hay không? Duệ nhi có biết được không?

“Lão thái gia, lão gia, thiếu gia, ngoài cửa có khách đưa thiệp muốn gặp mặt.” Trương quản gia vội vã chạy vào phòng, trình thiệp lên ọi người, thân là quản gia của Trương gia, hẳn cũng gặp qua không ít quan lại quý tộc, thấy khách ngoài cửa đi một chiếc xe ngựa hoa lệ phi phàm hiển nhiên cũng không phải là người bình thường!

Lão thái gia cầm tấm thiệp, mở ra nhìn, hai mắt hơi híp lại, là hấn?

“Cha, là ai vậy?” Trương Trạch An nhìn sắc mặt của lão thái gia, thần thái vô cùng thận trọng, triều đình đang lúc rối ren, Trương phủ mỗi ngày lại có thêm nhiều khách nhân đến cửa, cũng không ngoài mục đích thăm dò tâm ý của Trương phủ, chỉ là...Trương phủ từ lâu đã không hỏi thế sự, bọn họ còn không biết sao?

Trong đôi mắt nhìn thấu sự đời của Trương lão thái gia dường như đã hiểu rõ người kia đến đây làm gì! Đưa thiệp qua cho Trương Trạch An: “Thiệp đã đưa tới há có thể không gặp sao? Trạch An, con có muốn tiếp không?”

Trương Trạch An mở thiệp ra, trên khuôn mặt tái nhợt cũng xẹt qua một tia sáng tỏ, đóng thiệp trong tay lại, ông nói: “Không, con trở về phòng trước đây.” Phất tay cho hai người đứng sau ý bảo đỡ ông về phòng, việc này cùng ông ta không có quan hệ gì cả! Năm đó tranh đấu ông đã trả giá bằng suốt cuộc đời, bây giờ ông không muốn xen vào đấu đá của hoàng tộc nữa...

“Cũng được, Quang Duệ, cháu cùng cha quay về hậu viên đi, còn chuyện của Tuyên nhi, ta sẽ bàn lại sau.” Lão thái gia nhìn đứa con trai độc nhất của mình, trong mắt hiện lên thương xót, ông làm sao quên được chuyện năm đó? Ông vì triều đình gần như đã hy sinh đứa con duy nhất, ông không dám hy vọng cho đứa cháu trai cũng bước vào cảnh như vậy! Cũng may Quang Duệ không hứng thú với việc triều chính!

“Dạ, Ông nội” Trương Quang Duệ đưa tay, thay hạ nhân đỡ Trương Trạch An trở về phòng.

“Quản gia, mở cửa chính đón khách” Ai...triều đại luân phiên thay đổi, tranh ngôi đoạt vị lại diễn ra không ngừng! Trương lão thái gia khẽ nhắm mắt nghiền ngẫm...

.....

Thuyền hoa từ từ tiến vào bờ. Lúc này nghe thấy có người rớt xuống nước, những người tò mò đứng xem chặt kín cả bờ sông, ai nấy đều chăm chú nhìn về phía thuyền hoa hoa lệ. Vừa cập tới bến, Trữ Nùng Nhi đã dẫn đầu đoàn người nhanh chóng đi ra, nàng ta nhảy phắt một cái đã đứng ngay ngắn trên bờ, rồi đưa tay hướng về thuyền gọi: “La Y”

Đỡ Vân La Y lên bờ, Trữ Nùng Nhi mới đứng thong dong, hai tay ôm trước ngực, liếc mắt một vòng qua những người đang xem náo nhiệt, con người chột lóe, nàng muốn xem xem Thủy Băng Tuyên có dám bước ra ngoài không?

“Tiểu thư, đã đến nơi rồi, nô tỳ đỡ người xuống.” Tiểu Bích cẩn thận nâng Thủy Băng Ngọc đi xuống. Y phục của tiểu thư tuy rằng đã hơi khô rồi, nhưng trong lòng Tiểu Bích vẫn nặng trĩu, nghĩ đến lúc hồi phủ, phu nhân và thiếu gia chắc chắn sẽ trách phạt nàng tội không chăm sóc tiểu thư chu đáo...Ô ô...Nàng sao lại đáng thương như vậy? Lần sau nàng sẽ không bao giờ để cho tiểu thư đi cùng tam tiểu thư nữa! Tam tiểu thư quả thực là sao quả tạ mà... Tiểu thư đi theo nàng, chẳng có chuyện gì tốt cả.

Hương Hàn nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyên, muốn đưa tay ra đỡ, nhưng lại có người nhanh hơn một bước...

Giang Dĩ Bác mỉm cười, thân thể hơi nghiêng nhìn Thủy Băng Tuyên, vươn bàn tay thon dài ra: “Dĩ Bác có thể có hân hạnh này không?”

Lời vừa nói ra, khiến người xung quanh gần như hóa đá hết cả... Trên mặt ai cũng hiện lên nét ngỡ ngàng không tin nổi, có người còn dụi mắt, hoặc là néo tai mình, tưởng như mình bị hoa mắt ù tai nữa...

Nhìn lại lần nữa, không sai, đây thật sự là Giang thiếu gia...Nhưng...

Trữ Hy vẫn đứng phía sau, thấy cử chỉ của Giang Dĩ Bác, mày kiếm hơi nhíu một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ hờ hững vốn có. Mọi người đều chú ý đến Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyên, không ai thấy được nét biến hóa trên mặt hấn...

Thủy Băng Tuyền lẳng lẳng nhìn Giang Dĩ Bác một lúc, vốn định cự tuyệt, nhưng khóe mắt vô tình nhìn thấy thần sắc như hóa đá của người trên bờ, sự khiếp sợ trong mắt của Vân La Y, còn có nhân thần cảm tức của Trữ Nùng Nhi... Trên mặt liền nở nụ cười, trong lòng cũng cười thầm, nàng không hợp tác một chút, chẳng phải là phụ nhân tình thế thái sao?

Vậy nên dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, Thủy Băng Tuyền liếc mắt qua một vòng, cuối cùng nhìn tới Giang Dĩ Bác...Thần nhiên cười, dịu dàng đặt tay lên tay hắn...

Trong mắt Giang Dĩ Bác hiện lên ý cười ôn nhu như nước, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng chốc sáng ngời. Bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của giai nhân, rốt cuộc hắn cũng đã tìm thấy nàng, người khiến hắn khát vọng được giữ trọn trong lòng!

.....

Lại Bộ Hoàng phủ

“Cha, bây giờ tình thế trong triều vô cùng căng thẳng, bên kia người của Hiền phi đã qua lại với không ít quan viên trong triều. Bây giờ chỉ còn một bộ phận quan viên đứng ngoài cuộc chưa thật sự nghiêng về bên nào cả, nên làm thế nào đây?” Nam tử trung niên thần tình có chút sốt ruột hỏi. Người này chính là lại bộ thị lang Hoàng đại nhân, cậu của lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ.

“Hoảng cái gì chứ? Dù tên Lễ Bộ kia có làm gì thì đến cuối cùng cũng chỉ phí công thôi.” Mái tóc hoa râm, cho thấy người này cũng không còn trẻ nữa! Trên khuôn mặt mập mạp không có nhiều nếp nhăn lắm. Ông ta chính là lại bộ thượng thư Hoàng lão đại nhân. Hoàng lão đại nhân từ trên ghế đứng dậy, đến trước cửa sổ, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, lòng thầm nghĩ, hoàng thượng tuổi đã cao, việc chọn tân đế vô cùng cấp bách... Lấy hiểu biết của ông ta về hoàng thượng, Thiên Kỳ tuy không phải là người trong tâm người muốn chọn! Nhưng thế cục hiện tại cũng khiến cho hoàng thượng không dám có động thái gì. Xem ra ông ta cần phải khẩn trương hơn nữa! Bên Thiên Kỳ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Hoàng vị thay đổi, thế cục biến hóa, là nhanh chóng thăng quan tiến chức hay là máu chảy đầu rơi, lui về ở ẩn...

Tân đế lên ngôi ảnh hưởng đến vô số mạng người trong triều, đã làm quan, ai không hiểu rõ chuyện này chứ! Bây giờ bọn họ có thể không có động tĩnh, nhưng mà tới lúc đó ai có thể nói rõ được đây?

Hiện tại...chỉ còn chờ Tam Vương hồi kinh và thọ yến của hoàng hậu mà thôi!

49. Q.1 - Chương 49

Edit: Boringrain

“Tướng gia, ngài đối với cục diện triều chính hiện nay, trong lòng chắc cũng hiểu rõ, bản cung hôm nay mạo muội đến đây, quấy rầy sự an tĩnh của tướng gia, mong ngài lượng thứ!” Trữ Thiên Khang chấp tay hướng về người ngồi bên trái nói.

“Bát hoàng tử không cần đa lễ, bát hoàng tử đích thân đến đây, nhất định là có chuyện quan trọng, xin cứ nói thẳng đừng ngại!” Lão thừa tướng cười mang theo chút cứng nhắc.

Trữ Thiên Khang nghe vậy, trong mắt cũng có ý thận trọng, suy tính một hồi, quyết định thôi thì nói thẳng ra mục đích đến đây. Trữ Thiên Khang đứng lên, cúi người trước Trương lão thái gia hành đại lễ: “Tướng gia không để ý đến thế sự, Thiên Khang hiểu rõ, chỉ là lần này lại liên quan đến hàng vạn sinh linh, kính mong tướng gia ra mặt giải quyết mối loạn này!” Nếu hắn có khả năng thỉnh lão tướng gia về lại triều đình, như vậy những đại thần có tâm tư cũng sẽ ủng hộ cho thất ca, điều này ắt sẽ làm xoay chuyển thế lực trong triều...

Lão thái gia thở dài một hơi: “Bát hoàng tử hôm nay đến phủ, lão hủ cũng hiểu rõ ít nhiều, chỉ là lão hủ lực bất tòng tâm, lần này sợ là phụ lòng bát hoàng tử rồi.”

Trữ Thiên Khang ngẩng đầu, trong mắt có lo lắng: “Tướng gia...”

“Bát hoàng tử, thứ cho lão phu bất lực.” Lão thái gia đứng lên, nâng Trữ Thiên Khang dậy, nhìn sâu vào ánh mắt hắn...

“Tướng gia...”

“Mời trở về đi, lão phu sẽ tiễn ngài ra phủ.”

“Tướng...Đa tạ tướng gia!” Trữ Thiên Khang vốn đang rất thất vọng nhưng nghe thấy lão thừa tướng nói như vậy liền kinh ngạc, rồi vui vẻ lên. Mọi hành động của hắn, nhất định có người theo dõi sát sao, mà hành động của Trương phủ, người muốn theo dõi lại càng không ít. Bây giờ lão thừa tướng tự mình tiễn hắn ra phủ, để bọn họ thấy được, không tới một ngày sẽ truyền ra khắp kinh thành, đến lúc đó cũng khiến cho các đại thần phải suy tính lại một phen! Nghĩ tới đó, Trữ Thiên Khang cảm kích vạn phần: “Đa tạ tướng gia thành toàn”

“Ha hã, lão hủ cũng không có trợ giúp cái gì cho bát hoàng tử, bát hoàng tử không cần khiêm tốn!” Ông ta làm việc này có thể trợ giúp được không, ông cũng không quan tâm.

.....

Cách kinh thành ba trăm dặm, vốn có một huyện mang tên Tế Huyện, nhưng bởi vì nổi tiếng có tượng Phật nằm, lâu ngày sửa lại thành Ngọa Phật huyện (Ngọa là nằm, vì là tên địa phương nên mình giữ lại phần Hán Việt)

Mà ngôi chùa có tượng Phật nằm nổi tiếng đó tọa lạc trên đỉnh núi ở ngoại thành.

Ngọn núi này quanh năm cỏ cây tươi tốt, xanh mãi một màu, tháp thoáng trên đỉnh núi là mái ngói của ngôi chùa lớn nhất Thanh Lăng hoàng triều: Ngọa Phật tự. Không những thế ngôi chùa này còn được đương kim hoàng đế ban cho hiệu Quốc tự.

Được phong làm Quốc tự, hiển nhiên trang nghiêm không gì sánh được, hưởng hồ Hoàng hậu nương nương cao quý đang ở trong chùa, nên bên ngoài, cấm vệ quân canh gác nghiêm ngặt, ngay cả khách dâng hương cũng bị kiểm tra gắt gao.

Còn có nha môn bổ khoái của Huyện Ngọa Phật thay phiên canh gác ở nơi này...

Chỉ sợ vạn nhất có chuyện gì, thì hậu quả không ai gánh nổi!

Trong bảo điện to lớn mà trang nhã, đương kim hoàng hậu đang gối trên đệm, hai tay chấp trước ngực, nhắm mắt thành kính hướng về phía tượng Phật vàng trang nghiêm...

“A di đà Phật, ngã Phật từ bi!” Thanh âm xa xôi nhưng vang vọng như có thể xuyên thấu vào lòng người...

Người đang quỳ liền mở mắt, bình tĩnh đứng dậy, cung kính hành lễ: “Liễu Nhiên đại sư”

“Thí chủ thành tâm hướng Phật, có thể ngộ ra chưa?” Người này chính là chủ trì của Ngọa Phật Tự, Liễu Nhiên đại sư. Khuôn mặt hiền lành chứa đựng sự bình tĩnh đến vô tận vô biên. Hoàng hậu chuyển đi tâm nhìn của mình, không muốn đối diện với đôi mắt hết mực bình tĩnh trong suốt như vậy, bởi vì bà không thể nghi ngờ rằng Liễu Nhiên đại sư có thể thấy được mọi ý nghĩ trong lòng mình...

“A di đà Phật, ngã Phật từ bi!” Thanh âm xa xăm lại vang lên, tâm ma của hoàng hậu nương nương đã nương nấu tận chỗ sâu nhất trong lòng! Không biết đến khi nào bà mới cởi bỏ tâm ma ấy ra đây?

“Đợi tới khi thí chủ thật sự giác ngộ, mới có thể nhìn thấy chân thiện mỹ của thế gian.” Mà người chấp niệm quá sâu đâu chỉ có mình bà ấy? Liễu Nhiên đại sư lại nghĩ đến người đang ở trong sương phòng. Những năm gần đây, nhìn hoàng hậu nương nương cùng thất hoàng tử dần co mãi không dứt được những chấp niệm trong lòng, ông cũng chỉ đành than nhẹ một tiếng...Nếu người trong cuộc không tự mình giác ngộ thì trên đời này cũng không ai có thể giúp họ được?

“Nương nương...” Cung nữ Trinh Hữu tiến lên đỡ lấy Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nhìn bóng lưng dần khuất của Liễu Nhiên đại sư, quay mặt nhìn lại tượng Phật trên điện, vẻ đẹp của thế gian sao? Thế gian có loại vẻ đẹp này sao? Bà cũng muốn nghĩ thoáng đi, để thanh thản tâm hồn, nhưng mà...Ông trời không muốn thành toàn!

“Thất hoàng tử đâu?” Thuận miệng hỏi tỳ nữ bên người.

“Thất hoàng tử đang ở trong sương phòng” Trình Hữu nghe thấy hoàng hậu hỏi Thất hoàng tử thì trong mắt hiện lên phức tạp, nhưng cũng nhanh chóng tiến lên đỡ hoàng hậu đi ra ngoài điện...

“Truyền hắc đến cùng ta dùng bữa tối!”

“Dạ” Người tỳ nữ cung kính trả lời.

.....

Hoàng cung

Bát hoàng tử Trữ Thiên Khang đứng nhìn chăm chú vào phụ hoàng lúc này đang phê duyệt tấu chương, thậm chí nhắc thật lâu mới lên tiếng nói ra nghi hoặc trong lòng!

“Phụ hoàng, người vì sao lại đồng ý cho thất hoàng huynh đưa Hoàng hậu nương nương đi tỉnh dưỡng!” Ngay tại thời điểm nhạy cảm này, nếu như không phải đã biết phụ hoàng muốn truyền ngôi cho thất hoàng huynh, hẳn bây giờ chắc đã dậm chân dậm tay không chịu ngồi yên rồi.

Hoàng đế làm như không nghe thấy lời Trữ Thiên Khang nói, buông quyển tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Trữ Thiên Khang đang đứng trước mặt, trong ánh mắt hiện lên tia phức tạp.

“Khang nhi, hiện nay thế cục trong triều ra sao?” Hoàng đế uể oải xoa xoa giữa hai lông mày, hai ngày này bầu không khí trong triều càng ngày càng căng thẳng, ông ta không phải không thấy được, chỉ là ông ta đã bất lực rồi!

“Trong triều nhiều đại thần vẫn chưa tỏ thái độ gì, bọn họ vẫn đang muốn quan sát, nhưng mà đại bộ phận vẫn có ý ủng hộ lực hoàng huynh...” Trữ Thiên Khang nhíu mày: “Đồng thời Lực hoàng huynh còn chiếm được sự ủng hộ từ Văn gia.” Hắc còn hoài nghi Lực hoàng huynh đang cất giấu thế lực ngầm nữa!

“Vậy con định làm thế nào?” Hoàng đế bình tĩnh hỏi. Lão Lực hiện tại là uy hiếp lớn nhất!

“Nhi thần đã đến Trương phủ, tuy tướng gia không nhúng tay vào chuyện này, nhưng cũng đã tận lực giúp đỡ nhi thần, Vì vậy, nhi thần phải tự mình nghĩ cách, nhi thần định sớm tổ chức hôn sự.” Trữ Thiên Khang nhàn nhạt nói.

“Thủy gia” Hoàng đế âm thầm cân nhắc được mất.

“Dạ, Thủy phủ cùng Nghiêm gia có quan hệ thông gia, nay tứ tiểu thư của Thủy phủ lại trở thành bát hoàng tử phi, như vậy Thủy Nghiêm hai nhà đều có thể cân nhắc mối quan hệ trong đó!” Hiện tại hẳn cũng chỉ có thể làm như vậy! Đó cũng là lý do vì sao bây giờ hắn có mặt ở đây. Hắn sẽ không tiếc gì cả, tận lực đưa thất ca kế nhiệm hoàng vị.

Đây không chỉ là mong ước của phụ hoàng, cũng chính là mong ước của hắn!

“Chỉ ba ngày nữa là tam vương về kinh, thời gian quá cấp bách, Khang nhi” Hoàng đế nhìn thấy cổ chấp trong mắt Trữ Thiên Khang, than nhẹ một tiếng, lẽ nào đây thực sự là ý trời? Chỉ một lúc mềm lòng nhất thời lại tạo ra cục diện không thể tháo gỡ hôm nay. Đều là nhi tử của ông ta, nhưng hoàng vị lại chỉ có một! Hôm nay lại chỉ có thể trở mặt nhìn bọn chúng cốt nhục tương tàn...Ông phảng phất như thấy lại tình cảnh năm đó...Tại vị bốn mươi năm, tận tụy, dốc sức mới tạo ra được một hoàng triều thái bình thịnh thế hôm nay, không ngờ đến lúc cuối cùng lại không tránh được một hồi máu tanh.

Hoàng đế hạ mi mắt, sinh ra trong hoàng thất, ông đương nhiên hiểu rõ câu hoàng thất vốn dĩ không có nhân tình! Đây cũng là trời đã an bài, nó cho hoàng thất quyền lực chí cao vô thượng, nhưng cũng lấy đi những tình cảm bình thường nhất, đã định từ trước, người trên cao vốn phải cô độc!

“Khang nhi, bí mật triệu Hợp nhi quay về kinh, truyền chỉ xuống dưới, khi tam vương hồi kinh, thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp thay trăm tiếp đãi.” Chỉ cần một ý chỉ, thái tử trong lòng hần cũng đã rõ ràng! Mong là không quá trễ!

Trữ Thiên Khang nghe xong vui mừng ra mặt, hành động của phụ hoàng chính là ngầm nói cho đại thần trong triều biết người mà hoàng thượng chọn là Thất ca?

“Đa tạ phụ hoàng, nhi thần sẽ ngay lập tức gọi Thất ca về” Quyết định của phụ hoàng chắc chắn sẽ làm Lục ca trở tay không kịp, Trữ Thiên Khang trong lòng cười nhạt.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Trữ Thiên Khang, trong mắt hiện lên ý vui mừng.

“Khang nhi, con có trách phụ hoàng không?” Khi ông ta nhìn thấy Khang nhi cùng Hợp nhi tình cảm thâm trọng, đã vô cùng kinh ngạc, sau đó lại tạo cho Khang nhi áp lực nhiều hơn, để hần có thể trở thành lực lượng hậu thuẫn cho Hợp nhi, đối với Khang nhi mà nói, cũng thật không công bằng!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Trữ Thiên Khang có chút lạnh lùng, giọng điệu bình thản: “Phụ hoàng, những việc nhi thần làm từ trước đến nay không phải vì người, mà là vì thất ca, thất ca trong lòng nhi thần chính là nguồn ấm áp duy nhất” Từ nhỏ lớn lên sau những bức tường cung điện nguy nga rộng lớn, chứng kiến vô số minh tranh ám đấu (cả đấu công khai lẫn đấu ngầm), bao nhiêu xương trắng lấp đầy mặt đất, lòng hần đã sớm lạnh lẽo vô tình. Ngoại trừ thất ca!

Trữ Thiên Khang nhìn sắc mặt mờ ảo của Phụ hoàng, liếc hạ mi mắt: “Phụ hoàng, người nợ không phải là con mà là Thất ca, tuy nhi thần không rõ vì sao người để Thất ca tiếp cận hoàng hậu nương nương. Nhưng nhi thần tuyệt không tin hoàng hậu nương nương.” Hần vẫn luôn điều tra hoàng hậu, nhưng không phát hiện ra một chút manh mối nào, mẫu phi cũng từng nói qua, Hoàng hậu chính là người xử tử mẫu phi của Thất ca! Nhưng người biết chuyện đó không ai còn sống cả. Hần dù muốn tra cũng lực bất tòng tâm.

Hoàng đế sắc mặt thay đổi, phục hồi lại vẻ lạnh nhạt: “Tuy rằng hôn sự của người cùng tứ tiểu thư Thủy phủ không có cách gì tổ chức sớm hơn được, nhưng cũng có thể đi lại với Thủy gia, cố gắng tạo quan hệ tốt! Trong lòng hoàng đế vì lời nói của Trữ Thiên Khang mà cuộn cuộn trào sóng...Hoàng hậu, nàng không thể tha thứ cho trẫm, trẫm cũng không có lời nào để nói, nhưng nàng lại trút giận lên đầu Thiên Hợp? Hợp nhi là vô tội...”

Trữ Thiên Khang thoáng lưu ý tới sắc mặt biến hóa của phụ hoàng, lòng thầm nghĩ, trên người hoàng hậu nương nương rốt cuộc có bí mật gì? Khiến cho phụ hoàng khi nhắc đến bà ta lại thay đổi thần sắc như vậy? Còn có quan hệ gì với thất ca đây?

Thủy phủ Nam uyển

Thủy Băng Ngọc căng thẳng để cho nha hoàng tùy ý giúp nàng thay y phục, nghĩ đến nhuyển khiếu của bát hoàng tử đang đợi ngoài cửa, tự nhiên cảm thấy nóng người, hần, vì sao hôm nay lại có thời gian đưa nàng ra ngoài chứ?

Nhị phu nhân vội vã vào cửa: “Ngọc nhi, xong rồi chứ?” Người của Bát hoàng tử vẫn đang đợi bên ngoài? Nhị phu nhân vừa tới, thấy Thủy Băng Ngọc phục trang xinh đẹp, trên mặt liền hiện lên nét thỏa mãn, tướng mạo Ngọc nhi cực kỳ xuất sắc, cùng với Bát hoàng tử quả là trời sinh một cặp, nếu như...Bát hoàng tử có thể đăng cơ xưng đế vậy Ngọc nhi chẳng phải sẽ trở thành hoàng hậu sao? Nghĩ tới đây, trong mắt nhị phu nhân liền sáng lên.

Đông uyển

“Tiểu thư, Bát hoàng tử phái người đến mời Tứ tiểu thư ra phủ.” Hương Hàn báo với Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã buông bút, cầm lấy bức họa trong tay, nghe được Hương Hàn nói, khéo môi câu lên thành hình cung, Trữ Thiên Khang cuối cùng cũng xuất thủ!

50. Q.1 - Chương 50

Edit: Boringrain

“Nương nương, bát hoàng tử tới đón thất hoàng tử hồi kinh.” Trinh Hữu nhìn Hoàng hậu nương nương đang niệm Phật, nhẹ giọng bẩm báo.

“Để hần đi đi...” Cũng đã đến lúc kết thúc tất cả rồi.

Ba ngày sau, giữa buổi trưa nắng gắt, mùa hè lạnh lẽ đến chiếm đi bầu không khí dễ chịu thư thái của mùa xuân. Mặt trời mang theo tia sáng chói chang, nóng bỏng không chịu nổi. Vậy mà lúc này đây, trên con đường lớn thông từ cổng thành đến hoàng cung, người dân đứng đầy hai bên đường, không để ý đến cái nóng bức, mồ hôi chảy ròng ròng trên người, trong mắt ai cũng đều có tia hưng phấn, muốn nhìn thấy phong thái của Tam vương!

Ba vị vương gia ở đất phong, nếu như không có thánh chỉ của hoàng thượng, thì không thể tự ý vào kinh thành, đây chính là tổ huấn của Thanh Lăng hoàng triều. Nhưng nay cả ba vị Đông, Tây, Nam Vương đều đang tiến vào kinh, chuyện này đối với Thanh Lăng hoàng triều mà nói chính là một chuyện trọng đại! Thế nên từ sáng sớm, dân chúng đã tập trung ra đây xem náo nhiệt...

Mà một đạo thánh chỉ của hoàng thượng cũng khiến cho trên dưới triều đình nháo động một phen! Hoàng thượng hạ chỉ cho Thất hoàng tử tiếp đãi Tam vương? Điều này biểu thị cái gì chứ? Không cần nghĩ cũng thấy! Chính là Hoàng thượng đã chọn Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp là người kế vị!

.....

Trữ Thiên Kỳ sắc mặt tái đen, không nói một lời, bàn tay nắm ly rượu mạnh đến nỗi ngón tay trở nên trắng bệch tưởng như có thể bóp nát cái chén cho hả giận...

“Đông quân gia” Thanh âm thâm trầm, lạnh lẽo khiến cho người khác nghe mà run sợ, phụ hoàng bắt chấp tất cả lập Trữ Thiên Hợp làm thái tử, là cho rằng hần không có khả năng ngăn cản sao? Hần cũng muốn cho thiên hạ nhìn xem, đến cuối cùng ai mới là người đứng ở nơi cao đó?

“Chủ tử” Đông quân gia cung kính cúi đầu, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch thành nụ cười! Đáng về ông ta như vừa trút được gánh nặng, lòng thầm nghĩ, như vậy lẽ vật mà ông ta tặng cho hoàng đế mới có ý nghĩa chứ...

“Người có ý kiến gì không?” Trữ Thiên Kỳ nhìn thẳng vào Đông quân gia. Khóe miệng cũng câu lên thành hình cung.

“Hồi bẩm Lục hoàng tử, thật ra thuộc hạ cũng có một chủ ý, nhưng không biết Lục hoàng tử có tán thành hay không?” Cảm giác thấy ánh mắt của Trữ Thiên Kỳ rơi vào trên người mình, thần thái Đông Lâm nhanh chóng trở nên thâm sâu, sắc mặt tự nhiên bình tĩnh. Đi theo Trữ Thiên Kỳ đã lâu, ông ta cũng biết hần không phải là kẻ ngốc! Nhưng vậy thì sao chứ? Theo như hần tính, Trữ Thiên Kỳ nhất định sẽ tán thành kế sách này!

Đông quân gia tiến đến, nói nhỏ vào tai Trữ Thiên Kỳ... Trữ Thiên Kỳ biến sắc, mở hồ nhìn Đông quân gia, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia dò xét!

“Không biết ý của Lục hoàng tử ra sao?” Đông Lâm lui về sau vài bước, cung kính hỏi.

Trữ Thiên Kỳ sắc mặt mơ hồ, tinh quang như có như không bắn tới tầm mắt Đông quân gia đang đứng trước mặt! Một lúc lâu sau mới nói: “Việc này giao cho người giải quyết!” Trữ Thiên Kỳ hạ mi mắt, sau khi việc thành, cũng không thể giữ người lại, thực là đáng tiếc!

“Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ làm thỏa đáng, chỉ là...” Trên mặt Đông quân gia hiện lên một tia chờ!

“Nói”

“Dạ, không biết Lục hoàng tử có thể nghĩ biện pháp kiềm chế Giang Dĩ Bác, theo như thuộc hạ được biết, người của Giang Dĩ Bác vẫn luôn chú ý đến việc triều đình! Thuộc hạ sợ rằng hần đột nhiên nhảy vô ngăn đường!” Chỉ cần Giang Dĩ Bác không kịp ra tay, thì sẽ không có việc gì ngoài ý muốn! Năng lực của Giang Dĩ Bác không thua kém Phong Cô Tình, nếu như vạn nhất hần xen vào, như vậy công sức mưu tính của ông ta chẳng phải là tan thành mây khói sao? Mà ông ta... Quyết không thể để chuyện này xảy ra!

Trữ Thiên Kỳ nghe Đông Lâm nói vậy, con ngươi liền híp lại, Giang Dĩ Bác?

.....

“Chủ tử, Tam vương đã vào kinh thành!” Vô Tâm bẩm báo.

Giang Dĩ Bác gật đầu, đôi mắt thâm sâu có chút hồ hững: “Vô Tâm, người đi điều tra hành tung của Phong Cô Tình, có tin tức gì, lập tức báo cho ta biết.” Hắn không tin Phong Cô Tình vô duyên vô cớ xuất hiện ở kinh thành!

“Dạ” Vô Tâm nhận lệnh xong liền lui ra ngoài.

“Thiếu gia, còn Vân gia...” Vô Hình tiến lên một bước, cung kính nói. Vân gia không chỉ liên hệ với quan viên trong triều mà còn qua lại với không ít phú thương ở kinh thành!

“Yên lặng quan sát động tĩnh.” Giang Dĩ Bác sắc mặt khó đoán, nói. Tâm tư của Vân Tại Viễn hẳn cũng không phải không biết. Nếu Vân Tại Viễn muốn vượt qua hắn, hắn sẽ cho cơ hội, chỉ cần...Chỉ cần không chạm đến điểm tối kỵ, Giang Dĩ Bác cũng sẽ không nhúng tay vào, thật ra hắn cũng muốn xem Vân Tại Viễn có bao nhiêu năng lực!

“Từ sau thánh chỉ của hoàng thượng, Lục hoàng tử cũng không có động tĩnh gì!” Vô Hình tiếp tục bẩm báo.

Trong mắt Giang Dĩ Bác lộ ra ý nghiền ngẫm, ngôi vị hoàng này rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai! Hắn luôn hiếu kỳ Trữ Thiên Hợp rốt cuộc đã dùng cách gì khiến cho Trữ Thiên Khang một mực vì hắn tranh ngôi hoàng đế? Theo như hắn thấy, Trữ Thiên Khang còn thích hợp với ngôi vị đó hơn... Dù hắn không hiểu biết về Trữ Thiên Hợp, nhưng người có thể khiến Trữ Thiên Khang dốc lòng đối đãi, hiển nhiên không phải là người tầm thường!

.....

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?” Hương Hàn nhìn Thủy Băng Tuyền trầm mặc, hiếu kỳ hỏi. Tiểu thư đã ngồi ở tư thế này rất lâu rồi, rốt cuộc người đang suy nghĩ cái gì mà sắc mặt lại nghiêm trọng như vậy?

Thủy Băng Tuyền giật mình một cái nhìn Hương Hàn: “Hương Hàn, nếu như ngươi là Trữ Thiên Kỳ, ngươi sẽ làm thế nào?” Bây giờ hoàng đế gần như tuyên bố Trữ Thiên Hợp làm thái tử, đối với Trữ Thiên Kỳ mà nói, chắc chắn là một đả kích, như vậy...Tại tình thế trước mắt, hắn sẽ dùng cách gì để thay đổi cục diện đây?

“Nếu như nô tỳ là Lục hoàng tử, bây giờ nô tỳ muốn chính là làm sao để hoàng thượng thay đổi chủ ý.”

Thủy Băng Tuyền ngẫm nghĩ thanh đao nhỏ, tinh xảo trong tay, nụ cười trên mặt trở nên u ám. Nàng không quan tâm tâm tư của hoàng đế, nhưng dường như Trữ Thiên Kỳ không có ý định buông tha nàng? Nhìn thiếp mời trong tay, trên đó là nét chữ của Trữ Thiên Kỳ

.....

“Tam tiểu thư, mời ngồi” Trữ Thiên Kỳ nhìn người đang đi tới, âm thầm quan sát, trong con ngươi đen chợt lóe ra tinh quang. Váy áo màu tím, quần lụa đơn giản nhưng không thể che khuất thân thể yêu kiều, khuôn ngực đầy đặn, thắt lưng mảnh mai, da trắng như tuyết, tóc tựa làn mây...Một cây trâm đơn giản cài trên mái tóc, một nụ cười thanh thoát tựa thiên tiên...Nhìn nàng đi tới, hắn bỗng nhiên có chút thất thần!

Nghĩ đến mục đích hôm nay, trong mắt lại có tia đấu tranh giãy dụa...

“Lục hoàng tử mời Thủy Băng Tuyền đến không biết có chuyện gì quan trọng?” Trữ Thiên Kỳ hẹn nàng ra đây rốt cuộc vì chuyện gì? Chuyện quan trọng gì có thể khiến hắn đến tìm nàng lúc này?

“Tam tiểu thư, mời ngồi” Trữ Thiên Kỳ ho nhẹ một tiếng, trên mặt hiện lên dáng vẻ tươi cười chân thành không gì sánh được. Tia đấu tranh trong lòng cũng biến mất tăm.

“Lục hoàng tử không cần khách sáo như vậy, mời nói thẳng vấn đề luôn” Thủy Băng Tuyền con ngươi hơi chớp, đánh giá Trữ Thiên Kỳ! Hắn bây giờ còn nhàn nhã vui đùa như vậy, chắc chắn trong lòng đã có kế sách... Nhưng mà có liên quan gì đến nàng đây?

Nụ cười trên mặt Trữ Thiên Kỳ cứng ngắt: “Tam tiểu thư dường như không muốn gặp bản cung?” Nàng trước kia không phải luôn muốn ở cùng hần sao? Từ khi nào nàng lại ghét hần như vậy? Lòng dạ nữ nhân thật là không thể hiểu nổi!

“Trong lòng người tự mình hiểu lấy, nói đi, người hẹn ta ra đây có chuyện gì?” Thủy Băng Tuyền trực tiếp đi vào vấn đề, nàng cùng Trữ Thiên Kỳ vốn dĩ không có giao tình, vậy nên cũng không cần ôn nhu giả tạo!

“Đêm mai bản cung muốn đưa tam tiểu thư đến tham gia thọ yến của hoàng hậu nương nương.” Trữ Thiên Kỳ không vòng vo tam quốc, mà nói thẳng ra ý đồ của mình!

Thủy Băng Tuyền cười nhạt trong lòng, Trữ Thiên Kỳ thật sự muốn tính kế nàng sao?

“Lời mời của Lục hoàng tử, sợ là ta không thể nhận được, Thủy Băng Tuyền đã không còn là người của hoàng thất, cùng với Lục hoàng tử không có quan hệ gì, vậy nên yến hội của hoàng thất, ta có tư cách gì mà tham gia chứ? Mà ta cũng không hề muốn tham gia. Nếu như chỉ có việc này, vậy ta cũng đã có câu trả lời thỏa đáng cho Lục hoàng tử, Thủy Băng Tuyền xin đi trước!”

Nhìn bộ dạng đứng đưng của Trữ Thiên Kỳ, trong lòng Thủy Băng Tuyền nhanh chóng nghĩ ra cách ứng phó...

“Cáo từ!” Xem ra nàng cần phải đến gặp một người!

Trữ Thiên Kỳ nhìn bóng lưng điềm nhiên rời đi của Thủy Băng Tuyền, khuôn mặt tuấn tú hiện đủ mọi sắc thái...Vẫy tay, một bóng dáng như hiện ra từ không khí đứng bên cạnh hần.

“Lưu ý xem nàng có hồi phủ hay không!”

“Dạ”

.....

Giang Dĩ Bác nghe hạ nhân bẩm báo, đôi mắt ánh lên kinh ngạc!

“Chủ tử?” Vô Tâm lần thứ hai xin chỉ thị

“Mau mời vào” Giang Dĩ Bác phục hồi tinh thần nhanh chóng nói, chuyện gì khiến nàng tới tìm hần?

Thủy Băng Tuyền liếc mắt đánh giá Giang phủ, chỉ có thể dùng một từ “mỹ” để hình dung...

Rường cột chạm trổ, khí khái phi phàm, so sánh với Thủy phủ, thật là khí thế bức người.

Lại liếc mắt nhìn ra sau, lọt vào tầm mắt là cây cối xanh tốt, trăm hoa khoe sắc, bên dưới là con đường lát đá rộng tầm 6 trượng, mà mỗi viên đá từ hình dạng đến màu sắc đều giống nhau như một... cuối con đường, còn có một lương đình bên trên hồ nước, hòn giả sơn với những khối đá cao vút, nước chảy róc rách, thật là thế ngoại đào viên!

Hạ nhân đi phía trước cung kính dẫn nàng đi vào lương đình. Đình hình tứ giác, mái ngói lưu ly, cây rừng bao quanh bốn phía nên không thu hút lắm. Nhưng vừa bước vào trong, dường như lọt vào một cảnh vật khác...

Bàn đá trắng như tuyết, trên bàn bày ra những thứ điểm tâm tinh xảo, ghế đá lại được phủ bằng những tấm đệm mềm mại. Giang Dĩ Bác thấy Thủy Băng Tuyền đến, liền đứng lên, đầu lông mày nhướng lên, đôi con ngươi đen tuyền vừa thấy bóng dáng nàng liền tỏa ra tia sáng!

Sống mũi cao cao thẳng tắp ẩn hiện bên dưới khuôn mặt tươi cười...

“Tuyền nhi, mời ngồi” Thanh âm lạnh lùng trong trẻo nhưng cực kỳ dễ nghe.

“Người quả là một người biết hưởng thụ.” Đánh giá một vòng phong cảnh xung quanh, Thủy Băng Tuyền lên tiếng tán thưởng.

Tiểu ý trên mặt Giang Dĩ Bác càng hiện rõ: “Có thể lọt vào mắt của Tuyền nhi, Dĩ Bác vô cùng sung sướng!” Hần khát vọng nàng có thể trở thành nữ chủ nhân của nơi này!

Thủy Băng Tuyền đuôi mày khẽ nhúc nhích: “Lần này đến đây, là có chuyện muốn nhờ vả, đương nhiên người hoàn toàn có quyền cự tuyệt thỉnh cầu của ta.”

Giang Dĩ Bác nhìn thẳng Thủy Băng Tuyền: “Tuyền nhi cứ nói đi.” Mặc kệ yêu cầu của nàng là gì? Hắn đều sẽ đáp ứng, bởi vì đó là do nàng đích thân nói ra!

“Có thể bảo vệ ta không bị cuốn vào trận phân tranh này không? Ta nghĩ mình đang bị theo dõi.” Ở nơi này, Giang Dĩ Bác không nghi ngờ gì chính là nhân vật cường hào (mình dùng cường hào trong từ “cường hào ác bá” đó, nghĩa là vừa có thế lực vừa có thủ đoạn), cho nên nàng mới đến tìm hắn, mặc dù người trong tối kia cũng không phải hạng tầm thường.

Khuôn mặt dịu dàng của Giang Dĩ Bác thoáng qua chút thâm trầm...”Được Tuyền nhi tin nhiệm là vinh hạnh của Dĩ Bác!” Dù nàng không nói, hắn cũng sẽ không để chuyện này ảnh hưởng tới nàng!

“Nếu như người đáp ứng, ta coi như thiếu người một món nợ ân tình” Thủy Băng Tuyền nhìn Giang Dĩ Bác đạm nhiên cười! Người có thể khiến nàng nợ ân tình đến nay còn chưa có đâu?

Con người Giang Dĩ Bác thâm trầm ôn nhu như dòng suối, bên môi lộ vẻ cười ưu nhã, chờ đến khi chuyện này kết thúc, hắn sẽ tới tận cửa Thủy phủ cầu hôn!

“Như vậy, ta cáo từ trước!” Thủy Băng Tuyền nhìn Giang Dĩ Bác, thản nhiên ngắt đầu nói.

“Tuyền nhi ở lại dùng bữa đi!” Giang Dĩ Bác đứng lên mời.

“Không cần khách khí, ta xin về trước!” Thủy Băng Tuyền liếc mắt ý bảo Hương Hàn nhanh chóng đi theo!

Thấy ý cự tuyệt trên mặt nàng, Giang Dĩ Bác cũng không miễn cưỡng, đứng dậy tự mình tiễn khách...

.....

“Chủ tử, nàng đi vào Giang phủ!” Thân ảnh màu đen bấm báo lại.

“Lui xuống đi, không cần theo dõi Giang phủ.”

“Chủ tử” Người mặc đồ đen tỏ ý không hiểu. Bây giờ không phải cần giám thị nhất cử nhất động của Giang phủ sao? Vì sao chủ tử lại nói không cần theo dõi Giang phủ nữa?

Dường như hiểu rõ tính cách của thuộc hạ, thanh âm nhàn nhạt lại vang lên: “Giang Dĩ Bác thâm sâu không lường được, theo dõi hắn ngược lại sẽ khiến hắn phát hiện. Đối phó với hắn, ta tự có biện pháp.”

“Dạ”

Khóe miệng nhếch lên: Giang Dĩ Bác, lần này ta cũng muốn tặng người một món đại lễ! Người tuyệt đối đoán không ra lễ vật là gì đâu!

51. Q.1 - Chương 51

Edit: Boringrain

Mùng năm tháng sáu, hoàng hậu thọ yến, cả nước chung vui...

Vào ngày này, khắp nơi trong kinh thành đều giăng đèn kết hoa, trang hoàng tráng lệ. Trên những con đường chính, cấm vệ quân qua lại tuần tra nghiêm ngặt, khiến cho không khí vui mừng có phần căng thẳng!

“Chủ tử, không có tin tức gì cả” Vô Tâm hướng về Giang Dĩ Bác đang ngồi trước thư án, cung kính bẩm báo.

Thần tình Giang Dĩ Bác hơi ngưng trọng: “Đã điều tra ở mọi nơi rồi chứ?” Không tra ra được một chút dấu vết của Phong Cô Tình sao? Rốt cuộc hắn ẩn thân ở nơi nào?

“Hồi bẩm chủ tử, không có, trong kinh thành không hề phát hiện một chút bóng dáng của Phong Cô Tình.” Vô Tâm ánh mắt nghi hoặc nhìn qua Giang Dĩ Bác, chủ tử vì sao lại khẩn trương truy tìm tung tích của Phong Cô Tình? Người không phải không muốn nhúng tay vào chuyện này sao?

Giang Dĩ Bác phục hồi bộ dạng trầm tư, hiện ở kinh thành, các thế lực ẩn mình đều đã hiện lên hết, thế nhưng vì sao trong lòng hần lại cảm thấy bất an? Mà cảm giác bất an này lại đến từ Phong cô Tình?! Phong Cô Tình nhất định không phải vô duyên vô cớ xuất hiện ở kinh thành? Mà người có thể động đến nàng cũng chỉ có Phong Cô Tình mà thôi.

“Vô Tâm, truyền lệnh xuống dưới, cần phải chú ý bất kỳ chuyện lớn nhỏ nào xảy ra trong kinh thành.” Hần không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng hần cần phải nắm rõ mọi việc! Còn có nàng, nếu như Phong Cô Tình quả thực nắm giữ thế lực ngầm mà nàng nói, hần phải tự mình ra tay!

“Dạ” Vô Tâm trịnh trọng gật đầu. Dẫu cho chủ tử không nói, bọn họ cũng sẽ chú ý tới tình hình của kinh thành!

“Chủ tử, Vân thiếu gia tới!”

Vân Tại Viễn? Giang Dĩ Bác hơi ngưng động tác, Vân Tại Viễn sao lại chạy tới tìm hần lúc này?

“Dĩ Bác, từ khi nào ta tới tìm người lại cần phải thông báo vậy?” Vân Tại Viễn một thân bạch y nhàn nhả đi đến, khuôn mặt ẩn hiện ý cười như có như không.

Trong mắt Giang Dĩ Bác chợt lóe tinh quang, khuôn mặt tuấn mỹ hiện nụ cười yếu ớt: “Lúc này người còn có tâm tư đến tìm ta sao?”

Vân Tại Viễn cười hắc hắc, phát tay mở ra quạt giấy, dáng vẻ vô cùng phong lưu.

Giang Dĩ Bác cười nghiền ngẫm: “Đêm tay Tại Viễn xuất hiện ở đây, quả thực khiến ta có đôi chút kinh ngạc.”

Vân Tại Viễn gấp quạt lại, bật cười ra tiếng: “Ha hã, tới làm phiền người không sao chứ!”

Giang Dĩ Bác hơi hạ ánh mắt: “Ta hôm nay có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể tiếp đãi người”

Vân Tại Viễn lắc đầu, ra vẻ ai oán: “Dĩ Bác, hôm nay ta đặc biệt chạy tới thăm người, người lại đối với ta như vậy sao?”

Giang Dĩ Bác liếc mắt nhìn Vô Tâm một cái, Vô Tâm hiểu ý, gật đầu rồi nhanh chóng lui xuống!

“Người có chuyện gì thì nói đi!” Giang Dĩ Bác vung tay tỏ ý nói. Vân Tại Viễn lại lộ dáng vẻ tươi cười: “Ta đã nói Dĩ Bác không phải là người không có nhân tình mà.”

“Dĩ Bác, thật sự không muốn trợ giúp Lục hoàng tử sao?” Vân Tại Viễn thu lại bộ dạng tươi cười, thần sắc trở nên thận trọng, nghiêm túc.

Giang Dĩ Bác sắc mặt bình tĩnh nói: “Người không phải đã biết rồi sao?”

Vân Tại Viễn thở dài: “Haiiii, vốn biết người sẽ nói như vậy mà, xem ra ta đi chuyến này uống công rồi.”

Giang Dĩ Bác liếc mắt quan sát Vân Tại Viễn, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời không còn sớm: “Tại Viễn, hôm nay quả thực ta không thể cùng người trò chuyện, người cứ tự nhiên”

“Đợi đã, Dĩ Bác, trời còn sớm, người vội vã đi đâu vậy?” Vân Tại Viễn nghi hoặc hỏi.

“Chủ tử...” Giang Dĩ Bác vừa ra ngoài, Vô Tâm đã nhanh chóng tiến lại, đi bên cạnh, nói mấy câu bên tai Giang Dĩ Bác, sau đó lại đưa cho Giang Dĩ Bác một bức thư, Giang Dĩ Bác vừa mở ra xem, khuôn mặt liền biến sắc!

“Sao vậy? Dĩ Bác, nhìn người có vẻ không được tốt lắm!” Vân Tại Viễn thấy thần sắc của Giang Dĩ Bác, sắc mặt cũng ngưng trọng, vội đứng lên hỏi!

Trong mắt Giang Dĩ Bác hiện lên vẻ âm trầm, Phong Cô Tình... Đây mới là mục tiêu của hần sao?

Giang Dĩ Bác điểm nhẹ mũi chân, thân thể nhanh chóng phóng lên, trong nháy mắt, người đã rời đi mất, Vô Tâm theo sát phía sau...

Vân Tại Viễn nhìn bóng người biến mất, hẳn đương nhiên biết Dĩ Bác vì sao lại biến sắc như vậy! Ánh mắt hơi hạ, Dĩ Bác, qua đêm nay chúng ta có lẽ sẽ không bao giờ như hôm nay nữa! Thậm chí...thậm chí có thể trở thành kẻ thù! Nhưng vì La Y, vì Vân gia, cũng vì chính bản thân ta, ta buộc lòng phải làm như vậy! Tuy rằng hẳn rất không muốn phản bội Dĩ Bác, thế nhưng hẳn cũng muốn xem thử, có phải Vân gia thật sự không thể vượt qua Giang gia?

Vân Tại Viễn cay đắng nhắm mắt lại, hẳn và Dĩ Bác cuối cùng cũng trở mặt thành thù... Tại thời điểm hẳn gạt đầu đồng ý đối phó Giang Dĩ Bác, thì hẳn đã không thể quay đầu lại nữa!

Đông Uyển, Thủy phủ.

“Tiểu thư, trời tối rồi, nô tỳ đi chuẩn bị nước tắm cho người?” Hương Hàn nhìn ra khí trời ngoài cửa sổ, rồi quay lại nhìn tiểu thư vẫn đang ngồi trầm tư chỗ bàn đọc sách.

Thủy Băng Tuyền cũng ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, rồi nhẹ gạt đầu với Hương Hàn. Hai ngày nay kinh thành phát sinh nhiều chuyện, Tam Vương đã trở về, đêm nay lại là thọ yến của hoàng hậu, mọi thứ dần trở nên rõ ràng, nếu như nàng đoán không sai, đêm nay hoàng đế sẽ chính thức sắc phong thái tử! Thành hay bại, thắng hay thua, đêm nay, vận mệnh của nhiều người sẽ bị thay đổi...

Phong Cô Tình không hề đến nữa, cho nên hẳn có hành động gì, nàng nhất thời cũng không đoán ra! Còn có nhân thần của Trữ Thiên Kỳ hôm qua khiến cho lòng nàng có cảm giác bất an mơ hồ. Vì vậy để đề phòng vạn nhất, nàng mới đến tìm Giang Dĩ Bác, coi như nợ hẳn một mối ân tình!

Từ trong áo, nàng lấy ra một thanh đoản kiếm tinh xảo, Thủy Băng Tuyền dáng vẻ đoan trang, mắt phượng hơi híp lại, những người này...tốt nhất là không nên lãng phí tâm tư lên người nàng, nếu không...

Thanh đoản kiếm này là nàng bảo Hương hàn tìm kiếm thợ rèn kiếm tốt nhất để làm ra, nhỏ đến mức không ai tin rằng cái vật vớ vẩn này có thể dùng để phòng thân? Ngay đến Hương Hàn cũng không không tin được...

Nghĩ tới đây, khóe miệng Thủy Băng Tuyền nhếch lên thành nụ cười lạnh lẽo, nhưng nếu như nàng muốn giết một người, chỉ cần một nhát cũng đủ làm cho người ta mất mạng! Bởi vì cấu tạo thân thể của con người nàng hiểu rất rõ...

Thủy Băng Tuyền để lại thanh đoản kiếm vào trong áo, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Hương Hàn, sau đêm nay, thiên hạ này sẽ hoàn toàn thay đổi.” Trong lòng nàng cũng phảng phất chút hiếu kỳ, trận tranh vị này, rốt cuộc ai mới là người chiến thắng?

Vân gia của ngũ đại thế gia đứng về phía Trữ Thiên Kỳ, thế lực mạnh mẽ lấn át. Mà Thủy phủ bởi vì Thủy Băng Ngọc nên đứng về phía Trữ Thiên Khang!

Nghiêm gia cùng Thủy gia lại có quan hệ thông gia, lần này hiển nhiên cũng cùng Trữ Thiên Khang chung một chiến tuyến. Ngũ đại thế gia đã có 3 nhà thể hiện rõ quan điểm, còn lại đệ tam phủ Phương gia cùng Giang Dĩ Bác lựa chọn giống nhau, khoan tay đứng ngoài, lo giữ thân mình!

“Tiểu thư, người đối với chuyện này vì sao lại thận trọng như vậy?” Hương Hàn không rõ, với tính tình của tiểu thư, người sao lại quan tâm đến việc triều đình? Còn tự mình đến cửa cầu Giang Dĩ Bác bảo hộ?

Thủy Băng Tuyền đạm nhiên cười, nàng cũng muốn như Giang Dĩ Bác, thờ ơ đứng ngoài!

Nhưng mà nàng không thể, nàng không có cách nào rũ bỏ quá khứ cùng thân phận của Thủy Băng Tuyền hiện nay...

Nàng cũng không quên còn có một Phong Cô Tình âm hồn bất tan!

“Hương Hàn, chuẩn bị nước đi!” Thủy Băng Tuyền lấy hai tay xoa bóp trán, hai ngày nay xảy ra thật lắm chuyện...

“Dạ, tiểu thư” Hương Hàn nhận lệnh lui ra.

Mà lúc này, tại một nơi bí mật, Phong Cô Tình đang chăm chú quan sát Thủy Băng Tuyền, nhìn thấy Hương Hàn mở cửa đi ra, hẩn khẽ nhắm mắt kiềm chế dao động trong lòng, đêm nay, hẩn nhất định phải trả lại ân tình cho ông ta... Nghĩ vậy, ánh mắt Phong Cô Tình bỗng chốc hiện ra hàn băng lạnh thấu xương!

Một cơn gió thổi tới, khiến cho ngọn nến trong phòng lay động, tâm lý Thủy Băng Tuyền hơi căng thẳng, nhưng sắc mặt lại vô cùng bình thản: “Ta nghĩ người sẽ không tới nữa chứ.” Nhưng hẩn lại tới! Không biết vì sao, nàng hy vọng là đêm nay hẩn đừng xuất hiện, nhưng ông trời hình như không đứng về phía nàng?

52. Q.2 - Chương 52

Edit: Boringrain

Trận chiến đã bắt đầu, các bạn có thể ném dép được rồi, nhưng mà ném ít thôi, vì đây chỉ là màn khởi động thôi, ôi, cuối cùng cũng đến quyển 2, thấy tên quyển mà cả người mình rạo rức cả lên. He he, chúc các bạn cuối tuần vui vẻ

“Nàng biết ta sẽ tới sao?” Phong Cô Tình đứng thẳng trước bàn đọc sách. Hẩn hôm nay không giống như Phong Cô Tình mà nàng từng gặp 3 lần, một thân hắc y, tựa như nhiên tiên đã nhập vào ma đạo, toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh lẽo ghê người, con người đen cũng trở nên lạnh lùng đến vô tình.

Thủy Băng Tuyền cũng không đứng lên: “Trữ Thiên Kỳ bản lĩnh quả không nhỏ, có khả năng điều động Phong Cô Tình người. Lần này người đến đây, mục đích chắc cũng không đơn giản nhỉ?” Hương Hàn có nói, người trong giang hồ đều không muốn có quan hệ gì với hoàng thất, Trữ Thiên Kỳ lại có thể khiến Phong Cô Tình tự mình ra tay, chỉ vì nàng? Trữ Thiên Kỳ cũng quá coi trọng nàng rồi!

“Đợi lát nữa chẳng phải nàng sẽ biết sao?” Phong Cô Tình giọng nói trầm thấp như tâm tình, bóng dáng chợt nhoáng lên, chớp mắt Thủy Băng Tuyền đã ở trong lòng hẩn!

Nhìn Thủy Băng Tuyền bị kiềm chế, toàn thân không thể động đậy, Phong Cô Tình đường hoàng nói: “Nàng là một nữ nhân thông minh, hẩn nên biết đêm nay nàng sẽ trốn không thoát.” Nàng tưởng có thể nhờ Giang Dĩ Bác mà tránh qua kiếp nạn này sao? Nàng cũng quá xem thường Phong Cô Tình hẩn rồi! Chỉ cần là người, ai cũng có nhược điểm, Giang Dĩ Bác cũng không ngoại lệ...

Thủy Băng Tuyền cười tự giễu, thì ra đây chính là công phu điểm huyết của cổ đại?

Hương Hàn đẩy cửa tiến vào, thấy tình cảnh của tiểu thư, sắc mặt đại biến: “Phong Các chủ, người muốn thế nào?” Lo lắng của tiểu thư quả nhiên không sai, mục tiêu của Phong Cô Tình lại là tiểu thư? Vậy còn Giang công tử? Vì sao hẩn vẫn chưa xuất hiện?

“Đừng si tâm vọng tưởng nữa, người đang nghĩ vì sao Giang Dĩ Bác chưa đến phải không? Bởi vì hiện tại Giang Dĩ Bác cũng không có khả năng phân thân, hẩn bây giờ phải đi cứu tổ mẫu của hẩn (bà nội), nếu không sẽ không kịp. Mà giữa nàng và tổ mẫu, hẩn hiển nhiên chọn người thân rồi.” Phong Cô Tình dường như muốn đả kích Thủy Băng Tuyền nên cố ý nói những lời này cho nàng nghe.

Thủy Băng Tuyền lòng trầm xuống, Phong Cô Tình là có chuẩn bị mới đến! Cả Giang Dĩ Bác cũng bị tính toán chu toàn! Những điều này đều là Trữ Thiên Kỳ nghĩ ra sao? Nàng không tin!

Hương Hàn nghe Phong Cô Tình nói, biết hiện tại chỉ có thể tự mình xuất thủ, tuy biết mình không phải là đối thủ của Phong Cô Tình, thân thể vẫn lao tới, cố gắng cứu người đang bị Phong Cô Tình khống chế trong lòng...

“Không biết tự lượng sức” Dễ dàng hóa giải thế tấn công của Hương Hàn, trong mắt Phong Cô Tình tỏa ra sát khí, đánh ra một chuồng, Hương Hàn vừa lao đến liền bị một khí bắn trúng, thân thể trọng thương rơi trên mặt đất...

Thủy Băng Tuyền nhìn Hương Hàn bị Phong Cô Tình chưởng ngã trên mặt đất, Hương Hàn rõ ràng không phải đối thủ của Phong Cô Tình, trong lòng nàng ấy cũng biết rõ, nhưng vẫn cố giao chiến cùng Phong Cô Tình vì nàng? Trong lòng chợt có chút giật mình...

Phong cô Tình nhìn Hương Hàn vẫn kiên trì đứng dậy, phất tay một cái, khiến cái chén trên bàn bay về phía Hương Hàn...Hương Hàn bị điểm huyết, toàn thân không thể động dậy, chỉ có thể trừng mắt nhìn Thủy Băng Tuyền bị Phong Cô Tình đưa đi! Phần nỗ dâng trào trong đáy mắt...nàng bây giờ thật sự hận, hận bản thân mình bất tài! Không có khả năng cứu tiểu thư. Phong Cô Tình vô sỉ, điểm huyết đạo của nàng, với võ công của nàng muốn dẫn thông huyết đạo cũng cần ít nhất hai canh giờ...

Phong Cô Tình ôm lấy Thủy Băng Tuyền nhanh chóng phi thân ra ngoài cửa sổ...

Cùng lúc đó, Giang Dĩ Bác dù thông minh thế nào cũng không đoán ra được bà nội hẳn lại tính kế lừa hắn.

Nghe tin Phong Cô Tình động thủ với bà nội, hắn vô cùng khiếp sợ, không kịp suy nghĩ, đã chạy tới đây. Nhưng bà nội vẫn bình yên vô sự...Đợi đến lúc hắn cảm thấy việc này có gì bất ổn thì hắn đã ngã xuống!

“Bà nội, vì sao?” Bà nội lập mưu tính kế, hắn quả thực không thể ngờ đến! Nhưng mà...vì sao bà lại làm như vậy chứ? Lúc này đây hắn đã thua, thua Vân Tại Viễn, chỉ là không biết Vân Tại Viễn dùng cách gì để bà nội động thủ?

Lão nhân toàn thân cảm ỳ, dáng vẻ quý phái, những sợi tóc bạc được búi chỉnh tề ngay ngắn, đôi mắt sâu hoắm, nhưng lại sáng ngời thâm thúy, càng tôn thêm vẻ minh mẫn của bà!

Bà chính là Giang lão phu nhân, nữ nhân quyền thế một tay làm chủ Giang gia! Một nữ nhân đã trải qua những tranh đấu không thua gì phi tử chốn hậu cung, năm tháng đã để lại trên mặt bà không ít những dấu vết của những tháng năm từng trải đó!

Giang lão phu nhân đặt chén trà trong tay xuống, phất tay bảo hai nha hoàn đi ra!

Nhìn đứa cháu duy nhất khiến bà luôn kiêu ngạo, tận sâu trong đáy mắt tỏa ra ý cười thỏa mãn! Năm đó, bà cố tâm bồi dưỡng cho con trai mình có thể trở thành chủ nhân của Giang phủ, đáng tiếc ông trời không đáp ứng mong mỏi của bà, kết quả là, để lại cho bà, chỉ một đứa cháu duy nhất Giang Dĩ Bác!

Điều vui mừng là Dĩ Bác rất hợp tâm ý của bà, có khí chất hơn người!

Cả đời này, bà đã không có mong ước gì nữa, chỉ cầu cho khi bà còn sống, có thể nhìn thấy đứa cháu ưu tú của mình thành gia lập thất!

Lúc Dĩ Bác mới trưởng thành, bà đã đích thân chọn bốn thị tỳ, đều có xuất thân trong sạch thuần khiết, trăm người chọn một! Bà hy vọng có thể để Dĩ Bác vì Giang gia mà con đàn cháu đống!

Đáng tiếc là, đã ba năm trôi qua, mà bốn người kia, không ai có khả năng sinh cho Giang gia một đứa cháu nào, dù là con trai hay con gái. Điều này khiến bà vô cùng tức giận! Nhưng mà bà cũng không biết phải làm sao!

Nếu Dĩ Bác đã không muốn những nữ nhân này sinh con ỉnh, thì dù bà có tốn công sức chọn nhiều nữ tử cũng vô dụng mà thôi!

Không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ đợi...Trên đời này nhiều nữ nhân như vậy, còn sợ không có người vừa ý Dĩ Bác sao?

“Bà nội...” Dĩ Bác lấy tay chống đỡ đầu, cố gắng mở mắt, nhưng mà tầm mắt cực kỳ mơ hồ hỗn loạn khiến lòng hắn cũng cực kỳ kinh hãi!

“Đừng cố nữa, Dĩ Bác ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, ngày mai tỉnh lại, sẽ thấy tinh thần sáng khoái hơn!” Âm thanh lưu loát thông thả nói.

“Người đâu”

“Dạ, lão phu nhân!”

“Hầu hạ thiếu gia nghỉ ngơi cho tốt!” Nhìn bóng dáng đứa cháu trai đang được các tỳ nữ đưa xuống dưới, Giang lão phu nhân than nhẹ một tiếng, bà làm như vậy, không biết có đúng hay không? Hy vọng đừng

khiến cho Dĩ Bác quá tức giận! Nhưng mà, có thể đạt được huyết ngọc, cơ hội tốt như vậy bà cũng không muốn bỏ qua!

Lấy tay đảo đảo chuỗi phật châu (chuỗi hạt mà mấy người niệm Phật hay dùng đó), nhắm mắt dưỡng thần một lát rồi mới lên tiếng: “Được rồi đó, các người ra đi!”

Từ trong hậu đường, hai người nhanh chóng đi ra, chính là Vân Tại Viễn và Vân La Y!

Hai người quỳ gối trước Giang lão phu nhân, vẻ mặt cảm kích vô cùng: “Đa tạ bà đã thành toàn!”

“Được rồi, việc này ta cũng không phải vì hai người các người, các người nên đi đi!” Nếu không phải vì huyết ngọc kia, hai người này dù có dập đầu cầu xin, bà cũng sẽ không đồng ý lừa Dĩ Bác như vậy. Người khác có thể không biết, nhưng bà là bà nội hần, còn không hiểu rõ tính tình của hần sao, đứa cháu này, ngay đến bà đã trải qua biết bao sóng gió, đôi khi cũng cảm thấy sợ hãi!

Có điều, bà cũng suy nghĩ cặn kẽ, xác định chuyện này không ảnh hưởng gì tới Giang gia nên mới dám làm vậy. Nếu không phải huyết ngọc có là một bảo vật bà rất coi trọng thì bà cũng không lừa đứa cháu này!

Vân La Y lại dập đầu cúi lạy một cái rồi mới ngẩng đầu lên nói: “Đại ân đại đức của bà, La Y vô cùng cảm kích!” Nếu không phải không còn cách nào khác, nàng cũng không muốn đi nước cờ này!

“Ta chỉ đáp ứng giúp các người giữ Dĩ Bác lại một đêm, về phần mưu tính có thành hay không, là chuyện của các người. Có điều...” Bà từ từ mở mắt, nhãn thần nhìn thẳng về phía Vân Tại Viễn: “Ngày mai khi Dĩ Bác đã tỉnh lại, Vân gia các người có năng lực gánh chịu sự tức giận của Dĩ Bác hay không, ta cũng không quan tâm đến!”

“Tại Viễn hiểu rõ!” Vân Tại Viễn đương nhiên hiểu rõ mối quan hệ lợi, hại trong đó!

“Tốt, ở đây giao cho ta, các người đi đi! Dĩ Bác đêm nay tuyệt không làm gì được!” Nhãn thần lại rơi vào người Vân La Y, Vân gia cho rằng để cho nàng ta tiến cung, là có thể khiến toàn gia trở mình?

“Dạ” Vân La Y hai tay dâng lên huyết ngọc.

Giang lão phu nhân liếc mắt, ý bảo tỳ nữ bên cạnh cầm đến! Sâu trong đáy mắt hiện lên một tia sáng không nhìn rõ, huyết ngọc này cuối cùng cũng vào tay bà!

Cẩn nhận nhẹ nhàng cầm lấy miếng huyết ngọc, trong mắt Giang lão phu nhân hiện lên ý cười! Vân gia lần này đến huyết ngọc cũng đã giao ra, xem ra số cũng chỉ đến đây thôi...

Thiên hạ tam kỳ ngọc: Lam ngọc tăng tuổi thọ, Huyết ngọc trừ vạn độc, Ô ngọc dưỡng dung nhan.

Tam đại ngọc nay đều thuộc về Giang gia, đây có phải là ý trời không?

53. Q.2 - Chương 53

Edit: Boringrain

Thọ yến hoàng hậu, đêm nay đã định trước sẽ có những thay đổi bất ngờ. Mà lúc này đây, Tam vương đang đợi đến lúc tiến cung tham gia yến hội...

“Không ngờ kĩ nghệ của Ngũ hoàng đệ tiến bộ không ít nha, bản vương chịu thua.” Nam nhân trên dưới ba mươi tuổi, một thân cẩm bào tinh xảo màu hồng, vóc dáng cao cao, hơi gầy nhưng có vẻ tinh thần rất tốt. Khuôn mặt gầy, đôi mắt dài, hẹp, cái mũi cao cao, phía trên môi là hai hàng ria mép, giọng nói thâm trầm hàm ý! Hần chính là Đông Vương, tam hoàng tử Trữ Thiên Vinh.

“Cổ nhân nói, sai một bước sai cả ván cờ, tứ hoàng huynh, người nói phải không?” Người vừa lên tiếng bộ dạng khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mái tóc đen dài như mây búi bằng kim quan màu tím, thắt lưng cùng màu kết hợp với cẩm bào hoa lệ mà thần bí, vạt áo phóng đảng mở rộng, lộ ra phần da thịt săn chắc màu lúa mì, đôi mắt thâm thúy, rất có thần, tinh quang bắn ra bốn phía, bờ môi gợi cảm. Những thứ

đó hợp lại trên người hắn, tạo ra một loại mê hoặc không gì cưỡng lại được! Hắn chính là Nam Vương Trữ Thiên Dung.

“Ha ha, bản vương không có sự kinh ngạc như Tam hoàng huynh, cũng không có thâm ý như Ngũ hoàng đệ. Mọi người cũng biết ta không thích trò chơi đánh cờ lãng phí đầu óc này. Bây giờ bản vương đang nghĩ, trong bụng Vương phi của ta có phải là tiểu thể tử hay không.” Bên dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi hàm chứa ý cười, thân hình cao lớn, hơi quá khổ, mặc một bộ cẩm y màu đỏ. Chính là Tây Vương Trữ Thiên Hoàng.

“Ha ha... Tây vương phi thụ thai mà không sinh ra thể tử, tây Vương gia của chúng ta lần này e là sẽ cưới thêm tám, mười thị thiếp nữa!” Đông Vương cười lớn tiếng!

“Bản vương biết sao được chứ, Tam hoàng huynh, người đã có tới hai vị thể tử, nhưng bản vương dưới gối chỉ có hai nữ nhi mà thôi, nếu không mau sinh con trai, bản vương sợ là không dám ra ngoài nhìn mặt mọi người nữa!” Tây vương đầu óc đơn giản, lên tiếng cười to.

Đông vương nhìn thoáng qua Tây vương, rồi lại nhìn sang Nam vương đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp (một loại ghế nằm) nói: “Ngũ hoàng đệ cũng không còn nhỏ nữa, nhưng trong phủ cũng chỉ có hai vị trắc phi? Thế nào? Vẫn chưa tìm được nữ nhân có thể làm chính phi của người sao?”

Tây vương tiện đà cũng vỗ lên vai Nam Vương một cái, đồng tình nói: “Ngũ hoàng đệ đầu mãi chọn lựa đầu đầu, vi huynh rất không tán đồng!” Nữ nhân không phải chỉ vì hương hỏa thôi sao? (ý nói nữ nhân chỉ để sinh con nối dõi)

“Nhị vị hoàng huynh, đi thôi, thất hoàng đệ còn đang chờ ở cửa cung đó? Cũng không thể để đệ ấy chờ lâu quá được.” Nam Vương nhìn thoáng qua bàn cờ, phảng phất như không nghe thấy ý trêu chọc của hai vị hoàng huynh. Về chuyện nữ nhân, vốn dĩ quan điểm đã bất đồng có tranh luận cũng vô ích!

“Ba vị vương gia, Lục hoàng tử đã đến bên ngoài, đang đợi các vị cùng vào cung diện thánh!” Một thái giám tiến lên hướng ba người bẩm báo!

“A?” Đông Vương nhếch i.

“Lục hoàng đệ? Cũng tốt, khó có dịp hắn có tâm ý tốt như vậy, còn biết đợi hoàng huynh cùng tiến cung, nói lại cho hắn, bảo hắn chờ chút, chúng ta lập tức ra liền. Vừa lúc thất hoàng đệ, bát hoàng đệ đã đợi ở cửa cung, ha ha, mấy huynh đệ chúng ta khó có dịp được gặp nhau như vậy!” Tây vương cười như trước, thanh âm to lớn làm người khiếp sợ!

“Lục hoàng tử còn biết tự mình lại đây tiếp đón chúng ta, còn Thất hoàng tử phụng chỉ tiếp đãi lại đứng ở cửa cung đợi chúng ta tự đi vào.” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài!

Đông vương cùng Nam vương trao đổi một ánh mắt! Sau đó cũng lần lượt đi ra!

.....

Thủy Băng Tuyền ở trong lòng Phong Cô Tình, nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn, thầm nghĩ, hắn sẽ hối hận vì đã chọc vào nàng... Phong Cô Tình mang theo Thủy Băng Tuyền phi trong không trung với tốc độ nhanh đến quỷ dị, đến một cái ngõ nhỏ, hắn gõ cửa một ngôi nhà bình thường...

Cửa rất nhanh được mở ra, người mở cửa thấy Phong Cô Tình, liền cung kính gạt đầu!

Đây là một ngôi nhà cực kỳ bình thường, đơn giản tự nhiên, nên không khiến cho nhiều người chú ý! Thủy Băng Tuyền quan sát một vòng xung quanh, xem ra đây là cứ điểm của Phong Cô Tình!

Phong Cô Tình trực tiếp mang Thủy Băng Tuyền vào một căn phòng, giải huyệt đạo trên người nàng!

“Đừng vọng tưởng có thể chạy được, nàng chạy không thoát đâu!” Rót một chén trà, cầm lên đưa ra trước, Phong Cô Tình dùng ánh mắt quỷ dị nhìn nàng: “uống đi!”

Thủy Băng Tuyền thông thả cử động thân thể, cảm giác bị điểm huyệt thật không dễ chịu gì, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng bị xem như con mồi mang tới mang lui như vậy. Nàng thật muốn nhìn xem bọn hắn rốt cuộc muốn làm gì nàng?

“Phong Cô Tình, ta là kẻ có lòng dạ hẹp hòi, chắc người cũng biết chứ?” Đêm nay hấn đã chọc phải nàng, nàng nhất định sẽ trả lại hấn cả vốn lẫn lãi!

“Vậy ư?” Đôi mi tà mị của Phong cô Tình hơi chớp động, nhưng rất nhanh liền bình thản lại! Cánh môi nhếch lên hình cung, thấy nàng không muốn tiếp nhận chén trà trên tay, liền tiện tay đặt luôn xuống bàn.

Phong Cô Tình chậm rãi đứng lên, bước đi ưu nhã, thong dong nhưng lại lộ ra tâm tình không tốt, từng bước tiến tới Thủy Băng Tuyền. Khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc những nụ cười đó không hề hiện trong đáy mắt, đôi mắt âm u hợp nhất với vẻ ngoài tuấn mỹ: “Nữ nhân đối với nam nhân đầu tiên trong đời mình đều sẽ ghi nhớ khắc cốt ghi tâm, không biết nàng có như vậy không?” Nàng hận hấn, điểm này hấn hiểu rõ, nếu như đã thế, vậy thì hấn sẽ để nàng hận triệt để...Chỉ ít có thể khiến nàng cả đời này sẽ không thể quên hấn!

Thủy Băng Tuyền chớp đôi mắt phượng, thản nhiên cười: “Người cho rằng người là nam nhân đầu tiên của ta sao?” Tay lơ đãng để ở trước ngực, Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn sắc mặt quý dị của Phong Cô Tình.

Trong ánh mắt của Phong Cô Tình mất đi vẻ vô tình, chuyển thành khinh thường: “Người sẽ cảm thấy được vinh hạnh” ngón tay thon dài nhẹ quẩn mái tóc đen của nàng, ở sâu trong đáy mắt hiện lên một tia cuồng dã, bộ dạng phong tình của nàng vô cùng hấp dẫn đối với nam nhân!

Mọi biến hóa trong mắt Phong Cô Tình đều không lọt qua mắt Thủy Băng Tuyền, lòng chợt thấy lạnh lẽo! Lúc này nàng nhận ra Phong Cô Tình sẽ không vì nàng nói như vậy mà bỏ qua cho nàng!

“Đừng quên, ta là nhiệm vụ của người, người không sợ cổ chủ không vui sao?” Trong mắt hiện lên mảng hơi nước, nàng vốn cũng không ngại mảng ân ái này! Chỉ là...Lúc này đây nàng đang vô cùng tức giận, mặc kệ bọn họ là ai? Nàng đã nói qua, dám tính kể trên người nàng, nàng sẽ cho bọn chúng hối hận suốt đời! Mà Phong Cô Tình hiển nhiên cũng không hiểu rõ nàng! Bằng không lúc này hấn sẽ không khiêu khích nàng khi nàng đang cực độ phần nộ như vậy.

“Cổ chủ? Nàng cho rằng ta sẽ sợ sao?” Phong Cô Tình thong thả tới gần...

Tốt! Thủy Băng Tuyền giận dữ cười, những kẻ này đều đáng chết...

Mềm yếu tiến vào lòng Phong Cô Tình, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt hấn...Thanh âm nhàn nhạt khiêu khích: “Đáng vẻ người cũng không tệ, coi như hôm nay ta bao người đi! Người muốn chơi đùa thế nào đây?” Phong Cô Tình, là người tự tìm đến! Trong mắt Thủy Băng Tuyền hiện lên nụ cười quyến rũ, đôi môi như cánh đào đỏ mọng mê hoặc lòng người...

Phong Cô Tình nhìn cử động của Thủy Băng Tuyền, ánh mắt thâm sâu khẽ động, hấn cũng biết, nàng thâm hiểm! Nhưng mà bây giờ nàng đang làm gì chứ? Nữ tử bình thường gặp phải chuyện như vậy, tất cả đều là run sợ hét toáng lên?

Cảm nhận được sự khiêu khích của nàng, trong lòng Phong Cô Tình tràn ngập lửa giận. Hành động của nàng thành thực lão luyện như vậy, rõ ràng của người đã từng trải qua mới có thể làm được! Hấn không tin một tiểu thư trong trắng tài năng lại có những cử chỉ phóng đãng như vậy? Nàng bản chất cũng chỉ là một đấm phụ?

Nghĩ đến đây, Phong Cô Tình bỗng thấy đau xót, nữ nhân chính là những kẻ gây họa...

Như vậy hấn cũng không cần xem nàng như người đặc biệt nữa, nữ tử trong thiên hạ tất cả đều như nhau!

Dùng sức ném Thủy Băng Tuyền lên giường...Thân thể theo đó đè lên người nàng.

“Thì ra người cũng chỉ là một kẻ tàn hoa bại liễu!” Bàn tay nắm chặt lấy cổ tay nàng, lửa giận ngập trời khiến hấn không thể khống chế được lực đạo của mình, chỗ cổ tay bị nắm lập tức hiện lên một vết bầm đỏ người. Nghĩ đến từng có nam nhân chạm qua nàng, mỗi tế bào trên thân thể hấn đều trở nên điên cuồng...

Thủy Băng Tuyền mặt không biến sắc, khiêu khích nhìn nam nhân trên người mình, dường như đau đớn nơi cổ tay không hề tồn tại: “Thế nào? Bây giờ mới phát hiện ra sao? Muốn làm người đàn ông đầu tiên của ta hả? Người đợi đầu thai vào kiếp sau đi!”

“Xoạt!” một tiếng, Phong Cô Tình đáp lại bằng cách xé rách y phục trên người nàng, một mảnh phong tình ẩn hiện ra ngoài, Thủy Băng Tuyền khẽ động tay, thanh đoản kiếm nhanh chóng trượt ra khỏi ống tay áo, tiện tay đặt chỗ cái gối bên cạnh...Nàng không nghĩ tới kẻ đầu tiên chết dưới thanh đoản kiếm này lại là Phong Cô Tình!

Theo quần áo bị xé rách, cảnh xuân trước ngực dường như bị kinh sợ mà giật nảy lên, để lộ ra hai hạt châu đỏ hồng trên đôi gò trắng nõn.

Nhìn cảnh xuân trước mắt, sâu trong ánh mắt đen tối của Phong Cô Tình xẹt ra một tia lửa đỏ, bàn tay trắng nõn di động trên bầu ngực của nàng, sắc mặt đẹp đến quỷ dị, thanh âm không kiềm chế khinh bỉ: “Thân thể người đã có bao nhiêu nam nhân chạm qua?”

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, tay nắm lấy chỗ y phục bị xé, làm bộ như tiếp tục cởi ra, cười quyến rũ rồi dùng ánh mắt di chuyển khắp người Phong Cô Tình, lời nói hàm chứa khinh miệt: “Nếu không phải tới vì một hồi nam hoan nữ ái, thì ta cũng không chú ý! Người muốn hay là không muốn?”

“Người...tiện nhân” thành công làm cho Phong Cô Tình tức giận, Thủy Băng Tuyền biểu hiện ra bộ dạng giông như suy đoán trong lòng hần!

Thất vọng trong lòng khiến một tia lý trí sau cùng cũng bị lửa giận thiêu sạch... Lúc này đây hần trở thành một Phong Cô Tình vững tâm như thiết, lạnh như băng!

Hần hung hăng hôn lên môi nàng, không có chút trù mến cùng ôn nhu nào cả, chỉ là thô bạo cốt cho bản thân hả giận... Hần đối đãi với nàng không khác gì với kỹ nữ!

Thủy Băng Tuyền thu lại sát khí trong mắt, đôi tay bị hần nắm tới sưng đỏ vô cùng phối hợp ôm lấy đầu hần, đôi môi đỏ mọng mở ra, dụ dỗ hần tiến vào...

Phong Cô Tình vốn thô bạo lại bị nàng dẫn dắt, thành công khơi lên ngọn lửa dục vọng của nam nhân...

Không biết từ lúc nào, hai tay hần đã xoa lên khắp thân thể nàng, miệng hần cũng thô bạo thâm nhập miệng nàng, tia thanh tỉnh trong mắt cũng dần bị thay thế bởi ánh mắt cuồng dã!

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng cười trong lòng, liếc mắt nhìn xuống! Tay trái từ từ mò mẫm thanh đoản kiếm, trong nháy mắt, mắt phượng tròn tròn, phát ra tia ngoan lệ cùng kiên quyết, không để Phong Cô Tình kịp phát hiện ra chút dị thường, thanh đoản kiếm trong tay đã không chút do dự đâm vào ngực trái của hần...

54. Q.2 - Chương 54

Edit: Boringrain

Phong Cô Tình chậm rãi mở to hai mắt, nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt kinh ngạc không thể tin nổi... Tay hần thậm chí vẫn còn đặt trên ngực nàng...

Thủy Băng Tuyền nhếch miệng cười, tiếp tục dùng sức đâm thanh đoản kiếm vô sâu thêm, nhìn mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim hần, nụ cười trên mặt nàng lại càng xán lán, trong mắt lại hiện ra tia lạnh lẽo: “Không được ta cho phép, muốn làm người đàn ông đầu tiên của ta ư? Người có đầu thai kiếp sau cũng không thể được.” Máu tươi nhanh chóng len lỏi ra giữa hai người, bàn tay phải sưng đỏ của Thủy Băng Tuyền đang ôm lấy lưng hần, còn tay trái vẫn dồn hết sức mà đâm tới: “Ta không ngại giết người, giống như người xem mạng người như cỏ rác!”

Chỉ ngần ngừ vài giây, nhưng Phong Cô Tình cảm thấy như hần đã trải qua cả một đời, ngực đau nhói khiến hần biết nàng có bao nhiêu ngoan độc. Cúi đầu nhìn xuống vết thương, thanh đao nằm ngay chỗ trái tim, nếu đổi lại là người khác, hần sẽ không còn cơ hội sống sót. Nàng là quyết tâm muốn giết hần sao? Nàng thực sự hận hần như vậy ư?

Thủy Băng Tuyền nhìn động tác của Phong Cô Tình, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, nàng đâm đúng vào tim, vì sao hắn còn chưa chết.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua Phong Cô Tình, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khó tả, nàng vừa rồi quả thực là có sát tâm muốn giết Phong Cô Tình. Cho nên khi hạ thủ, không hề có chút nương tay. Nhưng bây giờ thấy hắn vẫn chưa chết, lòng nàng lại có tia phức tạp. Có kinh ngạc với võ công cổ đại, cũng có chút thả lỏng tâm tình bởi cuối cùng hắn cũng không chết...

“Phịch” Phong Cô Tình hoàn hồn, liền đánh ra một chưởng, Thủy Băng Tuyền từ trên giường bay ra, nện lên mặt bàn... Trong cơ thể dâng lên từng trận đau đớn muốn xé rách cả nội tạng của nàng, nàng biết Phong Cô Tình cũng không chút lưu tình, giống như nàng vô cùng quyết liệt... Nàng và hắn tại giờ phút này đã trở thành kẻ thù...

“Người đang nghĩ vì sao đâm vào giữa trái tim mà ta không chết phải không?” Phong Cô Tình điểm vài huyệt đạo trên người, nhân thần lãnh khốc, ánh mắt sắc bén như mũi tên nhìn về phía nữ nhân đang chột vật dưới đất.

“Bởi vì trái tim của ta vốn dĩ không nằm ở đó, mà là ở chỗ này!” Phong Cô Tình chỉ vào chỗ bên cạnh vết thương trên người mình. Hắn trời sinh đã có trái tim khác người, trừ hắn ra không ai biết được.

“Nói đi, người muốn chết như thế nào?” Phong Cô Tình từng bước tiến tới chỗ nàng, toàn thân sát khí.

Đúng lúc này, có tiếng đập cửa vang lên: “Thiếu chủ, chủ nhân đã tới, xin người mang “người” đến phòng khách.”

Thủy Băng Tuyền cười nhẹ ra tiếng: “Cố chủ của người đã tới, người nên nắm bắt thời gian đi, bằng không...” Bỏ lỡ cơ hội giết nàng, lần sau... Sẽ là nàng giết hắn!

Nhìn nữ nhân không mảnh vải che thân nhưng lại nở nụ cười vô cùng xán lán, Phong Cô Tình nhíu chặt mi, một chưởng vừa rồi, đủ khiến nàng ngất đi... Nhưng nàng không chỉ không hôn mê, mà trái lại còn lộ vẻ tươi cười... Nàng cùng với những nữ nhân bình thường mà hắn biết vô cùng khác biệt, hơn nữa, từ lần đầu gặp gỡ, nàng đã có thể uy hiếp hắn, còn có thể hạ độc hắn. Nhưng mà khác biệt thì sao chứ, nàng cũng chỉ là nữ nhân! Đã là nữ nhân, dù có chút khác biệt, cũng đều độc ác và ngu xuẩn như nhau!

“Thiếu chủ?” Người bên ngoài không nghe thấy tiếng trả lời, thanh âm có chút lo lắng!

“Sao vậy?” Một thanh âm già nua truyền lại.

“Chủ tử, bên trong không có tiếng động gì cả!”

Đông Lâm nhìn thoáng qua cửa phòng đóng kín, liền tung một chưởng vào cửa, cửa vừa bật ra, mùi máu tươi nồng lên khiến hắn kinh hãi...

“Cô Tình...” Nhanh chóng tiến lên, tình hình bên trong khiến cả người hắn lạnh toát, trước ngực của Phong Cô Tình máu tươi không ngừng tuôn trào...

“Chuyện gì xảy ra?” Lớn tiếng hỏi người đang tươi cười nằm trên mặt đất: “Thủy Băng Tuyền, là người làm sao?” Trong mắt không dám tin tưởng! Nữ nhân này có thể làm Phong Cô Tình bị thương sao?

“Ha hã, không phải người đã thấy rồi đó sao?” Thủy Băng Tuyền chống đỡ thân thể đứng lên... Dù là lúc nào, nàng vĩnh viễn sẽ không tỏ ra yếu thế, dấu cho bây giờ nội tạng nàng đau nhức tưởng như sắp chết...

“Người, chết tiệt” Nghe nàng trả lời, Đông Lâm giận dữ, tung một cước, đá nàng ra ngoài, thân thể Thủy Băng Tuyền bị đập lên trụ cửa...

Máu đỏ tràn lên khóe miệng, nàng cắn răng chịu đựng đau đớn tới thấu xương, vốn tưởng lần này mình sẽ chết, nhưng mà, nàng vẫn còn sống,,

.....

Phong Cô Tình nhìn nàng, vẫn là nụ cười thông dong vương trên môi, đừng nói chi tới rơi lệ? Hắn cố gắng đè nén cảm giác lạ thường đang dâng lên trong lòng, phủ nhận cảm xúc đau đớn đó là bởi vì xót thương cho nàng?

Không, không phải như vậy...Phong Cô Tình cực lực phủ nhận nỗi đau sâu sắc đó!

“Người giao cho ông, chúng ta coi như sòng phẳng.” Phong Cô Tình không hiểu vì sao bản thân mình lại có cảm giác muốn chạy trốn, hẳn không muốn nhìn thấy nàng, một khắc cũng không muốn. Hắn ra lệnh cho bản thân không được nhìn nàng nữa...

Thủy Băng Tuyền nhìn Phong Cô Tình ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng vào nàng, cười lớn tiếng... Lúc này nỗi tiếc duy nhất của nàng là không có thân thủ để giết chết tên nam nhân này!

Đông Lâm nhíu mày, nhìn thương thế trên người Phong Cô Tình, lại nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền trên mặt đất, nếu như không phải ả tiện nhân này đối với hắn còn hữu dụng, hẳn đã không chút do dự giết chết ả! Có điều ả xem như có quan hệ với Trương phủ! Mà hắn lại không muốn chuốc thù với Trương gia!

“Cô Tình... Thương thế của con sao rồi?” Đông Lâm cũng biết không thể dây dưa kéo dài thêm nữa.

“Không liên quan đến ông, ta xem như đã trả cho ông mọi ân tình!” Phong Cô Tình không hề liếc mắt về phía Thủy Băng Tuyền, chỉ lạnh lùng nhìn Đông Lâm trả lời. Hắn sống, chính là đợi đến hôm nay! Mọi nợ nần ân tình, hắn cuối cùng đã thanh toán sòng phẳng!

“Cô Tình...được” nhìn dáng vẻ lạnh lùng xa cách của Phong Cô Tình, Đông Lâm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ trịnh trọng gật đầu. Ông ta và hắn có thể không còn cơ hội gặp lại nữa...Như vậy cũng tốt!

“Đưa nàng ta lên xe ngựa” Đông Lâm phân phó người đứng sau.

“Dạ” Gã trung niên mặt không đổi sắc, nhanh chóng mặc cho Thủy Băng Tuyền một cái ngoại bào, sau đó vác nàng lên một cách nhẹ nhàng, đi ra ngoài.

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn Phong Cô Tình, môi mấp máy không tiếng động nói: Chỉ cần ta còn sống, người sẽ vì chuyện đêm nay trả một cái giá vô cùng đắt!

Phong Cô Tình cúi đầu nhìn vết thương trên người, hẳn không phải đã sớm trở thành một kẻ vô tâm sao? Vì sao lúc này đây hắn lại cảm thấy như trái tim mình vừa bị móc ra, chỉ còn lại một cảm giác trống rỗng trong lòng?

Hồng nhan họa thủy, không phải sao? Vì sao cuối cùng hắn lại đau đớn không nói nên lời? Vì sao?

Thủy Băng Tuyền bị điểm á huyết (bị điểm huyết cam), rồi ném vào một chiếc xe ngựa đã đợi sẵn trước cổng.

Thân thể bị trọng thương lại thêm bị ném mạnh vào xe khiến nàng lại thổ huyết (ho ra máu), tuy kẻ kia chỉ điểm á huyết của nàng, không hề điểm những huyết đạo khác, nhưng hắn cũng thấy rõ nàng hiện tại không có khả năng chạy trốn, chỉ động dậy thân thể thôi, mà nàng cũng không thể làm nổi, âm thầm cười tự giễu, bây giờ dù bọn hắn có thả nàng đi, nàng cũng không đi được... Nàng bị nội thương e rằng ít nhất phải mất hai tháng tĩnh dưỡng mới bình phục được.

Lão già vừa rồi là ai? Hắn vừa nhìn đã gọi nàng là Thủy Băng Tuyền, hẳn biết Thủy Băng Tuyền sao?

Hắn muốn đưa nàng tới nơi nào? Hắn định dùng nàng làm gì đây? Mà người ở phía sau sai khiến, rất có thể là Trữ Thiên Kỳ... Chỉ là, một kế hoạch tinh vi như vậy, Trữ Thiên Kỳ có thể nghĩ ra được sao?

Thủy Băng Tuyền nhắm tính thời gian trong đầu, xe ngựa...ít nhất...đã đi được nửa canh giờ, đi qua một đoàn người náo nhiệt, bây giờ chuyển hướng vào một con đường bằng phẳng...

Một khắc (15 phút), đi trên con đường này khoảng một khắc, nàng liền nghe thấy âm thanh của một cái cửa lớn chậm chậm mở ra...

“Người tới là ai!” Một thanh âm uy nghiêm vang lên phía trước xe ngựa.

Bên ngoài bỗng trở nên an tĩnh, sau đó không lâu, thanh âm uy nghiêm kia lại vang lên lần nữa: “Mời”

Xe ngựa tiếp tục di chuyển, còn cánh cửa lớn kia cũng chậm chậm, nặng nề đóng lại...

Nội tâm Thủy Băng Tuyền hơi trầm xuống, nếu nàng đoán không lầm, đây hẳn là cửa cung, còn những kẻ này đang đường hoàng đưa nàng vào cung? Hoàng cung vốn đề phòng cẩn mật, huống chi đêm nay là thọ

yến của hoàng hậu, canh phòng nơi cửa cung lại càng không phải nói, thế nhưng xe ngựa này lại có thể dễ dàng đi qua mà không hề bị kiểm tra...

Thực lực của Trữ Thiên Kỳ quả nhiên không nhỏ? Tại hoàng cung cũng có thể tự do hành xử? Một tay che trời?

Xe ngựa tiến thẳng về phía trước, ước chừng một khắc sau, lần thứ hai dừng lại...

“Thỉnh đi theo nô tài” Thanh âm lạnh lạnh của một thái giám cất lên! Cũng đã chứng thực những suy đoán trong lòng nàng... Đây quả thực là hoàng cung!

“Được, phiền công công dẫn đường” Giọng nói già nua cung kính lễ nghĩa, hần giở tấm màn xe ngựa ra, điểm thêm vài huyết đạo trên người nàng. Thủy Băng Tuyền bị nhồi qua nhét lại một phen cuối cùng bị tống vào một cái rương gỗ rồi khiên đi...

“Các người là người của cung nào, đây là cái gì?” Một thanh âm quen thuộc khiến Thủy Băng Tuyền nảy sinh chút hy vọng, đó chính là giọng nói của Trữ Hy! Đúng! Hần là quận vương, thọ yến của hoàng hậu, sao có thể thiếu hần được chứ? Bây giờ nàng đã đụng phải hần, như vậy nàng sẽ có cơ hội... Thủy Băng Tuyền nàng sao có thể cam lòng làm một cục thịt vô chi, để cho người ta xâu xé chứ!

Nhưng mà nàng hiện tại, miệng không thể nói, thân không thể động! Dem hết hy vọng đặt vào kẻ ngoài kia có phải là quá mức gượng ép không?

“Dạ quận vương gia, đây ...đây là lễ vật mừng thọ mà Lục hoàng tử sẽ dâng lên cho hoàng hậu nương nương!” Tên thái giám tự trấn tĩnh nhưng thanh âm có hơi run! Nếu như Trữ quận vương phát hiện ra có điều bất ổn...đây chính là tội tru di cửu tộc!

Trữ Hy ánh mắt sắc bén nhìn đám người trước mặt, tên thái giám quả thực là người trong cung, còn người đứng sau...Nhìn rất quen!

Ánh mắt nhanh chóng quét qua người đang đứng cúi đầu phía sau cùng với cái rương hoa lệ. Rương lớn như vậy, là đựng thứ gì bên trong?

“Đây là cái gì? Mở ra xem!” Lễ vật của Lục hoàng tử? Là lễ vật gì mà dùng tới một cái rương lớn đến thế?

“Chuyện này...Quận vương gia, không được đâu ạ!” Không chỉ tiểu thái giám run rẩy, ngay đến Đông Lâm cũng toát mồ hôi ướt lạnh cả lưng, nếu lúc này bị phát hiện, như vậy... Kế hoạch trong nhiều năm qua không phải đều tan thành mây khói sao?

“Sao vậy? Hy!” Ngay lúc nguy cấp, Trữ Thiên Kỳ không biết từ đâu xuất hiện, khiến Đông Lâm thở dài một hơi nhẹ nhõm!

Trong mắt Trữ Hy xoẹt qua một tia tinh quang, xoay người nhìn Trữ Thiên Kỳ đang đi tới, hần một thân cẩm y hoa lệ toát ra phong thái cao quý không ai sánh bằng! Lúc này chấp tay mà đến, trên mặt mỉm cười! Vốn Trữ Thiên Kỳ cảm thấy lo lắng trong lòng nên mới vui vẻ để bát hoàng tử đi đón Tam vương! Còn mình đích thân tới chỗ này, không ngờ... Lại chạm phải Trữ Hy? Đây có phải là ông trời cũng đang giúp hần hay không?

“Chuyện này...” Trữ Hy lại liếc mắt nhìn qua cái rương kia, ...

Trữ Thiên Kỳ bày ra vẻ mặt điềm nhiên như không, cũng nhìn qua cái rương, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười: “Đây là lễ vật của ta dâng cho hoàng hậu nương nương, sao vậy? Có gì không đúng sao?”

“Lục hoàng tử, có thể mở ra cho ta xem một chút không? Ta cũng muốn xem thử Lục hoàng tử định tặng thứ kỳ trân dị bảo gì cho hoàng hậu!” Trữ Hy nhếch cao đôi mày kiếm, ánh mắt lộ rõ ý cười thần nhiên.

Trữ Thiên Kỳ hạ mi mắt: “Thật có lỗi, bản cung muốn giữ bí mật cho thêm phần thần bí!” Nhân thần sắc nhon nhìn về hai tên người phía sau quát lớn: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đưa lễ vật đi vào!”

“Dạ, Lục hoàng tử, nô tài xin cáo lui!” Tiểu thái giám vội vã dẫn hai kẻ đó nhanh chóng chạy đi.

Thân thể Trữ Hy khẽ động, nhưng rất nhanh lại bị Trữ Thiên Kỳ bắt được, Trữ Thiên Kỳ chặn trước mặt hắn nói: “Hy...Yến hội gần bắt đầu rồi, người cũng đã lâu không gặp ba vị hoàng huynh! Chúng ta cùng nhau vào trong đi!”

Trữ Hy chau mày, nhìn Trữ Thiên Kỳ thật lâu, hai người lúc này giống như đang dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Trữ Hy trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng: “Được...” Ánh mắt hạ xuống che dấu tia suy nghĩ phức tạp, hắn đương nhiên biết trong rương kia không phải là lễ vật gì! Có khả năng chính là thích khách được Lục hoàng tử đưa vào cung!

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng cười nhạt trong lòng, thì ra đây chính là cảm giác thất vọng? Trữ Hy chắc chắn không phải là không nhận ra trong rương này có điều mờ ám... Thế nhưng hắn lựa chọn im lặng, điều này biểu thị cho cái gì? Trước tình hình căng thẳng hiện tại, một chuyện lớn như vậy, hắn giữ im lặng, như vậy chứng tỏ là, hắn lựa chọn Trữ Thiên Kỳ...

Nàng cảm thấy mình đang bị đưa vào một gian phòng, sau đó lại bị người ta kéo ra khỏi rương rồi ném mạnh lên giường...

Cố gắng hít thở, chấn áp cơn đau nhức đang cuộn cuộn dâng trào trong cơ thể... Đau đớn thấu xương, tựa hồ khiến nàng gần như ngất đi...

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến tới, dừng lại bên giường...sau đó hắn đưa tay cởi ngoài bào của nàng ra, Thủy Băng Tuyền mở mắt, nhìn về phía hắn... Là một gã tiểu thái giám, dáng dấp độ mười bảy mười tám tuổi! Nhưng da hắn đen thui như than!

Thấy Thủy Băng Tuyền đột nhiên mở mắt, hắn giật mình kinh sợ, rồi vỗ vỗ ngực nói: “Người... Nô tài cũng chỉ là phụng mệnh hành sự thôi.” Nói xong tay chân cũng nhanh chóng lột bỏ y phục trên người nàng... Nhưng trong ngực thì run lẩy bẩy, ánh mắt của vị cô nương này thật là đáng sợ!

Mắt phượng sát bén của Thủy Băng Tuyền bắn thẳng đến kẻ đang cởi quần áo của mình!

Bây giờ nàng dường như đã hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!

Những kẻ này...là muốn... nên... Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, cắn chặt răng, nàng không ngờ mình cũng có ngày bị người khác tính kế, đùa giỡn như vậy... Phần nộ cực độ cùng với bất lực khiến nàng nghiến chặt quai hàm tựa như muốn cắn rớt hàm răng của mình!

Nàng vốn thông minh, cũng hiểu được với tình trạng hiện nay, nàng không thể làm gì được! Nàng biết rõ có người theo dõi mình, nhưng cũng không có cách gì thoát ra, nếu như là ở hiện đại, nàng hiển nhiên có thể cự tuyệt, có thể phản đối, cũng có thể chạy đi, đến bất cứ quốc gia nào, bất cứ thành phố nào mà nàng muốn... Thế nhưng đây không phải là hiện đại! Sẽ không có ai chịu nghe ý muốn của nàng! Nàng thua, bởi chính sự tự tin của mình!

Thế nên giờ đây nàng phải làm cá trên thớt, tùy người xử lý. Đây là điều tối kỵ nhất trong cuộc đời nàng, cũng là nỗi sỉ nhục mà cả đời này nàng không rửa sạch được!

Đau đớn từ trong thân thể trào lên từng phút từng giây như nhắc nhở tình trạng thảm hại của bản thân...

Vì tình cảnh chật vật của chính mình lúc này mà nàng cảm thấy châm chọc đến cực độ!

Nhẹ nhắm mắt tự nói với bản thân: Thủy Băng Tuyền, người sao lại bị biến thành bộ dạng thê thảm như vậy? Thì ra người cũng có ngày hôm nay...

Thì ra đến bây giờ người mới nhận rõ đây không phải là thế giới người đã từng sống và lớn lên! Đến giờ mới nhận rõ để sinh tồn ở nơi này, một chút sức mọn của người là không đủ. Buồn cười làm sao, tới giờ nàng mới phát hiện ra điều đó...

Đây có phải là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hay không?

Nếu như lúc này Thủy Băng Tuyền có thể thoát ra, nàng nhất định sẽ cười thật to... Nhưng mà bây giờ nàng không chỉ toàn thân không thể động đậy, ngay đến rên lên một tiếng còn không được nữa! Chỉ có lực phủ ngũ tạng trong cơ thể trào dâng như sóng thủy triều khiến nàng càng ngày càng đau đớn...

Y phục vốn bị xé nát của Thủy Băng Tuyền bị tên tiểu thái giám kia cởi ra sạch sẽ, sau đó hắn cầm cái chăn trên giường đắp lên thân thể nàng rồi lui ra nhẹ nhàng không một tiếng động!

.....

Mà lúc này đây, vị hoàng hậu được mừng thọ kia đang ngồi yên tĩnh trong Phượng Nghi Cung, ngắm nhìn hạt ngọc châu trong tay!

“Nương nương, để nô tỳ thay y phục cho người!” Bây giờ đã không còn sớm nữa, chỉ lát nữa thôi là buổi tiệc được bắt đầu rồi! Trinh Hữu nhìn qua hoàng hậu nương nương đang ngồi yên lặng.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Lý hoàng hậu trào dâng từng đợt sóng cuộn cuộn... Một lúc lâu sau mới vung tay lên, thu hồi những khuấy động trong mắt! Nét mặt lại bình thản nhìn Trinh Hữu nói:

“Trinh Hữu, truyền Thất hoàng tử” bà không có sự lựa chọn nào khác! Là ông trời đã ép bà đến nước này...Cả đời này của bà đã định trước là bi kịch!

“Nương nương...” Sắc mặt Trinh Hữu trắng bệch, liền quỳ xuống, dập đầu xuống đất, trong miệng không ngừng cầu khẩn: “Nương nương, người làm như vậy, sẽ hủy hoại cả đời Thất hoàng tử, người... Thất hoàng tử là...”

Khuôn mặt hoàng hậu vốn bình tĩnh nhưng khi nghe những lời Trinh Hữu nói liền trở nên tối sầm, nhăn nhó kinh khủng.

“Câm miệng...câm miệng...” Không, không, bà không muốn nghe. Đừng ...

“Nương nương... Ô...Nô tỳ xin người...” Vừa nghĩ đến Thất hoàng tử luôn phải chịu đựng những oán hận của hoàng hậu nương nương, trong lòng cung nữ Trinh Hữu đang cảm thấy đau đớn khôn cùng, nương nương vì sao lại cố chấp như vậy? Lẽ nào người chỉ nhìn thấy đau đớn trong lòng mình thôi sao? Còn nỗi khổ của Thất hoàng tử thì sao?

Phần nộ nhìn Trinh Hữu, ngón tay Lý hoàng hậu run run chỉ vào người đang quỳ trên mặt đất: “Tốt...Tốt, bây giờ, ngay đến người cũng muốn phản bội ai gia.”

“Ai gia lẽ ra nên biết từ sớm rồi chứ? Trên đời này không có kẻ nào đáng tin cả, không kẻ nào có thể tin tưởng cả...ha ha..ha ha không kẻ nào có thể tin tưởng.”

Thanh âm điên cuồng to lớn dần dần trở nên nhỏ lại: “Thì ra người cũng bị Trữ Sí mua chuộc! Ha ha...Thì ra là thế! Ta thật khờ dại...haha...Ta thật khờ dại...” Trong mắt lại hiện lên tình cảnh năm đó, máu...thật nhiều máu...Chính là do nàng đã nhờ cậy sai người mà gây nên...

“Nương nương...Người đừng như vậy...Trinh Hữu làm theo nương nương phân phó là được, nương nương!” Nhìn thần tình của hoàng hậu nương nương, Trinh Hữu thầm kêu không ổn, Nương nương dường như đã mất đi lí trí, nghĩ vậy, Trinh Hữu vội vàng đáp ứng, mong là hoàng hậu có thể bình tĩnh lại.

“Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, Lưu công công phụng chỉ hoàng thượng tới mời nương nương đến chính điện.” Thanh âm của cung nữ từ ngoài điện truyền đến...

Thân thể Trinh Hữu hơi run lên, âm thầm trút ra một hơi nhẹ nhõm, Lưu công công đến thật đúng lúc, nếu không cũng không có cách gì khiến hoàng hậu nương nương bình tĩnh lại! Thận trọng ngẩng đầu lên nhìn Hoàng hậu đang tại vị trên nhụyển tháp, trong mắt Trinh Hữu hiện lên tia không nỡ! Thật ra nương nương cũng sống không dễ chịu gì!

Hoàng hậu vốn điên cuồng giận dữ dần dần trở nên yên tĩnh, dịu dàng lại...

“Nói với Lưu công công, ai gia sẽ đi ngay!” Nét tĩnh lặng trên khuôn mặt bà khiến cho người ta không khỏi hoài nghi chuyện vừa rồi có phải là ảo giác không?

“Dạ” Cung nữ cung kính đáp rồi lui xuống.

“Trinh Hữu, giúp ai gia thay y phục!” Đột nhiên thả rơi chuỗi ngọc châu vốn đang nắm chặt trong tay, sợi dây sâu chuỗi liền đứt ra làm những hạt ngọc rơi loạn trên mặt đất.....

“A, nương nương...” Trinh Hữu nhìn ngọc châu lặn trên mặt đất, nét kinh hoảng hiện đầy trên mặt, nhanh chóng chạy tới nhặt lại, nhưng những hạt ngọc rơi lả tả đã nhanh chóng lặn tới các góc của đại điện.

Hoàng hậu nhìn ngọc châu rơi xuống, thân hình lão đảo ngã ngồi trên ghế... Kinh ngạc nhìn hướng những hạt châu rơi!

Dưới tàng cây hoa quế, hương hoa thoang thoang lan tràn thấm động lòng người, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo những cánh hoa rơi nhẹ trên vai áo hai người đang đứng dưới gốc cây...

“Thích không? Nhu Nhu, chuỗi hạt này là do tự tay tay khâu từng viên, từng viên một.” Nam tử tuần tú dịu dàng buông người con gái trong tay, sau đó rút chuỗi ngọc châu từ trong lòng ra đeo lên cổ thiếu nữ.

Bàn tay thiếu nữ mảnh khảnh vuốt ve những hạt ngọc trước ngực, gò má cao cao xinh đẹp đỏ ửng lên, ánh mắt ngượng ngùng nhẹ tựa vào lòng nam tử...

Vòng tay ôm chặt lấy người con gái trong lòng, cầm tựa trên mái tóc thiếu nữ, nhẹ than: “Nhu Nhu, oan ức cho nàng rồi, ta...”

Thiếu nữ lùi lại một bước, ngón tay thanh mảnh gấp rút đưa lên, chặn lại những lời nam tử sắp nói ra, lắc lắc đầu, trong mắt rưng rưng: “Ông trời để thiếp gặp chàng, như vậy là đủ rồi, dù chỉ là làm thiếp, thiếp cũng cam tâm tình nguyện!”

“Nhu Nhu...” Anh mắt thiếu nữ kiên định, khiến nam tử như bị hút sâu vào trong đó, nhẹ cúi xuống hôn lên mặt nàng...

“Ta xin thề với trời, tuyệt đối sẽ không phụ tấm chân tình của Lý Nhu, nếu không chết không chỗ chôn...”

“Tĩnh, thiếp tin, thiếp tin chàng, ngọc châu này sẽ là tín vật của đôi ta, cả cuộc đời này Lý Nhu chỉ lấy mình chàng.”

“Được, vậy ngày mai ta sẽ tới gặp Lý đại nhân cầu hôn, tin tưởng ta, Nhu Nhu, ta sẽ không để nàng phải chịu uất ức!”

Thiếu nữ nghiêm túc gật đầu...” Thiếp sẽ cầu cha đáp ứng! Cha yêu thương thiếp như vậy, nhất định sẽ đồng ý chuyện này!”

.....

“Hoàng hậu nương nương...” Trinh Hữu nhìn hoàng hậu thần tình hoảng hốt, vội lên tiếng gọi. Lưu công công vẫn còn đang đợi ở ngoài?

“Trinh Hữu, theo lời ai gia phân phó đi làm đi! Ngươi là người duy nhất ai gia tin tưởng!” Giọng nói u ám, âm trầm tựa như từ rất xa, rất xa truyền đến! Bà, đã không thể quay đầu...

“Nương nương...Dạ” Trinh Hữu ngấp ngừng động môi, nhìn biểu tình trống rỗng của nương nương, Trinh Hữu chỉ có thể gật đầu đáp ứng! Dù trong lòng thấy đau đớn thay cho Thất hoàng tử, nhưng Nương nương cũng đã khổ sở quá nhiều rồi, nếu bà còn không làm theo lời của nương nương, e rằng Hoàng hậu nương nương sẽ thật sự chịu không nổi!

Trong Chính Điện, múa hát rộn ràng...

Thọ yến của hoàng hậu, lúc này đây, không chỉ mình hoàng cung mà gần như toàn bộ kinh thành đều kết đèn giăng hoa vô cùng náo nhiệt...

Bên trong chính điện, văn võ bá quan mỗi người đều an vị tại chỗ của mình, nhấp nháp rượu ngon, thưởng thức mỹ nữ, thi thoảng lại ghé qua người bên cạnh thì thầm vài câu... Bầu không khí vô cùng hòa nhã, vui tươi!

Cung nữ qua lại rót rượu không dứt, âm nhạc du dương êm dịu...Quả thật là tuyệt cảnh nhân gian!

Tam vương vừa xuất hiện, lại khiến cho chính điện bỗng chốc có chút hỗn loạn...

Đại thần trong triều, hoàng thân quốc thích, ai nấy đều tiến lên chào hỏi! Tuy Tam vương rời khỏi kinh thành đã lâu nhưng giao tình vẫn còn đó.

Trữ Thiên Kỳ nhắc bình rượu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt... Nhân thần dừng lại chỗ nào đó trong sân, lòng thầm nghĩ, không lâu nữa, hắn sẽ ọi người ở đây chứng kiến một màn vô cùng đặc sắc, tuyệt luân! Hắn bây giờ rất mong chờ phản ứng của bọn họ...

Trữ Hy từ khi trở lại đại điện, người vốn trầm mặc nay lại càng thêm trầm mặc hơn, ngay đến chào hỏi cùng Tam vương, cũng có ý qua loa đơn giản!

“Hy, đã lâu không gặp!” Một bàn tay đập lên vai Trữ Hy!

Trữ Hy hơi nhúu mày một cái, liền quay người lại, gật đầu chào: “Nam Vương gia!” Người đến chính là Ngũ hoàng tử, phong hiệu Nam Vương cao quý!

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Hắn từ nãy đã để ý Trữ Hy như người mất hồn, là chuyện gì khiến Trữ Hy vốn trầm mặc lại lo lắng bất an như vậy? Nam vương hạ ánh mắt che lấp tinh quang, miệng cười hỏi!

“Ha hử, Ngũ hoàng huynh, Hy chắc là vẫn đang nghĩ tới chuyện bị Trữ quốc phu nhân làm khó rồi (Trữ quốc phu nhân chắc là mẹ của Trữ Hy á!)” Trữ Thiên Kỳ đang chăm chú nhìn người nào đó đi ra phía sau, đôi mắt liền phát sáng rực rỡ! Nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người bên cạnh, liền khéo léo nhập cuộc!

“A?” Nam Vương cũng nhìn theo ánh mắt của Trữ Thiên Kỳ, quả nhiên thấy Trữ quốc phu nhân đang dẫn theo Trữ Nùng Nhi đi giao thiệp khắp nơi...

“Nùng Nhi đã lớn như vậy rồi, cũng trở thành một thiếu nữ xinh đẹp! Quay đi quay lại, không ngờ bản vương rời kinh đã được 5 năm!” Nam Vương cười như có như không nói, khiến cho Trữ Thiên Kỳ đang nhấp rượu thoáng dần lại động tác, mặt không biến sắc nhìn về phía Nam Vương: “Ngũ hoàng huynh nói rất đúng! Thời gian trôi đi thật nhanh! Còn nhớ lúc trước đệ cùng ngũ hoàng huynh, còn có Hy, ba người chúng ta luôn khiến phụ hoàng đau đầu đau không thôi”, “Hy, người nói xem đúng không?” Trữ Thiên Kỳ dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Trữ Hy, lúc này đây, hắn không cho phép Hy phản kháng! Vừa khéo lúc Ngũ hoàng huynh than thở, hắn liền thuận nước đẩy thuyền, nhắc lại chuyện quá khứ, cũng nhắc đến giao tình trước kia!

Những năm gần đây, Trữ Hy tuy rằng không trở thành thế lực của hắn, nhưng cũng không hề ủng hộ kẻ khác! Điểm ấy hắn cũng không thể ép buộc Hy, nhưng mà hiện tại...

Trữ Hy chống lại đôi mắt của Trữ Thiên Kỳ, lòng trầm xuống, hắn bây giờ có thể khẳng định trong rương kia chẳng phải là lễ vật gì cả! Chắc chắn là một âm mưu! Có khả năng gây đổ máu không? Hắn có nên vạch trần không?

Giờ khắc này, hắn đương nhiên cảm nhận được tâm tình thấp thỏm của Trữ Thiên Kỳ, còn có ý tứ vừa cầu xin vừa uy hiếp trong ánh mắt hắn!

“Hy? Sao vậy? Lâu ngày không gặp, người càng ngày càng trầm mặc nha, tuy nói im lặng là vàng, nhưng người cứ suốt ngày im lặng như vậy, vàng có nhiều lên thêm không?” Nam Vương trêu chọc Trữ Hy, hắn cùng Trữ Hy vài năm không gặp, thế nhưng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đối với tính cách của Trữ Hy, hắn nhìn mãi rồi cũng quen! Cũng biết Trữ Hy rất không thích tham gia loại yến hội này! Nhưng Trữ quốc phu nhân còn lôi kéo hắn đến đây làm gì?

Trữ Thiên Kỳ đưa ly rượu cho cung nữ kế bên, lại hướng về phía Nam Vương chấp tay nói: “Ngũ hoàng huynh, người cứ tiếp tục trò chuyện vui vẻ với Hy đi”

Nam Vương trong lòng thắc mắc nhìn thoáng qua Trữ Hy, lại nhìn tới Lục hoàng đệ, hình như hai người này có bí mật gì đó? Nếu không vì sao hắn lại cảm thấy có luồng khí khó hiểu như vậy?

Trữ Hy than nhẹ một tiếng: “Hôm nay là thọ yến của Hoàng hậu nương, không thích hợp để trò chuyện nhiều, Nam vương lần này hắn sẽ ở lại kinh thành vài ngày, đến lúc đó Hy sẽ đến gặp!” Mà thôi, hắn vốn không muốn nhúng tay vào những tranh đấu cung đình này, coi như là mình không biết vậy!

Trữ Thiên Kỳ bây giờ mới thở ra một hơi yên lòng...

.....

Trình Hữu tâm tình nặng nề đứng ở một góc tối trong Cửu Trùng Điện, bàn tay nắm chặt lại buông ra, trong lòng đấu tranh hỗn loạn...

Đúng lúc này, có tiếng bước chân đi tới, ngực khê run lên, tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, Thất hoàng tử vĩnh viễn sẽ không từ chối bất cứ mệnh lệnh nào của Hoàng hậu nương nương! Điều này không phải bà đã sớm biết hay sao? Có lẽ đây cũng là định mệnh mà ông trời đã định sẵn cho thất hoàng tử rồi...

“Dì Trình” Thanh âm bình thản dễ nghe lại khiến cho Trình Hữu toàn thân cứng đờ!

Bà từ chỗ rẽ đi ra, từng bước nặng nề chậm chạp vô cùng gian khổ! Bàn tay nắm chặt trong ống tay áo biểu thị lòng bà vô cùng hỗn loạn!

“Dì...” Từ sau lưng hần nghe thấy tiếng bước chân dần tiến tới, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt, nhạt đến nỗi không thể nhìn thấy ý cười trong đó!

Vừa định quay đầu lại, chợt thấy nơi cổ bị người ta đánh ột phát. Hần từ từ ngã xuống, nụ cười nhạt kia cũng theo hần động tác của hần rơi xuống, nhưng lại càng hiện ra rõ ràng hơn...

“Dì Trình...” Một tiếng Dì Trình nhẹ nhàng lại khiến cho Trình Hữu vô cùng xót xa!

Bà liền tiến tới một bước, đỡ lấy thân thể của người đang ngã xuống, thấy thần tình trên khuôn mặt hần, lại đau lòng quát nhẹ: “Vì sao? Người sao lại ngu ngốc như vậy? Biết rõ có chuyện không tốt, tại sao lại cứ cố chấp chạy tới chứ?”

Nhưng mà người kia đã mất đi thần trí rồi, không thể trả lời câu hỏi của bà được, mà dù hần có không bị ngắt đi, thì hần cũng sẽ cười nhẹ mà thôi?

Đau xót trong lòng Trình Hữu tuôn ra thành hai hàng lệ, bà vô cùng yêu thương Thất hoàng tử... Nhưng chính tay bà lại làm tổn thương đến hần! Đứa trẻ này từ khi mới sinh ra đã bị ông trời ruồng bỏ, cho tới nay vẫn luôn sống trong đau khổ...

“Trình nữ quan...” Một thanh âm mềm nhẹ sợ sệt từ bên cạnh Trình Hữu vang lên!

Trình Hữu nhẹ lau nước mắt trên mặt, rồi cầm lấy cái khăn che mặt trên tay tiểu thái giám, sau đó hai người cùng hợp sức đưa Trữ Thiên Hợp tiến vào nội điện...

Nếu như tất cả đều không thể quay đầu lại, vậy cứ xem như là thiên ý đi!

Ở bên trong nội điện, Thủy Băng Tuyền mặc dù bị điểm huyết đạo nhưng nghe thấy tiếng bước chân đến, toàn thân nàng liền trở nên căng thẳng... Từ lúc tên tiểu thái giám kia cởi y phục của nàng rồi đi ra, trong lòng nàng vẫn âm thầm nhấm nháp, đếm đến một nghìn chín trăm lẻ ba nhịp... Rốt cuộc cũng có người tới!

Nghe tiếng bước chân thì không chỉ một người!

Rất nhanh, bọn họ đã vào trong...

Một thân người đứng che bóng phía trên người nàng, người này bịt mặt bằng một mảnh vải màu hồng nhạt, chỉ lộ ra đôi mắt vô cùng sắc bén đánh giá nàng! Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua một cái rồi nhắm mắt lại, tâm lạnh lùng cười nhạt, tiếp theo đây mới là vở diễn chân chính phải không?

Nàng cảm thấy tấm chắn bị gỡ lên, bên cạnh sườn có thêm một người nằm, là một nam nhân! Hơn nữa còn là một nam nhân bị bất tỉnh!

Trình Hữu nhìn thoáng qua trên giường, nhẹ đắp chăn lại, sau đó nhìn lại người lúc này đang nằm bên cạnh Thủy Băng Tuyền, ánh mắt phức tạp dường như có chút lay động. Nhẹ than một tiếng rồi xoay người đi ra!

Bên trong phòng lại trở nên yên tĩnh...

Hương vị dược thảo nhàn nhạt tràn vào các giác quan của Thủy Băng Tuyền, là xuất phát từ người bên cạnh nàng. Bất chấp những cơn đau nhứt tới tê tâm phế liệt, Thủy Băng Tuyền cố gắng mở mắt ra, liếc nhìn về phía người nằm kia, khuôn mặt hần vừa lúc cũng nghiêng về phía nàng, mái tóc rối tung xõa trên gối. Vừa nhìn tới khuôn mặt anh tú đó, trong lòng Thủy Băng Tuyền liền chấn động, không phải là vì tuấn nhan tinh xảo khéo léo như được điêu khắc từ bàn tay của thượng đế, mà là vì nụ cười còn lưu lại trên môi hần, nụ cười thật nhạt, nhạt đến nỗi chính nàng cũng hoài nghi, hần đang cười hay là đang khóc?

Hàng mày không rậm lắm kéo dài trên khuôn mặt tuấn quan như ngọc, đôi mắt nhắm chặt, không biết trong đôi mắt ấy sẽ có kiểu phong tình gì đây? Lông mi cong dài, hai cánh mũi phập phồng. Bờ môi hình thoi không có màu hồng nhuận mà có đôi chút sắc trắng, xương cốt như ngọc, da thịt tựa băng... Tình xảo giống như một phiên bản búp bê con trai vậy!

Trong lòng Thủy Băng Tuyền có cảm giác kỳ lạ, đôi mắt tinh tế quan sát, đánh giá nam nhân này! Rốt cuộc nàng cũng đã biết được vấn đề nằm ở chỗ nào!

Trên trán hẳn rõ ràng bình tĩnh phẳng lặng như nước, nhưng Thủy Băng Tuyền lại cảm giác trên cái trán cao cao ấy tựa như chứa đựng nỗi sầu miên man...

Một bóng dáng bỗng nhiên hiện ra, Thủy Băng Tuyền chỉ cảm thấy hắc điểm vài huyết đạo trên người nàng, còn kịp nhìn thấy bộ dạng của hắn ra sao, thì người đã đi mất...

Người nọ...là giải huyết đạo cho nàng sao?

Thân mình hơi giật giật, khớp xương toàn thân đau nhứt như muốn rời khỏi cơ thể mình, đau đớn bao phủ mọi giác quan, khiến nàng nỗ lực hít thở thật sâu...hít thở...hít thở... Lặp đi lặp lại không dưới hai mươi lần, Thủy Băng Tuyền mới có thể kiềm chế, làm quen với những thống khổ cực hạn như vậy!

Chậm rãi quay đầu, Thủy Băng Tuyền trầm tĩnh nhìn người còn đang nhắm mắt nằm bên cạnh, trong lòng nàng bây giờ cũng hiểu rõ tới chín phần, nam nhân này hẳn chính là Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp!

Kẻ áo đen vừa nãy giải bỏ huyết đạo trên người nàng, là muốn nàng kêu thét lên khiến mọi người xông đến xem trò hay sao?

Yết hầu phát ra tiếng cười nhẹ, Thủy Băng Tuyền nở nụ cười! Trữ Thiên Kỳ, màn kịch này thật là hay?

Để cho hoàng thượng cùng bá quan văn võ đột nhiên xông đến chứng kiến cảnh tượng này? Sau đó thì sao?

Thất hoàng tử này cùng vị hôn thê chỉ phúc vi hôn từ nhỏ của Lục hoàng tử dâm loạn hậu cung? Tội danh gian phu dâm phụ, vết nhơ lưu truyền?

Một tiếng than nhẹ vang lên bên tai, Thủy Băng Tuyền định thần chăm chú nhìn người bên cạnh, nàng muốn xem xem Trữ Thiên Hợp đối mặt với tình cảnh này sẽ phản ứng ra sao!

Hàng mi dài khê rung động, đôi mắt thình lình mở ra, khiến Thủy Băng Tuyền nhất thời hiểu được thế nào là cảm giác hít thở không thông. Có thể dùng lời lẽ nào để diễn tả đôi mắt đó đây? Trong suốt? Không, theo như nàng thấy phải là trống rỗng mới đúng, trống rỗng như vực sâu không thấy đáy! Vừa thấy nàng, đôi mắt đó liền ngậy ra một chút, rồi hiện lên một mảnh mờ lung...

Chỉ trong chớp mắt, nhưng Thủy Băng Tuyền lại thấy được một tia tâm tình chợt lóe bên trong đôi mắt đó, là đau thương, đau thương bị che dấu đến tận xương tủy!

Chuyện gì có thể khiến ột vị hoàng tử cao quý như hắn lại bị thương đến nhường ấy? Đôi mắt kia trống rỗng trong suốt như đã nhìn thấu tận cùng của thế gian? Trong ngực Thủy Băng Tuyền hiện lên một cảm giác kỳ lạ! Là vì ánh mắt bị thương khiến nàng hít thở không thông đó sao?

“Làm liên lụy đến cô nương rồi!” Bên tai nàng vang lên giọng âm trầm nhiên rõ ràng, dường như hẳn vô cùng sáng tỏ mọi chuyện! Thủy Băng Tuyền kinh hãi, mắt phượng trợn trừng nhìn nam nhân khoát lên mặt một lớp mặt nạ bình thản đến giật mình! Ngay đến đôi mắt cũng toát ra thần sắc vô cùng tự nhiên, trầm ổn, không hề có chút sợ hãi! Nàng vừa rồi bị ảo giác sao?

Trữ Thiên Hợp xốc cái chăn gấm lên, cố gắng ngồi dậy, khóe mắt liếc qua thân thể không mảnh vải của Thủy Băng Tuyền, nhưng trên mặt cũng không có chút biến hóa nào! Chỉ là thần nhiên cảm chấn đập lại trên người nàng.

Nhưng dường như muốn chứng thực cái gì đó, hắn đột nhiên gỡ chăn ra....Nhìn thấy vết sưng đỏ do chưởng lực để lại trước ngực nàng, sắc mặt vẫn không đổi!

“Cô nương bị thương!” Ngữ khí ôn hòa, không hề có chút rung động nào! Lời vừa nói ra, tay cũng nhanh chóng đặt nơi cổ tay nàng.

Nhẹ nhàng buông cổ tay Thủy Băng Tuyền ra, Thủy Băng Tuyền thẽ là nàng vừa nghe được một tiếng than nhẹ trong miệng hắn!

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai ở ngoài điện vang lên, tiếp đó, là một đám người nhanh chóng xuất hiện ngoài cửa...

Thủy Băng Tuyền nhìn về phía “gian phu” của nàng, đúng như nàng nghĩ, hắn vẫn một bộ dáng ổn hòa trầm tĩnh, không hề có chút lay động nào! Chỉ là nhanh tay túm lấy cái chăn phủ lên người nàng!

Thủy Băng Tuyền cười nhẹ một tiếng, nhưng lại đưa những cơn đau mãnh liệt ùn ùn kéo tới...

Trong lòng Trữ Thiên Hợp vô cùng kinh ngạc! Nhìn nữ tử nằm trên giường, bị trọng thương như vậy nhưng mặt vẫn không đổi sắc? Còn nữa, dù là nữ tử như thế nào khi lâm vào tình cảnh như bây giờ, ắt sẽ có đủ loại phản ứng, nhưng tuyệt đối sẽ không có bộ dạng đứng đưng lạnh nhạt như vị cô nương này! Nàng...

Đột nhiên...

“Người đâu, có thích khách... bắt thích khách...A...” Âm thanh bên ngoài khiến Thủy Băng Tuyền cười đến rạn vỡ!

Thì ra đây chính là tác dụng của nàng! Quả là suy nghĩ chu đáo! Giờ này khắc này! Nàng, Thủy Băng Tuyền cùng Thất hoàng tử đang cùng ở trên giường, hơn nữa còn tại chốn thâm cung! Một vở kịch vụng về như vậy nhưng lại vô cùng hữu dụng. Người sáng suốt vừa nhìn vào, khẳng định sẽ biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại khiến cho nàng cùng hắn không thể tìm ra lời nào để giải thích, bởi vì mặc kệ có phát sinh chuyện gì hay không, sẽ không ai tin bọn họ trong sạch thuần khiết? Chân tướng sự thật thì sao chứ? Lúc này đây, bọn họ là bị bắt quả tang tại giường, chỉ bằng một việc này thôi cũng đã trăm miệng không giải thích được rồi!

“Các người... Thất hoàng tử... chuyện này... chuyện này...” Những kẻ truy tìm thích khách thẳng một đường đi vào nội điện, dẫn đầu là một lão già mập mạp, mặc triều phục căn tròn cái bụng xệ!

Đầu tiên là tiếng la kinh hãi, sau đó tất cả mọi người đều há mồm trợn mắt nhìn hai người quần áo không chỉnh tề trên giường...

Bọn người vừa đến là đại thần trong triều, lúc này thấy tình cảnh bên trong nội điện, tất cả đều ngây ngốc cứng đờ như bị điểm huyệt, chẳng biết phải phản ứng thế nào...

“Hoàng thượng giá lâm!” Nhân vật trọng yếu cuối cùng cũng đã tới!

“Hoàng hậu nương nương giá lâm, Tứ phi đến!”

“Đông vương đến, Tây Vương đến, Nam vương đến, Lục hoàng tử đến, Bát hoàng tử đến, Trữ quận gia đến!” Tên thái giám lúc này đang làm bốn phần của mình, lần lượt báo danh những người vừa đến...

Theo sau tiếng hô chói tai của tên thái giám là một đoàn cung nữ, thái giám, thị vệ thẳng tiến vào nội điện. Hoàng đế mặc long bào uy nghi nhanh chóng đi vào, theo sau đó là Hoàng hậu nương nương một thân phượng bào lộng lẫy, tiếp đó bốn vị hoàng phi cùng trang nghiêm xảo!

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Bọn người ngây ngốc nhanh chóng quay về phía sau, quỳ xuống hành lễ! Ngay đến thổ cũng không dám thở mạnh!

Đông Vương khẽ nhíu mày, Tây Vương kinh ngạc há to miệng, Nam Vương nheo nheo mắt...

Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ nhìn cảnh tượng bên trong, ánh mắt hơi hạ xuống...

Một đám người tiến vào trong, nhưng sắc mặt biến hóa nhiều nhất phải kể đến hai người, trong đó có Bát hoàng tử Trữ Thiên Khang. Vừa thấy tình cảnh bên trong, ánh mắt hắn đã hung ác độc địa nhìn thẳng về Lục hoàng tử đang đứng bên cạnh, gân xanh cuộn cuộn nổi lên trán, như những đường sấm vạch giữa trời... Chuyện gì xảy ra chứ? Hắn chỉ mới rời Thất ca một lúc thôi?

“Trời ạ...” Đang đứng giữa tứ phi, Quý phi nương nương Hoàng Ánh Thu lộ ra vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, kinh hô một tiếng, ngã lùi về phía sau: “Trời ạ, Tuyền nhi? Sao lại là con chứ?” Nhưng trong lòng bà ta lại là

một bụng đầy kiêu hãnh! Không hổ là nhi tử do bà sinh ra! Lúc này, bà muốn xem xem hoàng thượng làm cách nào để che lấp tất cả triều thần đây? Hoàng Ánh Thu thầm nghĩ.

Cái gì? Nữ tử trên giường là Thủy Băng Tuyền ư? Một số đại thần vốn không dám nhìn, vừa nghe thấy lời của Hoàng Ánh Thu tâm tư liền nhảy lên một cái! Đây... Trong lòng ai cũng biết đã bị Hoàng đại nhân lợi dụng! Nhưng dù rõ ràng là thế thì sao, bọn họ kết quả lại trở thành nhân chứng!

Chuyện này...Chuyện này biết làm sao cho phải đây?

Người thứ hai đại biến chính là Trữ Hy, Hắn như vừa nghe thấy một thanh âm như sợi dây đàn bị chặt đứt trong đầu, đầu óc trở nên hoang mang không rõ...

Trong lòng chỉ còn một ý niệm duy nhất, là nàng... Đúng là nàng sao? Vậy cái rương kia... Bên trong chính là nàng? Hắn... hắn rốt cuộc đã làm gì thế này? Tại sao có thể như vậy? Trữ Thiên Kỳ... Mạnh mẽ quay đầu nhìn Trữ Thiên Kỳ, trong mắt hiện lên vẻ không tin được! Đây mới là mục đích của hắn sao?

Trữ Thiên Khang nghe thấy tiếng “Tuyền nhi” từ trong miệng quý phi nương nương thốt ra, ánh mắt hận không thể lập tức xông lên giết chết Trữ Thiên Kỳ lại biến thành một thanh lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén lợi hại) bắn về phía nữ tử trên giường, là ả? Ồ ta hợp mưu cùng Trữ Thiên Kỳ hãm hại Thất ca, thì ra đây chính là nguyên nhân ả cùng Lục hoàng huynh hủy hôn?

Hiền phi nhìn hai người trên giường, trán nhả lại thành những đường ngang thẳng tắp! Đôi con người nheo lại...Dần lui về phía sau, chăm chú nhìn thấu tâm tình giận dữ của Trữ Thiên Khang. Lúc này nhiều người như vậy, bà không thể để Khang nhi làm gì đại đột...

Việc đến nước này, nói không chừng...Nói không chừng lại là cơ hội lớn của Khang nhi!

Hiền phi lạnh nhạt nhìn quét qua hai mẹ con Quý phi nương nương, khoe miệng câu lên một tia không rõ ràng, ở đây ai chẳng biết việc này là trò của hai mẹ con bà ta chứ? Đây cũng có thể là ý trời, Khang nhi của bà mới là đế vương trời định!

Sí Đế sắc mặt tái mét nhìn hai người trên giường, ánh mắt đảo qua những người bên cạnh, trọng thần trong triều từng người mặt mày lo lắng, mồ hôi chảy ròng, tam vương sắc mặt không rõ, cuối cùng tia nhìn hướng tới người Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ! Sau đó quay lại người trên giường mà nói: “Thiên Hợp, đây rốt cuộc là chuyện gì?” Giỏi cho vở kịch này, hoàng đế cảm thấy khí huyết tuôn trào! Chuyện này... Những kẻ này xem như ông ta đã chết rồi sao?...

“Đúng vậy, Thất hoàng đệ, đệ sao lại ở chung với nữ nhân này?” Tây Vương vốn dĩ nhanh mồm nhanh miệng, vừa phục hồi lại tinh thần, đã nhanh chóng lên tiếng hỏi. Mà trong số những người có mặt tại đây, chắc cũng chỉ mình hắn mới không hiểu rõ vấn đề! Điểm quan trọng ở đây không phải là tại sao thất hoàng tử lại ở chỗ này? Mà là người thiết kế cái bẫy này nhất định phải nắm chắc mười phần mới dám làm...

Hoàng thượng vốn đã hạ chỉ Thất hoàng tử tiếp đãi tam vương, nay người lại cùng một nữ nhân nằm trong nội điện...

Nếu nhìn không ra đây là một âm mưu thì quả là kẻ ngu si! Một cái bẫy vụng về nhưng mà đáng chết là vô cùng hiệu quả!

Chỉ là... Mặc dù trong lòng ai ai cũng sáng tỏ, nhưng muốn thăm dò ý của hoàng thượng như thế nào? Thế nên những người khác cũng không dám nói ra!

Trong lòng lo lắng giằng co, ai cũng im lặng chờ đợi Thất hoàng tử trả lời!

Mọi người đều hiểu rõ, thọ yến của hoàng hậu chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn là... Thất hoàng tử có thể trở thành thái tử hay không...

55. Q.2 - Chương 55

Edit: Boringrain

Bầu không khí căng thẳng khiến cho hô hấp của mọi người trong điện đều ngưng trọng...

“Thất ca, huynh nói đi, là ai bắt huynh tới chỗ này? Là ai?” Cho hắn biết là ai, hắn sẽ giết chết kẻ đó. Trữ Thiên Khang trong miệng tuy nói như vậy, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm Trữ Thiên Kỳ! Vừa rồi hắn vẫn luôn chú ý, Lục hoàng huynh vẫn ở trong đại điện, cùng với Trữ Hy và Ngũ hoàng huynh trò chuyện! Như vậy người có thể khiến Thất ca đến đây là...

Càng nghĩ, sắc mặt Trữ Thiên Khang lại càng khó coi! Bởi vì hắn cảm thấy, kẻ chủ mưu sau lưng không chỉ có mình Lục hoàng huynh!

Ở đây cách chính điện tuy không xa nhưng cũng không phải gần, Thất ca nếu bị khiêng tới đây, nhất định sẽ làm người ta chú ý! Như vậy... Chỉ có thể là huynh ấy tự mình đi tới? Mà nhìn khắp hoàng cung này, người có thể khiến Thất ca đến gặp, cũng không quá mấy người: Phụ hoàng, không có khả năng, hắn lại càng không thể, còn có...hoàng hậu!

Liếc mắt qua nhìn hoàng hậu, bộ dáng của bà ta vô cùng bình tĩnh, không có chút biểu hiện bất thường nào. Trong số tất cả hoàng tử, Thất ca là người duy nhất hoàng hậu thường thân cận... Nhưng hình như bà ta không có lý do gì để làm vậy? Như vậy...chỉ còn một người cuối cùng! Đó chính là mẫu thân của hắn, Hiền phi nương nương! Mẫu phi từ lâu đã bất mãn với Thất ca... Hợp lực với Lục hoàng huynh, lén lút hãm hại Thất ca không phải là không có khả năng!

Nghĩ tới đây...

Trữ Thiên Khang liền giật tay ra khỏi bàn tay của Hiền phi đang nắm chặt lấy hắn, nếu như là mẫu phi gọi Thất ca tới nơi này...

Thất ca nhất định sẽ đến!

Hiền phi bị Trữ Thiên Khang vung tay ra, liền quay đầu nhìn về phía hắn, nhưng lại thấy ánh mắt hắn nhìn bà đang tóe ra lửa.

Khuôn mặt xinh đẹp trang nhã của Hiền phi bỗng chốc trầm xuống, đứa con bất hiếu này! Đừng nói tới chuyện này không phải do bà làm, coi như thực sự là do bà làm đi, hắn cũng không thể dùng loại ánh mắt này nhìn bà được!

Trong lòng trào lên tức giận, lại mạnh mẽ nắm tay của Trữ Thiên Khang... Mấy năm nay, trong mắt hắn, người làm mẹ như bà lại không thể sánh được với vị Thất hoàng tử kia, không biết hắn đã ăn phải loại bùa mê thuốc lú nào nữa!

Bây giờ còn dám hiểu lầm bà... Dồn hết lực lên tay, lúc này bà chỉ hận không thể bóp chết đứa nghịch tử này!

Trữ Thiên Khang lần thứ hai vùng ra khỏi bàn tay của mẫu phi...

Con người đôi khi chỉ cần xuất hiện một ý niệm, liền bị ý niệm đó che mờ mắt, Trữ Thiên Khang lúc này đã nhận định mẫu phi hắn cùng Lục hoàng tử hợp mưu, mục đích chính là kéo Thất ca xuống!

Nghĩ tới đây, tia lý trí cuối cùng của hắn giống như sợi dây đàn, “tưng” một tiếng liền bị cắt đứt...

Hắn đột nhiên dùng tốc độ cực nhanh rút thanh bội kiếm bên hông tên thị vệ, rồi đâm thẳng vào Thủy Băng Tuyền đang ở trên giường... Hắn phải làm gì đó mới có thể giảm đi lửa giận trong lòng.

“Tiện nhân, người dám hãm hại Thất ca, bản cung giết ngươi!” Chính ả tiện nhân này đã phá hủy hết mọi công sức mà hắn đã dày công xây dựng cho Thất ca.

Hành động thành linh của Trữ Thiên Khang khiến mọi người ở đây đều kinh sợ: “A...” Không biết là ai đã hét lên tiếng hét chói tai.

“Khang nhi...” Hiền phi lo lắng kinh hô.

“Làm càn...” Hoàng đế tức giận quát.

Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, Trữ Hy chỉ có thể trợn mắt đứng nhìn...

Trong khoảnh khắc, hần sững sờ nhìn thanh kiếm nhắm thẳng đến người nàng...

Thủy Băng Tuyền nhìn mũi kiếm hướng đến chỗ mình, toàn bộ dây thần kinh trong đầu đều cứng đờ, bây giờ nàng tuy không bị điểm huyết nhưng cũng không có cách gì tránh được một kiếm này. Nàng xin thề, một ngày nào đó nàng sẽ khiến tất cả những kẻ trêu chọc nàng hôm nay phải hối hận cả đời!

Tín hiệu thần kinh của Trữ Hy chậm chạp di chuyển từ những hình ảnh trước mắt, đi lên đại não. Tới khi hần ý thức được chuyện gì đang xảy ra, mới phục hồi khỏi trạng thái chết lặng mà xông tới, nhưng lúc này mũi kiếm trên tay Trữ Thiên Khang chỉ còn cách Thủy Băng Tuyền một tấc (=2,3 cm).

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, đợi một lúc lâu cũng không có cảm giác mũi kiếm lạnh toát kia đi vào thân thể mình, từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mặt làm nàng hoảng hốt...

Bàn tay Trữ Thiên Hợp vững vàng nắm chặt lấy thanh kiếm kia, máu tươi từ lòng bàn tay hần tuôn chảy ròng ròng như dòng nước, làm nhiễm đỏ cả bộ trung y.

“Thất ca” Trữ Thiên Khang không thể tin nổi trừng mắt nhìn Trữ Thiên Hợp, vội vàng ném thanh kiếm xuống tựa như ném hòn than bỏng cháy trên tay, lớn tiếng thét lên!

“Ngự y...Ngự y... Nhanh tới đây...” Nhìn máu trên tay Trữ Thiên Hợp, Trữ Thiên Khang phần nộ nắm vai Trữ Thiên Hợp lay mạnh: “Thất ca, huynh điên rồi... Á tiện nhân này hãm hại huynh như vậy, huynh còn bảo vệ ả ta...Huynh ... Huynh tình nguyện để đệ làm bị thương...Á...” Thất ca rốt cuộc có biết không, vì ả tiện nhân này mà ngài vàng đã bị vuột mất!

“Khang nhi...Con điên rồi...” Hiền phi vội lao ra kéo Trữ Thiên Khang xuống.

“Bát hoàng tử, người thật to gan, có hoàng thượng ở đây, đâu đến lượt người làm càn, còn dám vung kiếm cầm đao! Người muốn làm gì? Định giết người diệt khẩu sao?” Quý phi nương nương tiến lên phía trước, lớn tiếng quát.

“Hoàng thượng, bát hoàng tử chỉ là nhất thời hồ đồ, mới...” Đức phi vốn giao tình với Hiền phi rất tốt, liền lên tiếng bảo vệ Trữ Thiên Khang.

“Toàn bộ im miệng hết cho trẫm, người đâu, áp giải Bát hoàng tử xuống dưới!” Sỉ Đế gầm lên một tiếng, cố gắng kìm nén vị tanh nồng cuộn cuộn trong cuống họng. Cơ thể ông ta đã không được nữa rồi, bây giờ thực sự tức giận đến thổ huyết!

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng thứ tội!” Nhìn Bát hoàng tử bị thị vệ giải đi, người trong điện lập tức quỳ xuống!

Trữ Thiên Khang ngược lại không hề phản kháng, để mặc cho thị vệ kéo ra, đầu óc hần lúc này như bị một đám mây mù che lấp.

Thái y tiến lên băng bó vết thương trên tay Trữ Thiên Hợp.

Trữ Hy lui lại mấy bước. Hần vì không ngừng tự nói với bản thân mình, “nơi này là hoàng cung”, mới có thể kiềm chế mà không xông lên, ngay đến Bát hoàng tử cũng bị hoàng thượng bắt giam, huống hồ là hần? Hần cần phải bình tĩnh, bình tĩnh quan sát diễn biến của chuyện này...

“Báo...” Đang trong tình thế hỗn loạn, một gã thái giám gấp gấp chạy vào, quỳ xuống đất lớn tiếng hô!

Sỉ Đế nhìn tên thái giám vừa vào, chợt thấy bất an trong lòng, lúc này nếu không phải có chuyện lớn, hần sẽ không dám xông vào quấy rối: “Nói” Sự tình cuối cùng cũng đi đến nước này, ý trời, là ông trời muốn trừng phạt ông ta!

“Khởi bẩm hoàng thượng, cấm vệ quân Phương thống lĩnh dẫn theo tả, hữu hai cấm doanh, năm nghìn binh mã đang ở ngoài cung muốn cầu kiến hoàng thượng, còn...” Những lời nói tiếp theo hần không dám nói ra.

“Nói” Hoàng đế thét lớn.

Tên thái giám quỳnh lên, quên đi, dù sao nói cũng chết mà không nói cũng chết: “Phương thống lĩnh thay mặt hai cánh quân thỉnh cầu hoàng thượng lập Lục hoàng tử làm thái tử!”

Thái giám nói xong, cả Cửu Trùng Điện liền trở nên im ắng đến lạ thường...Tựa như không có cả một tiếng hô hấp!

Trong lòng mọi người đều chỉ còn hai chữ: Bức cung (Bức vua thoái vị)!

Đúng vậy, Lục hoàng tử đây là ngang nhiên bức vua thoái vị! Mà ngay đến hai cánh quân tả, hữu đều ủng hộ hần, xem ra đây chính là ý trời.

Thủy Bặc Tuyền rốt cuộc cũng biết vì sao Trữ Thiên Kỳ lại có thể bày ra một âm mưu to gan như vậy, hần từ đầu đã không tính sẽ để cho Hoàng đế bất cứ cơ hội trở mình, cũng sẽ không để cho nàng có cơ hội giải thích! Hần bây giờ một tay nắm lấy toàn cục, dù có hành động to gan thì sao chứ, hoàng đế làm thế nào để hạ hần đây? Cuối cùng chỉ có thể hy sinh Trữ Thiên Hợp...

Mọi người trong điện xoay qua nhìn nhau, tâm lý dao động...

“Hoàng thượng, thần thỉnh cầu người lập Lục hoàng tử làm thái tử!” Lại bộ Hoàng đại nhân dẫn đầu quỳ xuống nói.

“Chúng thần thỉnh cầu hoàng thượng lập Lục hoàng tử làm thái tử!” Tám phần mười đại thần có mặt trong điện cũng tỏ rõ thái độ.

Hoàng hậu sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt lên tiếng: “Hoàng thượng, nếu Lục hoàng tử đã được lòng các chúng đại thần như vậy, thỉnh cầu hoàng thượng không nên phụ lòng toàn dân thiên hạ!”

Hoàng hậu vừa nói xong, toàn bộ phi tần hậu cung trừ Hiền phi cùng Đức phi cũng nhanh chóng lên tiếng: “Cầu xin hoàng thượng thương cho tấm lòng của muôn dân!”

Mặt khác những đại thần lúc này còn lưỡng lự, bây giờ cùng đồng thanh nói: “Thần xin ủng hộ Lục hoàng tử!” Ngay đến Hoàng hậu cũng đã tỏ rõ thái độ, bọn hần còn không lên tiếng, chắc chắn sẽ chết rất thảm...

Nhất thời, toàn bộ đại thần đều đồng loạt hướng về Lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ...

Trong mắt Trữ Hy xoẹt qua một tia châm chọc, lúc này, hần thực sự oán hận Trữ Thiên Kỳ, nếu đã quyết tâm giành ngôi vị hoàng đế, hần có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đánh bại Thất hoàng tử, nhưng tại sao...tại sao lại là nàng?

Lướt qua mọi người, ánh mắt rơi vào người con gái trên giường, Trữ Hy dường như cảm giác được nỗi đau đón trào dâng trong lòng...

Nàng phải làm sao đây? Hoàng thượng sẽ dễ dàng buông tha cho nàng sao?

“Các người...Các người...” Hoàng đế trong nháy mắt dường như già đi vài chục tuổi, ông ta biết mình đã thua rồi! Một đời cao cao tại thượng, không ngờ đến cuối đời lại bất lực như vậy! Nhưng ông ta vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng nhìn về phía Tam Vương vẫn chưa nói gì!

Đông Vương hơi hạ ánh mắt, thận trọng lên tiếng: “Nhi thần đã là Vương gia đất phong, đối với chuyện chính sự trong triều, nhi thần không có ý kiến”

Tây Vương bây giờ mới hiểu được tình hình hiện tại, cũng tiếp lời nói: “Nhi thần cũng vậy!”

Nam vương đảo mắt qua Trữ Thiên Hợp trên giường rồi lại nhìn qua Trữ Thiên Kỳ vài lần, cuối cùng lên tiếng: “Nhi thần cũng vậy!”

Trữ Thiên Kỳ sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên như thể hần không hề liên quan đến bất cứ những chuyện đang xảy ra ở đây! Tiến ra khỏi đám người, vén vạt áo quỳ xuống trước mặt hoàng đế, dập đầu một cái thật mạnh trên sàn, mới ngẩng lên nhìn hoàng đế nói: “Nhi thần bất tài, nhưng cũng không dám phụ lòng bách tính trong thiên hạ cũng như các triều thần đã hết lòng ủng hộ. Cúi xin phụ hoàng thành toàn!”

Như vậy, hiện tại chỉ còn chờ một câu của hoàng đế!

.....

“Phụ hoàng, Lục hoàng huynh tài ba thao lược, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng lập Lục hoàng huynh làm thái tử!” Người không có khả năng nói ra những lời này nhất lại lên tiếng khiến cho hoàng đế mở to mắt nhìn, cũng khiến cho tất cả mọi người cảm thấy không thể tin vào tai mình!

Đúng vậy, người vừa lên tiếng chính là Trữ Thiên Hợp lúc này còn ở trên giường!

Thủy Băng Tuyền nhú chặt mi nhìn Trữ Thiên Hợp ngồi cạnh mình... Hắn ngoại trừ nói ra những lời này sợ rằng cũng không thể làm gì khác! Thậm chí ngay đến cơ hội giải thích ngọn ngành âm mưu này hắn cũng không có. Một khi giải thích, Trữ Thiên Kỳ chịu tội hãm hại thái tử, đại nghịch bất đạo là không thể nghi ngờ. Nhưng cấm quân đang vây ngoài cửa cung lại lên tiếng ủng hộ Trữ Thiên Kỳ, đến lúc đó e là cả hoàng cung phải chịu một kiếp nạn đổ máu...

Hoàng đế nhìn Trữ Thiên Hợp trên giường, lại nhìn Trữ Thiên Kỳ đang quỳ gối trên mặt đất, lòng than một tiếng! Ý trời đã định!

“Thiên Kỳ” Nhìn thật sâu vào đứa con của mình, thôi thì đối với Hợp nhi cũng là chuyện tốt!

“Có nhi thần!” Trữ Thiên Kỳ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hoàng đế: “Lòng người đã hướng về người, mong rằng sau này người cũng có thể yêu dân như con!” Một loạt mưu kế này tuy có chút vụng về, nhưng lại ứng với câu “đế vương vô tình”, đúng vậy, đế vương vốn dĩ không cần phải có tình. Có như thế mới có khả năng làm một vị hoàng đế tốt! Trên người Trữ Thiên Kỳ, ông ta như thấy lại chính mình năm đó!

“Lưu công công, truyền chỉ!”

“Dạ, hoàng thượng”

Trữ Thiên Kỳ mừng rỡ trong lòng, toàn bộ người trong điện cũng vui mừng theo!

“Đa tạ phụ hoàng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, thái tử vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thanh âm hò reo như sấm nổ bên tai khiến Thủy Băng Tuyền ong ong cả màng nhĩ, nàng ngồi ở trên giường, cũng cảm nhận được cái loại hưng vinh cao cao tại thượng được người khác quỳ xuống dưới chân mình! Thảo nào Trữ Thiên Kỳ lại không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào để leo lên cái ghế hoàng vị này!

Có điều, nam nhân ngồi trước mắt nàng thì sao? Lúc này trong đầu hắn đang nghĩ cái gì? Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp toàn thân an tĩnh, trên mặt hắn thậm chí còn mang theo ý cười thản nhiên! Thế nhưng nụ cười đó lại toát lên lửa giận không hiểu nổi! Đó căn bản không phải là bộ dáng tươi cười của một người đang sống. Hắn bây giờ tựa như một cái xác không hồn...

Ánh mắt lại nhìn xuống bàn tay bị thương của Trữ Thiên Hợp... Hắn ngăn cản Trữ Thiên Khang giết nàng, là muốn cứu Trữ Thiên Khang một mạng?

Nàng lại chuyển dời tầm mắt nhìn về phía hoàng đế. Tại lúc Thủy Băng Tuyền đang quan sát hoàng đế thì ngược lại ông ta cũng đang quan sát nàng!

Đây là Thủy Băng Tuyền sao? Là cháu ngoại của Trương lão thái gia? Người khác không để ý, nhưng ông ta thấy được, nữ tử này này giờ chưa hề lên tiếng, thậm chí lúc Khang nhi muốn giết nàng ta, nàng ta cũng không tỏ ra một chút sợ hãi...

Thậm chí còn có can đảm dùng ánh mắt trào phúng nhìn ông ta?

E rằng...Chỉ bằng điểm này, cũng có thể thấy nàng ta không phải là một kẻ vô dụng! Chỉ đáng tiếc, nàng ta càng bình tĩnh, ông ta càng không thể để nàng ta sống được.

“Thiên Hợp”

“Có nhi thần!” Thanh âm cung kính, thản nhiên như trước. Mọi người lại lần nữa chú ý đến người trên giường.

Đúng vậy, chuyện của hai người này vẫn chưa được giải quyết! Hoàng thượng sẽ xử trí thế nào đây?

Một người là cháu ngoại của Lão thái gia, một người lại là Thất hoàng tử đương triều...

“Người có biết tội không?” Hợp nhi ơi Hợp nhi, con cuối cùng lại khiến phụ hoàng thất vọng!

“Nhi thần biết tội! Tất cả chuyện này đều là tội lỗi của nhi thần, khẩn cầu phụ hoàng đừng trách phạt Tam tiểu thư.” Là hần đã liên lụy đến vị Thủy cô nương này. Nếu tất cả đều là ý của “Người”, hy vọng mọi oán hận của “Người” đều được buông bỏ, như vậy cuộc đời này hần đã không còn gì phải nuối tiếc, cũng không phải lo lắng gì nữa !

Hoàng đế xoa người: “Xử trí người thế nào, ngày mai trẫm sẽ hạ chỉ!”

“Đa tạ phụ hoàng! Vậy còn Thủy tam tiểu thư?” Nàng bị nội thương rất nặng, cần phải nhanh chóng điều trị, thực tế nàng có thể chịu được đến bây giờ mà không thốt lên nửa tiếng rên rỉ, chứng tỏ nàng vô cùng cứng cỏi!

Hoàng đế nhíu mày: “Ngày mai đợi xử trí!” Nữ nhân này có nên giữ lại hay không? Nàng ta cùng Thiên Kỳ có quan hệ gì? Bây giờ lại đẩy qua cho Hợp nhi?

Hoàng đế khẽ chớp mắt, nữ nhân này quyết không thể để lại!

Trữ Thiên Hợp nhìn thấy sát khí trong mắt phụ hoàng, mà Thủy Băng Tuyền cũng nhanh chóng cảm nhận được điều đó. Hoàng đế đưa lưng về phía mọi người, chỉ có nàng cùng Trữ Thiên Hợp có thể nhìn thấy nhãn thần của ông ta. Vừa rồi, đáy mắt ông ta vừa lóe lên một tia sát khí...

Trữ Thiên Hợp lần thứ hai kinh ngạc, nàng rất nhạy cảm, nhãn thần của phụ hoàng chỉ có một chút biến hóa nhỏ, nàng liền có thể nắm bắt được, thân thể theo đó cũng căng thẳng lên. Nàng thậm chí không hề trực tiếp đối diện với ánh mắt của phụ hoàng mà vẫn có thể nhìn ra?

“Lưu công công, truyền chỉ của trẫm, Thủy tam tiểu thư đêm nay ở lại Cửu Trùng Điện, bất cứ ai cũng không được tới gần, chờ ngày mai trẫm sẽ xử lý” Nếu muốn xử trí nàng ta, chỉ có thể trong đêm nay! Ông ta không quên nàng có quan hệ với Trương phủ, mà Trương phủ lại có một đạo thánh chỉ của tiên hoàng, hoàn toàn có khả năng cứu mạng nàng ta!

“Hoàng thượng, thần nữ có chuyện muốn nói!” Thủy Băng Tuyền hiểu rõ, nếu nàng còn không lên tiếng, đêm nay nàng chắc chắn phải chết!

Hoàng đế nheo mắt, thần nữ? Nữ nhân này tự xưng là thần nữ, là có ý muốn nhắc nhở ông ta, nàng dùng thân phận cháu gái của Trương phủ cùng ông ta nói chuyện sao?

Nàng biết ông ta muốn giết nàng?

Nhìn chằm chằm vào người vẫn còn trằm trong chiếc chăn bằng gấm thật lâu, Sỉ Đế mới lên tiếng: “Các người lui ra cả đi”

“Dạ, chúng thần xin cáo lui!”

“Nhi thần xin cáo lui!”

Những kẻ liên can đều phải lui ra ngoài đại điện đứng chờ!

Trữ Thiên Kỳ đã được như ý nguyện, ánh mắt thâm sâu liếc nhìn Thủy Băng Tuyền!

Trữ Hy cũng chần chừ thật lâu rồi đi ra!

“Có thể để Thất hoàng tử lại cùng thần nữ được không?” Thủy Băng Tuyền mặc dù không cảm thấy nam tử bên cạnh có dấu hiệu muốn đứng lên, nhưng nàng bây giờ muốn biến ngựa chết thành ngựa sống phải hy vọng Trữ Thiên Hợp có thể phối hợp cùng nàng!

Trong lòng thầm thở dài một tiếng, nàng thề, món nợ trong đêm nay, nàng nhất định phải khiến Trữ Thiên Kỳ trả một cái giá vô cùng đắt!

“Nhi thần xin được ở lại cùng Tam tiểu thư.” Trữ Thiên Hợp hơi hạ ánh mắt nói.

“Chuẩn” Ông ta cũng muốn xem xem nữ nhân này sẽ nói cái gì đây?

“Mặc kệ thần nữ cùng Thất hoàng tử có phát sinh quan hệ hay chưa, Thất hoàng tử làm tổn hại đến danh tiết của thần nữ là sự thực, mong hoàng thượng minh giám, thỉnh hoàng thượng trả cho thần nữ công đạo”

Nàng đương nhiên biết nguyên nhân hoàng đế muốn giết nàng. Chỉ bằng việc nàng cùng Trữ Thiên Kỳ có quan hệ với nhau, bây giờ lại cùng Trữ Thiên Hợp xảy ra chuyện này, hoàng đế đương nhiên sẽ nghi ngờ nàng cùng Trữ Thiên Kỳ bày mưu? Nếu đúng, nàng rất đáng chết! Bởi ông ta có thể bại dưới tay nhi tử của mình, nhưng tuyệt đối không thể bại bởi một nữ nhân. Không đúng, nàng lại càng đáng chết, bởi vì nàng dính líu tới cả hai đứa con của ông ta!

Mà nàng vừa rồi tự xưng là thần nữ, chính là nhắc nhở ông ta, nàng tốt xấu gì cũng là cháu ngoại của Trương phủ, hơn nữa lại vì nguyên nhân không rõ mà xuất hiện trong hậu cung! Nếu ông ta đã muốn giết nàng, nàng cần gì phải giữ im lặng? Lúc trước nàng im lặng là để giữ mạng mình, bây giờ mạng không giữ được nữa, im lặng để làm gì chứ? Vừa rồi trong số các đại thần cũng có không ít môn sinh cùng bạn cũ của ông ngoại! Nàng không tin hoàng đế không để cho nàng có cơ hội được nói!

“Vậy ư? Người muốn trảm cho người công đạo gì?” Lưu công công vẫn theo bên cạnh Sỉ Đế

Thủy Băng Tuyền cắn răng, gần từng tiếng: “Thứ nhất, cửa cung thâm nghiêm, hoàng thượng trong lòng cũng tự hiểu rõ, thần nữ sao lại có khả năng ở trong cung? Là ai hãm hại thần nữ?”

“Thứ hai: Thắt hoàng tử vì sao áo quần không chỉnh tề lại xuất hiện bên cạnh thần nữ? Ai đã bắt thần nữ tiến cung, lẽ nào hoàng thượng không cho thần nữ một câu trả lời thỏa đáng?”

“Người nói người bị bắt tới? Có chứng cứ gì không?” Hoàng đế thản nhiên hỏi lại.

“Thứ nhất, thần nữ bị nội thương, điểm ấy Thắt hoàng tử đã thấy, cũng có thể chứng minh. Thứ hai, không có hoàng thượng tuyên triệu, thần nữ vừa tỉnh lại đã ở trong hậu cung, hoàng thượng không phải nên cho thần nữ một lời giải thích sao?” Thủy Băng Tuyền nói liền một hơi, sau đó hít thở sâu bình ổn lại nội thương trong người!

Trữ Thiên Hợp có phần bất ngờ, tỉ mỉ quan sát Thủy Băng Tuyền, mày cao thanh tú, sắc mặt trắng bệch lại nổi bật lên đôi mắt phượng thâm trầm, bờ môi tái nhợt, hơi thở suy yếu, thế nhưng ánh mắt của nàng khiến người khác không thể nhìn nàng như một cô nương bình thường được, chí ít hẳn sẽ không! Nàng rất cứng cỏi, đó là cảm giác duy nhất của hắn!

“Phụ hoàng, Thủy tam tiểu thư đích thật là bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng! Nàng bây giờ khó mà xuống giường nổi!”

“Vậy người muốn thế nào?” Hoàng đế lại nhàn nhạt hỏi.

“Thần nữ vì sao lại ở trong hậu cung, thần nữ cũng không biết là ai gây nên? Nhưng thần nữ một thân thuần khiết nay đã bị hủy trong tay Thắt hoàng tử, vừa rồi lại có không biết bao nhiêu người chứng kiến. E rằng chỉ nay mai thôi, cả thiên hạ đều biết, điểm ấy xin hoàng thượng làm chủ cho thần nữ.” Hiện tại người có thể cứu nàng chỉ có một, chính là Trữ Thiên Hợp! Thủy Băng Tuyền nằm mơ cũng không nghĩ đến có một ngày, nàng vì bảo toàn tính mệnh mà phải bắt ép một nam nhân chịu trách nhiệm với mình!

Trữ Thiên Kỳ đã thắng, nếu như nói nàng lại nói Trữ Thiên Kỳ chính là kẻ chủ mưu bắt nàng tới đây, hoàng đế lại càng không thể giữ lại mạng nhỏ của nàng! Nàng chỉ có thể vờ như không biết ai bắt mình? Cố gắng nắm bắt lấy cơ hội này!

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn thẳng Thủy Băng Tuyền: “Người muốn Thiên Hợp chịu trách nhiệm với người? Nữ nhân thông minh! Dựa vào hai chữ “thuần khiết” bắt ông ta vì nàng làm chủ, lại bỏ qua chuyện vì sao mình xuất hiện chốn hậu cung!”

Thủy Băng Tuyền dời ánh mắt khỏi hoàng đế, chuyển hướng qua Trữ Thiên Hợp, bình tĩnh nhìn hắn: “Thắt hoàng tử, người nói đi? Người có nên chịu trách nhiệm hay không?”

Trong lòng thầm đổ mồ hôi, nếu như Trữ Thiên Hợp cự tuyệt, như vậy nàng cũng đừng mơ có khả năng ra khỏi hoàng cung!

Trữ Thiên Hợp thản nhiên nghênh đón ánh mắt của Thủy Băng Tuyền, sau đó xuống giường...

Đứng bên giường nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền, chậm rãi quỳ gối bên giường: “Trữ Thiên Hợp khiến khuê danh của Tam tiểu thư bị tổn hại, thỉnh Tam tiểu thư trách phạt.” Lời ấy vừa ra, nội điện lâm vào một mảnh tĩnh mịch...

Hoàng đế trong mắt ngập tràn tức giận: “Thiên Hợp, con đang làm cái gì vậy?”

Hắn là hoàng tử! Vậy mà lại quỳ xuống trước một nữ nhân, nam nhi dưới gối có hoàng kim .(*) Hắn hà cớ gì phải làm như thế?

(*): Câu này nguyên văn là: Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, ý là nam tử hán không phải không được quỳ gối, nhưng tối quan trọng là phải có tự tôn, không được dễ dàng quỳ gối.

Thủy Băng Tuyền thấy hành động của Trữ Thiên Hợp, liền giật mình thảng thốt... Nam nhân này thà rằng quỳ gối trước nàng, cũng không chịu cưới nàng?

“Thiên Hợp đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm với Tam tiểu thư, cho nên Thiên Hợp ở đây thành tâm hướng Tam tiểu thư cầu hôn! Nhưng làm hại đến danh tiết của Tam tiểu thư cũng là sự thực, Thiên Hợp một lòng xin Tam tiểu thư trách phạt.” Thanh âm nhẹ nhàng thong thả mà ra. Một cái quỳ gối này là hắn muốn đánh cược xem phụ hoàng có thể vì hắn mà hồi chuyển ý muốn giết nàng hay không! Nếu như hắn không làm thế, phụ hoàng sẽ không biết được tâm ý của hắn. Nàng nếu vì hắn mà bị liên lụy, hắn cũng nên đem toàn lực bảo hộ tính mệnh cho nàng!

Thủy Băng Tuyền ngậy ngốc một lúc mới có phản ứng lại, chăm chú nhìn người đang quỳ trên mặt đất, lòng nhẹ nhàng thở phào một hơi! Tính mệnh nàng xem như được giữ một nửa!

“Thiên Hợp...Người còn ra thể thống gì nữa?” Hoàng thượng uy nghiêm băng lãnh quát!

“Thất hoàng tử xin đứng lên, người làm khó Thủy Băng Tuyền rồi, Thất hoàng tử có thể chịu trách nhiệm với Băng Tuyền, Thủy Băng Tuyền cảm kích không nói nên lời! Thất hoàng tử trọng tình, trọng nghĩa, Băng Tuyền đúng là tam sinh hữu hạnh (tích phúc ba đời mới gặp được)!” Thủy Băng Tuyền tỏ ra thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), cố gắng đứng lên muốn đỡ Trữ Thiên Hợp dậy, nàng đương nhiên sẽ không thực sự đứng dậy, nàng cũng không quên mình bây giờ đang không mặc quần áo, cùng lắm chỉ là vùng vẫy một hồi, lại thổ ra một ngụm máu cho lão hoàng đế xem mà thôi.

Nhìn Thủy Băng Tuyền thổ huyết, sắc mặt hoàng đế có chút hòa ái hơn. Thôi vậy, có lẽ nữ nhân này thực sự vô tội! Huống chi nàng cũng không phải là một nữ tử có xuất thân bình thường, coi như là nể mặt Trương lão thái gia đi! Nhưng mà nữ nhân này cùng Thiên Hợp? ...

Trữ Thiên Hợp ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng lại nhìn qua Thủy Băng Tuyền với vẻ tán thưởng, thật là một nữ tử thông minh: “Đa tạ Tam tiểu thư không tính toán! Nàng bị thương trong người, không nên động dậy! Thiên Hợp tự mình đứng dậy là được!” Nói xong liền đứng lên!

“Thiên Hợp, con thực sự muốn cưới nàng?” Hoàng đế hỏi lại lần nữa.

Trữ Thiên Hợp lần thứ hai trịnh trọng gật đầu: “Thỉnh phụ hoàng thành toàn!”

Hoàng đế bóp bóp trán, nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt dò xét nghiền ngẫm...

Thủy Băng Tuyền lần này trực diện nghênh đón ánh mắt của hoàng đế, lát sau, hoàng đế mặt không đổi sắc đứng dậy nói: “Người thắng!”

Nữ nhân này thông minh như vậy, cũng coi như bồi thường cho Hợp nhi đi!

“Người đâu, đưa hai người Thất hoàng tử hồi phủ, phái cấm vệ quân bảo vệ, bất cứ ai cũng không được đến gần! Ngày mai đợi ý chỉ của trẫm!” Hắn lúc này, cần phải sớm xử lý một số chuyện!

“Dạ, hoàng thượng” Lưu công công vội vàng xuống dưới truyền chỉ.

“Đa tạ phụ hoàng thành toàn!”

“Cung tiễn hoàng thượng!”

Hai giọng nói đồng loạt vang lên! Nhìn thấy bóng lưng hoàng đế xa dần, thân thể Thủy Băng Tuyền mới dám thả lỏng, sống lưng vẫn còn cảm thấy lạnh...Nàng vừa rồi đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết! Thu hồi lại ánh mắt, chỉ cần hoàng đế không thả nàng ra khỏi cung, chắc chắn sẽ xử tử nàng trước khi đạo thánh chỉ của Trương phủ tới!

“Cảm tạ người!” Thủy Băng Tuyền giọng điệu thản nhiên nói với người còn lại trong nội điện. Mặc kệ hấn vì sao phải cứu nàng, nàng cũng phải cảm tạ hấn!

Trữ Thiên Hợp bình tĩnh cầm y phục mặc vào, quần áo chỉnh tề xong mới nói: “Ta quả thực nên chịu trách nhiệm!” Đêm nay, dù nàng không cơ trí tự giải vây ình, hấn cũng nhất định không để nàng ở lại trong cung, đây là chỗ như thế nào, hấn hiểu rất rõ!

“Mang y phục vào đây”

“Dạ” Cung nữ ngoài điện rất nhanh đã cầm một bộ y phục đi vào!

“Giúp Tam tiểu thư mặc y phục!” Trữ Thiên Hợp xoay người phân phó!

“Dạ” Hai cung nữ tiến lên nâng Thủy Băng Tuyền dậy.

Thủy Băng Tuyền căng thẳng nghiêng rằng, hai cung nữ này không biết nàng bị nội thương, lại nâng nàng dậy, khiến nàng đau đến nỗi mồ hôi lạnh ròng ròng chảy ra... Dục vọng muốn giết người cũng ngày càng mạnh mẽ! Hôm nay nàng không chết, ngày sau nhất định sẽ khiến những kẻ đó hối hận suốt đời!

Hai cung nữ này tay chân xem ra cũng linh hoạt, chỉ một loáng đã mặc xong y phục cho nàng! Một hồi lạnh ứa ra từng giọt lớn trên trán... Nàng nghiêng chặt rằng, không cho bất cứ tiếng kêu nào thoát ra khỏi cổ họng!

Trữ Thiên Kỳ nhìn Thủy Băng Tuyền, trong mắt mơ hồ có ý khâm phục, một nữ tử có thể nhìn thấu toàn cục, lại có thể nhẫn nhục hơn người, xác thật không phải là một nữ tử tầm thường! Hấn vốn cho rằng nàng sẽ vì bản thân mà kêu oan! Nếu vừa rồi ở trước mặt mọi người nàng thật sự kêu khóc nói bản thân mình bị oan uổng, thì ngay hấn cũng không thể bảo vệ nàng! Nhưng nàng chỉ nằm đó, hờ hững nhắm mắt, để mặc mọi người nhìn mình bằng ánh mắt soi mói. Đây mới chính là nguyên nhân nàng có thể sống sót đêm nay!

“Các người lui xuống đi!” Nhìn bọn họ đang muốn đỡ nàng ngồi dậy, Trữ Thiên Hợp đột nhiên lên tiếng!

“Dạ” Bọn cung nữ đáp một tiếng rồi cung kính lui xuống.

Trữ Thiên Hợp thông dong tiến lên: “Đắc tội rồi!” Nói xong nhẹ nhàng ôm nàng dậy đi ra ngoài đại điện, thương thế của nàng phải mau chóng được điều trị, để nàng tự mình đi xuống e là nàng sẽ không chịu nổi!

Thủy Băng Tuyền sắc mặt trắng bệch, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại để mặc hấn ôm ra, nàng đương nhiên biết cơ thể mình đã tới cực hạn rồi, nàng cũng không thể kiên trì bao lâu nữa... Mà hấn hấn là cũng biết y thuật!

Bên ngoài nội điện chỉ còn lại mình Trữ Hy, những người khác đều đã đến Chính điện rồi!

“Thất hoàng tử...” Trữ Hy nhìn người con gái trong lòng Trữ Thiên Hợp, trong lòng mơ hồ đau nhức! Hấn biết nguy cơ của nàng đã qua đi! Nhưng mà... Như vậy nghĩa là nàng đồng ý trở thành người của Thất hoàng tử! Bằng không đêm nay nàng không thể ra khỏi nội điện này! Lòng cười khổ, hấn một lần nhắm mắt làm ngơ đối lại cả đời hổ thẹn!

“Quận vương có việc gì sao?” Trữ Thiên Hợp ôn hòa gật đầu một cái, chỉ là bước chân không hề dừng lại.

Trữ Hy trầm mặc trong chốc lát: “Để ta đưa Thất hoàng tử về phủ!” Việc bây giờ hấn có thể làm chính là nhìn nàng an toàn rời khỏi hoàng cung.

“Không dám phiền Trữ Quận vương” Thanh âm của Thủy Băng Tuyền có phần lạnh lùng, xa lánh. Trong lòng nàng không hề oán trách Trữ Hy, nhưng mà bây giờ nàng cũng không muốn để hấn tiến đến. Hấn từ đầu không lên tiếng là vì hấn không quan tâm tranh đấu, muốn đứng ngoài mọi chuyện, vậy thì hấn cứ việc đứng ngoài quan sát đi! Bây giờ cần gì phải nhúng tay vào vũng nước đục này!

Trữ Hy nhàn thần buồn bã, không nói gì, nhìn hai người gật đầu một cái rồi xoay lưng đi...Lúc này hấn cũng cần được yên tĩnh!

Thượng Thư phòng

“Hoàng thượng, Thất hoàng tử đã được cấm vệ quân hộ tống về phủ rồi!” Lưu công công bẩm báo bên tai hoàng đế.

Sí Đế nghe xong cũng không biểu hiện gì, một lúc lâu mới nói: “Thiên Kỳ, người phía sau ngươi là ai?” Nhìn thái tử Trữ Thiên Kỳ trước mặt, ánh mắt hoàng đế gợn sóng không thôi!

Trữ Thiên Kỳ trong lòng cả kinh, hần tự cân nhắc một chút, sau đó mới vén vạt áo qua, quỳ xuống đất: “Phụ hoàng thứ tội!”

“Người cũng là cốt nhục của trẫm, trẫm đã lập ngươi là thái tử, vậy ngươi bây giờ chính là thái tử của Thanh Lăng hoàng triều. Phụ hoàng có thể không tính toán hành động tự tung tự tác của ngươi, nhưng kẻ đứng sau lưng ngươi phụ hoàng nhất định phải bắt được.” Thời gian của hần đã không còn nhiều, mọi ân oán hần cũng nên giải quyết cho xong! Thiên hạ này trao cho Thiên Kỳ, là hưng thịnh hay suy vong đã có ông trời quyết định!

Trữ Thiên Kỳ khẽ hạ mi mắt: “Là quân gia Đông Lâm của nhi thần!”

“Hoàng thượng, quân gia của thái tử cầu kiến!” Dường như để xác thật lời của Trữ Thiên Kỳ, hần vừa nói xong đã có tiếng thái giám ngoài điện bấm báo.

Trữ Thiên Kỳ sắc mặt có chút biến hóa, chuyện này... Đông quân gia vì sao muốn diện kiến phụ hoàng?

“Tuyên hần vào!” Thanh âm của hoàng đế không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào!

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng tiến vào khiến cho Trữ Thiên Kỳ vô cùng kinh ngạc, người này đúng là Đông quân gia. Nhưng mà...hần lại mặc y phục măng bào, loại hoa văn này chỉ dành riêng cho hoàng thất! Hơn nữa... Còn là một bộ y phục màu vàng, tương đương với địa vị hoàng tử, cháu đích tôn của hoàng thượng! Hần rốt cuộc là ai?

Đông Lâm ngạo nghễ đứng giữa Thượng Thư phòng, liếc mắt hết một vòng mới nhìn hoàng đế: “Bản cung phải xưng hô với người thế nào đây?”

“Người...người là ai? Dám tự xưng là bản cung?” Trữ Thiên Kỳ quát lớn, lại nghĩ tới mục đích Đông quân gia tiếp cận hần, còn hần lại không biết người này cũng có xuất thân từ hoàng thất! Vốn dĩ hần định sau lần này sẽ giết Đông Lâm giết khẩu.

“Nếu như trẫm đoán không lầm, người hần là Thiên Lâm?” Hoàng đế nhắm hai mắt lại!

“Không hổ là hoàng thượng, không, hoàng thúc! Vừa liếc mắt đã biết mọi chuyện đêm nay đều do một tay ta dẫn dắt, cũng phải thôi, vở kịch này người vốn rất quen mà? Năm đó người cũng từng diễn qua một lần, không phải sao?”

“Hoàng thúc? Người...người là...” Trữ Thiên Kỳ dường như đoán được thân phận của Đông Lâm...

Đông Lâm, không, tên thật của hần phải là Thiên Lâm. Thiên Lâm không hề có thái độ cung kính phép tắc, trái lại, hần gọi thẳng tên thái tử: “A, Thiên Kỳ, người hần nên cảm ơn hoàng huynh ta đây đã giúp người giành được ngôi vị thái tử.”

“Hoàng thúc, người bây giờ chắc rất đau lòng phải không? Ha ha...” Tiếng cười trào phúng vang dội cả Thượng thư phòng!

“Vì sao không rời khỏi đây?” Hoàng đế mở mắt nhìn người đứng giữa điện, cố gắng tìm thấy hình bóng của hoàng huynh trên người hần. Có lẽ đã quá lâu rồi, bốn mươi năm không phải là ít, ông ta khó mà tìm lại hình bóng của vị hoàng huynh năm xưa. Năm đó, Thiên Lâm cũng mới mười hai tuổi!

Ông ta còn nhớ rõ Thiên Lâm cực kỳ thích mình, luôn quấn quýt đòi ông ta dẫn ra cung chơi... Thoáng cái đã qua bốn mươi năm! Cảnh cũ còn đây người đâu rồi?

“Rời đi? Đây mới là chỗ của ta!” Nhìn cảnh vật vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong lòng Trữ Thiên Lâm nảy lên nỗi chua xót...

Hần mới là cháu đích tôn của tiên hoàng, vốn là người thừa kế ngại vàng hợp pháp, thế nhưng... Bởi vì một nữ nhân, hần đã mất đi tất cả! Bốn mươi năm thống khổ khiến hần không còn mơ tưởng đến ngôi vị hoàng đế kia nữa. Hần chỉ muốn để cho kẻ năm xưa khiến hần tan cửa nát nhà cũng phải nếm thử nỗi khổ mà hần phải trải qua! Đó chính là nỗi đau bị người thân nhất phản bội!

“Việc năm xưa, là trăm đã phụ lòng phụ vương người!” Nhẹ than một tiếng, trong nháy mắt hoàng đế dường như đã mất hết sức lực lẫn uy phong, trở thành một lão nhân đứng ngất, ông ta đã sai rồi sao? Ngay bản thân ông ta cũng không biết, bốn mươi năm qua, ông ta tự hỏi mình có được hạnh phúc không? Ha ha, già rồi, ông ta già thật rồi, con người khi già thường mới thường hồi tưởng lại chuyện quá khứ!

“Phụ? ha ha ha, Phụ vương ta dưới suối vàng nghe thấy không biết có tha thứ cho người hay không? Người cũng sắp chết rồi, có lẽ sẽ gặp lại người nhanh thôi.” Hắn hận người kia vì một nữ nhân mà không màng tới giang sơn, rồi cũng bởi một nữ nhân mà đi tranh đoạt giang sơn, mặc dù khi đó phụ vương chính là người mà hắn sùng kính nhất! Nhưng đến cuối cùng người đạt được cái gì đây? Chẳng có gì cả, nữ nhân không, giang sơn cũng không, cuối cùng chỉ có ôm hận mà chết!

Hoàng đế nhìn người vẫn cười to không ngừng, phát phát tay, Lưu công công gạt đầu, bưng một ly rượu tiến lên, quỳ xuống đất nói: “Lâm thế tử, thỉnh...”

Thiên Lâm đột nhiên im bặt, sắc khoải nâng ly rượu lên ngửa cổ uống cạn một hơi...

Trong mắt lặng lẽ chảy ra một giọt lệ, đặt ly rượu trong tay xuống: “Hoàng thúc, vô tình nhất là đế vương gia, nếu được đầu thai, Thiên Lâm chỉ cầu không phải là người hoàng thất!” Đây mới là nơi hắn nên trở về, sống thêm bốn mươi năm thống khổ chẳng qua là có thể đến được đây. Có chết, hắn cũng muốn chết ở chỗ này!

Thiên hạ là của Trữ gia, đó là ý niệm từ trong xương cốt hắn. Thế nên, nhiều năm thống hận như vậy, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phá hủy giang sơn này! Nhưng mà hắn vẫn luôn cố chấp muốn trả lại tất cả những chuyện năm đó cho hoàng thúc... Hắn chọn Thủy Băng Tuyền, là bởi vì hắn không thể tha thứ cho hai cha con Trương gia... Nếu như không phải bọn họ, phụ hoàng hắn cũng không phải chết thảm như vậy.

Trữ Thiên Kỳ tiến lên đỡ lấy Thiên Lâm: “Đông sư phụ...” Đây chính là người dạy hắn võ công, một tay giúp hắn tiến lên vị trí hoàng vị, đường huynh của hắn, con trưởng của Tĩnh Vương gia Trữ Thiên Lâm!

“Thiên ...Thiên Kỳ... Người quả thực có thể làm một ...một vị hoàng...đế...tốt...Đó cũng...là nguyên...nhân ta ...chọn người...” Nói rồi nhẹ nhàng nhắm mắt như được giải thoát, hắn cả đời đau khổ, lần này coi như thực sự được giải thoát rồi.

“Đông sư phụ...”

“Thiên Kỳ, nhiều năm qua, phụ hoàng vẫn luôn nghĩ mãi một chuyện, nếu như năm đó Tĩnh Vương gia làm hoàng đế thì bây giờ trăm sẽ như thế nào? Trăm ban thưởng rượu độc cho Thiên Lâm lúc này là vì hai tay trăm đã dính đầy máu, trăm không muốn trên người con cũng dính máu của hoàng thất nữa!” Hoàng đế bình thần nói, kỳ thực trong lòng ông ta lại nghĩ chuyện đó có thể không? Ngồi trên ngôi vị này, hai tay có thể sạch sẽ được không?

“Phụ hoàng...” Khuôn mặt tuần tú của Trữ Thiên Kỳ hơi lay động.

“Chuyện này chấm dứt ở đây đi, người an bài cho Thiên Lâm chôn ở hoàng lăng!” Ông ta thực sự mệt mỏi rồi! Làm hoàng đế thực sự mệt mỏi!

“Dạ, phụ hoàng!”

Đêm dần về khuya, một đêm này xảy ra không ít chuyện, cũng khiến mái đầu của hoàng đế trở nên bạc trắng!

“Lưu công công, người nói xem có phải trăm sai rồi không?” Hoàng đế thật lâu mới lên tiếng.

“Hoàng thượng...Người cũng vì sự an ổn của muôn dân thiên hạ!” Lưu công công khuyên nhủ. Đã ở trong cung lâu như vậy, ông ta cũng hiểu rõ người hoàng gia cũng có những nỗi đau không nói nên lời.

“Bãi giá Phượng Nghi cung, đã đến lúc trăm nên kết thúc mọi ân oán của mình.” Nghĩ đến Phượng Nghi cung, trong lòng hoàng đế lại thấy đau nhức không nguôi, nhớ tới chuyện năm xưa... Cả đời này, làm hoàng đế, ông ta nợ hoàng huynh, làm nam nhân, ông ta lại nợ bà!

“Hoàng thượng...” Lưu công công dường như muốn nói gì đó, ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng của hoàng đế rồi lại thôi. Hoàng thượng trong lòng làm sao thoải mái được chứ?

Mấy năm nay, ân oán giữa người cùng hoàng hậu, ông ta tận mắt chứng kiến. Có lẽ đây cũng là một loại giải thoát...

Phượng nghi cung

Hoàng hậu nương nương tử mĩ đánh giá Phượng Nghi Cung mà bà đã ở trong suốt bốn mươi năm qua, một cái lồng giam hoa lệ...Khiến bà đau khổ vầy vùng không thể thoát nổi!

“Nương nương, đêm đã khuya, người nghỉ ngơi đi?” Trình Hữu nhìn bộ dạng cực kỳ yên tĩnh của hoàng hậu nương nương. Người từ lúc trở về từ Cửu Trùng Điện đã thần thờ như vậy... Khiến bà rất lo lắng!

“Trình Hữu, người lui xuống đi!”

“Nương nương...”

“Xuống dưới đi! Ai gia muốn yên tĩnh một mình!” Ông ta cũng nên tới rồi chứ?

“Dạ, nô tỳ xin cáo lui!” Trình Hữu lẳng lặng đi ra!

Bóng đêm tĩnh mịch bao trùm lên tất cả khiến cho bầu trời như có lực lượng thần bí. Hoàng hậu nhẹ đẩy khung cửa sổ, nhìn ra ngoài, chỉ là bóng đen dày đặc nhưng lại khiến cho tâm bà ta cảm thấy được an ổn, đã bao lâu rồi bà không có được cảm giác bình an này?

Nghe tiếng bước chân phía sau, hoàng hậu cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Người cuối cùng cũng đến!” Bà đã chờ rất lâu rồi!

“Nàng hận trẫm, trẫm không có gì để nói. Nhưng mà vì sao? Vì sao nàng lại hận luôn cả Hợp nhi?” Hoàng đế cũng lẳng lặng nhìn ra khoảng không tối đen như mực!

“Là một tay người đưa ta đến bước đường này, là người khiến ta cả cuộc đời chỉ có oán hận, ngoài oán hận ra, vĩnh viễn cũng không có thứ gì khác nữa!” Ông ta vĩnh viễn không hiểu lòng nữ nhân, ông ta cho rằng mình yêu bà, nhưng kỳ thực một đế vương không thể nào có chân tình, thứ mà ông ta lưu luyến mãi mãi chính là ngôi vị hoàng đế!

“Trẫm tự nhận đối đãi với nàng không tệ!”

“Ha ha...” Không tệ? Hoàng hậu nhẹ nhàng cười ra tiếng! Cười tới nỗi nước mắt trào ra! Đến cuối cùng ông ta lại nói đối với bà không tệ?

Ông ta phá hủy mọi thứ của bà, là đối đãi bà không tệ ư? Khóe miệng hoàng hậu nhếch lên ý cười châm chọc: “Trữ Sí, người vĩnh viễn không biết được ta hận người như thế nào đâu!” Hận ông ta biến bà thành ác quỷ!

“Là bởi vì ta đã không cho nàng giữ lại hài tử của hoàng huynh?” Bình tĩnh nhìn người phụ nữ đã thay đổi cuộc đời ông ta lẫn hoàng huynh, tận sâu trong đáy mắt hoàng đế hiện lên nét buồn bã, ông chiếm được thể xác bà, nhưng vĩnh viễn không lấy được trái tim bà!

“Không, ta hận người, hận người biết rõ ta cùng đại hoàng huynh người tình đầu ý hợp, vì ta, chàng thậm chí từ bỏ ngôi vị hoàng đế, nhưng mà người! Người thì sao? Người không tiếc cầm tù ta, đơn giản vì ta là điểm yếu duy nhất của chàng!” Mà ông ấy đến cuối cùng vì bà, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo... Chết không chỗ chôn! Ông ấy không phụ bà, nhưng cuối cùng vẫn là không chỗ chôn chôn...!

“Nhưng ta yêu nàng, ta có thể cho nàng địa vị chính phi, thậm chí là hoàng hậu, đại hoàng huynh có thể cho nàng cái gì? Nàng chỉ có thể làm thiếp của huynh ấy, mà trưởng tử của huynh ấy, Trữ Thiên Lâm chỉ kém nàng vài tuổi! Nàng...”

“Vậy thì sao chứ? Phi tử của người bây giờ không phải đều rất nhỏ tuổi so với người sao? Chàng thật lòng yêu ta, ta cũng thật tình cảm mến chàng, ta cam tâm tình nguyện thà làm thiếp của chàng chứ không cần làm hoàng hậu của người, vì sao người còn ép buộc ta? Người yêu ta sao? Không, người căn bản không hề yêu ta, bằng không người sẽ không biết rõ ta đang mang cốt nhục của chàng còn giam giữ ta, gặt ta uống

thuốc phá thai... sẽ không ép ta đi vào con đường bị người trong thiên hạ phỉ nhổ không thể quay đầu, lại càng không sau khi chàng chết phong ta thành hoàng hậu? Ta bị người nhốt ở chỗ này hai mươi năm... Ta có thể sống một mình trong thế giới của ta, thế nhưng... Vì sao còn dùng sinh tồn của Lý gia uy hiếp ta sinh ra tên nghiệt chủng kia?” Lớn tiếng chất vấn những chuyện xảy ra năm đó, ngực phập phồng cho thấy hoàng hậu đang rất kích động!

“Đúng là trăm có lỗi với các người! Thế nhưng Hợp nhi là vô tội!” Sỉ Đế thống khổ gầm lên. Ông ta chỉ là không muốn bà phải cô đơn, muốn để bà sinh một đứa con khiến bà có thêm động lực sống...

“Vô tội? Người chỉ thấy nó vô tội? Còn ta thì sao? Năm trăm mạng người của Tĩnh vương phủ thì sao? Vô số binh sĩ tử thương thì sao, hài tử chưa kịp sinh ra của ta thì sao? Cái mạng nhỏ ti tiện của nó lấy gì sánh với vô số sinh mạng quý giá kia? Người nói cho ta biết đi?”

Khuôn mặt từng vô cùng mỹ lệ, bây giờ vì những oán hận đã thâm nhập vào tận cốt tủy mà trở nên vặn vẹo khó coi! Theo mỗi câu nói của bà là từng bước tiến gần tới hoàng đế. Thẳng đến khi hoàng đế không thể lùi bước được nữa, ngã ngồi trên ghế. Cũng khiến ột bóng dáng đang khuất trong bóng tối trở nên cứng ngắc!

“Nàng đối với nó như thế nào? Cái gì gọi là một mạng nhỏ ti tiện? Nó là cũng là con của nàng! Nàng thật là một nữ nhân nhẫn tâm!” Hoàng đế mạnh mẽ lay lay hai vai bà, gầm lên.

“Câm miệng, người câm miệng, nó không phải... Nó không phải là con trai ta! Nó chỉ là nghiệt chủng của người...Nó vốn không nên tồn tại trên đời...” Lý Nhu điên cuồng kêu to, mạnh mẽ đẩy bàn tay hoàng đế ra!

Trữ Thiên Hợp lùi lại vài bước, đem toàn thân mình ẩn trong bóng tối...Hắn không nói một lời, chỉ lặng lẽ đứng ngậy ra đó, toàn thân tựa như không còn hơi thở của người sống, khiến cho hai người đang tranh cãi đang kia cũng hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của hắn.

Hắn sau khi hồi phủ, cảm thấy có chút không yên tâm về “Người”, nên mới lén lút trở lại hoàng cung, lòng thầm nghĩ chỉ nhìn qua “người” một cái rồi đi! Nhưng hắn không ngờ mình lại nghe phải những lời này! Hắn vẫn luôn biết hoàng hậu chính là mẫu phi của mình, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe chính miệng bà thừa nhận, nhưng mà cũng chính miệng bà nói hắn là một tên nghiệt chủng...Khuôn mặt anh tuấn an tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo bình tĩnh tựa như một cái xác không hồn!

“Vậy nên nàng cùng Thiên Lâm trong ứng ngoài hợp, bày ra tất cả màn kịch ngày hôm nay? Vì khiến trăm thống khổ, nàng không tiếc hủy hoại nhi tử của chính mình?” Lúc này ông ta đã không còn là vị hoàng đế uy nghiêm nữa, mà chỉ là một lão nhân đang hối hận những việc quá khứ của mình!

“Đúng, người trong lòng sớm đã rõ, chỉ có ta mới có thể khiến Trữ Thiên Hợp đi đến Cửu Trùng Điện, hắn dù biết rõ đó là một cái bẫy nhưng vẫn đi, bởi vì...Bởi vì hắn từ lâu đã biết, ta chính là mẫu thân của hắn, bởi vì hắn muốn khiến ra rũ bỏ mọi oán hận, hắn đại dốt cho rằng một kẻ nghiệt chủng như hắn có thể bù đắp tất cả những gì người đã gây ra cho ta? Hắn quá ngây thơ rồi! Hắn không biết rằng chỉ cần nhìn thấy hắn, ta lại càng thêm hận, thêm đau đớn, thêm dằn vặt, bởi vì...đây là do người thiếu nợ ta, đây là hắn thiếu nợ ta...” Khuôn mặt hoàng hậu bị hận thù làm cho vặn vẹo đến mức đáng sợ!

“Nàng...nàng điên rồi...” Nhìn nữ nhân điên cuồng trước mắt, Sỉ Đế rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi! Hợp nhi... Năm đó vì để Hợp nhi được bình an lớn lên, ông ta đã tử tử mĩ an bài tất cả. Nhưng người tính không bằng trời tính, Hợp nhi từ nhỏ tựa như đã có thâm tình với Lý Nhu, luôn muốn gần gũi với bà! Mấy năm nay, ông ta đều biết Hợp nhi phải chịu đựng những oán hận của bà, thế nhưng.. Trong lòng ông ta vẫn ôm hy vọng, hy vọng bà sẽ không tổn thương đến Hợp nhi. Ông ta muốn làm phai nhạt nỗi hận trong lòng bà, muốn để cho Hợp nhi khơi dậy tình mẫu tử trong bà.

Không ngờ...Không ngờ tới oán hận của hoàng hậu là sâu đến vậy, sâu đến nỗi ngay cả Hợp nhi cũng bị cuốn vào nỗi hận đó!

Ông ta sai rồi...Thực sự sai rồi!

“Ta điên rồi, Trữ Sỉ, là người bức ta điên... Người căn bản là một tên súc sinh, người biết rõ Thiên Lâm là huyết mạch của hoàng thất, người không hề có một tia ăn năn nào, lại tiếp tục giết hắn? Người bây giờ nói ta điên? Kỳ thực người mới là kẻ điên.” Lý Nhu cất tiếng cười to! Cười đến nỗi lệ rơi đầy mặt.

“Vì thế nàng không để cho Hợp nhi làm hoàng đế?” Thảo nào năm đó ông ta muốn phong Thiên Kỳ làm Bắc vương, bà lại đứng ra ngăn cản...

“Ta hận người, Trữ Sí, ta sợ dĩ còn sống, chính là muốn tận mắt nhìn thấy người ngày hôm nay! Là muốn nhìn thấy ngày người phải hối hận, thế nhưng ta sai rồi, người căn bản không phải là người, người căn bản không có trái tim!” Khóe miệng Lý Nhu trào máu khiến hoàng đế kinh hãi, tiến lên ôm bà: “Nhu nhi...Nhu nhi, nàng làm sao vậy? Nhu nhi...” Diên cuồng lau chùi vết máu trên miệng bà, hoàng đế hoảng hốt: “Nhu nhi, nàng đừng làm ta sợ, truyền ngự y...Ngự...”

Trữ Thiên Hợp cả kinh, nhanh chóng nâng Lý Nhu từ trong lòng hoàng đế dậy, bắt mạch cho bà...

Rồi hần bình tĩnh nói ra: “Vô dụng thôi, phụ hoàng, hoàng hậu đã uống Thiên tuyệt tán” Bà đã có chủ ý muốn chết, sẽ không để người khác có cơ hội cứu sống mình...

Ngay cả hài tử của mình bà cũng không thèm liếc mắt một cái? Dù hẳn là nghiệt chủng cũng là do bà mang thai mười tháng sinh ra? Bà vì sao chưa bao giờ nhìn hẳn dù chỉ là một lần? Đối với hẳn, chỉ một cái liếc mắt là đủ rồi!

“Thiên Tuyệt tán? Ha ha ha... Thiên tuyệt tán...Nhu nhi” Ôm chặt lấy bà, Sí Đế lại lớn tiếng khóc! Ông ta yêu bà, nên dùng mọi thủ đoạn để có được bà! Nhưng đối lấy chính là một đời đau khổ!

“Hoàng thượng...” Lưu công công vẫn luôn đứng gác bên ngoài nghe thấy tiếng kêu liên chạy vào, vừa nhìn cảnh tượng bên trong ông ta trở nên ngây người! Chuyện này...chuyện này...

Trình Hữu từ Thiên điện cũng chạy vào, thấy tình cảnh đó thì hồn phi phách tán: “Nương nương...Nương nương... Là Trình Hữu có lỗi, nô tỳ vốn phải ở đây chăm sóc người...Nương nương...”

Trình Hữu khóc thành tiếng... Đột nhiên như nhớ được điều gì, nhìn Trữ Thiên Hợp lớn tiếng hô: “Thất hoàng tử, nhanh lên, nhanh dùng kim châm điểm thiên huyệt của nương nương, người có lời muốn nói với hoàng tử!” Nương nương căn dặn bà, nếu có một ngày ra đi, bảo bà nói Thất hoàng tử điểm thiên huyệt của người, người có chuyện muốn nói với Thất hoàng tử...

Cái gì? Trữ Thiên Hợp nhất thời chấn động...

“Nhanh lên! Thất hoàng tử...” Trình Hữu thúc giục.

“Hợp nhi, làm đi!” Hoàng đế ôm trong hoàng hậu đã sớm không còn hơi thở trong lòng, nói. Tại giờ phút này, ông ta thật sự hối hận, nếu có kiếp sau, ông sẽ không làm bà thống khổ, cũng sẽ không bám lấy bà không tha!

Trữ Thiên Hợp cầm cây kim châm trong tay đâm vào thiên huyệt của Lý Nhu...

Người đã sớm không còn hơi thở liền phun ra một ngụm máu, cố gắng mở mắt, nhìn Trữ Thiên Hợp, môi hé ra rồi đóng lại hơn nửa ngày mới phát ra thanh âm: “Nếu...Nếu...Nếu như có...Kiếp ..sau...Ta sẽ ...lại ...làm mẹ...con” Một câu gián đoạn cuối cùng cũng nói xong, hai mắt bà lại nhắm chặt, lần này bà đã thật sự ra đi.

“.....Được, kiếp sau con lại là con của người, người lại làm mẹ con!” Trữ Thiên Hợp nhẹ nhàng nói, tựa như sợ đánh thức giấc ngủ của bà.

“Nương nương, người một mình sẽ rất cô đơn, Trình Hữu trước giờ đều ở bên cạnh người, không có Trình Hữu, người sẽ rất hiu quạnh...” Trình Hữu thì thào nói.

Ánh mắt nhu hòa nhìn Trữ Thiên Hợp: “Thất hoàng tử, đừng hận nương nương, người... chỉ là quá thống khổ mà thôi...” Nói xong liền đứng lên đập đầu vào cây cột...

“Trình Di...Ta chưa từng hận người, dù người đối với ta như thế nào, ta cũng không hề hận người! Ta chỉ mong, chỉ mong người liếc mắt nhìn ta, thực sự... thật sự, chỉ cần, chỉ cần một cái liếc mắt là đủ...” Nhìn Trình Hữu nằm trong vũng máu, Trữ Thiên Hợp nhẹ nhàng giải thích, nhưng mà lời giải thích đó trừ hoàng đế thống khổ ngồi kia cùng với Lưu công công đang khóc lớn thì người hẳn muốn nói lại không thể nghe được...

Bốn mươi năm ân oán tình thù, tại giờ phút này tất cả đã được hóa giải, thế nhưng người còn sống vẫn chìm trong nỗi đau bất tận...

56. Q.2 - Chương 56

Edit: Boringrain

Một đêm biến cố, đã làm thay đổi rất nhiều chuyện, cũng thay đổi rất nhiều số phận!

Có lẽ vì đêm qua quá âm u, đen tối, mà lúc này dù trời đã hừng đông, những tia sáng yếu ớt của buổi ban mai đã dần thay đi bóng tối nhưng mà bầu trời vẫn chìm trong cơn mờ ảo, không chút sáng sủa.

Lúc này, tại biệt trang của Giang gia, nơi ở của Thái phu nhân, Giang Dĩ Bác đứng trước cửa sổ nhìn ra cảnh sắc bên ngoài. Hắn đã đứng như vậy suốt nửa canh giờ rồi, cũng khiến cho Giang lão phu nhân cảm thấy sốt ruột trong lòng...Người khác nhìn không thấy, nhưng bà thấy được, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dĩ Bác lúc này không còn chút ôn hòa, tựa như là yên lặng bất thường trước cơn bão tố...

Giang lão phu nhân hơi nhướng mày, chuôi phật châu trong tay cũng không chuyển động nữa: “Dĩ Bác, người đang trách bà nội sao?” Từ lúc tỉnh lại, Dĩ Bác chỉ đứng trước cửa sổ, cũng gần nửa canh giờ rồi, không mở miệng lấy một lời, ngay tới bà hắn cũng không thèm liếc mắt một cái! Khiến trong lòng bà dâng lên cảm giác bất an, Dĩ Bác là một tay bà nuôi lớn, hiển nhiên bà biết đây chính là sự bình tĩnh đáng sợ trước cơn thịnh nộ của hắn.

Như vậy chỉ có một lời giải thích, đó là tối qua bà đã làm lỡ mất chuyện đại sự gì đó của Dĩ Bác!

“Vô Tâm” Giang Dĩ Bác rút cuộc cũng mở miệng, gọi Vô Tâm lại.

“Chủ tử” Vô Tâm nhanh chóng xuất hiện.

“Dem toàn bộ hạ nhân ở biệt trang, mỗi người đánh một trăm đại bản!” Lời nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay nhưng lại khiến Giang lão phu nhân toàn thân chấn động, trợn tròn hai mắt: “Dĩ Bác, người... Người đây là muốn trừng phạt bà nội sao?”

“Dạ, còn Thừa Phúc lâu?” Không dám nhìn sắc mặt của lão phu nhân, Vô Tâm vội vã cúi đầu xin chỉ thị, Thừa Phúc Lâu chính là nơi ở của những thị tỳ do đích thân lão phu nhân chọn cho chủ tử. Tối hôm qua...chủ tử cũng là nghỉ tại Thừa Phúc Lâu!

“Bất kể là ai! Mỗi người một trăm đại bản, có thể sống được thì mời đại phu, không thể sống thì an táng cho tốt!” Trên trán Giang Dĩ Bác mơ hồ nổi những đường gân xanh. Hắn vốn dĩ không phải là một kẻ nhân từ! Giờ phút này tức giận, lại càng trở nên vô tình.

“Dĩ Bác, làm càn! Đây là biệt trang của ta! Người không phải là ngay đến bà già này cũng muốn đánh chứ?” Giang lão phu nhân tức giận tới run cả người! Dù cho tối qua bà có phá hỏng chuyện của hắn, nhưng mà là chuyện gì có thể khiến hắn tức giận đến mức này?

Giang Dĩ Bác thông thả quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Giang lão phu nhân, nhưng ánh mắt lại rơi vào hai người đứng bên cạnh bà: “Vô Tâm, bắt giam hết người hầu trong phòng lão phu nhân.”

“Dạ, chủ tử” Trong lòng Vô Tâm thở dài một hơi, khom người đi ra ngoài, lần này chủ tử thực sự nổi giận rồi! Người đây là giận chó đánh mèo, xử phạt hết hơn hai trăm người trong biệt trang! Nếu lão phu nhân không phải là bà nội của chủ tử,... e rằng bà cũng không tránh khỏi cơn thịnh nộ này.

“Người...Giang Dĩ Bác...Người... Người đây là muốn làm ta tức chết phải không?” Lão phu nhân sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy, một trăm đại bản? Một trăm đại bản mà đánh xuống, có thể có mấy người còn sống sót đây? Là chuyện gì mà khiến Dĩ Bác đại khai sát giới như vậy?

Giang Dĩ Bác phẳng phất như không nhìn thấy sự tức giận của Lão phu nhân, cũng không nghe thấy tiếng quát của bà, sắc mặt vô tình lạnh giá nhìn Vô Tâm!

“Vô Tâm, người ở lại đây chấp hành mệnh lệnh, nhớ kỹ, ta mới là chủ nhân của Giang gia, nếu để sót bất cứ kẻ nào, ta cũng không ngại tự mình ra tay!”

“Dạ, Vô Tâm đã hiểu!”

“Bà nội, người ở lại đây từ từ thưởng thức đi, Dĩ Bác cáo lui!” Giang Dĩ Bác ôn hòa, khom lưng hành lễ trước Giang lão phu nhân đang ngồi trên ghế rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Dĩ Bác...” Giang lão phu nhân nắm chặt chuỗi phật châu trong tay, chỉ có thể trừng mắt nhìn Giang Dĩ Bác rời đi. Nghĩ đến hơn hai trăm người của biệt trang phải thay bà hứng chịu cơn giận dữ của Dĩ Bác, bà cảm thấy thật hối hận!

“Lão phu nhân, đắc tội rồi!” Vô Tâm nhìn chủ tử rời đi, liếc mắt ý bảo tên quản gia bên cạnh hẳn đi thi hành mệnh lệnh.

Giang phủ

“Thiếu gia...” Hạ nhân đứng ngoài cửa nhìn thấy vẻ mặt đờ đờ sát khí của Giang Dĩ Bác, tay chân liền trở nên run rẩy!

Đứng trong chỗ đình nghỉ mát, nơi đây Giang Dĩ Bác hiện lên vẻ đau xót khôn nguôi, ngày hôm qua, tại chỗ này nàng đã mở miệng xin hẩn bảo vệ nàng, thế nhưng hẩn lại phụ nàng...

Hẩn còn mặt mũi nào nhìn nàng nữa đây?

Vô Hình nhìn thấy một vùng hoa cỏ cây cối xanh tốt trong nháy mắt trở thành bình địa, chỉ có thể tránh về một bên, đợi lệnh chủ nhân phân phó!

.....

Một lúc lâu sau Giang Dĩ Bác mới lại lên tiếng: “Tình hình?” Chỉ trong một đêm, đã có rất nhiều thay đổi!

Vô Hình tiến lên, báo cáo rất rõ ràng: “Hồi bẩm chủ tử, thọ yến của hoàng hậu tối qua không được cử hành như đã định, bởi vì...bởi vì Thủy phủ Tam tiểu thư bị người ta phát hiện tại Cửu Trùng Điện, đúng lúc này thống lĩnh cấm quân dẫn hai cánh quân tả hữu, gồm năm nghìn quân sĩ bao vây ngoài cung đợi lệnh của Lục hoàng tử! Cuối cùng hoàng thượng lập Lục hoàng tử làm thái tử! Còn Tam tiểu thư được Thát hoàng tử đưa về phủ, có cấm vệ quân canh giữ. Hoàng thượng vẫn chưa hạ thánh chỉ. Trương thiếu gia và Trương lão thái gia từ sáng sớm đã vào cung!”

Giang Dĩ Bác nhắm mắt lại...

“Vô Hình, truyền tin tức ra ngoài, Giang gia treo thưởng cho đầu người trong Vô Tình các ứng với từng cấp bậc, hạ nhân một trăm lượng bạc trắng, sát thủ cấp thấp một nghìn lượng bạc trắng, sát thủ bậc trung, vạn lượng bạc trắng, sát thủ thượng đẳng, mười vạn lượng bạc trắng, treo giải thưởng năm trăm lượng cho tin tức về Phong Cô Tình!” Bắt đầu từ Phong Cô Tình đi! Hẩn không phải rất thích bán mạng người sao? Như vậy lần này sẽ là bán mạng hẩn! Có trọng thưởng ắt có dũng phu! Hẩn không tin trên đời này có chuyện gì không thể giải quyết bằng tiền!

“Dạ, chủ tử”

“Liên lạc với Lại bộ Hoàng đại nhân, Phương gia tiểu thư dung mạo như hoa, có phong thái quốc mẫu, có thể nâng đỡ Phương gia tiểu thư lên làm thái tử phi, cấp mười vạn lượng bạc!”

“Dạ, chủ tử!”

“Nhấn mệnh lệnh của ta đến các hiệu buôn, nơi nào có Giang Dĩ Bác ta thì không thể có Vân gia! Nếu các quán sù ở các hiệu buôn không làm được thì tự mình cắt cho ta!” Vân gia không cam lòng khuất phục ở dưới Giang gia sao? Như vậy hẩn sẽ thành toàn cho Vân gia được đơn độc.

“Dạ, chủ tử”

“Giám sát chặt chẽ phủ của Thát hoàng tử, có phát sinh chuyện gì lập tức báo cáo cho ta! Cũng quan sát mọi tình hình trong hoàng cung, thánh chỉ được truyền ra, lập tức báo lại!” Giang Dĩ Bác chậm rãi mở mắt, đem tất cả bảo táp phong ba lắng lại nơi đây! Tuyên nhi... Cả đời này ta đã bỏ lỡ nàng thật rồi ư?

Chính điện hoàng cung

Trữ Thiên Kỳ đứng ở phía trước, dùng thân phận thái tử mà thống lĩnh tất cả bá quan văn võ đại thần tham gia thiết triều! Tam vương cũng đứng sau hần!

Trải qua một đêm, các đại thần trong lòng đều hiểu rõ, trận tranh giành hoàng vị này đã kết thúc, phần thắng đã thuộc về Lục hoàng tử, còn Thất, Bát hoàng tử phải cam lòng làm kẻ bại trận!

Hoàng thượng vẫn chưa tới, khiến mọi người đều không khỏi suy đoán đã xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng vì sao lại không vào thiết triều buổi sớm?

Đôi mắt đen dài của Trữ Thiên Kỳ tỏa sáng, ngày hôm nay, hần đã không còn phải khát khao cái ghế cao tại thượng kia nữa, bởi vì...Tất cả đều thuộc về hần! Hoàng cung này, bá quan văn võ này, và cả thiên hạ này đều phải ngưỡng vọng hần, thuần phục dưới chân hần!

“Hoàng thượng giá lâm!” Lưu công công đỡ hoàng thượng đi vào đại điện!

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Chúng ái khanh bình thân!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Mọi người ngẩng đầu lên, thấy người ngồi trên Long ỷ thì ngỡ ngàng khiếp sợ... Hoàng thượng chỉ trong một đêm mà trở nên già yếu tựa như một lão nhân bị bệnh nặng lâu ngày!

Cũng khó trách! Long thể hoàng thượng vốn đã không tốt, lại trải qua một đêm phong ba, chắc chắn đã bị đả kích không nhỏ. Mọi người thầm nghĩ.

Sí Đế phải tựa cả người vào Long ỷ mới có thể chống đỡ được thân thể mình, một đêm thôi mà dường như phá hủy mọi thứ của ông ta! Ngồi trên cái vị trí này hơn bốn mươi năm, suốt bốn mươi năm qua, ông ta không dám có một phút lơ là, tâm niệm làm một vị hoàng đế tốt, khiến uôn dân thiên hạ có được những ngày tháng thái bình để...bù đắp lại những lỗi lầm năm đó, cũng có thể để cho ông ta còn có mặt mũi mà nhìn liệt tổ liệt tông khi xuống dưới hoàng tuyền!

“Khụ..khụ khụ” Quay đầu nhìn lại, cuộc đời ông ta dường như chẳng có chút ý nghĩa gì cả!

“Phụ hoàng, người không khỏe sao?” Trữ Thiên Kỳ mở lời nói lên ý niệm trong đầu của mọi người.

“Không có việc gì...” Hoàng đế khoát tay nói.

“Thiên Kỳ, đối với chuyện của Thất đệ của ngươi, ngươi có ý kiến gì không?” Hoàng đế dùng ánh mắt bình thần hỏi người bên dưới.

Trữ Thiên Kỳ đôi mắt cung kính nghiền ngẫm, che dấu đi những tâm tình thật sự trong đáy mắt. Hần bây giờ không biết tâm tư phụ hoàng ra sao, đối với Thất hoàng đệ, phụ hoàng dường như cực kỳ thương yêu, hần nghĩ phụ hoàng chắc là đang muốn thử tâm tư của hần nên mới hỏi như vậy? Hần hiện tại đã an ổn tại Đông cung, như vậy sao không để cho phụ hoàng chút tình cảm chứ. Nghĩ vậy, Trữ Thiên Kỳ vờ như suy nghĩ sâu sa một lát mới trả lời: “Tất cả tùy vào phụ hoàng định đoạt, nhi thần không có ý kiến!”

“Vậy sao?” Lưng hoàng đế đã hoàn toàn dựa vào long ỷ, tuy suy yếu nhưng vẫn uy nghiêm. Tại vị bốn mươi năm, phong thái vương giả đã nhập vào từng cử động của ông ta! Mặc dù lúc này ông ta đã trở nên già rồi!

“Tam vương có ý kiến gì không?” Nhẹ nhàng mở mắt, nhìn thẳng vào tam vương!

Chuyện này...

Đông vương sắc mặt cứng đờ, việc này thái tử đều đã từ chối, bọn họ cũng không thể nhiều lời được!

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần không có ý kiến, tất cả nghe theo phụ hoàng!”

“Nhi thần cũng vậy” Tây Vương nhanh nhẹn theo sau.

“Thiên Dung, còn ngươi?” Cũng nghĩ vậy sao? Hoàng đế vừa gọi chính là tục danh của Nam Vương, mà không phải gọi “Nam vương”, trong đó dường như có ý vị sâu xa riêng!

Mi mắt Nam Vương hơi giật, nhưng rất nhanh liền biến mất, suy đoán dụng ý của phụ hoàng...

“Phụ hoàng, nhi thần có một kiến nghị!” Lời nói vừa ra liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong điện, kể cả Trữ Thiên Kỳ.

“Nói xem!” Hoàng đế hơi ngồi thẳng người dậy.

“Dạ, nhi thần nghĩ, nếu thái tử đã lập, cũng nên phong vương cho Thất hoàng đệ!” Đây hẳn là đáp án mà phụ hoàng muốn nghe!

E rằng phụ hoàng còn có tâm tư khác! Vì thế hắn chỉ nói là phong vương, mà không dám nói Phong Bắc vương, bởi vì cả thiên hạ đều biết, phương Bắc chính là nơi bần cùng, gian khổ nhất của Thanh Lăng hoàng triều, hàng năm thiên tai không ngừng, bây giờ là giữa mùa hè, phương Bắc cũng vào mùa lũ lụt...

Phong vương? Trữ Thiên Kỳ khẽ chớp mắt, bây giờ chỉ còn lại đất phong phía Bắc, e rằng vốn là nơi mà hắn phải đến! Nếu số phận của hắn đã được xoay chuyển, vậy vùng đất phía Bắc kia nên để Thất hoàng đệ đi!

Trữ Thiên Kỳ tiến lên một bước cung kính nói:

“Phụ hoàng, Nam vương nói rất đúng, nhi thần tán thành, thần thỉnh phụ hoàng bỏ qua lỗi lầm của Thất đệ, phong đệ ấy làm Bắc Vương, quản lý toàn bộ phương Bắc, cũng để cho Thanh Lăng hoàng triều đủ 4 vị Vương Gia cai quản 4 phương!”

Cái gì? Bắc Vương? Chuyện này...

Các đại thần trong triều đều liếc mắt nhìn nhau, lòng thầm than, Bắc Vương... Ai, đây cũng là mệnh khổ của Thất hoàng tử!

“Phụ hoàng, nhi thần không tán thành sở tấu của Lục... Thái tử điện hạ, Thiên hạ ai chẳng biết Phương Bắc quanh năm thiên tai loạn lạc, bách tính lang thang không chỗ ở, hàng năm đều phải đợi tiếp tế từ triều đình, nếu như bây giờ cần phải chọn một người đi Bắc phương, vậy nhi thần nguyện ý đi thay! Thỉnh phụ hoàng phong nhi thần làm Bắc Vương, để Thất hoàng huynh được lưu lại kinh thành!” Trữ Thiên Khang từ ngoài điện đột nhiên chạy vào quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói.

“Bát hoàng đệ, ngươi thân đang mang tội, không chịu ngồi yên đợi phụ hoàng xử trí, chạy tới đây làm gì?” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt nói.

“Phụ hoàng, thỉnh ân chuẩn nhi thần làm Bắc Vương!” Bắc cảnh là nơi nào, hắn sao có thể để Thất cả chịu khổ chứ? Thẳng làm vua thua làm giặc, hắn cũng không lời nào để nói, thế nhưng hắn không thể để Thất ca đi Bắc cảnh được!

Hoàng đế vỗ lên Long ỷ một cái, tạo nên một âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng khiến cho đại điện trở nên tĩnh lặng không một tiếng động...

“Hộ bộ Trần đại nhân!”

“Có vi thần” Hộ bộ Trần đại nhân nhanh chóng ra khỏi hàng nói.

“Dân chúng Đông Nam Tây Bắc cảnh nhân khẩu nhiều ít ra sao? Hàng năm nộp thuế bao nhiêu? Bách tính sinh hoạt thế nào? Khí hậu ra sao? Nói lại cho trẫm nghe xem.” Hoàng đế ngồi dựa vào Long ỷ phân phó.

“Thần tuân mệnh! Đông cảnh, số nhân khẩu đăng ký khoảng hơn hai mươi vạn người, hàng năm nộp lên quốc khố một trăm năm mươi vạn lượng, bách tính an cư lạc nghiệp, bốn mùa mưa gió hài hòa, rất ít khi xảy ra thiên tai! Tây cảnh, nhân khẩu khoảng hai mươi ba vạn dân, hàng năm nộp lên quốc khố một trăm sáu mươi vạn lượng bạc, khí hậu tương tự như vùng phía Đông, thỉnh thoảng xảy ra ôn dịch, bách tính sinh hoạt bình thường! Nam cảnh, có hai mươi chín vạn nhân khẩu, hàng năm nộp quốc khố một trăm năm mươi vạn lượng bạc, vào mùa thu đông thỉnh thoảng xảy ra khô hạn, nhưng nhìn chung dân chúng sống bình thường an ổn. Về phần Bắc cảnh...” Trần đại nhân hơi dừng lại một chút rồi mới nói ra: “Vùng đất phong phía Bắc rộng lớn hơn nhiều so với ba vùng kia, còn có tuyến đường sông huyết mạch của Thanh Lăng hoàng triều, tuy nhiên tổng nhân khẩu chỉ có mười ba vạn người, mà cũng không phải là con số chính xác, bởi lẽ số người tử vong rất nhiều, số người mới sinh cũng không có quy luật, hàng năm quốc khố phải

xuất ra khoảng năm mươi vạn lượng bạc để tiếp tế cho nạn dân, chỉ cần có mưa lớn một chút, sông Thanh Lăng sẽ dâng nước lên, nhấn chìm toàn bộ nhà cửa ruộng đất của người dân. Những tháng còn lại là khô hạn kéo dài, cứ cách ba năm lại xảy ra ôn dịch một lần, người chết vô số... Đây chính là nơi nghèo khó nhất của Thanh Lăng hoàng triều, nhưng triều đình vẫn không có cách gì giải quyết triệt để, chỉ có thể hàng năm duy trì cứu tế không để bách tính bị chết đói!” Thanh âm của Trần đại nhân khiến cho cả đại điện lặng ngắt như tờ.

Thăng Lăng hoàng triều có 15 thành trì, tuy rằng không thể nói trù phú giàu có, nhưng cũng sẽ không đói nghèo tới mức cùng cực như vùng Bắc cảnh! Dù là phong cho Thất hoàng tử bất cứ tòa thành nào cũng tốt, còn hơn là phải đi Bắc phương xa xôi? Vùng Bắc cảnh này không phải là nơi người có thể ở được!

Có điều...Ai bảo Thất hoàng tử bại dưới tay Lục hoàng tử? Mà vùng Đông, Nam, Tây đều đã có Vương gia, chỉ còn thiếu mỗi phía Bắc!

“Phụ hoàng, xin người nghĩ lại...” Trữ Thiên Khang khẩn khoản cầu xin, phụ hoàng sẽ không thật sự dễ cho Thất hoàng huynh đi phương Bắc chứ?

“Phụ hoàng, nếu không thì người cứ cấp một tòa thành nào đó cho Thất hoàng đệ đi, bây giờ mà phong Thất hoàng đệ Bắc Vương, truyền ra ngoài, e rằng nhân tâm lại chỉ trích nhi thần có lòng hãm hại!” Trữ Thiên Kỳ liếc mắt nhìn thật sâu vào Tam vương, tại chuyển hướng về phía hoàng đế nói.

Tam Vương cảm giác được ánh nhìn của Trữ Thiên Kỳ, trong lòng cười khổ, đây không phải là Thái tử quyết định để Thất hoàng tử đi Bắc phương rồi hay sao? Nếu như bọn họ không chịu lên tiếng, sợ rằng sẽ đắc tội với Tần đế tương lai!

“Phụ hoàng, tuy nói Bắc phương gian khổ, nhưng địa giới rộng lớn, nhân khẩu lại ít, thiên tai mặc dù thường xuyên phát sinh nhưng... Phong Vương cũng không phải để đến vùng đất Phong hưởng phúc mua vui, Thất hoàng đệ nhân đức thiện lương, nói không chừng có thể cải thiện được tình hình phía Bắc.” Đông Vương tiến lên một bước nói.

“Phụ hoàng, những lời của Đông Vương cũng là suy nghĩ của nhi thần, thỉnh phụ hoàng minh xét!”

“Phụ hoàng...”

“Truyền thánh chỉ của trẫm, Phong Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp làm Bắc Vương, Thủy Bạng Tuyên là Bắc Vương phi, ba ngày sau khởi hành, triều đình hằng năm vẫn chi cho Bắc phương như cũ để cổ vũ Thất hoàng tử tận tâm thống trị tốt vùng đất Bắc, trẫm đặc biệt thưởng thêm cho Thất hoàng tử hai trăm vạn lượng bạc làm lộ phí! Khâm thử!”

“Phụ hoàng khai ân...Ba ngày?” Đây...Làm sao kịp chứ? Trữ Thiên Khang vừa nghe xong, trên khuôn mặt tuần tú liền trở nên lo lắng!

Trữ Thiên Kỳ có chút thất thần, nàng...bị lập làm Bắc Vương phi? Còn phải vội vàng chuẩn bị đi Bắc cảnh?

“Thiên Kỳ...”

“Có nhi thần!” Trữ Thiên Kỳ cũng không hiểu nổi cảm giác trong lòng mình lúc này, nghe phụ hoàng phong nàng làm Bắc phi, tâm trạng hần bồng trở nên nặng nề! Hần không phải nên hài lòng sao? Vì sao lại cảm thấy khó chịu như vậy?

“Người đi truyền thánh chỉ đi!” Hoàng đế sắc mặt bình tĩnh phân phó!

“Nhi thần tuân chỉ!” Trữ Thiên Kỳ lúc này một chút dễ chịu cũng khó có, đây rốt cuộc là vì sao? Chẳng phải nàng đối với hần chỉ là một quân cờ thôi sao, hiện tại nàng đã hoàn thành tốt giá trị của một quân cờ, vì sao hần lại không có cảm giác hài lòng?

“Trữ Thiên Khang phong làm Khang vương gia, chưởng quân bộ binh phụ giúp thái tử cai quản thiên hạ!” Mọi người chưa kịp cảm thán thay cho Thất hoàng tử thì hoàng thượng lại nói tiếp làm mọi người không khỏi tiếp tục cảm thán, thật là đồng mệnh không đồng nghiệp (cùng là hoàng tử nhưng số mệnh lại khác nhau)! Bắc hoàng tử không ngờ lại có thể có kết quả tốt như vậy, không những được ở lại kinh thành, còn chưởng quân bộ binh! Trái với Thất hoàng tử...Ai! Cưới một nữ nhân bị Lục hoàng tử vất bỏ không nói, còn phải đi đến phương Bắc xa xôi, cả đời e rằng cũng không có cơ hội trở lại kinh thành!

Hoàng đế dường như không để ý biến hóa trên mặt của các đại thần, trong lòng thầm than, Hợp nhi, phụ hoàng đã tận lực vì con. Giữ con lại kinh thành, con chắc chắn sẽ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thiên Kỳ, lâu ngày, hẳn nhất định sẽ nghĩ ra cách nhổ nó đi...

Bắc cảnh tuy bần cùng, cực khổ, nhưng con cũng là Vương Gia một phương, tất nhiên sẽ không bị ai làm khó dễ! Rời khỏi kinh thành, trời cao hoàng đế xa, con sẽ có được những ngày tháng tự do như mong muốn... Hy vọng, con có thể hiểu cho tấm lòng của phụ hoàng!

“Lưu công công, tuyên chiếu!”

“Dạ!” Lưu công công nâng chiếu thư lên, cao giọng nói: “Thái tử điện hạ tiếp chỉ!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tất cả mọi người trong điện đều đồng loạt quỳ xuống, yên lặng chờ đợi thánh chỉ!

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Trẫm tiếp nhận mệnh trời, tại vị bốn mươi năm, nay tuổi già sức yếu, chuyện quốc gia chính sự đã lực bất tòng tâm, hoàng tử Lục Thiên Kỳ là máu mủ ruột thịt của trẫm, lấy được nhân tâm, trời xanh phù hộ, nội ngoại văn võ bá quan quần thần cũng bỏ lão nhân dân hợp lực ủng hộ lên ngôi, nay bố cáo thiên hạ, lập làm thái tử! Mong ngày sau tâm cao trí rộng, gánh lấy trọng trách, tận tâm tận lực, duy trì giang sơn, an ủi muôn dân, phát huy nghiệp lớn! Lệnh cho ngày tám tháng bảy Thanh Lăng hoàng triều năm thứ 40 đăng cơ tân đế! Khâm thủ!”

Ngày tám tháng bảy? Chẳng phải chỉ một tháng nữa thôi sao?

Phủ Thất hoàng tử

Trữ Thiên Hợp bình tĩnh tiếp nhận thánh chỉ từ tay Trữ Thiên Kỳ, ôn hòa, lễ nghĩa nói: “Thần đệ chúc mừng điện hạ thăng sau đăng cơ, chỉ là ba ngày nữa thần đệ đã phải lên đường đi Bắc cảnh, e là chỉ có thể chúc mừng điện hạ tại đây thôi.”

Trữ Thiên Kỳ lúc này đang bồn chồn trong lòng... Hẳn biết nàng đang ở ngay trong phủ này! Hiện tại tất cả đều như ý hân, hẳn nên vui mừng chứ, không phải sao?

“Thái tử điện hạ?” Trữ Thiên Hợp nhìn bộ dạng Trữ Thiên Kỳ, lên tiếng gọi! Lục hoàng huynh... Nghĩ đến chuyện gì mà lại thất thần như vậy?

“À...Không, bản điện hạ đã biết, Thất hoàng đệ, a, không, nên gọi là Bắc vương, ba ngày có phải là không kịp chuẩn bị không? Có muốn bản điện hạ tấu với phụ hoàng dời lại sau ngày đăng cơ rồi đi không?” Vừa nói xong Trữ Thiên Kỳ liền hối hận, thánh chỉ là của phụ hoàng ban cho, nếu hẳn nói lời này ra, chẳng phải là công khai chống đối với phụ hoàng sao, chuyện này...

Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt mỉm cười: “Đa tạ thái tử điện hạ đã quan tâm, thần đệ vô cùng cảm kích, thái tử chỉ sau một tháng là phải cử hành lễ đăng cơ, thần đệ lần này đi tới phương Bắc cũng mất mười ngày nửa tháng, không dám làm phiền tới thái tử!”

“Vây...cũng được, mong Bắc vương gia thay ta cũng như Thanh Lăng hoàng triều dốc hết sức thống trị thật tốt bách tính Bắc phương!”

“Thần đệ nhất định sẽ tận lực!”

“Cáo từ!”

“Cung tiễn thái tử điện hạ!”

Nhìn Trữ Thiên Kỳ rời đi, Trữ Thiên Hợp khẽ hạ ánh mắt! Cũng tốt... Rời khỏi kinh thành có lẽ chính là con đường duy nhất của hẳn. Chỉ là, nàng khó khăn lắm mới tránh được một kiếp nạn, bây giờ phải theo hẳn đi Bắc cảnh?

“Chủ tử, tiểu thư đã tỉnh! Người có cần phải gấp tiểu thư không?” Cảnh Trúc từ bên ngoài tiến đến hỏi.

“Ừ, Cảnh Trúc, người đi chuẩn bị cho tốt, ba ngày sau chúng ta khởi hành đi Bắc phương, Thủy cô nương... được hoàng mệnh sắc lập Bắc Vương phi!”

“Chủ tử...” Cảnh Trúc trợn to mắt, nữ nhân kia? Là hoàng thượng ban cho Vương gia sao? Vương phi? Chuyện này...

“Cảnh Trúc!” Trữ Thiên Hợp giọng điệu trầm xuống.

“Dạ, Cảnh Trúc tuân mệnh!”

“Mặt khác, phân phó xuống dưới, nếu có bất kỳ ai muốn gặp Vương phi, đều phải thông báo để Vương phi định đoạt!” Ba ngày? Nội thương của nàng nếu điều dưỡng tốt thì không có gì trở ngại, thế nhưng phải rời khỏi kinh thành, nàng có chịu được hay không?

“Chuyện này...” Cảnh Trúc cắn môi “Dạ, Cảnh Trúc đã biết!” Thủy Băng Tuyền? Nữ nhân mang tiếng xấu khắp cả kinh thành? Làm sao có thể xứng đôi với chủ tử?

Lần này không biết có thật là nàng ta bị Lục hoàng tử hãm hại hay không?

Cảnh Trúc nhìn chủ tử rời đi, cắn răng giậm chân một cái... rồi cũng hậm hực chạy theo.

Thủy Băng Tuyền lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong một sương phòng trang nhã, thân thể nàng qua một đêm cũng không còn đau đớn như hôm qua nữa, nàng bây giờ đang đợi kết quả xử trí của hoàng đế!

Tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến khiến nàng mở mắt, xem ra rất nhanh thôi nàng sẽ biết được vận mệnh nào đang chờ đợi mình.

Trữ Thiên Hợp đến gần sương phòng, nhìn người đang nằm trên giường.

“Phụ hoàng đã hạ thánh chỉ.”

“À” Không nghĩ cũng biết!

“Ba ngày sau chúng ta khởi hành đi Bắc cảnh!”

“Ba ngày? Thủy Băng Tuyền biết nhất định sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng mà Bắc cảnh? Nghe đồn là khu vực nghèo khó nhất nước? Hơn nữa chỉ cho ba ngày chuẩn bị, ba ngày có thể làm cái gì chứ? Nội thương trong người nàng cũng chưa lành hẳn! Để nàng rời khỏi kinh thành?”

Dục vọng muốn giết người lại dâng lên càng mạnh, Thủy Băng Tuyền lúc này thật muốn ném một quả bom cho nổ tung cả kinh thành này quá! Chết tiệt...

“Nàng... nếu có yêu cầu gì đều có thể phân phó Cảnh Trúc, Cảnh An đi làm! Các nàng ấy rất có năng lực!” Từ đầu đến cuối, ánh mắt Trữ Thiên Hợp không hề nhìn vào Thủy Băng Tuyền, chỉ bình tĩnh như đang tự thuật.

“Chủ tử, tiểu... Vương phi, bên ngoài phủ có người tự xưng là Hương Hàn muốn cầu kiến, ngoài ra còn có thiếu gia của Giang phủ, Giang Dĩ Bác!” Cảnh An là một tỷ nữ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, tính cách trầm ổn.

Trữ Thiên Hợp nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, ý hỏi nàng có muốn gặp hay không?

“Mời bọn họ vào đây!” Thủy Băng Tuyền vừa nói xong, tức thì khiến cho Cảnh Trúc, Cảnh An trong mắt kinh ngạc.

“Sao? Không thể gặp khách ư?” Thủy Băng Tuyền nhìn sắc mặt của hai người bọn họ, khẽ nhếch ày!

“Ý Vương phi là mời hai vị đó vào sương phòng?” Cảnh An nhìn thoáng qua chủ tử, rồi lại hướng Thủy Băng Tuyền như muốn xác nhận!

“Không thể sao?”

Đương nhiên là không thể, người hiện tại đã là Vương phi, sao có thể tùy tiện mời nam nhân vào sương phòng? Cảnh An chần chờ không biết có nên nói những lời trong lòng ra hay không!

“Cảnh An, y như Vương phi phân phó mà làm!” Trữ Thiên Hợp đột nhiên lên tiếng càng khiến Cảnh An trợn to mắt, nhưng dù không cam lòng cũng đành đáp “Dạ, chủ tử!”

Giang Dĩ Bác ngồi ngay ngắn lại phòng khách, tựa như lơ đãng ngắm nhìn hoa viên đơn giản mà tinh tế trước mặt, thật ra bây giờ trong lòng hắn không hề có chút bình tĩnh nào, hắn vừa sợ gặp nàng, vừa khát khao muốn gặp nàng!

Hương Hàn đứng một bên, cũng mang một bộ dạng lo lắng, tiểu thư không biết giờ ra sao rồi? Đêm qua, nàng vừa đã thông huyết đạo liền chạy ngay tới Giang gia, không ngờ... không ngờ Giang Dĩ Bác lại không biết đi đâu, nàng chỉ có thể ở Đệ Nhị lâu chờ hắn.

Chuyện xảy ra tối qua, nàng cũng đã nghe nói qua, Trữ Thiên Kỳ thật đúng là đề tiện âm hiểm. Dám lợi dụng tiểu thư để hãm hại Thất hoàng tử nhằm đạt được mục đích của mình.

“Hai vị, Vương phi mời hai người tới sương phòng!” Lời Cảnh An vừa nói khiến lòng Giang Dĩ Bác trầm xuống, còn Hương Hàn vừa cả kinh lại vừa đau lòng thay cho tiểu thư!

Wương phi? Chuyện này...

Giang Dĩ Bác trong lòng buồn bã...

Trong lúc hai người còn đang giật mình, thì Cảnh Trúc cũng đang đánh giá họ. Người nữ thì nàng không biết, nhưng Giang thiếu gia, nàng hẳn nhiên phải biết rồi! Vương phi làm thế nào quen biết được Giang thiếu gia? Hai người này ở kinh thành có thể nói là cả đời cũng không thể có quan hệ gì với nhau.

Giang Dĩ Bác vừa vào phòng, ánh mắt đã rơi vào Thủy Băng Tuyền, thấy nàng nằm dựa trên giường, sắc mặt tái nhợt, hắn liền bước nhanh tới, đưa tay bắt mạch cho nàng, nghiên cứu một chút, hai hàng mi của hắn liền nhíu lại thành một đường thẳng. Nội thương? Hơn nữa còn rất nặng!

“Là Phong Cô Tình làm?” Tuy rằng hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng chắc chắn, khẳng định. Nội thương nặng như vậy... đôi con ngươi của Giang Dĩ Bác hiện lên vẻ lạnh giá! Một chút sát khí vừa lưu chuyển nơi đáy mắt hắn!

Thủy Băng Tuyền thần sắc tự nhiên cười: “Đây chẳng qua là chuyện đã định sẵn rồi!” Nàng biết rõ chuyện sẽ đến, nhưng lại bị chính sự tự tin của mình che mờ hai mắt!

“Tuyền nhi... xin lỗi!” Giang Dĩ Bác trầm ồ nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ ẩn hiện sự áy náy, thống khổ cùng tâm tình chờ đợi sự nổi giận của nàng...

“Giang Dĩ Bác, ngươi không cần tự trách mình!” Thủy Băng Tuyền đạm nhiên cười, nàng không trách hắn, là nàng làm khó hắn, đem hy vọng của mình đặt lên người khác chung quy chính là không thể được, nàng không phải là không biết? Cho nên nàng cũng không hề trách Trữ Hy! Trải qua lần này, nàng mới biết được, thì ra hiện thực lại tàn khốc như vậy, ví dụ như nàng phải tuân chỉ ba ngày sau rời khỏi kinh thành, đây cũng là hiện thực. Với tình cảnh hiện tại, nàng không có năng lực chống cự lại hiện thực, nên chỉ có thể khuất phục!

Nhưng mà...nàng tự nói với bản thân mình, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng cho phép mình chịu khuất phục, bởi lúc này nàng cần giữ lại mạng sống!

Một ngày nào đó, nàng sẽ dẫm nát toàn bộ bọn chúng dưới chân mình!

“Nàng...” Thực sự phải gả cho Trữ Thiên Hợp sao? Lời muốn hỏi đã lên tới miệng nhưng không thể nào thốt ra được.

Thủy Băng Tuyền cười tự giễu: “Giang Dĩ Bác, lần này là ta thua bởi chính bản thân mình! Ba ngày sau, ta phải rời khỏi kinh thành!” Một lần tự phụ, lại trở thành nỗi sỉ nhục cả đời của nàng! Nỗi đau này, nàng vĩnh viễn sẽ không quên.

Giang Dĩ Bác khẽ mấp máy môi, nhưng Thủy Băng Tuyền đã chặn lại những lời hắn muốn nói: “Cảm ơn ngươi, Giang Dĩ Bác, ta từng nói chúng ta là bằng hữu, mong rằng sau này còn cơ hội gặp lại!” Đây chính là thời đại vương quyền, Giang Dĩ Bác dù được cho là một nhân vật nổi bật, có sức ảnh hưởng lớn, cũng không thể đối đầu với vương quyền, vì thế dù giờ có hắn ở đây, cũng không thể làm gì giúp nàng được!

“Nàng còn có cơ hội!” Giang Dĩ Bác đột nhiên nói ra.

Thủy Băng Tuyền hơi hạ mi, nàng đương nhiên biết Giang Dĩ Bác đang nói cái gì!

“Vô dụng thôi, Giang Dĩ Bác, những gì người đang nghĩ, ta cũng đã nghĩ qua, tối hôm qua ta là cố gắng níu kéo đòi Thất hoàng tử chịu trách nhiệm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu như lúc này lại dùng đạo thánh chỉ của Trương gia, tuy cũng có thể khiến cho hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng...Đạo thánh chỉ đó chỉ có thể khiến hoàng thượng thu hồi lại mệnh lệnh, không thể cứu ta lần thứ hai, hoàng thượng sẽ không cho phép ta được tự do.” Nếu như lần này nàng không chịu gả, như vậy đối với hoàng thất mà nói chính là khiêu khích...

Đôi mắt Giang Dĩ Bác tối sầm lại, quan tâm ắt loạn! Là hấn thất thời hồ đồ rồi! Tài trí của nàng không hề thua kém hấn! Tình hình hiện tại e rằng là kết quả mọi nỗ lực của nàng! Nếu như nàng còn không gả cho Trữ Thiên Hợp, đương kim hoàng thượng tuyệt đối không để nàng sống!

Thủy Băng Tuyền nhìn Hương Hàn, nói: “Hương Hàn, thương thế của người không sao chứ?” Một chương của Phong Cô Tình khiến nàng đau đớn đến cùng cực như vậy, mà Hương Hàn tối qua cũng chịu một chương của hấn!

Hương Hàn bưng một chén trà nóng đến, cẩn thận nâng nàng dậy: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ không sao, nào, người uống chút trà đi!” Đêm qua, không cần nghĩ cũng biết là nguy hiểm cỡ nào! Mà tiểu thư còn bị trọng thương nữa.

“Hương Hàn, ba ngày sau, ta phải rời kinh thành đi Bắc cảnh, người có bằng lòng theo ta không?” Ở chỗ này, ngoại trừ Hương Hàn ra, nàng cũng không vướng bận ai nữa!

“Tiểu thư, chỉ cần người còn muốn Hương Hàn, Hương Hàn sẽ không rời tiểu thư!” Nàng đã thật sự xem tiểu thư là chủ nhân, tính mệnh nàng cũng giao cho tiểu thư.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười: “Được, như vậy, Hương Hàn, bây giờ ta cũng nói rõ cho người biết, khuất phục hôm nay chỉ là tạm thời!”

“Hương Hàn luôn tin tưởng tiểu thư!”

Giang Dĩ Bác nhìn người con gái nằm trên giường nhưng lại tản ra thứ hào quang rực rỡ, lòng dần khôi phục lại sự tĩnh lặng!

“Tuyền nhi, Bắc cảnh tuy là nơi nghèo khó, nhưng Giang gia cũng có cơ sở ở đó, nếu nàng cần gì cứ nói ra, ta nhất định sẽ giúp nàng.” Giang Dĩ Bác nghiêm túc nói.

Ánh mắt Thủy Băng Tuyền bỗng lóe lên cái gì đó, nhìn thật sâu vào Giang Dĩ Bác: “Giang Dĩ Bác, người có từng nghĩ tới việc đưa Giang gia trở thành thiên hạ đệ nhất gia chưa?” Giang gia hẳn nhiên là đứng đầu của ngũ đại thế gia ở kinh thành, thế nhưng thiên hạ rộng lớn, thế lực, tiền tài...vĩnh viễn cũng không có cái gọi là đệ nhất, thế nhưng... Nàng hôm nay chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt! Mà Giang Dĩ Bác chắc chắn sẽ là một đối tác vô cùng tốt! Nàng không ngại dưng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng mà nàng muốn tiết kiệm thời gian! Hợp tác với Giang Dĩ Bác, nàng không chỉ có Giang gia hậu thuẫn mà còn có một đồng minh ngang tài ngang sức có thể theo kịp bước chân nàng! Chuyện có lợi như vậy sao lại không làm chứ?

Giang Dĩ Bác yên lặng cùng Thủy Băng Tuyền đối diện, lòng sôi trào nhiệt huyết, nữ tử như vậy mới có thể đứng cạnh hấn cùng ngạo nghễ nhìn xuống thế gian!

“Được!”

Hai người nhìn nhau cười! Họ dường như hiểu người đối diện tựa như tri kỷ nhiều năm! Đều là người thông minh tuyệt đỉnh, đều là người không bao giờ chịu khuất phục! Kết hợp với nhau sẽ làm rung chuyển cả thiên hạ!

.....

“Chủ tử, Giang thiếu gia đã rời đi, nhưng nữ tử kia thì ở lại, nghe nói là nha hoàn thiếp thân của Vương phi!” Cảnh Trúc vẫn luôn ở bên ngoài nghe ngóng, đợi đến lúc Giang Dĩ Bác đi rồi mới tiến vào thư phòng bẩm báo.

“Cảnh Trúc, sau này chuyện của Vương phi, người cùng Cảnh An không được nhúng tay vào, cũng không cần phải bẩm báo với ta, tất cả đều nghe theo an bài của Vương phi!” Nữ tử như nàng có thể hiểu được mình cần phải làm gì! Sẽ không liều lĩnh làm vậy!

“Chủ tử...” Cảnh Trúc, Cảnh An hai người kinh ngạc mở lớn miệng, Vương phi là do đích thân hoàng thượng phong, trong phủ chỉ có mình chủ tử mới có thể quản chế được nàng ta, nhưng bây giờ chủ tử lại tỏ vẻ không quan tâm, đây chẳng phải là khiến Vương phi lại càng đắc ý kiêu ngạo sao?

“Chủ tử, Bát hoàng tử uống rượu say.” Một gã hạ nhân chạy vào bẩm báo.

Đôi mắt đẹp của Trữ Thiên Hợp nổi lên một tầng sầu lo...

“Các người cắt ngay cho ta...Cút ngay... Uống...Rượu...” Trữ Thiên Khang say khướt, quát tháo rồi đẩy bọn hạ nhân đang đỡ người hắn ra.

“Bát đệ, các người lui xuống trước đi!” Không nhìn phòng khách đã bị đập phá tan tành, Trữ Thiên Hợp đỡ lấy người đang nghiêng ngả ngã ngã, phân phó: “Cảnh An, giúp ta đưa Bát hoàng tử vào phòng trong, Cảnh Trúc, chuẩn bị nước nóng.” Ai...

“Dạ, chủ tử!”

Cảnh An nhanh chóng bước lên nâng Trữ Thiên Khang dậy!

.....

Thật vất vả mới cho người trên giường uống xong chén canh giải rượu, nhìn Trữ Thiên Khang đã an tĩnh, Trữ Thiên Kỳ than nhẹ một tiếng: “Bát đệ, đệ cần gì phải khổ như vậy? Ta trước nay chưa hề có dã tâm làm hoàng đế, như bây giờ đối với ta mà nói, chính là kết quả tốt nhất, trên cõi đời này, ta cũng không hề lưu luyến gì nữa, có lẽ không có ta, đệ mới chịu suy nghĩ cho bản thân mình, đừng vì ta mà buộc chính mình phải dằn vặt đau khổ như vậy!

Ngồi một bên lặng lẽ nhìn gương mặt của Trữ Thiên Khang, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh lần đầu tiên hắn gặp Bát hoàng đệ... Hắn ở trong cung, vẫn luôn lạnh lùng, xa cách với mọi người, ngoại trừ cung nữ, thái giám, thỉnh thoảng gặp phụ hoàng, còn có hận ý sâu sắc của “Người” đó, hắn thật sự rất ít khi tiếp xúc với người khác!

Năm ấy hắn bảy tuổi, ngẫu nhiên làm sai chuyện, sợ bị hoàng phi trách phạt nên trong lúc vô ý chạy đến chỗ của Bát hoàng đệ... Cứ như vậy, hai đứa trẻ choai choai, không phân biệt thân phận lớn nhỏ cùng vui đùa bên nhau. Kể từ đó, bát hoàng đệ thường xuyên len lút đến tìm hắn, cũng nhiều lần len lút đưa hắn ra ngoài cung chơi... Bát hoàng đệ ham chơi, hắn lại trầm lặng... theo lý mà nói, hai người bọn hắn vốn không thể qua lại thân quen được, nhưng mà ở tại hoàng cung, giữa họ lại có mối quan hệ đơn thuần như vậy thật là hiếm có.. Mỗi lần bát hoàng đệ nói hươu nói vượn, hắn đều lẳng lặng lắng nghe rồi đạm nhiên cười...Thời gian đó không chỉ là quãng thời gian hạnh phúc nhất của hắn, mà cũng là thời gian hạnh phúc của Bát hoàng đệ.

Thấm thoát, bọn họ đã không còn là những đứa trẻ như trước! Cũng không biết từ lúc nào bát hoàng đệ lại luôn đứng chắn ngang trước, che chở cho hắn... Là vô số lần hắn bị “người đó” trừng phạt, thương tích đầy mình? Là lúc các thái y đều nói hắn sẽ không sống nổi bao lâu? Hay là lúc mà hắn thống khổ bất lực đến tận cùng?

Bát hoàng đệ không biết từ lúc nào lại từ từ thay đổi, không ham chơi như trước, lại càng chăm chú, nỗ lực hơn...Hắn sau này mới biết được Bát đệ làm vậy chỉ vì muốn bảo vệ hắn...

Bây giờ tất cả đều kết thúc, có thể rời kinh thành, nhìn ngắm thế giới bên ngoài, cũng không uổng phí hắn đã tới cõi đời này!

Thế nhưng cuộc đời của Bát hoàng đệ bây giờ mới bắt đầu, không nên lãng phí toàn bộ tâm tư lên người hắn, như vậy thật không đáng. Huống hồ tương lai phía trước của hắn thế nào ngay hắn cũng không nói trước được.

.....

Ỗ Lê lâu

“Chủ tử, Giang Di Bác ra cái giá rất lớn, muốn mua đầu người của Vô Tình Các, chuyện này...” Chiến Nhất nhìn chủ tử nằm trên giường, sắc mặt ngưng trọng nói, hiện nay trên giang hồ, kẻ có bản lĩnh cũng không

ít, Giang Dĩ Bác lại ra phần thưởng kếp xù như vậy, ắt sẽ có mãnh phu giang hồ liều mạng mà xông vào. Chủ tử lại đang trọng thương!

“Giang Dĩ Bác...” Phong Cô Tình sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ngực quần vải trắng, suy yếu nằm tựa trên giường, tuy rằng không đâm trúng tim, nhưng nằng ra tay ngoan độc, cũng khiến hần phải nằm dưỡng thương trên giường.

Nghĩ đến nằng... Trong lòng hần lại dâng lên đau đớn...

Nằng ba ngày sau phải theo Trữ Thiên Hợp rời khỏi kinh thành, đi tới Bắc cảnh!

Còn ông ta...cuối cùng cũng đã đến được nơi đó như ý nguyện!

“Chủ tử...” Chiến nhất nhìn sắc mặt của chủ tử, cũng cảm thấy sốt ruột trong lòng, chủ tử đêm qua thụ thương trở về khiến bọn hần sợ đến nổi tim muốn nhảy cả ra ngoài. Ai có thể đâm chủ tử được chứ? Hần luôn thắc mắc trong lòng!

Mà từ sáng sớm nay, giang hồ lại truyền ra một tin tức chấn động! Giang Dĩ Bác công nhiên khiêu chiến chủ tử! Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Bán mạng? Mua mạng? Giang Dĩ Bác muốn người của ta, cũng phải xem hần có khả năng này không!” Phong Cô Tình lạnh lùng cười, lúc này Giang Dĩ Bác hần cũng không dễ chịu nhỉ?

“Chủ tử, nhưng người bây giờ đang bị thương, thuộc hạ kiến nghị người về Vô Tình Các dưỡng thương, ở đây dù sao cũng là kinh thành, lỡ như...” Lỡ như Giang Dĩ Bác tra ra được chỗ này, hậu quả thật là không dám nghĩ đến!

“Giang Dĩ Bác muốn đối phó với Vô Tình Các cũng chỉ có thể mượn thế lực trong giang hồ, mà người trong giang hồ sẽ không đến kinh thành chém giết đâu! Hiện tại Giang Dĩ Bác muốn đối phó cũng không phải là ta.” Mà là Vân gia cùng Trữ Thiên Kỳ! Phong Cô Tình nhếch môi hiện lên ý cười mỉa hoặc nhưng lại lãnh khốc! Hần vốn là kẻ làm nghề bán mạng, Giang Dĩ Bác còn muốn mua mạng hần? Vậy cũng phải xem có kẻ nào có khả năng này không!

“Chủ tử, thuộc hạ đã làm giống như lời người phân phó.” Ý Hồng đẩy cửa tiến vào cung kính nói.

“Tốt, Giang Dĩ Bác, tam khối kỳ ngọc nay đều ở tại Giang gia, việc này cũng sẽ gây cho hần không ít phiền phức!” Phong Cô Tình lạnh lùng nói.

“Phủ Thất hoàng tử có tin tức gì không?”

“Hồi bẩm chủ tử, phủ Thất hoàng tử không có bất cứ chuyện gì khác lạ, hoàng thượng hạ chỉ phong Thủy Băng Tuyền làm Bắc Vương phi, thế nhưng hoàng thượng lại không làm chủ hôn cho bọn họ, chỉ là cứ như vậy hạ chỉ để bọn họ ba ngày sau khởi hành, Trương lão thừa tướng cầu kiến bị hoàng thượng cự tuyệt! Giang Dĩ Bác vừa từ phủ đi ra, Hương Hàn ở lại đó! Thủy phủ nghe được tin tức của Thủy Băng Tuyền cũng cực kỳ khiếp sợ! Mặt khác, như chủ tử dự đoán, có rất nhiều thế lực cũng đang giám sát chặt chẽ phủ Thất hoàng tử.”

“Vân gia thì sao?” Vân Tại Viễn chắc không phải là không đoán trước được Giang Dĩ Bác sau khi tỉnh lại nhất định sẽ động đến Vân Gia chứ?

“Vân Gia không hề có bất kỳ động tĩnh gì!”

“Tiếp tục giám sát chặt!”

“Dạ...”

.....

“Ông nội, tại sao lại như vậy?” Trương Quang Duệ lo lắng nhìn Trương lão gia trầm mặc.

“Duệ nhi... Việc này ông nội cũng không có cách nào!” Lão thái gia vỗ về chòm râu nói. Chuyện ông ta lo lắng rốt cuộc đã xảy ra!

Yến tiệc hôm qua, quả thật là một hồi mưa gió giông bão...

“Ông nội, chúng ta không phải còn có một đạo thánh chỉ sao? Hoàng thượng vì sao không chịu gặp người chứ?” Chuyện bất ngờ xảy ra khiến Trương Quang Duệ gấp đến mất đi lý trí. Tuyền nhi sao lại ở trong hậu cung? Lại còn cùng với Thất hoàng tử...

“Duệ nhi, việc này đã không thể vãn hồi lại được.” Lão thái gia thở dài nói. Hoàng thượng không gặp ông ta tất nhiên là muốn cho Trương phủ một bậc thang leo xuống, tứ hôn cho Tuyền nhi đã là nể mặt Trương phủ rồi.

“Vì sao? Lễ nào hoàng thượng không chịu tuân theo thánh chỉ?” Trương Quang Duệ lúc này chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là ngăn cản Tuyền nhi đi Bắc cảnh. Ngăn cản Tuyền nhi trở thành Bắc Vương phi!

“Thánh chỉ hoàng thượng nhất định sẽ tuân thủ, thế nhưng giải trừ hôn ước rồi thì Tuyền nhi tức khắc sẽ mất mạng, hoàng thượng sẽ không để con bé sống!” Tuyền nhi đã giẫm phải một chỗ nhạy cảm của hoàng thất!

“Cái gì?” Trương Quang Duệ ngã ngồi trên ghế, sắc mặt khó coi.

“Duệ nhi, quên Tuyền nhi đi, con bé bây giờ đã là Bắc Vương phi, ba ngày sau phải lên đường cùng Bắc Vương gia đi Bắc phương!” Ông ta từng gặp qua Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp, đáng vẻ anh tuấn, chỉ là...

Đây có lẽ là số trời đã định! Mong Bắc Vương gia là một phu quân tốt mà Tuyền nhi có thể giao phó chung thân cả đời!

57. Q.2 - Chương 57: Rời Kinh Đi Bắc Cảnh

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền được Hương Hàn đỡ xuống xe ngựa, ngẩng đầu lên nhìn tấm bảng hiệu đề Thủy phủ, lòng có chút cảm thán, nàng vốn nghĩ mình sẽ trụ lại Thủy phủ một thời gian dài. Từ khi tới nơi này nàng đã ở trong Thủy phủ, lần này lại quay về sau khi được gả đi, đột nhiên có một cảm giác khác lạ nảy sinh trong lòng.

“Tiểu thư!” Hương Hàn muốn tiến lên đỡ nàng.

Nhưng Thủy Băng Tuyền lắc đầu, thân thể của nàng đã không cần người dìu nữa rồi, nàng đã không còn suy yếu đến mức như vậy!

Thủy Toa Lâm vội vã đi vào Đông viện, thấy đúng là Thủy Băng Tuyền đang ngồi ngơ ngẩn trong lương đình thì đột nhiên đỡ người ra...Bước chân cũng dừng lại, đứng yên tại chỗ nhìn người đang xuất thần, nữ nhi này, trước đây ông ta thực sự không hiểu được, đến bây giờ đã trưởng thành, ông ta lại càng không hiểu thấu!

Đứa trẻ này từ nhỏ đã có hôn ước cùng với người trong hoàng thất, rồi bị từ hôn, khiến ấu thân ... Bây giờ chỉ trong một đêm, lại trở thành Bắc Vương phi!

Ông ta là phụ thân của nàng, nhưng lại là người cuối cùng được biết! Nàng muốn gì? Cần gì? Ông ta trước giờ chưa bao giờ để tâm!

Lần này nàng gả cho Bắc Vương, trong lòng ông ta đương nhiên hiểu rõ ẩn tình bên trong, nhưng việc đã đến nước này, ông ta không thể hỏi nguyên nhân rõ ràng được.

Tinh tế đánh giá nữ nhi mà cho tới bây giờ ông ta chưa hề để mắt tới, Thủy Toa Lâm đột nhiên có cảm giác không chân thật tựa như mộng ảo, rõ ràng là máu mủ tình thâm, nhưng lại lạnh nhạt tựa người đứng nước lã! Mía mai thay, trào phúng thay!

“Tuyền nhi...” Cả đời ông ta rốt cuộc là theo đuổi cái gì đây? Danh lợi? Quyền thế? Hay tiền tài? Những thứ này chính là thứ ông ta chấp nhất suốt đời. Nhưng duy chỉ có tình thân là ông ta chưa từng theo đuổi. Nữ nhi của mình khi nào gả đi, vì cái gì phải gả đi, ông ta là phụ thân mà không hề biết đến.

Thủy Băng Tuyền quay đầu nhìn Thủy Toa Lâm đang đứng cách đó không xa, đối với việc Thủy Băng Tuyền nàng phải rời đi, trong lòng ông ta không phải rất vui vẻ sao?

“Ta ngày mai phải đi Bắc cảnh, nếu như có thể, việc thờ cúng mẹ ta sau này, mong ông có thể phân phó bọn hạ nhân để bọn chúng không quên mất.” Nếu Trương Thanh Thanh còn sống, thấy nàng thành thân, bà hẳn sẽ rất vui mừng!

Thủy lão gia nghe được lời Thủy Băng Tuyền nói, trong lòng không khỏi hổ thẹn!

“Vùng đất phía Bắc vô cùng nghèo khó, con... Lúc mới tới sẽ có chút không quen, con nên chuẩn bị tâm lý trước, tuy nói con sẽ không phải trải qua những tháng ngày nghèo khó, nhưng nói chung cũng không thể so sánh với kinh thành!” Đứa trẻ này vẫn luôn sống ở chốn phồn hoa, nay đột nhiên phải đi đến một nơi xa lạ, dù là ai cũng không thể chắc chắn là quen được, huống chi lại là Tuyền nhi?

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười nhàn nhạt vì những lời của Thủy lão gia vừa rồi! Từ khi nào nàng cùng Thủy lão gia có thể bình tĩnh, hòa khí nói chuyện như vậy?

“Đồng ý này, con muốn xử lý thế nào thì cứ làm như vậy đi!” Trương Thanh Thanh đã ra đi, nay Tuyền nhi cũng đi, Đồng ý to như vậy thoảng chốc sẽ không một bóng người.

Ngồi xuống đối diện với Thủy Băng Tuyền, trong mắt Thủy Toa Lâm hiện ra một tia phức tạp, đây là lần đầu tiên ông ta cùng với nữ nhi của mình nói chuyện trong hòa khí như vậy!

Từ trong ngực áo rút ra một sấp ngân phiếu: “Tuyền nhi, số ngân phiếu này, con hãy mang theo!” Ban đầu ông ta vốn nghĩ chỉ cần có thể gả nữ nhi này ra ngoài, ông ta cũng không tiếc cấp thêm tiền tài cho nhà trai. Nhưng đột nhiên trong một đêm, đứa con gái này đã thực sự gả đi! Ông ta cái gì cũng chưa kịp làm, cũng không hề chuẩn bị chút đồ cưới nào. Lòng ông ta thẳng thốt hiện lên một tia hổ thẹn!

Thủy Băng Tuyền thấy tập ngân phiếu trên bàn, trong đầu bỗng hiện lên một tia sáng...

“Ngân phiếu này có phải xem như là của hồi môn của ta không?” Bắc cảnh, quanh năm thiên tai không ngừng, bách tính khó khăn... Nếu như nàng muốn đứng lên từ nơi đó, như vậy thứ đầu tiên nàng cần có chính là cái này? Có như thế mới có thể khiến cho bách tính Bắc cảnh đều biết đến nàng.

“Đường đi xa xôi, mang theo của cải không tiện lắm, mang theo ngân phiếu sẽ thực dụng hơn.” Thủy lão gia vừa nói vừa đẩy ngân phiếu về phía nàng.

Thủy Băng Tuyền cầm lấy sấp ngân phiếu, lật ra xem, trong mắt thoảng hiện lên vẻ kinh ngạc, đây... Thủy lão gia hôm nay có thái độ thật khác thường!

“Mười vạn lượng?” Thủy phủ rốt cuộc cũng coi như là đại phú gia, ra tay một cái là mười vạn lượng, Thủy lão gia này cũng thật là hào phóng.

“Trong khoảng thời gian ngắn, cha chỉ đổi được mười vạn lượng ngân phiếu này thôi.” Ông ta không nói cho nàng biết, mười vạn lượng này là số tiền lớn nhất mà Thủy phủ có thể xuất ra rồi.

Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn Thủy lão gia, thấy trong mắt ông ta còn lưu lại tia hổ thẹn, lòng thầm than một tiếng! Con người, chỉ đợi đến lúc quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra lúc mình theo đuổi thứ mà mình cho là khát vọng cả đời thì cũng là lúc mình đánh mất đi những thứ quan trọng vốn có.

“Thủy gia cũng có làm được liệu phải không?” Theo như nàng biết, Thủy phủ đại thiếu gia từ khi học thành tài về thì luôn ở bên ngoài theo đuổi việc làm ăn này. Thủy phủ trước kia vốn không có buôn bán dược liệu, nhưng nghe nói đại ca của Thủy Băng Tuyền bá sự học y, sau mới bắt đầu buôn bán thuốc, nhưng việc làm ăn cũng không mấy khả quan, bởi vì gia tộc lớn mạnh về dược liệu chính là Phương gia, cũng là thế gia đứng thứ ba trong ngũ đại thế gia ở kinh thành. Cùng cạnh tranh với những cửa hàng của Phương gia, việc buôn bán dược liệu của Thủy gia quả thực rất gian nan.

“A.... Đại ca con học y, nó muốn thử làm, ta cũng chỉ có thể đồng ý.” Ông ta ngay từ đầu đã biết việc buôn bán dược liệu sẽ không có khả năng, nhưng mà trưởng tử đã kiên trì, ông ta cũng đành để cho hắn va vấp với đời!

Con người của Thủy Băng Tuyền chợt lóe, tinh quang sáng rực, chăm chú nhìn Thủy lão gia, mười vạn lượng... Ha ha, vậy tốt hơn nàng nên trả nó về lại!

Đem sắp ngân phiếu trong tay đẩy trở lại: “Như vậy đi, cha, người mang mười vạn ngân phiếu này, toàn bộ đổi thành được liệu chỗ đại ca đi.”

Được liệu giá trị mười vạn lượng, số đầu tư này quả cũng không nhỏ, nhưng mà đến lúc thu hồi lại thì mười vạn lượng này không thể so sánh được!

“Cái gì? Đổi thành được liệu? Vì sao?” Thủy lão gia mở lớn mắt nhìn Thủy Băng Tuyền.

“Cha, mười vạn lượng này người đã cho con làm của hồi môn, như vậy con muốn lấy được liệu thay thế, người bảo đại ca trong vòng nửa tháng chuẩn bị cho tốt, rồi trực tiếp vận chuyển đến Bắc cảnh.”

“Tuyền nhi? Chuyện này...”

“Cha hãy nói với đại ca, nếu như huynh ấy thực sự muốn theo đuổi việc buôn bán được liệu này, thì hãy tận lực mang được liệu tốt nhất đến cho con, nhớ kỹ, phải là những loại thuốc tốt nhất, chủ yếu trị các chứng bệnh do ôn dịch, các chứng liên quan đến hô hấp, bệnh về phổi và một số thuốc thường dùng khác. Không được làm giả bất cứ thứ gì!” Trong đầu Thủy Băng Tuyền nhanh chóng tính toán, mười vạn lượng được liệu đủ giúp nàng kiếm được tiền tài không đếm xuể.

Mà Bắc cảnh, cũng chính là nơi Thủy Băng Tuyền nàng đứng lên!

“Tuyền nhi, mười vạn được liệu? Con muốn làm gì?” Nhìn tinh quang trong mắt Thủy Băng Tuyền, Thủy lão gia nghi hoặc hỏi.

“Đến lúc đó đại ca tự khắc biết, được rồi, cha, đây là chuyện bí mật, chỉ cần theo ý con làm là được” Thủy Băng Tuyền mỉm cười nói!

Thủy lão gia nhìn nữ nhi ngồi đối diện mình, đột nhiên một cảm giác thất bại nảy sinh trong lòng, ông ta chưa từng chú ý đến đứa con gái này, cho đến bây giờ chính mình mới phát hiện, thì ra ông ta không hiểu chút gì về nữ nhi của mình!

“Tiểu thư, thu dọn xong rồi!” Hương Hàn chỉ huy hai hạ nhân, chuyển đồ vật này nọ ra ngoài.

“Được rồi, cha, nhớ kỹ, đồ cưới của con để đại ca chuẩn bị, trong vòng nửa tháng nhất thiết phải chuyển đến Bắc cảnh!” Thủy Băng Tuyền đứng dậy hướng phía cửa bước đi, nhưng đi được vài bước, trong lòng hơi chần chừ rồi bỗng dừng lại, quay đầu nhìn lại Thủy lão gia không biết lúc này đang nghĩ cái gì mà đứng thất thần. Nàng nở nụ cười, nụ cười tỏa ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

“Cha, nếu mẹ biết được, người hẳn sẽ rất hài lòng, mà con, cũng rất vui mừng, thực sự cảm tạ!” Nàng đối với Thủy lão gia này đã từng thực sự không thềm ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng hiện tại, nàng lại phát giác, thì ra, con người có đôi khi bất đắc dĩ phải khuất phục trước hiện thực tàn nhẫn!

Thủy Toa Lâm nhìn đứa con gái của mình tươi cười như hoa thì giật mình kinh ngạc... Đây có lẽ là lần đầu tiên Tuyền nhi trong trí nhớ của kẻ làm phụ thân như ông ta nở nụ cười rạng rỡ đến như vậy! Trên sống mũi bỗng có chút cay cay, chua xót! Thì ra Tuyền nhi lại dễ thân cận như vậy, dễ đến nỗi ông ta không nói nên lời!

Đã qua nhiều năm như vậy, nhưng trong mắt ông ta chưa từng có đứa con gái này, hành động ngày hôm nay đại thể cũng xuất phát từ nỗi hổ thẹn trong lòng, nhưng lại thu được kết quả này thật khiến Thủy Toa Lâm lòng cười chua xót! Giờ khắc này đây, ông ta đột nhiên ước ao được cùng Tuyền nhi chung sống hòa thuận, vui vẻ.

Ngồi lên xe ngựa, Thủy Băng Tuyền thả tấm rèm trong tay xuống, lên tiếng: “Đi thôi!” Thủy phủ, không biết bao giờ mới có thể trở lại!

“Tuyền nhi...” Thủy lão gia từ trong chạy ra ngoài. Ông ta dừng lại dưới những bậc thang, hét lên: “Tuyền nhi...Đừng quên, Thủy phủ chính là nhà của con, con còn có cha!”

Thủy Băng Tuyền xốc tấm rèm xe lên, nhìn người ở xa xa, trên mái tóc đã điểm sương trắng, nàng khẽ gạt đầu! Trong lòng nàng đột nhiên trôi lên một ý niệm, nếu như ngay từ đầu, nàng không chăm chăm giữ

mình, không hề liếc mắt nhìn xung quanh, mà là nỗ lực giúp cho Trương Thanh Thanh giải trừ khúc mắt, cải thiện những ngăn cách giữa bà cùng Thủy Toa Lâm thì có phải bây giờ đứng ở đây tiền nàng sẽ còn có thêm một người nữa không?

Nghĩ tới đây, Thủy Băng Tuyền bỗng cảm thấy mờ mịt... Khi tâm tình khác nhau, thì nhìn người, nhìn thế sự cũng sẽ không giống nhau! Như vậy... Nhìn lại chính mình thì sao? Dùng tâm tình lúc này quay đầu nhìn lại những gì nàng từng trải qua, có nên chăng?

Theo xe ngựa lắc lư lay động, trong mắt Thủy Băng Tuyền lần đầu tiên hiện lên tia mờ mịt không rõ...

Vân Tại Viễn một thân cẩm y ngồi trong sương phòng của Đệ nhị lâu, trong tay vân vê chén trà, tuy sắc mặt bình tĩnh nhưng cũng không che dấu nỗi tâm lo lắng của hần lúc này!

Bọn họ có đến không? Hần làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Đang lúc nghĩ ngợi xuất thần, bên tai bỗng truyền đến tiếng đập cửa, trên mặt Vân Tại Viễn hiện lên tia kinh hãi (kinh ngạc+vui mừng), nhảy dựng lên, nhanh chóng tới mở cửa...

“Quang Duệ, người đến rồi, nào, mau vào đi!” Thấy bên ngoài là Trương Quang Duệ, Vân Tại Viễn vô cùng mừng rỡ!

Trên trán Trương Quang Duệ tựa hồ có chút tối tăm! Hần không nói lời nào, chỉ thản nhiên bước vào phòng, ngồi vào vị trí lão vị (lão: lão già, bậc cao niên, lão vị tử: vị trí cao, chỗ cao, theo mình hiểu là vậy).

Hần bây giờ cũng không hiểu rõ lòng mình tốt cùng là muốn cái gì? Hần muốn lấy Tuyền nhi, là bởi vì hần muốn biết nàng, hiểu nàng! Thế nhưng, vào lúc hần quyết tâm bàn chuyện hôn nhân cũng là lúc Tuyền nhi thật sự lập gia đình, nàng gả cho Thất hoàng tử, cấp bách như vậy, đột ngột như vậy! Thậm chí cũng không để cho hần chút chuẩn bị tâm lý nào! Cho nên trong ngày thành thân đó tâm tình của hần không thể nào khá nổi!

Hần từ nhỏ đến lớn, làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, không hề gặp chút trắc trở, cũng không có chuyện gì khiến hần không vừa ý! Thế nhưng một đêm đó, hần đột nhiên phát hiện, thì ra hần chẳng là gì cả! Nếu như hần mang một họ nào khác, không phải họ Trương, như vậy hần còn lại gì đây? Cái gì cũng không có!

Hần chưa từng nghĩ tới chuyện vào triều làm quan, đền đáp triều đình, bởi vì hần đã thấy phụ thân thống khổ từng ngày, thế nhưng cho tới bây giờ hần chưa từng nghĩ tới hần sống những tháng ngày có tiền bạc, thân phận, địa vị là nhờ ông nội cùng phụ thân dùng những cái giá rất đắt đổi lại. Những thứ hần ăn, mặc, dùng đều là do ông nội và phụ thân nỗ lực mà có...

“Quang Duệ, ta còn tưởng người sẽ không đến? Nào, uống trà đi!” Vân Tại Viễn khách khí mời trà.

Trương Quang Duệ tiếp nhận chén trà, nhìn thoáng qua Vân Tại Viễn, rồi lại nhìn chén trà trong tay...

“Tham kiến thái tử, thái tử diện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Thanh âm dưới lầu truyền lên khiến trong mắt Vân Tại Viễn hiện lên tia vui vẻ, là Trữ Thiên Kỳ tới!

Trương Quang Duệ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cảm thấy đắng chát trong cổ!

Rất nhanh, Trữ Thiên Kỳ, không nay đã là thái tử, liền có mặt trong sương phòng.

“Thái tử diện hạ trăm việc bọn bề còn có thể tới đây, thực khiến Quang Duệ kinh ngạc!” Không đợi Vân Tại Viễn kịp đi ra, Trương Quang Duệ từ lúc vào phòng vẫn chưa hề nói gì lại đột nhiên lên tiếng, cũng khiến người khác nghe không hiểu tâm tình trong lời nói của hần.

Trữ Thiên Kỳ khước miệng tươi cười: “Lời Quang Duệ nói khiến bản cung có chút bất ngờ!” Liếc mắt một vòng, hần nhếch đuôi mày: “Ồ? Dĩ Bác còn chưa tới sao?”

“Thái tử diện hạ quang lâm Đệ nhị lâu, là may mắn ba đời của Giang mỗ, Giang mỗ sao dám không đến chứ?” Giang Dĩ Bác từ ngoài cửa đi vào. Một thân lam y tiến đến, diễm lệ đến mức khiến người khác kinh hãi!

“Dĩ Bác không cần khách khí như vậy!” Trữ Thiên Kỳ vừa nói đồng thời cũng ngồi xuống chiếc ghế cao nhất.

“Khách khí? Không, vốn phải như vậy!” Giang Dĩ Bác tựa lưng vào thành ghế, đầu hơi ngả ra sau, trong mỗi động tác tùy hứng lại lộ nét ưu nhã, nhưng càng khiến cho sắc mặt Vân Tại Viễn trở nên khó coi.

Giang Dĩ Bác không nhìn đến hắn, ánh mắt hắn khẽ trầm xuống!

“Được rồi, ta có một chuyện muốn báo với chư vị, Quang Duệ sau mấy ngày nữa sẽ rời khỏi kinh thành!”

“Rời khỏi kinh thành? Quang Duệ, người muốn đi đâu?” Vân Tại Viễn lên tiếng trước tiên.

“Ta cũng phải rời kinh!” Một giọng nói xuyên thấu vang đến, chính là Trữ Hy!

“Cái gì?” Vài thanh âm đồng thời phát ra. Ngay đến Giang Dĩ Bác cũng nhướng mày nhìn về phía Trữ Hy!

Nhìn Trữ Hy đứng chỗ cửa, mọi người trong phòng đều khẽ chau mày, đặc biệt là Trữ Thiên Kỳ, bởi vì hôm nay Trữ Hy mặc triều phục.

“Hy mới từ trong cung ra? Hay là chuẩn bị vào cung?” Trữ Thiên Kỳ cất lời như hỏi thay cho nghi vấn trong lòng mọi người.

Trữ Hy bước tới bên cửa sổ, nhìn về phía xa xa, thật lâu sau mới lên tiếng: “Ta vừa tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng, ngày mai sẽ do ta hộ tống Bắc vương gia lên đường! Đồng thời trợ giúp Bắc Vương gia an bài ổn thỏa ở Bắc cảnh.”

“Cái gì?” Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ đại biến, kinh ngạc cất tiếng, chuyện này...

Trong mắt Giang Dĩ Bác hiện lên chút thâm ý, hạ thấp mi mắt, trầm tư nửa ngày: “Hy lần này vì sao tự động ‘xin đi giết giặc’?” Trữ Hy kế thừa danh hiệu Quận Vương, nhưng chưa từng vào triều! Bây giờ thì...

(*xin đi giết giặc: chỉ là một cách nói ví von, vì trước giờ Trữ Hy không quan tâm chuyện triều chính, nay lại tự động ra mặt cầu xin được hộ tống Thủy Bổng Tuyên nên Giang Dĩ Bác mới dùng cách nói như vậy).

Tầm mắt của Trữ Hy chậm rãi quay lại bên trong sương phòng, rồi dừng lại trên người Trữ Thiên Kỳ: “Muốn rời kinh giải sầu.”

“Giải sầu? Giải sầu vì sao phải đến tận Bắc cảnh? Hy, người cho bản cung một lời giải thích thỏa đáng, nếu không bản cung không đồng ý!” Trữ Thiên Kỳ tức giận nhìn Trữ Hy. Hoàn toàn dùng khẩu khí của một thái tử để lên tiếng.

Trữ Hy hạ ánh mắt: “Thái tử, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ.” Hắn muốn tận mắt nhìn thấy nàng sống tốt thì mới có thể yên tâm! Trữ Hy thở dài, ông trời thật thích trêu chọc con người!

“Người...” Trữ Thiên Kỳ nghẹn lời!

Giang Dĩ Bác con người khẽ động. Hy vì sao phải làm vậy? Phải biết rằng chỉ tháng sau Trữ Thiên Kỳ sẽ đăng cơ làm hoàng đế, nhưng lúc này Trữ Hy lại muốn bảo hộ Bắc Vương lên đường, chuyện này đối với Trữ Thiên Kỳ mà nói, thật khó mà tiếp thu được, thậm chí còn có thể khiến Trữ Thiên Kỳ suy đoán này nọ! Trữ Hy không có khả năng không nghĩ tới những điều này? Vậy? Hắn vì nguyên nhân gì mà liều lĩnh như vậy?

“Thời gian không còn nhiều, ta phải trở về chuẩn bị một chút, cáo từ!” Trữ Hy chấp tay xin cáo lui!

“Cùng nhau đi đi, Hy, nếu đã cùng các vị cáo biệt, vậy Quang Duệ cũng xin cáo lui trước!” Trong ánh mắt Trương Quang Duệ khó nén nổi cô đơn.

Trữ Thiên Kỳ nhíu mày, nhìn thoáng qua Trương Quang Duệ cùng Trữ Hy, hạ thấp ánh mắt thật lâu mới lại nói: “Quang Duệ vì chuyện của Bắc Vương phi, có một số điều bất mãn, về điểm ấy, bản cung có thể hiểu được, thế nhưng Hy, còn người? Cũng bởi vì nàng ta?” Trữ Thiên Kỳ lời vừa nói ra, đã khiến toàn bộ sương phòng trở nên lặng ngắt không một tiếng động. Giang Dĩ Bác hơi hạ mắt khẽ nhấp chén trà trong tay.

Trương Quang Duệ tròn tròn mắt nhìn Trữ Thiên Kỳ lúc này đang nhìn vào Trữ Hy, kinh ngạc lên tiếng: “Cái gì? Hy, người... Người đối với Tuyền nhi...” Trữ Hy đối với Tuyền nhi? Chuyện này...Chuyện này? Từ lúc nào chứ?

“Ta đối với Bắc Vương phi thực sự cảm thấy hổ thẹn! Lúc nàng bị bắt đưa vào cung, ta không biết đó là nàng, vì thế không ra tay ngăn cản, cuối cùng khiến nàng gả cho Bắc Vương gia trở thành Vương phi, ta xin lệnh đi hộ tống Bắc Vương gia, cũng là để cho chính mình được thanh thản!”

“Cái gì... Người...” Trương Quang Duệ một bước đã tiến đến trước mặt Trữ Hy, “Người chớ mắt nhìn nàng rơi vào tình cảnh nhục nhã như vậy!”

Trữ Hy thản nhiên đón nhận ánh mắt của Trương Quang Duệ, từ sâu trong đáy mắt hần chợt hiện lên tia buồn bã: “Cứ coi là như vậy đi! Duệ, ta rất xin lỗi, ngày mai cần sớm lên đường, ta cáo lui trước!”

“Chỉ là một Thủy Băng Tuyền, vì sao người lại thấy hổ thẹn như vậy? Trữ Quận Vương! Người cùng nàng ta chẳng có giao tình đặc biệt gì.” Trữ Thiên Kỳ đứng lên nhìn thẳng vào Trữ Hy. Đáy mắt dao động, tâm tình cũng dao động.

“Thái tử gia nói ra những lời ấy, có phải là quá mức vô tình không? Nói thế nào, Tuyền nhi cùng thái tử cũng từng có hôn ước.” Trương Quang Duệ nhàn nhạt trả lời thay. Chuyện của Tuyền nhi, hần bây giờ trách Trữ Thiên Kỳ, không bằng nói là tự trách chính bản thân mình! Đáng cười chính là hần biết rõ Tuyền nhi biến thành con cờ để Trữ Thiên Kỳ leo lên ngôi cửu đỉnh kia, nhưng chỉ đành bất lực!

“Phải không?” Trữ Thiên Kỳ thu hồi ánh mắt. Hần biết vì Thủy Băng Tuyền, hần đã dắc tội với Trương phủ! Nhưng mà hần lại không biết, trong chuyện này, người bất mãn nhất không phải là Trương Quang Duệ, mà chính là Giang Dĩ Bác. Ngoại trừ Văn Tại Viễn, không ai trong phòng thấy được bàn tay đang siết chặt lại của Giang Dĩ Bác...

“Thái tử điện hạ hôm nay xuân phong đặc ý, Quang Duệ cần gì phải nhắc đến chuyện cũ?” Giang Dĩ Bác nhìn thẳng Trữ Thiên Kỳ, vừa nói vừa quay sang nhìn Trương Quang Duệ.

(: Xuân phong đặc ý, xuân phong: là gió xuân, gió lành, hớn hở, vui sướng, đặc ý: được như ý, nói chung ý câu này là được như ý nguyện, đường tương lại rộng mở)

Trữ Thiên Kỳ con người trầm lại, khóe miệng nhếch lên như cười nói: “Dĩ Bác nói lời ấy nghĩa là?”

“Thái tử hôm nay mọi sự đều được như ý, nói đến Tam tiểu thư, lại khiến ta chợt nghĩ đến La Y, không biết thái tử bao giờ mới chính thức sắc lập La Y làm thái tử phi? Hay là sau khi đăng cơ trực tiếp sắc phong hoàng hậu?” Nhân thần lại chuyển hướng, nhìn Văn Tại Viễn, trong ánh mắt Giang Dĩ Bác tràn đầy thâm ý!

“Chuyện này không nhọc Dĩ Bác quan tâm, bản cung tự có an bài!” Trữ Thiên Kỳ lạnh lùng nói.

Văn Tại Viễn liếc nhìn mọi người trong sương phòng, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, ánh mắt dần hiện lên hàn khí. Bọn họ dường như đều đã quên mất, là hần, Văn Tại Viễn mời bọn họ tới gặp mặt, thế nhưng không người nào thèm liếc nhìn đến hần! Chuyện hần tính toán, lừa gạt Dĩ Bác, lòng hần cũng vô cùng hổ thẹn, thế nhưng bây giờ hần đột nhiên phát hiện, thì ra trong mắt mọi người, chỉ cần có Giang Dĩ Bác thì Văn Tại Viễn hần vĩnh viễn không hề tồn tại!

Hần có chỗ nào thua kém Giang Dĩ Bác chứ? Có chỗ nào thua kém?

Hần cùng Dĩ Bác giao tình nhiều năm như vậy, nhưng lại không bằng một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân bị người trong thiên hạ mắng không biết xấu hổ!

Mà một kẻ lạnh lùng như Trữ Hy cũng vì nữ nhân này mà không tiếc tự mình xin thánh chỉ, hộ tống người ta đi Bắc cảnh.

Trương Quang Duệ cũng lựa chọn ra đi!

Những người này đều điên hết rồi sao? Thủy Băng Tuyền rốt cuộc có cái gì tốt? Đáng để bọn họ lưu tâm đến vậy?

Văn Tại Viễn nghiêng răng tự hỏi, Thủy Băng Tuyền, người rốt cuộc đã giở trò yêu ma gì?

58. Q.2 - Chương 58: Rời Kinh Đi Bắc Cảnh (ii)

Edit: Boringrain

Mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu, khắp các con phố trong kinh thành đâu đâu cũng có cấm quân đứng mở đường, bởi vì hôm nay là ngày Bắc Vương khởi hành đi Bắc cảnh.

Thủy Băng Tuyền nhìn xe ngựa trước mặt mình, không khỏi ngây ngẩn cả người... Đây, đây cũng gọi là xe ngựa sao? Liếc mắt nhìn qua nam nhân đang đứng cạnh nàng, lấy sự hiểu biết của nàng về hắc trong hai ngày qua, xe ngựa này tuyệt đối không phải do hắc chuẩn bị, như vậy, chỉ có thể là kẻ đang đứng phía sau hắc, Trữ Thiên Khang?

Hai con tuần mã cao to đang đứng ôn thuận phía trước, phía sau là khoang xe có thể so với hai cái xe ngựa lớn thông thường, vừa dài vừa rộng, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết ngồi bên trong nhất định sẽ rất thoải mái, thậm chí còn có thể nằm được.

“Thất ca, đường xá xa xôi, y theo lời huynh phân phó, đệ đã sai người làm gấp rút trong hai ngày hai đêm, cuối cùng cũng làm xong chiếc xe ngựa này.” Trữ Thiên Khang nhìn xe ngựa trước mặt, quay đầu lại thì trong ánh mắt hiện lên tia lo lắng bối rối. Thất ca lần này đi, không biết đến bao giờ hắc mới có thể gặp lại?

Trữ Thiên Hợp cũng nhìn xe ngựa, rồi chuyển hướng nhìn Thủy Băng Tuyền: “Vương phi thân thể còn thụ thương chưa khỏi, có cái này cũng giảm đi ít mệt nhọc!”

“Gần đến giờ rồi, Thất ca, huynh lên xe đi!” Trữ Thiên Khang nhìn thấy Trữ Hy mang thánh chỉ tới, hơi hạ ánh mắt che dấu vẻ không cam lòng cùng lo lắng.

Thủy Băng Tuyền nghe cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, xe ngựa này, là do Trữ Thiên Hợp đặc biệt chuẩn bị cho nàng sao?

“Bắc Vương gia, Vương phi, mời lên xe ngựa, đã đến giờ, chúng ta phải khởi hành thôi!” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Hy hôm nay một thân nhung trang, thoát nhìn đầy vẻ nhuệ khí, đôi con ngươi sáng rỡ phóng ra bốn phía, hoàn toàn khác với một Trữ Hy trầm mặc thường ngày!

“Vương phi, mời lên xe” Hai mã phu (người đánh xe ngựa) cung kính đặt một cái ghế phía dưới xe ngựa.

Nàng hướng phía Trữ Hy gật đầu một cái...Ngày hôm qua nàng mới nghe nói, Trữ Hy chủ động xin lệnh đi hộ tống bọn họ tới Bắc cảnh, trong lòng nàng thầm than một tiếng, nếu như vậy có thể khiến lòng hắc thấy dễ chịu thì nàng cũng chẳng còn gì để nói!

Trữ Thiên Khang nhìn Trữ Thiên Hợp lên xe ngựa, trong lòng dù không muốn nhưng cũng không thể nói gì! Chỉ là hơi lắc lắc đầu...

Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Khang bên ngoài xe ngựa, rồi nhìn lại nam nhân đang ngồi cạnh mình: “Cảm tình của hai người thật tốt!”

Trữ Thiên Hợp thu hồi tầm mắt lại nói: “Bát đệ rõ ràng là đệ đệ của ta, nhưng lại luôn che chở, bảo vệ ta như huynh trưởng!” Bát đệ có lẽ là tia ấm áp duy nhất mà ông trời chiếu cố cho hắc!

Bên tai vang đến thanh âm bình thản của Trữ Thiên Hợp, Thủy Băng Tuyền đột nhiên cảm thấy chính mình dường như đã hiểu hơn về con này, hắc không phải tự dấu chính bản thân mình, mà vốn là luôn bình thản phẳng lặng như vậy, nàng tuyệt đối tin tưởng, trong lòng Trữ Thiên Hợp, địa vị của Trữ Thiên Khang không hề nhỏ, nhưng mà khi nói đến Trữ Thiên Khang, hắc lại có thể dùng giọng điệu đạm nhiên hờ hững đến vậy.

Một người chỉ đến lúc không còn mong ước, không có gì để theo đuổi mới có thể có cái biểu hiện bình tĩnh từ tận trong thâm tâm, kẻ này, sợ rằng trên đời đã không còn chuyện gì có thể khiến hắc lưu luyến rồi?

“Thói quen sẽ thành tự nhiên, ta nghĩ người hằng ngày nhất định là luôn có bộ dáng này, cho nên người bình tĩnh, lạnh nhạt mãi đã trở thành tự nhiên vốn có rồi.” Thủy Băng Tuyền liếc nhìn Trữ Thiên Hợp nói.

Trữ Thiên Hợp gật đầu! Hắn xác thực trước giờ đều là như vậy, cũng không phải là hắn giả vờ bình tĩnh!

“Thật là kẻ kỳ quái!” Thủy Băng Tuyền khê lẩm bẩm.

Trữ Thiên Hợp xúc tấm rèm che lên, nhìn phủ đệ xa dần, cuối cùng trong mắt hắn cũng có một tia không đành lòng! Hắn sống ở chỗ này, cũng đã thành thói quen!

“Đi ra nhìn xem thế giới bên ngoài cũng rất tốt!” Thủy Băng Tuyền nhìn động tác của Trữ Thiên Hợp, đột nhiên nói lời ra khiến chính nàng cũng ngây ngẩn cả người, nàng đây là đang an ủi người khác sao?

“Cô thân thể còn chưa hồi phục, nằm xuống nghỉ ngơi đi!” Trữ Thiên Hợp buông rèm trong tay xuống, nói.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, đưa tay lên cởi áo khoác ngoài, thấy cánh tay trần lộ ra, nàng mới biết bên trong mình chỉ mặc một chiếc váy cụt tay...

Đôi cánh tay mềm mại, trơn bóng nõn nà, chỉ nhìn qua cũng đủ hấp dẫn mê người, Thủy Băng Tuyền hơi nhú mày “Trong xe này có hai người, cũng xem là nơi công cộng, ta ăn mặc như vậy, tự thấy rất thoải mái tự tại, thế nhưng ta nghĩ cũng cần hỏi qua người một tiếng, nếu ta cứ để thế này ngủ, người có thấy phiền gì không?”

Trữ Thiên Hợp thoáng chút kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền, thấy y phục trên người nàng, trên đôi vai ngọc ngà trơn bóng chỉ có hai sợi dây nhỏ, toàn bộ cánh tay cùng phần vai đều lộ ra ngoài, làn váy trắng mỏng không che nổi đường nét cơ thể... Trong mắt Trữ Thiên Hợp có chút sáng tỏ, nói: “Cô cho rằng mặc như vậy sẽ thoải mái?” Hắn đâu biết đây là y phục Thủy Băng Tuyền chuẩn bị riêng làm trang phục cho ngày hè nóng bức.

“Đúng vậy!”

“Nếu thế, ta cũng không có gì phiền cả.”

“Nếu như ta cởi hết, thì người có cảm giác gì không?” Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn Trữ Thiên Hợp, đột nhiên nàng thật muốn nhìn thấy bộ dạng thất kinh của hắn.

Trữ Thiên Hợp nhìn thấy nét hiếu kỳ trong mắt nàng, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên ý cười nhàn nhạt, một nụ cười này lại khiến Thủy Băng Tuyền choáng váng đầu óc, nàng choáng váng thật ra không phải do hắn cười, mà bởi vì tim nàng bỗng đập chậm đi nửa nhịp!

“Ta đối với cô không có tình yêu nam nữ, cho nên với ta mà nói, cô có mặc y phục hay không cũng không có gì khác biệt!”

“Cái gì?” Thủy Băng Tuyền hồi phục lại tinh thần, nheo mắt nhìn hắn.

“Lòng ta tĩnh lặng, cho nên dù cô mặc quần áo hay không, ta cũng không chút phiền hà!”

Thủy Băng Tuyền đen mặt nói: “Ý người là ta hoàn toàn không có khả năng hấp dẫn người?” Lời nói của nam nhân này thật sự là đả kích không nhỏ đối với nàng!

“Có vấn đề gì sao?” Trữ Thiên Hợp khó hiểu nhìn Thủy Băng Tuyền.

Lặng lặng nhìn Trữ Thiên Hợp, khóe môi Thủy Băng Tuyền khê nhếch lên một tia cười gian trá, mặt chậm rãi hướng tới gần hắn... Chăm chú nhìn vào hai mắt hắn, nàng không tin, nếu nàng ngồi trong lòng hắn mà hắn tâm không động, lòng không loạn! A, nàng đã nghĩ thấy được hương vị thuốc nhàn nhạt trên người hắn!

Trữ Thiên Hợp không hề nhúc nhích, cứ để mặc nàng tới gần...

Thủy Băng Tuyền nhìn trong ánh mắt hắn, không gợn sóng, không sợ hãi, lòng bỗng cảm thấy tức giận, nam nhân này... thực sự là một chút phản ứng cũng không có!

Hai tay ôm lấy cổ hắn, mặt kề sát vào môi hắn...

Trữ Thiên Hợp thản nhiên mở mắt nhìn nàng, không loạn không phiền, không yêu không giận, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng...

Thủy Băng Tuyền hơi nháy mắt, hấn bất động? Vậy nàng liền hé ra đôi môi đỏ mọng, như dụ dỗ như mê hoặc! Hấn vẫn bất động? Vươn đầu lưỡi ra liếm qua môi hấn. Vẫn là bất động?

Hơi lui lại, Thủy Băng Tuyền nhướn mày hỏi: “Người vừa rồi nghĩ cái gì?”

“Cái gì cũng không nghĩ!”

“Vì sao không đẩy ta ra?”

“Cô muốn lui sẽ tự mình lui ra!”

“Người...”

Thủy Băng Tuyền xoay người, nằm lên tấm đệm mềm mại, trong lòng lại vương một tia lửa giận không rõ là vì tức giận việc làm vô vị của chính mình, hay là vì phản ứng của Trữ Thiên Kỳ? Dù cho nàng có thể khiến hấn rung động thì sao? Lẽ nào nàng thật sự muốn cùng hấn làm một đôi phu thê?

Như vậy không tốt sao, hấn bình tĩnh, còn nàng tự tại, vì sao nàng còn muốn khiêu khích hấn? Ngu ngốc!

Trữ Thiên Hợp nhìn người tức giận nằm xuống, khế lắc đầu, hấn thật không hiểu vì sao nàng lại như vậy? Nhưng mà hấn cũng đã thực sự chứng minh lời hấn nói không sai!

Cảm thấy xe ngựa đang đi qua đường lớn, nghe thấy tiếng người bàn tán hai bên, Trữ Thiên Hợp nhẹ than một tiếng, kinh thành, hấn cuối cùng cũng phải rời đi!

Phụ hoàng lúc này trong lòng e cũng không thể bình tĩnh nổi, “người” ra đi, đối với phụ hoàng mà nói có lẽ là đả kích lớn nhất?

Còn Bát đệ, dù không còn ở đây, nhưng hấn luôn mong muốn Bát đệ có thể tìm được tổ ấm đích thật của mình! Hấn, cuối cùng cũng phải ra đi!

.....

Lúc này, trong đám đông bên đường có hai người đang hướng tầm mắt chăm chú nhìn chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi qua.

Phong Cô Tình lạnh lùng nhìn chiếc xe ngựa quá khổ, nàng ở trong đó! Chính là do một tay hấn xô đẩy, vì sao bây giờ hấn vẫn còn vương vấn không nguôi?

“Chủ tử, đêm qua lại có một sát thủ bậc trung bị người ta hạ sát, đem đầu đi lãnh thưởng!” Chiến Nhất cúi đầu bẩm báo. Từ khi tin tức được truyền ra giang hồ, những kẻ không sợ chết cũng xuất hiện càng nhiều, hai ngày qua, Vô tình các đã chết mất 3 người, hai sát thủ cấp trung, một sát thủ thượng đẳng, cả ba đều bị chặt đầu đi lãnh thưởng. Mà chủ tử lại không hề tỏ ra cấp bách, một mực ở lại kinh thành, bây giờ còn chạy đến đây nhìn Bắc Vương gia lên đường? Đây... Rốt cuộc là chuyện gì?

“Đêm nay trở về Vô Tình Các!” Phong Cô Tình quay đầu nhìn Chiến Nhất nói, có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, những lời này hấn hiểu rõ, mà Giang Dĩ Bác lại càng hiểu rõ, hơn nữa còn áp dụng vô cùng nhuần nhuyễn!

Trương Quang Duệ khuất hấn trong dòng người, mắt chăm chăm nhìn theo hướng xe ngựa, ánh mắt mang theo chúc phúc, Tuyền nhi, mong Trữ Thiên Hợp có thể cho nàng hạnh phúc!

Trải qua chuyện của Tuyền nhi, hấn cũng đã thật sự nhìn thấu nhiều điều!

Lúc này trong Giang phủ

“Chủ tử...” Vô Tâm muốn nói gì đó nhưng lại bị Giang Dĩ Bác đưa tay lên ngăn lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ lên bức tranh tinh xảo treo trên tường...

“Sông lớn chảy về đông, núi mãi xanh một màu, anh hùng đua tranh, sinh linh đồ thán, công danh đáng giá bao nhiêu? chỉ vương tôn mới hiểu, xưa nay bao nhiêu chuyện, chẳng khác chi trò đùa....Ha hã” Giang Dĩ Bác nhẹ vuốt ve nét chữ hùng hồn, cúi đầu cười.

“Vô Hình”

“Dạ, chủ tử”

“Hoàng đại nhân nói thế nào?”

“Hoàng đại nhân nói phải đến khi tân đế đăng cơ mới có thể trình tấu, Hoàng đại cũng âm thầm đưa tin, việc đăng cơ có khả năng sẽ đến sớm hơn!”

“Vậy sao?” Giang Dĩ Bác dừng ngón tay lại.

“Thân thể hoàng thượng càng ngày càng kém, hơn nữa hoàng hậu sau buổi thọ yến lại uống thuốc độc tự sát! Hoàng thượng không hề công bố tin tức này ra ngoài!”

“Hoàng hậu? Bà ta cùng với việc Trữ Thiên Kỳ bức vua thoái vị có quan hệ sao?” Giang Dĩ Bác thấp giọng lầm bầm.

“Chủ tử, bây giờ nên làm sao?”

“An bài cho Phương Vu cùng Thái tử tình cờ gặp gỡ!” Vân gia không để lời nói của hắn vào tai, khiến hắn cùng Tuyền nhi phải chia xa, nhất định phải lãnh hậu quả của kẻ không biết nghe lời. Về phần Trữ Thiên Kỳ, Tuyền nhi hắn cũng hận hắn thấu xương!

“Dạ”

.....

“Thái tử, về những tin đồn gần đây trong cung, không biết người đã tìm ra cách gì chưa?” Hoàng đại nhân nhìn Trữ Thiên Kỳ, dè dặt hỏi.

Trữ Thiên Kỳ nhú mi nói :”Bản cung tự có chừng mực, có chuyện trình tấu về Tam vương không?”

“Hồi bẩm thái tử, đã có đại thần thượng tấu!”

Trữ Thiên Kỳ thỏa mãn gật đầu, Bắc Vương đã rời kinh, như vậy Tam vương cũng nên trở về đất phong rồi. Về phần hoàng cung...

“Cử người lưu ý đến nhất cử nhất động của Khang vương.” Bát hoàng đệ cùng hắn vốn không hợp, trong lòng phụ hoàng cũng hiểu rõ, nhưng người lại phong Bát hoàng đệ làm Khang vương, lưu lại kinh thành không nói, còn cho hắn chưởng quân bộ binh, thật khiến hắn phải đề phòng.

“Dạ, ý thái tử là Khang vương còn chưa chết tâm đối với ngôi vị hoàng đế?” Hoàng đại nhân kinh ngạc hỏi lại.

Trữ Thiên Kỳ không trả lời, Bát hoàng đệ trước kia có lòng với hoàng vị, cũng chỉ là một tâm muốn dành cho Thất hoàng đệ, chỉ là hiện tại, Thất hoàng đệ bị phong vương nơi phương Bắc, Bát hoàng đệ e rằng khó mà tiếp nhận được, lấy tình cảm của hắn đối với Thất hoàng đệ mà nói, hắn nhất định sẽ có tâm tư nổi loạn! Dù sao cũng chỉ có hoàng đế đương triều mới có khả năng thay đổi vận mệnh của Thất hoàng đệ.

59. Q.2 - Chương 59: Đổi Thay Diệu Kỳ

Edit: Boringrain

Đôi bàn tay mảnh khảnh của nữ tử duyên dáng múa trên những sợi dây đàn, tạo ra những thanh âm du dương lay động tới những bụi hoa trong vườn, từng đàn bướm tung tăng bay lượn...

Vô Tâm nhìn chủ tử đang nằm nghiêng trên ghế, đôi mắt nhắm chặt, trên mặt có chút chần chừ, không biết có nên tiến lên quấy rầy chủ tử hay không.

“Chuyện gì?”

“Chủ tử, Phương gia tiểu thư muốn gặp!”

Giang Dĩ Bác vung tay lên, tiếng đàn dừng lại, đôi mắt chậm rãi mở ra, ngón tay đặt trước ngực, suy nghĩ một chút: “Cho cô ta vào!”

“Dạ!” Vô Tâm xoay người đi ra, lúc vào sau lưng có một nữ tử nối gót đi theo! Dung mạo nàng sáng ngời khiến cho người khác nhìn thấy liền kinh diễm!

Thân thể thướt tha, quần lụa xanh nhạt, áo bông trắng ngần, bước đi mềm mại. Trên mái tóc bông bênh như mây điểm thêm châu thoa sang trọng, làn da trắng nõn, mịn màng, đôi gò má cao cao, hàng mày thon dài như lá liễu, đôi mắt long lanh sáng rõ, trong suốt như nước, lấp lánh như sao. Nhìn thấy bóng người Giang Dĩ Bác, trên gương mặt yêu kiều rạng rỡ xuất hiện một đám mây hồng, dịu dàng cúi đầu, giọng nói thanh thúy dễ nghe: “Vu nhi ra mắt công tử.”

“Các người xuống dưới đi!” Giang Dĩ Bác hơi phát tay, người trong phòng đều lui xuống.

“Vu nhi tới tìm ta, có chuyện gì không?” Giang Dĩ Bác bộ dạng biếng nhác nằm trên ghế dựa, không những không hề đứng dậy mà còn chậm rãi từ từ nhắm mắt lại.

Trên mặt Phương Vu lộ ra nét sầu khổ, hàm răng vô thức cắn vào đôi môi đỏ mọng, trong đáy mắt nổi lên một lớp sương mờ: “Công tử muốn cho Vu nhi tiến cung?”

Sau khi nghe được tin này, nàng vô cùng khiếp sợ, nàng vốn cho rằng... Thì ra trong lòng chàng, nàng chẳng là gì cả!

“Cô không muốn?” Giọng nói nhàn nhạt vang vọng khắp căn phòng hoa lệ.

Phương Vu chần chừ nửa ngày mới ngượng ngùng lên tiếng: “Vu nhi... Tâm ý của Vu nhi đối với công tử, công tử thực sự không cảm thấy sao?” Khuôn mặt mỹ lệ đỏ ửng lên, tình ý hiện rõ trong ánh mắt.

Giang Dĩ Bác nghe thấy Phương Vu nói, thân thể hơi cứng lại, rồi chậm rãi mở đôi mắt tràn đầy ma lực ra, nhẹ nhàng quét về phía Phương Vu: “Cô nói cái gì?”

Phương Vu nhìn sắc mặt của Giang Dĩ Bác, trong lúc nhất thời nàng cũng không rõ hắn có ý gì, nên chính mình một lần nữa ôn nhu nói lại lời vừa rồi: “Vu nhi đối với công tử có tình ý, công tử thực sự không cảm thấy sao?”

Những lời này, Giang Dĩ Bác thất thần... Những lời này, trước đó không lâu hắn đã từng nói ra!

“Công tử?” Phương Vu tiến lên một bước, nhẹ giọng gọi. Lần đầu tiên gần với hắn như vậy, trong mắt nàng bùng lên ngọn lửa ái mộ mãnh liệt, thấy Giang Dĩ Bác không nói gì, cho rằng hắn không cự tuyệt, trong lòng kích động khiến nàng lớn mật tiến sát vào lòng hắn, sắc mặt kiều diễm mê người, trong mắt cũng có say mê: “Công tử... Vu nhi không muốn tiến cung, Vu nhi chỉ muốn ở bên cạnh hầu hạ công tử.” Thì ra cảm giác trong lòng hắn lại tuyệt vời như vậy!

“Cô thật sự không muốn tiến cung? Không muốn làm thái tử phi, thậm chí còn có thể là hoàng hậu của một nước trong tương lai không xa?” Giang Dĩ Bác con ngươi bí hiểm, giọng điệu mềm nhẹ hỏi người trong lòng.

Phương Vu ngược mắt kinh ngạc nhìn Giang Dĩ Bác: “Công tử, Vu nhi vẫn luôn đợi công tử!” Nếu như nàng có thể trở thành Giang phu nhân, thì thân phận này cũng không thua gì phi tử hậu cung.

“Cô không muốn tiến cung cũng được, ta cũng không miễn cưỡng, về phần cô muốn...” Ngón tay thon dài khẽ vuốt một lọn tóc đen, thưởng thức trong tay: “Cô cho rằng mình xứng sao?”

Phương Vu phút chốc trợn tròn mắt: “Công tử...”

“Vu nhi, Phương gia chẳng qua chỉ là vật trong tay ta, cô là Phương gia tiểu thư... Trong mắt ta cũng không khác gì thị nữ Giang phủ! Thị nữ trong Giang phủ của ta có một quy tắc phải nhớ kỹ, đó chính là không được vọng tưởng! Cô, ngay đến thị nữ của ta cũng không xứng.”

Giang Dĩ Bác buông lọn tóc trong tay, sắc mặt lạnh lẽo: “Vô Tâm!”

“Dạ, chủ tử!”

“Tiễn tiểu thư trở về, việc tiến cung tìm người khác!”

“Phương tiểu thư, mời...” Vô Tâm mặt không đổi sắc nhìn Phương Vu lúc này đang ngây ngốc ngã vào lòng Giang Dĩ Bác.

“Không... Công tử, người không thể đối với ta như vậy!” Phương Vu nước mắt như mưa, đôi mắt đầm lệ nhìn người đang bình thản ngồi trên ghế dựa.

Giang Dĩ Bác con người đen thâm trầm đáng sợ : “Vu nhi, không phải loại nữ nhân nào cũng có thể ở bên cạnh ta, điểm này cô nên sớm tỉnh ngộ, nếu cô đã không muốn vào cung thì việc này xem như bỏ.”

Phương Vu mặt mày lắc đầu, nước mắt tuôn rơi: “Vì sao? Công tử, Vu nhi một lòng một dạ chờ chàng! Vu nhi yêu chàng...” Phương gia chỉ là vật trong tay hắn, nàng biết, mà thân phận Phương gia tiểu thư trên danh nghĩa như nàng cũng là do hắn cho, thế nhưng... Thế nhưng nàng yêu hắn, thương hắn? Vì sao hắn lại xem như không thấy?

Ngay từ lần đầu gặp mặt, nàng đã yêu hắn! Nhưng... Hắn lại muốn đưa nàng vào cung, nàng không màng phận nữ, lấy hết dũng khí để bày tỏ tâm ý với hắn, nhưng vì sao hắn lại tuyệt tình đến vậy?

“Vô Tâm, tiễn Phương tiểu thư trở về!” Giang Dĩ Bác lạnh lùng lên tiếng.

“Phương tiểu thư, mời!” Vô Tâm vươn tay về phía Phương Vu tỏ ý mời.

Phương Vu lau hai hàng lệ, tuyệt nhiên hỏi: “Công tử ngay đến một cơ hội cũng không muốn cho Vu nhi sao?” Nàng vẫn luôn mơ đến một ngày mình trở thành Giang phu nhân, lúc này giấc mộng tan biến, tâm cũng không còn! Đối với nam tử này, lòng nàng hiểu rõ, lời hắn nói ra chưa bao giờ thay đổi, trong mắt hắn, nàng không xứng làm nữ nhân của hắn, nàng sẽ không có cơ hội nữa!

Giang Dĩ Bác nhíu mày: “Vu nhi, cô hắn cũng tự hiểu! Sao còn hỏi một câu xuẩn ngốc như vậy?”

Phương Vu chăm chú nhìn Giang Dĩ Bác, cắn răng nói: “Nếu Vu nhi thực sự không có cơ hội được hầu hạ công tử, vậy Vu nhi đồng ý tiến cung!” Phương gia người người đều ôm mộng tưởng, cho rằng bằng vào dung mạo của nàng thì không thể làm chính thất cũng có thể có cơ hội làm tiểu thiếp, thế nhưng trong mắt hắn, nàng chẳng là gì cả? Nếu phải tùy tiện gả ột kẻ nào đó, chỉ bằng tiến cung, chí ít... cũng có thể hưởng vinh hoa phú quý, mà thái tử lại tuổi trẻ tuổi già!

“Lời vừa rồi xem như Vu nhi chưa nói, Vu nhi nguyện được tiến cung, tất cả do công tử an bài!” Phương Vu nhanh chóng hồi phục lại thần thái bình thường nói.

“Vô Tâm, tiễn khách!” Giang Dĩ Bác bình thản lên tiếng, tựa như hắn không hề phát hiện được những biến đổi của Phương Vu.

Phương Vu quay người lại nói: “Công tử, nếu như có ngày Vu nhi làm chủ Đông cung, trở thành hoàng hậu, Vu nhi nhất định báo đáp đại ân đại đức của công tử!”

Giang Dĩ Bác mỉm cười: “Ta sẽ rửa mắt chờ xem!”

Nhìn bóng dáng Phương Vu khuất dạng, ánh mắt Giang Dĩ Bác hiện lên ý cười như có như không, Phương Vu sẽ là một đối thủ lớn của Vân La Y! Cô ta biết nắm bắt cơ hội, so với Vân La Y, hắn lại càng xem trọng tâm cơ của Phương Vu! Một nữ nhân cái gì cũng có thể buông bỏ mới là kẻ thích hợp nhất để sinh tồn trong hoàng cung.

.....

Thủy Băng Tuyền nằm tròn một ngày đêm, nằm đến xương cốt toàn thân rã rời, lòng thăm mắng một tiếng chết tiệt, nàng biết trải qua hơn mười ngày này thế nào đây?

Nhướn mình ngồi dậy, nhìn Trữ Thiên Hợp xếp bằng ngồi như một lão tăng tu hành, trong ngực Thủy Băng Tuyền có một luồng lửa giận không hiểu nổi phát tán ra toàn thân, thiếu điều muốn cháy luôn cả tóc nàng. Cả ngày nay, ngoại trừ lúc dùng bữa buổi trưa, cùng giải quyết nhu cầu sinh lý là giống người bình thường, những lúc còn lại, hắn khiến nàng thật sự tức chết. Hắn phảng phất như một vị thánh tăng đã tiêu trừ hết thất tình lục dục!

Ngồi trong xe ngựa, ngoại trừ nàng hỏi một câu, hần đáp một câu, còn đâu hần cứ ngồi im như phỗng, không hé răng lấy nửa lời... Giống như xem nàng như không khí vậy!

Thủy Băng Tuyền ngồi dậy, lấy y phục mặc vào, xốc rèm cửa lên nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trời đã chạng vạng chiều, nhưng đoàn xe lúc này vẫn còn ở vùng ngoại ô vắng vẻ!

“Trữ Thiên Hợp!” Thủy Băng Tuyền buông rèm cửa xuống, quay người lại.

“Cô tỉnh rồi sao?” Trữ Thiên Hợp mở mắt nhìn Thủy Băng Tuyền: “Có muốn uống nước hay ăn chút điểm tâm không?”

“Chúng ta cùng trò chuyện được không?”

“Chúng ta cùng trò chuyện được không?” Thủy Băng Tuyền không phải không cảm thấy chính mình thất thường, nhưng mà nàng phải ngồi trong xe ngựa cả ngày liền, hơn nữa chỉ có nàng cùng Trữ Thiên Hợp hai người trong xe, nàng đành phải kiên trì với hần thôi.

“Được” Câu trả lời ngắn gọn chỉ một chữ.

Thủy Băng Tuyền hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, lúc này thất thường, thật không giống nàng chút nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc nàng sẽ thật sự phát điên mất.

“Đối với Bắc cảnh, ngươi có ý kiến gì không?” Theo lý mà nói, Bắc cảnh sau này chính là đất phong của hần, là nơi hần phải sinh sống, trong lòng hần hần cũng phải có dự định gì đó?

Trữ Thiên Hợp kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền: “Ý cô là?”

“Vị như ngươi có từng nghĩ qua, phải làm thế nào để cho bách tính nơi đó trải qua những ngày bình thường, không còn khốn khổ, hoặc là làm thế nào để khắc phục thiên tai, bệnh dịch và vân vân?” Thủy Băng Tuyền nhìn hần hỏi.

Trữ Thiên Hợp mở lớn mắt nhìn chằm chằm Thủy Băng Tuyền, rất lâu cũng không nói lời nào, khiến Thủy Băng Tuyền theo phản xạ, tự giác kiểm tra lại y phục trên người mình, không có mặc lộn, không đúng, một nam nhân dù nàng có cởi hết cũng không hề biến sắc thì không thể vì việc ăn mặc mà nhìn nàng chằm chằm như vậy, ...Hần vì sao lại nhìn nàng một cách khác thường như vậy?

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Trên mặt Trữ Thiên Hợp nổi lên ý cười thần nhiên: “Ta đang nghĩ cô suy nghĩ rất thấu đáo!”

“Cho nên?”

“Những vấn đề này phải đợi sau khi nhìn thấy tình hình thực tế của Bắc cảnh rồi mới suy nghĩ đến, bây giờ dù có nghĩ cũng không thể làm nên chuyện gì!” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói.

“Ừ, cũng phải, sau khi khảo sát thực tiễn mới có thể cho ra phương án chính xác được.” Điểm này Thủy Băng Tuyền tuyệt đối tán thành, thực ra nàng cũng muốn xem địa chất của Bắc cảnh rốt cuộc như thế nào mà lại xảy ra thiên tai không ngừng.

“Ngày mai để thị nữ ngồi cùng xe ngựa với cô, ngồi cùng ta, cô sẽ cảm thấy nhàm chán!” Trữ Thiên Hợp dời đường nhìn, sắc mặt bình thản nói.

Thủy Băng Tuyền nhếch ày: “Bây giờ ta thực sự muốn mở đầu người ra xem thử rốt cuộc là nó tạo ra từ thứ gì?” Nói hần không biết đến tình cảm, như vậy cũng không phải... thỉnh thoảng hần cũng có những cử chỉ quan tâm, chu đáo... Thật là một kẻ kỳ quái!

Trữ Thiên Hợp nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, đôi con ngươi thoáng vẻ khó hiểu, kỳ thực hần cảm thấy nàng là một người kỳ lạ! Tất cả nữ nhân đều giống như nàng sao?

“Ta thấy trong mắt ngươi có tia phân vân khó hiểu, ngươi có chuyện gì nghĩ không ra sao?” Thủy Băng Tuyền hứng thú hỏi.

“Ta đang nghĩ có phải tất cả nữ nhân đều giống cô?” Trữ Thiên Hợp thẳng thắn, trực tiếp nói ra vấn đề trong lòng.

Trong mắt Thủy Băng Tuyền liền hiện vẻ suy ngẫm: “Vây, kết luận của ngươi là...?”

“Không biết” Trữ Thiên Hợp lắc đầu, trong cung có nhiều nữ nhân, nhưng đều không giống nàng, nữ nhân trong phủ hẳn cũng nhiều, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này!

Thủy Băng Tuyền cẩn thận đánh giá Trữ Thiên Hợp: “Đối với những chuyện ngươi không biết hoặc không giải thích được, ngươi sẽ làm gì? Giống như bây giờ, trong lòng ngươi phân vân không biết ta cùng những nữ nhân khác có khác biệt hay không, ngươi phải làm sao để có được đáp án?”

“Đáp án? Vì sao?” Trữ Thiên Hợp hỏi ngược lại. Trên đời này có rất nhiều chuyện không nhất thiết phải có được đáp án.

Thủy Băng Tuyền mặt không chút cảm xúc nhìn chằm chằm Trữ Thiên Hợp, nếu nơi này có cái gương, nàng nghĩ nhất định sẽ thấy được trên mặt mình viết bốn chữ “không nói nên lời”!

“Đối với chuyện ngươi không biết, vì sao lại không đi tìm lời giải đáp?”

“Nếu biết được đáp án thì sao, có ảnh hưởng gì sao?”

“.....” Thủy Băng Tuyền tròn tròn mắt! Nam nhân này, ngay tới thánh nhân cũng sẽ bị hấn chọc cho tức chết! Nói không thừa dù chỉ là nửa câu!

Thấy nàng không lên tiếng nữa, Trữ Thiên Hợp cũng không thấy gì bất ổn, tiếp tục kiểu ngồi tu hành...Nhắm mắt yên tĩnh! Để mặc cho đầu óc trống rỗng, không suy nghĩ, không vọng, không tưởng, hoàn toàn không chút tạp niệm! Hẳn không biết lúc này Thủy Băng Tuyền phải cố gắng hít thở sâu, kiềm chế chính mình không hét lớn lên! Một ngày đêm, nàng cuối cùng đã lĩnh giáo được thể nào là cao tăng đắc đạo!

“Một vấn đề cuối cùng, ngươi vì sao không xuất gia làm hòa thượng luôn đi?” Thủy Băng Tuyền chưa bao giờ biết thì ra mình cũng là một người nói nhiều như vậy! Cùng Trữ Thiên Hợp ở chung, nàng mới biết được thể nào là thánh nhân cũng phát điên!

“Cái đó cũng không mâu thuẫn với tu thân dưỡng tính, phật ở trong lòng, cần gì phải cố chấp so đo xuất gia hay không?”

Thủy Băng Tuyền hai mắt bắn ra lửa, giỏi, giỏi, nàng lĩnh giáo! Một ngày đêm, nàng có cảm giác chính mình biến thành kẻ ngốc rồi!

Chỉ một lát sau, xe ngựa đột nhiên đi chậm lại...

Thủy Băng Tuyền xốc rèm lên, nhìn ra bên ngoài, nơi này là vùng ngoại thành, xung quanh vô cùng trống trải...

“Vương phi, Trữ tướng quân cho thuộc hạ tới xin chỉ thị, đêm nay có thể hạ trại tại đây không?” Một gã phó tướng cưỡi ngựa chạy đến, vừa lúc thấy Thủy Băng Tuyền xốc rèm cửa sổ, liền ôm quyền hỏi.

Hạ trại? Thủy Băng Tuyền thoáng nhìn qua Trữ Thiên Hợp, mới đêm đầu tiên đã hạ trại? Ngay tới một quán trọ bình dân cũng không có?

“Cứ theo lời Trữ tướng quân làm là được!” Trữ Thiên Hợp thản nhiên nói.

“Dạ!” Nghe chỉ thị, người phó tướng liền ghìm cương ngựa, quay về báo cáo với Trữ Hy: “Báo cáo tướng quân, Vương gia đã đồng ý hạ trại tại đây!”

Trữ Hy nghe xong vùng tay lên, lớn tiếng ra lệnh: “Hạ trại!”

.....

Nhiều người sức lớn, chỉ trong một lúc, lều trại đã được dựng lên, Trữ Hy đến gần xe ngựa: “Vương gia, vương phi, thỉnh xuống xe ngựa nghỉ ngơi!” Ánh mắt Trữ Hy hơi hạ, nàng ngồi xe gần một ngày, chắc đã rất mệt mỏi!

Hương Hàn nhanh chóng chạy tới, đỡ Thủy Băng Tuyền xuống xe ngựa hướng thẳng về phía lều vải: “Tiểu thư, ngồi cả ngày trên xe ngựa, có mệt không?”

Thương thế của tiểu thư còn chưa tốt, lại phải ngồi xe vất vả, không biết người có trụ được không? Nàng thật sự rất lo lắng.

“Không sao, không có gì không tốt!” Giọng điệu Thủy Băng Tuyền có vẻ kỳ quặc, khiến Hương Hàn sửng sốt.

“Tiểu thư...”

“Sao?”

“Người cùng Vương gia?” Vương gia đã làm gì mà khiến tiểu thư có vẻ bức bối như vậy?

“Đừng nhắc đến hắn, Hương Hàn, mang nước đến đây, ta muốn rửa mặt!” Thủy Băng Tuyền nhanh chóng bước vào một gian lều lớn, đồ vật bên trong khiến nàng vô cùng kinh ngạc, thật vượt qua tưởng tượng của nàng. Bên trong lều vải phủ một lớp thảm lót, trên cái bàn nhỏ bằng gỗ ngoài bộ ấm trà tinh xảo, còn có một chồng sách, bên cạnh bàn đặt một cái ghế dài được cải biến thành giường, trên giường trải một lớp vải gấm!

“Tham kiến vương gia!” Hương Hàn thấy Trữ Thiên Hợp, khẽ cúi người thỉnh an!

“Hương Hàn, mang nước ấm lại đây!”

“Dạ” Hương Hàn lui ra ngoài.

Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp ngồi trên thảm, nàng càng ngày càng không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ cái gì!

Đi ra bên ngoài lều, sắc trời dần tối, binh sĩ đã thấp đuốc lên, Thủy Băng Tuyền thấy Trữ Hy đang chấp tay sau lưng đứng cách đó không xa!

Nàng cân nhắc một chút rồi tự mình bước tới đứng bên cạnh hắn: “Trữ tướng quân, kỳ thực người không cần phải tự trách!”

Trữ Hy nghiêng người nhìn Thủy Băng Tuyền, trong mắt rất nhanh thoáng qua một tia tinh quang không rõ, bây giờ nàng đã trở thành Bắc Vương phi, thế sự thật khó lường: “Vương phi nên nghỉ ngơi sớm! Ngồi trên xe cả ngày chắc người cũng mệt mỏi rồi! Ngày mai ta sẽ cố tìm một quán trọ để nghỉ lại!” Kỳ thực trong lòng hắn cũng hiểu rõ, hắn không thể buông tay, cũng vì người đêm đó là nàng! Nếu đổi lại là một nữ tử khác, hắn tuyệt sẽ không mãi canh cánh trong lòng! Điều này nói lên cái gì? Đáp án đã quá rõ ràng...

Trữ Hy mắt nhìn về nơi xa, không nói lời nào, hắn vốn là một người kiệm lời, bây giờ đối với nàng có tình mà không thể nói, tự nhiên lại càng không biết nói gì!

“Kỳ thực người không hề nợ ta bất cứ thứ gì! Trữ quận vương, mong người có thể hiểu rõ!” Thủy Băng Tuyền nói xong một câu thì quay người đi!

Trữ Hy hơi hạ mắt, khóe môi khẽ mấp máy nhưng đến cuối cùng cũng không nói ra lời! Lòng hắn, nàng mãi mãi sẽ không hiểu!

Thủy Băng Tuyền đi vào lều, thấy Trữ Thiên Hợp đang xem sách...

“Tiểu thư, rửa mặt đi!” Hương Hàn bưng một chậu nước trong nhanh chóng đi tới, vắt khăn đưa cho Thủy Băng Tuyền.

Lau xong đưa khăn lại cho Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền đi tới trước giường, nhìn nửa ngày, cuối cùng lại quay lại chỗ cái bàn, xếp bằng ngồi lên thảm, tiện tay cầm một quyển sách lên xem!

“Vương gia, trà đây ạ.” Cảnh An mang vào một bình nước nóng, pha xong trà rồi nhanh chóng lui ra...

Đêm, mới đó mà trời đã về khuya, Trữ Thiên Hợp nhìn người con gái trước mặt chăm chú đọc sách, lần thứ hai lòng nổi lên nghi hoặc! Hành động lời nói của nàng đôi khi thật sự rất kỳ quái!

“Người nhìn ta cái gì?” Thủy Băng Tuyền vừa ngẩng đầu lên đã thấy Trữ Thiên Hợp nhìn mình chằm chằm, liền hỏi.

“Cô rất kỳ lạ!” Trữ Thiên Hợp thành thật nói thẳng ra những suy nghĩ trong lòng.

Thủy Băng Tuyền thầm than một tiếng, hấn trong mắt nàng, chỉ có thể dùng từ kỳ quái để hình dung! Căn bản giống như một kẻ ngoại tộc vậy! Thật không ngờ trong mắt kẻ ngoại tộc này, nàng cũng là người kỳ quái! Đây có phải bởi vì nàng và hấn căn bản không cùng một loại người, cho nên nhận thức bất đồng?

“Quên đi, có nói với người, người cũng không hiểu, chỉ tổ phí lời” Ánh mắt lại tiếp tục nhìn vào quyển sách, nàng không ngờ Trữ Thiên Hợp lại mang theo nhiều sách như vậy!

Chủ yếu là sách Phật đạo và Y thư, còn có một số quyển chép tay nữa!

“Nếu không thì cô nghỉ sớm chút đi, sáng sớm mai còn phải lên đường!” Trữ Thiên Hợp nhìn nàng chuẩn bị tiếp tục đọc sách, nhàn nhạt nói.

Thủy Băng Tuyền liếc mắt nhìn qua cái ghế giường: “Chúng ta ngủ chung một giường sao?” Nam nhân này sẽ ngủ trên giường đó sao? Không cần nghĩ cũng biết câu trả lời.

“Ta còn rất nhiều sách phải đọc!” Chỉ chỉ quyển sách trên tay. Đọc xong chắc trời cũng đã sáng.

Thủy Băng Tuyền quét mắt qua quyển sách trong tay hấn, lòng thầm tự giễu! Từ lúc nào nàng lại bị người ta xem như không khí!

“Dù sao đi nữa, ta ban ngày cũng ngủ nhiều rồi. Ngày mai trên xe cũng chỉ có thể ngủ, ta ở đây với người!” Lời vừa nói ra, ngay đến nàng cũng ngẩn người. Nàng vừa nói cái gì? Nàng muốn ngồi đây với hấn?

Trên mặt Trữ Thiên Hợp thật ra không hề có biến hóa gì, chỉ nhìn thoáng qua nàng rồi lại tiếp tục đọc sách của hấn! Nếu nàng không muốn ngủ, hấn cũng không miễn cưỡng, đợi đến lúc buồn ngủ, nàng sẽ tự khắc đi ngủ thôi!

Mà lúc này, Thủy Băng Tuyền lòng lại đang hoang mang không thể tin nổi những gì nàng vừa thốt ra...!

“Ta... Ta vừa nói gì?” Thủy Băng Tuyền hoài nghi có phải chính mình nghe lầm hay không, những lời như vậy mà có thể thốt ra từ miệng nàng một cách tự nhiên vậy sao?

Trữ Thiên Hợp ngẩng đầu lên, trong mắt có tia mờ mịt: “Cô nói gì?”

Nhìn ánh mắt mờ mịt của hấn, Thủy Băng Tuyền nhanh chóng trấn định rồi xua tay, ảo giác, chính là ảo giác! Nhưng ngọn đèn này không được sáng lắm, đọc sách sẽ rất đau mắt, Thủy Băng Tuyền thầm nghĩ!

“Người có biết chơi cờ không?” Ban đêm không muốn đi ngủ, nếu nàng không tìm việc gì làm thì sẽ rất buồn chán!

“Biết” Trữ Thiên Hợp mắt không rời quyển sách đáp.

“Vậy chúng ta cùng chơi cờ đi!” Thủy Băng Tuyền kéo quyển sách trên tay Trữ Thiên Hợp xuống, hứng thú nói! Lúc này đây, ngay chính nàng cũng không phát hiện ra, không biết từ lúc nào, nàng luôn cố gắng tiếp cận Trữ Thiên Hợp, nàng từ trước đến nay chưa từng tín nhiệm một nam nhân như vậy!

Trữ Thiên Hợp tầm mắt chuyển đến gương mặt người đối diện, hơi gật đầu! Xem ra ban ngày nàng thật sự đã ngủ rất nhiều!

“Cảnh An, mang cờ đến đây!”

“Dạ, chủ tử!” Cảnh An rất nhanh đã mang đến một bàn cờ, muốn tiến lên sắp xếp quân cờ!

“Để ta, người lui xuống đi!” Thủy Băng Tuyền tiếp nhận những quân cờ trong tay Cảnh An, cũng không ngẩng đầu lên, nói.

Cảnh An bất mãn nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, Vương phi này cũng thật là, cứ một mực quấy rối Vương gia! Đã khuya thế này không cho Vương gia nghỉ ngơi, còn muốn chơi cờ!

“Người đi trước ba quân đi!” Thủy Băng Tuyền nói với Trữ Thiên Hợp, trong lòng hơi lo lắng một chút, để có thể duy trì được lâu một chút, vấn này nàng nhường hấn thắng đi!

.....

Vì vậy, mỗi bên một quân, trên bàn cờ sát phạt lẫn nhau...

Một khắc rồi hai khắc trôi qua, ánh mắt Thủy Băng Tuyền càng ngày càng sắc bén, đôi con ngươi phát ra tinh quang sáng chói, thân thể không biết từ lúc nào cũng ngồi thẳng lên, tế bào toàn thân như đều thức tỉnh!

“Tại sao có thể như vậy?” Thủy Băng Tuyền nhìn mặt bàn cờ, thoáng kinh ngạc cùng ngập ngừng! Bởi vì một ván đã xong, hần chỉ thua duy nhất một quân cờ! Nói cách khác hần chỉ chậm hơn nàng một bước! Chuyện này... Khiếp sợ nhìn lên Trữ Thiên Hợp!

“Ta không tin!” Thủy Băng Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất có thể, nhặt lại hết những quân cờ trên bàn, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ không rời một giây. Vừa rồi nhất định là do nàng khinh suất.

Thế rồi người một quân, ta một quân, hai người lại bắt đầu trận đấu... Thỉnh thoảng Trữ Thiên Hợp ngẩng đầu lên liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, hần rất ít khi cùng người khác chơi cờ. Lúc đầu phụ hoàng cùng Bát hoàng đệ cũng cùng hần chơi vài ván, sau đó thì không bao giờ...thấy họ tìm hần chơi cờ nữa, Bát hoàng đệ nói cùng hần chơi cờ chỉ khiến đệ ấy đau lòng muốn chết, phụ hoàng cũng là than nhẹ một tiếng... Sau đó ngoại trừ Liễu nhiên đại sư ở Ngọa Phật tự, hần không cùng người khác chơi cờ!

Cả đời này của Thủy Băng Tuyền chắc cũng chưa từng có sự tập trung cao độ như vậy, mỗi bước đi là mỗi bước cẩn thận lo lắng, tính toán trước sau kỹ lưỡng mới dám đi xuống!

Trữ Thiên Hợp đạm nhiên vân vê quân cờ, thỉnh thoảng liếc nhìn nàng...

Kết cục của ván thứ hai... Thủy Băng Tuyền chăm chăm nhìn bàn cờ, nhìn muốn lũng luôn cả mặt bàn...Bởi vì, lần này kết quả là hòa!

Kết quả này đối với nàng mà nói không thua gì một cơn động đất cấp tám!

“Chơi lại!”

.....

Trữ Thiên Hợp nhìn Thủy Băng Tuyền trong mắt có tán thưởng, bởi vì kỹ nghệ của nàng vô cùng tốt, hầu như cùng hần không phân thắng bại! Một nữ tử lại có kỹ nghệ tuyệt đến vậy, thảo nào nàng nói muốn chơi cờ!

Liễu Nhiên đại sư từng nói, kỹ nghệ của hần rất khó tìm được đối thủ! Mà nay cùng nàng đánh cờ, hần, từ trên từng bước đi hần có thể cảm nhận được tâm tư nàng!

Bước đi trầm ổn, bao quát toàn cuộc, mỗi một quân cờ đều chứa huyền cơ! Giữ lại đường lui, lại có thể công kích, tiến tới như thường, nàng vô cùng thông minh!

E rằng Liễu Nhiên đại sư đã sai rồi, thế gian này, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Hôm nay hần thật sự đã gặp được một người như thế!

* Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác cao rộng hơn, người này tài giỏi, sẽ có những người còn tài giỏi hơn.

Thủy Băng Tuyền đặt cờ xuống càng ngày càng chậm, mỗi bước đi đều suy nghĩ vô cùng cẩn thận...

Thời gian nhanh chóng đi qua, chỉ là hai người mãi mê không hề nhận thấy...

Đang nhìn chăm chăm bàn cờ, Thủy Băng Tuyền lại ngẩng đầu lên nhìn Trữ Thiên Hợp, mặt không biểu cảm...

“Mệt rồi sao? Vậy cô nghỉ ngơi đi!” Trữ Thiên Hợp buông quân cờ trong tay ra, lại cầm quyển sách lên.

Đưa tay đoạt lấy quyển sách trên tay hần, Thủy Băng Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “Chơi lại!”

Nàng không tin, vẫn cứ hòa! Ba ván, ngoại trừ ván đầu hần thua nàng một quân, còn lại hai ván hòa! Điều này làm sao nàng tiếp nhận được?

Ván vừa rồi, nàng đi vô cùng chậm, không chỉ là muốn suy nghĩ cẩn thận, mà còn muốn quan sát bước đi của hần... Kết quả là, nàng chẳng thể rút ra một quy luật nào cả...Nàng không tin không thể tìm ra chút đầu mối chiến thuật nào của hần.

Trữ Thiên Hợp nhìn nàng một cái, lại cầm quân cờ lên...

Lúc Hương Hàn đi vào, thấy cảnh tượng trong lều mà kinh ngạc tròn mắt lớn miệng, tiểu thư cùng Vương gia chơi cờ, hơn nữa rõ ràng là đã chơi cả đêm!

Thế nhưng sao sắc mặt tiểu thư lại xám đen thế kia, nàng cho tới giờ cũng chưa hề thấy sắc mặt người đáng sợ như vậy?

Trái lại, Vương gia dù cũng có vẻ thận trọng hơn thường ngày, nhưng so với tiểu thư thì lại rất bình thường. Chuyện gì đã xảy ra? Tiểu thư càng ngày càng khác thường.

“Tiểu thư...”

“...” Thủy Băng Tuyền đang do dự có nên đặt quân cờ xuống đó hay không, hay là nên đổi đường khác!

“Vương gia?” Cảnh An dụi hai mắt bước vào, thấy hai người vẫn đang chơi cờ, tối qua, nàng đứng túc trực bên ngoài lều, không biết ngủ quên từ lúc nào! Tỉnh lại thì thấy trời đã sáng!

“Được rồi, Trữ tướng quân chắc đã chuẩn bị xuất phát, Vương phi, rửa mặt rồi lên đường thôi!” Trữ Thiên Hợp buông quân cờ ra nhàn nhạt nói.

“Để hết ván này đã!” Khí thế chiến đấu của nàng đang hùng hực cháy bùng làm sao mà ngừng được.

“Cô cả buổi tối không ngủ rồi, lên xe ngựa rồi ngủ đi, nếu cô muốn chơi cờ, buổi tối chúng ta lại tiếp tục!” Trữ Thiên Hợp nâng chén trà trong tay lên nhấp một ngụm, mày liền nhíu lại, trà đã lạnh rồi!

“Chủ tử, nô tỳ đi pha trà!” Cảnh An bước tới trước cầm lấy bình trà nhanh chóng ra ngoài. Cảnh Trúc cũng vừa bưng chậu nước vào: “Chủ tử, rửa mặt đi ạ!”

“Vương gia, Vương phi, có thể dùng điểm tâm rồi!” Thanh âm Trữ Hy từ bên ngoài truyền đến.

Thủy Băng Tuyền vừa cầm lấy khăn lau mặt từ tay Hương Hàn vừa nói: “Một lời đã định!” Ánh mắt hùng hực khí thế nhìn về phía Trữ Thiên Hợp! Nàng muốn làm rõ, đến tận cùng là nàng đánh hòa hần hay là hần cố ý nhường nàng! Gặp quý! Thật sự là gặp quý mà!

.....

Vầng thái dương đã hoàn toàn hiện lên trên nền trời xanh thẫm, không ngờ lại lác đác rơi những bụi mưa phùn. Lúc này trong tấm cung hoàng đế truyền ra những tiếng ho khan!

“Khụ...khụ...” Hoàng đế mặc một bộ trung y màu vàng, nằm trên giường, Lưu công công vỗ nhẹ sau lưng ông ta, trên mặt nổi lên lo lắng: “Hoàng thượng, người uống thuốc đi!” Rồi liếc qua cung nữ ý bảo bưng thuốc đến.

Nhưng hoàng đế lại khoát tay “Khụ...khụ... không sao, trẫm không cần phải uống thuốc! Lưu công công...Cho gọi Khang Vương gia tới!” Thời gian của ông ta đã không còn nhiều, sợ là không gắng được bao lâu nữa. Như vậy cũng tốt...như vậy cũng tốt! Nàng đi rồi, trên đời này đã không còn gì để ông ta phải lưu luyến nữa.

“Dạ”

“Truyền Khang Vương gia!”

Trữ Thiên Khang nhanh chóng đi vào điện, nhìn bộ dạng của hoàng đế, bước chân hơi khựng lại vài giây rồi quỳ gối nói: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Thât ca rồi đi khiến lòng hần không được an tĩnh, nhưng nhìn thấy tình trạng của phụ hoàng khiến hần thật kinh ngạc, phụ hoàng từ khi nào lại suy yếu như vậy?

“Khang nhi...” Hoàng đế vẫy tay, Trữ Thiên Khang liền tiến về trước vài bước.

“Khang nhi, trẫm giao cho con một phần ba binh quyền của Thanh Lăng hoàng triều, đây...đây là binh phù!” Từ trong ngực áo móc ra một khối lệnh bài vàng kim giao cho Trữ Thiên Khang: “Trong lòng con bất mãn

với phụ hoàng, phụ hoàng biết, nhưng thế cục đến ngày hôm nay phụ hoàng đã không còn khả năng khống chế. Phụ hoàng già rồi. Ngoại trừ bảo toàn tính mệnh cho Thất ca con, những việc khác phụ hoàng đành bất lực!”

“Phụ hoàng...” Trữ Thiên Khang sắc mặt phức tạp, siết chặt khối lệnh bài trong tay.

“Bình quyền của hoàng triều, trăm phần cho con một phần, cũng là kỳ vọng ở con, hy vọng huynh đệ các con đồng tâm hiệp lực thống trị cho tốt cơ nghiệp tổ tiên, nếu được vậy cũng là liệt tổ liệt tông phù hộ, còn nếu như... Có một ngày Thiên Kỳ thật sự không tha cho các con, các con muốn làm sao thì cứ làm! Điều là con của trăm, nhưng trăm cũng không thể làm gì được.”

“Có điều, nhớ kỹ, các con dù tranh đấu thế nào cũng phải coi chừng ngoại tộc, không được đánh mất giang sơn của Trữ gia.” Hoàng đế nhấn mạnh từng lời nói.

“Phụ hoàng...”

“Ngoài ra, đây là chiếu miễn tử, tổ tiên Trữ gia từng lập tổ huấn, mỗi hoàng đế đều có thể lập một đạo thánh chỉ truyền đến đời sau, bất luận triều đại thay đổi ra sao, chỉ cần thiên hạ vẫn còn mang họ Trữ, thì hoàng đế đời sau đều phải nghe theo. Tiên hoàng lập một chiếu cho Trương tướng phủ, cảm tạ phụ tử Trương gia năm đó có ân cứu mạng! Nay, phụ hoàng cũng để lại một đạo chiếu chỉ cho Thất ca của con, trừ việc ép vua thoái vị, cùng can thiệp vào việc lập thái tử, thì có thể yêu cầu hoàng thượng làm một việc. Nếu có một ngày hoàng thượng không thể khoan dung với Thiên Hợp, Hy vọng chiếu này có thể bảo vệ Thiên Hợp một mạng.” Hoàng đế nhắm mắt nhẹ nhàng nói.

Trữ Thiên Khang ngẩng đầu nhìn hoàng đế: “Nhi thần đã rõ!” Đây là phụ hoàng nhắm tâm, người biết rõ thái tử sẽ không bỏ qua cho Thất ca, vẫn còn muốn coi trọng giang sơn, thánh chỉ này chỉ có thể cứu Thất ca một lần! Vậy còn lần thứ hai, thứ ba! Nếu như sau đó Lục hoàng huynh thật muốn giết bọn hắn thì thánh chỉ này có lợi ích gì đây?

.....

Trữ Thiên Kỳ sắc mặt không rõ đang nghĩ gì, phụ hoàng truyền Khang vương tiến cung đã nằm trong dự liệu của hắn... Chỉ là xem ra...

“Hoàng đại nhân, người nói với Lễ bộ, việc đăng cơ cần khẩn cấp chuẩn bị!” Thái y nói, thân thể của phụ hoàng đã đến cực hạn, cùng lắm chỉ có thể duy trì được nửa tháng,...

“Dạ, thần sẽ nhanh chóng làm thỏa đáng!”

Đột nhiên ánh mắt Trữ Thiên Kỳ bị cuốn hút bởi một bóng hình nữ tử phía trước, nhìn bóng lưng thôi cũng đủ biết hắn là một giai nhân tuyệt thế! Khiến hắn thật hiếu kỳ muốn nhìn trực tiếp diện mạo của nàng!

Nhìn theo tầm mắt của Trữ Thiên Kỳ, Hoàng đại nhân liền cười nói: “Bằng hữu của Mai nhi tới phủ chơi! Vị kia chính là Phương gia tiểu thư!”

“Phương gia?” Trữ Thiên Kỳ nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy, Phương Vu này cùng Mai nhi là tỷ muội kim lan*!”

(*nguyên văn là: , nghĩa là “khăn tay giao” chỉ mối giao tình của hai nữ tử thời xưa, thường là nữ tử nhà giàu kết bạn với nhau, dùng khăn tay để đính ước.

Ở đây mình dùng từ ‘kim lan’, chỉ hai người kết bái làm tỷ muội, cũng giống như từ ‘khăn tay giao’ thôi)

Trữ Thiên Kỳ nhìn nữ tử ở cách đó không xa, rồi đứng dậy đi ra ngoài...

Hoàng đại nhân nhìn theo bóng lưng của Trữ Thiên Kỳ, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn, cháu bên ngoại hắn được lập làm thái tử, gia tộc giàu có khắp kinh thành đều muốn đưa nữ nhi vào cung, lần này hắn phải mạnh mẽ mà kiềm chế, bất quá dù nhiều gia tộc thế nào thì cuối cùng chỉ có Phương gia là rộng rãi nhất! Vân gia ỷ vào quan hệ mật thiết cùng thái tử, xem ngôi vị hoàng hậu nắm chắc trong tay ư? Vẫn còn quá sớm!

Trữ Thiên Kỳ đi vào, nhìn bóng dáng cách hần không xa, dường như nàng cảm thấy có người ở sau lưng, nên lơ đãng xoay người lại, nhìn thấy Trữ Thiên Kỳ thì hơi ngẩn người, rồi tiện đà liền cúi chào: “Phương Vu ra mắt công tử!”

Khuôn mặt kia khiến cho ánh mắt Trữ Thiên Kỳ bỗng sáng ngời! Thật là một nữ tử mỹ lệ! Hàng mi như lông công, da thịt như tuyết trắng, eo thon nhỏ, răng trắng ngần, chỉ thản nhiên cười liền phong tình mỹ hoặc!

“Phương Vu? Phương gia, thế gia ở kinh thành?” Trữ Thiên Kỳ mỉm cười!

“Đúng vậy, Mai nhi bảo ta ở đây chờ nàng, ngài là... Hoàng công tử, đại ca của Mai nhi?” Phương Vu hiểu kỳ hỏi.

“Vu nhi, ta ở đây, nhanh đến đây!” Hoàng Tâm Mai xách theo váy thỏ hồng học chạy vào phòng.

Phương Vu tiến lên giúp Mai nhi vuốt vuốt ngực, hờn dỗi nói: “Mai nhi, người chậm một chút, làm gì mà gấp như vậy? Ta không muốn chạy như vậy đâu!”

“Mai nhi...” Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ rơi vào Mai nhi vừa chạy tới.

“A, Kỳ biểu ca? Muội sao lại không biết huynh đến?” Mai nhi mở to mắt nhìn Trữ Thiên Kỳ.

“Mai nhi, không được vô lễ, con phải gọi là thái tử điện hạ!” Hoàng đại nhân đi tới nhẹ nhàng trách mắng.

Trong mắt Phương Vu thoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức hướng về Trữ Thiên Kỳ hành lễ: “Vu nhi tham kiến thái tử điện hạ!”

“Phương cô nương không cần đa lễ!” Trữ Thiên Kỳ đưa tay ý bảo Phương Vu đứng dậy! Lại tỉ mỉ quan sát người con gái trước mắt, rồi rất tự nhiên, hần đem nàng so sánh với Thủy Băng Tuyền cùng Vân La Y!

“Vu nhi, đi thôi, La Y đang đợi chúng ta! Kỳ... Thái tử điện hạ, huynh cũng lâu rồi chưa gặp Y tỷ tỷ, có muốn cùng đi với bọn muội không?” Hoàng Tâm Mai nhanh nhẩu nói ra lại khiến Hoàng đại nhân đen mặt lại, cũng khiến cho con người Trữ Thiên Kỳ hơi nheo lại! Vân La Y!

“Mai nhi, muội đi gặp La Y à?” Hần quả thực đã lâu không gặp Vân La Y! Trữ Thiên Kỳ đột nhiên phát hiện ra, trong thời gian này, hần chưa một lần nghĩ tới Vân La Y, trong lòng hần toàn là hình ảnh Thủy Băng Tuyền!

“Đúng vậy, Y tỷ tỷ vẫn nhắc đến huynh luôn!” Hoàng Tâm Mai cố gắng nói tốt cho Vân La Y! Hoàn toàn không để ý đến sắc mặt ngày càng đen của phụ thân nàng!

Phương Vu hơi hạ mắt, cung kính cúi chào: “Phương Vu cáo lui trước!” Sau đó xoay người đến bên cạnh Hoàng Tâm Mai: “Mai nhi, chúng ta mau đi đi, đừng để La Y chờ lâu!” Đây là người hần muốn nàng phải lấy lòng sao? So với nàng tưởng tượng còn có vẻ xuất sắc hơn, trong lòng phức tạp, nhưng sắc mặt Phương Vu lại vô cùng mỹ lệ dịu dàng!

Khẽ cười nhạo, Phương gia bất quá cũng chỉ là quân cờ trong tay hần, ngũ đại thế gia hiện tại chỉ còn Tứ đại gia mà thôi. Phương gia sớm đã bị Giang gia nuốt chửng! Thậm chí ngay nàng, cũng trở thành một quân cờ sống tùy hần điều khiển! Nhưng dù biết rõ là vậy, nàng vẫn cam tâm tình nguyện lao đầu vào, hôm nay tận mắt nhìn thấy một nam nhân quyền thế hơn hần, lòng nàng lại bị chinh phục. Lẽ nào không thể lọt vào mắt Giang Dĩ Bác hần thì trên đời này không có nam nhân nào vì nàng mê muội?

Vân La Y... phải không? Nàng không tin nàng không thể so sánh với Vân La Y!

.....

Vân La Y yên lặng nhìn những khóm hoa trong vườn! Thuận tay ngắt xuống một đóa hoa, vài giọt sương trên cánh hoa lay chuyển rồi rơi xuống, khuôn mặt mỹ lệ nhuốm một vẻ u buồn...

“La Y!” Vân Tại Viễn từ xa nhìn bóng hình La Y đơn bạc, trong đáy mắt xoẹt qua một ánh hàn quang, thái tử vẫn chưa tới gặp La Y! Cũng không nghe hần nhắc đến chuyện muốn tới cửa cầu hôn! Làm hại La Y mấy ngày nay sâu não muộn phiền!

“Ca!” Quay đầu lại thấy Vân Tại Viễn đứng sau lưng, Vân La Y có chút kinh ngạc: “Sao còn sớm mà huynh đã dậy rồi?”

“Bây giờ cũng không còn sớm nữa!” Nhìn phía chân trời hiện ánh hồng quang, chỉ một lúc nữa thôi, mặt trời sẽ nhanh chóng nhô lên!

“Ca, gần đây Giang đại ca thực sự đối với Vân gia ra lệnh đuổi cùng giết tuyệt sao?” Nàng cũng nghe nói, Giang đại ca hôm đó sau khi tỉnh lại thì vô cùng tức giận, hạ lệnh xua đuổi Vân gia, nơi có Giang gia tuyệt đối không thể có Vân gia!

Vân Tại Viễn trên mặt phủ kín vẻ lo lắng, Dĩ Bác lần này hơi quá đáng rồi, hẳn thật sự muốn đuổi cùng giết tận Vân gia, đúng là Vân gia có lỗi với hắn, nhưng bất quá cũng chỉ là một nữ nhân! Hắn cần gì phải tuyệt tình như vậy?

Nhìn sắc mặt của đại ca, trong mắt Vân La Y cũng ánh lên vẻ buồn bã... Vì nàng, Vân gia cùng Giang gia mới trở mặt như vậy, nếu như... Nếu như hẳn thật sự chỉ là muốn lợi dụng Vân gia... Mà không giữ chút tình với nàng? Như vậy cũng đừng trách nàng không niệm tình xưa!

“Ca, yên tâm đi! Hôm nay ta sẽ đi tìm hắn, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn muốn tránh ta tới khi nào?” Trong ánh mắt lộ ra tinh quang, Vân La Y lạnh lùng nói.

“Nhớ kỹ, không nên xúc động thái quá!” Vân Tại Viễn căn dặn.

Lại một ngày trôi qua, đêm nay, đúng như lời Trữ Hy nói, hắn thực sự tìm một quán trọ để dừng chân...

Toàn bộ quán trọ đều được bao trọn, trong sương phòng phía đông trên lầu hai, Thủy Băng Tuyền ngồi trong thùng gỗ tắm rửa... Cảm nhận dòng nước ấm áp thấm trên từng thớ thịt, cơ thể nàng vô cùng thoải mái...

Cả ngày nay nàng ngủ trên xe ngựa, quyết định dưỡng tâm dưỡng sức, đêm nay kiên quyết đánh cho ra kẻ hở của Trữ Thiên Hợp.

“Được rồi, mang y phục đến đây.” Đứng dậy khỏi làn nước, cầm lấy khăn bông trên tấm bình phong lau khô người, mặc vào bộ váy vào rồi vừa lau tóc vừa đi ra ngoài.

“Hương Hàn, người qua xem Trữ Thiên Hợp đã chuẩn bị xong chưa?” Nàng vẫn còn nhớ rõ lời hứa hẹn của hắn! Hẳn thật sự đã khơi dậy ý chí chiến đấu mạnh mẽ trong người nàng.

Hương Hàn trừng lớn mắt: “Tiểu thư, người đêm nay lại muốn đánh cờ với Vương gia sao?” Vương gia kỳ nghệ thật tốt lắm sao? Bằng không tiểu thư sao có thể thận trọng như vậy?

“Đương nhiên!” Lúc ban ngày hắn cũng đã ngủ trên xe rồi, tuy rằng hắn vẫn ngồi nhắm mắt như hôm qua, nhưng mà nàng biết hôm nay hắn thực sự ngủ.

Đợi mãi không nghe thấy tiếng Hương Hàn trả lời, Thủy Băng tuyền hồ nghi nhìn nàng, thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn xuất hiện biểu tình kỳ quái: “Sao vậy?”

Hương Hàn từ đầu đến chân nhìn kỹ tiểu thư nhà mình, trong mắt thoáng qua một tia sáng tinh tường, tiểu thư nhất định không biết thân sắc của mình lúc này đâu, vừa nói đến Vương gia sắc mặt người liền trở nên sáng rực, nhân thân lại lay động không ngừng... Tiểu thư đối với Vương gia cực kỳ có hứng thú! Chỉ là người vẫn chưa hề nhận ra.

“Không có gì, nô tỳ đi xem Vương gia đã chuẩn bị tốt chưa?” Nhìn tiểu thư mờ mịt, Hương Hàn cũng không định nói với tiểu thư, bởi vì lấy hiểu biết của nàng về tiểu thư, người sẽ nhanh chóng nhận rõ tâm tư của mình, cũng sẽ nhanh chóng tìm lại vẻ lãnh tình vốn có! Vì vậy nàng sẽ chỉ quan sát mà thôi. Có điều... Nàng lại không phát hiện ra chút biến hóa nào từ vị Vương gia này, không phải là tiểu thư nhà nàng tự mình tương tư chứ?

60. Q.2 - Chương 60: Bệnh Cũ

Edit: Boringrain

Khi Thủy Băng Tuyền bước vào gian phòng, hình ảnh bên trong khiến nàng đôi chút hốt hoảng. Trữ Thiên Hợp rõ ràng cũng vừa tắm rửa xong, trong không khí tản ra mùi hương nhàn nhạt của dược liệu, trường bào trắng trên người hần rộng thùng thình, có vẻ như hần rất gầy, mái tóc xòa dài hơi rối vẫn còn ẩm ướt, ngũ quan sáng chói trên gương mặt tuần tú như ngọc, da thịt vừa được tắm tấp mang lại cảm giác trong suốt, lông mi dài còn vương hơi nước, đôi mắt sáng tựa ngọc lưu ly! Bờ môi nhạt không có mấy phần huyết sắc...

Đây là lần đầu tiên Thủy Băng Tuyền chăm chú đánh giá Trữ Thiên Hợp như vậy, nhưng lại khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu! Bởi vì, nhìn hần mỏng lung như thể bất cứ lúc nào cũng có thể mọc ra đôi cánh thần tiên, biến mất nơi chân trời xa thẳm...

Đôi con ngươi không mang theo khí tức của con người, không có vui, giận, buồn, thương, những thứ tình cảm cơ bản nhất! Ánh mắt thuần khiết tới nỗi khiến Thủy Băng Tuyền cảm thấy bối rối trong lòng!

“Trữ Thiên Hợp...” Tự nhiên lên tiếng, lúc này đây nàng thật sự muốn làm gì đó, để có thể xác thật nam nhân đang đứng trước mặt nàng không phải là ảo ảnh phù du!

Trữ Thiên Hợp nhướn đôi mắt dài đẹp, đáy mắt trong xanh như nước, cũng như ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời... Thấy Thủy Băng Tuyền đến thì trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một nụ cười lạnh nhạt, nhưng lại khiến nàng nhú mày!

“Người... Người làm sao vậy? Thấy khó chịu chỗ nào sao?” Đôi môi hần quá mức tái nhợt, hầu như không có chút huyết sắc nào, Thủy Băng Tuyền chợt nhớ lại, hình như lần đầu tiên nàng gặp hần, thần sắc của hần cũng giống như vậy! Vì sao hai ngày nay nàng lại không nhận ra?

Là bởi vì vẻ mặt hần luôn luôn bình tĩnh tự nhiên? Nên nàng không chú ý sao?

Trữ Thiên Hợp rũ mắt xuống, lòng thầm nghĩ: ánh mắt của nàng thật sắc bén, vừa liếc nhìn liền nhận ra! Chỉ là...

Lại ngược mắt lên, đáy mắt bình tĩnh, ôn hòa như nước, lắc lắc đầu: “Cô muốn tiếp tục đánh cờ sao?” Cả ngày nay nàng yên tĩnh ngủ trên xe ngựa, cũng khiến nàng đỡ phải cảm thấy nhàm chán dọc đường!

Thủy Băng Tuyền vứt bỏ nghi hoặc trong lòng, hưng phấn gật đầu, nàng hôm nay quyết phải tìm ra được bước cờ của hần: “lại đây, người cũng tắm rửa xong, bữa tối cũng đã ăn, chúng ta có thể bắt đầu được rồi!”

Cảnh An đốt đàn hương, mang đến một bình trà, Thủy Băng Tuyền cũng chuẩn bị sẵn sàng, ván cờ bắt đầu...

Trữ Hy thay một bộ quần trang, y bào màu đen, qua lại bên trong quán trọ, cẩn thận kiểm tra một lượt, khi đến sương phòng, bước chân liền khựng lại, cứ như vậy lảng lảng đứng bên ngoài!

“Trữ quận vương phúc an!” Đứng ngoài cửa canh chừng có Cảnh An, Cảnh Trúc, còn có Hương Hàn. Ba người nhìn thấy Trữ Hy liền cúi người hành lễ.

“Buổi tối các người thay phiên nhau một người canh gác ngoài cửa, còn hai người đi nghỉ ngơi đi.” Ánh đèn trong phòng sáng tỏ, bọn họ hần vẫn chưa đi ngủ, Trữ Hy hơi hạ mi, dấu đi tình cảm trào dâng nơi đáy mắt, ngũ quan lạnh lùng như cảm nhận sâu sắc một nỗi tiếc nuối, lòng liền cười khổ, nàng hiện tại đã là thê tử của người, hần cùng nàng đã không có khả năng có bất kỳ giao tình gì nữa! Chỉ bỏ lỡ một lần liền đánh mất cả đời, điều này nói lên hần với nàng vốn không có duyên phận! Cũng được, dọc đường đi thấy nàng cùng Trữ Thiên Hợp chung sống, lòng hần cũng có chút an ủi! Chỉ ít...bọn họ vô cùng hòa thuận.

“Dạ!” Ba người cùng đồng thanh đáp.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua, Trữ Hy nhanh chóng trở lại phòng mình...

Mà ở bên trong căn phòng kia, hai người đang sát phạt nhau vô cùng kịch liệt! Thủy Băng Tuyền thay đổi phương thức tác chiến, nàng bây giờ ngược lại không vội tốc thắng, mục đích ưu tiên là thăm dò bước đi của đối thủ, hiểu được đối thủ, còn sợ rằng không có cách tiêu diệt hay sao?

.....

Mây liễu nhú lại thành một đường thẳng tắp, Thủy Băng Tuyền tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bàn cờ, không hề chú ý tới sắc mặt Trữ Thiên Hợp càng ngày càng tái nhợt, tái nhợt đến nỗi tưởng như trong suốt không còn sức sống...

Ngón tay nắm lấy quân cờ đen của hắn đột nhiên buông xuống, trong mắt hiện lên một tia dị thường rồi biến mất nhanh chóng, hắn lên tiếng nói: “Ta cảm thấy chút mệt mỏi, ngày mai chúng ta hãy tiếp tục”

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc ngược mắt lên: “Cái gì?”

“Ta cảm thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ ngơi, ta đến sương phòng bên cạnh nghỉ.” Nói xong Trữ Thiên Hợp liền đứng dậy, đi ra ngoài, không để ý tới Thủy Băng Tuyền lúc này vẫn còn ngây ngốc chưa kịp phản ứng gì.

Nàng ngơ ngác nhìn bóng dáng của Trữ Thiên Hợp, đến khi hắn rời đi khỏi, nàng mới hồi phục tinh thần nhìn lại ván cờ còn chưa ngã ngũ, đã không còn hình bóng hắn ngồi đối diện.

Trữ Thiên Hợp có ý đánh hòa? Trong lòng tự nhiên xuất hiện ý nghĩ này!

“Tiểu thư, người cùng Vương gia không đánh cờ nữa sao?” Hương Hàn kỳ quái nhìn Vương gia đi vào căn phòng bên cạnh, mới hồ nghi bước vào sương phòng nhìn Thủy Băng Tuyền nói.

Thủy Băng Tuyền nhíu chặt mi, không nói lời nào liền đứng dậy ra ngoài.

Đẩy cửa phòng bước vào, thấy Trữ Thiên Hợp đã nằm trên giường, hơn nữa còn xoay lưng lại về hướng nàng...

“Trữ Thiên Hợp, người làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không khỏe không?” Đêm nay nhìn hắn quả thực rất quái lạ! Là...chuyện gì?

Thủy Băng Tuyền tiến tới trước, thấy bộ dạng nhắm mắt nghỉ ngơi của Trữ Thiên Hợp, cảm giác quái dị trong lòng nàng càng lúc càng nổi rõ lên!

“Vương phi, cũng sớm đi nghỉ ngơi đi!” Trữ Thiên Hợp giọng điệu bình thản nói.

Nhìn Trữ Thiên Hợp nhắm nghiền hai mắt, Thủy Băng Tuyền thế nào cũng có cảm giác không đúng! Nhưng nhất thời lại nghĩ không ra là không đúng ở chỗ nào.

“Người thật không có việc gì chứ?”

“Chỉ là hơi đau đầu, nghỉ ngơi một chút là không sao, Vương phi, thực xin lỗi, đêm nay không thể cùng cô chơi cờ.” Đôi mắt áy náy nhìn về phía Thủy Băng Tuyền.

“Đau đầu? Vậy ta tuyên thái y lại khám cho người nha?” Sao tự nhiên lại đau đầu? Hơn nữa cùng đi còn có thái y, vì sao hắn lại không cho gọi?

“Không sao, ta nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Trữ Thiên Hợp chậm rãi lắc đầu. Thái y ư? Chính hắn cũng là đại phu!

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Vậy người nghỉ ngơi cho tốt đi, có chuyện gì cứ gọi!”

Trữ Thiên Hợp từ từ nhắm mắt lại, gật đầu!

Thủy Băng Tuyền xoay người đi ra khỏi sương phòng, lúc đi ra tới cửa, lại quay lại nhìn hắn một cái! Nam nhân này càng ngày càng kỳ quái!

Đợi một lúc thấy cửa phòng đã đóng lại, Trữ Thiên Hợp liền nghiêng người qua, thân thể trong nháy mắt liền cứng đờ, sau đó cả người run rẩy... Nhưng chỉ trong tức khắc liền chậm rãi bình thường trở lại... “Cảnh An, bản vương nghỉ ngơi, bất cứ ai cũng không được làm phiền.”

“Dạ, chủ tử!”

Trữ Thiên Hợp buông trường màn xuống, rồi mở mắt ra, trong con ngươi đen ngập tràn vẻ đau đớn, không tìm thấy chút sinh khí nào, tựa như kẻ sắp chết vậy.

Ngồi xếp bằng lại, từ trong ngực áo móc ra một viên thuốc màu đen rồi nhanh chóng nuốt xuống, ngón tay thon dài cầm một cây kim châm, hướng vào chỗ trái tim mà đâm xuống...Kim châm đi ra đã biến thành một màu đen!

Trên đầu hần, mồ hôi túa ra như nước, da thịt toàn thân chỗ nào cũng ướt đẫm, thoáng chốc, cả cái áo choàng rộng thùng thình của hần cũng đẫm nước, dính chặt vào người...

Thủy Băng Tuyền ngồi trên bàn nghiên cứu vắn cờ còn chưa đi xong... Nhưng lại phát hiện ra chính mình không thể tập trung nổi...Vấn vương vấn trong lòng rằng Trữ Thiên Hợp có gì đó không đúng!

Hần rốt cuộc bị làm sao? Vì sao đột nhiên lại đau đầu?

“Tiểu thư...” Hương Hàn kêu lên vài tiếng, Thủy Băng Tuyền dường như cũng không nghe thấy.

“Tiểu thư!” Lớn tiếng gọi tiểu thư lúc này không biết đang suy nghĩ cái gì, Hương Hàn nhìn chăm chăm vào Thủy Băng Tuyền.

“À? Cái gì?” Thủy Băng Tuyền nhìn Hương Hàn.

“Tiểu thư...Người... Đang nghĩ gì vậy? Nô tỳ đã gọi người vài tiếng rồi.” Hương Hàn trên dưới liếc mắt quan sát Thủy Băng Tuyền. Tiểu thư hình như có gì đó không yên lòng. Là vì Vương gia sao?

“Không có gì, người gọi ta có chuyện gì sao?”

“Không, người nên nghỉ ngơi một chút đi!”

“Không cần, người ra ngoài trước đi, ta ban ngày đã ngủ nhiều rồi.” Để chuẩn bị cho trận chiến đêm nay, ban sáng nàng thật sự đã ngủ rất sâu, nói ra cũng thật kỳ quái, trong xe ngựa còn có Trữ Thiên Hợp, nàng lại có thể ngủ sâu như vậy, điều này chẳng lẽ nói lên là sự tồn tại của hần quá mỏng manh, hay là nàng đối với hần vô cùng tín nhiệm?

“Dạ!” Hương Hàn lui ra đồng thời đóng cửa lại.

Thủy Băng Tuyền vẫn chăm chăm nhìn vào bàn cờ trước mặt, đột nhiên không còn hăng hái nghiên cứu nữa, trong lòng lại dâng lên một nỗi phiền não khó hiểu...

“Chết tiệt, ta phiền cái gì chứ?” Thủy Băng Tuyền buột miệng mắng chửi chính mình không thể khống chế được tâm tư, rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại...

Đêm dần về khuya, mọi người lúc này đều đang say giấc... Nhưng Thủy Băng Tuyền lại không có chút buồn ngủ nào, có lẽ ban ngày nàng đã thật sự ngủ đủ rồi, hay là do lòng nàng đang hoang mang lo lắng! Vào lúc phát hiện ra mình không hề buồn ngủ, nàng liền đứng dậy, đẩy cửa đi ra, định vào căn phòng kế bên.

Không ngờ nàng lại bị ngăn cản!

“Vương phi, vương gia phân phó, người nghỉ ngơi, dù là ai cũng không được phép làm phiền!” Cảnh An cung kính nói.

“Ta vào xem cơn đau đầu của Vương gia thế nào rồi! Tránh ra!” Thủy Băng Tuyền nghe được Cảnh An nói, lòng đột nhiên có một cảm giác không nói rõ được, tựa hồ là không thoải mái, đơn giản là hần không muốn nàng quấy nhiễu, nên mới phân phó như vậy? Ở chỗ này, người có khả năng quấy rối hần, không cần nghĩ cũng biết chỉ có mình nàng. Bây giờ ý tứ của hần là gì đây? Cảm thấy nàng rất phiền sao?

“Vương phi, đêm đã khuya, người nên đi nghỉ sớm đi! Vương gia đã ngủ rồi.” Cảnh An không chút nhượng bộ, đứng vững vàng trước cửa.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua cái cửa đóng chặt, xoay người trở lại gian phòng! Trữ Thiên Hợp rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Mà lúc này bên trong sương phòng, Trữ Thiên Hợp rốt cuộc cũng thở nhẹ ra một tiếng, sắc mặt cũng dần khôi phục một ít huyết sắc, thế nhưng bờ môi vẫn trắng bệch đến dọa người!

Y phục ướt đẫm dính sát vào thân mình...

“Cảnh An!”

“Dạ, Chủ tử!”

“Chuẩn bị nước nóng!” Hấn cần tắm rửa trong nước nóng.

“Dạ, Chủ tử, Cảnh Trúc đã chuẩn bị sẵn rồi.” Cảnh An, Cảnh Trúc hai người hầu hạ bên cạnh Trữ Thiên Hợp đã nhiều năm, ít nhiều cũng biết được vài chuyện. Cứ cách một khoảng thời gian, chủ tử lại phát bệnh một lần, nhưng cụ thể là bệnh gì? Vì sao? Thì bọn họ không biết. Có điều cứ mỗi lúc như vậy, chủ tử lại phân phó không cho phép bất kỳ ai làm phiền, rồi khoảng sau hai canh giờ, sẽ tắm rửa và thay y phục!

.....

Trữ Thiên Hợp ngâm mình trong làn nước nóng, nhắm mắt lại, lần này phát tác so với dự đoán của hấn lại sớm hơn ba tháng, điều này nói lên cái gì? Lòng hấn cũng rất rõ ràng! Trên mặt hiện ra một tia cười khổ, có một số việc, chung quy là không thể nào tránh được.

Lần này dù không có âm mưu của Lục hoàng huynh, hấn cũng không thể là tân đế được chọn! Chỉ là hấn không ngờ Lục hoàng huynh lại nôn nóng như vậy, còn... Còn khiến nàng bị liên lụy! Hấn không rõ, nàng xuất sắc như vậy, vì sao Lục hoàng huynh lại bỏ qua nàng? Có điều... Đây cũng không phải chuyện hấn có thể hiểu được. Có một số việc không biết là tốt nhất!

Đối với biểu hiện lần này của hấn, trong lòng phụ hoàng hấn là cực kỳ thất vọng? Nhưng mà... Phụ hoàng không biết là...

Hấn không thể thành toàn hy vọng của người, bởi vì bản thân hấn không thể trở thành hoàng đế được!

Đời người, có đôi khi như một giấc mộng, sinh mệnh hấn trải qua hai mươi năm ngắn ngủi, nhưng dường như lại trải qua quá nhiều! Nhiều tới nỗi hấn cũng đã từng hận... Nhưng may mắn lại không biến thành người ôm hận như bà!

Nếu hấn không gặp Liễu Nhiên đại sư, hấn cũng không tưởng tượng nổi lúc này mình sẽ ra sao?

Liễu Nhiên đại sư nói, đây là vận mệnh, vốn đã định trước!

Nét cười khổ trên mặt lại càng sâu, hấn là một kẻ vốn không nên tồn tại trên đời!

Chìm vào trong nước, không nghĩ gì nữa, để mặt cho đầu óc trống rỗng... Chạm rãi ngẩng đầu lên, mở mắt ra lại thì đã khôi phục lại vẻ bình thản! Trở lại là một người không có bi thương, nhưng cũng không có chỗ ột chút tình cảm nào!

Thay lại y phục nhẹ nhàng, thoải mái, Trữ Thiên Hợp trở lại giường, lẳng lặng nhìn toàn bộ kim châm đều biến thành màu đen!

Đã gần đến tim rồi...Như vậy cũng tốt! Đây đối với hấn mà nói cũng là một loại giải thoát!

.....

Phía chân trời vừa mới xuất hiện những vạch sáng, bầu trời vẫn còn tờ mờ chưa tỏ, Thủy Băng Tuyền tỉnh giấc, vừa mở mắt ra, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng lại là Trữ Thiên Hợp, không biết hấn đã khỏe hơn chút nào chưa? Tối hôm qua nằm trên giường đếm cừu cả đêm, cuối cùng ngủ lúc nào cũng không hay.

Mặc quần áo vào, nhẹ nhàng mở cửa đi ra, thấy Cảnh An nằm trên mặt đất ngủ gà ngủ gật...Vốn muốn gọi hấn tỉnh lại, những nghĩ một chút, nàng lại đổi ý, nhìn thoáng qua sương phòng, do dự một chút rồi đẩy cửa đi vào.

Thủy Băng Tuyền cảm thấy mùi hương được liệu trong phòng! Hơn nữa, so với những lần trước còn đậm mùi hơn! Trữ Thiên Hợp tối qua thật sự bị bệnh?

Bước nhanh tới, mở trướng màn ra, nhìn thấy người nằm trên giường hô hấp ổn định...

Xem ra hấn ngủ rất sâu! Tâm trạng cân bằng của Thủy Băng Tuyền cuối cùng cũng được thả lỏng một ít, liền ngồi xuống mép giường đánh giá hấn.

Thân thể nằm nghiêng, tóc đen thả trước ngực, mặt hướng ra ngoài, bởi vì có trướng mạn nên ánh sáng không rõ ràng, nhưng cũng đủ để thấy ngũ quan của hấn, lông mi cong dài, bên dưới là đôi mắt bình tĩnh

đến mức khiến nàng tức giận, nhưng lúc này lại đang nhắm nghiền! Làn da trắng nhẵn, vừa nhìn là biết không có phơi nắng, như hắc hắc là phải phơi nắng thật nhiều, mới có thể nhìn khỏe mạnh hơn!

Ánh mắt lại chuyển xuống, vẫn là áo choàng trắng, thắt lưng nới lỏng, lộ ra cái gáy trắng ngần, xương quai xanh tựa như bạch ngọc, nhìn rất mê người! Thủy Băng Tuyền tâm tư khẽ động... Mở lớn mắt, lòng nàng vừa nảy lên một cảm giác... Đó là gì? Nàng bây giờ đang mê đắm sắc đẹp của hắn sao?

Sắc mặt tối sầm, Thủy Băng Tuyền lắc đầu, xem ra hai ngày nay thần kinh nàng thật sự có vấn đề rồi! Quay lại tiếp tục nhìn hắn, thấy trái tim đập phồng đập yếu ớt, khoan đã yếu ớt? Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn vào lồng ngực hắn, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không thấy nam nhân này còn đang hít thở!

Thủy Băng Tuyền hơi nhíu mày, không hổ là cao tăng đắc đạo, ngay đến hô hấp cũng không giống người thường!

Chỉ là... Nhìn trên dưới một lượt, hắn tuy rằng nhìn qua rất gầy, nhưng dù thế nào đáng người cũng không tệ, sao hô hấp lại có thể yếu đến thế?

Kim lòng không được, nàng liền đặt tay lên chỗ trái tim hắn, cảm nhận bên dưới là từng nhịp đập thông thả chậm rãi...

“Vương phi?” Trữ Thiên Hợp mở mắt nhìn người trước mắt, đôi mắt vẫn còn lim dim mơ hồ chưa tỉnh ngủ!

Nhìn hắn đã tỉnh dậy, Thủy Băng Tuyền khoé miệng bắt giác nở nụ cười, giọng điệu cũng có vài phần mềm nhẹ hơn bình thường: “Người sao rồi, có còn đau đầu nữa không? Ngủ một buổi tối đã tốt hơn chưa?” Nhìn hắn, hàng mi dày đậm lại khả ái tựa búp bê, cặp mắt bình thản lúc này cũng có vẻ trong suốt đến lạ thường, tinh khiết phẳng phất như đôi mắt của một đứa trẻ! Đập vào mắt Thủy Băng Tuyền là một người trưởng thành, nhưng lại có đôi mắt thuần khiết, không chút tạp chất khiến nàng tự nhiên thấp giọng nhỏ nhẹ, e làm hắn kinh sợ.

Đau đầu? Trữ Thiên Hợp khẽ nhíu hàng mi, con ngươi co rút lại, cặp mắt tinh thuần kia nháy mắt liền trở lại vẻ bình thản vốn có! Thủy Băng Tuyền liền thấy chút nhụt chí, cao tốc đắc đạo đã trở lại rồi!

“Ngủ một đêm, ta đã không sao rồi, Cảnh An đâu?” Ngự khí nhàn nhạt, ánh mắt bình thản, khiến Thủy Băng Tuyền nhìn mà có chút choáng váng. Lập tức mặt không chút biểu cảm nói: “Ở bên ngoài.”

Gật đầu, tỏ ý hắn đã hiểu! Trữ Thiên Hợp liền đứng dậy, cầm lấy y phục mặc vào!

Thủy Băng Tuyền đứng đó, tự do hấp khí điều chỉnh hơi thở của chính mình... Người đời đều nói, tâm tư nữ nhân, sâu như đáy bể, bây giờ nàng đối với tâm tư của Trữ Thiên Hợp cũng có cảm giác sờ không tới, rõ ràng khắc trước vẫn bình thường, khắc sau liền như đi vào cõi thần tiên

.....

Trong chốn giang hồ, có ba nơi mà dù là tà ma hay chính phái, đi qua đều phải đi đường vòng!

Một là U Cốc nơi Nam Sơn, độc được nổi tiếng thiên hạ! Nghe nói ngay trong u cốc, nơi nơi đều là độc dược!

Một là Kỳ Thiên Thành của Trầm gia, giết người vô hình! May là truyền nhân cảm công không dễ bước chân ra giang hồ!

Một là Bạch Luân Thành của Vô Tình Các, bán tin, bán mạng! Xem mạng người như cỏ rác! Nhìn bạc không nhìn người!

Bạch Luân Thành

Cả ngọn núi Bạch Luân đều là nơi hiểm yếu, dưới chân núi tọa lạc Bạch Luân Thành, một tòa thành phồn hoa náo nhiệt, nhưng lại là nơi người giang hồ không ai muốn đặt chân tới, bởi vì giang hồ đệ nhất ma giáo, Vô Tình Các ở tại Bạch Luân thành.

Thế nhưng, dù nơi đây là căn cứ địa của Vô Tình Các, bách tính trong Bạch Luân thành lại bình an sinh sống! Thứ nhất bọn họ không hiểu võ công, cũng không tham dự chuyện giang hồ phân tranh, tự nhiên cũng không quan tâm tới Vô Tình các. Thứ hai, ở Bạch Luân thành cũng không có mấy kẻ dám tới gây sự!

Lúc này trong phòng chủ sự tại Vô Tình Các

Phong Cô Tình mặt một bộ y bào hồng sắc, xinh đẹp mà hoa mỹ lạnh lẽo nhìn người hàng đứng hai bên, giọng nói âm trầm băng giá: “Đây là năng lực của các người?” Đứng trong sảnh lúc này là năm mươi đệ nhất sát thủ của Vô Tình Các! Từng người từng người một đều cúi đầu! Cũng bởi vì, cho đến ngày hôm qua, Vô Tình Các đã mất đi bốn người.

“Chủ tử trách phạt!” Cả sảnh đường nhất loạt quỳ xuống rồi đồng thanh hô.

“Các người đứng là nên phạt! Đã an nhàn quá lâu rồi có đứng không? Thế cho nên dễ dàng phạm phải sai lầm?” Giọng nói của Phong Cô Tình khiến mọi người trong sảnh đều không lạnh mà run. Tính tình chủ tử như thế nào, bọn họ đều rõ, bây giờ lại bị người ta nhục nhã như vậy, người chắc chắn sẽ nổi giận.

“Chiến Tứ!”

“Có thuộc hạ!”

Ánh mắt hân lạnh lẽo nhìn lướt qua một vòng quanh phòng: “Chiếu theo quy củ mà phạt, không được miễn một ai!”

“Dạ, chủ tử, thuộc hạ tuân mệnh!”

Nhìn từng người từng người đi ra ngoài lĩnh phạt, Phong Cô Tình sắc mặt ngoan lệ, xoay người đi đến ghế cao ngồi xuống. Ngược mặt hỏi Chiến Tam.

“Sao rồi?”

“Hồi bẩm chủ tử, Giang Dĩ Bác gần đây cũng không có hành động rõ ràng nào!”

“Tiếp tục giám sát! Còn đối với những kẻ không biết sống chết kia, hạ lệnh giết chết không chừa một ai!” Muốn mua mạng của người trong Vô Tình Các, vậy cũng phải xem đối phương có mấy cái mạng!

Về phần Giang Dĩ Bác...

Khóe miệng hân cong lên thành một nụ cười tà mị...

61. Q.2 - Chương 61: Thanh Tỉnh

Edit: Boringrain.

“Chiến Nhất, điều tra toàn bộ mọi chuyện liên quan đến Trữ Thiên Hợp, không được bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ nào!” Bàn tay hân chậm rãi xoa lên ngực, nơi vết thương đã khép miệng nhưng vẫn còn âm ỉ đau nhức mãi không thôi. Hân không quên được đôi mắt nàng khi đó: vô tình mà ngoan độc, đâm một nhát vào ngực hân... Hân nghĩ, lúc đó nàng thực sự muốn giết hân!

Dù đã vận dụng những cơ sở tối cao nhất của Vô Tình Các, nhưng hân cũng không thể tra ra được tài học của nàng rốt cuộc là từ đâu? Không ai biết nàng ngụy trang thế nào, cũng không ai phát giác ra con người thật của nàng!

Nghĩ lại những tin tức mà hân tra được, Thủy Băng Tuyền, tam tiểu thư Thủy phủ, từ nhỏ đã được mẫu thân nuông chiều, kiêu căng ngạo mạn, ngu dốt ít học, tính tình hung dữ, so với hiện tại chính là là một trời một vực!

Đối với vị hôn phu đính ước từ nhỏ, lục hoàng tử Trữ Thiên Kỳ lại cực kỳ si mê... Chỉ cần là nơi có lục hoàng tử, thì chắc chắn vị Thủy Tam tiểu thư này sẽ xuất hiện.

Thế nhưng... Hân có thể khẳng định đây không phải là Thủy Băng Tuyền mà hân biết, không phải là người ngay lần đầu tiên gặp mặt đã uy hiếp hân, làm ra chuyện kinh hải thế tục, cũng không phải người bị hân bóp cổ còn có thể cười trào phúng, lại càng không phải người tử mị hạ độc giáo huấn hân.

Thủy Băng Tuyền, nàng là một nữ nhân kỳ lạ!

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu? Tin tức nói là từ sau sự kiện bị từ hôn, nàng không chỉ có thái độ khác thường, hơn nữa toàn thân toát lên vẻ mê hoặc dị thường, so với trước kia hoàn toàn trở thành hai người khác nhau!

.....

Trữ Hy nhìn con đường phía trước, mày kiếm nhăn lại, đường núi này...

“Tướng quân, con đường này...” Phó tướng bên người thấy tướng quân đột nhiên dừng lại, cũng nường theo ánh mắt hắn mà nhìn về phía trước, vừa nhìn thấy, trong mắt liền nổi lên lo lắng, đường mòn này dốc đứng, cao chót vót, bên trái dựa vào sườn núi, bên phải là vực sâu, sầy chân ngã xuống, quyết không toàn mạng!

“Tướng quân, phải làm sao bây giờ?” Cả một đại đội người ngựa thế này, vượt qua vách núi đứng là hiểm nguy trùng trùng!

“Trước tiên ọi người dừng tại chỗ đợi lệnh!” Trữ Hy xuống ngựa, tiến lên phía trước kiểm tra địa hình, dùng tay bốc một nắm bùn đất lên, xoa nhẹ giữa các đầu ngón tay, tức khắc hàng mày nhíu chặt lại, chất đất rời rạc, hơn nữa còn ẩm ướt...

“Đạ!” Phó tướng thúc ngựa quay đầu hướng vào chỗ đoàn xe ngựa, tiến đến chiếc xe lớn nhất, chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, phía trước bất ngờ gặp đường núi, Trữ tướng quân đang kiểm tra địa hình, thỉnh Vương gia đợi trong chốc lát!”

Thủy Băng Tuyền vén rèm xe, mắt phượng chợt lóe, đường núi? Xe ngựa lớn như vậy sao có thể đi vào? Liếc mắt nhìn qua Trữ Thiên Hợp ngồi im lặng bên cạnh: “Trữ Thiên Hợp, người ngủ rồi sao?”

Chỉ cần nàng không nói chuyện với hắn, hắn có thể im lặng cả ngày, xem như không thấy nàng!

Lông mi dài khê nhếch lên, Trữ Thiên Hợp cũng vén rèm xe, nhìn ra bên ngoài, trong mắt có điều sáng tỏ, đường núi này cũng không hề thay đổi, Trữ quận vương thật sự là người cẩn thận!

“Cứ làm như Trữ quận vương an bài, bản vương không có ý kiến!”

“Vậy Vương gia, Vương phi có muốn ra ngoài hít thở không khí một chút?” Phó tướng nghe xong, cung kính chấp tay nói.

Thủy Băng Tuyền suy nghĩ một chút: “Trữ Thiên Hợp, chúng ta cùng xuống dưới đi!” Cả ngày ngồi trong cái xe ngựa này, lại còn đối mặt với một người mờ nhạt như không khí, Thủy Băng Tuyền đột nhiên phát giác khả năng kiên trì của mình cũng quả là lợi hại! Lòng thầm nở nụ cười!

“Vương phi cứ xuống dưới hoạt động gân cốt đi, bản vương không xuống đâu!” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói.

Thủy Băng Tuyền nhún nhún vai, nàng biết người này sẽ nói vậy mà! Hắn không xuống, nàng xuống!

Bước xuống xe ngựa, Thủy Băng Tuyền nhìn tình hình phía trước, sắc mặt dần nghiêm trọng, con đường này căn bản không thể nói là đường được, dãy núi gập ghềnh, vách dựng thẳng đứng, sừng sững hiểm thấy, đường mòn nhỏ hẹp, quanh co khúc khuỷu. ...

“Núi này gọi là gì?” Nhất định phải đi đường này sao? Tỉ mỉ quan sát phía trước, phía bên trái là sườn núi, rừng cây tươi tốt, nàng thầm nghĩ, địa hình này cực kỳ bất lợi.

“Ở đây gọi là Tuyền sơn, còn con đường này được gọi là đường Hoàng Tuyền, ý chỉ là một con đường vô cùng nguy hiểm.” Trữ Hy chỉ vào tấm bản đồ trong tay nói.

Thủy Băng Tuyền cầm lấy bản đồ từ tay Trữ Hy, nhìn chăm chú.

“Nơi này thường có cường đạo xuất hiện không?” Nhìn địa hình trên bản đồ, lại thoáng nhìn qua ngọn núi rậm rạp, nếu như...Nếu có người muốn cướp bóc người qua đường, như vậy ở đây là chỗ tốt nhất! Giữa con đường ngoằn ngoèo, bên phải là vách núi, bên trái là rừng cây...Đúng là nơi trời sinh là cho bọn thổ phi lui tới.

Lại quay đầu nhìn thoáng qua đội ngũ đang đóng quân đợi lệnh, Trữ Hy dẫn theo một nghìn binh lính, còn Trữ Thiên Hợp cũng có gần một trăm người trong đội cận vệ, cộng với mười mấy nha hoàn, hạ nhân, đội ngũ khổng lồ như vậy, thổ phỉ thông thường sẽ không dám ra mặt, nhưng một khi xuất hiện...tất là có chuẩn bị!

Trữ Hy kinh ngạc nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, con người đen hiện vẻ tán thưởng, hẳn cho quân đội lệnh, cũng là lo lắng điều đó.

Đường núi này là giao lộ giáp ranh giới phía tây kinh thành, trong vòng mười dặm không ai sinh sống! Cách đường lớn một khoảng khá xa... Núi cao hoang đế xa, quan phủ cũng không thể quản được, cướp đường vô cùng hoành hành!

“Có, đây là con đường duy nhất đi Tây cảnh, hơn nữa quan phủ cũng không có biện pháp gì truy bắt bọn chúng!” Kỳ thực quan trọng nhất là ngọn Tuyền sơn này không được phân chia rõ ràng, bên kia núi là vùng quản lý của Tây vương, nhưng phía bên này vẫn thuộc Tuyền Sơn Thành, một trong 15 thành trì của kinh thành. Thế nhưng từ trước đến nay Tuyền Sơn Thành đối với vùng ranh giới này đều nhắm mắt làm ngơ.

“Qua ngọn núi này là đến Tây cảnh?” Đi hai ngày mới ra khỏi địa phận kinh thành? Thủy Băng Tuyền nhìn bản đồ địa hình trong tay, đây là toàn bộ lãnh thổ của Thanh Lăng hoàng triều, trong đó ngoại trừ ranh giới địa phận của các thành phủ cùng các vùng lân cận, ở giữa chỉ là những chỗ trống, không có chi tiết rõ ràng thực dụng nào! Nói đây là bản đồ địa hình, chi bằng nói là bản đồ phân cách, khu vực rộng lớn ở giữa là kinh thành, trong đó lấy kinh thành làm trung tâm, bao quanh là mười lăm thành trì, cận kề với bốn vùng cảnh giới...

Kinh thành là mạch máu của Thanh Lăng hoàng triều, dù là diện tích hay dân cư đều là con số khổng lồ, mà tổng diện tích của mười lăm thành trì, lớn gấp năm lần kinh thành, nghĩa là bình quân ba thành bằng một cái kinh thành, mười lăm thành này kể cả kinh thành có thể nói là trái tim của Thanh Lăng hoàng triều, sau cùng mới đến bốn vùng biên giới, mà Bắc cảnh lại lớn bằng Đông, Tây, Nam cảnh cộng lại.

Thủy Băng Tuyền trong đầu nhanh chóng tính toán! Hiện tại chính là vùng ranh giới giữa Tuyền Sơn Thành cùng Tây cảnh. Nghĩa là đi qua ngọn núi này là đến Tây cảnh? Qua Tây cảnh mới đến Bắc cảnh?

“Tiểu thư...” Hương Hàn đến bên cạnh Thủy Băng Tuyền lúc này vẫn đang trầm tư.

“Trữ quận vương, người định làm sao để đi qua đường núi này?” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Hy hỏi.

Trữ Hy lo lắng nửa ngày mới ngẩng đầu lên chăm chú nhìn đường núi phía trước: “Trước tiên phái người vào kiểm tra địa hình!”

Thủy Băng Tuyền tán thành gật đầu: “Cái này xem ra là biện pháp khả dụng nhất! Ra sức thúc ngựa băng qua thì mất bao lâu?”

“Một canh giờ!” Hắn vừa đi vừa về chắc là mất một canh giờ.

“Được, dùng biện pháp này thử xem!” Thủy Băng Tuyền quay đầu nhìn thoáng hơn mười rương bạc ở giữa đoàn xe, hoàng đế ban cho Trữ Thiên Hợp hai trăm vạn lượng bạc mang theo, số bạc này hẳn sẽ khiến cho kẻ có tâm chú ý đến!

Con người nheo lại, mặc kệ là ai, cũng đừng hòng để mất tới số bạc này! Còn chưa biết Bắc cảnh ra sao? Hai trăm vạn lượng bạc này có thể nói là sinh mệnh của Bắc cảnh!

“Trữ quận vương, về việc khảo sát thực địa, phiên người tự mình đi một chuyến, nhất định phải quan sát cẩn thận xem trong rừng cây có kẻ giám sát hay không?” Thủy Băng Tuyền quả quyết nói.

Con người đen lách của Trữ Hy lóe lên, thực ra hắn cũng nghĩ phải tự mình đi trước, không ngờ nàng cũng có suy nghĩ này.

“Bản tướng cũng có ý này, Dương phó tướng, bản tướng quân chưa trở về, không được tự ý manh động!”

“Dạ!”

Trữ Hy nhìn Thủy Băng Tuyền gật đầu một cái, rồi một người một ngựa phóng về phía trước...

“Vương phi, mời ngồi!” Binh sĩ đem đến một cái ghế cho nàng.

“Dương phó tướng!”

“Có thuộc hạ!”

“Người lệnh cho tướng sĩ nghỉ ngơi tại chỗ, có thể nhắm mắt dưỡng thần!” Lời Thủy Băng Tuyền vừa nói ra khiến Dương phó tướng cả kinh, đây không phải là để cho bọn họ ngủ sao?

“Vương phi... Chuyện này... chuyện này...” Tướng quân cũng không có nói như vậy?

Thủy Băng Tuyền nhắc lại một lần nữa: “Lệnh mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ, chờ Trữ tướng quân trở về sẽ có chỉ thị sau!” Trong lòng nàng đã có sẵn một kế hoạch, chờ Trữ Hy về, liền chủ động xuất kích! Bằng không ở trên đường núi sẽ liền mất đi cơ hội phản công.

“Chuyện này...” Dương phó tướng chần chừ không biết làm sao cho phải!

” Dương phó tướng, cứ theo lời Vương phi mà làm!” Trữ Thiên Hợp vốn nói không xuống nhưng lại đứng cách đó không xa nhàn nhạt lên tiếng.

“Chuyện này... dạ!” Dương phó tướng mặc dù trong lòng xen lẫn nghi ngờ, hoảng sợ, nhưng vẫn đáp ứng. Vương phi này thật là, cho binh sĩ ngủ giữa ban ngày, vạn nhất có người tập kích, há chẳng phải mặc cho người chém giết hay sao? Hắn bây giờ mong sao tướng quân mau mau trở về.

“Toàn quân nghe lệnh, nghỉ ngơi tại chỗ, chờ lệnh của tướng quân!”

Nghe xong chỉ thị, toàn bộ tướng sĩ đều lộ ra nghi hoặc... Nhưng trải qua một chút rối loạn, cuối cùng ngoài một ít binh sĩ luân phiên túc trực cùng một trăm thân binh, còn lại đại bộ phận binh sĩ đều nhắm mắt dưỡng thần...

“Người sao lại xuống đây? Không phải nói không xuống sao?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn Trữ Thiên Hợp. Nam nhân này từ sau đêm qua, sắc mặt càng ngày càng lạnh nhạt.

Trữ Thiên Hợp vẻ mặt tự nhiên, phóng mắt nhìn đám mây lững lờ xa xa trên ngọn núi, không nói lời nào!

Thủy Băng Tuyền ngồi trên ghế cũng không lên tiếng, nàng mặc kệ hắn! Có gì đặc biệt hơn người chứ? Vậy nàng cũng học hắn tu hành, nhất định so mặt lạnh với hắn!

Hương Hàn nhìn qua nhìn lại bầu không khí giữa tiểu thư cùng Vương gia, khẽ cười thầm, bây giờ nàng có thể chắc chắn tiểu thư có hảo cảm với Vương gia! Cho nên mới tức giận đáng về bình tĩnh, lạnh nhạt của người!

Nàng cũng vui thay cho tiểu thư, có thể gặp người mà mình thích. Đó có phải là ông trời cố ý an bài không?

Chỉ là... nhìn thoáng qua Vương gia lạnh nhạt, Hương Hàn âm thầm quan sát, Vương gia thật ra cũng vô cùng tuấn mỹ, chỉ là, dường như quá mức yếu ớt, thiếu sức sống! Hơn nữa ngay đến bờ môi cũng trắng bệch! Có vẻ như... Sức khỏe không tốt?

“Vương gia, uống trà!” Cảnh An nhóm lửa pha trà tại chỗ, còn Cảnh Trúc cũng bưng ra thêm một cái ghế!

.....

“Trữ Thiên Hợp.” Thủy Băng Tuyền rốt cuộc cũng nhìn không được, mở lời nói. Nam nhân này nhìn phía trước cũng đã nửa canh giờ, hắn đang nhìn cái gì chứ?

Trữ Thiên Hợp nghiêng người qua, nhìn Thủy Băng Tuyền, trong mắt có ý hỏi, nhưng vẫn như cũ không hề lên tiếng.

Thủy Băng Tuyền đưa chén trà trong tay cho Hương Hàn, gọi: “Thái y!”

“Có thần!” Nghe thấy Thủy Băng Tuyền gọi liền có người bước tới! Hắn chính là quân y đi theo bọn họ lần này!

“Vương gia đêm qua đau đầu, ngày hôm nay đầu óc cũng có vẻ bất thường, người khám xem thử hần có bị đụng đầu chỗ nào không?” Thủy Băng Tuyền trào phúng nói.

Viên quân y cẩn thận nhìn qua Vương gia bình thần cùng Vương phi đang tức giận, đành phải cung kính trả lời: “Dạ!”

“Không cần, người xuống dưới đi!” Thanh âm lạnh nhạt nghe không ra ngữ điệu gì.

“Dạ!” Vương gia là lớn nhất, vậy nên viên quân y cũng đành cung kính trả lời lại, khéo mắt vô tình nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Vương phi, lòng âm thầm than khổ, Vương phi cùng Vương gia làm sao vậy? Vương phi thì nói khám cho Vương gia, còn Vương gia lại nói không cần...

“Các người đều lui xuống cả đi!” Trữ Thiên Hợp ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn Thủy Băng Tuyền.

“Dạ!” Cảnh An, Cảnh Trúc vốn đứng bên cạnh hần đều lui xuống.

Hương Hàn nhìn thoáng qua tiểu thư, hơi hạ ánh mắt, rồi cũng cúi chào bước ra xa.

Hai người ngồi đối mặt nhau, ở giữa là một cái ghế nhỏ bày hai chén trà! Trữ Thiên Hợp nhắc một chén trà lên, chậm rãi thưởng thức, nửa ngày mới lên tiếng nói: Thủy Tam tiểu thư!”

Thoáng cái trong mắt Thủy Băng Tuyền hiện ra tia kinh sợ! Hần gọi nàng là gì? Thủy tam tiểu thư ư?

“Thủy tam tiểu thư, cô không nên có bất cứ kỳ vọng nào vào bản vương!” Sắc mặt bình tĩnh, thanh âm bình thản, phảng phất như hần đang nói chuyện không liên quan đến mình.

“Người nói cái gì?” Thủy Băng Tuyền dường như ngừng thở nhẹ giọng hỏi lại hần, hần có ý gì?

Trữ Thiên Hợp nhìn thẳng Thủy Băng Tuyền, trong ánh mắt hiện lên vẻ xa lạ: “Ngoại trừ danh hiệu Bắc vương phi, bản vương cũng không thể cho cô thứ mà cô muốn!” Nàng là một người tuyệt đỉnh thông minh, hần vốn định cứ như vậy mà lạnh nhạt với nàng, bình thản chung sống, thế nhưng trải qua chuyện đêm qua, hần mới biết được, hần đã thể tiếp nhận tình cảm của bất cứ ai, bất luận là quan tâm, hay là tín nhiệm, hần không hy vọng có người vì hần mà bị thương! Ví như nàng!

Hần cùng nàng vướng vào một đoạn nhân duyên nhầm lẫn, chưa từng có bất cứ giao tình, cũng không mong sau này có bất cứ giao tình!

Mà cùng nàng ở chung hai ngày, hần cũng có hiểu biết nhất định về nàng, cũng cảm giác được nàng đối với hần tín nhiệm, hần không biết có phải là do nàng đã thành thân với hần, nên gỡ bỏ tâm lý e ngại của nữ nhân, ý lại vào trượng phu? Hay là vì hần khiến nàng thấy hứng thú? Hần không biết, cũng không muốn biết.

Thế nhưng bất luận vì lý do gì? Hần mong muốn nàng có thể ngừng lại tình cảm kia! Dù là quan tâm đơn thuần, hần cũng không gánh vác nổi!

“Để cho thị nữ ngồi cùng xe ngựa với cô, bản vương sẽ cùng Cảnh An ngồi chung!”

Thủy Băng Tuyền lúc này cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết...

Nàng thậm chí không thể nói dù chỉ là nửa lời phản bác, bởi vì lúc này đây cơn phẫn nộ cuộn cuộn đang bao phủ lấy nàng...

Nàng muốn cười nhạo ý nghĩ kỳ lạ của hần, thế nhưng nàglại chẳng nói nổi nên lời!

Nàng nói gì đây? Nói mình đối với hần tự nhiên thấy tin cậy?

Nàng vì sao đối với một kẻ không có quan hệ gì lại nảy sinh tình cảm gần gũi và tình tưởng?

Nàng vì hần mà nổi giận, lửa giận chính mình cũng không rõ nguyên nhân, ngay đến nhất cử nhất động của hần cũng có thể khiến tâm nàng dao động! Đây... Ngay đến nàng hiện tại cũng không thể nói rõ được tâm tình mình hai ngày qua.

Nghĩ đến chuyện từ sau khi gặp hần, rồi đến những cảm xúc liên tiếp của bản thân, Thủy Băng Tuyền không thể tin tưởng nổi... Đó là nàng sao?

Nhớ tới từng câu nói trong xe ngựa suốt hai ngày qua, mắt phượng mở lớn đến cực hạn... Đó là nàng sao?

Nghĩ tới cả đêm qua chính mình ngủ trong bất an lo lắng, sáng sớm vừa tỉnh dậy, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là hấn, con người nàng co rút dữ dội...Đó là nàng sao?

Nghĩ tới hấn không nói chuyện với mình, trong lòng đích thực có muộn phiền, Thủy Băng Tuyền lắc đầu mạnh...

Không, không, đó không phải là nàng... Những điều đó đều không phải nàng!

“Hôn sự của chúng ta bắt đầu đã là sai lầm, cũng sẽ không có kết cục gì, tới Bắc cảnh rồi, cô có thể tự do làm điều mình thích, bản vương sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì, cô cũng có thể mở lòng mình, kết thân với vài nam nhân ưu tú, bản vương không thể cho cô hạnh phúc, ông trời tự nhiên sẽ bồi thường cho cô.” Trữ Thiên Hợp nhìn người đối diện như là đang chịu đả kích mạnh, lòng thầm than, nàng chẳng qua là nhất thời mê mẩn, mong rằng lời nói hôm nay sẽ giúp nàng tìm lại chính mình.

“Người thực sự nghĩ vậy?” Thủy Băng Tuyền khàn giọng nói, khiến ngay chính nàng cũng giật nảy mình! Nhưng vì sao lòng nàng lại có cảm giác bị thất vọng, khiến nàng muốn hé miệng hít thở thật sâu!

“Bản vương cùng cô không có bất cứ quan hệ gì, cưới cô là chuyện bất đắc dĩ!”

Bất đắc dĩ? Thủy Băng Tuyền nghe tới 3 chữ này, cảm giác đau đớn rõ ràng dâng lên trong ngực !

“...Ta nghĩ...Bắc Vương gia, người hiểu lầm rồi, ta...” Thủy Băng Tuyền hạ ánh mắt, ngay đến biện giải nàng cũng không thể nói được, nàng có thể nói gì đây? Nghĩ đến biểu hiện của mình mấy ngày qua, ngay đến chính nàng cũng không tin nổi!

“Vậy thì tốt, cô yên tâm, trong vòng một năm, bản vương nhất định trả tự do cho cô!” Trữ Thiên Hợp hạ mắt, hấn cuối cùng cũng làm tổn thương đến nàng! Nhưng trách nhiệm của hấn bây giờ là có thể khiến nàng dừng cương trước vực thẳm!

Tự do? Thủy Băng Tuyền trừng lớn mắt, đó vốn là việc nằm trong kế hoạch của nàng, vì sao từ miệng hấn nói ra, nàng lại không có chút cảm giác mừng rỡ?

“...vậy... Thực sự cảm tạ Vương gia!” Thủy Băng Tuyền rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của chính mình! Ánh mắt đang hạ kia lại ngược lên, trong đôi mắt lúc này là một mảnh lạnh lùng.

“Đây là bản vương nợ cô!” Thanh âm bình thản của Trữ Thiên Hợp đột nhiên khiến Thủy Băng Tuyền kích động mạnh mẽ! Nàng đột nhiên đứng dậy: “Vương gia, xe ngựa kia người nên ngồi đi, ta cùng Hương Hàn ngồi xe ngựa phía sau là được rồi! Hai ngày nay đa tạ Vương gia đã nhẫn nại với sự vô tri của Thủy Băng Tuyền!” Chớp mắt xoay người đi, trong đáy mắt Thủy Băng Tuyền truyền tới cảm giác chua xót... Tuy nhàn nhạt nhưng lại vương vấn không buông!

“Cảnh An, Cảnh Trúc, các người cùng với Vương gia ngồi xe ngựa phía trước, ta cùng Hương Hàn ngồi xe ngựa này!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nói.

Ba người đều giật mình sửng sốt...

Hương Hàn nhìn bóng lưng của tiểu thư, hồ nghi liếc mắt nhìn Trữ Thiên Hợp, Vương gia đã nói gì đó với tiểu thư sao?

“Tiểu thư...” Hương Hàn tiến lên, nhẹ giọng gọi.

“Việc gì?” Thủy Băng Tuyền quay người lại, bờ môi đỏ mọng nhếch lên nụ cười chế nhạo, lưu chuyển giữa đôi mắt chính là những tia hàn quang bén nhọn, lạnh lùng, trào phúng mà Hương Hàn vô cùng quen thuộc!

“Tiểu thư...” Hương Hàn bây giờ xác định chắc chắn Vương gia nhất định đã nói gì đó với tiểu thư, mới khiến người trở lại bộ dáng như trước.

Thủy Băng Tuyền nhìn đám sương mù dày đặc trên ngọn núi xa xa, thì ra nàng cũng có lúc lạc mất phương hướng! Hai ngày qua, nàng cự tuyệt không nhìn nhận tâm tình của bản thân! Đúng vậy, đó không phải là động tâm mà gần như là mê muội mất phương hướng. Nhưng hiện tại nàng đã thoát ra khỏi sương mù! Không hơn!

Nhưng...Vì sao, vì sao ngay đến chuyện quay đầu nhìn lại nguyên nhân khiến nàng lạc lối nàng cũng làm không được?

62. Q.2 - Chương 62: Vượt Núi

Edit: Boringrain

Một canh giờ sau, tiếng ngựa phi từ xa truyền tới, Trữ Hy đi thăm dò địa hình rồi cuộc đã trở về! Thủy Băng Tuyền tiến ra đón: “Trữ quận vương, thế nào rồi?”

Trữ Hy nhảy xuống ngựa, nhìn Thủy Băng Tuyền lắc đầu nói: “Dọc theo sơn đạo qua tới bên kia núi, không hề phát hiện có điều gì khác thường! Đường núi tuy rằng dốc đứng, nhưng cũng không khó qua !”

Thủy Băng Tuyền sắc mặt ngưng trọng, thực sự không có vấn đề gì sao? Mất phương trâm tư, lòng thâm nghĩ, nếu núi này bình thường hay có thổ phỉ lui tới, không có lý do gì ngay đến một chút dấu tích cũng không có.

“Bên kia núi thế nào?”

Trữ Hy tuy rằng không hiểu vì sao Thủy Băng Tuyền lại hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời: “Tương đối bằng phẳng!”

Vậy sao? Nàng đi lên trước vài bước, chăm chú nhìn ngọn núi trước mặt, một lát sau mới nhìn sang Trữ Hy đang đứng bên cạnh, chậm rãi nở nụ cười: “Trữ quận vương, có thể nghe ta một lời không?”

Trữ Hy nhìn nụ cười đầy tự tin của nàng, trong mắt cũng hiện lên ý cười, gật đầu!

“Sau khi người đi trước thăm dò, ta đã lệnh Dương phó tướng cho binh sĩ nghỉ ngơi tại chỗ, bây giờ người lệnh cho ba trăm binh sĩ đi tiên phong trước!” Thủy Băng Tuyền không nói thì Trữ Hy cũng không phát hiện ra, sau khi hần quay về thì mới thấy binh sĩ lục đục đứng dậy! Hóa ra là do nàng phân phó. Nhưng nàng làm vậy là...?

“Ý của Vương phi là?”

Đôi mắt Thủy Băng Tuyền chột nheo lại, Vương phi, nàng cười tự giễu, ngay từ đầu khi nghe danh xưng này, nàng cũng không hề khó chịu, nhưng bây giờ hai tiếng này lại làm nàng thấy vô cùng chói tai! Trong lòng dường như dâng lên một nỗi đau mơ hồ!

“Các người mang theo bao nhiêu cung tên?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng hỏi, mắt nhìn về nơi xa, thần sắc lộ ra tâm tình không rõ.

“Mỗi người năm mươi mũi tên!”

Vậy là được 5 vạn tên, khỏe mỗi nàng nhếch lên mang theo tia lãnh liệt! Đôi con người phát ra vẻ ngoan độc!

“Ta dẫn bọn hạ nhân mang theo ngân lượng đi trước, theo sau là ba trăm quân tiên phong, phân phó bọn họ mỗi người hướng lên núi bắn liên tiếp năm mũi tên, cách qua một khắc lại bắn tiếp năm mũi tên nữa, lúc này, Bắc Vương gia cùng một trăm thân binh sẽ đi qua, nhớ kỹ, nhất định phải dựa sát vào vách núi mà đi! Sau khi vương gia đi qua, ba trăm binh sĩ phải lập tức theo Vương gia qua sơn đạo, tiếp đó là hai trăm binh sĩ đi vào, bắn tên giống ba trăm binh sĩ đi trước, cuối cùng mới là người dẫn theo năm trăm quân, áp tải số xe ngựa nặng nề đi qua.”

Rừng cây rậm rạp như vậy, khả năng bị thổ phỉ dùng đá lớn tập kích là rất nhỏ, nếu vậy chỉ còn có thể là bắn tên, thế nhưng thời gian cấp bách, cho dù thật sự có chuẩn bị mà đến thì số cung tên cũng không nhiều, thế nên bọn chúng nhất sẽ tập trung lại, mà nàng đánh cuộc bọn chúng sẽ tập trung ở giữa!

“Chuyện này...” Trữ Hy phải thừa nhận đây là biện pháp tốt nhất! Không ai nghĩ đến việc ngân lượng do bọn hạ nhân áp giải đi đầu tiên, tự nhiên sẽ lơ là, tin chắc không ai có can đảm hạ thủ, làm không tốt sẽ có khả năng bị một ngàn quân lính phía sau tiêu diệt.

Thủy Băng Tuyền nhìn qua Trữ Hy: “Trừ phi ngươi có biện pháp tốt hơn? Nếu không có thể thử cách này.... Cứ như vậy đi! Ở chỗ này càng lâu, người trên núi sẽ nghi ngờ, một canh giờ qua vừa vặn có thể khảo nghiệm khả năng kiên trì của chúng!”

“Nàng vì sao nhất định cho rằng trên núi có cường đạo mai phục sẵn chờ chúng ta?” Trữ Hy cũng học nàng nhướn mày hỏi.

“Không có thì tốt, nếu có, phương pháp này có thể làm hỗn loạn tầm nhìn của bọn chúng!” Thủy Băng tuyền thản nhiên nói. Tâm đề phòng không thể không có! Chiêu này của nàng tiến lui vẹn toàn, nếu như thật sự có thổ phỉ, như vậy trong đầu chúng chắc chắn cho rằng đoàn người đi trước là cố ý dẫn dụ chúng mắc câu, còn một nghìn binh lính phía sau đang chờ tiêu diệt, tâm lý cũng sẽ có phần hoang mang, bởi vì dù chúng to gan tới đâu thì cũng phải kiên dè con số một nghìn binh lính. Nhưng chúng sẽ không thể ngờ được người đi trước chỉ là nha hoàn cùng hạ nhân! Vậy nên...Thủy Băng Tuyền tự tin mỉm cười, nếu như không có gì ngoài ý muốn, vượt qua sơn đạo này cũng không thành vấn đề! Nói không chừng còn có thể tiêu diệt thổ phỉ!

Trữ Hy chau mày suy ngẫm, một lúc sau mặt mới giãn ra nói: Được, cứ như lời nàng nói có lẽ là cách tốt nhất!”

“Dương phó tướng!”

“Có...”

Thủy Băng Tuyền chần chờ trong chốc lát mới đi đến trước mặt Trữ Thiên Hợp, ngược mắt lên, lễ nghĩa đánh tiếng: “Vương gia, Thủy Băng Tuyền đi trước! Còn phiền Vương gia phải mệt nhọc đi bộ một lát, đoàn xe ngựa sẽ do Trữ quận vương phụ trách.”

“Vương gì, kế hoạch là như vậy...” Trữ Hy giảng qua kế hoạch cho Trữ Thiên Hợp nghe.

Hắn trầm mặc một lát rồi mới gật đầu: “Bản vương không có ý kiến, cứ như kế hoạch của Quận vương mà làm!”

Thủy Băng Tuyền dẫn theo người đi vào đường núi, nếu phía trước đúng là con đường bằng phẳng, như vậy cũng chỉ có một đoạn đường ngắn này là có khả năng nguy hiểm cực cao. Nàng đã xem qua, đây là đoạn đường nguy hiểm duy nhất trên đường đi tới Bắc cảnh! Qua ngọn núi này, đường lớn thênh thang, phía trước là đất phong Tây cảnh! Thành thật mà nói, nàng còn ước gì gặp phải thổ phỉ trên đất Tây cảnh nữa kìa? Như vậy Tây vương hẳn dù không muốn cũng phải nôn bạc ra mà trả lại họ.

Kỳ thực, thông thường thổ phỉ sẽ không động thủ với ngân lượng của triều đình, thứ nhất là khó có thể tiêu tán, thứ hai là quan binh nhất định sẽ không bỏ qua!

Cho nên nàng dám chắc ngọn núi này nhất định có thổ phỉ, chỉ là... Có thể gặp chúng hay không cũng không thể nói trước được!

.....

Mà lúc này trên đỉnh Tuyền Sơn, có kẻ đang núp trong rừng cây rậm rạp, giám sát đoàn người đang thông thả lên núi, hắn đánh mắt nhìn người bên cạnh: “Đại ca, đây...”

Kẻ được xưng là đại ca có vóc dáng cao to, vẻ mặt hung ác, nhíu mày nhìn dưới chân núi là bọn nô tỳ hạ nhân, còn có xe ngựa chở nặng, bên trên chứa nhiều rương!

Hắn trừng mắt thành một đường thẳng tắp, cân nhắc nửa ngày mới nói: “Thả!”

“Đại ca, lỡ như...” Lỡ như bạc ở trong đó thì sao? Người thấp gầy không cam lòng lắm nhẩm nói.

“Ngươi muốn chết hay là muốn bạc? Đầu óc ngươi choáng váng rồi sao? Phía sau còn có một ngàn binh sĩ, nếu tấn công lên, thì ngay đến sào huyệt của chúng ta cũng sẽ bị nguy hiểm.” Lần này, hắn đến đây quan sát là chính, bây giờ nắm chắc mới dám động thủ, bằng không bạc còn chưa thấy thì mạng cũng chẳng còn. Bọn họ ở trên Tuyền Sơn này xưng vương, tất nhiên cũng không phải là lũ ngu ngốc không muốn sống! Hơn nữa, chiếm cứ Tuyền Sơn, tuy rằng không thể đại phú đại quý nhưng cũng không phải lo việc áo cơm, ngày qua ngày nhàn hạ, mạng sống cũng không bị nhiều đe dọa.

“Dạ!” Tên thấp gầy lấy ra một vật gì đó đặt lên miệng, tiếng chim đột nhiên vang động khắp khu rừng.

Nghe thấy tiếng chim này, bọn người đằng sau đều lui vào rừng cây! Nhìn đoàn người đi qua...

“Tiểu thư... Để nô tỳ đỡ người, nội thương của người chưa lành hẳn, đường núi này lại khó đi!” Hương Hàn tiến lên đỡ lấy Thủy Băng Tuyền.

“Không cần, Hương Hàn, người truyền lệnh xuống, bảo mọi người duy trì ổn định, không được nôn nóng, cứ thông thả mà đi.” Thủy Băng Tuyền cẩn thận phân phó.

“Dạ!” Nhìn thoáng qua tiểu thư, Hương Hàn tiến lên trước chỉ huy toàn bộ hạ nhân đang lo lắng sợ hãi, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng cũng không dám liếc nhìn lung tung.

Nửa canh giờ sau, Thủy Băng Tuyền đã nhìn thấy con đường bằng phẳng phía trước, vội vã hô to: “Bây giờ bước nhanh chân lên, chú ý không được hoảng loạn!”

Phía sau truyền đến tiếng bắn tên, ba trăm binh sĩ rất nhanh sẽ theo đến, trong lúc bọn họ chạy lại đây, nàng phải dẫn những người này nhanh chóng thoát khỏi đường núi! Cũng may là đi xuống dốc nên không tốn nhiều sức! Nếu không chắc nàng sẽ mệt chết! Đã lâu không vận động! Xương khớp đều bị gỉ sét cả rồi!

.....

Thủy Băng Tuyền lấy tay lau mồ hôi trên trán, đi bộ dưới trời hạ oi bức thật đúng là nóng không tưởng nổi....

“Tiểu thư, người lau mồ hôi đi ạ!” Hương Hàn vậy mà không có chút gì suy suyển, mặt cũng không biến sắc, nàng có võ công, đi bộ đường núi cũng không thành vấn đề.

“Vương phi, đã tới giao lộ rồi, có chờ ở đây không ạ?” Cảnh Trúc tiến lên xin chỉ thị. Trong lòng nàng vẫn còn kinh ngạc không thôi, Vương phi này dám một mình dẫn theo bọn họ, toàn là thị nữ hạ nhân áp giải ngân lượng đi qua núi... Quả thực khiến nàng có chút bội phục! Vừa rồi trên đoạn đường kia, nàng sợ tới mức tim muốn nhảy cả ra ngoài!

Thủy Băng Tuyền thoáng nhìn phía trước: “Ừ, đi qua giao lộ khoảng một trăm trượng* thì dừng lại!” Số ngân lượng này đã được vận chuyển an toàn qua núi, mong là binh lính phía sau cũng có chút thu hoạch!

Tùy ý ngồi xuống đất, Thủy Băng Tuyền lấy khăn tay quạt phất phất...Hôm nay mặt trời cũng không gắt lắm, còn có nhiều mây, nhưng nhiệt độ vẫn hơi cao... Nhìn lại áo khoác ngoài đều dính ướt vào người, tính ra thì nàng mặc có hơi ít, ngoài bộ váy áo bên trong thì nàng chỉ khoác thêm một lớp áo mỏng bên ngoài, không như Hương Hàn mặc ít nhất là vài lớp vải trên người...Nơi này nếu như có máy điều hòa thì thật là tốt!

Đợi khoảng mười phút, thấy ba trăm binh lính hộ tống Trữ Thiên Hợp đi tới, Thủy Băng Tuyền sắc mặt bình tĩnh, bây giờ chỉ còn đợi Trữ Hy nữa thôi! Có điều hẳn là thu hoạch cũng không lớn...

Những kẻ đó để cho nàng qua đơn giản như vậy, cũng đủ thấy chúng không phải là loại muốn dùng mạng đổi lấy tiền...

“Chủ tử, người nghỉ ngơi một chút đi!” Cảnh Trúc nhìn chủ tử bình an, khuôn mặt vốn lo lắng liền hiện ra ý cười. Lại hồ nghi nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, Vương phi không phải thường gọi thẳng tên của Vương gia sao? Vì sao lần này lại im lặng không lên tiếng?

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, phẩy phẩy cây cỏ dính trên quần áo, quay đầu nhìn về phía trước, có thể thấy được đường lớn không xa! Đoạn đường này cuối cùng lại hữu kinh vô hiểm*!...

*hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm gì.

Hương Hàn nhìn tiểu thư về mặt bình tĩnh, lại nhìn qua Vương gia bình tĩnh không kém, hai người ra về xa cách dù là người mù cũng có thể nhận ra.

Năm phút nữa trôi qua, Trữ Hy mang theo số binh lính còn lại chạy tới... Thấy Thủy Băng Tuyền thì khê gật đầu, nàng đoán không sai, trên núi quả thật có kẻ nhòm ngó, lần này thu hoạch cũng không nhỏ! Bán nhiều tên như vậy, thổ phỉ trên núi bị thương rất nhiều!

“Mọi người nghe lệnh, trở lại vị trí cũ tiếp tục lên đường!”

Rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Trữ Hy, Thủy Bằng Tuyên lên một chiếc xe ngựa của hạ nhân, chứ không phải là chiếc xe lớn kia!

.....

“Hương Hàn, nghe ta dặn!” Thủy Bằng Tuyên từ lúc lên xe vẫn trầm mặc, đột nhiên lên tiếng.

“Dạ, tiểu thư!”

“Đợi đến quán trọ, người vẽ sơ lược lại địa hình Tuyên Sơn! Nhớ ghi chú tên gọi.” Tây cảnh cùng mười lăm thành trì ngăn cách bởi ngọn núi Tuyên Sơn, như vậy vị trí Tuyên Sơn này là vô cùng trọng yếu! Nếu như khai phá ngọn núi này...Chính là tiền đồ rộng mở!

“Dạ!”

“Còn một việc nữa, trong lúc ở quán trọ, ta cần một ít than củi!” Ngồi trên xe ngựa, bút lông căn bản không thể dùng được. Việc ghi chép vô cùng phiền toái.

“Dạ, tiểu thư!”

“Tiểu thư, có muốn uống nước không?” Hương Hàn nhìn tiểu thư lãnh tình như trước, cũng không biết là tốt hay không! Vương gia rốt cuộc đã nói những gì với tiểu thư? Khiến tiểu thư cùng hấn vạch rõ ranh giới như vậy?

“Không cần, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Nàng cần phải để cho đầu óc mình thanh tỉnh! Hiện nay việc khó khăn nhất là cần phải biết rõ tình hình cùng địa thế của Bắc cảnh.

.....

Giang phủ, kinh thành

“Thiếu gia, lão phu nhân hồi phủ! Thỉnh người đến phòng khách.” Một hạ nhân đang đứng ngoài thư phòng bấm báo.

Giang Dĩ Bác nheo mắt lại, lúc này bà nội hồi phủ làm gì? Bà biết rõ hấn vẫn còn tức giận, sao lại hồi phủ?

“Thiếu gia, lão phu nhân bảo nhất định phải mời người đến phòng khách, nói là có chuyện cần tuyên bố!” Gã hạ nhân không nghe thấy động tĩnh nào trong phòng, chần chờ một lát rồi lặp lại lời của lão phu nhân một lần nữa.

Giang Dĩ Bác nhíu mi, hấn cũng muốn xem là chuyện gì khiến bà nội đột nhiên hồi phủ! Từ khi hấn lên làm chủ sự tới nay, bà nội vẫn ở tại biệt trang, rất ít khi về phủ viện.

“Vô Hình!”

“Dạ, chủ tử!” Vô Hình loáng cái liền xuất hiện, đi tới bên hấn.

“Lão phu nhân vì sao lại trở về?”

“Chuyện đó, thuộc hạ cũng không biết, có điều hôm nay Ngân Tâm cô nương đã tới biệt trang!” Vô Hình nhìn sắc mặt của chủ tử, dè dặt bấm báo.

Giang Dĩ Bác khê khẽ nhếch đuôi mày, Ngân Tâm?

“Tới Đại sảnh!”

Bên trong đại sảnh của Giang gia, Giang lão phu nhân, quần áo đẹp đẽ, trang sức quý giá, toát lên vẻ cao quý, lúc này bà mặt mày hớn hởi, thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm vào bụng của nữ tử đứng bên cạnh. Vừa nghĩ đến chuyện mình sắp có cháu, thì bà lại vô cùng hưng phấn! Đây cũng là nguyên nhân bà trở lại phủ viện Giang gia. Lần này bà sẽ vì Ngân Tâm làm chủ, bất luận thế nào, cũng phải cho Ngân Tâm một thân phận thị thiếp! Không thể để cho nàng ta làm thị tỳ được?

“Ngân Tâm à, người cần phải vận phần cẩn thận, người đang mang thai phải hết sức chú ý.”

Người được gọi là Ngân Tâm là một nữ tử thanh tú xinh đẹp, tư sắc hơn người, trên mặt có nụ cười xấu hổ, nhưng giữa trán lại mơ hồ hiện vẻ bất an, trong ánh mắt toát lên sự sợ hãi... Môi đỏ mọng kiêu diễm, sắc mặt tươi cười, nhưng thân thể lại căng cứng, khấn trương. Nàng mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt lại tôn lên làn da tựa như cánh hoa đào.

Giang Dĩ Bác bước vào, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào lão phu nhân, xem như không hề thấy người bên cạnh bà!

“Bà nội vì sao lại hỏi phủ?” Hắn lạnh nhạt ngồi trên ghế cạnh vị trí chủ vị, sau đó ánh mắt thâm sâu mới nhìn qua Ngân Tâm.

Cơ thể Ngân Tâm tức khắc run lên, ‘phịch’ một tiếng, liền quỳ xuống mặt đất: “Thiếu gia, xin người tha cho Ngân Tâm! Ngân Tâm thực sự muốn sinh cho thiếu gia một đứa con!”

Mọi người đứng trong sảnh đường đều thở dốc vì kinh ngạc, ngay đến Vô Hình cũng khiếp sợ...

Giang lão phu nhân nhăn mặt, vội vã tự mình nâng Ngân Tâm dậy: “Ngân Tâm, ngươi đứng lên đi, đây là chuyện tốt, ngươi làm vậy là sao chứ?”

Ngân Tâm trong mắt rưng rưng, nhìn lão phu nhân lắc đầu, rồi lại hướng về Giang Dĩ Bác dập đầu xuống đất: “Thiếu gia, xin người tha cho Ngân Tâm!”

Nàng mua chuộc ma ma ở được phòng, tội này nếu truy xuống, thì chính là tử tội! Nàng che giấu hai tháng, bây giờ không thể giấu được nữa, mới phải đi tìm lão phu nhân giúp đỡ!

Trong đôi mắt đen thâm sâu của Giang Dĩ Bác là vẻ cười như có như không, nhàn nhả tựa như không hề nghe thấy lời nàng ta nói, hắn nhẹ thổi chén trà trong tay...

“Trước tiên, con để cho Ngân Tâm đứng lên đã, nàng còn đang mang thai!” Giang Lão phu nhân hướng về người đang ngồi trên ghế nói. Trong lòng bà cũng vì lá gan của nha đầu kia mà cảm thấy bất ngờ, dám mua chuộc ma ma ở được phòng, lá gan này cũng thật khiến bà tán thưởng! Dù Ngân Tâm phạm phải lỗi lầm, nhưng đứa trẻ này đã thực sự đến, nếu đã đến thì phải hạ sinh! Đứa chất này bà đã mong mỏi từ lâu lắm rồi!

“Thiếu gia, cầu xin người vì đứa trẻ trong bụng mà tha thứ cho Ngân Tâm lần này! Ngân Tâm chỉ là...chỉ là thực sự muốn sinh con cho người!” Khuôn mặt khi khóc cũng xinh đẹp như hoa lê sau mưa, nhưng lại liên tiếp dập đầu xuống sàn, chỉ chốc lát, trên cái trán trắng nõn đã hiện lên vết sưng đỏ thẫm!

“Được rồi...Ngân Tâm, ta lệnh cho ngươi đứng lên!” Giang lão phu nhân cũng không phải yêu thương gì cho Ngân Tâm, bà là lo lắng sợ như động đến đứa chất chưa chào đời của bà.

Giang Dĩ Bác nhấp một ngụm trà, rồi nhàn nhạt nói: “Ngân Tâm, lá gan của người thật không nhỏ!”

“Thiếu gia, Ngân Tâm biết sai rồi! Cầu xin người tha cho Ngân Tâm!” Sắc mặt nàng ta trắng bệch, môi run rẩy, nhưng vẫn cứ tiếp tục cầu xin! “Vô Hình, gọi những kẻ liên quan đến đại sảnh!” Tiện tay để chén trà xuống bàn, thân thể từ từ tựa vào lưng ghế, không ai biết hắn đang nghĩ cái gì.

“Dĩ Bác, tuy rằng đây là tội chết, nhưng dù thế nào cũng là chuyện tốt, con đó, nghiêm phạt một chút là được rồi, còn Ngân Tâm, con để cho nàng đứng lên đi!” Nghe thấy lệnh của Giang Dĩ Bác, mí mắt của Giang lão phu nhân liền giật một cái, bà vẫn chưa quên vài ngày trước, toàn bộ hạ nhân ở biệt trang đều bị lãnh một trăm đại bản! Những người còn sống tới nay vẫn chỉ có thể nằm trên giường không thể động đậy, càng miễn bàn tới...

Ba ma ma được phòng, cùng hai nha hoàn bên cạnh Ngân Tâm nhanh chóng được dẫn tới!

Nhìn tình hình bên trong đại sảnh, bọn họ đều quỳ phịch xuống đất, thân thể run lên tựa như lá cây trong gió... Càng không nói chi đến ngẩng đầu nhìn chủ tử!

“Ngân Tâm, ngươi mua chuộc vị ma ma nào?” Giang Dĩ Bác hai tay đan vào nhau, nhàn nhạt hỏi.

Hắn vừa nói xong, ba ma ma càng run rẩy kịch liệt hơn! Nha hoàn bên người Ngân Tâm sắc mặt cũng trắng bệch...

“Ngân Tâm, thế nào? Không nói sao? Vậy ta đây làm sao biết được trong bụng người có phải là con của bản thiếu gia hay không?”

Hắn khẽ ra hiệu cho Vô Hình lui xuống.

Ngân Tâm kinh hãi thở hổn hển, rồi như hồi phục tinh thần lại nói: “đứa trẻ đúng là của thiếu gia, Ngân Tâm... cho ba vị ma ma ba trăm lượng bạc!”

Nghe thấy Ngân Tâm nói xong, trong số ba người liền có một người hôn mê ngất xỉu, hai người còn lại nói không ra lời...

Vô Hình lại đi vào, phía sau còn dẫn theo đại phu.

“Tham kiến thiếu gia!”

“Kiểm tra xem nàng ta có thực sự mang thai không.”

“Dạ!”

.....

“Hồi bẩm thiếu gia, Ngân Tâm cô nương đúng là đã mang thai gần hai tháng.” Đại phu dù sắc mặt trắng định, thế nhưng lồng ngực cũng nhảy bình bịch, Ngân Tâm cô nương này đúng là lớn mật.

“Vô Hình, những kẻ đó cứ theo như gia quy xử trí!”

“Dạ!” Vô Hình phát tay, từ bên ngoài liền có vài tên hạ nhân tiến đến đem mấy ma ma sớm đã té xỉu trên mặt đất cùng hai nha hoàn đi ra ngoài.

Ngón tay thon dài nhẹ gõ lên mặt bàn, khóe môi Giang Dĩ Bác lại hiện vẻ tươi cười.

“Dĩ Bác, ta biết con cũng sẽ vui vẻ...” Lời Giang lão phu nhân còn chưa hết thì đã bị cắt ngang.

“Ngân Tâm, người to gan khiến ta phải kinh ngạc, nhưng mà người ngu xuẩn cũng khiến ta dùng ánh mắt khác nhìn người!”

“Thiếu gia...cầu xin người tha thứ cho Ngân Tâm!”

“Như vậy đi! Vì dũng khí của người, ta cho người một cơ hội, bỏ cái thai trong bụng, như vậy, ta có thể bỏ qua cho người, còn thắng cho người làm thiếp.”

“Dĩ Bác...” Giang lão phu nhân vẻ mặt khiếp sợ, bất an nhìn thoáng qua Ngân Tâm, nhân thần cố ý ra ám hiệu, đáng tiếc Ngân Tâm lại không nhìn thấy. Mà có thấy cũng không hiểu được. Nàng lúc này chỉ lo cầu xin...

Ngân Tâm sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt khổ sở: “Thiếu gia, xin người khai ân!”

“Dĩ Bác...Người không thể làm vậy!” Giang lão phu nhân tức giận nắm lấy tay hắn.

“Ta đếm tới ba, một...”

“Thiếu gia...không,...Ngân Tâm cầu xin người...”

“Hai...”

“Ba... Vô Hình, mang ra ngoài” Nghe thấy thanh âm của Giang Dĩ Bác, Ngân Tâm ngã xuống mặt đất, một lát sau mới dường như nghĩ tới cái gì, liền hô to: “Thiếu gia...Nô tỳ sẽ bỏ, nô tỳ sẽ bỏ cái thai này...” Giữ được mạng, lại có thể thắng làm thiếp, đây không phải là mục đích của nàng sao?

“Cái gì? Ngân Tâm...Người...” Giang lão phu nhân kinh ngạc thở dốc. Nữ nhân này vì sinh mệnh mà sẵn sàng hy sinh con cháu chính mình?

Thân người bà mềm nhũn ngã ngổ trên ghế, nữ nhân như vậy quả thực không xứng sinh con cho Giang gia!

Đôi con người sâu không thấy đáy của Giang Dĩ Bác chớp động, bên môi hiện lên nụ cười đùa cợt! Nữ nhân này căn bản không xứng được làm mẫu thân! Đứ trẻ chẳng qua chỉ là công cụ của nàng ta, mà đã là công cụ thì không nên tồn tại trên đời! Hắn không cần một công cụ!

Hắn đứng dậy, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt Ngân Tâm, ngón tay nắm lấy cằm nàng ta, trong mắt hiện nụ cười lạnh lẽo, từ từ tới gần bên tai nàng, nỉ non như tình nhân: “Ngân Tâm, nếu như người chọn đứa trẻ, ta mới có thể không lo lắng gì mà giữ lại người, nhưng người khiến ta thật thất vọng! Bởi vì người không xứng làm mẫu thân, càng không xứng làm mẫu thân của con ta!”

Ngân Tâm mở to hai mắt, bộ dáng như quỷ nhìn Giang Dĩ Bác... trong miệng còn thì thào.... Không...Không...Không phải vậy...!

Giang Dĩ Bác đứng lên: “Vô Hình, phạt theo gia quy!”

“Dạ, chủ tử!” Vô Hình mặt không biểu cảm, hơi phất tay, liền có người đi vào mang Ngân Tâm đã mất đi thần trí ra ngoài!

“Dem toàn bộ thị tỳ trong phủ đưa đến biệt trang! Bà nội, những nữ nhân mà người lựa chọn không có tư cách sinh hạ hài tử của con!” Trên mặt rõ ràng là ý cười, nhưng trong mắt lại lóe qua vẻ vô tình ngoan lệ! Lòng chợt nhớ tới nữ tử vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí hắn... Tuyền nhi, nàng hắn đã tới Tây cảnh rồi! Đợi ta thêm một thời gian nữa!

Hoàng cung

“Thái tử, người có chuyện muốn nói sao?” Hoàng đế được Lưu công công đỡ đi, nhìn sang Trữ Thiên Hợp bên cạnh, nhàn nhạt nói.

“Hồi bẩm phụ hoàng, phải!”

“Muốn phụ hoàng sắc lập Vân gia tiểu thư làm thái tử phi sao?” Lúc này, Hợp nhi hắn đã đến Tây cảnh. Hoàn đế dừng lại nghĩ ngợi trong lòng.

Trữ Thiên Kỳ chần chờ một lúc mới nói: “Không, nhi thần muốn lập trắc phi!” Thái tử phi? Không hiểu sao, hắn đột nhiên không muốn lập ngôi vị này.

“Trắc phi?” Hoàng đế nhíu mày, hắn không phải cùng Vân gia tiểu thư tình đầu ý hợp sao?

“Dạ, nhi thần muốn lập Vân gia tiểu thư làm tả trắc phi, Phương gia tiểu thư làm hữu trắc phi!” Tuy rằng không phải là hoàng hậu, nhưng sau này cũng sẽ được liệt vào hàng tứ phi. Còn về phần hoàng hậu... Trong lòng hắn đột nhiên lại muốn để trống ngôi vị này!

Hoàng đế nghiêng người qua nhìn Trữ Thiên Kỳ trong chốc lát rồi lại quay đi: “Tùy ý người!”

“Đa tạ phụ hoàng!” Hắn đã thỏa nguyện nhưng, sắc mặt hắn lại nhìn không ra chút vui mừng nào!

“Lưu công công, đỡ trăm hồi cung, trăm thấy hơi mệt.” Thân thể này đã đến cực hạn rồi, Nhu nhi, chờ trăm, hãy chờ trăm cùng nàng hợp lãng! (chôn cùng một lãng)

Ba ngày sau

Trong khắp kinh thành người ta bàn tán vô cùng sôi nổi, không ngoài chuyện gì khác hơn, chính là chuyện hoàng thượng hạ chỉ lập hai vị trắc phi cho thái tử, hơn nữa lại là cùng lập. Vốn tưởng Vân gia tiểu thư sẽ được phong làm thái tử phi, không ngờ lại chỉ là tả trắc phi. Lại lòi ra một Phương gia tiểu thư làm hữu trắc phi!

Còn người vốn được chọn làm thái tử phi bây giờ lại trở thành Bắc Vương phi... Thế sự thật vô lường...

Lúc này đây, một trong những nhân vật được bàn tán xôn xao ở kinh thành, Thủy Băng Tuyền lại đang ngồi trong xe ngựa, cố gắng ghi lại địa thế của Bắc cảnh cùng những ý kiến của mình!

Ngày hôm qua vừa vào Bắc cảnh, nàng đã chăm chú nhìn vùng đất lạnh lẽo khiến nàng như đi vào hầm băng...

Vùng này cây cỏ không nhiều, trên đường lại lầy lội làm cho đội ngũ phải chậm trễ hành trình, xung quanh là một mảnh hoang vu nhìn không thấy tận cùng! Đã đi được vài ngày, nàng vẫn chưa thấy có nhà dân, hiện tại nàng cũng không biết rốt cuộc xe ngựa đang chạy trên mặt đường hay là trên ruộng đất nữa!

Bắc cảnh này so với Đông, Tây, Nam cảnh rộng lớn hơn bao la! Thế nhưng nhân khẩu so với chỉ bằng một nửa bình quân ba vùng kia... Ở đây nói cái gì là đất phong chứ, đất hoang thì đúng hơn!

Thủy Băng Tuyền nhìn lại tờ giấy mà nàng bắt đầu ghi chép từ hôm qua, mỗi lần nhìn là mỗi lần sắc mặt nàng càng đen hơn!

“Tiểu thư!” Hương Hàn đại thể cũng biết tiểu thư nhà nàng muốn cái gì? Bắc cảnh này khiến nàng càng nhìn lại càng thấy tâm lạnh như băng!

Tiểu thư muốn ở đây gây dựng sự nghiệp, có thể nói khó khăn như lên trời! Cũng khó trách tiểu thư từ sau khi vào Bắc cảnh, vẫn luôn đen mặt, im lặng suy nghĩ! Ngay tới bọn nàng cũng muốn khóc!

“Shit!” Thủy Băng Tuyền rốt cuộc không khống chế được chửi ra một tiếng! Hóa ra hoàng đế ban hai trăm vạn lượng bạc cho Trữ Thiên Hợp là muốn hắn đem tới nơi này ăn sao? Ăn hết rồi thì sao? Chờ chết?

“A...tiểu thư, người vừa nói gì?” Hương Hàn nghe thanh âm từ miệng Thủy Băng Tuyền, trong mắt chợt nổi hoang mang!

Lúc này không chỉ có Thủy Băng Tuyền tâm kết thành băng, ngay đến Trữ Thiên Hợp cũng nhú mi, buông rèm xuống.

63. Q.2 - Chương 63: Bắc Vương Phủ

Edit: Boringrain

Vốn từ biên giới đến trung tâm của Bắc cảnh chỉ mất ba ngày, nhưng đoàn người đi vòng rã năm ngày liền mới tới...

Thủy Băng Tuyền nhìn ra ngoài, xe ngựa hiện đang chạy trên đường lớn, không bao lâu nữa sẽ đến Bắc thành! Nơi đây tuy không tới nỗi không một ngọn cỏ như bên ngoài thành, nhưng so sánh với những vùng khác, vẫn còn vẻ lạc hậu, thấp kém!

Bọn họ tiến vào Bắc cảnh tới ngày thứ ba mới thấy được khói bếp nhà dân, thế nhưng lại khiến lòng Thủy Băng Tuyền ngổn ngang trăm mối. Bởi vì bách tính nơi đây quần áo rách rưới, cơ khổ, nhà cửa xiêu vẹo, đồ nát... Họ vì hiện thực tàn khốc mà trở nên thờ ơ vô cảm, vì nghèo khó mà bất lực, vì sinh tồn gian nan mà tâm can trở lỳ ... Những điều đó đều hiện rõ trong ánh mắt của họ...

“Tiểu thư, phía trước là Bắc thành!” Hương Hàn nói với Thủy Băng Tuyền. Những điều mắt thấy mấy ngày nay cũng khiến lòng nàng chua chát!

Thủy Băng Tuyền gật đầu, không nói gì, Bắc Thành là thành trì trung tâm Bắc cảnh, từ lúc sáng nàng đã nhận thấy, quang cảnh xung quanh so với những ngày trước đã khá hơn nhiều rồi, không tính là phồn hoa, nhưng cũng không quá mức lạc hậu khiến người khác không thể nhìn nổi. Nhìn con đường lớn bằng phẳng, rộng rãi nàng đang đi qua cũng đủ biết!

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Thủy Băng Tuyền ngược mắt nhìn lên cổng thành cao cao, phía trên là hai chữ ‘Bắc Thành’ được khắc lớn, rồi nàng nhìn xuống phía dưới, trước cửa thành có một đoàn người đang quỳ đợi bọn họ!

“Tri phủ Bắc thành Tưởng Nguyên, tham kiến Bắc Vương gia, tham kiến Vương phi, Vương gia, Vương phi phúc an!” Người quỳ phía trước vừa nói, đoàn người phía sau liền hô lên: “Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi...”

“Các vị đều đứng lên đi!” Thanh âm Trữ Thiên Hợp truyền xuống: “Trước tiên vào thành đã.”

“Tạ ơn vương gia, vương phi, Thỉnh!” Tri phủ Bắc thành Tưởng Nguyên sau khi đứng lên, liền khom lưng, phát tay ý bảo các bộ khoái nha môn nhanh chóng mở đường.

Đồng đảo bách tính dàn ra hai bên, chừa lại một khoảng không ở giữa...

Đội ngũ thông thả đi tới, Thủy Bạng Tuyên buông tấm rèm trong tay, khoe môi cười nhạt, Tri phủ Bắc thành? Nhìn qua cũng đủ biết là loại tham quan, nịnh hót. Bách tính Bắc cảnh gian khổ là thế, nhưng nhìn cái ban chỉ (1) trên ngón tay hắc không phải là thứ mà một kẻ hưởng bổng lộc của tri huyện có thể đeo được. Càng không nói đến gia quyến sau lưng hắc, mỗi người đều cảm y ngọc đá (2), phục trang đẹp đẽ...

(1) Ban chỉ: Là đồ bằng ngọc người nhà giàu hay đeo vào ngón tay cái.

(2) Cảm y ngọc đá: quần áo bằng gấm, đai lưng bằng ngọc.

Nơi này cũng không phải là không có kẻ giàu sang, liếc mắt một cái, nàng đã thấy được theo sau tri phủ là nhóm phú thương quyền quý, một đám nhà giàu bụng phê...

Đứng ngoài cùng chính là bách tính Bắc cảnh, quần áo tương đối tươi tắn, so với người dân bên ngoài thành đã tốt hơn nhiều, thế nhưng nhân thần lại không có mấy khác biệt! Trong ánh mắt ti tiện, sợ hãi lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng và trống rỗng! Đối với cuộc sống họ bất quá chỉ là sống thêm được ngày nào thì hay ngày ấy.

.....

Đi vào trong thành, đội ngũ người xe cuối cùng cũng dừng trước một tòa phủ đệ.

Tướng Nguyên nhanh chóng khom người một góc chín mươi độ, đứng trước chiếc xe ngựa hoa lệ, hơi nghiêng người cung kính nói: “Vương gia, Bắc vương phủ này là tâm ý của toàn bộ bách tính, phủ đệ sơ sài xin vương gia đừng trách!”

Trữ Thiên Hợp đi xuống xe ngựa, nhìn lướt qua Tướng Nguyên, rồi lại hướng mắt nhìn tới phủ đệ sơ sài trong lời nói của hắc. Đôi mắt bình tĩnh xoẹt qua một tia tinh quang, nhưng sắc mặt lại tự nhiên như cũ! Phủ đệ này nếu đặt ở kinh thành, đúng là rất đơn sơ, nhưng mà ở tại Bắc cảnh nghèo khó, ảm đạm, thì một tòa phủ đệ này có thể cho rất nhiều bách tính ăn no trong một thời gian dài!

Mà lúc Trữ Thiên Hợp xuống xe, lập tức tri phủ đại nhân, những phú thương quyền quý cùng bách tính phía sau hắc đều ngậy người tại chỗ...

Bọn họ hô hấp không tự chủ mà trở nên ngưng trọng, cẩn thận từng li từng tí, bởi lẽ nhìn Vương gia dáng dấp như người trời, chỉ sợ họ vừa lớn tiếng một chút thì sẽ dọa cho thần tiên hạ phàm liền bay đi mất...

Áo gấm màu vàng nhạt, trên có thêu hoa văn tinh xảo, kim quan (3) búi tóc toát lên vẻ tôn quý, mi như xuân sơn tuấn tú không gì bằng, đôi mắt sáng rõ trong vắt như nước hồ thu, da trắng lại có dương như trong suốt, thân người cao lớn, ngọc thụ lâm phong...

Đẹp...Vương gia thật đẹp quá...

“Vương gia, đường xá bên ba, trước tiên nên vào phủ nghỉ ngơi một lát đã!” Trữ Hy nhảy xuống ngựa, nhàn nhạt lên tiếng, khiến cho những người đang ngậy ngốc lấy lại tinh thần.

“Là...là...là hạ quan thất lễ, nói vậy vị này là Trữ Quận vương, hạ quan tham kiến quận vương gia!” Tri phủ sau khi phục hồi lại tinh thần liền bước lên phía trước, nét mặt cung kính không thua gì khi đối với Vương gia, tỉ mỉ quan sát Trữ Hy, hắc lại lần thứ hai ngóc lập, Trữ quận vương này cũng thật là tuấn lãng tiêu sái, hai mắt sắc bén, tinh quang bắn ra bốn phía, chỉ là sắc mặt lạnh lùng, thật giống với lời đồn.

Phụng chỉ hộ tống Bắc Vương gia đến Bắc cảnh đồng thời an bài chu đáo rồi quay về kinh phục mệnh...Trữ quận vương này tuyệt đối không thể đắc tội. Tuy rằng nghe đồn người này dường như không hề tham gia chuyện triều chính, những lại có quan hệ mật thiết với thái tử, thái tử đăng cơ làm đế, thì Trữ quận vương ngày sau quyền thế không gì sánh được!

“Không cần đa lễ!” Trữ Hy chuyển hướng đến phó tướng bên cạnh phân phó: “Dương phó tướng, mời Vương phi xuống xe, chỉ huy binh sĩ đem hết đồ vật trên xe vào Vương phủ!”

“Dạ! Tướng quân!” Dương phó tướng tuân lệnh sau đó chạy đến xe ngựa Thủy Bạng Tuyên đang ngồi, khom người cung kính: “Vương phi, đã tới Bắc Vương phủ rồi, mời người xuống xe!”

Thủy Băng Tuyền bước xuống, chậm rãi đánh giá một vòng xung quanh, ngoại trừ các tướng sĩ theo nàng tới đây, toàn bộ bách tính cùng những người sau lưng tri phủ đều quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật sát.

Nàng thu lại tầm mắt, thông thả tiêu sái tiến đến.

Nhìn Vương phi chậm rãi đi tới, đám người đứng tri phủ cũng chậm rãi mở to mắt...

Quần dài màu hồng thắm, thắt lưng bó ngang eo, áo khoắt bông một màu thanh khiết, tấm lụa trắng choàng nơi cánh tay, thân thể thướt tha, lướt qua liền mang theo làn hương thơm mát... Nàng dịu dàng đi tới, mờ ảo không thực, phẳng phất như đang bước xuống từ bầu trời!

Tóc mai bay phất phới, vài sợi vương lên khuôn mặt nàng, trên mái tóc dài tựa tơ tằm của nàng cài một cây trâm, trên có khảm ngọc châu, hoa lệ thoát tục! Đuôi mây lá liễu, mắt phượng dài hẹp mang theo nét tà mị, như nước như sương lại bắn ra tia lạnh ý, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, như cười như không...

Tri phủ đại nhân cũng không biết là lần thứ mấy thất thần, nhờ Trữ Hy ho nhẹ một tiếng mới như giật mình tỉnh mộng.

Trữ Hy hạ rèm mi, che dấu vẻ kinh diễm còn vương nơi đáy mắt! Lòng thầm nhủ với chính mình, nàng đã là thê tử của người, cùng hần trước nay chưa từng có quan hệ, sau này lại càng không! Nếu như tri phủ đã an bài hoàn hảo, ít ngày nữa hần sẽ khởi hành quay về kinh phục mệnh... Cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại nàng?

Trữ Thiên Hợp bình tĩnh nhìn người đang đi về phía mình, từ lúc ở Tuyền Sơn, nàng không cùng hần nói chuyện ồn ào, khiến hần như đỡ đi một gánh nặng, nhưng mơ hồ cũng có chút cô đơn, hần lúc đó mới biết, hóa ra hần cũng có khát vọng kết giao bằng hữu...

Tri phủ tiến lên một bước: “Ty chúc tham kiến Vương phi, Vương phi phúc an!”

Ánh mắt Thủy Băng Tuyền trực tiếp rơi vào tấm bảng đề phía trên phủ đệ, ba chữ lớn thiếp vàng “Bắc Vương phủ” dưới nền sơn đỏ tôn thêm một phần tôn quý, cao cao tại thượng, mái ngói lưu ly, trụ lớn đỏ thẫm, tường phủ màu xanh, cửa rộng 4 thước...Chỉ nhìn qua thôi cũng biết tốn không ít công phu! Tri phủ xem ra cũng hiểu cách hưởng thụ đấy chứ! Khỏe mắt dư quang như có như không quét qua một vòng, chuyển từ gia quyến của tri phủ đến thương nhân phú thương sau lưng hần, vòng cung nơi khỏe miệng lại càng sâu.

“Vị này chính là Tri phủ đại nhân?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến Tưởng Nguyên trong lòng căng thẳng. Giọng nói êm tai như vậy, nhưng không hiểu sao lại khiến hần có cảm giác bức bách? Sau lưng mơ hồ đã toát mồ hôi lạnh! Vị Vương phi này là thê tử chỉ phúc vi hôn của thái tử đương nhiệm, nhưng không biết vì sao lại gả cho thất hoàng tử, trở thành Bắc Vương phi! Lúc này đây lại khiến hần sợ hãi không yên, người trong thiên hạ đều ngầm truyền tai nhau, Bắc Vương phi là tai mắt của thái tử, còn đáng sợ hơn cả Bắc Vương gia...

“Hồi bẩm Vương phi, ty chúc Tưởng Nguyên!” Trong lòng khẩn trương khiến Tưởng Nguyên toát mồ hôi hột, nhưng dù vậy, hần vẫn không quên đánh giá Vương gia cùng Vương phi, hai người đều xinh đẹp không giống người phàm mà tựa như tiên tử từ tranh bước ra, tuấn mỹ khiến người người kinh sợ!

Khỏe mắt lại liếc ra phía sau nhìn thoáng qua những nhân vật có uy tín và danh dự nhất Bắc Thành, lòng nổi bất an, Vương gia và Vương phi như vậy, không biết tính tình ra sao? Bắc cảnh này về sau thế nào đều do một lời Vương gia định đoạt, ...chuyện này đối với một tri phủ như hần cũng là một đả kích không nhỏ!

Nghĩ tới đây, tri phủ càng dè dặt không dám nhiều lời, thấy Vương phi không lên tiếng, mới tiến lên nhìn Vương gia lúc này không rõ tâm tình nói: “Vương gia, Vương phi, thỉnh...” Mặc dù lòng có chút bất an, thế nhưng cũng vì Vương gia tuấn mỹ thoát tục cùng Vương phi kiều mị mà vẫn còn đang chấn động!

Trữ Thiên Hợp nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, lời nói khách khí: “Vương phi, nàng cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi trước đi!” Ngồi xe ngựa nhiều ngày, nàng chắc cũng rất mệt mỏi.

“Đa tạ vương gia, Băng Tuyền xin cáo lui!” Thủy Băng Tuyền cũng phúc thân hành lễ nói.

Dù bóng dáng Vương phi đã khuất sau cánh cửa, nhưng ánh mắt mọi người vẫn mãi nhìn theo... Hình bóng Vương phi mỹ mạo vẫn còn đọng lại trong tâm trí!

Trữ Thiên Hợp nhẹ ho một tiếng rồi nói: “Tri phủ đại nhân, Bản vương cũng thấy hơi mệt, các vị không cần tiếp đón phiền phức, mọi người đều trở lại công việc của mình đi!”

Tri phủ chần chờ một hồi mới gật đầu: “là, là, là tỳ chức chênh mảng, vậy...Vương gia, vương phi nghỉ ngơi, tiệc tẩy trần sẽ làm vào buổi tối, người xem...”

“Người cứ tự mình an bài! Cũng cho những bách tính này giải tán đi!” Hãn nhân nhật nói sau đó cất bước đi vào trong phủ.

“Dạ!” Tri phủ sắc mặt vui vẻ, chuyển hướng sang Trữ Hy: “Trữ quận vương, còn thỉnh Trữ quận vương vui lòng đến dự!”

Trữ Hy chỉ hờ hững gật đầu...

Thủy Băng Tuyền mang theo Hương Hàn đi qua đình viện, kiến trúc trong này cũng khiến nàng thật tán thưởng, sân rộng cửa lớn, trụ ái ngồi, phòng ốc trải dài, vách vách nối liền, cây cối xanh tươi, nào mái hiên, hành lang, nào tạ đình (4) tinh xảo mà nghiêm cẩn, nước chảy róc rách qua hòn giả sơn, âm dương hòa hợp...

(4): Tạ đình: Là đình viện được dựng ở trên hồ

Sâu trong đình viện là một mảnh thanh tĩnh, nhưng không mất đi vẻ hoa lệ trang nhã!

“Nô tỳ Tiểu Lục tham kiến Vương phi!” Hai tiểu nha hoàn mặt mũi thanh lệ chạy tới cung kính hành lễ. Người lên tiếng là tiểu nha hoàn mặc áo xanh lục, dáng dấp cỡ mười hai mười ba tuổi, thân hình nhỏ gầy, da ngăm đen, dù vậy vẫn vô cùng thanh tú! Người còn lại mặc đồ màu xanh lam, nước da so với tiểu nha đầu vừa rồi trắng nõn nà, tuổi cũng có vẻ nhỏ hơn, nhiều lắm chỉ khoảng 10 tuổi là cùng. Xem ra tri phủ đại nhân này cũng thông thạo cách lấy lòng, ngay đến phủ đệ hay hạ nhân đều đã chuẩn bị tốt.

“Các người là do tri phủ phái tới?” Thủy Băng Tuyền miễn cưỡng hỏi. Nhãn thần rơi vào đứa trẻ đứng phía sau, hai tay đang nắm chặt góc áo, trong mắt ánh lên vẻ lo lắng!

“Người tên là gì?”

Tiểu Lam lo lắng ngẩng đầu lên, nhưng nhãn thần nhanh chóng rời đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Thủy Băng Tuyền, trên thực tế, nàng đã muốn té xỉu rồi, nàng sợ...

“Vương phi...” Tiểu Lục muốn thay Tiểu Lam trả lời!

“Để cho nàng ta trả lời!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói. Ánh mắt đó, nàng không cho rằng vì sợ hãi nàng! Hãn là đang sợ chuyện gì đó.

“Nô...tỳ...Tiểu Lam!” Nói xong liền thẳng gối quỳ xuống, tiếng đầu gối đập vào nền đất vang vọng thật lớn.

Thủy Băng Tuyền nhãn mi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cầu xin vương phi khai ân, cứu đệ đệ của Tiểu Lam, Tiểu Lam có thể làm trâu làm ngựa cho Vương phi, chỉ cầu Vương phi cứu đệ đệ của nô tỳ!” Tiểu Lam đột nhiên khóc lóc thảm thiết cầu xin, trong giọng nói vẫn còn tiếng lạnh lạnh của trẻ con...

“Cầu xin vương phi khai ân, cứu đệ đệ của Tiểu Lam, Tiểu Lam có thể làm trâu làm ngựa cho Vương phi, chỉ cầu Vương phi cứu đệ đệ của nô tỳ!” Tiểu Lam đột nhiên khóc lóc thảm thiết cầu xin, trong giọng nói vẫn còn tiếng lạnh lạnh của trẻ con...

“Đệ đệ của người như thế nào?” Thủy Băng Tuyền ngồi xổm xuống đối mặt với Tiểu Lam quỳ trên nền đất, nhẹ giọng hỏi.

“Vương phi, cầu người giúp đỡ chúng nô tỳ!” Người gọi là Tiểu Lục cũng nhanh chóng quỳ xuống.

“Các người theo ta vào đây!” Nói rồi nàng đứng lên, đi vào căn phòng gần nhất, ngồi trên ghế nhìn hai người quỳ dưới đất.

“Các người đứng lên đi!”

“Không, nô tỳ cầu xin Vương phi cứu Đồng Nhi!” Tiểu Lục lắc đầu, trên mặt lộ ra kiên quyết!

“Các người một mực xin ta giúp đỡ, nhưng lại không nói cho ta biết rốt cuộc đã có chuyện gì, ta biết giúp các người thế nào đây? Người tên Tiểu Lục phải không? Được, người nói đi!” Tiếp nhận chén trà của Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền nhếch mi nhìn một trong hai người.

Nha hoàn tên Tiểu Lục cẩn thận ngẩng đầu lên: “Dạ, quê nhà của nô tỳ bị lũ lụt nhấn chìm, toàn bộ thôn dân hơn trăm người đều đã thiệt mạng, chỉ còn lại nô tỳ, Đa Phúc, và Đồng Nhi, 3 người nô tỳ lưu lạc xin ăn rốt cuộc tới trong thành, dựa vào xin ăn mà sống, thế nhưng...thế nhưng... Thế nhưng Đồng Nhi bị Triệu lão gia trong thành vừa mất, bị hãm bắt về phủ, vì thế nô tỳ mang theo Đa Phúc cùng nhau vào phủ, cầu Vương phi làm chủ cho chúng nô tỳ! Chúng nô tỳ van cầu người...” Nói xong liền dập đầu mạnh xuống đất.

Tiểu Lục cũng làm theo: “Van cầu Vương phi khai ân, giúp chúng nô tỳ cứu Đồng Nhi!”

Thủy Băng Tuyền hơi khựng lại động tác uống trà, sau đó mới nhấp một ngụm, lát sau nói: “Hương Hàn, người tới thỉnh Trữ quân vương giúp đỡ đi tìm Tri phủ đại nhân, đến phủ Triệu lão gia kia mang Đồng Nhi trở về cho ta, đúng rồi, mang nha đầu này theo để nhận người!” Nàng chỉ tay vào Tiểu Lục nói.

Hai người đang dập đầu sau vừa nghe Thủy Băng Tuyền nói xong liền dừng lại, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ vui mừng khó tin cùng cảm kích. “Cảm tạ vương phi, cảm tạ vương phi...”

Tiểu Lục vội vã quay sang Tiểu Lục bên cạnh nói: “Đa Phúc, người nhanh đi đi!”

“Ừ, Đồng Nhi được cứu rồi!” Tiểu Lục vốn đang lo lắng nhưng cũng kiên định gạt đầu!

Nhìn Hương Hàn cũng Tiểu Lục rời đi, Thủy Băng Tuyền lúc này mới quay sang Tiểu Lục đang quỳ trên mặt đất, trong mắt còn lộ ra cảm kích. Nàng nhân nhạ nói: “Chủ ý này là ai giúp các người nghĩ ra?”

Tiểu Lục kinh sợ, sắc mặt thoát cái trắng bệch, môi khẽ động vài lần mới phát ra tiếng: “Nô...nô tỳ không hiểu Vương phi đang nói gì?”

Sao lại như vậy? Vương phi làm thế nào mà biết được đây không phải là chủ ý của bọn họ?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tiểu Lục, Thủy Băng Tuyền hạ mắt: “Nói đi, là ai kêu các người trà trộn vào Vương phủ tìm ta?”

“Vương phi...là... Bao Tử, hãm cùng chúng nô tỳ xin ăn trên đường” Tiểu Lục thành thật nói.

“Bao Tử?”

“Dạ, Vương phi, cầu người khai ân, đừng trách phạt Bao Tử, hãm là thấy nô tỳ cùng Đa Phúc không có cách nào cứu được Đồng Nhi nên mới nghĩ ra biện pháp này.” Lúc đó nàng và Đa Phúc cùng đường muốn tìm đến cái chết, Bao Tử liền bảo các nàng tới bán thân vào Vương phủ làm nô tỳ. Sau đó cầu xin Vương phi cứu Đồng Nhi. Mặc dù bọn nàng nửa tin nửa ngờ, Vương phi cao cao tại thượng, không dễ gì nàng và Đa Phúc có thể tới gần, càng không nói tới việc cầu xin vương phi cứu người! Thế nhưng Bao Tử nói cứ thử một lần, không được thì nghĩ cách khác! Không ngờ tới...Vương phi thực sự đáp ứng các nàng! Nhưng người vừa liếc mắt liền biết kế này cũng không phải bọn nàng nghĩ ra.

Thủy Băng Tuyền khóe môi nhếch lên thành nụ cười khế, Bao Tử sao? Thật thú vị! “Người đứng lên đi!”

Nhìn thấy nét cười trên môi Thủy Băng Tuyền, Tiểu Lục ngây ngốc tại chỗ...Vương phi cười lên thật đẹp, đẹp giống như tiên nữ giáng trần!

“Người tên gì?” Nô tỳ vừa rồi tên là Đa Phúc, vậy còn tiểu cô nương có vẻ trấn tĩnh này tên là gì?”

“Nô tỳ tên Thu Nhi!” Thu Nhi ngơ ngác trả lời, đôi mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào Thủy Băng Tuyền.

“Thu Nhi? Ha ha, như vậy đi, giúp ta làm một việc, người có đồng ý không?” Thủy Băng Tuyền nhìn Thu Nhi chờ người ra, nhân nhạ nói.

Thu Nhi trịnh trọng gật đầu: “Vương phi là ân nhân của Thu Nhi, chỉ cần là Vương phi phân phó, Thu Nhi dù chết cũng sẽ hoàn thành!”

“Không cần người phải chết, người chỉ cần dẫn Bao Tử đến gặp ta là được!” Thủy Băng Tuyền nhìn Thu Nhi thê thảm thê chết, không khỏi khẽ cười, một đứa trẻ mười một hai tuổi đáng lẽ vẫn còn làm nũng trong vòng tay cha mẹ, nhưng các nàng đã hiểu được những đắng cay của cuộc sống!

Thu Nhi sắc mặt trắng bệch: “Vương phi muốn Thu Nhi dẫn Bao Tử tới, là muốn trách phạt Bao Tử sao?”
“Nếu như ta nói phải? Người có tìm hắc tới cho ta không?” Nhìn sắc mặt của Thu Nhi, Thủy Băng Tuyền nheo mắt hỏi đầy thâm ý.

Khuôn mặt Thu Nhi càng trắng bệch, lại đập đầu thật mạnh xuống nền: “Vương phi, cầu xin người đừng trách phạt Bao Tử, nếu muốn phạt, người hãy phạt nô tỳ, nô tỳ không sợ đau, cũng không sợ chết! Bao Tử thực sự không hề có ý xấu, hắc chỉ là muốn giúp nô tỳ và Đa Phúc thôi!” Thanh âm đập đầu liên tiếp vang lên không ngừng!

“Được rồi, đứng lên đi, Thu Nhi!” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng.

“Vương phi cầu xin người đừng phạt Bao Tử, người phạt Thu Nhi đi! Thu Nhi cầu xin người!”

“Ta không phạt hắc, ta cũng không phạt người, nhưng mà người vẫn phải đi tìm hắc.” Thủy Băng Tuyền đặt chén trà lên bàn, nhìn Thu Nhi nói.

Thu Nhi ngẩn ra: “Chuyện này...”

“Đi đi! Nói cho hắc biết, là ta muốn gặp hắc, nếu hắc đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì người cũng không cần phải ép buộc hắc! Như vậy người có bằng lòng không?”

Thu Nhi suy nghĩ một chút, mới gật đầu: “Dạ!”

Một lúc lâu sau, Thủy Băng Tuyền mơ màng tỉnh lại, nhìn thoáng qua gian phòng xa lạ! Ở đây đã là Bắc Vương phủ nơi Bắc cảnh! Mười mấy ngày bốn ba trên xe ngựa đã chấm dứt! Thủy Băng Tuyền hạ mắt! Lòng nhẹ thán một tiếng!

“Tiểu thư, người đã tỉnh, có muốn ngủ thêm chút nữa hay không?” Hương Hàn nghe thấy động tĩnh trong phòng, liền đẩy cửa tiến vào.

“Người đã đưa về chưa?” Hương Hàn trở lại nhanh như vậy cũng không khiến Thủy Băng Tuyền ngạc nhiên lắm!

“Đã đưa về rồi, Triệu lão gia kia đúng là súc sinh!” Hương Hàn không nhịn được mắng chửi.

Thủy Băng Tuyền nghe thấy Hương Hàn mắng, cũng không biểu cảm gì, dù là ở nơi nào, chỉ cần có người, sẽ có tối tăm! Đây là chuyện không thể thay đổi. Nhân tâm chính là thứ đáng sợ nhất trên đời!

“Phải rồi, tiểu thư, nơi này là chủ viện...”

Thủy Băng Tuyền ưu nhã đứng dậy: “Chúng ta ở tại hậu viện! Cho người chừa ra một khoảng sân!” Chủ viện là nơi ở của Bắc Vương gia, cũng không phải chỗ của Thủy Băng Tuyền nàng. Nàng nương tựa người, chẳng qua chỉ là khách qua đường.

Hương Hàn thán than, cũng biết tiểu thư sẽ nói vậy: “Nô tỳ đã cho chừa khoảng sân rồi, người đưa về cũng đã an bài ở bên ngoài đợi người!”

Giương mi lên, nhìn Hương Hàn, trong mắt Thủy Băng Tuyền lộ ra tia hài lòng: “Hương Hàn, người làm việc hiệu quả không chê vào đâu được! Đi thôi! Đi gặp Bao Tử kia xem sao!”

.....

Đi qua một đoạn hành lang quanh co, hai bên đều có những thân vệ của Trữ Thiên Hợp đứng gác, thấy Thủy Băng Tuyền liền cung kính hành lễ: “Tham kiến Vương phi!”

Nàng lạnh nhạt gật đầu, rất nhanh liền đi ra một mảnh sân độc lập với chủ viện...

Thủy Băng Tuyền vẻ biếng nhác ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt không biểu cảm nhìn qua những người ở đây, bốn tỳ nữ cùng hai ma ma.

“Các người sau khi vào cửa đều đã nhận việc của mình, như vậy ta chỉ yêu cầu các người tận lực với công việc được giao, nên nhớ im lặng là vàng!”

“Dạ, chúng nô tỳ xin tuân theo lời dạy của Vương phi.” Người đứng bên trong nghe lời Thủy Băng Tuyền nói đều cung kính hành lễ!

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng gật đầu: “Sau này các người do Hương Hàn quản lý, có chuyện gì cứ báo với nàng ấy, mà nàng cũng có quyền tuyệt đối trong việc xử trí người sai phạm!”

“Dạ!” Mọi người lại hô lên lần thứ hai.

“Tốt, lui xuống hết đi!” Thủy Băng Tuyền lấy tay xoa vùng lông mày, vừa mới thức dậy, tinh thần vẫn chưa được tốt lắm, thậm chí đầu còn hơi đau!

Hương Hàn bước vào vừa vặn thấy Thủy Băng Tuyền xoa xoa trán, xoay qua nói với Đa Phúc và Thu Nhi ở phía sau: “Các người vào đi!” Tiểu thư nhất định là bị đau đầu, mấy ngày nay buổi tối người không ngủ được tốt, ban ngày lại phải ngồi xe ngựa! Còn phải ghi chép địa hình... thân thể khẳng định là không mệt mỏi! Huống chi tiểu thư vốn còn mang nội thương trong người. Nàng phải đi phân phó nhà bếp chưng canh cách thủy!

Đa Phúc dắt theo một đứa trẻ nhỏ, gầy, da trắng noãn, đôi mắt to tròn như nai con, lấp đầy vẻ sợ sệt, đôi môi hồng hồng bặm chặt lại!

Lúc thấy Thu Nhi, trong mắt nó trực trào ra nước, thế nhưng lại quật cường không cho nước mắt rơi ra, đôi con ngươi to tròn xoay chuyển, đem nước mắt chảy ngược trở lại!

Phía sau Thu Nhi là một đứa trẻ y phục đơn sơ, thân hình so với Thu Nhi còn gầy hơn, đầu hơi cúi, nhất thời không nhìn rõ tướng mạo.

Bốn người đều quỳ xuống trước mặt nàng: “Tham kiến Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền lấy tay chống lên đầu, mở mắt nhìn người phía dưới: “Đều đứng lên đi!”

Nàng liếc mắt nhìn hai đứa trẻ phía sau, sau đó ánh mắt rơi vào một trong hai người: “Người là Bao Tử?”

“Dạ!” Đứa trẻ đang cúi đầu cất tiếng nói, thanh âm thanh thúy lạnh lạnh!

Thủy Băng Tuyền khoe miệng nhếch cười, cũng không có đổi giọng, dù nhìn người hần hơi cao, nhưng nhiều lắm cũng chỉ trên dưới mười tuổi...

“Ngẩng đầu lên, nhìn ta!”

Đứa trẻ đang cúi đầu nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn Thủy Băng Tuyền ngồi trên ghế chủ vị, nhìn tới gương mặt nàng, thì hần có chút dờ ra, trên đời cũng có người đẹp như thế sao? Hần tới bây giờ chưa thấy qua ai đẹp như vậy!

Thủy Băng Tuyền cũng nhìn rõ đứa trẻ có tên là Bao Tử này, hần mặc một bộ đồ rộng thùng thình cũ nát, bộ đồ này khoác trên dáng người nhỏ gầy của hần, chẳng qua chỉ có thể che được thân thể mà thôi, hần đi chân trần, khuôn mặt bần thiêu nhìn không ra được màu sắc vốn có, tóc thừa đã ngả vàng. Nhưng đôi mắt hần lại hấp dẫn ánh mắt nàng, đó là đôi mắt lỗi đời không thể có ở lứa tuổi của hần, đôi mắt dám nhìn thẳng nàng, mang theo kinh diễm, nhưng còn có tia đề phòng ẩn giấu sâu bên trong...

64. Q.2 - Chương 64: Yên Tiệc (i)

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền bộ dạng biến sắc, tay chống đầu nói: “Người là người giúp bọn họ nghĩ ra chủ ý?” Có can đảm đối diện với ánh mắt nàng, hơn nữa lại không hề khiếp đảm... Ha ha, thật không ngờ nàng lại có thể phát hiện được một Hương Hàn thứ hai ở đây. Có điều đứa trẻ này có thể trở thành Hương Hàn thứ hai hay không, còn phải chờ xem.

Bao Tử cúi đầu suy ngẫm, sau một hồi mới lại ngẩng lên, nhìn Thủy Băng Tuyền khẽ gật.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười: “Người tên thật là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Là người Bắc cảnh sao?”

“Hồi bẩm Vương phi, tiểu nhân vốn tên là Hoàng Tử Thành, Bao Tử là biệt danh của tiểu nhân, hai tháng nữa tiểu nhân sẽ vừa tròn mười bốn tuổi, gia đình tiểu nhân là người ở huyện Hoàng Thụ, Bắc Cảnh, cha mẹ đều đã mất!” Bao Tử trả lời rõ ràng lưu loát.

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Biết chữ không?” Mười bốn tuổi? Thật đúng là nhìn không ra. Đảo mắt về ba người còn lại, vậy thì tuổi của những đứa trẻ này cũng sẽ không giống với vẻ bề ngoài của chúng. Cơ thể chúng có lẽ vì dinh dưỡng không đủ mà chậm phát triển...

“Biết một chút! Nhưng không nhiều lắm!” Nói đến việc này, sắc mặt Bao Tử có chút buồn bã, gia đình hắn vốn xuất thân không tồi, từ nhỏ đã mời tiên sinh về dạy chữ. Nhưng nay, ngay đến no ấm mỗi ngày cũng là vấn đề, thì những thứ kia chỉ còn là chuyện trong giấc mộng.

“Người vì sao bảo bọn họ bán mình tới Vương phủ, dựa vào đâu cho rằng ta sẽ đáp ứng giúp đỡ họ?” Tình quang trong đôi mắt Thủy Băng Tuyền lắng xuống, sắc mặt bình thản nhìn những người trước mặt.

Bao Tử hay Hoàng Tử Thành chần chờ một lát rồi mới lên tiếng: “Bởi vì Vương phủ là cơ hội duy nhất, cho nên dù người có đáp ứng hay không thì tiểu nhân cũng phải nắm lấy, có điều tiểu nhân nghĩ, nếu đã không còn phương pháp nào tốt hơn, vì sao không thử một lần?” Người người gần xa đều biết tiếng Triệu lão gia ở Bắc Thành thích đùa bỡn, luyện đồng (yêu trẻ con, yêu không phải kiểu yêu quý đâu nha), hắn cũng là kẻ lăm lăm tiền nhiều của, ngay đến Tri phủ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, thì những người khác sao có thể vì hạng dân đen cơ khổ mà ra mặt chống đối đây? Vừa hay Bắc Vương gia lại sắp vào thành, cần tỳ nữ hầu hạ trong phủ, hắn mới ôm một tia hy vọng, bảo Thu Nhi và Đa Phúc bán mình vào phủ...

Lúc Thu Nhi tới tìm, ấp a ấp úng nói Vương phi muốn gặp hắn, ngực hắn cũng tràn đầy nỗi kinh ngạc không lời nào tả nổi! Sau khi nghe Thu Nhi kể rõ đầu đuôi, hắn quyết định tới gặp vị Bắc Vương phi này!

Hắn không ngờ tới Vương phi lại xinh đẹp như vậy, đẹp tới nỗi hắn không dám nhìn thẳng...Chỉ sợ mỗi cái liếc nhìn của hắn chính là bất kính với vẻ đẹp của người!

“Hoàng Tử Thành, người có đồng ý bán thân cho ta không?” Thủy Băng Tuyền nghiêm túc hỏi! Mắt nhìn thẳng vào đám người bên dưới, vừa nghe nàng nói đã giật mình kinh sợ.

Hoàng Tử Thành ngây ngốc nhìn Thủy Băng Tuyền...Vương phi vừa gọi hắn là Hoàng Tử Thành? Hắn chỉ nói qua tên mình một lần, người đã nhớ kỹ? Hơn nữa người cũng rất nghiêm túc hỏi ý kiến của hắn? Hỏi hắn có muốn bán mình cho người không?

Thủy Băng Tuyền không để ý tới Hoàng Tử Thành đang ngây dại nữa, chuyển hướng sang Thu Nhi: “Thu Nhi, Đa Phúc, các người có nguyện ý bán mình cho ta không? Sau này chỉ vì ta mà làm việc!” Nàng cần những người được việc, mà hai người này nếu dạy bảo một thời gian cũng có thể dùng được!

Thu Nhi, Đa Phúc hai người lại quỳ xuống, Thu Nhi nói: “Đại ân đại đức của Vương phi, Thu Nhi cùng Đa Phúc mãi khắc ghi trong lòng, mẫu thân nô tỳ từng dạy ‘tích thủy chi ân, đừng quên dĩ báo’*, Thu Nhi nguyện vì Vương Phi làm bất cứ chuyện gì!” Nàng cùng Đa Phúc đã bán mình cho Vương phủ, toàn tâm toàn lực hầu hạ Vương phi là bổn phận của họ.

* tích thủy chi ân, đừng quên chi báo: ân một giọt nước, báo cả dòng sông. Ý nói chỉ nhận một chút ơn nghĩa cũng phải dùng hết sức mà báo đáp lại.

“Đa Phúc, còn người thì sao? Ý người có giống với Thu Nhi không?” Nàng cần người cam tâm tình nguyện! Thu Nhi so với Đa Phúc trấn định và lãnh tĩnh hơn nhiều, từ Thu Nhi nàng có thể thấy chút hình bóng của Hương Hàn.

Đa Phúc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền nhưng cũng ngay lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng nói: “Đa Phúc nguyện ý!” Tuy miệng thì nói vậy nhưng bàn tay lại nắm chặt tay của người bên cạnh, Đồng Nhi phải làm sao bây giờ?

“Vương phi, có thể cho Đồng Nhi cũng theo người không?” Thu Nhi ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Băng Tuyền nói thay Đa Phúc: “Đồng Nhi tuy rằng còn nhỏ nhưng rất ngoan, cũng có thể làm được nhiều việc, hơn nữa Thu Nhi cùng Đa Phúc cũng có thể làm thêm nhiều việc, chỉ cầu Vương phi thu giữ Đồng Nhi!”

Thủy Băng Tuyền không lập tức đáp ứng, kỳ thực trong lòng nàng cũng chỉ nghĩ thu nhận Thu Nhi cùng Bao Tử, còn Đa Phúc dù có thể dạy bảo thì cùng lắm cũng chỉ là một tỳ nữ biết nghe lời, không thể làm được việc lớn gì, về phần đứa trẻ quật cường kia, đến lúc này còn chưa nói nửa lời...

“Người tên là Đồng Nhi?” Thủy Băng Tuyền lại lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, đầu nàng càng lúc càng đau!

“...” Đứa trẻ tên gọi Đồng Nhi có bộ dạng khoảng 7 tuổi, đôi môi hồng hồng mím chặt cũng không hé răng.

“Ta không giữ lại người vô dụng, như vậy đi, nếu như các người đều đồng ý, ta cho các người kỳ hạn ba tháng, ba tháng này ta sẽ dạy cho các người vài thứ, hết ba tháng nếu các người có thể qua được khảo tra của ta, thì ta mới có thể thật sự giao nhiệm vụ cho các người, còn nếu không qua được, chỉ có thể ở trong Vương phủ làm người hầu hạ cả đời, các người có ý kiến gì không?” Lời nói nhẹ nhàng, thần nhiên của Thủy Băng Tuyền mãi quanh quẩn trong đầu bốn người!

“Tiểu thư, uống canh nóng đi ạ!” Hương Hàn bưng một bát canh tới.

Thủy Băng Tuyền nhìn nàng, trong mắt có ý cười, Ra ý bảo nàng đặt bát canh lên bàn. Hương Hàn càng ngày càng cẩn thận tỉ mỉ...

“Các người nếu như bằng lòng, thì hãy đi theo Hương Hàn, để cho nàng ấy an bài, nếu không muốn, thì theo nàng ấy ra phủ!” Nhìn bốn người phía dưới, Thủy Băng Tuyền thần nhiên nói.

“Nô tài đồng ý!” Hoàng Tử Thành lớn tiếng trả lời.

“Ba tháng, ta chỉ cho các người ba tháng để học hỏi, cuối cùng có thể làm người của ta hay không, còn phải dựa vào nỗ lực của các người!”

Hoàng Tử Thành trình trọng gật đầu, Thu Nhi cũng làm theo, cuối cùng là Đa Phúc...

Tới Đồng Nhi vẫn trước sau không nói một lời, chỉ một mực mím chặt môi!

“Hương Hàn, đi an bài cho bọn họ!” Thủy Băng Tuyền bưng chén canh trên bàn, đưa tới gần mũi, mùi vị thật nồng! Nín thở uống hết một hơi! Lần sau phải nhớ nhắc Hương Hàn, nàng không uống canh gừng!

.....

Thủy băng Tuyền ngồi trên giường, mặc cho thái y bắt mạch, đầu óc choáng váng, cổ họng cũng vô cùng khô rát...

“Thái y, thân thể Vương phi thế nào?” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt hỏi quân y.

“Hồi bẩm vương gia, Vương phi bị nhiễm phong hàn, dẫn tới đầu óc choáng váng, cổ họng khô rát, ban đêm còn có thể bị ho nhẹ... Ty chúc sẽ kê đơn thuốc, Vương phi chỉ cần uống thuốc đúng giờ, sẽ không có gì đáng ngại!” Quân Y cung kính bẩm báo.

Trữ Thiên Hợp gật đầu... Nàng mấy ngày nay chịu nhiều cực khổ. Hẳn tuy có thể khám bệnh, nhưng mà hẳn lại gọi quân y tới khám cho nàng.

“Các người chăm sóc Vương phi cho tốt!” Phán phó một tiếng, Trữ Thiên Hợp nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền đang nhắm mắt rồi đi ra ngoài!

“Dạ!” Nha hoàn cung kính quỳ gối hành lễ.

“Thuốc này, ba chén nước nấu thành một chén, rồi cho Vương phi dùng.” Quân Y kê đơn, bốc thuốc, đưa cho Hương Hàn rồi căn dặn.

“Đa tạ thái y!” Hương Hàn cầm lấy, rồi hướng về quân y nói lời cảm tạ.

“Các người lui xuống hết đi, để cho Vương phi nghỉ ngơi!” Hương Hàn cho bọn hạ nhân lui xuống, rồi nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, ánh mắt lo lắng: “Tiểu thư, nô tỳ đã nói rồi, dọc đường đi người đừng cố gắng quá, Bắc địa khí hậu khác nghiệt ẩm ướt, người lại đang mang nội thương, không nên làm việc quá sức, bây giờ thì sinh bệnh rồi!”

Thủy Băng Tuyền khoát tay áo: “Được rồi, người cũng lui ra đi, ta nghỉ ngơi một chút!” Chỉ là cảm mạo thôi, nàng cũng không phải làm từ đậu hũ, yếu mềm tới mức đó! Tuy vậy nàng vẫn cảm giác được sự quan tâm của Hương Hàn, trong mắt Thủy Băng Tuyền có nhàn nhạt ý cười, cảm giác được người quan tâm cũng thật tốt. Từ lúc nàng đến triều đại này, việc đứng đắn nhất mà nàng đã làm có lẽ chính là mua Hương Hàn! Đúng như nàng mong muốn, Hương Hàn đã trở thành trợ thủ đắc lực của nàng... Thói quen sẽ thành tự nhiên, nàng kỳ thực cũng không muốn Hương Hàn thay đổi bất cứ điều gì, thế nhưng bất tri bất giác, có nàng ấy bên người cũng đã trở thành một thói quen. Đây cũng không phải là chuyện tốt...

Việc tốt đẹp cũng có lúc kết thúc, không ai có thể bảo đảm có thể ở bên cạnh một người cả đời, Hương Hàn cũng vậy!

Trong đầu lại hiện lên những lời nói lạnh nhạt của Trữ Thiên Hợp, tâm tình vốn đang tốt đẹp của Thủy Băng Tuyền cũng tiêu biến, lòng có chút phiền muộn...Nhiều ngày nay nàng vẫn luôn tự nói với chính mình, nàng cùng hắn chẳng qua chỉ là người qua đường! Hắn bình tĩnh, hắn lạnh nhạt đối với nàng có quan hệ gì chứ?

Mà trong mắt hắn nàng cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, nàng chẳng qua chỉ là một Vương phi trên danh nghĩa mà thôi!

“Được, nô tỳ đi sắc thuốc!” Hương Hàn tiến lên đỡ Thủy Băng Tuyền nằm xuống, rồi lại cẩn thận vén chăn cho tiểu thư, xong đâu đấy mới cầm lấy gói thuốc đi ra ngoài.

“Chủ tử...” Cảnh Trúc và Cảnh An liếc mắt nhìn nhau.

“Chuyện gì?”

“Vương phi vì sao không đến tìm người nữa?” Cảnh An kiên trì hỏi, dư quang nơi khóe mắt lại liếc qua Cảnh Trúc, nàng thật nhẫn tâm, néo hết sức như vậy, làm hắn thâm tím một mảnh da. Nàng không dám hỏi cũng không nên bắt hắn hỏi chứ, lỡ như Vương gia quở trách, thì hắn phải làm sao mà chịu tội đây. Bất quá hắn cũng thấy kỳ quái, lúc đầu không phải Vương gia và Vương phi rất hòa hợp sao, còn chơi cờ tròn một đêm? Bây giờ vì sao lại lạnh nhạt như vậy? Ngay đến Vương phi lúc nào cũng thích quần lấy Vương gia cũng thay đổi hoàn toàn.

Trữ Thiên Hợp ngược mắt lên, nhãn thần lạnh nhạt khiến hai người giật giật da đầu...

“A, vương gia, tiểu nhân nhớ ra còn có chuyện phải làm, tiểu nhân đi trước đây ạ!” Cảnh An liền vội vàng lui ra ngoài, hắn thực là ngốc, theo Vương gia lâu như vậy, còn phạm phải loại sai lầm này, đều là Cảnh Trúc làm hại hắn.

Cảnh Trúc nhìn Cảnh An nhanh như chớp đã chạy mất, trên mặt cũng dần bất an, liền bước lên trước bưng khay trà đi: “Chủ tử, nô tỳ đi đổi bình trà khác!” Nói xong cũng muốn chạy ra ngoài.

“Không có lần sau!” Trữ Thiên Hợp giọng nói vẫn thản nhiên nhưng lại chứa chút lãnh ý.

“Dạ, Chủ tử, nô tỳ không bao giờ...phạm phải nữa!” Bước chân của Cảnh Trúc hơi khựng lại, sắc mặt bình tĩnh nói.

Nhìn hai người Cảnh Trúc, Cảnh An chạy như bay ra khỏi phòng, ánh mắt Trữ Thiên Hợp lại chăm chú vào quyển sách trong tay, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy không thể đọc vô dù chỉ một chữ.

Hắn buông quyển sách xuống, nhắm mắt lại một lát...Chờ cho đầu óc trống rỗng, không còn bất cứ rung động nào thì mới lại cầm quyển sách lên...

“Chủ tử, Tri phủ đại nhân đang ở phòng khách, nói là yến tiệc đã chuẩn bị xong, những thân sĩ có danh cùng các phú thương trong vùng đều đang đợi Vương gia cùng Vương phi giá lâm? Cảnh Trúc đã đi báo với Vương phi.” Cảnh An đứng ngoài cửa nói.

Yến tiệc? Trữ Thiên Hợp bất giác nhíu mày! Một lúc lâu cũng không trả lời, làm hại Cảnh An đứng bên ngoài thấp thỏm lo lắng...

“Thay y phục!” Trữ Thiên Hợp cân nhắc thật lâu mới quyết định.

“Dạ!” Cảnh An vội vã đi vào phòng, trong tay còn cầm một bộ cẩm y!

.....

Hương Hàn không biết nên làm thế nào, đành quyết định đi vào hỏi tiểu thư, thân thể tiểu thư khó chịu, lý ra nên nghỉ ngơi cho tốt, nhưng nàng cũng không biết dự định của tiểu thư ra sao, lỡ như làm hỏng mất kế hoạch của người thì...

Đẩy cửa đi vào, bước thật khẽ đến bên giường: “Tiểu thư...”

“Chuyện gì?” Thủy Băng Tuyền vẫn nhắm mắt nhưng lại nhàn nhạt lên tiếng.

“Yến tiệc của Tri phủ đại nhân...” Không đợi Hương Hàn nói xong, Thủy Băng Tuyền liền mở mắt ra, hàn quang ánh lên trong đôi mắt phượng khiến người sợ hãi. Yến tiệc này, nàng nhất định phải tham gia.

“Thay y phục!”

“Thế nhưng sức khỏe của người...” Đau đầu đến như vậy, người vẫn cứ kiên trì muốn đi?

“Không chết được, lấy bộ y phục chính thức đến cho ta!” Yến hội đêm nay sẽ quy tụ những kẻ tai to mặt lớn trong Bắc Thành, nàng nếu muốn khởi đầu ở đây, vậy nhất định phải hiểu rõ nơi này nông sâu bao nhiêu! Thế nên buổi tiệc này không thể không đi.

Nàng cố gắng ngồi thẳng lên, không quan tâm tới từng cơn đau nhức truyền xuống từ đỉnh đầu, đứng dậy bước xuống giường, nhanh chóng lại chỗ bàn trang điểm bắt đầu chải tóc...

Rồi nàng lại đứng lên để Hương Hàn giúp mình mặc quần áo... Xong đâu đấy mới thỏa mãn nhìn qua gương đồng! Thủy Băng Tuyền mắt phượng vừa mở, mang theo sự lạnh liệt làm khiếp sợ hồn người!

“Đi thôi! Hương Hàn, chúng ta đi xem thử những nhân vật quan trọng của Bắc Thành là như thế nào.” Trong hoàn cảnh thiếu thốn thấp kém như vậy, cũng có thể có được tài phú, vung tiền dưới chân, chắc chắn phải có được vài phần năng lực! Mà nàng muốn nhìn xem những kẻ này rốt cuộc là năng lực đến đâu!

Đêm nay dù là ai đi nữa, nhất định đều sẽ tới tham gia! Cho nên, đừng nói tới đau đầu, mà dù nàng không thể xuống giường được thì cũng nhất quyết bảo Hương Hàn đỡ đi...

.....

Bên trong phủ đệ của Tri phủ, sảnh đường hoa lệ, chính giữa kê một cái bàn lớn, trên mặt bàn trải gấm hoa, chỗ chính vị bày hai cái ghế lót đệm êm ái, đứng một bên là những tỳ nữ ngũ quan xinh đẹp, mặc đồ giống nhau...

Quản gia nhà tri phủ hét chạy tới chỗ hạ nhân đón khách căn dặn vài câu, lại vội vàng sai người lót thảm sàn cho tốt, cứ xoay qua xoay lại nhiều vòng!

“Quản gia, người nhanh tay lên một chút, mau chóng mời khách nhân vào, lão gia cũng đã đi thỉnh Vương gia và Vương phi, người tốt nhất là đừng phạm sai lầm gì, nếu không ta và lão gia sẽ không tha cho người đâu.” Lời nói bén nhọn đến từ người phụ nữ đang đứng giữa phòng khoa tay múa chân, vóc dáng bà ta hơi mập mạp, miệng phì eo thô, mặc một bộ cẩm y tơ lụa đỏ sẫm, khuôn mặt tròn tròn, trang điểm thật dày, thoạt nhìn qua không khác gì tú bà thanh lâu? Bà ta chính là phu nhân Tri phủ.

“Dạ, dạ, phu nhân, nô tài đi đón khách ngay!” Quản gia đầu toát đầy mồ hôi hột, cúi đầu khom lưng nói.

“Nhanh đi, ở đây giao cho ta!” Tướng phu nhân mười ngón tay đeo nhẫn, quơ quơ cái khăn trong tay nói.

“Phu nhân, tiểu thư nói người không khỏe.” Tỳ nữ bên người Tướng phu nhân nhỏ giọng nói.

Gương mặt mập mạp của bà ta hơi cứng ngắc lại, nha đầu chết tiệt kia, cả ngày không biết suy nghĩ cái gì, lại chớp mắt nói: “Đi, nói cho tiểu thư, đêm nay, Cung thiếu gia cũng sẽ tới!” Nha đầu kia đối với chuyện của Cung thiếu gia luôn chú tâm, chỉ cần nghe Cung thiếu gia đến, nó nhất định sẽ đến.

“Dạ” Tỳ nữ lại xoay người đi đến hậu viện

.....

Không đầy một nén nhang, sảnh đường vốn toàn những hạ nhân bận rộn luôn tay, lúc này đã đầy ắp khách khứa...

“Triệu lão gia, ha hã, ngài còn nhanh hơn cả Lưu mỗ nữa nha. Đây là?”

“Đâu có đâu có...Lưu lão gia! Đây là tiểu nữ nhà ta!”

“A, Tôn thiếu gia, mau mời vào!”

“Mời...”

Dù đã chuẩn bị ba dãy bàn lớn nhưng vẫn thiếu chỗ ngồi, bởi vì người đến đều mang theo tiểu thư nhà mình, tâm ý vô cùng rõ ràng!

Yến tiệc thế này, người tham gia là những nhân vật có mặt mũi ở Bắc Thành, không chỉ có hai vị Vương quyền quý mà còn có một vị Cung thiếu gia chưa bao giờ tham gia yến tiệc? Bọn họ còn không vất hết óc lên suy nghĩ làm sao cho con gái nhà mình phải thật xinh đẹp lộng lẫy động lòng người sao?... Tốt nhất là có thể khiến cho Bắc Vương gia hoặc là Quận Vương gia để ý, thu vào trong phủ, đây chính chuyện trăm lợi không hại! Bọn họ hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Đương nhiên nếu có thể khiến Cung thiếu gia nhìn trúng thì cũng không tồi.

Tướng phu nhân cười như hoa đến cứng ngắt cả quai hàm, nhân thần ý bảo hạ nhân mang thêm bàn tới! Xem ra không chỉ mình bà ta có tâm tư này... Nhìn thoáng qua những người có mặt, ngoại trừ Cung thiếu gia, trên cơ bản đều đã đến đủ.

“Cung thiếu gia đến...” Không biết là ai hô lớn lên, khiến mọi người ở đây đều đứng dậy...

Y phục trắng bạch, vóc người cao lớn, da thịt màu đồng, ngũ quan thâm thúy, đôi mắt đen láy sâu thẳm, hàng mi dày đậm, sống mũi cao thẳng, môi dày vừa phải, khuôn mặt như trạm trổ lạnh lùng mà nghiêm nghị, cả người phát ra khí thế làm người khác có cảm giác bức bách, khóe môi cong lên một nụ cười phóng khoáng. Vừa mang vẻ cuồng dã, lại có một cảm giác tà mị gợi cảm!

“Cung thiếu gia, ngài đã tới, mời...Mời...Mời ngồi!” Tướng phu nhân nhìn thấy người mới đến, hai mắt liền phát sáng lên, thân mình phục phịch lấy tốc độ cực nhanh mà phóng đến, lúc còn cách người hẳn khoảng một thước thì như sực nhớ tới cái gì, liền hãm lại bước chân, cúi đầu khom lưng lấy lòng... Bà thiếu chút là quên, Cung thiếu gia chưa bao giờ cho phép có người lại gần hẳn.

Hắn tên là Cung Thác, là nam nhân tài phú kinh người ở Bắc Thành, việc làm ăn bên trong Bắc Thành hơn phân nửa là của hắn, Bắc thành người người đều gọi hắn một tiếng Cung thiếu gia.

Gia thế Cung gia ở đây mọi người cũng không lạ gì, việc kinh doanh là tổ nghiệp của gia đình, cũng là một gia tộc giàu có, thế nhưng...

Từ năm năm trước, khi Cung Thác tiếp nhận gia nghiệp của Cung gia, trong một thời gian ngắn ngủi, hắn đã khiến Cung gia trở thành phú gia lớn nhất Bắc Thành! Hai năm nay hắn ở vùng Nam cảnh mở rộng việc làm ăn, chạng vạng hôm nay mới gấp gáp về tới Bắc Thành.

“Cung thiếu gia, ngài đã về, ha hã, ngài thực sự là người bận rộn mà, việc làm ăn càng ngày càng lớn!” Một lão trung niên mập mạp trên dưới năm mươi, áo gấm hoa lệ, bày bộ mặt tươi cười lấy lòng nói.

“Ha hã, Cung thiếu gia là quý nhân, hôm nay có thể giá lâm, đây là phúc khí của lão gia nhà ta, mời, Cung thiếu gia mời ngồi!” Ngón tay mập mạp của Tướng phu nhân chỉ vào một cái ghế trên, luôn mồm mời ngồi...

Cung Thác khóe mắt dư quang liếc nhìn chỗ bà ta chỉ, nụ cười trên mặt lại càng sâu: “Tướng phu nhân, người chỉ chỗ ngồi trên cao như vậy, Cung mỗ ngồi không nổi, Cung mỗ ngồi đây là được rồi!” Bước chân hơi động, đi tới chính giữa bàn ngồi xuống, vừa vận đối diện với chỗ ngồi cao nhất.

Tướng phu nhân cười gượng một tiếng: “Xem đầu óc của ta này, các vị tiểu thư, mời ngồi!” Bà ta lại chuyển qua tiếp đón đám tiểu thư từ lúc Cung Thác đi vào thì vẫn dờ ra ngây ngốc. Tướng phu nhân cũng đang nóng ruột trong lòng, nghịch nữ kia sao còn chưa ra? Khó có cơ hội tốt mà lại bị những nữ nhân này giành trước... Những tiểu thư này so với Tuyệt Nhi nhà bà, chỉ có thể là bùn đen sánh với mây trắng mà thôi!

“Ha ha, đúng lúc Triệu mỗ dẫn theo tiểu nữ tới mở rộng tầm mắt, hôm nay khó có được cơ hội gặp mặt Cung thiếu gia, đúng là phúc ba đời của tiểu nữ!” Kẻ đang nói đúng là Triệu lão gia thích đùa giỡn, luyện đồng. Chỉ thấy bên cạnh hắn một nữ nhân dung mạo bình thường, vẻ mặt e thẹn.

“Nào, Như Phương, đến ra mắt Cung thiếu gia đi!” Triệu lão gia vẻ mặt hưng phấn nói với nữ nhi ngồi cạnh mình, ngực mừng thầm, đứa con gái này là đứa con xinh đẹp nhất của ông ta, hôm nay ông ta đặc biệt dẫn đến đây, mong là có chút tác dụng! Bất luận là ai vừa mắt thu nhận làm thị thiếp cũng coi như thành công rồi!

Người tên Như Phương e thẹn trộm liếc nam nhân ngồi trước mặt, trái tim thiếu nữ đập loạn trong lồng ngực, nghe đồn Cung thiếu gia tuần mỹ vô song, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền, hơn nữa hần tài phú kinh người, nếu như có thể được hần vừa ý... Nàng chẳng phải là vinh hoa phú quý một đời sao? Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt nàng lại càng phát ra nụ cười diễm lệ “Như Phương ra mắt Cung thiếu gia!”

“Ai nha, ta quên mất hôm nay ta cũng dẫn theo tiểu nữ, nào... Nào, Cung thiếu gia, giới thiệu với ngài, đây là tiểu nữ Hàm Ngọc!”

“Hàm Ngọc ra mắt Cung thiếu gia!”

“Vũ Lan ra mắt Cung thiếu gia!”

.....

Một đoàn nữ tử xếp hàng đứng trước mặt Cung Thác kính cẩn chào hỏi, vãn an, quang cảnh không khác gì hoàng đế tuyển phi! Cung Thác sắc mặt không chút biến đổi, chỉ hơi gật đầu. Khiến cho các vị tiểu thư này vừa tức giận lại vừa xấu hổ. Xấu hổ là vì mình không đủ bản lĩnh ở trước mặt Cung thiếu gia thu hút tâm tư người, tức giận vì Cung thiếu gia này dường như không hề động lòng với nữ sắc.

“Ai da, Tuyết Nhi, con tới thật đúng lúc, hôm nay trong phủ có rất nhiều khách nhân, lại đây chào hỏi một tiếng đi!” Tướng phu nhân rất cuộc cũng thấy con gái mình xuất hiện, lúc này chỉ còn thiếu điều kích động đến chảy nước mắt nữa thôi. Bà ta vội vã gọi lớn, như sợ không ai nghe thấy vậy!

Quả thực, vừa nghe tên Tuyết nhi, những nữ tử có mặt ở đây đều lộ vẻ đổ kỵ, Tướng Tuyết Nhi là đệ nhất mỹ nữ ở Bắc Thành, đó là điều mà người người đều biết. Thế nhưng nàng ta trước nay thanh cao, lãnh ngạo, chưa bao giờ tham gia yến tiệc! Tướng sao, thì ra cũng là giả bộ mà thôi? Nghe thấy Cung thiếu gia tới, còn không phải bày ra dung nhan diễm lệ muốn hấp dẫn Cung thiếu gia...

Phần lớn mọi người đều hướng tầm mắt về nữ tử đang đứng ở một chỗ rẽ từ nội đường dẫn ra đại sảnh...

Màu sắc y phục nàng cũng giống với Cung Thác, dung mạo thuần khiết thanh nhã, đuôi mày cong như lá liễu, đôi mắt duyên dáng vẻ xa xăm, cánh mũi xinh xắn, bờ môi anh đào đầy đặn, khăn choàng đỏ xuống hai bên tay như thác nước, đoan trang mà thoát tục, như vậy tinh khiết, như vậy mềm mại, tựa như một nụ sen mới nở, không chút bụi trần.

Khiến nữ nhân đổ kỵ, làm nam nhân kinh diễm, nàng chính là con gái độc nhất của Tri phủ, Tướng Tuyết Nhi, Bắc thành đệ nhất mỹ nhân!

“Thiên kim của Tướng phu nhân, danh nổi khắp Bắc Thành, hôm nay gặp được, danh bất hư truyền, người đẹp đến như vậy, phu nhân thật là có phúc!” Mọi người phục hồi tinh thần, khen không dứt miệng.

“Đúng vậy, Tuyết nhi là bảo bối trong lòng ta cùng lão gia đó!” Tướng phu nhân sắc mặt kiêu ngạo nói. Bà cả đời này có thể sinh ra một nữ nhi xuất sắc như thế cũng đủ gỡ lại vốn rồi.

“Tuyết nhi, nào, lại đây ra mắt Cung thiếu gia đi!” Tướng phu nhân vội vã lôi kéo nữ nhi vẫn đứng yên tại chỗ đến trước mặt Cung Thác.

Tướng Tuyết Nhi ánh mắt thâm sâu nhìn Cung Thác, nhàn nhạt gật đầu: “Chào Cung Thiếu gia!”

Cung Thác cũng ra lời tán thưởng: “Tướng tiểu thư xin đẹp như hoa, quả là khó gặp!” Tuy rằng nói lời tán dương, nhưng ánh mắt lại không có gì biến hóa, bất quá có thể khiến hần tán dương cũng có thể xem là đặc biệt rồi! Cung Thác hần là người thế nào chứ, vào Nam ra Bắc, gặp qua vô số mỹ nhân, Tướng Tuyết Nhi tư sắc dù đúng là tuyệt đỉnh, nhưng hần chỉ giữ lại sự kinh diễm trong lòng, cũng không biểu lộ mấy may. Huống chi Tướng Tuyết Nhi này tuy rằng đối với hần biểu tình trong trẻo lạnh lùng, nhưng ở trong đôi mắt nàng hần lại thấy được sự ái mộ. Lòng thầm nghĩ, cho nàng làm tiểu thiếp cũng không vấn đề gì!

Đúng lúc này, thanh âm của quản gia truyền đến: “Vương gia, Vương phi, Quận Vương đến!”

65. Q.2 - Chương 65: Yến Tiệc (ii)

Edit: Boringrain

Người bên trong sảnh đường, nghe thấy thanh âm của quản gia đều nhất loạt nhìn về phía trước, thấy Tri phủ đại nhân đang khom lưng cung kính đón tiếp người đi vào...

“Tham kiến Vương gia, Vương phi, Trữ Quận Vương!” Tất cả mọi người đều quỳ xuống đất hành lễ.

Ngoại trừ thiên kim tiểu thư của Tướng tri phủ cùng Cung Thác, những người còn lại hôm nay đều đi đón tiếp Vương gia và Vương phi trước cổng thành, lúc đó còn bị vẻ đẹp của họ chấn động không ít!

Cung Thác khẽ nâng vạt áo, quỳ xuống đất giống những người khác, người đến hôm nay mang thân phận hoàng tộc, hơn nữa còn có thể nói là chủ quán của cả Bắc cảnh, hẳn dù có tài phú hơn nữa thì vẫn cứ là một bách tính thường dân! Coi rẻ hoàng quyền, tội này không lớn cũng chẳng nhỏ, tuy rằng hẳn cũng chẳng mấy để ý tới nhưng... Lần đầu gặp mặt, quỳ gối thì có sao? Để hẳn nhìn xem vị Vương gia trong truyền thuyết này có đáng giá một cái quỳ của hẳn hay không?

“Đứng dậy đi, không cần đa lễ!” Trữ Thiên Hợp giơ tay ra, ý bảo mọi người đứng dậy.

Đợi đến lúc bọn họ đứng dậy, ngược nhìn Trữ Thiên Hợp thì toàn bộ ánh mắt đều biến thành vẻ si mê, Vương gia tướng mạo thật sự tuần mỹ, giống như được khắc ra từ bạch ngọc! Đặc biệt là những thiên kim tiểu thư, cặp mắt lại càng tỏa sáng, ánh mắt như bầy sói nhìn chăm chăm một miếng thịt thơm ngon...

Sau đó lại như nhớ tới cái gì, mọi người liền đồng loạt hướng về người đứng sau Trữ Thiên Hợp, Bắc Vương phi!

Thấy rõ tướng mạo của đôi phương, trong lòng những nữ nhân này đều khóc thương rơi lệ, nước mắt trải dài vụn dậm...

Y phục màu đỏ nhạt, áo khoác viền kim tuyến, từ khuôn ngực cao cao điểm lệ cho tới bờ eo mềm mại thon nhỏ, quần lụa thướt tha, hoa văn tinh xảo, tôn lên những đường cong mê người trên cơ thể... Y phục đẹp đẽ mà đặc biệt khiến nữ nhân đổ kỵ, nam nhân mê mẩn...

Mái tóc đen được vén ra sau, búi thành tóc mây bông bành, trên cài đồ trang sức tinh xảo, mày nhỏ mềm mại như liễu, mắt phượng thon dài, đôi đồng tử lạnh lẽo như băng, có thể khiến người ta kinh hồn bạt phách, cánh mũi xinh xắn như bạch ngọc, đôi môi đỏ mọng trơn bóng làm rung động hồn người...

Cần cổ trắng noãn, nhẵn bóng, bờ vai ngọc ngà, da thịt nõn nà ẩn hiện dưới lớp áo khoác nhạt màu... Nàng mang theo ma lực khiến người ta không thể dời mắt! Mọi người trong đại sảnh, vô luận là nam hay nữ đều ngây người như phỗng...

Thủy Băng Tuyền coi như không thấy ánh mắt của mọi người, tiêu sái đi đến ghế chủ vị nơi bàn lớn ngồi xuống phía bên phải, đem trọng lượng toàn thân dựa vào lưng ghế, chết tiệt, đầu của nàng càng ngày càng co rút đau đớn!

Trữ Thiên Hợp nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, trong mắt hiện lên lo lắng, nàng vẫn còn đau đầu?

“Các vị mời ngồi!” Trữ Thiên Hợp ngoái đầu nhìn cả sảnh đường lặng im phẳng phắc, thản nhiên nói.

“Dạ, dạ, Vương gia, Thỉnh người ngồi.” Tri phủ đại nhân lau lau mồ hôi trên trán, ông ta đoán quả không sai, Vương phi này căn bản không coi Vương gia ra gì. Hơn nữa... Khóe mắt liếc về phía Triệu lão gia đứng giữa đám người, nghĩ đến trưa hôm nay Vương phi cho Trữ quận vương đến tìm hẳn đòi người, lòng hẳn lại càng khẩn trương, mồ hôi trên trán tuôn ra càng lúc càng nhiều.

Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt gật đầu, đi trước ngồi xuống ghế chủ vị trên bàn lớn rồi lại nói: “Các vị mời ngồi!”

“Đa tạ vương gia!” Mọi người dần hồi phục lại tinh thần nhưng ánh mắt vẫn cứ dán chặt vào thân hình quyến rũ của Vương phi. Lòng lại âm thầm đánh giá địa vị của người này! Vừa rồi Vương phi không đợi Vương gia, mà đã tự động đến ghế ngồi trước... Chuyện này không thể không nghĩ kỹ lại thâm ý?

Thủy Băng Tuyền miễn cưỡng quét mắt nhìn toàn bộ đại sảnh, những người này đang quan sát nàng, nàng biết, mà thứ nàng muốn cũng chính là những đánh giá của bọn họ! Kế tiếp đây sẽ tới lượt nàng quan sát.

Hành động vừa rồi, nàng phân nửa là cố tình, phân nửa là vô ý. Thứ nhất, đầu của nàng quả thực càng lúc càng đau, thứ hai, nàng biết Trữ Thiên Hợp sẽ không quan tâm đến những lễ tiết này... Thứ ba, nàng cũng muốn cho những người ở đây xoay chuyển tâm tư! Cho nên nàng mới ngồi xuống trước.

Trữ Hy ngồi bên trái Trữ Thiên Hợp, nhàn nhạt liếc mắt qua Thủy Băng Tuyền, lòng cũng lo lắng, nàng nhiệm phong hàn, đau đầu như vậy, không biết có thể chịu đựng hết yến tiệc này không?

“Tuồng đại nhân!” Trữ Thiên Hợp đột nhiên lên tiếng, dọa Tuồng Nguyên giật mình một cái, vội vã chạy đến chờ phân phó.

“Bắt đầu đi!” Nàng nhíu mày như vậy, vì sao cứ nhất quyết tham gia? Hẳn vốn nghĩ nàng sẽ không đi, nhưng lúc thấy nàng phục trang chỉnh tề lộng lẫy xuất hiện trước mắt, hắn đột nhiên cảm thấy một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng.

“Dạ!” Tri phủ nghe chỉ thị xong vội vã bảo quản gia mang món ăn lên!

Hàng dài tỳ nữ thanh tú động lòng người liền tiến lên rót rượu, bọn hạ nhân nối tiếp dâng các món ăn lên... Toàn bộ đại sảnh đều an tĩnh không một tiếng động! Ở đây đều tập trung những nhân vật có máu mặt ở Bắc Thành, nhưng bây giờ đứng trước hoàng quyền, bọn họ chẳng qua chỉ là bình dân bá tánh, vậy nên cũng không dám tự tiện làm bừa! Hơn nữa ngay đến người rất ít xuất hiện, hôm nay Cung Thác cũng có mặt, huống chi bọn họ? Mọi người đều là những người dày dặn kinh nghiệm thương trường, năng lực nhận biết những điều cơ bản như vậy không thể không có được.

Ánh mắt Thủy Băng Tuyền chậm rãi quét một vòng quanh đại sảnh, bốn bàn tiệc lớn, ngoại trừ bàn chủ vị nàng đang ngồi, còn có 3 bàn khác, trong đó có một bàn toàn là những thiếu nữ tuổi thanh xuân, nổi bật lên một nữ tử thanh tú mỹ lệ... Hai bàn khác đại bộ phận đều là những người nàng đã thấy hôm nay, phú thương Bắc Thành...

Lại quay về bàn chủ vị, trên dãy bàn cực lớn này, Trữ Thiên Hợp ngồi ở giữa, nàng ngồi bên phải, còn Trữ Hy bên trái, phía dưới Trữ Hy là Tri phủ, còn bên cạnh Tri phủ tất nhiên là Tri phủ phu nhân, tiếp nữa là một nam nhân rất có khí thế... Nhìn đến hắn, ánh mắt nàng hơi dừng lại vài giây rồi lại chuyển sang nhìn qua người phía dưới nàng, là một lão nhân mái đầu hoa râm, trên dưới sáu mươi tuổi, chòm râu nghiêng cằm, người này vừa nhìn đã biết là một nhân vật đức cao vọng trọng của Bắc Thành.

Gần như đã nhớ mặt hết đại bộ phận mọi người! Thủy Băng Tuyền mới thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua Hương Hàn đứng cạnh mình! Nàng bây giờ cần một chén nước nóng!

Hương Hàn gật đầu, hơi nghiêng người hướng qua tỳ nữ đang đứng cạnh mình nói nhỏ vài câu.

Tri phủ đại nhân thấy bầu không khí im ắng không một tiếng động, liền đứng dậy nâng ly rượu trong tay hướng về Trữ Thiên Hợp cung kính nói: “Vương gia là Trời của toàn dân Bắc Cảnh, ty chúc xin thay mặt cho bách tính nơi đây cung nghênh Vương gia, Vương phi đến!”

“Cung nghênh Vương gia, Vương phi!” Mọi người trong sảnh nghe Tri phủ nói liền phụ họa nâng chén nói theo! Bình thường bọn họ cũng không xem Tri phủ vào mắt, nhưng mà hôm nay trước tình cảnh bọn họ cũng chỉ đành theo sau Tri phủ.

Trữ Thiên Hợp bàn tay trắng nõn cầm ly rượu, hướng về mọi người nói: “Sau này còn phải nhờ các vị ở đây đồng tâm hiệp lực giúp cho bách tính Bắc Cảnh an cư lạc nghiệp. Bản Vương tửu lượng không lớn, mong rằng không làm hỏng nhã hứng của các vị.” Trữ Thiên Hợp khách sáo nói.

“Vương gia quá lời, người cứ tùy ý là được rồi,...” Tri phủ vội vã tiếp lời.

Nghe thấy Tri phủ đã nói như vậy, hơn nữa Trữ Thiên Hợp biểu hiện cũng hòa nhã, coi như cho những người này chút thể diện, đại đa số người cũng cung kính nói theo vào...

“Chúng thần còn phải dựa vào sự dẫn dắt của Vương gia giúp cho bách tính cuộc sống ấm no!”

“Vương gia khách khí rồi...”

“Đúng vậy... Vương gia cứ thoải mái là được rồi!”

Những lời nói khách sáo chen chúc mà đến, hơn nữa lại càng lúc càng có khí thế...

Trữ Thiên Hợp lắng lắng nghe, khuôn mặt tuần dật cũng lộ ra nụ cười khuôn phép: “Bản vương kính các vị!”

Vương gia cũng đã đáp rượ, kế tiếp hiển nhiên chính là những phú thương lên tiếng...

“Vương gia, tại hạ là Triệu Nghĩa Hùng, xin kính Vương gia!” Triệu lão gia vác cái bụng phệ cũng cố gắng đứng dậy hướng Trữ Thiên Hợp nâng chén!

.....

“Vương gia, tại hạ là Lưu Phục, kính Vương gia!” Lưu lão gia không cam lòng rút lại phía sau.

.....

Trữ Thiên Hợp mỉm cười, bất luận là ai kính rượ, hẳn cũng đều nhấp một ngụm, phối hợp với nụ cười không bao giờ tắt trên mặt, trong phút chốc, bầu không khí im ắng cũng dần trở nên nóng lên...

“Quận Vương gia, ty chức kính ngài!”

“Quận Vương gia...”

Vậy là tiếp tục một phen thay phiên khách sáo...

Thủy Băng Tuyền đuôi mày khẽ nhúc nhích, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt nhìn không ra ý cười. Thật không ngờ Trữ Thiên Hợp cũng nói được những lời khách sáo như vậy? Nàng còn tưởng hôm nay hẳn cũng sẽ giống mọi khi, bộ dạng như mặt hồ phẳng lặng, bình tĩnh, vô vị, nhạt nhẽo như nước? Không nghĩ tới hẳn lại khéo léo nói cười, hòa nhã, lại có phần xa cách, khiến nàng thấy được một dáng vẻ khác của hắn. Thì ra con người cũng phải biết chấp nhận hoàn cảnh, coi như Trữ Thiên Hợp cũng hiểu được điều này, mà nàng phải trải qua một bài học đắt giá mới có thể nhìn ra...

Cầm lấy chén nước ấm từ tay Hương Hàn, nhẹ nhàng thổi, bờ mi hạ xuống che khuất ánh mắt nhàn nhạt ý cười. Những người ngồi bên cạnh cùng người phía đối diện đều chăm chăm nhìn nàng cùng Trữ Thiên Hợp! Trong lòng bọn họ sợ là không chỉ có ý quan sát mà còn muốn tính toán vị Bắc Vương này nữa?

.....

Cung Thác hơi hạ ánh mắt, rồi lại nâng ly rượ, đứng dậy nhìn Trữ Thiên Hợp: “Tại hạ Cung Thác, Vương gia hôm nay giá lâm đến Bắc cảnh, Cung mạo coi như là con dân của Vương gia, lý ra nên đón tiếp ngài trước cổng... Chỉ là, Cung mạo ra roi thúc ngựa cũng không quay về kịp lúc, mong Vương gia đừng trách!” Cung Thác nhướng mày, trên mặt có ý cười, trong miệng tuy rằng nói lời khách sáo, nhưng lại không có chút sợ hãi e dè! Vị này nghe đồn là Thất hoàng tử, lại có dung mạo tựa tiên nhân? Đôi mắt bình tĩnh thần nhiên không một gợn sóng, cư xử đúng mực, lễ nghĩa mà không quá thân quen, khí tức trên người khiến người khác không nắm bắt được! Đối mặt với hắn tựa như đối mặt với ánh trăng giữa bầu trời đêm, xa xăm mà lạnh nhạt...

“Cung công tử không cần khách khí, bản Vương tửu lượng không cao, không thể cùng công tử thỏa sức uống, mời!” Trữ Thiên Hợp cười nhẹ, nhấp một ngụm rượ.

“Vương gia khách khí rồi!” Cung Thác thật ra cũng rất sáng khoái, ngửa đầu uống cạn một hơi, nhân thân lại chuyển, nhìn qua người bên cạnh Trữ Thiên Hợp: “Cung mạo kính Vương phi một chén!” Vị Bắc Vương phi thiên hạ vang danh này thật khiến hắn thấy hứng thú không ngớt, một vẻ mặt bình nhác, thờ ơ, một đôi mắt lạnh lùng, cử chỉ tự nhiên, phóng khoáng, còn có một dáng người có thể hấp dẫn nam nhân cả thiên

hạ... Một nữ nhân như vậy, nếu không phải là tuyệt đỉnh thông minh thì chính là vô tri ngu dốt, mà trực giác nói cho hẳn biết, nữ nhân này không phải là kẻ vô tri.

Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt liếc nhìn qua Thủy Băng Tuyền ngồi bên cạnh, lại chuyển hướng Cung Thác: “Lặn lội đường xa, Vương phi thân thể cảm phong hàn, không thể uống rượu, Cung công tử cứ tự nhiên!”

“Vậy Cung mỗ thật là có lỗi, tự phạt một chén!” Cung Thác nghe xong, sắc mặt cũng không có biến hóa gì, sáng khoái nâng chén tự ẩm! (tự mình uống)

Thủy Băng Tuyền khẽ hạ mắt, lòng vì lời nói của Trữ Thiên Hợp mà cảm thấy bất ngờ... Một cơn sóng ngầm cuộn cuộn nổi trong lòng!

Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt liếc nhìn qua Thủy Băng Tuyền ngồi bên cạnh, lại chuyển hướng Cung Thác: “Vương phi vì lặn lội đường xa nên thân thể bị nhiễm phong hàn, không thể uống rượu, Cung công tử cứ tự nhiên!”

“Vậy Cung mỗ thật là có lỗi, tự phạt một chén!” Cung Thác nghe xong, sắc mặt cũng không có biến hóa gì, sáng khoái nâng chén tự ẩm! (tự mình uống)

Thủy Băng Tuyền khẽ hạ mắt, lòng vì lời nói của Trữ Thiên Hợp mà cảm thấy bất ngờ... Một cơn sóng ngầm âm ỉ dâng lên tự đáy lòng!

Trữ Hy vốn vẫn trầm mặc nghe thấy Trữ Thiên Hợp nói liền gạt qua những suy nghĩ trong lòng, đôi mắt nhanh chóng nhìn qua Trữ Thiên Hợp...Hắn cũng đã yên tâm phần nào! Thất hoàng tử tuy rằng lạnh nhạt bình tĩnh, thế nhưng đối với nàng lại vô cùng quan tâm chăm sóc! Mà nàng có lẽ không biết được vẻ mặt khác thường của mình khi đối diện với Thất hoàng tử đâu...

Có lẽ bọn họ chính là nhân duyên trời định!

“Quận Vương gia, ty chúc lại mời ngài một ly!” Tri phủ đối diện với dáng vẻ trầm mặc, kiêu lười của Quận vương gia, cảm thấy chút áp lực!

Bầu không khí rối cuộc cũng hoàn toàn được khuấy động! Trong ánh mắt sắc lạnh của Thủy Băng Tuyền là hình ảnh toàn bộ khách nhân đang tươi cười lấy lòng, nhưng dư quang nơi khóe mắt lại hướng thẳng vào hai người khiến nàng chú ý...

Một người chính là người vừa nói muốn kính rượu, ngồi đối diện nàng, Cung Thác. Ngũ quan sâu sắc, đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị lại ẩn chứa vẻ cuồng dã, da màu đồng khỏe khoắn, có khí thế áp bách người, khóe miệng luôn giữ một nụ cười nhạt, tướng mạo của nam nhân này, nàng cho hẳn 65 điểm!

Một người khác, thanh cao như học sĩ! Nàng vừa nghe có người gọi ông ta là Vương lão gia, trên dưới sáu mươi tuổi, ánh mắt tinh thông, lão luyện, ngoại trừ kính rượu Trữ Thiên Hợp, ông ta vẫn trầm mặc lặng im, có thể so sánh với Trữ Hy. Bất quá, hiển nhiên, bọn họ hoàn toàn khác nhau, người nọ là thanh cao, còn Trữ Hy là kiêu lười, Vương lão gia này cùng Cung Thác hẳn là hai nhân vật có sức ảnh hưởng lớn ở nơi này! Chỉ cần đơn giản nhìn bọn họ có thể ngồi trên bàn chủ vị này là biết.

Thủy Băng Tuyền uống chén nước nóng, lòng thầm nghĩ, ngày mai phải cho Hương Hàn đi điều tra thêm về hai người này!

“Vương phi, người xinh đẹp, mỹ lệ như vậy, Vương gia lại tuần tú vô song, hai vị đúng là trời sinh một cặp! Thiếp thân xin kính Vương phi!” Tướng phu nhân thấy bầu không khí dần dịu đi, cũng thoải mái lên, bưng ly rượu đi tới bên cạnh Thủy Băng Tuyền nịnh hót. Bà ta hiển nhiên đã quên Vương gia vừa rồi mới nói Vương phi bị nhiễm phong hàn, không thể uống rượu.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười không nói gì, nàng muốn nhìn xem Trữ Thiên Hợp có còn lưu tâm đến nàng hay không...

“Phu nhân, Vương phi thân thể không khỏe, không thể uống rượu, bản vương thay mặt đáp lễ phu nhân!” Trữ Thiên Hợp vốn đang ứng phó với những người đến kính rượu, lời của Tướng phu nhân vừa lọt vào tai, hắn liền quay lại bình tĩnh nói.

Tướng phu nhân xấu hổ cười ngược: “Người xem, thiếp thân thật là không có đầu óc, Vương gia vừa mới nói mà thiếp đã quên, thật là đáng tội, bất quá thiếp thân thật ngưỡng mộ Vương phi có được Vương gia quan tâm chiều chuộng như vậy! Khiến thiếp thân nhớ tới tiểu nữ nhà mình, không biết có thể gặp được một nam nhân đối với con bé cẩn thận tỉ mỉ như vậy không?” Tướng phu nhân nói lời này, ánh mắt lại rất nhanh liếc qua Cung Thác, muốn nhìn xem trên mặt hắn có chút biến hóa nào không. Nhưng bà ta phải thất vọng rồi, vì thần sắc hắn không chút thay đổi nào! Chẳng lẽ Cung Thác đối với Tuyết nhi xinh đẹp mỹ lệ không có chút động lòng?

Thủy Băng Tuyền khoe miệng hé ra một nụ cười nhạt, nghe được Tướng phu nhân nói xong, tâm tình tựa như hào hứng lên, nói: “Tướng phu nhân hà tất phải lo lắng, sợ đến lúc nhân duyên của Tướng tiểu thư đến, phu nhân muốn cản cũng không cản được.” Giọng nói du dương trong vắt khiến người khác phải ngoái nhìn.

Tướng phu nhân thấy Vương phi này giờ vốn không nói lời nào, bây giờ lại lên tiếng, thực sự khiến bà ta thụ sủng nhược kinh *, liên tục gật đầu cười lấy lòng: “Vương phi lời vàng ngọc” Rồi bà ta quay đầu nhìn về phía trước không xa: “Tuyết nhi, tới ra mắt Vương phi!”

*Thụ sủng nhược kinh: Được yêu mến mà thấy sợ hãi

Tướng Tuyết Nhi khẽ chau mày một cái, nhưng vẫn đứng lên, bước đi mềm mại ung dung tiến đến trước mặt Thủy Băng Tuyền chậm rãi phúc thân hành lễ: “Tuyết Nhi ra mắt Vương phi, Vương phi phúc an!” Hôm nay đón dưới cổng thành, nàng cáo ốm không đi, nên đây là lần đầu tiên nàng gặp vị Vương phi được đồn thổi này, nói thật, tâm lý nàng vô cùng chấn động, không nghĩ tới Vương phi lại yêu kiều mỹ lệ đến vậy, còn toát lên vẻ cao quý khiến người người phải kính vọng! (kính trọng mà nhìn)

Thủy Băng Tuyền nhìn Tướng Tuyết Nhi một cái, không nghĩ tới vợ chồng Tri phủ cũng có thể sinh được một nữ nhi như hoa như ngọc, gen di truyền cũng biến đổi liên tục nhỉ?

Nhìn thoáng qua khách khứa trong phòng, nàng cũng đã để ý thấy chỗ này xuất hiện rất nhiều danh môn tiểu thư, đáy mắt lưu chuyển, mày liễu giương cao: “Cung công tử đã có thê thất chưa?”

Trong đôi mắt lạnh lùng của Cung Thác thoáng vẻ kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh biến mất, cười trả lời: “Cung mỗ vẫn chưa cưới thê thất!”

Nghe vậy, nàng lại chuyển hướng sang Trữ Thiên Hợp: “Vương gia! Không biết nữ tử ở Bắc Địa có phải đều tài hoa hơn người không? Hay là để mỗi người biểu diễn tài nghệ đi? Người thấy thế nào?”

Trữ Thiên Hợp giật mình im lặng vài giây, lòng không rõ ý của nàng là gì? Thế nhưng, nếu nàng đã nói vậy, hẳn tự có lý của mình! Vì vậy hắn gật đầu: “Cứ theo ý Vương phi đi!”

Thủy Băng Tuyền trong mắt liền hiện ý cười, thoáng cao giọng nói: “Cung công tử còn chưa có thê thất, Trữ quận vương của chúng ta cũng chưa lấy vợ, ở đây nữ tử đông đảo, nếu như có thể hợp thành một đoạn nhân duyên chẳng phải sẽ là một giai thoại sao?” Trong lòng nàng lại vì sự phối hợp cùng với sự tín nhiệm của Trữ Thiên Hợp dành ỉnh mà có một tia sung sướng, mà từ trong tiềm thức của nàng, Trữ Thiên Hợp với ba chữ ‘còn độc thân’ không hề có chút liên hệ gì với nhau!

Lời Thủy Băng Tuyền vừa dứt, những người chỉ lo bắt chuyện xã giao đều biểu thị sự tán thành, lòng lại nghĩ, đây là ông trời cũng muốn giúp họ! Lời Vương phi cũng là lời bọn họ từ trong tâm khảm muốn nói! Đây chẳng phải là mục đích của bọn họ hôm nay sao?

“Chủ ý này của Vương phi thật là tuyệt diệu!”

“Vương phi suy nghĩ thật chu đáo!”

.....

Thủy Băng Tuyền nghe giọng nói phụ họa náo nhiệt, lòng cười thầm, tất nhiên là chu đáo rồi, không phải nàng đã nói lời trong lòng bọn họ hay sao? Lại lấy tay xoa vùng giữa lông mày, cơn đau đầu càng ngày càng dữ dội.

Tướng phu nhân sưng sốt, tiện đà chớp mắt, vội vã lên tiếng: “Vậy để bắt đầu, xin cho Tuyết nhi nhà thiếp thân lên trước.”

Tướng Tuyết Nhi len lén liếc nhìn Cung Thác, rồi thoáng qua một tia buồn bã trong lòng, hắt rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nàng vĩnh viễn nhìn không thấu! Có điều nàng không muốn bỏ qua cơ hội lần này, nàng phải cho hắn thấy nàng không giống như những nữ tử khác, chỉ là kẻ học đòi phong nhã.

Hít sâu một hơi, hướng về Thủy Băng Tuyền cúi người nói: “Tuyết Nhi xin vì Vương phi gảy một khúc đàn.”

Khuôn mặt tròn trịa của Tướng phu nhân lộ vẻ tươi cười, Tuyết Nhi rớt cuộc cũng thông suốt rồi! Vội vã phân phó hạ nhân đi chuẩn bị đàn...

Ở một bên, vài thiên kim tiểu thư cũng đang chìm trong suy nghĩ, cân nhắc xem mình nên biểu diễn cái gì?

Trữ Thiên Hợp kỳ thực vẫn lưu ý đến thần sắc của Thủy Băng Tuyền, nhìn nàng đề vung mi tâm, biết nàng càng lúc càng đau đầu, hơi chần chờ một lát rồi lấy một lọ thuốc từ trong ngực áo, đổ một viên vào lòng bàn tay. Lòng thầm nghĩ, nàng rõ ràng là khó chịu, vì sao vẫn kiên quyết đến tham gia yến tiệc này?

“Vương phi, uống thuốc này, đầu sẽ bớt đau hơn.” Trữ Thiên Hợp nghiêng người tới gần bên Thủy Băng Tuyền, thấp giọng nói.

Theo sự tiến gần của Trữ Thiên Hợp là khí tức nhàn nhạt của hắn, giọng nói hắn trầm trầm. Không hiểu sao tâm lý nàng có chút căng thẳng, cảm thấy nóng rực bên tai... Nàng vội nghiêng người né tránh hắn như tránh hòn than nóng bỏng. Nhìn bàn tay hắn đặt trước mặt mình... Nàng bây giờ mới phát hiện, thì ra tay nam nhân cũng có thể đẹp đến vậy, ngón tay thon dài, khớp xương hiện rõ ràng... Lòng bàn tay mở rộng, đường vân tay không giống với bình thường khiến nàng có chút giật mình...

“Vương phi?” Trữ Thiên Hợp thấy nàng nhìn chằm chằm vào viên thuốc trong tay hắn, cho rằng nàng không dám uống liền giải thích: “Yên tâm đi, thuốc này là ta tự luyện, đối với đau đầu phong hàn rất có công hiệu.”

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, dấu đi những cảm xúc nơi đáy mắt, lạnh nhạt nói: “Không cần, đa tạ!” Nàng thật sự tức giận với phản ứng vừa rồi của mình, nàng trong mắt hắn chỉ là một Thủy Tam tiểu thư, thậm chí ngay đến bằng hữu cũng không bằng, hắn dựa vào cái gì mà quan tâm đến nàng có đau đầu hay không? Nàng không thèm!

Trữ Thiên Hợp nhìn thoáng qua thần sắc của Thủy Băng Tuyền, sau đó lặng im thu tay lại. Hắn biết nàng đau đầu, liền không chút nghĩ ngợi mang thuốc theo mình! Có lẽ hắn vẫn chưa hiểu rõ nàng, một người dù bị trọng thương nhưng có thể không đổi sắc mặt, không thốt một lời rên rỉ, đủ để nhìn ra sự kiên cường của nàng...

Nhìn bàn tay hắn thu lại, trong lòng Thủy Băng Tuyền đột nhiên cảm thấy chua chát...

Lúc này, một tiếng nhạc du dương vang vọng dưới những ngón tay khảy đàn của Tướng Tuyết Nhi, thu hút sự chú ý của mọi người. Ngoại trừ Trữ Hy cùng Thủy băng Tuyền còn có Hương Hàn đứng phía sau chỉ chú ý một chút lúc đầu... Còn có hai người, đó chính là Cung Thác và Vương lão gia! Đáy mắt hai người này đều chứa hàm xúc không rõ!

Trữ Hy buồn bã tự giễu, đoạn nâng ly rượu trong tay uống cạn, đối với nàng hắn coi như cũng yên tâm! Ở nơi này, nàng là Bắc Vương phi cao quý, không ai dám bất kính với nàng, hơn nữa, Thất hoàng tử cũng vô cùng chu đáo, quan tâm chăm sóc nàng! Theo thời gian, tình cảm của bọn họ chắc chắn sẽ càng nồng đậm... Hắn ngày mai cũng nên trở lại kinh thành rồi!

Tiếng đàn du dương êm dịu... Khiến cho đại đường đang náo nhiệt cũng dần lắng xuống!

Đầu ngón tay bay lượn trên phím đàn... Tướng Tuyết Nhi không hổ là Bắc Thành đệ nhất mỹ nhân, đa tài đa nghệ.

Tướng phu nhân cẩn thận quan sát trên bàn lớn, thấy vài người sắc mặt không có biểu tình gì. Tuyết nhi hiện tại chính là bông hoa mười tám, cũng là lúc nhan sắc xinh đẹp nở rộ nhất!

Vương gia sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra biến hóa, Quận Vương gia, ánh mắt hạ xuống nhìn không ra tình cảm gì, lại chuyển sang Cung thiếu gia... Tướng phu nhân lòng tràn đầy lo lắng, lẽ nào Tuyết nhi không đẹp sao? Bà dám nói Bắc Thành không có ai có thể so sánh với Tuyết nhi? Đương nhiên... Vương phi là

ngoại lệ! Thế nhưng Vương phi căn bản cũng không thể so được! Tuyết Nhi vẫn còn là một đóa hoa trinh nguyên chưa gả!

Một khúc đàn kết thúc... Lời khen nối liền không dứt!

“Tri phủ đại nhân thật có phúc, có một nữ nhi xinh đẹp như vậy lại còn tài năng xuất chúng!” Người nói lời này không biết có phải trong lòng cũng đang nhỏ lệ hay không? Chính là đổ kị đến chết?

“Vương phi, người thấy thế nào?” Tưởng phu nhân vừa nói xong, sắc mặt liền cứng đờ... Bà ta tuy rằng chưa từng ra khỏi Bắc Thành, thế nhưng bà ta không phải cái gì cũng không biết. Từ sau khi hoàng thượng sắc phong Bắc Vương gia, thì trong Bắc Thành đều truyền đi tin tức về Vương gia và Vương phi... Nghe đồn Bắc Vương phi này là một tiểu thư ngu dốt, hơn nữa tính tình vui buồn thất thường... Tuyết đối là một chủ nhân khó hầu hạ! Hiện tại bà ta lại hỏi Vương phi này tài nghệ đánh đàn của Tuyết nhi như thế nào?... Lỡ như để nàng ta hiểu lầm là bà có ý châm chọc nàng? Thì chuyện này... Bà ta thật không thể gánh nổi!

66. Q.2 - Chương 66: Yến Hội

Edit: Boringrain

Bên trong đại sảnh, là một bầu không khí an tĩnh đến quỷ dị, tất cả mọi người đều đang chờ phản ứng của Thủy Băng Tuyền...

Mà trên bàn chủ vị, có hai người vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng, dường như không muốn bỏ sót bất cứ phản ứng nào trên mặt nàng. Có lẽ vì lời đồn trên phố nên bọn họ muốn tìm ra một chút đáng vẽ của người trong lời đồn đó.

Bàn tay đang xoa trán của Thủy Băng Tuyền lại chuyển qua chống đầu, bộ dáng thần nhiên ưu nhã khiến cho những ánh mắt đang nhìn nàng chợt sững sốt vài giây, trong đáy mắt lạnh lẽo như nước hồ thu ẩn hiện một nụ cười mỉa mai, hàng mi dài khẽ hạ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành hình vòng cung, lại như lơ đãng nói: “Hương Hàn, người thấy sao?” Chủ nhân trước của Hương Hàn là người của Trầm gia, nổi tiếng về âm công, đi theo người như vậy, khả năng thưởng thức âm nhạc của Hương Hàn cũng là điều hiển nhiên.

Hương Hàn bình thần ngẩng đầu, nhìn về phía đại sảnh đang chìm trong tĩnh lặng, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, thần nhiên nói: “Bình thường!” Đây là lời thật lòng.

Hai chữ Hương Hàn vừa thốt ra, thanh âm còn chưa dứt, cả sảnh đường đã ồ lên...

Một vài tiểu thư vốn còn đang nghĩ nên biểu diễn cái gì thì mặt mày đã trở nên thất sắc, trong mắt cũng tỏ vẻ không tán đồng với nhận xét của Hương Hàn.

Các nàng tuy rằng không thể so sánh với Tưởng Tuyết Nhi, thế nhưng vị Vương phi này các nàng cũng đã nghe phụ thân nói qua... Hiện tại xem qua, đúng là kẻ ngu ngốc ít học, hơn nữa lại kiêu căng cao ngạo, rõ ràng chính mình không hiểu, lại còn bảo nha hoàn của mình bình luận, càng đáng hận hơn là chủ tử như thế nào thì nuôi dạy ra hạ nhân như vậy, nha hoàn tên Hương Hàn này, vậy mà dám nói ‘bình thường’?

Cho nên, trên mặt những tiểu thư này đều trưng ra một bộ dạng hằm hè khi người gặp nạn nhìn Tưởng Tuyết Nhi, lòng thầm mắng một câu đáng đời, đều tại Tưởng phu nhân dám đắc tội với Vương phi?

Mà một vài người trong đại sảnh lúc này cũng xoay qua bình luận khe khẽ...

Đồng thời, Triệu lão gia béo ục ịch không khỏi toát mồ hôi lạnh... Vương phi này có thù tất báo... Vậy... vậy... hôm nay Vương phi đến chỗ hần đòi đứa trẻ kia... Hần chẳng phải cũng đã đắc tội với Vương phi sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt ông ta càng ngày càng trắng bệch...

Tưởng tri phủ đã sớm ra quan trường, cũng luyện được một thân gặp biến không sợ hãi, kỳ thực trong lòng hần lúc này cũng vô cùng hoảng hốt, hận đến nghiến chặt răng, nhưng chỉ có thể đứng lên hướng phía

Vương phi cung kính chấp tay: “Tiểu nữ tài mọn, tiếng đàn không lọt nỗi vào tai Vương phi, là tiểu nữ đáng trách!”

Rồi quay đầu về phía Tưởng Tuyết Nhi vẻ mặt còn đang kinh ngạc, trách mắng: “Tuyết Nhi, còn không mau đến tạ tội Vương phi!”

Tưởng Tuyết Nhi nhìn chăm chăm Thủy Băng Tuyền, trong mắt hiện vẻ không cam lòng... Ở trước mặt người trong lòng lại bị một kẻ hạ nhân nhục nhã như vậy... Nàng làm sao có thể chịu được uất ức này đây? Nhưng mà nàng không thể không nuốt nỗi nhục này vào bụng, bởi vì đó là thị nữ của Vương phi! Nữ nhân có quyền sinh sát lớn nhất Bắc Thành.

Tưởng Tuyết Nhi đứng lên, hướng phía Thủy Băng Tuyền cúi người: “Tuyết Nhi cầm nghề chưa thông, khó có thể đạt tới thanh nhã, Tuyết Nhi cả gan thỉnh Vương phi chỉ giáo!” Trong ánh mắt hiện vẻ quật cường!

Nguyên bản những người vốn còn khe khẽ nói nhỏ cũng dần dần nín thinh, khiến cả đại sảnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Tưởng phu nhân khuôn mặt béo ị có chút co giật! Lòng giận mà không dám nói gì, bà ta so với Tưởng Tuyết Nhi thì trấn định hơn nhiều, nhìn thấy nữ nhi của mình trước giờ thanh cao kiêu ngạo lúc này lại ra vẻ quật cường, trong nháy mắt bà ta liền bày ra bộ dạng lấy lòng cười nói: “Vương phi, Tuyết Nhi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mong người đừng trách!”

Nữ nhi này trước giờ ngay đến bà ta cũng không coi ra gì, mắt cao hơn đầu, bất cứ chuyện gì cũng không giữ trong lòng. Duy chỉ ngẫu nhiên gặp Cung thiếu gia một lần, liền tự mình nặng tình! Bà còn mừng thầm, nghĩ nếu có thể gả Tuyết Nhi cho Cung thiếu gia, nửa đời sau của bà và lão gia coi như không cần phải lo nghĩ! Nhưng dù bà ta tác hợp hay thậm chí còn cho người đem tâm ý của mình truyền đến tai Cung thiếu gia, thì Cung thiếu gia cũng chẳng có phản ứng gì...

Bây giờ thì tốt rồi, tiếng đàn của Tuyết Nhi đã không lọt vào tai của Cung thiếu gia thì thôi, bà ta lại không cần thận đắc tội với Vương phi, khiến Tuyết Nhi bị Vương phi làm nhục...

“Xin Vương phi chỉ giáo!” Tưởng Tuyết Nhi ngược mắt, nhìn chăm chăm vào Thủy Băng Tuyền, khẩu khí đó bình thường nàng cũng nuốt không trôi, huống chi lại ở trước mặt hân?

“Hương Hàn!”

“Dạ!” Hương Hàn vẫn đứng bên người Thủy Băng Tuyền, trầm tĩnh lên tiếng.

“Tưởng tiểu thư đối với đánh giá của người không phục! Người có gì cần giải thích không?” Tưởng tiểu thư này có quá non nớt, chỉ là một đóa hoa nuôi dưỡng trong nhà kính! Có điều, hôm nay là do nàng ta không may, nàng còn đang phiền lòng là không tìm được cơ hội tốt?

“Hương Hàn thật sự không có gì cần giải thích! Sự thực chính là như vậy!” Hương Hàn mặt không chút biểu tình nói. Tưởng Tuyết Nhi này cầm nghề quả thực chưa thông! Tuy nhiên tiêu chuẩn này là nàng lấy tiêu chuẩn của Trầm gia mà đánh giá.

“Như vậy, nếu Tưởng tiểu thư đã không phục, người đến đàn một khúc đi, để cho Tưởng tiểu thư biết nàng năng lực còn thiếu!” Thủy Băng Tuyền nhướn mày, nhìn Hương Hàn nói!

Hương Hàn gật đầu: “Dạ!”

Nói xong không đợi cho người trong sảnh kịp hoàn hồn, Hương Hàn trực tiếp đi đến chỗ Tưởng Tuyết Nhi vừa đàn, hơi dừng lại một chút, yên lặng nhìn trong chốc lát, rồi vươn tay phải, thuận tay khảy ra tám âm tiết... tiếng đàn vừa rồi chưa kịp dứt, ngón tay đã lướt nhanh trên những dây đàn tạo ra những giai điệu cực kỳ quý bí... tựa như vang vọng từ phía chân trời, mang theo luồng sức mạnh không gì sánh được...

Mọi người đều giật mình kinh hãi, âm thanh bên tai dường như có ma tính, làm cho tâm trí mờ ảo, mông lung... Nhưng lại không thể dùng từ nào để hình dung ...

Chỉ biết nó giống như không khí, không thể nắm bắt được, lại giống như lời tâm tình ní non khe khẽ...

Mọi người còn chưa kịp cảm nhận hết những giai điệu thần tiên kia, thì tiếng đàn chợt im bật...

Để lại một sự trống rỗng, hoảng hốt trong lòng...

Thủy Băng Tuyền không biết từ lúc nào cũng ngồi thẳng người dậy, tuy rằng mặt không đổi sắc, nhưng lòng cũng vì tiếng đàn của Hương Hàn mà chấn động...

Không hổ là người của Cầm công thế gia, cầm âm trong tay đã có thể dẫn dắt linh hồn... Rồi dường như không có việc gì, nàng quét mắt nhìn một lượt, phản ứng của tất cả đều lọt vào đáy mắt nàng...

Trữ Thiên Hợp khẽ nhủ mày, trong tiếng đàn này có chứa mà lực... có thể mê hoặc tâm trí! Nhìn thoáng qua Thủy Băng tuyền, một tỳ nữ bên người nàng đã có cầm nghệ xuất sắc như vậy? Còn nàng thì sao?

Cung Thác kinh hãi mở to mắt, đây...đây là cầm công? Cầm công của Trầm gia ở Kỳ Thiên Thành? Tuy rằng không có chút nội lực nào, nhưng sát khí vẫn mờ mờ tỏa ra. Trầm gia cầm công từ trước đến nay không truyền ra ngoài, lại càng hiếm khi xuất hiện trên giang hồ...Nữ tử này là ai? Có quan hệ gì với Trầm gia? Nhưng lại chỉ là một tỳ nữ bên người Vương phi? Vương phi cùng trầm gia có quan hệ gì? Trong đầu hần bỗng chốc nổi lên nhiều nghi hoặc.

Trữ Hy từ lúc những âm thanh đầu tiên xuất ra đã lộ vẻ kinh ngạc trên mặt, tiếng đàn này khiến hần liên tưởng đến thứ cầm công thần bí của Trầm gia, tuy rằng trong tiếng đàn không hề kèm theo nội lực, cũng không có khả năng sát thương, thế nhưng cũng không thể tiêu trừ đi ma tính được!

Còn chưa đợi mọi người kịp hoàn hồn, Hương Hàn đã quay về đứng bên cạnh Thủy Băng Tuyền, trầm lặng thản nhiên.

Thủy Băng Tuyền ánh mắt tán thưởng nhìn Hương Hàn, nàng tuy biết Hương Hàn nhất định thông thạo cầm nghệ, nhưng cũng không ngờ nàng xuất sắc như vậy!

“Ba...ba...” Cung Thác thong thả vỗ tay tán thưởng. Nhìn về phía Thủy Băng Tuyền: “Một tỳ nữ bên người Vương phi đã có tài nghệ phi phàm như vậy, Cung mỗi hôm nay được mở rộng tầm mắt!” Trầm gia? Vị Vương phi này càng ngày càng thú vị! Rồi ánh mắt hần lại nhìn về người đang đứng cạnh nàng, Hương Hàn, cô nương này thanh tú xinh đẹp, hơn nữa lại trầm tĩnh đậm mạc, tuyệt không phải là một tỳ nữ thông thường! Nàng ta xuất thân từ Trầm gia? Nhưng lại chưa từng nghe qua trên giang hồ có xuất hiện người của Trầm gia?

“Tưởng tiểu thư, có phục không?” Thủy Băng Tuyền thản nhiên cười, liếc nhìn Tưởng Tuyết Nhi lúc này sắc mặt đã trắng bệch.

Vương lão gia trên mặt không có chút phản ứng nào, nhưng Cung Thác vừa nhìn đã biết đó là Trầm gia, không phải là một Trầm gia biết đánh đàn bình thường, mà là Trầm gia nổi danh giang hồ!

Tưởng Tuyết Nhi không dám nhìn về phía Cung Thác, lúc nàng nghe thấy hần vỗ tay tán dương thì thân người nàng đã hơi run một cái.

Hít sâu một hơi, nói: “Tuyết Nhi tâm phục khẩu phục! Tỳ nữ bên người Vương phi tài hoa trác tuyệt như vậy, không biết Vương phi còn kinh hãi thế tục đến mức nào?”

Người đánh đàn là một tỳ nữ, khiến nàng ta cảm thấy xấu hổ giận dữ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc!

Cầm nghệ của người tên Hương Hàn này, nàng không có gì phải hỏi nữa, nhưng mà... Còn Vương phi thì sao? Vương phi rốt cuộc có thể hay không?

Thủy Băng Tuyền cúi đầu cười ra tiếng, cô nương này thật đúng là quật cường! Đã thấy quan tài còn không đổ lệ! Có điều... Đêm nay như vậy là đủ, việc muốn làm nàng cũng đã làm rồi, bây giờ chỉ còn yên lặng chờ xem nữa thôi! Cho nên nàng cũng sẽ không ủy khuất chính mình ngồi lại đây xem họ diễn kịch nữa!

“Vương gia, thiếp thấy hơi khó chịu, muốn trở về phủ nghỉ ngơi, quấy rầy nhà húng của Vương gia cùng các vị ở đây, thật xin lỗi!” Thủy Băng Tuyền đứng dậy hướng phía Trữ Thiên Hợp hơi cúi người, thản nhiên nói.

Trữ Thiên Hợp gật đầu: “Vậy hôm nay đến đây thôi! Ngày khác bản vương sẽ mời lại các vị!” Nàng cần phải nghỉ ngơi, mà hần cũng vậy!

Cung Thác chớp mắt, đứng dậy chấp tay: “Cung tiễn Vương gia, Vương phi!”

“Cung tiễn Vương gia!” Tất cả mọi người cùng đồng thanh nói. Tâm lý lại càng bất an! Thời thế ở Bắc cảnh này sợ là sắp đổi thay rồi!

“Ty chúc cung tiễn Vương Gia, Vương phi!” Đêm nay Trương Tri phủ quả thực là khiếp vía! Nhân thân trách cứ nhìn về phía phu nhân, người đàn bà này đúng là thành sự không thấy, bại sự có thừa!

Vương phi thực sự là một nhân vật lợi hại, chỉ cần một hành động nhỏ, cũng như nói ọi người ở đây biết, sau này người định đoạt Bắc cảnh này, là Bắc Vương phủ chứ không phải là Tri phủ hân!

Tướng Tuyết Nhi cắn môi, toàn thân run rẩy!

Thủy Băng Tuyền ưu nhã đứng dậy, vô cùng cao quý rực rỡ, không hề liếc mắt nhìn bất cứ ai, hàng mi dài giương lên, trong mắt ánh lên vẻ yêu mị đầy tà khí!

Gót sen di chuyển, theo sau Trữ Thiên Hợp, giữa hai hàng người đứng khom lưng...Đêm nay thu hoạch cũng không nhỏ, không uống công nàng đi một chuyến!

Cung Thác bắt được tia tà khí từ Thủy Băng Tuyền... trong mắt liền hiện lên một đạo tinh quang! Vương phi này khiến hân có cảm giác áp bách!

Nàng ta có mục đích gì? Là muốn giương uy cho Bắc Vương phủ sao? Không, mục đích của nàng ta tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Tục ngữ nói, cường long chẳng qua chỉ là dầu rắn, Bắc Vương phi này hôm nay vừa đến Bắc cảnh, buổi tối lại muốn dương oai? Chuyện này hình như không được hợp lý lắm?

Đối mặt với Vương lão gia bên cạnh, hai người sắc mặt trầm xuống! Xem ra lời đồn trên phố chỉ để là lừa gạt nhân tâm!

Có điều... Không biết chuyện này là tốt hay xấu đây?

Bắc Vương phủ và phủ đệ của Tri phủ chỉ cách nhau một con phố, cho nên rất nhanh xe ngựa đã tới nơi!

Hương Hàn đỡ Thủy Băng Tuyền xuống xe: “Tiểu thư, tới rồi, vào uống thuốc rồi ngủ một giấc ngày mai sẽ khỏe hơn!”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, cổ họng khô khốc khó chịu: “Khụ...” Chết tiệt, thật đúng như thái y nói, buổi tối có thể bị ho...

Trữ Thiên Hợp lại lấy lọ thuốc trong ngực áo ra đưa cho Hương Hàn: “Thuốc này cho Vương phi uống một viên, nàng sẽ ngủ tốt hơn!”

Hương Hàn nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, thấy nàng không lên tiếng, liền tiếp nhận lọ thuốc, hướng Trữ Thiên Hợp phúc thân: “Dạ”

“Chủ tử, người đã về, Cảnh Trúc đã chuẩn bị nước nóng để người tắm rửa, thay y phục!” Cảnh An từ bên trong chạy ra đón.

“Ừ!” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt lên tiếng, nhìn Thủy Băng Tuyền đi vào hậu viện, trong miệng còn vương một tiếng thở dài...

“Vương gia, người thật ra rất quan tâm đến Vương phi, vậy vì sao không cùng Vương phi tiếp xúc nhiều hơn? Lúc đầu không phải hai người rất tốt sao?” Giọng nói của Trữ Hy từ phía sau truyền tới, khiến Trữ Thiên Hợp hơi sững sốt, rồi tiện đà quay đầu lại.

Ngọn đèn lồng rọi vào sau lưng Trữ Hy, khiến cả khuôn mặt hân đều chìm trong bóng đêm, không thể nhìn thấy chút biểu tình nào.

“Quận Vương gia còn chưa trở về phòng nghỉ ngơi ư?” Trữ Thiên Hợp không trả lời Trữ Hy, giọng điệu bình tĩnh tựa hồ như không hề nghe thấy câu hỏi của hân.

“Vương phi rất tốt, chỉ cần để tâm một chút sẽ có thể nhìn ra, nàng là một kỳ nữ hiếm thấy trên thế gian, chứ không giống như những lời đồn bên ngoài!!” Trữ Hy nhàn nhạt nói.

Trữ Thiên Hợp ngoảnh đầu, nhìn vào bóng đêm, một lúc sau mới nói: “Tài hoa của Vương phi nam nhân trên thế gian cũng ít ai bì kịp!” Nghĩ tới tài hoa của nàng, lại khiến hần nhớ tới ... Hoàng cung!

“Nếu Vương gia đã thấy được, vậy Hy cũng an tâm!” Trữ Hy cũng bắt chước theo Trữ Thiên Hợp xoay người nhìn vào bóng đêm. Nàng vô luận thế nào, đều phát ra hào quang không thể che dấu được. Nữ tử như vậy, khiến hần phải kính phục!

Trữ Thiên Hợp không lên tiếng nữa, lòng lại dậy lên từng đợt sóng trào dâng, hần đương nhiên thấy được nàng đặc biệt, thế nhưng... Càng nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trên người nàng, hần lại càng phải lạnh lùng, trầm tĩnh hơn! Bởi vì ngay đến những thứ cơ bản nhất hần cũng không thể cho nàng, hần có tư cách gì mà tới gần nàng đây?

“Ta cùng nàng chỉ có duyên gặp gỡ, nhưng đã lưu lại trong ta những ấn tượng không thể xóa nhòa, thế gian có một nữ tử như vậy, khiến ta thậm chí... đã có chút động tâm. Ta còn nghĩ mình có thể ở bên cạnh, nhìn xem nàng sẽ đùa giỡn với cuộc đời như thế nào. Thế nhưng thế sự xoay vần, không phải là thứ ta có thể khống chế được. Mà cả đời này ta cũng không thể quên được đêm hôm đó... Nếu như ta không lựa chọn im lặng, vận mệnh của nàng có thể đã khác đi.” Giọng nói từ tốn, trầm thấp lại tựa như đầy ắp tiếng thở dài.

“Tranh đấu nơi cung cấm vĩnh viễn không có điểm dừng, thị phi chốn quan trường mãi mãi không tiêu biến, nguyện vọng lớn nhất của Trữ Hy là có thể cùng những tranh đấu này phân rõ ranh giới! Tuyệt không nhúng tay vào! Cho nên yến hội hôm đó, ta biết rõ phía sau có âm mưu, nhưng lại nhắm mắt cho qua... Ta chăm chăm vào yên ổn của bản thân, thờ ơ lạnh nhạt nhìn những âm mưu đen tối đó. Lại không ngờ tới, cuối cùng vì thứ tranh đấu mà ta xem thường kia đã khiến vận mệnh của nàng thay đổi...”

“Cho nên người đột nhiên có thái độ khác thường, thỉnh chỉ hộ tống nàng tới đây.” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt tiếp lời Trữ Hy.

Trong bóng đêm mờ mịt, Trữ Hy cười khổ, nhưng cũng nghiêm túc nói: “Sáng mai ta sẽ quay về kinh phục mệnh! Mong rằng Vương gia trân trọng tuyệt thế nữ tử mà ông trời đã ban cho người!” Nói xong nhanh chóng bước ra ngoài...

Trữ Thiên Hợp lẳng lặng đứng đó, nhìn bóng đêm bao trùm, một lúc lâu sau cũng không có chút động tĩnh gì...

“Chủ tử...” Cảnh An thận trọng lên tiếng...

Trữ Hy nói nàng là ông trời ban tặng cho hần, Trữ Thiên Hợp chớp mắt lộ ra một tia cười, nhưng cười sao lại chua chát, bi thương đến vậy?

.....

Hậu viện

Thủy Băng Tuyền mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình, so với cái nóng bức trên đường đi thì khí hậu ở đây tốt hơn nhiều, lành lạnh và mang theo chút ẩm ướt!

“Tiểu thư, uống thuốc rồi ngủ một giấc, ngày mai người sẽ thấy tốt hơn!” Hương Hàn ra hiệu bảo các tỳ nữ khiêng thùng gỗ ra ngoài, rồi lấy ra lọ thuốc mà Vương gia đưa cho nàng.

Thủy Băng Tuyền thấy lọ thuốc nhỏ nhỏ trên tay Hương Hàn, ánh mắt hơi rung động, vừa rồi vì sao nàng không cự tuyệt lọ thuốc này?

Hương Hàn thấy tiểu thư xuất thần, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng nhìn! Có một số việc con người thường không dễ nhận ra, ví như tình cảm... Tiểu thư đối với vị Vương gia này, e là đã động tâm! Chỉ là tiểu thư thông minh như vậy, duy chỉ có việc này là người nhìn không thấu, thậm chí là không thừa nhận tình cảm của mình! Cho nên người mới dần xé nội tâm như vậy! Những cảm giác này, nàng đã từng trải qua, nên cũng rất rõ ràng! Đêm nay đánh đàn, lại khiến nàng nhớ tới người đó!

Thủy Băng Tuyền cầm một viên thuốc, uống xuống... Trong lòng lại tự nhủ, nàng hà tất gì phải tự làm khó bản thân mình?

Chỉ là nàng không dám suy nghĩ sâu thêm nữa, ví như vì sao nàng cho rằng thuốc này có thể uống được? Là bởi vì nàng tin tưởng hần sao! Thái y cũng bốc thuốc, vì sao nàng không uống thuốc của thái y đưa cho?

“Hương Hàn, đêm nay khiến ngươi nhớ lại vị chủ nhân trước mà ngươi thầm yêu sao?” Thủy Băng Tuyền nằm ở trên giường, nhìn Hương Hàn đang giúp nàng đắp chăn. Trong buổi tiệc, Thủy Băng Tuyền nhận ra lúc Hương Hàn đi tới bên cây đàn đã hơi chần chừ trong chốc lát.

Hương Hàn hơi khựng tay lại, hơi mỉm cười: “Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi!”

“Đợi chút...” Thủy Băng Tuyền trên mặt có chút mờ mịt.

Hương Hàn ngược mắt lên nhìn Thủy Băng Tuyền, tiểu thư sao lại...?

“Hương Hàn, ngươi sao lại phát hiện ra tâm tư mình, à, ý ta là vì sao ngươi lại biết mình thích người đó?”

Hương Hàn nhìn thần sắc của Thủy Băng Tuyền, đột nhiên rất muốn cười phá lên... Về mặt tiểu thư lúc này thật rất đặc sắc! Nàng nhớ rõ trước đây tiểu thư từng bảo nàng không cần phải nói những điều đó với người.

“Hương Hàn...” Thủy Băng Tuyền hai vành tai nóng lên, nhìn sắc mặt Hương Hàn, nàng đương nhiên cảm giác được Hương Hàn muốn trêu ghẹo mình. Nhưng mà không hiểu sao, nàng đột nhiên thấy hiếu kỳ! Cũng rất muốn biết.

Hương Hàn hơi ngần ra: “Luôn muốn gặp người đó, dù chỉ là lẳng lặng đứng nhìn từ xa thì trong lòng cũng cảm thấy an tâm... chỉ một câu nói của người đó cũng có thể khiến cho tâm tình của bản thân không tốt, thậm chí nước mắt lưng tròng. Ở trước mặt người đó, sẽ không có chút phòng bị nào...”

Hương Hàn phục hồi lại tinh thần nhìn Thủy Băng Tuyền đang trầm mặc, nói: “Tiểu thư, người chỉ cần làm một việc, nhất định có thể nhìn thấu tình cảm của chính mình.”

“Là gì?” Thủy Băng Tuyền nhướng mi.

“Người đứng trước mắt Vương gia, nhìn thẳng vào mắt hần!”

“Ta đau đầu quá, muốn nghỉ ngơi! Người cũng sớm đi nghỉ đi.” Thủy Băng Tuyền hạ mắt, cùng với hần bốn mắt nhìn nhau là có thể nhìn ra tình cảm của mình? Hương Hàn cũng nói quá rồi, nàng ngang dọc tình trường trước này chưa từng thất bại, Hương Hàn lại dám nói với nàng một chuyện ngu ngốc như vậy, thật là buồn cười...

Hương Hàn nhún vai, nàng biết sẽ thế này mà...

.....

Toàn bộ Bắc Vương Phủ chìm mình trong làn nắng êm dịu buổi sớm mai, từng tán liễu buông xuống, nhẹ nhàng đung đưa, tắm mình trong nắng sớm, từng hàng cỏ còn ướm lại những giọt sương đêm, lộ ra một màu xanh mơn mẫm. Sương mai lấp lánh, làn gió nhẹ lướt qua, mang theo hương hoa nhàn nhạt, làm cho tâm tình con người được bình ổn thư thái, vui vẻ hơn, thoải mái hơn...

Lúc này đây, Thủy Băng Tuyền đứng trước cửa lớn của Bắc Vương phủ nhìn Trữ Hy đang ngồi trên lưng ngựa. Hần vẫn như cũ mặc một bộ nhung trang... chuẩn bị lên đường về kinh phục mệnh!

“Vương gia, Vương phi, sau này còn gặp lại!” Trữ Hy chấp tay nói. Đôi mắt lướt qua Thủy Băng Tuyền thì dừng lại vài giây.

“Trữ Quận Vương, đi đường bình an!” Trữ Thiên Hợp cũng giơ tay nói, Kinh thành... Hần đã thực sự cách xa rồi! Có lẽ cuộc đời này của hần đã không thể trở về nơi đó được rồi.

“Trữ Quận Vương, cảm tạ!” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Hy nói. Mặt kệ thế nào đi nữa, thì nam nhân này cũng đã dùng cách của hần để biểu đạt sự áy náy với nàng. Mặc dù hần căn bản không cần phải làm thế. Trên thế gian này cũng không ai quy định người bắt buộc phải cứu người nào! Hần lựa chọn đứng ngoài cuộc, nàng không trách hần, dù nàng cũng đã chờ mong, rồi thất vọng.

Trữ Hy không nói gì, chỉ là nhìn nàng gật đầu. Có một số việc không cần phải nói nhiều! Hắn biết nàng không trách hắn, thế nhưng hắn lại trách chính bản thân mình. Cho dù thật sự đó cũng không phải là lỗi của hắn!

“Xuất phát!” Theo hắn ra lệnh một tiếng, đoàn quân hùng dũng bắt đầu di chuyển...

“Vương phi, hồi phủ thôi” Người đã đi rồi, nàng có nhớ tới kinh thành không? Dù sao kinh thành cũng là nơi nàng lớn lên, sớm đã thành thói quen, hơn nữa ở đó còn có người thân của nàng. Đột nhiên đi tới nơi xa lạ này, cũng là làm khó cho nàng. Ngay đến hắn, mọi thứ thuộc về hắn... đều ở tại kinh thành.

Thủy Băng Tuyền quay đầu lại, nhìn trong mắt Trữ Thiên Hợp hiện lên vẻ lo lắng, hắn đang lo lắng cái gì? Lo nàng nhớ tới kinh thành sao? Hay là lo lắng nàng không quen sinh hoạt ở đây?

“Nàng thân thể không thích hợp ra gió, quay vào phủ thôi!”

Thủy Băng Tuyền lặng im một lát rồi nói: “Được!” lòng lại nhớ tới lời nói của Hương Hàn tối qua! Nàng đối với Trữ Thiên Hợp có tín nhiệm, là bởi vì nàng có cảm giác với hắn sao? Chuyện này... Có khả năng không?

Hai người sóng bước đi vào Vương phủ, đột nhiên nàng quay người nhìn sang Trữ Thiên Hợp, lên tiếng: “Trữ Thiên Hợp.” Từ sau ngày hắn nói những lời ấy với nàng dưới chân núi Tuyền Sơn, nàng không hề gọi thẳng tên hắn.

Trữ Thiên Hợp có chút mờ mịt nhìn nàng.

nhìn Trữ Thiên Hợp mang nhân thần kinh ngạc, Thủy Băng Tuyền cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, chỉ ít hiện tại nam nhân này cũng không còn bộ dáng bình tĩnh cổ hủ nữa.

“Chúng ta thử hẹn hò đi!” Nếu như hắn đã có chút đặc biệt với nàng, như vậy sao nàng lại không tới gần hắn, tìm hiểu hắn? Có lẽ nàng sẽ phát hiện ra thật ra hắn cũng không có nhiều ảnh hưởng tới nàng.

Thần sắc kinh ngạc trên mặt Trữ Thiên Hợp còn chưa biến mất, sau khi nghe Thủy Băng Tuyền nói những lời đó thì ánh mắt bình tĩnh lúc này đã triệt để vỡ vụn! Trong đáy mắt hắn chỉ còn lại khiếp sợ cùng nghi hoặc!

“Hẹn hò nghĩa là chúng ta thử ở bên nhau, lấy tư cách là nam nhân và nữ nhân để ở bên nhau!” Thủy Băng Tuyền không nhìn Trữ Thiên Hợp, tựa như thả những lời này theo gió bay đi, rồi ung dung cất bước, để lại nam nhân trước nay luôn thờ ơ, lạnh nhạt, giây phút này lại gây người một chỗ, lú lẫm không nói nên lời.

Mà không chỉ mình Trữ Thiên Hợp ngây ngốc, Hương Hàn bên cạnh cũng hoảng sợ không kém, không phản ứng gì được, chỉ có thể hoảng hốt đứng sững nhìn nàng.

Thủy Băng Tuyền dừng bước, quay đầu nhìn lại, thấy Trữ Thiên Hợp đứng ngây ngốc đằng kia, tâm tình thoáng chốc lên cao, thản nhiên mỉm cười. Trong nháy mắt, Trữ Thiên Hợp dường như nhìn ngàn vạn đóa hoa tuyệt mỹ đang nở rộ trên gương mặt nàng...

67. Q.2 - Chương 67: Hoàng Nê Hà

Edit: Boringrain

Hừng đông, không lâu nữa thôi bầu trời sẽ sáng tỏ, Trữ Thiên Hợp trải qua một đêm không ngủ, tâm tư bình lặng bởi vì một câu nói ban sáng của nàng mà nổi sóng, bất an. Hắn đứng dậy khoác thêm áo, đi ra khỏi phòng, nhìn khoảng không bên ngoài.

Chúng ta thử hẹn hò đi... Lấy tư cách là nam nhân và nữ nhân ở bên nhau... Hai câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong đầu hắn! Còn có hình ảnh nàng tựa làn gió xuân, nụ cười thản thiên, xinh đẹp như trăm hoa đua nở.

Trữ Thiên Hợp lặng lẽ nhìn lên bầu trời, một màu đen tối bao phủ, không sao, không trăng, không một tia sáng nào. Dẫu đã hừng đông, nhưng lúc này đây, toàn bộ bầu trời đều bị màn đêm chiếm cứ...

Nàng từng hỏi hần, vì sao hần không xuất gia. Kỳ thực hần không phải chưa từng nghĩ tới, mà là không thể. Liễu Nhiên đại sư từng nói, hần vẫn còn một đoạn nhân duyên chưa dứt ở hồng trần, hần còn tưởng đó là nói tới “Người”, nên chỉ có thể buồn bã thở dài. Hần luôn khao khát bà liếc nhìn hần, dù chỉ là một ánh mắt lạnh nhạt, để hần biết trong mắt bà, trong tâm bà vẫn còn có hần, như vậy cuộc đời này hần không còn gì nuối tiếc...

Nhưng bà ra đi, ra đi tuyệt tình, cho đến cuối cùng cũng chưa hề thật sự liếc nhìn, chỉ là cho hần một lời hứa hẹn kiếp sau... Bởi vì bà biết, kiếp này bọn họ không có duyên làm mẫu tử tình thâm! Mà hần cũng biết, bà đối với hần không phải không có tình, mà là tình của bà đã sớm bị thù hận chôn vùi, tựa như đêm đen bao phủ lấy trời không vậy!

Chỉ là...

Trữ Thiên Hợp đột nhiên có cảm giác, Liễu Nhiên đại sư nói đến duyên phận, không phải là duyên phận giữa hần với bà, mà có lẽ là đoạn nhân duyên sai chỗ của nàng cùng hần!

Hần tưởng rằng chính mình chưa từng để tâm, dùng một bộ dạng bình thản mà đối diện với nàng!

Nhưng một đêm trong hoàng cung đó, nàng cứng cổ, nàng cơ trí, nàng quyết đoán... đều đã đi vào đáy mắt hần! Cho rằng tâm tư lạnh nhạt như nước, thế nhưng dòng nước chảy qua trong nháy mắt, nhưng dấu vết vẫn còn lưu lại trong lòng.

Đêm đó hần cùng nàng đánh cờ, năng lực của nàng khiến hần phải thưởng thức, cũng khiến hần vấn vương!

Mà nàng tin nhiệm lại khiến hần bất an, hần không muốn làm nàng thương tổn, đây là minh chứng cho tâm hần đã không còn bình lặng? Bởi vì hần suy nghĩ cho nàng, vì nàng mà lo lắng?

Trữ Thiên Hợp lặng lẽ đứng đó một bóng dáng có chút bất lực hòa vào màn đêm tịch mịch...

Gió đêm lướt qua, thổi bay vạt áo đơn bạc, thổi bay mái tóc đen dài, cũng thổi vào lòng hần làn hơi lạnh giá....

.....

Từ phía chân trời, ánh rạng đông dần hiện, bầu trời dần sáng...

“Chủ tử...” Cảnh An dụi mắt, thấy chủ tử đứng thẳng tắp bên trong viện, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc, chủ tử sao lại đứng ở đây? Người đứng từ lúc nào mà hần không hay?

“Trời đã sáng!” Trữ Thiên Hợp nhẹ nhàng nói một câu.

“A, đúng vậy, trời đã sáng rồi, chủ tử, người đứng đây từ khi nào vậy?” Cảnh An nhìn thấy trên đầu Trữ Thiên Hợp còn vương lại làn sương mỏng, lòng càng lo lắng. Nhìn bộ dạng của người, ắt hẳn phải đứng đây từ rất lâu rồi.

Trữ Thiên Hợp không trả lời hần, chỉ lặng lẽ quay trở về phòng!

Thủy Băng Tuyền thì ngược lại, một đêm không mộng寐, ăn no ngủ yên, cũng không biết có phải là do thuốc của Trữ Thiên Hợp thật sự thần kỳ hay là do nàng tâm tình sáng khoái cho nên mới tinh thần phấn chấn, ngay đến Thái y cũng nói chứng phong hàn đã hoàn toàn khỏi hẳn...

Dùng xong bữa sáng, nàng bảo Hương Hàn cho gọi Thu Nhi, Hoàng Tử Thành đến gặp...

“Tham kiến Vương phi!” Ba trong bốn người đông thanh hô to hành lễ, duy chỉ có Đồng Nhi kia vẫn không chịu mở miệng.

Thủy Băng Tuyền nhìn bốn người phía dưới, âm thầm cân nhắc xem sẽ đào tạo bọn họ thế nào mới có thể khiến cho bọn họ nhanh chóng đạt được thành quả?

Bốn người dưới sự sắp xếp của Hương Hàn, cũng được phát cho y phục của hạ nhân trong phủ, tuy rằng chỉ là y phục hạ nhân, nhưng so với y phục trước kia của họ thì tốt không biết bao nhiêu mà nói

Hoàng Tử Thành đứng nghiêm trang, thái độ cung kính, sắc mặt không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, ánh mắt mang vẻ trầm ổn! Hắn đã mười bốn tuổi mà thoát nhìn chẳng khác gì đứa trẻ mười một mười hai!

Quét mắt qua ba người còn lại, nhân thần dừng lại trên người Đồng Nhi, thảo nào tên Triệu lão gia kia lại để mắt đến hắn, da dẻ trắng nõn mềm mại, khuôn mặt tròn tròn, môi hồng răng trắng, không khác gì đứa trẻ sơ sinh! Càng làm cho nàng thấy thú vị đó là, trong mắt đứa trẻ này có nét quật cường! Đặc biệt là lúc đối diện với nàng, vừa nhìn đã thấy.

Chuyển hướng sang Thu Nhi và Đa Phúc, ừ, hai người này mặt mũi thanh tú, Thu Nhi toàn thân toát vẻ lạnh lùng, bình tĩnh! Còn Đa Phúc, trong đôi mắt lại tràn đầy sợ hãi! Hoàn toàn khác biệt với Thu Nhi.

“Hoàng Tử Thành mười bốn tuổi, còn các người thì sao?” Nàng đoán chừng tuổi của bọn họ so với nàng nghĩ ắt có chênh lệch đáng kể!

“Hồi bẩm vương phi, Thu Nhi mười lăm tuổi, Đa Phúc mười ba, còn Đồng Nhi chín tuổi!”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, thật đúng là chênh lệch không ít! Nghiêng đầu quan sát một lượt...Thu Nhi đã mười lăm tuổi. Thật là nhìn không ra.

“Hương Hàn!”

“Dạ, tiểu thư!”

“Để Thu Nhi theo bên cạnh người!” Về phần có thể học hỏi được bao nhiêu? Có thể trọng dụng được hay không, nàng phải quan sát trước đã!

Hương Hàn gật đầu, Thu Nhi này bộ dáng trầm ổn, thảo nào tiểu thư muốn giữ lại bên người.

“Dạ, Vương phi!” Mặc dù khuôn mặt thanh tú của Thu Nhi vô cùng trấn định, nhưng đáy mắt lại lộ vẻ khiếp sợ tiết lộ nội tâm đang rung động của nàng, ý Vương phi là nàng theo hầu hạ bên người Vương phi, làm thiếp thân thị nữ?

Thủy Băng Tuyền dời tầm mắt, phản ứng của Thu Nhi không khiến nàng hài lòng lắm, thế nhưng cũng coi như đạt tiêu chuẩn! Phải từ từ vậy, nàng cũng không có yêu cầu gì cao, cho nàng ta ba tháng để thích ứng!

“Đa Phúc người biết làm gì? Hay là có thứ gì người muốn học không?” Thủy Băng Tuyền nhìn chằm chằm vào nữ tử chưa từng dám nhìn thẳng vào nàng. Nàng đáng sợ vậy sao?

Đa Phúc thân thể cứng đờ, giọng nói run rẩy: “Hồi bẩm Vương phi, nô tỳ...nô tỳ..không...không biết!” Chỉ là một câu hỏi của Vương phi lại khiến nàng đầu óc hỗn loạn, không nói nổi một câu.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt lại: “Người đi theo mấy ma ma phòng bếp học việc thì thế nào?”

Đa Phúc nghe vậy liền gật đầu nhanh chóng, không biết vì sao, nàng rất sợ Vương phi, ánh mắt người luôn khiến nàng hoảng hốt run sợ! Tay chân cũng trở nên thừa thãi? Hiện tại nghe Vương phi nói cho nàng xuống phòng bếp, ngực liền thở ra một hơi nhẹ nhõm!

“Còn người thì sao? Hoàng Tử Thành, người muốn học cái gì?” Ánh mắt của Thủy Băng Tuyền lại rơi vào người Hoàng Tử Thành!

Hoàng Tử Thành tiến lên một bước, cung kính nói: “Xin tỳ Vương phi an bài!” Bất luận Vương phi bảo hắn học cái gì, hắn đều sẽ nỗ lực hết mình!

Thủy Băng Tuyền gõ ngón tay lên mặt bàn theo tiết tấu, suy nghĩ vài giây mới lên tiếng: “Người hiểu biết như thế nào đối với Bắc Thành?”

“Hồi bẩm vương phi, biết được đại khái!”

“Tốt, vậy người hãy đi thu thập tư liệu của những phú thương Bắc Thành, từ thói quen hàng ngày, sở thích, cho tới việc làm ăn, các mối quan hệ, thân nhân... Người có thể hay không?”

Hoàng Tử Thành kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên Thủy Băng Tuyền, khi bốn mắt vừa chạm, Hoàng Tử Thành liền cúi đầu nói: “Dạ, không thành vấn đề!”

“Được, người hãy dẫn Đồng Nhi theo! Đồng Nhi, người có bằng lòng không?” Thủy Băng Tuyền ánh mắt hướng về phía Đồng Nhi hỏi.

Đồng Nhi vẫn không lên tiếng, nhưng khẽ gật đầu! Hắn tuy rằng không nói lời nào, nhưng kỳ thực hắn lại cảm thấy rất thích người thoát đầu làm hắn bất an này. Bởi vì người đối xử với bọn hắn như với người bình thường, còn hỏi ý kiến của bọn hắn!

“Tốt, đi đi, thời hạn ba tháng, cuối cùng các người có năng lực để ta giữ lại hay không, vẫn còn chưa biết, nhưng ta có một câu muốn các người hiểu rõ, ta không giữ lại kẻ vô dụng! Mặt khác, tuổi tác cùng vóc dáng của các người quá khác nhau, ba tháng ở đây, ta hy vọng các người cố gắng ăn uống, bồi bổ dinh dưỡng cho cơ thể, ba tháng sau ta cũng muốn xem các người thay đổi thế nào!”

“Dạ...” Thu Nhi cùng Hoàng Tử Thành sắc mặt nghiêm túc trả lời. Trong lòng bọn họ cũng dâng lên một niềm hăng hái không chịu thua kém, có thể gặp được một chủ nhân như vậy, bọn họ nhất định sẽ không khiến người thất vọng.

.....

Hương Hàn nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, người đã quyết định chưa?” Tiểu thư từng nói qua, người muốn ở Bắc Cảnh gây dựng nên sự nghiệp của riêng mình.

“Hương Hàn, người cho rằng ta nên bắt đầu từ đâu?” Bắc Cảnh này cũng không phải là một chỗ dễ dàng! Thiên tai không ngừng là một vấn đề không nhỏ, dù gì năng lực cũng không phải là ông trời, không có khả năng khống chế thiên tai.

Ánh mắt lạnh lùng của Hương Hàn chìm trong suy nghĩ, một chốc mới ngược mắt lên nói: “Thiên tai là vấn đề lớn nhất, nếu không, những phú thương của Bắc cảnh cũng không phải chỉ tụ tập trong Bắc Thành”

“Ừ, cho nên việc chúng ta cần làm bây giờ chính là giải quyết tình trạng thiên tai trước mắt.” Bắc cảnh lớn như vậy, nhưng bách tính lại phải trải qua cuộc sống đói nghèo cơ cực, quần áo không che nổi thân người, thức ăn không đủ để no bụng... Đây thực sự là một chuyện phiến toái!

“Vậy tiểu thư định làm thế nào?”

Thủy Băng Tuyền lại gõ gõ ngón tay ngọc lên mặt bàn, mày liễu hơi cong, hào quang phát ra trong ánh mắt...

.....

“Chủ tử, Vương phi đang đợi bên ngoài, nói là có chuyện quan trọng về Bắc cảnh muốn gặp người!”

Trữ Thiên Hợp cân nhắc một chút, rồi mới gật đầu.

“Vương gia!” Giọng nói lạnh nhạt của Thủy Băng Tuyền khiến Trữ Thiên Hợp có chút kinh ngạc, hôm qua nàng ném lại một câu khiến hắn khiếp sợ ngáy giấc tại chỗ, hôm nay lại lạnh nhạt tự nhiên tựa như không có việc gì!

Trữ Thiên Hợp rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình thản, hướng Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Vương phi nói có chuyện về Bắc cảnh muốn nói, không biết là chuyện gì?” Có lẽ hôm qua nàng nhất thời cao hứng, mới nói những lời đó.

Thủy Băng Tuyền đánh giá thư phòng của Trữ Thiên Hợp, bên trong có rất nhiều sách được sắp xếp trật tự... đơn giản mà thanh nhã, cực kỳ giống con người hắn!

Tùy ý ngồi xuống cái ghế thái sư bên cửa sổ, tiện tay cầm một quyển sách lên xem, là y thư! Nam nhân này y thuật dường như rất giỏi, thuốc hắn đưa cho nàng là do hắn tự chế? thực sự vô cùng hiệu quả, cảm mạo của nàng qua một đêm mà đã khỏi hẳn.

Trữ Thiên Hợp trong thoáng chốc không thể quen được với với bộ dáng thanh thoi không có chuyện gì của Thủy Băng Tuyền, mãi thắc mắc không yên!

“Về Bắc Cảnh này, Vương gia có dự tính gì không?” tiện tay lật qua vài trang rồi đặt xuống! Nàng đối với y thư không có mấy hứng thú!

Trữ Thiên Hợp nhíu mi, Bắc cảnh thiên tai triền miên, khiến cho bá tánh nơi đây không thể yên ổn sinh sống!

“Như vậy đi, Vương gia có hứng thú cùng ta đi xem qua sông Thanh Lăng không?” Mưa lớn gây ngập lụt, hết mưa thì khô hạn kéo dài... Tuy rằng thiên tai là không thể tránh, nhưng mà cũng có biện pháp làm giảm thiểu thiệt hại đến mức tối đa, ngập lụt cũng như vậy, chỉ có hạ thấp thiệt hại mới có thể khiến cho đời sống của bách tính không còn gian nan. Người dân sinh sống ổn định, mới có thể phát triển kinh tế! Nàng không hy vọng sự nghiệp mình khó khăn đứng lên lại bị hủy trong một trận thiên tai...

Trữ Thiên Hợp gật đầu, hắn cũng nghĩ như nàng, muốn đi quan sát con sông Thanh Lăng thực hư thế nào!

“Tốt, vậy ta đợi người ở bên ngoài!” Thủy Băng Tuyền thấy Trữ Thiên Hợp gật đầu, liền đứng lên đi thẳng ra ngoài! Nàng đã kêu Hương Hàn đi chuẩn bị xe ngựa, hắn là đã chuẩn bị chu đáo rồi!

Ngay bây giờ sao? Trữ Thiên Hợp nhìn người đi ra ngoài, ánh mắt như ngưng lại trên bóng dáng nàng... Rồi cũng rất nhanh, hắn thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đứng dậy đi theo ra ngoài!

Xe ngựa tào nhã, ở phía trước là mười thân binh đi theo hộ vệ, Thủy Băng Tuyền cùng Trữ Thiên Hợp ngồi bên trong xe, Hương Hàn và Thu Nhi ngồi cùng người đánh xe!

Thủy Băng Tuyền cách một tấm lụa mỏng nhìn ra phố, trên con đường này cũng không có nhiều người qua lại, thật sự khác xa kinh thành! Khóe miệng nhếch lên, nàng thầm nghĩ, một ngày nào đó, nàng sẽ biến nơi này thành một đô thị phồn hoa không thua kém gì kinh thành!

Lúc này, nơi kinh thành xa xôi

Bên trong sương phòng của Đệ Nhị Lâu, Vân Tại Viễn một thân cẩm phục, gương mặt ngạo nghễ bất cần đời đã trở chút âm trầm. Hắn nhìn người đối diện, muốn nói lại thôi, một lúc sau mới khó khăn mở miệng: “Dĩ Bác, nhất định phải như vậy sao?” Từ khi hắn hạ lệnh nơi có Giang gia tuyệt đối không thể có Vân gia, thì giới thương nhân trên khắp Thanh Lăng Hoàng triều cũng trải qua một đợt phong ba. Chủ hiệu buôn của Giang gia ra sức chèn ép, trục xuất Vân gia ra khỏi địa bàn, việc làm ăn của Vân gia cứ thế mà tuột dốc không phanh. Nếu như Dĩ Bác còn không dừng tay, Vân gia sẽ thực sự trở nên hữu danh vô thực.

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười như có như không: “Ta nhớ rõ ta từng trịnh trọng cảnh báo Vân gia người, cứ việc lượng sức mà làm, ta chỉ có một giới hạn, mà giới hạn đó ta cũng đã nói cho người...Chỉ là, người dường như không để lời ta nói trong lòng!”

Vân Tại Viễn hô hấp hỗn loạn: “Á ta bắt quá chỉ là một nữ nhân!” Dù cho có đặc biệt thế nào, thì cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi!

Nét cười trên mặt Giang Dĩ Bác lại thêm sâu, nhưng hân khí lại lưu chuyển nơi đáy mắt: “Viễn, tâm tư của người, ta còn không rõ ư? Lần này Vân gia ra sức ủng hộ thái tử đăng ngôi, trong bụng người nghĩ gì, ta chẳng lẽ lại nhìn không ra?”

Vân Tại Viễn nhất thời hô hấp ngưng trọng, dời tầm mắt, thì ra Dĩ Bác cũng đã nhìn ra. Đúng, hắn không cam lòng, vì sao Vân gia phải dựa vào Giang gia mới có thể có được chỗ đứng hiện tại! Mà hắn so với Dĩ Bác thật sự kém xa vậy sao? Cho nên hắn muốn chứng minh. Nhưng hắn đã sai sao?

Hắn cũng không phải muốn lợi dụng La Y, lúc đầu hắn thực sự nghĩ muốn cho La Y được như ý nguyện, chỉ là đôi khi hiện thực lại vượt quá dự tính của bản thân. Tỷ như, hắn muốn lợi dụng cơ hội này thoát ly khỏi Giang gia! Cho nên khi Trữ Thiên Kỳ bảo hắn nghĩ biện pháp giữ chân Giang Dĩ Bác một đêm, hắn mới biết về kế hoạch của Lục hoàng tử, mà kế hoạch này quan trọng nhất lại là Thủy Băng Tuyền...

Hắn cùng đã chần chờ rất lâu, hắn muốn thoát ly khỏi Giang gia, nhưng không muốn đối địch với Giang Dĩ Bác! Hắn đương nhiên nhớ rõ lời cảnh báo của Dĩ Bác, không nên có bất cứ suy tính nào đối với Thủy Băng Tuyền!

Thế nhưng khi đó tên đã lên dây, không thể không bắn, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc! Mọi nỗ lực của hắn sẽ trở thành công cốc!

Vân Tại Viễn đưa ra Huyết ngọc, báu vật gia truyền của Vân gia, mới khiến cho Giang lão phu nhân đồng ý giúp đỡ, đó là thiên hạ kỳ ngọc, là thứ mà Vân gia trân quý nhất, hắn sao lại không đau lòng?

Hiện tại kết quả thì sao, La Y chỉ là một trắc phi... Phương gia tiểu thư kia cũng được lập làm trắc phi, chiêu này của Dĩ Bác khiến hần làm sao cam tâm đây?

“Dĩ Bác, chúng ta nhất định phải trở thành kẻ thù sao?” Vân Tại Viễn nhìn Giang Dĩ Bác hỏi!

Giang Dĩ Bác nở nụ cười: “Vân công tử, thứ không thể nói chuyện tiếp, mời cứ tự nhiên!” Nói xong hần đứng dậy đi ra phía cửa. Trong mắt Vân Tại Viễn có không dám tin tưởng, cũng có chút bi thương... Dĩ Bác gọi hần là Vân Công tử sao?

“Kỳ thực Thủy Băng Tuyền chỉ là một cái cơ phải không, người từ lâu đã muốn nuốt chửng Vân gia, cũng giống như Phương gia vậy. Mà lần này bởi vì một Thủy Băng Tuyền, mới cho người nắm được cơ hội xuống tay có phải không?” Vân Tại Viễn gay gắt nói, hần thà rằng tin tưởng Dĩ Bác có tâm đối với Vân gia, chứ không muốn thừa nhận Dĩ Bác chỉ vì một nữ nhân mà ra tay ngoan độc!

Giang Dĩ Bác không dừng bước, như thể không hề nghe thấy chất vấn của Vân Tại Viễn, hần đưa lưng về phía Vân Tại Viễn, nhưng trong ánh mắt lại có một tia buồn bã cùng trào phúng...

“Chủ tử!” Vô Tâm tiến sát đến.

“Việc đó sao rồi?” Thu hồi tâm tình nơi đáy mắt, Giang Dĩ Bác nhàn nhạt hỏi.

“Chủ hiệu buôn ở Bắc thành đã gửi các tin tức về tình hình Bắc thành.” Chủ tử muốn có tin tức của các thương gia Bắc thành để làm gì?

“Chú ý đến tình hình của các hiệu buôn ở đó, báo xuống dưới, nửa tháng nữa ta sẽ đích thân đến Bắc Thành, cho bọn họ chuẩn bị phủ đệ!” Chuyện ở đây hần phải nhanh chóng an bài, giải quyết thỏa đáng mới có thể đi được!

“Chủ tử...” Vô Tâm mở to hai mắt, chủ tử đích thân đi Bắc Thành? Chuẩn bị phủ đệ? Chuyện này...

“Chủ tử, người muốn ở lại Bắc Thành bao lâu?” Lời Vô Tâm thốt ra khiến Giang Dĩ Bác im lặng trong chốc lát: “Đến lúc đó rồi tính!”

Cái gì? Vô Tâm choáng váng, ý của chủ tử là muốn ở lại Bắc Thành lâu dài sao?...

.....

Bạch Luân Thành

Phong Cô Tình nhìn tin tức trong tay, càng đọc xuống dưới, hàng mày càng nhíu chặt lại...

“Chủ tử...” Chiến Nhất nhìn vẻ mặt của chủ tử có chút bất an, tin tức có gì sai sao? Thế nhưng tin tức này là văn kiện cơ mật của Vô Tình Các, vẫn chưa từng qua tay của người khác, ngay đến hần cũng không biết trong đó viết gì.

“Lấy ra từ Chủ Các sao?” Phong Cô Tình gấp bức thư, phong kín lại, mạng lưới tin tức của Vô Tình Các đã trải rộng ra khắp hoàng triều, chỉ cần có thể ra giá, thì ngay đến bí mật của hoàng đế cũng có thể moi ra! Tại mắt của Vô Tình các không nơi nào là không có...

“Truyền lệnh xuống dưới, bất luận là ai, trả nhiều bạc thế nào cũng không bán tin tức về Trữ Thiên Hợp!”

“Cái gì?” Chiến Nhất kinh ngạc đến nỗi xém nữa là cắn trúng lưỡi! Đây là lời chủ tử nói sao?

Phong Cô Tình lạnh nhạt liếc qua Chiến Nhất một cái, hàn quang sắc bén trong mắt khiến Chiến Nhất gật đầu liên tiếp: “Dạ!”

“Đợi một chút...” Phong Cô Tình đột nhiên gọi Chiến Nhất lại.

“Cử thêm tai mắt đến Bắc cảnh, bản các chủ muốn biết nhất cử nhất động ở đó, đặc biệt là tin tức bên trong Bắc Vương phủ!” Sắc mặt Phong Cô Tình biến hóa kỳ lạ, con ngươi lạnh lẽo hơi nheo lại.

“Dạ!” Bắc cảnh? Chiến Nhất lại một lần nữa xém cắn đầu lưỡi mình, có điều lần này hần cũng học khôn ra, không dám hỏi nhiều, nếu không chủ tử tuyệt đối sẽ không tha cho hần, chỉ là... Bắc cảnh? Là Bắc cảnh quanh năm thiên tai địa họa không ngừng? Còn có Bắc Vương phủ? Chủ tử cùng với thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp có quan hệ gì sao? Đầu tiên là cho những tai mắt cơ mật nhất của Vô tình các đi điều tra tất

cả về người này, tiếp đến là hạ lệnh không bán tin tức của Bắc Vương gia, bây giờ còn muốn chú ý theo dõi sát sao Vương phủ cùng Bắc cảnh?

“Lui xuống đi!” Ngón tay thon dài của Phong Cô Tình cầm bức văn kiện trong tay, khuôn mặt tuyệt mỹ lại nổi lên mười phần ma tính! Tư thái thanh nhã mà phóng túng, trong đôi mắt đen láy chợt lóe qua một tia máu, hần cúi thấp đầu cười ra tiếng: “Ha ha... Thật là thú vị, chuyện thú vị như vậy, đúng là hiếm gặp!”

“Chủ tử, Vân gia hiện tại đã bị Giang Dĩ Bác bức đến đường cùng rồi!” Chiến Tam tiến đến, nhìn chủ tử ngồi trên nhuyễn tháp, vẻ mặt biến hóa không khỏi cả kinh trong lòng!

“Vậy sao?” Phong Cô Tình nhướn mày, Giang Dĩ Bác, kẻ này muốn mua đầu người của hần sao?

“Giang Dĩ Bác thiếu của Vô Tình Các bao nhiêu mạng?”

“Hồi bẩm chủ tử, cho tới nay đã có 6 mạng!” Chiến Tam cúi đầu, vì việc này đã khiến cho toàn bộ người trong Vô Tình Các hứng chịu sự tức giận của chủ tử.

“Vậy có còn kẻ nào không biết tự lượng sức mình đến khiêu khích nữa không?” Từ sau khi Giang Dĩ Bác treo thưởng, nhiều kẻ trong giang hồ cũng muốn kiếm tiền từ chỗ Vô Tình Các. Vậy cũng phải xem năng lực của bọn hần tới đâu? Phong Cô Tình đôi mắt cười lại càng mang vẻ tà mị.

“Có” Chiến Tam thận trọng nói, thời gian này, mọi người trong Vô Tình Các đều bị truy sát, tuy rằng qua một đợt phản kích, bọn họ đã không dám công khai đánh trực diện, nhưng vẫn còn ẩn nấp chờ thời.

Phong Cô Tình không lên tiếng nữa, chỉ là khoe môi tươi cười khiến cho người khác cảm thấy sờn gai ốc...Giang Dĩ Bác muốn đùa, như vậy ta sẽ cùng mi vui đùa!

.....

Trời chiều ngả về phía Tây, ánh nắng đỏ rực, chiếu lên mặt sông ánh vàng , khiến cho con sông Thanh Lăng lặng lẽ, lại càng đậm vẻ thê lương...

.....

Thủy Băng Tuyền nhú mày nhìn về con sông phía trước, trong lòng lại dâng lên sự chán nản nói không nên lời: “Con sông này căn bản cũng không hơn gì sông Thanh Lăng ở kinh thành, sao cũng gọi là Thanh Lăng?” Nơi đây phù sa quá nhiều, nước sông đục ngầu một màu vàng sẫm. Địa chất nơi đây kết cấu rời rạc, rất dễ bị ăn mòn và sạt lở, lại thêm khí hậu khắc nghiệt khiến cho lượng đất đai đều trôi vào lòng sông, khiến cho con sông biến thành một màu ảm đạm. Chỉ cần một ngày mưa dầm, nước sông sẽ dâng cao tràn ngập ruộng đất nhà cửa, e là người chết vô số?

“Tổ tiên từng hạ lệnh, toàn bộ sông trong lãnh thổ đều gọi là sông Thanh Lăng!” Trữ Thiên Hợp nhìn mặt sông xa xa, vùng lòng mày cũng nhú chặt lại.

“Con sông này có nối liền với những con sông khác không?” Thủy Băng Tuyền nói. Nơi đây gọi là Hoàng Nê Hà cũng không sai lắm.

“Bởi vì Bắc cảnh từ đời tổ tiên tới nay vẫn liên tiếp thiên tai, lũ lụt còn làm liên lụy đến Nam Cảnh cùng Tây cảnh, cho nên lúc đó, tổ tiên đã phải hao hết quốc khố để chặn dòng chảy của sông, kết quả dẫn đến tình trạng Bắc cảnh ngày càng tệ hơn!”

Thủy Băng Tuyền ánh mắt tỏ vẻ khinh thường, vốn là khơi thông, bọn họ lại làm đảo lộn, ngăn chặn dòng chảy, tất nhiên là chỉ chìm ngập trong vùng Bắc cảnh mà thôi. Hoàng đế cao xa, nơi đây dù chết sạch người cũng không chết đến chân hần.

“Hương Hàn, mang thùng gỗ đến đây!”

“Tiểu thư muốn thùng gỗ sao? Nô tỳ đi lấy!” Hương Hàn xách một cái thùng gỗ từ trên xe ngựa xuống, tiểu thư phân phó nàng mang theo một cái thùng gỗ, nhưng nàng nghĩ mãi cũng không ra tiểu thư muốn mang theo thứ này để làm gì?

“Vương phi, Thu Nhi cũng đi!” Thu Nhi vội vã chạy theo Hương Hàn.

Nhưng mà Thủy Băng Tuyền không trả lời các nàng!

“Vương phi, nàng muốn làm gì?” Trữ Thiên Hợp nhìn nàng không để ý tới tỳ nữ bên người mà cứ thẳng tiến về phía trước thì cảm thấy quái dị.

“Ta muốn lấy nước sông!” Thủy Băng Tuyền cầm lấy thùng gỗ rồi cứ thế mà đi!

“Không được, nguy hiểm!” Bờ sông này toàn là bùn nhão, căn bản không thể chịu được sức nặng của một người! Trữ Thiên Hợp nhanh chóng nắm tay Thủy Băng Tuyền lại.

Thủy Băng Tuyền nhìn bàn tay của Trữ Thiên Hợp đặt trên tay mình, rồi lại nhìn lên gương mặt hắc, thấy trong đôi mắt hắc là vẻ không đồng ý với hành động của nàng...

Hàng lông mày khẽ nhướng lên: “Ta biết bơi!” Càng huống chi cũng không đến mức nguy hiểm như hắc nghĩ.

“Để ta đi!” Trữ Thiên Hợp lấy tốc độ sét đánh mà cầm lấy thùng gỗ trong tay Thủy Băng Tuyền, đợi đến lúc mọi người hoàn hồn thì hắc đã đi tới bờ sông.

Thủy Băng Tuyền nhìn bóng lưng hắc, không hiểu sao một câu “để ta đi” lại khiến lòng nàng dâng lên cảm giác kỳ lạ...

“Vương gia...” Một vài thân binh nhìn động tác của Trữ Thiên Hợp đều kinh hãi! Vội vàng chạy đến chỗ bờ sông.

Thủy Băng Tuyền nhún nhún vai, con sông này đục ngầu như vậy, đại bộ phận phù sa đã chảy đến giữa sông, trái lại đất trên bờ sông không mềm tới mức không thể chịu nổi sức nặng của một người! Nhưng mà dù lòng vẫn biết không có nhiều nguy hiểm, nhưng đột nhiên nàng lại thấy lo cho Trữ Thiên Hợp ...Nàng lo lắng cho hắc sao? Dù biết rằng không có nguy hiểm?

Nhìn Trữ Thiên Hợp mang theo phân nửa thùng nước đi tới, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ngọt ngào...

“Hương Hàn, mang nước lên xe, chúng ta trở về!” Thủy Băng Tuyền phân phó cho Hương Hàn, đồng thời quay người nhìn lại Trữ Thiên Hợp, đôi giày của hắc đều đã ướt hết, mặt trên còn dính rất nhiều bùn đất...

68. Q.2 - Chương 68: Nổi Sóng

Edit: Boringrain

Trời lặn lại lên, trải qua một ngày, từ lúc Thủy Băng Tuyền mang nước từ con sông đầy đỏ bùn kia về, để qua một đêm, đất bùn trong thùng đã dần lắng xuống, trả lại dòng nước trong suốt trên bề mặt, cũng hình thành một kế hoạch trong đầu nàng...

Trữ Thiên Hợp kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Thủy Băng Tuyền: “Ý của Vương phi là?”

“Vương gia nếu thật sự hy vọng được bách tính Bắc cảnh có ngày được yên ổn sinh sống, thì hãy lấy ra hai trăm vạn lạng bạc kia!” Số tiền đó là ngân lượng mà hoàng đế cho Trữ Thiên Hợp hắc, coi như để dưỡng già. Hắc có đưa ra không? Thủy Băng Tuyền đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ!

Trữ Thiên Hợp lẳng lặng nhìn Thủy Băng Tuyền, một lúc sau mới nói: “Nàng có biện pháp gì sao?” Nếu như thật sự có biện pháp khiến cho bách tính được an cư lạc nghiệp, hắc có lẽ sẽ là người vui vẻ hơn ai hết!

Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn Trữ Thiên Hợp, nhưng không nhìn ra hắc rốt cuộc đang nghĩ gì?

“Xây đê chắn hai bên bờ sông, ở hạ du sông xây đập nước!” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp, nhàn nhạt nói! Nàng đã tính toán qua, hai trăm lượng bạc kia tuyệt đối đủ để làm cả hai việc!

Trong đôi mắt Trữ Thiên Hợp phát ra tia sáng, nhìn Thủy Băng Tuyền, nơi đáy mắt hắc còn chứa vẻ háo hức kiềm nén: “Nếu mưa liên tiếp một ngày, đê sông rất dễ bị vỡ.”

“Ta biết, cho nên ta đã cải biến lại cấu trúc của con đê này!” Thủy Băng Tuyền gật đầu, Trữ Thiên Hợp vừa nghe đã bắt trúng vấn đề trọng yếu, đầu óc cũng không tồi.

“Cải tạo như thế nào?”

“Lấy từ sông, trả cho sông!” Khuôn mặt nàng khi nói những lời này tràn ngập sự tự tin, lại như tỏa ra thứ ánh sáng khiến người khác phải chói mắt.

“Ý của Vương phi là?” Trữ Thiên Hợp có chút khó hiểu hỏi.

“Vương gia, hôm qua người nhìn thấy nước sông có phát hiện gì không?”

“Phù sa!” Trữ Thiên Hợp dường như đã hiểu cái gì, nhưng rất nhanh liền nhăn mày lại: “Nhưng phù sa đã hòa chung với nước, làm sao có thể sử dụng được?”

Thủy Băng Tuyền khoe môi hơi cười: “Cái này phải dùng tới đập chứa nước.”

Gương mặt trắng như bạch ngọc của Trữ Thiên Hợp lúc này vì kích động mà trở nên đỏ ửng, hần ho nhẹ một tiếng, thoát ra khỏi những phỏng đoán trong lòng mới lại lên tiếng: “Đập chứa nước?”

“Đúng, việc quan trọng nhất bây giờ là đào đập chứa nước ở vùng hạ lưu sông, thứ nhất có thể khơi thông dòng sông, không lo lũ lụt, thứ hai, xây dựng đập nước, đến lúc đó dù ưả xối xả, thì vùng ven sông cũng sẽ không trở thành một đại dương mênh mông nước nữa.” Thủy Băng Tuyền chăm chú nói, chỉ cần sinh mệnh của bách tính không còn bị uy hiếp, tự nhiên sẽ hướng tới cuộc sống tốt đẹp hơn. Đến lúc đó phát triển kinh tế chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trữ Thiên Hợp nghe qua Thủy Băng Tuyền giải thích, liền nhanh chóng bước đến chỗ bàn đọc sách, cầm bút phát họa ra một bức tranh theo lời miêu tả của nàng, sau đó lại nhìn chăm chú vào bản vẽ trước mắt... Hô hấp vốn bình tĩnh cũng trở nên gấp gáp hơn!

“...Nàng đến xem, lời nàng vừa nói có phải như vậy không?” Hần ngược đôi tràn đầy mắt hưng phấn về phía Thủy Băng Tuyền nói.

Thủy Băng Tuyền nhướn cao đuôi mày, nhìn Trữ Thiên Hợp kích động, hần vui đến vậy sao?... Hần thật tâm lo cho dân chúng nơi đây? Nhưng hần có biết nếu kế hoạch này không thành công, thì hai trăm lượng bạc sẽ một đi không trở lại, hần cũng sẽ không còn cuộc sống hưởng thụ không lo áo cơm nữa!

“Nàng xem, có phải như vậy không?” Trữ Thiên Hợp thấy Thủy Băng Tuyền vẫn đứng im bất động, liền vút bút xuống, cầm bức họa đi đến chỗ nàng: “Có phải như vậy không?”

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua bản vẽ, lại nhìn đến gương mặt nam nhân lúc này toát ra vẻ hài lòng tựa như vừa chiếm được toàn bộ thế giới, tâm đột nhiên cảm thấy nhói đau... Thực ra tâm tư hần vô cùng thanh khiết!

“Vương...” Trữ Thiên Hợp thấy Thủy Băng Tuyền mãi vẫn không trả lời, cũng ngược mắt lên, lại vừa vặn nhìn thấy nỗi xót xa ẩn sâu trong mắt nàng, nàng...

“Người rất vui.” Thủy Băng Tuyền rũ mi che khuất đi ánh mắt, nhàn nhạt hỏi. Bộ dạng hần bây giờ cùng với Trữ Thiên Hợp mà nàng quen biết thật sự bất đồng.

Trữ Thiên Hợp nhìn thật sâu vào mắt Thủy Băng Tuyền, gật đầu nói: “Ta mong muốn có thể nhìn thấy được người dân nơi đây có cuộc sống no ấm!” Như vậy, cuộc đời này của hần xem như cũng có chút ý nghĩa! Không uống công hần đã tồn tại trên đời!

Thủy Băng Tuyền hạ ánh mắt, no ấm ư?

“Vậy người đồng ý với đề nghị của ta?”

“Đồng ý, có thể làm được một việc tốt cho bách tính là tâm nguyện lớn nhất của ta.” Trữ Thiên Hợp trịnh trọng trả lời.

Thủy Băng Tuyền lặng lẽ nhìn Trữ Thiên Hợp, trong mắt hiện lên tinh quang: “Người có hối hận không đoạt được ngôi hoàng đế không?” Làm hoàng đế hần mới có thể thật sự chăm lo cho bách tính.

Trữ Thiên Hợp sững sốt, liền nhanh chóng gạt đầu, kiên định trả lời: “Không, ta không thể cho bách tính có cuộc sống yên ổn!” Bởi vì, nếu hắn là hoàng đế, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đổi đến 2 vị vua, đối với bách tính cũng không phải là chuyện tốt.

“Không thể?” Thủy Băng Tuyền nghi hoặc nhìn hắn. Hắn làm sao biết được mình không thể cho bách tính một cuộc sống yên ổn?

“Hai trăm vạn lượng có đủ không?” Trữ Thiên Hợp nhanh chóng chuyển chủ đề, sông Thanh Lăng cũng không nhỏ, hai trăm vạn lượng có phải quá ít không?

Thủy Băng Tuyền thấy hắn lãng sang chuyện khác, liền hạ mắt nói: “Hắn là không cần tới hai trăm vạn!”

“Cái gì?” Trữ Thiên Hợp kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì, Bắc cảnh có nhiều nạn dân như vậy, người có thể ra bố cáo, chỉ cần là người Bắc cảnh, không phân biệt già trẻ nam nữ, đều có thể đến nha môn đăng kí làm nhân công, nha môn còn cung cấp cơm một ngày ba bữa no bụng.” Như vậy vừa có thể giải quyết nạn đói, vừa có thể giải quyết việc nhân công, một công đôi việc.

Trữ Thiên Hợp kinh ngạc chờ người ra, nhìn thật sâu vào đôi mắt chứa nhúng guy tư không rõ của Thủy Băng Tuyền... Nàng có tài năng khuy nh đảo trời đất!

“Hai trăm vạn lượng chỉ cần trả tiền ăn cho nhân công là được, nhiều người sức lớn, ta đoán chỉ cần ba tháng có thể hoàn thành việc đào đập nước, đào xong ba đập là có thể dẫn nước sông về, đợi thêm vài ngày, vì nước trong đập là nước đọng, nên phù sa sẽ lắng xuống, cứ theo kế hoạch mà làm, ta có thể lấy được phù sa lên, hoàn thành công trình này ta dự tính nửa năm, hai trăm vạn lượng dùng để trả tiền công cùng tiền ăn, tuyệt đối không có vấn đề!” Lại còn có thể thu hút việc trao đổi hàng hóa với bên ngoài. Nhiều người tập trung như vậy, thức ăn, vải vóc đều phải lấy từ bên ngoài vào, đây chính là điểm khởi đầu của thương nghiệp, đợi ngày đê sông cùng đập nước hoàn thành, các thương nhân cũng sẽ nô nức kéo đến! Mà quan trọng nhất là, nước dự trữ bên trong đập có thể giải quyết tình trạng khô hạn kéo dài!

“Đập nước còn có thể giải quyết khô hạn?” Trữ Thiên Hợp đột nhiên nghĩ tới khả năng này thì nghĩ người một lúc, có thể không? Đã mấy trăm năm nay thiên tai đói kém không ngừng, cuối cùng với sự trợ giúp của nàng, dưới sự cai trị của hắn mà có thể thay đổi ư? Chỉ nghĩ đến đây thôi mà hắn đã cảm thấy hưng phấn dâng trào.

Thủy Băng Tuyền thấy bộ dáng vui vẻ của Trữ Thiên Hợp, thầm nghĩ hắn thật thông minh, chỉ nghĩ một chút đã nhìn ra, thấy hắn nhìn nàng với ánh mắt chờ mong, nàng liền trịnh trọng gạt đầu: “Phải!” Kế hoạch này của nàng, nếu hắn không tán thành thì cũng thật khó thực hiện.

Nàng thậm chí đã chuẩn bị cả một bụng lý luận để thuyết phục hắn, ai biết hắn lại dễ dàng chấp nhận như vậy. Khiến nàng kinh ngạc, cũng khiến nàng hài lòng!

“Vậy tất cả cứ theo ý Vương phi mà làm, nàng đã nghĩ ra một ý tưởng tuyệt diệu như vậy thì tự nhiên mọi chuyện cũng do nàng chủ đạo, ta cũng rất chờ mong nhìn thấy thành quả của Vương phi!” Trữ Thiên Hợp quyết định thật nhanh, giao toàn bộ quyền hành cho Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền chần chờ một lúc rồi gạt đầu, nàng rất vui vì hắn tín nhiệm nàng! Mà nàng cũng sẽ không phụ sự kỳ vọng của hắn!

.....

Thủy Băng Tuyền tỉ mỉ nhìn phong thư đã được dán kín, trên mặt còn ấn một dấu hiệu đặc thù, đây là một trong những phù hiệu của Giang Dĩ Bác, lúc đầu khi nàng nói muốn có, Giang Dĩ Bác không chút ngần ngại đưa cho nàng. Lần này rốt cuộc nàng và hắn cũng có cơ hội hợp tác. Đưa phong thư cho Hương Hàn: “Giao cho chủ hiệu buôn của Giang gia, bảo hắn mau chóng chuyển cho Giang Dĩ Bác, Giang Dĩ Bác nhìn thấy sẽ biết nên làm thế nào. Nhớ bảo hắn ký xác nhận, rồi mang về đây!”

“Dạ!” Hương Hàn nhìn sắc mặt của Thủy Băng Tuyền, cũng biết phong thư này vô cùng quan trọng. Nghiêm túc gạt đầu!

“Sẽ có không ít kẻ theo quan sát người, người cứ đi vào từng cửa hàng dừng lại trong chốc lát rồi đi ra, đặc biệt là những hiệu buôn ngầm. Giang gia ở Bắc thành cũng không quá lớn mạnh!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt phân phó.

“Dạ!” Hương Hàn gật đầu.

Nhìn Hương Hàn rời đi, khoe môi Thủy Băng Tuyền hiện lên một nụ cười vui vẻ, lần này nàng sẽ kiếm được số tiền đầu tiên! Công trình lớn như vậy, vật tư cần dùng lại không ít, há lại dễ dàng cho những thương nhân địa phương hưởng lợi sao?

Hơn nữa, nàng còn có vũ khí bí mật, theo như tính toán, hẳn cũng sắp đến rồi!

“Thu Nhi!”

“Dạ, Vương phi!” Thu Nhi đứng ở một bên vội vã tiến tới.

“Mài mực!” Bây giờ nàng cần phải viết bố cáo, tin rằng bố cáo này sẽ làm rung động toàn bộ thương nhân cũng như bách tính Bắc cảnh!

.....

Tri phủ nhìn tờ cáo thị trong tay, kinh sợ nói không nên lời, thân người cũng run rẩy tựa như lá cây trong gió.

“Vương...vương...vương...gia, bố...bố...bố cáo này...thật...sự phải dán ra ngoài sao?” Tri phủ đại nhân lắp ba lắp bắp thật vất vả lắm mới nói được hết câu.

Trữ Thiên Hợp sắc mặt nghiêm túc nhìn Tri phủ: “Tướng đại nhân, bản vương ấn dấu rất rõ ràng, người không cần phải thắc mắc, người hãy cho toàn bộ bổ khoái trong nha môn cùng với một trăm thân binh của bản vương mang hai cáo thị này truyền xuống dưới!”

Tri phủ rùng mình mọi cái: “Dạ!”

Bắc cảnh bình lặng có lẽ cũng sắp nổi sóng rồi!

Cáo thị rất nhanh đã được dán trên khắp các ngõ đường, trên dưới Bắc Thành đều bị chấn động, vị Bắc Vương này chỉ vừa đặt chân đến Bắc thành, còn chưa kịp đứng vững thì đã cho dán cáo thị! Nhất thời, đoàn người vây xem đều bàn tán xôn xao...

“Trên đó nói gì vậy?” Trong đám người có kẻ hỏi lớn.

“Đúng vậy... trên cáo thị viết gì?”

“Bắc vương ra bố cáo gì?”

.....

Đám người vây xem càng lúc càng hưng phấn, đều muốn biết trên tấm vải vàng đó rốt cuộc viết cái gì! Rồi bỗng có một vị cao tuổi, mặc một bộ trường bào mộc mạc nhưng rất gọn gàng sạch sẽ tới giữa đám đông...

“Là Tôn phu tử, Tôn phu tử, người xem xem trên đó viết cái gì vậy?” Có người phát hiện ra vị lão nhân này chính là thầy dạy học Tôn tiên sinh, không khỏi kích động hô to lên.

Tôn phu tử bị dồn lên chỗ cáo thị, lão nheo mắt lại, đọc kỹ nội dung trong đó, trong ánh mắt đục ngầu đột nhiên ánh lên tia sáng!

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt của Tôn phu tử, lại càng thấy sốt ruột hơn liền thúc giục...

“Phu tử, người mau đọc đi?”

Nói rồi mọi người đều trở nên im lặng, nhường chỗ cho giọng nói già nua vang lên: “Bắc Vương gia bố cáo, chỉ cần là người dân Bắc cảnh, không phân biệt già trẻ gái trai, đều có thể đến nha môn báo danh để nhận việc, Bắc Vương gia muốn đào đập nước ở hạ lưu sông Thanh Lăng, còn có một ngày ba bữa ăn no!”

“Cái gì?” đám người đứng quanh đều thốt lên khe khẽ, Bắc cảnh thiên tai kéo dài không ngừng, từ lâu đã không còn đất đai để canh tác, đại đa số người dân đều là ăn bữa nay không biết đến ngày mai, hiện tại đến chỗ Bắc Vương gia làm việc, có thể được ăn ba bữa? Còn có thể ăn no? Thực sự có việc tốt vậy sao?

Vì vậy sau một lúc im lặng, không ai để ý đến trên tường vẫn còn một bản cáo thị nữa, nhất loạt chạy đến chỗ nha môn, chỉ sợ đến chậm một bước sẽ không được nhận nữa...

Không ai chú ý tới cáo thị thứ hai...

Tôn phu tử lắc đầu, cũng theo mọi người hướng phủ nha đi đến... Ở trên đó nói, không phân biệt già trẻ trai gái, chuyện này thật sự tốt đến nỗi nằm mơ cũng không thấy!

Rốt cuộc Tôn phu tử cũng bỏ qua tờ cáo thị thứ hai...

Đợi ọi người đều đã đi hết, liền có một đôi chân tiến tới trước bảng cáo thị, đôi mắt người đó nheo lại thành một đường hẹp, chăm chú đọc nội dung trên đó...

“Thiếu gia, cáo thị này nói để thu hút các thương gia từ bên ngoài vào Bắc thành, miễn thuế hai năm cho các thương gia đến Bắc cảnh lập nghiệp... Cáo thị này là có ý gì?” Một nam tử có tướng mạo bình thường, đứng gần đó khó hiểu hỏi thiếu gia đang đứng bên cạnh.

Cung Thác ánh mắt khó dò nhìn chằm chằm vào tờ cáo thị, lòng còn đang suy đoán mục đích của cáo thị này! Thu hút thương nhân bên ngoài đến Bắc thành? Còn miễn thuế hai năm? Vương gia này thật sự chỉ đơn giản là muốn thu hút ngoại thương thôi sao?

Còn có... Ánh mắt thâm sâu lại chuyển qua một tờ cáo thị khác, tinh quang lóe lên nơi đáy mắt...

Đây là một khoản chi khổng lồ, cần bạc không ít... Phủ nha của Bắc cảnh căn bản không có nhiều bạc như vậy để chi trả, mà số tiền trước kia triều đình cấp xuống cứu tế cũng đã bị bọn tham quan nuốt cả vào bụng, hiện nay nha môn không có khả năng có thể lấy ra khoản tiền lớn nào nữa.

Như vậy... Số bạc này là của Bắc Vương phủ? Còn muốn đào đập nước? Ý của Bắc Vương gia là gì?

“Thiếu gia... thiếu gia...” Nam tử có tướng mạo bình thường thấy thiếu gia nhà hần thất thần liền lên tiếng gọi nhiều lần, sắc mặt thiếu gia có vẻ là lạ, trong cáo thị có cái gì kỳ quái sao?

“Cung Trữ, người đến nha môn xem thử có nhiều người đến báo danh không?” Trữ Thiên Hợp làm vậy mục đích là gì? Dựa vào tình trạng của Bắc cảnh hiện nay, miễn thuế hai năm? Dù là miễn thuế mười năm e là cũng không có đoàn thương gia nào đến! Tuy nhiên... hần không cho rằng đây tờ cáo thị này chỉ được tùy tiện dán lên, bên trong nhất định là có ẩn tình, chỉ có điều hần chưa nghĩ ra mà thôi.

“Dạ, thiếu gia!” Cung Trữ gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy về hướng phủ nha.

Cung Thác quay đầu nhìn lại hai tờ cáo thị, khóe môi câu ra một vẻ tươi cười, hành động của Bắc Vương gia chấn động như vậy, cũng khiến hần mỗi mắt chờ xem, xem thử Bắc Vương gia này rốt cuộc có thể làm nên chuyện gì hay không?

Tướng Tri phủ lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nhiều bách tính chen chúc đi vào như vậy, phủ nha căn bản là không chứa nổi, nào là nam, nữ, già trẻ, chuyện này... Ngày ba bữa no, chừng này người thì chỉ bao nhiêu cho đủ? Số bạc đó biết lấy ở đâu ra?

“Vương gia...chuyện này...” Bất an nhìn ra phía trước, thấy bách tính vẫn không ngừng kéo đến, Tướng tri phủ thật nói không ra lời.

Trữ Thiên Hợp nhìn thấy người kéo đến nhiều như vậy, nghĩ đến bọn họ đều là ăn bữa nay không biết đến bữa mai, lòng cảm thấy đáng chất!

“Trương Toàn!”

“Dạ, Vương gia!” Trương Toàn là tổng binh một trăm thân vệ của Trữ Thiên Hợp!

“Người dẫn theo năm mươi người cùng với các bồ khoái của phủ nha đến ghi tên hết tất cả những người này, và cử hai mươi bồ khoái hiểu rõ địa hình đi đến những vùng ngoại ô ở xa dán cáo thị.”

“Dạ, Vương gia!”

Tướng Nguyên nghe Vương gia nói xong, liền muốn ngắt xỉu luôn...

Thủy Băng Tuyền nhàn nhã nằm trên nhuyễn tháp thưởng thức trà, hiện tại bên ngoài hẳn là náo nhiệt lắm đây?

“Tiểu thư!” Hương Hàn đã trở về rồi.

“Ừ, có mệt không?” Thủy Băng Tuyền ngược mắt nhìn Hương Hàn vừa đi vào, nhàn nhạt hỏi.

Hương Hàn nhã nhặn nhấp một ngụm trà, rồi mới gật đầu: “Những kẻ theo đuôi quả là không ít!” Hiệu buôn ở Bắc Thành nàng đều không bỏ sót một cửa hiệu nào! Những kẻ đó chạy theo nàng hẳn cũng mệt lắm đây?

“Ha hã, Hiệu buôn của Giang gia kinh doanh gì?” Đêm đó ở yến tiệc nàng cũng không thấy chủ sự của hiệu buôn Giang gia xuất hiện, nghĩa là các cửa hiệu đó không hoạt động trên danh nghĩa của Giang gia.

“Gạo, nhưng quy mô không lớn!” Hương Hàn nói vắn tắt.

“Ha...hã....” Thủy Băng Tuyền cười ra tiếng, thật là vô xảo bất thành văn*! (thật là vừa khéo)

*Thành ngữ (vô xảo bất thành thư) chỉ sự “trùng hợp một cách kỳ lạ”, (danh từ) làm tân ngữ, dùng để chia câu.

‘Xảo’ ở đây nghĩa là ‘trùng hợp’

Theo Bách Độ, thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng la hét ầm ĩ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: “Chân thị vô xảo bất thành thư a!” (Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này)

“Hương Hàn, vất vả cho ngươi rồi! Ngươi đi nghỉ ngơi đi!” Tiếp theo đây, việc cốt yếu nhất là làm sao an bài cho đám người khổng lồ này, còn lại chỉ cần chờ Giang Dĩ Bác đích thân ra tay.

“Nô tỳ không sao, có rất nhiều bách tính xông vào phủ nha!” Nàng vừa đi trên đường, thấy nhiều người như vậy cũng cảm thấy đáng sợ.

Thủy Băng Tuyền hiểu rõ, đây chỉ mới là bắt đầu, một công trình khổng lồ như vậy, nàng dự tính mất nửa năm để hoàn thành, đương nhiên cần rất nhiều người! Mà những bách tính này lại có thể trở thành trợ lực lớn nhất lúc này!

“Thu Nhi, đi nói với Vương gia, bảo người phân phó xuống dưới, phân loại bách tính nam, nữ, già, trẻ ra riêng!”

Thu Nhi sững sốt, vội vã đáp: “Dạ, Vương phi!” Theo hầu Vương phi chỉ mới một ngày, nàng cảm thấy mình cái gì cũng không hiểu! Nhưng khiến nàng lại càng khát vọng có được bản lĩnh giống như Hương Hàn tỷ, chỉ một ánh mắt cũng biết được Vương phi muốn nói gì.

Hương Hàn chợt thấy một dòng nước ầm ập chảy vào tâm, tiểu thư quan tâm đến nàng, sợ nàng mệt mỏi, cũng muốn Thu Nhi sớm ngày có thể trợ giúp, chia sẻ công việc với nàng. Hương Hàn nhìn về phía Thu Nhi, trong mắt có sự cổ vũ, nàng thầm nghĩ, bọn họ về sau sẽ biết, có thể đi theo tiểu thư chính là may mắn của mình!

“Được rồi, Hương Hàn, ngươi nhớ nhắc người trong phủ, nội trong hai ngày này đại ca ta sẽ đến.” Với chỗ thuốc trị giá mười vạn lượng kia, nàng sẽ cho thương nhân Bắc Thành một trận chấn động không nhỏ, mong rằng những kẻ này có đủ năng lực cũng như tâm lý để chịu đựng đòn này.

.....

Thời gian như trôi đưa, nhaoáng cái đã 2 ngày trôi qua, bách tính Bắc cảnh truyền nhau đều biết phủ nha đang chiêu công, không phân biệt già trẻ trai gái. Vì vậy, người dân từ những nơi hẻo lánh nhất cũng ùn ùn kéo đến báo danh, còn mang theo cả nhà lớn bé! Nhất thời, toàn Bắc Thành đều rơi vào trạng thái chen chúc đông nghẹt.

Mà một cáo thị khác cũng lưu lại trong lòng những thương nhân Bắc thành nhiều mối nghi hoặc! Nhưng trong thời gian ngắn bọn họ không biết cáo thị này có mục đích gì, chỉ có thể lặng im quan sát.

Trữ Thiên Hợp hai ngày nay mất ăn mất ngủ, hẩn tự mình giám sát việc ghi danh của bách tính ở phủ nha. Đây là lần đầu tiên trong đời hẩn cảm thấy mình có ích, cũng khiến cho hình ảnh vị Vương gia tựa bạch ngọc lại tự mình chăm lo việc bách tính đến báo danh, trong một đêm lan truyền trong dân chúng, trở thành một vị thánh bất diệt!

Vào giữa trưa, một đội ngũ ước chừng khoảng 200 người áp tải mười rương hàng hóa lớn tiến vào Bắc Thành... Cũng khiến cho trên dưới Bắc Thành quan tâm bàn tán xôn xao, mới hai ngày trước ra cáo thị, làm sao mà một đội ngũ hàng hóa khổng lồ lại có thể nhanh chóng đến như vậy?

Chỉ thấy người dẫn đầu là một nam nhân trên dưới hai mươi lăm tuổi, cao lớn anh tuấn, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, toàn thân toát lên vẻ chín chắn đầy sức quyến rũ... Hẩn cười trên lưng con ngựa cao lớn, đáng vẻ hiên ngang làm điên đảo không ít người qua đường.

Người đó chính là đại ca của Thủy Băng Tuyền, Thủy Hoàng Văn.

“Xin hỏi, Bắc Vương phủ phải đi hướng nào?” Thủy Hoàng Văn cúi xuống hỏi người hai bên đường.

Bắc Vương phủ? Người được hỏi vội vã chỉ vào con đường phía trước nói: “Rẽ vào đó là được.” Hiện tại toàn bộ người dân ở Bắc cảnh đều biết Bắc vương phủ nằm ở đâu.

Thủy Hoàng Văn hòa nhã cảm tạ rồi vung tay ra hiệu, dẫn đội ngũ đi vào đường lớn.

Nhìn về phía trước xa xa có vài lính gác trước một tòa phủ đệ, Thủy Hoàng Văn trong mắt có chút phức tạp, muội muội này, ngoại trừ Đại nương ra không hề thân cận với ai, thậm chí ngay đến bọn họ cũng chỉ như người qua đường, chuyện nàng bị từ hôn, rồi đại nương mất, nàng đột nhiên gả cho Thất hoàng tử, trở thành Bắc Vương phi, tất cả đều xảy ra chóng vánh đến nỗi bọn họ vẫn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý!

Nhưng lần này, không biết vì sao, Phụ thân đại nhân, người trước nay vẫn luôn bất hòa với Tuyền Nhi lại dặn dò hẩn nhất định phải vận chuyển số được liệu này đến cho nàng!

Chuyện này khiến hẩn mãi nghi hoặc trong lòng, được liệu trị giá đến mười vạn lượng bạc, nàng muốn dùng làm gì?

“Cảm phiền thông báo với Bắc Vương phi, ta là đại ca của nàng, ta đưa đồ cưới tới!” Thủy Hoàng Văn nhảy xuống ngựa hướng về hai lính gác cổng ôm quyền nói.

“Thì ra là Thủy thiếu gia, mời vào, Vương phi đang chờ ngài!” Hai người nghe Thủy Hoàng Văn nói, vội vã nghênh đón.

Thủy Hoàng Văn mặc dù kinh ngạc trong lòng nhưng vẫn không hề biểu hiện ra ngoài! Hai người này vẻ mặt cung kính không giống như là ra vẻ, giả dối, như vậy, thật sự muội muội của hẩn đã thay đổi rồi sao?

Hẩn nhớ cha từng nói: kỳ thực cho tới bây giờ chúng ta đã quá vô tâm với Tuyền nhi, cho nên cũng không nhìn thấy những ưu tú của nàng!

.....

“Thủy Thiếu gia, mời!” Thủy Hoàng Văn được đưa tới đại sảnh, liếc nhìn một vòng quanh khách phòng hoa lệ.

“Đại ca.” Một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ từ phía sau Thủy Hoàng Văn truyền tới, quay đầu lại thấy Thủy Băng Tuyền đang chậm rãi đi vào, tỉ mỉ đánh giá, trong mắt hiện lên vẻ sững sốt, đây thực sự là Tuyền nhi trong trí nhớ của hẩn ư?

Nhưng sao lại cho hẩn một cảm giác thân thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ! Tướng mạo này, khuôn mặt này đích thị là của Tuyền nhi, nhưng mà hẩn lại cảm thấy muội muội mình không phải là Tuyền nhi trước đây!

Thủy Băng Tuyền lúc này cũng cẩn thận đánh giá Thủy Hoàng Văn, người này trên danh nghĩa có thể coi là đại ca của nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tỉ mỉ đánh giá hẩn như vậy? Nàng chỉ gặp hẩn một lần

trước đây, đó là ở trong tang lễ của Trương Thanh Thanh, hẳn lúc đó tất bật cùng Thủy lão gia lo lắng mọi việc trên dưới, cho nên nàng cùng lắm chỉ là liếc mắt qua một cái rồi thôi.

Bây giờ nhìn kỹ người trước mắt, Thủy Băng Tuyền mỉm cười, bằng trực giác, nàng cảm thấy vị đại ca này cũng không tồi!

Tướng mạo đường đường, quan trọng nhất là đôi mắt vô cùng trầm ổn bình lặng, khiến nàng lại càng cảm thấy có hảo cảm với hắn! Hơn nữa hắn đưa đồ tới đúng thời gian nàng yêu cầu, bằng điểm ấy cũng đã làm nàng vô cùng hài lòng!

“Đại ca, đường xa đi đến, mệt mỏi vô cùng cảm kích!” Thủy Băng Tuyền lên tiếng bắt chuyện đồng thời mời Thủy Hoàng Văn thưởng thức trà.

Thủy Hoàng Văn suy nghĩ một hồi mới nói: “Tuyền nhi, mệt mỏi ta chuẩn bị số dược liệu này để làm gì?” Đây là chuyện suốt dọc đường hắn nghĩ nát óc cũng không ra.

Thủy Băng Tuyền không đáp mà hỏi ngược lại: “Nghe nói đại ca muốn theo đuổi việc buôn bán dược liệu?”

Trong mắt Thủy Hoàng Văn thoáng hiện vẻ kinh ngạc, sau đó gật đầu: “Đúng, nhưng mà cũng không mấy thành công!” Mười lăm thành trì của kinh thành, dược liệu đều bị Phương gia thu tóm. Muốn buôn bán thuốc thật sự là điều không thể! Đây là những gì mà hắn rút ra được sau nhiều năm nỗ lực.

Thủy Băng Tuyền bưng chén trà lên, đoạn nhấp một ngụm rồi ngược mắt nhìn thẳng vào Thủy Hoàng Văn: “Đại ca có hứng thú phát triển ở Bắc cảnh không?”

Cái gì? Thủy Hoàng Văn kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền!

Đặt chén trà trong tay xuống, Thủy Băng Tuyền hơi liếc mắt qua bên cạnh, Hương Hàn hiểu ý liền lấy ra hai tờ cáo thị đưa cho Thủy Hoàng Văn!

Thủy Hoàng Văn hồ nghi cầm lấy đọc, chính là tờ cáo thị được dán ở khắp nơi trong thành từ nhiều ngày trước: “Một nơi như Bắc cảnh, dù cho có miễn thuế hai năm thì số thương gia muốn tới e rằng cũng rất ít.”

“Vậy đại ca xem tiếp tờ cáo thị kia đi!”

Sau khi đọc kỹ nội dung trên tờ cáo thị này, mày kiếm của Thủy Hoàng Văn lại càng nhăn chặt: “Chuyện này...” Đào đập nước? Nạn dân ở Bắc cảnh cũng lên tới mấy vạn người, muốn nuôi ăn ngày ba bữa, không phải là một điều đơn giản.

“Không dám giấu đại ca, số dược liệu huynh đem đến, ta tính sẽ phát miễn phí cho bách tính, đương nhiên là phát trên danh nghĩa đồ cưới của ta, như vậy, vô hình chung đối với Thủy gia mà nói cũng xem như là tiền mua danh tiếng, việc mua bán thuốc ở Bắc cảnh của Thủy gia cũng tạo được một tiếng vang vô cùng lớn.”

Thủy Hoàng Văn mở lớn hai mắt nhìn Thủy Băng Tuyền, miễn phí? Mười vạn lượng dược liệu này cung cấp miễn phí cho dân chúng Bắc cảnh? Người có thể nói ra lời này, bất luận là ai hẳn cũng sẽ tán thán đối phương có lòng từ bi bác ái, nhưng mà... hắn không thể tin được những lời này có thể phát ra từ miệng từ nhỏ kiêu ngạo ngang bướng, không phân rõ phải trái này.

Ánh mắt hắn nhìn Thủy Băng Tuyền lúc này hệt như nhìn thấy quỷ, hắn cũng không phải tiếc nuối gì mười vạn lượng bạc, mà là... Tình huống này thật sự là quái dị, hắn nhất thời cũng không thể nào hiểu nổi!

Thủy Băng Tuyền không để ý đến Thủy Hoàng Văn đang tròn mắt kinh sợ, thần nhiên nói tiếp: “Mười vạn lượng đối lấy thanh danh khắc sâu trong lòng bách tính, hơn nữa... Đập chứa nước một khi hoàn thành, không quá hai năm, kinh tế Bắc cảnh nhất định sẽ phát triển vượt bậc, đến lúc đó, người dân không chỉ không lo ăn mặc mà đại ca cũng không cần phiền não việc làm ăn không thuận lợi nữa, ta dám cam đoan buôn bán dược liệu ở đây hoàn toàn do huynh định đoạt, lấy Bắc cảnh làm điểm khởi đầu, mở rộng ra tới Nam cảnh, Tây cảnh sau đó việc cạnh tranh ở mười lăm thành trì kinh thành chỉ là việc dễ như trở bàn tay.” Đó cũng là lý do vì sao nàng ra cáo thị miễn thuế hai năm, đợi đến năm thứ ba, nàng sẽ bắt những thương nhân muốn đến Bắc cảnh vợ vệt sẽ phải lóc thịt trả lại nàng.

Đôi mắt Thủy Hoàng Văn lại càng trừng lớn, đây thực sự là Tuyền nhi sao? Là muội muội của hắn, Thủy Băng Tuyền sao?

“Đại ca có thể cẩn thận cân nhắc, số thuốc này nếu đã là đồ cưới Thủy gia cho ta, vậy ta cũng mong muốn có thể làm gì cho Thủy gia, cho nên về việc kinh doanh thuốc, ta vẫn muốn ưu tiên chờ đại ca tới tiếp quản!” Thủy Băng Tuyền làm như không thấy sắc mặt của Thủy Hoàng Văn, cứ đều đều nói như trước.

Nàng lấy danh nghĩa của mình, mang ra mười vạn lượng, để đổi lấy nhân tâm! Đối với những việc nàng làm sắp tới, chỉ có lợi mà không có hại, nàng cuối cùng vẫn là người thắng lớn nhất. Mà nàng nguyện ý đem miếng thịt ngon này đưa cho Thủy phủ, cũng xem như là cách nàng báo đáp họ, bằng không những kẻ muốn giành giật miếng thị béo bở này chỉ sợ là không ít!

Thủy Hoàng Văn nhìn sắc mặt bình tĩnh của Thủy Băng Tuyền, trong lòng cũng nhanh chóng tính toán, nếu như thật sự đem toàn bộ số thuốc này phát miễn phí cho dân chúng, như vậy, trong lòng bách tính nơi đây, họ không khác gì thần thánh cứu khổ! Bắc cảnh thiên tai liên miên, bách tính nghèo đói cùng cực, được liệu ở đây lại có giá trên trời, thứ hạng dân đen không có cơm ăn thì cũng không thể nào mơ đến có thuốc uống, mà mười vạn được liệu của Tuyền Nhi, sẽ làm cho ngành kinh doanh được liệu trong thành hoàn toàn sụp đổ, cũng sẽ mở ra một thị trường được liệu mới ... Đến lúc đó tuyệt đối có khả năng thu hút toàn bộ thị trường này trong tay!

69. Q.2 - Chương 69: Thiên Tuyệt Tán

Edit: Boringrain

Trữ Thiên Hợp sắc mặt mệt mỏi, nhưng ánh mắt nhìn người dân náo nức kéo đến báo danh lại vô cùng sáng rỡ! Lòng vui mừng cũng vô cùng cảm tạ Thủy Băng Tuyền, chỉ cần kế hoạch của nàng thành công, sẽ như lời nàng nói, không chỉ có thể cứu được vạn người nơi Bắc cảnh, mà cũng sẽ cho Bắc cảnh có một diện mạo hoàn toàn mới! Nói cũng thật kỳ quái, một ý tưởng mạo hiểm như vậy, nhưng hắn chưa từng có chút hoài nghi, tự đáy lòng, hắn tin chắc nàng nhất định có thể vực dậy Bắc cảnh.

“Vương gia, người hồi phủ nghỉ ngơi đi, hai ngày nay người không hề chớp mắt!” Cảnh An đứng sau lưng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Trữ Thiên Hợp thì lo lắng nói. Hai ngày nay, Vương gia làm việc bất kể ngày hay đêm, thân thể e rằng không chịu nổi nữa.

Trữ Thiên Hợp gật đầu, hắn cũng nên về phủ hỏi nàng khi nào thì khởi công? Hơn nữa mấy vạn người này phải sắp xếp thế nào đây?

“Hồi phủ!”

“Dạ, Vương gia!” Cảnh An vui vẻ đáp.

.....

Thủy Băng Tuyền nhìn bóng dáng Trữ Thiên Hợp tiến vào, mày liễu khẽ nhíu, hắn thoát nhìn tựa người say rượu! Ngoài trời nắng không gắt lắm, thế nhưng làn da trắng đến mức trong suốt của hắn lại có chút đỏ ửng lên, hẳn là do phơi nắng quá nhiều, thật khiến nàng không biết phải nói sao, hắn dường như từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, ngay đến da dẻ cũng mềm mại không gì sánh được!

“Thủy Hoàng Văn tham kiến Vương gia!” Thủy Hoàng Văn vội vã đứng dậy hướng Trữ Thiên Hợp hành lễ.

Trữ Thiên Hợp lúc này mới chú ý tới người đứng bên cạnh Thủy Băng Tuyền, ánh mắt lại tập trung vào cái rương nhỏ hắn đeo trên vai, rương thuốc? Hắn biết y thuật? Nhìn kỹ hơn, Trữ Thiên Hợp khẽ rung mình, chấn động!

“Đại ca của ta học y!” Thủy Băng Tuyền theo ánh mắt của Trữ Thiên Hợp nhìn lại, thấy hắn tập trung vào rương thuốc, liền nhàn nhạt giải thích. Chỉ là trong lòng có cảm giác quái dị, Trữ Thiên Hợp hẳn là chưa bao giờ gặp qua Thủy Hoàng Văn, theo lẽ thường mà nói, hắn trước tiên nên nhìn vào mặt Thủy Hoàng

Văn mới đứng, đằng này hần lại chăm chăm nhìn vào rương thuốc trên vai Thủy Hoàng Văn? Cho dù Trữ Thiên Hợp cũng biết y thuật, nhưng theo tính cách của hần, hần phẫu giữ một đôi mắt bình thản thản, lễ độ? Vì sao lại tỏ vẻ chần chừ, khiếp sợ như vậy?

Trữ Thiên Hợp khẽ hạ mắt, hần thật không ngờ lại có thể chạm mặt đệ tử chân truyền của Thần Y!

“Không cần đa lễ, mời ngồi!” Trữ thiên Hợp lấy lại tinh thần bước lên phía trước.

“Tạ ơn...” Thủy Hoàng Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt của Trữ Thiên Hợp thì thốt lên kinh hãi, tầm mắt lại hướng về phía bàn tay đặt trên ghế của hần, trong khoảng khắc, sắc mặt liên biến đổi, không thể tin nổi, trong đầu nảy lên ý nghĩ khiến hần chạnh chóng chụp lấy bàn tay của Trữ Thiên Hợp, bắt mạch...

Trong đáy mắt Thủy Băng Tuyền hiện lên vẻ kinh ngạc! Nàng nhìn về phía Trữ Thiên Hợp đầy mơ hồ, sắc mặt của hần vô cùng tự nhiên, còn đại ca nàng lại có biểu hiện như gặp quỷ vậy. Chuyện này... Nhưng bây giờ nàng biết mình không nên làm gì cả, đại ca tự nhiên sẽ giải thích hành động của mình!

Thủy Hoàng Văn ấn ngón tay vào mạch của Trữ Thiên Hợp, trong chớp mắt, thân thể dường như run rẩy, sắc mặt nghiêm trọng, mày kiếm nhăn thành một đường thẳng tắp, đáy mắt hiện ra tia kinh hãi.

Điều này... Điều này sao có thể? Kiểm tra mạch tượng, khẳng định kết quả suy đoán của mình, nhưng Thủy Hoàng Văn vẫn một mực lắc đầu không tin.

“Đại ca, có vấn đề gì sao?” Thủy Băng Tuyền nhìn thấy bộ dạng của Thủy Hoàng Văn, lòng cũng trở dậy nổi bất an, vị đại ca này cho nàng cảm giác trầm ổn, bình tĩnh, nếu không phải là một chuyện cực kỳ đáng sợ, hần cũng không lộ ra bộ dáng ngưng trọng đến nỗi hít thở không thông như vậy.

Trữ Thiên Hợp rút tay lại, than nhẹ một tiếng: “Đến tận hôm nay, ta mới tin rằng duyên phận trên đời thật là kỳ diệu, tất cả đều đã được an bài!”

Thủy Hoàng Văn còn chưa hoàn hồn, Thủy Băng Tuyền ánh mắt xoay chuyển qua lại giữa hai bọn họ, sau đó lại nói với người phía sau: “Các người lui xuống hết đi! Không được sự cho phép của ta thì không được quấy rầy!” Trực giác nói cho nàng biết, nhất định là chuyện quan trọng. Cho nên nàng chỉ để lại Hương Hàn cùng Cảnh An, Hương Hàn là người của nàng, còn Cảnh An là người của Trữ Thiên Hợp, giữ lại hay không để cho hần tự quyết định.

“Dạ!” Tất cả mọi người lui xuống.

Ánh mắt Trữ Thiên Hợp nhìn về phía Thủy Băng Tuyền, trong đôi mắt ấy lúc này đây chứa đầy sự phức tạp cùng những cảm xúc không nói rõ được khiến lòng nàng cũng trở nên căng thẳng! Cảm giác bất an quần lay nàng càng lúc càng sâu!

“Cảnh An, người cũng lui xuống đi, bảo với lính gác, không cho bất cứ kẻ nào vào quấy rối!” Giọng điệu nhàn nhạt khiến Thủy Băng Tuyền cảm thấy run sợ, ngay đến Cảnh An hần cũng cho xuống?

“Dạ!” Cảnh An bình tĩnh đi ra.

“Tiểu thư, đồ cưới đại thiếu gia đưa tới vẫn còn trên xe, nô tỳ đi phân phó ọi người mang vào phủ!” Hương Hàn phúc thân nói.

Thủy Băng Tuyền hài lòng, gật đầu với Hương Hàn : “Bảo nhà bếp chuẩn bị tiệc tối!”

.....

Mọi người lui xuống hết, chỉ còn lại ba người, bầu không khí trong phòng càng lúc càng nặng nề căng thẳng, Thủy Hoàng Văn thật lâu mới than nhẹ một tiếng, nhưng chỉ nói đúng ba chữ: “Đã trễ rồi!” Chần chừ trong lòng vẫn chưa bình tĩnh trở lại, hần không cách gì có thể tưởng tượng được nam nhân này đã trải qua những tháng năm thế nào?

“Nói đi, ta muốn nghe sự thực!” Thủy Băng Tuyền nghe thấy giọng nói của Thủy Hoàng Văn, bàn tay cũng tự nhiên run lên, sắc mặt thâm trầm, con ngươi đen bắn ra tia sắc bén.

“Chu Thần Y từng nói, trên đời này, ngoại trừ Độc cốc chủ cùng ông ấy, người có khả năng vừa liếc qua đã có thể nhìn ra tình trạng của ta chỉ có đồ đệ của người! Thật không ngờ cũng có một ngày ta được gặp vị

đồ đệ đó.” Nhưng hắn không ngờ lại gặp nhanh như vậy, nhanh khiến hắn bất ngờ, cũng khiến hắn phiền muộn! Có lẽ ông trời đã an bài tất cả rồi, dù hắn muốn trốn cũng trốn không thoát.

Thủy Hoàng Văn trầm mặc thật lâu cũng không lên tiếng...

Không hiểu vì sao, khi nghe hai người nói, tâm tư đang bất an của Thủy Băng Tuyền cũng như lơ lửng giữa không trung...

“Trữ Thiên Hợp, ta muốn biết chính xác các ngươi đang nói cái gì!” Nàng trấn định nhìn đáy mắt phức tạp của Trữ Thiên Hợp. Là chuyện gì có thể khiến tâm tình hắn trở nên phiền muộn và phức tạp như vậy?

Trữ Thiên Hợp nhìn Thủy Băng Tuyền thật sâu, rồi lại như không có chuyện gì, dời đi tầm mắt, giọng điệu bình thản nói: “Không có gì, ta vốn định qua một thời gian nữa dù ta không nói, nàng cũng sẽ phát hiện ra.” Nàng thông minh như vậy, liếc mắt là có thể nhìn thấu nhân tâm.

“Nói trọng điểm!” Thủy Băng Tuyền hạ giọng nói.

“Sinh mệnh ta nhiều lắm chỉ có thể kéo dài ba tháng nữa!” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt mở lời, phảng phất như thể đang tán gẫu chuyện đêm nay ăn món gì vậy!

Nhưng mà bờ mi hơi run cùng ánh mắt hạ thấp đã nói lên tâm trạng của hắn lúc này, hắn không muốn ngẩng đầu lên nhìn nàng, bởi vì sợ nhìn thấy vẻ kinh sợ trong mắt nàng...

Đầu Thủy Băng Tuyền bỗng ửng lên một tiến, hoàn toàn trống rỗng, ngơ ngác nhìn Trữ Thiên Hợp...

Thần sắc Thủy Hoàng Văn lại càng có vẻ ngưng trọng, bởi vì lời Trữ Thiên Hợp chính là sự thực, dù cho là ai cũng không có cách gì thay đổi được! Thì ra nỗi tiếc lớn nhất trong cuộc đời sư phụ chính là Trữ Thiên Hợp, em rể hắn Thất hoàng tử Trữ Thiên Hợp!

Duyên số run rủi khiến hắn ngẫu nhiên kết giao cùng thần y Chu Thánh Thủ, cũng trở thành đệ tử duy nhất của vị thần y đã sớm quy ẩn giang hồ! Hắn theo sư phụ chỉ gần gũi năm năm, nhưng y thuật hắn học được có thể khiến hắn trở thành danh y một đời. Sư phụ từng nói, với y thuật của hắn hiện nay, trên khắp thiên hạ này, cũng khó lòng tìm được địch thủ.

Sư phụ một đời truyền kỳ, cho tới nay không có ai mà người không thể cứu, chỉ có người có muốn cứu hay không! Ngoại trừ một người, hắn vẫn còn nhớ như in sắc mặt người khi nói những lời đó.

Lúc đó hắn hiểu kỳ, từng hỏi người, là loại bệnh gì khiến người không thể cứu? Lại trở thành tiếc nuối một đời của người?

Nhưng sư phụ không nói, chỉ cho hắn biết, nếu quả thật có một ngày hắn cùng người này có duyên phận, tự nhiên sẽ gặp được! Đến lúc đó hắn tự khắc sẽ hiểu!

Bây giờ hắn thực sự đã gặp được, cũng khiến hắn hiểu rõ lời sư phụ, nhưng hắn thà rằng không gặp, cũng không cần phải suy nghĩ tâm tình của người...

“...Là...Bệnh gì?” Thủy Băng Tuyền khó khăn mở miệng, cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Đôi mắt chăm chú nhìn Trữ Thiên Hợp một khắc cũng không rời, trong đầu vẫn cứ lặp đi lặp lại câu nói của hắn. Ba tháng...Ba tháng... Ba tháng có thể làm gì?

“Độc đã xâm nhập vào kinh mạch toàn thân, lần phát độc nửa tháng trước đã tiến vào lục phủ ngũ tạng, cũng đang ngấm dần vào tim!” Năm năm theo sư phụ, hắn đã thấy qua sinh tử phân ly, đối với sống chết, hắn cũng trầm lặng không hề thấy khiếp sợ, nhưng mà nam nhân này khiến hắn thật sự chấn động!

“Độc...” Trong đầu Thủy Băng Tuyền đột nhiên hiện ra hình ảnh lần đầu tiên nàng gặp hắn, trên người hắn mang theo hương vị thuốc nhàn nhạt, trong đêm tân hôn gian phòng của hắn lại tràn ngập vị thuốc đông y, còn đêm sắc mặt hắn trắng bệch, hắn đột nhiên không thể cùng nàng chơi cờ, rồi ngày sau đó lạnh lùng hắt một gáo nước lạnh vào tâm nàng! Tim, sao lại có cảm giác đau đớn...

“Đúng, là Thiên Tuyệt Tán, độc được do cốc chủ tiền nhiệm của Độc cốc chế ra, cũng là loại độc được duy nhất không có thuốc giải, nó từng chút từng chút cắn xé sinh mệnh, người trúng độc chỉ có thể trở mặt nhìn chính bản thân mình ngày càng hao mòn, từng bước tiến đến bờ tử vong! Độc tổ trong người Vương gia ít nhất đã hơn mười năm! Mỗi lần hạ độc, lượng rất ít, ít đến nỗi không ai có thể phát giác ra được, cho đến

lần độc phát đầu tiên, Vương gia độc phát lần đầu tiên hẳn là năm năm trước, Thiên Tuyệt Tán có ba lần độc phát, độc phát lần cuối cùng, thì sinh mệnh cũng chỉ còn 3 tháng lay lắt. Thế nhưng thời gian phát độc của Vương gia có thể kéo dài như thế, chắc là sư phụ ta đã tận hết sức lực, thảo nào người vẫn luôn canh cánh trong lòng.” Sư phụ một thân y thuật trác tuyệt, nhưng không có cách nào giải độc Thiên Tuyệt Tán!

“Mười năm...” Thủy Băng Tuyền khó khăn hô hấp, đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, nhưng nàng lại không hề cảm thấy chút đau đớn, chỉ một mực tự nói với chính mình, nhất định phải bình tĩnh.

Thủy Hoàng Văn thở dài: “Mười năm nay, Vương gia đã phải trải qua những đau đớn mà không ai có thể tưởng tượng ra được, Thiên Tuyệt Tán chỉ có 3 lần độc phát, thế nhưng thân thể từng chút từng chút bị độc ăn mòn, loại dẫn vật khổ sở này không phải ai cũng có thể chịu được.” Sư phụ trong lúc vô tình hay cố ý, đã bảo hắn nghiên cứu một chút về Thiên Tuyệt Tán, thì ra là như vậy!

Tình đầu chớm nở

Chương 69.2: Thiên Tuyệt Tán

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền cảm giác như chính mình đang mắc nghẹn, không thể hít thở nổi, ngực đau nhức nói không ra lời...

Trữ Thiên Hợp sắc mặt bình tĩnh, phẳng phất như những lời nói về Thiên Tuyệt Tán kia không có quan hệ gì với hắn! Chỉ là lúc Thủy Hoàng Văn nói về những đau đớn tột cùng mà người đời không sao hiểu được, thì hàng mi dài của hắn cũng khẽ run lên, nhưng bởi vì hắn hạ mắt xuống, nên không ai thấy rõ trong đáy mắt hắn đang chứa đựng điều gì?

Thủy Hoàng Văn sắc mặt nghiêm trọng nhìn Thủy Băng Tuyền, thấy nàng đau xót thì lên tiếng nhắc nhở: “Tuyền nhi, muội phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Đại ca, thực sự không có thuốc giải sao?” Dù thốt ra lời nhưng ngay đến chính nàng cũng không thấy nổi một tia hy vọng, nàng hiểu rõ thế nào là độc đã vào tim, đừng nói đến y thuật thời nay, ngay đến y thuật tiên tiến ở hiện đại, một khi độc đã vào tim thì không có khả năng sống sót!

“Tuyền Nhi, coi như là thật sự có thuốc giải, thì cũng đã trễ rồi, huống chi ngay đến Độc cốc chủ, người đã chế ra Thiên Tuyệt Tán cũng không có khả năng phối ra giải được.” Độc cốc bao nhiêu năm nay không hề hành tẩu trên giang hồ cũng vì Độc cốc cốc chủ tiền nhiệm từng có lời thề, ngày nào còn chưa tìm ra thuốc giải của Thiên Tuyệt Tán, ngày đó độc cốc vĩnh viễn không bước chân ra chốn giang hồ!

Thủy Băng Tuyền nhìn về phía Trữ Thiên Hợp, nhìn vẻ mặt bình thản của hắn, lúc này đây trong lòng nàng không phải là cảm giác buồn bã, mà là đau đớn, đau đớn tận sâu nơi đáy lòng! Hắn bình thản, hắn lạnh nhạt hay là hắn nỗ lực để có thể tự chủ bản thân, để hắn vô tâm sở dục, không nguyện không cầu? Mười năm? Vậy người hạ độc chính là người ở trong cung?

“Trữ Thiên Hợp, người biết y thuật đúng không, người có thể tự chữa cho bản thân mình.” Thủy Băng Tuyền tiến lên nắm lấy tay Trữ Thiên Hợp, dùng toàn lực mà nắm, ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Trữ Thiên Hợp mỉm cười: “Vương phi, sao phải khổ như vậy? Cái gì đến sẽ đến, nên đi khắc phải đi, vốn đã được định sẵn.”

.....

Chậm rãi buông bàn tay của Trữ Thiên Hợp ra, Thủy Băng Tuyền lui về sau hai bước, rồi xoay người đi ra ngoài, nàng cần được yên tĩnh!

Trữ Thiên Hợp trong đáy mắt chợt lóe lên một tia khổ sở, ngày này vốn không thể tránh được, không phải sao? Đến cuối cùng rồi nàng cũng sẽ biết! Thế nhưng nhìn bóng lưng nàng xoay đi, tâm hắn dường như cảm thấy đau nhức.

Thủy Hoàng Văn nhìn Thủy Băng Tuyền đi ra ngoài, phẳng phất hắn thấy được bóng lưng thẳng tắp kia có chút run rẩy... Trong trí nhớ của hắn, dù vào ngày tang lễ của đại nương, Tuyền Nhi đều giấu tâm tình sau vẻ ngoài lạnh lùng, vô cảm...

Bây giờ cũng vậy, thu hồi bộ dạng kích động, tâm tình đau đớn, nàng xoay người bước đi! Lần đầu tiên hẳn đối với muội muội chưa từng quan tâm này có cảm thấy yêu thương! Nhớ tới Ngọc Nhi từng nói: Đại ca, kỳ thực tam tỷ vô cùng cô đơn tịch mịch, cho nên mới hung hăng bạo ngược như vậy...

.....

Đêm đã khuya, Thủy Băng Tuyền lẳng lặng ngồi trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, Hương Hàn đứng một bên lo lắng nhìn nàng! Từ khi tiểu thư rời khỏi đại sảnh, người cứ ngồi mãi ở chỗ này, nhắm chặt hai mắt! Nhưng nàng có thể khẳng định tiểu thư không hề ngủ!

“Tiểu thư!” Hương Hàn lại đổi một chén trà nóng cho Thủy Băng Tuyền, đây đã là chén trà thứ 8 nhưng mà tiểu thư vẫn không hề nhúc nhích!

“Người lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một chút!”

“Dạ!” Nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, Hương Hàn khẽ gật đầu. Tuy nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dường như là chuyện mà tiểu thư khó tiếp nhận được.

Bên trong phòng giờ đây hoàn toàn an tĩnh, không một tiếng động! Chỉ còn nhịp hô hấp lặng lẽ của chính bản thân nàng, Thủy Băng Tuyền lẳng lặng cảm giác từng cơn đau co rút trong lồng ngực mình!

Bắt đầu từ khi nào? Hình ảnh nam nhân kia từ khi nào đã đóng đầy nơi đáy mắt nàng, là bộ dáng hân hoan tươi cười tuyệt vọng? Là ánh mắt vô thần không sức sống? Là giọng nói nhàn nhạt thản nhiên hay là thần sắc ung dung bình tĩnh?

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, không mang theo một chút dục vọng, lại tựa như làn nước mát chảy vào lòng nàng!

Nam nhân, dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần nhìn vào ánh mắt nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân có dung mạo như hoa như ngọc đều sẽ động lòng phàm.

Cho nên nàng đối với nam nhân là cực kỳ khinh thường, càng không nói đến hai chữ tin tưởng! Bởi vì khắp thiên hạ, nữ nhân xinh đẹp nhiều tựa sao trên trời, lại càng khiến cho nam nhân dễ dàng lay động.

Nàng không tin trên đời có nữ nhân không thể hấp dẫn được nam nhân! Đứng trước nữ nhân, thì một chút tự chủ của nam nhân cũng sẽ biến mất như chưa hề tồn tại, đừng nói chi đến lý trí?

Mẹ nàng từng nói, tình yêu, kỳ thực chỉ là một loại cảm giác, cảm giác khi nam nhân và nữ nhân được ở bên nhau, là cảm giác hạnh phúc ngọt ngào. Chỉ những người đã từng được tận hưởng, thưởng thức qua mới có thể gọi là một nữ nhân chân chính! Đây chính là tình yêu!

Lúc đầu nàng cũng cho là như thế, vì vậy nàng một mực theo đuổi thứ gọi là tình yêu! Nàng hiếu kỳ, có phải nàng cũng có thể thực sự yêu một người? Thế nhưng nàng vẫn chưa gặp được một ai cho nàng thứ cảm giác đó?

Vì vậy, trong lòng nàng, bắt đầu xuất hiện những quan điểm bất đồng với mẹ, nàng cho cảm giác khi nam nữ trên giường là tình yêu, bởi vì hiển nhiên đó là cảm giác trực tiếp nhất, rõ ràng nhất, dù cho nhân loại tiến hóa, khoác thêm ình cái vỏ văn minh, lễ giáo để ràng buộc nữ nhân!

Cho nên trên đời tồn tại những oán phụ! Cũng tồn tại ái tính! Là vì trong lòng họ, nam nhân có vị trí tối cao, nam nhân chính là ánh mặt trời rực rỡ, bọn họ tự ràng buộc mình trong hai chữ tình ái!

Mẹ nói, tư tưởng của nàng là cực đoan, nhưng bà cũng không hề cố gắng thay đổi nàng, chỉ nhàn nhạt nói, bà có thể dạy cho nàng bất cứ thứ gì mà bà biết, ngoại trừ tình yêu, bà không cách nào dạy được, bởi vì đó là cảm giác, là hư vô, là thứ mà con người ta không thể nắm bắt được. Chỉ có thực sự trải qua, thực sự cảm nhận thì mới có thể hiểu được.

.....

Còn bây giờ thì sao? Nỗi đau đớn trong lồng ngực là gì đây? Mẹ ơi, đó có phải là tình yêu mà người nói không?

Thủy Băng Tuyền chậm rãi mở mắt, bàn tay nhỏ nhẹ xoa lên lồng ngực, chỗ trái tim, nằng đau quá, trái tim nằng thật sự rất đau...

Thư phòng

Đêm, càng về khuya lại càng mờ mịt, mang đến cảm giác nặng nề, nơi hành lang treo những ngọn đèn lồng, ánh sáng mờ ảo cũng có thể xua đi chút mịt mù đen tối!

Trữ Thiên Hợp đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra mảnh sáng yếu ớt chiếu lên bụi hoa ngoài hành lang! Một khoảng không lung lộn vô định...

Lòng vẫn không cách nào bình tâm, vì nằng...

Từ lâu rồi, hấn đã không còn cảm giác đau đớn! Thế nhưng lúc nói cho nằng biết sự thật, tâm tình của nằng, nỗi tuyệt vọng của nằng khiến hấn cảm thấy đau đớn mơ hồ, không phải nỗi đau như bị độc phát, nhưng cứ âm ỉ, day dứt trong lòng!

Ngắn ngủi nửa tháng, số ngày hấn ở bên nằng có thể đếm bằng đốt ngón tay, thế nhưng hấn dường như đã hiểu mọi thứ về nằng, nằng trí tuệ, nằng tài năng, nằng tự do phóng khoáng, nằng trào phúng mỉa mai, thậm chí nằng mị hoặc tất cả đều rơi vào đáy mắt hấn!

Nằng không cần phải dựa vào bất cứ ai cũng có thể tự chăm sóc cho chính mình.

Chỉ cần nằng muốn, nằng có thể làm được mọi chuyện, hơn nữa nhất định sẽ thành công, bởi vì nằng có năng lực này.

Nhưng mà cũng không phải là cố chấp ở bên hấn...

“Trữ Thiên Hợp...” Từ phía sau truyền đến một giọng nói khiến thân thể Trữ Thiên Hợp bỗng cứng đờ! Hấn không dám quay đầu lại!

Thủy Băng Tuyền nhìn thân người cứng ngắc của nam nhân kia, nhẹ nhàng nói: “Người không phải muốn cùng ta thương lượng việc đào đập nước sao?”

Hấn chậm rãi xoay người, nằng mỉm cười đứng nơi thư án (bàn đọc sách), lẳng lặng nhìn hấn! Sau đó từ từ tiến tới chỗ hấn, trên tay còn cầm theo một quyển sổ gấp (loại sổ mà xếp lại thường thấy giống như giấy mời đám cưới á)

“Đây là kế hoạch của ta. Người xem đi, nếu có ý kiến gì thì chúng ta cùng nhau thảo luận!” Nói rồi đưa cho hấn quyển kế hoạch trong tay.

Trữ Thiên Hợp chần chờ tiếp nhận, nhìn vẻ mặt của Thủy Băng Tuyền, hấn hạ mắt trầm mặc một hồi mới mở quyển sổ trong tay ra, tỉ mỉ đọc nội dung bên trong...

Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp đứng trước cửa sổ, áo bào đơn giản mặc trên người hấn lại trở thành vẻ thanh nhã không gì sánh được, sắc mặt tái nhợt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, không hề có chút tạp chất! Ai biết được sinh mệnh hấn đã mong manh bên bờ vực thẳm rồi... Nghĩ tới việc nam nhân này sẽ hết! Thủy Băng Tuyền cố gắng kìm nén những tình cảm chợt ứa lên, rốt cuộc cũng không nén nổi cơn quặn đau lo lắng, nằng chạy đến, vùi mặt trong lòng hấn, ôm hấn thật chặt...

Quyển sổ trong tay Trữ Thiên Hợp bỗng chốc rơi xuống mặt đất, nhất thời hấn cảm thấy hàng vạn mũi dao khứa vào tim mình. hấn cuối cùng cũng làm nằng tổn thương! Lặng yên đứng một chỗ, để mặc nằng ôm hấn, muốn đẩy nằng ra nhưng đôi tay cứ nán ná mãi giữa không trung...

“Đừng đẩy ta ra, để ta ôm người một chút!” Giọng nói trầm thấp từ trong lòng truyền tới, cũng ngăn lại cánh tay muốn đẩy nằng của Trữ Thiên Hợp!

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lấy hấn, lúc này, nằng chỉ muốn tựa vào lòng hấn, lặng im nghe nhịp đập trái tim hấn! Nằng không muốn nghĩ đến bất cứ cái gì nữa!

70. Q.2 - Chương 70: Không Buông Tay

Edit: Boringrain

Dưới ngọn đèn mờ ảo, bóng hai người đang ôm nhau in dài trên mặt đất, tựa vào lòng Trữ Thiên Hợp, Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, từ từ tận hưởng cảm giác ấm áp dâng lên từ tận đáy lòng, thì ra đây chính là cảm giác khi yêu, thậm chí không cần nhiều lời, chỉ cần được ở trong lòng hắn, đã có thể khiến lòng nàng say đắm, thâm nghĩ mãi mãi trầm luân.

Thủy Băng Tuyền từ từ bình tâm trở lại, trong đôi mắt phượng thoáng vẻ nhu tình!

“Trữ Thiên Hợp, có thể mượn đôi tay chàng ôm ta một chút được không?” Nàng muốn biết cảm giác được hắn ôm trong lòng!

Trữ Thiên Hợp ngây ngẩn cả người...

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu lên, nhìn về mặt đờ đẫn của Trữ Thiên Hợp, nói: “Ôm ta một cái khó đến vậy sao?”

Trữ Thiên Hợp cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau, họ nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong mắt đối phương, thật thuần túy, thật rõ ràng...

Đáy mắt giao nhau, sâu tựa hồ thu, khiến cho đối phương mê muội, không thể tự kiềm chế được...

Trữ Thiên Hợp thất thần nhìn người con gái trong lòng.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc trước ánh mắt nhìn nàng chăm chú của người đối diện, tim đập thình thịch trong lồng ngực, đôi gò má ửng đỏ kéo dài đến mang tai, nàng bất giác cúi đầu vào sát lồng ngực hắn, trên mặt hiện lên chút hờn dỗi cùng xấu hổ...

Giọng nói nàng mềm nhẹ nhưng vô cùng kiên định:

“Có một đôi trai gái yêu nhau, nhưng đến một ngày người con trai ra đi mãi mãi, để lại người con gái một mình trên thế gian, truyện xưa đến đây là hết, dường như tất cả đã kết thúc, không ai còn muốn tìm hiểu xem người con gái kia đã trải qua những năm tháng ra sao? Không một ai muốn biết vấn đề này! Thế nhưng ta muốn!”

Thân người Trữ Thiên Hợp chấn động... Ánh mắt phức tạp nhìn vào Thủy Băng Tuyền. Nàng có biết nàng đang nói cái gì không?

“Chúng ta hẹn hò đi! Trữ Thiên Hợp!” Đôi tay nàng lại đưa lên ôm lấy thắt lưng hắn, giọng nói mềm nhẹ của nàng dường như hòa tan giữa hai người. Nhưng lời nói đó lại khiến cho tâm tư Trữ Thiên Hợp càng thêm nặng nề.

“Không...” Lời cự tuyệt chưa kịp nói ra đã bị Thủy Băng Tuyền chặn lại.

“Dù cho chàng có chết, thì ta vẫn sẽ tiếp tục sống, cho nên trong khoảng thời gian này hãy để ta ở bên chàng được không? Nếu sinh mệnh đến cuối cùng cũng phải ra đi, thì sao không nắm lấy hiện tại! Sống thật tốt, thật vui vẻ?” Thủy Băng Tuyền nhẹ khẽ rừ hàng mi, che đi những đau đớn ẩn sâu trong đáy mắt, thản nhiên nói. Nàng nếu đã nhìn nhận tình cảm của chính mình, sẽ quyết không lùi bước!

.....

“Đây thật sự là mong muốn của nàng?” Đôi tay của Trữ Thiên Hợp cứ nắm lại rồi buông ra, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

“Đúng vậy, đây chính là điều ta muốn, đừng đẩy ta ra, ta không muốn đợi đến khi chàng ra đi mới hối hận chưa từng tựa vào lòng chàng, chưa từng nắm tay chàng trải qua những tháng ngày vui vẻ!”

“Nàng...” Trữ Thiên Hợp muốn nói gì đó nhưng lời nói lại như bị nghẹn lại tại cổ họng không thoát ra được!

“Bây giờ, dùng hai tay chàng ôm ta, chàng sẽ phát hiện ra không khó khăn như vậy!” Thủy Băng Tuyền dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trữ Thiên Hợp, nơi đáy mắt còn có chút khẩn trương cùng sợ sệt! Chờ mong

hắn đáp lại, nhưng cũng sợ hắn sẽ cự tuyệt! Hai trạng thái tâm lý cùng hợp lại tạo thành một Thủy Băng Tuyền mang vẻ yếu đuối nhu mì chưa từng thấy.

Nhìn đôi mắt yếu đuối của nàng, Trữ Thiên Hợp than nhẹ một tiếng, ẩn chứa đau thương..

Thủy Băng Tuyền khẽ nâng cánh tay xoa lên đôi mắt hắn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Yên tâm đi, chàng hiểu ta mà, ta rất kiên cường...” Lời còn chưa nói xong, Trữ Thiên Hợp đã gắt gao ôm nàng vào lòng, cái ôm này thật chặt, chặt đến nỗi giữa hai người giờ đây đã không còn chút khoảng cách nào, giọng nói hắn nhẹ nhàng cất lên, mang chút khổ sở: “Ta không thể quá ích kỷ, nếu ta chấp nhận nàng, ta ra đi cũng không an lòng, mà nàng cũng sẽ thương tâm.” Nàng như vậy bảo hắn làm sao yên lòng?

Thủy Băng Tuyền hai hàng lệ rơi như những hạt châu, từng giọt từng giọt chảy trên gò má nàng, trong suốt, lấp lánh lại ánh lên nét cười hạnh phúc!

Giờ phút này, nàng mong sao thời gian có thể dừng lại tại đây, vĩnh viễn không trôi qua... Để nàng được tận hưởng hạnh phúc trong vòng tay hắn! Nàng rút cuộc đã hiểu ra, nhưng thứ tình cảm này lại khiến nàng vừa đau đớn vừa hạnh phúc! Tư vị này chỉ mình nàng mới hiểu! Bây giờ đã nhìn thấu tâm tư mình, đã bày tỏ tình cảm của mình, nàng sẽ không hối hận, dù chỉ có ngắn ngủi hai tháng, cũng sẽ không hối hận...

Nghẹn ngào vừa cười vừa nói: “Trữ Thiên Hợp, chúng ta bây giờ chính thức hẹn hò đi?” Nàng thích hắn, tin tưởng hắn, cho dù chỉ là một cái ôm đơn thuần như thế này! Dù cho sinh mệnh hắn đã như ngọn đèn trước gió, nàng cũng không hối tiếc, nàng muốn cùng hắn trên đoạn đường còn lại.

“Được!” Trữ Thiên Hợp trầm thấp trả lời, hắn vô đức vô tài nhưng ông trời lại ưu ái cho hắn được gặp gỡ nàng!

.....

Giang Dĩ Bác nhìn bức mật thư trong tay, trên mặt bất giác hiện hiện nụ cười, nhanh chóng mở ra, cẩn thận đọc nội dung thư, khóe môi hắn lại nhếch lên thành hình vòng cung! Nàng gọi hắn là Dĩ Bác huynh, chỉ một lời xưng hô thân thiết của nàng cũng đủ khiến nét cười trên mặt hắn càng rạng rỡ!

Đọc xong thư, Giang Dĩ Bác hoàn toàn chấn động, hắn biết nàng có năng lực, thế nhưng hắn vẫn không khỏi bàng hoàng!

Hắn nhanh chóng tính toán, chỉ chốc lát đã thông suốt mọi ý nghĩ trong đầu: “Vô Tâm!”

“Dạ!” Vô Tâm nhanh chóng từ bên ngoài tiến vào.

“Cho các cửa hàng của Giang gia tích trữ gạo, lúa mạch, muối ăn, dầu cùng các nhu yếu phẩm vận chuyển tới Bắc Thành, bằng mọi giá phải đến nơi trong vòng ba ngày, chú ý không được quá phô trương. Mặt khác, thông báo đến các cửa hiệu buôn thuộc sở hữu của Giang gia cấp tốc thu mua những thứ vật phẩm này rồi mang đến Bắc thành, mua hết mức có thể.”

“Dạ!” Vô Tâm nhanh chóng lui xuống, chủ tử chỉ cho thời hạn ba ngày, vậy trước tiên sẽ điều động từ chỗ gần nhất là Tây cảnh.

“Vô Hình!”

“Dạ, chủ tử!”

“Cho các hiệu buôn cùng các phương chế tạo chuẩn bị gỗ, các thiết bị để đào bới, vải vóc thông thường ! Năm ngày sau cũng vận chuyển đến Bắc Thành, không được quá phô trương!”

“Dạ!” Vô Hình ôm quyền cung kính nói rồi cũng lui ra.

“Quản gia!”

“Dạ, thiếu gia!”

“Lấy hai trăm vạn lượng ngân phiếu!” Giang Dĩ Bác mắt hiện tinh quang, giới ột kẻ sách láy ít thâm dân! Xem ra hắn phải sớm xuất phát đi Bắc cảnh một chuyến. Hắn muốn tận mắt nhìn thấy nàng điệu thủ hồi xuân* Bắc cảnh như thế nào!

*Diệu thủ hồi xuân: ý nói thầy thuốc giỏi có thể chữa bệnh hiểm nghèo, ở đây ý nói muốn xem Thủy Bồng Tuyền làm thế nào để tái sinh Bắc cảnh.

.....

Hoàng cung

Bên trong Phượng Nghi cung vô cùng sạch sẽ, nhưng lại không có chút khí tức của con người, Lưu công công đỡ hoàng đế tới Phượng Nghi cung, nhìn ánh mắt lưu luyến của hoàng thượng, lòng ông cũng chua xót, đi theo hầu hạ hoàng thượng đã nhiều năm, ông ta coi như cũng có thể nhìn thấu lòng người... Hoàng thượng suốt đời cao cao tại thượng, đến già lại bị ai thống khổ như vậy! Aizz... Việc đã đến nước này, cần chi phải day dứt chuyện đúng sai năm đó?

“Lưu công công, người nói hoàng hậu có oán giận trẫm đã để nàng một mình tại hoàng lăng không?” Sỉ Đế thở dài nói.

“Hoàng thượng, người đã mệt rồi, nên hồi cung nghỉ ngơi thôi!” Thân thể hoàng thượng mỗi ngày lại kém hơn, chỉ sợ là không chịu nổi một hai ngày nữa.

“Khụ...A...” Cúi đầu cười nhưng không nén nổi thống khổ.

“Đi thôi!” Sỉ Đế lưu luyến nhìn lại Phượng Nghi cung... E rằng đây là lần cuối cùng ông ta đặt chân đến nơi này.

“Hoàng thượng, bảo trọng long thể!” Lưu công công tiến lên đỡ Sỉ Đế ra ngoài: “Bãi giá hồi cung!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Cung nữ, thám giám nhất loạt quỳ xuống, khiến cho Sỉ Đế nhớ lại ngày ông ta đăng cơ nhiều năm trước... Đó là một cảm giác kỳ lạ, khi mọi thứ đều ở dưới mắt, khi ngồi nơi chí cao vô thượng, quân lâm thiên hạ*.

*Quân lâm thiên hạ: vua trước thiên hạ, ý là hoàng đế tối cao của thiên hạ.

Thế nhưng hôm nay thì sao? Một người cao cao tại thượng cũng phải cúi đầu trước sinh lão bệnh tử! Mà chỉ đến lúc này, ông ta mới biết trân trọng những hồi ức cũ, biết trân trọng những giây phút còn lại của cuộc đời... Thế nhưng đã quá muộn rồi!

.....

Cùng ngày, Sỉ Đế băng hà, Thái tử đăng cơ, mở màn cho những cơn sóng run chuyển Thanh Lăng hoàng triều.

Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, cả nước vui mừng! Một thế hệ ra đi, thế hệ mới lại tiếp bước, người mới đi tới toàn bộ hậu cung cũng phải đổi thay, ngoại trừ Hoàng quý phi, mẹ đẻ của hoàng thượng, nay là thái hậu đương triều thì toàn bộ nữ nhân trong cung đều phải tuần táng* theo tiên đế!

*Tuần táng: chôn người sống theo người chết

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Toàn thể văn võ bá quan, đều đồng loạt cung nghênh tân đế đăng cơ, giọng hô vang vọng cả hoàng cung...

Trữ Thiên Kỳ liếc nhìn toàn bộ người dưới chân hần, lòng dâng trào một cảm giác mãnh liệt, muốn cười lớn lên một trận thống khoái, hai tay giang ra, cao giọng nói: “Các ái khanh bình thân!” Đúng, chính là cảm giác này, quân lâm thiên hạ! Từ thời khắc này trở đi, hần chính là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ! Người duy nhất có thể tự xưng ‘trẫm’.

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Trữ Thiên Khang lạnh lùng nhìn tân đế ngồi trên địa vị tối cao, Lục hoàng huynh đã được như ý nguyện, lúc này lòng không phải là cực kỳ thỏa mãn sao? Nhân nhật liếc nhìn cái ghế tối cao kia, trong đôi mắt chợt hiện một tia tối rồi nhanh chóng biến mất, vị trí này vốn là của Thất ca!

“Khang Vương!” Trữ Thiên Kỳ một thân long bào, tôn quý không ai sánh kịp, ngồi trên long y, nhìn Trữ Thiên Khang cúi đầu xưng thân! Đấy mắt hần chợt hiện lên một cơn sóng.

“Có thần!” Trữ Thiên Khang ra khỏi hàng, khom người đáp.

Trữ Thiên Kỳ nhìn Trữ Thiên Khang, sóng mắt có tia âm u lưu chuyển, phụ hoàng vậy mà lại cho hắn một phần ba binh quyền, còn.. đến cuối cùng cũng ban đạo thánh chỉ tối cao nhất cho nhi tử mà ông yêu thương Trữ Thiên Hợp!

“Bắc cảnh thiên tai triền miên, bách tính thống khổ không lời nào tả xiết, trong số huynh đệ chúng ta, lại chỉ một mình Bắc vương phải chịu khổ, Tiên hoàng trước khi ra đi đã để lại một đạo chiếu chỉ tối cao, trăm lệnh cho người làm khâm sai đại thần, đi tới Bắc cảnh truyền chỉ.”

“Thần tuân chỉ, tạ ơn hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trữ Thiên Khang quỳ gối cao giọng hô to. Lòng cũng hân hoan, có thể đi tới Bắc cảnh thăm Thất ca, dù cho... dọc đường nguy hiểm, hắn nhất định cũng sẽ đi!

Trữ Thiên Kỳ nở nụ cười, cười từ tận đáy lòng, hắn rốt cuộc cũng đã được thỏa nguyện! Kẻ khuất phục hôm nay chính là bọn hắn!

.....

Hai ngày trôi qua, trước phủ nha vẫn có không ít người từ những nơi xa xôi cùng cõng chạy về báo danh!

Bắc Vương phủ lại ra thêm một cáo thị, sáng sớm 5 ngày sau, toàn bộ người đến báo danh tập trung ở bờ sông Thanh Lăng ngoại thành nghe phân phó công việc!

Bên trong thư phòng Bắc Vương phủ

Thủy Băng Tuyền thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, lại thấy nhân thần như lơ lửng trên mây của Trữ Thiên Hợp, hắn tay cầm sách, nhưng tâm lại không ở nơi sách. Tim hắn đau đớn như ngàn mũi kim chích, vì hắn lưỡng lự, vì hắn chần chừ, vì hắn không đành lòng... Cho nên hai người đều lệt trệ mê ...

Hai ngày qua, nàng cùng hắn cứ như vậy lặng lẽ ở trong thư phòng, nàng viết kế hoạch, hắn đọc sách. Hai người ở chung, chỉ lặng lẽ như vậy, nhưng an tĩnh cũng khiến nàng mê hoặc!

Chỉ cần nàng vừa ngước mắt lên, là có thể nhìn thấy hắn, thỉnh thoảng còn bắt gặp ánh mắt hắn nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, không còn là nhân thần bình tĩnh thản nhiên, mà là ánh mắt phức tạp còn chứa vẻ nhu tình, xen lẫn lo lắng, đau đớn cùng một tia ý trí giãy dụa không ngừng...

Nhìn tâm tình toát ra từ trong ánh mắt hắn, tim nàng đau như kim châm, nhưng trong đau đớn lại có mùi vị ngọt ngào! Nàng muốn mỗi lần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ánh mắt mê mẩn đó...

Đặt cây bút trong tay xuống, nàng đi tới bên cạnh hắn, lặng lẽ ngồi vào lòng hắn, nàng thích ngồi như vậy, cảm nhận lồng ngực ấm áp của hắn, chỉ cần thế thôi, tâm nàng liền có thể bình tĩnh lại! Nàng chưa bao giờ nghĩ chính mình cũng có lúc thế này.

Đặt cây bút trong tay xuống, nàng đi tới bên cạnh hắn, lặng lẽ ngồi vào lòng hắn, nàng thích ngồi như vậy, cảm nhận lồng ngực ấm áp của hắn, chỉ cần thế thôi, tâm nàng liền có thể bình tĩnh lại! Nàng chưa bao giờ nghĩ chính mình cũng có lúc thế này.

Trữ Thiên Hợp vòng tay ôm lấy nàng, lúc đầu hắn có chút ngại ngần nhưng bây giờ dường như động tác này lại quen thuộc đến nỗi dường như hắn đã làm cả đời. Dường như nàng rất thích tựa vào lòng hắn, mà hắn, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn nàng lún sâu, giống như thứ độc dược kia thấm dần từng chút từng chút không cách gì ngăn lại... Cho nên, từ lúc nàng yêu cầu, hắn đã hình thành thói quen dang hai tay ôm nàng vào lòng bởi vì nàng nói như vậy nàng rất hạnh phúc!

Tim, ngày càng đập loạn, nhưng mà hắn chưa hề buông nàng ra, lý trí điên cuồng kêu gọi hắn phải tránh xa nàng, nói với nàng không nên như vậy, hắn không xứng với tình cảm của nàng, rồi nàng sẽ gặp một nam nhân thích hợp, có thể cùng nàng đi hết cuộc đời, chứ không phải một kẻ không biết đến ngày mai như hắn.

Ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp trong lòng, hương thơm của nàng quấn quanh nơi chóp mũi... Tim, đột nhiên đau đớn như có người bóp nghẹn.

Bởi vì... Hẳn sợ hẳn không thể tiếp tục thản nhiên đối mặt! Đối mặt với cái chết gần kề, đối mặt với tâm chân tình của nàng! Lún càng sâu, nàng ngày sau sẽ càng đau đớn! Hẳn muốn lựa lúc thích hợp, để cho nàng biết, hẳn thật sự không muốn nàng phải thương tâm!

Rõ ràng chỉ đơn thuần là cái ôm ngọt ngào của một đôi tình nhân, nhưng bao trùm lên họ ngoài mùi vị ngọt ngào của tình yêu thuần khiết, lại có vị đắng chát, đau đớn, cùng lo lắng mơ hồ!

Tâm nếu như đã động, làm sao còn có thể để lý trí mách bảo ghìm cương trước vực thẳm, lấy lại trái tim chưa biết yêu thương đây? Nếu như có thể đã không còn là chân tình!

Trái lại, tình cảm của Thủy Băng Tuyền lại tuôn trào mãnh liệt, tình yêu này nàng không muốn giữ lại trong lòng, bởi vì nàng không có nhiều thời gian mà đi suy tính đắn đo hiện thực! Thật lòng mà nói, nàng cũng không dám nghĩ tới hiện thực đó, lòng chỉ thầm mong bình yên như vậy, không cần phải nghĩ tới bất cứ điều gì, chỉ đơn thuần là một đôi uyên ương hạnh phúc.

Trên khuôn mặt Trữ Thiên Hợp đã không còn vẻ bình tĩnh như nước, mà chứa đựng nỗi sầu lo! Ôm người con gái mềm nhẹ tựa vào lòng, làn da trắng nõn nà, khí chất tựa u lan, lặng lẽ ngửi mùi hương vương trên mái tóc nàng, như có ma lực khiến hẳn say mê, không cách gì tự kiềm chế được. Hẳn thầm nghĩ dù thật sự hẳn ra đi, thì linh hồn hẳn cũng sẽ nhớ kỹ mùi hương trên người nàng...

“Tuyền, năm ngày nữa sẽ khởi công, nàng dự tính sẽ làm như thế nào?” Trữ Thiên Hợp lên tiếng, phá tan sự bình lặng giữa hai người. Nàng muốn hẳn gọi nàng là Tuyền, như vậy sẽ vô cùng thân thiết, nàng cũng rất thích!

“Ta muốn chờ vật tư từ Giang Dĩ Bác!” Thủy Băng Tuyền thoải mái đổi thế ngồi trong lòng hẳn, khoe miệng tươi cười sống động. Ở trong lòng hẳn, khiến nàng cảm thấy an tâm, lại vô cùng thoải mái, mệt mỏi thì dựa vào người hẳn, tự nhiên như vậy, không chút giả tạo, không cần khiên cưỡng, có chỉ là trái tim yêu thương thuần khiết, cảm giác này nàng chưa từng có trong đời!

Trữ Thiên Hợp hạ mắt, trên mặt có vẻ tươi cười nhàn nhạt: “Giang công tử rất xuất sắc!” Cũng là một nam nhân đáng để nữ tử giao phó chung thân cả đời, Tuyền cùng hẳn nhất định sẽ rất hợp nhau. Sau này có Giang Dĩ Bác chăm sóc nàng, hẳn cũng sẽ yên tâm!

“Đúng vậy, hẳn là một thương nhân ưu tú.” Thủy Băng Tuyền gật đầu đồng ý với Trữ Thiên Hợp. Nhưng nàng nhắm mắt tận hưởng nên không thấy được một tia đắng cay lóe lên trong mắt hẳn.

Trữ Thiên Hợp ý cười trên miệng lại càng sâu: “Nàng định giúp đỡ Giang gia?”

Thủy Băng Tuyền trên mặt hiện vẻ tươi cười, tựa sát mặt vào lồng ngực hẳn, nghe trái tim hẳn đập, nhẹ nhàng nói: “Giang gia là gia tộc đứng đầu Ngũ đại thế gia kinh thành, dù là người hay của cũng có thể hùng cứ một phương, hơn nữa Giang Dĩ Bác xác thực là một thiên tài, Bắc cảnh muốn đi lên, cần phải có những người như vậy!” Muốn phát triển kinh tế Bắc cảnh, vốn chỉ cần thương nhân Bắc thành là đủ, thế nhưng nàng không thể để cho thương nhân Bắc Thành độc chiếm Bắc cảnh được.

Theo tính toán của nàng, trong vòng hai năm, Bắc cảnh sẽ trở thành miếng thịt ngon béo bỏ mà thương nhân khắp thiên hạ thèm khát, Trữ Thiên Kỳ sẽ là kẻ đầu tiên muốn nuốt gọn Bắc cảnh, hẳn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp kìm hãm Bắc cảnh, nàng vì phòng bị tình huống này, cho nên mới chọn Giang Dĩ Bác là người hợp tác, Giang gia đối với việc giao thương trên khắp hoàng triều, có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Cho nên dù Trữ Thiên Kỳ muốn đấu với Bắc cảnh, cũng phải lo đến kinh tế của toàn lãnh thổ, dùng Giang Dĩ Bác để kìm chế Trữ Thiên Kỳ, mới chính là mục đích của nàng.

Bằng không, nói thật, nàng cũng không muốn cùng Giang Dĩ Bác có quan hệ gì, nam nhân này khôn khéo nhưng lại vô cùng nguy hiểm, hẳn là một thương nhân trời sinh, cùng hẳn giao tiếp, thật sự làm lãng phí rất nhiều tế bào não của nàng. Đây cũng là chuyện khiến nàng thật sự khổ tâm!

“Đúng là như vậy!” Trữ Thiên Hợp nhìn người con gái trong lòng nét cười có chút biến hóa kỳ lạ, lòng chợt hiểu rõ ra nhiều điều! Năng lực của nàng khiến hẳn khâm phục, cũng khiến hẳn an tâm! Nàng như vậy nhất định sẽ sống tốt!

Thủy Băng Tuyền thở dài một tiếng: “Chàng rất thông minh, nhưng mà tính cách chàng lại lười suy nghĩ những vấn đề này tranh đấu, rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao tiên hoàng lại muốn truyền ngôi cho chàng, so với Trữ Thiên Hợp, chàng càng thích hợp làm hoàng đế hơn.” Chỉ có điều hẳn thật sự không muốn làm, hoặc là hẳn biết mình không thể làm.

Tiên hoàng? Trữ Thiên Hợp giật mình xuất thần! Phụ hoàng băng hà là chuyện hẳn đã dự liệu trước, cho nên đối với tin tức vừa được truyền đến hẳn cũng không quá bất ngờ! Như vậy cũng tốt! Bây giờ chuyện duy nhất khiến hẳn lo lắng chỉ là nàng mà thôi! Nàng cố chấp như vậy...

Thủy Băng Tuyền nhìn sắc mặt của Trữ Thiên Hợp, cũng lặng im không nói, thân thể hoàng đế đã đến cực hạn, ra đi cũng là chuyện bình thường. Chỉ là... Nếu là hẳn thì sao? Hẳn ra đi, nàng sẽ như thế nào? Có thể tiếp nhận nổi không?

“Còn có...” Thủy Băng Tuyền khoe môi tươi cười chần chờ một chút, nàng đang cân nhắc có nên nói cho hẳn nghe, nàng không muốn lừa gạt hẳn bất cứ chuyện gì.

“Còn có, nàng hợp tác cùng Giang công tử, là vì không muốn bị ai khống chế, thì nhất định phải ra tay trước khống chế người ta, sau đó mới có thể không lo lắng.” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói tiếp lời nàng muốn nói.

Thủy Băng Tuyền lập tức mở mắt, chân mày nhíu cao, ngược lên nhìn đôi mắt người đối diện, thấy ánh mắt minh bạch của hẳn.

Trữ Thiên Hợp cũng học nàng, nhướng mày lên, trong đáy mắt hàm chứa ý cười, hẳn hiểu nàng hơn là nàng nghĩ! Hẳn dù không cố gắng tìm hiểu nàng, nhưng hẳn lại phát hiện ra, hẳn đối với tâm tư nàng, vô cùng thấu rõ! Bởi vì đối với nàng hẳn chưa hề có chút tạp niệm, cho nên mới dễ dàng nhìn thấu tâm nàng!

Thủy Băng Tuyền lặng im nhìn đáy mắt thấu hiểu của Trữ Thiên Hợp, rạn vỡ nở nụ cười, nét cười ấy đọng đầy đến tận đáy mắt nàng, khuôn mặt trắng trẻo không che được vẻ quyến rũ phong tình...

“Một nụ cười khuynh đảo chúng sinh, ta rốt cuộc đã hiểu những lời sách nói có hàm ý gì!” Trữ Thiên Hợp nhìn vẻ mặt tươi cười của Thủy Băng Tuyền, không nén được, liền thốt lên lời tận đáy lòng. Sau khi nói xong mới cảm giác được những lời này quá mức lộ liễu, khuôn mặt bạch ngọc liền hiện lên một tia áy náy!

Nhìn nét mặt xấu hổ của hẳn, đôi mắt Thủy Băng Tuyền sáng ngời, thật là một nam nhân ngây thơ! Tâm tình nàng vừa chuyển, dung mạo lại càng như hoa!

“Thiên Hợp!” Giọng nói nàng dịu dàng mềm nhẹ, mềm nhẹ hơn nước, lại dường như không có ý tốt!

“A?” Trữ Thiên Hợp nhìn nét quỷ dị trong mắt nàng, tâm tư cũng treo lơ lửng trên cao, nàng định làm gì?

“Lần đầu tiên nảy sinh cảm giác đối với nữ nhân, chàng có dục vọng không?”

Quả nhiên! Khuôn mặt Trữ Thiên Hợp bỗng chốc ửng đỏ lên, khe thở dài một tiếng! Hỏi nam nhân vấn đề như vậy mà nàng cũng có dũng khí để hỏi!

“Nói đi!” Thủy Băng Tuyền bày ra bộ dạng hôm nay Trữ Thiên Hợp không nói nàng sẽ quyết không bỏ qua. Tò mò đã nổi lên làm sao dập xuống được?

Trữ Thiên Hợp lắc đầu: “Không có!” Từ sâu trong tâm khảm, hẳn cho tới bây giờ vẫn luôn tâm niệm cả đời sẽ đứng ngoài những mối tơ tình cảm! Cho nên hẳn vẫn luôn sống với một trái tim không cần tình yêu.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp hẳn, hẳn nhìn thấy thân thể nàng nhưng cũng làm như không thấy, căn bản là hẳn không để mắt đến thân thể nữ nhân của nàng. Ngày đó trong xe ngựa, nàng cố ý quyến rũ hẳn, nhưng trong mắt hẳn chỉ là một khoảng trống bình tĩnh đến lạnh lùng, khuôn mặt thản nhiên như không... Tim nàng, lại cảm thấy đau đớn, hẳn đã trải qua cuộc sống như thế nào mới có thể khiến cho bản thân vô dục vô cầu? Là ai ngoan độc, nhẫn tâm như vậy, trường kỳ hạ độc hẳn?

“Chàng từ khi nào biết mình bị trúng độc? Là ai hạ độc? Còn có y thuật của chàng có phải do sư phụ của đại ca ta truyền dạy hay không?” Thủy Băng Tuyền nhin không được liền hỏi những thắc mắc trong lòng!

“Là Hiếu Nhiên đại sư có quen biết với Thần Y, ta lần đầu phát độc lại trùng hợp ở tại Ngọa Phật Tự, cho nên Hiếu Nhiên đại sư đã nhờ Thần Y cứu ta, chỉ là...” Chỉ là Thiên Tuyệt Tán vốn dĩ vô phương cứu chữa.

“Thần y dù tận lực, cũng chỉ điều chế cho ta thuốc kéo dài thời gian phát độc, cho nên ta mới có thể sống tới ngày nay!” Mới có thể gặp được nàng, mới hiểu ra được thì ra trên đời vẫn còn nhiều điều tốt đẹp!

Thủy Băng Tuyền hạ ánh mắt, lặng im không nói, hẩn lơ đi câu hỏi trọng tâm của nàng, rốt cuộc là ai hạ độc? Hẩn vì sao không muốn nói? Nhìn dáng vẻ của hẩn, hẩn nhất định biết rõ!

Trữ Thiên Hợp nhìn sắc mặt của nàng, cũng đoán được nàng đang nghĩ gì, đau đớn trong lòng lại tăng lên, hẩn không muốn cho nàng biết chất độc này từ đâu mà đến? Vì sao mà đến? Biết rồi thì sao? Thà rằng không biết!

Thủy Băng Tuyền không thích bầu không khí nặng nề này! Hẩn không muốn nói, tự hẩn đã có chủ ý, thế nhưng, lòng nàng lại tràn ngập nỗi oán hận... Nàng muốn biết là kẻ nào nhẫn tâm như vậy! Hạ độc được, tuyên hẩn án lăng trì! Nàng cũng muốn cho kẻ đó nếm thử nỗi đau đớn cắt da xẻo thịt! Thoáng chốc trong mắt phượng liền hiện vẻ ngoan lệ.

Khóe môi nàng lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị: “Được, vậy chúng ta tiếp tục!”

“Tiếp tục? A...Tiếp tục cái gì?” Trữ Thiên Hợp mơ hồ nhìn bộ dạng tươi cười kỳ lạ của nàng.

“Nếu như bây giờ ta hôn chàng, chàng có thể tiếp tục không có phản ứng như lúc trước không?”

Tình đầu chớm nở

Chương 70.3: Không buông tay

Edit: Boringrain

“Nếu như bây giờ ta hôn chàng, chàng có thể tiếp tục không có phản ứng như lúc trước không?” Không biết khi nàng ở trong lòng hẩn có khác gì với lúc ở trong xe ngựa không? Lần trước phản ứng của hẩn, nàng vẫn nhớ kỹ trong lòng! Lần này... Nhân thần mang theo ý cười như có như không chăm chú nhìn hẩn, đáy mắt tràn đầy hàm ý khiêu khích!

Trữ Thiên Hợp kinh ngạc mở to hai mắt, khóe miệng mấp mấp, khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngùng nhìn về tươi cười đầy tà ý của Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn vào đôi môi trắng bệch, thiếu sức sống của hẩn, bờ môi không có chút huyết sắc kia không hiểu sao lại khiến nàng kích động! Không đợi Trữ Thiên Hợp kịp phản ứng, đôi tay ngọc ngà, mềm mại của nàng đã vươn ra sau ôm lấy gáy hẩn, miệng hướng tới môi hẩn cắn một cái, rồi nàng lui ra, nhìn lại, ừ, rốt cuộc cũng có chút huyết sắc rồi!

Đôi môi hơi đau khiến Trữ Thiên Hợp như giật mình tỉnh giấc, cảm giác môi mình bị nàng mạnh mẽ cắn một cái, hẩn liền giương mắt về phía nàng, vì nét buồn bã trong mắt nàng mà ngực cũng run lên, môi hẩn không có chút huyết sắc nào, nhất định là trắng bệch đến đáng sợ...

“Hôn ta” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng!

Trữ Thiên Hợp vốn khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh, nhưng chỉ một lời của nàng, chút hồn vía vừa kéo lại cũng bị đánh văng đi mất! Nhìn khuôn mặt không cần trang điểm mà lấp lánh tựa hạt tuyết trong ánh bình minh của nàng, ánh mắt hẩn không tự chủ lại rơi vào đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng, ngực căng thẳng, một loại cảm giác dâng trào trong tâm mà trước nay chưa từng có. Lúc này đôi tay hẩn lại đặc biệt cảm nhận được thân thể mềm mại của người con gái trong lòng...

Không... Không... Trữ Thiên Hợp chấn động, thân người chóp mắt cứng ngắc! Hẩn không thể khiến nàng hãm sâu trong hố tình đau khổ này! Nhẹ nhàng gỡ xuống cánh tay ngọc ngà của nàng, nhàn nhạt nói: “Tuyền, đừng tùy hứng như vậy!”

Thủy Băng Tuyền cảm giác được vẻ cứng ngắc thoáng qua của hẩn, đôi mắt phượng dài kiều mị đối diện với nhân thần Trữ Thiên Hợp.

Nàng bày ra vẻ nhu tình tựa như một đại sắc lang mê hoặc một cô nương bé nhỏ, giọng nói trầm thấp ní non nhẹ ngân bên tai hẩn: “Hôn ta!”

Hơi thở ẩm áp lướt qua bên vành tai khiến Trữ Thiên Hợp có cảm giác tê ngứa khó tả! Cũng khiến tâm hần không thôi run sợ...

Hắn nhẹ đẩy nàng ra, sắc mặt dường như chưa từng có chút biến hóa nào nhìn Thủy Băng Tuyền, nhàn nhạt nói: “Ta đi phủ nha xem thử số lượng dân chúng đến báo danh có còn nhiều không! Nàng cũng đừng viết kế hoạch nữa, đi ngoại viện, nói chuyện cùng đại ca cũng được.” Nói rồi liền đứng dậy rời đi.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, đáy mắt trong suốt đảo qua, nhìn bóng dáng hần ung dung rời đi, trong mắt liền hiện tia phức tạp...

.....

Bên trong phòng khách của Bắc Vương phủ, Thủy Hoàng Văn đang ngồi xem lại những ghi chép về y thư mà sư phụ giao cho hắn.

“Đại ca!” Thủy Băng Tuyền đi vào.

“Tuyền nhi! Thủy Hoàng Văn ngẩng đầu nhìn người vừa vào phòng. Từ khi biết được tình trạng của Trữ Thiên Hợp, hắn cũng ở lại giúp Tuyền Nhi sắp xếp chỗ dược liệu mình đưa tới.

“Đại ca, chuẩn bị đến đâu rồi?”

Thủy Hoàng Văn suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Bất cứ lúc nào cũng được!”

“Tốt lắm, vậy ta sẽ cho dán cáo thị!” Thủy Băng Tuyền nhìn Thủy Hoàng Văn, khẽ gật đầu, nàng lúc đầu nghe nói vị đại ca này của mình muốn kinh doanh dược liệu, vả lại còn có y thuật cao thâm, nên liền nghĩ ngay đến việc đổi mười vạn lượng bạc thành dược liệu, nàng cũng đã tính toán, nhất định có thể giữ vị đại ca này ở lại thực hiện kế hoạch của mình. Nhưng người tính không bằng trời tính, nàng thật không ngờ... Thủy Hoàng Văn đến, cũng mang đến cho nàng sự thật đau lòng về sinh mệnh của Trữ Thiên Hợp!

Là đồ đệ của Thần Y, nhưng vẫn cứu không được hắn, nàng dùng mười vạn lượng dược liệu này, có thể giúp được rất nhiều bá tánh nơi Bắc cảnh này, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp để cứu hắn!

“Đại ca... Độc dược trong người Vương gia, thật sự không có cách gì sao?” Thủy Băng Tuyền lại hỏi thêm lần nữa, dù cho Thủy Hoàng Văn đã sớm cho nàng biết đáp án. Thế nhưng lòng nàng vẫn tồn tại một tia mộng ảo, mộng ảo rằng kỳ tích sẽ xuất hiện!

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn nhìn ánh mắt chờ mong của Thủy Băng Tuyền, lắc đầu cười khổ, hắn sao lại không muốn tận lực cứu sống Vương gia chứ, chỉ là... Hắn lực bất tòng tâm, bởi vì đó là chuyện không tưởng. Hắn không thể cho nàng hy vọng, để đến lúc đó phải chịu nỗi tuyệt vọng gấp đôi.

“Độc cốc thì sao? Độc dược này là do độc cốc tạo ra, bọn họ có thể chế ra thuốc giải hay không?” Thủy Băng Tuyền lại kiên trì hỏi đến khả năng khác.

“Tuyền Nhi, mười lăm năm trước, độc cốc chủ tiền nhiệm chế ra được Thiên Tuyệt Tán, nhưng lại khốn khổ vì không thể chế ra giải dược, vừa đúng lúc đó, Độc cốc đã trải qua một trận nội loạn, vô số người trong Độc cốc đã bỏ mạng vì Thiên Tuyệt Tán, ngay cả cốc chủ phụ nhân đang mang thai lần thứ hai cũng bị trúng độc... Mà vì cuộc nội loạn kia, Thiên Tuyệt Tán bị truyền ra giang hồ, khiến nhiều người trong giang hồ cũng bị trúng độc... Các môn phái trong giang hồ liền tìm đến Độc cốc đòi giải dược! Chỉ là ngay đến Cốc chủ phụ nhân cũng không có thuốc chữa thì giải dược biết lấy đâu ra? Trải qua một hồi quyết đấu, tử thương vô số! Cốc chủ phụ nhân vì chất độc phát tác mà vong mạng, mọi người mới tin Thiên Tuyệt Tán thật sự không có thuốc giải, Độc cốc chủ trước mặt mọi người, phát lời thề, nếu không chế ra được thuốc giải cho Thiên Tuyệt Tán, Độc cốc tuyệt đối không bước nửa bước ra giang hồ! Thiên Tuyệt Tán trải qua một hồi rung chuyển, đã thất truyền trong giang hồ, suốt mười lăm năm qua, Thiên Tuyệt Tán chỉ còn là lời kể của người trong giang hồ, không ngờ tới lại có thể phát hiện trên người Vương gia.” Nói lên những lời này, Thủy Hoàng Văn ngực khó nén nặng nề.

Thủy Băng Tuyền nghe lời kể của Thủy Hoàng Văn, lòng trầm xuống, sắc mặt ảm đạm!

“Thiên Tuyệt Tán bây giờ có còn lưu truyền trên giang hồ không?”

Thủy Hoàng Văn lắc đầu, tuy rằng không hiểu vì sao nàng lại hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn trả lời: “Hầu như không có!” Thiên Tuyệt Tán từ sau khi độc cốc chủ qua đời, ngoại trừ cốc chủ đương nhiệm, không ai biết được phương thức điều chế, nói cách khác, trên giang hồ gần như đã thất truyền, không còn tồn tại Thiên Tuyệt Tán.

“Đại ca, huynh đối với độc trên người Vương gia có thể đoán được gì không?” Thủy Băng Tuyền cắn răng hỏi.

Thủy Hoàng Văn cả kinh: “Ý của muội là người hạ độc?” Thận trọng nhìn ra bên ngoài, sau đó Thủy Hoàng Văn mới nói: “Mười... năm, Thiên Tuyệt Tán vốn là một chất độc mẫn tính, người hạ độc Vương gia, mỗi lần hạ liều lượng vô cùng nhỏ, có thể thấy người nọ không muốn để cho Vương gia chết ngay lập tức, như vậy... kẻ đó ắt phải có mối quan hệ mật thiết với Vương gia, hơn nữa còn phải có khả năng thân cận với người.” Thất hoàng tử trước nay không thường ra khỏi phủ, lại rất ít quan hệ với người ngoài! Như vậy, chất độc kia chỉ có thể đến từ người thân thiết của hắn.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, điều này nàng cũng đã nghĩ tới! Liên tục mười năm hạ độc, lại hành động kín kẽ không lộ sơ hở, người này nhất định là người mà Trữ Thiên Hợp không phòng bị!

Trong đầu đột nhiên nảy ra một cái tên, không, không thể nào!

Thủy Hoàng Văn nhìn thần sắc của Thủy Băng Tuyền, nhãn thần chợt lóe, chần chờ hỏi: “Tuyền nhi, muội... yêu Vương gia?”

Thủy Băng Tuyền vừa nghe, tim liền giật nảy lên, ngẩng đầu vừa vặn lại đối diện ánh mắt tìm tòi của Thủy Hoàng Văn, thật lâu sau mới nói: “Ta không muốn hắn chết!” Yêu? Nghe có vẻ quá mức nồng nhiệt, nàng hiện tại cũng không biết cảm giác của mình với hắn có phải là tình yêu không? Nàng chỉ biết, nàng thích được hắn ôm vào lòng, thích cảm giác thả lỏng thư thái trong lòng hắn... Nàng vì hắn mà tức giận, đau đớn, bi thương, vui vẻ...

...Đó là yêu sao? Nếu vậy, nàng thật sự đã yêu hắn rồi!

Thủy Hoàng Văn thở dài, ông trời thật khéo đùa giỡn con người! Người có thể dạy cho Tuyền Nhi biết yêu thương lại chỉ có một cuộc đời ngắn ngủi!

“Đại ca, huynh hãy giúp ta!” Thủy Băng Tuyền đột nhiên nói.

“Được, chỉ cần muội nói, đại ca có thể làm thì nhất định sẽ làm uội.” Thủy Hoàng Văn không muốn nhìn thấy nét ưu tư trên mặt Thủy Băng Tuyền, hắn mong muốn đứa trẻ bị bỏ quên này có thể được hạnh phúc.

“Độc cốc, mặc kệ thế nào, muội nhất định phải đi!” Nàng không thể bỏ qua dù chỉ là một cơ hội mong manh nhất!

“Nhưng mà Vương gia không thể tự ý rời khỏi đất phong, Độc Cốc lại nằm ở Nam cảnh, dù ra roi thúc ngựa, ít nhất cũng cần 6 ngày!” Thủy Hoàng Văn nhắc nhở Thủy Băng Tuyền.

“Hiện tại không gì có thể quan trọng hơn mạng sống của hắn!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói. Nàng không phải là một người dễ dàng từ bỏ.

“Nhưng mà,,,”

“Đại ca, huynh hãy giúp muội!” Độc cốc lấy độc thành danh, hiển nhiên nơi nơi đều là độc dược, đại ca của nàng lại xuất môn từ chỗ Thân Y, có hắn đi cùng, đi vào độc cốc sẽ tránh được nhiều nguy cơ.

Thủy Hoàng Văn nhìn dáng vẻ kiên trì của Thủy Băng Tuyền, biết nàng đã quyết định rồi!

“Được!” Hắn là đại ca, cũng nên vì muội muội mà làm chút việc!

“Cảm tạ!” Thủy Băng Tuyền cảm kích nhìn Thủy Hoàng Văn! Nàng không thể mở mắt nhìn hắn tiến dần đến cái chết! Cho dù...cho dù mọi người đều nói hắn sẽ chết, nói không thuốc gì chữa được, nhưng nàng muốn nỗ lực, chứ không phải đợi chờ kỳ tích trong tuyệt vọng, kỳ tích xuất hiện từ trong nỗ lực!

Thủy Hoàng Văn nhìn bộ dáng của Thủy Băng Tuyền, lòng đau xót, hắn biết tâm tư của Tuyền nhi, chỉ là hắn thực sự không đành lòng nói với Tuyền Nhi, dù tới được độc cốc thì sao? Chỉ lại thêm một lần tuyệt vọng!

71. Q.2 - Chương 71: Tôn Thương

Edit: Boringrain

Trữ Thiên Hợp lặng im thật lâu cũng không nói gì khiến tâm tư Thủy Băng Tuyền như treo lơ lửng trên không!

“Thiên Hợp?” Hắc không đồng ý sao?

Trữ Thiên Hợp rủ mi che đi những ưu tư nơi đáy mắt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt chờ mong của Thủy Băng Tuyền, nhàn nhạt nói: “Tuyền, hà tất phải vậy?” Cơ thể hắc, hắc là người hiểu rõ nhất, cho dù là thần tiên cũng khó lòng cứu được, huống chi trên đời vốn không có cái gọi là thần tiên. Nàng cần gì phải cố chấp tự mình đi tìm nỗi tuyệt vọng như vậy? Hắc không phải nhu nhược đến nỗi không dám đối mặt với thật tế, mà là đối mặt rồi thì sao chứ, đã không còn hy vọng cần chi khiến bản thân phải thêm một lần tuyệt vọng,

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười, thật nhạt, thật buồn khiến lòng Trữ Thiên Hợp càng thêm đau đớn!

“Ta chỉ là không muốn buông tay.” Nàng không cam lòng, khó khăn lắm trái tim mới rung động, nàng muốn hắc ôm nàng vào lòng cho đến bạc đầu giai lão! Nàng muốn hắc cùng nàng đi hết đoạn đường còn lại.

Trữ Thiên Hợp lắc đầu: “Chưa từng hy vọng thì sẽ không có thất vọng, ta không muốn nàng phải thất vọng, cũng không muốn khiến bản thân thêm một lần tuyệt vọng!” Hắc đã dùng khí lực cả đời để tiếp nhận kết cục này! Nếu lại thêm một lần chuyển hóa, kết quả kia hắc không cho rằng mình có thể chịu đựng nổi, hắc không muốn oán, cũng không muốn hận... Lại càng không muốn bản thân ích kỷ, giữ nàng không buông! Con người nếu từ đầu chưa từng có ham muốn, chưa từng có dục vọng, bình tâm mà sống, thì há chỉ sợ hãi cái chết?

Bầu không khí trong thư phòng trở nên an tĩnh đến ngột ngạt, tín niệm của Thủy Băng Tuyền dưới ánh mắt hắc gần như dao động! Nhưng chỉ một giây sau nàng liền cứng rắn nói: “Ta muốn chàng đi!”

Trữ Thiên Hợp lắc đầu: “Tuyền, đừng nghĩ tới việc này nữa, ta sẽ không đi!”

“Vì sao?” Mây liễu nhếch lên.

Trữ Thiên Hợp lại lặng im không nói...

“Ta đã thỉnh đại ca theo chúng ta đi Độc cốc, huynh ấy đã đáp ứng rồi.” Thủy Băng Tuyền dời ánh mắt nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ nhàn nhạt nói.

“Ta biết chàng không muốn đi, là bởi vì không muốn ta tự mình vọng tưởng, không muốn ta thương tâm, thế nhưng Trữ Thiên Hợp, chàng có từng nghĩ tới không, nếu ta cứ trở mắt nhìn chàng từng ngày bước gần tới cửa tử thần, tim ta đau đớn đến mức nào?”

Trữ Thiên Hợp ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn vào Thủy Băng Tuyền, đau thương nỗi sóng nơi đáy mắt, khiến người ta vừa nhìn thấy liền không cầm lòng mà chua xót nơi chóp mũi! Chậm rãi bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy lưng nàng, không cho nàng nhìn thấy vẻ mặt bi thương đau đớn của hắc: “Tuyền, chúng ta cũng không nên chìm đắm quá sâu trong tình cảm này, được không?”

Cơ thể Thủy Băng Tuyền đột nhiên hơi run lên, nàng vì lời hắc nói mà đau lòng!

Trữ Thiên Hợp cảm giác được người con gái trong lòng run rẩy, khuôn mặt hắc tái nhợt tựa tờ giấy, hàng mi dày đậm khẽ rủ xuống, không cho những tia bi ai phát ra! Dùng hết toàn lực để khống chế tình cảm của mình, đợi đến khi bình tĩnh hắc mới mở mắt ra, lại là một đôi mắt bình thản, ung dung nói: “Tuyền, nếu như thật sự muốn làm gì đó vì ta... vậy hãy để cho ta được thỏa mãn tâm nguyện duy nhất trong đời! Khiến cho bách tính Bắc cảnh có thể cơm áo không lo, được không?”

Thủy Băng Tuyền chậm rãi xoay người, mắt phượng mở lớn, đau thương nói: “Đây chính là mong muốn duy nhất của chàng?” Còn nàng thì sao? Trong tim hắc nàng không có chút địa vị nào sao? Hắc thậm chí không thể vì nàng mà nỗ lực một lần! Chuyện này làm sao nàng có thể chấp nhận?

Trữ Thiên Hợp nhìn ánh mắt bi thương của nàng, lòng đau như cắt, nhưng sắc mặt lại lạnh nhạt như nước, nhân thần thần nhiên, nhìn thủy Băng Tuyền gật đầu: “Đúng, là tâm nguyện duy nhất của ta!” Nàng, là tâm nguyện cuối cùng của cả đời hắn, nhưng... Hắn đã không thể hoàn thành!

Lệ theo khóe mắt chảy xuống, vương lại trên ngực áo hai người, nhưng lại như lửa nóng đốt cháy cả hai trái tim, Thủy Băng Tuyền chưa từng nghĩ chính mình lại có lúc yếu đuối như vậy, đây là lần thứ hai nàng rơi lệ, lần đầu tiên cũng là vì hắn! Nước mắt... Ha hả, trong lòng ra sức cười to, thì ra, Thủy Băng Tuyền nàng cũng có nước mắt. Người mẹ vô lương tâm của nàng mà nhìn thấy, nhất định sẽ không tin nổi vào mắt mình!

Bởi vì... Ngay đến nàng cũng không tin nổi.

Trữ Thiên Hợp lẳng lặng nhìn hàng lệ vương trên mắt nàng, khuôn mặt bình tĩnh tựa như không thấy gì, nhàn nhạt nói: “Nàng không nên như vậy!”

“Ta đây thì thế nào? Trong lòng chàng có chỗ nào cho ta?” Thủy Băng Tuyền trên mặt còn đọng hai hàng lệ, lại hiện ra nụ cười rạng rỡ nhìn chằm chằm Trữ Thiên Hợp!

Trữ Thiên Hợp khẽ nhú mày, xoay người đi: “Vương phi, nàng mệt mỏi rồi, trở lại phòng nghỉ ngơi đi!”

Vương phi? Ha hả, Vương phi? Nụ cười trên mặt Thủy Băng Tuyền lại càng sâu, lệ cũng không nén được ứa đầy cả khuôn mặt! Hơi thở nghẹn lại, nàng không thể hô hấp, trái tim đau đớn như bị ai thắt lại, nỗi đau đó lan truyền ra cả thân thể... Lấy tay ôm ngực, nhưng nàng lại không thể ôm lấy tâm tư đang run rẩy đau đớn của mình... Lệ tràn khóe mắt, như màng sương mỏng che mờ đi đôi mắt, nàng thậm chí không nhìn rõ bóng dáng hắn đang quay lưng về phía nàng.

Một giây trôi qua dài tựa cả thế kỷ, Thủy Băng Tuyền cố gắng hít thở, cố gắng hô hấp nhưng vì sao lòng nàng lại đau nghẹn tựa như hít thở không thông?

Trữ Thiên Hợp dùng toàn bộ sức lực bình sinh, tay nắm chặt lại, tự nói với chính mình, không thể để nàng lại lún sâu, cứ như vậy cũng tốt, khiến nàng sớm ngày hết hy vọng! Hắn không thể quay đầu lại, nếu quay đầu lại hắn thật không nghĩ có thể khống chế được bản thân!

“Cảnh Trúc!” Hắn phải nhanh chóng rời đi, bằng không hắn cũng không thể khống chế được trái tim mình! Hắn sẽ ôm nàng vào lòng, nói với nàng, nàng giống như Thiên Tuyệt Tán kia dần dần thấm vào trong máu hắn, thịt hắn! Khiến tâm tư hắn không còn là của mình nữa!

Nghe thấy giọng nói hắn, Thủy Băng Tuyền đưa tay quệt ngang dòng lệ, cũng xóa đi nhưng đau đớn trên khuôn mặt! Nàng kiêu hãnh, chỉ có thể nguyện ý để mình hắn thấy được vẻ yếu đuối của mình.

“Dạ, vương gia!” Cảnh Trúc an tĩnh tiến vào.

“Đưa Vương phi về hậu viện!” Hắn nín thở, nói ra một câu, chỉ một câu thôi mà gian nan tựa như nói cả cuộc đời.

“Dạ, Vương phi, mời!” Cảnh Trúc nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Vương gia, rồi cung kính nói.

“Không cần phiền, ta tự đi được!” Thủy Băng Tuyền bước chân nặng nề ra cửa, cũng không liếc mắt về phía người quay lưng về phía nàng, bằng không nàng sẽ thấy hắn đang run rẩy kìm chế...

“Chủ tử...” Cảnh Trúc nhìn Thủy Băng Tuyền từng bước rời đi, thân thể lão đảo không vững, nàng liền chạy đến đỡ lấy, nhưng bị Thủy Băng Tuyền đẩy ra. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn về Trữ Thiên Hợp.

“Người lui xuống đi.” Thanh âm nhân nhạt khiến cho Thủy Băng Tuyền đang cố gắng rời đi cũng hơi khựng lại một chút, sau đó nàng lại như không có gì, tiếp tục bước đi. Hắn bình tĩnh khiến nàng cắn răng tức giận, nam nhân này lại muốn thu vào trong cái vỏ của chính mình. Gật nàng đi ra. Nàng trong lòng hắn tính là gì đây? Là gì đây?

“Dạ!” Nhìn thoáng qua Vương phi khó khăn đi từng bước phía trước, lại nhìn qua bóng lưng Vương gia, Cảnh Trúc trong mắt chợt hiện vẻ mơ hồ, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, Chủ tử lại làm cho Vương phi thương tâm như vậy?

Nghe tiếng cửa đóng lại, thân thể Trữ Thiên Hợp vốn đang đứng vững vàng lại loạng choạng, khí huyết cuộn cuộn, chợt thấy nơi yết hầu có vị tanh tanh, liền kéo chiếc khăn lên che miệng...

Nhìn sắc máu đỏ tươi, Trữ Thiên Hợp kinh ngạc xuất thần, không biết hẳn đã nhìn vào chiếc khăn thấm đỏ hết bao lâu, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

Ông trời ơi, ông cũng thật là buồn cười... Nếu tới giờ ông chưa từng thương xót ta, vì sao còn muốn cho ta gặp nàng? Nhưng nếu ông thật thương ta, vì sao còn muốn khiến ta bất lực, để mặc nàng tựa như Thiên Tuyệt Tán thấm vào xương tủy? Để rồi ta lại thương tổn nàng. Ông khiến ta biết oán hận, ta hận ông, hận ông bất công! Ta oán ông, oán ông đối với nàng tàn nhẫn, vì sao phải khiến ta tổn thương đến nàng?

Hắn lấy cái gì cho nàng đây? Hắn dựa vào gì mà tiếp nhận tình yêu của nàng?

Trữ Thiên Hợp lặng lẽ cười, càng cười lại càng lớn tiếng, càng cười nước mắt lại càng tuôn trào... Tay nắm chặt lấy chiếc khăn thấm máu, gân xanh đã nổi đầy lên bàn tay trắng bạch! Bộ dạng hắn lúc này tựa kẻ điên, nhìn thật dữ tợn, như muốn nói lên những đau đớn trong ngực mình.

Hương Hàn thấy Thủy Băng Tuyền đi vào sân, vội vàng tiến ra đón: “Tiểu thư...” Nhưng khi đến gần, vừa thấy sắc mặt của Thủy Băng Tuyền, thì rùng mình, dứt tiếng...

Nàng vội đỡ Thủy Băng Tuyền đi vào phòng...

“Tiểu thư, người nằm nghỉ một chút! Nô tỳ sẽ cho người đem nước rửa mặt tới.” Hương Hàn nhìn bộ dạng tiểu thư lúc này, tâm chợt nhói lên, hai ngày nay tiểu thư và Vương gia rớt cuộc cũng ở bên nhau, nảy sinh tình cảm, tuy rằng lòng nàng còn có chút nghi hoặc, vì sắc mặt tiểu thư không thật hạnh phúc giống như trong tưởng tượng của nàng, trái lại có chứa chút đau thương! Ngay đến buổi tối cũng đều ngủ không an giấc! Luôn thao thức mãi cho đến hừng đông... Vài ngày nay tiểu thư đều ở trong thư phòng của Vương gia, cũng không mang theo nàng! Nàng cũng không muốn chen vào không gian ngọt ngào của hai người, chỉ là... Ban nãy vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của tiểu thư, nàng mới cảm giác có điều không thích hợp! Tâm ý của tiểu thư đối với Vương gia, nàng hiểu rõ, cho nên người có thể làm cho tiểu thư thương tâm chỉ có thể là Vương gia mà thôi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thủy Băng Tuyền thất thần ngồi trên mép giường, kinh ngạc sờ đầu, nàng hiện tại không cảm thấy gì cả, quanh quẩn trong đầu chỉ có hình ảnh hắn lạnh nhạt, hắn vô tình.

“Tiểu thư...” Hương Hàn đưa đến một cái khăn ẩm, lo lắng nhìn tiểu thư! Tiểu thư như vậy đến giờ nàng chưa từng thấy qua! Ai... Tình ái, nàng cũng rất rõ ràng, có thể khiến người ta đau đến tê tâm phế liệt! Tiểu thư tình tính lạnh lùng, kỳ thực là bởi vì người vẫn chưa biết đến tình, người không hiểu tình một khi động tâm sẽ là toàn tâm toàn ý, tựa như tiểu thư đối với Vương gia hoàn toàn tin tưởng cùng ý lại. Đây cũng là nỗi lo lắng mơ hồ trong lòng nàng! Nàng sợ tiểu thư bị tổn thương! Nhưng mà, không ngờ tới tiểu thư đã thật sự bị thương tổn!

Thủy Băng Tuyền cầm lấy khăn, đắp lên mặt mình, làn hơi ẩm của khăn khiến nàng dần tỉnh táo lại, nhưng lại làm rõ ràng hơn những đau nhức trong lòng nàng.

“Có chuyện gì? Hương Hàn!”

Trong đôi con ngươi lạnh lùng của Hương Hàn toát ra vẻ lo lắng, giọng điệu trầm ổn: “Tiểu thư, Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi đã trở về, còn có, hiệu buôn của Giang gia truyền tin tức tới.”

Thủy Băng Tuyền không nói gì, chỉ đưa lại khăn cho Hương Hàn, Hương Hàn cầm lấy khăn, nhúng vào chậu nước nóng rồi đưa lại cho nàng.

Thủy Băng Tuyền lại đắp khăn lên trên mặt, lau khô đôi mắt còn đau nhức của mình...

“Cho Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi đến phòng khách, ta muốn nghe thử thành quả của bọn họ.” Dù cho tâm xuy sụp, nàng cũng không thể gục ngã.

Hương Hàn mấp máy môi định nói rồi lại thôi, chỉ lãnh tỉnh gật đầu: “Dạ!”

“Tham kiến Vương phi!” Hoàng Tử Thành cung kính hành lễ. Phía sau hắn chính là Đồng Nhi.

Thủy Băng Tuyền ngồi ở vị trí chính chủ, nhàn nhạt nói: “Đã thăm dò được tất cả rồi chứ?” Tâm nàng, lại vì một tiếng hô Vương phi của Hoàng Tử Thành mà co rút lại.

Hoàng Tử Thành ngược mắt lên, tự tin gật đầu: “Dạ!” Máy ngày nay, hắn mang theo Đồng Nhi lân la đến mọi ngõ ngách nơi Bắc Thành này, thăm dò được nhiều chuyện.

“Vậy trước tiên nói về thương hộ lớn nhất Bắc Thành xem.” Cầm lấy chén trà Hương Hàn đưa qua, Thủy Băng Tuyền hơi hạ mắt, lạnh lùng nói.

“Dạ, Thương hộ lớn nhất Bắc Thành, có hai nhà.” Hoàng Tử Thành giọng nói bình ổn tự tin.

“Tiếp tục đi, nói thử xem máy ngày nay người tìm hiểu được gì!” Khẽ nhấp một ngụm trà, Thủy Băng Tuyền lại thấy ấm lòng, Hương Hàn vĩnh viễn biết làm thế nào để biểu đạt sự quan tâm với nàng

“Thương hộ lớn nhất Bắc Thành có Cung gia và Vương gia, Chỉ xét trong Bắc Thành, hai nhà đều rất lớn mạnh, Cung gia so với Vương gia yếu hơn một chút, bởi vì sản nghiệp của Cung gia đại bộ phận đều chuyển tới Nam cảnh, ra khỏi Bắc thành, Vương gia vốn không thể so bì cùng Cung gia.”

“Nam cảnh?” Thủy Băng Tuyền nghe Hoàng Tử Thành báo cáo, lại mơ hồ có cảm giác không hợp lý!

“Dạ, nghe nói Cung Thác, chủ sự của Cung gia, mấy năm trước ở Nam cảnh có quen biết với một vị có thân phận rất cao, sau đó Cung Thác lại dần chuyển việc làm ăn vòng qua Bắc Thành đi ra ngoài, hướng đến Nam cảnh!” Hoàng Tử Thành bình tĩnh trả lời.

“Nói về Vương gia xem!” Thủy Băng Tuyền lại nhớ tới vị Vương lão gia kia, một người luôn luôn tỏ ra thấp bé, thế lực tại Bắc Thành không thua kém gì Cung gia, coi như là thanh cao đi, cũng không nên thấp bé như vậy.

“Vương lão gia rất ít khi ra khỏi cổng, mười tám năm trước, ông ta có một nữ nhi, đối với Vương tiểu thư vô cùng sủng ái, thế nhưng Vương lão gia khi đó làm người cao ngạo, đắc tội với không ít người, Vương tiểu thư bị người hủy trong sạch nơi khuê phòng, năm sau sinh ra được một nữ nhi rồi treo cổ tự tử! Vì vậy Vương gia huyết mạch chỉ còn duy nhất đứa cháu gái này, sau đó Vương lão gia cũng dần dần không hề lui tới thương hội. Trừ phi có việc cần, nếu không ông ta rất ít khi bước chân khỏi cổng.” Hoàng Tử Thành đem tin tức hắn thăm dò được nói lại.

“Việc này ở Bắc thành có bao nhiêu người biết?”

“Lúc đó mọi người đều biết, cho nên cháu gái của Vương lão gia đến giờ cũng chưa hề ra khỏi khuê phòng, không ai biết dung mạo ra sao? Chỉ biết nàng ta năm nay mười bảy tuổi.”

“Nói về Triệu lão gia xem!” Thủy Băng Tuyền vừa nói xong, ánh mắt liền dừng lại chỗ Đồng Nhi đứng sau Hoàng Tử Thành, xem ra Triệu lão gia này đối với hắn có ảnh hưởng không nhỏ.

Hoàng Tử Thành sắc mặt trấn định nói: “Triệu lão gia này chỉ đứng sau Cung gia cùng Vương gia, ông ta có một nam một nữ, Triệu thiếu gia không học hành không nghề nghiệp, chỉ biết ăn chơi cờ bạc, mà Triệu tiểu thư lúc tỏ vẻ dịu dàng, mềm mại, khi thì hung hăng bạo ngược, một nhà Triệu gia ở Bắc thành đều có danh trở trên thành tiếng.”

“Người tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Cung gia và Vương gia, còn tin tức của những thương hộ khác, người nói cho Thu Nhi biết.” Chuyển hướng sang Thu Nhi, Thủy Băng Tuyền phân phó;” Thu Nhi, những lời Hoàng Tử Thành nói, người nhất định phải nhớ cho rõ, bất cứ lúc nào ta cũng có thể hỏi đến!”

“Dạ, Thu Nhi rất định sẽ ghi nhớ!” Thu Nhi vội vã tiến lên một bước nói.

“Dạ!” Hoàng Tử Thành cũng cung kính gật đầu.

“Đồng Nhi, người qua đây!” Thanh âm nhàn nhạt của Thủy Băng Tuyền khiến Đồng Nhi đứng sau Hoàng Tử Thành càng thêm sợ hãi!

“Đồng Nhi!” Giọng nói vẫn không đổi, nhưng lại mang theo áp lực vô hình.

Thu Nhi lo lắng nhìn bộ dáng e dè của Đồng Nhi, ánh mắt cổ vũ hắn bước lên.

Hoàng Tử Thành cũng lấy tay vỗ vỗ, ý bảo hần đi ra phía trước. Tuy rằng hần vẫn nghi hoặc vì sao Vương phi lại kêu Đồng Nhi.

Trong mắt Đồng Nhi hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng thân người vẫn chậm rãi tiến lên, hần bước từng bước, thật lâu mới đến trước mặt Thủy Băng Tuyền.

“Đi tới trước 5 bước.”

Đồng Nhi hơi run lên, nhưng mà bước chân vẫn tiến lên 5 bước rồi dừng lại.

Thủy Băng Tuyền nhìn Đồng Nhi trước mặt mình, mấy ngày không gặp, sắc mặt Đồng Nhi so với lúc đầu còn đẹp hơn. Da thịt mềm mại trắng nõn khiến cho người ta muốn cắn một cái. Rõ ràng là sợ hãi, nhưng mà có thể chiến thắng chính nỗi sợ của bản thân, nàng thật sự hài lòng! Đồng Nhi này làm nàng nảy ra một ý nghĩ.

72. Q.2 - Chương 72: Khám Bệnh Từ Thiện

Edit: Boringrain

Bắc thành, buổi tinh mơ, những tia nắng đầu tiên le lói qua những khung cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng, phát ra những ánh sáng dịu dàng của buổi sớm mai.

Bên trong gian phòng đơn giản nhưng không kém phần tao nhã, màn trướng rũ buông che khuất chiếc giường gỗ khắc hoa, Thủy Băng Tuyền ung dung trở mình tỉnh giấc, nhưng vừa mở mắt ra, tức khắc trong đầu nàng lại ùa về những cảm xúc của ngày hôm qua...

Khẽ nhắm mắt lại, cố gắng ổn định tâm trạng của mình, đến khi mở mắt ra lại, bên trong đôi mắt phượng lúc này chỉ còn vẻ lạnh lùng trong trẻo! Nàng đưa tay lên, vén màn trướng...

“Hương Hàn!” Tối hôm qua nghe Hương Hàn kể chuyện, nàng cũng đã thông suốt nhiều điều!

“Tiểu thư, người đã tỉnh rồi!” Hương Hàn đẩy cửa đi vào, nhìn tấm màn đã được vén lên, Thủy Băng Tuyền thần thái trong suốt, rạng ngời, sắc mặt thản nhiên.

Hương Hàn rốt cuộc cũng có thể thở dài một hơi, tối hôm qua nhìn tiểu thư tinh thần sa sút, khiến nàng vô cùng lo lắng! Cho nên nàng mới đem mọi chuyện trong lòng giải bày với người, chỉ muốn cho người hiểu, cũng là động tâm, nhưng người và Vương gia dù sao cũng là tình đầu ý hợp, chứ không như nàng chỉ là một mối đơn phương!

“Bảo Thu Nhi mang nước rửa mặt cho ta, người đi báo với Vương gia, một lát nữa ta sẽ cùng đại thiếu gia dùng bữa sáng ở phòng khách, nói ta có chuyện muốn thương lượng với Vương gia.” Nếu như đây là việc hần muốn, nàng nguyện ý giúp hần hoàn thành! Nhưng... Việc đi Độc cốc chỉ là tạm hoãn lại một chút, nàng không tin mình không lay chuyển được hần! Nàng, Thủy Băng Tuyền trước nay chưa biết đến hai chữ đầu hàng.

Hương Hàn vội vã gật đầu: “Dạ!” Hôm qua tiểu thư và Vương gia chắc là cãi nhau rất to? Nhưng qua một đêm, nhìn bộ dạng tiểu thư lại chẳng có vẻ gì bức bối Vương gia cả.

Trữ Thiên Hợp vừa nghe Cảnh An truyền lời, cũng không dám tin tưởng, nàng vẫn muốn cùng hần dùng bữa sáng sao? Sau ngày hôm qua, sau những gì hần đã đối xử với nàng?

Thủy Băng Tuyền ngồi trên chiếc bàn ăn thật lớn, đối diện là Trữ Thiên Hợp, bên cạnh hần là Thủy Hoàng Văn!

Thủy Hoàng Văn nhìn thoáng qua Trữ Thiên Hợp ung dung lạnh nhạt, lại nhìn tới sắc mặt bình tĩnh của muội muội mình. Lòng cũng hiểu rõ vài phần, xem ra Bắc Vương gia cũng đã thấu hiểu tình trạng của chính mình, cũng không muốn hao tâm thêm nữa! Thẳng thắn mà nói, hần cũng không cho rằng Trữ Thiên Hợp nên đi Độc cốc, Độc cốc nếu như có thể chế ra giải dược, cố chi lại không ra ngoài hành tẩu giang hồ? Còn nếu ngay đến Độc cốc cũng không có cách nào, cần gì phải tăng thêm kỳ vọng, rồi lại thất vọng tràn trề?

Ba người lặng lẽ dùng bữa, Thủy Băng Tuyền cầm khăn lau khóe miệng nói: “Hương Hàn, mang cáo thị lên cho Vương gia xem.” Chỗ dược liệu này cũng nên phát huy tác dụng rồi. Để ngày sau quản lý mấy vạn bách tính, số dược liệu này công năng quả là không nhỏ.

Trữ Thiên Hợp cầm lấy tờ cáo thị, ngược cảm thấy mơ hồ nhưng sắc mặt lại không mấy may biểu lộ ra, hai tay mở tờ cáo thị...

Ánh mắt hắn cũng dần thay đổi theo từng dòng chữ bên trong, hắn chú mục vào đó, ánh mắt chứa vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ... Nhìn Thủy Băng Tuyền thì thầm nói: “Chuyện này... Vương phi...” Hắn không thể hiểu nổi trong lòng mình lúc này là cảm giác gì! Chỉ có thể lại thêm một lần nỗ lực tâm tư cùng hành động của nàng.

“Như Vương gia đã thấy!” Thủy Băng Tuyền ưu nhã buông khăn tay xuống, đứng lên: “Đại ca, chúng ta đi thôi! Vương gia sẽ an bài xuống dưới, huynh cứ theo kế hoạch tiến hành là được rồi!”

Thủy Hoàng Văn gật đầu đứng lên: “Ta đi lấy tử thuốc đã.” Ngày trước hắn theo sư phụ dày công học y, chính là hy vọng có thể cứu nhân độ thế, nay có nhiều người chờ hắn đến cứu như vậy, hắn tự nhiên cũng không thể qua loa! Suốt hai ngày nay hắn đã chỉnh lý lại y thư của sư phụ, cũng cho người truyền tin tức về kinh thành cho cha, ba tháng này hắn sẽ ở Bắc thành trợ giúp Tuyền nhi, cũng bắt đầu việc buôn bán thuốc ở nơi này.

.....

Trên bản thông báo của Bắc thành lại dán thêm một tờ cáo thị mới, mà nội dung trên tờ cáo thị này vừa được truyền ra... Người trong khắp Bắc thành đều đủ tư vị cả, có người cười, người khóc, người vui mừng, cũng có người ảo não!

Cáo thị nói rằng, Bắc Vương phi xuất thân từ Thủy phủ của ngũ đại thế gia kinh thành, tấm lòng bồ tát, thương cho hoàn cảnh nghèo khó của dân chúng Bắc thành, nay đem cửa hồi môn của mình, toàn bộ đổi thành dược liệu, trị giá mười vạn lượng bạc, tặng cho dân chúng làm quà gặp mặt! Tại phía trước phủ nha mở quầy khám bệnh cho bách tính, có đại phu, cũng có dược liệu, chỉ cần là người Bắc cảnh, đều có thể đến xem bệnh mà không tốn một đồng nào! Chữa bệnh từ thiện liên tục trong ba tháng!

Nghe đến tin tức này, toàn Bắc thành liên sôi trào, bách tính không tin nổi trên đời lại có chuyện tốt như vậy? Người người đều chờ đợi căng lưỡi, ngây ngốc không nói nên lời...

Bọn họ trước nay đến ăn còn không đủ no, nói chi đến khám bệnh bốc thuốc?

Bây giờ, Bắc Vương phi lại cho bách tính một phần lễ lớn như vậy, khiến bọn họ nhất thời đều kinh ngạc đến ngây người!

Còn ông chủ của ba hiệu thuốc lớn nhất Bắc thành lại đang tức giận đến run người... Bắc Vương phi này, muốn chữa bệnh miễn phí cho bách tính suốt ba tháng, vậy bọn họ, lấy cái gì mà ăn? Chẳng bằng đồng của hiệu thuốc luôn? Trong lòng vì vương phi mà hận đến nghiến răng.

Bên trong phủ đệ hoa lệ nhất vùng ngoại ô Bắc thành.

Đại sảnh đường, bài trí xa hoa cho thấy chủ nhân nơi đây là kẻ lắm tiền nhiều của, trên tường còn treo những bức tranh chữ khổ lớn, giá trị không cần phải bàn đến... Trên chiếc ghế màu đỏ thẫm là một nam nhân tuyệt mỹ! Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Nơi này chính là sảnh đường của Cung gia, và lúc này đây, Cung Thác vừa nghe xong Cung Trữ báo cáo lại, đôi mắt thâm thúy bắn ra tinh quang, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười bốn cợt, Bắc Vương phi? Giới ột kẻ sách câu lấy nhân tâm! Xem ra Bắc thành này càng lúc càng thú vị rồi! Hắn không ở lại đây thưởng ngoạn chẳng phải là phụ mất tâm ý của nàng ta sao?

“Cung Trữ, giám sát chặt chẽ Bắc Vương phi cho ta, xem nàng ta làm gì.” Thủy Băng Tuyền? Cung Thác khẽ nheo mắt, trong đầu lại hồi tưởng lại hình ảnh của nàng, quả là một nữ nhân tuyệt mỹ, nhưng thứ khiến hắn ghi nhớ, không phải là vẻ mỹ lệ của nàng, mà chính là đôi mắt, đôi mắt nàng sâu không thấy đáy!

Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì? Muốn thay đổi Bắc cảnh ư? Vậy thì phải nói nàng ta thật quá ngây thơ rồi.

“Dạ, thiếu gia!” Cung Trữ đang muốn xoay người đi, lại vừa lúc nhìn thấy một con bồ câu trắng như tuyết bay vào tay hắn. Lấy ống trúc từ trên chân bồ câu xuống, cung kính đem đến cho Cung Thác.

Cung Thác mở ra nhìn, nụ cười trên miệng lại càng sâu! Nụ cười đầy tà khí đông đầy tới đáy mắt, tay hắn vừa vận chuyển, mẫu giấy kia chớp mắt chỉ còn là tro bụi!

“Thiếu gia!” Cung Trữ hai tay dâng giấy bút lên.

Cung Thác cầm lấy, hơi ngừng lại một chút, rồi tiêu sái phóng bút, thổi khô mực rồi cuộn lại vào ống trúc... Bồ câu, lại tung cánh bay đi...

Thủy Hoảng Văn nhìn quầy thuốc khổng lồ trước mặt, lòng lại thêm kinh ngạc trước tâm tư sâu kín của Thủy Băng Tuyền! Cách một con đường chính là phủ nha, y quán đặt ở chỗ này, đối với bách tính mà nói lại càng đáng tin tưởng!

“Đại ca, được liệu để lại trong Vương phủ, lượng thuốc cần ỏi ngày ta sẽ cho thân binh mang đến!” Thủy Băng Tuyền nhìn chung quanh một vòng, thỏa mãn gật đầu, xem ra Hương Hàn cũng đã tốn không ít công sức để chuẩn bị y quán này.

“Được, vậy từ ngày mai sẽ bắt đầu chữa bệnh.”

Thủy Hoảng Văn sải bước tiến vào bên trong, nhưng dường như nhớ tới chuyện gì, liền quay đầu lại nhìn Thủy Băng Tuyền: “Tuyền nhi, còn chuyện của Vương gia...”

“Trước cứ tạm hoãn vài ngày, ta phải giải quyết cho xong việc thi công các công trình thủy lợi trong thành đã.” Thủy Băng Tuyền hồ hững nói, trên mặt lại không nhìn ra chút tâm tư nào.

Thủy Hoảng Văn gật đầu: “Vậy muội về phủ trước đi, chuyện ở đây cứ giao cho ta.” Ngày mai sẽ bắt đầu chữa bệnh miễn phí, việc cấp bách bây giờ là chuẩn bị vài thứ bên trong cửa hiệu.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, lúc này... Nàng cũng muốn đi xem tình hình bên phủ nha thế nào!

“Hương Hàn, Thu Nhi, chúng ta đi!”

“Dạ.”

Chậm rãi đi qua đường lớn đối diện, tiến vào phủ nha.

“Ty chức tham kiến Vương phi!” Tướng Tri phủ vừa nhìn thấy người mới đến, vội vã cung kính hành lễ. Mà lời của hắn cũng khiến vài người đang đến báo danh chú ý, vừa nghe tới người trước mặt chính là vị vương phi đã đem của hồi môn đổi thành thuốc phát cho dân chúng, trong lúc nhất thời, mọi người đều quý gồi hô to: “Tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên đi.” Thủy Băng Tuyền bình thản nói.

Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên Vương phi, nhưng chỉ trong tích tắc, ngực bọn họ đều chấn động ngây ngốc... Vương phi... Đẹp quá, đẹp quá, đẹp tựa mỹ nhân từ trong tranh bước ra! Trong lòng bọn họ, đều đã xem Vương phi lương thiện xinh đẹp như tiên tử hạ phàm.

“Tướng tri phủ, việc chính đốn ghi danh thế nào rồi?”

“Hồi bẩm vương phi, đã chỉnh lý, sắp xếp vào danh sách. Cho đến nay, vẫn có nhiều người đến ghi danh.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, ba ngày nữa là khởi công, vật liệu từ chỗ Giang Dĩ Bác đêm nay sẽ tới Bắc thành! Dù là đêm hay ngày cơ bản cũng không có vấn đề gì. Chỉ là... Lượng hàng hóa khổng lồ như vậy tiến vào, ắt sẽ lại gây chấn động tới toàn Bắc thành...

“Tướng đại nhân, đêm nay sẽ có một đội hộ tống vật tư khổng lồ vào Bắc Thành, người phân phó xuống dưới, đêm nay không cần đóng cổng thành!”

Đột nhiên nàng thật muốn xem thử sắc mặt của những thương nhân Bắc thành ra sao! Nhất định là rất đặc sắc đấy! Khóe môi nhếch lên, đây chỉ mới là bắt đầu! Bọn họ cần chuẩn bị tâm lý cho thật vững vàng!

“Chuyện này... Dạ!” Tướng Tri phủ sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

“Ba ngày sau bắt đầu khởi công ở cùng ngoại ô, những việc liên quan, người cần làm cho thật tốt!” Đây là cơ hội cuối cùng nàng cho hắn, nếu có bất cứ sai sót gì, kết cục ra sao, tin rằng hắn cũng tự hiểu rõ!

“Ty chúc nhất định tận tâm tận lực, vì Vương gia phân ưu.” Tưởng Tri phủ rung mình, hắn cảm thấy thật kinh hãi khi nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Vương phi, đột nhiên hắn có một cảm giác, vị Vương phi này không phải chỉ là đèn cạn dầu!

.....

Mà lúc này, đứng trước cửa Giang gia ở Kinh thành là ba con tuấn mã cao to uy mãnh. Một con lông trắng như tuyết, một con màu nâu, con còn lại có màu đen, ba con ngựa, ba sắc màu, nhưng đều là những con hãn huyết bảo mã* có thể khiến người ta ngưỡng mộ đến lóa mắt lên.

* Hãn huyết bảo mã: Con ngựa ra mồ hôi đỏ như máu, là giống ngựa quý, vô cùng nổi tiếng trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, mình nhớ là Quách Tĩnh (Anh hùng xạ điêu) cũng có một con.

Hai người Vô Tâm, Vô Hình cung kính nhìn Giang Dĩ Bác đang đi ra hỏi: “Chủ tử, có thể lên đường chưa?”

Giang Dĩ Bác phóng lên con bạch mã đứng giữa, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười nhàn nhạt, trầm vàng quần tóc, chừa lại vài sợi lông phát hai bên.

Đôi con người đen tuyền bắn ra tinh quang có thể đoạt đi ánh sáng của thế gian, thần thái nhẹ nhàng tuấn mỹ, ẩn hiện một vẻ vui sướng...

Chạng vạng hôm nay, hàng hóa sẽ đến nơi, còn hắn cuối cùng cũng có thể đi đến Bắc thành, đến nơi có nàng.

Ở chốn kinh thành này, thiếu nàng, hắn trải qua một ngày dài đằng đẵng tựa một năm! Tuyền nhi, trái tim ta đã ở chỗ của nàng, cuộc đời này, ta cũng chẳng thể buông tay!

“Vô Tâm, phi nước đại đi!” Như vậy, năm ngày chắc chắn có thể đến Bắc Thành! Hắn đã nhớ nàng đến phát điên rồi...

“Dạ!” Vô Tâm và Vô Hình đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng vung roi lên cao, giáng lên mông ngựa, những con ngựa này đều là hãn huyết bảo mã, tốc độ phi hiển nhiên là nhanh vượt bậc! Chủ tử mấy ngày nay không hề chớp mắt, vội vàng xử lý mọi chuyện, bây giờ lại một mực muốn nhanh chóng đi đến Bắc Thành. Lòng càng mơ hồ... Thủy Tam tiểu thư dù thế nào cũng đã là Bắc Vương phi, nhưng chủ tử đối với nàng ta vẫn còn lưu luyến không quên...

.....

Cái nắng gay gắt của buổi trưa khiến Thủy Băng Tuyền có chút khó chịu, nàng cởi áo ngoài ra, chỉ mặc váy yếm, phe phẩy cái quạt trong tay.

Nhìn ra vầng thái dương chói lọi bên ngoài, tâm tình lại càng khó chịu, nơi này cũng đã vào hè rồi!

“Tiểu thư, Vương gia đang ở tại phòng khách!” Thanh âm của Thu nhi từ ngoài cửa vang lên.

Thủy Băng Tuyền hạ mắt: “Ta thân thể không khỏe, muốn ngủ trưa.”

Ở bên ngoài Thu Nhi nghe Vương phi nói xong thì ngây ngốc tại chỗ, nửa ngày sau mới trả lời: “Dạ!”

Trữ Thiên Hợp chấp hai tay đứng thẳng người bên trong phòng khách, thất thần nhìn cảnh sắc bên ngoài, hắn tới hôm nay mới biết vì sao đại ca nàng lại đến, cửa hồi môn... số được liệu trị giá mười vạn lượng bạc. Từ ngày mai bắt đầu chữa bệnh cho dân chúng. Nhưng Thủy Hoàng Văn thân là truyền nhân của thần ý, người muốn cầu hắn cứu cũng cầu không được. Bây giờ lại ở tại Bắc thành chữa bệnh miễn phí.... Càng chưa nói tới số được liệu kia, mười vạn lượng, toàn bộ cấp cho bách tính... Nàng so với hắn tương đương còn thông minh tài trí gấp trăm lần! Một người như nàng xuất hiện bên cạnh hắn, nhân duyên này là tốt hay xấu đây?

“Vương gia, Vương phi trong người không khỏe, đang nghỉ ngơi, thỉnh người quay về.” Thu Nhi trầm ồ truyền đạt lại ý của Thủy Băng Tuyền.

Trữ Thiên Hợp than nhẹ một tiếng... Xoay người đi vào nội viện!

Thu Nhi thấy hành động của Vương gia, định lên tiếng, nhưng lại bị Hương Hàn ngăn lại.

“Hương Hàn tỷ, chuyện này... Vương phi” Vương phi vừa nói thân thể khó chịu, muốn nghỉ ngơi, nhưng Vương gia lại đi vào, đến lúc đó nếu Vương phi trách tội...

Khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn cười nhẹ: “Không sao đâu, người đi xuống trước đi, ở đây cứ giao cho ta là được.” Thu Nhi vẫn chưa hiểu được tính tình của tiểu thư rồi!

Trữ Thiên Hợp nhẹ gõ cửa, nhưng nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng trả lời, hẳn bây giờ trái ngược với trước kia, lại vô cùng khát vọng muốn hiểu rõ nàng!

Nhẹ đẩy cửa, liếc mắt liền thấy Thủy Băng Tuyền đang nằm trên ghế tựa, nhắm mắt dưỡng thần...

Lấy áo choàng mỏng ở trên giường, nhẹ đắp lên thân thể nàng: “Như vậy sẽ bị cảm lạnh.”

Nhìn nàng, Trữ Thiên Hợp lại cảm thấy chút áy náy...

“Cảm ơn!” Một tiếng cảm ơn khiến Thủy Băng Tuyền nhăn mày, nhưng nàng vẫn không nói gì, cũng không hề mở mắt ra.

“Nàng nghỉ ngơi đi.” Hắn chỉ muốn chính miệng nói hai tiếng cảm ơn nàng, cảm ơn vì tất cả những gì nàng đã làm cho dân chúng Bắc cảnh, dẫu cho nàng có mục đích, nhưng mặc kệ thế nào, nàng thật sự đang giúp đỡ bách tính, cho nên chuyện bách tính hỏi đáp nàng cũng là điều hiển nhiên!

Lòng nhẹ than một tiếng, Trữ Thiên Hợp đứng lên định bước ra ngoài.

“Chàng chỉ muốn nói cảm ơn với ta thôi sao?” Thủy Băng Tuyền chậm rãi mở hai mắt nhìn bóng dáng đang muốn rời đi, lòng lại dấy lên nỗi tức giận, nàng lúc này thật hận chết cái dáng vẻ bình tĩnh của hắn!

Trữ Thiên Hợp quay đầu lại, khi thấy nàng thì lại hạ mắt xuống, lát sau mới nhàn nhạt nói: “Xin lỗi!”

Thủy Băng Tuyền chán nản...

Ngay lúc muốn phát tác thì Hương Hàn lại gõ cửa...

“Vào đi.” Thủy Băng Tuyền khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Nàng cho Hương Hàn đi báo với hiệu buôn của Giang Gia hai ngày này cần chuẩn bị một chút! Nhưng nhìn bộ dáng của nàng ấy, hẳn đã phát sinh chuyện gì rồi.

Hương Hàn hướng Trữ Thiên Hợp phúc thân sau đó mới đi đến bên cạnh Thủy Băng Tuyền nói nhỏ vào tai nàng, Thủy Băng Tuyền mắt hơi nheo lại, một tia sáng lóe nhanh qua mắt nàng!

73. Q.2 - Chương 73: Giết Gà

Edit: Boringrain

Ngay lúc Thủy Băng Tuyền mở miệng định nói, thì giọng của Thu Nhi từ bên ngoài vang đến: “Khởi bẩm Vương phi, Tri phủ đại nhân đang đợi tại phòng khách nói có chuyện gấp cần gặp Vương gia.”

Đáy mắt Thủy Băng Tuyền chợt lóe, liền đứng dậy, Hương Hàn vội vã giúp nàng mặc áo ngoài vào...

“Vương gia, chúng ta cùng đi đi!”

Đôi con ngươi của Trữ Thiên Hợp ánh lên một tia nghi hoặc, trong mắt nàng vừa rồi có biến hóa, hẳn đều nhìn thấy, Tưởng Tri phủ gấp gấp tìm hắn là vì nàng sao?

Bên trong sảnh chính của Vương phủ, Tưởng tri phủ đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại không ngừng...

“Tưởng đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Trữ Thiên Hợp sai bước đến đại sảnh, vừa lúc thấy thần tình lo lắng bất an của Tưởng Nguyên.

“Tham kiến Vương gia!” Nhìn Trữ Thiên Hợp đã tới, sắc mặt Tưởng Nguyên hơi bình tĩnh trở lại, tiến lên phía trước hành lễ, lúc ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Vương Phi cũng tới, mặt mày liền biến sắc. “Tham Kiến Vương phi.”

Thu hết biến hóa của Tưởng Nguyên vào nơi đáy mắt, Trữ Thiên Hợp đột nhiên đưa tay ra đỡ lấy Thủy Băng Tuyền ngồi xuống ghế, rồi chính mình mới ngồi lên ghế bên cạnh, ngược nhìn Tưởng Nguyên, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tưởng Nguyên thấy Vương gia ôn nhu săn sóc Vương phi như vậy, đôi con ngươi nhú chặt, sắc mặt có chút chuyển biến, đôi mắt lồi đời vòng vo xoay chuyển, giọng nói rõ ràng: “Khởi bẩm Vương gia, Triệu lão gia ở phố Đông bị người ta đâm bị thương.” Nói xong còn đặc biệt chú ý tới thần sắc của Vương phi. Nhưng mà hắn chẳng thể nhìn ra được chút biến hóa nào trên mặt nàng...

“Có bắt được hung thủ không?” Trữ Thiên Hợp thoáng nhìn qua Thủy Băng Tuyền, lòng khẽ thở dài một hơi.

“Hồi bẩm Vương gia, thật ra không bắt được hung thủ, nhưng mà...” Tưởng Nguyên đang nói lại chần chờ tựa như không dám nói tiếp.

Thủy Băng Tuyền cầm lấy chén trà Hương Hàn đưa qua, khẽ nhấp một ngụm, thần sắc lạnh lùng không một biểu hiện... Lại càng khiến cho Tưởng Nguyên bất an.

“Nhưng mà cái gì?” Trữ Thiên Hợp hạ ánh mắt hỏi.

Lần thứ hai nhìn thoáng qua thần sắc tự nhiên của Vương phi, Tưởng tri phu hít sâu một hơi hết lấy can đảm nói: “Hồi bẩm Vương gia, tuy không bắt được hung thủ, nhưng Triệu lão gia đã thấy được bộ dạng của hung thủ, chính là Đồng Nhi nô bộc lúc trước trong phủ Triệu lão gia gây nên!” Triệu lão gia sém chút nữa đi tới quý môn quan, tức giận không gì sánh được, chạy đến chỗ hắn đòi lý lẽ, hắn nhất thời chưa kịp suy nghĩ đã chạy đến Vương phủ bẩm báo. Bây giờ nghĩ kỹ lại, hắn thật là ngu dại, mồ hôi lạnh túa chảy ròng ròng trên trán...

Đồng Nhi kia bây giờ đã là người của Vương phủ, ... có Vương phi làm chỗ dựa, đã không còn là đứa trẻ ăn mày rách rưới không nơi nương tựa trước kia rồi.

Nhưng mà, ở trong thành, Triệu lão gia cũng có tiếng nói không nhỏ, việc này ầm ĩ đến phủ nha, mọi người đều khó xử! Đây không phải là làm khó cho Tri phủ hắn sao?

“Đồng Nhi, hắn cùng Triệu lão gia có mâu thuẫn gì, vì sao lại muốn giết ông ta?” Trữ Thiên Hợp hơi nhíu mày hỏi, Tưởng Nguyên nhìn không thấu tâm tình của hắn nên tâm tư cũng trầm xuống.

“Chuyện này...” Tri phủ nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào, hắn không thể nói toạc ra là vị Triệu lão gia này là một kẻ luyến đồng, còn đứa trẻ Đồng Nhi kia lại bị hắn cưỡng chế mua... à không... bắt vào phủ? Nếu mà nói ra, cái mũi ô sa trên đầu tri phủ hắn cũng giữ không được!

“Ty chức đáng chết, một việc nhỏ này mà lại tìm đến Vương gia, ty chức sẽ tận lực giải quyết việc này.” Tưởng tri phủ một thân mồ hôi lạnh, vừa rồi đầu óc hắn bị Triệu lão gia làm chấn động, còn thật sự chạy đến chỗ Vương phi tìm công đạo, bây giờ thì hay rồi, thiếu chút nữa bị hắn kéo xuống chết chùm.

“Ừm, bản vương tin tưởng Tri phủ đại nhân nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói, lại khiến Tưởng Nguyên thầm mắng chính mình, hắn thực sự là càng ngày càng hồ đồ rồi! Sao lại chạy theo Triệu lão gia mê muội chứ?

“Vương gia, lời ấy sai rồi.” Thủy Băng Tuyền này giờ im lặng, nay lại lên tiếng: “Bắc cảnh là đất phong của Vương gia, Vương gia vừa đến, đã xảy ra một vụ ám sát, người hắn là nên cho bách tính một lời giải thích chứ.” Thủy Băng Tuyền vừa dứt lời, chân Tưởng tri phủ cũng muốn nhũn ra, Vương phi nói vậy là có ý gì đây?

“Vậy theo ý của Vương phi thì nên làm thế nào?”

“Tưởng đại nhân, phân phó xuống dưới, sáng ngày mai sẽ thẳng đường, Vương gia tự mình đến làm chủ thẩm.”

“Chuyện này...” Tưởng Tri phủ lại nhìn về phía Vương gia. Vương phi tính đùa giỡn gì đây? Đồng Nhi kia là do nàng ta mang đi, bây giờ Đồng Nhi ám sát Triệu lão gia không thành, Vương phi trái lại còn hỏi ngược lại Triệu lão gia?

“Cứ y lời Vương phi mà làm, Tướng đại nhân, người đi báo cho những người có liên quan đến lúc đó phải có mặt.”

“Dạ.” Tướng Nguyên miễn cưỡng đáp lời, trong lòng đột nhiên có dự cảm tai họa đang đến gần.

“Phải rồi, nhớ ra bố cáo nói rằng ta sẽ thẩm vấn công khai, cho phép bách tính tới nghe xét xử.” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nói thêm.

“Dạ...” Hiện tại đã không còn là dự cảm, mà ông ta mười phần chắc chắn Triệu lão gia kia sắp có đại họa xuống đầu rồi. Bây giờ ông ta mơ hồ đã đoán ra được ý định của Vương phi.

Nhìn Tướng Tri phủ đi ra ngoài, khóe môi Thủy Băng Tuyền lại nhếch lên một nụ cười châm biếm...

“Vương phi, đến thư phòng đi, ta có việc thương lượng với nàng.” Ném lại một câu, rồi Trữ Thiên Hợp cứ như vậy đi thẳng vào bên trong.

Thủy Băng Tuyền khẽ nâng hàng mi, nhìn thoáng qua bóng dáng Trữ Thiên Hợp, trong mắt có ý cười! Tâm tư của hắc nàng cũng thấu hiểu, nhưng mà... Triệu lão gia kia, dù hắc không đến tìm nàng gây chuyện, nàng nhất định cũng sẽ tìm tới hắc! Không giết một con gà, sao có thể dọa được bấy khi đây?

Nhẹ nhàng dời gót sen, thong thả bước đi, thâm tình vui vẻ khiến cho thần thái nàng lại càng ung dung thanh thoát...

Bên trong thư phòng

“Nàng muốn giết Triệu lão gia?”

“Thông minh!” Thủy Băng Tuyền cũng rất thẳng thắn thừa nhận.

Trữ Thiên Hợp xoay người lại, đầu lông mày nhíu chặt giữa trán: “Thế lực của Triệu lão gia tuy rằng không phải là nhất nhì Bắc thành, thế nhưng ảnh hưởng cũng không hề nhỏ. Nàng có nắm chắc không?” Dù hắc không hỏi tới, nhưng không phải cái gì cũng không biết, nàng cho Trữ Hy đến tìm Tri phủ rồi mang Đồng Nhi từ chỗ Triệu lão gia về. Bây giờ Đồng Nhi lại chạy đi ám sát Triệu lão gia, nếu không được nàng cho phép, Đồng Nhi dù có tâm tư cũng không có can đảm mà làm!

Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp lúc này, lòng lại cảm thấy chua xót, năng lực của hắc, hoàn toàn có thể ở nơi cao nhất mà bao quát cả thiên hạ...

“Chính bởi vì hắc không phải kẻ nhất nhì Bắc thành, nên mới mượn hắc để kính những kẻ nhất nhì kia.” Ánh mắt xoay chuyển, nàng không muốn cho hắc thấy những tâm tư dao động trong đáy mắt mình.

Trữ Thiên Hợp trầm mặc một lát rồi mới nhẹ than một tiếng: “Được!” Hắc tin tưởng vào ánh mắt của mình, tuy rằng nàng không phải là một người thiện lương nhân từ, nhưng cũng không phải là kẻ lạm sát người vô tội! Quan trọng nhất là, hắc nhất định sẽ dùng những ngày còn lại chống lưng cho nàng, để nàng có thể đứng vững nơi Bắc thành này, sau đó... Dù hắc đã ra đi, nơi đây sẽ vẫn là thiên hạ của nàng.

Thủy Băng Tuyền đột nhiên có cảm giác sống mũi cay cay, trong mắt cũng hơi đau xót, vì nam nhân này hoàn toàn tin tưởng nàng!

“Thiên Hợp...” Nàng tiến tới trước, dựa vào lòng hắc.

Trữ Thiên Hợp thân thể khẽ run, mi mắt rũ xuống, để mặc nàng ôm hắc! Trải qua ngày hôm qua, tâm hắc vì nàng mà đau đớn khôn nguôi. Hắc sợ, hắc sợ sẽ không còn được nhìn thấy nàng nữa!

Quay người lại, ôm nàng vào lòng, để cho nàng tựa vào người hắc, hai người lúc này đây không ai lên tiếng, chỉ một mực tận hưởng cảm giác ấm áp, ôn nhu trong giây phút này!

“Nàng trở về phòng nghỉ trưa một lát đi!” Nhìn người con gái trong lòng, Trữ Thiên Hợp mới phát hiện ra thì ra tự chủ của hắc chẳng qua cũng chỉ đến đó mà thôi.

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn Trữ Thiên Hợp ẩn hiện tia dịu dàng, trong lòng thở dài một tiếng, chỉ vào chiếc giường bên trong thư phòng, thanh âm kiều mị, nỉ non: “Chàng cùng ta.” Nàng không muốn rời vòng tay ấm áp của hắc.

Trữ Thiên Hợp nhìn theo ngón tay nàng chỉ, thấy cái giường hắn thường dùng nghỉ ngơi, khẽ lắc đầu thâm nghĩ, bây giờ nàng sao lại giống như một đứa trẻ vậy?

“Vậy nàng ngủ đi, ta ở đây cùng nàng.” Vỗ vỗ vào lưng nàng, nhẹ nhàng ôn nhu như đang dỗ dành một đứa trẻ. Lúc này đây, hắn thật sự muốn yêu thương nàng, chiều chuộng nàng! Cũng muốn đem lý trí của mình vất bỏ.

“Không muốn, chàng bế ta đi.” Ngửi thấy mùi được liệu nhàn nhạt trên người hắn, tâm Thủy Băng Tuyền như thất lại. Mùi hương này rất nhạt, nhạt đến nỗi chỉ có thể dựa vào người hắn như bây giờ nàng mới có thể ngửi thấy!

Nhìn người trong lòng làm nũng, Trữ Thiên Hợp sửng sốt không thôi! Nàng làm nũng trong lòng hắn ư? Loại cảm giác này quả thật kỳ diệu làm sao, ngọt ngào làm sao...

Thủy Băng Tuyền rũ mi, che khuất đáy mắt vừa lóe lên một tia không có ý tốt, nàng muốn mê hoặc nam nhân này! Nhìn xem hắn có còn dám dùng đôi mắt bình tĩnh thản nhiên để đối diện với nàng?

Trữ Thiên Hợp nhẹ nhàng ôm lấy người trong lòng, đi đến bên giường rồi đặt nàng xuống, cầm lấy cái chăn mỏng đắp ngang người nàng: “Nàng ngủ một chút đi.” Nói xong thả tấm rèm hai bên xuống...

Khóe miệng Thủy Băng Tuyền hơi co giật một chút, hắn đúng là hoàn toàn không thèm nhìn nàng đến một chút sao? Nàng liền bắt lấy tay hắn: “Chàng giúp ta ngủ.” Đôi mắt phượng rạng ngời không gì sánh được chăm chú nhìn Trữ Thiên Hợp.

Trữ Thiên Hợp lúc đầu còn rất ôn nhu nhìn nàng, nhưng đột nhiên lại hấn lại tránh né tay nàng tựa như tránh lửa phỏng tay, nhưng vì Thủy Băng Tuyền cứng rắn giữ lấy, hấn lại sợ làm nàng bị thương nên không dám cố sức giẫy ra, lại dường như có chút không khống chế được mình, nhìn thoáng qua người con gái nằm trên giường, tim đập loạn nhịp.

“Ta đọc sách, nàng ngủ đi.” Trữ Thiên Hợp dời ánh mắt khỏi Thủy Băng Tuyền, nhàn nhạt nói.

Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ không được tự nhiên trong mắt hấn, lòng cũng vui vẻ hấn lên, hấn đối với nàng cũng không phải là không hề động lòng. Trong mắt liền hiện ý cười: “Chàng cùng ta nói chuyện, đợi đến khi ta mệt, tự khắc sẽ ngủ!” Đối với hấn, nàng hiện tại phải thay đổi phương pháp, bằng không sẽ chỉ là càng đẩy hấn ra xa mà thôi.

“Được.” Thu hồi tâm tư, Trữ Thiên Hợp tự nói với chính mình phải giữ bình tĩnh.

Hành động này của hấn lại khiến cho Thủy Băng Tuyền tức giận, đuôi mày của nàng cũng khẽ nhướng lên, tự chủ của hấn đúng là không phải loại bình thường.

“Tiên hoàng ban thưởng cho chàng đạo thánh chỉ cuối cùng, hoàng thượng phái Khang Vương đến đây tuyên chỉ, chàng có ý kiến gì không?” Kéo hấn ngồi xuống giường, thân thể lại nhích gần tới hấn.

Trữ Thiên Hợp lúc này bị những lời của nàng thu hút toàn bộ sự chú ý, trong mắt có tia buồn bã, một lúc sau mới lo lắng nói: “Bát đệ đến Bắc cảnh truyền chỉ, ta thật sự rất lo lắng.” Phụ hoàng cho Bát đệ một phần ba binh quyền, chuyện này với tân đế mà nói, chính là một khối ung nhọt gây nhức nhối, không loại bỏ, hấn làm sao có thể an tâm?

Thủy Băng Tuyền hiển nhiên vô cùng hiểu rõ: “Đúng là có hiểm nguy trùng trùng, một phần ba binh quyền, cũng chính là gai trong mắt hoàng đế, không sớm ngày nhổ ra, làm sao có thể ăn ngon ngủ yên?” Miệng thì nói như vậy, nhưng mà người lại giống như con mèo nhỏ cuộn vào lòng hấn nằm thoải mái, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ tận hưởng cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Lúc Trữ Thiên Hợp phục hồi lại tinh thần, nàng đã cuộn tròn trong lòng hấn, đáy mắt hấn ánh lên tia phức tạp, lòng cười khổ, định đẩy nàng ra, nhưng cuối cùng, hấn lại để mặc nàng nằm trong lòng mình.

“Tính thời gian, theo lộ trình có lẽ qua hai ngày nữa, hấn sẽ tới Bắc Thành.” Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng an ủi hấn.

Trên đường đi, hoàng đế tuyệt đối không phái người giết hấn, nhưng mà đến khi trở về, việc bị chặn giết giữa đường là không thể tránh khỏi.

“Nàng vì sao cho rằng Bát đệ tuyệt đối sẽ tới đây an toàn?” Trữ Thiên Hợp cúi đầu nhìn Thủy Băng Tuyền hỏi.

“Bởi vì đạo thánh chỉ này nhất định phải đến được tay chàng, bằng không hắn sẽ không thể tránh khỏi bị hiềm nghi! Nếu như qua một thời gian dài, ta nghĩ hắn cũng sẽ không lo lắng những chuyện thế này, nhưng mà hắn chỉ mới đăng cơ không lâu, ngôi vị hoàng đế còn chưa thật vững chắc, tự nhiên không thể trắng trợn như vậy.” Mà một phần ba binh quyền kia, cũng khiến hắn không dám hành động khinh suất.

Trữ Thiên Hợp gật đầu, hắn cũng nghĩ vậy! Chỉ là trên đường trở về, hy vọng Bát đệ tự có chừng mực, chú ý phòng bị...

“Được rồi, đừng nghĩ tới những thứ đó nữa, chàng hắn sẽ rất vui vẻ nhỉ, qua hai ngày nữa Khang Vương đã tới Bắc thành, chàng cũng có thể gặp hắn.” Thủy Băng Tuyền đột nhiên nắm chặt tay lại, giọng điệu có chút không rõ ràng. Trữ Thiên Hợp hắn phải biết ai là người hạ độc Trữ Thiên Hợp? Hắn là người thân cận nhất với Trữ Thiên Hợp, hắn là phải biết chút gì đó! Mà hắn đến, nàng sẽ có cơ hội đi Độc Cốc!

“Được rồi, ta vẫn muốn hỏi chàng, chàng chơi cờ với ta luôn luôn tạo thành thế không phân thắng bại, là chàng nhường ta có phải không?” Thủy Băng Tuyền lại bỏ qua những tạp niệm trong lòng, mở lời đối đề tài.

Trữ Thiên Hợp có chút kinh ngạc, sau đó trong mắt hiện lên ý cười, nhưng cũng không nói gì.

“Là chàng có ý.” Nhìn bộ dáng tươi cười của hắn, Thủy Băng Tuyền khẽ chớp hàng mi.

“Là không thua không kém.” Dù hắn thắng nàng, cũng chỉ thắng một hai quân cờ mà thôi.

“Thiên Hợp...” Thân thể tựa như biếng nhác động đậy, tìm một tư thế thoải mái nằm trong lòng hắn.

“Ừ?” Theo nàng điều chỉnh tư thế, lưng của hắn cũng tự nhiên dựa vào thành giường, tạo thành vẻ nửa nằm nửa ngồi mờ ám.

Thủy Băng Tuyền khéo môi lộ ra một tia quỷ bí, hắn hiện tại nhất định không phát hiện ra hắn cùng nàng đang thân mật đến mức nào!

“Là ai dạy chàng đánh cờ?”

“Liễu Nhiên đại sư!” Ngoại trừ hoàng cung, nơi hắn thường lui tới chỉ có Ngoại Phật Tự mà thôi.

“Liễu Nhiên đại sư, là hòa thượng sao?”

“Là một cao tăng đắc đạo ở Ngoại Phật Tự.” Trữ Thiên Hợp nheo mắt lại, nhớ tới lần đầu tiên hắn tới Ngoại Phật Tự.... Hình ảnh đó hắn đã khắc sâu trong trí nhớ, bởi vì hắn lần đầu tiên có thể ở cùng người, có thể gặp người mỗi ngày! Hắn nhớ rõ mình đã vui vẻ nhường nào...

Còn có, người tự mình làm đồ ăn chay, rồi hắn và người từ từ thưởng thức... Đó là lần đầu tiên, hắn có thể nhìn người gần như vậy, an tĩnh ăn cơm, nhưng thật ra hắn vẫn len lén liếc mắt nhìn người, rồi khi nhìn thấy hắn khẩn trương lựa cơm vào miệng thì người khéo mắt người lại rơi một giọt lệ vào trong chén cơm...

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng mở mắt, ngẩng đầu, nhìn về phía hắn, trong nháy mắt, tâm tư nàng bỗng chốc giật mình, vì lúc này đây, trên gương mặt hắn đầy áp đau thương cùng hoài niệm... Hắn đang nhớ tới chuyện gì, và nhớ tới ai?

Lặng lặng nhìn người tựa hồ đang chìm vào trong ký ức, tâm của Thủy Băng Tuyền tựa như chua xót, cổ họng cũng khô khốc, nàng muốn vượt lên đôi mắt kia, che đi những bí ẩn cùng đau thương...

Ngồi thẳng người dậy, nhẹ nhàng hôn lên mắt hắn...

Trữ Thiên Hợp nhất thời giật mình, còn chưa kịp hoàn hồn thì đôi môi mềm mại kia đã nhẹ nhàng lướt trên mặt hắn... khiến tâm tư hắn trở nên kinh loạn, nàng...

Đôi tay đặt lên vai nàng, muốn đẩy nàng ra: “Tuyền!” Hắn không thể...

Thủy Băng Tuyền hơi lùi ra một chút, khéo môi hơi mở, đầu lưỡi khẽ đưa ra, đôi mắt như nước hồ thu, tư thái mông lung mị hoặc...

Đôi tay mềm mại quần lên gáy hắn, hôm nay nàng nhất định phải đánh vỡ phòng phủ lý trí của hắn. Nàng không muốn nhìn thấy gương mặt hắn chìm trong đau khổ của quá khứ. Nàng muốn hắn từng thời từng khắc chỉ nghĩ đến nàng, nghĩ tới những hạnh phúc vui vẻ khi ở bên nàng!

“Thiên Hợp... Hôn ta!” Thân thể mềm mại tựa như không xương, tiến sát vào lòng hắn. Đôi mắt chứa vạn loại nhu tình, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch... Hình ảnh này, dù là nam nhân nào cũng không có khả năng chống cự!

Trữ Thiên Hợp căng thẳng, đôi tay còn đặt trên vai nàng, nhưng mãi cũng không biết là nên đẩy nàng ra hay là nên ôm lấy nàng!

“Ta đối với chàng một chút hấp dẫn cũng không có ư?” Thủy Băng Tuyền nháy mắt mấy cái, giọng nói yêu kiều vẫn vương bên tai, mê hoặc lòng người

“Tuyền... Đừng làm loạn nữa...” Lời còn chưa dứt, đã bị đôi môi của nàng làm cho im bật!

Thời gian, như ngừng lại tại giây phút này, trong đầu Trữ Thiên Hợp bỗng nghe ‘bang’ một tiếng, tựa như sợi dây đàn kéo căng đã bị đứt, hắn nỗ lực tự khống chế mình, muốn mình bình tĩnh giống như lần trước cùng nàng ngồi trong xe ngựa, thế nhưng... Tim đã không còn như lúc trước, thì sao có thể mong lòng vẫn còn bình yên.

Từng giọt mồ hôi toát ra từ trên cái trán trắng ngần tựa bạch ngọc, lông mi dày lại run lên tựa như những cánh quạt, đôi con ngươi phóng đại gần kề của nàng, giờ phút này như khắc sâu vào ngực hắn!

Trữ Thiên Hợp nắm chặt tay, vẫn không nhúc nhích! Hắn muốn đợi mình bình tâm! Đợi bản thân giống như lần trước!

Đôi con ngươi lạnh lùng tà mị của Thủy Băng Tuyền mở lớn, nhìn những giọt mồ hôi trên trán hắn, hàng mi lại giương lên cao! Từ trong mắt nàng phát ra ánh sáng yêu mị cùng mê hoặc, lúc này đây, nàng sẽ không nhượng bộ hắn như lần trước!

Nếu nàng giam hắn vào sâu trong lưới tình này, nàng muốn xem xem hắn làm thế nào để tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt đây?

Nàng hé miệng, cánh lưỡi mềm mại như nước khẽ liếm lên môi hắn, chậm rãi lướt qua lướt lại...

Theo mỗi cái liếm của nàng, tâm tư hắn lại run lên, mồ hôi trên trán càng nhiều...

Hai người họ giống như đang đấu sức vậy, Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng mê hoặc, cũng không hề hoàn toàn chủ động, nàng muốn hắn chủ động! Nàng đã nói muốn hắn hôn nàng, như vậy hắn nhất định phải hôn nàng. Đôi mắt lạnh nhìn hắn tâm tư giãy dụa, dựa vào cái gì chỉ mình nàng rơi vào ả tình? Còn hắn không chút lay động?

Đấu lý trí, chỉ cần nàng muốn, nàng cũng có thể làm được, dù cho người nàng đối mặt là hắn! Tuy rằng nàng lúc này cũng đang khổ cực đấu tranh với chính bản thân mình.

Bàn tay nắm chặt của Trữ Thiên Hợp không biết từ lúc nào đã buông lỏng ra, lại dùng sức ôm chặt người trong lòng, học nàng khẽ liếm lên đôi môi...

Đôi mắt Thủy Băng Tuyền cười thành một khe hẹp, nàng nhắm mắt lại, từ từ mở miệng ra, dẫn dắt đầu lưỡi ẩm ướt của hắn tiến vào khoang miệng, toàn tâm cảm nhận sự cuồng nhiệt của hắn...

Tia lý trí cuối cùng của Trữ Thiên Hợp đã tan thành hư vô khi vừa chạm vào khoang miệng ngọt ngào tươi mát của nàng, để mặc cho những cảm xúc trong lòng tuôn trào! Hay tay giữ lấy thân hình kiều nhuỷ của nàng, cũng hoàn toàn chìm đắm nơi bờ môi nàng...

Cho đến khi hô hấp hỗn loạn, hai đôi môi mới chịu rời ra, Trữ Thiên Hợp thở hổn hển, đôi mắt mông lung không còn chút thanh minh, trong suốt, kinh ngạc nhìn Thủy Băng Tuyền đôi môi vốn đỏ mọng, bị hắn mút lại càng thêm hồng nhuận kiều diễm... Vùng bụng dưới đột nhiên căng nóng, một loại cảm giác trước nay chưa từng có lưu chuyển khắp người, khiến hắn theo trực giác ôm nàng vào lòng... Trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là hắn lại muốn nhiều hơn thế!

Thủy Băng Tuyền lúc này lại ánh mắt tinh quái như một con mèo thỏa mãn bám dính vào người hấn, khoe môi hài lòng tươi cười, miệng lại khẽ ngậm nga...Khiến cho Trữ Thiên Hợp lại một lần nữa mê muội đánh mất lý trí... Lực đạo nơi tay lại càng tăng thêm, hấn không thể cùng nàng nhập vào thân thể hấn!

“Nhẹ tay thôi, chàng sắp bóp gãy xương ta rồi!” Hồn dỗi nhìn thoáng qua người đang ôm chặt lấy mình. Người mẹ vô lương tâm của nàng từng nói, tình dục chính là chất xúc tác của tình yêu! Đây cũng là nguyên do vì sao cả nam nhân và nữ nhân đều mê luyến ái tình, bởi vì hữu tình mới hữu dục, có muốn cầu cũng không được!

Trữ Thiên Hợp lý trí đã mê muội nhưng lại bị thanh âm kiều mị của Thủy Băng Tuyền làm cho hoàn hồn, ngực kinh hãi nhìn chính bản thân mất kiểm chế của mình! Đây là hấn sao?

Thân thể trong nháy mắt cứng ngắc lại, hấn không thể tin nổi mình lại có thể trầm luân trong ánh mắt nàng, trong bờ môi nàng, trong vẻ đẹp kiều mị của nàng...

Ánh mắt hấn rơi vào đôi môi nàng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vừa rồi hấn không kìm lòng được mà bị dẫn dắt theo lời nàng, tâm như bị chấn động mạnh.

“Tuyền...” Muốn lên tiếng, nhưng lại không biết phải nói gì, rồi nghe thấy thanh âm trầm thấp của chính mình cũng khiến hấn thêm lần nữa kinh hãi. Đây là giọng của hấn sao?

“Ừ...” Thủy Băng Tuyền mềm nhẹ trả lời.

“Ta...Ta...” Muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói như thế nào! Trên mặt Trữ Thiên Hợp đỏ ửng lên.

“Sao vậy? Là xấu hổ hay là hổ thẹn?” Thủy Băng Tuyền dù giọng nói bình tĩnh nhưng kỳ thực nàng cũng đang có chút căng thẳng, hấn tốt nhất là đừng nói cái gì đại loại như xin lỗi, nếu không nàng sẽ cho hấn biết tay!

“Không... Không phải...” Cảm giác được những biến hóa của nàng, Trữ Thiên Hợp vốn muốn nói lời “Xin lỗi” nhưng lại nuốt trở lại, hấn không thể bởi vì bản thân thiếu kiểm chế mà khiến nàng gánh chịu kết quả.

“Chàng muốn nói cái gì?” Thủy Băng Tuyền trộm cười, chỉ cần không phải là xin lỗi, nàng đều có thể chấp nhận.

“Ở bên dưới... Tuyền... Không thể được...” Hấn lắp bắp một chút rồi im bặt, bởi vì động tác của Thủy Băng Tuyền...

“Chàng nói cái gì? Ta nghe không rõ, chàng lặp lại lần nữa đi!” Bàn tay nhỏ nhắn của Thủy Băng Tuyền khẽ nắm lấy phía dưới của hấn, hung hăng bóp mạnh một cái. Thanh âm mềm nhẹ không gì sánh được.

Trữ Thiên Hợp khuôn mặt đỏ bừng tựa kẻ say rượu: “Tuyền... Bỏ tay ra!” Nàng... Nàng sao có thể như vậy?

Nhìn sắc mặt của hấn, Thủy Băng Tuyền thả lỏng tay, nhưng mà vẫn không buông vật kia của hấn ra... (đoạn này qua loa thôi nha bà con, đừng hỏi tại sao)...

Lại xem như không có việc gì nói: “Lần sau còn nói những lời khiến ta rơi lệ, thì xem ra sẽ làm gì chàng!” Đối phương pháp, nàng cũng không tin không bắt được nam nhân này!

Sống lưng tê rần khiến tâm hấn như căng lên, toàn thân ngứa ngáy... Thân thể hấn cũng không kìm được mà khẽ run lên.

“Tuyền... Á...Ta đi rót trà cho nàng!” Vội vã đẩy người trong lòng ra, vội vàng đứng lên, rời khỏi giường...

“Chờ một lát!”

Hấn toàn thân cứng ngắc, không dám làm bừa, bởi vì nàng lại tăng lực đạo trong tay.

Thủy Băng Tuyền lại chồm tới nói nhỏ bên tai hấn một câu, khiến cho khuôn mặt trắng nhợt của Trữ Thiên Hợp phút chốc lại đỏ kè đường như sung huyết, sau đó hấn liền chạy trốn chết...

Nhìn hấn bắn nhanh ra ngoài, Thủy Băng Tuyền cười thật to vang vọng khắp phòng. Nàng rốt cuộc cũng đã tìm được cách đối phó với nam nhân này rồi!

Trữ Thiên Hợp nghe được tiếng cười của người trên giường, bàn tay đang cầm chén trà khê giật một cái, xấu hổ muốn chui xuống đất! Nàng... Nàng là một cô nương, làm sao có thể nói ra những lời như vậy? Hắn vẫn biết tính tình nàng phóng khoáng tùy ý, lại có chứa tà khí... Nhưng mà nói thế nào nàng cũng là một cô nương mà!

Hắn cùng nàng, giờ này phút này lại tựa như điên đảo...

Hai người bên nhau lần đầu tiên không bị phá vỡ trong niềm đau!

Thủy Băng Tuyền thần khí sáng khoải đi ra thư phòng, để lại một Trữ Thiên Hợp hồn vía lên mây, muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Một giấc ngủ trưa này lại khiến cho nàng tâm tình phấn chấn, thật ra cũng cần cảm ơn Đồng Nhi mới đúng!

“Hương Hàn, cho gọi Đồng Nhi và Hoàng Tử Thành đến gặp ta!”

“Dạ, tiểu thư!” Hương Hàn nhìn thần sắc của Thủy Băng Tuyền, nghi hoặc trong lòng. Vì sao hôm nay thần sắc của Tiểu thư lại tốt như vậy? Người đã hòa giải mọi vấn đề với Vương gia rồi sao?

Phòng nghị sự, Bắc Vương phủ

Thủy Băng Tuyền thần sắc không rõ, nhìn hai người Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi đang đứng bất an!

“Thế nào? Các người không có gì muốn nói với ta sao?”

Hoàng Tử Thành trầm tư một chút rồi tiến lên quỳ xuống đất nói: “Thỉnh Vương phi trách phạt.”

“Người đã làm gì sai?”

Chuyện này... Hoàng Tử Thành ngược mắt nhìn thẳng lên Thủy Băng Tuyền, giọng nói đột nhiên lớn lên tựa như không thềm đếm xỉa tới bất cứ điều gì: “Mưu kế thất bại!”

Đôi mắt lạnh lẽo của Thủy Băng Tuyền khê chớp một cái, nàng nhìn Hoàng Tử Thành, nhưng lại nói với Đồng Nhi: “Đồng Nhi, người có muốn nói gì không?”

Đôi mắt Đồng Nhi dấy lên vẻ không cam lòng, môi mím chặt không lên tiếng.

“Ta không thể không thừa nhận các người vô cùng can đảm, về điểm này ta rất hài lòng, có điều...” Nàng đổi đề tài, nhãn thần sắc bén bắn thẳng đến hai người: “Chẳng qua biện pháp của các người thật khiến ta thất vọng!”

Khuôn mặt lãnh khốc trở nên hòa hoãn đôi chút, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Thứ nhất, chuyện Triệu lão gia là kẻ luyến đồng, không phải là điều bí mật gì, thứ hai, hắn lắm tiền nhiều của, ai ai cũng biết, điều này nói lên cái gì? Hoàng Tử Thành, người nói xem!”

Hoàng Tử Thành cẩn trọng suy nghĩ, nhưng nhất thời, hắn không thể nghĩ ra được hai việc này có liên quan gì với nhau?

“Hương Hàn, người nói thử xem?” Thủy Băng Tuyền chuyển mắt sang Hương Hàn đang đứng cạnh mình.

“Hồi bẩm tiểu thư, là năng lực!” Hương Hàn suy xét trong giây lát, trầm tĩnh nói ra.

“Đúng, là năng lực, nghiêm khắc mà nói chính là chỉ số thông minh, hay là đầu óc, hắn nếu như không có chút năng lực, thì cũng không thể tích lũy được một gia sản Triệu gia lớn như vậy, các người đã bỏ qua một điểm quan trọng, đó là hắn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Ở Bắc thành hắn có thể có được vị trí như ngày nay, các người nói xem, năng lực của hắn ra sao?” Thủy Băng Tuyền hạ giọng nói. Hai người này cư nhiên dám chọn cách ám sát lộ liễu như vậy thật đúng là khinh địch!

Hoàng Tử Thành như bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt theo đó mà xấu hổ. Hắn quả là khinh địch, đừng nói là ám sát, lần này chạy thoát có thể nói vận khí bọn hắn còn tốt.

“Các người có thể trốn được, cũng không thể kể là may mắn, nói đúng hơn là ông ta thả các người đi.” Thủy Băng Tuyền lại trầm giọng nói. Lão gia này thật ra vô cùng thông minh... Vừa đấm vừa xoa, vừa cố ý thả Đồng Nhi và Hoàng Tử Thành về, lại vừa đến chỗ Tri phủ tạo áp lực, muốn nàng nợ hắn nhân tình này?

Ha hả... Đáng tiếc, nàng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, hẳn đã chuẩn bị kỹ như thế, nàng cũng nên đáp lễ cho thỏa đáng! Bằng không nàng sao có thể lập uy nơi Bắc thành này?

Hoàng Tử Thành khiếp sợ ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch... Hẳn vốn là một người thông minh, đã được nàng chỉ điểm đến như vậy, hiển nhiên cũng nhìn ra được những thiệt hơn trong đó.

Nét mặt dịu lại đôi chút, Thủy Băng Tuyền đưa tay lên nói: “Các người đứng lên đi.”

“Thu Nhi, việc ta dặn dò người đã làm xong chưa?”

Thu Nhi cung kính trả lời: “Chuyện người sai bảo Thu Nhi đã làm thỏa đáng!”

“Hoàng Tử Thành, Đồng Nhi, sáng sớm mai lúc ở trên công đường, nên làm như thế nào, ta sẽ cho Hương Hàn dạy các người.” Sự phần hạn của Đồng Nhi sẽ là chứng cứ tốt nhất!

.....

Ánh trăng mờ ảo, trời sao thưa thớt, toàn Bắc Thành đã chìm trong đêm đen tĩnh mịch. Lúc này trên con đường lớn dẫn tới Bắc Thành có một đội ngũ hàng hóa đang tiến tới với tốc độ cực nhanh, dưới ánh sáng mờ mờ của hai ngọn đuốc dẫn đầu, chỉ có thể nhìn thấy hơn trăm người đang áp tải đoàn hàng hóa trùng trùng đi đến cổng thành.

.....

“Đại ca, phía trước chính là Bắc thành, rốt cuộc cũng tới nơi rồi, đi liên tục nhiều ngày đêm không nghỉ, cuối cùng chúng ta cũng có thể hoàn thành sứ mệnh mà chủ tử giao phó.” Giọng nói thô ráp tựa như thở ra một hơi nhẹ nhõm!

“Ừ, chủ tử bảo chúng ta tốt nhất là vào thành lúc đêm khuya, ta lúc trước còn suy nghĩ có cần phải đợi đến sáng mai mới có thể vào thành, nhưng bây giờ xem ra chúng ta có thể vào luôn rồi.” Một giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên.

“Vào thành bây giờ sao? Nhưng cửa thành đã sớm đóng rồi.”

“Không, cửa thành không đóng, nếu như ta đoán không lầm, cửa thành kia hiển nhiên là mở sẵn cho chúng ta.” Hẳn càng ngày càng bội phục năng lực của chủ tử, chỉ là... Lòng hẳn lại vô cùng nghi hoặc, chủ tử vì sao phải vận chuyển nhiều vật tư như vậy đến Bắc Thành?

“Thực đúng là cửa thành không đóng, ha ha, chúng ta đêm nay rốt cuộc cũng có thể ngủ ngon rồi.” Giọng nói thô ráp hào sảng cười to.

.....

Bên trong Thư phòng của Cung phủ, một viên dạ minh châu thấp sáng khiến cho cả căn phòng không khác gì ban ngày...

Hàng mây của Cung Thác lần này thực sự là nhú tới thẳng tắp, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, khiến cho nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn lại ẩn thêm chút u ám!

“Một đại đội vật tư?” Mấy ngày nay hắn vẫn chờ động tĩnh từ chỗ Bắc Vương phủ, theo như hắn biết, số người báo danh hiện tại đã có hơn 5 vạn người, 5 vạn người cần số vật tư không hề nhỏ, ngay đến hắn cũng khó mà điều động được!

“Hồi bẩm thiếu gia, nô tài đi đến cửa thành hỏi thăm, bọn họ vừa mới vào thành, có hơn tám trăm người!”

“Là hàng hóa của ai?” Trong nháy mắt giọng nói của hắn mang theo hàn khí bức người. Hẳn đã đáng giá thấp đối thủ rồi.

“Hiệu lương thực Tường Phúc.”

“Tường Phúc?” Hàn quang chợt lóe trong đáy mắt Cung Thác! Xem ra vị Bắc Vương gia này đến, cũng khiến cho toàn Bắc Thành dậy sóng!

.....

Cùng lúc đó, trong Vương phủ, trên phố Tây, Bắc Thành.

“Cung Thác có động tĩnh gì không?” Đôi mắt quắc thước, tinh tường của Vương lão gia ánh lên những suy nghĩ sâu xa. Bắc Thành quả là đất ngọa hổ tàng long, một cửa hiệu Tường Phúc nhỏ bé lại có khả năng điều động một lượng hàng hóa khổng lồ như vậy, người đứng phía sau hẳn phải là vô cùng có địa vị.

Vỗ về chòm râu già, ông ta khẽ nhẩm, vùng trời Bắc thành này cũng sắp thay đổi rồi!

“Hồi bẩm lão gia, không có, mấy ngày nay Cung Gia vẫn cực kỳ an tĩnh, Cung Thác không rời khỏi thành, vẫn luôn ở trong nhà.” Người này tuổi tác phải trên bốn mươi, vóc dáng khôi ngô cao lớn.

“Lão gia, có cần phải hành động gì không?”

“Không, trước tiên cứ từ từ quan sát đã, ngày mai bắt đầu chữa bệnh miễn phí, còn có bác Vương gia xử lý vụ ám sát Triệu lão gia, ta muốn xem việc này sẽ đi đến đâu. Nghe nói hung thủ đâm Triệu lão gia tên là Đồng Nhi, là đứa trẻ mà Vương phi đã cứu ra từ phủ Triệu lão gia phải không?”

“Đúng vậy, lão gia.”

Nhìn lại tờ cáo thị trong tay, trong ánh mắt Vương lão gia toát lên vẻ âm trầm không rõ...

Ngày hôm sau, từ sáng sớm người ta đã vây chặt cổng trước cửa phủ nha...

“Vương gia, vương phi đến!”

Đoàn người đang xao động lúc này đều nhất tề nhìn theo một hướng, chỉ thấy hai chóp kiệu đang được đoàn thân binh của Vương phủ mở đường đi thẳng tới phủ nha!

Trữ Thiên Hợp vừa bước xuống kiệu, nhìn thấy nhiều người như vậy, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt! Một nét cười ấy trên khuôn mặt bạch ngọc tựa làn gió xuân phớt phớt thổi vào lòng người khiến cho ai ai cũng ngây ngẩn! Nhưng cũng ngay lập tức lấy lại tinh thần: “Tham kiến Vương gia!”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi!”

Tướng Nguyên vội vã chen lấn giữa đám đông đi tới, quỳ trên mặt đất: “Ty chúc tham kiến Vương gia, Vương phi!”

“Tướng đại nhân mời đứng lên!”

.....

Trên công đường, Tướng tri phủ khom người đứng bên cạnh Trữ Thiên Hợp, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười lấy lòng. Bên ngoài công đường người đến xem chật như nêm, họ rỉ tai nhau nghị luận âm ỉ cả lên. Nhưng vừa nhìn tới vị Triệu lão gia bụng phệ ì ục như heo kia xuất hiện thì ánh mắt lại lộ phần hận! Nhìn miếng vải trắng quấn quanh tay hắn trong mắt mọi người đều hiện vẻ hả hê, lòng thâm mắng đáng đời...

Thủy Băng Tuyền quét mắt một vòng, thu hết biểu tình của tất cả mọi người, tên heo béo Triệu gia này thực sự đã làm nhiều việc ác, nàng hôm nay xem như là thay dân trừ hại!

“Yên lặng!” Tướng tri phủ cầm kinh đường mộc* đập mạnh xuống bàn quát lớn, lập tức không gian bên trong liền trở nên yên tĩnh không một tiếng động...

*Kim đường mộc: Cái miếng gỗ để gõ lên bàn trong lúc xử án, ai coi phim Trung Quốc đều sẽ biết.

Thủy Băng Tuyền nhíu mày, Tướng tri phủ này, lúc này lại làm ra dáng ta đây đường đường là một tri phủ, là quan phụ mẫu của dân chúng Bắc thành.

Một cái vỗ kia cũng khiến cho Tướng Nguyên toát cả mồ hôi lạnh, ông ta vừa rồi hoàn toàn đã quên mất ở đây Vương gia mới là to nhất: “Chuyện này...Vương gia...Ty chúc...”

“Bắt đầu đi!” Giọng nói bình thản của Trữ Thiên Hợp lại vang lên khiến không ai biết được tâm tình của hắn tốt xấu ra sao.

“Triệu lão... Á, không, Triệu Phú Hữu, người đã gặp phải chuyện gì, nói lại một lần nữa xem.” Tướng tri phủ lớn tiếng nói.

Triệu lão gia quỳ xuống trước công đường: “Tiểu dân tham kiến Vương gia, buổi sáng hôm qua, khi tiểu nhân đang uống trà ở Trà Hương Lâu thì có một đứa trẻ ăn xin chạy đến nói với tiểu nhân, trong sương phòng chữ thiên của quán trọ Duyệt Nhạc có người đang chờ tiểu dân, nhưng khi tiểu dân vừa vào gian phòng thì liền có cảm giác choáng váng, tiểu dân cảm thấy có điểm bất thường, cố gắng chống đỡ, sau đó thì thấy một tên thiếu niên cầm một cây đao đâm tới trước ngực tiểu dân! Tiểu dân cả kinh, tránh được một đao chí mạng, nhưng vẫn bị chém vào cánh tay.”

Tướng Tri phủ nhìn thoáng qua Vương gia và Vương phi, thấy hai người không có vẻ gì là muốn nói, nên chỉ đành tiếp tục hỏi: “Vị người có nhìn được dung mạo của kẻ đã đâm người?”

Triệu lão gia cẩn thận nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Hồi bẩm đại nhân, tiểu dân không thấy rõ.”

“Triệu Phú Hữu, nói như vậy có nghĩa là người không biết ai đã làm người bị thương?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền vang lên giữa công đường, cũng khiến cho bách tính bên ngoài bàn tán xôn xao!

“Hồi bẩm vương phi, tiểu nhân lúc đó đầu óc mê man hỗn loạn, cho nên không hề nhìn thấy diện mạo của hung thủ.” Triệu lão gia tràn đầy thâm ý nói. Hắn vốn định dùng việc này để đổi lấy một nhân tình của Vương phi, nhưng không ngờ Vương phi không chỉ không có lời với hắn, mà trái lại còn cho tri phủ thẩm tra làm rõ... Khiến hắn nhất thời có chút hoảng hốt, cho nên mới nghĩ ra chiêu giả bộ hồ đồ này...

Thủy Băng Tuyền vỗ vỗ tay, Hương Hàn liền dẫn Hoàng Tử Thành cùng Đồng Nhi tiến vào công đường!

“Tham kiến Vương gia, Vương phi, đại nhân!” Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi cùng quỳ xuống hành lễ.

Triệu lão gia vừa thấy hai người vào công đường thì trong mắt nhanh chóng hiện vẻ kinh hoảng, nhưng hắn cũng nhanh chóng trấn định lại. Hắn đã nói không thấy rõ người ám sát là ai, vì sao hai kẻ này còn lên công đường?

“Triệu Phú Hữu, ta hỏi lại một lần nữa, ngày hôm qua người thật sự không thấy rõ người muốn giết mình là ai ư?” Thủy Băng Tuyền lại lớn tiếng hỏi.

Triệu lão gia chần chờ trong chốc lát, thoáng nhìn lại tình hình bên trong công đường, không rõ vì sao hai kẻ kia lại tự động chạy đến nạp mạng, chuyện này... Có mục đích gì? Hơn nữa Vương phi lại liên tiếp hỏi ông ta vấn đề này đến ba lần...

Trong lúc vô ý thức, ông ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tri phủ...

“Hãy trả lời câu hỏi của ta, Triệu Phú Hữu!” Thủy Băng Tuyền lại lần nữa thúc giục.

Biết rõ trong chuyện này có điều mờ ám, thế nhưng nhất thời, ông ta lại chẳng thể nhìn ra gì, cho nên Triệu lão gia không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Dạ, tiểu nhân không nhìn thấy rõ.” Câu trả lời này rõ ràng mang theo những lo lắng mơ hồ. Bởi vì ông ta cảm thấy chính mình đang tự đưa đầu vào một sợi dây thòng lọng được treo sẵn!

“Tốt, người không thấy rõ kẻ muốn ám sát mình là ai, như vậy án ám sát này ta giao cho Tri phủ xử lý, có điều...” Ngữ khí của nàng hơi dừng lại một chút: “Có điều, trong phủ của ta có hai kẻ hầu muốn kêu oan, nhân tiện hôm nay để cho Vương gia thẩm tra luôn một thể!”

Tiếng nói của Thủy Băng Tuyền vừa dứt, trên công đường nhất thời xôn xao náo động...

Tướng Tri phủ nheo nheo mắt, hắn biết chắc hôm nay đại họa sẽ đổ lên đầu Triệu lão gia này mà...

“Hoàng Tử Thành, Đồng Nhi, các người có oan khuất gì, hôm nay ở trước công đường, cứ nói với Vương gia cùng Tri phủ đại nhân!” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền hướng về Hoàng Tử Thành nói.

“Dạ, tiểu dân khấu kiến Vương gia, khấu kiến đại nhân!” Hoàng Tử Thành cùng Đồng Nhi cúi đầu dập đầu trước công đường.

“Các người có oan khuất gì cứ nói đi, đừng sợ!” Trữ Thiên Hợp thầm than một tiếng, nhưng lại vô cùng phối hợp nói.

“Tiểu dân xin được tự thú, hôm qua chính là tiểu dân cùng Đồng Nhi đâm bị thương Triệu Hữu Phú!” Lời nói của Hoàng Tử Thành lúc này giống như một hòn đá rơi xuống mặt hồ bình lặng tạo nên nghìn đợt sóng dâng trào, không chỉ bách tính bên ngoài bất ngờ sợ hãi, mà ngay đến Triệu Phú Hữu cũng trừng mắt kinh ngạc!

Còn Tướng Tri phủ mồ hôi lạnh đang tuôn trào đầm lưng áo, mí mắt chớp động liên hồi...

Trữ Thiên Hợp tựa như không thấy khắp công đường là một bầu không khí rối loạn, sắc mặt ung dung thản nhiên hỏi: “Các người vì sao lại muốn giết Triệu Phú Hữu?”

“Hồi bẩm Vương gia, Triệu Phú Hữu để mất đến Đồng Nhi, nên cường hãn bắt ép Đồng Nhi về phủ, tiểu dân may mắn gặp được Vương phi mới có thể cứu được Đồng Nhi ra. Thế nhưng...” Hoàng Tử Thành vẻ mặt buồn bã, thanh âm nghẹn ngào không thể nói tiếp, phải một lúc lâu hần mới có thể tiếp tục: “Thế nhưng đệ đệ của tiểu dân, còn có nhiều đứa trẻ giống như đệ đệ của tiểu dân đều bị Triệu Phú Hữu dày vò chà đạp cho đến chết, tiểu dân hôm nay thay mặt cho đệ đệ đã chết thảm của mình, cũng thay mặt cho hàng trăm đứa trẻ đã chết thảm trong Triệu phủ cầu xin Vương gia trả món nợ này! Xử tử kẻ súc sinh khiến muôn người sục sôi căm hận!” Giọng nói phẫn hận cùng bị thống đã phủ lên toàn bộ trong ngoài công đường một ngọn lửa giận sôi sục thê lương! Trong số những người ở đây, có không ít người đã bị Triệu lão gia hãm hại, phá hủy! Lúc này toàn dân chúng đã nhen nhóm một loại cảm xúc phẫn nộ...

Không đợi Trữ Thiên Hợp nói ra, hàng trăm người đã tranh vào công đường kêu oan...

“Cầu xin Vương gia xử tử Triệu Phú Hữu, giải oan cho thảo dân!” Quần chúng nhất thời kích động, phẫn nộ, đủ mọi cảm xúc, cũng trình ra được đủ mọi bằng chứng xác thực...

“Triệu Phú Hữu căn bản không phải là người, hần là loài cầm thú, Vương gia, xin người làm chủ cho chúng thảo dân!”

“Cầu xin Vương gia chủ trì công đạo!”

Từng nhóm lại từng nhóm người chạy vào công đường... Sự phẫn nộ, bao oán hận tích tụ đến lúc này đã bùng phát đến cực điểm, bọn họ đều là những người từng bị Triệu Phú Hữu áp bức, chèn ép, làm hại! Lúc này đều hận không thể xé da róc thịt hần.

“Người... các người... các người nói vậy...” Triệu Phú Hữu cảm nhận được vấn đề càng lúc càng nghiêm trọng, cho nên tay chân cũng luống cuống cả lên, bản thân mình từng làm chuyện gì, hần đương nhiên biết rõ... Thế nhưng cũng không đến mức nhiều người như vậy? Vì sao tất cả bọn chúng lại xông vào lúc này, bọn họ ăn phải gan hùm mật gấu rồi sao?

“Vương gia, người đừng nghe những kẻ này nói vậy, những kẻ này chắc chắn đã bị người ta xúi giục, Vương gia...” Triệu Phú Hữu đột nhiên im bặt, bởi vì hần rất cuộc cũng đã biết vì sao Vương gia và Vương phi lại muốn mở công đường xét xử.

Hai chân của Tri phủ đại nhân cũng mềm nhũn tựa như muốn quỵ xuống luôn, nếu như... nếu như những kẻ này cũng tố cáo hần, thì...

Hần nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt sợ hãi nói không nên lời... Vương phi này muốn công minh chính đại bức tử Triệu Hữu Phú.

Trữ Thiên Hợp nhíu mày, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo: “Tướng đại nhân, mau phán quyết đi!” Trong số bách tính ở đây đã có hơn bảy phần đều từng bị Triệu Hữu Phú hãm hại, hần, tên tri phủ này đã làm cái gì vậy?

Tướng Nguyên quỳ phịch trên mặt đất run rẩy nói: “Ty chúc...ty chúc tuân mệnh.”

“Người đâu, đem nốt Triệu Phú Hữu vào đại lao, đợi mùa thu xử trảm!” Hiện tại hần cũng chỉ có thể giữ mình. Tướng tri phủ lớn tiếng tuyên án khiến bách tính khóc thành tiếng, bởi vì bọn họ rất cuộc cũng có thể báo thù cho người thân của mình, có người vui mừng hơn hử, bởi vì Bắc thành có thể trừ đi một kẻ hại dân hại nước, sau này con cái mình đi trên đường cũng không cần phải nơm nớp lo sợ.

Triệu Hữu Phú như một đồng bùn nhão rớt phịch xuống đất...

“Khoan đã!” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng, khiến Trữ Phú Hữu nhất thời mừng thầm.

“A, chẳng hay Vương phi...” Tưởng Nguyên giờ phút này mới thật sự sợ hãi vị Vương phi có thể giết người không chớp mắt này.

“Vương gia, ta có một chủ ý, không biết có nên nói hay không?” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp nói.

“Vương phi cứ nói!”

“Đợi đến mùa thu thì lâu quá, như vậy đi, ba ngày sau chúng ta tiến hành lễ khởi công xây đập nước, vào ngày hôm đó xử trảm Triệu Hữu Phú, an ủi những người trên trời cũng như xoa dịu mối phần nộ của dân chúng!” Giọng nói trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng, dịu dàng lại có vẻ ôn nhu, thế nhưng khiến mọi người nhất thời ngây ngốc, rồi lại nhiệt liệt reo hò mừng vui...

Thủy Băng Tuyền nhìn bách tính vui mừng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nàng quay đầu nhìn Trữ Thiên Hợp, mặt mày nháy mắt với hắn...

Trữ Thiên Hợp ho nhẹ một tiếng, hơi hạ ánh mắt không dám nhìn lại Thủy Băng Tuyền. Bây giờ hắn chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Hôm nay vốn là ngày chữa bệnh miễn phí đầu tiên, lại thêm tin tức Vương gia cùng Vương phi đã tống tên Triệu lão gia có tiền có thế trong thành vào đại lao, ba ngày sau xử tử khiến dân chúng toàn Bắc thành ai nấy đều cười đến híp cả mắt. Trong lòng mọi người cũng nhen nhóm lên ngọn lửa ham sống, và hy vọng vào tương lai!

Vốn là một hiệu thuốc vô cùng rộng lớn, thế nhưng lúc này lại chật người đến nỗi khó có thể nhích được dù chỉ nửa bước chân, thế nhưng những người đang chen lấn trong đám đông chật chội này ai ai cũng có một bộ dạng hưng phấn, ai ai cũng kiễng chân chờ đợi Vương phi đến khai biển...

Hai bên trụ chính của cửa hiệu treo hai chuỗi địa pháo thật dài, cánh cửa ở giữa sơn một màu đỏ thẫm, mái hiên lợp ngói kéo dài, những tấm lụa hồng tung bay phấp phới, tràn ngập màu sắc hân hoan vui mừng...

“Vương gia, Vương phi tới!” Không biết là ai hô to lên, nhưng tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ gối. Cái quỳ gối này là thực tâm thực lòng, tràn ngập cảm kích...

“Các vị không cần đa lễ, đứng dậy cả đi!” Trữ Thiên Hợp mặc một bộ y phục màu trắng đơn giản mộc mạc, phong thái phiêu dật mờ ảo như người trời! Ngũ quan trong suốt sáng rõ, dưới những tia nắng chiếu rọi lại càng toát lên vẻ đẹp tuyệt thế! Chỉ có một điểm duy nhất không hợp lý đó chính là đôi môi gần như đã trắng bệch, không chút sức sống của hắn.

“Đa tạ ông trời đã phái Vương gia và Vương phi đến với Bắc cảnh, mang nước cam lộ đến cứu vớt chúng thảo dân đang chìm trong biển lửa.” Một cụ già nước mắt nước mũi tèm nhem, vừa khóc lại vừa cười nói! Ông sống ở đây đã tám mươi năm nhưng đây là lần đầu tiên trong đời ông có được hy vọng vào cuộc sống!

“Lão bá, không cần đa lễ, mau đứng dậy đi!” Trữ Thiên Hợp đưa tay đỡ lấy cụ già “Tất cả mọi người cũng đứng lên đi, mau đến nhờ Thủy thần y xem bệnh đi, nào, mau đứng lên đi, những ngày sau này còn phải dựa vào đôi tay mọi người để xây dựng Bắc cảnh này.”

“Tạ ơn Vương gia!”

Pháo được đốt lên, tiếng nổ rôm rậm...đình tai nhức óc...

Toàn bộ Bắc thành tựa như bị xé toạt ra trong tiếng pháo nổ mạnh liệt ấy, mùi vị thuốc pháo tràn ngập trong không khí, làn khói trắng lượn lờ bao phủ...

“Xin mời Vương phi mở bằng hiệu cho Từ Tế Đường!” Tiếng pháo đã ngưng, một giọng nói xuyên qua làn khói mờ nhạt đi tới!

Thủy Băng Tuyền chậm chậm khoan thai, quần hồng áo lụa, gót sen nhẹ nhàng thanh thoát, tựa như tiên nữ bước ra từ làn sương trắng, vẻ kiều diễm như đóa sen đang nở rộ!

Làn thu thủy, nét xuân sơn, tóc mây búi cao, trâm ngọc đóng đưa theo mỗi bước nàng đi, đôi má lúm đồng tiền cao quý tựa hoa, nhưng khi nàng mỉm cười, hoa cũng thẹn không bằng, nụ cười ấy thần nhiên ưu nhã, nhưng lại khắc sâu vào lòng người...

Cả sảnh đường rộng lớn bỗng im lặng như tờ, tất cả mọi người đều choáng ngợp trước vẻ đẹp của nàng...

Ở cách đó không xa, Cung Thác cũng đang trong bộ dạng chấn động như vậy, hần chậm rãi nhắm mắt, ngắm nhìn khung cảnh đẹp như mộng ảo! Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị nở ra một nụ cười nhạt! Ánh mắt thâm trầm ẩn hiện tia mờ ảo... Thủy Băng Tuyền? Lại hoàn toàn không giống với tin tức mà hần thu thập được? Một nữ nhân xuất sắc như vậy sao có thể bị hoàng đế vứt bỏ? Sự thật là gì đây? Là tin đồn bị lầm lẫn, hay bên trong còn có ẩn tình?

“Đi thôi!” Hần khảy tay mở chiếc quạt ra, ung dung nói.

“Thiếu gia... Vương phi thực sự đẹp quá, tiểu nhân cho tới giờ vẫn chưa từng thấy qua một nữ nhân xinh đẹp như vậy!” Cung Trụ tâm thần vẫn còn như người chìm trong mộng.

Khóe môi Cung Thác lại hiện lên một nụ cười, dung mạo của nàng phải tính là hàng thượng đẳng, khuôn mặt phẳng phất xinh đẹp, tà mị như làn gió... Một nữ nhân thú vị!

Thủy Băng Tuyền kéo mảnh vải đỏ xuống, để lộ ra tấm băng hiệu với ba chữ: Từ Tế Đường. Đây là do Bắc Vương gia tự tay viết, trên đó còn có đóng ấn kí nữa!

“Mọi người đừng chen lấn xô đẩy, mời xếp thành hàng, không cần phải chen lấn, ai cũng sẽ được khám bệnh!”

Dưới sự cố gắng của các bộ khoái, đội ngũ bắt đầu thành hình ngay ngắn, nhưng cũng kéo dài tựa như vô tận, điều này có nghĩa là những ngày tiếp theo của Thủy Hoàng Văn cũng không được thanh thoi rồi! Có điều mấy ngày nay hần đã chỉnh lý sổ được liệu xong xuôi, chỉ cần cho người phân chia vào trong tử thuốc là được! Cũng tiết kiệm không ít sức lực!

Trữ Thiên Hợp đứng ở bên ngoài, nhìn tình cảnh trước mặt, trong mắt hiện vẻ phức tạp, có thể làm chút việc giúp đỡ cho bách tính, hần thật sự vui mừng, chỉ là... Hần đột nhiên nghĩ, nếu như... nếu như hần có thể sống, có thể tận mắt nhìn thấy muôn dân trăm họ từng ngày đổi thay, thì thật là tốt quá!

Ánh mắt lại rơi vào người ở phía trước kia, nếu như... nếu như vẫn có thể được nhìn thấy nàng, thì tốt biết bao?

Giờ phút này hần thật sự sợ hãi, sợ cái chết, sợ sự chia lìa, bởi vì hần muốn được mãi mãi ôm nàng vào lòng, yêu thương nàng, người con gái đẹp nhất thế gian! Để nàng mãi mãi bầu bạn cùng hần, để hần nắm lấy tay nàng đi hết đoạn đường đời!

Hai tháng... hai tháng có thể làm gì đây? Hần thậm chí không thể nhìn thấy công trình do nàng thiết kế đi tới ngày thành công mỹ mãn!

Nghĩ đến đây, một cơn đau đột nhiên ập đến, khiến hần phải ôm lấy ngực, hô hấp không ngừng...

Vừa lúc Thủy Băng Tuyền quay đầu lại, thấy bộ dạng hần ôm ngực, khuôn mặt nhăn nhó đau đớn, mồ hôi túa ra khắp trán... Một cơn khủng hoảng cũng tràn tới, nàng vội vã chạy đến bên cạnh hần: “Thiên Hợp... Thiên Hợp... Chàng sao rồi?” Giọng nói run rẩy, đau đớn trong lòng nàng tựa như có thể hủy thiên diệt địa đang ăn mòn từng tế bào của cơ thể!

“Không ...không sao... chúng ta về phủ trước đã!” Trữ Thiên Hợp nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt nàng, vội vàng mỉm cười trấn an.

“Được... Chúng ta hồi phủ!” Thủy Băng Tuyền vội vã đỡ lấy hần đến kiệu. Cùng ngồi vào bên trong, lo lắng phân phó: “Hồi phủ, nhanh!”

“Dạ!” Bốn thân binh tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy bộ dạng Vương gia có vẻ kỳ lạ cho nên đều nhanh chóng nâng kiệu chạy về hướng Bắc Vương phủ.

“Thiên Hợp, chàng làm theo ta, nào, hít sâu...Đúng rồi... thở ra...hít vào... làm lại nào... đúng rồi!” Thủy Băng Tuyền mặc dù tâm tư run rẩy nhưng chính bản thân nàng lại càng trở nên lãnh tĩnh, thấy hần tựa hồ

khó thở, nàng vội vàng dạy hần cách điều chỉnh hô hấp! Rõ ràng đường đến Bắc Vương phủ chỉ cách vài con phố nhưng lúc này lại khiến nàng cảm thấy tựa như xa vạn dặm...

74. Q.2 - Chương 74: Tình Yêu Và Tổn Thương

Edit: Boringrain

“Người muốn báo thù như thế nào?”

Thủy Băng Tuyền nói xong lặng lặng nhìn Đồng Nhi, đợi hần trả lời.

“Vương phi...” Thu Nhi vừa muốn lên tiếng, đã bị Thủy Băng Tuyền cắt ngang.

“Ta muốn nghe chính hần trả lời.” Ánh mắt nàng không hề rời khỏi Đồng Nhi, đôi mắt hần bắn ra tia lửa hận, môi khẽ mấp máy...

Thủy Băng Tuyền lại vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Đồng Nhi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Thủy Băng Tuyền, sau đó hần nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng chữ.

“Ta, muốn, giết, hần!” Vốn là một giọng nói khá ái của một đứa trẻ nhưng lại chứa đựng vẻ ngoan lệ không nên có!

Nghe thấy lời Đồng Nhi nói, phản ứng của mọi người ở đây lại không hề giống nhau, gương mặt lạnh lùng của Hương Hàn không có biến hóa, Hoàng Tử Thành cũng không có biểu hiện gì, chỉ có ánh mắt Thu Nhi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Thủy Băng Tuyền đứng lên, đi ra bên ngoài, lúc gần tới cửa thì dừng lại, nàng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta sẽ chờ xem.” Nói xong lại bước đi. Hương Hàn theo sát phía sau, còn Thu Nhi len lén nhìn thoáng qua Đồng Nhi rồi cũng vội vàng chạy theo.

Chỉ còn Đồng Nhi đang cắn chặt răng, mắt vẫn còn hần lên lửa hận cùng Hoàng Tử Thành về suy tư!

.....

Đêm tối lại đến, trăng non treo lơ lửng trên bầu trời, bao phủ xung quanh là những ánh sao lấp lánh, phát sáng mờ ảo nơi cuối chân trời, điểm xuyến àn đêm một vẻ đẹp huyền ảo...

Bên trong gian phòng lớn của Hậu viện, dưới ngọn đèn dầu, lơ mơ chỉ nhìn thấy được một bóng người đang cuộn mình, ôm gối ngồi lọt thỏm giữa chiếc ghế khổng lồ...

Chỉ khi đêm khuya an tĩnh, nàng mới có thể đối diện với tâm tư của chính mình, mới dám nghĩ đến chuyện giữa nàng cùng Trữ Thiên Hợp!

Hương Hàn đẩy cửa, chần chờ một chút rồi tiến đến: “Tiểu thư, người có muốn cùng Hương Hàn nói chuyện một chút không?” Theo tiểu thư lâu như vậy, nàng hiểu, tiểu thư không đối đãi với mình như hạ nhân, mà ngược lại người xem nàng như một thuộc hạ thân tín. Cho nên nàng tận tâm tận lực, cố gắng làm tốt hết mọi việc, là hy vọng tiểu thư không phải phiền lòng, cũng mong có thể trở thành thuộc hạ xuất sắc nhất trong lòng tiểu thư.

“Người đi nghỉ đi, ta muốn yên tĩnh một chút!” Thủy Băng Tuyền không ngẩng đầu lên, giọng nói có chút lạnh lùng, nàng không thể để chính mình yếu đuối, cho dù là trước mặt Hương Hàn người mà nàng tin nhiệm nhất.

Hương Hàn không nói gì, nhưng cũng không rời đi, thật lâu sau mới lên tiếng: “Cha mẹ nô tỳ vốn chỉ là những người dân bình thường sống bằng nghề săn bắn ở ngoại ô Thiên Kỳ thành. Năm mẹ mang thai nô tỳ, Thiên Kỳ Thành trải qua một mùa đông vô cùng lạnh giá, cha vì muốn ẹ nô tỳ sinh nở bình an, nên giữa trời đông gió rét ấy, người lên núi săn thú, rồi không trở về, năm ngày sau, người ta phát hiện thi thể của người ở dưới chân núi. Từ đó, mẹ nô tỳ cũng mất luôn hy vọng sống, cả ngày chỉ biết rơi lệ thương tâm, người vì bị thương quá độ mà sinh non, sau khi sinh hạ nô tỳ người cũng đi theo cha nô tỳ ra đi. Lúc đó là đêm khuya, không ai biết mẹ nô tỳ đã chết, sinh mệnh yếu ớt của một đứa trẻ mới sinh cũng không cảm

cự được. Nhưng may thay lúc đó, nhị phu nhân của Trầm gia từ nhà mẹ đẻ trở về, đi ngang qua nhà nô tỳ, Nhi phu nhân là người lương thiện, bà nghe thấy tiếng khóc yếu ớt nên đã vào nhà ôm nô tỳ đi...” Hương Hàn mặt lạnh lùng, nói đến đây liền hạ mắt xuống, trong đó hiện lên vẻ buồn bã.

Dừng một chút, thấy Thủy Băng Tuyền không lên tiếng, nàng tiếp tục nói: “Vì vậy, nô tỳ trở thành người của Trầm gia, họ cũng lấy họ Trầm. Bởi vì nhị phu nhân không có con, nên nô tỳ trở thành nữ nhi của người, cũng nghiễm nhiên trở thành tiểu thư của Trầm gia, trải qua tám năm ngọt ngào hạnh phúc.” Gương mặt Hương Hàn vì nhớ lại hồi ức mà có chút nhợt nhạt.

“Nếu như mẫu thân nô tỳ lúc đó, tức là nhị phu nhân Trầm gia không chết, có thể nô tỳ vẫn là một tiểu thư vô lo vô nghĩ của Trầm gia. Nhưng tám tuổi năm ấy, mẫu thân ra đi, Buổi chiều tà hôm ấy, đứa trẻ ngờ nghịch không hiểu sao mình lại trở thành đứa trẻ mồ côi, cũng không hiểu sao đột nhiên, những hạ nhân của mình lại độc ác khi dễ mình, cũng không hiểu sao lại có những lời châm biếm đến như thế tai... Dần dần nô tỳ cũng hiểu ra thân thế của mình, nhưng vì được sống, nô tỳ trở thành tỳ nữ của Trầm gia, trải qua hai năm, thấu mọi thế sự vô thường, hiểu mọi nóng lạnh của thế nhân, tâm, tựa hồ cũng đóng băng từ đó!”

Hương Hàn nhân nhạ nhìn Thủy Băng Tuyền mỉm cười, khuôn mặt thanh tú toát vẻ mê ly! Ánh mắt mông lung như đang nhìn vào ký ức.

“Nếu như... nếu như vẫn cứ như vậy thì thật tốt! Như vậy nô tỳ cũng sẽ không thương tâm, sẽ tiếp tục vô cảm nhìn đời, sẽ dùng đôi mắt lạnh nhìn người buồn, vui, oán, hận. Nhưng năm nô tỳ mười tuổi, trong lúc vô ý đã xông vào viện của đại thiếu gia. Đại thiếu gia là con trai duy nhất của đại bá, không là lão gia của Trầm gia, trong Trầm gia, ngoại trừ lão gia, Thiếu gia là cao nhất, cũng tôn quý nhất. Nhưng vì đại thiếu gia phải kế thừa Cầm công, nên từ khi hai tuổi, người đã ở sâu nơi hậu viện, rất ít khi xuất hiện, nô tỳ hằng năm cũng chỉ có thể nhìn thấy người vào bữa cơm tất niên. Đương nhiên, đó là chuyện của năm trước tám tuổi. Năm ấy cũng là một năm trời đông giá rét, nô tỳ bị cái rét lạnh đến thấu xương, vốn cho rằng mình sắp chết, nhưng không biết vì sao nô tỳ lại đi vào vườn mai ấy, những cánh mai rơi trong làn tuyết tựa mưa trời tung bay... Thật đẹp, đẹp đến nỗi nô tỳ quên hết mọi thứ xung quanh... Lúc đó nô tỳ nghĩ cho dù có chết, cũng sẽ không sợ nữa, bởi vì đã có những cánh mai phủ lên xác mình.” Hương Hàn nói tới đây liền dừng lại, trên khuôn mặt lãnh tĩnh trầm ổn lại xuất hiện vẻ mê hoặc.

Thủy Băng Tuyền chậm rãi ngẩng đầu lên, rồi nàng lại bị bộ dáng tựa như linh hồn phiêu du tận chốn nào của Hương Hàn hấp dẫn: “Sau đó thì sao? Người làm sao gặp được người mà người yêu thương?”

“Nô tỳ chạy chơi vui vẻ, quên mất thân phận của mình, quên tất cả... Đột nhiên cánh mai không còn rơi xuống nữa, nô tỳ vô cùng thất vọng nên đã gào khóc thật lớn, hận ông trời không công bằng, ngay đến nguyện vọng hoa mai đáp xác cũng không thành toàn cho nô tỳ... Cho đến khi... từ phía sau nô tỳ vang lên một giọng nói ấm áp êm tai khiến nô tỳ mê mẩn, người hỏi nô tỳ vì sao lại khóc? Nô tỳ quay đầu lại, đập vào mắt là một hình ảnh mà cả đời nô tỳ cũng không quên được, chàng ngồi dưới đất, dưới thảm hoa mai, mặc bộ y phục có màu tựa như những cánh mai thuần khiết, ôn nhu nhìn nô tỳ, nô tỳ còn nghĩ chàng hẳn là thần tiên, khi nô tỳ nói nô tỳ muốn những cánh mai kia phủ lên người mình, chàng nở nụ cười, chỉ là một nụ cười nhạ, nhưng lại đẹp không tả nổi... Sau đó nô tỳ lại thấy những cánh mai bay xuống, chàng đánh đàn, không có thanh âm, thế nhưng lại có thể tạo nên màn mưa hoa như mộng ảo!”

“Sau đó thì sao?” Thủy Băng Tuyền bị chuyện cũ của Hương Hàn hấp dẫn, không tự chủ được liền lên tiếng hỏi.

“Sau đó, nô tỳ trở thành thiếp thân tỳ nữ của chàng, cũng trở thành người mà các gia nhân trong Trầm gia xum xoe nịnh bợ, bởi vì nô tỳ chính là tỳ nữ đích thân chàng lựa chọn, thế nhưng khi đó chàng đã nói với nô tỳ rằng: không được yêu ta, nếu không người phải rời đi! Nô tỳ lúc ấy chỉ mới mười tuổi, căn bản không rõ cái gì là yêu, cho nên nhanh chóng gạt đầu, sau đó năm năm, nô tỳ đi theo bên cạnh chàng, nhìn chàng ngày đêm chuyên tâm luyện đàn, trái tim lại từng chút từng chút không còn là của chính mình, trong mắt nô tỳ chỉ có chàng, sau đó... Tiểu thư đều đã biết.” Hương Hàn chậm rãi nói, giọt lệ trong suốt đọng trên gò má! Bởi vì nhớ tới người ở sâu nơi tâm khảm. Từ khi ra khỏi Trầm gia, nàng từng đi hỏi thăm tin tức của mẹ ruột mình, hơn nữa vú nuôi cũng kể lại mọi chuyện, nàng rốt cuộc hiểu rõ thân thế của mình.

Thủy Băng Tuyền không nói gì nữa, ánh mắt nàng lại chuyển ra ngoài cửa sổ, nếu như nàng chưa từng động tâm, nàng sẽ cho rằng đó là chuyện nực cười, nhưng bây giờ nàng đã biết, tình, cũng có thể khiến người ta

đau thương!

“Hắn không yêu người?”

“Trong lòng chàng chỉ có đàn.” Hương Hàn nhàn nhạt nói.

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.” Thủy Băng Tuyền khẽ ngân nga, Hương Hàn động tâm, kết cục là bị đuổi đi, còn nàng thì sao? Nàng động tâm, kết cục sẽ là gì?

“Hương Hàn, một người người chỉ có thể cùng hắn cả đời chia xa, ngay đến gặp hắn cũng là hy vọng xa vời, một người là người người có thể dựa vào lòng hắn, an tĩnh ngắm nhìn những cánh mai rơi, nhưng chỉ có thời gian hai tháng, sau đó cả đời này đều không thể gặp được, hai người này người sẽ chọn ai?”

Hương Hàn sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi kiên định trả lời: “Người sau, dù cho chỉ có thể bên nhau một ngày, nô tỳ cũng đã thỏa nguyện!”

“Vậy sao?” Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng mỉa mai. Còn nàng thì sao? Nàng không muốn mất đi hắn, đây là không biết thỏa nguyện sao?

“Hương Hàn, cảm ơn người!” Hương Hàn có thể nói những lời trong lòng với nàng, chứng tỏ Hương Hàn tin tưởng nàng, cũng mong đổi lại những tín nhiệm của nàng đối với nàng ấy, nhưng mà... Bây giờ nàng vẫn chưa sẵn sàng đem những yếu đuối trong lòng thể hiện ra ngoài. Có lẽ đến một ngày nàng sẽ nói cho Hương Hàn biết, nhưng không phải là bây giờ.

.....

Cũng là một đêm tối nơi hoàng cung cách xa vạn dặm.

Trữ Thiên Kỳ cúi đầu nhìn thân thể toàn bích không một khuyết điểm của Phương Vu, thân thể nàng vì những tình cảm mãnh liệt mà tản ra vẻ đỏ ửng mê hoặc, đây quả thực là một cơ thể đầy quý giá, thân là nam nhi, tự nhiên sẽ thích, cho nên giữa Phương Vu và Vân La Y, hắn vẫn thích Phương Vu hơn...

Đột nhiên, trong đầu hắn lại hiện lên một gương mặt thân quen, Thủy Băng Tuyền, Trữ Thiên Kỳ nhăn mày lại, vì bóng hình trong lòng mà khó chịu, vì sao hắn lại nhớ tới nàng?

“Hoàng thượng!” Thân thể Phương Vu mềm mại dựa vào người nam nhân trên giường, nhưng trong tâm lại đang nghĩ tới một bóng hình khác, một nam nhân chưa hề cho nàng dù chỉ là một cái liếc mắt!

Hoàng thượng cũng vô cùng tuần lễ, khí khái, hơn nữa lại là bậc cửu ngũ chí tôn, nhưng vì sao, bóng dáng kia vẫn cứ quẩn quanh trong đầu nàng! Thậm chí vừa nghĩ nàng còn đem hình ảnh nam nhân kia tưởng tượng thành người trên thân mình, mới có thể cùng hắn trầm luân...

Phương Vu hạ ánh mắt khoe môi cười trào phúng, nàng đúng là đã đáng giá thấp trái tim mình. Thân thể ở trong vòng tay một nam nhân, nhưng trái tim lại ôm ấp một bóng hình nam khác! Nàng muốn ở trong lòng hắn, hầu hạ hắn!

“Người đâu!”

“Dạ, hoàng thượng!” Một tiểu thái giám nhanh chóng chạy vào, không nhìn cảnh sắc mờ ám trên giường, bộ dạng phục tùng khom lưng nghe lệnh.

“Đưa Phương Phi hồi cung.” Trữ Thiên Kỳ vì những buồn bực trong lòng mà cảm thấy tức giận

“Hoàng thượng, thần thiếp không hầu hạ người chu đáo, thần thiếp đáng chết!” Phương Vu vừa nghe Trữ Thiên Kỳ nói, liền xoay người xuống giường, quỳ gối thỉnh tội.

Trữ Thiên Kỳ nhìn nữ nhân dưới chân, ánh mắt lạnh lùng kia lại hiện lên trong tâm trí hắn, khiến hắn buồn bực không thôi...

Đưa tay đỡ lấy người quỳ trên mặt đất: “Ái phi không cần sợ hãi, trầm nhớ tới một tấu chương, vì quốc sự mà phiền muộn, ái phi trước tiên cứ hồi cung, ngày mai trẫm sẽ đến gặp nàng!”

Phương Vu e thẹn đứng dậy, ngã vào lòng Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng thượng, vậy thần thiếp không dám quấy rầy người, thần thiếp xin cáo lui!” Nàng còn tưởng hoàng thượng vừa rồi phát hiện ra những biến hóa trong

mắt nàng? Phương Vu nhân thần chợt lóe, xem ra nàng nhất định phải tổng khứ bóng hình của nam nhân kia, nàng không thể để hấn ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng, sau này... nàng sẽ mãi mãi ở trong chốn hậu cung này, mọi suy nghĩ đều phải vì nam nhân trước mắt. Không muốn bị người khác loại trừ, nàng buộc phải ra tay trước, ngôi vị hoàng hậu nhất định phải là của nàng. Nhất định!

“Hoàng thượng, có cần...” Thái giám tiến lên muốn hỏi hoàng thượng có cần chiêu nương nương khác thị tẩm hay không.

Trữ Thiên Kỳ khoát khoát tay, tùy ý để cho vài cung nữ chỉnh đốn y phục. Ngực vẫn còn vì hình ảnh vừa rồi mà choáng váng. Thủy Băng Tuyền... Vì sao hấn lại nhớ tới nàng?

Từ khi đăng cơ đến nay, hấn luôn tận hưởng cảm giác của bậc đế vương chí cao vô thượng! Có chi lại nghĩ đến nàng!

“Bãi giá Từ Thánh cung!”

“Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng phúc an!” Toàn bộ cung nữ thái giám ở Từ Thánh Cung đều quỳ xuống thỉnh an.

Hoàng thái hậu thấy đêm hôm khuya khoát mà hoàng thượng lại chạy đến tẩm cung của bà thì có chút kinh ngạc nhưng cũng không biểu hiện ra!

“Hoàng nhi, đêm khuya đến đây có phải có chuyện muốn nói với mẫu hậu không?” Lòng bà vẫn luôn tự hào về đứa con này, hoàng nhi không phụ kỳ vọng của bà, có thể đăng cơ làm đế, trở thành nam nhân quyền lực tối cao nhất thiên hạ!

“Trẫm đến thăm mẫu hậu, có phải đã quấy rầy người nghỉ ngơi?” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt hỏi.

“Không, hoàng nhi đến thăm, mẫu hậu rất vui, mẫu hậu cũng có một chuyện muốn thương lượng với con.”

“Chuyện gì?” Ngồi trên nhuyễn y, Trữ Thiên Kỳ tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần!

“Hoàng nhi đã nghĩ tới việc lập hậu chưa?” Ngôi vị hoàng hậu để trống, chung quy vẫn là một mối họa, bà không muốn nhìn cảnh phi tần hậu cung vì tranh giành hậu vị mà đấu đá lẫn nhau gây thêm phiền phức cho hoàng nhi, hoàng nhi cần một vị hoàng hậu có thể thay hấn quản lý toàn chốn hậu cung này.

Trữ Thiên Kỳ nhíu mày, lập hậu? Trong đầu lại hiện ra bóng hình đó! Hàng mày nhíu lại càng chặt. Nhưng Hoàng thái hậu lại cho rằng hấn lo nghĩ vì không có người thích hợp. Hiện tại hậu cung cũng chỉ có hai phi tử, mà lại đều đến từ thương gia, chuyện này vốn là không được.

“Mẫu hậu có ý kiến gì không?”

“Hoàng thượng cần tuyển tú, để cho hậu cung được phong phú hơn.”

“Trẫm biết, ngày mai trẫm sẽ hạ chỉ.’ Tử nhỏ lớn lên ở hậu cung, hấn cũng hiểu rõ trong cung không thể chỉ có hai phi tử. Cho nên hấn cũng không bài xích chuyện này, có điều... Hoàng hậu?”

“Việc lập hậu sau này hấn tính, đêm đã khuya, nhi thần cũng không quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi.”

Hoàng thái hậu đứng lên, nhìn bóng dáng hoàng thượng rời đi, khóe môi lại mỉm cười! Kỳ thực bà ta cũng rất hài lòng với Vân La Y hiện là quý phi kia, chỉ là lập một nữ nhi của thương gia không chúc quyền làm hậu, không thể phục chúng, mà quan trọng hơn cả là hoàng nhi tựa hồ cũng không muốn lập Vân Quý phi làm hậu.

Kim Hoa điện, tẩm cung của Quý phi Vân La Y.

Lúc này, có một cung nữ chạy tới: “Nương nương, hoàng thượng đêm nay lại cho gọi Thục phi nương nương thị tẩm.”

Vân La Y cười khổ, vậy sao? Nàng sớm nên nghĩ đến! So với nàng, hấn lại càng thích Phương Vu hơn. Yêu hấn, nàng đã định trước, dù được hay mất cũng do nàng tự chuốc lấy!

Con đường này là nàng đã lựa chọn! Không thể hối hận, cũng sẽ không hối hận! Nếu như đứng ở vị trí ới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, chứ không phải mờ nhạt giữa một đám nữ nhân, nàng sẽ nỗ lực đi lên cái địa vị tối cao kia. Chỉ hy vọng khi hắn quay đầu lại có thể nhìn thấy nàng.

Phượng Vu... Vân La Y bấu chặt móng tay vào da thịt trong lòng bàn tay, nhưng dường như lại không chút đau đớn!

Để xem người và ta, ai mới là người cười cuối cùng!

75. Q.2 - Chương 75: Tiếp Chi

Edit: Boringrain

“Vương phi, tới rồi!” Bốn thân binh thấy Vương gia có vẻ suy yếu nên trực tiếp khiêng kiệu vào trong nội đình.

Thủy Băng Tuyền đỡ Trữ Thiên Hợp ra, đi thẳng vào trong phòng ngủ của hắn, lo lắng hỏi: “Thiên Hợp, chàng cần ta làm gì?”

Trữ Thiên Hợp dừng bước, lắc đầu yếu ớt: “Ta đỡ rồi, ngủ một giấc sẽ không sao nữa.” Hắn đã làm nàng hoảng sợ rồi!

“Được!” Thủy Băng Tuyền đỡ hắn đi vào gian phòng, đến bên giường, rồi chăm chú nhìn hắn nằm lên giường.

Nhìn nàng cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, mạnh mẽ tự trấn định bản thân, trong mắt Trữ Thiên Hợp hiện lên một tia áy náy, hắn đưa tay xoa lên đôi gò má của nàng: “Thật xin lỗi, lại làm nàng lo lắng rồi.”

Thủy Băng Tuyền im lặng lắc đầu, sau đó đứng dậy rót một ly trà đưa đến bên miệng hắn, giọng nói khô khốc: “Nào, chàng uống nước đi!” Nàng cực lực nói với bản thân mình, nàng không thể hoảng sợ, cũng không thể rối loạn! Nàng hoảng loạn sẽ làm hắn sốt ruột, nàng thương tâm sẽ khiến hắn đau lòng!

Trữ Thiên Hợp nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước, uể oải nhắm mắt lại... Hắn thực sự đã đuối sức rồi! Làn phát tác vừa rồi tựa hồ như đã hút đi toàn bộ khí lực của hắn.

Thủy Băng Tuyền đặt chén xuống, cầm lấy khăn tay lau đi những hạt mồ hôi trên trán hắn, dịu dàng nói: “Chàng ngủ một giấc đi, ta ở đây cùng chàng!” Nhưng đôi mắt nàng bỗng chốc u ám lại, nàng nhất định phải đưa hắn đi Độc Cốc! Nàng không thể dễ dàng buông tay, dù chỉ là một tia hy vọng mong manh ...

Vừa nhìn bộ dạng đau đớn dày vò của hắn, nàng mới biết được, thì ra mình lại đau lòng đến thế! Một người như hắn không nên phải chịu qua những tháng năm đau đớn dày vò như vậy...

Thời gian chậm chạp trôi qua, từng phút từng giây, Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Hợp ngủ say, lòng nàng cũng rối như tơ vò, bởi vì từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, nàng nghe như có một giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh, luôn luôn cất tiếng hỏi: Nếu như...nếu như đến Độc cốc mà vẫn không có cách gì cứu hắn? Thì nàng phải làm sao? Nàng sẽ thế nào đây?

.....

Mặt trời dần ngả về Tây, bóng đêm dần thay thế ánh dương chói lọi, khắp Vương phủ, đèn lồng đều đã được thắp sáng, bên trong phòng ngủ lúc này cũng có một ngọn đèn mờ ảo, Thủy Băng Tuyền ngồi trên giường nhìn Trữ Thiên Hợp ngủ... Hắn đã ngủ cả ngày hôm nay, cũng không ăn gì cả! Cho nên lòng nàng đang hốt hoảng, nóng như lửa đốt.

“Thiên Hợp...” Nàng nhẹ giọng thử đánh thức hắn.

“Thiên Hợp... Chàng tỉnh lại đi, trời đã tối rồi, chàng thức dậy ăn chút gì đã rồi lại ngủ tiếp!” Nhẹ lay động người trên giường dậy. Giọng nói nàng càng lúc lại càng lớn hơn, sức lực trên tay cũng mạnh thêm.

Trữ Thiên Hợp cố gắng mở mắt, đập vào mắt hắn chính là khuôn mặt lo lắng của Thủy Băng Tuyền, hắn mỉm cười: “Ta ngủ đã lâu lắm sao?”

“Chàng tỉnh rồi! Vậy là tốt rồi, chàng ngồi lên trước đã.” Thủy Băng Tuyền thấy Trữ Thiên Hợp đã thức giấc, ngực cũng thở một hơi nhẹ nhõm. Sắc mặt hắn hiện tại nhìn cũng đã khá hơn trước.

“Tuyền, ta đã ngủ lâu lắm sao?” Trữ Thiên Hợp nhìn thoáng qua ngọn đèn trên bàn, đôi mắt liền tối sầm lại, hắn đã ngủ một ngày rồi, hắn ngủ tròn một ngày! Tiếp theo sau, thời gian độc phát sẽ càng lúc càng dài! Cho đến khi... hắn vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa!

“Ai bảo chàng tham ngủ chứ!” Thủy Băng Tuyền hơi khựng lại một chút, nhưng rồi lại pha trò trêu chọc tựa như không có chuyện gì. Kỳ thực lòng nàng cũng hiểu rõ, suốt ngày nay hắn không phải chỉ đơn thuần là ngủ, mà nói đúng hơn là... hôn mê. Bởi vì nàng cũng đã nhiều lần cố gắng đánh thức, nhưng hắn lại không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Trữ Thiên Hợp cười cười tựa như xấu hổ: “Tuyền, xin lỗi, đã làm nàng lo lắng rồi!” Thủy Băng Tuyền rũ mi, che đi những tâm tình trong đáy mắt, rồi nàng lớn tiếng hô: “Cảnh An!”

“Dạ, Vương phi!” Cảnh An nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng chạy đến. Ngày hôm nay hắn một mực túc trực ở bên ngoài, hắn biết được Vương gia đã ngủ thật lâu, còn Vương phi vẫn luôn ở bên cạnh Vương gia, hơn nữa Vương phi căn bản không giống với những lời đồn đại. Lúc Vương gia ở bên Vương phi, hắn cảm giác được, người thật sự rất vui vẻ. Nếu chủ tử đã thật sự thích Vương phi, như vậy Vương phi chắc phải là người tốt, đáng được chủ tử yêu thương, cho nên cái nhìn của hắn đối với Vương phi cũng hoàn toàn thay đổi.

“Bảo Cảnh Trúc chuẩn bị bữa tối, thanh đạm một chút còn người đi chuẩn bị nước nóng cho Vương gia tắm rửa.” Thủy Băng Tuyền lưu loát phân phó.

“Dạ!” Cảnh An tuân lệnh, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trữ Thiên Hợp nhìn nàng, lòng dâng tràn một dòng suối ấm áp, hắn rất thích cảm giác được nàng quan tâm chăm sóc! Hắn mong muốn hoàn toàn tin nàng, tin nhiệm nàng, không suy nghĩ bất cứ việc gì nữa. Toàn bộ đều giao hết cho nàng... Hắn có lẽ đã quá nhu nhược rồi!

Thân là nam nhân, bản thân hắn lý ra nên trở thành một chỗ dựa vững chắc cho nàng, thế nhưng giờ đây nàng lại trở thành nơi hắn dựa dẫm, ỷ lại!

Cảnh An nhanh chóng cho người mang thùng nước tắm vào...

“Tuyền, nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi, ta không sao đâu.” Trữ Thiên Hợp nhìn Thủy Băng Tuyền nói.

Thủy Băng Tuyền thấy thùng nước tắm mà Cảnh An đưa vào, mới chợt nhớ ra, đúng vậy, nàng thực sự cần xối chút nước mát, hôm nay không khí nóng bức, cả người đều dính nhớp khó chịu.

“Được!” Nàng quay đầu nói với Cảnh An: “Nhớ chú ý chăm sóc Vương gia tắm rửa.”

.....

“Tiểu thư.” Hương Hàn vừa thấy bóng dáng của Thủy Băng Tuyền, liền vội vã ra nghênh đón, tiểu thư hôm nay đã ở trong phủ viện cả một ngày! Mỗi lần tiểu thư đến phủ viện đều là cùng Vương gia ở trong thư phòng.

“Thu Nhi, chuẩn bị nước, ta muốn tắm!”

“Dạ!” Thu Nhi nhanh nhẹn lui ra ngoài.

“Tiểu thư...” Hương Hàn thận trọng hỏi. Mấy ngày nay nàng có cảm giác tiểu thư có điểm gì đó kỳ quái.

Thủy Băng Tuyền sững sốt, hạ mắt: “Không có việc gì!” Chỉ có điều bốn chữ ‘không có việc gì’ ấy là nói cho Hương Hàn, hay là muốn nói cho chính bản thân mình, nàng cũng không rõ nữa

Trong đôi mắt lạnh của Hương Hàn hiện lên tia lo lắng, nhưng nàng cũng không nói gì thêm, chỉ là nghiêm túc bẩm báo: “Số vật tư đều đã đến hiệu buôn Tường Phúc, trong tám trăm người vận chuyển đã có ba

trăm người ở lại, ý của Giang thiếu gia là muốn bọn họ hỗ trợ cho tiểu thư. Mặt khác, gỗ cùng công cụ đêm nay cũng sẽ đến Bắc thành.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, về năng lực của Giang Dĩ Bác, nàng hoàn toàn tin tưởng!

“Còn việc chữa bệnh thế nào rồi?”

“Hồi bẩm tiểu thư, đại thiếu gia vẫn chưa hồi phủ, vừa rồi thiếu gia cho truyền tin nói, đêm nay thiếu gia sẽ ngủ tại hiệu thuốc, có rất nhiều bách tính cần được khám và cứu chữa.”

Thủy Băng Tuyền lại gật đầu, vị đại ca này của nàng cũng là một người rất có trách nhiệm. Như vậy cũng tốt, sẽ giúp cho con đường sự nghiệp của hắn ngày sau càng rộng mở hơn.

Hương Hàn thấy tiểu thư gật đầu, lại nhìn thoáng qua bên ngoài nói: “Còn có, Hoàng Tử Thành cũng Đồng Nhi vẫn đứng đợi bên ngoài.”

Thủy Băng Tuyền khẽ nhướn hàng mày: “Để bọn họ vào đi.”

“Tham kiến Vương phi!” Hai người cung kính hành lễ. Lần này ngay cả Đồng Nhi cũng lên tiếng.

Thủy Băng Tuyền quan sát hai người một chút, thầm nghĩ, mấy ngày nay không để ý, nhìn qua hai người cũng có chút thay da đổi thịt, không còn cái dáng vẻ xanh xao vàng vọt trước kia nữa.

“Hai nhà Cung, Vương có động tĩnh gì không?”

Hoàng Tử Thành cúi đầu cung kính đáp: “Hồi bẩm Vương phi, không có động tĩnh gì cả!”

Thủy Băng Tuyền cười nhạt, hai kẻ này đúng là có khả năng nhẫn nhịn! Không hổ là nhân vật nhất nhị trong thành.

“Từ ngày mai các người đến Từ Tế Đường theo đại thiếu gia học y thuật, trong ba tháng, những gì các người học được chính là năng lực của các người. Có điều...” Ngữ khí hơi trầm xuống, trong chớp mắt tựa như áp lực vô hình bắn thẳng đến hai người.

“Hoàng Tử Thành!”

“Dạ!” Hoàng Tử Thành đang đứng cúi đầu, liền tiến lên một bước cung kính thưa.

“Học y là chính, để ý đến cửa hiệu là phụ, sau ba tháng, ta muốn người có thể tính toán, tính chi phí, tính lợi nhuận, lỗ lãi tốt xấu tất cả phải hiểu rõ trong lòng bàn tay! Nếu như người bằng lòng, người sẽ là bàn tính của ta, ta mong rằng, cho dù ta hỏi đến bất cứ thứ gì, người đều có thể ngay lập tức tính ra đáp án chính xác cho ta. Người có lòng tin hay không?”

Hoàng Tử Thành khiếp sợ ngẩng đầu lên, vì những lời vừa rồi của Thủy Băng Tuyền mà toàn thân run rẩy, là kích động, là kinh ngạc, còn là sợ hãi!

“Người có bằng lòng hay không?” Thủy Băng Tuyền nhìn thẳng Hoàng Tử Thành, cũng thu hết mọi phản ứng của hắn vào tầm mắt. Hoàng Tử Thành có tài năng thiên phú, nếu bồi dưỡng tốt, tuyệt đối sẽ trở thành một người quản lý xuất sắc.

Hoàng Tử Thành nhìn ánh mắt tín nhiệm của Vương phi, đột nhiên cảm thấy máu nóng dâng trào trong khí quản, Vương phi tin tưởng hắn có năng lực này sao?

“Bằng lòng, nô tài bằng lòng!” Lời nói trịnh trọng nghiêm túc tựa như một lời thề son sắt không bao giờ thay đổi. Chỉ cần Vương phi tin tưởng hắn có thể trở thành một cái bàn tính của người như vậy hắn nhất định sẽ không để người phải thất vọng.

Đôi mắt phượng khẽ chớp, Thủy Băng Tuyền nói: “Hương Hàn, giao cho hắn vật đó!” Một cái bàn tính, ba tháng, nàng muốn xem rốt cuộc hắn có được bao nhiêu năng lực.

Hoàng Tử Thành tiếp nhận bàn tính, ánh mắt ngưng tụ, âm thầm phát thệ, hắn nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của người.

Thủy Băng Tuyền nhìn Đồng Nhi, trong đầu đột nhiên nhớ tới Phong Cô Tình, bởi vì trên người Đồng Nhi, nàng nhìn thấy một Phong Cô Tình ngoan lệ! Nàng khẽ rũ mi mắt, Phong Cô Tình... Món nợ hần nợ nàng, nàng vẫn chưa đáp lễ. Nhưng không vội, một ngày nào đó nàng sẽ cho hần một món quà đáp lễ xứng đáng.

Lại nhìn tới Đồng Nhi, đứa trẻ này, thật ra cũng có loại tiềm chất này.

“Đồng Nhi!” Giọng nói nhàn nhạt bình thản khiến Đồng Nhi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào nàng.

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười. Trong mắt hần nàng nhìn thấy vẻ không cam chịu, cũng vằn lên những tia sáng đậm màu máu! Một người như vậy nếu không bồi dưỡng cho tốt thì không phải quá đáng tiếc ư?

“Người cũng tới Từ Tế Đường học y, nhưng mà, người phải lấy việc học tập các mệnh mạch của con người làm chính, những nơi yếu ớt nhất của cơ thể, những nơi có thể một kích là trúng, hay nói cách khác, chính là học cách giết người, người có bằng lòng không?” Tâm nếu như đã nhuộm màu u ám, như vậy, cũng chỉ có thể theo con đường tăm tối, bằng không sẽ vĩnh viễn không thể đi lên được! Đồng Nhi chính là như vậy! Không cho hần theo con đường này, đối với hần cũng là một loại thống khổ, bởi vì hần không biết làm sao để khống chế tâm ma của chính mình.

Đồng Nhi im lặng, không nói lời nào, chỉ đơn giản dùng cặp mắt hừng hực cháy đỏ nhìn Thủy Băng Tuyền. Đầu vẫn quấn quanh lời nàng vừa nói! Ý của Vương phi chính là muốn hần học cách giết người sao? Cũng là thứ mà hần muốn học... Sau khi ám sát Triệu Phú Hữu bất thành, hần mới biết được chính mình vẫn còn thiếu ngoan độc.

“Nếu như người bằng lòng, người không chỉ phải học về cơ thể con người, mà còn phải quen thuộc với tất cả sông bạc, phường rượu, những nơi hỗn tạp của Bắc Thành!” Thủy Băng Tuyền bộ dáng uể oải nói.

“Nô tài bằng lòng!” Đồng Nhi trước giờ vốn không nói nhiều, cũng không hay nói, nhưng lần này hần lại ột đáp án rất nhanh chóng!

“Được, để mau chóng tiến bộ, các người mỗi buổi tối trước khi đi ngủ hãy suy ngẫm lại tất cả những gì mình đã học được trong ngày, tìm ra chỗ thiếu sót, sai lầm của mình. Hết ba tháng, nếu các người đạt được yêu cầu của ta, mà các người cũng đồng ý bán thân cho ta, thì ta sẽ chính thức thu nhận các người. Được rồi, lui xuống dưới đi!”

“Dạ!” Hai giọng nói quyết tâm đồng loạt vang lên.

“Vương phi, nước đã chuẩn bị xong, mời người đi tắm!” Thu nhi nhìn Thủy Băng Tuyền, lòng cũng dâng lên niềm kính ngưỡng.

.....

“Tiểu thư, người còn chưa cùng bọn họ ký khế ước bán thân, lại bồi dưỡng bọn họ, lỡ như đến lúc đó bọn họ không chịu nghe lời, thì...” Hương Hàn vừa xoa bóp vai cho Thủy Băng Tuyền, vừa hỏi.

“Thu Nhi, người thì sao?” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, không trả lời câu hỏi của Hương Hàn mà hỏi ngược lại Thu Nhi.

Thu Nhi nhân thần trịnh trọng: “Thu Nhi không biết bọn họ có như vậy hay không, nhưng Thu Nhi xin thề sẽ tuyệt đối trung thành, không bao giờ phản bội Vương phi!” Ân tình mà Vương phi ban cho, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên!

“Ha hã, Hương Hàn, người đã quên một việc, ta có thể bồi dưỡng bọn họ, cũng có thể bồi dưỡng những người khác, đương nhiên không thể loại trừ khả năng mà người nói, nếu bọn họ cùng ta ký khế ước nhưng lại chống đối ta ở sau lưng, như vậy...” Nàng bỗng chớp mở mắt, từ nơi đáy mắt ánh lên một tia lạnh lẽo: “Ta cũng sẽ có năng lực hủy hoại bọn họ!” Giọng nói nàng vẫn đều đều như cũ, nhưng lại khiến Hương Hàn cùng Thu Nhi phút chốc rùng mình!

Các nàng lúc này không chút nghi ngờ lời nói của Vương phi!

Hương Hàn mỉm cười, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội người, vĩnh viễn!

Đêm khuya dần trở nên an tĩnh, xa xa trên bầu trời, ngàn vì sao lấp lánh như châu như ngọc, đẹp đẽ không gì sánh được. Nhưng lúc này Thủy Băng Tuyền lại không có chút tâm tình nào để thưởng thức sắc đẹp của trời đêm, đôi chân nàng bước nhanh trên dải hành lang uốn lượn nối dài đến chủ viện.

“Vương phi...” Cảnh An thấy Thủy Băng Tuyền đi tới, nét mặt hiện vẻ kinh ngạc, Vương phi sao lại đến đây giờ này?

“Vương gia đã ngủ chưa?” Hắc đã mê man cả ngày hôm nay, không biết bây giờ có thể ngủ được không? Hay là lại đang một mình chịu đựng những cơn đau hành hạ...

“Vẫn chưa ạ.” Cảnh An ra chiều suy nghĩ một chút rồi cung kính nói: “Vương phi, mời vào!” Hắc không bấm báo với Vương gia mà lại tự ý để Vương phi đi vào, nếu như Vương gia trách tội, hắc cam nguyện chịu phạt. Là một thiếp thân thị vệ, ngày đêm hầu hạ Vương gia, hắc đương nhiên hiểu Vương gia đã trải qua những năm tháng như thế nào. Nhưng từ khi Vương phi xuất hiện, Vương gia dường như đã thay đổi rất nhiều. Ánh mắt người không còn trong suốt đến trống rỗng vô hồn nữa, cho nên hắc biết, Vương gia thực sự yêu mến Vương phi!

Thủy Băng Tuyền gật đầu, đẩy cửa đi vào...

Trữ Thiên Hợp nửa nằm trên giường, tay cầm quyển sách, dù vậy tâm tư hắc bây giờ vốn không còn ở quyển sách trên tay nữa.

“Thiên Hợp!” Nàng nhìn Trữ Thiên Hợp ngồi trên chiếc giường trạm khắc thật lớn, một cái áo bào trắng mỏng khiến hắc thoát nhìn vừa gầy yếu, lại vừa mờ nhạt...

Trữ Thiên Hợp giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy Thủy Băng Tuyền đang đứng trước giường, hắc ngạc nhiên gương mặt thật to nhìn nàng. Đã trễ thế này rồi... sao...sao nàng lại đến đây?

“Tuyền.... Nàng... Đã khuya rồi... Nàng đi nghỉ sớm đi!” Trữ Thiên Hợp lắp bắp nói.

Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dạng kinh hoảng của Trữ Thiên Hợp, liền cười to ra tiếng, hắc thật sự làm một nam nhân ngây thơ! Có vẻ như chuyện trong thư phòng ngày hôm qua khiến hắc hoảng sợ rồi.

Thế là nàng bèn đá giày ra, nhanh chóng nhảy lên giường, chui tọt vào lòng hắc... Động tác chóng vánh đến nỗi Trữ Thiên Hợp không kịp phản kháng. Vừa chớp mắt một cái, hắc đã thấy người ở trong lòng mình rồi...

“Tuyền... Nàng... Như vậy không được!” Trữ Thiên Hợp bị Thủy Băng Tuyền đùa thiếu chút nữa là tim muốn ngừng đập.

“Cái gì không được?” Nàng theo bản năng tìm một tư thế thích hợp thoải mái trong lòng ngực hắc, nhắm mắt thư thái, giọng điệu lười biếng nói.

Trữ Thiên Hợp sửng sốt, trong đầu lại hiện lên tình cảnh ngày hôm qua, sắc mặt biến đổi, không còn vẻ tự nhiên như trước. Từng tế bào, từng mạch máu của cơ thể hắc đều đang cảm nhận được hơi ấm mềm mại trong lòng: “À... Ta ban ngày ngủ nhiều rồi, bây giờ vẫn chưa buồn ngủ, ta đến thư phòng đọc sách đây, nàng cứ tự nhiên ngủ đi!” Nói xong hắc khẩn trương muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện nàng không thêm động đậy gì cả.

“Đọc sách gì chứ, ở đây trò chuyện cùng ta!” Thủy Băng Tuyền thầm cười mỉm trong bụng!

“Không được!” Trữ Thiên Hợp nôn nóng đáp. Nhưng vừa nói xong, hắc mới cảm giác được mình hơi nặng lời, lại nhớ tới những hành động không chút khách khí của nàng, vội vàng nói thêm một câu: “Ý ta là, ta thực sự cần phải đọc sách!”

Thủy Băng Tuyền rút cuộc cũng ngược mắt nhìn lên nam nhân đang thoáng chút lo lắng nói: “Được rồi, hôm nay không đọc sách nữa, trò chuyện cùng ta đi.”

Sắc mặt vốn trắng bệch của Trữ Thiên Hợp lúc này lại càng tái nhợt, nếu là trước đây, hắc chắc chắn sẽ không hoảng hốt như thế này, thế nhưng... mọi thứ đã thay đổi. Bây giờ ở trước mặt nàng, hắc đã không còn chút tự chủ nào nữa. Bởi lẽ hắc không thể làm nàng đau lòng!

“Nhìn chàng xem, sao vậy? Chàng sợ ta ăn thịt chàng, hay là... sợ chàng ăn ta?” Thủy Băng Tuyền cười tà nói.

Khuôn mặt Trữ Thiên Hợp thoáng chút đỏ ửng, hai bên má nóng rực như lửa thiêu...

Thủy Băng Tuyền lại buồn bã nghĩ thầm, khuôn mặt hần bây giờ đẹp biết bao nhiêu, hơn hẳn sắc mặt trắng bạch tựa tờ giấy...

“Thiên Hợp... Đợi Khang Vương tới, chúng ta cùng đi Độc cốc được không?” Kéo hần ngồi lại, Thủy Băng Tuyền nghiêm túc đi vào trọng tâm vấn đề.

Trữ Thiên Hợp rũ mắt xuống, lòng thoáng đau xót, hần bây giờ không phải là không muốn tiếp tục sống, cũng không phải không nhen nhúm lên một tia hy vọng?

“Ta biết, chàng lo lắng đến lúc đó thất vọng, trái tim sẽ lại càng đớn đau, thế nhưng biết đâu kỳ tích sẽ xuất hiện!” Hồn phách nàng có thể trụ tại thân thể này, đã nói lên thế gian thực sự có những chuyện khoa học không thể giải thích được.

Trữ Thiên Hợp lòng dạ rối bời, phức tạp nhìn vào người con gái trong lòng mình...

Thủy Băng Tuyền hơi nhích người dậy, tựa vào ngực hần: “Ta không muốn buông tay chàng, cho nên chàng cũng đừng nghĩ đến chuyện buông tay ta!”

Trữ Thiên Hợp yếu ớt thở dài: “...”

Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn hần một cái: “Chàng biết không, lòng tin chính là một thứ phép màu kỳ diệu, nếu như chàng có lòng tin, chúng ta nhất định có hy vọng.” Ở hiện đại cũng có nhiều trường hợp bệnh nhân ung thư được chẩn đoán không còn khả năng cứu chữa, nhưng đến cuối cùng, họ cũng có thể sống thêm được nhiều năm hạnh phúc đó thôi?

Trữ Thiên Hợp im lặng thật lâu rồi mới lên tiếng: “Tuyền, đáp ứng ta một việc được không?”

Thủy Băng Tuyền nhíu mi: “Việc gì?”

Trữ Thiên Hợp sắc mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào Thủy Băng Tuyền: “Trừ khi cái gọi là kỳ tích như nàng nói xuất hiện, bằng không chúng ta không thể trở thành phu thê thật sự.”

Tính tình của nàng, đôi khi khiến hần cảm thấy kỳ diệu đến khó tin, thế gian thực sự có một nữ tử kỳ lạ đến thế sao? Trong mắt nàng vốn không tồn tại lễ giáo hay thế tục, mọi thứ đều tùy tâm tùy ý!

Nếu như hần đã không thể cho nàng bất cứ thứ gì, hần chỉ có thể dùng chính cách của mình để quý trọng nàng!

Tuy rằng hần không biết nàng làm sao có thể dưỡng ra loại tính tình đặc biệt như vậy, thế nhưng... Tâm tư của nam tử thế gian, hần hiểu rõ. Nếu như có một ngày hần thực sự ra đi, hần mong muốn có thể có một nam nhân toàn tâm toàn ý quý trọng nàng, cả đời nắm lấy tay nàng... Đây cũng chính là tình yêu mà hần dành cho nàng!

Thủy Băng Tuyền vừa nghe Trữ Thiên Hợp nói, sắc mặt liền đen lại: “Vì sao?” Việc này vốn dĩ là chàng tình thiếp nguyện, hơn nữa bọn họ chính là phu thê quang minh chính đại, thì chuyện chăn gối cũng là vô cùng thiên kinh địa nghĩa?

Trữ Thiên Hợp cười khổ, hần biết phải nói thế nào với nàng đây, đây là cách hần yêu nàng, thương nàng! Nếu như mệnh hần đã tàn, sao còn phải liên lụy đến cuộc đời sau này của nàng?

“Ý ta đã quyết!” Hần nhàn nhạt nói! Hần tự lực chấn định tâm tư, kìm chế mọi tạp niệm trong lòng.

Đôi hàng mày của Thủy Băng Tuyền nhíu chặt lại: “Chàng đã nói đến chuyện này, vậy được, ta hỏi chàng, chàng thật sự không muốn sao? Chàng đối với cơ thể ta không có dục vọng sao?”

Vành tai Trữ Thiên Hợp đỏ ửng lên, bởi vì những lời nói của nàng không hề có chút kiêng kỵ: “Không phải... À... Nàng không phải thích chơi cờ sao? Ta cùng nàng chơi cờ!” Vội vã chuyển đề tài. Hần chỉ cần giữ vững tâm tư là được rồi.

Thủy Băng Tuyền hạ ánh mắt, nàng không phải không rõ tính cách của hắn, nam nhân này, muốn dùng cách của hắn để yêu thương nàng, quý trọng nàng! Nàng thật may mắn có thể gặp được hắn, dùng trái tim mình cho nàng hiểu được một tình yêu không dục vọng!

Nam nhân, khi đứng trước nữ nhân, vĩnh viễn là chiếm hữu, chứ không phải che chở! Bọn họ muốn giữ người con gái bên cạnh mình, muốn nữ nhân mang theo dấu ấn của họ, muốn vui vẻ hoan lạc. Từ cổ chí kim! Tất cả nam nhân đều là như vậy! Chưa từng có ngoại lệ!

Thế nhưng hắn thì sao? Điều hắn sợ hãi nhất chính là cùng nàng lún sâu vào biển tình khổ ải, bởi vì hắn biết rõ nếu như có một ngày hắn ra đi, lưu lại chỉ là mối thương tâm của nàng. Ký ức nơi tâm, hắn không thể nào xóa bỏ, thế nhưng dấu tích trên thân thể, hắn sẽ cố gắng không lưu lại. Như vậy nàng mới có thể dễ dàng chấp nhận một vòng tay mới, cũng khiến cho người nam nhân kia quý trọng nàng!

Nàng chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung tâm tình của hắn: ngu ngốc, ngu ngốc đến mức nàng không thể nói gì! Thật không ngờ một nam nhân khờ khạo đến mức không thể tồn tại trên đời như vậy lại để nàng bắt được!

Nếu như đem chuyện này kể cho bà mẹ vô lương tâm của nàng nghe, bà nhất định sẽ cười điên cuồng đến vỡ bụng, sau đó chế nhạo nàng mà nói, con đang nằm mơ à? Nam nhân vĩnh viễn không thể khống chế được nơi dưới rốn ba tấc!

Thủy Băng Tuyền buồn bã thất thần. Hắn trốn tránh, không cho nàng một lời hứa chắc chắn sẽ đi tới Độc cốc, còn trịnh trọng tuyên bố không muốn thân cận nàng, hắn muốn nói với nàng, đây là tâm niệm cuối cùng của hắn...

Trữ Thiên Hợp liếc mắt nhìn Thủy Băng Tuyền, cảm thấy nàng trầm mặc, liền nhẹ nhàng đẩy nàng tựa vào gối rồi nói: “Ta đi chuẩn bị bàn cờ!” Nói rồi hắn nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo vào và lấy bàn cờ!

Thủy Băng Tuyền hồi phục tinh thần, nhìn nam nhân co giò chạy trốn như một chú thỏ nhút nhát, liền nhếch miệng cười, hắn đã quên, nàng vẫn còn chưa đáp ứng hắn, có điều, hiện tại nàng cũng không muốn tranh luận vấn đề này thêm nữa, bằng không chắc chắn sẽ dọa hắn sợ chạy mất.

Đột nhiên như tới cái gì, nàng kéo tay áo lên, nhìn vết son đỏ trên cánh tay ngọc: “Thiên Hợp...”

“Hả?”

Xách bàn cờ đi tới, Trữ Thiên Hợp kinh ngạc nhìn nàng, về mơ hồ?

“Cái này có phải là vết bớt không?” Một vết đỏ chỉ nhỏ như hạt đậu, nàng vẫn tưởng là vết bớt, dù sao cho tới bây giờ nàng vẫn không tin cái gì mà ‘thủ cung sa’ của cổ đại.

Trữ Thiên Hợp nhíu mày nhìn theo ánh mắt của nàng, sắc mặt lại càng mơ hồ: “Bớt? Sao lại là bớt được? Đây là thủ cung sa!” Các bé gái sau khi sinh ra không lâu thì phụ mẫu sẽ điểm một nốt thủ cung sa lên trên cánh tay phải, cho tới trước khi thành thân, vết thủ cung sa này cũng sẽ không biến mất. Nàng không biết sao?

Cái gì? Thủy Băng Tuyền thật muốn choáng váng, cổ đại thật sự còn có trò này nữa sao? Nàng thực không biết nên khóc hay nên cười nữa! Những cổ nhân này việc nghiêm túc đúng đắn thì không làm, ăn no rồi việc lại chế ra những thứ tạp nham phiền phức như vậy.

“Thủ cung sa này được làm như thế nào?” Nàng hiếu kỳ hỏi!

“Lấy dạ con của thạch sùng cái trong mùa sinh sản, giã nhỏ rồi trộn với hỗn hợp màu đỏ.” Trữ Thiên Hợp nhìn vết thủ cung sa trên tay nàng, thần nhiên giải thích, nhưng trong lòng lại lấy làm lạ, vì sao nàng lại không biết tới dấu thủ cung? Trong đầu lại hiện lên đủ mọi thứ về nàng mà hắn biết...

Thủy Băng Tuyền trào phúng cười... Nàng bây giờ được xem là băng thanh ngọc khiết sao? Thực là buồn cười!

“Tuyền...”

“Cái gì?”

“Nàng... à không, lại đây chơi cờ!” Trữ Thiên Hợp đậm nhiều cười, hắn chỉ cần biết đến nàng đang ở trước mặt mình! Mặc kệ nàng có phải là Thủy Băng Tuyền hay không!

Thủy Băng Tuyền sóng mắt chớp động, rồi nheo lại, hắn vừa rồi muốn nói gì?

Nhìn thoáng qua bàn cờ, Thủy Băng Tuyền thờ ơ như đang suy nghĩ chuyện gì đó...

“Chúng ta trò chuyện đi!” Nàng kéo hắn ngồi lại bên cạnh mình, rồi nhích người vào lòng hắn, nhắm mắt yên lặng...

Qua một lúc lâu, nàng mới từ từ cất tiếng nói, giọng nàng đều đều như ngâm như hát: “Mẫu thân chưa kết hôn đã sinh ra ta.”

Sắc mặt Trữ Thiên Hợp vô cùng bình tĩnh, chỉ là đôi bàn tay vô ý thức ôm chặt lấy nàng.

“Trong mắt ta bà là người thần nhiên, tiêu sái nhất mà ta từng gặp. Con người bà phiêu diêu như gió, không thể nắm giữ, cũng không thể hiểu thấu... Cho nên từ trong tiềm thức, ta luôn mong muốn có thể giống như bà, tự nhiên phóng khoáng, tùy tâm tùy ý. Vì một lần không cẩn thận, bà hoài thai ta, nhưng lúc đến bệnh viện phá thai, bà đi xe thì xe hỏng, đón tắc xi, thì tắc xi bị nổ lốp, gây ra một vụ tai nạn liên hoàn trên đường, khiến đường bị phong tỏa vài ngày, bà không thể đến bệnh viện, thế là bà lười, không thèm đi nữa, nhớ đó mà sinh ra ta!”

“Ta chưa bao giờ biết phụ thân mình là ai, cũng chưa từng hỏi bà. Có lẽ ta dù sao cũng là núm ruột do bà sinh ra, cho nên bà không thể bỏ mặc ta. Nhưng tới năm ta sáu tuổi, ta phải bắt đầu học cách độc lập, bởi vì bà nói, để tồn tại trên thế gian này chỉ có thể dựa vào bản thân mình, không thể ỷ vào người khác... Bà dùng phương pháp của mình nuôi dưỡng ta, giáo dục ta! Cho đến năm ta mười tám tuổi, ta bắt đầu một cuộc sống của riêng mình, cũng giống như bà, đùa giỡn với cuộc sống, với nhân sinh...” Giọng nói đều đều thần nhiên, không thể nghe ra lòng nàng đang nghĩ gì, nhưng Trữ Thiên Hợp lại mơ hồ thấy đau lòng, thì ra, nàng cũng trải qua cô đơn tịch mịch như vậy!

“... Trên máy bay đi Anh, ta có cảm thấy hơi mệt, nhưng vừa ngủ một giấc thì đã thấy bản thân mình đến một thế giới khác, một thế giới không giống với thế giới mà ta đang sống... để lúc này đây, ta đang ở trong vòng tay chàng.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói, còn Trữ Thiên Hợp chỉ lẳng lặng nghe, đôi tay hắn ôm nàng thật chặt, tuy rằng những điều nàng nói, hắn nghe không hiểu, cũng không rõ cái thế giới mà nàng nói là cái gì!

“Ta muốn ngủ.” Thân thiết dựa vào lòng hắn, Thủy Băng Tuyền chưa từng cảm giác tâm tư mình bình yên đến thế!

“Ngủ đi!” Nhẹ vỗ lưng nàng. Hắn thầm nghĩ, nàng rất nhớ mẫu thân sao? Cũng như hắn từng thương nhớ người! Chỉ là so với hắn nàng vẫn hạnh phúc khi có mẫu thân bên cạnh.

Thủy Băng Tuyền mơ hồ liếc nhìn Trữ Thiên Hợp một cái, rồi chậm rãi nhắm mắt...

Cho đến khi nàng hít thở đều đều, hô hấp trầm ổn, Trữ Thiên Hợp mới nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống gối, kéo chăn đắp lên người nàng!

Đôi mắt đầy ắp nhu tình ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm như ngọc, khí chất tựa lan của nàng...

Nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má trắng noãn... Trữ Thiên Hợp nhỏ giọng tâm tình: “Trữ Hy nói đúng, nàng là báu vật ông trời ban cho ta. Được gặp nàng, ta cảm kích thiên mệnh, nhưng ta cũng oán hận thiên mệnh đã cho ta gặp nàng!”

Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười rục rịch, dường như nàng đang chìm trong giấc mộng ngọt ngào. Trữ Thiên Hợp cũng khẽ cười, rồi nhịn không được nhẹ hôn lên trán nàng...

Sau đó hắn cầm sách lên đọc, nhưng ánh mắt hắn, đầu óc hắn, tâm tư hắn đã để lại nơi bóng hồng xinh đẹp rồi...

Sáng sớm hôm sau

Trữ Thiên Khang đứng trước cổng Bắc Thành, lòng tràn ngập tâm tình kích động, đôi mắt lạnh lùng cũng chứa niềm hân hoan...

“Vương gia, đã tới cổng thành, có cần cho người đến báo Bắc Vương gia ra tiếp chỉ?” Một người có vẻ như là tướng quân nhảy xuống ngựa quỳ xuống cung kính hỏi.

Ánh mắt sắc bén của Trữ Thiên Khang liếc qua người quỳ dưới đất: “Bản vương đến sớm hơn một ngày so với dự tính, chúng ta trực tiếp vào thành!”

“Dạ!” Vị tướng quân kia vội vã đứng dậy, nhảy lên lưng ngựa. Mấy ngày nay Vương gia quả thực là ngày đêm không nghỉ gấp rút lên đường. Tâm tình của người có thể so với nỗi nhớ quê hương của người lính chiến, tuy rằng đây cũng không phải là trở về phủ đệ của mình. Nghe đồn Vương gia cùng Bắc Vương gia thân thiết thâm tình, ngay đến tính mệnh cũng sẵn sàng giao phó, thì ra là sự thật! Chỉ cần nhìn vẻ mặt kích động của Vương gia bây giờ là đủ thấy...

“Các người đi báo cho bọn họ mở cổng thành, nghênh đón Vương gia!” Viên tướng quân cầm roi ngựa liền thuận tay chỉ vào hai binh sĩ phân phó.

.....

Tri phủ nghe tin tức báo đến, sợ đến mức suýt nữa ngã luôn xuống đất, tức thì vội vã chạy ra ngoài! Chuyện này...chuyện này...

“Người đâu, mau, các người mau đến báo với Vương gia cùng Vương phi nghênh tiếp Khang Vương gia.” Hoàng thượng phái khâm sai tới tuyên ý chỉ của tiên hoàng, nếu có chút gì sơ suất, thì không phải chỉ là chuyện mũ ô sa trên đầu, mà là chuyện liên quan đến tồn vong cả 9 đời nhà hắc...

Khang Vương gia này sao lại đi nhanh như vậy? Từ khi nhận được thông báo có khâm sai đến, ông ta nhắm tính nhanh nhất cũng phải ngày mai Khang Vương gia mới tới Bắc cảnh, không ngờ mới hôm nay người đã ở dưới cổng thành. Thời gian cấp bách như vậy, ông ta biết làm sao triệu tập người đến nghênh tiếp thánh chỉ đây?

Nghĩ tới đây, Tướng tri phủ cũng bất chấp thân phận của mình, lớn tiếng quát tháo: “Người... Người... Nhanh đi triệu tập bách tín đến cửa thành nghênh đón thánh chỉ!”

“Còn người đi gọi tiểu thư và phu nhân nhanh chóng đến cửa thành.”

Quát tháo xong, ông ta cũng nhanh chân chạy ra ngoài...

Vừa chạy đến đường lớn, đã thấy một đoàn quân trùng trùng điệp điệp tiến bước vào thành, Tướng Nguyên vội quỳ xuống đất, hô to: “Ty chúc Tướng Nguyên tham kiến Khang Vương gia.”

Trữ Thiên Khang phất tay ra hiệu cho đoàn quân dừng lại, rồi nhìn kẻ quỳ dưới chân ngựa hỏi: “Người là tri phủ Bắc thành?”

“Dạ chính là ty chúc!”

“Dẫn đường bản vương đến Bắc Vương phủ” Trữ Thiên Khang lạnh lùng phân phó.

“Dạ!” Tướng Tri phủ chẳng còn hơi sức bận tâm đến mồ hôi lớn mồ hôi nhỏ thì nhau chảy ròng trên trán, liền tiến lên định dẫn cương ngựa, nhưng không ngờ con ngựa kia liền lồng lên hí vang một tiếng, dọa ông ta sợ tái mặt té nhào xuống đất!

“Hạ quan đáng chết!” Tướng tri phủ vì chuyện Trữ Thiên Khang đột nhiên vào thành vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nay lại bị ngựa dọa cho thất kinh, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh! Tuy chỉ là một là tri phủ nhỏ nhoi, thế nhưng Bắc Thành lại là vùng đất xa xôi nghèo khó, núi cao hoàng đế xa, trước khi triều đình phong Bắc vương, chức quan của ông ta ở nơi này có thể tùy ý ăn hưởng quát tháo. Nhưng bây giờ Bắc Vương gia là lớn nhất, ông ta mỗi ngày chỉ có thể cố gắng giữ cho cái đầu nằm yên trên cổ. Hơn nữa, trong lòng ông ta cũng hiểu rõ, Bắc Vương gia này không vừa mắt với ông ta, cho nên mấy ngày nay ông ta phải tận tâm tận lực hoàn thành tốt mọi việc...

Bây giờ thì tốt rồi, chưa đợi đến lúc Bắc Vương gia trăm đầu, chỉ cần Khang Vương gia trách tội, đầu ông ta vẫn cứ lia khỏi cổ như thường...

Trữ Thiên Khang nắm chặt dây cương, kìm chế con ngựa đột nhiên làm loạn...

“Còn không mau dẫn đường?” Nghĩ đến việc có thể gặp mặt Thát ca, hần cũng chẳng bận tâm đến hành động ngu xuẩn vừa rồi của viên Tri phủ.

“Dạ... Dạ...”

Thoáng chốc, bóng dáng tòa Bắc vương phủ đã hiện trong tầm mắt của Trữ Thiên Khang, lòng hần kích động không yên, Thát ca ở nơi này sống có quen không? Từ khi vào thành hần đã nghe nói, chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng Thát ca đã khiến cho toàn dân Bắc thành cảm kích mang ơn...

Bắc Vương phủ

Trữ Thiên Hợp cùng Thủy Băng Tuyền đang dùng bữa sáng thì nghe bồ khoái đến báo tin. Khuôn mặt Trữ Thiên Hợp tức thì rạng rỡ, vội vã muốn chạy ra bên ngoài, nhưng lại bị Thủy Băng Tuyền ngăn lại: “Chàng gấp gì chứ? Thay triều phục đã, nên nhớ lúc này chàng đi tiếp thánh chỉ đó!”

“Cảnh An, mang Triều phục của Vương gia đến đây.”

“Dạ!” Bây giờ đối với Vương phi, Cảnh An luôn hết mực cung kính, đêm qua Vương phi nghỉ lại phòng của Vương gia, toàn bộ Vương phủ đều biết. Hơn nữa, người sáng suốt đều có thể thấy rõ, Vương gia rất nghe lời Vương phi, nói cách khác, trong Bắc Vương phủ này Vương phi mới là cao nhất. Ngay đến thân binh thị vệ của Vương gia, vừa trông thấy Vương phi cũng không dám lơ là trễ nãi...

“Cảnh Trúc, báo cho toàn bộ hạ nhân ra bên ngoài ngênh tiếp!”

“Dạ!” Cảnh Trúc vội đáp.

“Hương Hàn, cho người thu dọn bàn ăn sạch sẽ, chuẩn bị trà ngon!”

“Thu Nhi, phân phó hạ nhân trải thảm đỏ!”

Đầu óc Thủy Băng Tuyền hoạt động nhanh chóng, những thứ nghi thức bề ngoài này tuyệt đối không thể sơ sài, nàng tin chắc trong Bắc thành nhất định cũng có tai mắt của Trữ Thiên Kỳ, hần cho Trữ Thiên Khang đi tuyên chỉ, cho hai người được gặp mặt, là muốn nhìn xem hai vị Vương gia có phải vẫn không xem hoàng đế hần ra gì, nhân cơ hội đó mà bắt được nhược điểm?

Trữ Thiên Hợp nhìn phong thái lưu loát của Thủy Băng Tuyền, khóe miệng tươi cười, nàng quả thực là một người cực kỳ bình tĩnh! Cho dù là đương đầu với bất cứ chuyện gì, nàng đều có thể nhanh chóng thấu rõ.

Thủy Băng Tuyền miệng thì hạ lệnh, sai đông khiến tây nhưng trong lòng lại thầm mắng tên Trữ Thiên Khang này đến nhanh hơn cả dự tính của nàng! Xem ra hần cũng muốn mau chóng gặp mặt Trữ Thiên Hợp... Nếu như hần đã tới, vậy nàng phải nhanh nghĩ cách đi Độc cốc...

Trữ Thiên Khang thấy Trữ Thiên Hợp đi ra tiếp đón, thì hồ hởi muốn chạy tới, nhưng lại sợ nhỡ thân phận của mình, vội vã dừng bước, nâng thánh chỉ trên tay, hô lớn: “Bắc Vương Trữ Thiên Hợp tiếp chỉ!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Trữ Thiên Hợp cùng với toàn hạ nhân trên dưới Bắc Vương phủ đều quỳ gối nghênh tiếp thánh chỉ trong tay Trữ Thiên Khang.

Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Khang nâng lên mảnh lụa vàng thêu rồng, đặt trên tay Trữ Thiên Hợp, mày liễu nhướng lên. Đạo thánh chỉ này không thể so với những thánh chỉ bình thường khác được.

Nghe nói chỉ có những hoàng đế đã tại vị trên ba mươi năm mới có tư cách ban ra đạo thánh chỉ tối cao này...

Hoàng đế hai đời trước, ban cho Trương phủ đạo thánh chỉ này, để tạ ơn Trương phủ có công hộ giá. Còn Sĩ Đế ban cho Trữ Thiên Hợp, dụng ý là gì không cần nói cũng biết...

“Bắc Vương gia, mời đứng lên!” Trữ Thiên Khang tiến tới đỡ Trữ Thiên Hợp đứng dậy.

Sắc mặt Thát ca không được tốt, huynh ấy có chỗ nào không khỏe sao? Trong lòng Trữ Thiên Khang dấy lên nỗi nghi hoặc. Tuy rằng Thát ca từ trước đến nay da dẻ vẫn trắng bạch như tuyết, thể nhưng qua một thời gian không gặp, hần cảm thấy hình như sắc mặt huynh ấy không giống với bình thường. Hay là do không hợp với khí hậu Bắc cảnh?

“Bát đệ, mời vào!” Trữ Thiên Hợp ra ý bảo Trữ Thiên Khang vào phòng khách!

“Tuồng Tri phủ, những người còn lại người tự mình an bài cho thỏa đáng đi!” Trữ Thiên Hợp quay đầu nhìn Tuồng Tri phủ về mặc trắng bạch phân phó.

“Dạ, ty chức tuân mệnh!” Tuồng Tri phủ vội vã gật đầu như già tởi.

“Thất ca, sắc mặt huynh có vẻ không tốt, huynh làm sao vậy? Khó chịu trong người sao?” Trữ Thiên Khang lo lắng hỏi.

Thủy Băng Tuyền vừa nghe hắn nói, ánh mắt chợt lóe, lẽ nào Trữ Thiên Khang không biết chút gì sao?

Trữ Thiên Hợp bình tĩnh trả lời: “Không có gì, Bát đệ, vào trong đi!” Đoàn người nhanh chóng đi vào đại sảnh.

Trữ Thiên Khang bưng chén trà nóng trong tay, hắn suy xét một chút, vẫn thấy có chỗ không đúng: “Thất ca, sắc mặt của huynh quả thực rất kém!” Khuôn mặt của huynh ấy tái nhợt không chút huyết sắc, trắng bệch tựa tờ giấy... Trước kia sao hắn lại không phát hiện ra khuôn mặt của Thất ca lại trắng đến mức này?

“Khang Vương gia, người trước đây không phát hiện ra da dẻ của Vương gia trắng như vậy sao?” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng.

Trữ Thiên Khang liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, trong ánh mắt có phần căm ghét, nếu không vì nữ nhân này, Thất ca sao lại bị phong Bắc Vương chứ?

Cho nên hắn đây không thèm nhìn nàng! Trong lòng vẫn cố gắng nhớ lại xem vì sao hắn trước đây lại không phát hiện sắc mặt của Thất ca kém như vậy? Hình như sắc mặt của huynh ấy luôn như thế thì phải!

Thủy Băng Tuyền nheo nheo mắt nói: “Ta thật không ngờ Khang vương gia tuổi trẻ tài à lại mắc bệnh nặng tai!”

“Thủy Băng Tuyền, ta đây không thèm chấp nhặt với người!” Liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, Trữ Thiên Khang ném lại một câu rồi quay sang Trữ Thiên Hợp.

Thủy Băng Tuyền cười nhạt, đứng dậy, đi đến ngồi lên đùi Trữ Thiên Hợp, vòng hai tay ôm lấy cổ hắn rồi hôn lên mặt hắn một cái... Sau đó nàng quay lại nhìn Trữ Thiên Khang với ánh mắt khiêu khích, tựa như muốn nói, người có thể làm gì được ta?

Trữ Thiên Khang nhảy dựng lên, đôi mắt đỏ ngầu, giận dữ rống lên: “Thứ nữ nhân không biết xấu hổ, người đang làm cái gì đó?”

Trữ Thiên Hợp cũng bị hành động của Thủy Băng Tuyền làm cho ngây ngốc một lúc, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Với tính tình của nàng, việc gì nàng không thể làm ra chứ! Có điều, hình như nàng đang muốn chọc giận Bát đệ! Nhưng vì sao?

Thủy Băng Tuyền kiêu ngạo cười lớn: “Ha ha... Xấu hổ? Ta là thê tử của chàng, đây là chuyện hợp với lẽ trời, nhưng mà còn người, kích động như vậy để làm gì? Tức giận sao?” Nói xong còn nhéo mạnh một cái vào má Trữ Thiên Hợp, trên làn da trắng nõn phút chốc hiện lên một vết ửng hồng!

Trữ Thiên Khang thấy bộ dạng tùy ý ức hiếp Thất ca của Thủy Băng Tuyền, hàm răng nghiến chặt ken két, hận không thể xông lên cho nữ nhân này một quyền! Hắn đã biết nữ nhân điều ngoa kia nhất định sẽ ức hiếp Thất ca, nhưng không ngờ nàng ta dám làm trắng trợn hiên ngang như thế ở trước mặt hắn, vậy thì sau lưng... Nghĩ đến đây, Trữ Thiên Khang tiến lên một bước muốn đá văng Thủy Băng Tuyền ra...

“Bát đệ!” Trữ Thiên Hợp còn đang mãi suy nghĩ mục đích của nàng là gì? Ánh mắt liếc qua, vừa thấy bộ dạng dửng dưng nổi giận của Bát đệ thì vội vã ngăn lại.

“Thất ca, hôm nay đệ nhất định phải dạy dỗ nữ nhân này!” Trữ Thiên Khang vỗ mạnh lên mặt bàn, cái bàn đánh rầm một cái rồi vỡ vụn, có thể thấy được hắn bây giờ vô cùng phẫn nộ.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, khinh miệt nhìn Trữ Thiên Khang cười nói: “Người hù dọa ai chứ? Hừ, ta đây mới là không thèm tính toán với người.”

Nói rồi nàng quay đầu nhìn Trữ Thiên Hợp cảnh cáo: “Vương gia, Khang Vương gia phụng mệnh tới truyền thánh chỉ, nhưng bây giờ thánh chỉ đã truyền xong rồi, chàng và Khang Vương huynh đệ hàn huyên, ta cũng không ngăn cản. Ta đã báo với nhà bếp, chàng chỉ được ăn thanh đạm, còn Khang Vương gia thì thôi đi, chàng tiếp đãi thế nào cũng được. Có điều nếu như ta phát hiện chàng uống dù chỉ là một giọt rượu, thì chàng sẽ biết tay ta!” Thủy Băng Tuyền nửa thật nửa đùa nói, đại ca từng dặn nàng không cho hần uống rượu! Rượu sẽ làm toàn thân hần đau đớn khó chịu, tuy rằng nàng chỉ nhìn thấy hần uống rượu vào hôm yến tiệc! Thế nhưng Khang Vương gia tới, nói không chừng hần sẽ ngẫu hứng mà uống một hai chung... Cho nên nàng phải đánh tiếng nhắc nhở hần trước. Mặt khác nàng muốn cố gắng khiêu chiến giới hạn của Khang Vương gia.

Trữ Thiên Hợp chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền, thầm nghĩ không biết nàng muốn làm gì? Có điều nghe nàng nói cho hần biết tay, làm hần nhớ tới những hành động không chút kiêng dè của nàng, vội vã gật đầu: “Ta đã biết!” Lòng vẫn còn tự hỏi vì sao nàng lại muốn kiểm chuyện với Bát đệ!

Nàng và Bát đệ có thành kiến, nhưng cũng không đến nỗi lửa nước không dung, hơn nữa ở trước mặt người khác, nàng cũng không thường có những cử chỉ thân mật như vậy...

Ánh mắt Trữ Thiên Khang lúc này toát ra đầy lửa giận, gân xanh nổi đầy trên trán, nom rất dọa người... Đang lúc hần cân nhắc xem có nên xông lên bóp chết nàng hay không, thì lại nghe nàng ta vừa ồ ồ vừa khiển trách Thất ca...

Hần không kìm chế được nữa, sải bước lao tới, ra tay nhanh như chớp, muốn bóp chết ác phụ này... Nhưng giữa đường lại bị Hương Hàn ngăn trở, hai người chớp mắt đã giao đấu trên mười chiêu...

“Bát đệ, dừng tay!” Trữ Thiên Hợp trầm giọng nói, vẻ mặt không giận mà uy, khiến cho Trữ Thiên Khang liền lui ra.

Thủy Băng Tuyền chớp mắt, kiêu ngạo nhìn Trữ Thiên Khang cười tà: “Hương Hàn, chúng ta đi!”

“Thất ca...” Trữ Thiên Khanh tức giận nhìn bóng lưng của Thủy Băng Tuyền, đôi mắt phát ra sát khí cuộn cuộn!

Thủy Băng Tuyền thầm nghĩ, sát khí thật nặng! Không nghi ngờ gì lúc này Trữ Thiên Khang chỉ hận không thể giết chết nàng... Nhưng mà, có như vậy mới có thể khiến hần đau lòng, sốt ruột được!

“Thất ca, huynh sao lại dễ dàng để cho Thủy Băng Tuyền tác oai tác quái như vậy? Nàng ta ngay đến làm ấm giường cho huynh cũng không xứng...”

“Khang, câm miệng!” Trữ Thiên Hợp sắc mặt trầm xuống, trong mắt mơ hồ có lửa giận!

Trữ Thiên Khang ngây người, Thất ca lại có thể vì một nữ nhân mà quát hần?

“Thất ca...”

“Ta không muốn nghe những lời không tốt về nàng từ miệng đệ, đệ không biết nàng cũng không hiểu nàng, những lời đồn thổi trên đường há có thể tin tưởng được sao? Có đôi lúc ngay cả mắt thấy tai nghe cũng không hẳn đã là sự thật.” Trữ Thiên Hợp giọng nói có chút phức tạp. Nàng tốt đẹp, người đời há có thể hiểu được sao? Vốn không phải là nàng không xứng với hần, mà ngược lại, là hần không xứng với nàng!

Trữ Thiên Khang bỗng cảm thấy hoài nghi, liền hỏi: “Thất ca, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở đâu? Lúc đó đệ nói gì? Còn huynh đang làm gì?”

Trữ Thiên Hợp vừa nghe trong mắt liền hiện vẻ kinh ngạc, bất đắc dĩ nói: “Lúc đó đệ đang trốn tránh Hiền Phi trách phạt, trong lúc vô ý xông vào cung của ta, đệ nói với ta một câu, nô tài chết bầm, ta chưa làm gì cả.”

Trữ Thiên Khang gật đầu, nhưng giọng nói lại ngờ ngàng không tin nổi: “Huynh đúng là Thất ca, nhưng vì sao huynh lại muốn bảo vệ Thủy Băng Tuyền?” Tính tình của Thất ca ra sao, hần hiểu hơn ai hết, huynh ấy đối với thế sự vốn chẳng bận tâm, có đôi lúc hần thực sự cho rằng Thất ca đã biến thành hòa thượng rồi...

Trữ Thiên Hợp vẻ mặt thoáng chút không được tự nhiên, sau đó nhàn nhạt nói: “Nàng không giống như đệ tưởng!”

Một nét mặt không tự nhiên của Trữ Thiên Hợp cũng không lọt khỏi ánh mắt Trữ Thiên Khang, hàng mày của hắn nhíu chặt lại, Thủy Băng Tuyền đã làm gì Thất ca? Vì sao vừa rồi nàng ta kiêu ngạo không coi Thất ca ra gì nhưng huynh ấy lại không hề tức giận. Trái lại, giữa bọn họ hình như có một cảm giác vô cùng thân thiết!

.....

Màn đêm lại buông xuống, sau bữa tối, Thủy Băng Tuyền nhàn nhã ung dung ngồi trên ghế thái sư, nhưng trong lòng lại đang thầm mắng tên Trữ Thiên Khang đến giờ này vẫn còn chưa tới, để nàng còn đi tìm Trữ Thiên Hợp ôm ngủ. Hôm qua cảm giác được đi vào giấc ngủ trong vòng tay của Trữ Thiên Hợp thật yên bình! Cho nên nàng quyết định, về sau đều đến chỗ hắn ngủ! Có điều hôm nay nàng muốn dụ Trữ Thiên Khang đến nói chuyện, nên nàng đành phải ở lại phòng mình.

“Tiểu thư, Khang Vương gia đến.” Hương Hàn đi tới, theo sau là khuôn mặt lạnh lùng, cùng với đôi mắt tràn đầy sát khí của Trữ Thiên Khang.

“Hương Hàn, không cho bất cứ ai quấy rầy ta!” Thủy Băng Tuyền không đứng dậy, vẻ mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc.

“Dạ!” Hương Hàn tiến ra cửa.

“Thủy Băng Tuyền, ngươi đang diễn trò gì vậy? Ngươi có tin là ta sẽ giết ngươi hay không?” Trữ Thiên Khang ngồi lên một cái ghế cách Thủy Băng Tuyền xa nhất.

Trong con ngươi đen láy của Thủy Băng Tuyền hiện lên nét trào phúng, người hoàng gia đúng là không tầm thường! Trữ Thiên Khang quả thực là một kẻ thông minh tự chủ, chỉ khi ở trước mặt Thiên Hợp hắn mới hoàn toàn thả lỏng bản thân, toàn tâm toàn ý đối đãi.

“Trừ ngươi ra, còn ai thường thân cận với Thiên Hợp?” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền bỗng chốc lộ hàn quang, nghiêng răng hỏi.

Trữ Thiên Khang hơi bất ngờ, cẩn thận suy xét lại nhớ ra vừa rồi nàng ta gọi Thất ca là Thiên Hợp?

“Ngươi có ý gì?”

Thủy Băng Tuyền nhìn thẳng vào Trữ Thiên Khang, trong đôi mắt phượng thoáng hiện vẻ hung ác tàn nhẫn khiến người sợ hãi, cũng khiến Trữ Thiên Khang cả kinh, sát khí trong mắt nàng ta thực nặng!

“Trừ ngươi ra, ai là người Thiên Hợp thân cận nhất?” Mấy ngày nay, nàng vẫn để mắt tới Cảnh An và Cảnh Trúc, nhưng không phát hiện ra điều gì đáng ngờ!

“Thủy Băng Tuyền, ngươi rốt cuộc có dụng ý gì?” Trữ Thiên Khang lạnh lùng nói.

“Ngươi có biết Thiên Tuyệt Tán?” Thủy Băng Tuyền không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề!

Mây kiếm nhíu chặt, Trữ Thiên Khang thoáng nhìn qua Thủy Băng Tuyền rồi nói: “Thiên tuyệt tán là loại độc được duy nhất Độc cốc không chế ra được thuốc giải, nhưng nghe nói Thiên Tuyệt tán đã mất tích trên giang hồ mười lăm năm trước rồi.” Nàng ta dẫn hắn tới đây chỉ muốn hỏi chuyện này thôi sao?

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười, cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn khiến Trữ Thiên Khang cũng phải giật mình thẳng thốt!

“Ta hoài nghi có phải đầu óc ngươi có phải có vấn đề hay không, chẳng phải ngươi lúc nào cũng nói phải bảo vệ chàng sao? Vì sao ngươi lại để chàng bị trúng Thiên tuyệt tán, đến hơn mười năm?” Thủy Băng Tuyền cố gắng giữ cho giọng điệu bình thản, thế nhưng âm điệu run run đã tố cáo tâm tư của nàng.

Trữ Thiên Khang vừa thốt lên: “Đầu óc ngươi mới ...Ngươi nói cái gì? Ngươi vừa nói cái gì? Lặp lại một lần nữa?” Không, là hắn nghe lầm thôi. Đúng, hắn nghe lầm, không thể có chuyện đó được!

Nhìn đôi tay nắm chặt run rẩy của hắn, Thủy Băng Tuyền lại nhàn nhạt lên tiếng: “Ngươi không nghe lầm! Từ mười năm trước Thiên Hợp đã trúng thiên tuyệt tán, mười năm, mỗi lần phát độc là đau đớn đến chết

đi sống lại, nhưng người lại không hề phát hiện ra? Ta rất nghi ngờ người có phải thực lòng thực dạ quan tâm tới chàng như người vẫn nói hay không?”

“Người... Người... Kẻ điên này... Người nói vậy!” Trữ Thiên Khang nghiêng rằng nói, chỉ là giọng nói run rẩy biểu thị cho tâm tình dao động của hắn lúc này.

“Không thể nào, người gạt ta!” Trữ Thiên Khang tựa như kẻ điên lao ra ngoài...

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại! Thiên Hợp, tổn thương của chàng có phải là do bà ta gây ra không? Thế nhưng bà ta đã chết rồi, ta lấy ai để trút mối hận từng ngày gặm nhấm xương tủy ta đây?

.....

Trữ Thiên Khang điên cuồng lao đầu chạy đến thư phòng, máu nóng toàn thân như chảy ngược, nổi đốn đau lan tràn đến tận cốt tủy che lấp hết mọi tri giác của hắn lúc này.

“Nàng ta điên rồi có phải không? Thắt ca, huynh hãy nói cho đệ, Thủy Băng Tuyền đang gạt đệ có phải không? Phải không?” Hắn lao đến tựa cuồng phong, hai tay nắm chặt lấy bả vai Trữ Thiên Hợp, rung lắc dữ dội, gầm lên cuồng loạn!

Đôi mắt Trữ Thiên Hợp thoáng trở nên buồn bã, thì ra nàng cố ý dẫn Bát đệ tới, là muốn nói cho Bát đệ chuyện này! Cũng được, cho dù có giấu cũng không giấu được bao lâu nữa.

“Bát đệ, đệ bình tĩnh lại đã!” Trữ Thiên Hợp nhíu mày, đáy mắt ánh lên vẻ lo lắng!

“Huynh nói đi, nàng ta gạt đệ phải không?” Trữ Thiên Khang bỏ qua những lời của Trữ Thiên Hợp, một lòng muốn nghe được đáp án từ chính miệng hắn.

Trữ Thiên Hợp rũ mi mắt, im lặng trong chốc lát rồi mới nhẹ nói như than thở: “Tuyền không gạt đệ.”

Chớp mắt, bàn tay đang nắm chặt của Trữ Thiên Khang buông lỏng ra, hắn lui về sau một bước, lão đảo rồi ngã phịch xuống đất giống như một cái xác chết bị rút hết sinh khí, cặp mắt mở lớn, thấp giọng hỏi: “Là ai?”

Ánh mắt Trữ Thiên Hợp thoáng chút đau xót: “Là ai còn có ý nghĩa gì sao?”

“Hoàng hậu đúng không?” Sắc mặt Trữ Thiên Khang xám đen như tro trông thật dọa người.

Trữ Thiên Hợp lặng im...

Không biết Thủy Băng Tuyền vào thư phòng từ lúc nào, vừa nghe được hai chữ ‘hoàng hậu’, hàng mày tức khắc nhăn lại. Sao lại là Hoàng hậu? Hoàng hậu vì sao lại muốn hạ độc Thiên Hợp. Nàng vốn nghĩ đó là Hiền Phi, mẫu phi của Trữ Thiên Khang, cho nên lúc nàng xác định Trữ Thiên Khang thực lòng quan tâm đến Thiên Hợp mới nói cho hắn biết!

“Bà ta vì sao lại hạ độc?” Thủy Băng Tuyền trực tiếp hỏi Trữ Thiên Hợp. Hoàng hậu ư? Bà ta cùng Thiên Hợp có quan hệ gì?

Trữ Thiên Hợp tránh né ánh mắt của nàng, bình thản nói: “Chuyện này đã không còn quan trọng, người cũng đã đi rồi, biết thì làm sao chứ?”

“Ta đáng ra nên đề phòng bà ta từ sớm!” Trữ Thiên Khang không còn chút sức lực nói, ánh mắt lộ ra đau đớn, hắn nên sớm đề phòng bà ta, hắn không nên tin tưởng vào phụ hoàng, bởi vì phụ hoàng ngăn cản hắn điều tra hoàng hậu, cho nên hắn mới rơi vào... Nhưng vì sao chứ? Rốt cuộc là vì sao?

“Khang Vương gia, ta quyết định sẽ đưa Thắt ca người đi Độc cốc, tình trạng của chàng không thể kéo dài được nữa.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói.

Độc cốc? Đúng... Độc cốc...

Trữ Thiên Khang tức thì bật dậy, giọng nói tràn đầy hy vọng: “Đúng, Độc cốc nhất định sẽ có thuốc giải, đệ sẽ đi cùng huynh!”

“Không, ta không đi Độc cốc.” Trữ Thiên Hợp vẫn thản nhiên nói.

“Vì sao?” Thủy Băng Tuyền không nói gì cả, đây vốn là đáp án mà nàng đã dự tính trước, đó cũng là lý do vì sao nàng để mặc cho Trữ Thiên Khang nổi điên!

“Bởi vì cho dù Độc cốc có thuốc giải, cơ thể ta cũng đã vượt quá giới hạn rồi!” Trữ Thiên Hợp ung dung nói.

Trữ Thiên Khang đau đớn nhắm mắt lại, lời nói không thể thốt ra... Từng giọt lệ lặng lẽ rơi nơi khóe mắt, hần từ nhỏ chỉ có một lời thề là phải bảo vệ Thất ca, thế nhưng bây giờ,... Sự thực này, làm sao hần có thể chấp nhận đây?

“Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng phải thử một lần, Thiên Hợp, coi như là vì ta, chằng đừng dễ dàng buông tay như vậy có được không?” Thủy Băng Tuyền bước từng bước đến gần hần, lặng lẽ nhìn hần nói.

Trữ Thiên Hợp bị thương lắc đầu: “Tuyền, vô dụng thôi, vô dụng thôi...”

“Không thử một lần, làm sao biết vô dụng?” Thủy Băng Tuyền nghiêng răng gần từng chữ.

Trữ Thiên Hợp lặng lẽ nhìn nàng...

Ánh mắt họ giao hòa, rồi đột nhiên Thủy Băng Tuyền thốt lên: “Được, không đi thì không đi!”

“Chúng ta cùng thảo luận việc thi công năm ngày sau đi!” Nếu hần đã ngoan cố như vậy, đừng trách nàng dùng thủ đoạn buộc hần phải đến Độc cốc! Thủy Băng Tuyền tức giận thầm nghĩ.

“Được!” Tuy để ý thấy ánh mắt khác thường của nàng, nhưng vừa nghe nàng nhắc đến lễ khởi công đập nước thì toàn bộ tâm tư của Trữ Thiên Hợp đều bị hấp dẫn.

Còn Trữ Thiên Khang vẫn còn ngơ ngác ngồi ở đằng kia, bao trùm trong sự đau đớn vô bờ...

Ánh bình minh như một lưỡi kiếm sắc bén, xuyên qua bóng tối của đêm đen, đón chào vầng mặt trời chói lọi của ngày mới.

Trữ Thiên Hợp và Thủy Băng Tuyền suốt đêm không ngủ, cùng thương lượng việc khởi công đập nước, còn Trữ Thiên Khang lại đắm chìm trong vực sâu đau đớn!

Ông trời thần kỳ ở chỗ, mặc cho thế nhân thống khổ hay bị thương, đau đớn hay hạnh phúc, vầng dương chói lọi vẫn sẽ nhô lên vào mỗi sớm mai, chiếu rọi từng tia sáng, ban cho vạn vật mọi sắc màu...

Trời ngày càng sáng tỏ, nhưng trên sắc trời nhạt vẫn còn lấp lánh những ánh sao đêm, mặt đất vẫn còn mờ mịt lung mờ ảo, tựa như được phủ một tấm màn xám mỏng.

Thế nhưng bình minh lên, vẫn không thể xua tan đi đám mây bi thương ăn sâu vào xương tủy của ba người...

Thủy Băng Tuyền yên giấc trong lòng Trữ Thiên Hợp...

Trữ Thiên Hợp dịu dàng nở nụ cười, nhẹ vén tóc nàng, rồi cúi người đặt lên trán nàng một nụ hôn. Sau đó, hần nhẹ nhàng ôm lấy nàng đến bên giường, buông tấm màn xuống...

“... Thất ca... huynh...” Trữ Thiên Khang trải qua một đêm khó khăn, cuối cùng cũng phục hồi lại lý trí, nhưng ngược mắt lại thấy được động tác dịu dàng, tràn ngập thâm tình của Thất ca!

Nếu như... Nếu như hần không biết Thất ca đã trúng phải Thiên Tuyệt tán, thấy hình ảnh này, hần sẽ thực sự vui mừng, chúc phúc cho huynh ấy, thế nhưng... Lúc này đây tâm tư hần lại như ai đốt mà bỏng cháy! Thất ca yêu thương Thủy Băng Tuyền, thì huynh ấy sẽ phải đau khổ đến mức nào đây?

Có người nói, sử sách không hề lưu lại một ý chỉ của Sỉ Đế về chuyện tuần táng! Nhưng có lẽ, kẻ đáng trách không phải là mẫu tử Trữ Thiên Kỳ, mà chính là Sỉ Đế vô tình! Cả đời ông ta chính là những bi kịch! Dẫu cho trước lúc chết, ông ta muốn tìm về những hồi ức tốt đẹp thuở ban xưa nhưng cũng không thể rửa sạch sự tuyệt tình đã hằn vào xương tủy!

76. Q.2 - Chương 76: Lễ Khởi Công

Edit: Boringrain

Trữ Thiên Hợp trở lại trước thư án, trong mắt tràn ngập vẻ ôn hòa: “Bát đệ, ta một lòng né tránh, bởi lẽ ta vốn không xứng với nàng cũng không có khả năng cho nàng hạnh phúc! Ta không muốn nàng đau lòng, thế nhưng trái tim ta không biết từ lúc nào đã lạc đến nơi nàng! Trong mắt ta, nàng là người con gái đẹp nhất thế gian, là thê tử duy nhất của lòng ta! Tuy nhiên ta không dám mơ tưởng mình là tướng công duy nhất của nàng, mong rằng mai này nàng sẽ gặp một nam nhân tốt có thể cho nàng hạnh phúc trọn đời... Bát đệ, ta biết nàng muốn ta đi Độc cốc, ta sẽ đi cho nàng vui lòng, nếu như... nếu như kết quả vẫn là như vậy, xin đệ hãy nhớ kỹ lời Thất ca hôm nay... Đệ là mối thân tình ấm áp duy nhất của ta trong cuộc đời, còn nàng chính là nỗi lo lắng duy nhất của ta, Thất ca lấy thân phận huynh trưởng cầu xin đệ một việc.”

Trữ Thiên Khang bị thương nhìn Thất ca – người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn! Như muốn níu chặt bóng hình Trữ Thiên Hợp trong tầm mắt!

“Nếu ngày nào đó ta lìa khỏi cuộc đời, ta hy vọng nàng có thể gặp được một nam nhân tốt, gả cho người đó, có cuộc sống hạnh phúc đến già, tới lúc đó, xin đệ lấy thân phận huynh trưởng, che chở nàng, gả nàng đi lộng lẫy như một công chúa cao quý.” Trữ Thiên Hợp chăm chú nhìn theo bóng hình yên giấc trên giường, trong đáy mắt là vẻ yêu thương nồng đượm, có nuối tiếc, có thản nhiên, nhưng cũng có kiên định khôn cùng.

Trên khóe mắt Trữ Thiên Khang chợt rơi một giọt lệ, hắn cố gắng chần áp giọng điệu run rẩy của mình, bình tĩnh nói: “Được!” Cho dù nằm mơ hắn vẫn luôn mong muốn Thất ca có thể yêu thương một người con gái, mãi nắm tay nhau cho đến bạc đầu, thế nhưng bây giờ hắn thật sự hy vọng Thất ca có thể như xưa, chưa từng biết đến yêu thương. Tình yêu này khiến cho huynh ấy đau đớn, bất lực, bởi lẽ không thể nắm giữ cũng không nỡ buông tay!

Hắn là nam nhân, suy nghĩ trong lòng Thất ca hắn có thể hiểu được, nếu vẫn có dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi, huynh ấy nhất định sẽ không dễ dàng buông tay, bởi vì huynh ấy yêu nàng ta, yêu thương Thủy Băng Tuyền vô bờ bến!

Nghĩa là... Chỉ còn một khả năng duy nhất, Thất ca thật sự đã không còn nhiều thời gian nữa! Đây là lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần duy nhất Thất ca cầu xin hắn, bởi vì Thủy Băng Tuyền đã trở thành nỗi lo lắng duy nhất của cả đời huynh ấy. Ông trời ơi, ông thật là tàn nhẫn! Sao có thể đối xử với huynh ấy như thế? Thất ca thậm chí chưa từng thương tổn đến bất kỳ ai!

Trữ Thiên Hợp nở nụ cười, cười sáng lạng như ánh nắng mai: “Có lời hứa của đệ, Thất ca yên tâm rồi!”

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, nghiêng răng cắn chặt chần, cố gắng không phát ra âm thanh thổn thức nào! Nàng buộc hắn đi Độc cốc, hắn không đồng ý, nhưng vì nàng, hắn vui lòng đi! Nàng vô tình bắt hắn lại một lần nữa hứng chịu phán quyết của tử thần! Nếu như...nếu như cuối cùng kỳ tích vẫn không xuất hiện, thì đối với hắn là tàn nhẫn đến mức nào? Còn nàng biết làm sao đối mặt với hắn? Đối mặt với những thâm tình cùng đau khổ của hắn đây?

Mặt trời lên, những tia nắng sớm chiếu qua song cửa sổ, trên ngọn cây, tiếng chim ríu rít đua nhau gọi bầy. Ánh ban mai xua đi mà sương đêm lạnh giá, làn nắng ấm bao trùm nơi nơi, đón chào một ngày mới...

Ở ngoại ô Bắc thành, bên bờ sông Thanh Lăng vốn hoang tàn vắng vẻ lúc này đang tụ tập đến mấy vạn người, họ ngồi túm tụm chầm đầu ghé tai nhau thầm thì to nhỏ, trên mỗi nét mặt đều là vẻ chờ mong háo hức!

Hôm nay là ngày bắt đầu khởi công đào đập nước, mấy hôm trước, phủ nha ra cáo thị báo những bách tính đã ghi danh hôm nay tập trung bên sông Thanh Lăng để nghe phân phó công việc! Cho nên, từ lúc trời còn chưa sáng, từ khắp bốn phương tám hướng, người người đã ùn ùn đổ về đây chờ đợi! Bọn họ hoặc ngồi, hoặc chồm hổm, hoặc đứng, thậm chí, còn có người nằm hẳn ra đất...

“Huynh nói thử xem, ở đây có nhiều người như vậy, muốn nuôi ăn ngày ba bữa, chắc là tốn không ít bạc đâu nhỉ?” Mươi mấy người ngồi quây quần tụm lại bắt đầu bàn tán...

Người vừa nói là một nam tử trung niên trên dưới ba mươi tuổi, quần áo tả tơi không che lấp được dáng người cao to, khuôn mặt thật thà ngay thẳng lộ vẻ vô cùng nghiêm túc. Hắn nghe nói có tới 5 vạn người! Mỗi ngày nuôi ba bữa no cho 5 vạn người... Chỉ nghĩ tới thôi hắn cũng không dám nghĩ.

“Đúng vậy, nhiều ngày nay cũng không thấy phủ nha có động tĩnh gì!” Một nam tử khác, dáng người nhỏ gầy cũng suy tư nói!

“Chao ôi, nghĩ nhiều vậy làm gì? Chỉ cần có cái ăn là được rồi.” Một giọng nói thô ráp cùng bàn tay to lớn của một nam tử cường tráng vung lên, hắn không muốn để ý nhiều chuyện, chỉ cần có thể ăn no là được.

“Nhị Tùng nói đúng đó, có thứ cho chúng ta ăn là được rồi, việc gì phải lo đông lo tây làm chi cho khổ?”

“Thôn trưởng, ông nói xem có đúng không?” Hắn tử nom có vẻ ngay thẳng quay đầu nhìn người bên cạnh này giờ không hề lên tiếng. Thôn trưởng là người duy nhất trong thôn biết chữ, hiển nhiên cũng hiểu biết nhiều hơn so với bọn họ.

“Thôn trưởng, cũng may còn có ông biết chữ, mới biết được cáo thị viết cái gì, nếu không, mọi người chúng ta đã bỏ lỡ mất một cơ hội được no bụng rồi!”

Người được gọi là thôn trưởng đã trên dưới năm mươi, quần áo tuy cũ kỹ nhưng vô cùng chỉnh tề, tóc tai cũng không hề bù xù! Bờ lưng ông ngồi thẳng tắp, dáng vẻ nghiêm túc, trong đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc khó nói rõ!

Ánh mắt ông xuyên qua đám người đang ngồi trước mặt, nhìn ra hai dặm ngoài sông...

“Vương gia tới...” Một tiếng hô vang khiến đám người bỗng chốc vỡ òa...

Mấy vạn người đứng lên, tranh nhau hành lễ. Những người nhìn không rõ tình hình phía trước, đều chen lấn đi lên, còn người phía trước không muốn bị đẩy xuống, cũng cố gắng đẩy lại, tạo ra một cục diện vô cùng hỗn loạn...

Tưởng Nguyên thấy tình hình đó thì khản trương đến độ mồ hôi lạnh đổ đầy đầu, lỗ như những loạn dân này xông tới chỗ Vương gia và Vương phi thì...

“Tất cả im lặng!” Bỗng nhiên có một giọng nói dội đến ầm ầm vang vọng trên khắp bờ sông.

“Tất cả im lặng...”

“Tất cả im lặng...”

Trữ Thiên Khang nhìn số bách tính đông hàng vạn, lòng hoàn toàn chấn động. Có điều hắn chấn động là vì Thủy Băng Tuyền muốn hắn ột tướng quân dùng nội công để khuếch trương giọng nói!

Nhìn dân chúng dần dần ổn định lại, hắn lại thấy vô cùng hài lòng, biện pháp này quả thực có thể dùng.

Còn tâm tư của Tưởng Nguyên rốt cuộc cũng đã được thả lỏng xuống.

Lúc này Thủy Băng Tuyền mới từ từ ung dung bước xuống kiệu, quét mắt một vòng, chỉ thấy phía trước toàn người là người, nam có nữ có, già có, trẻ cũng có, nhiều đến nỗi không nhìn thấy tận cùng...

Thấy bọn họ đã an tĩnh trở lại, Nàng thầm gật đầu, những người này chí ít cũng biết nghe lời.

Quay đầu nhìn Trữ Thiên Hợp, hai người hiểu ý nhau, nhìn nhau cười rạng rỡ! Rồi nàng lấy một cuộn giấy đưa cho vị tướng vừa dùng nội lực lúc này, hắn tên là Sở Vi Tín tướng lĩnh dưới trướng Trữ Thiên Khang, trời sinh đã to giọng, sau nhờ luyện võ nên có nội lực thâm hậu!

“Sở Tướng quân, cứ y theo nội dung trên đó mà làm.”

Sở Vi Tín bán tín bán nghi cầm lấy cuộn giấy, vừa giở ra đọc, liền cảm thấy bất ngờ, có điều nghĩ kỹ lại, đây là phương pháp tối ưu nhất trong lúc này...

Đến một gò đất trống, hít sâu một hơi, giọng hắn lại vang lên: “Tất cả nghe cho rõ đây, nam nhân tập trung lại đây... Nam nhân thì tập trung hết lại đây... Nhanh lên nào!”

.....

Một hồi chạy loạn, cuối cùng toàn bộ nam nhân cũng đã tập trung tới phía sau Sở Vĩ Tín...

.....

“Nam nhân dưới 50 tuổi đứng ra chỗ này...”

.....

Lại chạy loạn một hồi, toàn bộ nam nhân dưới năm mươi tuổi đều đã tập trung lại một chỗ...

Sở Vĩ Tín đi tới bên đó, cúi đầu nhìn qua một chút rồi lớn tiếng hô: “Trong số nam nhân ở đây, những ai biết chữ thì đứng ra một bên không phân biệt tuổi tác.”

Tới lúc này, một ít người nhanh chóng tách ra khỏi hàng, tương phản với lượng người khổng lồ đang quây quần, số người biết chữ chỉ ít ỏi khoảng hơn 4 trăm người.

Nhìn đám người đã được phân ra thành nhiều nhóm, Sở Vĩ Tín lại xoay qua chỗ nữ nhân...

“Phụ nữ dưới 50 tuổi đứng sang bên này...” Hắn lấy kiếm chỉ sang một chỗ đất trống nói.

Đã thấy số nam nhân được chia ra vài lần, nên lúc này, những người phụ nữ cũng nhanh chóng đi vào trật tự...

“Những ai biết chữ thì đứng ra bên này...”

Lần này chỉ lẻ loi chừng mười người bước ra...

.....

“Tuyền, chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra một cách quản lý tuyệt diệu như vậy.” Bằng không, có thể chỉ huy được lượng người này cũng là một vấn đề nan giải! Trữ Thiên Hợp nhìn Thủy Băng Tuyền tán thưởng.

“Đương nhiên rồi.” Thủy Băng Tuyền không chút khiêm tốn vui vẻ nhận lời biểu dương của Trữ Thiên Hợp.

“Ha ha, đúng vậy!” Trữ Thiên Hợp cũng vui vẻ cười ra tiếng.

Mọi hành động, lời nói của hai người đều lọt vào tầm mắt của Trữ Thiên Khang, thấy hình dáng tươi cười của Thất ca, lại nghĩ đến những lời của huynh ấy đêm qua, lòng hắn run lên nỗi đau tê tâm liệt phế...

Hắn rốt cuộc cũng hiểu vì sao Thất ca lại yêu thương Thủy Băng Tuyền đến vậy! So với lời đồn, nàng ta hoàn toàn khác xa...

Mà hắn tin vào ánh mắt mình, tin rằng Thủy Băng Tuyền chắc chắn cũng có cảm tình với Thất ca!

.....

“Bẩm Vương gia, đã tách toàn bộ mọi người ra thành nhóm!” Sở Tướng quân cung kính bẩm lại với Trữ Thiên Khang.

“Thất tẩu, tẩu còn có chỉ thị gì nữa không?” Một tiếng ‘thất tẩu’ của Trữ Thiên Khang không chỉ làm cho Thủy Băng Tuyền kinh ngạc mà ngay đến Trữ Thiên Hợp cũng cười cười hiểu ý!

Bát đệ đã thực sự chấp nhận nàng rồi.

Tâm can Thủy Băng Tuyền như có ai chạm phải, cảm thấy nỗi đau mơ hồ, nếu như hôm qua, nàng không nghe thấy lời của Thiên Hợp nói với hắn, có lẽ nàng cũng sẽ không nhạy cảm như vậy! Một tiếng ‘thất tẩu’ sao lại khiến lòng nàng đón đau?

“Tuyền?”

“À, không có gì, Sở Tướng quân, cho người đi liệt kê số lượng người trong từng nhóm cho ta.”

“Dạ!”

“Tướng tri phủ! Đem Triệu Phú Hữu ra hành quyết.”

“Dạ!”

.....
“Bái trời cao, cầu mưa thuận gió hòa!”

Mọi người đều lũ lượt quỳ xuống...

“Bái hoàng thượng, tạ ơn người tấm lòng nhân ái, thương dân như con!”

Trữ Thiên Khang, Trữ Thiên Hợp, Thủy Băng Tuyền, Tướng tri phủ đều quỳ xuống hành đại lễ...

Thủy Băng Tuyền mỉm cười, bọn họ đã bái lạy như thế, Trữ Thiên Kỳ có muốn cự tuyệt cũng không được, không chịu cũng phải chịu!

.....
Nào là phân nhóm, nào là tể trời... Một canh giờ nhanh chóng trôi qua...

Lúc này, năm trăm binh lính của Trữ Thiên Khang, bốn trăm người của hiệu buôn Tường Phúc, cùng hơn một trăm cỗ khoái cùng áp tải một lượng vật tư khổng lồ đến...

Thấy những xe hàng này, mấy vạn người đều kinh ngạc thẳng thốt...

“Sở tướng quân, hãy truyền chỉ thị đi.” Trữ Thiên Hợp nhân nhạ nói, Sở Vĩ Tán gật đầu, cầm lấy cuộn giấy Hương Hàn đưa qua... Hắn đọc to nội dung trong đó.

“Nhóm nam nhân dưới năm mươi tuổi được coi là đội chủ lực, nhiệm vụ của các ngươi hôm nay là dựng lều, lán, để có chỗ ăn ngủ, từ ngày mai bắt đầu đào đắp nước, nghe rõ cả chưa?”

“Rõ...” Nhìn thấy nhiều vật tư như vậy, đủ mọi thứ cần thiết, ai nấy nhất thời đều hoa hết cả mắt, ruột gan cũng sục sôi, cho nên khi nghe Sở tướng quân nói xong thì đồng thanh trả lời, tiếng vang rầm trời kinh thiên động địa!

“Các ngươi là đội gì?”

“Đội chủ lực...” Giọng trước giọng sau, họ hò hét trả lời. Dẫu cho không được đồng đều nhưng đó là lời nói phát ra từ tận thâm tâm họ!

Sở Tướng quân kinh ngạc nhìn tâm tư của bách tính lay chuyển, kích động, trong lòng không khỏi bội phục Bắc Vương gia và Bắc Vương phi! Gật đầu hài lòng, hắn lại tiếp tục nói: “Gọi mọi người là đội chủ lực, bởi vì mọi người là những nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là người chủ của gia đình, mọi người đến đây làm công, công theo, trên là cha mẹ già yếu, dưới là vợ đại con thơ, họ cũng không thể giúp gì nhiều, trong lòng mọi người cũng tự hiểu? Họ có thể có cơm ăn, là nhờ mọi người ở đây cố gắng làm việc. Vậy mọi người có muốn cố gắng làm việc hay không?”

“Muốn!” Họ đều là những nam nhân lòng đầy nhiệt huyết, vừa nghe Sở tướng quân nói xong thì kích động đứng lên, có thể nuôi sống gia đình mình, còn việc gì tốt hơn nữa? Bọn họ sao lại không muốn nỗ lực chứ?

“Tốt lắm, hơn nữa, như các ngươi cũng đã thấy, vừa rồi những người biết chữ được phân riêng ra, Vương gia và Vương phi sẽ cho bọn họ dạy cho con em các ngươi đọc sách viết chữ, không phân biệt nam nữ! Cho nên các ngươi lại càng cần phải nỗ lực hơn nữa. Vì con cái, vì gia đình, các ngươi nhất định phải dốc sức mà làm việc cho tốt. Có đúng hay không?”

“Đúng...” Lần này, chẳng phân biệt già trẻ gái trai, tất cả đều hướng về Trữ Thiên Hợp mà cúi đầu quỳ lạy! Mỗi ân đức không thể nói ra lời, bờ môi run run, họ không biết làm gì khác hơn chỉ có thể quỳ lạy để tỏ lòng biết ơn.

Thấy quang cảnh trước mắt, Thủy Băng Tuyền tin rằng lúc này nếu Trữ Thiên Hợp muốn khởi dậy, thì những người này chắc chắn sẽ theo chân hắn tới cùng!

Trữ Thiên Khang cũng nhìn về mấy vạn bách tính dưới chân, ánh mắt đầy phức tạp, Thát ca giờ khắc này đã chiếm được toàn bộ nhân tâm!

Sở tướng quân chẳng qua chỉ là đọc lại những gì được viết trong giấy, thế nhưng lại cảm thấy khí huyết của chính mình như muốn sục sôi dâng trào, bởi vì hưng phấn, đúng, chính là cảm giác hưng phấn, hăng hái

tuôn ra từ tận cốt tủy. Hẳn lúc này như hoàn toàn hòa nhập vào những người nơi đây, hòa nhập vào những việc mà sẽ làm.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua Sở Vĩ Tín, thầm nghĩ người này là một nam tử có nhiệt huyết, nếu có hẳn quản lý đốc thúc công trình này thì tốt biết mấy. Nhưng mà, nàng lại liếc nhìn Trữ Thiên Khang, đôi mắt đen láy hiện lên một tia quỷ dị! Ha, Sở tướng quân này, bất luận thế nào cũng phải giúp nàng hoàn thành công trình này mới có thể rời khỏi Bắc cảnh được.

“Nhóm phụ nữ dưới năm mươi được coi là đội hậu cần, hôm nay mọi người chỉ cần nấu cơm, nhưng từ ngày mai sẽ bắt đầu bao quát hết mọi việc nữ công từ nấu cơm, giặt giũ, ...cho đến chăm sóc người già, trẻ nhỏ, để cho cánh đàn ông yên tâm lao động, mọi người có làm được hay không?”

“Có...” Tuy rằng giọng nói phụ nữ so với cánh đàn ông không được, cũng không được hùng hồn. Thế nhưng khó có thể che được tâm tư hưng phấn rung động của họ.

“Mọi người là đội gì? Nói lớn lên!” Sở Tướng vốn quân là quân nhân, có thói quen luyện binh, vừa nghe thấy giọng điệu nhẹ nhàng của họ thì giọng nói trở nên khiêm khắc, lại nhất thời quên mất họ là nữ nhân.

“Đội hậu cần!” Lần này những người phụ nữ ra sức hét lớn lên.

.....

Thủy Băng Tuyền hài lòng gật đầu, số dân chúng này chỉ cầu no bụng, họ hiểu được cuộc sống gian khổ, cho nên sẽ cố gắng làm việc!

Nhìn xa xa ra dải đất hoang mênh mông vô bờ, lòng thầm tính, chỉ cần công trình này thành công, lũ lụt, hạn hán đều sẽ bị khống chế! Sẽ không còn có những thiệt hại lớn nào nữa...

Khóe miệng nàng lại cong lên tươi cười, nàng muốn trải màu xanh lên khắp vùng Bắc cảnh hoang vu, nơi nơi ngập nước này!

Trữ Thiên Hợp ngẩng bóng dáng nàng dưới ánh mặt trời rực rỡ, lại nhìn tới hàng vạn người đang tràn ngập lòng tin cùng nụ cười tươi tắn phía trước, bên môi hắn cũng hiện lên một nụ cười... Nàng có lẽ chính là thiên sứ ông trời phái xuống để cứu vớt cho bách tính Bắc cảnh.

Còn hẳn lại là người may mắn có thể chạm đến ánh hào quang nơi nàng... Dẫu cho chỉ là ngắn ngủi, thì hẳn cũng đã thấy đủ rồi!

Cảm giác có người đang nhìn mình, Thủy Băng Tuyền quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của Trữ Thiên Hợp, bốn mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông cười rạng rỡ, chớp mắt, ngay đến vàng sáng thái dương cũng không thể sánh bằng.

.....

Trữ Thiên Khang vẫn luôn chú ý tới hai người, thấy bọn họ tình ý nhu hòa, lòng cũng cảm động khôn nguôi! Hẳn cảm thấy may mắn thay cho Thất ca, cuối cùng ông trời cũng ột người con gái như Thủy Băng Tuyền xuất hiện trong cuộc đời huynh ấy. Tuy rằng tình yêu này đắng cay, đau đớn! Thế nhưng ở giữa đó chính là ngọt ngào, ôn nhu...

Hắn lại nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt kính trọng! Hôm nay tận mắt chứng kiến, hẳn đã biết nàng không phải là một kẻ kiêu ngạo tùy hứng như lời đồn. Hơn nữa, chỉ cần Thất ca yêu nàng, hẳn cũng sẽ tôn trọng nàng! Bởi vì Thất ca là ca ca duy nhất trong lòng hắn!

Trữ Thiên Khang che đi những bi thương trong lòng, dù hắn đang nghĩ gì, dù cho tâm tư khó chịu đến đâu, hẳn cũng sẽ không lộ ra trước mặt Thất ca một lần nữa! Bởi vì như vậy sẽ làm huynh ấy càng khổ tâm!

Hắn bây giờ chỉ biết cầu trời, cầu xin ông trời đừng quá vô tình tàn nhẫn, để khi đến Độc cốc có thể chữa lành bệnh cho Thất ca, cho huynh ấy một cuộc sống hạnh phúc trọn đời...

Xuất thân nhà đế vương, dễ chi nhắc đến hai chữ thân tình, nhờ ân trời chiếu cố, hẳn cũng có được chút tình thân trân quý...

“Bẩm Vương phi, đã truyền lệnh cho hai đội chính, tiếp theo phải làm sao?” Sở tướng quân tuy rằng là một người thô lỗ, nhưng cũng nhìn ra được mọi truyền ở đây đều do Vương phi định đoạt.

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, gật đầu một cái rồi đi đến phía trước, nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn đến hai nhóm nhỏ, chính là nhóm nam nữ biết chữ.

Trong 5 vạn dân, số người biết chữ không đến 5 trăm, nàng chỉ có thể thở dài cảm thán nơi này lạc hậu!

Còn 5 vạn dân chúng lúc này đang yên lặng ngắm nhìn vị Vương phi xinh đẹp như tiên nữ! Họ ngừng trò chuyện, ngay đến hô hấp dường như cũng ngừng trọng, dường như sợ dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất cũng sẽ quấy nhiễu đến người.

“Sở Tướng quân, cho đội chủ lực và hậu cần đi làm việc đi, những người khác ở lại, ta tự có an bài.”

“Dạ!”

“Đưa người già trẻ nhỏ sang một bên đợi lệnh.”

“Dạ!”

.....

Bên bờ sông Thanh Lăng an tĩnh, đột nhiên trở nên náo nhiệt vô cùng, quang cảnh mấy vạn dân cùng nhau làm việc thật sự chấn động khôn cùng...

Một khắc... Hai khắc... Rồi nửa canh giờ dần qua đi...

Thủy Băng Tuyền bước tới trước nhóm người biết chữ, ánh mắt sắc bén liếc qua một vòng, sắc mặt nghiêm túc, giọng nói lại dịu dàng êm ái: “Những ai đọc nhiều sách đứng sang một bên!”

Lời nàng nói, khiến ai nấy đều ngạc nhiên, hoài nghi có phải mình vừa nghe lầm hay không? Đọc nhiều sách, không phải là học trò* sao? Trong suy nghĩ của bọn họ, chỉ có học trò mới là người đọc nhiều sách vở nhất? Nhưng giữa những người ở đây sao lại có học trò được chứ?

* Nguyên văn ‘tú tài’, chỉ những người học trò muốn đi thi khoa bảng, việc chủ yếu của học trò chỉ có đọc sách thôi!

Thế nhưng việc tiếp theo lại càng đáng kinh ngạc hơn, khiến mọi người thiếu chút nữa rớt tròng mắt ra... Bởi vì, có người bước ra, không chỉ một mà tới ba người!

Thủy Băng Tuyền liếc mắt quan sát những người đi ra, hai già một trẻ!

“Các người tự giới thiệu đi.” Nàng nhàn nhạt nói. Mắt nhìn vào hai người đứng tuổi, hai người này có lẽ là tiên sinh dạy học!

“Thảo dân Tôn Nghia, là tiên sinh dạy học ở Bắc thành.”

“Thảo dân họ Trần, tên Bảo Nhị, cũng là tiên sinh dạy học.”

“Khởi bẩm Vương phi, thảo dân họ Chu, tên Đại Sơn, là người đầu thôn Nam, trước kia kinh doanh quán rượu tổ nghiệp, không may gặp phải thiên tai, cuộc sống trở nên khó khăn, vừa hay thấy được cáo thị. Thảo dân bắt đắ dĩ tới đây làm công, chỉ cầu mong được no ấm.” Già trung niên này mồm miệng rõ ràng lưu loát nói.

Thủy Băng Tuyền gật đầu...

“Có một con dê núi, sư tử ăn hết nó mất một canh giờ, gấu phải mất một canh giờ rưỡi mới ăn xong, còn sói là ba canh giờ, nếu như cả ba con này cùng ăn con dê đó thì cần mấy canh giờ?” Thủy Băng Tuyền đột nhiên thay đổi giọng điệu, đặt câu hỏi cho hơn bốn trăm người ở đây!

Sau khi nói xong, nàng liền để ý tới sắc mặt của từng người.

Vừa nghe câu hỏi, hơn bốn trăm người đều cúi đầu tỉ mỉ nhẩm tính!

Thủy Băng Tuyền lặng lẽ không nói gì, bước chân qua lại, nhãn thần bao quát toàn bộ thần sắc của họ.

Cuối cùng, nàng chỉ tay: “Người... người... Người, ba người các người ra khỏi hàng.”

Ba người họ nhanh chóng đi ra: “Tham kiến vương phi!”

“Các người đã tính ra đáp án.” Không phải câu hỏi, đó là một câu khẳng định

Ba người thoáng nhìn nhau rồi gật đầu!

“Các người cùng nói đáp án xem.” Ánh mắt nàng nheo lại, nhìn vào một trong ba người, người nọ trên dưới năm mươi tuổi, y phục tuy cũ nát nhưng lại rất chỉnh tề.

“Nửa canh giờ”

“Nửa canh giờ”

“Nửa canh giờ”

Ba người đồng thời nói ra đáp án, nhưng Thủy Băng Tuyền để ý người nàng vừa nhìn tới dường như vẫn còn điều muốn nói!

“Người tên gì?”

“Hồi bẩm Vương phi, thảo dân họ Cao, tên Nho An.”

“Người tính ra đáp án, vì sao muốn nói lại thôi?” Ánh mắt sắc bén bắn về phía hắn, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bẩm Vương phi, đáp án đúng là nửa canh giờ, nhưng... đáp án này lại khó mà tồn tại.” Cao Nho an chần chờ một chút rồi nói.

“A? Vì sao lại như vậy?” Thủy Băng Tuyền có chút hài lòng, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút biến hóa nào, ngược lại thần sắc nàng vô cùng lạnh lùng.

“Sư tử, gấu, và sói, ba loài ăn thịt này không thể nào cùng ăn một con dê, bởi vì chúng đều muốn một mình độc chiếm, cho nên chắc chắn sẽ tranh nhau kẻ chết ta sống, làm sao có chuyện ăn hết con dê trong nửa canh giờ đây?”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, tốt, rốt cuộc nàng cũng tìm được một người không chỉ biết nhìn mặt ngoài của sự việc.

“Người tên Cao Nho An phải không? Ta có một việc khác giao cho người, người có muốn làm không?”

Cao Nho An ngẩng đầu, nhìn Vương phi trước mắt thật lâu mới gật đầu: “Thảo dân đồng ý!”

“Được, người đứng sang một bên đi, còn các người tên gì?” Thủy Băng Tuyền nhìn lại hai người cũng trả lời đúng ban nãy.

“Thảo dân tên Triệu Bình.”

“Thảo dân tên Lý Nhị.”

“Các người theo sau Cao Nho An, việc của các người sau này sẽ do hắn an bài, có bằng lòng không?”

“Thảo dân bằng lòng!”

“Chu Đại Sơn!”

“Có thảo dân!”

“Số vật tư cho dân tạm thời do hiệu buôn Tường Phúc cung cấp, ta sẽ chọn ra hai mươi người do người quản lý, việc của các người là ghi chép lại sổ sách, lượng thu chi mỗi ngày, tính toán hợp lý để giao cho đội hậu cần, có thể ăn no, nhưng không thể lãng phí, đã hiểu chưa?”

“Dạ!” Về mặt Chu Đại Sơn khẽ động một cái rồi trịnh trọng đáp lời.

“Tôn Nghĩa, Trần Bảo Thị!”

“Có thảo dân!”

“Sau đây Sở Tướng quân sẽ bố trí thêm người, cộng thêm các người cả thầy hai mươi người, các người sẽ dạy cho lũ trẻ đọc sách!”

“Dạ!”

Thủy Bång Tuyên lại đi đến trước mặt mười mấy nữ nhân biết chữ: “Việc của các người cũng là ghi chép lại lượng hàng nhập, xuất. Nhập chính là lượng vật tư được cung cấp từ chỗ Chu Đại Sơn. Xuất chính là việc các người phân phối thực tế cho đội hậu. Ta hy vọng các người làm việc tận tâm, kỷ luật. Các người có làm được không?”

“Dạ được!”

“Sở Tướng quân, việc còn lại người tự an bài.”

“Dạ!” Sở Tướng quân này giờ đứng sau Thủy Bång Tuyên chỉ có thể há mồm tròn mắt! Vương phi thật sự quá lợi hại, khiến hần chấn động không thôi. Tự đáy lòng thầm nhủ dân chúng Bắc cảnh có thể có được Vương phi thật là may mắn.

Trữ Thiên Hợp mỉm cười không nói, sủng nịch nhìn nàng. Nhìn nàng toát ra ánh sáng đẹp hơn thái dương... Vẻ đẹp của nàng, tài năng của nàng khiến hần không thể thôi nhìn!

Có nàng ở đây, hần sẽ chỉ đứng sau lưng nàng, chống lưng để nàng làm mọi thứ mình muốn! Rồi từ từ ngấm nhìn nàng toát ra ánh sáng chấn động nhân tâm!

Còn Trữ Thiên Khang đứng bên cạnh vẫn kinh ngạc tới nỗi há hốc mồm không khép lại được... Nỗi kinh ngạc trong lòng hần lúc này không bút mực nào tả nổi, cuối cùng hần đã hiểu vì sao Thất ca lại yêu thương nàng, vì sao lúc hần nhục mạ nàng, Thất ca lại tức giận như vậy!

Thì ra là thế... Nhưng? Vì sao ở Kinh thành, nàng lại bị người người nhạo báng, tôn xưng ngu ngốc tiểu thư?

.....

Cung Thác sau khi nghe Cung Trự báo lại thì sắc mặt trầm xuống. Lễ khởi công này quả là không giống bình thường, sợ rằng hành động của Vương gia và Vương phi lần này không chỉ làm rung động Bắc cảnh, mà còn làm cả thiên hạ chấn động, ngay đến vị hoàng đế mới đăng cơ kia cũng sẽ không ngoại lệ.

“Cung Trự!”

“Dạ, thiếu gia!”

“Tạm ngưng việc di chuyển làm ăn ra ngoài, báo với các cửa hiệu, chuẩn bị những vật tư cần thiết, số lượng ít hơn so với hiệu buôn Tường Phúc một chút, rồi đưa đến Bắc Vương phủ. Đưa bái thiếp của ta tới đó, nói rằng, Cung Thác sẵn sàng đợi Bắc Vương gia triệu kiến bất cứ lúc nào. Mặt khác, phát thiệp mời của ta đến khắp Bắc thành, nói Khang Vương gia từ xa đến, tối hôm nay Cung mỗ mở tiệc chiêu đãi tại Lâm Bắc Lâu, mong Vương gia, Vương phi nể mặt, cũng mời các vị khách quý nể mặt đến dự.” Càng về sâu, giọng điệu của hần lại càng xuống thấp.

“Dạ!” Cung Trự vội vã lui ra ngoài.

Tinh quang trong mắt Cung Thác bắn ra, hần thầm nghĩ đến khi công trình khổng lồ này hoàn thành thì Bắc Cảnh sẽ trở thành nơi mà thương nhân khắp nơi đều muốn tiến đến! Hần có gì bỏ gần cầu xa, nơi đây là phạm vi thế lực của hần, sao lại dễ dàng nhường cho người khác một bát cơm?

Xem chừng việc hần chỉ đứng nhìn đã làm hần mất tiên cơ, bây giờ Cung Thác hần không thể không quay đầu cầu cạnh Bắc Vương phủ! Mà nguyên nhân lớn nhất là bởi vì người đứng sau hiệu buôn Tường Phúc! Bắc Vương phủ chỉ vừa ra cáo thị, nhưng hiệu buôn này lại nhanh chóng ra tay chấn áp quần hùng?

Chỉ ngần ngừ vài ngày, đã chuyển tới một số vật tư không lồ không chỉ khiến cho thương nhân Bắc thành tròn mắt, mà cũng khiến cho bọn họ kinh sợ Bắc Vương phủ không thôi.

Phải... Quả là một người tài lược! Thực sự khiến hần mở rộng tầm mắt!

Hắn hoàn toàn bị người này hấp dẫn! Theo như hắn đoán người sau lưng hiệu buôn Tường Phúc nhất định rất có địa vị, có điều che dấu cũng thật tốt, dù hắn làm cách nào cũng không tra ra được?

Còn có... Những hành động của Bắc Vương phủ từ khi tới đây, là ý của ai, Vương gia? Vương phi? Hay còn có người khác nữa?

Sự tình càng ngày càng thú vị, Cung Thác cười thấp ra tiếng, nhiệt huyết sôi trào, bởi vì lần này có vẻ như hắn đã gặp được đối thủ đáng gờm khiến cho bản năng chiến đấu dâng trào! Loại cảm giác này đã lâu rồi hắn vẫn chưa biết đến...

“Bẩm lão gia, Cung gia cho người đưa thiệp mời tới.”

Vương lão gia cầm lấy thiệp, vừa mở ra đọc, khoe miệng liền nhếch cười, Cung Thác cuối cùng cũng không nhẫn nại nổi nữa rồi.

“Cho báo lại, lão phu nhất định sẽ đến đúng giờ, còn nữa, hãy liệt kê danh sách những vật tư cần thiết, lấy số lượng ít hơn hiệu buôn Tường Phúc hai phần rồi mang đến Bắc Vương phủ.” Ông ta chờ chính là hành động của Cung Thác.

“Dạ, lão gia!”

Kể bày mưu sau lưng tuyệt đối không phải hạng tầm thường, Vương lão gia thầm nghĩ! Không cần tốn nhiều sức cũng có thể đánh động đến toàn bộ thương nhân trong Bắc Thành, hơn nữa còn có thể chiếm được nhân tâm của dân chúng... Bắc cảnh xuất hiện một tài năng kiệt thế như vậy, nhất định sẽ khiến thiên hạ chấn động! Lãnh thổ Bắc cảnh rộng lớn bằng cả Đông, Tây, Nam cảnh cộng lại, một khi phát triển lên e là ngay đến thiên tử đương triều cũng ăn ngủ không yên!

Gió dục mây quần, thiên hạ lại nổi một hồi phong vân...

Thư phòng, Bắc Vương phủ

“Ta thật không hiểu, vì sao Thủy Tam tiểu thư trong lời đồn lại khác xa tấu như vậy?” Trữ Thiên Khang nhíu mày nhìn nữ nhân đang lười biếng làm ổ trong lòng Thất ca. Nàng ta có phải là nữ nhân không vậy, còn có người ngoài là hắn ở đây mà không hề có chút e ngại nào cả? Nhìn nàng cuộn người nằm trong lòng Thất ca như một con mèo nhỏ, hoàn toàn khác với khí thế hiên ngang trên sông Thanh Lương. Đúng là người nhiều mặt! Trữ Thiên Khang oán thầm trong bụng.

“Thiên Hợp, chàng dạy dỗ lại Bát đệ yêu quý của chàng đi, lời đồn cũng có thể tin sao?” Thủy Băng Tuyền lười biếng đưa ngón tay, thấy lớp thuốc nước trên đó thì chột ăm lòng. Trời ban sáng tuy rằng không nắng gắt, nhưng một người sợ nắng như nàng cũng thiếu chút nữa là say nắng mà ngất rồi.

Sau khi về phủ, chưa tới nửa canh giờ thì da mặt nàng cũng ửng hồng cả lên. Nhưng hắn rất chu đáo, đưa thuốc là được rồi, hắn còn ướp lạnh rồi mới thoa lên da nàng, cảm giác mát lạnh thấm thấu vô cùng thoải mái!

Trữ Thiên Hợp không được tự nhiên, muốn đẩy người trong lòng ra. Bát đệ còn đang ở đây mà nàng ôm hắn như vậy thật không hay tí nào. Quan trọng là không phải nàng rất sợ nóng sao? Cuộn vào lòng hắn như vậy, nàng sẽ bị thân nhiệt của hắn làm cho khó chịu.

“Vấn đề không phải là tin hay không tin lời đồn, chẳng lẽ toàn bộ người ở kinh thành đều mù cả rồi sao?” Nàng ta thật đúng là thâm sâu, giấu giếm không một ai hay biết... Ngay đến hoàng thượng e rằng cũng bị vẻ ngoài của nàng ta đánh lừa. Cho nên mới xem nàng như quân cờ mà thí. Nhưng mà... cũng nhờ vậy mà Thất ca mới có thể gặp nàng!

“Bọn họ đương nhiên là đui mù, kẻ phạm phu tục tử sao có thể thấy được vẻ đẹp của ta? Phải không Thiên Hợp?” Thủy Băng Tuyền khoa trương nói. Trữ Thiên Khang là thân tình ám áp duy nhất trong đời hắn, cho nên nàng cũng muốn thắt chặt giao tình với Trữ Thiên Khang. Nàng không muốn hắn có điều gì phải băn khoăn trong lòng. Vì hắn nàng sẽ chấp nhận Trữ Thiên Khang! Mà nàng nghĩ trong lòng Trữ Thiên Khang có lẽ cũng có suy nghĩ như nàng. Cho nên hai người mới hòa hợp ăn ý như vậy!

Hôm qua, sau khi nghe những lời hắn nói, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, mặc kệ... độc có thể giải hay không, nàng cần phải bình tâm đối diện với hắn, hoàn thành mọi tâm nguyện của hắn! Nếu như hắn có thể được

cứu, nàng sẽ thật tâm cảm kích ông trời, còn nếu như... hần thực sự... thì nàng cũng sẽ không khiến hần vướng bận không thể buông tay!

Điều nàng có thể làm bây giờ là cho hần những ngày vui vẻ bên nhau! Không phí hoài một phút giây nào!

“Đúng rồi, câu hỏi của tẩu thật là kỳ lạ! Làm cách nào mà tẩu nghĩ ra được?” Nhớ tới câu đó mà nàng hỏi những người ban sáng, hần liền thấy hiếu kỳ. Nàng làm sao có thể nghĩ được một vấn đề kỳ lạ như vậy?

“Ha ha, nói thế nào đây nhỉ? Nó vốn ở ngay trong đầu ta mà!”

Trữ Thiên Khang há miệng định nói, nhưng lời lên đến cổ họng lại nuốt về. Hần thăm nhủ thôi quên đi, dù gì cũng là Thất tẩu, coi như hần nhường nàng vậy!

Quay đầu nhìn Trữ Thiên Hợp: “Thất ca...” Việc này hần sẽ đẩy lên mỗi nghi ngờ trong lòng hoàng thượng! Lỡ như...

“Thiên Hợp, chàng nói xem Trữ Thiên Kỳ sẽ có hành động gì?” Thủy Băng Tuyền liếc nhìn Trữ Thiên Khang áp a áp ứng, thuận miệng nói thay lời hần luôn.

Trữ Thiên Hợp cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, đôi mắt thấu tỏ, chuyện hần có thể nghĩ tới, nàng chắc chắn cũng sẽ nghĩ tới! Cuộc đời này gặp được một người tâm đầu ý hợp như nàng, hần còn trông chờ gì nữa?

“Cái gì? Thất tẩu, tẩu không muốn sống nữa ư? Dám gọi thẳng tặc danh của hoàng thượng, tẩu có mấy cái đầu cho hần chặt chứ?” Trữ Thiên Khang tức khắc ngồi thẳng dậy, nhú chặt hàng mày nói.

“Bát đệ, chuyện đào đập nước tiếp theo phải giao cho đệ xử lý, Tuyền đã liệt kê những việc cần phải chú ý, ngày mai...ngày mai chúng ta sẽ đi Độc cốc” Trữ Thiên Hợp giọng bình tĩnh nói.

Thủy Băng Tuyền rủ mi mắt... Còn Trữ Thiên Khang thì trịnh trọng gật đầu.

“Về phần hoàng thượng, nếu như ta đoán không lầm, chỉ cần vừa nhận được tin tức, hần nhất định sẽ vi hành một chuyến đến đây để nhìn tận mắt.”

“... Vậy Thất ca, huynh tự ý rời khỏi đất phong không phải là vừa lúc bị hần bắt gặp sao?” Nói thì nói vậy, nhưng trên mặt Trữ Thiên Khang lại không hề có chút khẩn trương lo lắng nào.

“Việc ấy không thành vấn đề, chỉ cần giải thích rõ ràng, hoàng thượng sẽ không trách tội.” Trữ Thiên Hợp mỉm cười, đến lúc đó hoàng thượng trách tội hay không đối với hần mà nói cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Trữ Thiên Khang chớp mắt nhìn Trữ Thiên Hợp: “Thất ca đã nói vậy, tin chắc hần sẽ đến, nhưng mà... hần có lẽ sẽ không cải trang vi hành, hần bây giờ đã là vua, vi hành sẽ vô cùng nguy hiểm!”

“Người đã nghĩ tới vậy, thì hần sao lại vi hành chứ? Đương nhiên là danh chính ngôn thuận, giống trông khua chiêng mà đến rồi.” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn qua Trữ Thiên Khang.

“Vậy...”

“Đừng có ở đó vậy vậy nữa... Hần đến Bắc Thành cũng phải mất nửa tháng, đến lúc đó chúng ta hần đã hồi phủ từ sớm rồi.” Nhưng thật ra, trong thâm tâm nàng không muốn hồi phủ sớm, bởi vì... như vậy có nghĩa là Độc cốc có khả năng chữa trị cho hần chứ không phải trở về nhìn hần từ từ ra đi!

Trữ Thiên Khang im bật... bởi lẽ hần cũng đang nghĩ đến chất độc của Thất ca...

“Chủ tử, Cung gia và Vương gia đưa bái thiếp* đến.” Cảnh An ở ngoài cửa cung kính bẩm báo.

*Bái thiếp: là thiếp mà người ta hay đưa tới để thăm hỏi, không phải để mời...

Thủy Băng Tuyền nghe xong liền cười, hai người này rốt cuộc cũng không nhẫn nại được nữa rồi. “Mang vào đây.” Nàng muốn xem thử thành ý của bọn họ tới đâu?

Cảnh An cầm hai tờ thiếp đi vào, cung kính dâng trước mặt Thủy Băng Tuyền. Hần bây giờ rất tỏ tường, lời Vương phi cũng chính là ý của Vương gia.

Thủy Băng Tuyền cầm lấy tờ thiệp, thấy Cảnh An vẫn đứng tại chỗ thì hỏi: “Còn chuyện gì?”

“Hồi bẩm Vương phi, người của Cung gia vẫn còn đang ở đại sảnh chờ Vương gia đáp lời.” Cảnh An chỉ vào tờ thiệp mời giữa hai bái thiệp.

Thủy Băng Tuyền nhướn mày, mở ra đọc nội dung bên trong, khóe môi đỏ mọng nhếch lên nụ cười trào phúng...

“Thiên Hợp, chàng xem này?” Rồi chuyển tấm thiệp trong tay cho người ở phía sau.

Trữ Thiên Hợp đậm nhiên cười: “Nàng cứ quyết định đi!”

“Được, Cảnh An, nói với hân chúng ta nhất định sẽ đến, cũng nhắc nhở Cung Thiếu gia nhớ gửi thiệp mời đến Từ Tể Đường cho Thủy công tử.”

“Dạ!” Cảnh An nghe lệnh rồi nhanh chóng lui ra.

Thủy Băng Tuyền lại đọc hai tờ bái thiệp còn lại, mày nhếch cao, môi cười nhạt. Một phần? Hai phần? Giang Dĩ Bác sao có thể quan tâm đến số tiền nhỏ nhoi đó chứ? Có điều... Như vậy người được lợi chẳng phải là nàng sao? Tâm tư chuyển biến trong nháy mắt, một chủ ý lại nảy ra trong đầu!

“Thiên Hợp, chàng nói xem Cung gia và Vương gia, ai có tính uy hiếp hơn?”

Trữ Thiên Hợp cân nhắc một chút rồi nói: “Cung gia!” Trong đầu hân hiện lên dáng vẻ của Cung Thác, một nam nhân vô cùng dã tâm! Có dã tâm đương nhiên sẽ không cam lòng làm chuyện bình thường! Còn chủ sự của Vương gia chỉ là một người muốn bảo toàn sự nghiệp.

Trên trán Thủy Băng Tuyền lại hiện lên ý cười, giơ tờ bái thiệp trong tay lên hỏi: “Chàng nói xem nên làm thế nào?”

“Vương gia!” Buồn cười nhìn nàng, Trữ Thiên Hợp khẽ lắc đầu. Có đôi khi nàng trong mắt hân y hệt như một đứa trẻ bướng bỉnh!

Thủy Băng Tuyền cười ha hả không ngừng... Thật là thú vị... Nàng thật háo hức trông chờ màn trình diễn của bọn họ đêm nay!

Lâm Bắc Lâu, chính là sân nghiệp của Cung gia, lúc này đã vô cùng sạch sẽ gọn gàng. Giữa một khách đường rộng lớn, có đến hơn mười hạ nhân đang tất bật trang hoàng...

“Thiếu gia!” Cung Trữ thấy Cung Thác đi vào liền vội vã chạy tới.

“Thức ăn đã chuẩn bị xong cả chưa?”

“Tất cả đã đâu vào đấy rồi ạ.” Cung Trữ nhanh miệng đáp, hôm nay thiếu gia cho đầu bếp chuẩn bị món ăn toàn là những thứ kỳ trân dị bảo, trên có chim trời, đất có mãnh thú, nước có cá lợi. Xem ra yến tiệc đêm nay vô cùng quan trọng.

“Đến Thanh Phong Lâu tìm những người ca hát đàn múa giỏi nhất đến đây!” Hân vẫn chưa quên tình cảnh Tướng Tuyết Nhi biểu diễn trước Bắc Vương phi ra sao.

“Dạ!” Cung Trữ liền chạy như bay ra ngoài!

Cung Thác chấp tay nhìn người người vội vã ra vào trong sảnh đường, ánh mắt sắc bén thâm sâu.

Tà dương rực rỡ chói lọi như máu, vụn ánh hào quang sáng bừng lên trước đêm đen. Lâm Bắc Lâu cũng bắt đầu ồn ào náo nhiệt, đã có vài khách nhân lục đục kéo đến...

Cung Thác là đối tượng mà người Bắc thành tranh nhau nịnh bợ, lần này lại chủ động mời khách, còn có Bắc Vương gia, khâm sai của hoàng thượng là Khang Vương gia đến, bọn họ cũng chẳng dám không đi...

Lúc này, có hai cỗ kiệu lớn cũng vừa đáp xuống, chính là Tướng phu nhân và Tướng Tuyết Nhi...

“Tướng phu nhân, Tướng tiểu thư, mời!” Cung Trữ đứng ở cửa tiếp đãi khách, thấy người vừa tới thì vội vã tiến lên cười đón.

“Ôi chào, quả là yến tiệc của Cung Thiếu gia có khác, ngay ta cũng muốn hoa cả mắt!” Tưởng phủ nhân ngoài miệng trầm trồ, trong bụng thì nổi máu tham lam, thầm nghĩ nếu như tất cả những thứ này đều là của bà thì hay biết mấy.

Lúc Tưởng Tuyết Nhi ngẩng đầu lên nhìn cũng nhất thời sửng sốt, cả tòa lâu đài không thấp đèn cũng sáng rực như ban ngày, ở mỗi bàn đều đặt một viên dạ minh châu to như quả trứng!

“Ha ha, chuyện, thiếu gia nhà ta nói, đã mời các đại gia đến, thì phải đưa ra những thứ tốt nhất để bày tỏ thành ý!” Cung Trụ không chút khiêm tốn khoe khoang.

“Tưởng phu nhân, Tưởng tiểu thư, mời ngồi.” Hắc dẫn hai người tới một cái bàn rồi đi ra ngoài tiếp tục đón khách!

Tưởng phu nhân nhìn viên dạ minh châu trên bàn, kim lòng không đành muốn sờ một chút, nhưng lại sợ nhờ làm hỏng thì bà ta không đền nổi!

Tưởng Tuyết Nhi mắt lạnh liếc nhìn cử chỉ của Tưởng phu nhân, sâu trong đáy mắt nàng hiện lên vẻ khinh thường hèn mọn! Dù là mẫu thân của nàng thì sao chứ? Người phụ nữ này không có may mắn gì đáng để nàng cho vào mắt cả!

Nàng ta thản nhiên lướt nhìn cả đại đường, rồi dừng lại vài giây ở bàn chính, cái bàn kia là để dành cho những người quyền thế ngồi, cũng gồm luôn cả người đã khiến nàng nhục nhã, Bắc Vương phi!

Nhiều ngày qua, dù nàng chỉ ở tại khuê phòng cũng biết giờ đây người trong Bắc thành, không, phải nói là toàn Bắc cảnh đều đã bị Vương phi thu phục!

Trăm ác bá Triệu Phú Hữu, mở Từ Tế Đường chữa bệnh miễn phí, tổ chức lễ khởi công đào đập nước...

Phụ thân nói rất có thể mọi chuyện đều do nữ nhân kia đứng sau điều khiển, nhưng nàng không tin! Nàng không tin trên đời lại có một nữ nhân tài hoa kiệt thế đến vậy!

Đúng lúc này, nàng lại bị những tiếng xuyết xoa không ngớt làm cho giật mình tỉnh mộng, vừa ngẩng đầu lên, hai mắt Tưởng Tuyết Nhi đã tròn tròn...

Mắt như cánh hoa, mắt như nước hạnh. Môi không tô mà đỏ, mày không vẽ mà thanh. Má phơn phớt hồng, hoa tai minh châu đung đưa rực rỡ. Tóc đen như gỗ mun, ngón tay ngọc ngà thanh mảnh đầy sức sống tựa hoa lan. Tay áo khê phát như cánh bướm chập chờn múa lượn, bờ eo nhỏ nhắn thắt chặt dải lụa mềm... Thật là một mỹ nhân tuyệt thế! Người ta vốn cho rằng Tưởng Tuyết Nhi là đệ nhất mỹ nhân ở Bắc Thành, nhưng bây giờ xem ra, vị cô nương này lại càng xinh đẹp hơn!

“Các vị, đây là cháu gái của lão phu, Vương Yên.” Lên tiếng chính là Vương lão gia, ông ta chấp tay, nhàn nhạt nói, như không hề nhìn thấy nét mặt sửng sốt kinh ngạc của tất cả mọi người trong sảnh đường.

“Yên Nhi xin thỉnh an các vị!” Mỹ nhân thước tha yêu kiều, giọng nói mềm nhẹ, dư âm ngân vang...

“Vương lão gia, mời ngồi!” Không biết Cung Thác đi vào từ lúc nào, sắc mặt hắc trầm ổn, hướng Vương lão gia chấp tay mời.

“Cung thiếu gia, xin cứ tự nhiên.” Vương lão gia ngồi vào bàn chính, rồi quay đầu nhìn Vương Yên nói: “Yên Nhi, cháu cũng ngồi xuống đi!”

“Dạ, ông ngoại!” Giọng nói nhẹ nhàng thanh thúy làm si mê lòng người!

Tưởng phu nhân thì thào nói: “Trời ạ, người đâu mà đẹp vậy, còn đẹp hơn cả Tuyết Nhi nhà ta!” Vừa nói xong bà ta đưa tay lên che miệng, bất an nhìn qua nữ nhi của mình: “Không phải, Tuyết Nhi, con đẹp hơn nàng ta!”

Tưởng Tuyết Nhi lúc này vốn chẳng để tâm đến lời bà ta nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào Cung Thác, thấy Cung Thác vài lần liếc nhìn Vương Yên thì bàn tay nàng vô thức nắm chặt chiếc khăn tay!

Trước nay, mọi người đều công nhận nàng là Bắc thành đệ nhất mỹ nhân, tuy rằng nàng vốn chẳng thêm để tâm đến những người đó, nhưng nàng cũng không ngờ nữ nhi bị cường gian của Vương lão gia lại có thể

sinh ra một Vương Yên tuyệt sắc đến như vậy! Vương lão gia trước nay chưa hề cho đứa cháu gái này xuất hiện, vì sao hôm nay lại đưa nàng ta đến?

“Bẩm thiếu gia, Khang Vương gia, Vương gia, Vương phi đến!” Còn chưa đợi mọi người hoàn hồn trước mỹ sắc thì Cung Trữ đến bẩm báo khiến Cung Sắc nghiêm mặt nhanh chóng bước ra ngoài, Vương lão gia cũng đứng lên theo!

“Tham kiến Khang Vương gia, tham kiến Vương gia, Vương phi!” Cung Thác tự mình tiếp đón người vừa đến. Tất cả mọi người cũng cung kính hành lễ!

Thứ đầu tiên đập vào mắt Thủy Băng Tuyền chính là những viên dạ minh châu trên bàn, bụng thăm nghĩ, xem ra nàng cũng phải đổi đèn trong Vương phủ thành dạ minh châu mới được, như vậy thật tiện lợi!

Vừa liếc tới Vương Yên thì trong đáy mắt nàng cũng hiện lên một tia kinh diễm, quả là một mỹ nhân! Thoạt nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi! Nhưng có thể nói là tuyệt sắc!

“Đứng lên đi!” Trữ Thiên Khang khoát khoát ống tay áo, nói.

“Tạ ơn Khang Vương gia!”

“Khang Vương gia, Bắc Vương gia, Vương phi, Thủy công tử, Tướng đại nhân, mời ngồi!” Cung Thác rất ra dáng chủ nhà mời khách!

Sau khi mọi người đều đã yên vị, Thủy Hoàng Văn ngồi cạnh Vương Yên, khóe mắt liếc qua, nhất thời liền ngây dại, trên đời sao lại có một mỹ nhân tú lệ đến nhường ấy?

Vương Yên cảm thấy có người nhìn mình, hiếu kỳ ngoái đầu lại, thấy bộ dạng đờ đẫn của Thủy Hoàng Văn, khóe môi khẽ nhếch, lộ vẻ mê hoặc khôn cùng!

Thủy Băng Tuyền thấy ánh mắt si mê kinh diễm của Thủy Hoàng Văn, con ngươi nheo lại, liếc nhìn Vương Yên, trong lòng cũng thầm tán thán, quả là một mỹ nhân tuyệt sắc, có lẽ là lần đầu tiên nàng thật lòng tán thưởng vẻ đẹp của một nữ nhân!

Lại liếc mắt nhìn Thủy Hoàng Văn, nam anh tuấn, nữ mỹ lệ, nói không chừng là một đôi trời định!

Nghĩ tới đây nàng liền lên tiếng: “Vị này là?”

Vương lão gia vội vã đứng lên, khom lưng chấp tay nói: “Hồi bẩm Vương phi, đây là cháu ngoại của lão hủ, tên gọi Vương Yên.”

“Yên Nhi tham kiến Vương phi!” Vương Yên vô tình ngẩng đầu nhìn lên Thủy Băng Tuyền, ngực cũng thầm khen, Vương phi thực sự đẹp quá!

“Không cần đa lễ, mời ngồi, Vương cô nương quả là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ngay đến ta là nữ nhân mà còn thấy động tâm nha! Có Vương cô nương ở đây, hôm nay chúng nữ nhân đều buồn rầu thẹn không sánh bằng rồi!” Ấn tượng của Thủy Băng Tuyền đối với Vương Yên rất tốt, đôi mắt sáng lấp lánh trong suốt như nước, rõ ràng là một giai nhân tinh khiết không một tỳ vết, người như thế quả là hiếm thấy, xem ra Vương lão gia cũng đã tốn không ít công sức dạy dỗ, lại còn cố tình che dấu đi người cháu gái xinh đẹp. Nhưng lần này lại cho nàng xuất hiện là vì sao? Muốn tìm cho Vương Yên một mối tốt? Hay là muốn lợi dụng nàng để tiến lên cao? Thú vị đây!

“Vương phi khen sai rồi, Vương phi dung mạo khuynh thành so với Yên Nhi dong chi tục phấn* có thể nói là một trời một vực!”

*Dong chi tục phấn: Sơn phấn tầm thường (nguồn: Bạch Bạch, trong truyện Tơ hồng sai kết)

“Ha hả, Vương lão gia quá lời!” Thủy Băng Tuyền nheo mắt, lần trước lão già này từ đầu tới cuối cũng không nói quá vài lời. Hôm nay lời cũng nhiều thực đấy!

Nhìn qua hai người ngồi cạnh, Trữ Thiên Khang không lâu nữa sẽ tiến hành đại hôn, còn đại ca của nàng...

Thấy Thủy Hoàng Văn xuất thần, xem ra vừa gặp đã thương thầm cháu gái nhà người ta rồi!

Hôm nay Vương lão đầu đưa tới một Vương Yên tuyệt sắc, nhưng nàng sẽ không để cho Cung – Vương hai nhà kết quan hệ thông gia, hơn nữa nếu đại ca đối với nàng ta có tâm ý thì...

“Ta muốn giới thiệu với mọi người một người, chính là người ngồi cạnh ta Thủy Hoàng Văn công tử, huynh ấy là đại ca của bản vương phi, ngày sau xin các vị chiếu cố nhiều hơn!” Thủy Băng Tuyền hơi hốt nói. Thủy Hoàng Văn xuất thân từ hai đại thế gia, còn là đồ đệ của thần y, thân phận so với những người ở đây không hề thấp bé! Nàng giới thiệu chẳng qua là chính thức tuyên bố cho bọn họ biết, rồi trong lòng bọn họ hẳn sẽ tự rõ ràng.

“Vương phi khách khí rồi...”

“Thì ra Thủy đại phu là Thủy đại thiếu gia, ngưỡng mộ đã lâu!”

“Các vị, Thủy Hoàng Văn xin kính lễ!” Thủy Hoàng Văn đứng lên hướng về mọi người chấp tay nói!

Cung Thác hạ mi mắt, hướng về Trữ Thiên Khang nâng chén: “Khang Vương gia nể mặt, Cung Thác cảm thấy thật vinh hạnh, mời!”

“Cung công tử không cần quá khiêm tốn, mời!” Trữ Thiên Khang cũng vô cùng thẳng thắn! Ngửa đầu dốc cạn một hơi!

Cung Thác ngồi xuống, vỗ vỗ tay, tức thì tấm bình phong trên đài được kéo ra, tiếng đàn du dương vang lên hòa cùng điệu múa của bốn ca nữ trên đài...

Liên sau đó, món ăn được mang lên, nhìn một bàn bày biện món ngon vật lạ, mọi người đều được mở rộng tâm mắt!

Ngọc thạch thanh từng (từng xanh giữa đá), kim tiền thổ ti (tơ quăn kim tiền), phượng hoàng tung cánh, thái cực phát tài, yến tuyết nguyệt (yến trắng dưới trăng), phượng hí mẫu đơn (phượng hoàng bên mẫu đơn), hà đường liên hương (hồ sen thơm mát)...

Cung Thác tự mình bưng tới một món ăn đặt trên bàn chính, mỉm cười nói: “Đây là món ‘cung môn hiến ngữ’, mời Vương gia, Vương phi thưởng thức, xem thử tay nghề đầu bếp của ta như thế nào.”

“Cung công tử nhọc lòng rồi.” Trữ Thiên Hợp mỉm cười gật đầu, nói rồi gấp một miếng bỏ vào chén của Thủy Băng Tuyền: “Vương phi, nàng nếm thử đi!”

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua, lòng có chút bức mình, Cung Thác này thật đúng là gian thương! Hẳn ví nàng ‘ăn’ hẳn thì món ‘cung môn hiến ngữ’ này có thể ra sao chứ?

77. Q.2 - Chương 77: Minh Thưởng Cường Bức (ăn Cướp Trắng Trợn)

Edit: Boringrain

“Không biết Vương cô nương đã có mối gả nào chưa?”

“Hồi bẩm Vương phi, tiểu tôn vẫn chưa hứa gả cho ai!” Vương lão gia lúc này ôn hòa lễ nghĩa hoàn toàn khác hẳn vẻ mặt thanh cao lãnh ngạo lần trước!

“Vậy sao?... Bỏn vương phi đột nhiên nghĩ đến một người thích hợp.” Thủy Băng Tuyền chớp chớp mắt nói, tựa như vô cùng hứng thú!

Vương lão gia cũng bày ra một bộ phận khởi hồi: “Vậy, chẳng hay vị đó là ai?”

“Đại ca của bản vương phi cũng chưa có hôn ước, cùng Vương tiểu thư hôm nay lại vừa vặn đẹp đôi!”

Lời vừa nói xong, bầu không khí bên trong đại đường bỗng chốc trở nên an tĩnh lạ thường, mọi người đều đang đợi xem Vương lão gia sẽ trả lời thế nào đây? Vương phi đã chính miệng nói ra như vậy, Vương lão

gia nếu cự tuyệt... chắc chắn sẽ đắc tội với Vương phi, bài học của Tưởng Tuyết Nhi vẫn còn đó, nhắc nhở bọn họ Vương phi là một chủ nhân thích ghi thù!

Còn nếu nhận lời... Không phải là bằng nghĩa với hứa gả cho người ta luôn, như vậy chẳng phải rất đáng tiếc hay sao?

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn nhẹ trách một tiếng, sau đó đứng lên hướng Vương lão gia nói: “Vương lão gia chớ trách muội muội nhanh mồm nhanh miệng, Hoàng Văn là người thô lỗ, sao dám sánh với giai nhân. Thực xin lỗi!” Phong thái tao nhã của bậc quân tử khiến Vương yên ngồi bên cạnh ngượng ngùng cúi đầu. Rồi cảm giác thấy người bên cạnh ngồi xuống, khuôn mặt nàng thoáng một rặng mây đỏ lướt qua...

Ánh mắt Thủy Băng Tuyền chợt lóe, xem ra Vương Yên đối với vị đại ca này của nàng không phải là không có cảm tình!

“Vương gia, chàng nghĩ sao? Theo ta thấy Vương tiểu thư cùng đại ca thật sự là trời sinh một đôi!”

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn thoáng liếc qua Vương Yên đang cúi đầu xấu hổ, khuôn mặt tuần tú của hần cũng có vẻ không tự nhiên. Trước nhiều người như vậy, cô nương người ta là nữ nhi, tất nhiên là ngượng ngùng... Tuyền nhi hôm nay làm sao vậy?

Bởi vì Thủy Băng Tuyền nhéo một cái thật mạnh lên đùi Trữ Thiên Hợp, nên hần buộc lòng phải lên tiếng, đưa mắt qua hai người nói: “Đại ca tuần tú lễ nghĩa, Vương cô nương mỹ lệ thoát tục, cũng khó trách Vương phi lại nghĩ vậy.” Tâm tư của Vương lão gia cũng không khó đoán! Với dung mạo như hoa như ngọc của Vương Yên, chỉ cần Vương lão gia mở lời, Cung Thác tuyệt đối sẽ không từ chối! Cung Vương hai nhà kết thông gia, hiển nhiên sẽ phá hủy kế hoạch của Tuyền!

Vương lão gia ra vẻ khiêm tốn nói: “Đa tạ Vương phi cất nhắc! Yên Nhi lớn lên trong khuê phòng, chưa hiểu sự đời, sao dám trèo cao!”

Cung Thác thấy tình hình không ổn trước mắt, liền tươi cười giải vây: “Ha hã... xem ra hôm nay Vương phi thật có hứng thú làm mai, nhưng mà nhân duyên tự có trời định, việc này thôi thì cứ giao cho ông trời đi, nào, mọi người cùng nâng chén nào! Cung mẫu xin kính Vương gia một chén, Bắc cảnh có được Vương gia chính là may mắn cho trăm họ.”

“Cung công tử khách khí rồi, Bản Vương tửu lượng không cao, xin công tử chớ cười chê!” Trữ Thiên Hợp nói, đoạn nâng chén lên.

Cùng lúc đó Trữ Thiên Khang, Thủy Băng Tuyền còn có Thủy Hoàng Văn đều nhăn mày nhíu mi!

“Để bản vương uống thay Bắc Vương gia!”

“Vương gia, thân thể chàng không khỏe, để ta uống cho!”

Hai người đồng thanh khiến Cung Thác vô cùng kinh ngạc.

“Không sao, nào, mời Cung công tử!” Trữ Thiên Hợp sắc mặt tươi cười không đổi, nâng chén uống cạn.

Cung Thác cũng vội vã kính rượu, nhưng trong lòng lại nảy sinh nghi hoặc...

Tưởng Tri phủ đứng dậy, nịnh nọt: “Khang Vương gia, ty chức kính người!”

“Tưởng đại nhân khách khí rồi, mời!” Trữ Thiên Khang ngửa đầu uống cạn! Xem ra tửu lượng của hần rất tốt, nếu không hần cũng chẳng dám uống hào sảng đến thế!

Thủy Băng Tuyền khéo môi giương lên, đón nhận ánh mắt cạm thù, oán hận vẫn túc trực từ lúc nàng bước chân vào tới giờ... Tưởng Tuyết Nhi!

“Tưởng đại nhân!”

Tưởng Tri phủ bị một tiếng gọi đột ngột của Thủy Băng Tuyền làm cho giật mình sợ hãi đến run rẩy hai tay, rượu trong chén cũng bị sánh ra ngoài. Chẳng có cách nào, ông ta thật sự vô cùng sợ hãi vị Vương phi này! Hơn nữa hần cũng hiểu rõ, cái đầu nhỏ nhoi của mình, chỉ cần Vương phi mất hứng thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy xuống! Cho nên vừa nghe thấy giọng điệu thờ ơ của Vương phi, tâm tư hần cũng không không chế được mà tự nhiên run lên.

Cung Thác và Vương lão gia chú ý thấy Tướng tri phủ sợ hãi đến mức đó thì trong mắt đều lộ suy nghĩ sâu xa! Tướng tri phủ là người như thế nào, bọn họ đương nhiên biết rõ, con người này cực kỳ sợ chết, cũng chẳng có năng lực gì đáng kể, nhưng ít ra ông ta cũng có bản lĩnh tùy mặt gửi lời, quan sát sắc mặt người khác. Bây giờ trước Vương phi ông ta lại sợ hãi đến nhường ấy, chuyện này thật thú vị...

“Có ty chúc!” Tướng tri phủ cuống quýt đứng dậy cung kính đáp.

“Không biết thiên kim như hoa như ngọc của nhà người đã có mối gả nào chưa?” Thủy Băng Tuyền thờ ơ hỏi.

“Đa tạ Vương phi quan tâm, tiểu nữ vẫn chưa hứa gả cho ai.” Tướng tri phủ thành thật trả lời, cũng không biết Vương phi có ý tứ gì.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã phất ống tay áo rộng thùng thình, miễn cưỡng nhìn qua Trữ Thiên Khang ngồi bên cạnh nói: “Bát đệ, Thất tẩu hôm nay đột nhiên có thú vui làm mai mối, đệ nói ta phải làm sao bây giờ?” Chuyện Vương lão đầu suy tính hôm nay nàng nhất định phải phá. Có điều đành mượn uy thế của Trữ Thiên Khang vậy!

Trữ Thiên Khang giật mình một cái, nhất thời cũng không hiểu nàng muốn gì? Có điều nàng đã gọi hắn là Bát đệ, lại tự xưng Thất tẩu, vậy... Suy nghĩ thoáng qua, hắn liền hào sảng cười to: “Tẩu khó có được nhã hứng như thế, Bát đệ sao lại không ủng hộ chứ?” Ánh mắt hắn uy nghiêm quét qua đại sảnh!

“Bản Vương mỗi mắt chờ xem Thất tẩu có thể làm mai được hay không?” Lời này nói với Thủy Băng Tuyền nhưng ánh mắt hắn lại như áp bức toàn bộ người trong khách phòng!

“Ha ha... Vậy ý của mọi người ra sao?” Thủy Băng Tuyền dường như vô cùng hài lòng, mắt phượng nheo lại, trong khóe mắt tươi cười lướt qua một tia sáng thật nhanh!

Vương phi đã nói như vậy, mọi người sao dám không nghe, chỉ có thể cẩn thận đáp lời!

“Cung công tử, ấy người đang hát múa lui xuống đi.” Tiếp theo đây nàng sẽ có trò hay cho bọn họ xem! Những ca vũ này nhảy múa rối loạn, nhìn thật là chướng mắt!

Con người đen của Cung Thác chợt hiện một tia sáng, thế nhưng khóe miệng vẫn luôn tức tặc nụ cười, hắn hơi giơ tay, mấy người trên đài liền lui xuống: “Cung mỗ thật chờ mong an bài của Vương phi.”

Vương lão gia như có như không liếc nhìn qua Thủy Hoàng Văn, lòng mơ hồ bất an, Vương phi sẽ không cố ý mai mối cho Yên Nhi đấy chứ? Ông ta hôm nay đưa Yên Nhi đến, chính là muốn cho Yên Nhi đính ước với Cung Thác.

Thực lực của Cung Thác ra sao, ông ta đã nhìn thấy rõ, cũng thầm khen ngợi trong lòng, nhìn khắp Bắc Thành này, Cung Thác chính là nhân vật nhất nhì, Yên Nhi nếu có thể gả cho hắn, cũng không phải thiệt thòi! Như vậy việc làm ăn của hai nhà Cung – Vương sẽ càng vững chắc hơn! Quan trọng hơn là Vương Yên đã đến tuổi lập gia đình, không thể chần chờ thêm nữa! Đêm nay Cung Thác mở tiệc, ông ta liền quyết định cho Yên Nhi ra mắt! Nhưng thật không ngờ trăm tính vạn tính lại không tính tới nửa đường có người cản trở... Hơn nữa lại là người có lai lịch không nhỏ!

Vị Thủy công tử này thân phận không hề thấp so với Cung Thác. Hắn đến từ một trong ngũ đại thế gia của kinh thành, mẫu thân cũng xuất thân từ một đại thế gia, hai muội muội một người là Bắc Vương phi, một người không lâu nữa sẽ trở thành Khang Vương phi, chỉ bằng vài điểm này thôi cũng đã đủ trên Cung Thác vài phần...

Thế nhưng hắn là người Kinh thành, sao có thể an cư nơi Bắc cảnh? Hơn nữa đến từ một gia tộc khổng lồ, khó tránh khỏi lục đục hiềm khích với nhau. Yên Nhi tuyệt không thích hợp vào một gia đình phức tạp như vậy!

Tuy rằng Vương gia hắn ở Bắc thành cũng tính là số một số hai, thế nhưng so với Ngũ đại thế gia kinh thành, thì Yên Nhi lấy Thủy Hoàng Văn đúng là trào cao, mà đã trào cao thì địa vị của Yên Nhi sau này sẽ... Đây chính là chuyện khiến hắn băn khoăn!

Về điểm này Cung Thác rõ ràng có ưu thế hơn, chỉ ít trên dưới Cung gia đều do Cung Thác định đoạt, tại Cung Gia ngoại trừ Cung Thác ra cũng không còn ai tranh giành lục đục nữa! Mà Yên Nhi lại là tiểu thư

của Vương gia, kết hôn cùng Cung Thác, chưa kể tới dung mạo tuyệt thế, chỉ bằng vào thân phận con bé cũng có thể nói môn đăng hộ đối.....

Chỉ là tâm tư của Cung Thác, ông ta không thể nhìn thấu, vốn không biết hẳn có tâm ý này hay không? Cho nên hôm nay đành đưa Yên Nhi đến thử một lần...

Mọi suy nghĩ của Vương lão gia dường như đều không lọt khỏi mắt Thủy Băng Tuyền, lòng cười nhạt, hôm nay phù sa đã vào ruộng nhà mình há lại cho người khác hưởng! Vương lão đầu hẳn muốn tìm phu quân cho Vương Yên, được, nàng sẽ thành toàn cho hẳn. Có điều tuyệt đối không phải là Cung Thác!

“Tướng Tuyết nhi tiểu thư!” Thật khéo ở đây lại có một quân cờ cho nàng sử dụng.

Tướng Tuyết Nhi sững sốt, lập tức đứng dậy hành lễ: “Tuyết Nhi tham kiến Vương phi!” Bắc Vương phi này vì sao bất chợt lại gọi đến nàng?

“Ta muốn làm mai cho nàng.” Thủy Băng Tuyền thờ ơ nhìn qua Cung Thác! Một nam nhân có dã tâm, cùng một nữ nhân dã tâm không kém! Đúng là tuyệt hảo!

Tiếng nàng vừa dứt, Tướng Tuyết Nhi kinh ngạc thất thần, còn Tướng tri phủ và phu nhân ông ta thì mừng rỡ không thôi...

Chưa đợi Tướng Tuyết Nhi trả lời, Tướng Phu nhân đã vội vã lên tiếng: “Thiếp thân đa tạ Vương phi ưu ái, chẳng hay người thích hợp mà Vương phi chọn là ai?” Nói rồi lòng bà ta cũng khẩn trương hồi hộp vạn phần, con mắt nhìn chòng chọc Thủy Băng Tuyền!

Còn ánh mắt Thủy Băng Tuyền lại rơi trên người Cung Thác: “Không biết tâm ý của Cung công tử thế nào?”

Tướng Tuyết Nhi vừa hoàn hồn, lại nghe thấy câu nói này, tâm vốn đang bất mãn chớp mắt trở thành vui sướng muôn phần, ngượng ngùng cúi đầu, tim treo lơ lửng trên cao, chỉ sợ nghe thấy lời cự tuyệt!

Một giây trôi qua, đôi con mắt thâm thúy của Cung Thác thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng rất mau liền biến mất, hẳn đứng dậy, bộ dáng cung kính, nhàn nhạt chấp tay nói: “Cung mỗ đa tạ Vương phi đã cất nhắc, có điều...” Cung Thác ngược mắt nhìn lên Tướng tri phủ rồi nói tiếp: “Cung mỗ từng ước lời với Tướng tri phủ, muốn cưới Tướng tiểu thư về làm thiếp, có điều Tướng tri phủ đã ự tuyệt. Tâm ý của Vương phi lần này, e là Vương mỗ đành phụ lòng.”

Tướng Tri phủ nghe Cung Thác nhắc đến mình, con người càng trợn lớn, hẳn nói khi nào chứ? Chuyện này căn bản là không thể nào... Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Cung Thác thì ông ta liền hiểu rõ! Nếu lúc này không theo lời Cung Thác, e rằng sau này...

“Hồi bẩm Vương phi, những lời này là Cung công tử nói lúc say rượu nên ty chức cũng không coi là thật, thỉnh Vương phi thứ tội!” Đưa tay áo lên lau mồ hôi hột, nhận ra ánh mắt bất mãn của phu nhân cùng nữ nhi của mình, trong lòng âm thầm kêu khổ, Vương phi đã nói rõ ràng như vậy, Cung Thác đương nhiên là không dám đắc tội Vương phi, hẳn không thể làm gì hơn ngoài chủ động xuất kích, tiểu thiếp ư? Tuyết Nhi trở thành tiểu thiếp của Cung Thác? Như vậy không phải quá thiệt thòi sao?

Thủy Băng Tuyền giương cao khóe miệng, giễu ợt Cung Thác, tiểu thiếp? Tướng Tuyết Nhi chỉ đáng làm tiểu thiếp? Giỏi cho chiêu lấy lùi để tiến!

Nàng lại nhìn Tướng Tri phủ, ánh mắt bí hiểm: “Tướng đại nhân, Cung công tử nếu quả thực muốn lấy thiên kim nhà ngươi làm tiểu thiếp, ngươi có bằng lòng hay vẫn cự tuyệt như trước?” Tướng Nguyên này đúng là đồ bỏ, đường đường là thiên kim của tri phủ lại chỉ xứng làm tiểu thiếp của Cung Thác, là một nam nhân, là một người cha, lúc này ông ta hẳn nên đứng ra nói lời phải trái.

Tướng Tri phủ lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng, nhất thời cũng không biết phải trả lời ra sao, hẳn không rõ tâm tư của Vương phi lúc này... Còn về phần Cung Thác có muốn cưới hay không hẳn cũng không lo mấy, bởi vì đã nói trước, Tuyết Nhi chỉ có thể làm tiểu thiếp của hẳn! Hiện tại vấn đề chính là ông ta phải trả lời ra sao? Đang lúc chần chờ lưỡng lự thì...

“Đa tạ ý tốt của Vương phi, thiếp thân xin thay mặt lão gia nhận lời gả Tuyết Nhi làm thiếp cho Cung công tử” Nhìn thoáng qua Tuyết Nhi lại nhìn Tướng đại nhân, Tướng phu nhân đã lên tiếng đánh vỡ sự trầm

mặc kéo dài! Trong bụng Cung Thác nghĩ gì chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhận ra, hắn chủ động nói cho Tuyết Nhi làm tiểu thiếp, tuy rằng Tuyết Nhi phải chịu thiệt thòi, thế nhưng Cung gia sản nghiệp to lớn, cứ coi như là một tiểu thiếp, ngày sau cũng không phải khổ sở! Mà quan trọng hơn cả là Tuyết Nhi cam tâm tình nguyện, bà chỉ là thành toàn cho Tuyết Nhi.

Thủy Băng Tuyền lòng cười trào phúng, phu phụ Tướng tri phủ này thật không xứng công nàng lãng phí tâm tư! Đều là hai kẻ ngu ngốc! Bọn họ quên mất mình đường đường là Tri phủ, lại cam tâm cúi đầu trước áp lực của Cung Thác.

“Tướng tiểu thư, còn nàng thì sao? Ta cho nàng một cơ hội, nếu có ý kiến thì cứ nói ra! Bản Vương phi tôn trọng quyết định của nàng.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt quét mắt về Tướng Tuyết Nhi! Nàng cho Tướng Tuyết Nhi một cơ hội, giao vận mệnh vào chính ta nàng ta! Nếu như có chút đầu óc, sẽ hiểu ngay đây là ám hiệu của nàng, chỉ cần nói ra, nàng sẽ làm chủ thay cho nàng ta!

Nhưng mà... Thủy Băng Tuyền thở dài, Tướng Tuyết Nhi này tuy rằng bề ngoài lạnh lùng cao ngạo, nhưng trái tim đã sớm đặt nơi Cung Thác! Dù rằng làm thiếp, e là nàng ta cũng cam lòng!

Tướng Tuyết Nhi nắm chặt khăn tay, lòng dao động vì hai chữ tiểu thiếp, nàng trong lòng hắn chỉ xứng tiểu thiếp?

Vừa nghe Thủy Băng Tuyền nói, nàng liền hiểu được đây là ám chỉ Vương phi muốn nàng từ chối, thế nhưng... Nàng yêu hắn! Nếu như trong lòng hắn nàng chỉ có thể là một tiểu thiếp thì... “Tuyết Nhi bằng lòng!”

Quả nhiên! Thủy Băng Tuyền rủ mi che khuất đôi con ngươi lạnh lùng: “Cung công tử cùng Tướng tiểu thư, một người có tình, một người có ý, vậy bản Vương phi cũng tác thành cho hai người! Chúc mừng Cung công tử đã cưới được mỹ nhân xinh đẹp!”

Nàng đã cho Tướng Tuyết Nhi một cơ hội! Nàng ta không chịu nắm lấy, nàng cũng chẳng còn gì để nói.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cung Thác liền hiện lên dáng vẻ tươi cười: “Đa tạ Vương phi giúp đỡ.” Hừ, chỉ là một nữ nhân mà thôi, cưới vào phủ cũng chẳng có can hệ gì, huống hồ lại là tiểu thiếp! Tướng Tuyết Nhi này cũng coi như thức thời!

Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ tươi cười của hắn, cũng nở một nụ cười nhạt: “Là Cung công tử có điểm phúc.” Ánh mắt lại quét qua Vương lão gia, lão già này có còn muốn gả Vương Yên cho Cung Thác không?

Vương lão gia tuy rằng vô cùng trấn định, nhưng sắc mặt có chút tối tăm, cho thấy tâm tình không được tốt của ông ta lúc này!

Thủy Băng Tuyền lại chuyển hướng sang Vương Yên, thấy nàng ta cũng không có vẻ gì là hờn giận thì nụ cười lại càng khắc sâu trên gương mặt nàng!

“Vương gia, yến tiệc của Cung công tử quả không giống người thường, cũng cho ta được mở mang tầm mắt trước tài lực của công tử đây... Hơn nữa những món ăn đặc sắc này thật khiến ta vừa lòng. Cung công tử, Bản Vương phi có một yêu cầu hơi quá đáng, cũng không biết nên mở miệng thế nào.” Nàng cười nhạt trong lòng, đầu bếp của Cung Thác là người có tay nghề giỏi nhất nàng từng thấy, hôm nay không cắt đi ít ‘thịt’ của Cung Thác, không phải là quá có lỗi với hắn sao?

Trán Cung Thác hơi nhăn lại, hàng mi rủ xuống, mắt phát ra tia sáng mãnh liệt, Bắc Vương phi này đúng là một nữ nhân khó lường, rồi khuôn mặt hắn lại tức khắc mỉm cười: “Vương phi đừng ngại, chỉ cần Cung mỗ có thể làm, quyết không chối từ!”

“Được, bản Vương phi muốn có vị đầu bếp đã làm ra những món ăn này, không biết Cung công tử có vui lòng cho hay không? A, vừa rồi không phải ta đã thúc đẩy cho Công tử một nhân duyên tốt lành sao? Việc này cứ coi như lễ cho bà mối ta đi!” Thủy Băng Tuyền vừa nói xong, Trữ Thiên Khang thiếu chút nữa là tắc thở. Lời này mà nàng cũng dám nói ra! Ăn một bữa cơm liền lấy luôn đầu bếp nhà người ta, sau này ai còn dám mời nàng tham gia yến tiệc chứ? Cố ý nhét cho hắn một nữ nhân, còn muốn thu sinh lễ bà mối? Rõ ràng là lời đề nghị, nhưng lại ngầm không cho đôi phương cơ hội cự tuyệt? Không hổ là Thủy Băng Tuyền, quả nhiên lợi hại! Xác thực có bản lĩnh khiến người khác tức hộc máu mà chết!

Trữ Thiên Hợp vẫn duy trì nụ cười mỉm trên mặt, hần không lên tiếng, cũng không phản đối, thản nhiên để mặc cho Vương phi tự tung tự tác, khiến ai ai cũng âm thầm cân nhắc đến phân lượng của Vương phi!

Mà số người còn lại cũng dùng ánh mắt hứng thú nhìn về Cung Thác, thắc mắc không biết Cung thiếu gia có cự tuyệt hay không?

Cung Thác sắc mặt cứng đờ, mí mắt giật giật, hít sâu một hơi mới nở nụ cười, cắn răng nói: “Được Vương phi ưu ái, Cung mỗ sao dám chối từ, Cung Trụ, mời Lâm đầu bếp ra đây.”

“Tham kiến thiếu gia!” Người đầu bếp nọ trên dưới bốn mươi tuổi, thân hình béo ú cực kỳ phù hợp với hình tượng đầu bếp của ông ta!

“Vương phi đây rất thích tay nghề của người, nên Cung mỗ cho người đến Bắc Vương phủ phục vụ Vương phi!” Cung Thác nói một câu dường như vô cùng khổ cực. Thực sự là chỉ thiếu đường học máu nữa thôi, đầu bếp này hần phải trả cái giá trên trời mới mời tới được, không ngờ chưa đầy một tháng, đã bị người ta mở miệng cướp đi, thậm chí ngay đến một đồng cũng không ném lại!

Nhìn thoáng qua Cung Thác, Lâm Nhị Ngưu ngược lại không hề kinh ngạc, dù có đến đâu thì cũng chỉ là nẫu ăn mà thôi. Hần gật đầu: “Dạ!”

Rồi hần xoay người về hướng bàn chủ hành lễ: “Lâm Nhị Ngưu tham kiến Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền lần này thật sự đã nở nụ cười hài lòng: “Không cần đa lễ, tài nghệ của người thật sự rất tuyệt.” Câu này là nàng thật lòng ca ngợi!

“Đa tạ Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền quay lại nói: “Vương gia, đêm nay thật là hào hứng, không chỉ có thể thưởng thức nhiều món ăn trân quý mà còn có thể thúc đẩy một mối nhân duyên, hơn nữa Cung công tử đây còn ột đầu bếp tuyệt hảo thế này, ta thực sự vô cùng vui vẻ!”

Không chỉ có khoe miệng Cung Thác co quắp liên hồi, mà mọi người ở đây, da mặt ai nấy đều giật giật không thôi, lòng cảm thông cho Cung thiếu gia, thầm nghĩ, lời như vậy mà Vương phi cũng dám nói!

“Vương phi vui vẻ là tốt rồi!” Trữ Thiên Hợp ho nhẹ mọi cái, trong cổ họng vẫn còn nén lại ý cười! Nàng a, thực sự là khiến hần bội phục! Cung Thác lúc này hần cũng muốn sôi máu rồi.

Thủy Hoảng Văn mở lớn miệng nhìn Thủy Băng Tuyền, nửa ngày không thốt nên lời... Hần cũng bị nàng dọa cho sợ ngây người!

“Được rồi, Vương gia, ăn uống no say rồi, chúng ta cũng nên hồi phủ thôi!” Thủy Băng Tuyền đứng dậy nhẹ nhàng nói. Hương Hàn và Thu Nhi từ đầu đến giờ không nói nửa lời, chỉ đứng sững ở một bên, bây giờ rốt cuộc cũng hoàn hồn, nhanh chân bước tới phía sau Thủy Băng Tuyền!

.....

Tất cả mọi người cung kính khom lưng đưa tiễn, hiện tại Thủy Băng Tuyền trong lòng những thương nhân Bắc Thành không khác gì ôn thần! Người người đều tự nhắc nhở mình, trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không tuyệt đối không được có bất cứ dính dáng gì tới Bắc Vương phi!

“A, thiếu chút nữa quên mất!” Lúc vừa đi đến cửa, nàng lại la hoảng lên, trong giọng nói còn vương chút lo lắng cùng áy náy!

Mọi người nhất thời đều ngẩng ngẩng cả người!

“Vương lão gia, ngày mai ta sẽ cho người đến quý phủ cầu thân Vương Yên cho đại ca ta. A, hay là để Khang Vương gia và Tướng đại nhân làm ông mai đi, Tứ muội là vị hôn thê của Khang Vương gia, trước sau gì cũng là người một nhà. Còn Tướng đại nhân là quan phụ mẫu ở Bắc Thành, để họ đến cầu thân thật sự đúng là vô cùng thích hợp.” Nói xong không đợi mọi người kịp phản ứng, nàng liền tiến lại nắm lấy tay Vương Yên, giọng nói thân thiết không gì sánh được: “Yên nhi, qua ngày mai ta phải gọi nàng một tiếng đại tẩu rồi, có đến hai Vương phi gọi nàng là đại tẩu, ta nghĩ thân phận cao quý này hần sẽ không khiến nàng tủi thân chứ?”

Vương Yên kinh hãi nói không ra lời, đầu óc choáng váng, vừa nghe thấy câu cuối của Thủy Băng Tuyền cũng vô thức mà trả lời: “Không... không dám...”

Thế là Thủy Băng Tuyền lộ ra nụ cười sảng khoái, tiến lên ôm lấy hai vai của Vương Yên, chăm chú nói: “Vậy thì tốt, nàng thực là đáng yêu, đại ca của ta là một người đàn ông tốt, huynh ấy nhất định sẽ chăm sóc cho nàng chu đáo, ngày mai đợi Tứ muội phụ bàn chuyện hôn sự với Vương lão gia xong, Thủy phủ sẽ chuẩn bị mai mối sính lễ (tam môi lục sính), kiểu tám người khiêng đến rước nàng về làm Thủy đại thiếu phu nhân!”

.....

“Được rồi, tiểu muội về phủ trước, nếu có thời gian thì hãy năng qua lại Vương phủ, chúng ta cùng thắt chặt tình cảm, nàng nói có phải không?”

“Dạ...phải...” Vương Yên đáng thương lúc này như người trong mộng, chỉ có thể gật đầu vô thức theo từng lời nói của Thủy Băng Tuyền. Mà không chỉ riêng Vương Yên mờ mịt, tất cả mọi người ở đây đều ngơ ngác ngác như bị mộng du, không chút phản ứng, không một âm thanh, không một tiếng động, dường như ngay đến Trữ Thiên Hợp cũng ngẩn ngơ ngây người!

“Vậy thì tốt, nào lại đây... lại đây... Nàng xem, nàng đứng cạnh đại ca ta không phải là kim đồng ngọc nữ sao, có thể nói là tài tử sánh với giai nhân. Đại tẩu, đại ca ta tuy rằng thoát nhìn có vẻ nghiêm túc, nhưng là một người rất hòa thuận, huynh ấy còn là đồ đệ của thần y, y thuật không có đối thủ, muội nói tẩu thật là có phúc, sau này được đại ca chăm sóc chu đáo, muốn chạy thì chạy, muốn nhảy thì nhảy, tẩu nói xem có phải là chuyện cực kỳ tốt không?”

Thủy Băng Tuyền kéo hai người đơ như khúc gỗ lại một chỗ, tựa như không thấy bọn họ đã ngây như phỗng, cười tươi đến nổi mắt híp cả lại...

“Được rồi, Vương gia, chúng ta cũng nên trở về phủ thôi, Hương Hàn, giúp đại thiếu gia lên xe ngựa.” Thủy Băng Tuyền hài lòng vỗ vỗ tay...

.....

Sau nửa canh giờ

Mọi người vẫn ngơ ngác nhìn về một hướng... Thực tế phải thật lâu sau khi Thủy Băng Tuyền rời đi thì bọn họ mới từ từ hồi phục lại tinh thần giống như vừa bị điểm huyết vậy. Sau đó tất cả đều dùng ánh mắt quỷ dị không lời nhìn Vương lão gia vẫn còn đang khiếp đảm cùng mỹ nhân Vương Yên cúi đầu đến sát ngực.

Đáng thương thay cho cái cổ của Vương Yên dường như muốn gãy rụng cũng không dám ngẩng đầu đối mặt với những ánh mắt khiến nàng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu!

Khóe môi Cung Thác co quắp không ngừng, mà lại có xu hướng càng ngày càng mãnh liệt hơn, hoàn toàn phá hủy hình tượng lạnh lùng nghiêm nghị của hắn!

Một khắc trôi qua, Vương lão gia rốt cuộc cũng hoàn hồn, mặt không chút biểu cảm gật đầu với mọi người, ra hiệu cho những hạ nhân phía sau đỡ Vương Yên nhanh chóng tiêu sái ra ngoài, nhưng cước bộ lại rõ ràng xiêu vẹo bất ổn!

Lòng ông ta chỉ còn một ý niệm, Vương phi không phải là người thường, nàng ta chính là cường đạo, chỉ cần thích thứ gì, mặc kệ người khác có vui lòng hay không, cũng sẽ nhất quyết cướp lấy.

.....

Bên trong sảnh đường của Bắc Vương phủ

“Ha ha ha ha...” Trữ Thiên Khang không kìm nén nổi nữa, chỉ có thể sang sảng cười to, đến nỗi chảy cả nước mắt, ôm bụng ngựa cổ ra sau mà cười...

“Tuyền nhi... muội...” Khuôn mặt anh tuấn của Thủy Hoàng Văn lúc này xấu hổ đến nỗi đỏ ửng nhìn đến là buồn cười!

“Ha ha...” Trữ Thiên Hợp cũng hòa giọng cười khẽ của hắn vào bầu không khí vui vẻ này.

“Xi...” Hương Hàn nhin không được liền cười ra tiếng, còn Thu Nhi không dám cười, toàn thân nín nhin đến nỗi run rẩy không ngừng...

.....

Thủy Băng Tuyền không để ý tới bộ dáng của bọn họ, ưu nhã thưởng thức trà...

Thấy bọn họ cười diên đại không khác gì động kinh, Thủy Băng Tuyền đặt chén trà trong tay xuống, chống tay lên đầu, lẳng lặng thưởng thức như xem biểu diễn...

“Cười đi, cứ cười nữa đi, ta vẫn xem chưa đủ đâu!” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng hàm chứa chút hàn khí nhàn nhạt vang lên.

“Tuyền, thực ra... cũng không có gì đáng cười.” Trữ Thiên Hợp khụ khụ mấy tiếng, liền khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh cổ hủ! Lúc đó cả đám người bị nàng kéo lên xe ngựa, trở về tới Vương phủ nàng lại đưa cả bọn xuống xe, vào phòng khách.

Đợi đến khi hoàn hồn, mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra. Mà mọi hành động, biểu tình, lời nói của Tuyền thật sự là ngoài dự liệu của hắn! Hắn tin chắc lúc đó biểu tình trên mặt mình cũng chỉ có thể là ngây ra như phỗng!

Cho nên hắn hoàn toàn có thể hiểu được vì sao những người đó đều như bị mất đi ý thức!

Nàng thực sự khiến hắn bội phục sát đất, không chỉ có phá hỏng suy tính của Vương lão gia, thành toàn cho tâm nguyện của Tướng Tiểu Thư, buộc Cung Thác miễn cưỡng nhận mối lương duyên, còn phải nhin lòng, dứt ruột giao cho nàng đầu bếp của hắn. Không mất chút công sức cũng rước được Vương Yên về làm đại tẩu, giúp Thủy Hoàng Văn ôm được mỹ nhân về nhà, cũng chính thức tuyên bố Thủy Phủ trở thành nơi chống lưng cho nàng, thậm chí còn đưa cả nhà họ Vương vào tay nàng... Hắn chỉ có thể khâm phục, tán thán... Qua đêm nay, trên dưới Bắc Thành cũng không có ai dám coi khinh nàng!

Đây rõ ràng là báo thù tư mà, lần yến tiệc trước, thái độ của Cung Thác và Vương lão gia đối với nàng và hắn lạnh nhạt ra sao, nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng! Không phải không báo mà là chưa báo, đợi đến khi nàng ra tay, hai người họ hắn cũng đã ném được mùi vị cay đắng! Đêm nay bọn họ đúng là đau lòng không nói nên lời!

“Thật sao? Các người cứ tiếp tục cười đi! Ta thấy các người cười vô cùng thỏa mãn thì phải!” Thủy Băng Tuyền giương mày, khóe miệng cười như có như không!

“Tuyền nhi... muội...muội...” Thủy Hoàng Văn lấp bắp chỉ tay vào Thủy Băng Tuyền.

“Muội... muội... muội cái gì? Trong lòng huynh bây giờ không phải là ngọt ngào không nói nên lời sao? Đại ca, nam tử hán đại trượng phu phải dám đối mặt với tâm tư của mình! Đáng lý ra nên cảm tạ ta mới phải! Bằng không đợi đến lúc huynh ngộ ra thì Vương Yên người ta cũng đã gả đi từ tám đời, đợi đến lượt huynh sao?”

Thủy Băng Tuyền hời hợt nói.

Thủy Hoàng Văn hơi ngẩn ra... Trong đầu hiện lên bóng hình Vương Yên, trên mặt hiện chút mất tự nhiên! Ngầm thừa nhận lời Thủy Băng Tuyền vừa nói!

“Nhưng mà... cô nương nhà người ta, muội như vậy... Nàng chẳng phải sẽ xấu hổ không dám nhìn người sao?” Vừa thoáng nghĩ đến lúc tỉnh táo lại có phải nàng sẽ vô cùng tức giận hay không?

Thủy Băng Tuyền lại châm biếm: “Nói huynh nghe, thật đúng là không chịu nổi, ngày mai lúc đến cầu thân, huynh cứ thẳng thắn trước mặt người ta mà xin lỗi, nếu nàng ấy thực sự tức giận, huynh cứ quần lầy không tha, cho đến khi hết giận thì thôi, không quen rồi trở thành quen, quen rồi thì tự nhiên thành đôi.” Thủy Hoàng Văn cùng mẫu thân Tam phu nhân của hắn thật là khác xa. Mà nói ra cũng thật kỳ lạ, Tam Phu nhân này xuất thân từ Nghiêm phủ, Thủy Hoàng Văn nếu không được như Cung Thác, thì chí ít cũng phải có chút dã tâm như phụ thân hắn mới đúng. Đằng này hắn lại hoàn toàn ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’, à phải rồi, còn có một Thủy Băng Ngọc đơn thuần không thể đơn thuần hơn, thật là uống phí tâm tư của Nhị phu nhân!

“Trữ Thiên Khang, nói đi nói lại, người hẳn nên gọi ta một tiếng Tam tỷ, đại ca của ta cũng coi như cậu cả của người (tức là anh vợ đó, bình thường ở ngoài Bắc hay gọi Bác hay Cậu thay cho con đó) việc cầu thân ngày mai ta giao cho người toàn quyền xử lý, vừa rồi ta diễn xướng cực khổ như vậy, nếu người làm hỏng, xem ta sẽ xử lý người thế nào?” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói, đôi mắt phượng bắn ra tia lạnh lẽo, hàm ý uy hiếp mười phần.

Trữ Thiên Khang cũng khinh khỉnh đáp lại ánh mắt nàng! Nữ nhân này thật là đáng sợ!

“Tẩu đã ra sức như vậy, ta sao có thể cho tẩu có cơ hội tìm ta gây phiền phức được chứ?”

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Tốt, như vậy sáng mai ta và Thiên Hợp sẽ xuất phát. Đại ca, việc chữa bệnh ở đây giao cho huynh xử lý.”

Thủy Hoàng Văn sắc mặt ngưng trọng đứng lên, nhìn thoáng qua Trữ Thiên Hợp, rồi cau mày nói: “Việc lần trước muội nói, ta đã chế được xong rồi, muội mang theo nó đi vào Độc cốc hẳn không có vấn đề gì! Hơn nữa... Vương gia coi như cũng là đồ đệ của sư phụ, y thuật hẳn cũng không kém, có hẳn huynh cũng yên tâm!”

Thủy Băng Tuyền chuyển hướng sang Trữ Thiên Khang: “Việc phân bổ nhân công ta đã được thỏa đáng, chuyện còn lại chỉ là quản lý cho tốt mà thôi. Mà việc này ta cũng đã chuẩn bị rồi, người cứ giao cho Sở tướng quân trông coi là ổn.”

“Mang theo năm trăm tinh binh của ta đi.”

“Không được, như vậy sẽ khiến nhiều người chú ý.” Thủy Băng Tuyền cự tuyệt!

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cung Thác liền hiện lên dáng vẻ tươi cười: “Đa tạ Vương phi giúp đỡ.” Hừ, chỉ là một nữ nhân mà thôi, cười vào phủ cũng chẳng có can hệ gì, huống hồ lại là tiểu thiếp! Tướng Tuyết Nhi này cũng coi như thức thời!

Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ tươi cười của hắn, cũng nở một nụ cười nhạt: “Là Cung công tử có điểm phúc.” Ánh mắt lại quét qua Vương lão gia, lão già này có còn muốn gả Vương Yên cho Cung Thác không?

Wương lão gia tuy rằng vô cùng trấn định, nhưng sắc mặt có chút tối tăm, cho thấy tâm tình không được tốt của ông ta lúc này!

Thủy Băng Tuyền lại chuyển hướng sang Vương Yên, thấy nàng ta cũng không có vẻ gì là hờn giận thì nụ cười lại càng khắc sâu trên gương mặt nàng!

“Wương gia, yến tiệc của Cung công tử quả không giống người thường, cũng cho ta được mở mang tầm mắt trước tài lực của công tử đây... Hơn nữa những món ăn đặc sắc này thật khiến ta vừa lòng. Cung công tử, Bản Vương phi có một yêu cầu hơi quá đáng, cũng không biết nên mở miệng thế nào.” Nàng cười nhạt trong lòng, đầu bếp của Cung Thác là người có tay nghề giỏi nhất nàng từng thấy, hôm nay không cắt đi ít ‘thịt’ của Cung Thác, không phải là quá có lỗi với hắn sao?

Trần Cung Thác hơi nhăn lại, hàng mi rủ xuống, mắt phát ra tia sáng mãnh liệt, Bắc Vương phi này đúng là một nữ nhân khó lường, rồi khuôn mặt hắn lại tức khắc mỉm cười: “Vương phi đừng ngại, chỉ cần Cung mỗ có thể làm, quyết không chối từ!”

“Được, bản Vương phi muốn có vị đầu bếp đã làm ra những món ăn này, không biết Cung công tử có vui lòng cho hay không? A, vừa rồi không phải ta đã thúc đẩy cho Công tử một nhân duyên tốt lành sao? Việc này cứ coi như lễ cho bà mối ta đi!” Thủy Băng Tuyền vừa nói xong, Trữ Thiên Khang thiếu chút nữa là tắc thở. Lời này mà nàng cũng dám nói ra! Ăn một bữa cơm liền lấy luôn đầu bếp nhà người ta, sau này ai còn dám mời nàng tham gia yến tiệc chứ? Cố ý nhét cho hắn một nữ nhân, còn muốn thu sinh lễ bà mối? Rõ ràng là lời đề nghị, nhưng lại ngầm không cho đối phương cơ hội cự tuyệt? Không hổ là Thủy Băng Tuyền, quả nhiên lợi hại! Xác thực có bản lĩnh khiến người khác tức hộc máu mà chết!

Trữ Thiên Hợp vẫn duy trì nụ cười mỉm trên mặt, hắn không lên tiếng, cũng không phản đối, thản nhiên để mặc cho Vương phi tự tung tự tác, khiến ai ai cũng âm thầm cân nhắc đến phân lượng của Vương phi!

Mà số người còn lại cũng dùng ánh mắt hứng thú nhìn về Cung Thác, thắc mắc không biết Cung thiếu gia có cự tuyệt hay không?

Cung Thác sắc mặt cứng đờ, mí mắt giật giật, hít sâu một hơi mới nở nụ cười, cắn răng nói: “Được Vương phi ưu ái, Cung mỗ sao dám chối từ, Cung Trụ, mời Lâm đầu bếp ra đây.”

“Tham kiến thiếu gia!” Người đầu bếp nọ trên dưới bốn mươi tuổi, thân hình béo ú cực kỳ phù hợp với hình tượng đầu bếp của ông ta!

“Vương phi đây rất thích tay nghề của người, nên Cung mỗ cho người đến Bắc Vương phủ phục vụ Vương phi!” Cung Thác nói một câu dường như vô cùng khổ cực. Thực sự là chỉ thiếu đường học máu nữa thôi, đầu bếp này hẳn phải trả cái giá trên trời mới mới tới được, không ngờ chưa đầy một tháng, đã bị người ta mở miệng cướp đi, thậm chí ngay đến một đồng cũng không ném lại!

Nhìn thoáng qua Cung Thác, Lâm Nhị Ngưu ngược lại không hề kinh ngạc, dù có đến đâu thì cũng chỉ là nấu ăn mà thôi. Hắn gật đầu: “Dạ!”

Rồi hắn xoay người về hướng bàn chủ hành lễ: “Lâm Nhị Ngưu tham kiến Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền lần này thật sự đã nở nụ cười hài lòng: “Không cần đa lễ, tài nghệ của người thật sự rất tuyệt.” Câu này là nàng thật lòng ca ngợi!

“Đa tạ Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền quay lại nói: “Vương gia, đêm nay thật là hào hứng, không chỉ có thể thưởng thức nhiều món ăn trân quý mà còn có thể thúc đẩy một mối nhân duyên, hơn nữa Cung công tử đây còn ột đầu bếp tuyệt hảo thế này, ta thực sự vô cùng vui vẻ!”

Không chỉ có khéo miệng Cung Thác co quắp liên hồi, mà mọi người ở đây, da mặt ai nấy đều giật giật không thôi, lòng cảm thông cho Cung thiếu gia, thầm nghĩ, lời như vậy mà Vương phi cũng dám nói!

“Vương phi vui vẻ là tốt rồi!” Trữ Thiên Hợp ho nhẹ một cái, trong cổ họng vẫn còn nén lại ý cười! Nàng a, thực sự là khiến hắn bội phục! Cung Thác lúc này hẳn cũng muốn sôi máu rồi.

Thủy Hoàng Văn mở lớn miệng nhìn Thủy Băng Tuyền, nửa ngày không thốt nên lời... Hắn cũng bị nàng dọa cho sợ ngây người!

“Được rồi, Vương gia, ăn uống no say rồi, chúng ta cũng nên hồi phủ thôi!” Thủy Băng Tuyền đứng dậy nhẹ nhàng nói. Hương Hàn và Thu Nhi từ đầu đến giờ không nói nửa lời, chỉ đứng sững ở một bên, bây giờ rốt cuộc cũng hoàn hồn, nhanh chân bước tới phía sau Thủy Băng Tuyền!

.....

Tất cả mọi người cung kính khom lưng đưa tiễn, hiện tại Thủy Băng Tuyền trong lòng những thương nhân Bắc Thành không khác gì ôn thần! Người người đều tự nhắc nhở mình, trừ phi là bắt đắc dĩ, bằng không tuyệt đối không được có bất cứ dính dáng gì tới Bắc Vương phi!

“A, thiếu chút nữa quên mất!” Lúc vừa đi đến cửa, nàng lại la hoảng lên, trong giọng nói còn vương chút lo lắng cùng áy náy!

Mọi người nhất thời đều ngậm cả người!

“Vương lão gia, ngày mai ta sẽ cho người đến quý phủ cầu thân Vương Yên cho đại ca ta. A, hay là để Khang Vương gia và Tướng đại nhân làm ông mai đi, Tứ muội là vị hôn thê của Khang Vương gia, trước sau gì cũng là người một nhà. Còn Tướng đại nhân là quan phụ mẫu ở Bắc Thành, để họ đến cầu thân thật sự đúng là vô cùng thích hợp.” Nói xong không đợi mọi người kịp phản ứng, nàng liền tiến lại nắm lấy tay Vương Yên, giọng nói thân thiết không gì sánh được: “Yên nhi, qua ngày mai ta phải gọi nàng một tiếng đại tẩu rồi, có đến hai Vương phi gọi nàng là đại tẩu, ta nghĩ thân phận cao quý này hẳn sẽ không khiến nàng tủ thân chứ?”

Vương Yên kinh hãi nói không ra lời, đầu óc choáng váng, vừa nghe thấy câu cuối của Thủy Băng Tuyền cũng vô thức mà trả lời: “Không... không dám...”

Thế là Thủy Băng Tuyền lộ ra nụ cười sáng khoái, tiến lên ôm lấy hai vai của Vương Yên, chăm chú nói: “Vậy thì tốt, nàng thực là đáng yêu, đại ca của ta là một người đàn ông tốt, huynh ấy nhất định sẽ chăm sóc cho nàng chu đáo, ngày mai đợi Tứ muội phụ bàn chuyện hôn sự với Vương lão gia xong, Thủy phủ sẽ

chuẩn bị mai mối sính lễ (tam môi lục sính), kiệu tám người khiêng đến rước nàng về làm Thủy đại thiếu phu nhân!”

.....

“Được rồi, tiểu muội về phủ trước, nếu có thời gian thì hãy năng qua lại Vương phủ, chúng ta cùng thắt chặt tình cảm, nàng nói có phải không?”

“Dạ...phải...” Vương Yên đáng thương lúc này như người trong mộng, chỉ có thể gật đầu vô thức theo từng lời nói của Thủy Băng Tuyền. Mà không chỉ riêng Vương Yên mờ mịt, tất cả mọi người ở đây đều ngơ ngác ngác như bị mộng du, không chút phản ứng, không một âm thanh, không một tiếng động, dường như ngay đến Trữ Thiên Hợp cũng ngẩn ngơ ngây người!

“Vậy thì tốt, nào lại đây... lại đây... Nàng xem, nàng đứng cạnh đại ca ta không phải là kim đồng ngọc nữ sao, có thể nói là tài tử sánh với giai nhân. Đại tẩu, đại ca ta tuy rằng thoát nhìn có vẻ nghiêm túc, nhưng là một người rất hòa thuận, huynh ấy còn là đồ đệ của thần y, y thuật không có đối thủ, muội nói tẩu thật là có phúc, sau này được đại ca chăm sóc chu đáo, muốn chạy thì chạy, muốn nhảy thì nhảy, tẩu nói xem có phải là chuyện cực kỳ tốt không?”

Thủy Băng Tuyền kéo hai người đơ như khúc gỗ lại một chỗ, tựa như không thấy bọn họ đã ngây như phỗng, cười tươi đến nổi mắt híp cả lại...

“Được rồi, Vương gia, chúng ta cũng nên trở về phủ thôi, Hương Hàn, giúp đại thiếu gia lên xe ngựa.” Thủy Băng Tuyền hài lòng vỗ vỗ tay...

.....

Sau nửa canh giờ

Mọi người vẫn ngơ ngác nhìn về một hướng... Thực tế phải thật lâu sau khi Thủy Băng Tuyền rời đi thì bọn họ mới từ từ hồi phục lại tinh thần giống như vừa bị điểm huyết vậy. Sau đó tất cả đều dùng ánh mắt quỷ dị không lời nhìn Vương lão gia vẫn còn đang khiếp đảm cùng mỹ nhân Vương Yên cúi đầu đến sát ngực.

Đáng thương thay cho cái cổ của Vương Yên dường như muốn gãy rụng cũng không dám ngẩng đầu đối mặt với những ánh mắt khiến nàng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu!

Khóe môi Cung Thác co quắp không ngừng, mà lại có xu hướng càng ngày càng mãnh liệt hơn, hoàn toàn phá hủy hình tượng lạnh lùng nghiêm nghị của hắn!

Một khắc trôi qua, Vương lão gia rốt cuộc cũng hoàn hồn, mặt không chút biểu cảm gật đầu với mọi người, ra hiệu cho những hạ nhân phía sau đỡ Vương Yên nhanh chóng tiêu sái ra ngoài, nhưng cước bộ lại rõ ràng xiêu vẹo bất ổn!

Lòng ông ta chỉ còn một ý niệm, Vương phi không phải là người thường, nàng ta chính là cường đạo, chỉ cần thích thứ gì, mặc kệ người khác có vui lòng hay không, cũng sẽ nhất quyết cướp lấy.

.....

Bên trong sảnh đường của Bắc Vương phủ

“Ha ha ha ha...” Trữ Thiên Khang không kìm nén nổi nữa, chỉ có thể sang sảng cười to, đến nỗi chảy cả nước mắt, ôm bụng giữa cổ ra sau mà cười...

“Tuyền nhi... muội...” Khuôn mặt anh tuấn của Thủy Hoàng Văn lúc này xấu hổ đến nỗi đỏ ửng nhìn đến là buồn cười!

“Ha ha...” Trữ Thiên Hợp cũng hòa giọng cười khẽ của hắn vào bầu không khí vui vẻ này.

“Xì...” Hương Hàn nhịn không được liền cười ra tiếng, còn Thu Nhi không dám cười, toàn thân nín nhịn đến nỗi run rẩy không ngừng...

.....

Thủy Băng Tuyền không để ý tới bộ dáng của bọn họ, ưu nhã thưởng thức trà...

Thấy bọn họ cười điên dại không khác gì động kinh, Thủy Băng Tuyền đặt chén trà trong tay xuống, chống tay lên đầu, lẳng lặng thưởng thức như xem biểu diễn...

“Cười đi, cứ cười nữa đi, ta vẫn xem chưa đủ đâu!” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng hàm chứa chút hàn khí nhàn nhạt vang lên.

“Tuyền, thực ra... cũng không có gì đáng cười.” Trữ Thiên Hợp khụ khụ mấy tiếng, liền khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh cổ hủ! Lúc đó cả đám người bị nàng kéo lên xe ngựa, trở về tới Vương phủ nàng lại đưa cả bọn xuống xe, vào phòng khách.

Đợi đến khi hoàn hồn, mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra. Mà mọi hành động, biểu tình, lời nói của Tuyền thật sự là ngoài dự liệu của hắn! Hắn tin chắc lúc đó biểu tình trên mặt mình cũng chỉ có thể là ngây ra như phỗng!

Cho nên hắn hoàn toàn có thể hiểu được vì sao những người đó đều như bị mất đi ý thức!

Nàng thực sự khiến hắn bội phục sát đất, không chỉ có phá hỏng suy tính của Vương lão gia, thành toàn cho tâm nguyện của Tướng Tiểu Thư, buộc Cung Thác miễn cưỡng nhận mối lương duyên, còn phải nhịn lòng, dứt ruột giao cho nàng đầu bếp của hắn. Không mất chút công sức cũng rước được Vương Yên về làm đại tẩu, giúp Thủy Hoàng Văn ôm được mỹ nhân về nhà, cũng chính thức tuyên bố Thủy Phủ trở thành nơi chống lưng cho nàng, thậm chí còn đưa cả nhà họ Vương vào tay nàng... Hắn chỉ có thể khâm phục, tán thán... Qua đêm nay, trên dưới Bắc Thành cũng không có ai dám coi khinh nàng!

Đây rõ ràng là báo thù tư mà, lần yến tiệc trước, thái độ của Cung Thác và Vương lão gia đối với nàng và hắn lạnh nhạt ra sao, nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng! Không phải không báo mà là chưa báo, đợi đến khi nàng ra tay, hai người họ hắn cũng đã ném được mùi vị cay đắng! Đêm nay bọn họ đúng là đau lòng không nói nên lời!

“Thật sao? Các người cứ tiếp tục cười đi! Ta thấy các người cười vô cùng thỏa mãn thì phải!” Thủy Băng Tuyền gương mặt, khóe miệng cười như có như không!

“Tuyền nhi... muội...muội...” Thủy Hoàng Văn lắp bắp chỉ tay vào Thủy Băng Tuyền.

“Muội... muội... muội cái gì? Trong lòng huynh bây giờ không phải là ngọt ngào không nói nên lời sao? Đại ca, nam tử hán đại trượng phu phải dám đối mặt với tâm tư của mình! Đáng lý ra nên cảm tạ ta mới phải! Bằng không đợi đến lúc huynh ngộ ra thì Vương Yên người ta cũng đã gả đi từ tám đời, đợi đến lượt huynh sao?”

Thủy Băng Tuyền hời hợt nói.

Thủy Hoàng Văn hơi ngẩn ra... Trong đầu hiện lên bóng hình Vương Yên, trên mặt hiện chút mất tự nhiên! Ngẫm thừa nhận lời Thủy Băng Tuyền vừa nói!

“Nhưng mà... cô nương nhà người ta, muội như vậy... Nàng chẳng phải sẽ xấu hổ không dám nhìn người sao?” Vừa thoáng nghĩ đến lúc tỉnh táo lại có phải nàng sẽ vô cùng tức giận hay không?

Thủy Băng Tuyền lại châm biếm: “Nói huynh ngốc, thật đúng là ngốc không chịu nổi, ngày mai lúc đến cầu thân, huynh cứ thẳng thắn trước mặt người ta mà xin lỗi, nếu nàng ấy thực sự tức giận, huynh cứ quẩn lầy không tha, cho đến khi hết giận thì thôi, không quen rồi trở thành quen, quen rồi thì tự nhiên thành đôi.” Thủy Hoàng Văn cùng mẫu thân Tam phu nhân của hắn thật là khác xa. Mà nói ra cũng thật kỳ lạ, Tam Phu nhân này xuất thân từ Nghiêm phủ, Thủy Hoàng Văn nếu không được như Cung Thác, thì chí ít cũng phải có chút dã tâm như phụ thân hắn mới đúng. Đằng này hắn lại hoàn toàn ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’, à phải rồi, còn có một Thủy Băng Ngọc đơn thuần không thể đơn thuần hơn, thật là uống phí tâm tư của Nhị phu nhân!

“Trữ Thiên Khang, nói đi nói lại, người hắn nên gọi ta một tiếng Tam tỷ, đại ca của ta cũng coi như cậu cả của người (tức là anh vợ đó, bình thường ở ngoài Bắc hay gọi Bác hay Cậu thay cho con đó) việc cầu thân ngày mai ta giao cho người toàn quyền xử lý, vừa rồi ta diễn xướng cực khổ như vậy, nếu người làm hỏng, xem ta sẽ xử lý người thế nào?” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói, đôi mắt phượng bắn ra tia lạnh lẽo, hàm ý uy hiếp mười phần.

Trữ Thiên Khang cũng khinh khỉnh đáp lại ánh mắt nàng! Nữ nhân này thật là đáng sợ!

“Tẩu đã ra sức như vậy, ta sao có thể cho tẩu có cơ hội tìm ta gây phiền phức được chứ?”

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Tốt, như vậy sáng mai ta và Thiên Hợp sẽ xuất phát. Đại ca, việc chữa bệnh ở đây giao cho huynh xử lý.”

Thủy Hoàng Văn sắc mặt ngưng trọng đứng lên, nhìn thoáng qua Trữ Thiên Hợp, rồi cau mày nói: “Việc lần trước muội nói, ta đã chế được xong rồi, muội mang theo nó đi vào Độc cốc hẳn không có vấn đề gì! Hơn nữa... Vương gia coi như cũng là đồ đệ của sư phụ, y thuật hẳn cũng không kém, có hẳn huynh cũng yên tâm!”

Thủy Băng Tuyền chuyển hướng sang Trữ Thiên Khang: “Việc phân bổ nhân công ta đã được thỏa đáng, chuyện còn lại chỉ là quản lý cho tốt mà thôi. Mà việc này ta cũng đã chuẩn bị rồi, người cứ giao cho Sở tướng quân trông coi là ổn.”

“Mang theo năm trăm tinh binh của ta đi.”

“Không được, như vậy sẽ khiến nhiều người chú ý.” Thủy Băng Tuyền cự tuyệt!

Tầng sáng, ánh ban mai còn chưa sáng tỏ, bầu trời còn đượm vẻ âm u, nhưng không đến mức không nhìn thấy đường đi. Lúc này, cổng Bắc Thành vừa mở ra, một chiếc xe ngựa đã nhẹ nhàng phóng qua...

“Hương Hàn, làm theo lời ta ghi trên giấy, đọc xong nhớ đốt đi!” Thủy Băng Tuyền nhìn sắc mặt còn chưa lấy lại tinh thần của Hương Hàn, nhàn nhạt phân phó. Nàng cẩn nghĩ ra một cách vẹn toàn đi đến Độc cốc mà thần không biết quỷ không hay!

” Dạ!” Vẻ mặt lạnh lùng lại quay về, nhưng trong lòng Hương Hàn lúc này đã tổ tường nhiều thứ. Nghĩ đến những lời tối qua của tiểu thư, nàng rốt cuộc cũng hiểu vì sao những ngày qua tiểu thư lại khác lạ như vậy!

Nhưng trời ơi, Thiên Tuyệt Tán! Thứ độc được không hề có thuốc giải, không ngờ tới, Vương gia lại có thể trúng Thiên Tuyệt Tán! Chẳng phải... chẳng phải ngay đến độc cốc cũng không có thuốc giải sao?

“Độc xong nội dung trong đó thì hủy đi!” Giọng nói của Thủy Băng Tuyền có chút lạnh lẽo. Nhìn thấy thần tình của Hương Hàn lúc này, lòng nàng lại vô cùng khó chịu, có lẽ từ sâu trong tâm khảm, nàng cũng không muốn chấp nhận chuyện này!

Hương Hàn cả kinh, nhanh chóng hoàn hồn, che đi ánh mắt không tin nổi cũng che đi những đau xót thay cho tiểu thư.

Nhìn qua nội dung một lượt, nàng gật đầu rồi vận nội lực, mảnh giấy trong tay phút chốc hóa ra tro bụi. Đầu óc nàng lúc này lại quay về một đêm kia, khi tiểu thư nói những lời kỳ lạ với nàng! Giờ đây nàng có thể hiểu được những đau đớn của tiểu thư lúc ấy...

Dọc trên đường đi, Thủy Băng Tuyền liên tục cho Hương Hàn thay đổi lộ trình, lúc đi đường lớn, lúc theo đường mòn, đến mỗi nơi đều thay xe ngựa, còn đổi luôn cả cột mốc chỉ đường...

Chạng vạng ngày thứ hai, khi trời chiều đã ngả dần về Tây! Giang Dĩ Bác rốt cuộc cũng đã đến hiệu buôn Tường Phúc của Bắc Thành...

Hắn rửa mặt chải đầu rồi nhanh chóng vận nội công hong khô nước trên người, tiện tay lấy một cây trầm ngọc búi tóc. Y phục sạch sẽ trắng tinh như tuyết, gương mặt khôi ngô trầm tĩnh, toát lên thứ hào quang rực rỡ khiến không ai dám nhìn gần.

Giang Dĩ Bác sắc mặt nghiêm nghị nhìn chưởng quầy khom lưng trước mặt, cùng với ba người đại diện vận chuyển hàng hóa, tính thêm cả Vô Tâm và vô hình, tổng cộng 6 con người, nhưng không ai dám nhìn thẳng vào nhân thân Giang Dĩ Bác.

“Người nói Bắc Vương phi không có ở Bắc Vương phủ?” Giang Dĩ Bác ung dung nhướng mày, nhưng khiến cho ai nấy trong phòng bất chợt run lên, không biết vì sao, khi đối mặt với chủ tử bọn họ đều bất giác cúi đầu, càng miễn bàn tới lúc này chủ tử không che đi cảm giác áp bách, khỏi nói cũng khiến bọn họ toát mồ hôi lạnh.

“Dạ... Hồi bẩm chủ tử, công trình đào đập nước cũng do Sở Tướng quân dưới trướng Khang Vương gia toàn quyền phụ trách! Ngoại trừ ngày khởi công, cùng với hai ngày trước thuộc hạ còn nhìn thấy Bắc Vương phi ra thì dường như không thấy Bắc Vương phi đâu nữa, vừa rồi thủ hạ đi đưa thiệp mời, thì Thu Nhi cô nương nói...”

“Nói gì?” Giọng điệu không hề biến đổi, nhưng lại như sức ép vô hình khiến cho bọn họ cứ hạ dần thất lưng, cúi đầu sát xuống.

“Dạ, Thu Nhi, thiệp thân tỳ nữ của Vương phi, cũng là người thường tới truyền đạt mệnh lệnh của Vương phi, đã nói cho thuộc hạ biết Vương phi hiện không ở Bắc Thành, nhưng rốt cuộc người đã đi đâu, nàng ta cũng không biết, có điều theo lời Vương phi, việc ở hiệu buôn Tường Phúc không có gì thay đổi cả...”

Ánh mắt Giang Dĩ Bác chợt lóe, không ở Bắc Thành? Thu Nhi?

“Thiệp thân tỳ nữ của Bắc Vương phi không phải tên là Hương Hàn sao?”

“Hương Hàn nói với thuộc hạ, nếu có chuyện gì, nàng sẽ cho Thu Nhi nhắn lại, đây cũng là ý của Vương phi!”

“Ta muốn biết tất cả chuyện của Vương phi từ khi nàng đến Bắc Thành, tất cả, dù chỉ là những chi tiết nhỏ nhất.” Giang Dĩ Bác nhàn nhạt phân phó, nhưng trong lòng lại nhanh chóng suy tư, tự hỏi vì sao nàng không ở trong Bắc Thành? Đột nhiên... Lẽ nào... Thân người hần phút chốc ngồi thẳng dậy. Đáy mắt lại cuộn cuộn phong ba!

“Nói cho ta nghe mọi tin tức mà người thu được, không được bỏ qua dù chỉ là một ánh mắt!” Rủ mi che đi đáy mắt dậy sóng, hàng mày của Giang Dĩ Bác lại nhíu chặt.

.....

“Cung gia... Vương gia...” Giang Dĩ Bác giương mày, lẩm bẩm nói.

“Dạ đúng vậy, thưa chủ tử.” Chương quây tường thuật lại tất tần tật mọi thứ từ khi Vương phi bước chân vào Bắc cảnh cho Giang Dĩ Bác nghe! Mặc dù ôm một bụng thắc mắc tại sao chủ tử lại để tâm đến Vương phi như vậy, nhưng ông ta cũng chẳng dám đi phỏng đoán tâm tư của người.

“Tiếp tục đi!” Lòng Giang Dĩ Bác dấy lên nỗi bất an mơ hồ! Trong đầu bắt chợt lại nhớ tới thứ mà Trữ Thiên Hợp từng cho hắn xem...

“Người nói vào ngày chữa bệnh miễn phí đầu tiên, Bắc Vương gia và Vương phi vợ và hồi phủ sao?”

“A? Dạ, đúng vậy!”

Giang Dĩ Bác từ từ ngược mắt lên, có lẽ hắn đã biết nơi mà bọn họ đang đến... Chỉ là... Nàng vất bỏ công trình đập nước mình dày công tốn sức sắp đặt bấy lâu nay cùng hắn đi đến Độc cốc, chuyện này nói lên điều gì? Vừa nghĩ tới đây, Giang Dĩ Bác đã đứng lên: “Vô Tâm, chuẩn bị ngựa, Vô Hình, ở lại trông coi mọi chuyện!”

“Dạ!”

Miệng thì truyền đạt mệnh lệnh, còn đầu óc lại nhanh chóng sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu...

Tim Giang Dĩ Bác dường như đập nhanh hơn một nhịp, cảm giác bất an mơ hồ khiến hắn phải nhíu mi, đôi mắt thâm sâu phát ra tia hàn quang lạnh lẽo, lẽ nào... Hắn trầm tính, nghìn tính, lại không tính tới nàng rốt cuộc sẽ động tâm với Trữ Thiên Hợp! Chuyện này có thể không? Có thể không?

“Vô Tâm, chúng ta đi Nam cảnh.” Không có thánh chỉ của Trữ Thiên Hợp lại tự ý rời khỏi đất phong, tội danh này không phải là nhỏ, nhưng nàng vẫn cứ đi, nghĩa là... Chỉ có một khả năng, nàng muốn đi Độc cốc...

Bản thân Trữ Thiên Hợp hắn đã tự hiểu rõ Thiên Tuyệt Tán không có thuốc giải, Độc cốc đến nay không hành tẩu giang hồ là bởi lẽ thuốc giải Thiên Tuyệt Tán vẫn chưa xuất hiện trên đời... Có lẽ là do nàng kiên quyết?

Nàng cũng nghĩ quá đơn giản rồi... Độc cốc không bước chân ra giang hồ đâu có nghĩa tiến vào Độc cốc là chuyện dễ dàng...

.....

Ở vùng ngoại ô xa xôi hẻo lánh, Thủy Băng Tuyền tìm được một quán trọ ven đường. Hai ngày bốn ba, nàng đã ra khỏi địa phận Bắc cảnh, đi vào biên giới Tây cảnh, chỉ cần vượt qua Tây cảnh là có thể đến Nam cảnh. Độc cốc nằm trên vùng giáp ranh giữa Tây và Nam cảnh, thuộc địa phận phía Nam. Theo tốc độ xe ngựa, tính thêm cả thời gian nghỉ ngơi ban đêm thì phải mất chừng ba ngày nữa mới đến nơi.

Thủy Băng Tuyền nghiên cứu tấm bản đồ trong tay, lãnh thổ Thanh Lăng hoàng triều có hình dạng như quả trứng gà, Đông, Bắc cảnh chiếm hai đầu, Nam và Tây cảnh vuông góc với nhau, kể đó là mười lăm thành trì ba quanh lấy kinh thành!

“Tiểu thư, ngày mai phải lên đường, người nghỉ ngơi sớm đi!” Hương Hàn thấy Thủy Băng Tuyền chăm chăm tờ bản đồ thì lên tiếng nhắc nhở.

Thủy Băng Tuyền gấp bản đồ lại: “Hương Hàn, người có biết gì về Độc cốc không?”

Hương Hàn nghe Thủy Băng Tuyền hỏi, sắc mặt liền ngưng trọng: “Tiểu thư, Độc cốc không phải nơi dễ dàng đi vào. Hơn nữa, nô tỳ nghe nói từ khi phu nhân cốc chủ tiền nhiệm bị tấn mệnh vì Thiên Tuyệt Tấn, Độc cốc đã thề không chế ra thuốc giải quyết không ra ngoài! Từ đó về sau, trên giang hồ, Độc cốc hoàn toàn tự phong bế, không ai biết cốc chủ hiện giờ tính cách ra sao, tướng mạo thế nào, tên gọi là chi? Nô tỳ nghe nói trong trận chiến mười lăm năm trước thì cốc chủ tiền nhiệm cũng đã được chừng 10 tuổi!” Độc cốc thần bí, dùng độc khiến thiên hạ khiếp sợ, mười lăm năm qua dường như tuyệt tích trên giang hồ, nàng cũng chỉ nghe thấy đôi điều khi còn ở Trầm gia! Còn cụ thể thế nào cũng chẳng thể biết rõ!

Nhưng có một thứ nàng có thể khẳng định, đi vào Độc cốc không phải chuyện đơn giản!

Thủy Băng Tuyền nhìn sắc mặt Hương Hàn cũng hiểu được nàng ấy đang nghĩ gì!

“Người cũng đi nghỉ đi, sáng sớm mai còn phải lên đường.” Nói xong liền xoay người đi!

Đẩy cửa bước vào, thấy Trữ Thiên Hợp đang thu dọn một đồng chai lọ trên bàn, còn có cả kim châm... Nàng hiếu kỳ muốn cầm một cây châm lên xem thì đột nhiên Trữ Thiên Hợp quát lên một tiếng: “Không được cầm!”

Trữ Thiên Hợp chưa bao giờ kích động đến như vậy, tay Thủy Băng Tuyền ngưng lại giữa không trung, vẻ mặt mơ hồ khó hiểu nhìn qua sắc mặt Trữ Thiên Hợp! Nàng chỉ tò mò kim châm này có phải thực sự được đúc từ vàng ra hay không, hần cần gì phải kích động đến vậy?

Trữ Thiên Hợp nhanh tay thu dọn lại toàn bộ kim châm trên bàn, ... những kim châm này đều đã được ngâm trong độc được, độc tính cực mạnh, không thể đùa được.

“Trên châm có độc.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của nàng, Trữ Thiên Hợp khôi phục lại thần sắc bình tĩnh cổ hủ rồi nhàn nhạt nói. Những châm độc này là thần y dùng để giảm bớt sự đau đớn do Thiên Tuyệt Tấn gây ra, không phải là loại kim châm bình thường, đối với người khác, chính là thứ mất mạng...

“Trên châm có độc? Vì sao chàng lại có thể cầm được?” Thủy Băng Tuyền nhú mày hỏi, nàng nhìn hần thu dọn kim châm mà không hề dùng khăn hay thứ gì bao tay lại?

Trữ Thiên Hợp cười thờ ơ: “Những thứ độc này đối với ta không có tác dụng!” Bất cứ loại độc nào tiếp xúc với hần, dù mạnh đến đâu đều bị Thiên Tuyệt Tấn hấp thụ trong nháy mắt, cho nên hần không trúng độc!

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc nhìn Trữ Thiên Hợp, trái tim nàng như bị thắt chặt lại, cõi lòng đau buốt.

Trữ Thiên Hợp rũ mi che mắt, tiến lên phía trước, nhẹ vòng tay ôm nàng: “Tuyền, đừng đau lòng vì ta, được không?”

Thủy Băng Tuyền xoay người áp chặt vào lòng hần, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng mắt ngấn lệ, vương ướt cả vạt áo hần.

Trữ Thiên Hợp nhắm mắt lại, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ôm chặt người con gái trong lòng... Hai người ôm nhau dưới ngọn đèn mờ ảo, hắt bóng dài lên tường...

“Nàng nghỉ ngơi sớm đi!”

“Vậy chàng chúc ta ngủ ngon đi!” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt ngẩng đầu lên.

Nhìn dung nhan thanh tú trước mắt, Trữ Thiên Hợp hơi chần chờ một lát rồi mới nhẹ đặt nụ hôn lên trán nàng!

Thủy Băng Tuyền bắt mãi mở mắt ra nhìn hắn, kiễng chân lên, nhắm mắt lại, miệng hơi giương lên, nũng nịu nói: “Ồ đây cơ!”

Ánh mắt Trữ Thiên Hợp rơi vào đôi môi kiều diễm đỏ mọng, toát ra một loại ma lực kỳ quái khiến hắn không tự chủ được mà cúi đầu nhẹ hôn...

Hai người ôm nhau, một nụ hôn phút, lại có thể rung động đến tận tâm hồn!

“Bây giờ đã đi nghỉ ngơi được chưa?” Giọng nói sủng nịch không gì sánh được.

“Ta muốn ngủ với chàng, dù sao thì cái giường này cũng rất lớn mà.” Nàng nũng nịu ngọt ngào nói.

“Không được!” Trữ Thiên Hợp kiên quyết từ chối.

“Ta cứ muốn!” Cũng là một thanh âm kiên quyết đáp trả.

“Tuyền...” Trữ Thiên Hợp bắt đầu dỗi nói.

“Ta đảm bảo sẽ không làm gì xằng bậy cả.” Thủy Băng Tuyền nói khiến Trữ Thiên Hợp dở khóc dở cười. Cái gì mà bảo đảm không làm gì bậy bạ chứ? Nàng quên mất mình là một cô nương rồi sao?

“Vậy nàng ngủ đi, ta đọc sách.” Nhìn Thủy Băng Tuyền đã đá văng giày ra, leo lên giường, chui vào chăn nằm, Trữ Thiên Hợp đành bất lực nói.

Mặt Thủy Băng Tuyền xám đen lại, nam nhân này thực sự có thể khiến cho người ta tức chết.

Ngồi bật dậy, trong mắt bốc hỏa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chàng nhất quyết không chịu lên giường phải không?” Hắn tốt nhất là biết thức thời, đừng đợi đến lúc nàng ra tay, nếu không nàng sẽ cho hắn biết cái gì gọi là lửa giận.

Trữ Thiên Hợp dấu có mùi cũng cảm giác được nhiệt độ trong phòng đang tăng lên vùn vụt, cơn giận này hắn là rất lớn, thế nhưng...

“Ta hỏi lại lần nữa, chàng có chịu lên hay không?” Lần này giọng điệu không chứa đựng sự tức giận, nhưng lại khiến cho người nghe dựng cả tóc gáy lên.

Trữ Thiên Hợp lắc đầu bất đắc dĩ, nàng thật là, lúc này không khác gì một đứa trẻ cố tình gây sự! Vạn ngàn đèn nhỏ xuống một chút, hắn đi đến, nằm xuống bên mép giường, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi!”

Thủy Băng Tuyền nhìn hắn nằm sát ngoài mép giường, cũng chẳng thèm nói lời vô ích nữa, bất ngờ túm lấy cánh tay Trữ Thiên Hợp, xoay người dùng sức, liền ném đối phương vào phía trong...

Lúc này, hai người đã thay đổi vị trí, nàng nằm bên ngoài, còn hắn nằm trong!

Trữ Thiên Hợp trợn trừng đôi con ngươi, không biết vừa phát sinh chuyện gì? Chờ đến lúc hắn hồi phục tinh thần, thì đã thấy mình nằm trong góc giường rồi... Nàng kéo hắn vào phía trong ư? Không, không phải, là ném vào trong mới đúng... Ông trời ơi, dù hắn gầy thế nào cũng vẫn là một nam nhân, ít nhất cũng gần trăm cân (1 cân = 1/2 kg) chứ chẳng ít, vậy mà vừa rồi nàng ném hắn đi như ném một đứa trẻ?

“Tuyền... Nàng... nàng biết võ sao?” Cánh tay bị nàng khống chế lúc này vẫn còn tê rần.

Thủy Băng Tuyền lạnh lẽo lắc đầu: “Không, là do ta có sức lớn.”

Vừa rồi nàng khống chế cánh tay không cho hắn phản xạ lại, sau đó khéo léo dùng sức xoay người đẩy hắn vào trong, có điều... thấy bộ dáng kinh ngạc của hắn, thực khiến nàng mở cờ trong bụng.

Trữ Thiên Hợp thần nhiên nhắm mắt lại, khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có: “Vậy ngủ đi!” Bây giờ hắn đã hiểu tính cách của nàng. Cố tình chống đối, tuyệt đối không có kết cục tốt!

Thủy Băng Tuyền lôi cánh tay hắn ra, gối lên đầu rồi ép sát vào lòng hắn, thỏa mãn nhắm mắt lại!

Thân thể Trữ Thiên Hợp đột nhiên căng cứng lại, cảm nhận thân thể nàng ấm áp, mềm mại trong lòng hắn. Hắn cố gắng nhắm mắt, xua đi những cảm xúc trong lòng, khiến cho đầu óc trống rỗng... Mãi cho đến khi hắn đã giữ được bình tĩnh, cho đến khi người trong lòng thực sự yên giấc nồng, Trữ Thiên Hợp mới lại mở mắt ra. Nhìn nàng bình yên, xinh đẹp trong giấc ngủ, tim đau, miệng cười, ánh mắt yêu thương tràn ái. Tuyền, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ che chở nàng, sẽ cùng nàng nắm tay đi đến trọn đời...

78. Q.2 - Chương 78: Độc Cốc Mê Tình

Edit: Boringrain

Trời lặn lại lên, thấm thoát đã vài ngày trôi qua. Trung tuần tháng sáu, khí trời vốn nóng bức rực lửa, nhưng khi đi vào giữa khe núi vùng Nam cảnh, làn hơi lạnh giá liền xâm chiếm lấy Thủy Băng Tuyền, nhiệt độ trong này thấp hơn rất nhiều so với bên ngoài, cũng may Thủy Hoàng Văn đã cảnh báo để bọn họ chuẩn bị y phục trước...

Con đường mòn lượn quanh những đồi núi trùng điệp, bề ngang nhỏ hẹp vừa đủ cho xe ngựa đi qua, hai bên là những ngọn núi che lấp bởi mây mù. Xem ra, Độc cốc, quả thực là ‘độc cốc’ (chữ ‘độc’ đầu tiên là ‘chất độc’, còn chữ ‘độc’ thứ hai là ‘cô độc’)!

“Tuyền, uống viên thuốc này đi.” Trữ Thiên Hợp lấy một viên thuốc từ trong lọ sứ đưa cho Thủy Băng Tuyền.

Nhìn viên thuốc sắc đen nổi bật giữa bàn tay trắng bệch của hắn, Thủy Băng Tuyền nhướng mày, không nói lời thừa, lập tức nuốt xuống...

Rồi nàng cầm lọ thuốc kia đưa cho Hương Hàn một viên: “Hương Hàn, uống đi.” Ở đây chẳng những nơi nơi đầy độc mà còn có hiện tượng ảnh hưởng của vùng cao, càng đi sâu vào trong núi, không khí tựa hồ lại càng loãng...

Hương Hàn đánh xe, cho ngựa đi từ từ chậm rãi, cẩn thận nhìn hai bên đường... Càng đi trên con đường này nàng lại càng thấy đầu óc choáng váng, nhưng vừa uống viên thuốc của Vương gia, thì không còn cảm thấy gì nữa, xem ra thuốc đó rất có hiệu quả.

“Hu...” Xe bất chợt dừng lại.

Hương Hàn thấy hai con ngựa đang chặng đường phía trước thì kinh ngạc tròn mắt. Đến khi nhìn rõ người ngồi trên bàn đá thì lại càng khiếp sợ hơn. Bởi vì, đó chính là Giang Dĩ Bác? Hắn, sao lại có mặt ở đây?

“Hương Hàn, có chuyện gì thế?” Thủy Băng Tuyền lạnh giọng hỏi.

“A... Tiểu thư, là Giang công tử!” Hương Hàn khôi phục vẻ lạnh lùng cổ hủ, nói.

Trữ Thiên Hợp và Thủy Băng Tuyền bên trong xe có phản ứng trái ngược nhau. Thủy Băng Tuyền kinh ngạc bao nhiêu thì Trữ Thiên Hợp lại bình thản ung dung bấy nhiêu, chỉ là sâu trong mắt hắn hiện nét buồn bã mơ hồ.

“Giang Dĩ Bác? Sao hắn lại ở chỗ này?” Nàng biết Giang Dĩ Bác nhất định sẽ nhanh chóng đến Bắc cảnh, nhưng sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Trữ Thiên Hợp rủ mi che mắt, có lẽ hắn hiểu rõ nguyên nhân Giang Dĩ Bác xuất hiện!

“Tuyền nhi, ta chờ nàng lâu rồi.” Giọng nói Giang Dĩ Bác từ đằng xa truyền đến, xa xăm nhưng lại xuyên thấu vào trong!

“Thiên Hợp, chúng ta xuống xe đi.” Chẳng lẽ hắn cố tình ở đây chờ nàng? Nhưng... Hắn sao biết nàng đi Độc cốc mà đón? Bụng thắc mắc nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được lý do hắn xuất hiện ở đây.

Trữ Thiên Hợp thần nhiên gật đầu xem như chào hỏi, rồi không nói gì thêm nữa! Giang Dĩ Bác chạy đến tận đây thật khiến hắn khâm phục. Tình cảm của hắn với Tuyền có lẽ rất sâu nặng! Vậy cũng tốt! Hắn có thể an tâm mà ra đi!

Thủy Băng Tuyền xuống xe nhìn thấy quả thực là bóng dáng của Giang Dĩ Bác ngồi trên phiến đá thì trong mắt nàng lại tràn đầy nỗi nghi hoặc!

Còn Giang Dĩ Bác, vừa thấy nàng, nơi đáy mắt đã hiện lên tia vui sướng, nhưng rất nhanh liền bị hắn che đi! Ưu nhã đứng lên, y phục tuyết trắng khiến hắn thoát nhìn tao nhã đến thoát tục.

“Giang Dĩ Bác, ngươi sao lại xuất hiện ở chỗ này? Người đợi chúng ta sao?” Thủy Băng Tuyền tuy miệng hỏi nhưng tay vẫn không quên cầm lấy áo khoác Hương Hàn đưa qua, choàng lên người Trữ Thiên Hợp.

Giang Dĩ Bác thấy hành động đó của nàng, hơi hạ mi mắt, lát sau mới ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Ta đúng là chờ nàng.” Hắn bốn ba ngàn dặm chạy từ kinh thành tới Bắc thành, rồi từ Bắc thành tới Nam cảnh ngót ngét mười ngày đêm không chớp mắt. Nhưng mãi mãi nàng sẽ chẳng bao giờ biết đến? Nàng yêu thương chăm sóc người kia, tìm hắn nhói đau như dao cắt, nàng chưa từng để tâm! Biết đến thì sao? Để tâm thì sao? Với nàng những điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả!

“Giang công tử, đã lâu không gặp!” Trữ Thiên Hợp vẻ mặt bình thản, ung dung chào hỏi. Giang Dĩ Bác tuy thần thái thông dong tiêu sái, nhưng đôi mắt ẩn chứa tinh quang, cơ trí không gì lấp được! Có khôn khéo của thương nhân, có nhã nhặn của bậc văn sĩ, lại có sự ngoan độc của người trong giang hồ! Quan trọng hơn cả là những thứ này đều bị che dấu bởi sự trầm tĩnh của hắn!

Giang Dĩ Bác cũng thần nhiên gật đầu: “Bắc Vương gia, đã lâu không gặp!” Tỉ mỉ đánh giá Trữ Thiên Hợp, đáy mắt hắn chuyển sóng không ngừng. Là khí chất đậm nhiên xuất trần? Hay là dung mạo tuấn nhã như ngọc, ánh mắt bình thản như nước khiến nàng chú ý?

Thủy Băng Tuyền thấy cảnh chào hỏi, mắt phượng chợt lóe, vì sao nàng lại cảm thấy giữa bọn họ có sự ăn ý ngầm?

Suy nghĩ cẩn thận trong chốc lát, gương mi lên, ánh mắt mơ hồ nhìn Giang Dĩ Bác: “Người so với một đối tác trong trí tưởng tượng của ta còn xuất sắc hơn vài lần” Hắn đến đây, hiển nhiên biết Thiên Hợp bị trúng độc? Vậy... Là Trữ Thiên Hợp nói cho hắn? Vì sao?

“Đúng vậy!” Giang Dĩ Bác mỉm cười gượng gạo, hắn bây giờ chỉ mong mình có thể ngu ngốc đi một chút, không nhìn thấu gì cả, như vậy sẽ không phải chịu đựng cảm giác trống rỗng vô hồn! Lúc nàng thành thân, hắn tuy lòng đau như cắt, nhưng lần này cả trái tim hắn chỉ còn là một khoảng không. Những điều này nàng có hiểu không? Trong lòng nàng sẽ chỉ mãi cho rằng mọi điều hắn làm đều có suy tính và mục đích!

“Cảm ơn người!” Thủy Băng Tuyền cười nhạt, mặc kệ hắn vì sao mà biết, hắn đã tới đây, nàng cũng nên có một lời cảm ơn!

Giang Dĩ Bác cười buồn: “Không cần khách khí, nếu như không còn vấn đề gì nữa, chúng ta vào cốc thôi!”

Quay đầu nhìn Vô Tâm phân phó: “Vô Tâm, đưa báỉ thiếp của ta vào.” Muốn vào Độc cốc không phải đơn giản như bọn họ nghĩ. Hắn cũng muốn xem rốt cuộc những năm qua Diệp Khinh có làm nên trò trống gì không? Còn Thiên Tuyệt Tán trên người Trữ Thiên Hợp rốt cuộc có thể giải được không?

“Dạ, chủ tử!” Vô Tâm phi thân lên, chớp mắt đã biết mất.

“Chỗ này chính là lối vào Độc cốc, cửa Độc cốc cách khoảng 1 dặm đường nữa, Vô Tâm đi trước trình thiếp, đợi chúng ta đến thì có thể trực tiếp vào trong. Mọi người đánh xe vào đi.” Giang Dĩ Bác nói xong còn móc ra dây chuông treo lên một góc của xe ngựa. Rồi điểm chân một cái, bóng dáng đã biến mất tiêu.

Hương Hàn nhìn cái chuông lủng lẳng trên xe, sắc mặt thay đổi, khóe môi giật giật không nói ra lời!

“Tiểu thư, người và Vương gia lên xe đi, chúng ta bây giờ đã có thể bình an vào cốc rồi.” Nói vậy nhưng ánh mắt nàng vẫn chăm chăm vào cái chuông một hồi lâu. Sắc mặt vô cùng nghiêm túc!

Thủy Băng Tuyền nhìn vòng chuông đó một cái, cũng chẳng nói gì thêm, chỉ đỡ Trữ Thiên Hợp lên ngồi trên xe ngựa: “Chúng ta lên xe thôi!”

“Hương Hàn, cái chuông này có lai lịch thế nào?” Yên vị trên xe ngựa, Thủy Băng Tuyền mới nhàn nhạt hỏi.

Hương Hàn chần chờ trong giây lát rồi chậm rãi giải thích: “Quả chuông này là lễ vật cao quý Độc cốc dành tặng cho những người có ân. Tuy không phát ra âm thanh, nhưng bên trong chứa một viên thuốc có thể giải trừ bách độc. Là thứ mà Độc cốc rất nâng niu quý trọng. Thật không ngờ Giang công tử cũng có thứ này!” Nghe đồn quả chuông này trên giang hồ không có quá ba cái. Rốt cuộc Giang công tử có quan hệ thế nào với Độc cốc?

“Có thể giải bách độc?” Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng lặp lại, trong mắt hiện lên tia phức tạp. Đáng tiếc, bách độc lại chẳng thể bao gồm Thiên Tuyệt Tấn. Độc cốc đã gần ngay trước mắt, lòng nàng lại càng chộn rộn không yên. Nàng sợ, sợ nghe được lời tuyệt vọng.

“Thiên Hợp...” Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Trữ Thiên Hợp, lòng nàng quặn đau, nếu như ngay đến Độc cốc cũng bó tay không thể cứu, nàng biết làm sao đây?

“Tuyền, có được bằng hữu như Giang công tử, nàng nên vui mừng mới phải.” Trữ Thiên Hợp ôn tồn nói, tâm ý của Giang Dĩ Bác hẳn thấy rất rõ.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, bình tâm, bây giờ cần phải tĩnh táo!

Rồi chậm rãi cười: “Đúng vậy, xem ra ta đã đánh giá thấp hẳn rồi, hẳn không chỉ là một thương nhân cơ trí, còn là một cao nhân thâm tàng bất lộ chốn giang hồ.”

.....

Đợi đến khi xe ngựa đến gần, thì Giang Dĩ Bác và Vô Tâm đã đứng đợi trước cổng Độc cốc...

“Sao rồi?” Người của Độc cốc không biết đã hỏi đáp chưa?

Thủy Băng Tuyền đánh giá khung cảnh trước mắt, núi vây bốn bề, mây che trên đỉnh, xung quanh là kỳ trân dị thảo, có cây lại không có lá, cửa vào bằng đá, trên khắc hoa văn kỳ lạ! Quả là nơi thế ngoại đào nguyên! Rất thích hợp để ẩn cư!

Cửa đá chầm chầm hé lộ, Thủy Băng Tuyền hứng thú giương mày, có vẻ như cửa đá này rất nặng?

“Mời các vị đi theo nô tỳ vào trong.” Một tiểu cô nương độ chừng 12-13 tuổi đứng bên trong đưa tay ra đáng mời bọn họ vào...

Vừa tiến vào trong, cửa đá liền đóng lại, Thủy Băng Tuyền quét mắt về phía trước, lòng khen không ngớt...

Có sơn có thủy, phong cảnh ưu nhã mê người, nước từ trên núi cuốn theo hoa rơi. Đi theo người dẫn đường khoảng hai khắc, trước mặt liền hiện ra một vườn đào, hoa đào sao? Đuôi mày Thủy Băng Tuyền khẽ nhíu, hoa đào tháng 6? Thật là có ý vị. Nhưng nhiệt độ ở đây giống như mùa xuân, lạnh mà không lạnh, có hoa đào cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!

Ra khỏi rừng đào, mở ra một khung cảnh sáng rõ, khiến chân tâm thanh tĩnh vui tươi, đường mòn lối nhỏ, róc rách nước chảy, hương đào thơm mát, đồi núi vây quanh, giữa trời giữa đất, ngăn cách thế gian...

Thảo nào hơn mười năm nay, người Độc cốc chỉ ru rú mãi trong này, nếu là nàng, hẳn cũng sẽ mê luyến trong cảnh sắc tươi đẹp này!

“Xin các vị đợi một lát, để nô tỳ đi thông báo với Cốc chủ.” Tiểu cô nương hành lễ với mọi người rồi đi vào tòa nhà phía trước.

Ở đó ngói xanh tường đỏ, năm bước một lầu, mười bước một đài các, hành lang khúc khuỷu quanh co, từng mái hiên nối liền nhau...

Thủy Băng Tuyền còn chưa kịp quan sát hết thì tiểu cô nương kia đã trở ra, phía sau còn có thêm hai cô nương nữa: “Mời các vị đi theo nô tỳ.” Thủy Băng Tuyền đi theo sự hướng dẫn của tiểu cô nương kia, liên tục vòng qua các mái vòm và những hành lang gấp khúc, rốt cuộc cũng vào đến một khách phòng lịch sự nhã nhặn.

“Xin đợi một chút.” Nói xong vị cô nương đó liền lui ra.

Hai cô nương mặc y phục hồng phấn nhanh chóng dâng trà tiếp khách.

Thủy Băng Tuyền, Trữ Thiên Hợp và Giang Dĩ Bác cùng ngồi xuống ghế...

Bầu không khí trở nên an tĩnh! Yên lặng đến nỗi Thủy Băng Tuyền như nghe được tiếng tim đập thình thịch của chính mình. Nàng bây giờ chờ mong Cốc chủ nhanh đến, nhưng cũng lại sợ hấn đến! Loại cảm xúc phức tạp đan xen này khiến lòng nàng không giữ được bình tĩnh nữa, sắc mặt dần hiện vẻ lo lắng!

Giang Dĩ Bác làm như vô tình liếc nhìn nàng một cái! Rồi ánh mắt lại chuyển qua Trữ Thiên Hợp, người này có ánh mắt bình tĩnh, thần sắc đạm nhiên hiem có.

Thủy Băng Tuyền như ngồi đếm từng giây từng phút trôi qua, dần dần tâm trạng bình tĩnh trở lại, mặc kệ thế nào, đã tới, nàng cần phải đối mặt!

Nửa canh giờ trôi qua...

Một cái bóng chợt lóe qua trước mắt Thủy Băng Tuyền, rồi bóng dáng đó nhanh chóng ngồi trên ghế chủ vị, giọng nói rõ ràng nhưng cũng lạnh lùng đến mức vô tình, sang sảng vang lên: “Khiến các vị đợi lâu rồi, mời dùng trà.”

Thủy Băng Tuyền đắm đắm nhìn hấn, thăm giật mình bởi đôi mắt phẳng phất như có thể nhìn thấu nhiều kiếp, hiểu rõ thế gian. Da trắng, anh tuấn, khuôn mặt tinh tế tựa như điêu khắc, sống mũi cao cao, miệng cười ôn hòa, y phục màu đỏ toát lên vẻ rực rỡ nhưng phối hợp với đôi mắt kia, ngay đến màu đỏ cũng biến thành trang nghiêm.

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, nhưng vẫn còn lấy làm kinh ngạc vì đôi mắt kỳ lạ đó!

Tướng mạo của nam nhân này không thể so với Giang Dĩ Bác hay Trữ Thiên Hợp, thế nhưng đôi mắt hấn đặc biệt khiến không ai dám tới gần, chỉ bằng vào đôi mắt ấy nàng cho hấn 70 điểm!

“Diệp cốc chủ, đã lâu không gặp!” Giang Dĩ Bác mở lời, giọng nói bình ổn trầm tĩnh.

Diệp Khinh thần nhiên liếc nhìn Giang Dĩ Bác, kế đó là Thủy Băng Tuyền, đến Trữ Thiên Hợp, hấn hô lên một tiếng, một sợi kim tuyến tinh tế đã quán quanh cổ tay hấn...

Thủy Băng Tuyền chăm chú theo dõi động tác của hấn, không dám bỏ qua một chút biến hóa nào trên khuôn mặt, nàng muốn từ sắc mặt hấn mà tìm ra đáp án!

Diệp Khinh nhướng mày, dường như vô cùng kinh ngạc, nhưng sâu trong đáy mắt lại không có chút thay đổi nào khiến cho tim Thủy Băng Tuyền muốn nảy lên...

Tay khẽ động, sợi tơ vàng trên tay Trữ Thiên Hợp đã biến mất tăm, thanh âm vô cảm cất lên: “Lấy độc nuôi độc, dùng huyết ngọc chế thuốc, khiến ạng người có thể kéo dài mười năm. Trở về đi, nếu đã biết kết quả há chỉ phải đi một chuyến hoài công, còn lãng phí một quả chuông quý báu của Giang công tử.” Độc cốc không phải nơi thích đến là đến. Giang Dĩ Bác có thể lấy ra quả chuông cũng khiến hấn có chút bất ngờ. Hấn cười nhạt trong lòng, cái chuông này cuối cùng lại tới tay Giang Dĩ Bác,...

Giang Dĩ Bác vừa nghe Diệp Khinh nói xong, sắc mặt liền kinh ngạc. Huyết Ngọc? Đã bị Trữ Thiên Hợp dùng làm thuốc từ lâu rồi sao? Vậy... Khốn khiếp mảnh huyết ngọc kia...

“Người có ý gì?” Thủy Băng Tuyền trầm giọng hỏi.

“Mạng của hấn cùng lắm là kéo dài một tháng nữa, các người nhanh trở về chuẩn bị hậu sự đi!” Một lời vô cảm đẩy Thủy Băng Tuyền rơi xuống vực sâu. Nàng hé môi nhưng chẳng thể nói ra lời, vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự đối diện với đáp án khó khăn nhất, nàng mới biết dù có chuẩn bị tới đâu cũng là vô dụng!

Hậu sự? Hấn bảo nàng về chuẩn bị hậu sự sao?

Đầu óc nàng chỉ còn xoay quanh hai chữ đó!

“Sao lại thế được?” Một tháng? Sao lại là một tháng? Theo như đại ca nói, chí ít cũng còn phải hai tháng nữa.

Như nhìn thấy những nghi hoặc trên mặt Thủy Băng Tuyền, giọng nói của Diệp Kinh lại vang lên: “Độc phát lần cuối, mạng còn ba tháng, nhưng trong ba tháng này, nếu lại phát độc thì mỗi lần giảm đi nửa tháng, hắn đã phát độc hai lần rồi. Để duy trì mạng sống của hắn, Chu Thánh Thủ đã bỏ không ít công sức. Ngay đến Huyết Ngọc cũng đã cho hắn ăn, chỉ tiếc là, Huyết Ngọc có thể tránh độc, không thể giải độc, huống chi lại là Thiên Tuyết Tán? Thứ độc được khiến Độc cốc ta đã trả một cái giá quá đắt, thứ cho ta bất lực, mời các vị về đi.”

“Đợi chút...” Thủy Băng Tuyền vội la lên.

Diệp Kinh lẳng lặng nhìn nàng: “Cô nương còn gì muốn hỏi sao?”

“Nếu như người có thể chế ra thuốc giải, thì có thể cứu được hắn hay không?” Nàng muốn biết là hắn không dám ôm hy vọng hay thật sự một chút hy vọng cũng chẳng có?

“Không có!” Thanh âm vô cùng thẳng thắn đáp lại.

“Vì sao?”

“Bởi vì trong mắt ta hắn chẳng qua chỉ là một thi thể, dù có thuốc giải hay không cũng chẳng sống nổi bao lâu nữa.” Lấy độc chế độc, người này ngoại trừ trái tim vẫn chưa bị độc xâm chiếm thì có thể nói hắn chính là một người chết biết đi. Có điều, hắn có thể nhìn thấu được sinh tử, bình thản đến vậy, thật đáng kinh ngạc.

Thủy Băng Tuyền hít sâu một hơi, cố gắng điều hòa hơi thở, mới khó khăn lên tiếng: “Người không có năng lực cứu hắn sao?”

“Ta không phải là thánh, mà dù là thánh cũng không có khả năng đó.” Giọng nói vô cảm lọt vào tai Thủy Băng Tuyền lúc này thật chói tai vô cùng! Nàng liền thốt ra: “Đã không thể chế được thuốc giải, sao còn chế ra Thiên Tuyết Tán, tâm tư của Độc cốc cũng thật là thâm sâu! E là Độc cốc các người cũng không ngờ được, ác giả ác báo...”

Thân hình Giang Dĩ Bác liền lóe lên, đứng chắn trước Thủy Băng Tuyền, ngăn cản những sợi tơ vàng lao đến, bàn tay hắn bị sợi kim tuyến lướt qua, máu theo đó chảy ra không dứt, lại bị thấm vào vào trong sợi tơ một cách quỷ dị...

Vô Tâm thấy máu trên tay chủ tử bị sợi tơ kia hút đi không ít, muốn tiến lên nắm lấy, nhưng dường như quanh sợi tơ có lực cản khiến hắn chẳng thể tới gần!

Hương Hàn nhanh chóng xông lên chắn trước Thủy Băng Tuyền...

Trữ Thiên Hợp kinh hoàng, lấy một viên thuốc nhét vào miệng Giang Dĩ Bác... Máu trên tay hắn lập tức đông lại và ngừng chảy.

Diệp Kinh khẽ phát tay, tơ vàng liền trở vào trong tay áo.

“Ngu xuẩn không biết sống chết.” Ngay cả khi nói những lời này, giọng điệu của Diệp Kinh vẫn là dừng đứng vô tình, không mang chút cảm xúc nào!

Thủy Băng Tuyền nhìn tay Giang Dĩ Bác, lòng sinh áy náy, nếu như không có hắn, hắn nàng đã chết rồi. Nhìn kẻ ngồi trên ghế chủ vị kia, nàng nắm chặt hai tay, thở sâu một hơi, tự trách bản thân không tự khống chế được... Còn làm liên lụy đến Giang Dĩ Bác!

“Giang Dĩ Bác, người không sao chứ?”

“Không sao.” Giọng hần nhàn nhạt thản nhiên nghe không ra chút cảm xúc nào, nàng vì người kia ngay đến mạng cũng không cần sao? Nếu như vừa rồi không có hắn, nàng có biết mình sẽ có kết cục gì không? Nàng cho rằng Độc cốc là nơi nào chứ? Đây là giang hồ! Người trong giang hồ nghe danh Độc cốc còn phải biến sắc, những lời vừa này có thể khiến nàng vĩnh viễn không bước ra khỏi Độc cốc được.

Giang Dĩ Bác âm thầm gặm nhấm nỗi đau dâng trào trong lồng ngực, vì tình cảm của nàng với người kia! Cũng vì tình cảm của bản thân mình!

Trữ Thiên Hợp cũng đau xót không kém, tình cảnh này là kết cục hần không mong đợi nhất, may mà có Giang Dĩ Bác nếu không... Hần sai rồi, lý ra hần không nên nghe nàng đến Độc cốc. Lấy tính khí của nàng, đôi khi khiến người ta thật sự lo lắng!

“Diệp cốc chủ, vừa rồi ta thực xin lỗi.” Nàng đúng là nói mà chưa kịp suy nghĩ, Độc cốc đã trả giá đắt, cũng tự nhốt mình nhiều năm, đúng sai ra sao không thể cho nàng tùy tiện phán xét! Nàng muốn hận cũng chỉ có thể hận bà hoàng hậu đã chết kia, hận bà ta sao lại nhẫn tâm đến thế!

Diệp Khinh lúc này thờ ơ giương mày, nhìn tới Thủy Băng Tuyền!

“Diệp cốc chủ, tâm trạng của Tuyền Nhi chắc người cũng hiểu rõ, nàng không cố ý đả kích người!” Giang Dĩ Bác thản nhiên lên tiếng, tựa như màn nguy hiểm vừa rồi chưa từng có.

Nghe Giang Dĩ Bác nói vậy, khoe miệng Diệp Khinh rốt cuộc cũng nhoen lên nụ cười, ánh mắt lại lần nữa liếc nhìn ba người bọn họ.

“Hần phải chết là không có gì bàn cãi nữa, có điều...” Có điều bây giờ hần rất hứng thú được xem Giang Dĩ Bác đau khổ.

Thủy Băng Tuyền nắm tay chặt thành quyền, ngẩng đầu lên hỏi: “Có điều thế nào?”

Diệp Khinh cười châm biếm, đáy mắt lưu chuyển: “Ta có thể giúp hần và cô có được một đứa con! Như vậy cũng coi như nối tiếp sinh mệnh hần.” Một lời nói khiến tim Giang Dĩ Bác đau xót, Trữ Thiên Hợp cứng người, ngay đến Thủy Băng Tuyền cũng ngây ngẩn.

“...Ý người là?” Thủy Băng Tuyền nhìn đăm đăm vào dáng vẻ tươi cười của nam nhân trước mặt như muốn nghiên cứu mục đích của hần là gì?

Diệp Khinh không trả lời, sợi tơ vàng bỗng chốc quấn quanh tay Thủy Băng Tuyền: “Ta có thể đẩy độc tố trong tinh dịch của hần lên tâm mạch, như vậy người mới có thể hoài thai. Đêm nay động phòng, người sẽ có được cốt nhục của hần, thế nào? Coi như ta làm việc tốt đi, còn giúp các người có được đứa con. Tinh dịch của hần có độc, nếu không có ta trợ giúp, các người ngay đến viên phòng cũng không thể chứ đừng nói chi đến con cái!”

“Không cần!” Trữ Thiên Hợp kiên quyết cự tuyệt. Hần đương nhiên hiểu tình trạng của chính mình, nên chưa từng nghĩ đến việc cho Tuyền có con. Những lời này của Diệp Khinh đối với hần không hề có ý nghĩa!

“Còn cô? Cũng không đồng ý sao?”

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn Trữ Thiên Hợp, trầm mặc giây lát rồi gật đầu: “Ta bằng lòng!”

“Ta không đồng ý!” Trữ Thiên Hợp chấn kinh, hoảng hốt la lên, để lại một đứa trẻ, đối với nàng mà nói là cực kỳ tàn nhẫn. Hần ra đi để nàng một thân một mình, lại thêm đứa trẻ thì nàng sẽ khổ sở đến nhường nào? Làm sao nàng có thể tìm được hạnh phúc trọn đời?

Diệp Khinh dường như không để ý đến thần sắc của hai người lúc này, đôi mắt thấu tỏ nhân tâm kia cứ chăm chăm vào Giang Dĩ Bác, khoe môi như cười như không. Giang Dĩ Bác, lúc này lòng người hần không dễ chịu gì đúng không? Nhân tính vốn ích kỷ, để xem người vì nàng ta sẽ trở thành bộ dạng gì?

Diệp Khinh lướt nhìn ba người họ, tay hơi động, sợi tơ vàng lại lao đến người Trữ Thiên Hợp, khiến hần toàn thân bất động, rồi tay áo đỏ tươi tung bay, cổ tay khẽ nhúc nhích, sợi tơ kia như được truyền sinh mệnh, liên xoay quanh người Trữ Thiên Hợp...

“Đưa vị công tử này đến được phòng, cho hần ngâm vào bể thuốc thứ ba khoảng nửa canh giờ, rồi đưa vào bể thuốc thứ nhất hai canh giờ. Lúc nào xong rồi thì cho được đồng đến báo với bản cốc chủ.” Diệp Khinh vừa nói xong, Trữ Thiên Hợp lúc này đã bị quấn thành một cuộn tơ giữa không trung, sau đó rơi vào tay một tỷ nữ! Người tỷ nữ kia nâng Trữ Thiên Hợp nhẹ bẫng như nâng không khí, cung kính nói: “Dạ!”

Đợi đến lúc Thủy Băng Tuyền bình tĩnh, thì Trữ Thiên Hợp đã bị người ta đưa xuống dưới rồi!

“Người đâu, đưa vị cô nương này vào sương phòng nghỉ ngơi.”

“Dạ, cốc chủ!”

.....

“Vì sao ngươi phải làm vậy?” Thật lâu sau Giang Dĩ Bác mới lên tiếng. Diệp Kinh là một kẻ lòng dạ sắc đá, vốn không có trái tim, không lý nào lương tâm thức tỉnh mà làm việc tốt được? Diệp Kinh rõ ràng là muốn thấy hắn khổ sở.

“Bởi vì ta muốn khiến ngươi đau đớn! Nghĩ lại, nhìn người con gái mình yêu thương trong vòng tay kẻ khác, lại còn có con nữa, đêm nay ngươi hẳn sẽ vô cùng đau đớn? Rồi sau này dù ngươi nỗ lực thế nào, cố hăng ra sao để đi vào trái tim nàng, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy đứa trẻ kia, nàng sẽ mãi mãi không quên được phụ thân của nó. Chẳng phải sẽ rất thú vị sao?” Giọng nói hắn bình tĩnh ẩn chứa tà khí, nhưng đôi mắt kia vẫn lạnh lùng thấu tâm như vậy, không chút biến hóa nào!

Đáy mắt Giang Dĩ Bác toát ra hàn khí lạnh lẽo bức người, ánh mắt tựa ngàn mũi kiếm nhìn Diệp Kinh: “Ngươi...”

Diệp Kinh từ tốn đứng thẳng trước mắt Giang Dĩ Bác, nở nụ cười châm biếm: “Ta làm sao? Ta rất vui vẻ!”

“Diệp Kinh, lần này là ta đưa đến tận cửa mới cho ngươi có cơ hội ra khỏi Độc cốc, ngươi cho là ngươi còn có cơ hội khác sao? Ngươi tự mình nghĩ cách làm thế nào để ra khỏi cái Độc cốc này đi!” Giang Dĩ Bác đột nhiên khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh, khóe môi khẽ nhếch, nói lên sự thực tàn khốc.

Sắc mặt Diệp Kinh liền cứng đờ, đôi mắt trầm xuống: “Ngươi...”

“Còn nữa, dù nàng có con với hắn ta cũng chẳng quan tâm! Có điều Diệp Kinh ngươi không thể không thừa nhận, Trữ Thiên Hợp chẳng mấy chốc là lìa đời. Cho nên dù hắn để lại một đứa trẻ thì thế nào? Nếu như là nàng lựa chọn, ta sẵn lòng bao dung. Bởi lẽ ta yêu nàng. Nhưng ngươi, Diệp Kinh, ngươi biết thế nào là yêu sao? Ngươi biết thế nào là đau đớn sao? Ngươi ngay đến tim cũng không có! Thảo nào...” Những chưa hết nhưng đã bị sát khí của kia cắt đứt...

“Câm miệng...” Hắn hét lên rồi tung ra những chiêu thức sắc bén về Giang Dĩ Bác, chứa đầy sát khí, chiêu nào cũng muốn lấy mạng người!

Ánh mắt Giang Dĩ Bác bỗng hóa lạnh lùng, nhanh tay nghiêng tiếp. Hai người giao đấu trong chớp mắt đã đánh trên trăm chiêu... Rồi bọn họ bỗng tách ra, tự lui về sau, bình ổn lại khí huyết bốc lên...

Giang Dĩ Bác ưu nhã quệt đi vết máu lưu trên khóe môi, nhìn Diệp Kinh cười trào phúng: “Ngươi vĩnh viễn không thắng được ta, dù chỉ là một chiêu, nhưng thua vẫn mãi là thua.”

Sắc mặt Diệp Kinh trắng bệch, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo lúc này bị sưng một bên, cái mũi cao cao cũng đang chảy máu, sợi tơ vàng cứa vào trong tay, chảy ra ít máu những cũng nhanh chóng biến mất vào sợi tơ. Bộ dáng chật vật, nhưng đôi con ngươi lại bình ổn thông dong đến lạ thường.

Nhìn Giang Dĩ Bác, Diệp Kinh vô tình nói: “Người đâu, mời Giang công tử đến phòng nghỉ sát bên sương phòng. Đêm nay ta sẽ cho ngươi tận mắt nhìn người con gái mình yêu trở thành người phụ nữ của kẻ khác.”

“Dạ, Giang công tử, mời!”

Giang Dĩ Bác mặt bình tĩnh nhìn Diệp Kinh, dù trái tim đang rỉ máu, nhưng hắn lại cười đến thần nhiên: “Diệp Kinh, ngươi muốn ta đau đớn, nhưng ngươi đừng quên, muốn đẩy độc cho Trữ Thiên Hợp, ngươi phải hao tổn vài phần công lực, để khôi phục lại cũng phải mất nửa tháng! Ngươi nên cẩn thận... đừng phạm phải vết xe đổ của cha ngươi. Đến lúc đó mà Độc cốc có nội phản, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ?” Đôi mắt Giang Dĩ Bác thâm sâu khó lường, lời nói cửa trúng vào chỗ đau của Diệp Kinh không chút lưu tình! Hắn đau đớn, Diệp Kinh há có thể vui vẻ sao?

“Ngươi...” Bị chạm vào nỗi đau, ánh mắt Diệp Kinh liền bắn ra tia lửa: “Giang Dĩ Bác, ngươi là kẻ đáng ghét giống y như Vô Trần Tử vậy!”

“Việc đó là đương nhiên, danh sư xuất cao đồ mà, ha, Diệp Kinh ơi Diệp Kinh, đó không phải vẫn luôn là nỗi đau của ngươi sao?” Giang Dĩ Bác không không chế được trái tim đau nhức, nên tuyệt không thể cho Diệp Kinh được thanh thoi!

Sư phụ hần tính tình quái đản, không tà chẳng chánh. Năm 4 tuổi, bà nội đưa hần lên núi bái sư, gặp được Diệp Khinh lúc ấy 5 tuổi. Sư phụ cả đời chỉ nhận một đệ tử, nên bảo hần và Diệp Khinh tỷ thí, ai thắng ở lại bái sư, người thua buộc phải xuống núi.

Lúc đó hần chỉ biết muốn mạnh mẽ hơn, mình nhất định phải thắng... Cho nên hần đã đánh bại Diệp Khinh!

.....

Giang Dĩ Bác gõ cửa sương phòng...

“Mời vào.”

Đẩy cửa bước vào, nhìn Thủy Băng Tuyền an tĩnh ngồi trong phòng, Giang dĩ Bác cố gắng đè nén khuôn ngực phập phồng, nỗ lực khiến mình bình tâm mới dám mở miệng: “Nàng thật sự muốn làm vậy sao?”

Thủy Băng Tuyền lẳng lặng ngẩng đầu lên nhìn hần, khẽ gật: “Phải!”

Giang Dĩ Bác cứng người nói: “Ta hiểu rồi.” Rồi xoay người bước đi, hần muốn duy trì được kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của bản thân. Hần vốn định giải bày tâm ý, nói với nàng hần vẫn luôn ở đây. Thế nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của nàng, hần nhận ra rằng bây giờ có nói gì cũng là lời thừa thãi! Hần, Giang Dĩ Bác chưa bao giờ biết rung động. Yêu nàng, hần có thể vì nụ cười của giai nhân mà bất chấp tất cả! Nhưng rồi sao chứ? Hần làm mọi thứ vì nàng, nàng có từng để tâm?

“Giang Dĩ Bác... Xin lỗi!” Nhìn bóng lưng cao lớn cô độc của Giang Dĩ Bác, lòng nàng bỗng xót xa, đến lúc hiểu tình ái là gì, nàng mới hiểu được nỗi đau của thứ tình yêu bị người cự tuyệt. Nàng ray rứt cho ánh mắt đau đớn của nam nhân đầy ưu nhã, cơ trí.

Giang Dĩ Bác hơi khựng người, không quay đầu lại mà tiếp tục bước đi... Thứ hần muốn nào phải câu xin lỗi!

Màn đêm buông xuống, Giang Dĩ Bác lặng lẽ nhìn tia sáng cuối cùng bị bóng đêm nuốt chửng, nhẹ nở nụ cười châm biếm, cười bản thân mình khờ khạo, nhất quyết tôn trọng quyết định của nàng, muốn nàng cam tâm tình nguyện. Hần lẽ ra nên đưa nàng đi Độc cốc, nhưng há gì thà gánh lấy khổ đau cũng không muốn nhận ánh mắt nàng oán hận? Đáng đời cho kẻ trước giờ chưa từng là quân tử, lại dễ dàng bị khuất phục trước người con gái ấy?

Thủy Băng Tuyền... Ha hã... Thủy Băng Tuyền... Nữ nhân muốn theo ta nhiều không kể xiết, nhưng vì sao ta lại cứ yêu nàng?

Mình muốn tặng chương này cho bạn Selina, đừng buồn nữa Selina nha, chúng ta hãy cùng tận hưởng mùa hè cuối cùng của quãng đời sinh viên nào!!!

Mãi đến nửa đêm Trữ Thiên Hợp mới được đưa đến gian phòng của Thủy Băng Tuyền. Nhìn qua bên cạnh có tên tùy tùng của Giang Dĩ Bác đứng gác, hần mới biết hóa ra Giang Dĩ Bác ở sát bên.

Lúc này, Hương Hàn đang đứng hầu bên ngoài phòng!

Hần lẳng lặng đứng nhìn bóng dáng Thủy Băng Tuyền dưới ngọn đèn mờ ảo, tựa như muốn thu hết mọi hình ảnh của nàng vào trong đáy mắt, rồi mới khẽ gọi: “Tuyền!”

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu lên, vừa thấy Trữ Thiên Hợp liền nhào vào vòng tay hần. Một thảng, chỉ còn một thảng? Không có hần bên cạnh, nàng biết sống sao đây? Nỗi cô đơn trống trải này, nàng phải làm sao?

“Tuyền...” Trữ Thiên Hợp nở nụ cười khổ sở, cười đến bi ai. Hần yêu nàng, cũng chỉ mong nàng có thể sống hạnh phúc, không lo lắng, chẳng buồn đau.

Lúc Thủy Băng Tuyền cảm thấy luồng khí nóng dâng trào trong cơ thể, nàng liền nở nụ cười, cười kiên quyết, cười đẹp đẽ. Bởi nàng hiểu hần, nên phải kiên quyết bức hần không có đường lui. Diệp Khinh tính toán quả là chu toàn!

Trữ Thiên Hợp cảm thấy có điều không ổn, lại thấy sắc mặt đỏ ửng của nàng thì hàng mày nhíu chặt. Hần vội đặt tay lên cổ tay nàng bắt mạch, sau đó hoảng hốt la lên: “Tuyền, vì sao nàng phải làm vậy?”

Thủy Băng Tuyền nhìn hần, làn da trắng nõn đã ửng hồng, lấm tấm mồ hôi: “Bởi vì ta yêu chàng, cũng rất hiểu chàng, chàng chắc chắn sẽ cự tuyệt. Ở Độc cốc này, chẳng thiếu gì tình được. Nói cho chàng biết, thứ ta uống là loại mạnh nhất, Diệp Khinh nói nếu ta không dùng nam nhân để giải, thì chắc chắn phải chết. Cho nên chàng nhất định sẽ cứu ta, phải không?” Nếu mẹ biết được có ngày nàng phải dùng đến tình được mới có thể bắt được một nam nhân thì sẽ nghĩ thế nào nhỉ?

Nói đoạn, nàng vui mặt vào cổ Trữ Thiên Hợp hôn tới tấp...

Trong mắt hần lúc này có nhiều chuyển biến phức tạp, đầu tiên là kinh ngạc, rồi đau lòng, thống khổ, cuối cùng lại vô cùng kiên quyết...

Hần mở rộng tay ôm lấy Thủy Băng Tuyền, nhưng sau lưng lại rút ra một cây kim châm, đâm lên huyết vị trên người nàng...

Thủy Băng Tuyền mở to hai mắt, toàn thân hoàn toàn bất động, hần rốt cuộc đã đâm cái gì lên lưng nàng?

Trữ Thiên Hợp không nhìn nàng, mà ôm nàng đi ra ngoài.

“Vương gia...” Hương Hàn đứng ở cửa thấy Vương gia ôm tiểu thư đi ra, nhất thời vô cùng hoảng sợ!

Vô Tâm đứng cách đó không xa cũng lấy làm khó hiểu với hành động của Trữ Thiên Hợp...

“Thiên Hợp, chàng muốn đưa ta đi đâu?” Thủy Băng Tuyền sắc mặt tái xanh hoảng hốt la lên.... Hần... hần muốn làm gì? Không... hần sẽ không làm vậy... Hần sẽ không đối với nàng tàn nhẫn như vậy...

Nàng thực sự không dám tin tưởng Trữ Thiên Hợp đang dừng chân trước cửa căn phòng sát bên. Đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể đắm đắm nhìn Trữ Thiên Hợp... Toàn thân bất động, nhưng mồ hôi lại không ngừng chảy ra ướt đầm cả y phục nàng.

Trữ Thiên Hợp chần chờ vài giây, rồi dưới cái nhìn chăm chú của Thủy Băng Tuyền, hần đưa tay lên gõ cửa.

Hương Hàn và Vô Tâm lúc này liền hóa đá tại chỗ... chỉ có thể trừng mắt nhìn tình cảnh phía trước.

“Ai?” giọng nói của Giang Dĩ Bác vang lên khiến Thủy Băng Tuyền khẽ nhắm mắt, hàng lệ tuôn rơi, rồi biến mất vào làn tóc đen...

“Giang công tử, mau mở cửa!” Trữ Thiên Hợp run run nói...

Giang Dĩ Bác đặt ly rượu xuống, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc. Y tới đây làm gì? Giọng nói vì sao lại run rẩy như vậy? Nghĩ vậy bèn nhanh chóng ra mở cửa nhưng vừa thấy Trữ Thiên Hợp ôm Thủy Băng Tuyền đứng trước cửa thì hần kinh ngạc không thôi...

“Đây là...” Chú ý tới sắc mặt nàng ửng hồng, mồ hôi nhễ nhại, hơn nữa lại run rẩy không ngớt! Hần liền bắt lấy cổ tay nàng, sau đó sắc mặt tối sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi, Diệp Khinh...

Trữ Thiên Hợp giao Thủy Băng Tuyền cho Giang Dĩ Bác, rút ra cây kim châm, rồi nhàn nhạt nói: “Tình cảm của huynh đối với nàng không kém gì ta. Hôm nay ta giao nàng cho huynh, hy vọng nàng có thể được hạnh phúc. Ta chẳng thể sống được bao lâu nữa, chỉ mong nàng quên ta rồi vui sống chứ không phải lưu lại trên người nàng một dấu vết chẳng bao giờ phai. Ta không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng dù nàng có hận ta... ta cũng không hối hận!” Nói xong liền xoay người đi, mặc cho lệ cay đắng tuôn rơi, mặc cho từng tiếng lòng tan nát. Kể từ giờ phút này, hần xem như đã chết.

“Vương gia... Người... người sao có thể làm vậy? Người xem tiểu thư nhà ta là cái gì? Muốn tặng là tặng sao?” Hương Hàn tức giận xông lên, lại bị Vô Tâm ngăn cản.

“Trữ ... Thiên... Hợp...” Thủy Băng Tuyền cắn môi rồi run rẩy thốt lên vài từ, nhưng cũng chẳng thể ngăn lại bước chân rời đi của Trữ Thiên Hợp.

Giang Dĩ Bác thoáng bừng tỉnh, không dám tin nhìn người con gái trong lòng, rồi lại ngược mắt lên nhìn Trữ Thiên Hợp, đôi mắt hần lúc này tựa vực sâu đen thẳm: “Trữ Thiên Hợp, ngươi làm tổn thương nàng...”

Trữ Thiên Hợp đi thẳng ra ngoài, rồi từ từ khép cửa lại...

Thủy Băng Tuyền mắt lệ nhạt nhòa, không dám tin hắn có thể đối xử với nàng như vậy! Cho dù là vì lý do gì, nàng cũng không thể chấp nhận nổi! Dựa vào đâu? Dựa vào đâu hắn lại tự ý an bài cuộc sống của nàng? Dựa vào đâu cho rằng đó là tốt cho nàng? Dựa vào đâu mà nói đây là cách hân yêu nàng?

“Trữ Thiên Hợp, người dựa vào đâu...” Một tiếng gào khóc tê tâm phế liệt, khiến Giang Dĩ Bác đau lòng, khiến Trữ Thiên Hợp khổ sở.

Hương Hàn thương tâm bật khóc, còn Vô Tâm cũng không biết nên làm gì...

Rồi đột nhiên, Thủy Băng Tuyền cười lớn lên, nước mắt tuôn rơi như mưa, hòa vào tiếng cười bi thương...

“Giang Dĩ Bác...” Nắm chặt lấy y phục của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền cười điên dại: “Giang Dĩ Bác... đến ... với ta,...yêu ta...” Dựa vào đâu mà nàng phải đau đớn khổ sở, nếu đã vậy, thì tất cả cùng đau đi, nàng sẽ khiến hân hối hận, khiến hân bi thương! Chỉ là nam nữ ân ái mà thôi! Nhưng nàng đã thua rồi, thua rồi!

“Tuyền Nhi... nàng tỉnh táo lại... Tỉnh táo lại ... ta sẽ đưa nàng đi tìm Diệp Khinh, hân nhất định sẽ có cách...” Nhìn Thủy Băng Tuyền điên cuồng hỗn loạn, Giang Dĩ Bác liền lớn tiếng hô rồi ôm nàng sải bước ra cửa. Đoàn tụ tán tụy không phải độc dược, nhưng được tính lại mạnh mẽ không gì sánh được, muốn giải chỉ có nam nhân, nhưng lúc này nhìn nàng, tim hân như bị ai móc ra đau đớn không nói nên lời...

Bước chân của Giang Dĩ Bác bỗng khựng lại, vì đột nhiên đôi tay ngọc của Thủy Băng Tuyền uyển chuyển như rắn quấn quanh cổ hân, đôi cánh môi liền áp lên miệng hân, không ngừng hôn hân. Cái lưỡi mềm mại của nàng không thể đi vào miệng hân, liền dứt khoát cắn vào môi hân...

Mùi máu tươi thoảng thoảng quanh chóp mũi hai người, hai đôi môi đều đang chảy máu, vết máu dính lắm tằm trên mặt, thoạt nhìn rất...

“Tuyền Nhi...” Môi vừa động muốn nói, thì cái lưỡi của nàng đã linh hoạt tiến vào trong, khiến thân thể hân khẽ run lên, vội vàng đặt nàng xuống đất, gỡ tay nàng xuống, muốn đẩy nàng ta...

“Đừng mà, cầu xin người... đừng đẩy ta ra...” Đôi tay Thủy Băng Tuyền cố sức nắm chặt lấy tà áo của Giang Dĩ Bác, lý trí của nàng sớm đã bay mất, chỉ có thể dùng chút đau đớn để duy trì chút thanh tỉnh cuối cùng, nhưng cũng chẳng được bao lâu nữa...

Thấy nàng khó chịu như vậy, nhưng Giang Dĩ Bác vẫn muốn hỏi nàng một lần nữa, cho nàng cơ hội cuối cùng để lựa chọn...

“Tuyền nhi, lúc này còn chút tỉnh táo, nàng có thật sự muốn ta hay không? Nếu nàng hối hận...” Giang Dĩ Bác thu tay lại, giọng điệu cũng chẳng còn rõ ràng.

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười, cười vô tâm vô phách, mắt mờ nước che đi những đau đớn trong lòng, nhưng tim nàng, sao lại đau như dao cắt? Dục vọng lại trào dâng trong cơ thể, dường như sắp dập tắt hết tia lý trí của nàng. Thủy Băng Tuyền cười khê, loạng choạng muốn đứng lên, nhưng thân thể mềm nhũn vô lực chẳng thể đứng nổi...

Giang Dĩ Bác thấy vậy liền tiến lên một bước đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Khoảng cách của hai người lúc này gần trong gang tấc.

Nàng thật sự muốn hân? Muốn rời khỏi Trữ Thiên Hợp sao?

Hơi nước che mờ đôi mắt phượng, khiến Giang Dĩ Bác lúc này không rõ nàng đang nghĩ gì. Có lẽ cũng chỉ có nàng khiến hân mãi mãi nhìn không thấu.

“Tuyền Nhi, nàng muốn đi tìm...” Những lời tiếp theo đều biến mất ngay tại cửa miệng, bởi vì nàng từng bước kéo hân đến bên giường, hân không cự tuyệt, để mặc nàng kéo đi. Hân cho rằng mình hiểu lòng nàng lúc này, nhưng có lẽ hân chẳng hiểu gì cả!

“Nàng nghĩ kỹ rồi chứ?” Nhìn từng hạt mồ hôi chảy dài trên trán ngọc, hân biết được tính đã phát tác rồi, nhưng hân nàng vẫn còn chút thanh tỉnh.

Đôi tay Thủy Băng Tuyền dừng lại trên đai lưng của hân, nhưng vì được tính mà run rẩy mãi chẳng tháo ra được. Thế là nàng dứt khoát buông tay, ngẩng đầu cười yêu mị: “Không phải người yêu ta sao? Người không muốn ta sao?”

Giang Dĩ Bác neho mắt, không nói!

Thủy Băng Tuyền lại cúi đầu cười: “Giang Dĩ Bác người nói xem, ngày mai tỉnh lại hẳn có hối hận không?”

“Nàng muốn khiến y đau lòng, cho nên mới đến với ta? Muốn trà thù y vất bỏ nàng?” Giang Dĩ Bác nhủu mảy hỏi!

Thủy Băng Tuyền khê rên một tiếng, bởi vì lý trí sắp cạn, cố nén ngọn lửa nóng trong nười, nằm lên người hẳn, cổ họng phát ra những âm thanh mê hoặc, đứt đoạn: “Không... chỉ là... ta ... muốn ...chàng...” Một câu vừa dứt, nàng phủ lên môi hẳn, mắt phượng tinh tường dần tan rã, từ từ nhắm mắt, lệ, nhẹ rơi!

Đường như trời đêm cũng đang lặng lẽ khóc...

Giang Dĩ bác nhẹ nhàng vuốt ve hạt thủ cung sa trên tay Thủy Băng Tuyền, ánh mắt thoáng chút phức tạp. Áp chế dục vọng trào dâng, từng giọt mồ hôi chảy xuống da thịt trắng nõn của nàng, nhẹ hôn bên vành tai nàng, thoáng ngân nga mà kiên định: “Tuyền nhi, nàng là của ta!”

Nói xong dưới thân mạnh mẽ tiến vào, rồi lặng im nhìn nàng nhủu mảy đau đớn, thương tiếc hôn lên mắt nàng...

Còn Thủy Băng Tuyền cũng vì cảm giác đau đớn nơi hạ thân mà thoáng chút thanh tỉnh, mắt phượng mở ra, răng cắn chặt vào bờ vai của Giang Dĩ Bác, cho đến khi cả hàm răng đều tê nhức nhưng vẫn không nhả ra!

Giang Dĩ Bác không nhủu mảy lấy một cái, ánh mắt ôn nhu ấm áp hiện lên vẻ thỏa mãn, nhẹ ngân một tiếng, yêu thương nhìn nàng, rồi lặng im đợi nàng qua cơn đau...

Đêm tối, mưa to cùng giông tố kéo đến như cuồng phong, Trữ Thiên Hợp đứng lặng dưới mưa, để mặc cho ưu thương sầu khổ bao phủ trên người...

Hương Hàn đứng phía sau hẳn, nhìn vết máu đỏ trên nền đất dần lan ra trong làn nước, nổi tức giận trong lòng dần tan biến. Rồi thấy Trữ Thiên Hợp lại phun ra một ngụm máu mà lòng kinh hãi. Vương gia lại bị độc phát, vậy chẳng phải chỉ còn nửa tháng thôi sao?

Vương gia đối với tiểu thư... Aizz...

Nàng hiểu được nỗi khổ trong lòng Vương gia lúc này... tận tay giao người con gái mình yêu ột người đàn ông khác, chỉ đơn giản vì muốn nàng được hạnh phúc, đây không phải chuyện ai cũng có thể làm được.

Tuy nhiên nàng không nghĩ tiểu thư sẽ cảm kích Vương gia! Có lẽ... ngày mai thôi, đối mặt với Vương gia chỉ còn là hận ý của tiểu thư... Tình yêu này, dù là Vương gia hay tiểu thư cũng không thể chịu nổi! Ông trời ơi, ông thật là tàn nhẫn.

Liếc mắt nhìn Vô Tâm ý bảo hẳn tiến lên đánh ngất Vương gia.

Vô Tâm thở dài một tiếng, tuy rằng chẳng thể hiểu nổi vị Vương gia này, nhưng người được lợi lại là chủ tử. Cho nên trong lòng cũng cảm thấy chút hổ thẹn, bây giờ nhận được ánh mắt của Hương Hàn, liền vội vã gật đầu...

Đưa tay nhẹ chém một cái, Trữ Thiên Hợp liền hôn mê!

“Nào, đỡ Vương gia vào phòng, người thay y phục cho người, ta sẽ đứng chờ ngoài cửa!”

Hương Hàn phân phó Vô Tâm đỡ Trữ Thiên Hợp vào căn phòng bên cạnh, ánh mắt phức tạp liếc cánh cửa im lìm chỗ Giang Dĩ Bác, tiểu thư... Tạo hóa trêu người!

79. Q.2 - Chương 79: Ba Người Cùng Đau

Edit: Boringrain

Đêm tối bao trùm, mưa rơi xối xả.

Lúc này, tại Vô Tình Các tọa lạc dưới chân núi Bạch Luân, Phong Cô Tình vừa nghe Chiến Nhất bẩm báo tin tức thu được, vừa nhũn chặt hàng mày. Việc Giang Dĩ Bác đi Bắc Thành, hẳn đã sớm liệu trước, nhưng hẳn thật không ngờ lễ khởi công đào đập nước lại đặc sắc đến vậy, thu hút ánh mắt quan tâm của cả Thanh Lăng hoàng triều! Mà hết thấy đều xuất phát từ nàng?

Thấy Phong Cô Tình mãi không lên tiếng, trong lòng Chiến Nhất nảy lên chút nghi hoặc, không biết chủ tử đang nghĩ gì?

Phong Cô Tình lại nhìn tờ giấy tình báo trong tay, Trữ Thiên Kỳ hôm qua đã thẳng tiến đến Bắc cảnh, xem ra sắp tới đây Bắc cảnh sẽ vô cùng náo nhiệt!

Náo nhiệt như vậy sao có thể thiếu phần hẳn chứ? Hơn nữa... Hơn nữa.. hẳn thật sự muốn được nhìn thấy nàng, người vô cùng hận hẳn...

Không biết lúc đó, nàng sẽ có biểu hiện gì? Thật đáng mong đợi...

“Lui xuống chuẩn bị, ngày mai bản các muốn đi Bắc Thành!”

“Dạ!” Đạo gần đây, chủ tử luôn lưu ý đến tin tức ở Bắc cảnh, lần này lại muốn đích thân đi Bắc Thành? Nơi đó có thứ gì khiến chủ tử bận tâm đến vậy? Chiến Nhất thầm nghĩ.

.....

Một trận mưa lớn mang đến cho vạn vật một màu tươi mới, thanh khiết.

Sáng sớm, từng tia nắng như những sợi tơ vàng óng xuyên qua song cửa sổ, Độc cốc xinh đẹp tươi tắn dưới làn nắng mới, chim muông líu lo ca hát, ánh dương rực rỡ khiến cho cảnh sắc như thơ như họa của Độc cốc lại càng mỹ lệ không gì sánh được.

“Người vừa nói gì?” Đôi mắt Diệp Khinh tóe ra lửa, khiến cho tiểu nô tài trước mặt hoảng sợ cuối đầu: “Bẩm chủ tử, đêm qua Trữ công tử đưa Trữ phu nhân đến phòng của Giang công tử. Vì chủ tử đang bế quan nên nô tài không dám làm phiền!” Hôm qua Chủ tử vì ép độc giúp Trữ công tử nên đã tiêu mất bảy phần công lực, phải ở trong phòng thuốc điều tức. Lúc chủ tử bế quan không cho ai được tới gần, bởi thế hẳn cũng không dám đi bẩm báo với người.

Khuôn mặt Diệp Khinh hiện vẻ khó tin, sao có thể như vậy? Bảy phần công lực của hẳn xem như uống phí rồi? Trên đời sao lại có nam nhân ngu ngốc đến thế? Hơn nữa Giang Dĩ Bác...

Nghĩ tới đây, sắc mặt hẳn trầm xuống, tối qua thật là có lợi cho tên Giang Dĩ Bác đó rồi?

.....

Ánh dương xuyên qua lớp màng mỏng, chiếu rọi lên người vẫn đang chìm trong giấc ngủ...

Giang Dĩ Bác suốt đêm không chớp mắt, chỉ lặng lặng ngồi nhìn người con gái trên giường...

Mái tóc đen dài của hẳn có chút rối loạn, vài cọng buông rơi che khuất ánh mắt, khiến cho vầng trán có chút âm u. Y phục màu trắng dưới ánh mặt trời tỏa ra vầng sáng nhạt, ngón tay thon dài nhấc ly rượu, khó khăn đưa vào miệng! Ánh mắt đăm đăm nhìn về một hướng, hẳn, đang đợi nàng tỉnh lại!

Thủy Băng Tuyền từ từ mở mắt, nhìn thẳng lên trần nhà, màn trắng buông rơi, khiến nàng liên tưởng đến hình ảnh lần đầu tiên đến với thế giới này...

Rèm che hồng phấn, giường gỗ khắc hoa, căn phòng cổ kính...

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, lặng lẽ đếm từng tiếng... Đêm tới mười, lại mở mắt ra, ánh mắt của nàng trong trẻo lạnh lùng khiến người khác sợ hãi!

Nàng chống tay ngồi dậy, cái chân lười theo cơ thể tuột xuống, lộ ra cảnh xuân quỵến rũ...

“Tuyền Nhi... nàng tỉnh rồi?” Giang Dĩ Bác thấy người trên giường ngồi dậy, trong mắt lại nổi lên những hàm xúc phức tạp, khóe môi cong lên nụ cười nhẹ.

Thủy Băng Tuyền nhẹ hất mái tóc dài rối tung, lộ ra những dấu hôn trên bờ vai ngọc ngà, ánh mắt theo đó nhìn xuống cánh tay phải, nơi đó đã không còn dấu vết đỏ thắm của nốt thủ cung sa. Nàng nhẹ cười châm biếm, hóa ra cái gọi là thủ cung sa đó cũng không phải là hư danh!

Rồi nàng thu hồi lại ánh mắt, mảy liễu giường cao, đôi con người mị hoặc lại bình tĩnh đến lạ thường...

Nàng ưu nhã nghiêng người tựa vào gối, rồi thoảng liếc qua Giang Dĩ Bác vẫn ngồi im bên kia. Rõ ràng ánh mắt nàng đang nhìn hắn, lại như chẳng hề để tâm. Lòng Giang Dĩ Bác thoảng lạnh lẽo, mất mát! Bởi vì hắn không thể có được lòng nàng!

Thủy Băng Tuyền thản nhiên nói: “Chào buổi sáng!”

Vùng giữa lông mày Giang Dĩ Bác hơi nhíu lại, con người bỗng lóe, khóe miệng nhếch lên một tia buồn bã.

“Hương Hàn!” Nghe giọng nói lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền khiến Hương Hàn đang đứng ngoài cửa kính, vội vã đẩy cửa vào!

“Tiểu thư...” Hương Hàn vừa đi vào, thấy Thủy Băng Tuyền nửa nằm nửa ngồi trên giường, ánh mắt người trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến nàng bỗng thấy đau lòng.

“Đã chuẩn bị nước nóng chưa?” Nhẹ nhảm mắt, Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt hỏi.

“Đã chuẩn bị rồi ạ.” Hương Hàn cố gắng khiến mình bình tâm nói.

“Mang nước vào đây!”

“Dạ!” Hương Hàn cảm thấy chóp mũi đau xót, cố nén nước mắt, bước nhanh ra ngoài.

Giang Dĩ Bác nhăn mày: “Tuyền Nhi...”

“Giang Dĩ Bác, chẳng qua là một đêm ân ái, người muốn ta chịu trách nhiệm sao?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày trào phúng, lạnh lùng nhìn thẳng vào Giang Dĩ Bác.

Nàng nói một đêm ân ái sao? Nàng chưa hề để tâm tới tấm chân tình của hắn sao? Trong mắt nàng, hắn chẳng là gì cả sao? Một khắc đau đớn, miệng cười tà mị, hắn lắc mình đến bên giường, ngón tay vuốt ve gương mặt nàng, rồi nhẹ hôn...

Nàng sao lại tuyệt tình, lạnh lùng như vậy? Chuyện đêm qua với nàng là gì đây?

Hơi thở ấm áp hòa quyện cùng men rượu phủ lên mặt, Thủy Băng Tuyền nhướn mày, nhìn vết thương trên môi hắn, lạnh lùng nói: “Người mượn rượu tiêu sầu? Hay là nâng chén chúc mừng?”

Giang Dĩ Bác hơi khựng lại một chút, bờ môi cười nhẹ lướt qua tai nàng: “Tuyền Nhi, chẳng lẽ nàng quên rồi sao, nàng là nữ nhân của ta, đêm qua...” Nụ cười trên mặt hắn lại càng sâu, đôi con người đen thẳm mà kiên định, giọng nói trầm thấp: “Đêm qua là ta, Giang Dĩ Bác trở thành người đàn ông của nàng!”

“Rồi sao? Người muốn thế nào?” Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch đuôi mắt, khóe môi cong lên. Đàn ông? Những người đàn ông trong đời nàng há lại chỉ có mình Giang Dĩ Bác hắn? Chẳng qua hắn là người đầu tiên của cái thân thể này mà thôi!

“Tuyền Nhi mong muốn ta thế nào đây?” Ngón tay thon dài nhẹ lướt qua bờ vai trắng ngần, cảm giác mềm nhẹ như ngàn sợi tơ. Trên đó còn lưu lại những dấu hôn vô cùng bắt mắt, đều là những dấu vết của hắn trên người nàng!

“Người làm thế nào là chuyện của người! Ta không có hứng thú.” Thấy Hương Hàn đang chỉ thị bốn người khiêng thùng nước vào phòng, Thủy Băng Tuyền thờ ơ nói: “Hương Hàn, mời Giang công tử ra ngoài.”

Hương Hàn hướng Giang Dĩ Bác đưa tay ra ý mời: “Giang công tử, mời ra ngoài!”

Giang Dĩ Bác liếc qua Hương Hàn, rồi lại nhìn Thủy Băng Tuyền một hồi, thấy đáng vẻ uể oải mệt mỏi của nàng, trong lòng lại càng thương tiếc, nàng là cô nương chưa trải đời, đêm qua được tính mạnh như vậy khiến nàng không ít khổ sở. Nghĩ đến đây, hắn liền đứng dậy đi ra ngoài!

“Tiểu thư...” Hương Hàn đóng cửa, quay lại bên giường nhìn Thủy Băng Tuyền, bối rối không biết phải nói gì. Tuy lòng lo lắng, nhưng nàng chẳng tìm được lời nào để nói!

“Hương Hàn, sắc mặt của ngươi bây giờ rất khó coi, nếu như ngươi không thể bình tâm, thì tốt nhất là đi ra ngoài đi, đến lúc tỉnh táo lại thì vào đây.” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn Hương Hàn, bình tĩnh xốc chân lên, bước xuống giường, chẳng để ý tới thân người lúc này không một mảnh vải, dáng vẻ yêu kiều chậm rãi tiến tới thùng nước...

Hương Hàn hơi chấn động: “Hương Hàn... hiểu rồi!” Tiểu thư lúc này khiến nàng nhớ đến lần đầu tiên gặp tiểu thư, không, còn hơn cả trước đây, bây giờ người còn có thêm một tia tuyệt tình...

“Đổ nước vào đi.” Không liếc nhìn Hương Hàn lấy một cái, Thủy Băng Tuyền từ từ nhắm mắt, để cho làn nước ấm bao trùm lấy thân người, trong tiếng nước ào ào... nàng chìm vào trong nước, mái tóc dài như mây bồng bềnh trên mặt nước...

“Tiểu thư...” Hương Hàn nhìn từng hành động của Thủy Băng Tuyền, nước mắt không biết từ lúc nào đã lặng lẽ tuôn rơi. Nỗi đau của tiểu thư, chỉ có người mới thấu tỏ! Một đêm cuồng phong mưa bão, dấu sắc trời ít nhiều thay đổi, nhưng lại để cho Vương gia và tiểu thư nỗi đau chẳng nói nên lời.

Thủy Băng Tuyền thần nhiên mặc y phục, để Hương Hàn lau khô mái tóc, rồi bình tĩnh hỏi: “Trữ Thiên Hợp đang ở đâu?”

Hương Hàn vừa nghe xong, tay hơi khựng lại, chần chờ một chút rồi quyết định nói thật: “Nô tỳ bảo Vô Tâm đánh ngất Vương gia, đến bây giờ người vẫn chưa tỉnh, hơn nữa... Đêm qua Vương gia lại phát độc, theo lời Diệp Cốc chủ nói, có lẽ người chỉ còn nửa tháng.”

Thủy Băng Tuyền giật mình một cái, nhưng nhanh chóng khôi phục lại thần sắc tự nhiên. Nửa tháng?

.....

Bước chân mềm mại thanh thoát, nhẹ bước vào gian phòng, Thủy Băng Tuyền ngồi một bên lẳng lặng nhìn Trữ Thiên Hợp nằm trên giường. Khuôn mặt hắc đã trở nên trắng đến trong suốt, cánh môi nhợt nhạt, sắc mặt thực sự rất tệ, cũng khó trách Diệp Khinh từng nói hắc bây giờ chỉ là một thi thể biết đi!

Trữ Thiên Hợp từ từ tỉnh giấc, đập vào mắt hắc chính là đôi mắt thần nhiên của nàng. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng tự lúc nào, toàn thân hắc đau nhức tựa như mười thanh kiếm cùng lúc đâm vào người, mạnh mẽ xuyên thấu...

“Ngài tỉnh rồi sao, Bắc Vương gia.” Một tiếng Bắc Vương gia lạnh nhạt khiến trái tim Trữ Thiên Hợp như tích tụ máu tươi, chẳng thể tìm được thanh âm của chính mình.

Thủy Băng Tuyền rũ hàng mi dài che khuất đôi mắt phượng, rồi bình ổn lại tâm tình, nói: “Nếu như ngài có thể rời giường thì hôm nay chúng ta xuất phát về Bắc cảnh!”

Trữ Thiên Hợp nhắm mắt, chậm rãi gật đầu...

Thủy Băng Tuyền đứng lên: “Ta đi cáo từ Diệp Cốc chủ, ngài cũng chuẩn bị nhanh lên! Cho dù ngài sắp chết, nhưng cũng chưa chết ngay được!” Nàng không muốn hận hắc, nhưng nàng không kiểm soát nổi bản thân mình, cũng không thể không oán hận! Nàng dùng giọng điệu bình tĩnh thần nhiên để đối mặt với hắc, không khác gì róc từng miếng thịt trên người hắc, dù biết thế nhưng những đau đớn trong lòng nàng, tình yêu của nàng, ai sẽ cảm thông đây?

Lần đầu tiên nàng để mắt đến một nam nhân, lần đầu tiên nàng vì một nam nhân mà liều lĩnh! Nhưng đổi lại được gì? Là sự tàn nhẫn trên danh nghĩa yêu thương của hắc sao?

Dẫu nàng hận hắc, dẫu nàng khiến hắc sống không bằng chết, thì hắc, cũng chỉ còn nửa tháng, hắc có thể đau đớn đến mức nào chứ? So với nỗi đau hắc dành cho nàng, chẳng thể thấm vào đâu?...

Trong đáy mắt Trữ Thiên Hợp lúc này ngoại trừ nỗi bi ai ngập trời thì chẳng còn gì cả... Lẳng lặng nhìn theo bóng lưng nàng...

Tình yêu, hóa ra là mím cười nâng ly rượu độc!

Tuyền, dẫu nàng hận ta, nhưng ta yêu nàng... để nàng được hạnh phúc... Ta bằng lòng khiến nàng căm hận.

.....

Ở đại sảnh của Độc cốc

“Cô muốn gặp ta có chuyện gì?” Diệp Khinh nhìn nữ nhân trước mắt, đôi mắt nhắm lại đầy quỷ dị. Quần áo xanh nhạt, vai thẳng, eo thon, bước chân thông thả, tựa như liễu rủ, lại như nhành hoa.

Trải qua một đêm, hắn đã không còn bắt gặp vẻ lo lắng thống khổ của nàng ngày hôm qua. Ánh mắt nàng bây giờ khiến hắn chẳng thể thấu rõ. Giống như được phủ thêm một tấm màn mỏng, che khuất đi mọi cảm xúc! Ấn hiện bên ngoài chỉ còn là hồ nước ngàn năm băng giá...

Đối với chuyện đêm qua, hắn chỉ có thể cảm thán một câu, người tính không bằng trời tính. Hắn tổn hao bảy phần công lực, giúp người kia đẩy độc, kết quả... lại khiến hắn kinh ngạc không nói nên lời!

Thủy Băng Tuyền thản nhiên đi đến cái ghế bên cạnh Diệp Khinh rồi ngồi xuống, hàng mày nhướng lên yêu kiều, cười nói: “Có muốn ta nợ người thêm một lần nữa không?” Đêm qua, nàng nợ hắn một lần, nhưng thế sự không như nàng suy nghĩ! Có đôi khi nhân tâm thật khó biết. Nàng tính sai bản thân mình, cũng đã tính sai người kia!

Bây giờ ngẫm lại, chữ tình đó thật là buồn cười! Chỉ có tự mình thử qua mới hiểu được cái gì là yêu? Cái gì là hận? Người người đều nói yêu hận đan xen, bởi yêu mới hận. Nhưng với nàng mà nói, qua yêu thành hận! Mà một khi đã hận, thì tình yêu kia còn có nghĩa lý gì? Chỉ còn lại nỗi hận càng sâu càng độc mà thôi.

“Sao?” Diệp Khinh sắc mặt nhợt nhạt, lúc này hắn chỉ còn ba phần công lực, nên nhìn có chút suy yếu.

Vừa lúc Giang Dĩ Bác và Trữ Thiên Hợp cũng lần lượt đi vào!

Diệp Khinh ung dung liếc mắt qua hai người họ, ánh mắt hắn dừng lại một chút trên Trữ Thiên Hợp, rồi lại nhìn sang Giang Dĩ Bác...

Thủy Băng Tuyền tùy ý kéo ống tay áo, không để ý tới hai người vừa tới, khoe miệng cong lên, nụ cười chói lọi như máu, đôi môi đỏ mọng mê người: “Người có muốn ta lại nợ người một lần?”

Ánh mắt Diệp Khinh lại trở lại người bên cạnh, thấy bộ dáng tươi cười của nàng thì hơi nhắm lại, một hồi sau mới nói: “Cô nói thử xem!”

“Ta không thể có thai, cho dù đã có cũng không được phép thành hình. Cẩn tắc vô áy náy, ta không muốn có chuyện ngoài ý muốn.” Giọng nói lạnh lẽo tàn khốc vang vọng bên trong sảnh đường, khiến toàn thân Trữ Thiên Hợp chấn động, bị ai đau đớn không thể thốt nên lời...

Bên môi Giang Dĩ Bác vờn lại nét cười nhạt, nụ cười như làn gió xuân, dấu cho lòng hắn giờ đây đau như ai cào xé, đau đến mức hắn muốn hét to lên, đến mức hắn như thấy máu mình đang nhỏ giọt. Dẫu thế, hắn vẫn cười!

Hương Hàn đứng phía sau Thủy Băng Tuyền run rẩy, thiếu chút nữa đã đứng không vững, không dám tin nhìn tiểu thư. Người có biết, người làm vậy sẽ khiến Giang công tử khổ sở? Cũng khiến Vương gia đau đớn trong lòng?

Diệp Khinh mở to hai mắt, nhìn Thủy Băng Tuyền với vẻ khiếp sợ, rồi lại nhìn về Giang Dĩ Bác...

“Cô nghĩ kỹ chưa?” Nữ nhân này... thật là ngoan độc! So với hắn còn lạnh hơn vài phần! Nàng khiến hai nam nhân đau khổ, nhưng không phải nữ nhân đều có tình mẫu tử sao? Vì sao nàng...

Thủy Băng Tuyền nhướng mày nói: “Đương nhiên, nếu đã không được chào đón, tại sao phải bắt đứa trẻ này được sinh ra trên đời?” Nàng không thể cho sinh mệnh nhỏ này tình thương, giữ lại nó chỉ là tàn nhẫn với nó mà thôi! Điều là vô tình, sao không để đứa trẻ này sớm rời đi?

Diệp Khinh hạ mắt, ra lệnh: “Người đâu, đến được phòng lấy cái lọ trắng bên trong tủ thuốc màu xanh đến đây.” Hắn muốn xem xem nàng có thể vô tình như lời mình nói không.

Trữ Thiên Hợp nhìn nàng, lệ nóng tuôn rơi nhưng hắn lại cảm giác nước mắt lạnh lẽo như băng! Giờ khắc này, hắn lại nhớ tới bà ấy! Bên tai vang vọng lời bà từng nói: Hắn là kẻ vốn không nên có mặt trên đời... Không nên có mặt trên đời... không nên có mặt trên đời...

Tim hắn đang rỉ máu, từng giọt, từng giọt... Là máu của ai? Là hắn một tay đẩy nàng đến mức vô tình sao? Hắn dùng cách thức yêu nàng lại trở thành nỗi đau của cả đời không thể tiêu tan của nàng sao?

Là thế sao? Vì sao? Vì sao?... Hắn đã làm sai cái gì? Hắn chỉ là yêu nàng! Ngay đến yêu nàng cũng đã sai rồi sao?

Giang Dĩ Bác hạ ánh mắt, lẳng lặng đứng một chỗ...

Thuốc nhanh chóng được đưa tới, Thủy Băng Tuyền cầm lấy, lại hỏi: “Uống toàn bộ sao?”

“Không, chỉ một viên là đủ.” Diệp Khinh cười như có như không nhìn nàng, nhưng khóe mắt lại liếc về Giang Dĩ Bác cùng Trữ Thiên Hợp. Tim họ bây giờ hắn đang rỉ máu, đều vì một nữ nhân!

Tình ái, có thể tổn thương con người tới mức đó sao? Người như Giang Dĩ Bác cũng có thể đau khổ vì tình?

Hai nam nhân trước mắt hắn đây bây giờ sống không bằng chết! Chỉ bởi một nữ nhân! Diệp khinh hắn tuy thấy khó mà tin nổi, nhưng sự việc sờ sờ trước mắt, cũng chẳng thể không tin...

Thủy Băng Tuyền nhanh tay đổ ra một viên thuốc, không chút do dự bỏ vào miệng...

“Tuyền...” Trữ Thiên Hợp nuốt gan như đứt đoạn, lớn tiếng thét lên... Hắn muốn nói nàng đừng làm vậy, nhưng lời chẳng thể thốt lên! Chỉ có thể kêu lên một tiếng bị ai...

Thủy Băng Tuyền nghe tiếng gọi xé lòng của Trữ Thiên Hợp, khuôn mặt lại nở ra nụ cười xán lạn. Bàn tay vẫn dứt khoát đưa thuốc lên.

Giang Dĩ Bác kiềm chặt lấy tay của Thủy Băng Tuyền, ánh mắt thâm sâu, một lúc lâu mới cất lời: “Vì sao?” Vì sao lại đối với hắn như vậy?

Cảm nhận cơn đau từ cổ tay truyền đến, Thủy Băng Tuyền nhướng mày, thản nhiên nhìn Giang Dĩ Bác đang tức giận, trào phúng nói: “Giang Dĩ Bác, một đêm ân ái, người tình ta nguyện, người chẳng lẽ không chấp nhận nỗi đau, người dựa vào đâu mà ngăn cản ta?” Trong đôi mắt phượng lại hiện vẻ tàn khốc không chút che giấu, tim nàng bây giờ đã bị phong kín, chẳng thể nhìn thấy nỗi đau của Trữ Thiên Hợp hay Giang Dĩ Bác, nàng bây giờ chỉ có thể tự mình gặm nhấm nỗi đau của chính mình.

Giang Dĩ Bác đắm đắm nhìn nét mặt trào phúng của nàng, rồi đột nhiên cười lớn như điên như dại, bây giờ hắn đã hiểu được cảm xúc của nàng tới qua...

Giờ khắc này, hắn cũng cười thê lương như vậy. Hắn, đã làm gì sai chứ? Là Trữ Thiên Hợp có lỗi với nàng, còn hắn, Giang Dĩ Bác đã làm gì sai? Vì sao nỗi đau mà Trữ Thiên Hợp đem tới, hắn phải gánh chịu?

Lệ rơi trong lòng, tựa bàn tay vô hình mạnh mẽ bóp chặt tim hắn....

Trữ Thiên Hợp ngã ngồi xuống đất, thần sắc ngầy đại tựa như đã bị mất đi hồn vía.

Chuyện bên trong phòng khách, khiến tất cả mọi người đều trầm vào đau thương.

Hương Hàn cắn môi, để mặc nước mắt tuôn rơi...

Giang dĩ Bác đột nhiên thôi cười, nhẹ buông tay nàng, thản nhiên nói: “Tuyền nhi, nếu như đây là điều nàng muốn, thì ta tôn trọng nàng!”

Nàng bị Trữ Thiên Hợp làm tổn thương, hắn cũng bị nàng làm tổn thương! Hắn thấy được nỗi đau của nàng, nhưng nàng lại không nhìn thấy nỗi đau của hắn! Chỉ cần nàng thoải mái, hắn nguyện lòng một mình đau đớn.

Thủy băng Tuyền hạ mắt, không để ý đến Giang Dĩ Bác, thản nhiên đưa thuốc vào miệng...

Giang Dĩ Bác nhắm mắt lại, chậm rãi xoay người... Giờ khắc này hắn chỉ có thể nhẹ cười...

Diệp Khinh thoáng chớp mắt, đột nhiên điểm mấy đại huyệt trên lưng nàng, sau đó lại dùng lực, bức nàng nhả ra viên thuốc vừa rồi...

80. Q.2 - Chương 80: Yêu Hận Chung Đường

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng liếc nhìn Diệp Khinh: “Diệp cốc chủ, người tốt nhất hãy cho ta một lời giải thích!” Kẻ này muốn làm gì?

Giang Dĩ Bác cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn y.

Nhưng Diệp Khinh không nói gì cả, sợi tơ vàng trong tay áo bay ra quấn quanh người Thủy Băng Tuyền, bức nàng phải hé miệng ra. Rồi bỗng nhiên nàng cảm thấy một viên thuốc nho nhỏ rơi xuống cổ họng, tan ra ngay lập tức: “Người vừa cho ta nuốt cái gì?” Thủy Băng Tuyền hoảng hốt la lên, bởi ý thức của nàng dường như đang dần tan biến, trước mắt tưởng như tối sầm lại!

“Người cùng cô viên phòng đêm qua là Trữ Thiên Hợp. Đứa con trong bụng là của hắn cho cô. Hắn chỉ còn sống được nửa tháng cho nên cô muốn giữ lấy đứa con này!”

Đôi mắt của Diệp Khinh lộ ra tia sáng đỏ quỷ dị, giọng nói trầm thấp nhưng lại có lực xuyên thấu mạnh mẽ. Tựa như xuyên qua màng nhĩ mà đi thẳng vào tâm trí mọi người, khiến cho những ai đang có mặt đều không tự chủ mà chìm vào trong giọng nói đó...

Trữ Thiên Hợp trợn tròn mắt không tin nổi khi nghe thấy những lời kỳ lạ đó của Diệp Khinh. Lòng hốt hoảng không biết y đang làm gì với Tuyền, nhưng thân người lại chẳng thể động đậy...

Thủy Băng Tuyền mơ hồ nhìn vào ánh hồng quang trong mắt Diệp khinh, sau khi nghe những lời y nói thì mắt phượng mở lớn, đôi con ngươi như cố gắng kháng cự lại điều gì đó...

Diệp Khinh hoảng hốt, tia sáng trong mắt lại càng đậm hơn, hết như màu máu, chiếu thẳng vào mắt Thủy Băng Tuyền... Ý thức của Thủy Băng Tuyền rốt cuộc cũng bị hắn khống chế, từ từ nhắm mắt lại...

“Phụt...” Diệp Khinh phun ra một ngụm máu đỏ tươi... Nàng ta, ý thức của nàng ta thật mạnh... Thiếu chút nữa hắn đã bỏ mạng trong cuộc đấu ý thức với nàng!

“Chủ tử...” Tiểu nô tài bên cạnh kinh hãi chạy lại đỡ lấy Diệp Khinh.

Giang Dĩ Bác cũng bay nhanh đến bên cạnh y, đặt hai tay ra sau lưng y... Cứu y một mạng!

Mọi người ngơ ngác nhìn chuyện vừa xảy ra...

Diệp Khinh lại phun ra một ngụm máu nữa...

Giang Dĩ Bác thu tay lại, mắt nhìn về phía Thủy Băng Tuyền đang hôn mê, lòng bỗng dậy sóng. Hắn quay đầu, cất lời lạnh lùng: “Người... Diệp Khinh, người dùng Nhiếp hồn thuật với nàng ư? Vì sao chứ?” Vì sao y lại mạo hiểm mạng sống của mình mà dùng Nhiếp hồn thuật?

Diệp Khinh nhìn về mặt của Giang Dĩ Bác, lạnh lùng nói: “Không hổ là Giang Dĩ Bác, coi như có chút kiến thức.”

Y thu hồi lại sợi tơ vàng, hơi thở gấp gáp, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, thân thể suy yếu ngồi không vững, phải nhờ đến sự giúp đỡ của tên tiểu nô mới ngồi dựa vào thành ghế, lẳng lặng điều tức. Sau đó, y khó khăn mở mắt nhìn Trữ Thiên Hợp, đôi mắt màu máu đã chuyển sang đen thẫm, ánh nhìn trào phúng nói với Trữ Thiên Hợp: “Coi như là quà ta tặng người, các người về đi!”

Giang Dĩ Bác kinh ngạc đến khiếp sợ. Nhiếp hồn thuật là tâm pháp mạnh nhất của Độc cốc, nghe đồn có thể lấy đi hồn phách của kẻ khác, nhưng cái giá phải trả là một năm tuổi thọ!

“Nhiếp hồn thuật, người dùng Nhiếp hồn thuật với Tuyền sao?” Trữ Thiên Hợp kinh hoàng biến sắc! Trước đây, Chu Thần y từng nói qua, đây là môn tâm pháp tà ác, có thể lấy đi ý thức của con người, có điều... Loại võ công này vô cùng tà khí, mỗi lần vận công sẽ mất đi một năm dương thọ!

Diệp Khinh vì sao phải làm vậy?

“Nhiếp hồn thuật?” Hương Hàn nhìn Thủy Băng Tuyền đang mê man bất tỉnh, đây là Nhiếp Hồn thuật? Trên giang hồ thật sự tồn tại thứ võ công này sao?

Diệp Khinh từ từ nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: “Cô ta chỉ ngủ thôi, đợi ra khỏi Độc cốc sẽ tỉnh lại!” Đây là lần đầu tiên hấn dùng đến Nhiếp hồn thuật, nhưng thiếu chút nữa khiến hấn mất mạng.

Nàng nuốt phải Thất tâm đan, còn có thể nhân lúc hấn vận công mà phản kháng mãnh liệt trong tiềm thức, hấn chỉ có thể nói một câu, nghị lực của nàng thật phi thường! Tâm trí nàng cứng cõi như vậy, e rằng Nhiếp hồn thuật chỉ có tác dụng tạm thời, không thể vĩnh viễn khống chế tâm trí của nàng! Đến lúc nàng nghỉ ngơi, tâm trí cứng cõi ấy nhất định sẽ phá giải được Nhiếp hồn thuật...

“Người vì sao lại làm vậy?” Giang Dĩ Bác cất giọng trầm thấp, đăm đăm nhìn Diệp Khinh!

Diệp Khinh cười cuồng vọng nói: “Giang Dĩ Bác, lần này người thua dưới tay ta rồi, ta muốn khiến người giương mắt nhìn nàng quên đi việc cùng người động phòng, lại càng quên đi người mới là cha của đứa trẻ trong bụng nàng. Người vĩnh viễn chỉ có thể lấy thân phận bằng hữu ở bên nàng. Việc các người nên làm bây giờ, là làm sao để nàng không nghỉ ngơi, nếu không, một khi nàng phá giải được Nhiếp hồn thuật, nàng sẽ khiến các người sống không bằng chết, mà bản thân nàng cũng đau khổ không yên. Vừa rồi các người cũng nhìn thấy sự vô tình của nàng rồi đó!” Nói xong y lại ho sùng sục liên hồi...

“Người...” Giang Dĩ Bác không tin nổi nhìn Diệp Khinh. Vì muốn khiến hấn đau đớn mà y chấp nhận từ bỏ một năm thọ mệnh? Hấn nhìn bộ dạng khiêu khích của Diệp Khinh, lòng thắc mắc, y có biết sử dụng Nhiếp hồn thuật đã hao tổn một năm dương thọ. Hơn nữa ý thức của nàng mạnh mẽ đến mức nào, vừa rồi Diệp Khinh cũng đã được lĩnh giáo qua, nếu có một ngày nàng phá giải được sự khống chế của Nhiếp hồn thuật, y chắc chắn sẽ bị nội thương, nặng thì tâm mạch hao tổn...

“Diệp cốc chủ, người không nên làm vậy!” Trữ Thiên Hợp sắc mặt trắng bệch nói. Nếu một ngày Tuyền phá giải được nhiếp hồn thuật, thì bản thân nàng sẽ càng đau khổ bao nhiêu...

“Nên hay không nên, đều đã xong rồi, ta đánh đổi một năm thọ mệnh, Trữ Thiên Hợp, người chắc chắn phải biết một thời gian một năm là quý giá đến chừng nào. Xem như ta nhất thời xúc động cũng được, không cam lòng cũng được. Các người có thể đi rồi, chuyện về sau ta cũng không có khả năng khống chế nữa.” Nói rồi y từ từ nhắm mắt lại, nhẹ than một tiếng, lại cười khổ trong lòng, cuối cùng sẽ là Giang Dĩ Bác đau khổ đến chết hay là y thảm bại?

Chỉ vì một phút không cam lòng...

Y biết bản thân mình không có trí tuệ của Giang Dĩ Bác, nhưng y không phục!... Đến tận cùng là ai thua? Ai thua? Là Diệp Khinh y thua rồi...

“Người đâu, tiền khách.”

“Dạ, mời các vị đi theo nô tài.”

“Diệp Khinh... Người...” Giang Dĩ Bác muốn nói gì đó lại thôi!

“Mau đưa bọn họ ra ngoài đi.” Diệp Khinh được sự giúp đỡ của hai tỷ nữ, đi vào bên trong.

.....

Giang Dĩ Bác nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền đang mê man, lại nhìn Trữ Thiên Hợp đang được Vô Tâm đỡ dậy, bèn bước qua ôm lấy Thủy Băng Tuyền : “Vô Tâm, người đưa Bắc Vương gia đi.” Lúc này, lòng hấn ngổn ngang phức tạp! Nghĩ đến chuyện nàng sẽ quên hết mọi việc đêm qua, hấn chỉ có thể âm thầm kêu khổ, nàng, thực sự đối với hấn không có chút cảm giác nào sao?

Hương Hàn liếc nhìn Giang Dĩ Bác, cũng than nhẹ một tiếng, có lẽ như vậy là tốt nhất với Vương gia và tiểu thư. Chỉ là ...lỡ như một ngày tiểu thư nhớ lại?

Còn ...Giang công tử? Chuyện này với hấn, có phải là quá bất công?

Hương Hàn nhìn Trữ Thiên Hợp, đột nhiên lên tiếng: “Vương gia, việc của người bây giờ là quý trọng mỗi ngày còn lại bên tiểu thư.”

Trước cửa đá của Độc cốc

Ra đến bên ngoài, tâm tình ai nấy cũng phức tạp, quay đầu nhìn lại cánh cửa dần đóng chặt.

Qua một đêm, xe ngựa vẫn đứng đợi ở đó, không chút thay đổi gì, nhưng người vào trong đều đã đổi thay, không, ngoại trừ Thủy Băng Tuyền...

Giang Dĩ Bác nhẹ nâng người con gái trong lòng đặt lên xe ngựa, ngắm nhìn thật kỹ dung nhan của nàng, rồi mới cúi đầu ngậm nga một tiếng: “Tuyền nhi...”

“Chủ tử!” Vô Tâm nhìn chủ tử không nổi, cả bản thân hắn cũng không chịu nổi. Nhưng Tam tiểu thư lại quá ngoan lệ vô tình. Còn chủ tử lại để mặc nàng ta làm thương tổn... Nàng có biết chủ tử vì nàng làm bao nhiêu chuyện? Nhưng nàng lại không chút để tâm!

Vừa rồi khi nàng kiên quyết muốn vứt bỏ tiểu chủ tử, chỉ có hắn thấy khóe mắt chủ tử ngấn lệ!

Chủ tử là người như thế nào, lại bị nàng ta hành hạ đến như vậy? Ai... Thôi thì quên đi cũng tốt, chí ít sẽ không dày vò chủ tử nữa, chỉ là... Như vậy thật không công bằng với chủ tử. Chưa kể, vạn nhất một ngày nàng ta thức tỉnh, có lại làm thương tổn chủ tử hay không?

Giang Dĩ Bác nhìn qua Hương Hàn, nói; “Hương Hàn cô nương, chăm sóc chủ nhân cô cho tốt!”

Rồi quay đầu nhìn Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói: “Chuyện này Vương gia là người được lợi nhất ! Chí ít lúc Vương gia còn sống, nàng sẽ không hận người.”

Trữ Thiên Hợp nghe Giang Dĩ Bác nói xong, lòng đau đớn khó chịu, nhàn nhạt gật đầu: “Dẫu sau này nàng có nhớ lại, thì thời gian sẽ xoa dịu tất cả.” Còn nửa tháng, nếu như nàng đã không nhớ rõ, hắn sẽ dùng nửa tháng đó yêu thương nàng, hòa nàng vào máu thịt mình...

“Vương gia đi trước đi, Giang mỗ sẽ bí mật theo sau hộ tống các người trở về Bắc thành.” Không biết khi nàng tỉnh lại sẽ ra sao? Thực sự quên hết sao?

Trữ Thiên Hợp buồn bã, gật đầu với Giang Dĩ Bác: “Cứ như vậy đi!”

Nhìn bóng xe ngựa đi xa dần, Giang Dĩ Bác thầm cười khổ, thời gian sẽ phai nhòa tất cả? Thật vậy sao? Hắn cùng nàng sao lại đi tới nông nổi này? Thì ra lúc nhìn nàng đau khổ, lòng hắn càng đau khổ hơn!

Xe ngựa lộc cộc trên đường, Hương Hàn đánh xe bên ngoài mà lòng thấp thỏm bất an, không biết lúc nào thì tiểu thư tỉnh lại? Người có thật sự quên đi chuyện đêm qua, hay là...?

Ung dung chuyển người thức giấc, Thủy Băng Tuyền có chút nghi hoặc, sao nàng lại nằm trong xe ngựa? Đầu đau như búa bổ, nàng nhắm mắt ... Dần nhớ lại chuyện đêm qua... Sau khi nàng tới nhờ Diệp Khinh! Rồi Thiên Hợp trở lại, nàng lao vào tay chàng...

Khóe miệng nhoen cười, thuốc đó quả là lợi hại, khiến nàng cũng chẳng ý thức rõ chuyện đêm qua, chỉ còn mỗi cảm giác xé rách đau đớn... Sau đó là một đêm triền miên!

“Tuyền...” Trữ Thiên Hợp thấy Thủy Băng Tuyền mở mắt, tâm tư nhảy lên, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Thủy Băng Tuyền cao ngạo hỏi: “Sao chúng ta lại ở trên xe ngựa? Diệp Khinh đuổi chúng ta đi sao?”

Trữ Thiên Hợp mở lớn miệng, rồi lập tức hạ mắt, nàng thực sự không nhớ gì sao?

Thủy Băng Tuyền ngồi dậy, thở dài nhích tới trong lòng Trữ Thiên Hợp, không nói gì cả, nửa tháng, chỉ nửa tháng ngắn ngủi, nàng biết làm sao đây?

Trữ Thiên Hợp thấy vậy, trong mắt lộ ra tia vui vẻ. Hay tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại vào lòng!

Cảm giác được lực tay của Trữ Thiên Hợp, tâm can Thủy Băng Tuyền mơ hồ khó chịu, lòng hắn bây giờ hẳn rất phức tạp? Bởi vì ngay đến nàng cũng lòng dạ rối bời! Cứ nghĩ đến việc hắn sẽ ra đi, là nàng lại đau đến không thở nổi...

“Thiên Hợp...” Chỉ mong có thể trong lòng hắn cả đời.

“... Tuyền...” Cổ họng Trữ Thiên Hợp như tắc nghẹn, khô khốc, khiến giọng nói khác hẳn bình thường, lại càng khiến cho Thủy Băng Tuyền thương cảm.

“Đừng khiến ta thêm đau lòng nữa, ta muốn ở bên chàng.” Nhắm mắt lại, Thủy Băng Tuyền mềm nhẹ nói.

“...Được...” Chẳng thể nói được nhiều lời nữa, tâm tư hẩn lúc này, cay đắng ngọt bùi đủ cả! Ông trời rút cuộc cũng đoái thương hẩn ư? Cho nên để nàng ở bên hẩn những tháng ngày cuối cùng!

Thủy Băng Tuyền cảm thấy hơi mệt, đôi mắt tự nhiên nhú lại, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, băng quơ nói: “Ta ngủ một lát” Không cần nghĩ cũng biết đêm qua kịch liệt ra sao? Chỉ là... Diệp Khinh chết tiệt để họ ở lại thêm một ngày sẽ chết sao? Không đợi nàng tỉnh đã ném họ ra ngoài rồi!

Trữ Thiên Hợp hơi hạ ánh mắt, để nàng được nằm thoải mái trong lòng mình, cổ họng đau đớn như có gì chặn lại, chỉ nói ra một chữ: “Được.”

Thủy Băng Tuyền ngủ tròn một ngày, đến khi tỉnh lại thì xe ngựa đã vào Tây Cảnh... Trên đường đi, đâu đâu cũng nghe thấy những lời khen tụng đương kim hoàng thượng thương dân như con. Nghe nói hoàng thượng chỉ vừa đăng cơ không lâu, nhưng vì xót xa cho bách tính Bắc cảnh lâm than mà thân chinh tới đây xem xét...

Trữ Thiên Hợp nhíu mày: “Tuyền, chúng ta phải trở về Bắc Thành càng sớm càng tốt.” Gấp rút lên đường thì phải mất hai ngày, hẩn biết mình không trụ được bao lâu nữa, bây giờ thời gian hẩn hôn mê càng lúc càng lâu... Nhưng hẩn vẫn còn nhiều chuyện phải làm!

Thủy Băng Tuyền hạ mắt, nói: “Không được, ở Bắc Thành đã có Khang Vương gia lo, hơn nữa hoàng thượng ít nhất cũng ba đến năm ngày nữa mới tới Bắc Thành. Chúng ta không cần gấp rút cũng có thể về trước hẩn.” Thân thể hẩn ngày một suy yếu! Phần lớn thời gian đều là hôn mê. Nàng sợ cứ như vậy hẩn sẽ không chịu nổi!

“Tuyền, ta đã quyết rồi!”

“Nhưng...”

“Không sao đâu.” Trữ Thiên Hợp ôn nhu cười. Từ sau khi nàng tỉnh dậy, hẩn vẫn luôn ôm lấy nàng như vậy, ích kỷ tận hưởng thứ hạnh phúc đã đánh mất rồi tìm lại được.

Thủy Băng Tuyền dựa vào lòng Trữ Thiên Hợp, lắng lắng nghe từng nhịp tim của hẩn, thời gian trôi quá nhanh khiến nàng thẳng thốt...

“A, phải rồi, Giang Dĩ Bác đâu rồi? Hẩn đi Bắc Thành rồi sao?” Sau khi tỉnh lại nàng không thấy hẩn nữa. Mục đích của hẩn lần này không phải là tới Bắc Cảnh ư? Sao lại đi tới Độc cốc cùng bọn họ?

Trữ Thiên Hợp ngăn người ra một chút, lập tức thờ ơ nói: “Giang công tử có việc gấp nên đã đi trước, sau khi xong việc hẩn sẽ lập tức tới Bắc cảnh.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, đây đúng là tác phong hành sự của Giang Dĩ Bác.

“Thiên Hợp, chàng có hận ta không?”

“Hận nàng?”

“Hận ta ép chàng đến Độc cốc? Khiến chàng thêm một lần thất vọng?” Lúc trước nàng luôn cho rằng bởi vì hẩn không dám hy vọng nên cũng không dám đi Độc cốc, giờ nghĩ lại, có lẽ hẩn thật sự biết rõ thân thể của chính mình!

Khuôn mặt bạch ngọc của Trữ Thiên Hợp có chút xuất thần, hẩn sao lại hận nàng? Có chăng chính là nàng hận hẩn!

Nhưng hẩn đã có thêm một cơ hội nắm lấy thứ hạnh phúc không thuộc về mình! Hẩn không thể tưởng tượng một ngày, khi nhớ ra tất cả, nàng sẽ như thế nào? Là hận? Hay là đón đau?

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng xoa lên bụng, ở đây phải chăng đã có thêm một sinh linh bé nhỏ? Giọt máu của hẩn?

Nàng phải cảm ơn hẩn, đã để lại cho nàng một đứa con, để nàng biết hẩn luôn bên nàng. Trước đây, chưa từng nghĩ đến có một ngày nàng cũng sẵn lòng làm mẹ.

Nàng không nghĩ đến điều đó bởi lẽ nàng không cho rằng mình có thể sắm vai một người mẹ tốt. Nhưng bây giờ, lòng nàng hiểu rõ, nàng chắc chắn sẽ là một người mẹ tuyệt vời...

Xe ngựa tức tốc lên đường...

Những bất an của Hương Hàn cũng tạm thời lắng xuống, tiểu thư thực sự đã quên rồi... Mong rằng người có thể mãi mãi quên đi, không bao giờ nhớ lại, chỉ có vậy, người mới không phải chìm trong đau và hận.

Guồng quay của thời gian sẽ chẳng vì bất cứ ai mà dừng lại...

Ba ngày sau...

Giang Dĩ Bác nhìn xe ngựa cộc cạch chạy vào Bắc Vương phủ, áp chế ánh mắt buồn bã, dứt khoát quay người đi. Buổi tối kia có lẽ đã biến mất trong tâm trí nàng, nhưng hắn không quên, và sẽ mãi mãi không quên. Nếu nàng đã muốn hắn là bằng hữu, là đối tác, muốn đưa Giang gia trở thành thiên hạ đệ nhất gia... vậy thì hắn sẽ đem toàn bộ tài lực để giúp nàng đạt thành tâm nguyện!

Hắn sẽ mãi mãi đứng ở đây, phía sau nàng, để chỉ một cái ngoái đầu, một lần quay lưng, nàng có thể nhìn thấy hắn, biết hắn luôn bên cạnh nàng...

Trữ Thiên Khang nhanh chóng phóng vào phòng khách, thấy sắc mặt tái nhợt không chút máu của Trữ Thiên Hợp thì ánh mắt lại trầm xuống... Thất ca trở về nhanh như vậy, có nghĩa là tia hy vọng cuối cùng cũng đã không còn?

“Thất...ca...”

“Bất đệ.” Trữ Thiên Hợp nhìn ánh mắt lo lắng của Trữ Thiên Khang, liền mỉm cười. Nhưng nụ cười ấy sao lại buồn đến thế? Khiến Trữ Thiên Khang đau xót trong lòng! Thất ca nhất định rất tuyệt vọng! Nếu không vì sao nụ cười của huynh ấy so với khóc càng khó coi hơn!

“Khang Vương gia, mấy ngày nay việc đào đập nước thế nào rồi?” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Khang, tuy lòng nàng rất khó chịu nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì. Nếu như tất cả đã được an bài, thì thương tâm hay đau xót sẽ chỉ làm Thiên Hợp thêm day dứt mà thôi!

Trữ Thiên Khang cúi đầu: “Ta đã cho Sở tướng quân giám sát mọi việc, tất cả đều tiến hành y như lời tâu dặn!”

“Được, Vương gia cũng đã mệt rồi, Cảnh An, người đưa người vào trong nghỉ ngơi trước đã.” Mấy ngày gấp rút lên đường, thời gian hắn tỉnh táo càng ngày càng ít, đa phần đều là mê man, bất tỉnh...

“Dạ, Vương phi!” Chỉ vài ngày không gặp, nhưng sắc mặt Vương gia quả thật là khó coi đến mức làm Cảnh An cũng phải khiếp sợ.

“Thiên Hợp, chàng đi nghỉ một lát đi, lát nữa ta sẽ vào với chàng.” Thủy Băng Tuyền ôn nhu nhìn Trữ Thiên Hợp.

Trữ Thiên Hợp gật đầu, chuyển đi này lần này dường như đã vắt kiệt sức lực của hắn!

Nhìn Cảnh An đỡ Trữ Thiên Hợp vào trong, Trữ Thiên Khang nhin không được liền lên tiếng: “Thất ca... huynh ấy...”

“Chúng ta vào trong rồi nói!” Sắc mặt Thủy Băng Tuyền thoáng nghiêm lại, đáy mắt khó nén nỗi bi thương! Trước mặt hắn, nàng không muốn lộ ra đau đớn, bởi vì nàng muốn hắn biết nàng rất kiên cường. Thế nhưng tới lúc thực sự đối mặt, nàng mới hiểu được, rốt cuộc lòng mình đau đến bao nhiêu.

Đi vào phòng khách

Thấy Thu Nhi dâng trà, Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua nàng ấy rồi nói: “Thu Nhi, người tới Từ Tế Đường mời đại thiếu gia về đây.”

“Dạ, vương phi!”

“Thất ca...” Trữ Thiên Khang nhìn vẻ mặt u ám của Thủy Băng Tuyền đã sớm đoán được đáp án, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ hy vọng. Chưa nghe được lời từ chính miệng nàng nói ra, hắn sẽ vẫn còn ôm ấp mộng tưởng.

“Chỉ còn lại nửa tháng, không, chính xác là mười một ngày.” Thủy Băng Tuyền ưu thương lên tiếng, giọng nói không giấu được sự run rẩy.

Trữ Thiên Khang chấn động toàn thân, sao lại như thế... sao chỉ còn mười một ngày?

“Vì sao?”

“Mỗi lần độc phát thời gian giảm nửa tháng, chàng bây giờ chỉ còn mười ngày, hơn nữa... Trên đường đi, thân thể chàng càng lúc càng suy yếu, luôn mê man không tỉnh.” Nói xong Thủy Băng Tuyền lại nhíu mày. Cảm giác có chỗ nào kỳ lạ. Hai lần độc phát? Tính như vậy thì phải là ba lần mới đúng chứ? Vậy lần cuối cùng là khi nào? Lẽ nào... là lúc Diệp Khinh giúp hắn đẩy độc?

Trữ Thiên Khang như bị ai trút hết khí lực, ngã phịch xuống ghế... Mười ngày? Hắn chỉ có thể mở to mắt nhìn Thất ca ra đi ư?

.....

Đêm đó ở Bắc Vương phủ, không khí căng thẳng, trầm lắng khiến người ta không thở nổi. Lúc này tại đại sảnh.

Trữ Thiên Khang và Thủy Băng Tuyền, mặt không biểu cảm chờ Thủy Hoàng Văn đi ra...

Thủy Hoàng Văn bước đi chậm chậm, mặt mày nghiêm trọng: “Khang Vương gia, Tuyền nhi... hai người... hãy... chuẩn bị... chuẩn bị ... hậu sự cho... Vương gia đi!”

“Người nói cái gì?” Trữ Thiên Khang tức thì nhảy dựng lên, hung hăng nắm lấy ngực áo của Thủy Hoàng Văn, vung tay đâm lên mặt hắn: “Người nói cái gì? Tên khốn này, người nói vậy bậy bạ gì đó?”

Khóe miệng Thủy Hoàng Văn rỉ ra máu, bình lặng nói: “Bây giờ, Vương gia một ngày ngủ tám canh giờ, năm ngày sau, người sẽ ngủ mười canh giờ, ... sau đó, ...sau đó, người có thể ra đi bất cứ lúc nào...”

“Được rồi...” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lại, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, thét lớn lên.

“Hương Hàn, trên công văn nói khi nào thì Hoàng thượng đến?” Bình tĩnh, nàng tự nói bản thân phải tỉnh táo!

“Tiểu thư, còn ba ngày.”

Trữ Thiên Khang thống khổ vò đầu.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy đi vào phòng trong. Hy vọng có thể nhìn thấy nụ cười ôn nhu trên gương mặt tỉnh táo của hắn! Mong muốn có thể nghe thấy giọng hắn dịu dàng ấm áp. Nàng rất sợ, sợ hắn có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Thủy Băng Tuyền nhẹ bước tiêu sái, đi vào bên trong, nhìn Trữ Thiên Hợp đang nhắm mắt, cơn khủng hoảng lại cuộn cuộn mãnh liệt dâng trào...

“Thiên Hợp... Chàng tỉnh dậy, tỉnh dậy đi!”

Cổ sức lay hắn dậy, Thủy Băng Tuyền nghẹn ngào nói: “Thiên Hợp, chàng tỉnh dậy, tỉnh dậy trò chuyện cùng ta.”

“Ừ!” Trữ Thiên Hợp mở mắt, mỉm cười nhìn Thủy Băng Tuyền! Lấy tay xoa lên má nàng. Tuyền, nàng vì ta mà thương tâm, ta thực sự rất buồn. Nàng biết không, có thể được vuốt ve khuôn mặt nàng trong những ngày cuối đời, ta đã mãn nguyện lắm rồi!

Thủy Băng Tuyền vui mừng nhào vào lòng hắn: “Thiên Hợp, chàng đừng ngủ, chàng đã ngủ nhiều rồi, bây giờ hãy ngồi dậy trò chuyện với ta đi!”

“Được!” Nói gì cũng tốt, chỉ cần nàng không thương tâm rơi lệ là được rồi. Trữ Thiên Hợp ôn nhu cười, cố gắng ngồi dậy. Thủy Băng Tuyền vội vã lấy gối chèn vào sau lưng để hắn dựa vào.

Nhẹ áp mặt vào lồng ngực hắn, nàng cúi đầu nỉ non: “Chàng nói xem, chúng ta có thật sự có con không?”

Trữ Thiên Hợp chần chờ một lúc lâu mới hỏi: “Tuyền, chỉ bởi vì đó là con ta, nên nàng mới yêu thương nó sao?” Chỉ bởi vì là con hắn, nên mới chờ mong? Lỡ như... ngày nào đó nàng tỉnh trí, nàng có hận hắn không? Có hận đứa trẻ này không?

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Trước giờ ta chưa từng nghĩ tới việc làm mẫu thân.” Nàng căn bản không thể đảm đương nổi vai trò một người mẹ. Nhưng vì hắn, nàng muốn cố gắng một lần.

Trữ Thiên Hợp trầm mặc một lúc lâu rồi lại nói: “Tuyền... Nàng còn nhớ vì sao mẫu thân lại sinh hạ nàng không?”

Thủy Băng Tuyền ngẩn ra một lúc, chậm rãi gật đầu rồi nhìn Trữ Thiên Hợp...

“Nàng từng nói, không biết phụ thân nàng là ai, thế nhưng mẫu thân rất yêu thương nàng. Dẫu rằng bà không biểu hiện ra, nhưng nàng vẫn biết như vậy, phải không?”

“Chuyện này... có quan hệ gì với con của chúng ta?” Thủy Băng Tuyền nghi hoặc nói.

Trữ Thiên Hợp chăm chú nhìn nàng: “Tuyền, ý ta là, không thể chỉ vì đứa trẻ là con ta, nên mới yêu thương nó. Nàng phải xem con là báu vật của nàng, chỉ của nàng thôi, yêu thương con bởi vì đó là con của nàng, không vì bất cứ ai cả. Có như vậy nàng mới có thể là một người mẹ tốt.”

“Chàng lại lo lắng ta không thể làm người mẹ tốt sao?” Thủy Băng Tuyền hơi hạ ánh mắt, giọng nói trầm thấp.

Trữ Thiên Hợp nhẹ kéo vai nàng vào lòng, ôm thật chặt: “Tuyền, ta thật sự mong muốn nàng sẽ là một người mẹ tốt!”

“Nhất định là như vậy rồi!” Giọng nàng trầm thấp lại thêm phần kiên quyết.

“Xưa kia, có một thiên kim tiểu thư xuất thân từ cửa quan quyền quý, nàng đem lòng yêu một vị vương gia nhiều tuổi hơn rất nhiều so với mình, dù cho vị vương gia ấy đã có vợ con, nhưng nàng vẫn nguyện lòng làm thiếp... Thế nhưng ông trời trêu ngươi, đệ đệ của Vương gia anh tuấn rạng ngời cũng yêu thương nàng, muốn lập nàng làm Vương phi. Từ phụ mẫu, cho đến đương kim hoàng thượng đều muốn tác hợp nàng cho vị tiểu vương gia kia.

Vì không muốn mất đi người con gái mình yêu, đại vương gia đã lên thỏa thuận ngầm với tiểu vương gia, chỉ cần hắn không cưới vị tiểu thư kia, y bằng lòng từ bỏ ngôi vị hoàng đế. Có lẽ vì sức cám dỗ quá lớn của ngôi vị cao cao tại thượng, hoặc có thể vì một mưu tính khác, mà tiểu vương gia đã đồng ý. Thế là sau đó, đại Vương gia tấu thỉnh thánh thượng lập tiểu vương gia làm thái tử, bản tấu này khiến cho cả triều đình vua dân chấn động! Thánh thượng lúc ấy tuy không cự tuyệt nhưng cũng không đồng ý, chỉ nói để sau hẵng tính...”

Thủy Băng Tuyền không nói gì, chăm chú lắng nghe, nàng linh tính, phần sau mới là chủ đề chính...

“Không lâu sau đó, tiểu vương gia vi phạm hiệp ước, cưỡng ép cưới vị tiểu thư kia. Lúc ấy nàng đã có mang. Vì người mình yêu cùng đứa con chưa chào đời, Đại Vương đã dấn thân trên con đường mưu phản đoạt ngôi không lối về... Kết quả, bởi vì có sự trợ giúp của cha con thừa tướng đương triều, tiểu vương gia đã đến cứu giá đúng lúc. Tiên hoàng vô cùng tức giận... Sau đó, tiểu vương gia thừa kế ngôi vị hoàng đế, bắt ép vị tiểu thư kia bỏ đi đứa con trong bụng, rồi lập nàng làm quốc mẫu. Nàng hận, hận tiểu vương gia thấu xương, nhưng chẳng thể giẫy thoát khỏi cái lồng son hoa lệ chốn hậu cung.

Rồi ngày qua ngày, năm lại năm, không biết trải qua bao lâu, nàng chỉ có thể một mình ôm ấp nỗi hận thấm vào xương tủy, một lòng muốn tận tay giết chết hoàng đế, báo thù cho người yêu. Nhưng hoàng đế tâm tư kín đáo cẩn trọng, nàng không có cơ hội để ra tay... Sau đó, nàng lại mang thai đứa con của hoàng đế, dù cố gắng thử mọi cách để bỏ đứa trẻ này, nhưng hoàng đế lại dùng sinh mệnh của gia tộc bức nàng phải sinh ra. Cùng đường tuyệt vọng, cuối cùng nàng sinh được một tiểu hoàng tử. Ban đầu hoàng đế lo lắng nàng sẽ hại cốt nhục của chính mình, cho nên mới bịa ra một người mẹ thân phận thấp kém cho hoàng tử... Nhưng mà, ông đã đánh giá thấp oán hận tích tụ của nàng... Nỗi hận đã ăn sâu vào máu thịt, ngay đến tình mẫu tử cũng chẳng thể phối phai.”

Thủy Băng Tuyền trợn mắt khiếp sợ... Nói như vậy, tiểu hoàng tử kia là hắc? Còn Hoàng hậu chính là mẹ ruột của hắc?

“Thiên Hợp...” Thủy Băng Tuyền cảm thấy tim mình nhói đau. Nàng từng nghĩ tới trăm nghìn động cơ hạ độc của hoàng hậu, lại chẳng thể nào đoán ra nguyên nhân này...

“Đừng nói nữa... Thiên Hợp, chàng đừng nói nữa, chúng ta nói chuyện khác đi!” Thủy Băng Tuyền rơi lệ nói, mặt dù lời kể hời hợt không chút tâm tình, nhưng câu chuyện khiến người đau lòng đến không thở nổi này, nàng không muốn nghe nữa. Không biết hắc đã phải trải qua những ngày tháng thế nào?

“Là con ruột, nhưng bà chưa từng liếc nhìn ta một cái, bà nói, ta vốn là kẻ không nên có mặt trên đời... Tuyền... nàng nói xem, bà làm vậy là đúng hay sai?”

“Bà ấy sai rồi... Thiên Hợp, lòng bà nhất định cũng rất hối hận vì đã làm tổn thương chàng.” Thủy Băng Tuyền mạnh mẽ lắc đầu.

Trừ Thiên Hợp nhẹ nở nụ cười, cười trống rỗng, lại như ảo ảnh: “Vậy là được rồi, ta biết thực ra bà cũng yêu thương ta, bởi vì... Lần đầu hạ độc, bà đã tự tay làm cho ta, hơn nữa... Ta còn thấy được giọt lệ của bà... Bởi thế, ta biết, bà vẫn thương ta. Chỉ là, nỗi hận trong lòng đã trở thành sinh mệnh, lý do sống của bà. Cũng lần ấy luôn cả tình mẫu tử.”

Nhìn nụ cười của hắc, tâm tư Thủy Băng Tuyền cũng như hóa đá, chẳng biết là vì những đau đớn của hắc, hay vì những lời hắc nói!

“Tuyền, nếu có một ngày, nàng cũng ôm hận như vậy, thì ta xin nàng, đừng hận người bên cạnh mình, được không?” Muốn hận, hãy hận hắc, hận kẻ đã chết là hắc.

“Thiên Hợp, ta không phải bà ấy!” Thủy Băng Tuyền nhú mày nói.

Trừ Thiên Hợp cười cười không nói, chỉ nhắm mắt lại, lẳng lặng ôm nàng...

Tuyền ơi, ta chỉ cầu sao khi nàng nhớ lại chuyện cũ, nàng cũng sẽ nhớ lại những lời hôm nay ta nói với nàng. Chẳng biết từ khi nào bầu trời đêm đã được thay thế bởi ánh sáng ban ngày. Thủy Băng Tuyền nhìn Trừ Thiên Hợp bình yên ngủ bên cạnh mình, vươn tay nhẹ vuốt ve gương mặt hắc...

Thiên Hợp, ta còn được bao nhiêu ngày thế này?

“Vương phi.” Là Cảnh Trúc.

“Có chuyện gì?”

“Sở tướng quân cầu kiến.”

Sở tướng quân? Thủy Băng Tuyền trầm tư trong giây lát: “Mời hắc vào phòng khách, ta sẽ tới ngay.”

Sở Vĩ Tín lo lắng ngồi chờ ở đại sảnh...

“Sở tướng quân, có chuyện gì vậy?” Thủy Băng Tuyền đi vào, nhìn thấy nét lo lắng trên mặt Sở Vĩ Tín, liền hỏi.

“Mặt tướng tham kiến Vương phi.” Sở Vĩ Tín thở dài một hơi. Chẳng biết sao hắc lại vô cùng tín trọng, phục tùng vị vương phi này.

“Sở tướng quân không cần đa lễ, có chuyện gì sao?”

“Vương phi, mời người xem thử khối đá này.” Sở Vĩ Tín lấy ra một hòn đá trông rất tinh tế đưa lên cho Thủy Băng Tuyền xem.

Thủy Băng Tuyền nhìn thứ trong tay Sở Vĩ Tín, chớp mắt một cái, lưu huỳnh tự nhiên ư? Ven bờ sông Thanh Lăng có lưu huỳnh sao?

Nàng rút một chiếc khăn từ trong ngực áo rồi trải ra bàn tay, ý bảo Sở Vĩ Tín đặt mảnh khoáng vật ấy vào tay nàng! Quan sát tỉ mỉ một lát, nhưng sắc mặt Thủy Băng Tuyền lại không biến đổi gì, giọng điệu bình

thần hỏi: “Có phải bên dưới vẫn còn nhiều loại đá như thế này không?” Lưu huỳnh tự nhiên, hay còn gọi là lưu hoàng (diêm sinh), là nguyên liệu chủ yếu của hóa học được phẩm!

“Dạ, đúng vậy. Hôm nay đào thấy, mọi người đều nói nếu đào tiếp sẽ phá thủng mặt đất, nên không ai dám đào nữa. Vì thế mặt tướng mới tới xin chỉ thị của Vương phi.”

“Sở tướng quân, không có việc gì, những thứ này chỉ là những tảng đá bình thường thôi, người cho người dựng một căn phòng gỗ, lớn một chút, rồi đặt những tảng đá này vào đó, ta sẽ dùng vào việc khác.”

“Dạ!” Không cần hỏi rõ nguyên nhân, Sở Vĩ Tín có thể hết mực tin tưởng lời nói của Vương phi.

Nhìn Sở Vĩ Tín rời đi, ánh mắt Thủy Băng Tuyền lại rơi vào mảnh khoáng vật trong tay, lưu huỳnh, thứ này có tác dụng vô cùng lớn!

Nếu như... Thu tay lại, Thủy Băng Tuyền lại trầm tư trong ý tưởng vừa thoáng hiện ra trong đầu!

“Hương Hàn.”

“Có nô tỳ”

“Người đến hiệu buôn Tường Phúc, nhấn lại khi nào Giang Dĩ Bác đến thì bảo hắn lập tức tới gặp ta!” Nàng đang nghĩ phải sử dụng thứ này thế nào cho hiệu quả nhất.

Hương Hàn nghe thấy Thủy Băng Tuyền nói đến Giang Dĩ Bác thì nhất thời kinh hoảng, rồi ngay lập tức hạ ánh mắt: “Dạ!” Tiểu thư muốn tìm Giang Dĩ Bác? Chuyện này...

.....

“Các người lui xuống cả đi.” Giang Dĩ Bác phất tay, ọi người lui ra. Ánh mắt hắn dừng trên mặt Hương Hàn vài giây rồi thờ ơ nói: “Nàng ấy có khỏe không?”

“Tiểu thư vẫn khỏe, cũng đã quên hết rồi.” Hương Hàn trầm ổn trả lời.

“Nàng ấy muốn gặp ta sao?” Nàng còn muốn gặp hắn? Xem ra nàng đã quên thật rồi! Lòng hắn thoáng hiện lên một tia cô đơn lạc lõng, lại xen lẫn chút nhẹ nhõm, dù sao nàng vẫn còn muốn gặp hắn!

“Đúng vậy!” Hương Hàn gật đầu.

“Hương Hàn cô nương là người Trầm gia phải không?” Giang Dĩ Bác thu hồi lại tâm tình của mình, liếc nhìn Hương Hàn với vẻ tìm tòi suy xét.

Khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn khẽ biến sắc, buông rèm mi xuống: “Hương Hàn đã không còn là người của Trầm gia.” Vào thời khắc bị trục xuất, nàng với Trầm gia đã chẳng còn chút quan hệ nào nữa rồi. Có chăng chỉ là chút lưu luyến không nỡ bỏ đi cái họ Trầm của mình mà thôi.

“Ta và Trầm Nguyệt có chút giao tình.” Nếu nàng ta là người của Trầm gia, vì sao lại bị trục xuất, vì sao lại trở thành thị nữ của nàng?

Hương Hàn tức khắc ngẩn đầu, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc khôn cùng!

“Người ở Trầm gia tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường, người tiếp cận nàng có mục đích gì?” Ánh mắt sắc bén của Giang Dĩ Bác chiếu thẳng vào Hương Hàn.

Hương Hàn cụp mắt xuống, mỉm cười: “Giang công tử không cần lo lắng. Hương Hàn sẽ không bao giờ tổn thương tiểu thư.”

Khóe môi Giang Dĩ Bác lại vẽ lên một nụ cười yếu ớt: “Nàng rất tin tưởng người!”

“Đó là vinh hạnh của Hương Hàn!”

“Ta biết rồi, Hương Hàn cô nương cứ quay về trước đi.”

“Hương Hàn xin cáo từ.” Hương Hàn nhàn nhạt phất thân rồi quay người đi, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì, nàng hơi nghiêng người qua nhìn Giang Dĩ Bác: “Giang công tử cùng Trầm thiếu chủ có giao tình như thế nào?” Chàng rất ít khi ra khỏi Trầm gia! Làm thế nào có thể quen biết được Giang công tử?

Giang Dĩ Bác sắc mặt lạnh nhạt thản nhiên nói: “Chỉ là bèo nước gặp nhau.”

Hương Hàn gật đầu: “Xin lỗi đã quấy rầy công tử.” Nàng quá đường đột rồi, chuyện của chàng làm sao nàng có thể biết hết được chứ?

Giang Dĩ Bác cũng gật đầu: “Không tiền.”

.....

“Chủ tử, Cung thiếu gia ở bên ngoài cầu kiến!” Cảnh An cung kính báo.

“Cung Thác? Hắn tới đây làm gì?” Trữ Thiên Khang nhíu mày, tên này vẫn chưa học khôn ra sao?

Trữ Thiên Hợp và Thủy Băng Tuyền cùng nhìn nhau: “Tuyền, nàng đi gặp hắn đi!”

“Được!” Thủy Băng Tuyền dịu dàng trả lời, rồi đỡ Trữ Thiên Hợp nằm xuống nghỉ ngơi.

“À, nhắc đến mới nhớ, Khang Vương gia, hôn sự của nhà họ Vương đến đâu rồi?”

Trữ Thiên Khang không thêm để ý đến cái liếc sắc bén của Thủy Băng Tuyền. Hắn dám làm không tốt sao? Chỉ đành tức giận nói: “Đã mười phần chắc chắn rồi, con gái người ta xinh đẹp như hoa như ngọc lại bị tẩu bắt ép làm chị dâu. Thực đúng là đạo tặc mà!”

“Vậy sao? Nhưng Cung Thác đã dâng lên tới miệng, không ngoạm lấy một miếng chẳng phải quá hời cho hắn sao?” Thủy Băng Tuyền thờ ơ nói, nhưng lại khiến cho da mặt Trữ Thiên Khang giật giật vài cái... Người phụ nữ này thật quá đáng sợ.

“Thôi, người ở đây với tướng công đi, ta ra đó một chút rồi quay lại.” Thủy Băng Tuyền ra lệnh không chút khách khí rồi cứ thản nhiên bước ra ngoài.

Bên trong phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Trữ Thiên Khang mất đi dáng vẻ tươi cười lúc nãy, mặt thoáng nghiêm lại: “Thất ca, huynh thật sự muốn làm vậy sao?” Việc này lớn nhỏ ra sao, hắn Thất ca cũng hiểu rõ.

Trữ Thiên Hợp cũng thu lại nụ cười, trên mặt tăng thêm vài phần thận trọng: “Bát đệ, nàng chắc chắn sẽ mang lại cho người dân Bắc cảnh một cuộc sống an ổn.” Hắn muốn cho nàng một chỗ đứng vững chắc để ngày sau không cần lo nghĩ. Mặt khác, hắn cũng hy vọng nàng có thể dẫn dắt, và cai quản thật tốt bách tính nơi này! Tin chắc nàng có năng lực này!

“Nhưng mà chuyện này...” Quá kinh hãi thế tục, không, thậm chí có thể nói là đại nghịch bất đạo! Thất ca có tưởng tượng được không?

“Bát đệ, tâm tư của đệ, huynh hiểu rõ, nếu như... Nếu như đệ thực sự không cam lòng, thì hãy đối đãi với Thất tẩu thật tốt, nói không chừng ngày nào đó nàng bằng lòng giúp đệ! Có được sự trợ giúp của nàng, phần thắng của đệ có lẽ sẽ nhiều hơn một chút.” Hoàng thất, vĩnh viễn không có chân tình. Hoàng thượng chắc chắn sẽ không tha cho Bát đệ, còn Bát đệ cũng sẽ không ngồi yên chờ chết. Cuộc chiến sinh tử giữa bọn họ sớm muộn cũng xảy ra. Cục diện lúc ấy ra sao, nàng sẽ sống thế nào, bên cạnh nàng có người tâm giao bầu bạn hay không, hắn mãi mãi chẳng thể biết được!

Đáy mắt Trữ Thiên Khang thoáng chút phức tạp, đến tận lúc này huynh ấy vẫn không thôi lo nghĩ cho hắn và thất tẩu, bảo hắn sao đành lòng đây?

.....

Lúc này, Cung Thác đang ngồi trong đại sảnh của Bắc Vương phủ, nhưng tâm trí lại theo đuổi những suy nghĩ sâu xa. Hoàng đế thân chinh đến là một chuyện vô cùng trọng đại, thế nhưng những ngày qua, Bắc Vương phủ lại yên ắng đến mức kỳ lạ. Quá yên lặng sẽ khiến người khác cảm thấy bất an! Ngay đến chuyện lớn như vậy mà dường như không hề quan tâm hay hỏi han đến, Bắc Vương phủ rốt cuộc đang mưu tính gì?

Vốn tưởng sau bữa tiệc lần trước, hắn sẽ được triệu kiến đến Bắc Vương phủ ngay, nhưng lại chẳng thấy động tĩnh gì cả. Hiệu buôn Tường Phúc rốt cuộc đóng vai trò gì? Đưa ra mức giá thấp hơn Tường Phúc một phần đã là thành ý lớn nhất của hắn rồi!

Hoàng đế thân chinh tới, nhưng Bắc Vương phủ lại chẳng thấy có động tĩnh gì... Việc này có gì đó kỳ lạ! Chính vì thế hần mới tới đây bái phỏng, đã nhiều ngày qua Bắc Vương phủ quá mức yên lặng! Yên lặng khiến người khác cảm thấy bất an! Ngay đến chuyện hoàng thượng đến trọng đại như vậy mà dường như không quan tâm không hỏi han gì đến, Bắc Vương phủ rốt cuộc đang mưu tính gì? Hần vốn tưởng sau yến tiệc lần trước, hần sẽ lập tức bị triệu kiến đến Bắc Vương phủ. Hiệu buôn Tường Phúc rốt cuộc đóng vai trò gì, giá cả thấp hơn hiệu buôn Tường Phúc một phần đã là thành ý lớn nhất của hần rồi. (* Đoạn này có lẽ mình vẫn chưa hiểu, nên dịch khác với những đoạn liên quan trong những chương trước, để sau này mình hiểu rồi sửa lại nha!)

“Cung công tử đang nghĩ gì mà lại xuất thần vậy?” Thủy Băng Tuyền nở nụ cười lễ độ, nhàn nhạt hỏi.

“Cung mẫu thỉnh an Vương phi.”

“Mời dùng trà.” Thủy Băng Tuyền uyển chuyển ngồi xuống ghế chủ vị, khoe miệng câu lên nụ cười nhạt: “Không biết Cung công tử đến phủ có chuyện gì không?”

Khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Cung Thác hiện lên nụ cười: “Hôm nay Cung mẫu đến, là muốn xin chỉ thị của Vương gia về việc nghênh đón Hoàng thượng, chẳng hay Vương gia bây giờ...” Nói tới đây, giọng điệu của hần hơi dừng lại một chút, ngờ vực nói: “Chẳng hay Vương gia bây giờ có trong phủ không?”

Thủy Băng Tuyền lòng châm biếm, mặt lại cười như hoa: “Vương gia và Khang Vương gia bây giờ đang thương lượng việc đó, Cung công tử hết lòng tận tâm như vậy, ta nhất định sẽ nói Vương gia tâu lên hoàng thượng, người chắc chắn sẽ cảm động trước thịnh tình của công tử.”

“Vương phi quá lời rồi, Cung mẫu không dám.” Cung Thác vội đứng lên chấp tay về hướng Thủy Băng Tuyền.

Hai người tiếp tục khách sáo vài câu, cuối cùng Thủy Băng Tuyền mới đi vào chủ đề chính!

“Phải rồi, Cung công tử, về chuyện tờ thiếp lần trước của công tử...” Thủy Băng Tuyền nhẹ nháp một ngụm trà, tỏ vẻ thờ ơ nói.

“Cung mẫu xin được lắng nghe.” Cung Thác lại chấp tay về Thủy Băng Tuyền lần nữa. Trong lòng nảy lên kinh hãi vài phần, Vương phi biết rõ tờ thiếp hần gửi tới Vương phủ như vậy, chứng tỏ địa vị của nàng trong Vương phủ không thể xem thường.

“Cảnh An”

“Có nô tài.”

“Đến chỗ Vương gia lấy những bái thiếp mấy ngày nay đến cho bản Vương phi. À, phải rồi, nhân có Cung công tử đến cầu kiến, người mời Vương gia và Khang Vương gia ra đây tiếp khách quý.”

Sắc mặt Cung Thác bỗng chốc cứng đờ: “Cung mẫu không dám quấy rầy hai vị Vương gia bàn chuyện chính sự, bái thiếp của tại hạ còn mong Vương phi định đoạt!”

Cái này, rõ ràng là uy hiếp mà! Nàng ta nói các vị Vương gia đang thương lượng việc nghênh giá, lại ời họ ra gặp hần. Việc này đồn này ngoài, chắc chắn không phải là việc nhỏ. Vừa nghĩ tới đây, không hiểu sao thần kinh của Cung Thác lại căng lên, hần có cảm giác vị Vương phi này hoàn toàn không có ý tốt.

“À... Cũng đúng, Vương gia đang bận rộn, việc nhỏ nhặt này cũng không nên phiền tới người.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhả đặt chén trà xuống: “Cảnh An, đi lấy bái thiếp là được rồi.”

“Dạ, Vương phi.”

Đáy mắt Cung Thác thoáng chút thâm trầm, chuyện bái thiếp của hần chỉ là chuyện nhỏ? Xem ra... Hần đã đánh giá thấp nữ nhân này rồi...!

Cảnh An nhanh chóng mang tới vài tờ bái thiếp, rồi cung kính đưa cho Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền rút ba cái trong đó ra xem, rồi đưa cho Cung Thác: “Trước tiên mời Cung công tử xem qua bái thiếp của các thương hộ này, nếu như sau đó Cung công tử vẫn còn thành ý, thì chúng ta sẽ lại thương lượng”

Lòng Cung Thác bỗng trầm xuống, hẳn không cần xem cũng biết nội dung trong đó là gì. Đôi con người thâm thúy khẽ liếc qua, một cái là của nhà họ Vương, còn một cái là của hiệu buôn Tường Phúc...

Nàng ta cho hẳn xem? Là muốn ám chỉ hẳn điều gì?

81. Q.2 - Chương 81: Hợp Tác

Edit: 5cBoringrain

“Cung 4công tử 3không ngại bxem thử fcchứ?” 5Thủy Băng 6bTuyền lại banhấp thêm 4bmột ngụm 8etrà, thông 4thả nhìn 6đáng vẻ lúc này của 7Cung Thác.

Cung 22Thác đọc 1xong, khép 96lại tờ bthiếp trong etay, buông 3erèm mi che edấu tinh cquang trong 6mắt, đầu fóc lại 3nhanh chóng ftính toán f1cân nhắc...

“Ý d9của Vương 02phi là?” 0Hắn chăm 33chú nhìn 3những biểu 7cảm trên 94gương mặt cdnàng, muốn ebìn ra chút 50tâm ý gì đó. Nhưng 6tiếc thay, eấn chẳng cthể đoán fra được e2điều gì.

“Cung 13công tử 75là người 5thông minh, 2nên làm gì, 3hắn lòng 8ngươi tự c5rõ, ngươi 4về trước dđi!” Vừa 9dứt câu, f6nàng liền 4xoay người 92đi vào nội 9đường! 9dMỗi câu 48đã thả, 8sợ gì cá dkhông cần 3câu?

Cung 20Thác nhìn 4dbóng lưng adần khuất a6của Thủy b3Băng Tuyền, 26khuôn mặt 32ngghiêm nghị 43thoáng qua 81nụ cười 34khó hiểu, ftrong mắt 5ehiện về b5thần bí...

Trữ b6Thiên Hợp bthấy Thủy 61Băng Tuyền 1cđi vào, 8dliền mỉm 6cười với 47nàng...

“Cung 5công tử 1đi rồi dsao?”

“Đi 83rồi, ta 5để hẳn evề suy nghĩ ekỹ rồi 2hẵng tới.” 8Lúc này, 03nàng đang 9anắm quyền 6dchủ động btrên tay, 9fma kẻ muốn 6ăn miếng 31bánh béo 6bở của 3nàng đầu 9dphải chỉ 1mình Cung 60Thác hẳn.

Trữ 81Thiên Hợp echỉ cười anhạt, không 8nói tiếp 2nữa, bởi 7atoàn thân dedầu đón 84khiến hẳn echẳng nói 43nổi nữa eời. Sắc c3mặt hẳn 65lúc này 1trắng bệch, 2cmồ hôi 6trên trán 0càng lúc 9bcàng nhiều. d9 © DiendanLeQuyDon Từ sau lần d8phát độc 1trước, 6mỗi khi 7atĩnh táo 3hắn lại fphải chịu a0đựng cơn dđau âm i bhoành hành dtrong cơ 9thể...

“Thiên 8bhợp.” 1Thủy Băng 7eTuyền thấy c6hắn túa 76mồ hôi 6hột liền 45biến sắc, dsải chân 6abước tới cchỗ hẳn.

Trữ 5Thiên Khang 14cũng cả 3ckinh, tiến a9lên: “Thất c9ca, huynh 79sao rồi?”

Trữ 2Thiên Hợp echỉ miễn 0cưỡng cười: 4“Ta không 0dsao.”

Thấy 3fbộ dáng 04gượng cười ecủa hẳn, 5eThủy Băng fTuyền không 9fkhỏi đau blòng! Hẳn 06rõ ràng 3rất đau, 81mồ hôi dlanh chảy 9cdây trán, 18vậy mà 0vẫn giả cbbộ tươi 8cười...

“Trữ dThiên Khang, c8ngươi.... 4a © DiendanLeQuyDon cho Thiên aHợp ngủ 86đi...” eThủy Băng 2Tuyền khó aakhấn nói 0btừng lời.

Trữ 74Thiên Khang 7giương mắt 1fnhìn Thủy b1Băng Tuyền, 2thấy được 1sự đau 7đớn trong 6mắt nàng, c2hắn liền 11hiểu, nếu 2số mệnh 8đã định, cathôi thì eedễ cho 2huynh ấy 9eit phải 6đau đớn! c9Cho nên hẳn 2chỉ có 6thể gặt 6bđầu...

Nhìn 8Trữ Thiên 6Hợp hôn 9mê, Thủy f9Băng Tuyền anhe nâng d tay hẳn: 4“Thiên 19Hợp, chàng bhãy an tâm 5ngủ đi...”

Mặt 7atrời đã blên cao, fbnhưng Trữ 1Thiên Hợp 2vẫn chưa ftĩnh lại, f6hai người aThủy Băng dcTuyền và aTrữ Thiên ekhang thay cphiên túc 2ctrực bên 3cạnh hẳn...

“Hương c6Hàn.”

“Có”

“Chuẩn ebị kiệu, ata muốn 4đến hiệu cbuôn Tường cPhúc.” c5Chưởng fbquầy đưa 8bái thiếp 4tới, báo aaGiang Dĩ 5Bác đã 3đến Bắc 55Thành.

“...Dạ” ffTâm tư Hương a2Hàn có đôi 93chút khẩn 1trương, d4cứ nghĩ dđđến việc 43tiểu thư 3cvà Giang dthiếu gia b9gặp nhau 6blại thấy 6bkỳ dị 3dthể nào ấy. Dù 78cho, lúc bnày tiểu 80thư hoàn a9toàn không 82nhớ những 2gi người 1trải qua 59cùng Giang công tử!

.....

Mặt 4tiền của 5hiệu buôn 85Tường Phúc 3dquả thật frất không 9fbắt mắt, dnhìn vào 2chẳng qua cechỉ là f4một cửa 6chiệu nho fnhỏ trên 0đường...

Thủy 7Băng Tuyền 1lần đầu bfđến đây, evừa xuống b7kiệu đã 3ngẩng lên 58nhìn bằng 0hiệu. Chữ 6viết bình f8thường, 68bài trí cebình thường... 70Tóm lại 4chỉ một 41chữ, bình bthường! 6Bình thường 68đến không f9thể bình 0thường 0hơn.

“Thảo 22dân tham akiến Vương b1phi.” Gã 3chưởng equầy thấy c9có người 34đi vào, 8dnước mắt e1lên nhìn, ebiết đó 1là ai liền avội vã 8chạy lại 93hành lễ.

“Đứng 86dậy đi.” b1Nàng liếc 2nhìn xung edquanh, đánh d1giá cửa 8fhàng tuy adkhông lớn, 65nhưng vì 8bài trí f5không nhiều 2nên cũng 69có vẻ rộng 8rãi.

“Mời fVương phi 7đi lối 80này!” Chưởng aquầy cung 2kính dẫn 0Thủy Băng 2Tuyền đi 0fvào nội c9đường!

Có 70lối thông fư? Thủy f0Băng Tuyền 3đi dọc 08qua dãy hành 6lang thật 34dài, khoe 02môi câu bên nư acười nhạt. 2 © DiendanLeQuyDon Không hổ dlà thương 9ehộ của f5Giang gia. 0d © DiendanLeQuyDon Hậu viện fchiếm khoảng cđất rộng c1lớn đến 7kinh người, 0fso với cửa bdhiệu ở 1phía trước 80hoàn toàn 5chẳng thể fedánh đồng 47cùng nhau, dmái ngói dcong cong, 99trụ đồng 1to lớn, 5hành lang a3khúc khuỷ 8quanh co, ccchẳng hề athua kém 2fBác Vương 1phủ!

Vô aTâm thấy c9Thủy Băng cbTuyền đến, 58hơi giật 86mình một 8bcái, nhưng 57nghĩ lại, bnàng ấy 58đã chẳng 02nhớ gì 33cả, nên 68liền khôi 5phục sắc 8mặt, tiến 4lên cung ekính hành dlễ: “Vô 04Tâm tham 8fkiến Vương 2ephi.”

“Đứng 6lên đi!”

“Tạ 2ơn Vương 6phi, xin người 07đội một flát, Vô 9cTâm sẽ 60vào báo aevới chủ 6tử.”

“Ừ.”

Giang 7Dĩ Bác rủ 54mi che đi 5cnnhững cảm a4xúc nơi 2đáy mắt, etrong lòng 7hòa trộn 44đủ mùi dngũ vị 7trần ai d0(ngũ vị cdlà ngọt, 40chua, cay, 4đắng, mặn). b © DiendanLeQuyDon Sắc mặt 7hắn lại 61bình tĩnh 5như nước: cf“Mời vào!” 9Gặp nàng, 4elại là 50dưới tình 08cảnh này 04sao? Ông atrời thật 00thích trên c1chọc con 6người.

Thủy 7cBăng Tuyền 72rảo bước cđi vào phòng 22trong, thấy 5Giang Dĩ 2Bác đang 6đứng nhìn 5ra ngoài bcửa sổ fl thì khê 84nhú mảy. 0 © DiendanLeQuyDon Ngày ấy deở trước aaĐộc cốc, 8y phục trắng 7tựa tuyết, ecòn hôm bnay hấn c4toàn thân b5màu đen, b2mái tóc fdài che đi f3một phần dkhuôn mặt, bcưng che 8ekhuất ánh 21mắt hấn, 83tăng vẻ a0âm u thâm a2trầm!

Nàng 86thong dong eftiến lên 73phía trước, 7bắt chước 60hắn hướng cdmắt ra ngoài, 17cất lời dtrên chọc: 0“Không abiết nơi 4này có phong 09cảnh tuyệt fdiệu gì eacó thể f8khiến Giang 2công tử 30ngắm nhìn cđến nhập fthần như bf vậy?”

Giang 2Dĩ Bác ngoái f0đầu lại, 4trên mặt 3kèm theo 9cnụ cười 0nhợt nhạt, 4bhơi hạ 8ánh mắt: e“Vương a2phi tìm Dĩ 3Bác không 27biết có 20việc gì flquan trọng 10không?” 04Nhìn dung b1nhan nàng 73kiểu diễm, eanhìn ánh 6mắt vừa d5xa lại lại 8vừa quen 5thuộc của 4nàng, tâm 85can hấn dfmơ hồ nhói 5bđầu! Lại 6có một 5giọng nói a4không ngừng 7nhắc nhở a2hắn, nàng 6đã quên arời, quên 7thực rồi, 2quên đi 2anàng từng b8trong vòng a1tay hấn...

“Vương 7ephi, chủ 65tử, mời 2dùng trà.” adVô Tâm dâng 3trà lên, e8rồi cung bkính nói.

Thủy 02Băng Tuyền 83ngồi xuống 7cghế nói: 96“Xem tận c3mắt rồi, ahuynh cảm f9thấy thế 19nào?”

Vừa 96nghe vậy, a2trong mắt 34Giang Dĩ 0Bác thoáng 23hiện lên 1bmột tia eláng: “Tôi lúc công 0trình thủy 0lợi hoàn cthành, các 20thương buôn 43sẽ tranh 1nhau tiến 06vào Bắc 7dcảnh.”

“Vậy 74tiếp theo dhuynh định belàm gì?” bThủy Băng fTuyền nhướng cmày hỏi.

Bên cmôi Giang 50Dĩ Bác lại anở nụ ecười, hần 4chậm rãi 6ngồi xuống 6cạnh nàng: c“Ta đang 90đợi kế 78hoạch của cnàng.” 45Hần như facó như không 3đánh giá 8enàng. Đôi 2dmắt phượng 32hẹp dài, 5trong đấy c1mắt thấp bthoáng nét c4lạnh lùng, 9echẳng còn 62đâu vẻ cthống khổ 0bcủa ngày 8ấy, cũng 6bớt đi 0dtia lãnh bkhốc vô 2tình!

“Ngày 3emai Trừ 19Thiên Kỳ a0sẽ đến fBắc thành!” fTình trạng 6ecủa Thiên dHợp bây 1giờ sẽ 9không qua 93được mắt 86hần. Nghĩ 0đến đây, 08đôi con fbngươi của 1dThủy Băng daTuyền thoáng 1qua một 1tia lạnh ablẻo. Trừ d2Thiên Kỳ, 72ta chưa đi 4btìm người atính sổ, f6ngươi lại d3tự dăng 0đầu đến!

“Chuyện 15của Bắc feVương gia e3sẽ không 7lừa được 97hần!” 5Giang Dĩ 90Bác nhúu 9dmày.

Thủy 5Băng Tuyền 8biết Giang 7cDĩ Bác đang belo ngại 37điều gì, 2anếu như... bThiên Hợp bthực sự 90ra đi, Bắc fcảnh sẽ 4không còn adễ khổng 9ché như 8bây giờ 5anữa. Dù 0sao nơi này 31cũng là 35xã hội 3hoàng quyền!

“Hôm b3nay ta đến 3btìm huynh c0là có hai 54việc muốn fthương lượng.” eThủy Băng 4Tuyền khôì 6phục vẻ 6bình tĩnh, 6nhìn Giang 6eDĩ Bác nhàn banhạt nói.

“Được, 8enàng cứ 98nói đi...” 27Giang Dĩ 7eBác hơi cnhướng 74mày.

Sắc 7mặt Thủy 50Băng Tuyền 6có chút 6thâm trầm: cb“Trước damắt là 51phải ra 8sức hoàn 1thành công 26trình đập 2nước để 7có thể efkhông chế 7bđược lũ 7lụt và 5hạn hán. b © DiendanLeQuyDon Bắc cảnh 4ccũng theo 86đó mà phát 9triển lên. 5 © DiendanLeQuyDon Tiếp theo, 49ta muốn cbcho các thương 6anhân vào cBắc cảnh 64tự mình 7ra giá để e7cạnh tranh.” 84(kiểu như d6đấu thầu, 8ai ra giá 09cao nhất b7thì được)

Giang bDĩ Bác gật dadầu, lòng 49tán dương, aadây quả 5là một dchủ ý tốt, 3ddể cho 4ccác thương enhân cạnh 17tranh nhau 0như vậy, b4chắc chắn bsẽ mang 4lại nguồn 9thu nhập dkhông nhỏ ccho Bắc 9cảnh.

“Tôi e4lúc đó 3hy vọng 8dngươi cũng adcó thể 5tham gia. 8d © DiendanLeQuyDon Mặt khác...” 26Thủy Băng 8Tuyền lại 86đưa ra một f0khối lưu 6thạch (khoáng 5esản lưu 1huỳnh) cho 8Giang Dĩ aeBác: “Người 81xem thử 85đây là a2cái gì?”

Giang 92Dĩ Bác chăm 7chú nhìn 2vào hòn 6đá trên 5tay nàng, c2khuôn mặt 95tuần mĩ 48thoáng kinh 8angac!

“Hương 3cHàn.”

“Dạ, 0tiểu thư.” 03Hương Hàn 82lấy một 1cái bình 2nhỏ đưa 9dcho Thủy c2Băng Tuyền.

Dưới ánh mắt 4acủa Giang 5dDĩ Bác, 32Thủy Băng 0Tuyền lấy 7một que 9gỗ, chấm 9emột đầu cvào trong 1bình chứa 45lưu huỳnh, 7sau đó lại flấy đá 9clửa, nhẹ 8ama sát một d5cái, đầu 4egỗ dính blưu huỳnh clập tíc 7bùng cháy...

Giang a0Dĩ Bác nhìn 62một màn btrước mắt, aeđáy mắt dclộ vẻ 62kinh hoàng, cnhưng lập d1tức liền ekhôi phục 2thần thái fbình tĩnh, 67trong đầu 99nhanh chóng 1cân nhắc dthâm ý của 94nàng...

“Cái anày là...”

“Hiện 4nay thứ 6mà mọi 6người dùng 5bđể nhóm bblửa không adễ mang btheo, hơn 2nữa cũng 43rất bất 7ftiện khi 1dnhóm lửa, c7nếu như... fTa nói cho 2huynh cách 5ddiều chế 64ra một dụng ecụ mới 7để đánh 21lửa, huynh 2nghĩ xem ccó phải ddây sẽ 2elà một 15cơ hội 6lâm ăn tốt 67không?” bThủy Băng 19Tuyền tựa 4như đang dthưởng 9thức cái cbình nhỏ a3trong tay, 15đuôi mày 4fnhướng 5elên, ánh 95mắt như 21nước nhìn 7Giang Dĩ 0Bác.

Giang 2Dĩ Bác có 29chút thất 7thần, nhìn 7aánh mắt 5aáy, phong dthái ấy, a2trong đầu dẫn lại 4anghĩ đến cbình ảnh 40kiểu mị e3của nàng detrong vòng 9tay hần...

“Giang 40Dĩ Bác huynh c2đang nghĩ 1cái gì vậy?” eThủy Băng dcTuyền kinh 3ngạc hỏi, 70chuyện gì d2khiến Giang 55Dĩ Bác xuất b1thần vậy?

“Khụ... 1Không, ta 0đang nghĩ đến việc dcàng nói, etuy thứ 91nàng vừa 9fcho ta xem 7drất mới 1emẻ độc 78đáo, nhưng amà... Nếu 4như người 06người đều d3mang theo f7một láflo như 6vậy, thẳng 5thần mà 17nói, so với 73mấy cái 11dụng cụ 3đánh lửa abình thường 81còn bất e9tiện hơn.” d1Hần rử bbmi che đi 01những bối 8rối trong 6lòng.

Thủy aBăng Tuyền 93thần nhiên 25cười: “Ha 4hả, cái dnày chẳng 46qua chỉ 43là nguyên 2liệu mà 54thôi, đợi 60lúc chúng 7ta sản xuất 59thành công, 5huynh sẽ fbiết được a0thứ đó eso với những 63thứ kia cthuận lợi 78như thế f5nào!”

“Vây 3elà Tuyền cbnhi chắc 6chắn sẽ 1thành công.” dfNhìn trên cdmặt nàng 8bộ dáng 1btươi cười, 3Giang Dĩ 7Bác cũng 62yếu ớt 4mỉm cười d1nhìn nàng.

“Đương 4nhiên, nếu f1không ta 3cũng chẳng a2dám tới 1atìm huynh!” c3Hần là 2dmột thương bnhân khôn 2khéo, nếu 7như nàng fckhông nắm achắc, sao 7dám tới etìm hần 38bàn chuyện fchứ?

“Vây cTuyền Nhi 0muốn làm a1thế nào?” 21Trong lòng 1Giang Dĩ 6Bác ôn nhu biến kỳ 8lạ, hần 70thích nhìn 7nụ cười 9ngạo nghệ 1dtự tin của 5nàng.

“Trước 9tiên, ta 5sẽ cho huynh cephương thức 94phối chế, 2đưa những 7tảng đá 7etrên sông b8Thanh Lăng 67đến đây, 02lâm thử 8một ít 8trước, 8nếu thành 8công chúng 4eta sẽ cho sản xuất fđại trà, 9eta muốn 78mọi người fai cũng có 3thể sử 4dụng loại cdiêm này!” b6Khỏe môi d6Thủy Băng 6Tuyền câu 8lên nụ eacười ngạo b2nghề, đến 3elúc đó fnàng một etay nắm 9độc quyền e3mặt hàng 49này, còn fsợ không chốt được 8bạc sao? 4Mà đây 2acũng chỉ 4là khởi đầu cho csự nghiệp cdcủa nàng 8fthôi.

“Diêm?”

“Đúng f3vậy, Giang 51Dĩ Bác, eta biết 3người có 1rất nhiều 9tiền, nhưng 7bạc kiếm 8đđược có 7bao giờ 9alà đủ 8ddầu, chúng 07ta hợp tác, 5ta cũng không 3khiến huynh ephải thua 7cthiệt, thế 90nhưng...” 66Thủy Băng eaTuyền thoáng dcnghe mặt fflại: “Thế fnhưng ta 9dcũng không 21muốn bản 0thân bị b9thiệt thời, 5cho nên sau 03khi thí nghiệm 90này thành 3công, chúng 6ta sẽ lại 6ađàm phán cphân chia 11lợi nhuận, cxong xuôi 1thì ký hiệp e2ước rồi cmới có 54thể bắt d6đầu sản dxuất. Huynh cthấy sao?” 39Nàng muốn 8ađợi đến 19lúc thí c2nghe thành 50công mới 55bàn đến 1hợp đồng, 7abởi nàng 79dự tính fsẽ nắm 1cmột nửa 5cổ phần d7hợp tác acủa bọn 6fho. Vây c8tiền đề elà nhất c0định phải 6acho Giang eDĩ Bác thấy 3ađược tiềm 83năng của bđiệc làm 7lần này thì 9hần mới 61có thể 0để dành dađáp ứng 78đầu tư.

Sắc 1mặt Giang fDĩ Bác không 08chút thay 2đổi, vẫn aacười thong ddong như 73trước: e“Ta đồng 8ý.”

Thủy eBăng Tuyền c1lại giơ 0fmột bàn 16tay ra: “Thỏa 29thuận thế 99nhé, Dĩ faBác huynh, 1hy vọng 47chúng ta 7có thể b3hợp tác 7thành công!”

Giang 2Dĩ Bác ngáp 00ngừng trong echốc lát 2rồi mới 5đưa tay fnhẹ nắm 0ftay nàng, fcon người 34đen hiện 1lên một 8vẻ phức 9tạp...

“Ta 06sẽ chờ 90xem thành cequả của 3dhuynh, cáo 0atừ!” Thủy 4Băng Tuyền 5eưu nhã đứng 4dậy, gạt 2đầu với cGiang Dĩ 3dBác.

“Không e4tiên.” fbGiang Dĩ 4dBác mỉm 3cười, nhìn 8bóng lưng 02nàng rời 65đi. Tuyền 75Nhi, nếu 1yêu nàng 3dlà khiến 51nàng đau ckhổ, nếu 1là đối 8btác lại e1khiến nàng cfhải lòng, 0như vậy... aTa sẽ vui a8về chống 2sau lưng enàng, nhìn f2nàng thỏa fsức bay clượn...

Lại 9một ngày enữa trôi e0qua, bóng đđêm nặng b7nề bức 86bách khiến 6người ta 54khó chịu. d © Dien-danLeQuyDon Thủy Băng aTuyền buông 4bút lông 40xuống bàn, 0drời đứng 9lên đi đến 2bên giường 2Trữ Thiên 5Hợp...

“Thiên 30Hợp, làm asao bây giờ? c1Ta một mực 76bắt mình 8phải bận 2rộn, cố 8gắng xóa eftan đi nỗi d6khủng hoảng a1trong lòng.” a4Nàng ngược d mắt nhìn 6ra bóng đđêm a5ngoài cửa 5fsổ, giọng 0nói dịu

d6dàng ôn acnhu: “Ta ecchưa bao 24giờ biết 4thời gian f9lại trôi aqua nhanh 6như vậy, 5fnhanh đến 8mức khiến 47ta chẳng 5kịp nắm fbắt gì 7lẻ!”

“Tuyền...”

“Thiên 8Hợp, chàng 7tỉnh rồi 22sao? Có đói a3bụng không?” aThủy Băng 3aTuyền vui 4mừng gọi: 45“Hương 8Hàn.”

“Vương agia tỉnh 68rồi, người 1xuống bảo ddnhà bếp 4chuẩn bị 11bữa tối 0cho Vương 8gia.”

“Dạ, etiểu thư.”

“Nào, 6aThiên Hợp, để ta đỡ 0chàng dậy.” dThủy Băng 4Tuyền dịu adàng đỡ 53Trữ Thiên 9Hợp ngồi 9ddậy, cho 4bắt 9lực vào 69cái gối 1phía sau.

Trữ 8Thiên Hợp 8bmở mắt 9nhìn Thủy 3bBăng Tuyền, fkhóe môi 3tươi cười: e“Ngủ đây 4một giấc! dBây giờ 77tinh thần 3rất thoải 4mái.” Hấn 5ngủ một amạch gần 8emười canh 5giờ. Nàng bcó lẽ rất 43lo lắng?

“VẬY 8chàng nhất c5định phải 1dẫn nhiều c8một chút.” aMấy ngày c2nay nàng 47thấy hấn 1càng lúc ccàng gầy.

“Tuyền, ednàng tới ccgiá sách, 5lấy cho 0ta cuộn 53giấy thứ 66hai trong 7ngăn thứ 8tư ra đây.” bTrữ Thiên 3dHợp nhẹ 7nhàng nói. c © DiendanLeQuyDon Ngày mai 5hoàng thượng 22tới rồi, 49hấn cũng dcần cho canàng biết 2fvề đạo a2thánh chỉ fkia.

Thủy e2Băng Tuyền f7gật đầu 99rồi đứng 0dậy làm 98theo hấn 3hướng dẫn. 0f © DiendanLeQuyDon Nhìn thứ d1trong tay, 7Thủy Băng 2Tuyền ngược 41đôi mắt e2kinh ngạc c8liếc qua 8fTrữ Thiên f5Hợp. Thánh 5chỉ ư? aHấn muốn 0làm gì?

“Nàng 7mở ra xem adi.” Trong 77đó hấn a8đã viết dsẵn rồi, d2ngày mai 4sẽ dâng 6lên hoàng 4thượng 5bể chiều 1cáo toàn c8thiên hạ, 6như vậy 7ehấn cũng 5an tâm.

Thủy eBăng Tuyền 9rủ mắt, etừ từ d8mở cuộn 6chiều chỉ 5cđó ra...

“Chàng athực sự fmuốn vậy dsao?” Nhìn 5nội dung actrong đó, cbánh mặt a0nàng thoáng 77lộ vẻ 2phức tạp e9không rõ!

“Tuyền, 5ta hy vọng 3cbách tính fBắc cảnh 1sẽ được cấm no an 4ổn.” Như fvậy lúc 39hấn đi erời, nàng dcũng có 06cái mà dựa 20vào.

Thủy 4Băng Tuyền 1tới bên 8cgiường, 7dnghệ tựa 8đầu vào flòng ngực 1fTrữ Thiên aHợp, than ffmột tiếng, b4hấn có 18biết đạo acthánh chỉ cnày sẽ c9khiến thiên 3hạ rung 3động?

Thánh b1chỉ nói etước vị 5ở Bắc d6cảnh do f4nàng tiếp 30quần, nhưng 36còn ghi rõ 5nàng được 6quyền tự dcdo tái hôn! 10Bất luận 69ai cũng không 89được phép c7can thiệp!

“Tuyền, 8ta biết anàng không 2bthích bị 0ràng buộc, 96nhưng ta d3hy vọng 56có thể 6chăm lo cho 8muôn dân 1trăm họ, 3hoàn thành 4tâm nguyện 3của ta!” aNhư vậy 9đối với 4kế hoạch 3của nàng ecũng sẽ 4có ích không 67nhỏ. Tuyền, bở Bắc 4fcảnh, nếu 1không có 3hoàng quyền, cfnàng sẽ cbgặp không 89ít gian khổ, 1cho nên ta d6mong muốn d3có thể cdùng chút 3sức lực 3fcủa mình 4lót cho nàng 7một con 6bđường 6cằng phẳng 8hơn. Vừa 2trợ giúp bđược nàng, 2lại vừa 2trợ giúp a8được bách btính, mặc dkệ người ctrong thiên 2hạ nghĩ 3như thế 4lnào, ta đều bthấy rất đáng giá!

Thủy dfBăng Tuyền 91che giấu 00cơn nhói fđau trong 11lòng, Thiên f4Hợp, tâm 57tư của 6chàng sao cdta lại không 3rõ? Nếu a9như đây c9là ước 0nguyện của 2chàng, ta f4nhất định csẽ giúp f3chàng đạt 31thành!

Ngoại 96 Bắc thành

Toàn ebộ người 5ddân Bắc edthành, kể 9cả những 2nhân công 6lvốn phải 9đào đập 32nước, dưới f3sự chỉ bhuy của 20Sở tướng 8quân, đều 5đang đứng đỡ trước f7cổng thành, 59chờ cung 3nghehén thánh 1dgiá!

Dẫn đầu đoàn fngười là 8Trữ Thiên 74Hợp, Trữ 72Thiên Khang 32và Thủy 5Băng Tuyền. 4 © DiendanLeQuyDon Tiếp sau 7là Tướng 6tri phủ 52cùng năm a9trăm tinh 1dbinh của 5dTrữ Thiên 7Khang, bộ d1khoái phủ 36nha, thân 6ebinh Bắc fvương phủ, 0bcuối cùng 41chính là 9ddân thường...

Nhìn fdphóng tầm 09mắt ra xa, 85chỉ thấy amột đoàn fngười khổng 7flo đang 3tiến tới, b6bụi bay e7mù mịt...

“Thiên 17Hợp, chàng 2fcó trụ fđược không?” bThủy Băng 93Tuyền nhìn 3Trữ Thiên fHợp bên aạnh, lo edlắng hỏi.

“Đúng 82vậy, Thất 29ca, nếu aekhông thì 0huynh về 97phủ trước 7đi!” Trữ 3dThiên Khang 0thấy sắc fmặt của fTrữ Thiên fHợp cũng 8lo lắng 2ekhông kém.

“Ta 26không sao, ebhôm nay tinh 3thần ta b3rất tốt!” deTrữ Thiên 4Hợp đậm 05mặc cười!

Thủy 96Băng Tuyền 0a chỉ nhìn 01mây một fbcái rồi b8không nói 29nữa! Ánh cmắt lại 36hướng về b3phía trước, 07trong mắt dbbắn ra tia 6hàn khí. 8 © DiendanLeQuyDon Trữ Thiên 8Kỳ... Hấn 4nợ nàng, 9nàng chưa 29đi đòi, c9hấn lại eltự mình d8chạy đến.

Nửa b7canh giờ 3trôi qua, ebhoàng thượng dvẫn chưa 75thấy đâu...

“Báo, 80đoàn xa 9giá của 80hoàng thượng 11đã vào 3edường b9lớn, một 5khắc nữa esẽ đến 85cửa thành.” eMột gã 9binh sỹ 40nhảy xuống 4engựa hướng 4Trữ Thiên 5Khang bấm 8báo.

“Tướng bTri phủ.” 57Trữ Thiên 3Khang trầm 21thấp gọi.

“Có 0ti chức!” 87Tướng tri 2aphủ lập 8tức tiến 68lên phía dtrước.

“Truyền 0lệnh xuống 3dưới, tất 2cả mọi angười chuẩn 2bị nghênh 8tiếp thánh e3giá.”

“Dạ!” eTướng tri ephủ nơm 4nớp lo sợ dlĩnh mệnh.

Nhìn c6đoàn quân 64ngày càng 9agần, mọi 2người đều 4nhất loạt 4cúi đầu 4fquỳ xuống amà cung nghênh... 99Dưới sự fngênh đón 2của mọi 8người, c7đương kim choàng đế 3Trữ Thiên bKỳ, bước 25xuống xe dngựa! Hoàng 0bào rục e2rờ, gương 2dmặt tuấn 5elăng, ánh 80mắt tinh ctường tràn e0đầy nhuệ 97khí, khí 3tức tôn f8quý không 7cchút nào 1che dấu!

“Thần 5tham kiến 2hoàng thượng, angô hoàng 0avạn tuế, aavạn tuế, f4vạn vạn 6ftuế!” f1Trữ Thiên 1fKhang và cTrữ Thiên b9Hợp dẫn d5đầu hành 6flễ.

“Ngô 14hoàng vạn catuế, vạn 1tuế, vạn 4vạn tuế!” 3fRồi toàn aabách tính 0liền nói 71tiếp hô ctheo, thanh lâm rung động a7trời đất!

Trữ 10Thiên Kỳ 07nhìn muôn 46ngàn thần 17dân thuần 1phục dưới dfchân mình, 5ánh mắt 93lại rơi eevào người fđứng phía 0sau Trữ 7fThiên Hợp...

“Bình fethân.” 7Tiến lên 8trước vài 50bước, hấn 3tự mình 0nâng Trữ 0Thiên Hợp 4đậy.

“Tạ ebơn hoàng 64thượng.” afTrữ Thiên bHợp cung 5kính hành 0lễ.

“Chúng 17vị bình 99thân.”

“Tạ aơn hoàng 1thượng!”

“Thiên 05tai ở Bắc 57cảnh luôn 4là mối afcanh cánh dtrong lòng 01trẫm, vừa 01nghe đến 8bviệc trị 86thủy có 1tiến triển, 33trẫm lấy f0làm vui mừng! d8Nếu như 0việc đào 4đập nước 7có thể 37khống chế beđược thiên 6tai, cho dân 3chúng Bắc 7cảnh được 3no ấm, trẫm esẽ toàn flực ủng 17hộ!” Cánh a6môi mỏng ccủa Trữ 5cThiên Kỳ dnhếch lên 7một vòng decung, nhìn 3Trữ Thiên 4Hợp nhàn 2nhạt nói.

“Thần athay mặt f6cho dân chúng 3Bắc cảnh 49tạ ơn hoàng 3thượng.” dTrữ Thiên f8Hợp cúi 9đầu trả 20lời.

“Hoàng bfthượng, 93mời!” 3Trữ Thiên ddKhang thấy eesắc mặt 3ecủa Thất 2ca ngày càng 0tái nhợt, diền bước blên trước c4đưa tay 96hướng về dfphía Trữ bThiên Kỳ 7nói.

Ánh 1mắt Trữ b0Thiên Kỳ c4lại nhìn 9tới Trữ fThiên Khang: 2a“Trẫm 71cho Khang 1vương đến 5tuyên chỉ, 6fnhưng không ehieu sao edKhang vương 6mãi vẫn 96chưa chịu 46quay về? bHóa ra là 0ở đây c3trợ giúp, 3atrẫm có 46lời khen 1ngợi Khang 5vương!” bHấn đậm 64nhiên nói, 9không nghe 7ra bất cứ e8ý tứ gì.

“Tạ 2hoàng thượng cquá khen!” c2Trữ Thiên dKhang cúi 3đầu trả b1lời.

“Trữ b7quận vương, 75truyền lệnh c9xuống dưới, 1cho quân 3tìm nơi 62đóng lại.” 5Mệnh lệnh 1vừa ban bra, Trữ 3Hy vốn vẫn đứng trong cquân liền cbước ra dbkhỏi hàng anhận mệnh.

Lần 1này hoàng 1thượng 03hạ chỉ 75bảo hấn 42cùng hộ bgiá đến c3Bắc thành, b3hấn vốn 4định cự bbtuyệt, nhưng 38lòng mơ d2hồ vẫn 2còn chút 43vương vẫn 9không nỡ 1fbuông tay 0với nàng, fmuốn tận 92mắt nhìn 1xem cuộc dsống của bnàng ra sao. 6 © DiendanLeQuyDon Cho nên chỉ f0vừa về bdkhông lâu, 9ahấn lại 30tiếp tục e2khởi hành 5đi Bắc 42cảnh.

.....

Trữ fThiên Kỳ 7ekhông chịu 8ở trong ahành phủ 3đã được aTướng tri 3phủ chuẩn 2bị đầu d2vào đấy aclại chạy dđổi sương 4phòng của eBắc vương 4cphủ, khiến d3cho người 4dtrong phủ 6fchẳng kịp 34trở tay!

Đại esảnh Bắc avương phủ

Trữ 31Thiên Kỳ 01ngồi trên 58ghế chủ bvi, ánh 7mắt bí 3hiểm nhìn 3Trữ Thiên 76Hợp, bên a1môi lai hiện 7amột nụ 88cười: “Trẫm 5không biết 8hóa ra Thất choàng đệ c7lại tài dba hơn người 7như vậy, e0hạn hán, eethủy tai b6ở Bắc 85cảnh sớm 1cmuộn cũng edđược khổng cchế.” cMiệng thì 2dnói vậy, fnhưng lòng 1bấn vốn 4cũng cảm 7dthấy kinh 1bhoàng không 0ít. Nếu 2cứ như 43vậy, không equá ba năm, 9ađời sống 2ở Bắc ecảnh nhất 8định sẽ ađược cải 32thiện! Đập achứa nước 32này, mang 58đến không 36ít thuận a5lợi. Phương dpháp này 4fthật sự 1do Thất ahoàng đệ 4fnghĩ ra sao?

“Thần 7akhông dám 5nhận.” e2Trữ Thiên 8cHợp tiến bclên một cbước, trong fblòng thâm etrả lời, 3blà do Tuyền 50nghĩ ra.

Sau 0khi hồi d1phủ, Thủy faBăng Tuyền 89liền về 9ngay viện 29của mình, 1ckhông đến 3chỗ chủ 6viện. Nàng 1ckhông muốn degặp Trữ eThiên Kỳ, cđchỉ là 3nàng lo lắng 4cho sức 3fkhoẻ của 8Trữ Thiên b9Hợp, không biết hấn dccó trụ 55được không!

“Thu 6aNhi, người 7fđi nghe ngóng exem Vương egia bây giờ 9eđang làm ffgì?”

“Dạ.!” fThu Nhi lĩnh 2mệnh rồi aclập tức 14đi ra.

Thủy 81Băng Tuyền b9neho neho 3mắt, đôi decon người 2bắn ra tia 8sát khí 73nồng đậm! 7fTrữ Thiên 0Kỳ...

82. Q.2 - Chương 82: Đau Cũng Cam Lòng

Edit: Boringrain

Đến khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, bầm tấu xong xuôi, thì trời chiều đã chạng vạng...

“Tiểu thư, Vương gia mời người đến đại sảnh dùng bữa.” Hương Hàn đẩy cửa đi vào.

Bắc Vương phủ bây giờ chỗ nào cũng có lính gác trùng trùng!

Thủy Băng Tuyền từ hậu viện đi tới chính viện, trong lòng tràn ngập sát khí ngất trời...

Eo thon nhỏ nhắn, bước đi khoan thai, cổ tay trắng nõn phất chiếc khăn lụa mỏng, nhẹ bước vào sảnh đường. Nàng thờ ơ đảo mắt, thấy Trữ Thiên Kỳ ngồi trên ghế chính chủ, sau lưng hấn là bốn gã thị vệ, hai cung nữ, hai thái giám, ngồi bên cạnh là Trữ Hy, Thân tướng quân, Lễ bộ thượng thư và Hoàng quốc cữu.

Kế đó mới là Thiên Hợp và Trữ Thiên Khang, bên cạnh Thiên Hợp có một chỗ trống, hiển nhiên là dành cho nàng!

“Tham kiến hoàng thượng!” Tuy lòng hận đến nghiêng răng, nhưng sắc mặt Thủy Băng Tuyền lại lạnh nhạt như không, giọng điệu thờ ơ chẳng chút phập phồng.

Trữ Thiên Kỳ ngược mắt lên nhìn Thủy Băng Tuyền, rồi gật đầu: “Bắc Vương phi ngồi đi.” Hấn thầm đánh giá nàng, y phục màu lam nhạt, tóc như mây, mặt như họa, phong thái thuần khiết tươi mát tựa đóa

sen vừa chớm nở! Ngoại hình đó xứng là một mỹ nhân khuynh thành, nhưng nàng đeo bám hần nhiều năm vô hình chung khiến hần vô cùng chán ghét. Mặc dù từ sau khi từ hôn, nàng dường như đã trở thành một người hoàn toàn khác so với trước kia, khiến lòng hần cũng có chút dao động. Nhưng so với giang sơn vạn dặm, nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân thôi.. Nhưng, vì sao... đôi khi hần lại chợt nhớ tới nàng?

Thủy Băng Tuyền thầm cười nhạo trong lòng, kẻ không biết xấu hổ nàng đã gặp qua nhiều rồi, thế nhưng kẻ không biết xấu hổ như Trữ Thiên Kỳ, nàng lần đầu tiên mới thấy.

Vừa nghĩ nàng vừa nhẹ bước đến chỗ trống giữa Trữ Thiên Hợp và Trữ Thiên Khang rồi ngồi xuống. Ánh mắt vừa chạm đến khuôn mặt Thiên hợp thì lửa hận trong lòng bỗng bốc dâng cao, những kẻ này đều mù hết rồi sao? Không thấy sắc mặt hần tái nhợt đến không một giọt máu hay sao, mà vẫn bắt hần ngồi đây thiết yếm tiếc?

Thủy Băng Tuyền vừa đến liền có vài ánh mắt chợt lóe lên, Bắc Vương phi vốn là vị hôn thê chỉ phúc vì hôn của đương kim hoàng thượng, bây giờ...

Nghĩ vậy nên ai ai cũng đều lăm lét nhìn nàng! Thật ra Bắc Vương phi cũng là một mỹ nhân khuynh sắc! Chỉ không biết thân là Bắc Vương phi thì tính tình nàng ta có bớt hống hách hay không?

Và... nàng có còn si tâm vọng tưởng với hoàng thượng nữa không?

Nhìn thấy khuôn mặt Thủy Băng Tuyền thoáng chút buồn bã, Trữ HY khẽ nhíu mày... Nàng không vui sao? Rồi nương theo ánh mắt Thủy Băng Tuyền, vùng chân mày của hần lại càng nhíu chặt lại, bởi hần thấy sắc mặt Bắc Vương gia rất tệ?

“Vương gia, người có chỗ nào khó chịu sao? Nhìn người không được khỏe cho lắm.” Trữ Hy đột nhiên lên tiếng hỏi.

Mọi người nghe vậy đều nhìn qua Bắc Vương gia, quả thực khuôn mặt tái nhợt đến dọa người, chỉ vì nụ cười bình tĩnh đạm nhiên của hần, nên mới khiến ọi người không để ý tới điều đó...

Ai cũng nảy sinh nghi hoặc trong lòng, Bắc Vương gia bị sao vậy?

“Mọi người đứng là mắt sáng tinh tường, Vương gia nhà ta thân thể khó chịu, vậy mà mọi người cũng nhìn ra, hoàng thượng, chẳng biết người có thể cho Vương gia được cáo lui trước?” Mỗi chữ của nàng đều nghiêng rằng, nghiêng lợi mà nói, ý châm chọc trong đó cũng chẳng khó khăn để hiểu!

Trữ Thiên Kỳ hơi nhíu mày, bộ dáng Thất hoàng đệ quả thực không tốt! Nhưng chẳng phải trước nay hần đều như vậy sao?

“Thất hoàng đệ thấy trong người không khỏe sao?” Một câu hỏi của Trữ Thiên Kỳ lại khiến Thủy Băng Tuyền nắm chặt nắm tay, con mắt của hần có vấn đề rồi sao?

“Thần quả thật hơi mệt, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho thần cáo lui trước.” Trữ Thiên Hợp lạnh nhạt cười. Thấy nàng véo lên đùi mình, hần đành phải nói vậy, nếu không, e rằng nàng sẽ phát hỏa mất. Hơn nữa, hần sắp kiên trì không nổi nữa rồi, thân thể hần dường như đã đến cực hạn. Nhưng .. Tính tình của nàng như vậy... làm sao hần có thể yên tâm?

“Thôi được, đệ cứ vào nghỉ ngơi đi.” Sắc mặt hần càng lúc càng khó coi, tái nhợt chẳng chút huyết sắc! Đúng là kỳ quái!

“Đa tạ hoàng thượng...” Trữ Thiên Hợp đứng lên định hành lễ với Trữ Thiên Kỳ, nhưng hần đột nhiên thấy trước mắt tối sầm khiến cả người lão đảo, mềm nhũn không chút sức lực, nên vội vã nắm chặt mép bàn.

“Thiên Hợp...” Thủy Băng Tuyền thấy hần đỏ mặt hơi hột vội đỡ lấy hần! Mà một câu ‘Thiên Hợp’ của nàng, khiến cho người trong sảnh có những phản ứng khác nhau, trong mắt ai cũng đều lộ vẻ phức tạp...

“Thất ca...” Trữ Thiên Khang vụt tới đỡ phía bên kia của Trữ Thiên Hợp

“Ta... không sao.” Đẩy cánh tay Trữ Thiên Khang ra, Trữ Thiên Hợp cười nói.

“Ta đỡ chàng về phòng nghỉ ngơi.” Thủy Băng Tuyền lúc này đây trong mắt chẳng còn ai nữa, chỉ thấy Trữ Thiên Hợp đang quần quai đau đớn mà thôi.

Nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, đáy mắt Trữ Thiên Kỳ lóe lên một tia không rõ!

Còn Trữ Hy khẽ chau mày bởi thần sắc của Bắc Vương gia quả thực không ổn tí nào! Tựa như bệnh nhân mắc bệnh nặng lâu ngày vậy..

Thấy thân thể Trữ Thiên Hợp hơi run lên, lòng Thủy Băng Tuyền bỗng chốc hoảng loạn: “Thiên Hợp... Chàng sao rồi?”

Trả lời câu hỏi của Thủy Băng Tuyền là một ngụm máu đen phun thẳng ra ngoài...

Mọi người trong sảnh đều sợ ngây người...

“Thất ca...” Cái chén trong tay Trữ Thiên Khang rơi xuống đánh ‘choang’ trên đất, rồi hần phóng lại đỡ Trữ Thiên Hợp nằm xuống, bị thương gào thét: “Thất ca... Huynh sao vậy? Thất ca, huynh đừng làm đệ sợ!”

“Hương Hàn, nhanh đi gọi đại thiếu gia đến đây!” Thủy Băng Tuyền nhìn vết máu đen trên mặt đất, hô hấp như tắc nghẹn, thét gọi Hương Hàn.

“Dạ!” Hương Hàn cũng thất kinh, nên vội vã dùng khinh công chạy ra ngoài.

Trữ Hy thấy vậy liền chạy tới đỡ lấy lưng Trữ Thiên Hợp rồi ngồi phía sau hần vận công...

Thủy Băng Tuyền kinh hoảng đến đờ đẫn, chỉ có thể lặng yên nhìn Trữ Thiên Khang hét to cuồng loạn, nhìn Trữ Hy đặt hai tay trên lưng hần, tim nàng, đột nhiên lạnh lẽo!

“Thiên Hợp...” Nàng thì thào gọi hần.

Ngay đến Trữ Thiên Kỳ nhìn ngụm máu đen trên mặt đất, lại nhìn tới Trữ Thiên Hợp lúc này đã hôn mê bất tỉnh, đều có vẻ mặt kinh hoàng! Càng không nói tới những người khác. Tất cả đều ngây dại đứng nhìn, nhất thời không rõ chuyện gì đang xảy ra!

Lúc Thủy Hoàng Văn chạy tới, thì trên trán Trữ Hy đã túa đầy mồ hôi... Hần nhanh chóng nhét một viên thuốc vào miệng Trữ Thiên Hợp, sắc mặt ngưng trọng.

“Đại... đại ca, sao rồi?” Thủy Băng Tuyền tựa như bắt được chiếc phao cứu sinh, nhanh chóng nắm chặt tay Thủy Hoàng Văn hỏi gấp.

Thủy Hoàng Văn lắc đầu: “Tuyền Nhi, Vương gia không xong rồi, chịu đựng tới lúc này đã là giới hạn cuối cùng của người!” Hần rất bội phục sự cứng cỏi của Trữ Thiên Hợp, chịu đựng những đau đớn không tưởng như vậy mà vẫn có thể chống đỡ đến bây giờ, xứng là một nam tử!

Thủy Băng Tuyền loạn choạng lùi ra sau, lắc đầu, không...” “Không...” Nàng thét lên một tiếng thê lương, chấn động tất cả mọi người!

Trữ Thiên Kỳ nhíu chặt mày: “Chuyện gì đã xảy ra? Khang Vương gia, người nói cho rõ ràng xem!” Tâm trạng hần bỗng chốc cũng bất an!

Trữ Thiên Khang vừa nghe Thủy Hoàng Văn nói vẫn còn sững sờ chưa tỉnh... Thất ca phải ra đi rồi sao?

“Không, không đâu, Thất ca sẽ không đi nhanh như vậy đâu, chẳng phải vẫn còn bảy ngày nữa sao, đúng, huynh ấy vẫn còn bảy ngày nữa...” Hôm nay thần sắc của Thất ca thực sự rất tốt, tốt đến kỳ lạ! Hần còn đang vui mừng vì thấy huynh ấy khỏe lên... nào ngờ chỉ là hồi quang phản chiếu*

*Hồi quang phản chiếu: là hiện tượng trước khi chết, con người có một thời khắc trở nên rõ ràng, minh mẫn.

“Khang Vương!” Trữ Thiên Kỳ hét gọi thật lớn nhưng đáng tiếc Trữ Thiên Khang lúc này đang chìm vào nỗi đau của chính mình, sao có thể nghe thấy hần gọi chứ...

“Người, người là ai, nói thử chuyện gì đang xảy ra!” Trữ Thiên Kỳ cũng không giận dữ, chỉ chuyển hướng sang hỏi Thủy Hoàng Văn.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thảo dân Thủy Hoàng Văn, là đại ca của Bắc Vương Phi, Bắc Vương gia...” Nói tới đây, Thủy Hoàng Văn nhìn thoáng qua Trữ Thiên Hợp, Trữ Thiên Khang và Tuyền Nhi, sắc mặt nghiêm trọng: “Bắc Vương gia e là không qua khỏi đêm nay...”

“Cái gì...” Trữ Thiên Kỳ ngã ngồi xuống ghế, tại sao có thể như vậy?

Những người còn lại ai nấy đều biến sắc...

Trữ Hy kinh hãi nhìn Thủy Băng Tuyền, sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

“Đại ca, huynh gạt ta đúng không, hôm nay tinh thần chàng rất tốt, ta vẫn luôn lưu ý đến sắc mặt của chàng, chàng chẳng qua chỉ mới phát độc lần thứ hai thôi phải không?” Thủy Băng Tuyền chạy lại, nắm chặt lấy tay Thủy Hoàng Văn, thận trọng hỏi.

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn đau xót uội muội của mình, nhẹ ôm Thủy Băng Tuyền vào lòng nói: “Tuyền Nhi, muội hãy khóc đi, khóc rồi sẽ thấy tốt hơn!”

Khóc ư? Nàng khóc thế nào đây? Lòng nàng bây giờ đã chẳng còn chút cảm giác nào!

“Tiểu thư...” Hương Hàn thấy Thủy Băng Tuyền như vậy thì rất lo lắng! Nhưng vẫn chỉ có thể đứng sau lưng nàng, không biết nên làm thế nào!

“Thiên Hợp, bọn họ đều gạt ta, nào, ta đỡ chàng về phòng nghỉ ngơi!” Chẳng chút để ý đến những người ở đây, Thủy Băng Tuyền lại đỡ Trữ Thiên Hợp dậy rồi nhẹ nhàng nói.

“Hương Hàn, giúp ta đỡ Vương gia về phòng.”

Hương Hàn rơi lệ, nhanh chân chạy lên trước cùng đỡ Trữ Thiên Hợp dậy...

“Thu Nhi, người xuống dặn nhà bếp chuẩn bị chút cháo thanh đạm, đợi Vương gia tỉnh sẽ ăn!” Giọng nói của Thủy Băng Tuyền khá lớn.

Thu Nhi vẫn bị lời vừa rồi làm cho kinh hoảng, trong đầu chỉ quay quẩn câu nói Vương gia không thể qua khỏi đêm nay...

Tại sao lại như vậy? Vương phi sẽ ra sao?

“Thu Nhi... Người không nghe thấy ta nói à?” Thủy Băng Tuyền lại hét lớn lên lần nữa.

“Dạ, Vương phu, Thu Nhi đi ngay!” Bị quát một tiếng, Thu Nhi mới giật mình nhìn Thủy Băng Tuyền, đưa tay quệt nước mắt rồi đáp lại.

“Thái y...” Trữ Thiên Kỳ bị tiếng hét của Thủy Băng Tuyền khiến cho hoàn hồn, vội vã bảo một tên thái y đi theo họ!

“Thân tướng quân.” Trữ Thiên Kỳ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thủy Băng Tuyền lúc này đã không còn lý trí. Hắn vừa đến Bắc cảnh, Bắc Vương gia đã qua đời, việc này nếu bị kẻ có tâm lợi dụng thì chẳng phải là chuyện đùa... Hắn có thể giải thích với Tam Vương, cũng có thể đối phó với bách tính Bắc cảnh, nhưng dân chúng trong thiên hạ hắn có thể làm gì? Cho nên đầu óc hắn cũng nhanh chóng suy tính.

“Có thần!” Thân tướng quân cũng vô cùng bàng hoàng.

“Cho Khang Vương gia chút nước để hắn tỉnh táo lại!” Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng!

Trữ Thiên Khang bị dội một gáo nước lạnh, nhanh chóng hoàn hồn, liền nhảy dựng lên muốn chạy vào nội đường...

“Đứng lại, Khang Vương gia, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Trẫm muốn nghe lời giải thích.” Trữ Thiên Kỳ nghiêm khắc hỏi.

Trữ Thiên Khang cười bi thương, chuyện gì ư?

“Hoàng thượng từng nghe qua Thiên Tuyệt tán chưa?” Hoàng cung hoa lệ chẳng khác chi địa ngục sâu thẳm, nơi đó vốn chẳng có con người, chỉ toàn là quỷ dữ!

Thiên Tuyệt tán? Trữ Thiên Kỳ cả kinh: “Thiên tuyệt tán sao?” Đương nhiên hắn từng nghe nói tới Thiên tuyệt tán, chỉ không ngờ Thất hoàng đệ lại có thể trúng Thiên tuyệt tán, mà chết tiệt hơn nữa, là lại chết ngay lúc hắn ở Bắc thành? Nghĩ tới đây thôi, sắc mặt Trữ Thiên Kỳ liền tối sầm lại!

“Hoàng thượng còn có vấn đề gì không? Nếu muốn biết là ai hạ độc thì thần xin nói luôn, chính là hoàng hậu nương nương, cò muốn biết khi nào, thì chính là mười năm trước! Thần xin cáo lui!” Trữ Thiên Khang nói xong thì chạy ngay vào trong nội đường, giờ phút này hắn chỉ muốn ở bên Thất ca!

Trữ Thiên Kỳ cũng không vì thế mà có thái độ tức giận với Khang Vương gia!

“Hồi bẩm hoàng thượng.” Thái Y khi này đã đi ra.

“Thế nào rồi?” Trữ Thiên Kỳ dù đã biết đáp án, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng. Cũng chẳng phải hắn thương xót gì Trữ Thiên Hợp, chỉ là Trữ Thiên Hợp này lúc nào không chết, lại chọn ngay lúc hắn vừa đến Bắc thành! Truyền ra ngoài sẽ khiến người khác hiểu lầm là hắn hại chết.

“Bắc Vương gia đã trúng phải kịch độc, sợ rằng khó qua khỏi đêm nay!” Thái y vừa nói xong, sắc mặt của Trữ Thiên Kỳ cũng trầm xuống, lắc lắc tay, ý bảo hắn lui ra ngoài.

Trong phòng, Thủy Băng Tuyền cầm lấy chậu nước rửa mặt Hương Hàn đưa cho rồi vắt khăn lau trán cho Trữ Thiên Hợp: “Thiên Hợp, chàng ngủ cho tốt, nhưng đừng ngủ lâu quá, ta đã cho nhà bếp chuẩn bị bữa tối rồi!” Giọng nói dịu nhẹ tựa như sợ kinh động đến người trên giường vậy.

Trữ Thiên Khang đi vào trong, bước chân nặng nề chậm chạp... lệ nóng dâng lên nơi khóe mắt!

Màn đêm lại buông xuống!

Bầu không khí căng thẳng bao trùm khắp Bắc Vương phủ! Tất cả khách khứa gồm cả đương kim hoàng thượng đều an vị trong sảnh đường.

Trong phòng nội, chén cháo trên bàn đã nguội lạnh, nhưng Trữ Thiên Hợp vẫn chưa tỉnh lại! Thủy Băng Tuyền ngồi bên lắng lắng nhìn gương mặt hắn, thỉnh thoảng lại run run đưa tay lên cảm nhận hơi thở yếu ớt của hắn! Lòng nàng vô cùng hoảng hốt sợ hãi, sợ rằng hắn sẽ cứ như thế mà ra đi, mãi mãi không tỉnh lại.

Thủy Hoàng Văn đi vào, thấy Thủy Băng Tuyền ngồi lặng đó thì than nhẹ một tiếng...

Liếc mắt nhìn Trữ Thiên Hợp nằm an tĩnh trên giường, Tuyền Nhi có thể tiếp nhận nỗi việc Vương gia ra đi không? Ánh mắt hắn lại chuyển tới những người bên cạnh, khoát nặng về mặt bị thương. Hắn thở dài xoay người đi ra.

“Đại ca...” Thủy Băng Tuyền gọi thật khẽ.

“Tuyền Nhi.”

“Thiên Hợp còn có thể tỉnh lại không?” Nàng tự nhủ hắn nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng nàng cũng rất sợ hắn cứ ngủ mãi.

Thủy Hoàng Văn hạ ánh mắt: “Tuyền Nhi, Vương gia hắn sẽ tỉnh lại.” Chỉ là sau đó sẽ mãi mãi ra đi!

“Thật sao?” Hàng mi khẽ động, đôi mắt nàng bỗng chốc sáng rực lên.

“Ừ, hắn nhất định sẽ tỉnh lại!” Nhìn Tuyền Nhi như vậy, lòng hắn đau quá, chỉ có thể gật đầu cho nàng thỏa mong muốn! Nhưng hy vọng qua đi còn lại sẽ là nỗi tuyệt vọng!

“Vậy là tốt!” Vậy là tốt, ánh mắt bừng sáng niềm hy vọng, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Trữ Thiên Hợp: “Thiên Hợp, ta đang đợi chàng, chàng nhanh tỉnh lại đi!”

Thủy Hoàng Văn quay người đi, không kiềm được để mặc cho giọt lệ nóng hổi tuôn rơi! ! Tuyền Nhi yêu Vương gia đến vậy, nhưng ông trời đối với Tuyền Nhi lại quá tàn nhẫn...

Thời gian lặng lẽ vô tình, sẽ chẳng dừng lại vì bất cứ ai. Chẳng mấy chốc mà ánh dương đã soi rọi khắp đất trời...

Lúc tia nắng đầu tiên chiếu vào gian phòng, Thủy Băng Tuyền cảm giác thấy bàn tay hắn khẽ động trong tay mình, nhất thời vui sướng nhìn người trên giường: “Thiên Hợp... Chàng tỉnh rồi!” Thấy hắn tỉnh lại nàng chưa bao giờ cảm kích ông trời đến như vậy! Cảm ơn ông trời đã cho hắn được mở mắt thêm lần nữa!

Còn bốn người Cảnh An, Cảnh Trúc, Thu nhi, Hương Hàn đã canh giữ suốt đêm đều cười trong nước mắt! Vương gia cuối cùng đã tỉnh rồi!

Trữ Thiên Khang cũng phóng tới bên giường: “Thất ca...”

“Tuyền... Bát... Bát đệ...” Giọng hần khàn khan, khiến lòng người chua xót.

“Ta muốn ngắm ánh mặt trời.”

“Được, Thất ca, đệ đỡ huynh ra ngoài.” Trữ Thiên Khang bị ai cất tiếng.

“Cảnh An, Cảnh Trúc, hai người các ngươi sau này hãy đi theo Vương phi! Vương phi là người ta yêu quý nhất trong cuộc đời, xin hai người hãy giúp ta chăm sóc tốt cho nàng, cũng giống như đã chăm sóc cho ta vậy.” Giọng nói ấy khiến Cảnh An, Cảnh Trúc khóc nức lên thành tiếng, nước mắt nước mũi tèm lem đầy mặt...

“Chủ tử...” Cảnh Trúc khóc không ra tiếng.

“Thiên Hợp...” Thủy Băng Tuyền đột nhiên cảm thấy bất an... Trái tim treo lơ lửng vừa mới hạ xuống, phút chốc lại nhấc lên cao.

Sắc mặt Trữ Thiên Khang bỗng hóa bi thương, tim hần đau như dao cắt, thời gian của Thất ca sắp hết rồi!

“Tuyền, dân chúng Bắc cảnh nhờ cả vào nàng!” Ánh mắt hần nhìn Thủy Băng Tuyền tràn đầy nhu tình.

Thủy Băng Tuyền cố sức lắc đầu, nước mắt tuôn như mưa: “Thiên Hợp, chàng sẽ không việc gì đâu, không việc gì đâu!”

“Đừng khóc vậy, thực ra người ta không yên tâm nhất chính là nàng!” Nhẹ an ủi Thủy Băng Tuyền, trong đáy mắt Trữ Thiên Hợp lại thoáng chút không nuối tiếc không cam lòng!

Thủy Băng Tuyền chỉ biết lắc đầu, lồng ngực nghẹn thắt chẳng thốt nên lời, chỉ mãi lắc đầu...

“Bát đệ...” Trữ Thiên Hợp lúc này cực kỳ bình thản, hần trịnh trọng nhìn Trữ Thiên Khang mắt đã đỏ mọng.

Cổ họng Trữ Thiên Khang đau rát, tựa như không thể thở nổi, khó khăn mở miệng: “...Thất...Thất ca, huynh nói đi!”

“Nhớ lời hứa của đệ với ta!” Trữ Thiên Hợp cảm kích nhìn Trữ Thiên Khang, khiến Trữ Thiên Khang cũng không kìm nổi lệ!

“Thiên Hợp... Chàng khờ quá, ở đây nói nhăng nói cuội gì thế, nào, chẳng phải chàng nói muốn xem mặt trời sao? Ta đỡ chàng ra ngoài!” Thủy Băng Tuyền lòng đau như cắt, hô hấp tắc nghẹn. Nhưng lúc này nàng không thể gục ngã, chỉ còn chút thời gian nữa thôi, nàng cần phải vui vẻ mà ở bên hần... Nhìn hần!

“Bát đệ, mang thánh chỉ ra đây.” Nói đoạn hần duỗi tay về phía Thủy Băng Tuyền, để nàng nâng mình dậy đi ra ngoài. Ngày đó, hần đã rung động trước hình ảnh nàng ngoái đầu cười dưới ánh dương rực rỡ! Bóng dáng đó đi thẳng vào trái tim hần và ngự sâu trong đó. Bởi thế, hần hy vọng có thể lại nhìn thấy lần nữa.

Hương Hàn và Cảnh Trúc liền bước tới cùng đỡ Trữ Thiên Hợp...

Trữ Thiên Khang đưa tay chùi đi lệ trên mặt, siết chặt đạo thánh chỉ trong tay!

Người trong đại sảnh thấy Thủy Băng Tuyền đỡ Trữ Thiên Hợp đi ra đều sững người! Mặt hần lúc này tái nhợt đến đau lòng, không ai dám nghi ngờ sinh mệnh hần đã như ngọn đèn trước gió!

Trữ Hy thấy Thủy Băng Tuyền ôn nhu dịu dàng đỡ Trữ Thiên Hợp, tim hần đột nhiên như có gì đó siết chặt, bởi vì dường như hần đang cảm giác thấy nỗi đau của nàng! Dầu cho lúc này nhìn nàng rất lạnh tỉnh, nhưng chẳng giấu nổi sự bi thương trong đó!

“Thu Nhi, mang ghế đặt ở ngoại đình.”

“...Dạ!” Thu Nhi và Cảnh An liền nhanh chóng khiêng cái ghế dựa ra đặt ở hành lang bên ngoài.

Trữ Thiên Kỳ nhăn trán, hần như muốn nói gì đó lại thôi! Lúc này, ngay đến hần cũng cảm thấy bầu không khí bi ai tràn đến! Đó chính là bi ai của nàng sao?

Thủy Băng Tuyền dịu dàng đỡ Trữ Thiên Hợp nằm xuống ghế, rồi nương theo ánh mắt hắn nhìn ra muôn hoa rực rỡ dưới ánh dương bên trong vườn...

“Bát đệ, tuyên chỉ đi!” Trữ Thiên Hợp nhàn nhạt nói.

Bàn tay căng thẳng, hàng mi rũ che đi nỗi thương tâm, Trữ Thiên Khang bỗng cất tiếng rõ ràng: “Đương kim thánh thượng Trữ Thiên Kỳ tiếp chỉ!” Lời vừa dứt, mọi người trong sảnh đường ai nấy đều kinh hãi, kia chính là chiếu chỉ cuối cùng của tiên hoàng sao?

Trữ Thiên Kỳ thất kinh, nhưng trên mặt lại chẳng chút biến hóa, hắn phất vạt áo ra sau rồi quỳ xuống đất: “Trẫm cúi lạy chiếu chỉ của tiên hoàng.” Suốt mấy trăm năm khai quốc của Thanh Lăng, đây chính là chiếu chỉ có quyền lực nhất, ngoại trừ việc bức vị cùng lập thái tử, thì hoàng đế đương triều nhất nhất phải tuân theo! Chiếu chỉ của thái tổ hoàng đế truyền cho Trương phủ còn chưa lấy ra, mà nay chiếu chỉ của tiên hoàng lại...

Thất hoàng đế muốn làm gì? Lòng Trữ Thiên Kỳ cũng nghìn thiên vạn chuyển, thấp thỏm bất an...

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nay tước vị đất phong Bắc cảnh sẽ truyền cho Bắc Vương phi Thủy Băng Tuyền, đương lúc Thủy Băng Tuyền sinh thời, nàng có toàn quyền quyết định vùng Bắc cảnh, nếu một ngày Bắc Vương phi may mắn gặp duyên lành, có thể tự do kết mối lương duyên, đến lúc đó có tiếp tục quản lý Bắc cảnh hay không sẽ do Bắc Vương phi tự mình định đoạt! Khâm thủ!”

Toàn đại sảnh bỗng chốc yên tĩnh đến quỷ dị, trên thực tế ngoại trừ Trữ Thiên Khang vừa đọc xong, Thủy Băng Tuyền đã sớm biết trước nội dung và đương sự Trữ Thiên Hợp ra, thì những người còn lại đều sợ hãi đến sững sờ! Chuyện này... Chuyện này là đại nghịch bất đạo, không chỉ giao đất phong cho Vương phi quản lý mà còn cho phép nàng được tái giá! Vương gia...Hắn...Hắn điên rồi!

“Hoàng thượng...” Trữ Thiên Khang ho nhẹ, nhắc nhở Trữ Thiên Kỳ tiếp chỉ! Hắn có thể hiểu được tâm trạng của hoàng thượng lúc này, bởi khi mới nhìn thấy đạo thánh chỉ này, hắn cũng vô cùng khiếp sợ!

Trữ Thiên Kỳ thoáng chốc phục hồi, hai tay nắm chặt thành quyền rồi lại buông ra, sắc mặt âm trầm: “Trẫm vâng theo tổ mệnh!” Đạo thánh chỉ này hắn bắt buộc phải tiếp, đây là quy định của tổ tiên, hắn không thể không tuân!

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

.....

Trữ Thiên Hợp dường như chẳng hề bận tâm đến sắc mặt sạm đen của Trữ Thiên Kỳ, chỉ nhìn về ánh dương, hơi hơi nheo mắt: “Tuyền...”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười nhìn hắn: “Ta đây!” Với nàng, thánh chỉ đó chỉ khiến lòng thêm đau, tim thêm nhức! Bởi hắn sắp đi mà vẫn canh cánh lo lắng cho nàng, cho bách tính...

“Ngày ấy, nàng đứng đó...” Trữ Thiên Hợp chỉ tay về phía hành lang, cười ảm áp: “Thản nhiên nhìn ta mỉm cười, trong thời khắc ấy ta như thấy ngàn hoa nở rộ giữa đất trời!”

Thủy Băng Tuyền nhìn theo ngón tay hắn... Trong đầu bỗng thoáng qua hình ảnh khi nàng nói với hắn: Thiên Hợp, chúng ta hẹn hò đi! Sau đó quay đầu nhìn hắn tươi cười!

“Cho nên chàng muốn đi xem ánh mặt trời?” Thủy Băng Tuyền cười ngọt ngào..

“Phải, ta muốn khắc sâu hình ảnh nàng dưới ánh nắng trời, tuyệt mỹ như trăm hoa đua nở!” Trữ Thiên Hợp hơi nghiêng người, nhìn Thủy Băng Tuyền cười ôn nhu.

Thủy Băng Tuyền cười trong nước mắt: “Ta cũng sẽ ghi nhớ.” Vĩnh viễn ghi nhớ người nam nhân đã cho nàng toàn bộ yêu thương trong cuộc đời!

Trữ Thiên Hợp lại thoáng chút buồn bã: “Tuyền, ta cầu xin nàng một việc được không?”

“Được, ta nhất định sẽ đáp ứng chàng!” Lệ rơi đầy trên khuôn mặt tuyệt mỹ. Dù hắn nói gì, nàng cũng đều đáp ứng!

“Đừng tổn thương chính mình, cũng đừng tổn thương người bên cạnh, được không!” Nếu có ngày nàng nhớ lại, hẳn chỉ mong nàng không ôm hận!

“Được, ta đồng ý!” Không cần biết vì sao hẳn lại nói vậy, nàng đều đáp ứng!

Hai người họ ngọt ngào như vậy, tình nồng như vậy, khiến nước mắt mọi người cứ mãi tuôn rơi! Hương Hàn, Thu Nhi, Cảnh An, Cảnh Trúc bốn người gấn sức cắn chặt tay, không để mình bật ra tiếng khóc!

Trữ Thiên Khang té ngồi trên đất, nhìn họ nói chuyện, nhìn họ thâm tình...

Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, nước mắt lấp lánh trên dung nhan kiều diễm, hẳn chưa từng biết thì ra nữ nhân rơi lệ cũng có thể đẹp đến thế, động lòng đến thế!

Nàng yêu người đó! Yêu Trữ Thiên Hợp sâu đậm! Lúc này hẳn hoàn toàn không nghi ngờ điều đó... Nàng yêu Thất hoàng đệ! Tình yêu đẹp đến thế, rung động lòng người đến thế!

Trữ Hy nhìn nàng ngồi bên chân hẳn, lặng lẽ đón ánh nhìn của hẳn, cười nhợt nhạt, lệ nhẹ rơi, giọng nói ôn nhu... Nhưng tim y như tê tái, vì nàng mà đau đớn!

Toàn không gian như chẳng còn một hơi thở, không dám gây ra tiếng động quấy rối hai người!

“Tuyền...”

“Ta đây!”

“Nàng lại cười một lần nữa cho ta xem được không?” Hẳn hy vọng được thấy nàng tươi cười dưới ánh dương lần cuối.

“Được!” Thủy Băng Tuyền để mặc cho dòng lệ rơi xuống, ôn nhu nhìn hẳn, nhẹ nhàng trả lời. Nàng chỉ có thể lẳng lặng bên hẳn như vậy, hoàn thành mọi tâm nguyện của hẳn, để hẳn thanh thản ra đi!

Thủy Băng Tuyền từ từ đứng dậy, đi ra bên ngoài, rồi xoay đầu lại. Ánh mắt nàng như chói chặt vào Trữ Thiên Hợp, rồi thoáng chốc nở ra một nụ cười xinh đẹp... Nụ cười ấy đẹp không gì tả được, giọt nước mắt trong suốt lấp lánh dưới ánh quang lại càng tôn thêm nhan sắc của nàng!

Trữ Thiên Hợp nở nụ cười: “Đẹp quá, Tuyền ơi, ta xem như đã nhìn thấy điều đẹp nhất thế gian!” Nụ cười ấy, dù đến kiếp sau, hẳn cũng sẽ không quên!

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Thiên Hợp, ta hát cho chàng nghe được không?”

Trữ Thiên Hợp nhướng mày, ôn nhu mỉm cười: “Tuyền còn biết hát nữa ư?”

“Ha hã, đương nhiên rồi!”

“Vậy còn đánh đàn?”

“Ta biết!”

“Nhảy múa?”

“Ta cũng biết!”

“Ha hã, Tuyền thật lợi hại! Vậy nàng hãy đánh đàn và hát cho ta nghe đi!”

“Được, Hương Hàn, mang đàn lại đây.” Nàng biết trong phủ có đàn!

“Ta vậy mà không biết nàng lại biết đánh đàn cơ đấy!”

“Ta cũng không rảnh mà đàn này nọ!”

“Ừ, ừ, cũng đúng!”

Hương Hàn mang đàn tới, Thủy Băng Tuyền ngồi xếp bằng dưới đất, mặt trời chiếu rọi lên nàng phát ra tinh quang sáng chói!

Điều chỉnh dây đàn một chút, rồi Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu, đối mắt với Trữ Thiên Hợp, nàng vừa cười vừa hát:

“Chàng có biết
yêu chàng thật chẳng dễ dàng
và cần rất nhiều dũng khí
Là ý trời
Bao nhiêu lời không nói ra
Bởi sợ chàng không thể gánh vác
Chàng có tin
Kiếp này gặp chàng
là vì em nợ chàng kiếp trước
Là ý trời
Cho em yêu chàng lại mang chàng ra đi
Có lẽ trong luân hồi từ lâu đã định
Kiếp này em phải trả cho chàng
Tấm lòng này chìm trong mưa gió
Bay tới thối đi đều là cho chàng
Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng
Dẫu chia ly hay tương ngộ vì em
Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng
Dẫu một đời này ta mãi chia lìa.”

(Đây là bài Trên đường có em – không nhớ ai hát nữa, híc)

Giai điệu đẹp khiến người ta kinh ngạc, bàn tay Thủy Băng Tuyền đặt trên đàn từ từ gảy lên những giai điệu sâu bi, lại mơ hồ ngọt ngào, khiến người nghe chìm đắm!

Thủy Băng Tuyền cố gắng mỉm cười, nước mắt lại lặng lẽ rơi, giọng hát run rẩy không che nổi thâm tình!

Lúc này, nàng thật sự luyến tiếc, nam nhân này sẽ phải ra đi, ra đi khỏi cuộc đời nàng, nàng sẽ không bao giờ được nhìn thấy hắn, không bao giờ được nằm trong vòng tay ấm áp của hắn nữa!

Tiếng đàn day dứt rung động hồn người, mang đến niềm chua xót vô hạn... Mọi người ở đây đều cảm thấy cổ họng như có thứ gì nghẹn lại, sống mũi cay cay! Bởi hai người trước mắt nhìn nhau tựa như trong mắt họ chẳng có thể gian chỉ có người trong mộng!

Trong đáy mắt Trữ Thiên Hợp toát ra niềm thương yêu vô hạn, tất cả nỗi tiếc thương đều hóa thành giọt lệ trong suốt phẳng phất dâng lên trong hốc mắt...

Tuyền, ta thực sự chẳng thể buông tay! Tuyền ơi... Trữ Thiên Hợp chớp mắt, lệ lăn ra, thâm tình nhìn nàng!

Thấy giọt lệ của hắn, cổ họng Thủy Băng Tuyền nghẹn cứng đau đớn, hít sâu một hơi, nàng lại hát:

“Chàng có biết
yêu chàng thật chẳng dễ dàng
Tấm lòng này chìm trong mưa gió
Bay tới thối đi đều là cho chàng
Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng
Dẫu tương ngộ là để chia ly

Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng

Dẫu một đời này ta mãi chia lìa

Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng

Dẫu tương ngộ là để chia ly

Đường này có chàng, dù đau khổ em cũng cam lòng

Dẫu chỉ có thể ôm chàng trong giấc mộng...”

Thủy Băng Tuyền dịu dàng đứng dậy, đi tới trước mặt Trữ Thiên Hợp, duỗi cánh tay về phía hắn...

Trữ Thiên Hợp nắm tay nàng, từ từ đứng dậy, tựa vào người nàng, hắn bây giờ căn bản chẳng thể chống đỡ nổi cơ thể mình.

Thủy Băng Tuyền đỡ hắn ngồi xuống đất, rồi nhích vào lòng hắn, hai người lặng ngắm ánh mặt trời dần chiếu tới..

“Ánh nắng thật đẹp!” Trữ Thiên Hợp nheo mắt, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói.

“Ừ, Ánh nắng thật đẹp!” Thủy Băng Tuyền đắng cay cất tiếng, bởi vòng tay hắn càng ngày càng lỏng dần...

Trữ Thiên Hợp khẽ nói bên tai nàng: “Tuyền... Ta yêu nàng.” Rồi đôi tay kia trượt khỏi người nàng...

Thủy Băng Tuyền ghen ngào nói: “Ừ, ta cũng yêu chàng!” Nhưng tiếng đáp này hắn có nghe được chăng?

Thân thể Trữ Thiên Hợp lão đảo nghiêng đi, Thủy băng Tuyền vội ôm hắn lại, đặt hắn nằm trên chân mình, nhìn ánh dương rọi chiếu trên khuôn mặt như bạch ngọc khắc thành, bình tĩnh an tường, không chút đau đớn, chỉ có khóe mắt vẫn còn lưu giọt lệ...

Nàng rót cuộc cũng ghen ngào: “Chàng biết không, đường này có chàng, dẫu đau khổ em cũng cam lòng, dẫu rằng chỉ có thể ôm chàng trong giấc mộng, em cũng cam lòng!”

“Thiên Hợp, ta yêu chàng, chàng có nghe thấy không? Chàng trả lời ta đi, chỉ một tiếng thôi, được không, chỉ một tiếng thôi...” Thủy Băng Tuyền vuốt ve gương mặt hắn, khóc to lên...

“Thất ca” Trữ Thiên Khang nhìn Trữ Thiên Hợp không hề có một tiếng động nào, cũng bị thương mà gào thét.

Mọi người ở đây đều kiềm lòng không được mà rơi nước mắt... Nghe tiếng khóc của Cảnh An, Cảnh Trúc, tìm Thủy Băng Tuyền chợt run lên, Thiên Hợp, Chàng đi rồi, Đi thực rồi sao? Thiên Hợp, chàng đi rồi, ta phải làm sao đây?

Hương Hàn, Thu Nhi hai mắt đã sưng đỏ lên...

Thủy Hoảng Văn tiến lên phía trước ôm Thủy Băng Tuyền vào lòng: “Tam muội, muội khóc đi... Có đại ca ở đây rồi, muội cứ khóc đi!”

Trữ Thiên Kỳ xoay người, đi vào đại sảnh...

Trữ Hy cắn răng nắm tay thành quyền, nhìn tình cảnh trước mắt, thân thể không chịu được mà run lên...

Thủy Băng Tuyền chẳng nói chẳng rằng, chỉ ôm chặt lấy người trong lòng đã không còn hơi thở... Nàng ôm hắn, mong muốn giữ lại tia ấm áp sau cùng...

“Tam muội...” Nhìn bộ dạng này của nàng, Thủy Hoảng văn ghen ngào lên tiếng, trước khi Vương gia ra đi, muội ấy đã cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này lòng muội ấy hẳn đau đớn đến tận cùng, nếu không khóc ra sẽ chẳng thể chịu nổi!

“Tiểu thư...” Hương Hàn muốn đỡ Thủy Băng Tuyền dậy nhưng lại bị đẩy ra!

“Vương phi...” Thu Nhi ngã bệt xuống đất, khóc đến thất thanh!

Toàn Vương phủ bao trùm tiếng khóc, tất cả mọi người đều chìm trong nỗi bi ai...

83. Q.2 - Chương 83: Hữu Duyên Vô Phận

Edit: Boringrain

Bởi sự ra đi đột ngột của Trữ Thiên hợp, cả Bắc Vương phủ chìm trong sự ảm đạm đau thương. Thủy Băng Tuyền si ngốc, thờ thần, ôm chặt lấy thân thể dần lạnh cứng của hắn trong tay. Lòng nàng lúc này, tựa như rơi vào đầm băng vạn năm, tê tái nghẹn thở tưởng như sắp chết đến nơi nhưng mọi tri giác lại nhắc nhở nàng một cách đau đớn, nàng còn sống...

Trong không khí hỗn loạn và ảm đạm ấy, chẳng ai rảnh rỗi chú ý đến một bóng dáng ẩn mình trong góc tối, bóng dáng run rẩy...

Ngay từ đầu, Phong Cô Tình đã đứng đó, lặng lẽ ngắm nhìn từng cử chỉ của nàng, một ánh mắt tương giao thâm đượm tình nồng, một nụ cười tuyệt luân, giọt nước mắt đau thương, sự ôn nhu đến nghẹn ngào, và cả tiếng ca buồn vì một người nào đó...

‘Đường này có chàng, dù đau khổ em vẫn cam lòng, ...’

Lòng ngực hắn bỗng nhói đau khiến thất lưng co quắp... Phong Cô Tình cúi gập người, há miệng mà thở. Tại sao? Tại sao tim hắn lại đau đến thế? Phải chăng vì tình nồng ý mật của nàng cùng một tên đàn ông khác? Hay bởi những đòn đau nàng nén chịu trong lòng?

Mòn mỏi chờ mong từng ngày hội ngộ, cuối cùng, thứ hắn chờ lại là tình cảnh này sao! Với hắn, nàng còn lại gì? Là phần nợ hay thù hận đây?

Thiên hạ này chẳng có tin tức gì Vô Tình các không tra ra được, dù là thân thể hay chuyện Trữ Thiên Hợp bị trúng độc cũng không ngoại lệ...

Nhưng dấu nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được, mới có vài ngày ngắn ngủi, nàng đã trao trọn trái tim cho gã đàn ông xa lạ đó! Còn là một mối tình sâu đậm quyết không hối hận nữa chứ?

Nàng yêu người đó nhiều đến thế ư? Nhiều đến nỗi, dù đã đứng ở nơi xa, hắn vẫn có thể cảm nhận được nỗi bi ai, sự đau đớn không nói nổi thành lời thế ư?

Hai canh giờ lặng lẽ trôi qua...

Toàn bộ Bắc cảnh lúc này như chìm trong mộng ảo... bởi tin Bắc Vương gia quý tiên vừa được công bố ra toàn thành!

Sông Thanh Lăng năm vạn bách tính,

Tiếng khóc rừng trời nổi uất nghẹn bi ai...

Chén rượu trong tay Giang Dĩ Bác trượt xuống, vỡ tan trên đất...

Nét mặt hắn lộ rõ vẻ ngạc nhiên không tin nổi... Y đi rồi? Nhanh vậy sao? Chẳng phải còn nửa tháng ư? Y đi nhanh như vậy, nàng hắn sẽ đau đến tột cùng. Tuyền Nhi...

“Chủ tử, lúc này Bắc Vương phủ đang được canh gác nghiêm mật, khó có thể vào được.” Thấy Giang Dĩ Bác dậm bước ra ngoài, Vô Tâm và Vô Hình liền chạy đến khuyên ngăn.

“Tránh ra!” Giang Dĩ Bác lớn giọng quát một tiếng.

“Chủ tử...”

Lời chưa kịp nói thân hình hắn đã lóe lên một cái rồi biến mất tầm! Thấy hắn chạy đi, Vô Tâm, Vô Hình cũng vội vã đuổi theo.

.....

Thủy Băng Tuyền thần thờ nhìn đôi cánh tay mình, đã chẳng còn gì cả, không nụ cười nhẹ ấm áp, không đôi mắt bình tĩnh như nước hồ thu... Sau này, cũng sẽ chẳng bao giờ có nữa, chàng đi rồi, thật sự đi rồi... đi không trở lại! Chẳng còn nữa vòng tay ôm ấp, bờ ngực dịu êm!

Chàng, đã đi rồi, đi trong vòng tay nàng! Đi...và không trở lại!

Chẳng ai dám tiến về phía nàng, Thủy Hoàng Văn bị đẩy ra, Hương Hàn bị đẩy ra, Thu Nhi bị đẩy ra, Trữ Thiên Khang bị đẩy ra, ngay đến Trữ Thiên Kỳ dậm bước tiến tới muốn đỡ nàng dậy cũng bị nàng xô mạnh ra...

Không một ai có thể đến gần nàng...

“Tiểu thư...” Hương Hàn đau lòng nhìn tiểu thư, không kiềm được giọt lệ nóng rơi trên mặt!

Đã hai canh giờ rồi, tiểu thư không hề nhúc nhích, chỉ si ngốc nhìn vào đôi tay mình... Thân thể Vương gia đã được Khang Vương gia ôm về phòng. Nhưng tiểu thư, giống như đã hóa đá vậy, vẫn ngẩn ngơ nhìn đôi tay trống trơn của mình...

Hu...Hu hu... Nàng chẳng dám khóc ra tiếng, nên chỉ có thể lặng im mà rơi lệ, đau thương, tiếc nuối thay cho tiểu thư và Vương gia!

Đôi mắt Thu Nhi sưng đỏ nhìn không ra nét thanh tú, nàng và Hương Hàn từ đầu chỉ có thể lẳng lặng đứng bên Vương phi. Nhìn bộ dạng lúc này của Vương phi, tâm can nàng như có ai cào xé!

Từ tế đường đóng cửa, Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi vội vã chạy về phủ, nhưng dấu gập gáp chạy về thì bọn họ có thể làm gì đây? Chỉ là lẳng lặng đứng nhìn Vương phi từ phía sau, nhìn người đau đớn, nhìn người sầu khổ, tim họ cũng như nhói lên từng cơn!

Đến khi Giang Dĩ Bác đến, đập vào mắt hần chính là một Thủy Băng Tuyền cực kỳ an tĩnh...

Trữ Hy vừa nhác thấy bóng dáng của Giang Dĩ Bác liền tiến lên ngăn cản: “Để cho nàng an tĩnh đi, lúc này chẳng ai có thể giúp nàng được!” Hần cũng hề chẳng ngạc nhiên khi thấy Giang Dĩ Bác xuất hiện tại Bắc Thành! Số vật tư khổng lồ ấy, từ sớm hần đã nghĩ ngay đến Giang Dĩ Bác...

Hần chẳng hề ngạc nhiên khi người con gái kỳ lạ, hiếm có này lại có thể khiến cho Giang Dĩ Bác thần hồn điên đảo! Bởi chính hần cũng như vậy mà thôi!

Thấy nàng im ắng đến lạ thường, Giang Dĩ Bác cũng chẳng để ý tới cánh tay ngăn cản của Trữ Hy, chậm rãi tiến từng bước, từng bước về phía nàng...

“Tuyền Nhi...” Tim hần, dâng trào nỗi phiền muộn, chẳng biết mở lời!

Vươn tay, muốn nhẹ đặt lên vai nàng, nhưng gần chạm đến liền ngừng lại...

Vươn cánh tay muốn đặt lên vai nàng nói lời an ủi, nhưng gần chạm đến lại do dự bất động giữa không trung...

Rụt tay lại, hần lặng lẽ đứng sau nàng, như muốn mãi làm một chỗ dựa vững chắc cho nàng, lại như muốn cùng nàng vượt qua nỗi đau này...

Thêm một canh giờ trôi qua, Thủy Băng Tuyền vẫn chẳng có chút động tĩnh nào...

Trữ Thiên Kỳ tiêu sái đứng lặng thính, thấy Giang Dĩ Bác thì hơi nheo mắt: “Dĩ Bác, sao ngươi lại ở đây?” Lượng tài vật khổng lồ đó chỉ Giang Dĩ Bác mới có khả năng cung cấp. Nhưng càng nghĩ vậy lại càng thấy có điều mờ ám. Hần và nàng kết giao thân mật từ lúc nào?

Giang Dĩ Bác hành lễ với Trữ Thiên Kỳ: “Thảo dân tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Trữ Thiên Kỳ nương theo ánh mắt của hần nhìn qua, thấy trong ánh mắt là sự an tĩnh của nàng... Từ lúc Thất hoàng đệ ra đi, nàng vẫn luôn như vậy! Không nói một lời, không khóc một tiếng...

Một khắc... rồi nửa canh giờ... Trời chiều dần ngả về tây!

Rốt cuộc Thủy Băng Tuyền cũng kiệt sức ngã xuống...

Mọi người kinh hô lên một tiếng, rất nhiều cánh tay vươn ra muốn đỡ nàng...

Nhưng Giang Dĩ Bác đứng đằng sau đã vững vàng ôm lấy Thủy Băng Tuyền, nhìn người đã hôn mê trong lòng, tim hắn cũng đau nhói không nên lời!

“Giang công tử, để nô tỳ.” Hương Hàn chạy lại đỡ Thủy Băng Tuyền đã hôn mê, nước mắt như mưa!

Hai người Thu Nhi và Cảnh Trúc cũng tiến đến, cùng nhau đưa Thủy Băng Tuyền vào phòng trong!

Trữ Thiên Kỳ thu hồi cánh tay định đỡ nàng, khoát ra sau lưng, khí thế vương giả, nhìn Giang Dĩ Bác với ánh mắt khó hiểu: “Xem ra Dĩ Bác và Vương phi có vẻ rất thân quen.” Hắn dùng mười năm cũng không thể khiến Giang Dĩ Bác trở thành cánh tay của mình, nhưng nàng... Đường như hắn đã quá xem thường nàng!

Giang Dĩ Bác thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Dĩ Bác cũng thật không ngờ!” Nếu không phải sơ xuất của hắn lúc ban đầu, nàng sẽ không gặp Trữ Thiên Hợp, không yêu y, cũng sẽ không đưa đến tình cảnh ngày hôm nay... Mà hắn cũng sẽ không phải khốn khổ vì một mối tình câm lặng!

Nửa đêm, Thủy Băng Tuyền choàng tỉnh...

Nàng giật mình nhóm dậy, xúc chấn lên, chưa kịp đi giày đã lao ra ngoài...

Rồi bước chân bỗng nhiên khựng lại, mạnh mẽ lắc đầu, nhìn cổ quan tài im lìm nằm giữa sảnh đường, nước mắt tưởng như bị lãng quên bỗng tràn lên trong hốc mắt, rồi nhạt nhòa trên gương mặt bị thương...

“Ai... Là ai... Là ai đã đặt chàng vào đây... Không...” Nhìn cổ quan tài lạnh lẽo, mọi sự bình tĩnh, mọi sự yên ắng, mọi kiên cường của nàng bỗng chốc bị vỡ òa trong lớp sơn son...

Thiên Hợp, Thiên Hợp lại nằm trong cổ quan tài lạnh giá như băng này ư... Không... Không...

Trữ Thiên Khang, Thủy Hoàng Văn, Giang Dĩ Bác và Trữ Hy vẫn chờ nàng tỉnh lại, để nàng nhìn mặt hắn lần cuối trước khi nhắm mắt quan...

“Thất...tẩu, tẩu...hãy lại nhìn Thất ca đi.” Trữ Thiên Khang tiến lên, lệ nóng dâng lên trong hốc mắt. Giờ phút này, hắn hiểu nàng đau đến thế nào, bởi ngay hắn, một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, cũng muốn gào thét chửi mắng ông trời cho thỏa nỗi đớn đau! Huống chi là Thất tẩu, người yêu Thất ca tha thiết!

“Tuyền Nhi... Muội... hãy nén bi thương đi... Vương gia đi rồi, đừng khiến người ra đi không được yên lòng!” Thủy Hoàng Văn cũng tiến lên khuyên nhủ.

“Vương phi...hu...” Thu Nhi chạy đến, trong tay còn xách theo một đôi giày thêu tinh xảo đã bị ướt đầm bởi nước mắt.

“Tiểu thư, người mang giày vào đã.” Hương Hàn cầm lấy đôi giày từ tay Thu Nhi, giọng nói nghẹn ngào. Tiểu thư vừa tỉnh lại, đã lao như điên ra đây...

Trong mắt Giang Dĩ Bác cay cay, tiến lên đỡ lấy thân người Thủy Băng Tuyền, rồi nói với Hương Hàn: “Hai người các người mang giày vào cho nàng đi!” Tuyền Nhi, giờ phút này, ta hiểu rằng mọi lời an ủi với nàng đều là vô dụng. Đã thế, nàng đau bao nhiêu, ta nguyện cùng nàng chia sẻ bấy nhiêu...

“Tham kiến hoàng thượng.” Binh lính canh gác bên ngoài thấy hoàng thượng tới thì kinh ngạc không thôi. Đã muộn thế này rồi, Hoàng thượng còn chưa nghỉ ngơi ư?

“Hoàng thượng...” Thân tướng quân vốn định khuyên Hoàng thượng sớm nghỉ ngơi, cả một đêm người không chợp mắt, nếu cứ như vậy, lỡ như long thể người có mệnh hệ gì, bọn họ thật sự gánh không nổi...

Tuy việc Bắc Vương ra đi đột ngột khiến ai nấy đều bàng hoàng. Nhưng hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, thật ra cũng không cần phải tới lễ nhập quan của người!

Ngờ đâu vừa nghe tin Bắc Vương phi tỉnh lại, hoàng thượng lại phóng nhanh đến... Khiến bọn họ cũng chẳng kịp ngăn cản.

“Tham kiến hoàng thượng.” Mọi người trong đại sảnh nhất loạt quỳ xuống thỉnh an! Chỉ riêng Thủy Băng Tuyền lại chẳng chút để ý gì đến hắn! Nàng vươn tay xoa lên mặt sơn thắm đỏ của quan tài, nhìn Trữ Thiên

Hợp an tĩnh nằm bên trong... Là Thiên Hợp, là Thiên Hợp cho nàng cái ôm lưu luyến, là Thiên Hợp cùng nàng tâm linh tương thông! Nhưng bây giờ chàng lại nằm ở đây!

Dung nhan như bạch ngọc, làn môi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, nàng đã chẳng thể nhìn thấy đáy mắt trong suốt của chàng thêm lần nữa...

Chàng, đã đi rồi! Thực sự đi rồi!

Trừ Thiên Khang hơi liếc mắt qua, ý bảo Thủy Hoàng vẫn tiến lên kéo Thủy Băng Tuyền ra...

“Đậy nắp!” Một tiếng ra lệnh, nắp quan tài nặng nề từ từ được đóng lại.

Mọi người lặng lẽ nhắm mắt, không đành lòng nhìn một cảnh bi thương...

Thủy Băng Tuyền đột nhiên trở nên vô cùng an tĩnh, không khóc loạn, chỉ lặng lẽ đứng nhìn...

Thời gian vô tình tàn nhẫn, mãi lặng lẽ trôi đi. Ánh ban mai lại đến!

Những ngày tiếp theo, Thủy Băng Tuyền vô cùng bình thản, bình thản nhìn kẻ đến người đi, bình thản nhìn những gương mặt quen thuộc...

Rồi nàng tự nhốt mình trong phòng, không gặp bất cứ ai! Cũng không cho bất cứ ai đi vào! Chẳng để ý đến trời đất bên ngoài chuyển xoay thế nào! Nàng chỉ biết, nàng cần an tĩnh...

.....

Đến đêm thứ ba, cơn mưa phùn mùa hạ như lướt qua, phảng phất như nước mắt tiếc thương của ông trời, là giọt đắng, giọt cay...

Thủy Băng Tuyền nhìn làn mưa phùn, trên mặt nhẹ nở nụ cười, Thiên Hợp, phải chăng đây là nước mắt của chàng? Phải chăng chàng đang ở bên ta, chàng nhìn ta thương tâm khổ sở?

Vốn cho rằng ta rất kiên cường, vốn nghĩ rằng ta có thể bình tâm! Nhưng, Thiên Hợp ơi, bây giờ ta mới biết, hai chữ bình tâm ấy, gian nan đến thế nào!

Thì ra chàng đã sớm biết như vậy, sớm biết ta vốn chẳng kiên cường như ta vẫn tưởng!

Gió miên man thổi, mưa vẫn nhẹ rơi, Thủy Băng Tuyền thu hồi lại ánh mắt...

“...Khụ...Hương Hàn.” Vài ngày không mở miệng, âm thanh như tắc nghẹn, lại có chút khàn khàn.

“Tiểu thư?” Hương Hàn mừng rỡ đẩy cửa đi vào. Tiểu thư rốt cuộc cũng nói chuyện rồi.

“Ta muốn tắm!” Đêm nay là đêm cuối cùng chàng ở nhân gian... Ngày mai thôi, chàng sẽ phải nằm sâu dưới ba tấc đất lạnh lẽo! Nàng muốn ở bên chàng! Chàng nhất định không muốn thấy nàng đau lòng, nhất định không muốn thấy bộ dáng thê thảm của nàng lúc này! Cho nên nàng cần chỉnh trang lại một chút! Để chàng ra đi được an tâm!

“Dạ!” Khuôn mặt lạnh lùng của Hương Hàn thoáng chút vui vẻ, vội vã sai Thu Nhi đi chuẩn bị nước!

Cảnh Trúc mang một bát thuốc nóng hổi đến: “Vương phi, người uống thuốc rồi hãy đi tắm!”

Nàng và Cảnh An đã theo hầu Vương gia từ nhỏ, cũng là hai người thân cận với Vương gia nhất. Nhiều năm nhìn những đắng cay đau khổ của Vương gia, bọn họ dù đau lòng nhưng chỉ có thể bất lực đứng nhìn!

Nay Vương gia đi rồi... Bọn họ nhất định sẽ chung tâm hầu hạ Vương phi, người mà Vương gia lo lắng, yêu thương nhất! Những ngày qua, cảm tình của Vương phi đối với Vương gia, họ đều thấy cả! Cũng khắc ghi trong lòng, niềm hạnh phúc trước khi ra đi của Vương gia là do Vương phi ban cho! Trong lòng họ, thật tình cảm tạ tất cả những gì Vương phi đã làm cho Vương gia!

Thủy Băng Tuyền cầm chén thuốc, nói: “Cảnh Trúc, người đi báo với Khang Vương gia, bảo tất cả mọi người đêm nay hãy nghỉ ngơi đi, ta sẽ túc trực bên linh cữu vương gia!”

Cảnh Trúc mấp má môi muốn nói đôi lời khuyên giải, nhưng biết khuyên thế nào đây?

“Dạ!” Thôi cũng được, để Vương phi ở bên Vương gia lần cuối!

Cởi y phục đã nhăn nhúm trên người, buông xõa mái tóc đen dài, Thủy Băng Tuyền bước vào thùng gỗ...

Thu Nhi thêm nước, còn Hương Hàn giúp nàng tắm rửa! Mấy ngày nay hốc mắt hai người vẫn không thôi sưng đỏ, nước mắt như đã cạn khô. Nhưng không biết có phải vì hơi nước nóng hổi bốc lên mà trong mắt họ lại dâng lên hàng lệ, giọt lệ lặng im...

Thủy Băng Tuyền nhìn bộ đồ tang màu trắng trong tay Hương Hàn, lại nhớ tới tang lễ của Trương Thanh Thanh. Khi đó, nàng không có ‘tình’, nên cũng chẳng thương tâm! Thế nhưng bây giờ, lần thứ hai mặc vào người bộ đồ tang trắng xóa tựa tuyết thì nàng mới biết được, cái đớn đau của sự chia ly, âm dương cách trở...

Hương Hàn lau khô mái tóc của nàng, chải sơ qua, rồi búi một kiểu tóc đơn giản, sau đó cài lên tóc nàng một nhánh hoa trắng...

Bên trong đại sảnh của Vương phủ

Lúc Cảnh Trúc đến nhắc lại lời Thủy Băng Tuyền, mọi người bên trong mới trút ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng nàng cũng chịu ra khỏi phòng rồi...

Giang Dĩ Bác và Trữ Hy nhìn nhau, trong mắt họ đều ánh lên vẻ phức tạp...

Trữ Thiên Kỳ vừa nghe thấy tin này, vẻ căng thẳng trên mặt cũng hòa hoãn xuống, mấy ngày nay, nàng luôn tự nhốt chính mình trong phòng!

Hương Hàn đỡ Thủy Băng Tuyền chậm rãi tiêu sái đi vào phòng!

Tất cả mọi người vẫn chưa rời đi, thấy Thủy Băng Tuyền đẩy cánh tay Hương Hàn ra, y phục như tuyết, tóc đen như mây nổi bất nhánh hoa trắng, gương mặt tuyệt mỹ, lại tiêu tụy đến không đành lòng...

“Các vị đi nghỉ đi! Đêm nay, ta sẽ ở đây cùng tướng công!” Cả sảnh đường treo đầy băng trắng, bàn tế to lớn nhìn đến quặn lòng!

“Thất tẩu...” Trữ Thiên Khang tiến lên định nói gì, lại bị Thủy Hoàng Văn kéo lại!

Giang Dĩ Bác nhìn nét mặt lạnh lùng của nàng, biết hẳn nàng đã bình tâm trở lại...

“Các người lui ra ngoài cả đi, đây là mệnh lệnh của bản Vương phi!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng lướt nhìn những người xung quanh! Nàng lúc này chỉ muốn được yên tĩnh bên chàng!

“Khang Vương gia, cứ theo ý của Bắc Vương phi đi!” Giang Dĩ Bác thản nhiên lên tiếng.

Sắc mặt ai nấy đều phức tạp, ánh mắt mù mịt, lục đục ra ngoài...

“Hương Hàn, các người cũng xuống đi!”

Mấy người Hương Hàn nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng: “Dạ!” Nói xong liền đi ra đợi ở bên ngoài!

Cuối cùng trong cả cái đại sảnh to lớn ấy, ngoại trừ Trữ Thiên Hợp đang nằm im lìm trong cỗ quan tài, chỉ còn lại mỗi Thủy Băng Tuyền!

Nhẹ bước đi lên, chậm rãi vuốt ve cạnh quan tài, Thủy Băng Tuyền nở nụ cười dịu dàng: “Thiên Hợp, bây giờ hẳn chàng đã lên thiên đường rồi phải không?”

.....

Mưa phùn cả đêm cuối cùng cũng ngừng lại trước ban mai...

Thủy Băng Tuyền từ từ đi ra, ngẩng đầu nhìn ra ngoại đình, trước mắt hiện lên những hình ảnh cuối cùng của chàng...

Ngẩng đầu ngược nhìn trời xanh, thật cao, thật trong suốt!

Thiên Hợp, bầu trời hôm nay đẹp quá, có phải là nước mắt của chàng đã rửa đi mọi tạp của nhân gian?

“Tuyền Nhi...” Trong mắt Giang Dĩ Bác khó nén nỗi lo lắng, một đêm đợi ngoài ngoại đình! Nhìn nàng vì một người đàn ông khác mà đau đớn! Còn hẳn lại vì nàng...!

Thủy Băng Tuyền nhẹ quay đầu lại, nhìn nét lo lắng trên mặt Giang Dĩ Bác, mỉm cười nói: “Ta không sao.” Nàng tự nói, nhất định phải kiên cường, nàng tự nói, nhất định phải nỗ lực, phải cố gắng...

Giang Dĩ Bác chỉ cười nhạt, đáp: “Ta biết.” Tuyền Nhi, mọi kiên cường của nàng đều vì hắn! Nàng có biết lúc này đây, ta ghen tỵ với người đó trong lòng nàng đến thế nào không? Hắn đã ra đi, nhưng ta biết, cả đời này, hắn sẽ có một vị trí chắc chắn không bao giờ xuy xuyển trong trái tim nàng!

“Bắc Vương phi, xin đừng quá bi thương!” Trữ Hy cũng tiến lên an ủi. Một đêm này, hắn cũng vì ai đó mà lặng lẽ đứng đợi ở ngoại đình!

“Ta biết, cảm tạ!” Thủy Băng Tuyền quay lại cười nhạt!

“Tam muội...” Trong mắt Thủy Hoàng Văn ánh lên mọi niềm thương tiếc, hắn vươn tay nắm lấy đôi vai gầy kiên cường của muội muội, ôm nàng vào lòng rồi nhẹ vỗ. Thủy Băng Tuyền cũng dựa vào người hắn: “Đại ca, cảm ơn huynh!” Cái ôm này cho nàng sự ấm áp, sự ấm áp của tình thân, của một huynh trưởng thương yêu muội muội mình! Đại ca, thật sự cảm ơn huynh!

Giang Dĩ Bác nhìn Thủy Băng Tuyền tựa vào lòng Thủy Hoàng Văn, rèm bi buông rũ, lòng chua xót. Tuyền Nhi, lúc này người có thể an ủi, ôm ấp nàng cũng chẳng phải ta!

Trong một sân đình của Bắc Vương phủ, binh lính canh gác trùng trùng. Đó chính là tầm cung tạm thời của đương kim hoàng thượng.

Tướng Tri phủ quỳ ở bên ngoài, đầu đầy mồ hôi lạnh: “Khởi bẩm hoàng thượng, bên ngoài có rất đông dân chúng đang tụ tập muốn đưa tiễn Bắc Vương gia, thỉnh hoàng thượng định đoạt!” Bắc Vương gia ra đi đột ngột, lúc vừa nhận được tin tức lão thiếu chút nữa là kinh ngạc đến há hốc mồm! Mà không chỉ lão, trên dưới Bắc Thành đều chìm trong bầu không khí kinh hoàng, đến vài ngày rồi mà chẳng ai thốt nổi nên lời! Đột ngột đến bàng hoàng!

Vẫn còn chưa hoàn hồn khỏi việc Bắc Vương gia ra đi, lại bị tờ bố cáo dán đầy đường dọa cho kinh sợ! Bắc Vương gia dùng chiếu chỉ của tiên hoàng giao toàn bộ Bắc cảnh cho Bắc Vương phi, sau này, Bắc Vương phi chính là ‘trời’ của Bắc cảnh!

Cho nên mấy ngày nay, đầu óc lão ta trì độn đi không ít, chẳng còn tỉnh táo, cũng chẳng rõ mình đang làm cái gì nữa?

Hôm nay là ngày chôn cất cho Vương gia, từ sáng sớm lão đã lo chạy đến Bắc Vương phủ, nhưng vừa thoáng thấy dân chúng chen lấn chật cứng cả con đường thì lão ‘sốc’ đến nổi trợn to mắt mà nhìn! Lão còn đang thắc mắc có phải là toàn dân Bắc Thành đã tề tựu về đây đông đủ hay không nữa!

Dẫu là tự phát, nhưng tất cả dân chúng lại vô cùng trật tự, xếp thành hàng đứng hai bên đường, đồ tang trắng xóa....Nhưng mà...nhưng mà hoàng thượng còn đang ở bên trong Bắc Vương phủ, vạn nhất để người thấy được, không biết sẽ tức giận tới mức nào đây?

Trữ Thiên Kỳ rũ mi, thu lại hàn khí trong đáy mắt, giỏi lắm, Thất hoàng đệ. Mới đến Bắc cảnh chưa bao lâu, đã thu phục được nhân tâm rồi!

“Hoàng thượng... Hay là để thần điều binh...” Thân tướng quân cũng bị dọa một phen, dân chúng Bắc cảnh này không sợ chết rồi sao?

Trữ Thiên Kỳ xua tay, phản đối: “Không được!” Nếu điều binh ngăn cản, hậu quả e là khó mà tưởng tượng nổi...

Tin tức Bắc Vương qua đời không chỉ làm chấn động toàn Bắc cảnh mà còn rung động tới cả thiên hạ! Con mắt của người trong thiên hạ hiện nay đều chăm chăm vào nhất cử nhất động của vị hoàng đế là hắn đây!

“Tướng tri phủ!”

“Có vi thần!” Được gọi tên, Tướng tri phủ bắt giác run lên một cái.

“Người phân phó xuống dưới, cho bộ khoái đến duy trì trật tự đi!”

“Vi thần tuân chỉ!” Tướng tri phủ khom lưng, khúm núm lui ra ngoài.

“Hoàng thượng, Bắc cảnh...” Hoàng Quốc cữu muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng biết mở lời ra sao. Bắc Vương gia đã đem chiếu chỉ của tiên hoàng ra, hoàng thượng cũng đã tiếp chỉ, tuyệt không thể thu hồi. Nhưng cứ mặc kệ Bắc cảnh ra sao thì ra cũng chẳng phải là biện pháp!

“Việc này sẽ bàn lại sau, trăm tự có chừng mực!” Ông ta có thể hiểu, sao Trữ Thiên Kỳ lại không hiểu chứ. Tình hình Bắc cảnh bây giờ sao hắn có thể buông tay mặc kệ được! Nhưng lúc này, hắn chẳng thể làm gì được!

“Khởi bẩm hoàng thượng!”

“Nói đi!”

“Đã đến giờ rồi, Khang Vương gia đang ở ngoài đợi chỉ thị của hoàng thượng!” Một binh sĩ đi vào cung kính bẩm báo.

Trữ Thiên Kỳ đứng lên đi ra ngoài, để biểu thị lòng tiếc thương, mấy ngày nay hắn đặc biệt chỉ mặc cẩm bào nhạt màu, bên trong mặc y phục màu trắng, vẫn là thêu kim long tôn quý, không thể che nổi phong thái của bậc đế vương!

....

Kèn tang vang vọng... Não ruột thế nhân!

Vốn cho rằng mình sẽ không rơi lệ, nhưng khi quan tài vừa được nâng lên, đôi chân Thủy Băng Tuyền bỗng chốc mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào: “Thiên Hợp...”

Giang Dĩ Bác đưa tay nhẹ đỡ người nàng, hắn vẫn luôn đứng phía sau nàng như vậy...

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt giữ lòng bình tĩnh, rồi mới lại mở mắt ra: “Cảm ơn huynh!”

Cứ như vậy, nàng giương mắt nhìn chiếc quan tài được khiêng ra ngoài phòng khách, ra khỏi ngoại đình, qua cổng Bắc Vương phủ...

Thấy quan tài được khiêng ra, toàn bộ dân chúng đứng đợi bên ngoài đều nhất loạt quỳ xuống...

Thủy Băng Tuyền lúc này đỡ đầu nhìn khoảng không trống vắng nơi đại sảnh, một Bắc Vương phủ rộng rãi tới trống trải, đã chẳng còn người nàng yêu...

Mười dặm ngoại thành, ngàn năm yên nghỉ... Một lớp đất ngăn, âm dương cách biệt.

Tim nàng, sao lại đau đến thế... Thiên Hợp, Vì sao? Vì sao ta không thể tiễn chàng đoạn đường cuối? Vì sao chứ?

Trữ Thiên Kỳ rũ mi mắt, dịu dàng nói: “Đệ muội, hãy nén bi thương.”

Giang Dĩ Bác ở một bên lo lắng nhìn nàng, từ lúc di quan đến giờ, nàng yên tĩnh đến mức đáng sợ!

Cho đến khi tiếng kèn bi ai chỉ còn vang vọng ở nơi xa... Thủy Băng Tuyền tựa như sức tỉnh, lại điên cuồng lao ra ngoài...

“Không... Không... Thiên Hợp...”

“Tuyền Nhi...”

“Tiểu thư...”

“Vương phi...”

Tất cả mọi người liền nhanh chóng theo chân nàng chạy đuổi ra ngoài!

Trữ Thiên Kỳ nhìn Thủy Băng Tuyền lao chạy điên cuồng, cảm giác như có cái gì thắt chặt nơi lồng ngực, khiến hắn vô cùng khó chịu... Giọt nước mắt tinh khôi, nụ cười buồn bã kiên cường của nàng sao lại mãi ám ảnh trong đầu hắn?

Chạy ra ngoài, thấy người quỳ lạy trên con đường lớn thì tâm can lại càng đau nhức. Thiên Hợp, chàng xem, có rất nhiều người đến tiễn chàng đó...

“Tuyền Nhi... Nàng đừng như vậy, hãy để Vương gia yên lòng ra đi!” Giang Dĩ Bác nhanh tay kéo Thủy Băng Tuyền lại, miệng khuyên nhủ, lòng đau.

“Đừng... Đừng cản ta... Ta muốn tiễn chàng đoạn cuối!” Không biết lấy đâu ra sức lực, Thủy Băng Tuyền vùng thoát khỏi cánh tay của Giang Dĩ Bác, thấy đoàn di quan thấp thoáng xa xa gần mất bóng, lại lao nhanh về phía trước như điên như dại...

“Đừng mà...” Tiếng thét thê lương vang vọng đến tận chân trời, khiến người nghe thấy đầu rơi lệ...

Phong Cô Tình cách đó không xa, ẩn khuất trong đoàn người quỳ lạy, nhìn nàng đột nhiên lao tới, điên cuồng đuổi theo đoàn đưa tang... Thấy hai tỷ nữ chạy tới đỡ nàng, bị nàng hất ra, rồi đến Giang Dĩ Bác kéo được nàng lại...

Bàn tay hần nắm chặt thành quyền. Một nữ nhân vô tình, lạnh lùng đến tàn nhẫn, tâm ngoan thủ đoạn tựa rắn độc cũng có lúc bị thương đến ai oán như vậy sao?

Thấy nàng đau lòng, không phải hần nên vui vẻ sao? Vì sao... Vì sao, ngực hần lại khó chịu như vậy?

Hương Hàn nhìn tiểu thư dường như đã phát điên, cũng hiểu tiểu thư muốn làm gì. Sắc mặt thoáng ngưng trọng, nhón chân một cái, dùng khinh công bay lên chặn lại phía trước đội đưa tang... Nàng biết, tiểu thư muốn nhìn thấy Vương gia lần nữa!

“To gan...” Trữ Thiên Khang thét lớn.

“Khang Vương gia, xin hãy cho tiểu thư nhìn Vương gia thêm lần nữa!” Rồi nàng lấy tay chỉ ra Thủy Băng Tuyền đang đuổi theo ở phía sau...

Trong mắt Trữ Thiên Khang thoáng nét buồn bã! Thất tẩu... Tội gì phải vậy?

Thủy Hoảng Văn chỉ đành nói: “Khang Vương gia, thôi thì hãy dừng lại một lát, Vương gia trên trời có linh thiêng hần cũng không muốn Tuyền Nhi chạy đuổi theo như vậy đâu.”

Trữ Thiên Khang cuối đầu che đi giọt lệ, rồi khẽ nâng tay lệnh cho đoàn người dừng lại...

Người hai bên đường nhìn hình ảnh Vương phi chạy đuổi phía sau, mũi bỗng cay cay, lệ rơi ướt má. Nhớ ngày nào, Vương gia và Vương phi sóng vai xuống kiệu, tựa như thần tiên lạc chốn nhân gian... Mà nay, âm dương đôi đường cách biệt...

Giang Dĩ Bác phi thân ôm lấy Thủy Băng Tuyền. Nháy mắt nàng đã đứng bên cạnh quan tài...

Nâng đôi tay run rẩy xoa nhẹ lên nắp quan: “Thiên Hợp...” Ta chỉ muốn nhìn chàng thêm lần nữa, chỉ một lần nữa thôi!

Thủy Hoảng Văn kéo Thủy Băng Tuyền lùi lại, liếc mắt qua Hương Hàn nói: “Đưa tiểu thư hồi phủ!” Rồi nhắc tay ra hiệu cho Trữ Thiên Khang tiếp tục khởi hành...

Thủy Băng Tuyền chỉ có thể lặng im nhìn đoàn người dần đi xa, xa mãi, cho đến khi chẳng còn chút bóng dáng nào...

Xoay người trở lại Bắc Vương phủ, một Bắc Vương phủ mãi mãi chẳng còn Bắc Vương gia!

Hết quyển 2

84. Q.3 - Chương 1: Bắt Đầu Tiếp Nhận

Edit: Boringrain

Sao trước kia nàng không hề nhận thấy hóa ra Bắc Vương phủ lại quá yên tĩnh. Tuy rằng bình thường Thiên Hợp đều chỉ ở trong thư phòng... Nhưng dù sao, cũng sẽ không quanh quẩn, lạnh lẽo đến thế... Chí ít là Thủy Băng Tuyền chưa từng thấy vậy!

Thiên Hợp đi rồi, mình nàng cô độc giữa Bắc Vương phủ ‘trống không’... Thân binh canh gác, nô bộc tỳ nữ hầu hạ chẳng dám lơ là. Cứ sao lòng nàng lại cô tịch đến nghẹn ngào?

“Thất tẩu.” thấy bóng dáng Thủy Băng Tuyền đơn bạc, đứng thất thần trên hành lang, Trữ Thiên Khang khẽ thấp giọng gọi.

“Bắc vương phủ thật tĩnh lặng!”

Thoáng chau mày rĩ mi, hạ táng xong xuôi đã hai ngày... Suốt hai ngày nay, nhìn Thất tẩu âm trầm lặng lẽ khiến hần phải quạnh lòng.

“Hoàng thượng cho gọi tẩu đến chính sảnh!” Trữ Thiên Khang trầm giọng nói.

Mắt thoáng sắc lạnh, mặt không biến sắc, nàng rảo bước tiến về đại sảnh.

Trữ Thiên Kỳ an vị nơi cao cao tại thượng, thấy Thủy Băng Tuyền bước vào thì ánh mắt lóe lên tinh quang.

“Chẳng hay hoàng thượng tìm thần phụ có việc gì?” Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt nhìn kẻ ngồi ở địa vị chí tôn kia. Nếu hần không đến, phải chăng Thiên Hợp của nàng vẫn còn vài ngày an vui? Món nợ hần nợ nàng, cộng thêm món nợ của Thiên Hợp lần này, hần phải trả thế nào đây?

“Bắc Vương phi, tuy chuyện Bắc vương gia qua đời khiến mọi người đều rất đau buồn, vương phi thương tâm cũng là chuyện dễ hiểu, cho nên hoàng thượng đã bỏ qua nhiều lần người khi quân vô lễ. Nhưng người đường đường là vua một nước, người ngay đến yết kiến cũng...”

“Hoàng đại nhân...” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt cắt đứt lời chỉ trích luyên thuyên của Hoàng đại nhân.

“Dạ, hoàng thượng.” Hoàng đại nhân tức giận đến trợn mắt. Bắc Vương phi ngày càng quá vô lễ, trong mắt nàng ta chẳng xem hoàng thượng ra gì!

“Hoàng thượng, Thất... Bắc Vương phi chỉ là quá đổi bi thương, mong hoàng thượng thứ tội.” Trữ Thiên Khang tiến lên cung kính phân trần giúp Thủy Băng Tuyền.

“Khang Vương gia, trẫm còn chưa trách cứ Bắc Vương phi kia mà.” Trữ Thiên Kỳ ngược mắt chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền. Hần biết lúc này, lòng nàng vẫn chưa thật bình tâm!

Thủy Băng Tuyền đứng bên cạnh lại thờ ơ như không, tựa như chuyện họ đang tranh luận chẳng chút can hệ gì tới nàng vậy!

“Bắc Vương dùng chiếu chỉ của tiên hoàng giao Bắc cảnh cho Vương phi tiếp quản. Trẫm không có bất cứ ý kiến gì! Có điều...” Nói tới đây sắc mặt hần ngưng trọng lại, khóe môi hơi chút phức tạp: “Vương phi dù sao cũng chỉ là một thân nữ nhi yếu đuối, đơn bạc, để nàng cai quản một vùng đất phong rộng lớn thì đúng là...”

“Nước không thể một ngày không vua, hoàng thượng trăm công nghìn việc, thiết nghĩ nên mau chóng hồi kinh giải quyết quốc sự thì hơn! Về phần Bắc cảnh... Nếu vương gia đã tin tưởng giao Bắc cảnh cho thần phụ, thì nhất định Thần phụ sẽ không khiến Vương gia nhà thần phải thất vọng, hoàng thượng vị tất phải đắn đo thần phụ có đảm đương được hay không.” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời nói dỏ của Trữ Thiên Kỳ!

“To gan, Bắc vương phi, người dám...” Hoàng quốc cữu nghe xong thì lớn tiếng thét quát. Bắc Vương phi này thật chẳng coi ai ra gì!

“Ba...” Một cái tát vang vọng khiến ai nấy đều ngậy ngốc đứng nhìn, chẳng chút phản ứng!

Lạnh nhạt thu hồi cánh tay, tựa như vừa rồi đòn giáng chỉ là một cái phủ ruồi, phủ muỗi. Thủy Băng Tuyền chẳng buồn để ý đến đôi mắt trợn trừng không tin nổi của vị quốc cữu đại nhân kia...

Một tát này của Thủy Băng Tuyền cũng khiến Trữ Thiên Kỳ phải bất ngờ. Nhưng nói gì thì nói, hần đường đường là hoàng đế đương triều. Ánh mắt sắc bén, giọng điệu uy nghiêm: “Bắc Vương phi, người có biết mình đang làm gì không? Trong mắt người không xem trẫm ra gì sao?”

“Người... Tiệp nhân này...” Hoàng quốc cửu một thoáng tỉnh mộng, nhưng lý trí đã bay theo cái tát đi rồi. Chẳng để ý đến hoàng thượng còn đang ngồi đây, toàn thân ông ta tức giận đến méo mặt, chỉ tay vào Thủy Băng Tuyền mắng to, không ngờ lại thêm một lần sưng gò...

“Ba...” Cái tát thứ hai của Thủy Băng Tuyền đã lập tức cắt đứt đi tràng mắng chửi chưa kịp tuôn ra của quốc cửu đại nhân.

“Làm càn!” Trữ Thiên Kỳ giận run người, vỗ mạnh lên mặt bàn! Nàng ta đang làm cái gì đây? Nàng cho rằng mình có mấy cái mạng chứ?

Trữ Thiên Khang cả kinh, vội chạy tới kéo Thủy Băng Tuyền quỳ xuống. Nhưng Thủy Băng Tuyền lại hất cánh tay của hắn ra, dáng vẻ hiên ngang, sống lưng thẳng tắp, lạnh lùng đối mặt với Trữ Thiên Kỳ: “Làm càn sao? Nực cười, Hoàng đại nhân thân là đại thần trong triều, lại chẳng xem ta đường đường là Bắc Vương phi do tiên hoàng sắc phong ra gì. Tự ý ngắt lời của bản vương phi, bản vương phi có thể không tính toán. Thế nhưng hắn dám xen vào lời vàng ý ngọc của hoàng thượng, thử hỏi trong lòng hắn có còn tôn ti, có xem tiên hoàng và hoàng thượng ra gì không? Hôm nay bản vương phi ra mặt giáo huấn, chính là phúc ba đời của hắn!” Thường nói ‘đánh chó phải ngó mặt chủ’, nàng hôm nay muốn đánh chủ, phải thẳng tay đánh chó trước!

“Người...” Trữ Thiên Kỳ nghẹn họng không nói nên lời!

“Thủy Băng Tuyền, ngươi thật to gan!” Hoàng đại nhân lúc này điên cuồng la hét chẳng khác chi ‘chó điên’. Hắn đường đường là quốc cửu, ở trong triều hô mưa gọi gió, người người tranh nhau nịnh bợ, làm sao chịu được hai cái tát này?

“Giỏi cho cái miệng chó của ngươi, dám hô thẳng khuê danh của bản vương phi. Hoàng thượng, đây là trọng thần của Thanh Lăng sao? Sủa vậy không khác gì chó hoang?!” Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt quét mắt nhìn qua Trữ Thiên Kỳ. Lời nói sắc bén không gì sánh được!

Trữ Thiên Kỳ nhú mi, rồi lên tiếng: “Các người lui xuống cả đi!”

“Hoàng thượng...”

“Đi ra ngoài!”

“Dạ!”

Lúc này trong sảnh chỉ còn lại hai người Trữ Thiên Kỳ và Thủy Băng Tuyền! Bầu không khí thoáng trở nên thâm trầm, kỳ lạ. Trữ Thiên Kỳ dăm dăm nhìn Thủy Băng Tuyền một lúc thật lâu mới lại nói: “Nàng cố ý khiến trẫm khó xử?”

“Hoàng thượng thật biết nói đùa, ta có mấy cái mạng mà lôi ra đùa bốn chứ?” Thủy Băng Tuyền bình thản đáp lời.

Hắn nheo mắt lại, thoáng chút lạnh lẽo: “Trẫm có thể giết nàng!”

“Vậy thì giết đi!”

“Nàng...”

Ánh mắt nàng lạnh lùng đặt trên người hắn, chẳng chút sợ sệt, từng bước tiến tới, khí thế ngập tràn, khi cách hắn khoảng 1 bước chân, nàng bỗng dừng lại, trầm giọng nói: “Hoàng thượng là quý nhân, có lẽ sớm quên mất tất cả những gì của ta hôm nay đều do hoàng thượng ban cho, ta thật sự rất cảm kích!” Nàng từng thề sẽ đòi lại từng món nợ hắn thiếu nàng, lúc này chỉ mới là sự khởi đầu.

Trữ Thiên Kỳ nheo mắt, đối diện với gương mặt tái nhợt, hốc hác, nhưng chẳng kém phần thanh tú tuyệt luân của nàng. Chỉ có điều sâu trong ánh mắt nàng, là sự lạnh lẽo đến rợn người!

“Hận ư? Người không xứng...” Thủy Băng Tuyền cười khẩy nói.

“Thủy Băng Tuyền...” Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ thoáng chốc tái đen. Thật quá làm càn rồi. Nàng thật sự cho rằng hắn không dám làm gì nàng ư?

“Trữ Thiên Kỳ, ân oán của chúng ta sớm muộn cũng phải chấm dứt, hôm nay ta cho người cơ hội giết ta, nếu không... Ngày sau, chính là ta giết người.” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Thiên Kỳ gần từng tiếng một, trong mắt tràn ngập sát khí ngút trời!

“Chỉ với những lời này, trăm có thể tịch thu gia sản, xử chém cả nhà ngươi.” Khóe môi hấn câu lên một tia lạnh khốc. Lửa giận trong ngực bùng lên mạnh mẽ. Nàng không sợ chết ư? Muốn đi theo Thất hoàng đệ đến thế sao?

lòng họ cũng cảm thấy nguy cơ trập trùng không?”

“Người không dám. Hoàng thượng, bây giờ người chỉ hận không thể nhanh chóng chấp cánh mà bay về kinh, dẹp tan mối nghi ngờ trong lòng bách tính thiên hạ! Người nói xem lúc này Tam vương có phải đang đứng ngồi không yên? Lo lắng khi nào sẽ đến lượt họ không?”

“Ngay từ đầu người đã chắc chắn trăm sẽ không giết nàng!” Cố gắng đánh giá mọi biểu cảm trên mặt nàng, nhưng thứ hấn nhận được chỉ là sự hận thù đến thấu xương.

“Chẳng phải người rất yêu giang sơn sao?” Một kẻ coi trọng giang sơn, lại mất cả giang sơn trong tay mình, nàng rất tò mò hấn sẽ ra sao đây? Cúi đầu nghĩ ngợi, Thủy Băng Tuyền cười thâm.

“Nàng... Nàng hận trăm vì khi đó trăm thà chọn giang sơn chứ không chọn nàng?” Giọng hấn trầm đượm nỗi mơ hồ, là mong chờ chăng?

Thủy Băng Tuyền ngược hàng mi cong vút, chút khinh thường lóe lên trong ánh mắt, nhìn hấn, nàng phát hiện ra sâu trong đáy mắt hấn thấp thoáng vẻ mong chờ.

“Người cho rằng như vậy sao?” Thủy Băng Tuyền nheo mắt, cười mỉa. Đúng là tự mình đa tình, cho rằng nàng ‘vì yêu sinh hận’ sao? Hấn vẫn xem nàng là Thủy Băng Tuyền ‘bám đuôi’ hấn từng ấy năm trời ư?

Trữ Thiên Kỳ thấy vậy liền né tránh ánh mắt của nàng! Sợ chính mình không kiềm chế được mà thốt hởi, khi xưa nàng có từng yêu hấn như yêu Thất hoàng đệ bây giờ không?

“Bắc Cảnh là Thiên Hợp cho ta, ta không muốn nghe bất kỳ kiến nghị gì về việc tiếp quản nó nữa! Nếu không còn việc gì khác, hoàng thượng mau hồi kinh đi!” Người bây giờ nàng không muốn nhìn thấy nhất chính là Trữ Thiên Kỳ hấn. Tốt nhất là hấn nhanh biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nếu không, nàng sợ mình không kiềm chế được mà giết hấn!

Nhưng, giết hấn ư? Cái giá đó thật quá rẻ mạt! Nàng từng thề với lòng nhất định sẽ khiến hấn hối hận, sống không bằng chết! Còn bây giờ...

Nàng tự ý buông thả mình, khiến hấn tức giận. Muốn xem xem hấn có thực sự giết nàng hay không? Nếu thực vậy, nàng có thể đi theo Thiên Hợp rồi!

Trữ Thiên Khang thấp thỏm qua lại ngoài hành lang, vẻ mặt lo lắng không yên. Nhưng liếc qua hai vết tay hấn trên mặt Hoàng quốc cữu thì tâm tình bỗng trở nên vui vẻ! Với tính tình của thất tẩu, người đắc tội với nàng chắc chắn sẽ chẳng thể sống yên, huống chi là một Hoàng quốc cữu lúc nào cũng thích ra oai?

Nhưng không biết Thất tẩu ấy nói cái gì với hoàng thượng mà lâu vậy? Ý hoàng thượng muốn gì, chẳng lẽ hấn không thấy, còn không phải là muốn phái người tới thay thất tẩu ấy quản lý Bắc cảnh sao?

Nhắc thấy bóng dáng của Thủy Băng Tuyền đi ra, ánh mắt Trữ Thiên Khang bỗng chốc sáng lên, vội vã chạy tới đón: “Thất tẩu!”

“Khang Vương gia, ta đã nói rõ với hoàng thượng rồi, Bắc cảnh chẳng cần ai phải trợ giúp cả, người cũng mau chóng thu xếp hồi kinh cùng hoàng thượng đi!” Đi cùng với Trữ Thiên Kỳ, vấn đề an toàn dọc đường sẽ được đảm bảo. Còn chuyện sau đó...phải dựa vào bản thân hấn rồi.

Sửng sốt giây lát, trong lòng, nhưng Trữ Thiên Khang còn hơi ngần ngại: “Nhưng...” Để mặc Bắc cảnh cho Thất tẩu, hấn có thể an tâm sao? Tuy hấn tin tưởng vào mắt nhìn người của Thất ca, nhưng nói thế nào Thất tẩu cũng chỉ là một nữ nhân! Bắc vương phủ to lớn, Bắc cảnh phức tạp, làm sao nàng có thể quản lý xuể!

“Không nhưng nhị gì cả, ở đây cứ giao cho ta! Tháng sau là ngày đại hôn của người, mau về chuẩn bị đi.” Ngừ khí ra lệnh không cho người khác được cự tuyệt của Thủy Băng Tuyền đã chen ép được Trữ Thiên Khang. Hắn gật đầu tin tưởng. Đúng vậy, Thất tẩu tuyệt đối có khả năng quản lý toàn bộ Bắc cảnh.

Bước thẳng vào nội đình, nhưng bước chân của Thủy Băng Tuyền bỗng khựng lại, ngoái đầu ra sau nói: “À, để Sở Vĩ Tín ở lại.”

Trữ Thiên Khang thoáng chút sững sốt, rồi nhanh chóng gật đầu! Sở tướng quân là người hào sảng, tính tình ngay thẳng bộc trực, hơn nữa lại đang quản lý việc đào đắp nước. Để hắn lại cũng đúng!

“Năm trăm binh lính của ta cũng để lại cho tẩu luôn!”

“Đất phong không thể nuôi quân.” Thủy Băng Tuyền chẳng thèm quay đầu lại, ném cho hắn một câu rồi đi mất dạng.

Trữ Thiên Khang giật mình sức nhớ, phải, đất phong chẳng thể nuôi quân bởi sợ các vương gia nuôi chí tạo phản. Nhưng Thất tẩu chỉ có một trăm thân binh của vương phủ, lỡ như có chuyện phát sinh, sao có thể trấn áp được dân chúng?

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế khởi hành hồi kinh, quan lại bách tính ra đưa tiễn trùng trùng điệp điệp, chỉ thiếu mỗi Bắc Vương phi là chẳng thấy bóng dáng đâu! Một hành động nhỏ, khiến cho dân chúng không khỏi thắc mắc hoài nghi, cũng làm kẻ có tâm chăm chú nhìn vào...

Tựa như Cung Thác lúc này. Hắn nheo mắt dõi theo đội ngũ dần xa. Đầu óc mông lung xoay quanh tin tức Bắc Vương qua đời, vài lần gặp mặt, ấn tượng của hắn với vị Vương gia này là sự ôn hòa điềm đạm, lại bình tĩnh lạnh nhạt đến không thể nhìn ra chút biểu cảm nào! Nhưng không ngờ...

Điều không ngờ hơn chính là Bắc Vương phi lại tiếp quản Bắc cảnh...

“Thiếu gia, chúng ta về phủ ạ?” Cung Trữ đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Ừ.” Người đứng sau hiệu buôn Tường Phúc chẳng thể ngờ lại là Giang gia – gia tộc đứng đầu trong ngũ đại thế gia của kinh thành! Nghe đâu Giang Dĩ Bác là một người khiêm tốn tao nhã, nhưng những thủ đoạn trên thương trường lại ghê gớm không thua kém bất kỳ một gian thương nào... Nói tóm lại, hắn là kẻ khó lường! Không hiểu sao hắn lại trở thành cánh tay của Bắc Vương phủ? Rốt cuộc hắn từ kinh thành chạy đến nơi Bắc cảnh hẻo lánh này là có mục đích gì?

Vương gia (Nhà họ Vương)

“Lão gia.” Tỳ nữ thiếp thân của Vương Yên vừa nhác thấy Vương lão gia từ xa đi tới, đã vội vã chạy đến hành lễ.

“Tiểu thư đâu rồi?” Xuyên qua hậu hoa viên đầy màu sắc, Vương lão gia đến trước dãy phòng trong viện của Vương Yên hỏi.

“Hồi bẩm lão gia, tiểu thư đang ở trong phòng.”

“Các người lui xuống cả đi!”

“Dạ.”

Vương lão gia gõ cửa: “Yên Nhi!”

“Ông...”

Người bên trong nghe tiếng gọi thì vội vã ra mở cửa...

Vào trong khuê phòng, thấy cháu gái đang cặm cụi làm đồ nữ công với vẻ mặt không dấu nổi nét tươi cười, ông thâm thở dài một hơi. Người Bắc thành ai nấy đều cho rằng cháu gái ông bị người ta cưỡng ép chuyện hôn nhân. Kỳ thực lại không phải!

Mẹ Yên Nhi là nữ nhi duy nhất của ông, lại là đứa con hiếm muộn khi ông đã đứng tuổi, hiển nhiên là yêu thương hết mực. Nào ngờ đâu...Ai! Chỉ có thể trách ông năm ấy đã sai lầm...

Cháu gái ông giống hệt mẹ nó năm xưa, khiến lòng ông không khỏi dấy lên nỗi thương cảm, Yên Nhi của ông đã lớn rồi...

“Ông? Sao ông lại tới đây?” Thấy Vương lão gia đứng ngây giữa phòng, Vương Yên kinh ngạc hỏi, rất hiếm khi ông vào phòng nàng.

Một thoáng hoàn hồn, Vương lão gia ngồi xuống ghế, ngắm đứa cháu yêu thật kỹ, rồi mới ngáp ngừng mở lời: “Yên Nhi...cháu nói cho ông nghe, cháu có thích Thủy công tử không?” Lần đầu tiên Yên Nhi xuất đầu lộ diện, đã bị một lời ‘vàng ngọc’ của Vương phi bức hên. Nghĩ tới việc này, lòng ông không tránh khỏi phức tạp. Tuy bây giờ toàn bộ Bắc cảnh đều nằm gọn trong tay Bắc Vương phi! Nhưng ‘suy trước tính sau’ ông vẫn muốn tới ướm một lời rõ ràng với Yên Nhi. Trước kia không thể làm vì con gái, nay ông quyết vì cháu gái mà ra mặt...

Nghe thấy Vương lão gia hỏi, Vương Yên hơi sững người, khuôn mặt mỹ lệ thoáng chút đỏ ửng, cúi đầu ngượng ngùng lắp bắp: “Ông...Sao ông lại hỏi vậy?” Việc này chẳng phải định đoạt xong xuôi rồi sao? Nhớ tới Thủy Hoàng Văn, gương mặt nàng lại càng đỏ hơn, chàng, là một người khiêm tốn!

Wương lão gia nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Vương Yên thì thở dài một hơi, xem ra Yên Nhi cũng thích người đó...

Thủy Hoàng Văn chữa bệnh miễn phí ở Từ Tế Đường, ông cũng từng đi hỏi thăm, ai cũng nói Thủy đại phu là người ôn hòa lễ nghĩa...

“Yên Nhi, Bắc vương qua đời, chắc hẳn Bắc Vương phi sẽ rất thương tâm. Đợi qua vài ngày, cháu hãy sang đó thăm hỏi Vương phi!” Nếu Yên Nhi thấy đẹp ý, ông cũng chẳng phải bận lòng!

Wương Yên gật đầu, cũng thoáng chút đau lòng. Lúc trước, mỗi ngày chàng đều chạy đến đây thăm nàng một lát, nhưng từ khi Bắc vương phủ xảy ra chuyện, chàng hết lo lắng cho vương phi lại phải vất vả ở Từ tế đường, hẳn là vô cùng mệt mỏi?

Dưới đôi cánh bảo bọc che chở của ông, Yên Nhi đã trở thành một cô bé thiện lương, đơn thuần chẳng biết mùi đời. Nay bước chân vào ‘danh gia vọng tộc’, không biết... Aizz, chuyện ông có thể làm bây giờ chỉ có thể mong Yên Nhi được Vương phi che chở!

Chỉ ít trong mắt ông ta, Bắc Vương phi chẳng phải một người lương thiện gì! Không biết Bắc cảnh trong tay nàng ta là phúc hay họa?

Chỉ mong... Là phúc!

.....

“Tiểu thư, hoàng thượng đã khởi hành rồi.” Nhìn tiểu thư an vị ngồi trước thư án, Hương Hàn lo đến cuống cả lên. Hoàng thượng khởi hành mà Vương phi cũng không thèm đến tiễn thì...

Thủy Băng Tuyền dịu dàng vuốt ve chồng sách trên bàn, Thiên Hợp à, ta thật sự rất nhớ chàng...

“Tiểu thư...”

“Hương Hàn, người đến truyền lệnh cho Sở tướng quân, nói hấn đốc thúc mọi người làm việc như thường lệ! Đồng thời cũng thị sát tình hình ở đó rồi về báo cáo lại.” Thiên Hợp, di nguyện của chàng ta nhất định sẽ hoàn thành. Có Thủy Băng Tuyền ta ở đây, bách tính Bắc cảnh nhất định không phải chịu cảnh khốn cùng.

Hương Hàn nhẹ đáp: “Dạ!”

“Các người lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một lát!” Thủy Băng Tuyền bỗng chốc trở nên xuất thần, nhớ ngày ấy, nơi thư phòng này, hấn cùng nàng chung tay thương thảo, luận bàn kế hoạch...

“Giang công tử, mời người về cho, mấy ngày nay Vương phi không tiếp khách.” Hương Hàn nhìn Giang Dĩ Bắc bằng ánh mắt phức tạp.

Chẳng riêng gì Giang công tử, nàng cũng rất lo lắng cho tiểu thư. Nhưng bây giờ, ngoài tiểu thư ra, chẳng ai có thể giúp người!

Giang Dĩ Bác gạt đầu, xoay người định đi ra. Nhưng nhác thấy Trữ Hy từ ngoài đi vào, hấn lại nhướng mày nghi hoặc. Chẳng phải Trữ Hy theo hộ giá hoàng thượng về kinh sao?

Thấy Trữ Hy, Hương Hàn cũng hơi hơi kinh ngạc!

“Hy? Không phải huynh đã theo hoàng thượng về kinh rồi sao?” Giang Dĩ Bác hỏi.

Trữ Hy cúi mắt, rút một vật gì đó đưa cho Hương Hàn: “Đưa cái này cho Vương phi, nói Trữ Hy thỉnh chỉ ở lại Bắc Thành.” Hấn lo nàng không quản nổi cả Bắc cảnh khổng lồ, nên chủ động xin ở lại. Không ngờ hoàng thượng cũng đang phiền não về vấn đề này, thấy vậy cũng chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức cho hấn thủ dụ!

Hương Hàn có vẻ đã hiểu, liền phúc thân nói: “Xin Quận vương gia đợi một lát, Hương Hàn đi bẩm báo với Vương phi.” Cầm tờ giấy của Trữ Hy, quay sang gạt đầu với Giang Dĩ Bác, Hương Hàn nhanh chóng đi vào nội đường.

“Hai vị, mời ngồi!” Trước khi đi, nàng không quên mời hai người an tọa rồi dặn: “Thu Nhi, dâng trà.”

“Dạ!”

Khóe môi Giang Dĩ Bác nhếch lên một nụ cười nhạt. Đôi mắt cơ trí ánh vẻ tinh tường.

“Xem ra huynh đã cân nhắc đắn đó rất kỹ nhỉ?” Giang Dĩ Bác nhàn nhã lên tiếng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Trữ Hy thoáng chút ánh cười: “Đúng vậy!”

Hai nam nhân đối mắt nhìn nhau, như bắn ra tia lửa! Giang Dĩ Bác cười minh bạch, Trữ Hy thẳng thắn. Họ đều là người thông minh, tuy chẳng nói nhiều nhưng trong lòng đã ngầm xem đối phương là đối thủ!

Hai người họ, bốn mắt nhìn nhau đến tóe lửa! Giang Dĩ Bác tinh tường, Trữ Hy thẳng thắn. Đều là người thông minh, dù chẳng nhiều lời nhưng lòng họ đã ngầm ấn định đối phương là đối thủ!

“Hồi bẩm quận vương gia, Vương phi mời ngài đến phủ nha tiếp nhận chức chi phủ! Đồng thời cũng nhờ ngài nói với Tri phủ đại nhân một tiếng, nói ông ấy về dưỡng lão được rồi.” Hương Hàn trở ra, đưa trả tờ giấy lại cho Trữ Hy rồi bình thản bẩm báo!

“Được.” Quay sang Giang Dĩ Bác, Trữ Hy cười nói: “Chúng ta đi làm một chén chứ?”

Thoáng nhìn qua nội đường một cái, Giang Dĩ Bác cười cười: “Được!”

Ba ngày sau

Lại một đêm mất ngủ, ngồi lặng ngắm tia sáng bai mai bắt đầu len lỏi qua khung cửa sổ, Thủy Băng Tuyền biết ngày mới lại đến rồi! Nàng đứng dậy, đi ra ngoài, muốn đến bên gian phòng của Thiên Hợp, những mong có thể tìm thấy chút cảm giác quen thuộc nơi đây!

“Vương phi.” Thu nhi thấy Vương phi đi ra, liền vội vã chạy theo sau. Đã mấy ngày nay, nàng cùng Hương Hàn, Cảnh Trúc thay phiên nhau hầu hạ người. Nhưng Vương phi hầu như chẳng ngủ được yên giấc, đêm nào cũng chằn chọc mãi, rồi lặng lẽ ngồi đợi trời sáng! Mặc dù đau lòng, nhưng các nàng chẳng thể làm được gì! Chỉ có thể đợi Vương phi tự mình gượng dậy.

“Hôm nay làm tuần cho Vương gia, người đi báo cho hạ nhân chuẩn bị đi!” Thiên Hợp, ta mãi đợi chàng đến thăm, cố sao chàng lại chẳng đến! Vốn ta không tin có thứ gọi là linh hồn, nhưng nực cười thay, chẳng phải ta cũng là một linh hồn phiêu bạt hay sao? Nếu đã vậy, linh hồn chàng đã du đang chốn nào?

“Hồi bẩm vương phi, Hương Hàn tỷ đã sớm chuẩn bị rồi!” Thu Nhi nhẹ giọng đáp lời.

Đến bên một nhánh hoa còn đọng giọt sương sớm nơi tiền viện, Thủy Băng Tuyền vươn tay nhẹ hứng giọt sương rơi...

Thất thần nhìn hạt nước long lanh trong lòng bàn tay một lúc, bỗng hoàn hồn sương kia đã hòa tan cùng đất mẹ...

Nàng ngồi vào xe ngựa, cùng thân binh hộ tống tiến về vùng ngoại ô... Mãi hôm nay nàng mới có thể đến đây gặp chàng! Tục lệ nơi này là vậy, bảy ngày đầu sau khi chôn cất, người thân không được đến viếng thăm, sợ khiến hồn phách người chết lưu luyến chẳng thể đầu thai!

Nhắm mắt dưỡng thần, tâm trí nàng đã mỏi mệt rồi!

Người trên đường thấy thân binh của Bắc Vương phủ hộ tống xe ngựa đều lánh sang hai bên, cung kính nhường đường! Hôm nay là tuần 7 ngày của Vương gia, khẳng định Vương phi đi thăm Vương gia rồi!

Mười dặm ngoại ô Bắc thành

Xe ngựa dừng lại, Cảnh An đánh xe cũng nhảy xuống, gỡ rèm lên, cung kính báo: “Vương phi, đã ...đến rồi...” Giọng nói xen lẫn nghẹn ngào, bởi thấp thoáng đằng xa là nấm mộ im lìm, cô quạnh, đó là nơi Vương gia yên nghỉ!

Hương Hàn đỡ Thủy Băng Tuyền xuống xe, đánh mắt nhìn qua phần mộ hoa lệ trang trọng, lòng bỗng xót xa...

Bước chân Thủy Băng Tuyền thoáng khựng lại, lẳng lặng nhìn nấm mộ phía trước...

Nhẹ bước tiêu sái, mỉm cười ôn nhu: “Thiên Hợp, ta đến thăm chàng đây!”

Cảnh An và Hương Hàn nhanh chóng bày biện bàn tế, rồi quỳ ở một bên đốt giấy tiền...

Thủy Băng Tuyền nhẹ xoa một vòng quanh mộ, rồi đứng ở trước bàn tế, chậm rãi ngồi xuống cùng đốt vàng mã...

Thiên Hợp, ta đến thăm chàng đây...Chàng có biết ta nhớ chàng đến mức nào không? Thiếu chàng, Vương phủ đã chẳng còn là nhà, trống rỗng đến cô liêu!

Chàng đến rồi đi qua cuộc đời ta! Để lại cho ta một hồi ức đẹp...

Nhớ lắm đôi vòng tay ấm áp khiến cõi lòng bình an, nguyện đắm say không bao giờ tỉnh lại, nhớ lắm nụ cười ôn nhu, lạnh nhạt, vẻ bình tĩnh khiến người ta phải tức giận nghiêng rằng...

Nhưng ta hiểu, hiểu rằng mình phải làm quen với sự tịch mịch vô biên vô tận...

.....

Cách đó không xa, khuất sau những hàng cây hẻo lánh, Giang Dĩ Bác và Trữ Hy lẳng lặng nhìn người con gái ấy, nhìn nàng dịu dàng vuốt ve phần mộ, nhìn nàng lặng lẽ đốt giấy tiền... Yên lặng đến thế, lại tịch mịch đến đáng lòng...

Ba ngày nay, nàng đóng cửa trong vương phủ không gặp ai, ngay đến Thủy Hoàng Văn cũng chẳng ngoại lệ...

Biết hôm nay nàng nhất định đến đây, cho nên họ từ sớm đã chờ ở chỗ này...

Thân ảnh đơn bạc, nhỏ nhoi ấy khiến tâm họ đau loạn!

Đăm chiêu nhìn phần mộ đằng xa, Giang Dĩ Bác thầm hỏi “Trữ Thiên Hợp người may mắn có được nàng, có sao lại tàn nhẫn ra đi để lại cho nàng niềm xót xa vô hạn? Phải mất bao lâu ta mới có thể đi vào lòng nàng đây? Liệu là cả đời chăng?”

Chuyện đêm đó nếu nhớ lại, sẽ chỉ là một vết cắt sâu trong tim nàng. Đã thế, ta thà rằng cả đời này nàng mãi lãng quên...

Đáy mắt Trữ Hy cũng vô cùng bối rối phức tạp. Lòng tự hỏi nếu đêm đó hắn không rút rè lùi bước, quyết tâm cản lại Trữ Thiên Kỳ, có lẽ bây giờ nàng sẽ không ra nông nỗi này? Người con gái như nàng hoàn toàn có thể tự quyết cuộc đời mình...

Thủy Băng Tuyền chìm sâu trong cõi lòng cô tịch, còn Giang Dĩ Bác và Trữ Hy cũng bởi sự cô tịch của nàng mà xót xa.

Thấp thoáng trên một ngọn cây gần đó, Phong Cô Tình vũng vàng đứng thẳng, ánh mắt sâu xa chẳng kém phần phức tạp. Nếu như... một đêm kia, hắn không đẩy nàng vào vòng tay Trữ Thiên Hợp, phải chăng nàng sẽ không như lúc này? Phải chăng hắn vẫn có thể hằng đêm đến thăm nàng... Nhớ ngày ấy, lần đầu gặp nàng, cử chỉ tự nhiên phóng khoáng, ánh mắt lạnh lùng mang chút trào phúng của bậc bề trên... trong Ý Lệ Lâu, cả người nàng toát lên vẻ phong tình mê hoặc... Lần thứ hai gặp lại, nàng to gan lớn mật không ra dáng nữ tử, lạnh lùng cảnh cáo... Thêm lần thứ ba, một đĩa điểm tâm, một chén trà...

Đúng, nếu không có đêm định mệnh đó, nàng và hắn sẽ chẳng đến mức đương đầu đối nghịch...

Ngồi xuống đất, bàn tay nhỏ bé của Thủy Băng Tuyền nhẹ xoa lên bìa mộ...

“Thiên Hợp, ta hát một khúc cho chàng nghe nha, thêm một khúc cuối, rồi ngày mai đây, chàng đi đầu thai, còn ta tiếp tục cuộc sống không chàng! Chàng sẽ mãi trong tim ta, nhưng chàng đừng nhớ đến ta nữa, uống chén canh Mạnh Bà, yên lòng ra đi...”

“Hương Hàn, mang đàn đến đây...”

“Dạ, tiểu thư.” Hương Hàn gật đầu, trước khi đi tiểu thư dặn nàng mang đàn theo, nàng đã biết người muốn đánh đàn cho Vương gia nghe!

Nếu không nhờ Vương gia, nàng cũng không biết hóa ra tiểu thư thật sự biết đánh đàn, hơn nữa cảm nghệ cao siêu sâu lắng rung động. Chẳng phải chỉ người Trầm gia mới có thể gảy lên một khúc lưu hồn. Tiếng đàn của người, ngoại trừ không có nội lực cùng sát khí, hoàn toàn không thua kém gì chàng! Nếu nghe thấy, hắn chàng cũng sẽ vô cùng kinh ngạc!

Thủy Băng Tuyền ngồi xuống đất nhìn thật sâu vào bìa mộ, Thiên Hợp, đây là lần cuối ta thổ lộ trái tim mình với chàng...

Nếu vẫn chưa uống canh Mạnh Bà, ta tin nhất định chàng sẽ nghe thấy...

” Con tim buốt giá, tâm tư bình lặng.

Nước mắt chảy cạn, chỉ còn quyết tâm

Giữa lằn ranh nơi bóng tối cõi lòng

Em chờ đợi ánh bình minh tỏa sáng

Nỗi tương tư hóa thành tro bụi

Em dặn lòng chẳng dám hoài mong

Hồi ức đẹp khiến lòng em ghen thối

Lời yêu chàng chẳng thốt nổi nên câu

Vượt tường cao chấp cánh mãi đi tìm

Gặp được chàng tui hận có là chi

Chỉ cần chàng ôm em thật chặt

Nếu như mây biết những đêm trường nhớ thương da diết

Nhớ chàng em muốn thét gào

Nhớ chàng trái tim thiêu đốt

Nếu như mây biết trốn không thoát sợi tơ tình vương vấn

Nhớ chàng tim em quặn thắt,

Nhớ chàng nước mắt tuôn rơi

Chỉ còn lại con tim mỗi mòn

Chàng chẳng biết

Nhớ chàng tim em quặn thắt

Nhớ chàng nước mắt tuôn rơi

Chỉ còn lại con tim mỗi mòn..."

Lời ca kết thúc, làn gió nhẹ thổi lướt qua, tựa như muốn cùng nàng cất tiếng hòa âm... Thủy Băng Tuyền nhắm mắt để mặc làn gió mơn trớn trên mặt, Thiên Hợp, ta biết đây là chàng, là chàng đến nghe tiếng đàn, nghe tiếng lòng của ta... Thiên Hợp!

Chàng vẫn vương vì ta vẫn thương tâm phải không? Yên tâm đi, ngày mai tỉnh lại, ta sẽ lại là một Thủy Băng Tuyền tươi cười ngạo nghễ với thế gian! Ta chỉ nhớ chàng bảy ngày, chỉ bảy ngày này thôi!

Giang rộng cánh tay tựa ôm gió vào lòng, Thủy Băng Tuyền cười tươi rộ, Thiên Hợp, không còn chàng, vẫn còn có con bên ta...

Cho nên, chàng hãy đi đi, đừng lưu luyến nữa, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ sống thật tốt...

Nhẹ nắm tay, tựa như muốn nắm lấy ngọn gió...

Gió, chợt ngừng chẳng rung động...

Nàng nở nụ cười mỹ mãn hài lòng...

Lệ rơi, môi cười, nàng lớn tiếng nói: " Thiên Hợp, hãy đi đi! Ta nhất định sẽ sống tốt... Dân chúng bắc cảnh chắc chắn chẳng phải lo cơm áo. Có lẽ sau này, ta sẽ gặp một nam nhân tốt, đến lúc đó ta nhất định sẽ nói cho hắn biết, trong đời ta còn có một người ta hết mực yêu thương là chàng, bởi chàng khiến ta hiểu được thế nào là yêu... Cho nên, chàng yên tâm đi đi!" Chàng sẽ mãi ngự trị trong trái tim ta, Thiên Hợp, cả đời này ta sẽ không quên chàng!

Nói xong, nàng mở bàn tay đang nắm chặt, thả cho cơn gió kia tự do du dương...

"Hương Hàn, chúng ta đi!"

Nhìn thật sâu vào bia mộ lần cuối, Thủy Băng Tuyền dứt khoát xoay người bước đi. Thiên Hợp, từ hôm nay, ta sẽ đặt chàng nơi sâu thẳm tim mình!

"Dạ!" Hương Hàn tươi cười rơi lệ, nàng biết tiểu thư sẽ nhớ mãi Vương gia, nhưng không vì thế mà người chùng bước trong đau khổ! Người hoàn mỹ như vậy, tốt đẹp như vậy chắc chắn sẽ gặp được một người biết quý trọng người! Chắc chắn...

Giờ phút này, Hương Hàn tin rằng dù sau này có nhớ lại chuyện đêm đó, tiểu thư cũng sẽ không còn hận Vương gia nữa! Bởi những ngày qua, người đã trải qua những tháng ngày u ám nhất trong cuộc đời, lòng người có chân tình, dù thương tổn đến mấy cũng chẳng đánh nổi chân tình trong tim người! Hắn sẽ đau, hắn sẽ đắng, nhưng tuyệt đối sẽ không hận. Vương gia! vậy nên người cứ yên lòng ra đi đi. Rồi sẽ có người yêu thương tiểu thư như người vậy.

Xe ngựa lóc cóc đi xa dần...

Lời của Thủy Băng Tuyền tựa làn gió thổi vào lòng những 'thính giả' gần đó, tâm tư rung động, nhiệt huyết tuôn trào...

Thấy xe ngựa khuất dần, nét cười trên mặt Giang Dĩ Bác cũng biến mất theo, thay vào đó là sự lạnh lẽo trong đáy mắt: "Bằng hữu trên cây mới xuống đây!"

Trữ Hy nghe vậy liền trở nên cảnh giác, nội công của hắn không cao thâm như Giang Dĩ Bác, cho nên không phát giác ra có người ở gần đó...

"Quả không hổ là Giang Dĩ Bác." Liếc nhìn xe ngựa một cái, Phong Cô Tình nhanh nhẹn nhảy xuống đứng cách Giang Dĩ Bác mười trượng, hắn xoay người lại, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, đôi mắt giá lạnh cùng khóe môi ẩn hiện nụ cười...

Thấy người nọ là Phong Cô Tình, trên mặt Giang Dĩ Bác cũng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo: "Phong Các chủ, chúng ta cũng thật có duyên nhỉ?"

“Nghe nói Giang công tử tìm bản các khắp nơi, bản các cũng đang muốn tìm gặp Giang công tử. Khó lắm mới có cơ hội gặp mặt thế này, cũng nên cảm ơn ông trời sắp đặt.” Phong Cô Tình băng quơ nhàn nhã nói.

“Phong Các chủ nói chí phải.” Giang Dĩ Bác lên tiếng tán đồng.

Nếu người ngoài nghe thấy, nhất định sẽ tưởng hai người họ là bằng hữu lâu ngày không gặp, nhưng giữa họ luồng sát khí bao trùm càng lúc càng nặng nề...

Áp lực mỗi lúc một ép sát, con người của Giang Dĩ Bác thoáng trầm xuống, lắc người lao lên...

Cùng lúc Phong Cô Tình cũng xông vào vô cùng phối hợp...

Mạnh mẽ giao tranh chẳng chút lưu tình, hai bóng tung bay, chân khí bao phủ, mặt đất đáng thương, xơ xác tiêu điều...

Trữ Hy đứng ngoài nhìn hai người họ nghênh đầu, chưởng lực bắn ra, cuồng phong phẫn nộ... Cây rừng xào xạt, cành gãy hoa rơi...

Trữ Hy hoảng hốt nhìn hai người càn quét ngày càng tới gần phần mộ...Liền liều chết xông vào giữa hai người hô to: “Dĩ Bác, dừng tay, nơi này là mộ phần của Vương gia, lỡ như Vương phi biết được, hậu quả khôn lường.”

Hai người đang chém giết khí thế phút chốc cả kinh, rút tay lùi ra sau vài trượng. Đánh mắt nhìn quanh, hoảng hốt trong lòng...

Cây cỏ xung quanh không cần phải nói, tất cả đều bị san bằng, những gốc cổ thụ cũng ngã rạp dưới đất...

Giang Dĩ Bác sững sốt nhú mày, trong mắt hiện vẻ phức tạp...

Về mặt Phong Cô Tình cũng chẳng khác mấy, hần hừ một tiếng, rồi phi thân bỏ đi...

Trữ Hy tiến lên phía trước chỗ bàn tể, nhìn những chữ được khắc trên bia mộ, nói thầm trong bụng: “Vương gia, yên nghỉ đi! Vương phi vô cùng kiên cường, sự kiên cường của nàng vượt xa nam tử trong thiên hạ, thấm sâu vào lòng người.”

.....

Thủy Băng Tuyền chăm chú đọc ‘bản kế hoạch’ trong tay, chớp mắt một cái, bây giờ việc quan trọng nhất là ‘nguồn tài chính’...

“Tiểu thư.” Hương Hàn lên tiếng.

“Vào đi.” Gấp lại bản kế hoạch, khoe môi Thủy Băng Tuyền nhếch thành nụ cười nhạt. Lúc này, nàng cũng nên thu chút ít lợi lộc từ những thương nhân Bắc Thành chứ nhỉ?

“Tiểu thư, Vương cô nương tới!” Nhìn vẻ mặt tự tin ngời ngời của tiểu thư, lòng mừng vui khôn xiết. Tốt quá rồi, hôm nay tiểu thư đã bắt đầu tiếp quản mọi chuyện của Bắc thành!

Vương cô nương? Trước mắt nàng thoáng hiện một nữ tử mỹ lệ, thanh tú rạng ngời, Vương Yên? Vương gia? Đầu nàng nhanh chóng vạch ra một kế hoạch mới...

“Thu Nhi, người đến Từ Tế Đường mời đại thiếu gia về dùng bữa trưa.” Từ lúc chôn cất Thiên Hợp, đại ca vẫn tiếp tục chữa bệnh miễn phí, dù sao vẫn còn rất nhiều người bệnh cần được chữa trị.

“Dạ.” Thu Nhi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Hương Hàn, đến báo cho những người ta từng chỉ đích danh ở lễ khởi công, và những đội trưởng trên công trường đúng giờ thân một khắc đến Vương phủ, ta muốn nghe họ báo cáo tình hình và an bài vài chuyện.”

“Dạ” Hương Hàn gật đầu.

Cảnh Trúc bưng một chậu nước vào, vắt khăn nóng rồi đưa cho nàng: “Vương phi, người lau mặt đi ạ!”

Thủy Băng Tuyền đi ra, thấy Vương Yên đã ngồi ngay đơ trong đại sảnh, khuôn mặt mỹ lệ xen chút khăn trương lo lắng, hai bàn tay siết chặt lấy chiếc khăn... Vương Yên này thật là hoa trong kính, được bảo bọc

kỹ quá mà ngây thơ như một đứa trẻ! Bây giờ lại bị Vương lão đầu bắt ra ngoài giao tiếp, tâm tư của lão cũng chẳng khó nhìn ra! Có điều, thành ý của Vương lão gia này cũng không tồi!

“Yên Nhi.” Nét mặt tươi cười, giọng nói ôn nhu, cử chỉ thân thiết, cố tình không gọi là ‘Vương cô nương’ mà lại là ‘Yên Nhi’. Thật ra, nàng cũng không muốn khiến cô nương bé nhỏ này sợ hãi quá mà ngất xỉu thì nguy.

“A... Yên nhi tham kiến Vương phi.” Vương Yên vừa nghe thấy giọng Thủy Băng Tuyền thì giật mình đứng phắt dậy tựa như học trò bị thầy giáo điểm danh vậy.

“Không cần khách khí, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ trở thành người một nhà, nếu không ngại, cứ như đại ca, gọi ta một tiếng tam muội là được!” Nàng đang phiền không biết nên bắt kẻ nào trước tiên, Vương lão gia này đã thông minh đi trước một bước! Đúng là gừng càng già càng cay, nhưng chẳng biết miếng gừng này cay bao nhiêu đây?

85. Q.3 - Chương 2: Suy Nghĩ Chu Toàn

Edit: Boringrain

“A...chuyện đó...” Vương Yên ngượng ngùng bối rối, lắp bắp mãi chẳng nên lời. Vốn không thân quen với Vương phi, hơn nữa ngay từ lần đầu gặp mặt, Vương phi đã dọa nàng sợ chết khiếp, tới mức chẳng dám ngẩng đầu đối diện với người.

Trước khi đến đây, ông đã căn dặn nàng cẩn trọng trong mọi lời ăn tiếng nói, nhưng lúc này thái độ Vương phi thân mật hòa ái, khác xa với sự tưởng tượng của nàng, khiến nàng quần bách không biết làm thế nào cho phải.

“Yên Nhi thấy ta đáng sợ vậy sao?” Thủy Băng Tuyền tươi cười thoải mái, không muốn để cho tiểu cô nương kia giật mình hoảng sợ. Bụng nghĩ thầm nếu nói Vương Yên là con thỏ nhỏ đáng yêu, vậy nàng hẳn là con sói lớn hung ác rồi...

Vương Yên hít sâu một hơi chấn tĩnh, thật ra nàng cũng không phải sợ Vương phi, chỉ là trước giờ ít tiếp xúc với người lạ nên hơi chút khấn trương. Nàng ngẩng đầu nhìn Thủy Băng Tuyền, nhẹ giọng nói: “Ta vẫn nên gọi người là Vương phi!” Dù chuyện đính hôn của nàng và Thủy công tử đã được quyết định, nhưng ông nói còn phải đợi phụ mẫu hấn gặt đầu đồng ý.

“Được rồi, tùy cô nương muốn gọi thế nào thì gọi.” Thủy Băng Tuyền cũng không làm khó Vương Yên nữa. Trong bụng Vương lão đầu nghĩ cái gì, không phải nàng đoán không ra. Huynh trưởng nàng có mà chẳng cần đợi nhắc nhở đã vội vã đưa thư về nhà rồi cùng nên!

“Yên Nhi dường như rất ít tiếp xúc với người lạ!” Thủy Băng Tuyền bắt đầu chuyện phiếm.

“Đúng vậy, ta từ nhỏ đã ở trong khuê phòng, chưa từng bước chân ra khỏi phủ!” Giọng nàng nhẹ nhàng tinh tế, êm dịu vô cùng.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, chuyển chủ đề bàn luận: “Yên Nhi có vừa ý với đại ca của ta không?” Đại ca nàng đối với tiểu bạch thỏ này nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), nhưng không biết vị tiểu thư này có như vậy không?

Khuôn mặt mỹ lệ của Vương Yên thoáng chút đỏ ửng, ngượng ngùng ấp úng, không biết trả lời thế nào chỉ đành cúi đầu thẹn thùng...

“Tuyền Nhi...” Vừa lúc Thủy Hoàng Văn trở về, đứng bên ngoài nghe giọng nói thanh thúy của Thủy Băng Tuyền, bước qua cửa lại thấy dáng vẻ xấu hổ của Vương Yên, rồi liếc qua sắc mặt tươi tỉnh của Thủy Băng Tuyền, lòng hẳn khắp khởi vui mừng. Tuyền Nhi quả thực rất kiên cường.

“A, đại ca, huynh về nhanh thiệt nha! Lúc này vẫn chưa tới giờ ăn trưa mà!” Thủy Băng Tuyền mở lời trêu chọc, hài lòng nhìn dáng vẻ quẫn bách của Thủy Hoàng Văn. Một nam nhân đơn thuần sánh vai cùng một nữ tử thiện lương, đúng là lương duyên trời định!

“Huynh...” Thủy Hoàng Văn bối rối nghẹn lời. Vừa nghe Thu Nhi báo Vương cô nương đến vương phủ, lại thấy người đến xem bệnh không đông, hắn liền vội vã trở về! Gần đây xảy ra nhiều việc, hắn chẳng còn chút thời gian đến thăm nàng!

“Huynh, huynh cái gì, chắc không phải vì người đẹp mà quên mất trách nhiệm đấy chứ? Thằng thần thừa nhận sẽ được khoan hồng!” Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng Thủy Băng Tuyền hiểu rõ, Thủy Hoàng Văn chẳng phải người đam mê nữ sắc, chắc hẳn hôm nay ít người đến thăm bệnh, hắn mới được thanh thoi như thế!

Nghĩ vậy, lòng nàng lại có chút vui mừng... Thiên Hợp, ngày nào đó, dân chúng Bắc cảnh sẽ không còn chịu cảnh không tiền chữa bệnh nữa...

“Tuyền Nhi...” Thấy Tuyền Nhi xuất thần, sợ nàng lại suy nghĩ mông lung đến Vương gia, Thủy Hoàng Văn vội đánh tiếng gọi hồn nàng lại!

Thủy Băng Tuyền giật mình, nhác thấy vẻ lo lắng đọng nơi đáy mắt Thủy Hoàng Văn, liền mỉm cười nói: “Đại ca, Yên Nhi khó khăn lắm mới đến Vương phủ một chuyến, vừa lúc ta phải đến phủ nha một lát, huynh giúp ta tiếp đãi Yên Nhi chu đáo, đến giờ trưa ta sẽ trở về!”

“Muội đến phủ nha ư? A, đúng rồi, muội cho Quận vương gia đến nhận chức tri phủ thay Tướng Nguyên ư?” Gần đây khắp nơi đều xôn xao bàn luận chuyện, đa số dân thường đều khen ngợi, vui mừng không ngớt, thật ra Tướng tri phủ này cũng chẳng phải là vị quan tốt đẹp gì cho kham!

“Ừ.” Tướng Nguyên chẳng là gì trong mắt nàng, nên sớm thay cho rồi.

“Vậy muội đi đi.” Thủy Hoàng Văn cũng mong muội muội mình sớm thoát ra khỏi bóng ma cái chết của Vương gia. Bận rộn một chút, lòng cũng thanh thản hơn.

.....

Trữ Hy vừa nhác thấy Thủy Băng Tuyền xuất hiện, liền buông tờ công văn trong tay, đoạn đứng lên hành lễ: “Hạ quan tham kiến Vương phi!”

Đáy mắt Thủy Băng Tuyền lóe lên một tia sáng, sắc mặt bình thản liếc nhìn Trữ Hy, đoạn ngồi xuống ghế. Lát sau mới lên tiếng: “Quận vương hà cớ chi phải làm khổ chính mình?” Đường đường một quận vương được ban quốc họ, sánh cùng hoàng thân quốc thích, ngay đến đại thần nhất phẩm gặp hắn cũng phải hành lễ, cần chi phải vì một lần khoanh tay lùi bước mà mãi canh cánh trong lòng?

Trữ Hy nghiêng cần chẳng lộ chút tâm tình, chấp tay nói: “Trữ Hy không hề thấy khổ cực!” Được ở lại giúp nàng, lòng hắn đã mãn nguyện.

“Sau này quận vương không cần đa lễ, huynh chỉ là ở lại giúp ta tạm nhận chức tri phủ thôi, đợi đến khi mọi chuyện đi vào quỹ đạo, huynh cũng nên hồi kinh phục mệnh. Ta thật lòng vô cùng cảm kích huynh.” Tướng tri phủ nhất định phải thay, vừa lúc Trữ Hy tự động ở lại, còn có sự đồng ý của Trữ Thiên Kỳ, có chi không tận dụng.

Trữ Hy cúi mắt đáp: “Ý Vương phi, ta đã hiểu!” Thật ra hắn chưa từng thấy chức Tri phủ này khiến bản thân trở nên thấp kém. Có thể ở bên nàng, nhìn thấy nàng, hắn đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Nhưng những điều này, sao có thể nói thành lời đây?

Nhìn những công văn chất đống trên bàn, Thủy Băng Tuyền nhướn mày hỏi: “Những thứ này là công văn do Tướng tri phủ xử lý trước đây sao?”

“Đúng vậy, ta muốn chỉnh lý lại đôi chút” Chỉ mau chóng nắm bắt tình hình nơi đây, thì may ra hắn mới theo kịp bước chân nàng. Hy vọng những lúc nàng cần nhất, hắn có thể ở góp cho nàng chút sức lực.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười tán thưởng: “Quận vương gia thật tận tâm!” Thoạt nhìn hắn thờ ơ lạnh nhạt, không ngờ làm việc lại có trách nhiệm như vậy.

“Vốn nên thế.”

“VẬY theo huynh, thứ Bắc Thành cần nhất hiện nay là gì?” Thủy Băng Tuyền đột nhiên hỏi ngang.

Sắc mặt Trữ Hy thoáng trở nên nghiêm túc, hần trịnh trọng gằn ra một chữ: “Bạc” Qua mấy ngày nghiên cứu, hần xem như có cái nhìn tổng quát với Bắc thành. Đất đai hoang phế, bách tính trôi dạt, tứ cố vô thân! Để dân chúng một cuộc sống đủ đầy no ấm, nói dễ hơn làm!

“Thu Nhi, đưa cho Vương gia xem.” Thủy Băng Tuyền gật đầu hài lòng, xem ra Trữ Hy thật nhạy bén!

“Dạ.” Thu Nhi cung kính tiến lên.

Trữ Hy cầm lấy tập giấy, đoạn nhìn Thủy Băng Tuyền dò hỏi.

“Theo đó an bài ổn thỏa giúp ta.” Bạc là thứ cần kíp lúc này, cho nên bước kế tiếp chính là then chốt trong kế hoạch.

Nghe vậy, Trữ Hy mở tập giấy liếc nhìn nội dung bên trong, đáy mắt hần xoẹt qua một tia sáng, rồi nhanh chóng gật đầu.

“À, huynh cũng lưu ý nhanh chóng tìm thêm bổ khoáng cho phủ nha đi! Tốt nhất huynh nên chọn người từ chỗ công trường ấy!”

“Được.” Trữ Hy đáp lời.

Thủy Băng Tuyền đứng lên, lạnh nhạt gật đầu ra ý chào, đoạn xoay người đi ra...

Nhìn bóng lưng gầy đôn bạc, đôi mắt lạnh lùng của Trữ Hy lúc này mới dám lộ ra vẻ yêu thương... Hần yêu nàng, yêu sự kiên cường của nàng. Nhưng lúc này, hần chỉ có thể dấu tình yêu ấy nơi bóng lưng nàng!

Thủy Băng Tuyền dẫn theo Thu Nhi, cùng bốn thân binh đi ra khỏi phủ nha. Nhìn tấm biển Tử Tế Đường treo nơi đối diện, bỗng chốc xuất thần...

Thu Nhi bật ô lên che nắng, theo ánh mắt Thủy Băng Tuyền nhìn qua Tử Tế Đường trước mặt. Nhất thời không rõ Vương Phi đang nhìn cái gì? Thủy công tử chẳng phải đang ở phủ cùng Vương cô nương rồi sao! Bây giờ trong đó chỉ có Tử Thành và Đồng Nhi, không biết Vương phi nhìn gì lại chăm chú đến thế?

“Vương phi?”

“Hồi phủ thôi.” Thu hồi ánh mắt, Thủy Băng Tuyền khom lưng bước vào kiệu. Trên bảng hiệu kia là nét chữ của Thiên Hợp... Nay chữ còn đó, mà người đã chẳng còn.

.....

Trời hè gay gắt, tựa một quả cầu lửa nóng bỏng soi rọi khắp nhân gian. Trên hàng hiên ngoại đình vương phủ, Thủy Băng Tuyền lười nhác nằm trên ghế dựa, chịu đựng cái nóng oi ả mà lòng phiền muộn không thôi. Lại một mùa hè đáng ghét chậm chạp tới thăm.

Hương Hàn nhìn tiểu thư nhú chặt hàng mày, bèn cầm lấy cây quạt trong tay Thu Nhi, nhẹ tay phe phẩy: “Tiểu thư, người nghỉ ngơi một lát đi, đến giờ Thân người còn có việc phải làm!”

Thủy Băng Tuyền uể oải nói: “Thu Nhi, người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi!” Nha đầu kia đứng quạt cho nàng từ sớm, hần cũng mệt rồi.

“Dạ!”

“Vương phi, chương quản Tường Phúc đưa mai ướp lạnh tới.” Cảnh Trúc đi tới, tay xách theo một cái giỏ chứa đầy hồng mai tươi mát, bên trên còn ướp một tảng băng lạnh!

Ánh mắt đăm chiêu, nhưng trong lòng Hương Hàn cũng hiểu rõ, Giang công tử thực sự là một người biết quan tâm chăm sóc!

Hương Hàn ánh mắt đăm chiêu, lòng đầy thấu hiểu, Giang công tử thực chu đáo!

Thủy Băng Tuyền không lên tiếng, chỉ phất tay một cái, ý bảo Hương Hàn tự giải quyết...

“Cảnh Trúc, người mang đi rửa sạch sẽ rồi ướp đá, chờ lát nữa tiểu thư ngủ dậy sẽ ăn.” Mấy ngày qua người ngủ không được yên giấc...

“Dạ!” Cảnh Trúc để ý tới vẻ mệt mỏi của Vương phi, liền lui nhanh xuống dưới.

.....

Toàn thân Hương Hàn bỗng chốc rùng mình, động tác trong tay cũng ngừng lại, cầm lấy cái áo khoát nhanh chóng phủ lên người Thủy Băng Tuyền.

Toàn thân Hương Hàn bỗng chốc run lên, cái quạt trong tay cũng ngừng lại, đoạn cầm lấy áo khoát nhanh chóng phủ lên người Thủy Băng Tuyền. (Ặc, chị tuyền chuyên gia cởi áo ngoài đi ngủ ‘hề’)

Chớp mắt, một bóng người xuất hiện tựa bên cột trụ. Phong Cô Tình khoanh trước ngực, ngẩng đầu chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền, gương mặt tuần mỷ chẳng chút biểu tình...

“Cút cho ta!” Thủy Băng Tuyền từ từ mở mắt, đáy mắt như nước thoáng hiện một tia ngoan độc!

Phong Cô Tình buông mi che đáy mắt phức tạp, chẳng biết hẳn bị sao lại không cưỡng được mà chạy tới đây gặp nàng.

“Cút!” Thủy Băng Tuyền bình thản nhắm mắt, khiến Phong Cô Tình chẳng thể biết được nàng đang nghĩ gì.

Hắn trân trối nhìn Thủy Băng Tuyền, rồi phốc một cái liền biến mất dạng... Đúng là đến không lưu ảnh, đi không đánh tiếng!

“Tiểu thư...” Hương Hàn lo lắng lên tiếng. Phong Cô Tình đột nhiên xuất hiện ở Bắc thành, rõ ràng là cố tình tìm đến tiểu thư. Bây giờ phải làm sao đây? Hắn võ nghệ cao cường, khó lòng mà ứng phó...

Thủy Băng Tuyền không nói gì, lòng cười lạnh lùng. Nàng không đi tìm, hẳn lại tự vác xác tới, nàng không tặng hắn một phần quà đáp lễ, chẳng phải thất lễ lắm sao?

Giờ Thân

“Tham kiến vương phi!” Nhắc thấy Thủy Băng Tuyền vừa đến, tất cả mọi người vội quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi.”

Thủy Băng Tuyền an tọa nơi đại sảnh của Vương phủ, nhìn một loạt người đứng khom người trước mặt! Sở tướng quân dẫn theo những đội trưởng trên công trường cùng những người nàng yêu cầu đến phụng mệnh.

“Sở Tướng quân!” Giọng nàng trong trẻo kèm chút lạnh lùng, lại khiến tất cả mọi người cảm thấy áp bách. Vốn đại sảnh rộng lớn đã yên tĩnh không chút tiếng động, nay lại càng tĩnh lặng đến quỷ dị!

“Có mặt tướng!” Sở tướng quân bước ra trả lời.

“Trước tiên, người nói những chuyện khó giải quyết xem. Hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận để tháo gỡ những khó khăn đó!” Đánh mắt một vòng, nàng nói tiếp: “Từng người các người cũng suy nghĩ xem có chuyện gì cần bẩm báo không! Sau này cứ nửa tháng chúng ta sẽ họp một lần, ta muốn trực tiếp nghe báo cáo từ các người, thỉnh thoảng cũng sẽ phái người đến kiểm tra đột xuất.”

“Dạ” Mọi người đồng thanh cung kính cúi đầu.

“Hồi bẩm Vương phi, trừ lần trước đào được kho báu vật lạ ra thì không có việc gì lớn, ngoại trừ...” Đường như nhớ tới việc gì, nhưng Sở Vĩ Tín lại ngập ngừng không nói.

“Nói!” Thủy Băng Tuyền chau mày.

Sở Tướng quân cúi đầu trầm tư, rồi cắn răng đáp: “Dạ không có gì!”

Thủy Băng Tuyền nhìn qua vẻ mặt của những người còn lại, bình thản lên tiếng: “Người muốn nói là khí trời nóng bức, sợ rằng dân chúng không chịu được?”

Sở Tướng quân thẳng thốt ngắt đầu: “Vương phi biết sao?”

“Gọi các người đến, cũng là vì nhắc nhở chuyện này. Từ mai, sau bữa ăn, mọi nhân công được nghỉ ngơi một canh giờ. Lúc làm việc, nếu ai thấy khó chịu phải kịp thời báo cáo lại. Ta sẽ cho cử đại phu và chuẩn bị một số thuốc giải nhiệt. Giải quyết như vậy, các người có ý kiến gì không?”

“Vương phi thấu đáo chu toàn, mặt tướng xin thay mặt cho số dân chúng đang vất vả trên sông Thanh Lăng đội ơn Vương phi.” Sở tướng quân vui sướng chấp tay bái lạy, vẻ mặt tâm phục khẩu phục. Có thể nhìn thấy những điều này, chúng tỏ Vương phi thật sự yêu dân như con.

Một lời thật lòng, lay động chân tâm! Mỗi người ở đây đều thấy được Vương phi nghĩ thay cho họ, lo thay cho họ. Cảm kích chẳng biết phải nói gì.

Nghe Thủy Băng Tuyền gọi đến, những người này tuy bề ngoài trấn tĩnh, bình ổn, nhưng trong bụng đã khẩn trương lo lắng lắm rồi. Họ buộc lòng phải suy ngẫm một hồi xem có việc gì cần báo lại hay không.

“Chúng thảo dân không có gì cần báo.” Ba đội trưởng đều nhất trí lắc đầu, bây giờ vấn đề lớn nhất Vương phi đã giải quyết xong xuôi rồi, bọn họ cũng chẳng có gì phàn nàn cả, chỉ còn biết quay về cố gắng làm việc báo đáp Vương phi thôi.

“Được, nếu các người không nói, ta muốn nhắc nhở các người thắt chặt quản lý, đốc thúc dân công, hy vọng trước khi mùa đông đến, đập chứa nước có thể hoàn công, các người có tự tin không?” Ánh mắt nàng nghiêm khắc quét qua một vòng.

Ba người nhìn nhau, rồi nghiêm túc gật đầu: “Chúng thảo dân đã hiểu.” Đập chứa nước này liên quan đến vận mệnh của hàng vạn dân chúng Bắc cảnh, chấm dứt mọi thiên tai, hạn hán hoành hành nhiều năm. Dẫu Vương phi không có lời căn dặn, họ cũng sẽ dốc sức tận tâm. Hơn nữa, làm việc còn có cơm ăn, cho con trẻ học hành, ân đức của Vương phi rộng lớn đến thế, chỉ hai tiếng cảm kích chẳng đủ biểu tỏ tấm lòng này.

“Được, ta tin tưởng các người, còn nữa, về thông báo với mọi người, sau khi công trình đập nước hoàn công, sẽ thưởng ổi dân công trong đội chủ lực 5 lượng bạc. Không trừ một ai.” Nghe vậy, cả đám người vừa kinh ngạc lại vừa vui sướng trong lòng?

Nhìn những người trước mắt vì 5 lượng bạc mà mừng vui như vậy, gương mặt Thủy Băng Tuyền thoáng hiện nụ cười nhẹ. Chuyện giúp dân sống tốt đã không đơn giản chỉ vì đại nghiệp của nàng, mà còn vì tâm nguyện chưa thành của Thiên Hợp!

“Mọi người yên lặng.” Sở tướng quân lớn tiếng quát, mọi người phút chốc im lặng, cung kính cúi đầu trước Thủy Băng Tuyền. Trong mắt những bách tính chân chất giản dị lúc này, Thủy Băng Tuyền to lớn chẳng khác gì thần thánh.

“Đội hậu cần.” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền rơi vào một nữ nhân trên dưới ba mươi tuổi, da dẻ vàng vọt, chấy ngứa, cặp môi dày, ngũ quan thanh tú, vóc người cân đối, đứng nép trong góc nhỏ.

Người vừa được gọi giật nảy mình, tiến lên phía trước, khép nép cúi đầu, dáng vẻ lo lắng khẩn trương tới mức tay chân luống cuống chẳng biết để đâu “Có dân phụ.”

“Người có việc gì khó khăn không?”

“Hồi...hồi bẩm Vương phi, không có.” Một phụ nhân nông thôn chân chỉ biết đến ruộng đồng c耨 áo, nào thấy qua cảnh quyền quý uy nghiêm, cho nên ngay đến nhìn thẳng Thủy Băng Tuyền, chị cũng chẳng dám.

“Không có là tốt rồi, nhớ phải hết sức chú ý tới các cụ già cùng em nhỏ, có vấn đề gì phải lập tức báo cho Sở tướng quân, hiểu chưa?”

“Dạ, dân phụ đã hiểu.”

“Được rồi, Sở tướng quân đưa những người này về trước đi, số còn lại ở lại đó cho ta.”

“Dạ!” Sở tướng quân giơ tay ra hiệu, dẫn vài người rời đi!

Cầm chén trà từ tay Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền nhấp một ngụm: “Chu Đại Sơn!”

Chu Đại Sơn thoáng giật mình, cung kính chấp tay hành lễ: “Có thảo dân.” Lúc trước, từ việc bố trí công việc đến tuyển chọn người tài đã cho thấy Vương phi chẳng phải hạng nữ lưu tầm thường. Nên lúc Bắc

Vương qua đời, để lại Bắc cảnh cho Vương phi tiếp quản, hẳn đã một lòng nhận định, Vương phi nhất định sẽ cho dân chúng những ngày tháng tốt đẹp. Vừa rồi nghe những lời dằn dò thâm tình của Vương phi, hẳn xem như chứng thực những dự cảm trong lòng!

“Tình hình vật tư lương thực hiện nay ra sao?”

“Hồi bẩm Vương phi, số vật tư hiện tại đều do Tường Phúc cung cấp, số lượng nhập vào đều ghi chép sổ sách đầy đủ.”

“Còn chi thì sao?” Nàng tiếp tục bình thản hỏi.

“Hồi bẩm vương phi, thảo dân đã tính toán cùng đội hậu cần cho ra số chi hợp lý, đương nhiên vẫn ưu tiên ọi người được cơm no!” Nói đến đây, giọng nói của Chu Đại Sơn càng tăng thêm vài phần tôn kính. Tới mấy vạn dân, nhưng Vương phi quản lý lại không tốn chút sức lực nào!

“Ngoại trừ việc ghi chép sổ sách, người còn phải lưu ý, không được để kho lương cạn, phải liên hệ với Tường Phúc để nhập kho kịp thời.” Mấy vạn dân công, cạn lương một ngày, không phải chuyện có thể đùa được. Giọng nói nàng cực kỳ nghiêm khắc.

“Dạ, thảo nhân nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Được rồi, ta tin tưởng người sẽ làm tốt.” Đôi khi, so với kiểm soát gắt gao, tin tưởng còn hữu dụng hơn.

“Thảo dân nhất định sẽ không cô phụ Vương phi.” Chu Đại Sơn kính cẩn nghiêm trang đáp

“Được rồi, người lui xuống đi!” Hết chuyện này đến chuyện khác, Thủy Băng Tuyền khó chịu xoa trán.

“Dạ!” Chu Đại Sơn mang theo vài người lui ra.

Còn lại đám người Cao Nho An, ánh mắt hắn lúc này cũng tràn đầy vẻ kích động. Mấy ngày nay tận mắt thấy công trình đập nước thành hình, lại được chứng kiến từng hành động, cử chỉ của Vương phi, lòng hắn không khỏi kinh ngạc cùng bội phục!

Người từng hứa cho dân công cơm no ba bữa, sự thật chứng minh mọi người đều được phát cơm ăn. Cho con trẻ học hành, giúp người già an dưỡng... thậm chí còn nghĩ tới khí trời nóng bức... Hắn chỉ có thể nói một câu, tức cả đờ ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Thủy Băng Tuyền xốc lại tinh thần, quét nhìn ba người còn lại trong đại sảnh: Cao Nho An, Lý Nhị và Triệu Bình!

“Thảo dân không dám nhận!” Cao Nho An chấp tay nói.

“Theo người, người có thể đảm nhận việc gì?” Hắn vẫn một bộ y phục sạch sẽ chỉnh tề, tóc tai gọn gàng, hai mắt lấp lánh tinh quang. Xem ra là một nhân tài. Hai người đứng sau tuy không có khí thế cùng phong thái của hắn, nhưng xem chừng cũng là những người được việc.

Cao Nho An sững sốt, bèn đáp: “Xin tùy Vương phi phân phó!”

Thủy Băng Tuyền nhướn mày tươi cười, ý là bất cứ gì hắn cũng có thể làm? Câu trả lời này khiến nàng rất hài lòng!

“Ta quả thực có nhiệm vụ giao cho người.” Thủy Băng Tuyền nheo mắt bình thản nói.

“Xin Vương phi phân phó...” Cao Nho An cung kính đáp.

.....

Sáng hôm sau, ở khắp nơi trên khắp Bắc Thành dán đầy những tờ thông báo cho các thương nhân. Nói rằng ba ngày sau tại phủ nha, Vương phi sẽ cho đấu giá thuê năm mươi dặm đất ngoại ô phía Bắc, thời hạn mười năm!

Vương gia (Nhà họ Vương)

Thủy Hoảng Văn trấn tĩnh, thần nhiên quan sát Vương lão gia. Xem ra tờ cáo thị của Tuyền Nhi đã kinh động đến không ít thương gia Bắc thành. Ngay đến Vương lão gia cũng vội vàng mời hắn tới phủ.

“Thủy công tử, không biết việc đính hôn của Yên Nhi và cậu, lệnh tôn...” Vương lão gia trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Lão mãi băn khoăn về việc hôn sự của Yên Nhi và Thủy Hoàng Văn, không biết Thủy lão gia nghĩ như thế nào? Dù sao, lão cũng không thể để Yên Nhi chịu tội nhục được.

“Vương lão gia cứ yên tâm, Hoàng Văn đã gửi thư mời gia phụ đến Bắc thành một chuyến để bàn chuyện hôn lễ. Huống chi tam muội ta lúc này cũng cần có người ở bên an ủi.” Lời này khiến cho Vương lão gia thực vừa bụng, cũng coi như yên tí phần nào... Lại nói tới chuyện Vương phi cho đấu giá thuê đất ngoại thành, dù sao ông ta cũng nên thể hiện chút thành ý!

Bắc Vương phủ

“Là đối tác, chúng ta xem như đã chung một chiếc thuyền, Dĩ Bác huynh, không biết lần này huynh định xuất ra bao nhiêu bạc đây?” Thủy Băng Tuyền nhìn Giang Dĩ Bác trêu chọc.

Thấy bộ dáng tươi cười của nàng, hắn cũng nở nụ cười mỉm: “Tuyền Nhi cho đấu giá năm mươi dặm đất ngoại ô, lại tới mười năm, miếng bánh này cũng gom đủ bạc nha!” Thấy bố cáo của nàng, hắn chỉ có thể âm thầm lắc đầu thay cho thương nhân Bắc thành... Những người này đều bị nàng nắm trong tay rồi! Đất đai Bắc cảnh rộng lớn như vậy, đừng nói là năm mươi dặm ngoại ô, ngay đến trung tâm Bắc thành hắn cũng chẳng quan tâm! Đến lúc đó nàng cho di dời Bắc Thành thì có sao?

Thấy dáng vẻ tươi cười của nàng, hắn không kìm được nụ cười: “Tuyền Nhi cho đấu giá đất ngoại thành, lại tới mười năm, miếng bánh này cũng đủ để gom bạc nhỉ?” Đọc xong bố cáo, hắn chỉ có thể lắc đầu thay cho thương gia Bắc thành... Những người này đều bị nàng nắm trong tay rồi! Bắc cảnh rộng lớn, đừng nói tới năm mươi dặm ngoại thành, ngay có đấu giá đến trung tâm Bắc thành hắn cũng chẳng để tâm! Chẳng qua chỉ là một cái Bắc thành, di dời đi cũng chẳng mấy hồi!

Thủy Băng Tuyền cười khê: “Người hiểu ta, chỉ có Dĩ Bác huynh!”

Không hổ là một gian thương khôn khéo, dễ dàng thấy được dự tính của nàng. Như vậy, chắc hẳn Cung Thác cùng Vương lão gia cũng không thể không hiểu? Để xem thành ý của bọn họ có đáng để nàng chia ột miếng bánh không?

86. Q.3 - Chương 3: Kiểm Tiền

Edit: Boringrain

Ánh mắt Giang Dĩ Bác nhìn Thủy Băng Tuyền ẩn hiện một tia nhu tình, nhưng rất nhanh đã bị hắn dấu đi, bờ môi cong lên một vòng cung hoàn hảo: “Hay là, ta cho nàng thêm một ý kiến nhé.”

“Nói thử xem.” Thủy Băng Tuyền chăm chú lắng nghe ý kiến của Giang Dĩ Bác.

“Thời hạn mười năm đúng là hấp dẫn, nhưng nghĩ lại đã có tới hai năm không thể thu hoạch được gì. Nếu nàng muốn gom bạc, không bằng... Miễn thuế đi?” Thêm điều kiện này, thương gia Bắc Thành hẳn sẽ không còn đắn đo chuyện giá cả nữa! Ánh mắt Giang Dĩ Bác lóe sáng nghĩ!

Thủy Băng Tuyền nhướn mày, khẩu khí lớn ghê nhỉ? Miễn thuế? Nếu cứ làm theo lời hắn, nàng phải miễn thuế đất những mười năm?

Gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn, Thủy Băng Tuyền trầm tư suy nghĩ. Công trình đập nước hoàn thành, việc cấp bách tiếp theo là cải cách Bắc cảnh, triều đình không có khả năng cấp bạc xuống, cho nên chỉ có thể lấy nguồn vốn từ chính Bắc cảnh...

Ngón tay ngừng lại, khóe miệng nhếch thành nụ cười lạnh, không thả con săn sắt sao có thể bắt được con cá rô?..

Giang Dĩ Bác nhàn nhã thường thức chén trà trong tay, dáng vẻ cực kỳ thông dong tựa như chẳng để tâm bất cứ thứ gì, nhưng chung quy ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi khuôn mặt thủy Băng Tuyền. Thấy dáng vẻ sâu sắc cùng ánh mắt quả đoán của nàng, lòng không khỏi tán thưởng!

Sắc mặt Thủy Băng Tuyền vô cùng nghiêm túc, miễn thuế mười năm ư? Cũng được, nhưng chẳng thể biểu họ không công, tất nhiên phải kiếm chỗ khác bù vào rồi!

Giương mắt nhìn Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền cười nhẹ: “Mười năm miễn thuế, cho ta đá lát đường, cũng không lỗ nhĩ? Nhưng... Mong rằng tới lúc đó huynh đừng khiến ta thất vọng. Đây là cơ hội duy nhất cho Giang gia tiến chân vào Bắc cảnh, lần sau...” Khóe môi nàng lại nhếch lên một nụ cười bí hiểm: “Lần sau, sẽ không dễ dàng như vậy.”

Giang Dĩ Bác lại cười ưu nhã: “Đương nhiên rồi!” Trước nhất chưa kể vì nàng, chỉ riêng vì hắn là một thương nhân, đương nhiên không bỏ lỡ một món hời béo bở như vậy.

“À, còn một việc quan trọng nữa, nàng xem thử cái này có giống với cái mà nàng muốn không?” Giang Dĩ Bác ngồi thẳng người dậy, mặt mày nghiêm túc, rút ra một cái hộp gỗ.

Phút chốc ánh mắt Thủy Băng Tuyền bừng sáng lên, nhanh chân bước tới cầm cái hộp mở ra xem, nhấc ra một que diêm nhỏ nhắn, nàng neho mắt nói: “Cũng gần giống, Giang Dĩ Bác, xem ra ta đã đánh giá thấp huynh rồi.”

Giang Dĩ Bác bật cười ra tiếng: “Cái này là công lao của Tuyền Nhi chứ, phương thức phối chế và cách làm của nàng mới thật khiến người ta kinh ngạc.” Làm ra được thứ này, nói thật, tâm tư hắn vô cùng khiếp sợ. Hắn tự hỏi nàng còn có những tài năng nào hắn không biết? Còn những điều kinh ngạc nào đang đợi hắn phía trước đây?

“Được rồi, chúng ta có vẻ hợp ý đấy nhĩ. Vậy cũng đã đến lúc bàn đến hiệp nghị rồi!” Thủy Băng Tuyền cười tươi ranh mãnh, nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng.

“Đây là cũng là lý do hôm nay ta đến! Khế ước này, nàng xem qua đi.” Giang Dĩ Bác cầm tờ giấy trong tay Vô Hình, rồi trực tiếp đưa cho Thủy Băng Tuyền.

Nàng ung dung mở ra xem, liếc qua nội dung, đôi mày hơi nhíu tựa vẻ suy tư. Đoạn nàng gấp lại, sắc mặt lộ vẻ khó đoán: “Ta không có ý kiến, huynh cứ theo đó mà làm.”

Giang Dĩ Bác gật gù cười. Khế ước hắn này mà nàng còn có ý kiến, thì hắn thật không có lời nào để nói!

“Buổi đầu giá ngày kia, xem ra huynh phải tốn không ít rồi. À, ta có một yêu cầu, địa điểm sản xuất nhất định phải đặt tại Bắc cảnh. Cho nên, huynh phải trả tiền thuê đất lập xưởng cho ta. Mọi chi phí xây dựng cùng sản xuất, tính ta một nửa. Về phần lợi nhuận, hy vọng ta cũng được chia một nửa.” Thủy Băng Tuyền thẳng thắn nêu rõ.

“Hiển nhiên.” Giang Dĩ Bác gật đầu đồng ý. Haiiii, những lời này, hắn đã sớm đoán trước rồi...

“Đã vậy, ta sẽ mỗi mắt chờ xem.” Thủy Băng Tuyền dừng dừng cất tiếng, nhưng trên mặt toát ra dáng vẻ vui sướng tươi cười.

“Dĩ Bác cũng mỗi mắt chờ mong.” Giang Dĩ Bác cũng vui vẻ trong lòng.

.....

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn gõ cửa nhẹ gọi.

“Mời vào.”

“Đại ca? Có chuyện gì sao?” Đối với sự xuất hiện bất ngờ của Thủy Hoàng Văn, Thủy Băng Tuyền cũng chẳng mấy ngạc nhiên!

Thủy Hoàng Văn nhìn nàng nửa ngồi trên nhuyễn tháp, mặt mày nghiêm túc nói: “Huynh đã gửi thư mời cha đến Bắc thành, nhưng hắn người chẳng tới kịp vào sáng mai. Cho nên, buổi đầu tuần ngày mai, huynh sẽ đại diện cho Thủy phủ cũng như bản thân huynh đến tham dự.” Cơ hội tốt như vậy, hắn chẳng muốn bỏ

lỡ. Tính cách Tuyền Nhi ra sao, hắn cũng hiểu rõ đôi chút. Nếu không vì cần bạc gấp, muội ấy sẽ chẳng dễ dàng đưa ra món lợi lớn thế này. Lỡ rồi, chẳng biết tới khi nào mới có lại.

Dường như không hề bất ngờ với lời nói của Thủy Hoàng Văn, Thủy Băng Tuyền sắc mặt thản nhiên, giọng điệu không đổi, đáp: “Đại ca, huynh đương nhiên có quyền tham dự rồi.” Nhìn chuẩn đấy! Nàng không thương lượng trước, mà muốn nhìn xem đầu óc kinh doanh của hắn đến đâu. Quả là không tồi! Mắt nhìn của nàng chẳng sai nhỉ?

Nghe Thủy Băng Tuyền nói vậy, Thủy Hoàng Văn cũng thở phào nhẹ nhõm, chuyện này đi được việc rồi!

“À, hai người ta gửi cho huynh dạy dỗ thế nào rồi? Có tài chứ?” Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dạng thở phào của Thủy Hoàng Văn, khóe môi giương lên, Thủy Phủ nếu như hiểu được cơ hội này, nàng cũng không ngại nâng đỡ một tay!

Thủy Hoàng Văn lại nhú mày nói: “Hai người họ tính tình trầm ổn, học hành nghiêm túc, có điều...Đứa trẻ tên Đồng Nhi sát khí quá nặng, thủ đoạn độc ác. Hoàng Tử Thành chuyên tâm nghiên cứu y thuật, còn Đồng Nhi lại một lòng học tử huyệt cùng những điểm yếu trên thân thể người, làm gì có chút nào giống học y đâu chứ?”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười không nói. Hai người Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi sau này ra sao, nàng đã có kế hoạch sẵn rồi!

Trời chiều lui dần về tây, vầng trời đỏ rực ngả sang một mảng hồng nhạt, cuối cùng lại tan biến vào không gian. Phủ lên bầu trời tấm màn đen huyền ảo.

Bóng tối dày đặc, phản chiếu những ngọn đèn thấp sáng trong Vương phủ...

Thủy Băng Tuyền đẩy cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn những vì sao lấp lánh treo lơ lửng trên cao...

Ngẩng đầu nhìn vào khoảng không, Thủy Băng Tuyền cười buồn thầm hỏi, Thiên Hợp, lúc này chàng ở nơi nao? Ta khiến mình bận rộn ngập đầu, ta quản lý mọi việc gấp gao, không ỉnh có thời giờ để nghĩ suy vơ vẩn, nhưng sao lòng ta cứ mãi bồi hồi vấn vương?

Hương Hàn thấy tiểu thư thất thần, đoán chắc người đang nghĩ về Vương gia!

Mỗi đêm người trần trọc thật lâu mới ngủ, nhưng tiểu thư không nói, nàng cũng làm như không biết!

“Khởi bẩm vương phi, bên ngoài có người đưa bái thiếp tới.” Giọng Thu Nhi từ ngoài cửa vang lên.

“Hương Hàn.” Bái thiếp ư? Là ai muện thế này còn đưa bái thiếp tới?

Hương Hàn gật đầu, đi ra cầm tờ thiếp trong tay Thu Nhi, nhưng vừa mở ra xem thì sắc mặt liền tối sầm lại! Là hắn...

“Ai vậy?” Thủy Băng Tuyền quay lại thấy sắc mặt không tốt của Hương Hàn, bèn thản nhiên mở miệng.

“Tiểu thư, là... Phong Cô Tình!” Hương Hàn thấp giọng đáp, không biết cái gã Phong Cô Tình này muốn làm gì nữa?

Thủy Băng Tuyền chau mày: “Trong đó nói gì?” Phong Cô Tình sao? Một kẻ mua bán mạng người cũng biết đưa bái thiếp ư?

“Phong Cô Tình nói, hắn muốn đến tham dự buổi đấu giá!” Hương Hàn khôi phục vẻ lạnh lùng trầm tĩnh thường ngày, đưa tờ thiếp qua cho Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền chăm chú nhìn tờ thiếp trong tay, thầm nghĩ Phong Cô Tình này cũng tới tham gia náo nhiệt ư? Chẳng nhẽ hắn muốn thành lập căn cứ tại Bắc Cảnh sao?

“Tiểu thư định làm sao đây ạ?” Không ngờ Phong Cô Tình lại gửi đến một tờ thiếp khiếp đảm thế này? Thật là quỷ dị!

Tinh quang lưu chuyển trong đôi mắt phượng, phát ra tia lạnh lẽo. Thủy Băng Tuyền mở bái thiếp, liếc qua một cái rồi gấp lại đưa cho Thu Nhi: “Đưa trả hắn.”

Người đến đưa bạc, có chi không nhận? Để xem thử rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?

“Tiểu thư?” Hương Hàn kinh ngạc thốt lên, sao người lại đồng ý chứ?

“Hương Hàn, ta tự có chừng mực.” Kể chuyện bán mạng người, tiền hản cũng chẳng ít. Nếu hản đã dâng tới cửa, nàng cũng không ngại tạm gác lại thù cũ! Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của nàng là vực dậy Bắc cảnh, mọi ân oán trong dĩ vãng, nàng có thể tạm quên đi! Tuy nhiên... nợ chưa vội đòi, nhưng lãi chắc chắn phải có!

.....

“Chủ tử, việc này...” Liếc thấy dáng vẻ tươi cười rạng ngời của chủ tử, Chiến Nhất lấp bắp kinh hãi. Hản theo hầu người lâu đến vậy, có lúc nào thấy bộ dạng của chủ tử như thế đâu? Không có, hoàn toàn không có! Ấy thế mà chủ tử bây giờ lại dăm dăm ngấm tở thiếp trong tay không rời mắt, còn khoái trá ra mặt nữa chứ? Quay đầu liếc qua Chiến Nhị, trong bụng Chiến Nhất tràn đầy dấu chấm hỏi với tở thiếp kia!

Bờ môi tuấn mỹ treo lên một nụ cười trong trẻo, tựa ánh dương tan chảy đi lớp hàn băng ngàn năm trên mặt Phong Cô Tình...

Nếu mọi thương nhân đều có thể tham dự, thì hản cũng là một thương nhân, không phải sao?

Chính hản cũng chẳng biết rốt cuộc bản thân bị làm sao nữa? Nhưng hản mãi chẳng quên được đáy mắt lãnh khốc lạnh lẽo của nàng ngày ấy. Rồi thật lâu thật lâu sau, hản mới định thần lại. Đoạn có loại khát khao trào dâng trong đáy lòng, khát khao được quang minh chính đại gặp nàng!

Nàng hành động như vậy, chín phần mười là muốn có bạc. Hản đưa bạc lên, hà cớ chi không nhận? Phong Cô Tình cười tà mị...

Trời vừa tảng sáng, tiếng ve râm ran chấy bóng báo hiệu một ngày nắng rất lại bắt đầu...

Thủy Băng Tuyền ngồi nhìn ánh nắng gắt ngoài trời mà lòng phiền muộn không thôi. Cái thời tiết quỷ quái này đến bao giờ mới chấm dứt đây hử trời? Nhìn mặt trời treo trên cao hệt như một cái lò thiêu, muốn nung chảy mặt đất, ngay đến không khí mà cũng hừng hực lửa đốt, chỉ nhắc tay nhắc chân thôi mà mồ hôi đã thi nhau túa ra rồi...

“Tiểu thư...” Hương Hàn giúp tiểu thư mặc áo khoác mà lòng thở dài.

Dẫu biết trời nóng, nhưng hôm nay là ngày đấu thầu, tiểu thư không tham gia không được! Bây giờ người trong phủ nha hản đang sốt ruột lắm rồi!

“Hương Hàn, người không thấy nóng sao?” Thủy Băng Tuyền đánh mắt về phía Hương Hàn. Nàng thực sự khâm phục nàng ấy, mặc để đến vài lớp vải trên người chứ chẳng chơi, mà mặt mũi lại chẳng thấy chút mồ hôi nào. Hương Hàn có võ công hộ thể không nói, sao ngay đến Cảnh Trúc và Thu Nhi cũng ung dung thoải mái như vậy? Chẳng lẽ chỉ mình nàng thấy nóng thôi sao?

Hương Hàn cười lạnh đáp: “Hương Hàn có võ, có thể dùng nội công điều khí!” Nên mặc nhiều hay ít quần áo với nàng mà nói đều giống nhau cả!

“Vậy còn Thu Nhi và Cảnh Trúc?” Thủy Băng Tuyền đang cực kỳ nghiêm túc cân nhắc xem mình có nên học võ hay không?

“Chúng nô tỳ đã quen rồi ạ!” Hai người đồng thanh trả lời.

Thủy Băng Tuyền dẫu môi một cái, rồi ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Hương Hàn, nếu bây giờ ta bắt đầu học võ thì chừng bao lâu ta có thể không sợ nóng nữa?”

Hương Hàn sững sốt, rồi bật đáp ngay: “Tiểu thư, nội công không phải là thứ có thể luyện thành trong ngày một ngày hai... khụ... Nếu để người có thể tự điều chỉnh nhiệt độ trong người, đại khái, cần năm tới mười năm!” Đó là với người có thiên phú! Nàng từ nhỏ lớn lên ở Trầm gia, tuy rằng không được học cầm công, nhưng đã là người Trầm gia, không thể không biết võ công! Trước năm 8 tuổi nàng chưa từng chuyên tâm học hành, thành tựu hôm nay là dày công khổ luyện từ năm lên tám... Tuy vậy, vẫn chỉ là thứ võ mèo quào trên giang hồ!

Năm tới mười năm? Thủy Băng Tuyền chau mày: “Thôi, coi như ta chưa từng hỏi!” Nàng đối với võ học không hề có hứng thú! Dù sao thì mỗi năm cũng chỉ có một mùa hè!

Thấy bộ dáng tiểu thư như vậy, Hương Hàn không khỏi bật cười, vẻ mặt đau khổ này của người đứng là hiếm thấy mà!

“Vương phi, bây giờ đang vào giữa hè nên mới nóng gắt vậy, không lâu nữa trời vào thu sẽ lạnh đấy ạ.” Thu Nhi nhìn Thủy Băng Tuyền chăm chú nói.

Vương phi rất sợ nóng, là thiếp thân tỳ nữ, bọn họ đều hiểu được, cũng dốc lòng muốn tìm biện pháp giúp người giải nhiệt...

Phủ nha Bắc thành

Cánh cửa đại đường rộng mở, trông rõ chiếc ghế chính vị đặt ở nơi cao, kế bên đó là một chiếc ghế trông cực kỳ trang trọng. Bên dưới còn có hàng loạt hàng ghế bình thường khác. Lúc này, người ngồi kẻ đứng, bàn tán xôn xao náo nhiệt vô cùng. Bỏ khoai hai bên lại lặng im đứng sững chẳng dám ngó đông nhìn tây. Bởi những vị có mặt hôm nay đều là những nhân vật nổi danh, uy tín bậc nhất Bắc thành! Mỗi người họ tiền bạc như nước, đi lại trên đường chẳng buồn ngó mặt ai, ấy vậy mà hôm nay đều tập trung tại đây, còn ngồi vào những chiếc ghế bình thường tới không thể bình thường hơn?!

Trữ Hy từ trong đi ra, đánh mắt một vòng quanh đại sảnh... Trong cả đám người tấp nập ấy, chỉ vài người khiến hắn đặc biệt tinh tế quan sát:

Giang Dĩ Bác ung dung ngồi trong một góc, anh tuấn khôi ngô, ánh mắt thông dong, biếng nhác, khoác trên người phong thái cao quý!

Thủy Hoàng Văn nghiêm túc ngồi ngay ngắn, khuôn mặt tuấn tú hiện ngang, chính trực. Bên cạnh hắn là Vương lão gia, ánh mắt sắc bén đầy tinh quang...

Cung Thác lạnh lùng nghiêm nghị, đôi mắt thâm thúy, khóe môi hơi cười, mang theo vẻ đẹp ung dung, phóng túng!

Những người này đều là những nhân vật đáng gờm! Đông đủ cả rồi, hắn nàng cũng sắp tới...

“Xem ra Phong mô đã tới chậm!” Người còn chưa thấy, mà giọng nói đã sang sảng vọng tới đại đường.

Đường hoàng đi thẳng vào trong, ngồi xuống một ghế trống, bên môi Phong Cô Tình treo lên một nụ cười tuyệt mỹ khiến người ta hoa mắt đứng tim. Khuôn mặt sáng sủa, tuấn tú, ngũ quan cân xứng, y phục tinh khôi khiến người ta kinh diễm, điếng hồn, lác mắt mà trông...

Trữ Hy trầm thấp lên tiếng: “Không biết Phong công tử có thiệp không?” Nếu nhớ không lầm, hắn chưa từng gửi thiệp mời cho y!

Vút một tiếng, tờ thiệp kèm theo luồng kinh lực mạnh mẽ lao đến, Trữ Hy biến sắc, vội gơ tay đón lấy...

“Nếu vậy, mời Phong công tử an tọa!” Trên đó có con dấu của nàng, chuyện này...

Giang Dĩ Bác ghé mắt nhìn sang Phong Cô Tình, khóe môi nhếch cười...

Thủy Hoàng Văn hoàn hồn, bụng thắc mắc người này chẳng phải Các chủ của Vô Tình Các? Sao hắn lại tới đây?

Cung Thác nheo mắt quan sát Phong Cô Tình, nụ cười càng thêm sâu. Ngay đến Phong Cô Tình cũng chạy đến góp vui, quả là ngoài dự liệu!

Bắc Vương phi này càng lúc càng thú vị.

“Ồ, mọi người đúng giờ quá, bản Vương phi thật thất lễ!” Thủy Băng Tuyền dẫn theo Hương Hàn, Thu Nhi, cùng thân binh Vương phủ khí thế đi vào.

“Tham kiến Vương phi!” Bộ khoai hai bên nhất loạt quỳ xuống hành lễ!

Những người đã an tọa, vừa thấy Thủy Băng Tuyền liền vội vã đứng lên chấp tay bái.

“Các vị không cần đa lễ.” Thủy Băng Tuyền thản nhiên quét mắt một vòng, dừng lại chỗ Phong Cô Tình một lát, hy vọng hắn không làm nàng thất vọng, bằng không...

“Quận vương, bắt đầu đi!” Ném lại một câu, Thủy Băng Tuyền sải bước an vị trên chiếc ghế kế bên ghế chủ vị. Vừa bước chân khỏi cửa, khí nóng đã phả vào mặt tường như bản thân đang bị quay chính vậy, cái khí trời chết tiệt! Tốt nhất là đám người này dùng bạc đẹp đi sự bực tức của nàng!

Trữ Hy gật đầu, ngồi xuống vị trí cử tọa, giang hai tay bảo: “Mời các vị ngồi!”

Tất cả lũ lượt ngồi xuống, âm thầm tự cân nhắc...

Trữ Hy phát tay, hai bồ khoái lật cật khiêng ra một cái bàn gỗ lớn, trên có dán bản đồ cùng các vị trí đánh dấu vùng ngoại ô năm mươi dặm Bắc Thành!

“Trước tiên, bản phủ sẽ giải thích đôi lời, mọi người có mặt ở đây hôm nay đều có quyền được bỏ thầu, quy định năm thước là một bộ, hai trăm bốn mươi bộ thành một mẫu, ngoại trừ con phố lớn do phủ nha làm chủ, thì đất hai bên phố đều có thể đấu thầu. Các vị cứ tùy ý ra giá, ai giá cao thì được!” Trữ Hy vừa chỉ vào bản đồ vừa giải thích.

“Trữ quận vương, nói thế mọi người đã đủ hiểu rồi, bắt đầu từ phía Đông đi. Mọi người mời bỏ thầu!” Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt lên tiếng.

“Dạ!” Trữ Hy phát tay ra hiệu cho hai quan nhân chuẩn bị đăng ký danh sách phía sau!

“Bây giờ bắt đầu từ phố Đông, giá khởi điểm năm mươi vạn lượng bạc một mẫu!” Trữ Hy vừa nói xong, có người há mồm tròn mắt, có kẻ thẳng thốt ồ lên, chẳng ai dám tin lời mình vừa nghe thấy. Năm mươi vạn? Năm mươi vạn một mẫu? Vương phi viễn vông quá thể? Sao không ôm gối mà nằm mộng ban ngày luôn đi?

Nụ cười trên mặt Cung Thác cứng ngắc lại, bạo gan thật, to mồm thật, dám hô năm mươi vạn một mẫu cơ đấy!

Sắc mặt Vương lão gia cũng đơ ra như phỗng, nhưng ông ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường...

Thủy Băng Tuyền thấy vẻ biến sắc của mọi người, bèn mỉm cười đứng lên, cầm lấy mẫu than gỗ trong tay Hương Hàn, uyển chuyển đi tới trước tấm bản đồ.

Về một vòng tròn quanh con đường chính: “Từ phố Đông đến phố Tây, đây là tuyến đường huyết mạch của Bắc thành, phủ nha quy hoạch tổng cộng hai mươi mẫu dựng nên trung tâm thương nghiệp. Năm mươi vạn lượng một mẫu, mua quyền sử dụng cùng miễn thuế mười năm, hơn nữa trên bố cáo nói rõ, mười năm sau, người sở hữu được ưu tiên tiếp tục sở hữu, đương nhiên đến lúc đó, giá cả phải tùy theo giá thị trường. Một mẫu đất có thể dựng nên mấy cái cửa hàng? Các vị đều là những thương nhân tài trí, hẳn không cần bản Vương phi phải vạch rõ ra chứ? Ta chỉ có thể nói cái giá này đã là vô cùng rẻ rồi. Tổng cộng hai mươi mẫu, phủ nha giữ lại hai mẫu, mọi người có thể đấu giá mười tám mẫu, bây giờ bắt đầu được rồi chứ?” Lạnh lùng đánh mắt nhìn quanh, Thủy Băng Tuyền nhẹ buông lời. Mười năm sau, cái giá này chỉ bằng nửa tiền tô thôi!

“Giang mô từ hai mẫu đất của phủ nha, lấy năm mẫu.” Giang Dĩ Bác mỉm cười, tựa hồ hững hờ buông lời!

Mọi người bỗng chốc xôn xao, ồn ào, ai nấy sắc mặt tối sầm âm u. Kẻ kia là ai? Vừa mở miệng đã đốt luôn hai trăm năm mươi vạn lượng bạc?

“Thủy mô lấy 4 mẫu tính từ mẫu đất của Giang công tử.” Thủy Hoàng Văn nhanh chóng tiếp lời! Hai trăm vạn lượng, thật ra cũng chẳng nhiều nhận gì! Còn mười năm miễn thuế, hẳn lại chẳng có gì phải do dự!

Lại thêm một hồi bàn tán xôn xao... Ai nấy mắt tròn mắt dẹt lấp bắp nói không nên lời...

Thủy Hoàng Văn ra hiệu bảo Vương lão gia nhanh quyết định, bằng không sẽ chẳng có phần! Vương lão gia đắn đo tư lự, vùng ngoại ô này bây giờ vẫn chỉ là vùng đất hoang, chỉ là đất hoang mà năm mươi vạn lượng một mẫu, đúng là giá trên trời. Nhưng mười năm sở hữu... Liếc nhìn Thủy Băng Tuyền và Thủy Hoàng Văn, Vương lão gia đành cắn răng hô: “Vương mô lấy hai mẫu kế tiếp!”

“Cung mô hai mẫu!” Cung Thác còn đôi chút thận trọng, dè dặt. Giang Dĩ Bác và Thủy Hoàng Văn đều có quan hệ không nhỏ với Bắc Vương phi, hẳn lại chẳng thể mạo hiểm đâm lao theo. Nhưng Cung Thác hẳn sẽ chẳng ngờ, quyết định này sẽ khiến hắn phải hối hận tới đứt ruột một thời gian dài sau đó!

“Hai mẫu.” Phong Cô Tình lạnh lùng lên tiếng. Lòng lại tự giấu bản thân mình thật nực cười. Bỏ một trăm vạn lượng bạc lấy hai mẫu đất hoang! Hẳn điên rồi!

Thủy Băng Tuyền nhìn sang hai người đăng ký phía sau Trữ Hy, thỏa mãn gật đầu. Đã đấu được mười lăm mẫu, lại là những kẻ có máu mặt mua được, thì mười tám mẫu cũng chẳng khác gì! Bây giờ những người này tiếc tiền không đấu, đợi ít lâu nữa sẽ biết cái giá này rốt cuộc có đáng hay không. Tiếp theo đây sẽ là vở kịch vô cùng đặc sắc!...

Cứ thế, mười tám mẫu đất trên tuyến đường chính lần lượt được đấu xong!

“Còn có ai muốn đấu giá mười tám mẫu đất này không? Giá cao ắt được, nếu ai muốn mẫu đất nào, chỉ cần trả cao hơn một nghìn lượng là có thể vượt được người trả giá lúc đầu. Có ai đổi ý không?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn quanh một vòng! Cơ hội đã bỏ lỡ không được hối hận đấy!

.....im lặng

~“Ta hỏi lại lần nữa, có ai đổi ý không?”

..... im lặng

~“Được, nếu vậy, chúng ta tiếp tục chuyển sang những vùng lân cận, giá khởi điểm là mười vạn lượng một mẫu, một khi đã đấu được, nó sẽ mãi mãi thuộc quyền sở hữu của các vị. Có thể cất nhà để ở hoặc là bán lại tùy ý. Bắt đầu đi!” Khóe môi nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý. Từ khu vực này, nàng sẽ xây lên trung tâm thương nghiệp trù phú đầu tiên! Để rồi Bắc Thành sẽ chỉ còn là quá khứ. Những người hôm nay không mua, ngày sau có hối hận cũng chẳng thể trách nàng không nhắc trước!

“Giang mỗ đấu năm mươi mẫu!” Lời nói của Giang Dĩ Bác lúc này giống như sấm nổ bên tai khiến mọi người trợn to mắt mà nhìn hắn như nhìn quái vật vậy. Duy chỉ Thủy Băng Tuyền là trước sau thản nhiên không hề thay đổi!

Thủy Hoàng Văn liền tiếp lời: “Thủy mỗ hai mươi mẫu!”

“Vương mỗ hai mươi mẫu!” Vương lão đầu có vẻ đã ngờ ngợ cảm thấy Thủy Băng Tuyền định làm gì, thế nhưng chung quy lại, cái giá này thật sự là ở trên trời...

“Hai mươi mẫu!” Phong Cô Tình chau mày lên tiếng.

Cái trán Cung Thác đã nhăn lại thành hình chữ xuyên (), cảm giác như đang lạc giữa mê cung, không thể nghĩ gì, cũng chẳng đoán được Vương phi này muốn làm gì?

“Cung mỗ đấu hai mươi mẫu, không, ba mươi mẫu.” Nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn! Nếu chỉ đơn giản là gom bạc, cũng không thể giống trống khua chiêng, phô trương thanh thế như vậy! Hẳn thật sự vô cùng hiếu kỳ! Mà cái gã Giang Dĩ Bác kia quả không hổ là thủ phủ kinh thành, vứt ra nghìn vạn lượng mà chẳng thèm nhú mi lấy một cái!

Tiếp đó, Thủy Băng Tuyền thờ ơ ngồi nhìn những người bên dưới lần lượt đưa bạc cho nàng, ánh mắt hiện vẻ cười nhạt. Đây là lần đấu giá đầu tiên trong lịch sử nhỉ? Những người này sau này sẽ phát hiện ra, mình đã bỏ lỡ một cơ hội tốt đến cỡ nào!

Phong Cô Tình nhìn nụ cười nhạt trong mắt nàng, đáng vẻ tư lự không biết trong hồ lô của nàng rốt cuộc bán thuốc gì đây?...

Giang Dĩ Bác vẫn giữ một bộ ung dung tự tại, không có vẻ gì của người vừa bỏ ra cả một gia tài để mua vài mẫu đất hoang! Trong bụng lại thở dài thườn thượt, những người này chỉ e không lâu nữa sẽ chạy đến dâng bạc cầu nàng bán đất ấy chứ!

Còn Thủy Băng Tuyền dường như tâm tình rất tốt, thần thái sáng lạn, dễ dàng thu được nghìn vạn lượng bạc, vấn đề tài chính đã được giải quyết rồi...

Trữ Hy nhìn mấy con số trên sổ sách mà muốn rớt cả tròng mắt. Ai có thể dùng đất hoang đổi được nhiều tiền thế này đâu? Có số tiền này rồi, có thể giúp đỡ bách tính rất nhiều!

.....

“Quận Vương, sau này ta gọi huynh là Trữ Hy nha. Kế hoạch tiếp theo thế nào, vài ngày sau ta sẽ giao cho huynh. Đến lúc đó huynh phải vất vả một phen đấy!” Làm như không nhìn thấy nét vui mừng nơi đáy mắt Trữ Hy, nàng thờ ơ lướt nhìn qua sổ sách vừa đăng ký! Tốt lắm, so với kết quả nàng mong muốn cũng chẳng khác mấy! Ha hả, vẫn lọt ra vài người, trong vòng hai năm nàng sẽ khiến họ hối hận khóc ròng cho xem.

“Được!” Trữ Hy hơi cao giọng, trình trọng gật đầu. Hắn cũng muốn tận mắt chứng kiến Bắc cảnh thay đổi như thế nào? Nhìn nàng làm sao diệu thủ hồi sinh một Bắc cảnh hoang phế đây?

Sau ngày đầu thâu ấy, Thủy Băng Tuyền trốn luôn trong nhà, quyết không bước chân khỏi phủ. Thời tiết oi bức, khiến hai mắt nàng lúc nào cũng muốn dúi lại. Ngày nào cũng ngủ mê ngủ man, chẳng biết trời trăng gì cả. Chỉ lúc chạng vạng và buổi sáng sớm, nàng mới có chút tỉnh táo đầu óc mà xử lý đồng công văn. Thời gian còn lại, chẳng ai dám đến quấy rầy nàng. Cứ ù ù cạc cạc trôi qua hai ngày như thế!

Hôm nay sau giờ Ngọ, trời chợt đổ cơn mưa xua tan đi cái oi bức ngày hè, cuối cùng kéo được một Thủy Băng Tuyền mê ngủ phải thức dậy. Sau đó liền siêng năng đi xử lý đồng công văn, à ạch viết bản kế hoạch ... tới tận lúc này!

Thủy Băng Tuyền rót cuộc cũng thả cây bút xuống, thư thái nhìn bản kế hoạch trong tay. Việc tiếp theo là phải kiến thiết thành mới, cầm bản vẽ soi trái ngắm phải một hồi, lại liếc qua bản đồ quy hoạch, khoe môi nàng lại cong lên một nụ cười. Giao cái này cho Trữ Hy thực hiện, đợi đến lúc dựng thành mới thì công trình đập nước cũng hoàn công... Đến lúc đó số nhân công này cũng sẽ có việc làm mới! Có việc làm chính là có ăn, có mặt...

“Hương Hàn.”

“Dạ” Hương Hàn ngủ gà ngủ gật bên cạnh, vừa nghe Thủy Băng Tuyền gọi liền nhảy dựng dậy. Mặt mũi tỉnh táo ra hẳn!

“Giao cái này cho Trữ Hy, nói có chỗ nào không hiểu thì tới tìm ta!”

“Dạ!” Hương Hàn gật đầu đáp.

Thủy Băng Tuyền đuổi người đứng dậy, ra khỏi phòng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, mới đó mà đã chạng vạng tối rồi.

Bầu trời đỏ rực một màu, tựa khoác lên Vương phủ một mảnh ngoại sa hồng thắm, tô điểm này vườn tược, này đình đài..

Nàng thông thả tản bộ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời!

“Vương phi.” Cảnh Trúc đi theo sau nàng, thấy ánh trời chiều dát lên người Vương phi một lớp lụa vàng kim óng ánh, tựa như tiên nữ hạ phàm lay động nhân tâm, chỉ là... bóng dáng ấy lại chứa đầy nỗi cô đơn hiu quạnh! Hắn là Vương phi đang nhớ tới Vương gia rồi!

“Người có nhìn thấy không? Ánh hoàng hôn thật đẹp!” Đột nhiên nàng lại muốn đi tản bộ, hình như đã lâu rồi đầu óc nàng không thư thái như lúc này!

“Vương phi có muốn ra ngoài dạo không ạ?” Người ngày ngày bó chân trong phòng, tất bật làm việc không ngừng, khiến đáy lòng bọn hạ nhân như nàng vô cùng nể phục. Hơn nữa, ban ngày trời nóng như thiêu như đốt, Vương phi cũng chẳng muốn bước chân ra khỏi cửa. Lúc này khó có được tâm tình thoải mái, để Vương phi ra ngoại đi dạo cũng tốt!

“Cũng được!” Thủy Băng Tuyền ngoái đầu cười tươi rạng rỡ!

Cảnh Trúc thoáng đỏ ửng mắt, Vương phi đẹp quá đi.

“Đi thôi, chúng ta đi dạo nào!” Thủy Băng Tuyền đi dọc theo hành lang ra ngoài...

Trên đường lớn, Thủy Băng Tuyền nhìn ánh mặt trời dần khuất bóng sau dãy tường thành...

Trời về chiều, con đường này cũng vắng vẻ ít người qua lại, bách tính thấy nàng đều cung kính hành lễ, Thủy Băng Tuyền mỉm cười tùy ý phát tay!

“Tuyền Nhi...” Phía sau vang lên tiếng gọi khiến nàng quay đầu lại, thấy Thủy Hoàng Văn đứng chỗ cửa Từ Tề Đường trông ra.

Thủy Băng Tuyền tươi cười đi tới: “Đại ca, mấy ngày qua huynh chữa bệnh tới đâu rồi?”

“Vẫn tốt, cũng không còn đông đúc chen lấn như mấy hôm đầu nữa!”

“Tham kiến Vương phi.” Vài người đang đợi bốc thuốc chữa bệnh bên trong, thấy Thủy Băng Tuyền đến liền đồng thanh hô.

“Mọi người không cần đa lễ, đứng dậy cả đi!” Thủy Băng Tuyền mỉm cười đáp.

“Đại ca, thuốc còn đủ không?” Hỏi rồi nàng lại tự giễu, chẳng biết tự bao giờ nàng đã xem những bách tính này thật sự là con dân của mình mà thương yêu lo lắng? Là vì lời hứa với Thiên Hợp? Hay chẳng những người này đã trở thành một phần trách nhiệm của chính mình?

Nàng từng dùng mười vạn lượng dược liệu đổi lấy niềm cảm kích của bách tính nơi đây... Còn bây giờ? Nàng làm tất cả, quan tâm tất cả để đổi lấy gì?

Thủy Hoàng Văn gật đầu: “Muội cứ yên tâm đi, dược liệu vẫn còn nhiều lắm!” Mười vạn lượng đâu phải là con số nhỏ chứ!

Thủy Băng Tuyền gượng cười lặng lẽ quay đầu bước đi. Thoáng nhìn lên ba chữ Từ Tề Đường treo trên ài lồng trảm mới ngẩn ngang bồi hồi. Thiên Hợp, nếu lúc này có chàng bên cạnh, thực tốt biết bao!

“Cảnh Trúc, hồi phủ thôi!” Đi dạo trên con đường lớn, bỗng khiến nàng chìm trong nỗi tịch mịch cô đơn! Là từ lúc nào, trong từ điển của nàng đã có thêm từ ‘tịch mịch’?

Thủy Hoàng Văn sao không thấy đáng vẽ hao gầy của nàng? Nhưng chỉ đành đợi chờ thời gian sẽ xóa nhòa tất cả...

Hai người Hoàng Từ Thành và Đồng Nhi cầm gói thuốc đi tới chỗ cửa, kinh ngạc nhìn bóng lưng đơn bạc của Vương phi... Bụng bảo dạ phải cố gắng học tập hơn nữa...

.....

Bỏ câu chao liệng rồi phi vào cửa sổ thư phòng Cung gia, Cung Thác rút tờ giấy trong ống trúc, đọc nội dung xong, khước môi nhếch cười, giấy thành tàn tro. Đoạn hẩn cầm bút, chẳng biết viết gì, rồi lại cho vào ống trúc...

Nhìn cánh bồ câu dần khuất dạng, trên gương mặt lạnh lùng của hẩn thoáng vẻ bí hiểm khôn lường...

“Thiếu gia, Tuyết Phu nhân đưa canh tới, người có muốn cho vào không ạ?” Cung Trữ xin chỉ thị.

Mây kiếm của Cung Thác nhả lại: “Không cần!” Ngày đó, Bắc Vương phi không cho hẩn cưới Vương Yên, còn ném Tướng Tuyết Nhi cho hẩn!

Cùng lắm chỉ là một tiểu thiếp, lại chẳng biết an phận nơi hậu viện. Hẩn nào phải chỉ có mình nàng ta, những thị thiếp kia vô cùng biết điều, nhưng Tướng Tuyết Nhi này cứ mất điếc tai ngơ không chịu hiểu ý hẩn!

“Cung Trữ, bảo nàng ta về phòng đi.”

“Dạ, thiếu gia.”

Khuôn mặt trong treo muôn thưở lạnh lùng cao ngạo của Tướng Tuyết Nhi bỗng chốc xuất hiện vết rạn nứt...

Là một tiểu thiếp, chỉ có thể vào cửa bằng cửa sau, chẳng có bái đường, không tiệc chiêu đãi. Hẩn đã nói rõ cho nàng, chẳng qua Tướng Tuyết Nhi nàng cũng như những thị thiếp khác trong Cung phủ, không hơn không kém!

Thoáng nhớ tới câu hỏi của Vương phi ngày đó, không khỏi cười buồn trong lòng. Nếu lúc đó, nàng thực muốn làm khó hẩn, cầu xin Vương phi cho nàng làm chính thất, thì hẩn sẽ phản ứng thế nào? Nàng có thể trở thành nữ nhân của hẩn hay không?

Cung Trạ nhìn khuôn mặt đượm buồn của Tuyết phu nhân, thở dài trong lòng. Đáng tiếc ột Tuyết phu nhân tuyệt sắc khuy nh thành lại chẳng thể chiếm được cảm tình của thiếu gia. Không biết là ai có thể khiến người động tâm chân tình đây?

“Thiếu gia.”

“Đuổi đi rồi chứ?” Cung Thác chẳng buồn quay lại, chỉ chăm chú ngắm nhìn tờ bản đồ trong tay. Hẳn đánh dấu những chỗ đã đấu giá, vùng ngoại ô năm mươi dặm sao? Cách Bắc thành nói xa không xa, nói gần cũng chẳng gần! Vì sao nàng ta lại chọn chỗ này? Còn nói muốn xây dựng một trung tâm thương nghiệp sầm uất? Nhưng đó cũng chỉ là lời nói mà thôi, chuyện đâu phải dễ dàng đến thế! Hẳn sẽ chống mắt mà xem nàng làm thế nào mà xây nên một trung tâm như thế đây?

“Thiếu gia, sao cậu lại bỏ số tiền lớn cho những mẫu đất này?” Toàn là đất hoang, sao lại có cái giá đó chứ?

Cung Thác nhếch môi cười mỉa, mấy trăm vạn này coi như là vứt qua cửa sổ, mất đi thì thôi. Nhưng còn Giang Dĩ Bác quả không hổ là chủ sự của Giang gia, ra tay cũng rất hào phóng...

Nhưng Giang gia thì thôi đi, ngay đến Thủy gia cũng bỏ ra không ít tiền, có gì bí ẩn đây?

Tuy cả Giang gia và Thủy gia đều là ngũ đại thế gia của kinh thành, nhưng một bên là kẻ đứng đầu, một bên lại ở dưới chót, sao lại có quan hệ thân cận như thế? Giang Dĩ Bác và Vương phi có quan hệ thế nào?

Tác phong ác liệt của Giang Dĩ Bác trên thương trường, hẳn không phải chưa từng thấy qua, tuyệt đối là có tiếng, có miếng...

Hơn nữa... Ngay đến các chủ Vô Tình các cũng xuất hiện? Khiến hẳn lại càng khiếp sợ...

Phong Cô Tình... kẻ thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, lại đột nhiên có mặt tại Bắc thành! Sự tình thực sự là càng ngày càng rối rắm phức tạp!

Bắc Vương phi đúng là một ẩn số thần bí...

Thân là thương hộ ở Bắc thành, hẳn hiển nhiên nắm giữ nhiều lợi thế nhất. Nhưng sao bản thân lại càng lúc càng bị động? Là bởi hẳn quá mức bị động hay đối thủ quá mức mạnh mẽ?

“Thiếu gia...” Ngoài cửa có tiếng của quản gia truyền vào.

“Có chuyện gì?”

“Dạ, Tri phủ đại nhân phái người đưa thiệp mời, nói ngày mai Bắc Vương phi sẽ mở tiệc chiêu đãi những thương hộ đã đấu đất, nói muốn thắt chặt quan hệ, cùng nhau xây dựng thành mới. Mong thiếu gia sớm hồi đáp!” Lão quản gia đứng bên ngoài, nhắc lại không sót một chữ.

Cung Thác mở cửa, cầm lấy tờ thiệp mời. Người phát thiệp là tri phủ, nhưng người mở tiệc lại là Bắc Vương phi! Chuyện này...

“Hồi thiệp, nói ta nhất định sẽ đi!” Nàng lại muốn làm gì? Có mục đích gì?

.....

Trong sương phòng của một quán trọ bình dân, Phong Cô Tình phe phẩy tờ thiệp mời trong tay, nét mặt suy tư, ánh mắt phức tạp... Không ngờ nàng lại phát thiệp cho hẳn, tuy người phát thiệp là Trữ Hy, nhưng lại mở tiệc ở Bắc Vương phủ... Nàng muốn làm gì?

87. Q.3 - Chương 4: Có Thai

Edit: Boringrain

Hương Hàn đánh giá khách phòng một vòng, gật đầu hài lòng: “Thu Nhi, người đến bảo phòng bếp, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho tiệc rượu.”

“Dạ” Thu Nhi đáp lời rồi lui xuống.

Thủy Băng Tuyền từ thư phòng lại, nhìn quanh khách phòng được bài trí tao nhã, lịch sự, lại không mất vẻ uy nghiêm, tôn quý của Vương phủ thì vô cùng hài lòng. Hương Hàn luôn là thân tín hiểu rõ tâm ý của nàng nhất!

“Tiểu thư.” Thấy Thủy Băng Tuyền tới, Hương Hàn vội đến nghênh đón.

“Ừ, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa cả chứ?” Lấy tay xoa hai bên thái dương, chẳng biết có gì mà mấy ngày nay cả người uể oải chẳng chút sức lực... Cơ thể nàng vốn dĩ rất tốt, nhưng xem chừng trời vừa nóng lên là đã muốn đình công rồi!

“Tiểu thư, người đi nghỉ ngơi một lát đi ạ.” Hương Hàn nhìn dáng vẻ mệt mỏi của tiểu thư thì lo lắng ướm lời. Tiểu thư đêm không an giấc, ngày tất bật không ngơi, lại thêm thời tiết khô hanh khó chịu, mệt mỏi cũng phải.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt ngăn cơn choáng váng chợt ập đến, bảo: “Ừ, người xử lý những chuyện còn lại cho tốt.”

“Dạ, Cảnh Trúc, chăm sóc tiểu thư.” Hương Hàn gật đầu rồi quay sang dặn dò Cảnh Trúc.

“Dạ” Cảnh Trúc tiến lên đỡ tay Thủy Băng Tuyền đi vào nội phòng phía trong.

Màn đêm buông xuống nổi bật lên ánh đèn sáng trưng nơi Bắc Vương phủ.

“Tham kiến Trữ quận vương, Giang công tử, mời hai vị vào trong...” Cảnh An đứng trước cửa tươi cười chào đón những vị khách đầu tiên.

Hai người nọ phát tay đi vào, ra hiệu không cần tiếp đãi.

Bước vào ngoại đình sáng trưng đèn đuốc, Trữ Hy bỗng thấy tâm sự nào nề. Thế sự khó lường! Ai ngờ được một Trữ quận vương chẳng yêu thích công danh hào huyền, lập chí tuyệt không vào triều tranh đấu, lại cam nguyện tới nơi Bắc cảnh vì một người con gái.

Giang Dĩ Bác thấy vậy liền khựng chân nhìn Trữ Hy, rồi neho mắt hướng thẳng phía trước, ra vẻ lơ đãng nói: “Trữ Hy huynh cũng có lúc tràn đầy tâm sự vậy sao?”

“Tâm sự ư? Có lẽ vậy!” Trữ Hy thu hồi dáng vẻ rồi bời, gương mặt lạnh lùng thoáng vương mờ mịt!

“Chúng ta thân quen nhiều năm, Trữ Hy huynh luôn muốn ngoài vòng thế sự, lạnh mắt trông người đời. Ai biết được vật đổi sao dời, huynh lại bằng lòng lao vào giữa vòng tranh đấu?” Vừa nói, Giang Dĩ Bác vừa nghiêng đầu qua nhìn Trữ Hy.

Nói thẳng ra, hần nào khác gì Trữ Hy? Một thân lạnh lùng cao ngạo, đứng ngoài nhìn thế nhân giành giật đấu tranh. Rồi hết thay đổi vì nàng.

Nhớ buổi đầu gặp gỡ, nàng khiến hần tâm tư lay động. Trên đời vẫn còn người con gái như nàng sao? Nàng dùng ánh mắt thanh cao trong suốt, lạnh lùng bao quát cả thế gian! Nhưng lại như khinh bỉ chẳng buồn đặt chân nơi hồng trần ô uế.

Rồi bởi một thoáng gặp gỡ như định mệnh, người con gái ấy từng chút len lỏi vào từng tác linh hồn, thấm đượm vào máu, vào thịt hần...

“Giang Dĩ Bác mà ta biết hình như cũng đã đổi thay?!” Trữ Hy lạnh nhạt nói, đôi con ngươi sâu thẳm tựa xoáy vào hồn người.

Giang Dĩ Bác khẽ cười, đúng vậy! Hần đã chẳng còn là Giang Dĩ Bác trước đây! Vì nàng, hần thu lại vẻ ngông cuồng ngạo nghễ, dấu đi mối chân tình chung thủy, lặng lẽ đứng sau đợi chờ một cái ngoái đầu trong vô vọng.

Hần có thể chờ nàng cả đời, nhưng tuyệt sẽ không bao giờ lùi bước. Bởi trong đời Giang Dĩ Bác chưa từng biết đến hai từ ‘lùi bước’ ấy!

Đêm hôm ấy, nàng trở thành người phụ nữ của hắn... Nhưng hắn nguyện để nàng quên đi, đơn giản bởi một chữ yêu. Hắn không thể khiến nàng chìm trong nỗi thống khổ yêu hận đan xen... Tuyền Nhi, nàng thấu chăng lòng ta? Nàng thông minh, tài trí hơn người, có sao chưa từng mở lòng, để tâm nhìn ta một cái?

“Giang công tử, Trữ quận vương, mời vào...” Thấy Giang Dĩ Bác tới, Hương Hàn giật mình đánh thót, rồi nhanh chóng trấn tĩnh tiến lên phúc thân hành lễ.

“Hương Hàn cô nương không cần đa lễ.” Giang Dĩ Bác mỉm cười gật đầu.

“Mời hai vị vào trong...” Hương Hàn giơ tay ra hiệu.

Hai người rảo bước đi vào khách phòng rộng rãi mở ra không gian trang nhã với một ghé chính vị to lớn ở trên cao cùng dãy bàn dài nối tiếp ở hai bên.

“Thu Nhi, vào xem Vương phi đã tỉnh giấc chưa?” Hương Hàn quay đầu gọi Thu Nhi dặn dò.

“Dạ” Thu Nhi gật đầu rồi đi ngay.

Giang Dĩ Bác nghe thế bèn hỏi: “Hương Hàn cô nương, Vương phi không được khỏe sao?”

“Dạ, tiết trời nóng bức, Vương phi hơi khó chịu!” Hương Hàn uyển chuyển đáp.

Giang Dĩ Bác gật đầu, trời nóng tới cỡ nào đối với hắn cũng chẳng đáng là gì, nhưng nàng không có võ công hiển nhiên là chẳng dễ chịu gì!

“Đại thiếu gia, Vương lão gia, mời vào...” Hương Hàn nhắc thấy Thủy Hoàng Văn và Vương lão gia đến, liền nhanh chân chạy tới hành lễ.

“Hương Hàn, Tuyền Nhi đâu rồi?” Nhìn chiếc ghé chủ vị trống không, Thủy Hoàng Văn đành xoay người ra sau hỏi Hương Hàn.

“Hồi bẩm đại thiếu gia, Vương phi đang nghỉ trong thư phòng, lát nữa người sẽ đến ngay ạ.” Hương Hàn trầm ổn trả lời.

Thủy Hoàng Văn gật đầu, đoạn quay sang Vương lão gia bên cạnh khách khí: “Vương lão gia, mời”

Nhưng nhìn lại Thủy Hoàng Văn, Vương lão gia tự nhủ “Có thể gặp được người này coi như là phúc khí của Yên Nhi”. Mấy ngày qua, ông ta chỉ ít thấy được sự trầm ổn cùng tinh thần trách nhiệm của Thủy Hoàng Văn! Thủy Hoàng Văn tính tình nhỏ nhẹ, trầm ổn, lại là bậc trượng phu có trách nhiệm.

Mãi viễn vông suy nghĩ, một lúc sau ông ta mới nhìn thấy hai người tới kia.

“Trữ Quận Vương, Giang công tử, ngưỡng mộ đã lâu, thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, tuy đã gặp vài lần nhưng chẳng có duyên được chuyện trò.” Thủy Hoàng Văn chấp tay chào hỏi. Là người kinh thành, hắn chẳng lạ gì với tên tuổi nổi danh của hai người này. Chỉ không ngờ tam muội vốn bị khắp chốn hang cùng ngõ hẻm của kinh thành khinh chê không ngớt, lại có giao tình đặc biệt với hai người họ! Hắn xót xa chẳng phải bởi muội ấy che dấu tài năng lâu đến vậy, mà bởi bản thân chưa từng dành chút quan tâm của người huynh trưởng uội ấy!

“Đại công tử không cần đa lễ, trước công tử còn ba buôn bán bên ngoài, chẳng có dịp tương ngộ chốn kinh thành, nay hữu duyên gặp gỡ tại Bắc cảnh, âu cũng là duyên phận...” Giang Dĩ Bác nói cười khách khí, chấp tay đáp lễ.

Trữ Hy cũng mỉm cười: “Đại công tử khách khí.”

Thủy Hoàng Văn nhìn qua lão gia bên cạnh, nhân tiện giới thiệu: “Vị này là Bắc thành Vương lão gia.”

“Nghe nói hai vị sắp trở thành người một nhà, không biết bao giờ tại hạ sẽ được uống ly rượu mừng của công tử đây?” Giang Dĩ Bác thông dong chuyện phiếm.

Thủy Hoàng Văn thần thái tự nhiên cởi mở, hồ hởi đáp lời: “Gia phục lúc này còn tất bận lo hôn sự của tứ muội, đến lúc đại hôn ổn thỏa, người sẽ nhanh chóng đến Bắc thành định ngày thành hôn.”

“Vậy ta xin chúc mừng đại công tử và Vương lão gia trước.” Trữ Hy chấp tay đạm nhiên nói.

“Đại danh của Giang công tử như sấm bên tai, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, Giang công tử quả là phong thái bất phàm, thần long bay lượn, khó mà không chú ý được!” Vương lão gia hết lời khen ngợi, nhưng giọng điệu lại chẳng chút chế giễu hay siểm nịnh, chỉ như một bậc trưởng bối thanh cao đang tán thưởng văn bối mà thôi.

Giang Dĩ Bác cười đáp: “Vương lão gia khách khí! Dĩ Bác lấy làm hổ thẹn!”

“Giang Dĩ Bác hổ thẹn? Vậy Phong mỗ cũng nên hổ thẹn chẳng?” Phong Cô Tình từ ngoại đình đi vào, gương mặt tuần mỹ treo vẻ trào phúng! Nhưng đôi mắt lại như hồ băng ngàn năm khiến tâm tư lạnh lẽo.

Giang Dĩ Bác chẳng biến sắc: “Phong các chủ làm ăn ngày càng dài tay nhỉ? Không biết Phong các chủ có mặt tại Bắc thành, không biết có nhiệm vụ kiểm tiền (sát thủ?)” Khóe miệng nhếch sâu, tự tiểu phi tiểu nói.

Giang Dĩ Bác chẳng chút biến sắc đáp trả: “Phong các chủ ‘làm ăn’ ngày càng dài tay nhỉ? Chạy tới tận nơi Bắc cảnh xa xôi hẻo lánh, chẳng biết có phải có vụ nào lớn không?” Khóe môi nhếch cao, như thật như đùa.

Đôi con ngươi đen kịt của Phong Cô Tình thoáng qua một tia u tối, nhướng mày khiêu khích: “Việc này... thiết nghĩ không cần phải bẩm báo với Giang công tử chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi...” Giang Dĩ Bác trầm ổn tươi cười, chẳng biết trong đầu đang nghĩ gì nữa.

“Xem chừng Cung mỗ hôm nay đến muộn rồi nhỉ? Các vị đều là nhân trung chi long (rồng trong loài người), hôm nay Cung Thác có duyên được cùng đối ẩm, quả là may mắn ba đời!” Cung Thác tinh tế đánh giá hết đại sảnh một vòng. Những người này đều là nhân tài kiệt xuất, lại vì một Bắc vương phi mà tề tựu nơi đây. Đường như hắn đã đánh giá thấp vị vương phi này!

“Các vị công tử, mời ngồi, Vương phi sẽ ra ngay.” Hương Hàn đánh tiếng, đợi đến khi tất cả đều an tọa, nàng mới đưa mắt ra hiệu cho Cảnh An dâng rượu lên.

Cảnh An hiểu ý, liền gật đầu lui xuống...

Rất nhanh sau đó đã có nhóm tỳ nữ đi lên rót rượu...

Hương Hàn liếc đông ngó tây, đang định lui xuống xem tiểu thư chuẩn bị ra sao thì... đã thấy Thủy Băng Tuyền đi ra!

“Có chỗ nào không chu đáo, xin các vị lượng thứ! Mọi người không cần đa lễ, cứ tự nhiên nâng chén!” Thủy Băng Tuyền uyển chuyển mềm mại đi ra, giọng điệu nhàn nhạt, thản nhiên, thanh âm thanh thúy êm dịu!

Váy trắng lụa là, thướt tha yểu điệu, tóc tựa mây ngàn, minh châu sáng rõ, thanh nhã thoát tục, tựa làn sương sớm.

Thủy Băng Tuyền ngồi xuống ghế chủ vị, ngược mắt nhìn quanh rồi nâng chén: “Bản vương phi rất cảm tạ mọi người nỗ lực đến uống chung rượu, mời...”

“Vương phi khách khí, mời...” Mọi người nhất tề nâng chén uống cạn.

Thủy Băng Tuyền khê chau mày, tửu lượng của nàng rất tốt, thứ rượu này chẳng thấm tháp vào đâu. Nhưng sao hôm nay vừa nghe hương rượu thoang thoảng lại có cảm giác lợm giọng khó chịu?

Giang Dĩ Bác rũ mi che đi đáy mắt nóng bỏng, ưu nhã nâng ly rượu trút cạn một hơi, đoạn an tĩnh thưởng thức ly rượu trong tay, phong thái câu hồn nhiếp phách. Bên trái là Trữ Hy, bên phải Cung Thác, kế đó là vài thương nhân Bắc Thành.

Phía bên đối diện lần lượt là Thủy Hoảng Văn, Vương lão gia, Phong Cô Tình...

Thủy Băng Tuyền thoáng nhìn xuống dưới: Trữ Hy trầm mặc, Thủy Hoảng Văn anh tuấn, Giang Dĩ Bác ưu nhã, Vương lão gia thanh cao, Cung Thác nghiêm nghị, Phong Cô Tình tuần mỹ...

Bọn họ mỗi người một vẻ, nhưng đều là kỳ nhân kiệt xuất. Hôm nay nhất loạt tề tựu, khiến đại sảnh của nàng thêm phần rực rỡ hào quang! Tùy tiện chỉ bất kỳ một ai cũng đủ sức khiến thương trường phải rung động...

Mắt phượng chớp đảo, nhấc lên dáng vẻ tươi cười: “Hôm nay mời các vị tới, ta muốn ọi người xem bản thiết kế tân thành.”

Hương Hàn và Cảnh An chẳng biết tự thưở nào đã khuôn ra một tấm bảng gỗ lớn đặt bên phải Thủy Băng Tuyền...

Thủy Băng Tuyền cầm nhánh gỗ từ tay Thu Nhi, để thuận tiện giảng giải mà không cần đứng dậy.

Mọi người vừa thấy tấm bảng to được mang ra, liền hứng thú trông chờ. Bắc Vương phi luôn làm ra những điều kỳ quái, mới mẻ!

Thủy Băng Tuyền ra hiệu cho Thu Nhi và Cảnh Trúc trải tấm bản đồ nàng cực nhọc vẽ trong mấy ngày vừa rồi lên bảng!

Ánh mắt Giang Dĩ Bác lóe sáng rồi lập tức định thần, chăm chú tìm tòi quan sát tấm họa đồ, lòng hấn lại cồn cào như sóng dậy...

Phong Cô Tình nheo mắt ngắm nghía, ánh mắt sáng rõ, bản đồ này nếu thực thành, những tháng ngày tươi sáng huy hoàng của Bắc cảnh đã chẳng còn xa nữa...

Đôi mắt thâm trầm của Cung Thác lộ rõ vẻ kinh ngạc, ly rượu trong tay bắt giắc siết chặt. Giờ này hấn đã hiểu, vì sao Giang Dĩ Bác và Thủy Hoàng Văn vút tiền mà chẳng hề biến sắc...

“Mỗi người các vị đều là thương nhân kiệt xuất, hấn đã thấy rõ cơ hội kiếm tiền rồi chứ? Kế hoạch của ta cũng cần có sự hỗ trợ của mọi người. Cho nên có vấn đề gì, mọi người cứ việc hỏi thẳng, bản vương phi nhất định sẽ trả lời!” Thủy Băng Tuyền quét mắt một vòng, nhàn nhạt nói.

...Cả sảnh phòng bỗng im phăng phắc, bởi mỗi người còn bận mãi vẽ suy tư, cân nhắc được mất sau này...

Thủy Hoàng Văn vừa nhìn qua tờ họa đồ, chỉ có thể cảm thán một câu: ‘phục sát đất!’... Chẳng ai ngờ một Thủy Băng Tuyền bị người đời khinh bỉ, lại có tài năng kinh thiên động địa, thay đổi càn khôn...

Bắc cảnh trong tay muội ấy sẽ bước vào thời kỳ hoàng kim rực rỡ chẳng gì sánh nổi!

Aizz, may thay lúc ấy hấn nhanh tay kiếm được kha khá mẫu đất!

Vương lão gia mắt mũi tròn tròn chăm chăm nhìn bản vẽ, lại ngó qua Thủy Băng Tuyền với ánh mắt khâm phục vô hạn. Tài năng nhường ấy tiếc thay lại chỉ là một thân nữ tử.

Ông ta rốt cuộc đã hiểu vì sao Bắc vương gia chẳng thềm để tâm đến miệng lưỡi thiên hạ, giao đất phong lại cho Bắc Vương phi... Bắc vương gia người này, quả là có trái tim nhân hậu, một lòng mong mỗi dân chúng ấm no. Tiếc thay hấn đoán mệnh mất sớm, để lại người vợ tài năng xinh đẹp gánh nặng trọng trách trên vai.

Có thể có được Vương phi, là phúc của Bắc cảnh...

Nhìn gương mặt mỗi người treo lên dáng vẻ cân nhắc tư lự, Thủy Băng Tuyền chẳng buồn lên tiếng nữa... Để cho bọn họ có thời gian suy ngẫm, dù sao cũng là thứ nàng mất công sức tới vài ngày, sao có thể một thoáng mà nhìn ra chứ?!

Trữ Hy nhìn sắc mặt của những người còn lại, đáy mắt đọng đầy vẻ phức tạp. Phải, lần đầu nhìn thấy, hấn chấn động tâm tư. Lần sau nhìn lại, vẫn là không kiềm được lòng mà rung động.

Nhìn mọi người lần lượt định thần, Thủy Băng Tuyền nhếch bờ môi mọng, cầm nhánh cây trên bàn bắt đầu chỉ dẫn: “Chỗ này sẽ là tân phủ nha, đất hai bên đường chính là những cửa hiệu lớn của các vị. Mỗi người có mặt ở đây hôm nay, đều sẽ góp một viên gạch xây dựng nên trung tâm thương nghiệp trù phú của tương lai!”

Nhánh gỗ trên tay lại vẽ lên một vòng rộng hơn: “Khu vực này, chính là nơi đặt phủ đệ của các vị.”

Toàn bộ đại sảnh lặng phất chẳng một tiếng động, hết mực chăm chú lắng nghe từng lời giải thích trong trẻo lạnh lùng của Vương phi. Xem trên bản đồ, họ đều có thể hiểu được, nhưng nghe chính lời nàng nói ra, tâm tư ai cũng bắt đầu lay động...

Bởi vì nhấc tay cầm nhánh gỗ, tay áo rộng thùng tuột xuống tận khuỷu, lộ ra cánh tay trắng muốt như ngọc, mịn màng tinh tế...So với tờ bản đồ kia là càng hấp dẫn bội phần!

Giang Dĩ Bác tim đập chộn rộn, mi mắt nhanh chóng buông rơi che đi ánh mắt như sóng cuộn triều dâng... Trong đầu hiện lên thân hình nàng kiều diễm trong đêm đó... So với bất cứ ai, hẳn hẳn nàng xinh đẹp đến nhường nào...

Đôi mắt lạnh lẽo của Phong Cô Tình cũng chuyển sang vẻ thâm sâu, ánh mắt lưu luyến trước ngực nàng... Hẳn từng thấy qua nơi đó tuyệt mỹ...

Trữ Hy mấp máy môi định lên tiếng nhắc nhở, nhưng không hiểu sao chẳng tài nào mở miệng...

Cung Thác nheo mắt, chẳng thể dời tầm nhìn khỏi cánh tay ngọc ngà quyến rũ...

“Ký hiệu này biểu thị cho đường lớn... Số bạc các vị đấu giá sẽ được dùng để làm đường, xây thành. Giao thông thuận lợi, thương nghiệp sẽ nhanh chóng phát triển...” Phát hiện thấy điều khác lạ, Thủy Băng Tuyền bỗng ngừng lời liếc mắt nhìn quanh. Ánh mắt những người bên dưới chấy bỏng đến vậy, muốn chẳng chú ý cũng khó...

Theo ánh mắt họ, Thủy Băng Tuyền quay lại nhìn tay mình, rồi bất ngờ cười trào phúng. Nếu ở hiện đại, hiển nhiên bọn họ sẽ chẳng để tâm đến cánh tay để lộ ra ngoài. Nhưng ở đây, nơi cổ đại ngàn năm, chỉ lộ tới khuỷu tay đã khiến người ta mơ màng thất sắc...

Thờ ơ đưa nhánh cây qua cho Thu Nhi, Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười chế giễu: “Xem ra mọi người cũng chẳng cần bản Vương phi giải thích nữa. Trữ quân vương, phát bản kế hoạch cho họ đi. Mỗi người ở đây đều có phần trong tân thành, hiển nhiên phải biết tiếp theo nên làm gì chứ nhỉ?” Muốn có đất, có cửa hàng, không chỉ ném bạc lại là xong, còn phải bắt tay xây dựng nữa chứ...

Trữ Hy lúc này còn đắn đo không biết nhắc nhở thế nào, nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy phát những bản kế hoạch sớm chuẩn bị ra... Ai bảo nàng còn cuốn hút, hấp dẫn hơn cả cái bản đồ có thể kiếm tiền kia chứ?!

Thủy Băng Tuyền cầm cốc nước từ tay Hương Hàn nhấp một ngụm rồi lại thong dong nói tiếp: “Mọi người xem qua đi, nếu có gì thắc mắc, bản vương phi sẵn sàng giải đáp!”

Mọi người liền mở tập giấy trong tay, đọc qua nội dung quy hoạch cùng những yêu cầu đối với thương hộ. Đầu óc lại tiếp tục xoay chuyển không ngừng...

Giang Dĩ Bác ngược lại chẳng cần mở ra, bản thiết kế kia đã đủ khiến lòng hắn xuyến xao lay động, ly rượu nâng cao che đậy vẻ bản thân...

Thủy Băng Tuyền liếc qua Hương Hàn, ý bảo dâng đồ ăn lên...

Từng món cao lương mỹ vị lần lượt được bày lên bàn tiệc...

Hương Hàn đưa một chén canh cho Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, canh đã nguội rồi, người uống một chút để lấy khẩu vị đi.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu nâng chén, nhưng chưa kịp tới miệng, mùi canh đã xộc lên khiến dạ dày chộn rộn không yên, cơn buồn nôn ập đến... Mặt mày tái mét, trắng bệch, nàng cố chần áp cảm giác khó chịu trong dạ dày, để không phải nôn ra trước mặt tân khách...

“Tiểu thư, người sao vậy?” Hương Hàn thấy sắc mặt Thủy Băng Tuyền không tốt, sợ hãi cao giọng hỏi, cũng khiến ai nấy đều ghé mắt qua nhìn.

“Không... Không sao... Canh này là ai nấu vậy?” Nặng mùi đến buồn nôn?

Hương Hàn nhìn qua chén canh nói: “Là Lâm đầu bếp hầm canh cá, nô tỳ để nguội.” Canh này nấu kỹ, dù ghé sát cũng không thấy vị tanh nồng?

Thủy Băng Tuyền cố gắng áp chế, nhưng hương vị kia quả thực là ngậy đến khó chịu...

Giang Dĩ Bác thoáng vẻ lo lắng, vừa định mở miệng đã bị Thủy Hoàng Văn cướp lời: “Tuyền Nhi, muội sao vậy? Thấy khó chịu ở đâu sao?” Nhìn mặt nàng trắng bệch, Thủy Hoàng Văn đứng dậy đến ngồi bên Thủy Băng Tuyền, tự nhiên bắt mạch...

Hàng mày hấn nhú chặt, tạo thành đường thẳng tắp... Mọi người bắt giác cũng chú ý theo! Ai nấy đều lo lắng, suy đoán rốt cuộc Vương phi bị sao?

“Đại thiếu gia, tiểu thư bị bệnh gì ạ?” Hương Hàn nhìn thần sắc của Thủy Hoàng Văn, cả kinh dồn hỏi.

Thủy Hoàng Văn không trả lời, thu tay lại, tiếp tục quan sát, cân nhắc...

Thần sắc phức tạp khiến tâm tư mọi người treo lơ lửng, thấp thỏm...

Thủy Băng Tuyền cũng rút tay, nhìn thoáng thần sắc mọi người trong sảnh, chau mày hỏi Thủy Hoàng Văn: “Ta bị bệnh gì sao?”

Thủy Hoàng Văn mấp máy môi, tựa như nói không nên lời...

“Đại công tử, Vương phi không khỏe ư?” Giang Dĩ Bác cố trấn định nỗi bất an trong lòng, bình thản hỏi.

“Đại ca?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng gọi. Đại ca chân chờ gì chứ?

“Tuyền Nhi... Muội...” Thủy Hoàng Văn thở dài một tiếng, độc của Thiên Tuyệt tán đã nhập vào máu huyết của Vương gia. Vương gia yêu Tuyền nhi tới vậy, chắc chắn sẽ không viên phòng với muội ấy. Tính theo ngày, cái thai này có lẽ là lúc Tuyền nhi cùng Vương gia đi Độc cốc, lẽ nào...

“Vương gia đẩy độc ư?” Trên đời này cũng chỉ độc cốc chủ mới may ra làm được... Nhưng Diệp Khinh kia chẳng phải người vô duyên vô cớ rước việc vào mình?

Lời Thủy Hoàng Văn khiến Thủy Băng Tuyền trợn tròn mắt, còn Hương Hàn rùng mình giật thót, thoáng nghĩ tới khả năng đó... Không...Không thể nào? Tiểu thư thực sự mang thai? Nghĩ lại kỳ nguyệt sự tháng trước của tiểu thư...

Sắc mặt Hương Hàn tái nhợt như cắt, tháng này người vẫn chưa có nguyệt sự, vì chuyện của Vương gia nên nàng lơ là chẳng để tâm...

Hương Hàn như có như không liếc nhanh Giang Dĩ Bác...

Giang Dĩ Bác nghe Thủy Hoàng Văn xong, trống ngực đập liên hồi, toàn thân run rẩy, nàng có con ư? Đứa con của hắn?...

Thủy Băng Tuyền còn đang nhú mày lo lắng, bỗng chốc vỡ òa trong hạnh phúc, giữ chặt lấy tay Thủy Hoàng Văn, thấp thỏm mong chờ: “Đại ca, có phải... ta đã có thai không?” Ông trời thật sự đối tốt với nàng vậy ư? Cho nàng đứa con của Thiên Hợp?

Mấy ngày nay vì sự ra đi của hắn, nàng đau xót, bị ai chẳng nói nên lời, nên cũng không phát hiện ra những biến đổi của cơ thể, gần đây thường mê mang, phiền não, mệt mỏi rã rời, ngờ đâu là vì dấu hiệu mang thai?

Một tiếng ‘có thai’ giống như quả bom dội vào lòng những khách nhân có mặt hôm nay... Thật lâu vẫn chưa thấy họ bình tĩnh lại!

Thân người Giang Dĩ Bác phút chốc lay động, xuy xuyển, bàn tay nắm chặt, buông rũ hàng mi, hô hấp như ngưng trệ, chỉ chăm chăm đợi chờ câu trả lời của Thủy Hoàng Văn. Trái tim lơ lửng treo trên cao, chờ mong, khắp khối chẳng khác Thủy Băng Tuyền!

Thủy Hoàng Văn thở dài một tiếng đáp: “Phải!” Xem ra đúng là Diệp Khinh giúp Vương gia đẩy độc! Tuyền Nhi đã có thai, với cảm tình của muội ấy, sẽ nhất quyết sinh con cho kỳ được. Nhưng một đứa trẻ không cha, sẽ sống tốt sao? Còn Tuyền Nhi? Chẳng lẽ nguyện suốt đời cô độc?

Lời đáp này khiến Thủy Băng Tuyền thỏa mãn sung sướng, hai tay vô thức xoa bụng. Con yêu! Con là món quà của cha dành ẹ...

Hàng mi Giang Dĩ Bác thoáng run rẩy... Con? Nàng thực sự có con? Nhưng hạnh phúc chưa kịp tới, thì trong đầu hần bồng xoẹt qua câu nói lãnh huyết vô tình kia “một đứa trẻ không nên có cần gì để nó xuất hiện trên đời...”

Khuôn mặt vốn thông dong ưu nhã, đứng đưng hết thấy của hần thoáng chút trắng bệch không một giọt máu, tim mơ hồ nhói đau. Nếu nàng nhớ ra đứa trẻ này chẳng phải của Trữ Thiên Hợp, liệu nàng có còn vui sướng như vậy không?

Phong Cô Tình nắm chặt hai tay thành quyền, không dám tin nhìn Thủy Băng Tuyền, ánh mắt lạnh lẽo đong đầy cảm xúc phức tạp ... Là sự hòa trộn của kinh hãi, ngạc nhiên và buồn bã...

Trữ Hy đầu tiên là khiếp sợ, sau lại lo lắng, hần biết nàng nhất định sẽ sinh đứa trẻ, bởi vì nàng yêu Vương gia! Thế nhưng bọn họ cô nhi quả phụ, sau này...

Ánh mắt Cung Thác cũng phức tạp chẳng kém, không thể nói rõ đó là cảm giác gì. Chỉ là đột nhiên cảm thấy chút muộn phiền, buồn bã... Mang thai? Nhìn ánh mắt vui sướng kia, nàng định sinh đứa trẻ mồ côi từ bụng mẹ này ư?

Vương lão gia ngầy ngẩn, sau thấy ánh mắt vui sướng của Thủy Băng Tuyền cùng phản ứng của tất cả mọi người ở đây, trong mắt thoáng chút suy nghĩ, trầm tư! Nếu như Vương phi sinh đứa trẻ, đối với chuyện tái giá sau này sẽ có rắc rối... Mà Vương phi còn trẻ như vậy! Ai... Tạo hóa trêu ngươi!

Thủy Băng Tuyền xóc lại tinh thần, nhìn về mặt mọi người, cất tiếng lạnh lùng áp bức: “Đứa trẻ này, ta, Thủy Băng Tuyền thề sẽ dùng tính mạng để bảo vệ, hơn nữa, ở đây ta nói rõ, bản vương phi tuyệt đối có năng lực đó. Cho nên các vị không lo lắng quá!” Bờ môi đỏ mọng vẽ lên nét hàn ý, Thủy Băng Tuyền nói đầy kiên định, ánh mắt lãnh khốc ngoan lệ! Nàng sẽ không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội thương hại đến con nàng.

Giang Dĩ Bác run run ngược mắt, nhìn vào đôi con ngươi sâu thẳm không thấy đáy kia, đứa trẻ này với nàng quan trọng đến vậy sao?

Hương Hàn lòng dạ cũng rối bời như lửa đốt... Nàng bất giác nhớ tới hình ảnh tiểu thư lạnh lẽo vô tình ngày ấy...

“Trữ quận vương, yến tiệc còn lại xin nhờ huynh, mọi người cứ tiếp tục vui vẻ, bản Vương phi cáo lui trước!” Thủy Băng Tuyền chậm rãi đứng lên, thẳng lưng tiến vào nội đường. Nàng bây giờ cần suy nghĩ một kế hoạch chu toàn nhất để bảo vệ con mình!

Thủy Băng Tuyền nheo mắt thẳm hứa, nàng không tiếc bất cứ giá nào để sinh đứa trẻ này...

88. Q.3 - Chương 5: Không Thể Kiểm Chế

Edit: Boringrain

Tin tức Bắc Vương phi mang thai nhoáng cái đã loan truyền trong mọi hang cùng ngõ hẻm Bắc thành, rồi chỉ vài ngày sau đó, dường như cả Thanh Lăng không ai không biết.

Hoàng cung

Lúc Trữ Thiên Kỳ nhận được tin báo, là lúc nhẵn nhẽ dùng bữa cùng Thái hậu...

Thái hậu ngồi đối diện Trữ Thiên Kỳ, khuôn mặt toát lên niềm tự hào, kiêu hãnh vô hạn của người mẹ. Dung nhan tinh tế, sắc sảo bởi được chăm sóc kỹ càng, phượng bào trên thân lộ vẻ cao quý...

Là một nữ nhân chốn hậu cung, tuy hậu vị vô duyên, nhưng nghiễm nhiên trở thành thái hậu, nhìn nhi tử khoác hoàng bào ngồi ngôi báu... cuộc đời này bà đã chẳng sống phí hoài! Nay chỉ còn mong con đàn cháu đống mà thôi!

Bà cầm chiếc khăn từ ma ma bên cạnh, nhẹ lau khóe miệng, mắt ôn nhu nhìn Trữ Thiên Kỳ, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, số tử nữ vừa tiến cung, con cũng nên chọn vài người thích hợp, đã là vua một nước, hoàng thượng phải hết mực lưu tâm đến chuyện con cái nối dòng.” Từ lúc hoàng thượng thân chinh tới Bắc cảnh, bà đã đích thân tuyển tú chờ hoàng nhi về sủng hạnh, nhưng từ đó đến nay trông hoàng nhi lúc nào cũng nặng nề tâm sự...

Chuyện Bắc vương qua đời, khiến bà vô cùng khiếp sợ. Vẫn biết giữa hoàng hậu và tiên hoàng có bí mật nào đó, nhưng thật không ngờ, hóa ra mẹ đẻ của Bắc vương chính là hoàng hậu?

Bây giờ nghĩ kỹ lại, cũng khó trách chẳng ai đoán được việc này. Hoàng hậu nhốt mình trong phượng nghi cung, ít tham gia cung yến, lại chẳng ngó ngang phi tần thỉnh an... Không tranh thủ tình cảm, không bận tâm thế sự, một lòng thờ phật tu thiền, phi tử trong cung ai chẳng vui mừng?

Trữ Thiên Kỳ nghe vậy cũng thờ ơ gật đầu. Việc này hần hiển nhiên hiểu rõ, sinh con nối dòng, xã tắc an khang. Nhưng chẳng biết có sao lúc sủng hạnh mỹ nhân, trong đầu mãi hiện lên nụ cười đăm lẹ của người kia?

Thái hậu thấy nhi tử xuất thần, cho rằng hần đang phiền lòng chuyện Bắc cảnh!

“Hoàng thượng không cần quá bận tâm chuyện Bắc cảnh, nơi đó vốn hoang vu nghèo khó, chẳng qua là miếng thịt ôi thiu của Thanh Lăng, dù thế nào cũng chẳng thể phiền nhiễu tới Hoàng thượng được.” Bắc cảnh được Thủy Băng Tuyền tiếp quản, cũng khiến bà lo lắng không yên. Bắc vương dùng tới chiều chỉ của tiên hoàng để giao tước vị cho Thủy Băng Tuyền, không biết có ẩn ý gì?

Tuy nói Bắc cảnh là mối họa ngầm lớn nhất của Thanh Lăng, nhưng dù vậy vẫn chỉ là miếng thịt ôi không kém. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dầu là thịt thừa cũng không thể tùy tiện để một kẻ khác họ tiếp quản, lại còn là nữ nhân? Hơn nữa còn là một nữ nhân có thanh danh cực kỳ ‘ác liệt’ nữa...

Vẫn biết Bắc cảnh là mối họa ngầm lớn nhất của Thanh Lăng, dù vậy vẫn chỉ là miếng thịt ôi không kém. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dầu là thịt thừa cũng nào có đạo lý cho kẻ khác họ nắm giữ, lại chỉ là một nữ nhân? Còn là một nữ nhân có thanh danh cực kỳ ‘ác liệt’ nữa?

Nghĩ tới Thủy Băng Tuyền, tâm trí thái hậu như đang trôi theo dòng suy tưởng tới tận chốn nao. Nếu lúc ấy không từ hôn, có lẽ giờ con bé đã trở thành Thanh Lăng quốc mẫu...

Nhưng sự đời mấy ai lường trước được, nhớ khi xưa giao tình sâu đậm, chân thành đính ước, thề chẳng đổi thay, nhưng chung quy ai chẳng ích kỷ, một người vì nữ nhi, một người vì nhi tử, lời hẹn năm ấy đành bỏ mặc buông xuôi...

Cuối cùng hoàng nhi cũng tâm thành toại nguyện, còn Thủy Băng Tuyền lại nổi trôi trở thành Bắc Vương phi, nay được tiếp quản Bắc cảnh, nắm trọn quyền cao...

Dường như từ lúc từ hôn, Tuyền Nhi chẳng hề giống một Thủy Băng Tuyền càn quấy trước kia. Nếu không sao có thể khiến Bắc Vương cam tâm tình nguyện, hai tay dâng Bắc cảnh cho nó? Chỉ e con bé vẫn còn ghi hận trong lòng truyện trước kia! Aizzz...

Thái hậu nhẹ than trong lòng...

Trữ Thiên Kỳ nghe thái hậu nhắc tới hai chữ Bắc Cảnh, mặt mày liền tối sầm lại. Bắc cảnh thực sự đã có những động tĩnh không nhỏ, đâu đất hoang lấy tiền ư? Rồi cuộc nàng định làm gì? Còn Giang Dĩ Bác, nàng dùng cách gì khiến hần theo sát chẳng rời? Lê nào, Giang Dĩ Bác cũng yêu nàng sao? Cũng? Hần rốt cuộc đang nghĩ cái quái gì vậy?

“Hoàng thượng...” Vừa lúc này, gã thái giám Tiểu Lý Tử bên người Trữ Thiên Kỳ vội vã chạy đến, quỳ xuống đất b磕.

“Có chuyện gì?” Hai người đang ngồi trên bàn ăn liền xốc lại tinh thần, nhìn hần.

“Khởi bẩm hoàng thượng, mật thám Bắc cảnh truyền tin báo.” Tiểu Lý Tử bèn đứng dậy, hai tay cung kính trình tờ mật báo.

Trữ Thiên Kỳ thoáng cái tối sầm mặt, vừa đọc vài chữ đã kinh hoàng...

Thái hậu chú ý sắc mặt hoàng nhi, thấp thỏm không biết Bắc cảnh lại xảy ra chuyện gì mà khiến hoàng thượng tím tái mặt mày như vậy?

“Hoàng nhi?”

Trữ Thiên Kỳ gấp mạnh từ mật báo, sắc mặt âm u: “Bắc vương phi mang thai!”

“Cái gì?” Thái hậu kinh hãi thẳng thốt... Việc này, đúng chẳng phải đùa!

“Hoàng thượng định thế nào đây?” Một đứa trẻ mồ côi từ bụng mẹ? Nhỡ sinh ra con trai, thì cầm chắc quyền thừa kế Bắc cảnh rồi!

Trữ Thiên Kỳ không nói tiếng nào, nhưng sắc mặt lại cực kỳ u ám. Nhất thời, lòng dạ đủ đầy ngổ vạ... Nàng đã có thai?

“Mẫu hậu, trăm cáo lui trước.” Trữ Thiên Kỳ đứng lên hành lễ rồi sải bước ra ngoài, để lại thái hậu vẫn ngồi ngây ngẩn phía sau...

Lòng dạ rối bời, Trữ Thiên Kỳ cũng không lý giải được bản thân lúc này? Vì sao vừa nghe tin nàng mang thai, hân hoan đến vậy?

.....

Lúc Trữ Thiên Khang nghe tin truyền đến, đầu tiên là kinh ngạc đến ngơ ngời, sau rồi mừng rỡ sướng vui. Thất ca lưu lại huyết mạch...

Thủy Băng Ngọc thấy Trữ Thiên Khang kỳ lạ như vậy, hiếu kỳ hỏi: “Vương gia, có chuyện gì ư?” Từ lúc trở về từ Bắc cảnh, chàng ngày đêm rầu rĩ không vui, nàng biết, cái chết của Bắc vương gia khiến chàng rất đau lòng. Lúc nhận được tin, nàng cũng buồn thay cho Tam tỷ! Số mạng tỷ ấy thật khổ!

Nàng thương tâm, lén gạt nước mắt, mấy lần đến Đông Uyển đều phát hiện cha ngồi lặng lẽ xuất thần...

Thực ra cha cũng rất đau lòng. Vừa lúc đại ca gửi thư mời cha đến chủ trì hôn lễ, ngặt nỗi hôn lễ của nàng còn đó, cha chẳng thể tới Bắc thành an ủi tỷ ấy lúc khó khăn.

“Ngọc Nhi, nàng biết không? Tam tỷ của nàng mang thai rồi, Thất ca của ta có hậu rồi!” Trữ Thiên Khang hồ hởi lắc lư hai vai Thủy Băng Ngọc, trên mặt khó nén vui sướng.

Thủy Băng Ngọc nghe xong liền trợn mắt kinh ngạc. Cái gì? Tam tỷ có thai ư? Nhưng... Nhưng Vương gia đã ra đi rồi, tỷ ấy phải làm sao đây? Mang theo con nhỏ? Vậy tam tỷ cả đời này...

Nghĩ tới đây, Thủy Băng Ngọc bỗng thấy cõi lòng chua xót, miệng đắng chát, mặt buồn bã...

Trữ Thiên Khang không nghe thấy Thủy Băng Ngọc đáp lại, từ từ buông vai nàng ra, nhìn giọt lệ rưng rưng nơi khóe mắt, liền ngạc nhiên, lên tiếng khó hiểu: “Ngọc Nhi, nàng không vui sao?”

Thủy Băng Ngọc lùi về sau một bước, nhìn hân bằng ánh mắt lên án, chỉ trích: “Chàng thật ích kỷ, chàng chỉ nghĩ tới Bắc vương gia lưu lại truyền nhân, nhưng chàng có nghĩ Tam tỷ mang theo con nhỏ sẽ cực khổ thế nào chăng?” Nói xong liền bật khóc vùng chạy ra ngoài...

“Ngọc Nhi...” Trữ Thiên Khang nghe Thủy Băng Ngọc nói vậy liền chấn động tâm tư, phải, vừa rồi hân quả thực không hề nghĩ tới tình cảnh của Thất tẩu.

Thất ca hy vọng sau này tẩu ấy gặp một nam nhân tốt, nhưng nếu sinh đứa trẻ này, tẩu ấy làm sao tái giá đây? Trữ Thiên Khang bối rối nhắm mắt, thần thờ...

.....

Chốn hoàng cung hoa lệ, ngày đêm đen cũng đẹp hút hồn. Trữ Thiên Kỳ lúc này đang an tĩnh ngồi trong thượng thư phòng...

“Hoàng thượng?” Tiểu Lý Tử vốn là thái giám tổng quản do đích thân thái hậu chọn, lúc này quan sát sắc mặt của hoàng thượng, ngăn ngừa một lúc mới lên tiếng nhắc nhở. Hôm nay quý phi nương nương thị tẩm, nhưng hoàng thượng lại chôn chân ngồi mãi trong này...

Trữ Thiên Kỳ phút chốc hoàn hồn, lạnh lùng quét qua Tiểu Lý Tử khiến hắn run rẩy bầy quỳ ạch xuống đất: “Hoàng thượng thứ tội... Chỉ là Quý phi nương nương đã đợi người ở Thừa Ân Điện lâu rồi.”

Khiến long nhan giận dữ, cái đầu của hắn cũng chẳng nằm trên cổ nữa. Nhưng thái hậu đã can dãn, hoàng thượng cần nhanh có con nối dõi, nên mỗi đêm đều phải an bài cung phi thị tẩm. Hơn nữa... Quý phi nương nương ngày thường cũng cho hắn không ít lợi lộc, thủ đoạn cao tay. Nay hậu vị chưa lập, trong hậu cung ngoại trừ thái hậu, quý phi là cao nhất, hắn chẳng dám đắc tội!

Vân La Y? Trữ Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ... Nếu lúc ấy... Hắn không chọn Vân La Y mà từ hôn với nàng, thì bây giờ nàng và hắn sẽ thế nào đây?

.....

Tóc mây buông dài, ẩn hiện che trước bầu ngực quyến rũ, Vân La Y lẳng lặng nằm trên nhuyễn tháp, nhìn quanh Thừa Ân Điện uy nghi rộng lớn. ...Ở đây, mỗi đêm đều mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đợi hắn đến sủng hạnh...

Thân chốn hậu cung, nàng mới hiểu nỗi bi ai của nữ nhân quyền thế...

Nhưng nàng chưa từng hối hận! Vì yêu hắn, nàng nguyện chịu đựng hết thảy!

Trữ Thiên Kỳ bước vào nội điện, thấy Vân La Y lẳng lẽ nằm đó, trên trán lại hiện vẻ phức tạp không yên...

“Nô tì tham kiến hoàng thượng!” Thấy hoàng thượng, Vân La Y yểu điệu đứng dậy quỳ xuống thỉnh an!

“Ái phi bình thân!” Trữ Thiên Kỳ ngồi xuống nhuyễn tháp, lặng ngẫm dung nhan kiều diễm của Vân La Y, nhưng chẳng hiểu sao, lòng cứ mãi vấn vương nụ cười nhạt cùng đôi mắt lạnh lùng của ai kia...

“Hoàng thượng có điều phiền muộn ư?” Nhìn nét mặt phức tạp, thất thần của hắn, Vân La Y cũng hết sức thắc mắc suy đoán chuyện gì khiến hắn phiền lòng?

Con người đen của Trữ Thiên Kỳ bỗng nhiên lóe sáng, một ý niệm chợt nảy trong đầu... Bất luận thế nào, Bắc cảnh không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn! Mà nàng...

.....

Ánh trăng như dòng nước trong, gột tẩy thế gian u ám, bao bọc lấy Vương phủ trong màn hơi sương bàng bạc, cảnh sắc mộng lung, kỳ ảo...

Đêm dần về khuya, trăng nhô cao lơ lửng, rọi chiếu muôn phương...

Từ khi mang thai, người bên cạnh Thủy Băng Tuyền chẳng lúc nào rời ra. Hết Cảnh Trúc, Thu Nhi, lại tới Hương Hàn thay phiên nhau chăm sóc, tỷ nữ gác đêm không lúc nào ngơi nghỉ, trước trước, sau sau hộ vệ gác đây, luôn trong tư thế sẵn sàng chống địch...

Không những thế, Thủy Băng Tuyền còn đích thân chọn hai mươi bốn bảo bối luôn không ngừng qua lại xem xét xung quanh Vương phủ, không bỏ sót dù chỉ là gió thổi cỏ lay. Cả Bắc vương phủ đề phòng sâm nghiêm như một pháo đài...

Giật mình tỉnh giấc, lại không thấy buồn ngủ nữa, Thủy Băng Tuyền bèn đứng dậy xuống giường!

“Vương phi!” Cảnh Trúc vội vã chạy đến, cầm theo áo khoác đắp lên cho nàng. Từ lúc biết Vương phi mang thai, nàng và Cảnh An đều vui mừng đến rơi lệ, mỗi đêm thay phiên làm việc, hoàn toàn vực dậy tinh thần!

“Canh mấy rồi?”

“Thưa vương phi, đã canh ba rồi ạ.” Cảnh Trúc cung kính trả lời.

Nhìn trời đêm sáng tỏ, ánh trăng rạng ngời, tâm tình cũng trở nên thư thái hẳn, nàng chậm rãi bước ra khỏi phòng!

“Tham kiến vương phi!” Tỷ nữ đứng gác bên ngoài vội vã thỉnh an.

Thủy Băng Tuyền phát tay, lại ngẩng đầu nhìn lên vòng trời cao thăm, tỏa ra ánh sáng bạc huyền ảo...

“Tiểu thư...” Hương Hàn thấy động nên từ phòng kế bên đi ra! Mấy ngày nay, nàng luôn cố gắng kiềm chế những chấn động trong lòng, không dám lộ ra chút biểu tình nào trước mặt tiểu thư, chỉ sợ tiểu thư sinh nghi!

“Vương phi, người ngồi xuống nghỉ ngơi đi ạ!” Cảnh Trúc khuôn cái ghế tựa ra.

“Đêm nay trăng thật đẹp!” Thủy Băng Tuyền nửa nằm trên ghế, nhàn nhạt nói. Bây giờ tin tức nàng mang thai hẳn đã truyền khắp đại giang nam bắc! Dù sao, nàng cũng chẳng định giấu diếm...

Nàng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào dám nhòm ngó đến đứa trẻ này... Thủy Băng Tuyền nheo mắt, vàng âm u lóe qua!

Hương Hàn rũ mi che khuất tâm tình, không biết là vui mừng hay chẳng đau lòng? E một mai người nhớ lại ngày đó, hậu quả...

Thủy Băng Tuyền đưa tay nhẹ xoa bụng, tuy lúc này bằng phẳng chẳng chút đổi thay, nhưng ở đây đã có thêm một sinh mệnh bé bỏng!

Ngước mắt, lẳng lặng nhìn ánh trăng trên trời cao, Thiên Hợp, chàng biết không? Ta có con rồi, chúng ta có con rồi! Chàng hãy yên tâm, ta sẽ là một người mẹ tốt...

.....

Thủy Hoàng Văn đứng nhìn Thủy Băng Tuyền, dáng vẻ muốn nói lại thôi...

Thủy Băng Tuyền thấy thần sắc phức tạp của hắn, bèn lạnh lùng lên tiếng: “Đại ca có chuyện gì thì cứ nói đi.” Trong lòng Thủy Hoàng Văn nghĩ gì, nàng rất hiểu. Hắn chẳng hề mong muốn đứa trẻ này!

Thủy Hoàng Văn nhẹ giọng như than thở: “Nếu muội đã quyết chí, đại ca cũng chẳng có gì để nói!” Đã hiểu rõ muội ấy kiên quyết thế nào, nói chẳng nữa cũng vô dụng mà thôi

“Đã vậy, đừng bày ra vẻ mặt đó nữa!” Khuôn mặt lạnh lùng, giọng điệu âm ngoan, lạnh lẽo. Thứ nàng cần là sự ủng hộ, chẳng phải là lo lắng này nọ!

Thủy Hoàng Văn gật đầu, nghiêm túc nói: “Đại ca hiểu rồi.” Nếu như Tuyền Nhi đã muốn vậy, hắn thân là đại ca chỉ đành toàn lực ủng hộ!

Hắn ôn nhu vuốt mái tóc nàng, thương tiếc nói: “Tam muội, muội vui vẻ là được.”

Tuyền Nhi khổ cực, đau đớn ra sao, hắn thấy được lại đành lực bất tòng tâm. Đứa trẻ này xem như là niềm an ủi, xua tan đi vẻ cô đơn tịch mịch của muội ấy.

Nếu như có một nam tử yêu thương muội ấy, hắn cũng phải hết lòng với đứa trẻ này! Nhưng, nói thì nói vậy, tương lai phía trước quả là mịt mù mong lung!

Thủy Băng Tuyền rũ mi nói: “Đại ca, ta cần sự ủng hộ của huynh!”

“Đại ca nhất định sẽ ở bên muội!” Thủy Hoàng Văn trịnh trọng đáp.

“Cảm ơn huynh!” Thủy Băng Tuyền cảm kích ngẩng đầu, Thủy Hoàng Văn thật sự cho nàng cảm giác ấm áp của tình thân! Đến với thế giới kỳ lạ này, nàng được đắm mình trong những cảm xúc chưa từng có trong đời, cũng khiến nàng lưu luyến chẳng muốn rời, để rồi ước nguyện quay trở về đã tan biến như bong bóng tự lúc nào. Chỉ là đôi khi nhớ tới bà mẹ vô lương tâm kia, chẳng biết có được tự do tiêu sái, vui vẻ khi không có nàng?

“Vương phi, Giang công tử cầu kiến!” Cảnh An tiến vào bẩm báo! Bây giờ bất cứ ai muốn vào Vương phủ, đều phải được sự đồng ý của Vương phi!

Giang Dĩ Bác ư? Thủy Băng Tuyền nhú mày không biết hắn tới làm gì?

Thủy Hoàng Văn vừa nghe tên Giang Dĩ Bác đã thuận miệng hỏi luôn nghi vắn trong lòng: “Tuyền Nhi, muội làm sao kết thân với Giang Dĩ Bác vậy?” Giang Dĩ Bác chốn kinh thành, không phải là nhân vật ai cũng có thể gặp được. Huống hồ với địa vị của Thủy phủ, e Giang Dĩ Bác kia chẳng thêm ngó tới!

Thủy Băng Tuyền mỉm cười đáp: “Sao vậy? Ta không xứng quen biết hắn sao?”

“Cảnh An, mời hấn vào!” Không biết hấn chạy đến đây làm gì nữa?

“Dạ.” Cảnh An liền nhanh chóng lui xuống.

Thủy Hoàng Văn nhíu mày tư lự: “Tuy chẳng quen biết gì hấn, nhưng theo huynh thấy, hấn chẳng phải người tao nhả như vẻ bề ngoài.”

Thủy Băng Tuyền khinh cười ra tiếng: “Đại ca, thế gian nào ai đồng nhất cả đâu, chẳng phải ai cũng đều khoát lên một bộ da trên người sao? Cứ như huynh vậy, lúc đối mặt với ta, với bệnh nhân và với Yên Nhi đều là những thần sắc khác nhau!”

Thủy Hoàng Văn ngẫm lại một hồi cũng thấy đúng... Nhưng, lại không đúng, điều quan trọng ở đây là có sao Giang Dĩ Bác hết lòng giúp đỡ Tuyền Nhi cơ mà? Vừa định mở miệng phản bác, lại nhác thấy người kia đã tiến vào, bèn nuốt lại lời muốn nói.

Tỉ mỉ đánh giá Giang Dĩ Bác, ngọc trâm cài tóc, y phục sẫm màu toát lên khí thế hiên ngang, ngũ quan tuần mỹ ẩn hiện vẻ lãnh tình, đôi con ngươi ôn hòa lạnh nhạt, lại như sóng quang lưu chuyển. Phong thái bình tĩnh phát ra từ nội tâm, nhưng từng cái nhấc chân giở tay lại mang theo vẻ thông dong khiến người ta mê muội...

Càng quan sát, lại càng khó hiểu, càng quan sát, lại càng kinh ngạc. Hấn đối với Tuyền Nhi, mang theo tâm tư gì?

Giang Dĩ Bác hơi giương mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt tò mò quan sát của Thủy Hoàng Văn, đáy mắt bắn ra tia sáng như những mũi gươm bén nhọn, lạnh lẽo, khoe môi ngược lại vẽ nên vòng cung tuần lãng: “Đại công tử cũng ở đây sao?”

Thủy Hoàng Văn thu hồi ánh mắt quan sát của mình, mỉm cười đáp: “Giang công tử và Tuyền Nhi hấn có chuyện quan trọng cần bàn, Hoàng Văn không quấy rầy nữa, công tử cứ tự nhiên...”

Hấn phải tìm cơ hội nói chuyện với Giang Dĩ Bác này mới được... Phải tìm hiểu xem rốt cuộc Giang Dĩ Bác có mục đích gì!

Giang Dĩ Bác cũng cười khách khí, gật đầu: “Đại công tử, mời...” Có lẽ Thủy Hoàng Văn này lại là một cửa ải quan trọng đây.

“Tuyền Nhi, huynh đến Từ Tế đường đây!”

“Ừ, nhớ năng đến thăm Yên Nhi đấy!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhả đặt chén trà xuống, tựa như không hề nhận ra bầu không khí đè nén vừa rồi giữa hai nam nhân...

Thủy Băng Tuyền ngược nhìn Giang Dĩ Bác phía đối diện với vẻ thắc mắc. Từ lúc biết mang thai, Trữ Hy đều thay nàng tiếp nhận giải quyết các việc của thương hộ, sau đó mới giao cho Cảnh An, Hương Hàn, cuối cùng mới đến nàng xử lý! Nhưng nàng chẳng nghe có chuyện gì liên quan tới Giang Dĩ Bác cả?

Giang Dĩ Bác đắm chiêu nhìn Thủy Băng Tuyền một lúc lâu, mới lên tiếng: “Nàng có từng nghĩ đến cảm giác của đứa trẻ không?”

Thủy Băng Tuyền ngây ngẩn thốt: “Cái gì?”

“Nàng chỉ quan tâm tới cảm nhận của bạn thân, nhưng nàng có từng tự hỏi một đứa trẻ không cha phải sống như thế nào, sẽ có cảm giác gì chưa! Tuyền Nhi, ta hiểu nàng có đủ năng lực cho con nàng một cuộc sống tốt đẹp hoàn hảo, nhưng vậy vẫn chưa đủ!”

Sắc mặt thủy Băng Tuyền phút chốc tối sầm lạnh lẽo: “Giang Dĩ Bác...”

“Tuyền Nhi, nàng nói nàng sẽ là một người mẹ tốt, nhưng có người mẹ nào mang mối tương tư dai dẳng chuyển thành tình yêu với con mình? Đứa trẻ này từng ngày lớn lên trong cơ thể nàng, là máu huyết, là cốt nhục của nàng. Vậy mà nàng chỉ yêu thương nó vì một người đàn ông nàng yêu sao? Ta thực sự hoài nghi tư cách làm mẹ của nàng!”

Giọng điệu sắc bén, sắc mặt lạnh lùng, lời nói chẳng chút lưu tình, dẫu trái tim nát tan đau đớn, nhưng hấn chẳng thể thối lui...

Giấy mãi mãi không bọc được lửa, một ngày kia phanh phui mọi chuyện, không chỉ hấn phải chịu đòn đau, nàng cũng ôm niềm thống hận...

Mà đứa trẻ nàng cho rằng không nên đến, hấn dù đau khổ cũng đành bỏ qua... Bởi hấn không mong con mình phải chịu nỗi đau do hấn gây nên...

Thủy Băng Tuyền từ từ đứng lên, đi đến gần Giang Dĩ Bác, cuồng phong phần nộ, bởi từng lời của Giang Dĩ Bác tựa mũi kim đâm vào tim nàng! Thiên Hợp trước kia cũng từng lo lắng như vậy. Thủy Băng Tuyền chợt trào phúng nói: “Làm mẹ như thế nào là chuyện của ta, không phiền người tới dạy! Giang Dĩ Bác người ỉnh là ai? Có tư cách nói với ta những lời đó sao?”

Con người thâm trầm nhìn Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác gần từng chữ: “Nếu nàng nhất quyết sinh đứa trẻ này, mong nàng tự giấu lại nên làm thế nào cho tốt! Con trẻ không phải là nơi nàng đặt tình yêu với người đã khuất, phải thực sự yêu thương nó mới có tư cách làm mẹ.”

Ánh mắt tràn đầy nỗi bi thương! Tuyền Nhi, ta buộc phải khiến nàng đối mặt với vấn đề này! Nếu cứ mặc nàng đem nỗi tương tư gửi gắm lên đứa trẻ chưa chào đời, đến một mai kia, nàng nhớ lại, nỗi đau của nàng sẽ khiến con suốt đời đau khổ! Tới ta còn không chịu nỗi ánh mắt lạnh khốc vô tình của nàng, huống chi là con trẻ?

Ta yêu nàng, lại càng yêu hơn kết tinh tình yêu của ta, càng mong chờ ngày con ta cất tiếng khóc chào đời! Nhưng nàng nào biết...

Thủy Băng Tuyền nhìn đầy mắt Giang Dĩ Bác cất dấu nỗi niềm thống khổ mà ngậm ngẩn cả người...

Hít một hơi chấn định, Thủy Băng Tuyền cố gắng đè nén sự nghi hoặc trong lòng, tiến lên trước một bước, lạnh lùng cất tiếng: “Người theo ta vào đây!” Nói xong đi thẳng vào thư phòng!

Giang Dĩ Bác chau mày khó hiểu vài giây, đoạn đi theo sau nàng...

Hương Hàn đang sắp xếp lại thư phòng, nhác thấy Thủy Băng Tuyền liền lên tiếng: “Tiểu...” lại nhìn tới Giang Dĩ Bác phía sau liền nhảy dựng lên hoảng hốt.

“Ta và Giang công tử có chuyện cần bàn.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói.

“Dạ.” Hương Hàn liếc nhìn Giang Dĩ Bác với ánh mắt phức tạp, rồi vội vã lui ra đứng gác bên ngoài

Nhìn cánh cửa được khép lại, Thủy Băng Tuyền lạnh lùng cất tiếng: “Giang Dĩ Bác, hôm nay người nói rõ cho ta, rốt cuộc người đang nghĩ cái quái gì vậy?” Giang Dĩ Bác không phải là hạng người thích xen vào việc của người khác, cũng không phải kẻ từ bi bác ái lo chuyện bao đồng,

dẫu hấn đối với nàng có tình nùng ý mật, cũng không thể chọn rộn không yên với đứa trẻ này? Hôm nay từng lời hấn nói đều sâu xa khó hiểu, nàng phải gấp hỏi cho rõ ràng!

Giang Dĩ Bác nhìn sự lạnh lùng trong mắt Thủy Băng Tuyền, con người đen phẳng chiếu tinh quang, thông dong ngồi xuống ghế, tà tứ tựa người ra sau, trong vẻ ưu nhã lộ ra khí thế bức người...

“Tuyền Nhi, nàng có phát hiện không? Kỳ thực nàng rất hiểu ta?” Vừa nói ánh mắt hấn vừa dăm dăm nhìn Thủy Băng Tuyền, không bỏ qua bất cứ biến hóa nào.

Trên trán hiện lên một cái giát mình rất khê, mắt phượng nheo lại: “Hiểu người thì sao? Chẳng có gì kỳ quái cả?” Nàng nhìn thấu rất nhiều người! Hơn nữa hiện tại điều cần nói không phải là nàng hiểu hấn, mà là hôm nay hấn vì sao lại khác thường? Đối đề tài còn nhanh hơn chong chóng!

Giang Dĩ Bác cười nhẹ, tiếng cười trầm thấp dễ nghe, đầu hơi ngửa ra sau, lộ ra gương mặt hoàn mỹ, ngũ quan anh tuấn, lúc này kém đi một ít trầm tĩnh ngày thường, lại thêm vào vài phần phóng khoáng... Hấn hơi nghiêng đầu, nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt nóng rực, sau đó chậm rãi đứng dậy, từng bước đến gần nàng... Thân hình cao to ưu nhã lộ vẻ áp bách!

Thủy Băng Tuyền chau mày, vô thức lùi về phía sau, rồi lập tức hoàn hồn, thẳng lưng trấn định, lạnh lùng nhìn Giang Dĩ Bác.

“Tuyền Nhi, hân nằng bây giờ đang thắc mắc vì sao ta lại khác thường như vậy? Thông minh như nằng, ngay lần đầu gặp gỡ, đã nhìn thấu con người ta, cũng như ta hiểu rõ con người nằng, bởi vì chúng ta là cùng một loại người. Nằng biết Giang Dĩ Bác ta là người như thế nào, lại một lòng tin tưởng ta sẽ không thương hại đến nằng! Tuyền Nhi, vì sao lại như vậy?”

Hắn hôm nay nhất định phải ép nằng đối diện với hắn!

“Vậy thì sao?” Thủy Băng Tuyền chau mày hỏi ngược. Nằng rất không thích cảm giác bị người ta soi mói thế này. Từ trước đến nay đều là nằng nhìn thấu người khác, nay lại bị người ta nhìn thấu, cực kỳ khó chịu! Giang Dĩ Bác hôm nay ăn trúng cái gì mà điên khùng đến vậy? Với khả năng tự chủ của hắn sao lại có hành vi như này?

“Vậy thì sao ư? Tuyền Nhi, nằng tín nhiệm ta! Cũng giống như nằng tin tưởng chính bản thân mình.” Giọng nói trầm thấp ngân vang, lại như tiếng sét dội thẳng vào lòng Thủy Băng Tuyền...

Nằng tin tưởng ta giống như tin tưởng chính bản thân mình vậy... Nằng tin tưởng ta giống như tin tưởng chính bản thân mình vậy... Nằng tin tưởng ta giống như tin tưởng chính bản thân mình vậy...

Thủy Băng Tuyền theo phản xạ, cố sức đẩy thân thể cao lớn, khí thế áp bức của Giang Dĩ Bác ra, kết quả chẳng những không thể đẩy người ta ra, còn bị người ta tóm gọn hai tay, kéo sát vào lòng...

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, giọng đầy hàn khí nói: “Giang Dĩ Bác, ngươi đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta!”

Giang Dĩ Bác lặng lẽ nhìn người con gái trong lòng, gương mặt kề sát đến nỗi trông rõ cả hàng mi của đối phương...

Ánh mắt sáng rõ lấp đầy tinh quang, đôi con ngươi đen thẳm sâu hoắm, lại mang theo một ma lực hút hồn không ai cưỡng nổi. Hắn cứ như vậy trần trối nhìn nằng, không bỏ qua bất cứ phản ứng nào, nhìn trong mắt người đối diện tràn đầy nghi hoặc, đến lạnh lẽo thấu xương, rồi rùng rục bốc hỏa...

Đôi môi hắn vẽ lên nụ cười mỉa mai hoặc, chậm rãi ngân nga: “Lúc một nữ nhân toàn tâm toàn ý tin tưởng một nam nhân vô điều kiện, nghĩa là nằng ấy xem nam nhân kia là vật sở hữu trong tay, chạy không thoát, dứt không ra, chẳng cần bận tâm được mất hơn thua... Cho nên dù nam nhân ấy có cho nằng nhiều đến bao nhiêu, thì tận sâu trong lòng, nằng vẫn luôn xem...” Kề sát vào môi nằng, Giang Dĩ Bác thả từng chữ: “đó là chuyện đương nhiên! Có phải không? Tuyền Nhi?”

Thủy Băng Tuyền trợn trừng hai mắt, mấp máy môi, khó khăn cất tiếng: “Ngươi điên...” Lời còn chưa nói xong, hai cánh môi đã bị che lại...

Giang Dĩ Bác một tay vòng qua eo kéo nằng lại sát ngực, tay kia giữ chặt sau gáy Thủy Băng Tuyền, giữa họ chẳng còn một khe hở để rục rịch...

Tuyền Nhi, ngày đêm trần trọc không ăn không ngủ, ta đành quyết định đánh liều một phen...

Nếu như không có đứa con này, ta sẽ cho nằng thời gian, đợi nằng một ngày mở lòng với ta, sẽ bao dung nằng hết thấy, lặng lẽ bảo hộ sau lưng, nhìn nằng tự do bay lượn, dẹp đá mở đường, cho nằng thu tóm thiên hạ, nhưng hôm nay...

Nếu không có đứa bé này, ta nguyện lặng lẽ bao dung, đợi chờ người mở cửa trái tim; trụ vững sau lưng, nhìn ngắm người tự do bay lượn, dẹp đá mở đường; để mặc người tóm thu thiên hạ, nhưng hôm nay...

Ta thực sợ, sợ đến lúc đau khổ tuyệt vọng, nằng niệm phong kín ngưỡng cửa trái tim, trở thành người lạnh lùng sắt đá, tàn nhẫn, vô tình... Nỗi tâm hắn cồn cào như sóng cuộn, lửa nóng dâng trào, cuốn theo niềm cuồng nhiệt yêu thương, cuốn theo nỗi tương tư run rẩy, và cuốn theo cả nỗi sợ hãi chia ly!

Thủy Băng Tuyền cuối cùng cũng hoàn hồn, cảm giác sức mạnh đè lên cánh môi, ngược mắt lạnh nhìn Giang Dĩ Bác...

Giang Dĩ Bác cắn một cái thật mạnh lên môi nằng, giống như nằng cắn hắn vào đêm đó. Thủy Băng Tuyền bất ngờ bị đau, khớp hàm buông lỏng, để mặc cái lưỡi của Giang Dĩ Bác tiến quân thần tốc...

Nhưng vừa lúc hần tiến vào khoang miệng, Thủy Băng Tuyền đã cắn phập một cái, máu tươi lập tức tràn ra, hòa trong miệng hai người...

Giang Dĩ Bác cưỡng hôn, bắt ép nàng phải đáp lại, không cho phép cự tuyệt! Hần mạnh mẽ cắn hút, muốn cùng nàng giao hòa...

“Ba...” Thanh âm thanh thúy vang lên, cùng với sự tức giận trào dâng của Thủy Băng Tuyền!

Trong nháy mắt, trên gương mặt bạch ngọc của Giang Dĩ Bác đã hằn rõ 5 ngón tay, đủ để nhìn thấy Thủy Băng Tuyền đã dùng hết lực bình sinh mà tát.

Ánh mắt tóe ra lửa, sắc mặt tối sầm, đăm đăm nhìn Giang Dĩ Bác. Bởi vì phần nộ trong lòng mà toàn thân run rẩy, khiến nàng mất sạch lý trí, sải bước xông tới, chụp cánh tay Giang Dĩ Bác, ra sức vặn người, vật hần ngã ngồi trên đất.

Lúc Giang Dĩ Bác thấy Thủy Băng Tuyền hùng hổ tiến lên, thu lại toàn bộ nội khí, thuận thế mặc nàng vật hần xuống sàn, chiêu này khéo léo thập phần, kẻ bình thường chắc chắn trở tay không kịp... Hần dám làm bậy, nếu như nàng muốn ghét hần, cái mạng này hần đã giao cho nàng rồi...

Thủy Băng Tuyền ra chiêu ngoan độc, nhanh chóng nắm tay phải của Giang Dĩ Bác, trở tay không chế tỉnh mạch, đoạn quỳ gối đè lên cánh tay trái hần, một tay rãnh rồi nhanh chóng cho hần thêm một bạt tai...

“Người điên rồi sao? Dám đối với ta như vậy? Ta đánh chết người!” Thủy Băng Tuyền vừa nóng giận hét lớn, vừa rơi lệ đầy mặt. Tưởng chừng như vô cùng tủi thân, uất ức, hần dựa vào cái gì mà dám hôn nàng?

“Ta đánh cho người tỉnh táo lại...” Thủy Băng Tuyền không ngừng vung tay chẳng chút lưu tình, vừa đánh vừa mắng... Ta xem người là vật sở hữu khi nào chứ? Ta đánh chết cái mặt mo nhà người ...

“Ta đánh chết cái mặt mo nhà người...” Thủy Băng Tuyền chưa từng trải qua nỗi phẫn nộ nào như vậy, mọi lý trí và tự chủ đều bị đánh tan không còn một mảnh, có chăng là lửa giận hừng hực phun trào...

Đầu óc lại mãi xoay quanh những lời hần vừa nói...Nàng tin tưởng ta giống như tin tưởng chính bản thân mình vậy... Bởi vì nàng xem ta như vật sở hữu của mình... Sẽ không chạy trốn... Sẽ không thay lòng...

“Giang Dĩ Bác, tên khốn khiếp, ta đánh chết người!” Từng câu mắng chửi kèm theo tiếng tát vang lên lạnh lẽo... Hơn nữa lại chỉ tập trung vào cái bản mặt tuấn mỹ đáng ghét của hần mà đánh...

Giang Dĩ Bác ngược lại, lúc này cười to phóng đảng, hần từng đoán qua vô số phản ứng của nàng, nhưng không ngờ sẽ nhìn thấy biểu hiện thú vị như này... Hần lúc này thật sự cam tâm tình nguyện mặc nàng đánh mắng. Khóe môi lại quỉ dị cười, Tuyền Nhi, nàng đánh ta khí thế như vậy, ta muốn xem nàng sẽ đối mặt với ta đây thế nào đây... Ta một khi đã ra tay, dĩ nhiên là phải bức ra lửa giận của nàng rồi...

Bước đầu tiên xem như đã thành công! Ta sẽ từng chút xé toan tấm màn lý trí, tiến vào chiếm giữ cõi lòng nàng!

Thủy Băng Tuyền nghe thấy Giang Dĩ Bác lớn tiếng cười to như vậy, cơn giận như được châm thêm dầu, bùng lên mạnh mẽ, bàn tay đánh tới tê rần, nàng bèn nhào tới, gấn cắn thật mạnh vào mặt hần... Má bên trái... Rồi mũi... Vốn gò má bên phải của hần đã sưng tấy, nay thêm sự trợ giúp của hàm răng mà máu đỏ tuôn trào, che lấp gương mặt tuấn mỹ ...

Thủy Băng Tuyền ngồi bệt xuống đất, hồng hộc thở dốc... Đưa tay quệt miệng, khuôn mặt trắng bạch lại lấm tấm máu đào, hiển nhiên là của Giang Dĩ Bác... Nàng lúc này dường như quên sạch nguyên nhân kéo Giang Dĩ Bác vào thư phòng, cũng vất luôn những hàm ý sâu xa từ lời khuyên của hần... Về mặt nàng giờ đây chỉ bao phủ sự xấu hổ cùng giận dữ...

Phong thái xuất trần, phong độ tuấn lãng của Giang Dĩ Bác nào đâu còn? Cả gương mặt sưng phù chẳng khác bánh bao chiều, đã thế còn lấm tấm máu me, môi rách, còn mũi, má, ngay đến chỗ mí mắt cũng lõm chồm dẫu răng.

Giang Dĩ Bác theo thói quen muốn cong môi cười, nhưng tức khắc nhận ra cơn nhói đau từ trên mặt truyền tới, đủ cho hần biết gương mặt mình bị thương nghiêm trọng đến mức nào...

Có điều, trong bụng hấn lúc này mừng rỡ thiếu điều nhảy cẫng lên, hấn chỉ sợ vết thương không nghiêm trọng thôi. Tốt nhất là lưu lại vài vết sẹo, để mỗi lần nàng nhìn thấy, đều sẽ nhớ đây là kiệt tác nàng ban cho, nó nhắc nàng nhớ, hôm nay nàng bị hấn chọc cho tức điên người...

Hấn đã quyết tâm phá vỡ cái mặt nạ bình tĩnh, lạnh nhạt như nước của nàng, hấn muốn tiến vào lòng nàng, cho nên sẽ không bao giờ khoan nhượng...

Mãi lâu sau, Thủy Băng Tuyền mới rút cuộc hoàn hồn. Đợi đến lúc ý thức được mình vừa làm gì, sắc mặt nàng bỗng chốc trắng bệch như cắt không còn giọt máu. Cái đầu cứng đờ, máy móc quay nhìn người còn đang nằm vật dưới đất, thấy Giang Dĩ Bác ngoài đôi con ngươi đen kịt lóe sáng là hoàn hảo vô khuyết, còn đầu máu huyết lẫn lộn, chỉ có thể dùng hai chữ ‘thê thảm’ để hình dung...

Giang Dĩ Bác lẳng lặng, đắm chiêu nhìn Thủy Băng Tuyền, nhu tình như nước, dịu dàng cất tiếng: “Tuyền Nhi, hết giận rồi chứ?”

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc trên trời nhìn gương mặt vô cùng thê thảm kia, nhìn tới đôi mắt ôn nhu tràn đầy thì không được tự nhiên dời đi ánh mắt. Kỳ thực, hấn nói không sai, nàng tham lam tận hưởng sự hòa ái của hấn, tính toán hấn, lợi dụng hấn... Nhưng lại chưa từng cho rằng bản thân mình ích kỷ...

Nàng phần nộ, bởi hấn từng nhắc đâm vào chỗ đau của nàng, lên án mạnh mẽ chẳng lưu tình, cũng không cho nàng được nửa lời chống chế!

“Giang Dĩ Bác, xin lỗi huynh!” Thủy Băng Tuyền trở lại với giọng điệu nhàn nhạt cổ hữu.

“Lời xin nôi này là vì ta nói đúng tâm tư của nàng? Hay bởi nàng hủy gương mặt ta?” Giang Dĩ Bác từ tốn ngồi dậy, thân người vừa động, vết thương trên mặt như bị chạm, khiến hấn tê buốt...

Thủy Băng Tuyền nhìn gương mặt hấn, chột dạ không yên, nàng không ngốc đến nỗi cho rằng bằng vào tài cán của mình, có thể khiến hấn bị thương thê thảm thế này, với võ công của hấn, e một cái nhắc tay đã đánh bay nàng từ lâu. Nhưng hấn không chút phản kháng, để mặc nàng hả giận.

Hấn chọn bao dung, thậm chí là dung túng nàng... Có lẽ, nếu nàng muốn giết hấn, hấn cũng không hề phản kháng, Nàng vừa rồi đích thị có cơ hội giết hấn, thế nhưng không hiểu sao nàng chưa từng nghĩ đến việc đó?

Lòng dạ nàng bỗng mở mịt rối bời, chẳng biết làm sao cho đúng...

Nhìn ánh mắt mờ lung của Thủy Băng Tuyền, tim Giang Dĩ Bác như có ai chạm vào khe nhói, hấn nhất thời quên đi cơn đau trên mặt: “Tuyền Nhi, ta nguyện lòng trở thành vật sở hữu của nàng, mãi mãi đứng phía sau nàng. Chỉ mong thỉnh thoảng nàng ngoái về sau một cái, để ta biết trong mắt nàng vẫn còn có ta.”

Thủy Băng Tuyền nhìn gương mặt thảm thê tan nát của Giang Dĩ Bác, khóe môi co quắp, run giật liên hồi, thầm nghĩ nếu lúc này có cái gương cho hấn tự nhìn vào bản mặt mình, không biết hấn còn có thể nói ra những lời thâm tình chân thành đó nữa không?

Sự chột dạ và xấu hổ khiến mặt nàng đỏ như gấc... Hắng giọng một tiếng, Thủy Băng Tuyền bối rối mở lời: “À, ừm... Ta sẽ bảo đại ca cho người thảo dược bôi!” Sẽ không hủy dung chứ?

Giang Dĩ Bác nhìn vẻ bối rối của nàng, mi dài chớp động, che khuất tình quang rạng ngời, kỳ thực trong bụng đã đánh trống mở cờ rầm rộ! Xem ra nàng đã quên bống đi mất vì sao lôi hấn vào thư phòng rồi... Nhân lúc nàng còn chưa tỉnh táo hẳn, hấn phải nhanh chân chạy trước, bằng không, đến lúc nàng nghi ngờ gần hoi, hấn có muốn chạy cũng chẳng thoát thân...

Da mặt vừa động đã đau nhứt liên hồi, quả này xem ra hấn phải ở trong nhà thật lâu rồi...

“Tuyền Nhi, đứng dậy đã nào!” Nhẹ nâng Thủy Băng Tuyền vẫn còn ngồi sững trên mặt đất, Giang Dĩ Bác lại như vô tình sờ lên mặt, hít hà một hơi. Cố làm ra vẻ đau đớn bi thảm!

Thủy Băng Tuyền nhìn gương mặt sưng phù như đầu heo, lòng lại thầm lo không biết làm thế nào cho hấn ra khỏi Vương phủ đây? Một thoáng tư lự, nàng bèn gọi: “Hương Hàn, mang chậu nước vào đây!”

“Dạ!” Hương Hàn nãy giờ vẫn đứng gác ngoài cửa, nghe tiếng gào thét và tiếng tát tai chan chát vang vọng trong thư phòng, thấp thỏm không biết hai người đã xảy ra chuyện gì? Nhưng tiểu thư không cho gọi, nàng

chỉ đành đứng ngoài cửa đợi lệnh. Giờ nghe thấy Thủy Băng Tuyền phân phó, liền co giò ba chân bốn cẳng phóng đi...

“Ừm, người ...lại giúp Giang công tử rửa mặt, rồi thoa thuốc cho hần!” Thủy Băng Tuyền đang cố gắng nói với vẻ bình thản, lại thấy Hương Hàn ngẩng đầu trần trối với ánh mắt trợn trừng, miệng mở to hết sức, hàng mày Thủy Băng Tuyền không tự chủ được mà giật giật vài cái!

“Hương Hàn...”

“A, dạ...” Hương Hàn nhắc thấy gương mặt thâm thảm của Giang Dĩ Bác, cố gắng ngậm miệng, khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng cơ mặt tựa hồ co quắp liên hồi, chẳng còn đâu vẻ lãnh tình ngày thường!

Vắt khăn đưa cho Giang Dĩ Bác, Hương Hàn thắc mắc, không biết Giang công tử làm gì mà khiến tiểu thư tức giận như vậy?

Ngược lại, Giang Dĩ Bác dường như rất thông dong, giống như không nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Hương Hàn, nhận khăn còn gập đầu cười ưu nhã! Đoạn nhẹ nhàng lau vết máu...

“Cáo tử!” Đưa trả chiếc khăn, hần nhàn nhả đứng lên ra về.

“Chờ đã...” Hương Hàn bật thốt, nhanh tay vơ chiếc khăn trên bàn, lông mày nhảy múa bần bật, mi mắt co quắp, cơ mặt giật liên hồi, nhưng cố làm ra vẻ điềm tĩnh đưa cho Giang Dĩ Bác: “Giang công tử nên che mặt lại!” Cứ như vậy dương dương đi ra ngoài, e thanh danh một đời của hần sẽ bị hủy mất, mà thanh danh của tiểu thư cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì! Người bên ngoài chẳng phải sẽ đoán già đoán non lung tung?

Giang Dĩ Bác nghe Hương Hàn nói vậy, dần xuống biểu tình trên mặt, khóe môi nhếch cao, cố ý thoảng nhìn Thủy Băng Tuyền với vẻ lên án...

Thủy Băng Tuyền tận lực tăng lờ, không thèm nhìn cái mặt sừng vù kia nữa... Chỉ là cuống hòng tắc nghẽn, khiến nàng muốn khùng khục khụ ra... Cái mặt kia e nửa tháng cũng chẳng dám chứng ra đường, mà không biết có để lại sẹo hay không nữa? Nàng bây giờ mới cảm thấy bàn tay tê dại, hàm răng cứng ngắt...

Giang Dĩ Bác thấy lòng nàng đã chẳng còn vững chãi, lạnh lùng như trước thì rất vui vẻ, tức thì bóng dáng chợt lóe, nhảy qua cửa sổ, biến mất chẳng còn tăm hơi...

Hương Hàn ngần ngại, đặt chiếc khăn trong tay trở lại, rồi không giằng được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Tiểu thư, Giang công tử rốt cuộc đã làm gì mà khiến người tức giận vậy?” Lòng nàng hiếu kỳ đến chết đi được, y theo tính tình của tiểu thư, nếu Giang công tử có lời gì khiếm nhã, người cũng sẽ chỉ lạnh mặt đuổi ra ngoài, sao có thể ra tới nông nổi này?

Chung quy, việc này có ý nghĩa gì? Phải chăng đối với Giang công tử, tiểu thư có cảm tình nhất định?

Với võ công của Giang công tử, nếu hần không tử nguyện, sao tiểu thư có thể đánh hần thành như vậy! Mà cho dù công tử ấy có tử nguyện, còn phải xem tiểu thư có thêm đánh hay không nữa? Hơn nữa, trên mặt còn có dấu răng?

Thủy Băng Tuyền nghe Hương Hàn nói xong, đầu óc liền mòng mị mờ mịt...

Đầu nàng hồng rồi...

Nàng mời Giang Dĩ Bác vào thư phòng để làm gì? Là bởi hần quá mức kích động về đứa trẻ, cho nên nàng mới bảo hần vào thư phòng, chủ ý muốn tìm hiểu rõ mục đích của hần. Thế nhưng mục đích còn chưa rõ, đã bị hần nhìn thấu tâm can, không lời phản biện... Cuối cùng còn bị cưỡng hôn...

Thẹn quá hóa giận, lý trí mất tăm, nàng bỗng chốc biến thành người phụ nữ chanh chua, còn làm ra hành vi ngu ngốc nữa...

“Tiểu thư...” Hương Hàn nhìn vẻ mặt bị đá kích của Thủy Băng Tuyền, sự tò mò như sợi lông gãi nhẹ vào lòng, càng gãi càng nhột. Thực ra, tận đáy lòng, nàng mong tiểu thư và Giang công tử có thể nảy sinh tình cảm. Nếu thật như vậy, nàng cũng có thể thả lỏng tâm tư, không còn sợ đông sợ tây, lo đứng lo ngồi không yên. Tiểu thư không phải thương tâm! Mà đứa bé trong bụng cũng không phải chịu thương tổn!

“Hương Hàn, ta muốn yên tĩnh một lát, không có việc gì thì đừng quấy rầy ta!” Thủy Băng Tuyền vẫn còn kinh hoàng với hành vi vừa nãy! Bây giờ ngẫm lại, Thủy Băng Tuyền lại càng thắc mắc không thể tin nổi những hành động điên cuồng lúc nãy là của mình!

Nàng rốt cuộc bị sao vậy? Bởi Giang Dĩ Bác cường hôn ư? Không... Không hẳn là vậy...

Hương Hàn nhìn Thủy Băng Tuyền đắm chiêu suy nghĩ, cũng không dám nhiều lời nữa, lặng lẽ lui ra ngoài!

Thủy Băng Tuyền thần thờ ngồi xuống ghế, nghĩ ngợi có gì mình tức giận? Không, phải nói là phần nộ mới đúng!

Phần nộ! Hoàn toàn là phần nộ, lại chẳng có oán hận! Thậm chí đánh xong nàng còn có đôi chút cảm động, cảm động bởi Giang Dĩ Bác bao dung, còn cả chột dạ, chột dạ bởi hành vi của chính mình!

Thế nhưng vì sao?

Vì Giang Dĩ Bác nghi ngờ nàng không phải là người mẹ tốt ư? Thiên Hợp lúc trước cũng tỏ ý ngờ vực như thế... Có sao bọn họ đều nghĩ như vậy?

Thủy Băng Tuyền vỗ về dưới bụng, vừa rồi nàng đã quên bằng mình đang mang thai, trong nháy mắt, tựa hồ quên luôn bản thân mình, chỉ có lý trí hừng hực lửa thiêu đốt...

Bởi vì, kỳ thực nàng không chút tự tin mình có thể làm người mẹ tốt! Cho tới giờ ý nghĩ làm mẹ ấy vẫn chưa từng xuất hiện trong đầu nàng! Nghe những lời của Giang Dĩ Bác, nhớ tới lời dặn của Thiên Hợp, nàng lại càng bất an lo sợ!

Bọn họ đều nói, là một người mẹ, đầu tiên chính là thật tâm yêu thương con mình! Còn nàng thì sao? Nàng thật lòng yêu thương đứa trẻ này chứ? Bỏ qua tình cảm với Thiên Hợp, nàng có thực lòng chẳng?

Mẫu thân của Thiên Hợp căm giận chàng đến thấu xương, đánh mất cả lý trí, lương tâm, chỉ bởi chàng không phải đứa con bà mong muốn! Bà khiến Thiên Hợp một đời khổ ải, thậm chí nhẫn tâm bòn rút sinh mệnh chàng... Cho nên người đàn bà đó không xứng với hai chữ ‘mẫu thân’.

Còn nàng? Bọn họ vì sao ai cũng nghi ngờ nàng chẳng thể là một người mẹ đúng mực?

Còn có... Từng lời Giang Dĩ Bác nói lúc nãy, đánh thẳng vào lòng nàng, khiến nàng á khẩu không thể đáp trả một lời...

Nàng từ lúc nào bắt đầu tin tưởng Giang Dĩ Bác? Dựa vào cái gì mà tin nhiệm hắn? Dựa vào cái gì mà luôn cho hắn và mình là cùng loại người?

Nàng không cam lòng bị hắn nhìn thấu, lại bất lực không thể phản kích!

Sau đó, Giang Dĩ Bác cường thế cưỡng hôn, thậm chí không tiếc cắn môi nàng! Khiến nàng lửa giận bốc lên ngàn ngút...

Bởi Giang Dĩ Bác không được phép như vậy? Hắn không nên cưỡng hôn, áp chế nàng? Bởi nàng tin nhiệm hắn, nên hắn phải thần phục nàng? Không được làm nàng ủy khuất, không được khiến nàng rơi lệ?

Nghĩ tới đây, Thủy Băng Tuyền thực sự ngây ngẩn cả người...

89. Q.3 - Chương 6: Dựng Xây Tân Thành

Edit: Boringrain

Vô Tâm vừa nháo thấy bóng người chột lóe, Giang Dĩ Bác đã chễm trệ ngồi trên ghế trong phòng.

“Chủ...” Vô Tâm ngẩng đầu lên, giây tiếp theo đã kinh hoàng không nói nên lời... Chủ tử đây ư?

“Chủ tử?” Vô Tâm dõm hỏi.

Giang Dĩ Bác lạnh mắt liếc nhìn Vô Tâm, lạnh nhạt cất tiếng: “Nghĩ ngờ ư?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Vô Tâm hoảng sợ muốn rút cằm, tròn mắt từng từng xém nháy ra ngoài! Đây...Đây thực sự là chủ tử?

Trời ạ... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao chủ tử lại ra nông nổi này?...

Giang Dĩ Bác liếc thấy bộ dạng Vô Tâm lúc này, đoán chừng mặt mũi mình hẳn rất thê thảm, đành ngậm ngùi cười khổ, Tuyền Nhi một khi nổi giận thật giống cuồng phong phần nộ! Có điều, có thể khiến nàng tức giận như vậy, kể cũng đáng!

Vô Tâm ngơ ngác ngược nhìn Giang Dĩ Bác, bất động nửa ngày chẳng chút phản ứng... Ba hồn bảy vía lượn lơ bay mất!

“Chủ tử, bên ngoài...” Vô Hình từ ngoài xông xộc chạy vào, nhác thấy người ngồi trên ghế thì xém nuốt luôn cả lưỡi, nét mặt kinh hãi quên lửng lời định nói!

“Cút ra ngoài.” Giang Dĩ Bác tối sầm mặt chẳng muốn ngó bộ dạng lúc này của hai người họ!

“A... Dạ...” Hai người phút chốc hoàn hồn, rồi loạng choạng lao ra ngoài. Vẻ mặt kinh hách như thể trời sập đến nơi...

Ra tới cửa, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là vẻ kinh hoàng tột độ! Khó trách chủ tử đuổi bọn họ cút ra đây!

“À... Chủ tử...” Vô Hình khôi phục khả năng ngôn ngữ, lắp bắp mở miệng.

Vô Tâm hoàn hồn, lặng người suy ngẫm, có thể khiến chủ tử ra bộ dạng này, trên đời e chỉ có một, nhưng... Với tính tình của nàng, sao có thể làm ra chuyện động tay động chân thế này? Nếu không lầm, còn có cả dấu răng nữa? Lẽ nào... Đôi con ngươi của Vô Tâm bỗng trừng thật loáng, lẽ nào Bắc Vương phi nhớ ra rồi? Và biết được đứa trẻ trong bụng là của chủ tử?

Không! Không đúng, nếu thực như vậy, nàng ta hẳn sẽ lãnh khóc vô tình tổn thương chủ tử, căn bản không thể có chuyện này? Hẳn hồ đồ mất rồi...

...

Thủy Hoàng Văn trông lên Giang Dĩ Bác phía đối diện mà không thể tin nổi. Trước mắt hẳn là Giang Dĩ Bác tiêu sái tuấn lãng ư?

“Đại công tử hẹn gặp Dĩ Bác, chắc không đơn thuần là đối ẩm vài chén chứ? Có gì công tử cứ nói đừng ngại!” Khuôn mặt Giang Dĩ Bác rõ ràng vô cùng thê thảm, nhưng cử chỉ thông dong ưu nhã chẳng mấy may tổn hại đến phong thái đạm nhiên!

Thủy Hoàng Văn ngượng ngừng dời tầm mắt khỏi Giang Dĩ Bác, nghe thấy giọng nói trầm thấp lại vô thức ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt biến dạng khó coi, lại đành cúi đầu, chú mục vào ly rượu trong tay, trịnh trọng lên tiếng: “Ta hôm nay lấy thân phận đại ca của Tuyền Nhi, muốn công tử trả lời thẳng thắn, rốt cuộc công tử tiếp cận Tuyền Nhi với mục đích gì?” Vết thương trên mặt hẳn là do Tuyền Nhi ư? Còn cả dấu răng nữa? Tuyền Nhi có thể gây ra chuyện thế này? ...Thủy Hoàng Văn chau mày khó hiểu!

Giang Dĩ Bác ngược lại vô cùng điềm tĩnh, tựa hồ câu hỏi của Thủy Hoàng Văn chẳng có gì đáng ngạc nhiên! Tinh quang sáng chói, giọng nói trịnh trọng: “Đại công tử là huynh trưởng của Tuyền Nhi, hôm nay nếu công tử đã thẳng thắn như vậy, Dĩ Bác cũng chẳng cần dấu giếm, tâm ý của Dĩ Bác với Tuyền Nhi chẳng kém gì Bắc Vương gia!” Đoạn nâng ly rượu cạn sạch một hơi, khóe mắt liếc thấy Thủy Hoàng Văn, trong mắt vẫn là sự thần nhiên nhàn nhã!

Giang Dĩ Bác ngược lại vô cùng điềm tĩnh, tựa hồ câu hỏi này hẳn đã đoán được từ lâu! Mắt rạng tinh quang, tuyên bố trịnh trọng: “Nếu công tử đã thẳng thắn như vậy, Dĩ Bác cũng chẳng cần dấu giếm, tâm ý của Dĩ Bác với Tuyền Nhi chẳng kém gì với Bắc Vương gia!” Đoạn nâng ly rượu cạn sạch một hơi, khóe mắt liếc nhìn Thủy Hoàng Văn, sự thần nhiên nhàn nhã.

Thủy Hoàng Văn kinh ngạc khiếp sợ, dù nghi ngờ giữa Giang Dĩ Bác với Tuyền Nhi chẳng đơn thuần là tình bằng hữu, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra thật khiến người thẳng thốt, trong kinh ngạc lại có vài phần kính phục, kính phục bởi hắn can đảm đối diện với trái tim!

Suy nghĩ sâu xa nửa ngày, Thủy Hoàng Văn mới lại ngẩng đầu nhìn thẳng Giang Dĩ Bác, nghiêm túc nói: “Tuyền Nhi từng xuất giá, tuy Vương gia sớm qua đời, nhưng tình thâm ý trọng chẳng dễ đổi thay, huống hồ Tuyền Nhi đã mang thai, Giang công tử thật chẳng bận lòng?” Với thân phận và địa vị của Giang Dĩ Bác, một tiếng hô lên, vạn người tới ứng, tình ý với Tuyền Nhi có được mấy phần? Cớ chi phải chấp nhất?

Giang Dĩ Bác thoáng mặt thâm trầm, từ tốn đáp: “Yêu ai yêu cả đường đi, những lời của đại công tử chẳng có nghĩa lý gì cả!” Nam nhân đầu tiên của nàng là hắn, đứa con trong bụng nàng cũng là của hắn, dù Trữ Thiên Hợp chưa chết, hắn cũng không thể buông tay, kể chi tới những thứ này! Hắn muốn tìm bạn đời tâm đầu ý hợp, máu thịt dung hòa. Có nàng trong lòng, là cảm giác thỏa mãn ôm trọn thiên hạ, là khao khát tình yêu từ tận xương tủy... chứ không phải chỉ là thứ dục vọng hoan ái tầm thường!

Thủy Hoàng Văn như nhìn thấy rõ sự nghiêm túc trong lời nói của Giang Dĩ Bác, trong mắt người đối diện, hắn thấy tình ý thâm nồng, khát vọng yêu thương của một nam tử. Hắn biết, Giang Dĩ Bác yêu Tuyền Nhi, yêu sâu đậm.

“Nhưng lòng Tuyền Nhi đã có Vương gia!” Thủy Hoàng Văn mạnh lời thẳng thắn.

Con người đen tuyền của Giang Dĩ Bác thoáng bỗng u buồn, nhưng chỉ chớp mắt, lại tràn đầy tự tin, nhếch người ngạo mạn: “Ta sẽ khiến nàng yêu ta!”

Thủy Hoàng Văn nở nụ cười hài lòng... Hy vọng ngày nào đó, Tuyền Nhi có thể nhìn thấy tấm chân tình của người này!

Một đấng trượng phu chịu nép về sau lưng người phụ nữ, lẳng lặng đợi chờ, hẳn nàng ấy vô ngần. Nhìn người cốt nhìn tâm, trong mắt Giang Dĩ Bác hắn thấy sự thẳng thắn hòa lẫn nỗi ưu thương. Tin rằng Giang Dĩ Bác thật sự thương yêu Tuyền Nhi, và Tuyền Nhi xứng đáng được bất kỳ nam tử tài hoa trên đời quý trọng.

“Nào, cạ,,,” Thủy Hoàng Văn nâng chén, cười nói.

“Cạ...” Giang Dĩ Bác cũng sáng khoái ứng theo.

“Câu cuối cùng nhé, mặt Giang công tử là do Tuyền Nhi gây ra?” Chuyện này hắn nghĩ mãi mà chẳng ra! Trực giác mách bảo Tuyền Nhi chính là thủ phạm, lý trí lại hoài nghi Tuyền Nhi khôn ngoan khéo léo, sao có thể làm chuyện động ta động chân?

Giang Dĩ Bác mỉm cười đầy thỏa mãn mà phán: “Nàng ấy mà phần nộ lên là bất chấp tất cả.” Giọng nói lại hàm chứa sùng nịch vô hạn!

Thực sự là Tuyền Nhi? Thủy Hoàng Văn nghe xong, mồm liền thành chữ O to tròn, kinh ngạc khôn xiết! Lại thấy trong mắt Giang Dĩ Bác tràn đầy vẻ yêu sủng, liền yên lòng cười thư thái! Một nam nhân dễ dàng tha thứ cho nữ nhân thì hoặc là vô năng, hoặc là quá yêu mà dung túng. Giang Dĩ Bác nào phải loại người tầm thường nơi ao tù nước đọng, giữ cho Giang gia vững chãi ghế cao không ngã, dùng hai chữ ‘khôn khéo’ sao có thể tả hết!

“Đã vậy, Thủy Hoàng Văn cần nói thẳng đôi lời, tuy Thủy gia chẳng thể sánh nổi Giang gia, Thủy Hoàng Văn lại chẳng tài cán như công tử... Nhưng, mọi người này ta và Thủy gia đều hết mực yêu thương, quyết dùng hết sức mà bảo hộ!” Sắc mặt thâm trầm, nghiêm túc, Thủy Hoàng Văn kiên quyết chém đinh chặt sắt nói.

Giang Dĩ Bác lại càng tươi cười như hoa: “Có vị đại ca như huynh, ta vui thay cho nàng ấy! Giang Dĩ Bác kính huynh!”

Thủy Hoàng Văn tiếp nhận ly rượu, thống khoái tu cạ... Trận đối đầu này, kết quả mỹ mãn!

.....

Những ngày sau đó, Thủy Băng Tuyền từ trong nội phủ điều khiển việc xây dựng tân thành. Công trình đập nước đã đầu vào đấy, còn thuận lợi hơn cả năng dự kiến, có lẽ bách tính vì quá phấn khích mà ngày đêm không ngừng dốc sức làm việc.

Tân thành, dưới sự giám sát của Trữ Hy cũng đã bắt đầu khởi công...

Thủy Băng Tuyền cho Trữ Hy chọn mấy trăm nhân công từ công trình đập nước đi xây phủ nha tân thành...

Các thương hộ thấy phủ nha đã khởi công, cũng y theo bản kế hoạch mà tiến hành chi bạc, gom người, chuẩn bị vật tư, ráo riết dựng nhà, xây cửa...

Thế là, năm mươi dặm ngoại ô vốn hoang vu cằn cỗi, chớp mắt cái đã chộn rộn người xe, nhà cửa mọc lên không ngớt, oanh oanh chấn động chẳng thua gì công trình đập nước...

Đọc báo cáo, Thủy Băng Tuyền thỏa mãn hài lòng...Đã thương nhân ai chẳng thích so đo hơn kém. Những kẻ này tuy không có mắt đầu tư gì mấy, nhưng chút khả năng xa hoa, bài trí lại chẳng kém ai. Hẳn chỗ đất hoang giờ đây náo nhiệt khôn cùng. Tâm tưởng hư vinh ai mà chẳng có!

Thủy Băng Tuyền vươn người đứng dậy, thư giãn tay chân. Bất tri bất giác lại nữa tháng trôi qua. Những ngày này nàng chết gí trong Vương phủ, hết thư phòng, lại phòng khách, không phòng khách thì tới phòng ngủ...

Mùa hè bức bối khó chịu cứ lặng thềm cất bước, để lại những làn gió nhẹ đầu thu mơn trớn qua hàng cây, khảy lá rung sào sạt...

Từ lúc tên Giang Dĩ Bác nổi điên nói năng khó hiểu, nàng phát cuồng đánh xé lung tung, hấn lại càng mặt dày mày dạn, cách hai ba ngày bèn xách cái bản mặt te tua đến làm khổ mắt nàng! Đã thế còn dương trương mặt ra ngoài, khiến ai nấy suy diễn xét đoán kẻ nào lộng thương? Cũng may mỗi lần hấn chỉ đến ngồi một lúc, toàn lời chuyện công cán bàn bạc, chẳng thêm để ý nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Có đôi khi, nàng thực sự không thể hiểu nổi hấn! Cảm giác như hấn vượt ra khỏi tầm hiểu biết của mình! Hoặc giả nàng vốn chẳng biết gì về hấn cả.

Haizz, cũng may không để lại sẹo. Bằng không, ngày sau gặp hấn e càng hổ thẹn.

Từ lúc bắt đầu xây thành, nàng cùng Giang Dĩ Bác thương lượng xong, để hấn mau chóng xây nhà xưởng...

Bắt đầu xây thành, nàng và Giang Dĩ Bác đã thương lượng việc dựng nhà xưởng xong xuôi. Dưới sự thúc đẩy của nàng, mọi người lúc này bận rộn cả lên, nàng trái lại càng thêm nhàn rỗi.

Tiết trời đã không còn cái oi bức đáng ghét của mùa hè, trời thu mát mẻ khiến lòng người càng thêm thư thái, tỉnh lặng hơn...

Thủy Băng Tuyền chậm rãi theo hướng phòng ngoài, băng qua mặt sân lá thối rơi đầy...

Thu Nhi theo sát không rời nửa bước, khoát lên người Thủy Băng Tuyền chiếc áo bào dày. Trời thu khí lạnh, Vương phi cần được chăm sóc chu đáo hơn nữa.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười hờ hững liếc nhìn Thu Nhi, đứa trẻ này xem ra ngày càng nhanh nhẹn, tháo vát, thấu hiểu tâm ý hơn.

Đạo gần đây, nàng phái Hương Hàn đi hỗ trợ Trữ Hy, thay nàng xử lý mọi chuyện bên ngoài, sớm đi muộn về, chẳng mấy khi ở Vương phủ. Hơn nữa, còn có chút tâm ý nhỏ, hy vọng hai người họ lửa rơm lâu ngày bén cháy.

Dẫu rằng, chuyện tình cảm cần đôi bên tự nguyện...

Mà Hương Hàn đối với chủ cũ, là tấm chân tình khắc cốt ghi tâm, tựa như tình cảm của nàng và Thiên Hợp vậy.

Thủy Băng Tuyền đưa tay đón một chiếc lá đang là đà rơi xuống, cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô cao lấp lửng của mình.

Thiên Hợp, chớp mắt, chàng rời ta đi đã 2 tháng, con ở bên ta cũng đã 2 tháng...

Thủy Băng Tuyền vỗ về bụng mình, đột nhiên hiếu kỳ không biết đứa trẻ là trai hay gái đây?

“Khởi bẩm vương phi, Cao Nho An ở ngoài cầu kiến!” Cảnh Trúc từ ngoài đi vào, cung kính bẩm báo.

Thủy Băng Tuyền nhướng mày, Cao Nho An ư? Nhắm lại, đúng là hắn cũng nên về rồi, kế hoạch tiếp theo sắp bắt đầu rồi đây.

“Bảo hắn vào phòng khách đợi ta!” Thủy Băng Tuyền trả lời.

“Dạ.” Cảnh Trúc lạnh lẽo lui xuống.

“Thu Nhi, người đến thư phòng, lấy hai tập giấy trên bàn đến phòng khách cho ta!” Thủy Băng Tuyền lạnh mắt sai sử, nhưng người này cũng đến lúc dùng tối, không uống phí một tâm tư của nàng.

Phòng khách trang nhã hoa lệ.

Cao Nho An cung kính đứng chờ, sau lưng là Triệu Nhị và Lý Bình...

Thủy Băng Tuyền từ nội đường đi ra, ba người nhất mực hành lễ: “Tham kiến Vương phi!”

“Không cần đa lễ, ngồi đi.” Nàng phất tay bảo ba người ngồi xuống, còn mình an vị trên ghế chính chủ cao cao.

“Có thu hoạch gì không?” Đánh mắt qua ba người một vòng, Thủy Băng Tuyền hài lòng nhìn thần sắc nghiêm túc lại hòa lẫn sự hưng phấn của ba người.

Nghe Thủy Băng Tuyền hỏi vậy, Cao Nho An bèn đứng dậy lấy ra một cái bọc nhỏ, bên trong bọc kỹ vài lớp vải, nhìn như thể là báu vật trân quý vậy...

Thủy Băng Tuyền thầm ngợi khen trong lòng! Từ chi tiết trông ra được tính tình! Cao Nho An là một nhân tài quản lý, lại vô cùng nhiệt huyết với chuyện của Bắc Cảnh.

Cao Nho An cầm tập giấy với vẻ thận trọng, đoạn quỳ gối cung kính nâng cao khỏi đầu: “Thỉnh Vương phi xem qua!” Hắn lúc này kích động không ngừng, lòng chỉ biết thốt hai chữ ‘trung tâm’! Nguyên vì Vương phi, núi đao biển lửa, máu chảy đầu rơi, quyết chí không sờn.

Từ thuở khai quốc, vùng đất Bắc cảnh dường như đã bị thượng đế lãng quên, chỉ sống sót thôi đã là mơ ước xa vời, sá chi đến ăn no mặc ấm. Trời cao thăm thẳm, đế vương mãi nơi xa, nào ai nghe thấu tiếng than nức lòng của người hèn lam lũ. Mấy đời vua Thanh Lăng đều bỏ lơ vùng Bắc cảnh, lo sống ngày quyền quý cao sang, nhớ chi đặng lũ dân đen đói khổ...

Rồi cuối cùng, người trong lời tiên tri của ông nội khi lâm chung đã xuất hiện, người sẽ đưa Bắc cảnh thoát khỏi thiên mệnh trở trời!

Thủy Băng Tuyền thấy cử chỉ của Cao Nho An, có chút kinh ngạc hắn kích động, nhưng cũng nhanh qua đi! những người này thực là, cứ kích động ngoại trừ quỳ gối vẫn cứ là quỳ gối...

Thủy Băng Tuyền vừa thấy cử chỉ tranh trọng như thế của Cao Nho An thì hơi ngẩn ra kinh ngạc, nhưng chỉ một chốc lại thôi. Những người này thiệt hết biết, cứ kích động là lại động gối xuống sàn!

“Đứng lên đi, sau này không có chuyện gì, đừng hờ chút lại quỳ gối! Thu Nhi cầm lại cho ta xem!” Thủy Băng Tuyền thản nhiên lên tiếng.

“Dạ” Cao Nho An đứng dậy, khúm núm lui sang một bên.

Thủy Băng Tuyền mở tập giấy, nhìn kỹ nội dung bên trong! Lại ghé mắt qua tập ghi chép lúc nàng vừa đến Bắc cảnh, hài lòng gật đầu, chi tiết chẳng khác biệt là mấy, có thể thấy được Cao Nho An thực sự hết lòng tận tâm!

“Cao tiên sinh, ba người các người hoàn thành sứ mệnh, vững tròn chức trách, bản vương phi thực sự hài lòng, vất vả cho các người!” Thủy Băng Tuyền không tiếc lời khen ngợi!

Cao Nho An thẳng thốt ngẩng đầu, nhìn lên Thủy Băng Tuyền, môi run run một hồi mới thốt ra câu: “Đa tạ Vương phi khích lệ.” Tập giấy này là thành quả ba người họ bỏ ngủ quên ăn, ngày đêm vất vả. Nhưng một lời vàng ngọc của vương phi, một tháng khổ cực lại có sá chi?...

Cao Nho An nức lòng khó nói, chỉ thầm nhủ: Ông à, ông nói đúng rồi, người kỳ lạ nhất thế gian đã xuất hiện trước mắt con, lại là một nữ tử đẹp tựa thiên tiên! Con tin dưới sự dẫn dắt của người, cơn no áo ấm nào chỉ là giấc mộng xa vời. Con vùi vùi đợi chờ ba mươi năm, rốt cuộc đã gặp được người. Có người, lời phán ‘Bắc cảnh bao quát cả thiên hạ’ sẽ chẳng còn là lời nói suông...

Thủy Băng Tuyền khép tập giấy trong tay, vô thức gõ nhẹ lên đó, tức thì đầu óc xoay chuyển tính toán...

Mọi chuyện đã thu xếp ổn thỏa, chỉ đợi ngày khởi công. Vấn đề là nhân công không đủ, e phải đợi đập nước hoàn thành. Còn khoảng nửa tháng nữa, khi công trình này kết thúc, sẽ là khởi đầu ột công trình còn vĩ đại hơn...

Đội chủ lực trên dưới ba vạn, có thể hoàn công trình đập nước trong ba tháng, đủ thấy sức mạnh lớn lao cỡ nào!

Giờ đây, dọc sông Thanh Lăng đâu đâu cũng có đập chứa nước. Lúc nước lên chẳng lo lũ cuốn trôi, khi nắng hạn chẳng sợ sông khô cạn.

Nghĩ vậy, nàng sảng mắt tươi cười, môi cao khê nhướn, vui vẻ tâm tình, xong công trình này, dân chúng sẽ có thêm nguồn cổ vũ lớn lao, bắt tay vào dựng xây cuộc đời mới.

Thủy Băng Tuyền định thần, quét mắt lạnh lùng nhìn qua ba người, cuối cùng dừng lại chỗ Cao Nho An, ngón tay xoa dọc sợi chỉ của tập sách, lạnh nhạt hỏi: “Dự toán trong này là ba người cùng tính?”

“Hồi bẩm vương phi, đúng vậy!” Cao Nho An trầm tĩnh trả lời.

“Một nghìn năm trăm vạn, con số này, người cho rằng cao hay thấp?” Thủy Băng Tuyền vẽ mặt mơ hồ nhìn ba người hỏi.

Cao Nho An ngẫm một chút lại nói: “Hồi bẩm vương phi, con số này đúng là hơi cao nhưng là con số khả thi nhất mà bọn thuộc hạ tính toán dựa trên lượng vật tư ạ.” Theo lời Vương phi, thực sự cần rất nhiều bạc.

Thủy Băng Tuyền đưa ra tập ghi chép của mình: “Cao tiên sinh, vậy người xem thử dự toán kế hoạch của bản vương phi thế nào.”

Cao Nho An cung kính nhận lấy, ngần ngừ một lúc mới mở ra xem,... Vừa nhìn qua, nếp nhăn cơ hồ chụm lại giữa trán, bởi đôi con ngươi trũng lớn hết cỡ... Đôi bàn tay run rẩy không ngừng...

“Thấy thế nào?” Nhìn dáng vẻ khùng hoảng đó của Cao Nho An, Thủy Băng Tuyền thờ ơ lên tiếng. Đôi khi quá tính sâu nghĩ kỹ, sẽ vô tình bỏ qua nhiều phương pháp hữu hiệu. Hơn nữa bản dự toán này rõ ràng là viển vông phi thực tế, đây có lẽ là khuyết điểm lớn nhất của người làm quản lý, không sửa đổi e khó nên việc lớn!

Cao Nho An truyền tập giấy cho hai người đứng sau, đoạn quỳ xuống đất khấn thiết: “Xin Vương phi trách tội!”

“Biết sai ở đâu chưa?” Giọng nói lạnh nhạt lạnh lùng. Lần trước nàng cố ý giảng giải nhiều như vậy, nhưng xem ra bọn họ nửa chữ cũng chẳng chịu để tâm.

Cao Nho An gật đầu thưa: “Thuộc hạ có mắt như mù, tự thấy xấu hổ vô cùng!” Là hấn nóng lòng cầu tiến, phạm phải sai lầm không đáng có. Quá mức gấp gáp, vọng tưởng một hơi nuốt trọn con bò, thật chẳng biết tự lượng sức.

“Biết là tốt! Các người là người do ta tự mình chọn lựa, mắt phải biết nhìn xa trông rộng.” Thủy Băng Tuyền liền nghiêm khắc phê bình. Làm tốt được khen, làm sai quyết không dung túng.

“Dạ” Giờ này ba người chỉ có thể nói một câu, ‘vui lòng phục mệnh’.

“Cao tiên sinh, đại tri phủ lúc này bận rộn giám sát tân thành, người cho hai người Lý, Triệu nhân lúc tri phủ không có đó, qua nhà môn học hỏi, nắm bắt tình hình. Còn về phần người, ta tự có phân phó khác.” Ngữ khí của Thủy Băng Tuyền đã ôn hòa hơn.

“Dạ” Triệu, Lý hai người nghe vậy liền lui xuống.

Thủy Băng Tuyền lại cầm lên một tập giấy khác đưa cho Cao Nho An, nói: “Xem qua rồi nhớ kỹ, tuyệt đối giữ bí mật!”

Cao Nho An thấy vậy liền nghiêm túc, thận trọng gật đầu, liếc qua nội dung bên trong, lòng không khỏi thắc mắc, đoạn trầm tĩnh đưa trả: “Thuộc hạ đã ghi nhớ.”

“Được rồi, người đi đi! Ta đợi tin tốt lành của người!” Thủy Băng Tuyền thu hồi lại tập giấy, neho mắt gật đầu.

“Dạ” Cao Nho An liền cung kính lui xuống.

Thủy Băng Tuyền liếc hạ mi mắt, khe khuất dòng hàn ý nghịch chuyển trong đôi mắt phượng...

Thủy Băng Tuyền cúi đôi mắt phượng, che khuất dòng hàn ý nghịch chuyển dưới bờ mi.

.....

Trên công trường vùng ngoại ô năm mươi dặm, Trữ Hy đứng chấp tay trước một mái lều tranh đơn sơ, đôi mắt quan sát những nhân công tất bật luôn tay luôn chân, con người đen láy ẩn hiện về tươi cười...

Hương Hàn đứng trong đội hậu cần nhìn ra, bắt gặp nét cười ôn hòa trên mặt ấy, bèn dõi theo mắt hắn, trông ra công trường trăm người vui làm náo nhiệt rộn ràng...

Mây nhướng cao, tỉ mỉ ngắm nghía, chợt thấy Trữ Hy tuy trầm mặc kiệm lời, xem chừng cũng thật đẹp trai anh tuấn, mặt ngọc như tạc, ngũ quan cứng cỏi, mắt sâu đen hoắm, thần sắc trầm lặng. Chỉ bởi khuôn diện cứng đờ không biểu tình, cùng với khí tức cách xa vạn dặm, tựa như lúc nào cũng treo trên người tấm biển ‘cấm lại gần’, mà người thường thấy hắn đều ngán ngấm né qua đường vòng...

Sau mấy ngày giao tiếp, nàng phát hiện hắn là người chất phác, chỉ phải tội cái gì cũng thích giữ trong lòng, lời nói thì ít tới mức đáng thương, có thể không mở miệng, tuyệt chẳng dư ra nửa lời... Kết luận một câu, hắn nói năng vụng về, cho nên mới dùng vẻ lạnh lùng che lấp khuyết điểm...

“Trữ quận vương, thực ra huynh nên cười nhiều một chút, nhìn qua sẽ không giống ông cụ non nữa.”

Nét cười thoáng ngưng lại, hắn mất tự nhiên một lúc, đoạn nhanh chóng trở lại trạng thái lạnh lùng, lạnh nhạt. Chấp tay khuôn phép nói với Hương Hàn: “Hương Hàn cô nương, đã không còn sớm nữa, cô nương mau về thành đi.”

Hương Hàn cũng nhìn lên bầu trời, thấy cũng sắp tối, liền quay đầu nói với Trữ Hy: “Trữ quận vương, hôm nay có cần Hương Hàn mang công văn gì về không?”

“Cũng được, cái này là cho Vương phi phê duyệt, còn những cái này ta đã phê duyệt rồi, cho nàng ấy xem qua một chút.” Trữ Hy lấy chồng công văn từ nhà tranh đi ra, dùng vải bọc kỹ, vừa căn dặn vừa giao cho Hương Hàn.

Hương Hàn đeo bọc vải trên lưng, huýt sáo một tiếng, liền có con ngựa phi nhanh tới...

“Vậy ở đây giao cho huynh!” Trầm ổn hướng Trữ Hy gật đầu, Hương Hàn nhún người, phốc nhảy lên lưng ngựa, hai tay nắm cương, đạp hông thúc ngựa...

Trữ Hy nhìn bóng dáng thoăn thoắt của Hương Hàn, vô thức gật đầu, nhưng thấy người đã chạy biến đi mất, có gật cũng chẳng ai thấy, lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày!

.....

Hương Hàn đem đồng công văn vào thư phòng: “Tiểu thư, đây là công văn hôm nay!”

“Ừ, Trữ quận vương dạo này có gì khác thường không?” Thủy Băng Tuyền đột nhiên hỏi lạ, khiến Hương Hàn đôi chút kinh ngạc, nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, vẫn mơ hồ nhìn Thủy Băng Tuyền dợt hỏi: “Ý tiểu thư là gì ạ?” Khác thường ư? Tiểu thư vì sao lại hỏi như vậy?

Thủy Băng Tuyền tiện tay lật một tập giấy ra xem, mắt chăm chú đọc, rèm mi buông rũ che khuất tinh quang lóe tia quái dị. Thế nhưng Hương Hàn hoàn toàn chẳng để tâm, bởi lúc này còn bận thắc mắc ý nghĩa lời tiểu thư vừa nói...

“Ý là mọi thần sắc, cử chỉ, hành động của Trữ quận vương có chỗ nào khiến người thấy không thích hợp không?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng bồi thêm.

Hương Hàn chau mày, Trữ quận vương có chỗ nào không thích hợp? Ngoại trừ không khéo ngôn từ, ít lời đậm mac, hẳn còn chỗ nào đáng nghi đâu?

Thủy Băng Tuyền nhìn Hương Hàn mặt ủ mày chau, sắc mặt hơi trầm xuống: “Hương Hàn, bắt đầu từ ngày mai, người phải lưu ý đến nhất cử nhất động của Trữ Hy, quan trọng nhất là phải để tâm xem hẳn có khả năng truyền tin ra ngoài không.”

Hương Hàn kinh ngạc giương mắt, ngơ ngác nhìn Thủy Băng Tuyền, ý tiểu thư, Trữ Hy là mật thám của hoàng đế?

Như bình tĩnh ngộ, Hương Hàn vội hỏi: “Tiểu thư, người phát hiện ra gì ư? Trữ quận vương không có khả năng...” Nói đến đây đột nhiên cầm khẩu, Hương Hàn nhú mày nghi hoặc: Nàng biết gì về hẳn? Sao chắc được người đó không phải mật thám đây? Dù sao hẳn cũng quang minh chính đại, do đích thân hoàng đế phê chuẩn, ở lại giám sát tiểu thư.

Thủy Băng Tuyền nhú mày, ngữ điệu sắc bén: “Hương Hàn, người là trợ thủ đắc lực nhất bên người ta, ta phái người đến chỗ Trữ Hy, hiển nhiên là có ý tứ sâu xa, tiếc thay người lại lơ là chẳng để tâm. Chuyện công cán bình thường cần gì đến tay người? Giữ lại Trữ Hy, ta tự mình có dụng ý, nhưng cần để tâm thì quyết không thể khinh nhờn, người có hiểu không? So với Thu Nhi, người sắc bén trầm ổn, làm việc cũng khiến ta an tâm! Từ mai người hãy tự kiểm điểm lại mình, để ý phát hiện đầu mối từ chỗ Trữ Hy, nhưng bằng không có, ta còn liệu mà nghĩ cách đối phó với tai mắt của Trữ Thiên Kỳ.”

Hương Hàn nghe Thủy Băng Tuyền nói, khôi phục vẻ lãnh tĩnh thường ngày: “Hương hàn đã hiểu!” Nhưng mấy ngày nay nàng cũng không phát hiện Trữ quận vương có chỗ nào khác lạ.

Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt gật đầu: “Hiểu là tốt, bây giờ người đến Từ tế đường báo Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi, ngày mai đến Vương phủ, ta muốn khảo hạch bọn họ!” Nhiệm vụ đã an bài rồi. Nàng cho họ thời gian học tập, không biết có nên cơm cháo gì không?

“Dạ.” Hương Hàn trầm mặc lui xuống.

Thấy Hương Hàn lui ra, Thủy Băng Tuyền liền ẩn hiện tươi cười, nàng đương nhiên tin tưởng Trữ Hy, cho nên để Hương Hàn tận lực lưu ý Trữ Hy, như vậy, Hương Hàn có thể nhìn thấy Trữ Hy không có gì khách lạ, mà Trữ Hy cũng có cơ hội có thể thấy được Hương Hàn ưu tú thế nào. Nàng không ép buộc hai người họ tình duyên này nọ. Chỉ là tạo cơ hội mà thôi!

Nàng đương nhiên tin tưởng Trữ Hy, cho nên mới để Hương Hàn lưu ý hẳn. Như vậy, Hương Hàn có thể hiểu rõ hẳn hơn, mà Trữ Hy cũng có cơ hội thấy Hương Hàn ưu tú. Nàng không làm chuyện ép buộc tình duyên, nhưng cũng muốn thử cho cơ hội!

Về chuyện hữu dụng mấy phần, lửa bén hay chẳng, phải trông vào ý trời! Có điều, vừa nãy Hương Hàn thay Trữ Hy phản bác, thật khiến nàng bất ngờ.

Xem ra nhàn rồi sinh nông nổi, lại đi lo chuyện mối mai duyên số, Thủy Băng Tuyền lắc đầu tự giễu, đoạn cúi xuống xem xét công văn.

90. Q.3 - Chương 7: Hữu Ý

Edit: boringrain

Hai người Hoàng Tử Thành và Đồng Nhi song song đứng tại phòng khách vương phủ, thoát trông vô cùng điềm tĩnh, dáng người nở nang cao lớn, sắc mặt già dặn trầm ổn, không còn vẻ nhỏ gầy dói ăn như ngày đầu vào phủ.

Thủy Băng Tuyền nhàn nhã tựa lưng vào ghế đệm, thờ ơ liếc mắt sang hai người: “Sao vậy? Lo lắng ư?” Rõ ràng khẩn trương lại ra vẻ bình tĩnh, lẽ nào bọn họ không có lòng tin?

Hoàng Tử Thành cúi gằm đáp: “Bẩm vương phi, xin người bắt đầu đi ạ!” Hẳn quả thực khẩn trương muốn chết, nhưng là sợ không đạt được yêu cầu của người. Dầu tự đáy lòng xem người là chủ tử, hẳn cũng tự hiểu mình vẫn chưa đủ khả năng! Đánh mắt qua Đồng Nhi, đoán chắc lúc này cũng đang hồi hộp không yên!

Thủy Băng Tuyền nhìn điệu bộ của hai người, khóe môi hài lòng mỉm cười.

“Hoàng Tử Thành!”

“Có!” Hoàng Tử Thành giật mình một cái, dậm bước tiến lên!

“Ta cho người một nghìn lượng bạc, mỗi mắt chờ xem năng lực người đến đâu.” Thủy Băng Tuyền chậm rãi thả từng chữ.

Hoàng Tử Thành kinh ngạc ngẩng đầu, ý là?

“Một nghìn lượng là tiền vốn, người muốn làm gì tùy ý, đã hiểu chưa?” Thủy Băng Tuyền thờ ơ giải thích! Vốn muốn để Hoàng Tử Thành giúp nàng vài việc, nhưng nghĩ lại, hẳn dù thông minh lanh trí, lại chưa đủ sành sỏi trải đời. Trước tiên phải trau dồi kinh nghiệm, sau mới tính chuyện trợ giúp đảm đương.

Hoàng Tử Thành cẩn trọng cân nhắc, sắc mặt chần chờ, bối rối...

“Sao vậy? Không muốn? Không có tự tin? Hay là không dám?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày liễu, giọng nói tuy ôn hòa lại sắc lạnh lạ thường.

“Tử Thành nhất định không phụ sự kỳ vọng của Vương Phi.” Hoàng Tử Thành hít sâu một hơi, chém đinh chặt sắt, cương quyết trả lời.

Nhìn đôi mắt kiên định của Hoàng Tử Thành, Thủy Băng Tuyền mỉm cười nhắc nhở: “Phàm việc gì cũng phải suy trước tính sau, quyết không được sốt ruột vội vàng. Muốn thành công, trước là trầm ổn, sau là quyết đoán.”

“Hoàng Tử Thành sẽ nhớ kỹ lời dạy của Vương phi!” Hoàng Tử Thành khẩn trương đáp lời!

“Tới chỗ Cảnh An lĩnh bạc đi.”

“Dạ” Hắn cung kính thi lễ đặng lui xuống.

.....

Thủy Băng Tuyền nhận chén trà từ tay Thu Nhi, thông thả nhấp một ngụm, đoạn ngược nhìn Đồng Nhi, đáy mắt thoáng qua tia bí hiểm.

“Thu Nhi, gọi một thân binh lên đây!”

“Dạ, Vương phi.” Thu Nhi nhận lệnh ra ngoài, lúc vào dẫn theo một thân binh trẻ tuổi.

“Tham kiến Vương phi!” Gã thân binh ấy cung kính hành lễ với Thủy Băng Tuyền.

“Đứng lên đi, người tên gì? Bao nhiêu tuổi, tòng quân mấy năm rồi?” Thủy Băng Tuyền từ tốn hỏi.

“Hồi bẩm Vương phi, thuộc hạ tên gọi Trần Minh, năm nay 21, tòng quân đã 6 năm!”

Thủy Băng Tuyền đẩy nắp chén trà, rồi ung dung nói: “Hai người các người đấu thử xem.”

Trần Minh nghe vậy, lòng khó hiểu đánh mắt qua bên, vừa nhìn tới Đồng Nhi đã choáng váng ngây người, chuyện này...

“Đồng Nhi, ý người thế nào?” Thủy Băng Tuyền nhìn Đồng Nhi biểu cảm không rõ, hỏi.

Đồng Nhi thẳng đón ánh mắt của Thủy Băng Tuyền, miệng phun đúng một chữ: “Được”

“Tốt, bắt đầu đi.” Đôi đồng tử Thủy Băng Tuyền chớp động, khóe môi uốn cong lộ nụ cười nhạt.

Hầu như ngay lúc Thủy Băng Tuyền hô bắt đầu, đáy mắt Đồng Nhi đã tràn lên sát khí ngập trời, cánh tay nhỏ nhắn lại cực kỳ nhanh nhẹn lao bổ vào Trần Minh bên cạnh...

Trần Minh hốt hoảng né tránh, may mắn thoát được đòn công kích hiểm, nhưng chưa kịp trụ vững thân người, Đồng Nhi đã tức tốc tung chiêu nhằm thẳng tay mặt, trực tiếp đánh vào yếu điểm của Trần Minh.

Vốn thấy đối phương chỉ là đứa trẻ, Trần Minh xuống tay chẳng dám dùng sức. Dè dặt Đồng Nhi sát khí tràn đầy, ra tay tàn nhẫn, nào giống trẻ ranh hỉ mũi chưa sạch? Hắn thận trọng tung chiêu, nhưng Đồng Nhi ỷ vào dáng người bé nhỏ, đu dính không rời, khiến hắn thất thủ không làm gì được...

Trần Minh đột nhiên rút hai tay lại, đôi tay to lớn rút về kiểm chặt hai vai Đồng Nhi, định dứt khoát ném nó ra ngoài...

Nhưng ngay lúc Trần Minh vừa nhắc thân thể Đồng Nhi lên, hai ngón tay nhỏ nhắn của Đồng Nhi đã vận lực nắm vào động mạch cổ của Trần Minh, tay kia không biết tự bao giờ đã rút ra một thanh đoản kiếm, nương sức lớn giờ lên khỏi đỉnh đầu, dụng hết sức khiến hắn đau đớn ...

Ngay lúc Trần Minh nhắc thân thể Đồng Nhi lên, hai ngón tay nhỏ nhắn của Đồng Nhi đã linh hoạt nắm vào động mạch cổ của Trần Minh, tay kia không biết tự bao giờ đã rút ra thanh đoản kiếm, vòng ra sau gáy.

“Ngừng!” Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền vang lên, khiến hai người lập tức buông ra.

Trần Minh kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng sau lưng! Lúc này chỉ cần tên nhóc đó mạnh tay thêm một chút, vừa lúc hắn đẩy nó ra, thì cái mạng của hắn coi như xong rồi!

Vòng cung nơi khoe miệng Thủy Băng Tuyền lại càng nhếch cao, ánh mắt lấp lánh sáng rỡ, thâm nghĩ Đồng Nhi này quả có thiên phú hơn người.

“Trần Minh, ngươi ra ngoài đi!” Thủy Băng Tuyền phân phó.

“Dạ” Trần Minh lúc này mồ hôi đầy trán, chưa kịp hoàn hồn, không tin nổi mình bại dưới tay tên nít ranh.

Thủy Băng Tuyền nhìn Đồng Nhi dáng vẻ quật cường, ương ngạnh, lại cười nói: “Từ giờ ngươi ở lại Vương phủ, tới đến theo Hương Hàn học võ. Đến khi ngươi có thể đánh bại Hương Hàn, ta lại tìm một sư phụ khác cho ngươi, đồng ý không?”

Đôi con ngươi rực cháy, lấp lánh trên gương mặt trắng nõn trẻ thơ, Đồng Nhi dán mắt nhìn Thủy Băng Tuyền, giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp sảnh đường: “Đồng ý.”

“Được, Thu Nhi, an bài cho Đồng Nhi ở một hậu viện yên tĩnh.”

“Dạ” Thu Nhi hoàn hồn, cố xua đi vẻ khiếp sợ đọng nơi đáy mắt. Đồng Nhi có thể đánh bại một thân binh ư? Vừa nãy nghe Vương phi lệnh cho hai người giao đấu, máu trong người nàng phút chốc như ngừng chảy, lòng run rẩy không yên, nhưng thật không thể ngờ... Đồng Nhi lại là người chiến thắng!

.....

Trên đường lớn Bắc Thành, một chiếc xe ngựa chậm rãi thả bộ...

“Cho hỏi, Bắc vương phủ đi hướng nào vậy?” Người đánh xe ghé hỏi người qua đường.

Người qua đường nọ liền chỉ tay hướng Bắc vương phủ, đáp: “Phía trước rẽ trái, đi thẳng là tới.”

“Cảm ơn!” Lễ độ nói lời cảm tạ, người đánh xe liền quay vào thùng xe phía sau cung kính báo: “Lão gia, Bắc vương phủ đã ở phía trước rồi.”

“Ừ.” Người vén màn bước ra chính là Thủy lão gia, phụ thân Thủy Băng Tuyền!

.....

“Khởi bẩm Vương phi, có Thủy lão gia cầu kiến!” Cảnh An vội vàng vàng vọt chạy vào đại sảnh báo. Phụ thân của Vương phi tới, phận nô tài hắn chẳng dám tiếp đón chậm trễ, thế nhưng Vương phi đã dặn kỹ, khách vào phủ, phải được sự đồng ý của người, không có ngoại lệ!

Thủy Băng Tuyền nhú mày, Thủy lão gia đến rồi ư? Chợt nhớ lại vẻ mặt của ông ấy ngày rồi đi mà thất thần...

“Cho mời vào, đến Từ Tế Đường báo với đại thiếu gia.” Tính thời gian, cũng là lúc ông ta nên tới. Đại hôn của Thủy Băng Ngọc và Trữ Thiên Khang đã qua, hôn sự của đại ca cần người chủ trì, ông ta tới cũng chẳng có gì lạ...

“Tuyền Nhi!” Thủy lão gia thấy Thủy Băng Tuyền, lòng bỗng ngổn ngang phức tạp, nãy nê thở than trong dạ...

Thấy Thủy lão gia đi vào khách phòng, Thủy Băng Tuyền cũng đứng lên, gọi một tiếng: “Cha!”

Thủy lão gia trên dưới ngắm nghía Thủy Băng Tuyền một hồi, nhìn tới mặt nàng, vẻ tươi cười liền biến mất tăm: “Tuyền Nhi...” Chuyện qua lâu rồi, ông giờ mới đến, con bé, có oán trách chăng?

“Cha, mau ngồi đi, con đã cho người mời đại ca rồi!” Thủy Băng Tuyền rũ mi che mắt, nhàn nhạt nói. Nàng không biết làm sao hòa hợp với Thủy lão gia này. Ngoại trừ bữa cuối ở kinh thành, ông ta đột nhiên tỏ vẻ chân thành hòa ái, còn đâu giữa họ, chẳng qua chỉ là kẻ lạ người dưng.

Thủy lão gia run môi hồi lâu, mới nhẹ than một tiếng: “Tuyền Nhi... Con...” Con bé còn trẻ như vậy, tính làm sao đây?

Thủy Băng Tuyền cúi mắt nói: “Cha lận lộn đường xa mệt nhọc, trước uống trà nghỉ ngơi đi đã.” Chẳng tha Thủy lão gia này cứ lạnh lùng hờ hững, nàng có thể ứng phó gọn ghẽ trơn tru, đằng này, trong mắt ông ta lại thấm đượm nỗi lo âu buồn bã, khiến nàng cũng thấy ngượng ngùng khó chịu, không biết nên dùng vẻ mặt nào đối mặt với cái người đột nhiên thức tỉnh lương tâm này.

Ánh mắt dừng lại chỗ cái bụng nhô lên lấp lửng của Thủy Băng Tuyền, lại thở dài một phen. Đứa con gái này... Ông ngày ngóng đêm trông, mong nó mau lập gia đình cho khuất mắt, nhưng đến khi nó phải thực sự theo chồng đi xa, lại mới biết tiếc thương đau xót. Những mong đến nơi Bắc cảnh khi ho cò gáy, cũng đường đường xứng vai Vương phi chí cao, nào ngờ... Bắc vương gia đột ngột qua đời, giờ lại gánh thêm đứa bé mồ côi từ bụng mẹ! Mẹ góa con côi biết phải sao đây?

Lúc nghe tin Bắc Vương dùng di chiếu của tiên hoàng, giao Bắc cảnh lại cho con bé, lòng dạ ông ta cũng trĩu nặng rồi bởi, thà rằng Bắc vương cho quách một tờ hưu thư (thư bỏ chồng/ vợ), để con bé được trở về nhà. Thủy gia dầu chẳng tài cán gì, cũng đảm bảo cho Tuyền Nhi một đời bình an sung túc! Chứ khư khư giữ mãi Bắc cảnh hoang vu tàn phế, lợi lộc gì chẳng?

Không khí trong sảnh lâm vào vẻ ngượng ngịu trầm mặc. Thủy lão gia tư tưởng xa xăm trôi dạt phương nào, Thủy Băng Tuyền lặng im không nói...

Một khắc trôi qua... Rốt cuộc Thủy Hoàng Văn cũng về tới!

“Cha!” Thủy Hoàng Văn kích động lớn tiếng khiến Thủy lão gia đang xuất thần và Thủy Băng Tuyền ngồi lặng lẽ đều giật mình ngẩng lên.

Không hiểu sao thấy Thủy Hoàng Văn về, Thủy Băng Tuyền lại thở phào một hơi nhẹ nhõm. Lòng thâm trào phúng, vẻ mặt mình so với Thủy Hoàng Văn chắc hẳn một trời một vực.

Thủy Hoàng Văn vốn người trầm ổn, nhưng dầu sao cũng là nam nhân, nhắc thấy người thân đã xao động tâm tình...

Còn nàng? Chẳng thể quá lạnh lùng đoạn tuyệt, bởi dầu không cùng người gần gũi, thì dòng huyết thống tình thâm vẫn cứ rạo rức không ngừng. Nhưng bảo nàng cố sức lấy lòng, nói cười giả dối, cũng chẳng đáng làm! Thực đúng là hao trí tổn óc...

“Hoàng Văn!” Thủy lão gia vui cười đứng dậy đón Thủy Hoàng Văn, đứa con trưởng ông hết lòng coi trọng. Tuyền Nhi xảy ra chuyện đau lòng, cũng may còn có đại ca bên cạnh.

“Cha, hôn lễ của tứ muội đâu vào đấy cả rồi chứ?” Thủy Hoàng Văn ngồi đối diện Thủy lão gia, sắc mặt hưng phấn, hào hứng nói cười. Tứ muội gả cho Khang Vương, hẳn cũng yên dạ vững lòng.

Thủy lão gia đảo mắt qua Thủy Băng Tuyền, thấy nàng lặng lẽ dăm chiêu, vẻ mặt đăm đăm, bèn gật đầu nói: “Cha vốn muốn đi Bắc thành từ sớm, nhưng ngặt nỗi...” Đến đây lại ngừng, ngặt nỗi gì đây? Ngọc Nhi đại hôn, Tuyền Nhi tang phu, đều là nữ nhi của ông, biết làm sao cho vẹn?

Thực ra, Thủy Băng Tuyền chẳng hề để ý thấy vẻ mặt hổ thẹn của Thủy lão gia. Bởi tới giờ, nàng chưa hề xem Thủy phủ là nhà, Thủy lão gia là cha. Lão ở kinh thành lo cho hôn lễ Thủy Băng Ngọc hay làm gì thì nàng cũng chẳng bận tâm.

Nếu nói đến tình thân, chắc chỉ mỗi Thủy Hoàng Văn cho nàng cảm giác ấm áp của người huynh trưởng...

Thủy Hoàng Văn thấy sắc mặt cha không ổn, biết người hắt đang hổ thẹn không thể đến Bắc thành lúc ấy. Lại ngó qua Tuyền Nhi, thấy nàng chẳng có vẻ gì là phiền lòng cả.

Nghĩ kỹ lại, dường như từ nhỏ đến lớn, ngoài trừ đại nương yêu thương, còn đâu chẳng thấy Tuyền Nhi gần gũi với ai. Ngay đến cha, con bé cũng chẳng thèm ngó đến... Hẳn đương thiếu thời hồn nhiên không hiểu, thấy vậy thì né tránh như tà, kể chi tới hỏi han chăm sóc?

Có lẽ Ngọc Nhi nói không sai, Tuyền Nhi từ nhỏ cô đơn, tịch mịch... Mọi người oán trách con bé tùy hứng bạo hành, ngộng cuồng, thô bỉ, nhưng ai hiểu cho nỗi lòng kẻ bơ vơ?

.....

“Đại thiếu gia và lão gia đã đến Vương phủ rồi ư?” Thủy Băng Tuyền dợm hỏi Cảnh Trúc kể bên. Nghe đầu hôm qua Thủy lão gia đã chính thức chào hỏi Vương gia, Thủy Hoàng Văn được thể tươi cười hơn hở. Thủy Băng Tuyền mỉm cười thâm nghĩ, ngày đó chỉ là ngẫu hứng chọc phá, thật không ngờ kết mối lương duyên, giúp đại ca rước người đẹp về dinh.

Thủy lão gia có muốn phản đối cũng khó nói nên lời, hướng chỉ ông ta trọng coi vinh lợi, lại được tài lợi dụng mối thông gia, tính trước suy sau lợi lộc đủ đường, há chi chẳng chịu?

“Dạ phải, thưa vương phi!” Cảnh Trúc gật đầu.

Thủy Băng Tuyền thông dong thả bộ trên hành lang, thầm mong sao Hương Hàn và Trữ Hy cũng sớm kết đôi thành cặp.

Gió miên man thổi, hương quế thoảng bay, Thủy Băng Tuyền nương theo mùi hương, đánh mắt trông ra: “Hoa quế...”

Cảnh Trúc nhìn theo ánh mắt của Vương phi, thấy cây hoa quế trong hậu viên đã nở hoa thơm ngát, liền vui vẻ mở lời: “Hoa quế nở rồi, có thể làm bánh hoa quế.”

Vương phi từ dạo mang thai đã khó ăn kén uống. Dẫu nhà bếp nghĩ suy nát óc, vận dụng tài năng, đổi món liên tục, người cũng chẳng hứng thú ăn nhiều. Nhưng biết đâu chừng người thích ăn bánh hoa quế cũng nên?

.....

Mới đó Thủy lão gia đến Bắc thành đã ba ngày.

Hôn sự này, đã mỗi mai đầu đó, lại tình ý tương thông, Thủy Toa Lâm ông không còn lời nào để nói, chỉ đành tới chỗ Vương lão gia thương lượng cho xong...

Ngồi chăm chú lắng nghe Thủy Hoàng Văn phân tích tình hình Bắc Thành, tận mắt nhìn trông Bắc thành chấn động, từng ngày đổi thay, lại nghe Tuyền Nhi là người đầu tàu chỉ đạo, Thủy lão gia chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc một phen.

“Tuyền Nhi, xem này, đến cha cũng phải kinh ngạc tài năng tuyệt thế của muội đó!” Thủy Hoàng Văn cố gắng làm dịu đi bầu không khí ngưng ngập căng thẳng giữa hai người, thâm nghĩ, chỉ ít lúc này họ cũng không còn mĩa mai châm biếm, xung đột như trước nữa... Vậy là tốt lắm rồi!

“Ừ.” Thủy Băng Tuyền lên tiếng chừng như mình vẫn đang nghe.

“... Tuyền Nhi... Cha... Cha trước đây đã bỏ bê con.” Thủy lão gia ngưng ngội, lóng ngóng nói.

Thủy Băng Tuyền rũ mắt, suy tư. Giả như khi xưa Thủy lão gia đối tốt với Thủy Băng Tuyền một chút, hoặc giả Thủy Băng Tuyền không hồn xiêu phách tán, còn nàng không vô duyên vô cớ chạy vào thân thể này, thì... nàng lúc này sẽ ra sao đây?

Thủy lão gia thấy Thủy Băng Tuyền lặng im không nói, những tưởng rằng nàng oán trách giận hờn, bèn nhẹ giọng than thở: “Cha sai rồi...”

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, ưu nhã nói: “Chuyện đã qua con vốn không để trong lòng.” Trải qua rồi chuyện đời biến đổi, kinh qua rồi chính biến mệnh dời, đượm qua rồi tình đầu mộng đẹp, ném qua rồi cay đắng chia ly. Còn gì oán trách nữa đây?

Được lời như cởi tấm lòng, Thủy lão gia mừng vui khôn xiết. Cảm giác Tuyền Nhi thực đã khác xưa, tuy đôi bản thân vẫn lạnh nhạt kiêu kỳ, nhưng chẳng còn mặt nặng mày nhẹ, lời tuôn bất kính.

“Vậy, chuyện hôn sự hai người lo đến đâu rồi?” Thủy Băng Tuyền lên tiếng đổi đề tài. Lúc này xét lại chuyện xưa còn nghĩa lý ư? Huống chi Thủy Băng Tuyền ngày đã ngọc nát hương tàn từ lâu.

Thủy lão gia nhíu mày khó xử: “Ý Vương lão gia muốn sớm ngày tổ chức hôn lễ!” Vương gia cũng coi như đại gia tộc Bắc thành, hôn sự này lại do Tuyền Nhi và Khang Vương làm chủ, vốn ông ta cũng không có ý kiến gì! Ngặt nỗi Thủy phủ ở mãi tận kinh thành...

Thủy Hoàng Văn dáng vẻ muốn nói lại thôi, Thủy lão gia ngần ngại khó xử, Thủy Băng Tuyền thu cả vào mắt, trầm tư nửa ngày lại lên tiếng: “Thừa dịp cha đến Bắc thành, chi bằng cử hành hôn lễ luôn? Như vậy cũng coi như cho Vương gia công đạo, đến cuối năm cho đại ca đưa đại tẩu trở lại kinh thành, lại tổ chức tiệc mừng lần nữa, dù sao đôi bên cách trở, nhất định phải làm lễ hai lần.”

Nhìn dáng vẻ Thủy Hoàng Văn ngập ngừng không nói, Thủy lão gia chần chừ nhăn nhó, Thủy Băng Tuyền trầm tư nửa ngày bèn lên tiếng: “Nhân lúc cha có ở đây, chi bằng cử hành hôn lễ luôn đi? Coi như ăn nói phải đạo với Vương lão gia. Đợi đến cuối năm đại ca và đại tẩu trở về kinh thành, lại tổ chức tiệc mừng lần nữa. Dầu sao đôi bên ngàn dặm cách trở, lễ làm hai lần chẳng phải khó coi.”

Nghe thế, Thủy Hoàng Văn càng đâm chiêu tư lự: “Nhưng tân phủ vẫn chưa cất xong.” Hắn vốn muốn đợi tân phủ xây xong mới tính chuyện thành hôn.

“Vậy trước mắt cứ ở tạm Vương phủ, dù sao Thủy phủ đang xây, cũng là hợp tình hợp lý.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt đề thêm.

“Nhưng... Như vậy có gấp lắm không?” Thủy Hoàng Văn thoáng cái hớn hở ra mặt, mắt lấp lánh chờ mong.

Thủy lão gia ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Thủy Hoàng Văn, hít vào một hơi, quyết định: “Vậy để cha thương lượng thêm với Vương lão gia, đi một chuyến đến Bắc thành cũng không dễ đâu gì, thành thân lúc này, rồi đợi cuối năm về kinh thành đãi tiệc cũng tốt.” Biện pháp của Tuyền Nhi không có gì không tốt, có điều thời gian gấp gáp, e lo chẳng xuể.

Thủy Hoàng Văn vui vẻ nhìn Thủy lão gia: “Cha đồng ý ạ?” Nghĩ đến mau chóng rước Yên Nhi về nhà, lòng hắn lại chộn rộn không yên.

Thủy Hoàng Văn tươi cười hớn hở nhìn Thủy lão gia: “Cha đồng ý rồi ạ?” Nghĩ đến chuyện mau chóng rước Yên Nhi về nhà, lòng dạ hắn lại chộn rộn không yên.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười trêu chọc: “Cha xem, đại ca muốn thành thân đến phát điên rồi!”

Nhìn nét mặt con bé cười vui rạng rỡ, nghe những lời chọc phá vui đùa, Thủy lão gia hài lòng ra mặt. Tuyền Nhi như vậy, khiến ông thấy như cả nhà đoàn tụ gắn bó keo sơn. Luống tuổi rồi mới thấu nỗi tình thân, biết yêu thương đứa con gái nhiều năm lơ là.

Nghe Thủy lão gia bàn tính, trước tổ chức Bắc thành, sau về kinh thành mời tiệc, ai nấy đều vui mừng hài lòng. Dầu sao Thủy phủ không phải hạng nghèo khó tầm thường, Thủy lão gia tự mình tới Bắc thành, càng hiện rõ thành ý... Vương lão gia đương nhiên là gợn tay tán thành...

Thế là bàn tính một hồi, mọi người cuối cùng đã chọn xong ngày lạnh.

Dựa vào thực lực của Vương gia, tổ chức hôn lễ chẳng có gì khó. Nhoáng cái, ngày mai đã đến đại hôn. Tiệc cưới đương nhiên là ở Vương gia, khách mời đều là thân bằng bạn hữu của Vương lão gia.

Họ Vương kết thông gia với họ Thủy – một trong ngũ đại thế gia kinh thành. Lại sắp trở thành người nhà với Bắc vương phi – người nắm quyền lực tối cao nơi Bắc thành. Chẳng thế mà ai ai cũng tranh nhau nịnh bợ, đương bận bịu cất nhà xây phủ, cũng hao tổn tâm tư so đo lễ vật.

Từ dạo Bắc vương phi mang thai, Vương phủ phong tỏa trong ngoài, con kiến cũng không chui lọt, chẳng mấy ai thấy được người. Thế mà nghe đâu ngày mai vương phi đích thân dự lễ cưới...Kể cũng phải, dù sao nhà họ Vương địa vị không nhỏ, Bắc vương phi lại là bà mối tác hợp lương duyên, không đến coi sao đặng?!

Vì vậy, trên dưới Bắc thành đang vì lễ cưới này mà chen rộn vạn phần!

91. Q.3 - Chương 8: Thay Đổi Chiến Lược

Edit: Boringrain

Đêm đầu thu se lạnh, gió trong lành man mát lướt qua, bộ khoái và thân binh vương phủ qua lại tuần tra. Ở bên kia bức tường cao, đến cây cối cũng an lành chìm vào giấc ngủ...

Bỗng giữa không gian mông lung vắng vẻ, phảng phất ẩn hiện một bóng đen theo hướng vương phủ lao tới...

Lính gác xung quanh vẫn thản nhiên lui tới, bóng đen dòm qua ngóc lại một hồi, chồm dợm bước tiến vào, bỗng đâu có người nhảy bổ chen ngang, kẻ đó lập tức phi thân lùi xa mười trượng, né tránh đòn công kích của đối phương...

Phong Cô Tình trụ vững thân người, nhìn về phía trước 4 người cùng đứng, đôi mắt như hàn băng ngàn năm khê linh động, giọng nói lạnh lùng khiến đêm thu thêm phần lạnh lẽo.

Phong Cô Tình trụ vững thân người, nhìn 4 lão quái song song đứng chắn trước mặt, ánh mắt tựa hàn băng ngàn năm linh động, giọng lạnh lùng giá buốt cả đêm thu.

“Đồng Sơn Tứ Sát!”

“Được Phong Cô Tình nhìn thoáng đã nhận ra, lão hủ tam sinh hữu hạnh.” Người nọ lưng còng, bạc phơ râu tóc, con ngươi tinh tường sáng rực như sao trời – một trong Đồng Sơn Tứ Sát – Thiên Sát.

“Đại ca à, mấy người chúng ta gác đêm mỗi tối, vắng vẻ đến chán ngắt, đợi mãi hôm nay mới thấy khách nhân ghé thăm đây nhỉ?” Lão nhân này đầu tóc lảng bóng nhẵn nhụi, thân người ục ịch to béo, đáng về kỳ lạ khiến người khác không thể không ngoái nhìn – Địa Sát.

Phong Cô Tình lại ưu nhã vẽ lên nụ cười trào phúng: “Thật chẳng ngờ cũng có ngày Tứ Sát cam phục dưới trướng người! Chẳng hay Giang Dĩ Bác đã cho lợi lộc gì mà vờ được các lão nhân xuống núi?”

“Ha ha... Chuyện đó, thiết tưởng chẳng cần khai báo với Phong các chủ đây nhỉ? Hôm nay xem như nể mặt mấy lão già chúng ta, mong Phong các chủ quay lưng lùi bước, ngày sau cũng đừng lai vãng tới đây.” Khí Sát, lão nhân gầy còm mảnh khảnh, cười nói.

“Ồ? Các vị ngăn nổi bản các ư?” Phong Cô Tình như cười như không hỏi.

“Phong các chủ cần chi khó xử? Bốn người lão phu đã chẳng màng thế sự, lần này xuất quân vốn để trả ân tình. Nếu các chủ cứ cương quyết xông vào, lão phu chỉ buộc lòng hạ thủ.” Lão nhân còn lại – Văn Sát – đáng về nho nhã, nhẹ cười lên tiếng.

Bốn bộ hắc y phân phát tung bay, hàng ngang dàn thế, chắn trước Phong Cô Tình...

Đôi đồng tử hàn khí lạnh lẽo, Phong Cô Tình nhếch môi cười khẩy: “Vây bản các đành thính giáo năng lực của 4 vị.” Nói rồi uyển chuyển như gió, lao người lướt tới tựa bóng ma.

Bốn người thủ thế, nhường mình bay lên ngênh tiếp...

Giữa đêm tối, những bóng người quần thảo giao chiến trên không trung. Kinh lực sắc bén bắn ra tứ phía, cây cối xung quanh bị cuồng phong như gió bão đánh gãy, ngã rạp tới tấp. Không gian vốn vắng lặng an bình, vì trận giao tranh mà trở nên xao động...

Chẳng biết qua bao lâu, 5 người dồn lực xuất ra chiêu cuối, đoạn mau chóng phi thân tách xa, rồi hạ mình xuống đất.

“Phong các chủ quả nhiên võ nghệ phi phàm, nhưng... Tứ Sát chúng ta chẳng phải hạng ảo danh, nếu các chủ cứ một hai đòi quyết chiến, chẳng dễ dãi chiếm được phần hơn.” Thiên Sát thu hồi loan đao*, trầm giọng nói.

Loan đao đây nè ^^

Ánh mắt Phong Cô Tình lóe lên tia sắc bén, rồi sẵn giọng lạnh lùng tựa hàn băng: “Giang Dĩ Bác, đã tới sao còn không ra?”

Một giọng cười trầm thấp vang lên từ lùm cây không xa, theo sau là bóng trắng vút bay ra, khiến ngọn cây rung động – đích thị là Giang Dĩ Bác.

“Phong Cô Tình người rảnh rỗi không lo chuyện làm ăn của Vô Tình Các, chạy đến đây chẳng biết vì có chi? Tuy nói người muốn xây dựng căn cứ tại Bắc Thành, nhưng thiết nghĩ chẳng cần đích thân các chủ tự mình đến giám sát đây chứ?” Giang Dĩ Bác ưu nhã ngắt phiến lá vuốt ve thưởng thức, từ tốn ngẩng đầu nhìn Phong Cô Tình, đôi mắt lóe sáng sắc lạnh hết mũi tên nhọn bén rạch khoảng không lao tới.

Phong Cô Tình nhìn xuyên qua Tứ Sát, thẳng nhắm Giang Dĩ Bác, gương mặt chìm trong bóng tối càng thêm âm trầm tà ác...

“Người ời Tứ Sát là có thể ngăn cản bản các ư?” Phong Cô Tình cười trào phúng, tay chắp sau lưng, gió thổi y phục phấp phật tung bay, cảm giác tà khí như diêm la tu sát.

“Tứ Sát quả thực do Giang mỗ mời đến đuổi khách, nhưng nếu là Phong các chủ đây, Giang mỗ đành tự mình đưa tiễn.” Giang Dĩ Bác thưởng thức phiến lá trong tay, đôi mắt xa xăm khó đoán chiều thẳng Phong Cô Tình.

Phong Cô Tình dăm dăm nhìn Giang Dĩ Bác: “Giang Dĩ Bác, trận đấu này chỉ vừa mới bắt đầu.”

Giang Dĩ Bác nhường mảy, ngón tay thon dài búng chiếc lá bay ra: “Thật hợp ý Giang mỗ, xem như đây là chiến thư đi.”

Phong Cô Tình chớp mắt hóa giải cú công kích, thông thả đón nhận phiến lá, giữa lòng bàn tay hóa ra tro bụi, cười lạnh đáp: “Chiến thư của Giang công tử, Phong mỗ tiếp nhận.” Đoạn nhún người phi thân, trong khoảnh khắc bóng xa ngàn dặm, rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi...

“Bốn vị vất vả rồi.” Giang Dĩ Bác nho nhã chắp tay, nói đoạn theo hướng Vương phủ bay đi như làn gió.

Hai bóng người tựa sương khói mây trôi, chớp mắt mất dạng tựa chưa từng hiện hữu!

Tứ Sát lạnh lùng ẩn thân gác thủ, bọn họ chẳng qua trả mối ân tình, không quan tâm những chuyện khác.

Bắc vương phủ, chủ viện.

Đêm thanh vắng lặng như tờ, Thu Nhi chống tay gà gật bên ngọn đèn dầu mờ ảo đóng đưa, hắt bóng lên gian phòng yên tĩnh...

Giang Dĩ Bác thẳng tắp đứng trong phòng, tay xuất phiến lá bắn vào huyết đạo Thu Nhi, rồi thả bước đến bên giường...

Vừa lúc hần chạm gần, đôi mắt nhắm nghiền yên giấc của Thủy Băng Tuyền bỗng bừng mở, trông mắt xoẹt qua tia sắc lạnh khiến người run sợ...

Giang Dĩ Bác khẽ cười ra tiếng: “Tuyền Nhi không có võ mà nhạy bén đến vậy, khiến ta thực kinh ngạc nha.” Nói vậy, nhưng gương mặt hần chẳng có vẻ gì là bất ngờ, kinh ngạc cả.

Thủy Băng Tuyền nghe ra giọng Giang Dĩ Bác, tròn mắt thoáng động, lạnh lẽo cất tiếng: “Đây là phòng của ta.”

“Ha ha, ta đương nhiên biết là phòng của nàng, cho nên ta đến đúng chỗ mà.” Gương mặt hần lộ vẻ tươi cười, thông dong đáp trả.

“Giang. Dĩ. Bác!” Thủy Băng Tuyền nặng nề nghiêng rằng, mặt đánh lại thể hiện cơn giận tuôn trào.

Giang Dĩ Bác ngồi xuống bên giường, khẽ vén những sợi tóc xõa ra trước ngực nàng, dịu dàng vỗ về: “Ngủ đi, ta chỉ đến thăm nàng thôi.”

Thủy Băng Tuyền nhú chặt mày liễu, trân trân nhìn hần, lạnh giọng: “Người hần biết ta rất ghét khách không mời?” Từ lần trước, giữa nàng và hần dường như đã chẳng còn như xưa. Mất đi rồi về ôn hòa giữ kẽ, giờ hần đối với nàng một bộ nhu tình thăm thiết. Lờ đi nàng hờn giận lạnh lùng, lờ đi nàng nộ khí xông thiên...

Giang Dĩ Bác mỉm cười nháy mắt, vậy nên hần mới không cho phép có kẻ quấy rầy, tất nhiên, là trừ hần ra... Mấy ngày qua bận rộn bên tẩu, xử lý vài việc, để bên nàng nhiều hơn.

Thủy Băng Tuyền thoáng thấy Giang Dĩ Bác lơ dềnh, hàng mày cau lên thẳng tắp, từ từ ngồi dậy.

Giang Dĩ Bác thấy vậy, liền nhanh nhẹn luồn tay đỡ lưng, giúp nàng ngồi dậy, nhẹ lót đệm lưng để nàng tựa vào, đoạn nhặt áo khoác bên cạnh phủ lên bờ vai gầy... Một loạt động tác thành thạo ung dung, hết như kinh thiên địa nghĩa*, không gì đáng trách.

*Kinh thiên địa nghĩa: Là việc hiển nhiên, đạo thường như trời đất không thể dịch chuyển.

Thủy Băng Tuyền nhìn Giang Dĩ Bác, mày nhú càng chặt, Giang Dĩ Bác như vậy, nàng không quen tí nào!

“Giang Dĩ Bác, người không thấy có những hành động này giữa chúng ta là không thích hợp ư?” Thủy Băng Tuyền trào phúng hỏi.

Giang Dĩ Bác nhướng mày, trên mặt thấp thoáng cười tà, bên môi tựa tiểu phi tiểu: “Không hề! Thói quen nào chả bắt đầu từ sự khác lạ. Đợi nàng quen rồi, sẽ thấy thoải mái, tự nhiên thôi.” Hần đã nói sẽ chiếm được lòng nàng, hần cũng nói quyết không lùi bước. Bây giờ, thời gian của hần, là dành cho nàng.

“Người nửa đêm chạy đến phòng ta, rốt cuộc muốn làm gì?” Thủy Băng Tuyền lạnh mắt nhìn Giang Dĩ Bác. Hần thật muốn làm đĩa bám dai không thả ? Hay cho rằng nàng không có cách đối phó hần?

“Không làm gì cả, chỉ muốn thăm nàng thôi.” Giang Dĩ Bác thờ ơ trả lời.

Lòng yêu nàng lại ngại tâm ý, nguyện lùi sau trụ vững khỏi mắt nàng.

Nhưng khắc này, hần không chỉ muốn mãi đứng sau lưng, mà ngược lại, mong cùng nàng sát cánh kề vai, muốn cùng nàng đồng sức đồng lòng, để một mai trái tim thấu hiểu, bóng hình nàng ngự trị mãi nơi đây.

Thủy Băng Tuyền cong môi châm biếm, mắt phượng lạnh lùng trong trẻo ngược nhìn Giang Dĩ Bác, chậm rãi nói: “Người nên nhớ ta là gái đã có chồng.”

Giang Dĩ Bác nhẹ cười như gió thổi mây trôi, nhướng mày nhìn Thủy Băng Tuyền: “Vậy thì sao?” Trong lòng hần chưa từng nghĩ nàng đã lập gia đình.

“Ta đã có thai hơn hai tháng.”

“Ta biết.” Hơn nữa còn biết cốt nhục trong bụng nàng là của ai. Dẫu cho... dẫu cho, nàng bây giờ không biết...

“Thiên Hợp sẽ mãi trong lòng ta, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Ta biết.”

“Ta không yêu người.”

“Ta biết, ta yêu nàng là được.” Một ngày nào đó, ta sẽ khiến nàng yêu ta.

“Người như vậy khiến ta rất tức giận.”

“Ta biết, ta cũng từng được ‘thưởng thức’ qua cơn tam bành của nàng, nhưng mà, ta cũng không ngại làm bao cát cho nàng trút giận.” Mà ngược lại phải cảm kích không thôi. Nếu không, hắn nào dám dùng chiêu này tấn công nàng? Ha ha, mặt dày mày dạn, cợt nhả đùa bỡn, rất thích hợp để đối phó với tảng băng khó tan là nàng.

“Người rốt cuộc muốn gì?”

“Haizz, người ta hay nói, nữ nhân mang thai trí nhớ thường không tốt lắm, hóa ra đúng vậy thật. Nhưng không sao, nói cho Tuyền Nhi bao nhiêu lần ta cũng không phiền đâu. Ta đến thăm nàng.” Giang Dĩ Bác từ tốn trả lời.

“Người...” Thủy Băng Tuyền không nói nổi nên lời. Nhìn cái mặt dày của Giang Dĩ Bác, một cảm giác bất lực dâng lên khiến nàng thêm phiền não. Cơn giận dữ lại bùng phát mạnh mẽ.

Nàng siết chặt hai tay, hít sâu một hơi, trấn áp luồng khí giận, cố gắng lãnh tình nói: “Giang Dĩ Bác, đầu chúng ta là đồng minh, người cũng đừng cho rằng ta không có cách đối phó người”

“Đại phu nói nữ nhân mang thai tâm tình thường dễ kích động, lần trước bị nàng đánh một trận ta đã ném mùi rồi, cho nên, Tuyền Nhi, không sao cảm nàng cứ trút giận lên đầu ta đi.” Giang Dĩ Bác không thèm nhìn Thủy Băng Tuyền mặt đã đen như than, ông nói gà, bà nói vịt, hơn nữa nét mặt còn vô cùng chăm chú, thành thật nữa.

“Đại phu nói nữ nhân mang thai, tâm tình thường dễ kích động, lần trước bị nàng tấn ột trận, xem như cũng đã ném mùi qua, cho nên, nàng cứ việc trút giận lên đầu ta đi.” Giang Dĩ Bác ngó lơ sắc mặt Thủy Băng Tuyền lúc này đã đen hơn cả than, đối đáp theo kiểu ông nói gà, bà nói vịt với vẻ mặt chăm chú, thành thật đến điên người.

Thủy Băng Tuyền ghen hờn, cơn hậm hực dồn nén trong ngực. Một Giang Dĩ Bác trơ mặt như thế khiến nàng cảm thấy nản lòng, bất lực.

“Giang Dĩ Bác, ta nhắc lại nhần nữa, người, lập tức, rút, ngay cho ta, bằng không...”

“Được, được rồi, ta rút ngay đây.” Giang Dĩ Bác vươn tới hôn phớt lên trán Thủy Băng Tuyền, không đợi nàng kịp phản ứng, bóng dáng hắn đã lóe lên rồi mất dạng.

Đến lúc Thủy Băng Tuyền định thần lại, Giang Dĩ Bác đã nghe lời mà rút xa mù khơi, để lại Thủy Băng Tuyền mặt mày nhăn nhó, giận xông ngút trời, nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay giậm chân như thể muốn giết người tới nơi vậy...

Giang Dĩ Bác lặng đứng nơi phòng ngoài, đôi mắt thâm sâu bí hiểm, gương mặt anh tuấn lóe sáng khiến không ai dám nhìn thẳng, ngón tay thon dài sờ lên môi, khóe miệng uốn cong thành nụ cười kỳ quái như có như không...

Trời dần sáng.

Buổi sớm đầu thu, nắng ôn hòa huyền ảo, khí hậu mát mẻ trong lành, đẩy xa đi cơn nắng gắt những ngày hè.

Hôm nay, Thủy Hoảng Văn cùng Vương Yên bá đường thành thân, bên trong Vương phủ, ai nấy đều vội vàng vàng, bận rộn không ngừng.

Còn trên dưới Bắc thành, ai ai cũng ngóng trông ngày trọng đại này, bởi lẽ Vương phi hơn tháng nay không ra khỏi cổng, hôm nay sẽ đích thân tới dự hôn lễ của đại ca. Mà đâu chỉ lê dân Bắc thành nô nức, ngay đến các thương nhân cũng háo hức không yên...

Hương Hàn sáng nay không đến tân thành, đẩy cửa đi vào, thấy dáng vẻ ngái ngủ của Thủy Băng Tuyền mà vui sướng trong lòng. Trời vào thu nên tiểu thư được an giấc nhiều...

“Tiểu thư, đồ ăn sáng đã chuẩn bị rồi.”

Thủy Băng Tuyền khẽ nhú mày: “Hương Hàn, tối qua người ngủ rất sâu sao?” Giác quan của Hương Hàn rất nhạy bén, theo lý mà nói, Giang Dĩ Bác chạy tới, nàng hắn phải phát hiện mới phải.

Hương Hàn khó hiểu hỏi: “Tối qua ư? Tiểu thư tìm nô tì ă?” Hôm qua đến phiên Thu Nhi trực, đã xảy ra chuyện gì ư?

“Không có việc gì” Thủy Băng Tuyền liếc nhìn thần sắc của Hương Hàn, thờ ơ nói.

Dùng xong điểm tâm, Thủy Băng Tuyền nhàn nhã tản bộ ngoài viện, bỗng Thu Nhi chạy lại bẩm báo: “Vương phi, đại công tử và Giang công tử đang chờ người tại phòng khách.” Thủy công tử là người duy nhất được tự do ra vào Vương phủ.

Thủy Băng Tuyền chau mày thắc mắc, đại ca và Giang Dĩ Bác ư? Hai người đến tìm nàng làm gì? Rồi bèn đáp: “Ta biết rồi.”

Lúc này, trong đại sảnh.

Giang Dĩ Bác tao nhã phẩm trà, khéo môi nhếch lên cười nhạt nói: “Hôm nay là ngày thành thân của đại công tử, Dĩ Bác chúc mừng. Có điều... Đại công tử có thể ôm mỹ nhân về nhà, cũng nên cảm ơn bà mối chứ nhỉ?”

Thủy Hoàng Văn liền nhìn Thủy Băng Tuyền bằng ánh mắt cảm kích mà đáp: “Đại ca cảm tạ Tuyền Nhi tác hợp.” Lúc đấy không có Tuyền Nhi, e mọi chuyện đã không thuận lợi tới vậy.

“Đại ca, đừng khách khí, đây là duyên phận của hai người.” Thủy Băng Tuyền nghiêng đầu liếc qua Giang Dĩ Bác, hần lại quay về dáng vẻ thong dong an phận? Gần đây hần rốt cuộc làm trò gì vậy? Sao nàng cảm thấy càng lúc càng quái dị.

Thủy Hoàng Văn thấy Thủy Băng Tuyền nói chuyện với hần, mà mắt lại đăm đăm nhìn theo hướng khác, cũng nường theo đó nhìn qua với ánh mắt tò mò khó hiểu, ngật nổi quan sát hồi lâu, hần lại chẳng thấy Giang Dĩ Bác có chỗ nào bất thường cả?

“Tuyền Nhi...”

“Sao?” Thủy Băng Tuyền giật nảy mình, lại ngó sang Thủy Hoàng Văn.

“Lúc làm lễ có Dĩ Bác hộ tống muội, huynh cũng thấy yên tâm.” Hôm nay là ngày hần thành thân, bận rộn tới cuống cả chân tay, vả lại khách khứa lục tục kéo tới, hần chỉ ít cũng phải trò chuyện dăm ba câu. Ấy vậy mà cái tên Giang Dĩ Bác còn tìm đến tận cửa, muốn hần dẫn đến đón Tuyền Nhi. Chuyện lần trước hần vẫn mãi thắc mắc trong lòng, nhưng dù gì cũng đã qua lâu rồi, hơn nữa mỗi ngày hần đều mò tới cửa có sao đâu, có chi hôm nay phải nhờ mình đưa vào, còn đúng lúc hần đang vội vã tới mất tới mũi thế này? Thật là nghĩ không ra.

Thủy Băng Tuyền nhướng mày, liếc nhìn Thủy Hoàng Văn, không biết vị đại ca này đã thân quen với Giang Dĩ Bác từ lúc nào? Hôm nay là ngày đại hỉ của hần, Giang Dĩ Bác còn xách hần tới đây làm bình phong che chắn nữa?

“Đại ca, huynh đi trước đi, lát nữa ta sẽ đi sau.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhã nói.

“Được, vậy huynh đi trước.” Thủy Hoàng Văn từ sớm đã nhấp nhóm muốn đi, vừa được lời đã nhảy xồm lên, vội vã đứng dậy chấp tay với Giang Dĩ Bác: “Dĩ Bác huynh, Tuyền Nhi nhờ huynh.”

Giang Dĩ Bác cũng đứng dậy chấp tay đáp: “Đại công tử, cứ đi đi! Giang mỗ sẽ không phụ lòng huynh đã tin cậy.”

Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười khẩy, Giang Dĩ Bác bây giờ không thềm che giấu cái bản mặt gian trá của hần luôn?

Nhìn Thủy Hoàng Văn rời đi, Giang Dĩ Bác lại từ tốn ngồi xuống ghế, bộ dạng tự đắc thản nhiên khiến Thủy Băng Tuyền phải bực dọc chau mày.

“Giang công tử nếu rảnh rỗi như vậy thì cứ thản nhiên ở đây đi, ta không tiếp.” Thủy Băng Tuyền đứng dậy, đi thẳng vào trong.

Giang Dĩ Bác dáng vẻ trầm ổn gặt đầu: “Tuyền Nhi cứ tự nhiên, không cần để ý đến ta.”

Thủy Băng Tuyền hơi khựng lại một chút rồi cất bước đi thẳng... Nàng hít sâu một hơi, tự nhủ mặc kệ Giang Dĩ Bác muốn biểu diễn trò gì, nàng chỉ cần lạnh nhạt cho qua vậy!

Giang Dĩ Bác dõi theo bóng dáng nàng dần khuất dạng, khoe môi mỉm cười, con ngươi đen láy láy lấp lánh thông tuệ...

Trong thư phòng, Thủy Băng Tuyền ngẩn ngơ đọc bản kế hoạch trong tay, thoáng nghĩ tới Giang Dĩ Bác lại muện phiền vu vơ...

Vương gia phủ đệ, đèn hoa rực rỡ, tơ đỏ giấy hồng, người xe nườm nượp. Còn cách giờ lành độ nửa canh, lúc này ngoại trừ tân nương tử, tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhất loạt quỳ gối hành lễ...

“Các vị đứng dậy cả đi, không cần đa lễ.” Thủy Băng Tuyền ôn hòa cười nói.

“Đa tạ vương phi.” Vương lão gia mào đầu đứng dậy, cung kính nghênh đón Thủy Băng Tuyền tới ghế chủ vị, Trữ Hy bên phải, Giang Dĩ Bác bên trái, Cung Thác ngồi xuống cạnh Giang Dĩ Bác...

Đội mọi người lục tục ổn định chỗ ngồi, người chủ lễ bên ngoài mới xướng cao giọng: “Giờ lành đã đến... Tân lang, tân nương chuẩn bị bái đường!”

Vương lão gia và Thủy lão gia đều đã an vị trên chỗ cao đường, khắp khởi nhìn đôi tân nhân (tân lang+tân nương), chẳng chút che dấu vẻ vui sướng trên mặt...

Thủy Băng Tuyền nghe người chủ lễ hô lớn bên tai, ảo mộng nàng cùng Thiên Hợp thành thân ngày ấy như tái hiện trước mắt...

Hương Hàn, Cảnh Trúc hai người đứng sau, thấy chủ nhân mất hồn mất vía mà lòng buồn tênh rũ rượi, người hẳn là đang nhớ đến Vương gia.

Những người ngồi ở ghế cao đều đặc biệt chú ý đến thần sắc Thủy Băng Tuyền với những vẻ mặt khác nhau. Giang Dĩ Bác khoe môi nhếch cười ưu nhã, hàng mày rũ xuống che đi suy nghĩ nơi đáy mắt. Còn Trữ Hy, mắt chợt lóe sáng, lướt nhìn Hương Hàn...

Hương Hàn bưng một chén nước tới, nói nhỏ vào tai Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, tân nhân sắp bái đường rồi.”

Thủy Băng Tuyền phục hồi vẻ lạnh lùng, nhẹ gật đầu.

Thủy Hoảng Văn khoát lên mình bộ hỷ phục tân lang, càng thêm phần anh tuấn tiêu sái, bộ dáng vui sướng ra mặt, tay nắm chặt một đầu tơ hồng, từ nội đường tiến ra, đầu tơ bên kia chính là tân nương trùm khăn hỷ...

Tân khách bắt đầu ồn ã rộn ràng, nhao nhao đứng dậy cả lên... khiến Thủy Hoảng Văn thoáng cả đở ửng cả mặt!

Trong mắt Vương lão gia đọng đầy tâm tình phức tạp, có không nở, có vui vẻ, lại có mất má. Đứa cháu bé bỏng ông yêu quý như trân bảo ngày nào, hôm nay cũng đã đến lúc cất bước theo chồng.

Thủy lão gia mỉm cười chăm chú nhìn đôi trẻ, lễ bái đường ông đã gặp qua nhiều lần trong đời, duy nhất khiến ông khắc sâu trong ký ức chính là... hôn lễ của Tuyền Nhi và Bắc vương gia, buổi lễ không được chút vui mừng. Nay cảnh còn người mất...

“Nhất bái thiên địa!”

.....

“Nhị bái cao đường!”

.....

“Phu thê giao bái!”

Tân lang và tân nương đối mặt cùng bái, biểu thị kết thúc buổi lễ...

“Đưa vào động phòng!” Người chủ lễ hô lớn khiến tân khách hai bên đồng loạt tranh nhau chúc mừng tới tấp, bầu không khí bỗng chốc náo nhiệt vô cùng...

Thủy Hoàng Văn chưa vội vào tân phòng, mà nói nhỏ bên tai tân nương một câu, chỉ thấy tân nương khe khẽ gật đầu...

Hai người lập tức xoay lại chỗ chủ vị, hướng Thủy Băng Tuyền khom người hành lễ, coi như cảm tạ...

Thủy Băng Tuyền cầm phong bao lì xì từ tay Hương Hàn đưa cho hai người kèm theo lời chúc: “Trăm năm hòa hợp, đầu bạc răng long.”

“Đa tạ Vương phi!” Hộ đáp lại giọng đầy cảm kích.

“Đưa vào động phòng!” Người chủ lễ lạnh trí lại hô lớn một lần, lúc này tân lang mới thực sự đưa tân nương vào trong...

Giang Dĩ Bác mỉm cười, đôi mắt lấp lánh đen kịt, nhìn Thủy Băng Tuyền. Tuyền nhi, đến lúc nào nàng mới có thể trở thành tân nương của ta đây?

“Bà mối vương phi chuyển này thật thành công!” Cung Thác cong môi tươi cười mờ ám.

Vừa nghe tin Thủy Hoàng Văn và Vương Yên thành thân, Cung Thác hần liền bôn ba từ Nam cảnh trở về. Nói hần gấp gáp tham sự hôn lễ, chỉ bằng hời hỏ muốn gặp Bắc vương phi. Từ sau yến tiệc tại vương phủ ngày đó, hần nhiều lần đệ thiệp cầu kiến, đều bị Vương phi viện lý do từ chối ngay ngoài cổng...

Thủy Băng Tuyền tươi cười giả hoạt: “Bản vương phi không giúp Cung công tử ôm mỹ nhân về chắc? Aizz, .. nhưng mà Cung công tử ngay cả ly rượu cũng không thêm mời bản vương phi nữa là!”

Cung Thác câu môi cười, đoạn nâng ly rượu trong tay nói: “Đó là Cung mỗ không phải, ở đây hướng Vương phi thỉnh tội.”

Thủy Băng Tuyền tiếp nhận chén trà trong tay Hương Hàn, đạm nhiên nâng chén: “Mời!”

Cung Thác đặt chén xuống, rót đầy chung, lại hướng Giang Dĩ Bác: “Giang công tử tới Bắc Thành, Cung mỗ còn chưa có cơ hội uống cùng một ly rượu. May thay có tiệc rượu của đại công tử, chúng ta không say không về.” Nói đoạn quay qua Trữ Hy: “Trữ quận vương, không say không về!...”

Giang Dĩ Bác nâng chén: “Cung công tử khách khí rồi, mời...”

“Cạn!” Trữ Hy cũng nâng chén.

.....

Thủy Băng Tuyền lạnh mắt nhìn những nam nhân này ngời một chén, ta một chén, sau đó là khách khứa tranh nhau tiến lên kính rượu không ngớt...

Từng đợt từng đợt người dâng lên, đến lúc Thủy Hoàng Văn đi ra, thì trận đấu rượu lại càng thêm điên cuồng...

“Hương Hàn, hồi phủ!” Lúc này tâm tình của nàng không tốt lắm, thấy đại ca và Yên Nhi hạnh phúc, khiến nàng nhớ tới người ngự trị tận sâu trái tim. Thiên Hợp, nếu lúc này có chàng ở bên, thật tốt biết bao!

Tâm tình nàng lúc này không thoải mái lắm, thấy đại ca và Yên Nhi hạnh phúc bên nhau, lòng nàng quặn thắt khi nhớ tới người yêu dấu ngự trị tận sâu trái tim mình. Giá như chàng ở đây lúc này thật tốt biết bao!

“Dạ, tiểu thư.”

Giang Dĩ Bác bèn đứng dậy, chấp tay, nhàn nhạt nói: “Cung công tử, ly rượu hôm nay đành khước lại, ngày khác phụng bồi, Giang mỗ đã nhận lời Đại công tử hộ tống Vương phi, cần phải tận trách.”

Cung Thác nghe vậy, liền trình trọng gật đầu: “Tất nhiên, tất nhiên rồi, Cung mỗ cung tống vương phi.”

Thủy Hoàng Văn nhìn Giang Dĩ Bác với ánh mắt cảm kích: “Dĩ Bác huynh, quận vương, Tuyền Nhi xin nhờ hai vị hộ tống.”

Giang Dĩ Bác xoẹt qua tia bốn cột: “Đại công tử nhanh trở về phòng cùng tân nương đi. Vương phi đã có Dĩ Bác đảm đương.”

“Ha ha... Đúng vậy, đại công tử, nhanh đi phụng bồi tân nương tử đi.”

“Chúc mừng đại công tử.”

Thủy Hoàng Văn lấp bắp, mặt càng thêm đỏ ửng, đáy mắt hiện lên vẻ ngượng ngùng đồng ý.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười nói: “Đại ca, đừng lo lắng cho ta.” Nói xong đi ra ngoài, theo sau là Hương Hàn, Cảnh Trúc và hơn mười thân binh Vương phủ...

Giang Dĩ Bác và Trữ Hy cuối cùng hướng mọi người chấp tay cáo biệt...

“Cung tiễn vương phi.” Mọi người đều quỳ xuống đất cung tiễn...

Sau khi trở về vương phủ, Thủy Băng Tuyền lẳng lặng ngồi bên thư án, ngắm nghía bức họa trong tay. Thiên Hợp, chàng có biết ta nhớ chàng đến phát điên, nhớ khi nằm trong vòng tay ấm áp, nhắm mắt lắng người tận hưởng niềm hạnh phúc giản đơn, nhớ khi nhắc đầu mở mắt, bắt gặp người chan hòa tựa nắng mai...

Bức chân dung nàng dùng tài nghệ cùng tâm sức vẽ ra, phẳng phất giống người thật tới bảy, tám phần. Khiến nàng tưởng chừng như thấy được gương mặt như ngọc quan rục rỏ, đáy mắt tĩnh lặng như nước lại ẩn hiện dòng chảy ôn hòa...

Hơi sương chợt dâng, phủ mờ ánh mắt, trái tim thít chặt nghẹn ngào, đau đớn tưởng niệm khiến nàng đau đến xé lòng...

Lòng như cuồng phong gào thét mãi tên người: Thiên Hợp, Thiên Hợp...

Ngón tay nhẹ mơn trớn bức tranh, mày, mắt, mũi, môi...

Hai giọt lệ tích nơi bức tranh, Thủy Băng Tuyền vội lấy tay áo chùi nước mắt, bồi hồi lặng ngắm.

Hồi ức bỗng tuôn như dòng nước trào dâng...

Nhớ lần đầu gặp gỡ, đôi mắt hần phảng lảng khiến người hít thở không thông, lại trống rỗng vô hồn, tựa như hòn đá rơi vào hồ nước yên ả trong lòng nàng, làm gợn lên những xoáy nước rung động...

Đêm, thâm trầm như nước. Thủy Băng Tuyền nhắm mắt nằm quanh quệ trên giường, lại chẳng chút buồn ngủ...

Giang Dĩ Bác đứng trước giường, nhìn Thủy Băng Tuyền lặng buồn tưởng niệm, bỗng thấy lòng buồn bã không yên.

“Tuyền Nhi...”

Thủy Băng Tuyền hơi cứng người, lại không mở mắt, mặt hàn lãnh như băng: “Đi ra ngoài.”

Giang Dĩ Bác bỗng thấy lòng đau đớn, tựa như có người đâm một nhát dao vào ngực hần. Thì ra nàng lãnh khốc vô tình lại ảnh hưởng lớn đến hần như vậy.

Hần đau đớn đến run rẩy cả người, mặt còn gượng lên nụ cười: “Ta chỉ muốn đến thăm nàng.”

Nghe giọng hần tựa hồ run rẩy, chợt như bị thương đánh thẳng vào lòng nàng...

Hai người im lặng thần thờ, thời gian cứ từng khắc trôi qua như vậy...

Qua hồi lâu, Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng: “Giang Dĩ Bác, ngươi thích ta ở điểm nào?”

Giang Dĩ Bác rừ mi cười tự giễu: “Vậy nàng thích hần ở điểm nào.”

Thủy Băng Tuyền lúc này mới từ từ mở mắt, nói: “Có muốn đánh ván cờ không?”

Giang Dĩ Bác vốn đang rừ mi ủ rử, bỗng chốc nhường mày, vui sướng đáp lời: “Được.”

92. Q.3 - Chương 9: Kỳ Diệu Máy Thai *

Edit: Boringrain

*Máy thai: thai động dậy đó bà con.

Sát phạt thâm đêm, trắng đen chém giết, Thủy Băng Tuyền liếc nhìn trời đêm qua khung cửa sổ, cảm thán nói: “Trời sắp sáng rồi!”

Bàn tay thon dài hạ quân đen xuống, Giang Dĩ Bác cũng ngẩng đầu bắt chước nàng ngoái nhìn màn trời, mới đó mà đã hừng sáng.

Thủy Băng Tuyền dời mắt liếc qua bàn cờ, cười nói: “Huynh thắng rồi.”

Giang Dĩ Bác cong môi cười đáp: “Cả thấy 6 ván, nàng thắng 4, tận hai ván cuối ta mới chiếm chút thượng phong! Haizz, chỉ cho thấy Tuyền Nhi nàng lơ đãng không nghiêm túc đánh cờ mà thôi!” Hắn biết nàng mỗi mệt, nhưng lòng nặng trĩu chẳng để ý chớp mắt, nên bèn dẹp nỗi xót xa, làm bạn cờ thâm đêm suốt sáng.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười không đáp, nói trắng ra là nàng sức lực không bằng người, nên tới cuối cùng mới không thể tập trung.

Vươn mình đứng dậy, bỗng đầu trời đất quay cuồng sầm tối, Giang Dĩ Bác lẹ mắt nhanh tay, vững vàng đỡ lấy nàng, đoạn ôn nhu nói: “Đến lúc nghỉ ngơi rồi.”

Thấy nàng uể oải tiêu tụy, Giang Dĩ Bác khom người bế xốc nàng lên, đoạn thẳng đến bên giường đặt xuống, cởi giày, vén chăn chu đáo vô cùng, đôi mắt lấp lánh, chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền nói: “Ngủ đi, nếu không ngủ được ta sẽ điếm huyệt ngủ giúp nàng.”

Thủy Băng Tuyền sụp mi che mắt, giấu đi những suy tư nơi đáy tâm hồn trước ánh mắt nhiệt tình của Giang Dĩ Bác?

“Cảm ơn huynh!” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng.

Giang Dĩ Bác mỉm cười xót xa, một lời cảm ơn, nghìn trùng xa cách.

Nàng lặng im nhắm mắt, Giang Dĩ Bác nhẹ phớt hôn trán, rồi lướt xuống môi.

Cảm thấy hơi thở ấm nóng tiến gần, toàn thân nàng bỗng chốc cứng đờ...

“Tuyền Nhi, thử tiếp nhận tình cảm của ta không được sao?” Giang Dĩ Bác dợm hỏi, lòng khấp khởi chờ mong nàng mở mắt nhìn hắn, nhìn tấm chân tình của hắn.

Nhưng không, đôi mắt Thủy Băng Tuyền vẫn nhắm nghiền, lòng phức tạp rối bời, không biết nên đối mặt với hắn ra sao.

Giang Dĩ Bác nói đúng, nàng tin tưởng hắn, tín nhiệm hắn, nên không muốn cùng hắn tuyệt tình tới bước đường cùng. Giờ buộc phải đối diện với hắn, nàng cảm thấy vô cùng hoang mang khó xử. Có thể y theo lời hắn, rằng hắn trong lòng nàng đôi chút đặc biệt, nhưng thứ đặc biệt ấy là gì, chính nàng cũng chẳng rõ.

Giang Dĩ Bác cười buồn: “Nàng nghỉ ngơi, ta đi đây!” Tự nói chính mình cho nàng thời gian, rồi nực cười tự mình gấp gáp. Hắn từng giờ từng phút khát khao nàng đáp lại, khát khao chiếm giữ lòng nàng!

Thủy Băng Tuyền cảm thấy Giang Dĩ Bác đứng dậy rồi đi, đột nhiên lên tiếng: “Sau này không có chuyện gì thì đừng đến nữa!”

Giang Dĩ Bác đưa lưng về phía nàng, con ngươi đen chột lóe, lòng đắng chát nói chẳng nên lời, chớp mắt rời đi.

Bên ngoài, Hương Hàn vẫn đứng gác từ tối qua đến giờ, thoáng thấy bóng dáng Giang Dĩ Bác phi ra, nàng đoán đo chốc lát mới gọi lại: “Giang công tử...”

Thân ảnh Giang Dĩ Bác dừng lại, cũng không xoay người, khữ khí không rõ ràng hỏi: “Cô nương có chuyện gì sao?”

Hương Hàn chớp mi, lùi sau hai bước, nhàn nhạt nói: “Mong công tử lần sau đừng chơi cờ quá khuya với tiểu thư, thân thể tiểu thư không chịu nổi đâu.”

Giang Dĩ Bác im lặng giây lát, đoạn biến mất tăm...

.....

Thu qua đông lại, đập nước gần hoàn, tân thành sắp xong, những ngày bận rộn của Thủy Băng Tuyền cũng lũ lượt kéo tới.

Chỉ mới chớm đông mà tiết trời đã trở nên rét buốt, giá lạnh thấu xương. Thủy Băng Tuyền lặng đứng trên hành lang, nhìn cảnh sắc tiêu điều mà thất thần thật lâu...

Hương Hàn cầm theo áo choàng khoát nhẹ lên vai nàng, ánh mắt lơ đãng liếc xuống cái bụng đã nhô cao. Mới đó đã được 4 tháng, bụng cũng hiện rõ ra rồi.

Suốt hai tháng nay, Giang công tử đều đặn đến thăm mỗi ngày, có lúc vừa đến đã vội đi, có khi ngồi lại một hai khắc, chưa bao giờ giáng đoạn. Nàng không ở phủ, chẳng biết hai người ở chung ra sao, chỉ đành mỗi đêm đợi Giang công tử rời đi mới vào hầu hạ tiểu thư đi nghỉ.

Nàng chưa từng ước hỏi tiểu thư về Giang công tử, nhưng thi thoảng nhìn nét mặt phức tạp của người, có lẽ Giang công tử có chút đặc biệt gì chăng? Bằng không, công tử ấy mỗi ngày mò đến, tiểu thư cũng chẳng để yên...

Thủy Băng Tuyền đột nhiên trợn tròn mắt, trân trân nhìn vào bụng mình như nhìn sinh vật lạ, thấp thỏm không biết cảm giác vừa rồi là gì?

“Tiểu thư, sao vậy?” Hương Hàn thấy thần sắc của Thủy Băng Tuyền, vội bước lên trước lo lắng hỏi. Tiểu thư trợn mắt ngó bụng, lẽ nào...?

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu nhìn thoáng Hương Hàn, rồi lại nhìn xuống bụng mình, vừa...vừa rồi là sao? Là đứa trẻ trong bụng ư?

“Tiểu thư, người sao vậy?” Cảnh Trúc đang bưng chén thuốc, nghe giọng điệu lo lắng của Hương Hàn, tay run rẩy khiến thuốc nóng chao bông cả tay, nhưng nàng chẳng hề bận tâm đến, chỉ vội vã hô: “Nhanh, nhanh đi mời đại công tử.”

“Dạ.” Thân binh đứng cạnh mặt mày tái mét, lo cái thai trong bụng Vương phi có vấn đề, liền vắt chân lên cổ chạy một mạch.

Trong lòng Thủy Băng Tuyền lúc này như sóng gió thét gào, không cách nào hình dung được cảm giác vừa rồi...

Thủy Hoàng Văn cuộn cuộn lao vào phủ như lốc cuốn, thấy bộ dạng hốt hoảng ngăn ngại của Thủy Băng Tuyền, tâm tư sốt ruột nhảy dựng cả lên, vội chạy đến nắm tay bắt mạch...

Phù... May quá, không có việc gì! Hắn ngược lên nhìn dáng vẻ của Thủy Băng Tuyền, nhú mày suy nghĩ, chợt có gì lóe sáng trong đầu.

“Tuyền Nhi, có phải muội cảm thấy cái thai động đây, nên giật mình sợ hãi?” Lời Thủy Hoàng Văn vừa nói khiến Cảnh Trúc và Hương Hàn bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là thai động!...

Nàng chưa từng mang thai, hiển nhiên những kiến thức cơ bản về phương diện này đều hoàn toàn mù tịt. Mang thai, trong ý niệm của nàng là bụng ngày càng lớn hơn, trừ những lúc thân thể suy yếu một chút, còn lại đều bình thường, không có cảm giác gì! Nhưng vừa... vừa này, cảm thấy như bụng mình có gì động đây, nhẹ nhàng thôi, nhưng khiến nàng phải kinh ngạc đến mất vía.

Thủy Hoàng Văn nhìn bộ dạng hoảng sợ của Thủy Băng Tuyền, mỉm cười: “Thai nhi động đây là bình thường, sau này sẽ càng nhiều hơn! Nó có thể dùng chân đá, lấy tay nắm, thậm chí là trở mình trong bụng muội...”

“Vây... vậy ư?” Thủy Băng Tuyền lại cúi đầu chăm chú nhìn cái bụng nhô cao của mình.

Thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, Thủy Hoàng Văn vừa cười vừa nói: “Thai nhi có linh tính, có thể cảm nhận được mọi tâm tình của muội. Muội vui thì nó vui, muội buồn rầu, nó an tĩnh.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên rồi, không tin, bây giờ muội thử xoa bụng mình đi, thai nhi cảm giác được muội, tức khắc sẽ phản ứng đấy.” Thủy Hoàng Văn cổ vũ.

Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn Thủy Hoàng Văn, ngần ngừ trong chốc lát rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng...

Tựa như đưa tay vào lửa đỏ, Thủy Băng Tuyền lập tức rút tay về, mắt mở thật to, rồi lại vươn tay sờ thử...

Thủy Hoàng Văn thấy thế cười to, bảo: Tuyền Nhi, muội là người gần gũi nhất với thai nhi, bởi nó ở trong bụng muội, mọi động tĩnh của nó muội chỉ cần chú tâm là cảm giác được, ngược lại, mọi buồn vui sâu kín của muội, thai nhi cũng nhận thấu. Đó chính là mẫu tử liên tâm!”

Một ngày này, Thủy Băng Tuyền thần thờ thơ thẩn, chốc chốc lại cúi nhìn bụng mình, cảm giác mơ hồ không rõ trong lòng khiến nàng chẳng tài nào bình tĩnh nổi.

Đêm nay mưa phùn bay lất phất, gió ào ạt từng cơn lạnh giá, Thủy Băng Tuyền đệm đồ dày cũi mới thần thờ ngồi trên nhuyễn ghế, mắt theo thói quen lại chăm chăm nhìn bụng.

Giang Dĩ Bác đứng giờ lại đến, liếc nhìn nàng lơ đãng ngẩn ngơ, xuôi xuống bụng đã nhô căn tròn, mắt hần nóng rực lên thiêu đốt. Ngày qua ngày tận mắt nhìn bụng nàng ngày lại lớn, nơi đó, có sinh linh bé nhỏ gắn kết hần và nàng!

“Tuyền nhi?”

Thủy Băng Tuyền ngược nhìn hần rồi đột nhiên lên tiếng: “Mãi hôm nay ta mới cảm giác được một sinh mệnh tồn tại trong cơ thể mình! Kỳ diệu đến không nói nổi nên lời!”

Giang Dĩ Bác choáng váng, mãi sau mới hoàn hồn rồi vui sướng trào dâng, không giấu nổi vẻ kích động trên mặt: “Ý nàng là, máy thai*?” Và phải chăng bản năng người mẹ đã thức tỉnh trong nàng?

*máy thai: thai động đập.

Thủy Băng Tuyền thấy Giang Dĩ Bác như vậy không khỏi nhú mày: “Huynh cũng biết máy thai?” Hai từ “máy thai”, nàng cùng lắm chỉ gặp qua trong sách vở mà nào giờ có biết ai mang thai đâu mà rõ. Thế nên hôm nay lòng nàng thực sự, thực sự, ... kỳ diệu. Như là hưng phấn, lại như thấp thỏm lo âu.

“Ta đương... À, đương nhiên là vui rồi! Vì Tuyền Nhi cũng vui mà.” Giang Dĩ Bác kích động, vừa mở lời phát hiện mèm sai liền sửa lại.

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu đối diện với Giang Dĩ Bác, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy kích động kia: “Cũng không phải con huynh, mừng gì chứ?”

Giang Dĩ Bác bỗng giật mình, chăm chú nhìn thần sắc Thủy Băng Tuyền, nụ cười cứng đờ trên má: “Sao nàng lại nói vậy?”

Thủy Băng Tuyền nhẹ thở dài một tiếng, chỉnh lại thế ngồi cho thoải mái, mới nhìn sâu vào Giang Dĩ Bác, nói: “Chúng ta nói chuyện đi!”

Tâm tư hần như sợi chỉ kéo căng chực đứt đoạn, lén quan sát đáy mắt nàng, mong nhìn ra chút điểm dị thường.

“Nàng... muốn nói chuyện gì?”

Thủy Băng Tuyền sụp mắt suy tư, mãi lâu mới lại lên tiếng: “Có lẽ đúng như huynh nói, ta trước nay tự nhận hiểu huynh, nhưng nhìn mãi cũng chẳng thấu nổi cảm tình của huynh giành cho ta.”

Trái tim hần như bị xiết chặt đến rớm máu, hít sâu một hơi bình ổn: “Vây nên... Nàng rốt cuộc muốn nói gì?” Suốt những ngày qua, có đôi khi nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ một cái liếc mắt đã đưa hần tới tận mây

xanh. Lại có khi nàng ngoảnh mặt làm lơ, mặc hấn đến đi, những lúc ấy, đắng cay trong lòng chỉ mình hấn hiểu... Nhưng hôm nay, nàng lại nói không thấu cảm tình? Lòng ngực hấn sao lại nhói đau đến lạ!

Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn Giang Dĩ Bác: “Ta không biết có sao huynh mãi chấp nhất không buông, trên đời thiếu gì nữ nhân tài đức, lo chi không ai lọt vào mắt huynh!”

Giang Dĩ Bác rũ mắt buông mi, thần sắc khôi phục vẻ lãnh tĩnh thông dong: “Tuyền Nhi, nhưng lòng ta lại chỉ ở nơi nàng.” Nữ nhân trên đời hàng nghìn hàng vạn, hấn chỉ muốn một!

“Cho dù vĩnh viễn ta không yêu huynh?” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng ướm hỏi.

“Đúng vậy!” Giang Dĩ Bác nhìn thẳng vào mắt Thủy Băng Tuyền, tình yêu nồng nàn chẳng chút giấu che.

Thủy Băng Tuyền giữ vẻ trầm tĩnh, lặng nhìn hấn: “Dẫu ta có nói rõ ràng, huynh cũng không từ bỏ? Dẫu ta quyết liệt đến cùng, huynh cũng quyết không buông?”

“Tuyền Nhi, yêu hay không yêu, là lựa chọn của riêng ta, trái tim nào chịu sự sai của tâm trí, cảm tình nào chịu khống chế của bản thân, lúc này ta chỉ có một câu: nàng có năng lực khiến ta tổn thương đau khổ.” Lòng ngực hấn bình bịch liên hồi, Giang Dĩ Bác đành cười tự giễu, ngay chính hấn cũng không tin nổi bản thân mình có lúc ôm tình si.

Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dáng tự giễu đắng cay của Giang Dĩ Bác, trong tim như có chút gì rung động. Hấn là nam nhân đời trời đập đất, lại cam nguyện yêu nàng mà thủ vệ phía sau. Kể vốn kiêu ngạo tự cường, lại có thể làm được nhường ấy, nàng nào phải không thấy.

“Giang Dĩ Bác, ta muốn xem xem huynh có thể làm gì khiến ta động tâm! Vì thế, ta quyết định cho huynh một cơ hội. Nếu cuối cùng kết quả vẫn là không, huynh cũng chẳng trách được ta!” Lời nàng nói nhẹ nhàng như gió cuốn mây trôi, nhưng lại nặng tựa ngàn cân oanh tạc!

Giang Dĩ Bác kinh ngạc đến giật mình thẳng thốt, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng chốc thất thần, đợi đến khi ý thức được điều mình nghe thấy, liền tươi cười như thái dương rực sáng, con ngươi tựa ngọc rạng ngời, cánh môi ưu mỹ uốn cong hoàn hảo: “Được!” Hấn nhất định sẽ khiến nàng động tâm, khiến nàng yêu mình, bởi giờ đây, nàng đã thấu tấm chân tình của hấn!

Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dáng vui sướng của hấn mà bùi ngùi không nói rõ! Có chút đắng cay, thêm phần nhẹ nhõm... Nàng chậm rãi đứng lên, tới bên cửa sổ, cách một tấm song, nghe mưa tí tách. Hai tháng ròng, dẫu mưa hay nắng, hấn đều lui tới không quên, đợi đuổi mới đi... Hấn yên lặng sùng nịch, bao dung nàng tất cả. Thiên Hợp, chàng nói, nam nhân như vậy có phải đáng được một cơ hội không?

Chàng khiến tim ta rung động biết yêu, nhưng tình yêu ấy đẹp tựa đóa quỳnh hoa nở hương trong thoáng chốc, lại khiến ta vĩnh viễn hoài niệm không quên. Giờ này, ta cũng muốn cho Giang Dĩ Bác một cơ hội, không, nên nói là, cho chính mình thêm một cơ hội! Thử xem ta có lại động lòng...

Chàng nếu biết, liệu có trách ta thay lòng đổi dạ?

Giang Dĩ Bác nhìn bóng lưng nàng gầy gò đơn bạc, đáy mắt nhói lên nỗi xót xa! Cầm áo choàng, nhẹ phủ lên vai nàng: “Tuyền Nhi, trời lạnh lắm, dù phòng có lò sưởi nhưng nàng phải chú ý sức khỏe.”

“Trời vào đông, sẽ vô cùng lạnh, đập nước cần gấp rút hoàn công, sau đó sẽ bận bịu lắm đây.” Mặc dù giọng nói nàng bình tĩnh thản nhiên, nhưng sự săn sóc ôn nhu của Giang Dĩ Bác lại giữ trong lòng.

“Kế hoạch kế tiếp của nàng cần lượng lớn bách tính nhỉ?”

“Ừ, tiếp theo cần gấp rút nữa cơ.” E người gấp gấp cũng chẳng phải mình nàng.

“Ta cũng thế.” Giang Dĩ Bác cũng điềm đạm tiếp lời.

Thủy Băng Tuyền rũ mi: “Thuật nhìn lòng người xem chừng huynh hiểu rõ nhỉ?” Tân thành gần xong, các cửa hàng cũng sẽ đi vào hoạt động. Động thái của Giang Dĩ Bác táo bạo như vậy, hấn khiến lắm kẻ chú mục để tâm! Đến lúc mở cửa tân thành, giao tranh đẫm máu sẽ chính thức bắt đầu.

Giang Dĩ Bác cong cong khóe môi, tia hàn khí xoẹt nhanh qua mặt, nhưng ánh mắt nhìn Thủy Băng Tuyền vẫn đầy ấp nhu tình: “Tuyền Nhi cũng vậy mà!”

“Tạm thời huynh dừng động đến thương nhân Bắc thành vội!” Thủy Băng Tuyền đưa lưng về phía Giang Dĩ Bắc, lặng nghe tiếng mưa rơi, nhẹ vuốt ve bụng, thản nhiên nói. Thương nhân Bắc thành với nàng còn có chỗ hữu dụng.

“Được.” Giang Dĩ Bắc liếc thấy nàng xoa bụng mà tim thỉnh thoảng rộn ràng, không nhịn được liền vòng tay ôm nàng từ phía sau...

Đột nhiên sau lưng có tấm đệm người ấm áp nương tựa khiến toàn thân Thủy Băng Tuyền cứng đờ theo bản năng. Rồi như chợt nhớ điều gì, nàng dần thả lỏng thân người, dựa hẳn vào lòng hắn.

Thấy nàng không cự tuyệt, Giang Dĩ Bắc sung sướng ngân nhẹ một tiếng, cúi xuống hít hà mùi hương quyện nơi cổ trắng ngần của nàng, thấp giọng nỉ non: “Tuyền Nhi, trái tim của ta.” Tận hưởng thứ hạnh phúc chưa từng được có trong đời, niềm vui sướng lớn lao như dòng máu sôi chục xuyên khỏi lồng ngực. Hình ảnh này, là khát vọng hắn hằng đêm mơ tưởng, dấu trái tim nàng vẫn chưa vẹn tròn nơi đây, nhưng hắn tin, ngày ấy chẳng còn xa nữa...

Thủy Băng Tuyền còn chưa kịp nói gì, đã bị một chấn động nhỏ trong bụng cắt ngang dòng suy nghĩ, có lẽ thai nhi động đấy, hoặc xoay người, hoặc là nghịch ngợm đá chân...

Sau đó, nàng cảm thấy người phía sau bỗng cứng đờ...

Toàn thân Giang Dĩ Bắc cứng đờ tựa đá tảng, máy móc ôm Thủy Băng Tuyền, hô hấp gấp gáp lạ thường...

Nghe đâu đây một tiếng thở dài não nề thất vọng, dường như Giang Dĩ Bắc hẳn đã quên mất nàng đang hoài thai, cốt nhục của một nam nhân khác! Bỗng nức cười trào phúng, lúc đáp ứng cho hắn một cơ hội, thể quái nào nàng lại quên khuấy đi mất, thế gian nào có nam tử có thể xem con người khác như con mình mà yêu thương? Là nàng chủ quan, nàng sơ sót...

Cốt nhục này là mọi hy vọng của nàng, là hồi ức duy nhất Thiên Hợp lưu lại. Điều Thiên Hợp đắn đo, điều Giang Dĩ Bắc nghi ngại, mãi hôm nay nàng mới nhận thức một sinh mệnh sắp chào đời, mãi hôm nay nàng mới hiểu tình mẫu tử thiêng liêng, mãi hôm nay đứa trẻ mới nhắc nhở nàng sự tồn tại của nó. Khoảnh khắc đó, cả trái tim lẫn tâm trí nàng đều chấn động, khoảnh khắc đó, nghe như từng nhịp tim bé nhỏ vang vọng bên tai.

“Vừa rồi là hài tử trong bụng động đấy! Làm người giết mình rồi!” Quay người đẩy Giang Dĩ Bắc ra, Thủy Băng Tuyền nghĩ một chút lại nói. Khí tức lạnh lùng tản mát toàn thân nàng khiến Giang Dĩ Bắc hoàn hồn!

Vừa rồi là cái gì? Cảm giác nảy lên rất nhỏ, là đứa trẻ trong bụng nàng ư?

“Ta mệt rồi, người đi đi.” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng đuổi khách.

“Tuyền nhi, vừa rồi là thai máy ư?” Giang Dĩ Bắc dáng vẻ khẩn trương hỏi.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc giương mắt, thấy sự phức tạp hòa lẫn trong ánh mắt hắn thì càng thêm phần nghi hoặc. Về mặt hắn bây giờ vô cùng quái dị, có khẩn trương, có kinh ngạc, có kích động, thậm chí cả hưng phấn nữa.

Hắn thoát nhìn rất kỳ quái! Thủy Băng Tuyền neho mắt ngẫm nghĩ, vẻ mặt này căn bản không giống như nàng nghĩ, là buồn bã và ghen tị, mà ngược lại... Hệt như vẻ vui sướng kinh ngạc của nàng hôm nay vậy.

Giang Dĩ Bắc chớp mắt nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Thủy Băng Tuyền, rùng mình giật thót, lại mỉm cười lấp liếm: “Ta cảm giác được sinh mệnh.” Đó là cảm giác kỳ diệu hắn chưa từng được biết, mà trên hết, sinh mệnh bé nhỏ này đang ở trong cơ thể nàng.

Thủy Băng Tuyền khẽ động đôi mắt phượng, bắt động thanh sắc (mặt không biến sắc, ung dung thản nhiên) nói: “Hình như huynh rất kích động!”

Giang Dĩ Bắc cả kinh, không ngờ cảm giác của nàng sắc bén đến thế, mặt lại ra vẻ tỉnh bơ trả lời: “Đúng vậy”

“Vì sao?”

“Bởi đó là cốt nhục nàng!” Bởi là cốt nhục của nàng, nên ta mới khát vọng yêu thương.

Bởi là cốt nhục của nàng... Trong mắt hần, Thủy Băng Tuyền thấy được sự thản nhiên thừa nhận cùng trình trọng cam đoan.

“Theo ta biết, trên đời không có nam tử nào có thể yêu thương con của người mình yêu với một nam tử khác?” Môi mọng khẽ nhếch, uốn lên nụ cười mơ hồ, nhưng đôi mắt nàng lại lạnh giá tựa băng. Tình cảm của hần đối với nàng không gì xa lạ, nhưng thái độ của hần đối với cốt nhục trong bụng khiến nàng phải hoài nghi.

Giang Dĩ Bác thấy Thủy Băng Tuyền lạnh lùng lên tiếng, cười khổ trong lòng, thẳng nhìn nàng bằng đôi mắt khẩn thiết u buồn: “Tuyền Nhi, vì có gì nàng luôn để tâm đến lê dân Bắc thành? Chẳng phải bởi mối bận lòng của người nàng yêu ư? Vì có gì nàng khoan dung với Trữ Thiên Khang? Chẳng phải vì hần là người thân duy nhất của người nàng yêu ư? Nàng có thể yêu ai yêu cả đường đi, vì sao không thể tin tưởng, ta cũng có thể như nàng?” Hần để tâm, hần yêu thương, hần nặng lòng với đứa trẻ, chỉ bởi đó là cốt nhục của nàng, là cốt nhục của nàng chứ không phải là huyết mạch của hần. Về điểm này, hần luôn rất rõ ràng.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt buông lời “Xin lỗi”. Không biết sao, nàng lại quá nhạy cảm với chuyện liên quan tới thai nhi. Nàng hiểu rõ Giang Dĩ Bác chẳng phải kẻ vô tâm nhường ấy, nhưng lại không kiềm được mà nhảy dựng lên, hệt như con nhím tự vệ xù lông nhọn gai góc dù cho hần có là người nàng đồng ý cho cơ hội? Phải chăng nàng đối hần không tình cảm? Hay chẳng bởi bản thân hôm nay có chút khác thường?

Giang Dĩ Bác thấy thế, một ý nghĩ chợt lóe trong đầu, nàng hết mực bảo vệ cốt nhục, là bởi Trữ Thiên Hợp? Hay chẳng bản năng làm mẹ thực sự thức tỉnh?

“Tuyền Nhi, đừng nói xin lỗi, trời lạnh rồi, nàng mau nghỉ đi.” Giang Dĩ Bác sụp mi che đi trầm tư nơi đáy mắt, thầm nghĩ là cái sau phải không Tuyền Nhi? Vì thai máy nên nàng mới sinh ra bản năng bảo vệ mạnh mẽ đến vậy?

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Huynh về đi!” Nàng cần suy nghĩ cẩn thận một chút.

.....

“Chủ tử, thương hộ các nơi truyền tin tức đến! Triều đình đang ra sức trợ giúp Vân gia.” Vô Hình thấy chủ tử trở về, liền bước lên bẩm báo.

Đôi con người Giang Dĩ Bác biến thành lỗ sâu không đáy: “Vô Tâm, truyền lệnh xuống dưới, lệnh cho chủ sự các nơi tỉnh quan kỳ biến*, nếu không phạm tới lợi ích của Giang gia thì cứ mặc kệ không cần quan tâm!”

*Tỉnh quan kỳ biến: yên tĩnh quan sát tình thế

“Dạ.”

“Chọn một người tháo vát thông minh đến Bắc thành, để ý động tĩnh các thương hộ.”

“Dạ.”

“Chú ý động tĩnh của các đại gia tộc! Đặc biệt là Phương gia!”

“Phương gia?” Vô Tâm thắc mắc lên tiếng, Phương gia không phải đã nằm trong tay chủ tử rồi sao?

Giang Dĩ Bác khẽ cười, Trữ Thiên Kỳ thật ra là giúp đỡ Phương gia, Vân gia chẳng qua chỉ là mồi nhử dụ Giang gia mắc câu thôi. Một Vân gia bé nhỏ, chẳng đáng hần bận tâm!

“Cho hai người Hắc, Bạch chấp hành mệnh lệnh, chặt đứt những mối làm ăn của Phương gia dựa vào Giang gia! Đồng thời... Âm thầm đục phá Phương gia từ trong.” Đôi con người lạnh lẽo, lời nói ra khiến Vô Tâm bất giác run rẩy.

“Dạ.”

Giang Dĩ Bác nhẹ nhấp chén trà, bờ môi khẽ cười, lúc này... Phong Cô Tình, ta đang đợi người xuất thủ đây!

Bạch Luân Sơn, Vô Tình Các.

Phong Cô Tình ‘ba’ một tiếng, đóng sập tập giấy trong tay, khoe môi nhếch đầy tà khí: “Nhận!” Giang Dĩ Bác, nhiều người muốn tin tức của nàng như vậy, ta muốn xem thử người có bao nhiêu năng lực đây!

“Dạ, chủ tử!” Chiến Nhất gật đầu.

“Người đích thân đi một chuyến, tra xem quan hệ giữa Giang Dĩ Bác, Độc cốc và Trầm gia rốt cuộc là gì!” Độc cốc Diệp Khinh và Trầm gia đều muốn mua tin tức của Giang Dĩ Bác, chuyện này thật không bình thường! Lần trước, Giang Dĩ Bác thuận lợi giúp nàng tiến vào độc cốc, khiến hân thắc mắc không yên? Nay ngay đến Trầm gia không màng thế sự cũng muốn tin tức của Giang Dĩ Bác, ba người này ân oán ra sao?

“Dẫn theo mười đại cao thủ, Độc cốc và Trầm gia không phải chón dễ vào. Người vận dụng tai mắt của Vô Tình Các trong chón giang hồ, nội trong năm ngày, ta muốn thấy kết quả!”

“Dạ.”

“Chủ tử, tin tức từ Bắc thành truyền đến, ngày mai đập nước sẽ hoàn công, Tân thành cũng sắp đi vào hoạt động!” Chiến Nhị cung kính trình tin tức vừa thu được lên.

“Phân nhánh của Vô Tình các khi nào thì xong?”

“Hồi bẩm chủ tử, không đến nửa tháng nữa!” Chiến Nhị thật không rõ vì sao chủ tử cứ nhất quyết lập phân nhánh ở Bắc thành! Nhưng dù sao quyết định của chủ nhân không phải bọn họ có thể nghi vấn.

Phong Cô Tình xiết chặt tập giấy trong tay...

93. Q.3 - Chương 10: Trúc Tu Lộ (xây Tường Thành, Mở Đường Xá)

Edit: Boringrain

Trời sầm tối âm u, mây ám màu không ngừng đùn đẩy xô tới, gió quất qua từng cơn, ‘vù vù’ rít gào như tiếng thác đổ. Bên bờ thượng du sông Thanh Lăng, ngàn vạn lê dân đang thẳng đứng, bọn họ, ai nấy mang dáng vẻ hao gầy phờ phạc, lặng ngắm nhìn thành quả bốn tháng miệt mài vất vả, những đôi mắt từng trống rỗng khổ đau đói rách đến vô hồn, nay ngập tràn luồng sinh khí sáng rõ hơn sao trời, lấp đầy những giọt lệ hạnh phúc...

Gió lạnh thấu bốn tẩu qua bãi bồi bát ngát, tựa như trăm ngàn mũi lợi kiếm, xuyên thẳng lớp áo bông dày cùi, xé nát da thịt con người...

Thế nhưng hơn mấy vạn lê dân vẫn ngẩng đầu đứng thẳng, chẳng hề ai để tâm tới giá rét trời đông...

Giờ phút này, ánh mắt họ còn bận xuyên suốt từ thượng du đến hạ du, nhìn những đập chứa nước hùng vĩ nối liền bởi rãnh kênh đào. Nước sông vừa dâng, sẽ lập tức tràn qua đập. Tận hơn mười con đập khổng lồ, dư sức chứa lượng nước tràn trên sông...

Tự ngắm nhìn đôi tay, họ dường như không tin nổi công trình vĩ đại này là từ những bàn tay lam lũ làm ra. Mục đích ban đầu chỉ cố gắng một bữa cơm no, một bộ áo ấm. Nhưng hiện tại, nhìn mồ hôi công sức của mình trước mắt mà lòng họ không khỏi nghẹn ngào, xúc động!

Bởi vì... Tương lai phía trước, đã chẳng còn mờ mịt mong lung, vô vọng!

Sở tướng quân dõi theo những đập đá lởm chởm dọc sông với đôi mắt rực sáng, thầm nghĩ được trở thành một phần của công trình vĩ đại mực này, cống hiến chút sức mọn mà thấy vinh quang vô hạn...

Đối với người nghĩ ra ý tưởng này lại càng ngưỡng vọng tôn kính khôn cùng...

Lúc mọi người vẫn còn mãi ngẩn ngơ kích động, thì một đoàn hơn mười thân binh, trên trăm bộ khoái, hộ tống một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến tới!

Sở tướng quân nhác thấy, vội vã cao giọng hô to: “Vương phi tới rồi! Mọi người chú ý xếp hàng trật tự!”

Giọng nói kèm nội lực khuếch trương theo gió, khiến mấy vạn bách tính xôn xao cả lên...

Bách tính cũng không làm theo chỉ thị đứng yên tại chỗ, mà nhất loạt quỳ hai gối, dùng phương thức trực tiếp cũng là duy nhất để biểu đạt tâm ý của họ, để tiếp đón vị thần tiên giúp dân chúng đổi thay số phận, cũng là Trời của bọn họ sau này, Bắc Vương phi!

“Cung nghênh Vương phi!” Lời cung hô xuất phát từ tình cảm mãnh liệt của mấy vạn người dội vang trên bãi bồi mênh mông, dội cả vào nhân tâm !

Sở Vĩ Tín nhìn dân chúng tín phục quỳ trên mặt đất, một tiếng hô đơn giản chứa tâm tình của ngàn vạn lê dân, không tự chủ cũng quỳ sụp xuống, lớn tiếng hô vang: “Cung nghênh Vương phi!”

Khoát lên người tầng tầng lớp lớp y phục, Thủy Băng Tuyền áo bào thùng thình dưới sự giúp đỡ của Hương Hàn bước xuống xe ngựa. Nghe tiếng hô kích động, nhìn biển người nghìn nghịt, tim nàng như cũng run rẩy theo, bởi tâm ý của những người dân thiện lương chất phát...

“Sở Tướng quân!”

“Có mặt tướng!”

“Cho mọi người đứng lên đi.”

“Dạ.”

.....

Thủy Băng Tuyền đánh mắt ra xa, trên dưới bờ sông đã vây đầy đập chứa, rãnh nước liên thông, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn nước dâng từ dòng sông qua...

Bao năm qua, mỗi cơn nước dữ tràn về sẽ oanh tạc từng tác ruộng đồng, nhưng từ nay, nàng muốn chính con sông này nuôi sống ruộng đất nơi đây.

Ngó qua bốn phía xung quanh, những mái nhà tranh đã mọc lên san sát, giản dị mà kiên cố, xem chừng cuộc sống của người dân mấy tháng qua đã được ổn định phần nào!

Nàng chẳng qua chỉ đóng vai trò hô hào gắn kết, nói thực ra người thực sự thay đổi cuộc sống nơi đây, không phải nàng, mà chính là bản thân họ.

Thủy Băng Tuyền nhẹ tiến vài bước, nhìn con sông cách đó không xa, trời đầu đông, nước sông đã không còn đỏ ngầu phù sa, mà trở nên tĩnh lặng yên ả! Nửa năm lũ lụt, nửa năm hạn hán, mọi cơ nguyên đầu sở đều bởi con sông này!

Nhưng năm tới, sẽ là một mùa xuân mới...

Thủy Băng Tuyền ngắm sông, muôn vạn dân ngắm nàng!

Bọn họ ai cũng biết người đang hoài thai, bên dưới lớp áo choàng rộng thùng, bụng đã lấp lửng nhô cao, nhưng bước chân thông thả, tóc đen búi gọn, vài sợi tóc mai lất phất trong gió, lúm đồng tiền rạng rỡ trên gương mặt hoa nhan nguyệt mạo... Hệt như tiên nữ hạ phàm!

Hương Hàn theo sát tiểu thư phía sau, dõi mắt trông về công trình trước mặt mà kinh hãi muôn phần...

“Sở tướng quân!” Thu hồi tâm mắt, Thủy Băng Tuyền quay ra sau gọi.

“Có mặt tướng!” Sở Vĩ Tín cung kính cúi đầu.

“Người đi truyền lời xuống dưới, nói mọi người nghỉ ngơi ba ngày, chờ an bài việc khác.”

“Dạ!” Về mặt hân nghiêm trang cung kính, tựa như muốn nuốt từng lời vàng ngọc của người.

“Chiều nay, đại tri phủ sẽ thay mặt bản vương phi phát bạc ọi người! Ta từng nói sẽ thưởng ỗi người ở đội chủ lực 5 lạng bạc, nhưng giờ ta đổi ý rồi, không phân biệt già trẻ gái trai, ai cũng được phát thưởng, xem như là tâm ý của bản vương phi.” Vốn dĩ ai nấy đều có công, có sức, đương nhiên thưởng sẽ như nhau! Hơn nữa, số bạc này nàng cũng có cách khiến kẻ khác phải nôn ra.

Sở tướng quân mở to hai mắt, không tin nổi tai mình, ai cũng có phần, ở đây có tới 4 vạn người không ít, vậy chẳng phải mất tới 20 vạn lượng? Bắc cảnh nghèo đói cần cỗi, móc đâu ra số bạc lớn như vậy?

Thủy Băng Tuyền thần nhiên đảo mắt qua Sở Vĩ Tín, diêm đạm nói: “Truyền ý lời của bản vương phi xuống dưới đi.”

Sở Tướng quân giật mình đáp: “Dạ.”

.....

Người dân nghe tin được phát bạc mà lao xao ồn ào không ngừng. Khắp bãi đất hoang, người đông nghìn nghịt chẳng thấy bến bờ, râm rang tiếng hoan hô dậy tận mây xanh... Năm lượng bạc, có năm lượng bạc có thể giúp họ dựng lại cửa nhà, vườn tược.

Trên mặt Thủy Băng Tuyền thấp thoáng nụ cười mơ hồ...

“Hương Hàn, đưa hai tờ bố cáo cho Sở tướng quân tuyên đọc!” Có bạc vui vẻ vậy sao? Chỉ cần bọn họ chăm chỉ làm việc, năng có thể cho họ nhiều hơn nữa kìa!

“Dạ.” Hương Hàn rút trong tay áo hai tờ giấy đưa cho Sở Vĩ Tín đang gào to đến khản cổ họng, mong chấn áp lại bách tính đang cuồng nhiệt reo vang, nhưng xem chừng chẳng mấy hiệu quả.

“Sở tướng quân, theo bố cáo mà an bài xuống dưới đi.” Nét mặt lạnh băng thường ngày của Hương Hàn cũng thoáng chút xao động.

Sở tướng quân nhận lấy, quay đầu nhìn lại Thủy Băng Tuyền, xúc động gật đầu, rồi mới khấn trương mở ra xem..

Đọc kỹ nội dung bên trong mà đôi con ngươi của Sở Vĩ Tín bỗng trở nên rưng rưng, mặt như nhòa đi theo từng con chữ. Kỳ thực mấy ngày nay hắn cũng trần trở bản khoản nhiều lắm, mấy vạn người cơ khổ không chốn dung thân, đập nước hoàn thành lại kéo theo mối lo an cư nặng nề! Nhưng bây giờ, hắn đã nhẹ lòng...

Khép tờ giấy, hít sâu một hơi định thần, Sở tướng quân lại khản tiếng hô gào: “Mọi người yên lặng, yên lặng nào... Vương phi có mệnh lệnh ọi người đây!”...

Đoàn người vốn đang sục sôi như mừng chiến thắng, bỗng chốc lặng im thín thút lắng nghe mệnh lệnh của Vương phi...

.....

Trên bãi bồi rộng lớn, chỉ thấy lúc nhúc nào là đầu người không biết bao nhiêu mà đếm, vô số ánh mắt thắm thiết, chờ mong, vui vẻ, lo lắng, sợ hãi, đủ mọi loại thần sắc nhìn chăm chăm Sở Vĩ Tín...

“Mọi người ở đây, bao năm thiên tai mất nhà cửa ruộng vườn, ăn gió nằm sương, khổ không kể siết. Nhưng mấy tháng qua được ăn no mặc ấm, con trẻ được học hành, mẹ cha được phụng dưỡng, lại được nhận bạc, đã thỏa mãn chưa?”

“Thỏa mãn...” Mọi người hò hét trả lời, vô cùng kích động.

“Tốt lắm, vậy bây giờ, tất cả hãy lắng nghe an bài của vương phi. Mọi người có muốn Bắc cảnh phát triển đi lên, có muốn sống những ngày tháng an ổn hạnh phúc không? Có muốn tiếp tục tuân mệnh vương phi chẳng?” Sở tướng quân không kiềm được nổi lâng lâng khó tả, giọng nói chực như run theo.

“Muốn!” Muôn vạn bách tính trong tâm còn mãi ghi ơn, một lời của Sở tướng quân khiến họ sôi sục vạn phần.

Sở Vĩ Tín hài lòng gật đầu, mở bố cáo tuyên đọc: “Tiếp theo đây chia đội thành hai nhóm, một đi xây dựng tường thành dọc biên giới Bắc cảnh, một mở đường lớn xuyên suốt trong vùng. Đãi ngộ không thay, hình thức không đổi, lão ấu vẫn được chăm sóc như cũ, có ai thắc mắc gì không?” Hai công trình thoát nghe chẳng liên quan chi đến bách tính cơ khổ. Nhưng ai có đầu óc nhìn vào sẽ thấy, có thành, có đường, Bắc cảnh không muốn phát triển, e cũng khó.

Mọi người nghe lại có việc làm, có cơm ăn, thì đều đồng thanh hơn hớn. Lúc này trời rét căm căm, muốn về nhà cũng chẳng có chỗ che thân, được tiếp tục ở lại làm việc, đối với họ mà nói đã là hạnh phúc lớn lao.

Sở Vĩ Tín nhú mày suy tư. Tường thành? Bắc vương phi sao lại muốn dựng tường thành? Hơn nữa còn ở biên giới? Đồng ý là chỗ biên giới thường xây tường thành, công sự bảo vệ, nhưng suốt bao năm qua, chưa ai từng nghĩ tới việc phải xây tường thành ở Bắc cảnh cả.

Hơn nữa, tuy nói Bắc cảnh là đất phong, nhưng hằng năm đều phải nhận sự cứu tế của triều đình... Nay lại xây tường làm đường? Triều đình sẽ chịu ngồi yên mà nhìn sao? Đợi kẻ có tâm dâng một bản sớ, chỉ e...

“Sở tướng quân...” Hương Hàn lên tiếng nhắc nhở!

“À.” Hấn sực tỉnh, lại bắt đầu phát huy công lực khuếch trương âm thanh: “Những ai có công xây dựng, đợi đến lúc hoàn thành, sẽ theo nhân khẩu mà chia đất.”

Một câu cuối, khiến người người ngây dại, ngay đến Sở Vĩ Tín cũng dờ dẩn theo... Chia đất ư? Theo nhân khẩu mà chia đất ư?

Thủy Băng Tuyền không để ý đến bọn họ, đôi mắt lạnh lùng thoảng lóe tinh quang, khóe môi uốn cong một nụ cười: “Hương Hàn, hồi phủ.” Mục đích của nàng xem như đã đạt được! Chia đất không chỉ để khích lệ, mà cũng là đánh dấu ngày đi lên của Bắc cảnh! Đất đai rộng lớn hoang phế, nếu chịu thương chịu khó, chẳng mấy chốc mà màu mỡ bội thu.

“Dạ, tiểu thư.” Hương Hàn đỡ tiểu thư lên xe ngựa, quay đầu quét qua vô số khuôn mặt mừng rỡ đến ngơ ngác của lê dân, không nén nổi nụ cười.

Dưới tài năng của tiểu thư, tin chắc Bắc cảnh sẽ phát triển và lớn mạnh không ngừng!

....

Theo sau công trình đập nước, những công trình mới rục rịch bắt đầu, thương nhân Bắc thành cũng xôn xao sục trào... Bởi lẽ phủ nha lại ra thêm một bố cáo đấu giá, bên dưới ghi rõ chỉ cần người có năng lực đều có thể đến chỗ tri phủ báo danh nã thiếp, phí báo danh năm mươi lượng một người!

Toàn thể thương nhân thấy vậy thiếu điều té xỉu, điên rồi ư... cái này đâu chỉ là ăn cướp? Phải nói là quang minh chính đại vơ vét tài sản giữa ban ngày ấy chứ...

Nhưng, còn cách nào đây? Tình thế lúc này là một bên thích chặt chém, bên kia buộc cam lòng dâng đầu cho người ta xử...

Mặc dù hận Bắc Vương phi đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Trên đó còn ghi rõ một câu, nói gì mà mọi người cứ tùy theo khả năng, không cần quá miễn cưỡng... Đây không phải là chế nhạo bọn họ keo kiệt 50 lượng bạc sao!

Cơ hồ mọi người đều ôm tư tưởng, thả thỏ mời sói, lại không biết mình đang lỡ chân tiến vào hang của con soi gian manh, giảo hoạt...

Thế là mọi thương nhân rào rạt động lên, ra sức gom tiền góp bạc, đem hết mọi tài lực ra ... đấu giá!

Mở đường, dựng thành, cơ hội của Bắc thành đã rành rành ra đó, còn không nhận ra thì đúng là kẻ ngu si đui mù!

Dẫu biết kiểu chi cũng phải tham gia, nhưng bọn họ ai cũng không cam lòng trở mặt nhìn tiền bay khỏi túi, thế là sau hồi thương thảo bàn bạc, quyết sách tạm thời im hơi lặng tiếng, không đến báo danh, xem ai vội hơn ai...

Nghe Trữ Hy đến báo, Thủy Băng Tuyền nở nụ cười giảo hoạt khiến Trữ Hy cũng thở than thay cho số thương nhân này...

“Trữ quận vương, tấu chương ta bảo huynh viết tới đâu rồi?” Lần này ấy hử, nàng sẽ khiến cho những thương nhân này có chết cũng phải nôn ra bạc cho nàng!

Trữ Hy điềm đậm gật đầu, ánh mắt lơ đãng vô tình liếc qua chỗ Hương Hàn, rồi lập tức lúng túng chuyển dời...

Một cử chỉ cực nhỏ, chưa đầy tích tắc, nhưng không lọt khỏi mắt Thủy Băng Tuyền, nàng nheo mắt, không lộ dấu vết quan sát Trữ Hy, lại như thần nhiên quét mắt qua Hương Hàn...

“Vương phi xem thử còn cần bổ sung gì không!” Trữ Hy rút một quyển tấu chương từ tay áo đưa lên.

Thu Nhi dậm bước định đến lấy, Thủy Băng Tuyền lại đột nhiên lên tiếng gọi: “Hương Hàn.”

“Dạ.” Hương Hàn bình tĩnh, trầm ổn tiến tới chỗ Trữ Hy nhận lấy quyển tấu chương rồi cung kính đưa cho Thủy Băng Tuyền híp mắt không hiểu đang nghĩ gì.

Thủy Băng Tuyền cầm lấy, đôi mắt mơ hồ đầy thâm ý liếc qua hai người, rồi mới cúi đầu đọc tấu chương.

“Thu Nhi, bút.”

Cầm lấy cây bút Thu Nhi đưa tới, con người chớp động vài cái, nàng viết thêm hai câu vào tấu chương mới chịu đóng ấn.

“Trữ quận vương, lập tức giao cho phát quan* tốc hành chuyển đến kinh thành dâng cho hoàng thượng.”

*Phát quan: kiểu như người đưa thư, truyền tin vậy.

Trữ Hy nhận lại, ngó đọc hai câu chèn thêm của Thủy Băng Tuyền, phục sát đất với tâm tư kín kẽ của nàng. Đoan chắc rằng bản tấu chương nhất định sẽ được phê chuẩn...

.....

Cung Thác ngồi trong đại sảnh vương phủ, phải thật lâu mới đợi được vương phi tiếp kiến.

“Cung công tử!”

“Cung mẫu tham kiến Vương phi!” Ánh mắt hần thẳng chiếu tới cái bụng nhô lấp lửng của nàng. Từ dạo biết mình mang thai, nàng hiếm khi bước chân khỏi phủ, mãi đến hôm đập nước hoàn công, mới thấy nàng xuất hiện trước mọi người.

“Cung công tử đừng đa lễ, ngồi đi.”

Thu Nhi mang miếng đệm lót lên mặt ghế, Thủy Băng Tuyền thông thả ngồi xuống, trên người khoát dày y phục, bụng cũng đã lớn nhiều, nhưng mọi cử động của nàng vẫn tự nhiên ưu nhã như thường ngày, không hề có cảm giác nặng nề ục ịch.

Tì nữ một bên cung kính dâng trà, Thủy Băng Tuyền ung dung sửa ống tay áo: “Không biết Cung công tử vội gặp bản vương phi có chuyện gì chăng?”

Cung Thác đặt chén trà nóng trong tay, trên môi nở nụ cười đầy thâm ý: “Thành ý của Cung mẫu, dường như vương phi không thấy hài lòng?”

Rèm mi dài của Thủy Băng Tuyền rũ xuống che khuất đáy mắt, môi đỏ mọng vẽ vòng cung mơ hồ: “Bản vương phi nào thấy thành ý của công tử đâu?!”

“Lần trước vật tư cho đập nước, là Cung Thác thành ý không đủ, nhưng lần này y như Vương phi mong muốn, đã cầu tới tận cửa, vương phi người hà tất khó dễ Cung mẫu đây?” Mày kiếm đã có dấu hiệu giật giật, con người đen thẫm nhàn nhạt bắn ra hàn khí! Vụ vật tư lần trước, hần đã sớm hiểu rõ, dấu có hạ giá thấp cách cỡ nào, cũng không đến lượt hần nhúng tay. Đường đường Giang gia nào thiếu chút bạc còm, chẳng qua là nàng mở đường để Giang Dĩ Bác tiến chân Bắc cảnh mà thôi. Hiệu buôn Tường Phúc bây giờ đã trở thành nơi đầu tiên bách tính tin chọn còn gì?

Thủy Băng Tuyền thờ ơ tựa không cảm giác được lãnh ý của Cung Thác,

đưa tay nhẹ vỗ bụng, nhóc con lại không ngoan rồi! Từ lần đầu máy thai, đứa trẻ ngày nào cũng nghịch ngợm quấy phá trong bụng, nhưng từng chút khiến lòng nàng dịu nhu tình. Nàng đã thật sự quan tâm tới đứa bé, để ý từng động tĩnh, tưởng tượng ra dáng dấp của con thơ...

Ngay lúc Cung Thác thấp thỏm, cho rằng nàng sẽ không lên tiếng, thì Thủy Băng Tuyền lạnh lùng ngược mắt liếc nhìn hần: “Vậy lần này người có bao nhiêu thành ý?”

Cung Thác nghe vậy, môi nhếch lên: “Chỉ cần Vương phi lên tiếng, Cung Thác sẽ tận lực hoàn thành!”

Bàn tay vuốt ve bụng của Thủy Băng Tuyền hơi dừng lại, mặt mày bình thản nhìn không ra nàng đang nghĩ gì!

Yên lặng tựa trầm tư, hồi lâu sau nàng mới lại mở lời: “Vây lần đầu giá này, hãy chứng tỏ thành ý của người, để ta cân nhắc người có bao nhiêu giá trị.”

Cung Thác giật giật chân mày, thầm nghĩ nữ nhân này không đi làm cường đạo thật đáng tiếc. Nàng chừng như không róc một lớp thịt của hân thì không cam lòng vậy! Lẽ nào... là cố ý? Nàng ta phát hiện ra gì chăng?

“Xin Vương phi chỉ rõ!” Có khả năng này không? Cung Thác âm thầm suy đoán!

“Đầu tiêu! (bỏ thầu giá cao nhất)” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng ném lại hai chữ.

Hân cả kinh, đầu tiêu ư? Nàng...

“Đường như Vương phi quá xem trọng Cung mỗ thì phải?” Ngũ đại thế gia đã có tới hai gia tộc, còn có Vương gia tài lực không kém, nàng dựa vào cái gì cho rằng Cung gia hân có đủ sức cạnh tranh?

“Cung công tử cứ trở về suy nghĩ cho kỹ, bản vương phi chờ xem thành ý của người.”

Cung Thác nheo nheo mắt, rõ ràng trời đông rét buốt, vậy mà lưng hân đã tủa đầy mồ hôi ướt đầm, bởi cái ánh mắt bình tĩnh, tự tin đến ghê người của nàng... Nàng vì sao chắc chắn hân sẽ đáp ứng?

“Cung mỗ nhất định suy nghĩ cẩn thận, cáo từ!” Cung Thác đứng dậy chấp tay.

“Không tiễn!” Thủy Băng Tuyền nhướng mày cười mỉm, gật đầu thi lễ.

Hân chậm chậm quan sát nàng thật lâu mới quay lưng bước đi...

“À, nhờ người chuyển lời với Ngũ hoàng huynh, nói bản vương phi rất mong chờ thành ý của hân!” Bất thành linh, giọng nói mang theo tiểu ý vọng đến khiến hai chân Cung Thác như khựng lại, hân từ từ xoay người đối diện với Thủy Băng Tuyền đang chực tươi cười.

Ánh mắt hân lóe lên một tia mơ hồ, đứng đối diện với Thủy Băng Tuyền một lúc, lát sau khuôn mặt nghiêm nghị mới làm như nghi hoặc thắc mắc: “Vừa rồi là Vương phi nói với Cung mỗ ư?” Tâm tư như treo ngược cành cây, hoảng sợ đến kinh hoàng, nàng, sao có thể...

Thủy Băng Tuyền tươi cười không nói, đứng dậy đi vào nội đường bên trong, đưa lưng về Cung Thác thì ý cười biến mất tăm, chỉ còn lại khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng. Thực sự là hân, Nam Vương!

.....

Về mặt Giang Dĩ Bác vẫn thản nhiên thông dong như thường ngày, không hề có chút biến sắc với những lời Thủy Băng Tuyền nói!

“Huynh dường như không hề kinh ngạc?” Thủy Băng Tuyền nhướng mày hỏi.

Nụ cười của hân lại càng tươi: “Không sai.” Cung gia vốn chỉ là một thương hộ thuộc hạng trung, trong một thời gian ngắn lại có thể nhảy vọt thành thủ phủ Bắc thành, chứng tỏ Cung Thác là kẻ có năng lực và dã tâm! Lại nói, Nam Vương, hân chẳng mấy xa lạ! Cũng là kẻ dã tâm bừng bừng hết Cung Thác, hai người hợp lại, đúng là ăn khớp với nhau! Từ lúc biết Cung Thác chuyển việc làm ăn tới Nam cảnh, suy đoán trong lòng càng thêm chắc chắn.

Thủy Băng Tuyền nhíu mày: “Huynh biết từ sớm rồi?”

Giang Dĩ Bác bật cười trầm thấp, thanh âm cực êm tai: “Là đoán thôi!”

“Nói xem huynh nghĩ thế nào về Nam Vương!”

“So với Cung Thác thì hơn một chút!” Cũng là lí do vì sao Cung Thác chuyển việc làm ăn với Nam Cảnh!

Thủy Băng Tuyền ‘Ồ’ lên như ngộ ra điều gì, lại giả hoạt hỏi: “So với huynh thì sao?” Cung Thác không phải đối thủ của Giang Dĩ Bác, điểm ấy nàng hoàn toàn không chút nghi ngờ.

Giang Dĩ Bác tà tứ liếc mắt: “Tuyền Nhi thật sự muốn biết ư?”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười, đổi đề: “Việc hợp tác, trước mắt huynh cứ điều người của mình tiếp quản đi.”

Giang Dĩ Bác gật đầu đáp: “Ta đã an bài xong xuôi, à, phải rồi, vài ngày nữa ta phải trở về kinh thành một chuyến.” Phủ đệ ở đây đã gần xong, hẳn cũng cần chuyển mọi thứ tới Bắc thành rồi!

Thủy Băng Tuyền hơi ngẩn ra, trở về kinh thành ư?

Nhìn thoáng Thủy Băng Tuyền không nói lời nào, hàng mày hẳn hơi động, nàng sao lại suy tư rồi?

Thủy Băng Tuyền lúc này mới bình tĩnh lên tiếng: “Ta biết rồi.” Nhưng trong lòng như có gì chợt nhói!

.....

Hoàng cung, thiết triều

Trữ Thiên Kỳ ngồi tuốt trên cao, bao quát hết thấy phản ứng của các đại thần trong điện...

“Các vị ái khanh, có ý kiến gì không?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vi thần cho rằng, sở tấu của Bắc cảnh hoàn toàn không phù hợp!” Người này chính là vị Hoàng quốc cửu lần trước bị Bắc vương phi giáng cho 2 tát. Mỗi thù tát tai, khắc ghi trong lòng! Lần này thấy tấu chương từ Bắc cảnh, hẳn cực lực phản đối vô lý! Hoàn toàn chẳng thiết sống chết của lê dân.

Trữ Thiên Kỳ lại giở tấu chương xem lần nữa, trên đó, là nét bút của Trữ Hy, kể qua về những chuyện xây tường, làm đường của Bắc cảnh, còn có... Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ nhú lại thành một đường, nhìn hai câu cuối: Hoàng thượng, mu bàn tay và lòng bàn tay đều là thịt, không thể bên trọng bên khinh! Lê dân Bắc cảnh cũng là con dân người, xin hoàng thượng ban ột trăm vạn lượng, muôn họ Bắc cảnh sẽ đời đời nhớ ơn đức cao dày! Bên trên ấn con dấu Bắc Vương...

“Quốc tử giám!” Trữ Thiên Kỳ lên tiếng.

“Có thần!”

“Trích quốc khố 100 vạn lượng bạc điều đến Bắc cảnh!” Bắc cảnh là khối ung nhọt bao năm của Thanh Lăng, nếu dưới thời hẳn có thể phát triển lên, giải quyết được khối ung nhọt này, sẽ là một kỳ công vĩ đại, ghi dấu trong lịch sử. Mà dân chúng Bắc cảnh giàu có thịnh vượng, với hẳn được nhiều hơn mất! Chỉ cần còn đang nằm trong sự khống chế của hẳn, hẳn không ngại cho con dân mình được ấm no. Về phần nàng... Khóe miệng nhếch lên, dù nàng thông minh đến đâu, cũng không thoát khỏi tay hẳn...

Cái gì... Hoàng đại nhân hoảng hốt ngẩng phắt đầu lên, hoàng thượng thực sự cho Bắc cảnh 100 vạn lượng?

Các đại thần trong điện ai nấy đều ra vẻ tư lự dò xét thánh tâm...

“Lê dân Bắc cảnh cũng là con dân trẫm, nếu có thể giúp họ an cư lạc nghiệp, triều đình nhất định không ngoảnh mặt làm ngơ. Trẫm sẽ phái khâm sai, yết hoàng băng bố cáo thiên hạ, biểu đạt tâm ý của trẫm với Bắc cảnh!” Nói rồi lại cười suy tư! Thực là một nữ nhân thông minh! Hẳn muốn xem nàng có bao nhiêu năng lực đây! Bắc cảnh dưới tay nàng thay đổi cũng không phải là chuyện xấu! Đến lúc đó...

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Các đại thần ở đây đều phải bội phục tâm tư inh của hoàng thượng! Một trăm vạn lượng, mua được nhân tâm, dầu bách tính không thể có ngày an ổn, thì hoàng ân mệnh mông vẫn sẽ khắc cốt ghi tâm.

.....

Trữ Hy nhìn tờ cáo thị trong tay, lại càng đồng cảm thương thay cho thương nhân Bắc thành...

Nàng từ đầu đã tính hoàng thượng nhất định sẽ chi bạc, đoán chắc sẽ sớm ngày chuyển đến, không những thế, còn chiêu cáo toàn thiên hạ... Đây chẳng phải là lời cam đoan của bậc đế vương, ủng hộ cho Bắc cảnh sao, chỉ cần là thương nhân, đã không còn chi e ngại, ai nỡ bỏ qua?

Đúng lúc này, Bắc vương phi lại ‘trùng hợp’ thiếp cáo hai năm miễn thuế, miếng mồi béo bở ngon ngọt như vậy, sao có thể không khiến người ta ngứa ngáy trong lòng...

Thật chẳng biết cuộc đấu thầu tháng sau sẽ náo nhiệt đến cỡ nào nữa?! Đến lúc đó đừng nói là năm mươi lạng bạc phí báo danh, cho dù là 100 lạng, thì cũng phải ngậm ngùi mà chìa ra ấy chứ...

“Trữ quân vương, không tồi, ta giao cho huynh. Mau cho bộ khoái mang thiếp xuất cảnh ra ngoài.” Nàng đưa trả bố cáo mà miệng cười tủm tỉm không khác gì hồ ly tinh giả hoạt khôn cùng! Quả thật là ăn tươi nuốt sống không chừa mảnh xương mà, tính toán cặn kẽ, dò tâm đoán ý không sót một ai. Một trăm vạn lượng bạc, nàng chắc chỉ đã để tâm, chẳng qua thứ nàng cần chính là uy tín của bạc để vương, kiểu như một loại bảo đảm không hơn không kém!

“Trữ Hy sẽ làm ổn thỏa!” Lại thêm lần nữa lắc đầu, thương thay, xót cho những người còn đang im hơi lặng tiếng đợi xem thái độ của nàng.

Thủy Băng Tuyền hài lòng gật đầu, muốn Bắc cảnh trở thành vùng đất màu mỡ hấp dẫn thương nhân bên ngoài, không thể chỉ một chút mê hoặc như vậy...

“Tiểu thư nhìn rất vui vẻ!” Thấy Thủy Băng Tuyền tươi cười, Hương Hàn cũng nhoẻn miệng cười theo.

“Có người mang thùng lớn rương nhỏ, nắn nỉ ta nhận bạc, sao có thể không vui chứ?” Thủy Băng Tuyền vỗ bụng khẽ nói, đúng không con yêu? Mẹ của con có lợi hại không nào?

Hương Hàn cười cười, tiểu thư đối với đứa trẻ trong bụng ngày càng xem trọng, thỉnh thoảng nàng lại bắt gặp người mỉm cười tủm tỉm vô nhẹ bụng, bảo đứa trẻ đừng nghịch ngợm nữa.

Hương Hàn cười cười, tiểu thư ngày càng yêu quý đứa bé trong bụng, nàng thì thoảng bắt gặp người mỉm cười tủm tỉm vô nhẹ bụng, bảo nó đừng nghịch ngợm nữa.

Mấy ngày nay Giang công tử trở về kinh thành, không còn người thăm viếng giữa đêm khuya, tuy chẳng nói ra lời, nhưng dường như tiểu thư quạnh quẽ hơn.

“Khởi bẩm vương phi, Cao tiên sinh hồi phủ.” Cảnh An cung kính vào bẩm báo.

Thủy Băng Tuyền nghe vậy, lại càng cười xán lạn hơn, tốt lắm, chắc hẳn có thu hoạch rồi?

“Cho hẳn vào.”

“Dạ” Cảnh An tức khắc lui ra ngoài.

“Hương Hàn, Đồng Nhi luyện võ thể nào rồi?” Thủy Băng Tuyền cầm chén thuốc Hương Hàn đưa cho, đột nhiên hỏi.

“Hồi bẩm tiểu thư, Đồng Nhi cực có thiên phú, lại vô cùng chịu khó!” Hương Hàn thành thật đáp lời.

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Tốt, nhớ để tâm một chút.”

“Dạ.” Hương Hàn nói xong thì vừa lúc Cao Nho An đi vào phòng khách.

“Vương phi, có cần thêm lò sưởi không ạ?” Thu Nhi xin chỉ thị.

“Không cần, như vậy là tốt rồi!” Bên ngoài tuy lạnh, nhưng trong phòng có lò sưởi, đã đủ ấm rồi. Nói đoạn ngược mắt nhìn Cao Nho An! Hai tháng nay hẳn bốn ba cũng không ít nhỉ?

“Tham kiến Vương phi!”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn vương phi.”

“Việc ta giao ngươi làm tới đâu rồi?” Thủy Băng Tuyền đặt chén thuốc không xuống, sắc mặt ôn hòa điềm đạm hỏi.

Cao Nho An chấp tay trả lời: “Thuộc hạ âm thầm điều tra nghe ngóng ở nhiều nơi, chỉ tìm thấy ba người phù hợp với yêu cầu của Vương phi!” Việc lần này thật là kỳ quái, vương phi muốn hẳn phải hỏi thăm rõ ràng nhân phẩm tính cách của người ta! Khiến hẳn cả bụng nghi hoặc không biết Vương phi cho tìm những người này có dụng ý gì đây?

Thủy Băng Tuyền nhăn mi, chỉ ba người? Hơi ít! Xem ra Cao Nho An đã y lời yêu cầu của nàng mà cực kỳ nghiêm túc rồi... Như vậy cũng tốt...

“Cao tiên sinh, mấy ngày nay người đến công trường chọn cho ta năm mươi người thành thật đáng tin, tính tình ngay thẳng thật thà!” Thủy Bằng Tuyên lại phân phó.

“Dạ”

“Trước mắt cứ an bài cho ba người kia tại phủ nha, vài ngày nữa ta sẽ gặp họ xem sao!” Đấy mắt Thủy Bằng Tuyên như có tinh quang lưu chuyển.

“Dạ” Cao Nho An lui xuống.

Thủy Bằng Tuyên đứng dậy, lảng ngẩng cảnh sắc ngoại đình. Trời đã vào đông, đến mùa xuân sang năm con sẽ ra đời! Con yêu, mãi đến khi con được năm tháng, mẹ mới ý thức được sự tồn tại của con, con có trách mẹ không? Mẹ ngày ngóng đêm mong, chờ đợi được ôm ấp con vào lòng, có thể ban đầu mẹ không được tốt, nhưng con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cố gắng làm người mẹ tốt của con!

Bởi con lớn lên trong bụng mẹ, là máu, là thịt của mẹ! Con nói xem có phải đến lúc nghĩ một cái tên cho con không? Nhưng, không biết con sẽ là bé trai hay bé gái nhỉ? Mong là một bé gái dễ thương, nhược bằng con trai, mẹ cũng không biết nên nuôi dạy con thế nào nữa!

.....

Phủ đệ Nam Vương, chẳng thấy chút gì xác xơ tiêu điều của mùa đông lạnh giá. Nào kỳ trân dị thảo, nào tường ngọc lầu vân, hành lang khúc khuỷu quanh co không thấy điểm dừng, nóc nhà lát ngói lưu ly đỏ rực một góc trời, chái hiên cao vút, điêu khắc tuyệt mỹ...

Bên trong một thư phòng trang hoàng hết sức đẹp đẽ cao quý, một nam tử nửa nằm trên tháp, tóc đen búi gọn, đầu cài ngọc quan, áo gấm viền hoa, chẳng phú cũng quý. Vạt áo hơi nới rộng lộ ra làn da như lúa mạch rắn chắc, đôi mắt thâm thúy có thần, lấp lánh tinh quang khiến người e sợ, cao nhã thâm trầm lại mang theo chút kiêu ngạo mơ hồ, Nam Vương – Trữ Thiên Dung.

“Khởi bẩm Vương gia, có bồ câu đưa tin từ Bắc thành!” Một giọng nói âm trầm từ ngoài vọng đến.

“Vào đi.” Giọng đáp trầm thấp còn mang theo chút từ tính, vô cùng quyền rũ.

“Dạ.” Người bên ngoài đẩy cửa bước vào, trên tay cầm ống trúc, cung kính trình lên.

Hắn thành thạo tháo ống trúc, lấy cuộn giấy nhỏ, quét mắt đọc qua, đôi con ngươi tức khắc trở nên lạnh lẽo...

94. Q.3 - Chương 11: Thương Cơ Vô Hạn

Edit: Boringrain

Nam Vương thành thạo mở ống trúc, hững hờ lướt qua nội dung bên trong, mắt bỗng hóa lạnh... Hắn hít mắt, chăm chăm dán chặt vào hàng chữ: Bắc vương phi đợi xem thành ý của Vương gia!

Vết nhấn trên trán đập bồi lên cao. Nữ nhân này thực có năng lực hơn người? Hay chẳng Giang Dĩ Bác sau lưng bày mưu tính kế? Lại nghĩ Cung Thác dùng hai chữ ‘ẩn số’ để hình dung nàng ta, đủ thấy cũng chẳng phải hạng khuê nữ tầm thường! Chí ít... nàng ta có thể khiến Thất hoàng đệ cam tâm tình nguyện, hai tay dâng cả Bắc cảnh...

Vốn là vị hôn thê của hoàng thượng, bỗng chốc hóa thành em dâu. Nếu nói nàng ta không phải là mật thám, thật khó ai tin, nhưng nếu nói nàng ta là mật thám, thì chuyện mang thai giải thích thế nào đây? Phức tạp hết mớ bong bong.

Nàng ta nay biết hắn thò chân động tay, can thiệp Bắc cảnh thì sẽ đáp trả ra sao, nói ra lời lại muốn ám chỉ gì?

Nam Vương vươn thân người to lớn đứng dậy, tiến tới trước thư án, cúi đầu trầm tư một hồi mới đặt bút viết liền thoảng...

“Hồi âm đến Bắc cảnh!”

“Dạ” Người đưa tin này giờ khom lưng đúng mực trong thư phòng, lúc này nhận được chỉ thị mới cung kính lui ra!

Nhìn cửa thư phòng từ từ khép lại, ánh mắt hắn cũng trầm lặng suy tư. Cung Thác nói Thủy Băng Tuyền là một ‘ẩn số’ bí ẩn, nhưng với hắn Bắc cảnh mới là thách thức lớn lao. Nhưng người kia không những phá hủy mọi kế hoạch hắn dày công xây đắp, lại mò ra được hắn giấu mặt sau lưng...

...

Thủy Băng Tuyền lạnh mắt đánh giá ba người thẳng đứng trong đại sảnh.

Nam tử bên trái chạc ngoại tứ tuần, vóc dáng cao lớn, thô lỗ, râu quai nón xum xuê che cả nửa mặt, ngó vào vừa hoang dại, vừa dữ tợn dọa người. Nhưng nhìn kỹ liền thấy, trong đôi mắt y là sự ngay thẳng thật thà, chất phát.

Nam tử đứng giữa thoạt trông nhả nhặn, nói thêm thanh tú cũng chẳng sai, đoán chừng tuổi tác trên dưới hai mươi, ánh mắt thẳng tắp hướng Thủy Băng Tuyền, phảng phất khí thế vô hình.

Gã còn lại trông như thiếu niên choai choai mới lớn, nhưng vừa nhìn liền biết là một thiếu nữ giả trang. Dù ăn vận, dáng dấp có giống nam nhi tới đâu, cũng không che nổi nùng mi hạnh nhãn (mắt hạnh mi dày), toàn thân toát lên vẻ cảnh giác.

“Các người được đưa tới đây, hẳn cũng biết mình phải gửi thân chốn nào rồi nhỉ? Nhưng Bản vương phi vẫn muốn nhắc lại, đây chính là Bắc vương phủ, Bắc vương phủ của Bắc cảnh. Bây giờ, từ trái sang phải, tự giới thiệu tên họ, quê quán, bao tuổi, vợ con cha mẹ, sinh kế ra sao.” Thủy Băng Tuyền thông thả nói.

Ba người thoáng chốc mặt xanh mặt đỏ, cúi gằm mặt không nhìn Thủy Băng Tuyền nữa. Hắn tử cao lớn, mặt mày dữ tợn chuyển sang gãi đầu bứt tai, trông như gặp đại nạn tới nơi, khó khăn mở miệng: “Tiểu nhân là Vương Hữu Phú, người ở Vương gia trấn, Phi Ứng thành, năm nay bốn mươi hai tuổi, vẫn chưa cưới thê tử, làm pháo kiếm sống.”

Nam tử nhả nhặn chấp tay tiếp lời: “Tại hạ Dư Văn Thanh, người ở Tây cảnh, hai mươi ba tuổi, có nghề làm pháo gia truyền. Ba năm trước cưới thê tử, nhưng không may thê tử bất hạnh qua đời đã nửa năm.”

“Ta... tại hạ Lâm Bảo, người Lâm Thiên Thành, năm nay mười lăm tuổi, tổ nghiệp kinh doanh pháo, vẫn chưa cưới vợ!” Người cuối cùng ấp úng trả lời.

Mọi tư liệu về ba người, Thủy Băng Tuyền đều đã xem qua.

Wang Hữu Phú tư doanh tự chế, tâm tính thiện lương, thành ra bán nhiều lời ít, kết quả không tự nuôi nổi mình.

Dư Văn Thanh vì chữa bệnh cho thê tử, cầm cổ cửa hàng.

Lâm Bảo sinh trong gia đình tổ nghiệp làm pháo, bởi con thứ xuất (con vợ lẽ) chẳng chút địa vị.

“Chỉ đồng trộn với than đen, đồng thời sử dụng sợi dây dài bệnh thành chuỗi, làm ra pháo, chắc ba người các người đều biết?” Thủy Băng Tuyền lại hững hờ lên tiếng.

Người ở đây gọi lưu huỳnh là than đen, mà lưu huỳnh không dễ chi khai thác, ít người được gặp qua, nên pháo làm ra hiếm quý vô cùng, nhà bình thường gặp dịp lễ tết cũng chẳng ai dám dùng!

Nàng chú ý đến cũng nhờ đợt khai trương Từ Tế Đường lần trước, vài dây pháo mà đắt đến nàng cũng phải nỏ đom đóm mắt! Ấy vậy mà số trời run rủi sao cho nàng đào được hóa thạch lưu huỳnh, cũng hên là chưa qua tinh luyện thì chẳng ai ngờ nổi, nên nàng mới ăm trộn mà chẳng ai hay.

“Dạ phải.” Người trả lời chính là Lâm Bảo.

“Bản vương phi tin tưởng mắt nhìn người của Cao tiên sinh, định tin dùng các người, đây là khế ước, thời hạn chung thân, có bằng lòng ký không?” Thủy Băng Tuyền cầm mấy tờ giấy, hươu hươu lên cao, nhàn nhạt nói.

Ba người họ lại cúi đầu ra chịu suy tư...

“Tiểu nhân bằng lòng!” Chỉ cần có cái bỏ miệng, Vương Hữu Phú hẳn đã thỏa mãn lắm rồi. Cái tâm tư đơn thuần ấy hiện rõ mồn một trên mặt y, chẳng khó nhận ra.

“Xin hỏi hạn định chung thân, phải chăng là khế ước bán mình?” Dư Văn Thanh ngẩng đầu thắc mắc.

“Đúng vậy, đặt bút ký xuống, cả đời này chỉ có thể làm việc cho ta.” Thủy Băng Tuyền liếc mắt nhìn ba người, thần sắc lạnh nhạt, chẳng ác hung dữ tợn cũng chẳng nhân hậu, hiền lành. Đáy mắt phẳng lặng tựa nước hồ, lại chứa loại quyền uy vô hình khiến người khiếp sợ, không dám đối diện thẳng nhìn. Ba người họ tự vấn lòng, thật muốn bán mạng cho người?

“Nếu không muốn, ta sẵn lòng cấp bạc, giúp các người hồi hương về nhà.” Thủy Băng Tuyền chêm thêm.

Dư Văn Thanh trầm tư nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Thủy Băng Tuyền, thấp giọng quyết định: “Tại hạ đồng ý!” Dù sao bây giờ hẳn một thân một mình, chẳng còn vương bận...

Nghe Dư Văn Thanh đồng ý, Lâm Bảo tựa sợ lạc lỏng liền theo sát nói: “Ta cũng ký, ta theo Dư đại ca!”

“Vậy tiểu nhân càng không cần đắn đo, cũng đồng ý!” Vương Hữu Phú lại gãi gãi đầu, cứng ngắc nói.

Mắt phượng tinh anh thoáng ý cười khó thấy, cả ba người đáp ứng mà chẳng hỏi lợi lộc gì ư?

“Đồng ý, các người sẽ trở thành con dân Bắc cảnh, một gian nhà ở, tháng năm mươi lượng, nửa năm tăng lương một lần. Nếu làm việc chăm chỉ, lợi lộc không ít. Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, là trung thành, tuyệt đối trung thành...” Thủy Băng Tuyền làm lơ vẻ liú lười cứng họng của ba người, nhân nhả nói tiếp: “Các người cần nhắc đáp ứng nổi yêu cầu của ta chẳng, rồi ký chẳng muộn!” Ngữ khí bất biến, giọng điệu cao thấp đều đều, chẳng hiểu sao khiến ba người rùng mình kính sợ!

Trong số họ, Dư Văn Thanh hoàn hồn trước cả, nhưng bụng dạ vẫn reo hò vui sướng, có nhà, còn có tiền... Quả là vận may trên trời rơi xuống! Năm mươi lượng bạc có thểột gia đình bình thường no đủ cả năm ấy chứ!

“Dư Văn Thanh nguyện dốc sức vì Vương phi!”

“Ta cũng vậy!” Lâm Bảo không cam lòng tụt hậu, luôn nối gót theo Dư Văn Thanh không rời.

“Ta cũng vậy!” Vương Hữu Phú kích động tiếp lời. Năm mươi lượng, một năm hẳn cũng kiếm không nổi chừng ấy!

“Được rồi, lui cả đi, trước cứ tạm ở phủ nha, đợi ta phân phó sau.” Thủy Băng Tuyền từ tốn đứng dậy, xoa bụng tự nhủ: ngồi lâu rồi cũng nên vận động chút, phải không, nhóc con!

Kinh thành

Trong đại sảnh Giang gia, Giang lão phu nhân uy nghi an tọa bên trái ghế chủ vị, hé mắt đánh giá Giang Dĩ Bác, rồi dợm hỏi: “Dĩ Bác, mấy tháng nay cháu đều ở Bắc cảnh sao?” Giang gia là thế gia vị tôn ở kinh thành, chủ sự không lo ở kinh quản việc làm ăn, chạy ra ngoài biên biệt bốn tháng liền, còn ra thể thống gì nữa?

“Bà nội, bà không phải ở biệt trang an dưỡng? Sao lại quay về chủ viện?” Giang Dĩ Bác nhếch môi tự tiểu phi tiểu hỏi.

“Bà...” Giang lão phu nhân ghen lời, lạnh lùng phản bác: “Sao nào? Bà không thể về chủ viện sao?”

“Không phải vậy, ngày mai cháu phải trở về Bắc cảnh, nhờ bà trông nom chủ viện và để ý mọi chuyện trong ngoài hộ cháu.” Giang Dĩ Bác nói về thân nhiên, nhưng trong mắt thoáng tia sắc nhọn. Thế gia thì sao? Lễ nào nhất định phải chôn chân kinh thành ư?

“Ngày mai lại đi?” Giang lão phu nhân nghe Giang Dĩ Bác nói xong lập tức sầm mặt, neho mắt, tóe ra tia lửa. Bà không phải loại nữ nhân vô tri suốt ngày ru rú chốn khuê phòng, Giang gia có địa vị hôm nay, cũng nhờ một tay bà chèo chống, cháu đích tôn tài giỏi hơn người, bà hài lòng tự hào vô cùng. Nhưng giờ, bà chẳng hiểu nó đang làm quái gì nữa, đành rằng Bắc cảnh thương cơ phát triển, cũng đáng để nó vãng lai

không ngừng ư? Hơn nữa, nó nói ‘quay về’, là ‘quay về Bắc cảnh’, chứ không phải ‘đi Bắc cảnh’. Bắc cảnh trong lòng nó ‘nặng’ đến thế sao?

Giang Dĩ Bác he hé con ngươi, hàng mi dài rung động, đôi môi duyên dáng câu lên nụ cười sâu: “Dạ!”

Giang lão phu nhân nâng chén trà, làm như lơ đãng hỏi: “Bắc cảnh có thứ gì hấp dẫn cháu vậy?” Đủ khiến đứa cháu đứng đưng hết thấy của bà phải coi trọng?

Giang Dĩ Bác khẽ cười: “Bà lầm rồi!” Nàng không phải là ‘thứ gì’, nàng là trân bảo hấn muốn nâng niu, yêu quý cả đời.

“Vậy sao? Dĩ Bác, trước giờ bà luôn tin tưởng cháu, chớ khiến bà thất vọng.” Giang lão phu nhân từng lời thâm sâu nhắc nhở.

Dáng người khôi ngô cao lớn đứng dậy, ưu nhã đến mê người. Hấn thần nhiên cất bước đi ra, nhàn nhạt để lại một câu: “Bà chỉ cần gắng an dưỡng, chuyện còn lại, bà đừng nhọc tâm!” Đã nhiều ngày không gặp, chẳng biết nàng có nhớ hấn không? Còn hấn mong chờ gặp nàng đến điên rồi...

Nhìn theo bóng lưng của hấn, Giang lão phu nhân đành ngậm ngùi ôm một bụng thắc mắc, chẳng hiểu thứ gì khiến đứa cháu quý tử này để tâm đến vậy?

Giang gia cây cao bóng cả, tiền tài tựa nước, thêm một Bắc cảnh chẳng nhiều, bớt đi Bắc cảnh chẳng ít, về lý, cần chi vui vẻ, tươi cười thế kia?

Đây... Rốt cuộc là chuyện gì?

Cùng lúc đó, Hoàng Cung, Ngự thư phòng.

Màu vàng tươi biểu trưng cho hoàng gia uy quyền, bởi thế ngự thư phòng bày biện đều là cẩm vàng rực rỡ. Hoàng đế với đôi mắt thâm trầm, khó đoán, chăm chăm nhìn người bên dưới – Vân Tại Viễn!

“Không biết hoàng thượng triệu kiến thần có việc chi dạy bảo?” Vân Tại Viễn cung kính cúi đầu, mở miệng.

“Giang Dĩ Bác đã trở lại kinh thành ư?” Trữ Thiên Kỳ giọng điệu phức tạp hỏi dò.

Ruột gan Vân Tại Viễn dấy lên đủ cả ngũ vị, mặt mày phức tạp, chấp tay đáp: “Dạ!”

“Lâu rồi không cùng mọi người các người tề tựu, gặp gỡ, nhớ chuyện cũ, quý giá đến nhường nào!” Trữ Thiên Kỳ trầm ngâm như rơi vào vực sâu ký ức, tình nghĩa kim bằng, đoạn đứt sao chẳng đau? Ngày trước năm người hấn, Dĩ Bác, Tại Viễn, Trữ Hy còn có Quang Duệ, qua lại thân thiết chuyện đùa, giao tình nào cạn. Dầu thâm tâm mượn sức cây lực, nhưng cố gắng hợp hòa, thành ý nào vơi, mà giờ đây...

Vân Tại Viễn nhếch môi cười khổ, e chẳng còn đường quay lại những ngày xưa! Dĩ Bác, thiếu chút là diệt luôn Vân gia hấn!

“Hôm nay trăm triệu kiến, cốt muốn nghe ý người về Bắc cảnh!” Trữ Thiên Kỳ chăm chú nhìn tờ bố cáo trong tay, đầy mắt xoẹt qua tia mờ ảo. Bố cáo này mật thám gửi về, nghe đâu dán nhan nhản khắp nơi cả nước!

Hấn đọc kỹ mà hứng thú trong lòng, chiêu này quả thông minh khôn khéo! Thiên tai tận diệt, miễn thuế hai năm, tường thành vững chãi, đường xá rộng mở! Quả là thiên đường cho thương nhân lui tới!

Vân Tại Viễn cau mày đáp: “Bẩm hoàng thượng, thương nhân khắp thiên hạ hấn đang sục sôi, nhắm nhe Bắc cảnh.” Theo như hấn biết, nhiều thương gia chẳng chỉ hứng thú sông, người lăm le tiến chân Bắc cảnh e chẳng ít.

“Còn người? Người nghĩ thế nào?” Trữ Thiên Kỳ lại dò hỏi.

Vân Tại Viễn giật mình, sụp mi che mắt, trầm ổn trả lời: “Tại Viễn cũng hiểu, một khi thiên tai diệt tận, đường xá lưu thông, tương lai Bắc cảnh đúng là rộng rãi thênh thang!” Còn một nguyên nhân khiến hấn không thể không đoan chắc ngày phát triển của Bắc cảnh – Giang Dĩ Bác! Vì người đó, hấn nhất định sẽ dốc sức tận tâm!

Có đôi khi hắn luôn tự hỏi, cùng lắm chỉ là một nữ nhân, hơn nữa đã là thê tử của người, dẫu tài trí thông minh, nào đáng để Dĩ Bác chấp nhất không buông? Với thân phận và địa vị của hắn ở Thanh Lăng, muốn nữ nhân như nào chẳng được? Có chi hạ mình đeo bám một quả phụ đây?

Trữ Thiên Kỳ nghe Vân Tại Viễn nói vậy, bèn cười thâm trầm: “Đây cũng là nguyên nhân trăm triệu người tiến cung.”

Vân Tại Viễn ngẩng đầu: “Ý hoàng thượng là?”

“Bắc vương phi triệu mộ ngoại thương, Vân gia sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy chứ?” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt nói.

Vân Tại Viễn ngây ra trong chốc lát, con ngươi thoáng u ám, lại trầm giọng nói: “Tại Viễn đã hiểu!”

“Hay lắm, trăm cũng muốn xem thử, giữa ngươi và Giang Dĩ Bác, rốt cuộc hơn kém thế nào?” Giọng điệu Trữ Thiên Kỳ ôn hòa, bình thản, nhưng ý tứ sâu xa khiến tâm tư Vân Tại Viễn bất giác run lên...

Nơi Giang gia đặt chân, Giang Dĩ Bác bước đến, thì Vân gia hắn, Vân Tại Viễn hắn, luôn là kẻ thua cuộc, phải khuất phục dưới trướng người, xưa vậy, nay cũng thế. Vượng bậ trong lòng từ nhỏ đã thành nên. Lễ nào khao khát đánh bại Dĩ Bác quá mạnh mẽ, đến Dĩ Bác nhìn thấu, hoàng thượng cũng thấu? Và phải chăng bởi thế, hoàng thượng mới chọn Vân gia, chọn một Vân Tại Viễn cả đời xem Giang Dĩ Bác là đối thủ? Vậy với La Y, hoàng thượng có bao phần thật tâm?

“Tại Viễn hiểu rồi, xin được cáo lui!”

“Đi đi, trăm tin tưởng ngươi!” Hắn nở nụ cười bí hiểm lạnh lùng.

Vân Tại Viễn mặt mày phức tạp, chấp tay hành lễ lui ra.

Trữ Thiên Kỳ nhìn hắn cung kính mà nhướng mày cười nhạt.

.....

Đệ Nhị lâu. Bên trong sương phòng từng là nơi họ gặp gỡ chuyện trò, Vân Tại Viễn chấp tay trầm ngâm trước cửa sổ, nhìn bao quát phố bên dưới người qua kẻ lại... Chẳng biết, Dĩ Bác đến hay không?

Giang Dĩ Bác bình thản tiêu sái tiến vào gian phòng, nhàn nhã rẽ vòng qua cái bàn tròn, ngồi xuống ghế, thân người cao to ưu nhã dựa ra sau, khoe môi nhếch cười, nhưng nụ cười lại chẳng đọng đầy đáy mắt: “Không ngờ cũng có ngày ngươi quay lại sương phòng này!” Hắn không quan tâm Vân Tại Viễn thích tranh hơn thua cao thấp, thậm chí nhiều lần nhẫn nhịn khoan tha. Nhưng một lần bội phản, lỡ mất duyên đầu, khiến mộng tình yêu gian truân khốn đốn, chẳng thể thứ tha.

Vân Tại Viễn từ tốn ngồi đối diện Giang Dĩ Bác, gương mặt tuấn tú thoáng hiện vẻ ngại ngùng: “Dĩ Bác!”

“Ngươi hẹn ta đến, chắc không phải chuyện phiếm chứ?” Con ngươi đen láy sáng tỏ muôn phần.

Vân Tại Viễn mỉm cười xót xa: “Quả không gì qua nổi mắt huynh, lúc trước ta từng nói, đầu óc huynh còn nhanh nhạy hơn cả bàn tính!”

Vậy sao? Giang Dĩ Bác cười nhạt, nhưng lòng thấu bao nhiêu khổ. Hắn tính được Vân Tại Viễn đầu nhập Trữ Thiên Kỳ ư? Tính được nàng đem lòng yêu Trữ Thiên Hợp ư? Rồi những chuyện sau đó, hắn tính được ư?

“Ta còn chuyện quan trọng, nếu không có gì nói thì xin cáo từ.” Sáng sớm mai hắn vội trở về Bắc cảnh, còn nhiều chuyện bận bịu chưa xong. Chẳng rảnh rang cũng chẳng muốn đối mặt với Vân Tại Viễn lúc này! Giữa bọn họ đã chẳng còn là Giang Dĩ Bác và Vân Tại Viễn của ngày xưa!

“Ngày mai ta sẽ đi Bắc thành tham gia buổi đấu thầu tháng sau!” Vân Tại Viễn dăm dăm dò xét sắc mặt Giang Dĩ Bác, nhưng đáng tiếc, chẳng thể dò ra gì.

Giang Dĩ Bác bình thản đứng lên, gật đầu chào: “Cáo từ!” Đoạn xoay người ra khỏi sương phòng, con người đen tuyền ánh tia lạnh lẽo, tàn khốc. Trữ Thiên Kỳ rốt cuộc không nhẫn nổi rồi!

Vân Tại Viễn tu cạn ly rượu trong tay, Dĩ Bác, chúng ta đã không thể quay lại như trước!

.....

Tháng mười lập đông, gió bắc cuộn cuộn từ phương Bắc tràn về, mang theo hơi sương lạnh giá thấu rét. Thủy Băng Tuyền ngồi trên nhuyển tháp, lắng nghe tiếng gió ào ạt thét gào, ù ù réo rắt, nhẹ vỗ về bụng đã nhô cao, mới đó, đứa trẻ trong bụng đã đầy năm tháng!

“Tiểu thư, trời lạnh lắm, người mau lên giường nằm cho ấm!” Hương Hàn gầy gầy đốt than trong lò sưởi, nói. Gió bên ngoài gào thét từng cơn, dầu trong phòng đã có lò giữ ấm, vẫn thấm thấu hương lạnh trong từng hơi thở!

Thủy Băng Tuyền cười ôn hòa, coi như đáp lời. Mấy ngày nay rảnh rỗi, nàng muốn nói chuyện với cục cưng nhiều hơn. Tuy con không thể lên tiếng, nhưng nàng tin chắc bé con có thể nghe thấy nàng. Tự như đại ca nói, thai nhi có linh tính!

Hương Hàn nhìn tiểu thư tràn đầy nhu tình, cũng vui vẻ theo!

“Mới tháng mười đã rét như này, không biết giờ kinh thành ra sao?” Hương Hàn nói xong, cẩn thận dò xét nét mặt của tiểu thư.

Thủy Băng Tuyền buông lời rèm mi, che giấu tâm tình, ngược lại khiến Hương Hàn thở phào nhẹ nhõm! Che giấu nghĩa là bối rối chưa tỏ, chứng minh tiểu thư với Giang công tử đã có quan tâm.

Kinh thành? Kinh thành có lạnh như này không? Thủy Băng Tuyền thầm nghĩ! Giang Dĩ Bác trở lại kinh thành cũng đã nửa tháng...

“Vương phi, người ngâm chân, rồi nghỉ ngơi sớm đi ạ! Bắc Phong lớn vậy, không chừng ngày mai sẽ đổ tuyết!” Thu Nhi co ro bưng nước vào phòng.

“Sớm vậy đã có tuyết ư?” Mới tháng mười, trời đã có tuyết? Thủy Băng Tuyền nhú mày hỏi.

“Dạ phải, Bắc cảnh từ cuối thu đã bắt đầu giá rét, mọi năm còn có đến mấy đợt tuyết lặn!” Thu Nhi đặt thùng nước sang bên, giúp Thủy Băng Tuyền cởi tất, lộ ra đôi chân ngọc ngà tinh tế!

Chân vừa tiếp xúc với không khí, đã thấy lạnh lẽo thấu xương, hàng mày Thủy Băng Tuyền nhú càng chặt: “Hương Hàn.”

“Dạ”

“Ngày mai người cùng Trữ Hy xem xét bách tính có đủ y phục chống lạnh chưa, ta không muốn bất kỳ ai bị cồng chết!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng phân phó.

“Dạ” Hương Hàn rũ mi cúi gằm. Nhắc đến Trữ Hy mới nhớ, tiểu thư vẫn còn nghi ngờ hấn sao? Nàng để tâm quan sát, nhưng chẳng hề phát hiện chút dấu hiệu nào của mặt thám tay sai. Theo như nàng thấy, hấn đối với lê dân thật tâm lo lắng, nhiệt huyết dâng trào, chỉ là không giỏi diễn đạt bằng lời mà thôi...

“Mặt khác, bảo Cảnh An đến chỗ hiệu buôn Tường Phúc và Vương lão gia nhắc nhở đảm bảo chu cấp quần áo, chăn bông, giày ấm!”

“Dạ.” Hương Hàn gật đầu.

“Vương phi, người đối với bách tính thật tốt!” Thu Nhi nghe nàng dặn dò mà cảm động rơm rớm cả nước mắt.

Thủy Băng Tuyền tự giễu, tốt ư? Nàng chẳng qua muốn nhanh chóng vực dậy Bắc cảnh mà thôi.

Thu Nhi bưng nước ra ngoài, Hương Hàn tiến tới đỡ Thủy Băng Tuyền tới giường trải chăn bông, trên mặt có chút khó nói vật lộn...

Thu Nhi xong việc bưng nước ra ngoài, Hương Hàn chạy lại đỡ Thủy Băng Tuyền đi nghỉ ngơi, sắc mặt trông như mâu thuẫn dần co dãn lại.

“Có gì cứ nói đi!” Thủy Băng Tuyền đứng lại, để Hương Hàn cởi áo khoác ình, nhàn nhạt nói.

Hương Hàn mấp máy môi vài lần mới đành dõm hỏi: “Tiểu thư, người vẫn nghi ngờ Trữ quận vương sao?” Lần trước báo cáo kết quả điều tra lại cho tiểu thư, người nghe xong không chịu nói gì... Chúng tớ, tâm nghi ngờ vẫn treo lơ lửng ư?

“Ta vì sao không thể nghi ngờ hẳn?” Thủy Băng Tuyền hỏi ngược lại.

“Nhưng Hương Hàn không phát hiện điều gì khả nghi cả!” Hương Hàn vội vã giải thích.

“Người không phát hiện không có nghĩa là không có!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng cắt ngang.

“Dạ, Hương Hàn đã hiểu.” Đỡ Thủy Băng Tuyền nằm xuống, buông rũ trướng幔, Hương Hàn đứng ngoài thấp giọng đáp.

Thủy Băng Tuyền cười cười giảo hoạt, lòng dạ Hương Hàn đã sớm không còn sắc đá như xưa. Đạo gần đây nàng đã không buông trướng幔 khi ngủ nữa rồi.

Nhắm mắt chuẩn bị yên giấc, lại đột nhiên nhớ tới Giang Dĩ Bác nơi kinh thành, hình như hẳn không hề nói sẽ đi bao lâu cả...

.....

“Mọi công tác chống lạnh đều đã làm tốt chứ?”

“Phải!” Trữ Hy điềm đạm gật đầu.

“Việc xây tân thành tiến triển tới đâu rồi?” Thủy Băng Tuyền nhìn Trữ Hy lòng đầy cảm kích, thời gian qua hẳn đã giúp nàng rất nhiều.

“Ngoại trừ một số phủ lớn còn đang dang dở, phần lớn đã ổn thỏa xong xuôi!” Trữ Hy điềm mạc trả lời, trên mặt vẫn là sự trầm ổn thường ngày.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, lại đột nhiên nói: “Trữ quân vương lâu ngày không về kinh, lệnh đường (cha mẹ) hẳn rất lo lắng!”

Trữ Hy kinh ngạc ngẩng đầu, chằm chằm nhìn Thủy Băng Tuyền, ngần ngừ vài giây mới nói: “Gia mẫu sẽ hiểu cho ta.” Thực ra, mẫu thân luôn tâm nguyện hẳn vào triều làm quan. Nay tuy ở Bắc cảnh, nhưng bà hẳn nghĩ hẳn vì hoàng thượng cống hiến sức mình, sợ vui còn chẳng kịp ấy chứ...

95. Q.3 - Chương 12: Nam Nhân Mỹ Sắc

Edit: Boringrain

Hàng cuối tuần đây!!!

Thủy Băng Tuyền liếc thấy sắc mặt Trữ Hy, liền nở nụ cười bí hiểm: “Được huynh tương trợ, ta vô cùng cảm kích, nếu gặp khó khăn gì cứ đến tìm ta, đừng ngại. Chỉ cần có thể giúp, Thủy Băng Tuyền ta quyết không chối từ!”

Giữa họ, vốn chẳng có cái gút mắc mà hẳn vẫn tưởng. Trữ Hy trầm mặc kiệm lời, nhìn như lạnh lùng vô cảm, thật ra rất thương yêu bách tính. Trước kia nơi hoàng thành u tối, đầy rẫy âm mưu xảo quyệt mới khiến hẳn chán chường ngoảnh mặt làm ngơ! Hơn nữa, lời này của nàng, phần nữa vì xem Trữ Hy là bằng hữu, nửa kia hiển nhiên là cho Hương Hàn nghe thấy rồi.

Thủy Băng Tuyền đột nhiên nói vậy khiến Trữ Hy kinh ngạc không thôi. Còn Hương Hàn kể bên thì lòng đã gợn sóng lần nữa. Nàng thầm nghĩ: Tiểu thư vẫn không tin Trữ quận vương? Người muốn đuổi Trữ quận vương về kinh thành ư?

Chút thay đổi của Hương Hàn không qua nổi ánh mắt sắc bén của Thủy Băng Tuyền. Mọi mòng khế nhếch, về lên nụ cười giảo hoạt, Thủy Băng Tuyền lạnh mặt chuyển đề: “Còn mười ngày nữa đến ngày đầu giá,

nhờ huynh thông báo giùm ta, mặc kệ là ai, không nộp 100 lượng phí báo danh thì mời người ở đâu trở về chốn này! À phải, nhớ nói rõ thiếp mời chỉ có 100 cái thôi, đến muộn là hết phần!”

Khỏe môi co quắp, Trữ Hy gượng đáp: “Được.” Dán thông báo này ra, e rằng...

“Hình như Trữ quận vương có ý kiến gì thì phải?” Nhìn cơ mặt hần giật giật liên hồi, Thủy Băng Tuyền bình thần hồi.

Trữ Hy vội lắc đầu nói “Không.” Chỉ là khâm phục lòng dạ ngoan độc của nàng thôi. Những người đó đều là thương nhân gian xảo, quý tiền như mạng, nhưng gặp kiểu ăn cướp trắng trợn của nàng, cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khóc không ra nước mắt! Số thiếp đã ghi rõ, há chẳng phải khiến họ càng khẫn trương đến sứt vỏ sao? Bởi dù gì cũng phải có được thiếp mời mới tính những chuyện khác. Mà một khi đã vào tới cửa đấu giá, chuyện tiếp theo... đương nhiên là bạc vào túi nàng ấy rồi!

Thủy Băng Tuyền trầm tư giây lát lại dặn dò thêm: “Vài ngày nữa chắc có không ít thương nhân tới Bắc thành, đến lúc ấy nhờ huynh sắp xếp cho ổn thỏa.”

“Ta biết rồi!”

“Vậy huynh về phủ nha trước đi!” Thủy Băng Tuyền cong môi tươi cười. Nàng khổ cực bày ra cục diện Bắc cảnh ngày nay, há để cho người khác ngồi mát bắt vàng? Bọn họ biết bỏ thỏ bắt sói, nàng không biết làm lông sắt đợi sẵn sao?

Giới địa Bắc thành bao la ngàn dặm, để xây tường, mở lộ nghìn vạn lượng bạc e còn thiếu, trăm vạn lượng cốn con của triều đình lợi lộc gì? Điều ấy sao Trữ Thiên Kỳ không nhận ra chứ?...

Xoay người trở lại thư phòng, mắt phượng thoáng thâm sâu không đáy. Trữ Thiên Kỳ, lần này người tính sai rồi, Bắc cảnh vĩnh viễn sẽ không trở về tay người...

Lật giở bản kế hoạch mấy ngày soạn thảo, đầu óc bắt đầu miên man suy tính. Trăm dặm đất hoang, nàng chẳng mấy lo lắng, bởi tới lúc chia đất cho dân khai khẩn, không quá hai năm sẽ có thu hoạch.

Điều nàng lo bây giờ là phát triển công nghiệp. Không sai, nàng muốn hướng Bắc cảnh thành một trung tâm công-nông nghiệp trù phú, phát dương quang đại, để không ai không biết.

Mà lúc này, công nghiệp đương nhiên lấy xưởng diêm làm nền móng. Lần đầu thầu này, nàng sẽ cho thương nhân ở đây được mở rộng tầm mắt về tiềm năng vô hạn của Bắc thành... Nhắc đến mới nhớ, không biết Giang Dĩ Bác bao giờ mới quay về đây? Nàng còn nhiều việc cần thương thảo với hắn. Thủy Băng Tuyền thất thần thầm nghĩ...

Cả ngày nay, Thủy Băng Tuyền chôn chân ở thư phòng, viết viết vẽ vẽ, mãi đến khi cổ tay cứng đờ như mỏi mà vẫn muốn gắng sức làm thêm...

Cảm thấy trong bụng như bị ai đá nhẹ một cái, Thủy Băng Tuyền dừng bút, bật cười khanh khách: “Buồn rồi ư? Đợi lát mẹ làm xong sẽ chơi với con nha!”

Tay ôm lò sưởi xoa nhẹ nơi thai nhi vừa kháng nghị, nàng dịu dàng nói khẽ: “Một lát thôi mà, nửa canh giờ thôi, con đừng quậy nữa nhé!”

Nói xong, nàng bản thân đến ngăn người. Lời dịu dàng thiết tha ấy là từ miệng nàng thoát ra sao? Ôn nhu đến thế? Lại từ ái đến thế? Nghe như làn gió nhẹ thổi qua hồn, gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng, Thủy Băng Tuyền thả bút, dựa hẳn người ra sau ôm bụng, tận nơi đáy mắt còn ánh sự ngạc nhiên cùng ý cười nồng đậm: “Được rồi, được rồi, mẹ sẽ trò chuyện với con nhé!”

Bỗng trong đầu hiện lên dáng dấp bé con khiến nàng bật cười khe khẽ, lại xoa bụng thủ thủ: “Nếu bà ngoại con biết mẹ sắp làm mẫu thân ấy hử, hẳn đôi tròn mắt cũng văng ra ngoài luôn đấy! Mẹ từng ngày ngắm trông con chào đời, nên mới gấp gáp thu xếp mọi việc nửa năm sắp tới, con phải ngủ ngoan đi, để mẹ làm thêm chút nữa, biết chưa?” Nàng thầm thì triu mến, ánh mắt hiền hòa chăm chú khiến Hương Hàn bưng thuốc đi vào mà không kiểm được nước mắt, thấy tiểu thư như vậy, nàng thật sự rất vui...

Tiểu thư yêu thương tiểu chủ tử như vậy, dù biết chuyện đêm đó chắc sẽ không tổn thương tiểu chủ tử?... Giang công tử hẳn vui lắm đây!

Không thấy đứa bé quấy đạp nữa, Thủy Băng Tuyền liền nở nụ cười lúm liếng lộ má đồng tiền, đẹp đến nhiếp phách câu hồn...

Trời chiều âm u tối, lát phất mưa bay, kéo theo cơn giá lạnh leo lùa đến, nhưng Thủy Băng Tuyền vẫn cứ từ tốn thả bộ ngoài hành lang...

“Tiểu thư, trở về phòng thôi ạ!” Hương Hàn liếc nhìn mưa bay đầy trời, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, cũng đánh mắt ra ngoài rồi thở dài thườn thượt. Tiết trời này, tiến độ công trình e phải trì hoãn.

.....

Màn đêm buông xuống, ban này còn thấy mưa bay, nay giọt mưa đã hóa thân thành bông tuyết mềm nhẹ phiêu đảng giữa không trung, đung đưa như múa.

“Tuyết rơi rồi!” Thu Nhi vừa nhác thấy bông tuyết ngoài đình đã hớn hở đưa tay ra đón.

Thủy Băng Tuyền cũng chậm rãi đứng dậy, rời phòng. Ngắm những bông tuyết mới đầu còn nhỏ nhẹ thanh thoát, lát sau đã trở thành những hoa tuyết lớn, dày đặc tuôn bay đầy trời. Xem chừng đêm nay sẽ có một trận đại tuyết!

.....

Tuyết quả thực rơi liên ba canh giờ, khoác thêm cho cả Bắc vương phủ một lớp áo choàng trắng xóa tinh khôi. Đêm khuya vắng lặng, ai nấy đều chôn trong chăn chìm vào mộng đẹp, chỉ lác đác vài thân binh qua lại tuần tra không ngớt!

Trong phòng ngủ tối om, lấy lò sưởi sánh cùng bão tuyết, đúng là chẳng thấm vào đâu. Bỗng một bóng trắng vụt hiện rồi thoát cái, đã đứng trước giường, lặng ngắm người đang yên giấc với ánh mắt đầy áp nhu tình...

Thủy Băng Tuyền đột nhiên mở trừng mắt, thấy người bên giường là ai thì giật mình một cái, rồi bình tĩnh hỏi: “Canh mấy rồi?”

Giang Dĩ Bác khẽ đáp: “Đã canh ba!” Xuyên tuyết lên đường, bất kể ngày đêm, cuối cùng hắn đã về tới Bắc thành. Chưa kịp ngơi nghỉ, liền vội đến thăm nàng.

Thủy Băng Tuyền liếc nhìn hắn, chau mày hỏi: “Huynh đi đường suốt đêm ư?” Nhìn hàn khí nhiễm lạnh trên người, đủ thấy hắn bồn ba không nghỉ, lại còn ăn mặc phong phanh như vậy?

“Ha ha, đúng là không gì qua nổi mắt nàng.” Dùng nội lực xua hết khí lạnh trên người, hắn mới đến sát bên giường. Vừa này vội vàng nên nhất thời quên mất, thân mình còn nhiễm phong trần gió sương, đã lật đặt chạy vào phòng, thảo nào khiến nàng giật mình tỉnh giấc!

Thủy Băng Tuyền rũ mi, đột nhiên lên tiếng: “Sao không khoác thêm y phục?”

Giang Dĩ Bác nghe vậy liền cười tới mị hoặc: “Nàng đang quan tâm ta ư?”

Thủy Băng Tuyền giật mình ngẩn ngơ, rồi lại nhắm mắt làm ngơ nói: “Sớm về nghỉ ngơi đi!” Nàng quan tâm hắn ư? Không hiểu sao gặp hắn, lòng nàng lại an tâm đến vậy?

Khóe môi Giang Dĩ Bác lại càng kéo cao, lộ rõ nụ cười tươi rói, con ngươi vốn đen kịt như vực sâu thăm thẳm cũng lóe lên ánh dương rực sáng, chăm chú nhìn nàng không rời.

Đôi mắt hắn nóng rực nhìn chăm chăm khiến Thủy Băng Tuyền chột dạ mở mắt!

Đập vào mắt nàng là đôi con ngươi ánh lên như ngọc, hàng mi dài vểnh cao, khiến nàng phải sững sờ giây lát. Vẫn biết Giang Dĩ Bác tướng mạo xuất chúng, chỉ là được nội liễm bình thần ung dung che khuất, nên khó bề hình dung. Nhưng nay màn che đã vén, nụ cười mị hoặc khiến người lóa mắt, càng huống chi mắt đen nóng bỏng đầy áp thâm tình?

Giang Dĩ Bác thấy Thủy Băng Tuyền hồn vía lửng lơ, đáy mắt quét qua ánh sáng kỳ dị, tâm vừa động, liền nghiêng người đặt bờ môi còn vương hơi lạnh lên đôi môi mềm mại nhuận hồng ấm áp của ai kia. Con người thâm trầm tiến gần trong gang tấc, nhìn ánh mắt trợn trừng không phản ứng của Thủy Băng Tuyền!

Thời gian bỗng như ngừng lại, hần cúi người, nhãn thần thâm sâu, nàng ngửa đầu, ánh mắt phức tạp!

Lý trí bảo hần dừng lại, nhưng mọi tế bào trong cơ thể lại đang sôi sục kêu gào. Đầu óc giãn co, dần vật tranh đấu. Nàng là người hần yêu nhất đời, hần muốn tôn trọng nàng, muốn là quân tử trước mặt nàng. Nhưng khi bờ môi dán chặt bờ môi, hương thơm thanh thoát vờn quanh chóp mũi, trái tim hần đã vọt hần tới chín tầng mây...

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, thấy đôi mắt chớp động của Giang Dĩ Bác, nghe như tim mình bị lỗi một nhịp đập, mê đắm ngẩn nhìn. Hóa ra hai chữ ‘mỹ sắc’ không chỉ dùng cho nữ nhân, hóa ra nam nhân cũng có thể ‘đẹp’ đến thế!

Đôi môi hồng nhuận hơi hé mở, khí tức ấm áp vờn quanh như tê như ngứa! Tia lý trí cuối cùng của Giang Dĩ Bác liền bốc khói chẳng chút tăm hơi. Hần trầm giọng ‘ừm’ một tiếng, đưa tay áp sát vào mặt nàng, kéo theo nụ hôn mạnh mẽ...

Dưới những ngón tay mát lạnh của hần, thân thể áp trong ổ chăn của Thủy Băng Tuyền run lên bần bật...

Đầu lưỡi linh hoạt chứa hương thanh lãnh nhanh chóng tiến công buộc Thủy Băng Tuyền mở miệng...

Trần trọc mút hút, từ ôn nhu đến cuồng nhiệt, mãi đến khi Thủy Băng Tuyền cảm thấy lạnh run, mới phát hiện chân đạp trên người đã rơi ra tự lúc nào khiến cơn gió lạnh cảm không chút khách khí luồn vào. Vội mạnh tay đẩy Giang Dĩ Bác ra, túm chăn trùm người. Hôm nay quá lạnh, không thích hợp hôn môi...

Giang Dĩ Bác bất ngờ bị đẩy, trong mắt vẫn còn đượm một tia dục vọng chưa tan, trên mặt vẫn là nụ cười không dứt, dịu dàng giúp nàng vén chăn...

Thủy Băng Tuyền mông lung nhìn bộ dáng hần lúc này: “Huynh đặc ý lắm nhỉ?”

Giang Dĩ Bác lắc đầu cười: “Không phải, là vui vẻ mới đúng!”

Thủy Băng Tuyền thờ ơ nhìn nụ cười chói mắt kia, rồi nhắm mắt nhủ thầm: Luyện võ cũng lợi thật, không cần quần thật nhiều y phục, không cần ngủ nhiều, lại càng không cần biết bốn mùa nóng lạnh luôn!

Giang Dĩ Bác lúc này tâm tình đúng là phi tận cao xanh. Đêm nay với hần hần là vô cùng vô cùng vui sướng, thỏa mãn.

Liền đặt một nụ hôn lên trán nàng: “Ngủ đi, đợi nàng ngủ rồi ta sẽ đi!” Trầm lặng nhìn nàng dần say giấc, trái tim hần như được lấp đầy tình yêu! Con người đen lấy ánh lên bóng hình nàng, nét mặt dịu dàng như nước.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt thâm nghĩ, cảm giác này, kể cũng không tệ!

.....

Trời vừa hừng sáng, tuyết cũng ngừng rơi. Bắc vương phủ khoác thêm lớp áo choàng bằng bạc lông lánh, mái hiên nổi dài nhấp nhô trắng xóa trông cứ như dãy núi tuyết thu nhỏ vậy.

Thủy Băng Tuyền hai tay ôm lò sưởi, tóc đen dài búi như mây, cổ quấn khăn kín mít, người khoác áo dày to, từ từ chậm chạp bước trên hành lang thường ngoạn, cây trong vườn trơ trụi hết lá, chỉ còn đọng tuyết trĩu nặng!

“Vương phi thấy lạnh không?” Cảnh An và Thu Nhi theo sát phía sau lo lắng hỏi.

Nàng bây giờ khoác nhiều y phục tới nỗi mỗi bước nặng nề ục ịch, hết như ôm cả cái chăn bông ra đường. Dù gì nàng sợ nóng chứ không sợ lạnh, nếu không vì đang mang thai, nàng sao để họ nhồi cả đồng y phục như thế!

“Woa, đẹp quá!” Cảnh Trúc ngẩn đầu ngẩn thái dương dần hé dạng ở trời đông, quả cầu lửa nhô khỏi những tầng mây trắng, chiếu sáng những mảng tuyết tinh khôi, khúc xạ ánh sáng chói lóa muôn màu.

Đẹp thật! Tới Thủy Băng Tuyền cũng phải trầm thốt lên!

...

Trong đại sảnh vương phủ, Thu Nhi điều chỉnh lò sưởi, Cảnh Trúc pha trà!

Thủy Hoàng Văn bắt mạch xong, gương mặt anh tuần nở nụ cười tươi: “Tim thai rất ổn định!”

Thủy Băng Tuyền cười đến tận mắt, lại hỏi: “Đại ca hôm nay có chuyện gì sao?” Từ khi kết hôn, ngoại trừ vội vã chạy đến bắt mạch giúp nàng, hoặc giả có chuyện quan trọng cần thương thảo, còn không huynh ấy suốt ngày ở tại Vương gia phủ hoặc Từ Tế Đường thôi! Sau lần đầu thăm trước, nàng có nhờ huynh ấy mua thêm được liệu chu cấp, bởi vậy bách tính đến khám ở Từ Tế đường, đều do phủ nha chi trả cả!

“Vốn định lần này đưa Yên Nhi về kinh một chuyến...” Thủy Hoàng Văn nói vẻ lo lắng: “Nhưng giờ nàng ấy đã có thai, e không tiện đi xa.”

Thủy Băng Tuyền nhướn mày cười tươi rộ: “Vậy ư, chúc mừng huynh!”

Thủy Hoàng Văn nghe thế cũng khó nén vui mừng ra mặt: “Cảm ơn muội!”

“Chuyện đó huynh cứ báo với cha một tiếng là được rồi!” Thủy Băng Tuyền chau mày, đường kinh thành xa xôi cách trở, bình thường đã không tiện, huống hồ Yên Nhi còn đang thai nghén?

Thủy Hoàng Văn vừa muốn nói...

“Khởi bẩm vương phi, Giang công tử cầu kiến, nói là muốn thương lượng về chuyện nhà xưởng.” Cảnh An từ ngoài chạy vào, cung kính báo!

Thủy Băng Tuyền hơi thất thần, màn hôn nồng nhiệt hôm qua liền xoẹt qua đầu, mắt thoáng hoang mang, lại như bình thần nói: “Mời hẩn vào!” Cái tên này, tối qua rõ ràng đến gặp người ta, lại chẳng chịu nói chính sự!

Thủy Hoàng Văn kinh ngạc thốt: “Giang Dĩ Bác không phải đi kinh thành rồi ư?” Nhanh vậy đã quay lại? Chắc hẳn bốn ba ngày đêm không nghỉ đây mà!

Giang Dĩ Bác vừa tiến vào đã khiến cả căn phòng sáng rực hẳn lên. Y bào tử sắc (màu tím), vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng. Cổ tay, vạt áo đều có những đường thêu – họa tiết tinh xảo, cao quý. Cầm y như tuyết, thất lưng tím nhạt, tóc búi trăm ngọc, vóc dáng thanh tao, ưu nhã anh tuấn, mắt – ôn hòa trầm ổn, môi – hơi hé mỉm cười, bước chân – nhẹ nhàng uy lực, cả người toát ra khí thế khiến không ai dám thẳng nhìn...

“Thì ra đại công tử cũng ở đây?” Giang Dĩ Bác cất tiếng trầm thấp, Thủy Hoàng Văn vội vã hoàn hồn, đứng lên, chấp tay chào hỏi: “Dĩ Bác huynh, mời ngồi!”

Thủy Băng Tuyền giương ày liễu, hẩn thường ngày không phải cố gắng lu mờ, che giấu bản thân? Hôm nay sao lại khoa trương đến thế?”

“Đại công tử trông như có chuyện phiền não? Không biết Giang mỗ giúp gì được không?” Nói là nói với Thủy Hoàng Văn, nhưng hai mắt Giang Dĩ Bác chưa khắc nào rời khỏi Thủy Băng Tuyền.

Thủy Hoàng Văn nhìn Giang Dĩ Bác, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Chỉ sợ làm Dĩ Bác huynh khó xử!”

Giang Dĩ Bác liếc nhìn Thủy Băng Tuyền một cái, mới nhướn mày nói: “Đại công tử cứ nói đừng ngại!”

“Ta có một lô dược liệu dưới danh nghĩa Vương gia bị Phương gia làm khó dễ!” Phương Giang hai nhà quan hệ mật thiết, nói không chừng Giang Dĩ Bác cũng biết ít nhiều! Nếu hẩn trở về kinh thành giải quyết chu toàn, chắc cũng chẳng có vấn đề gì. Ngặt nỗi Yên Nhi có mang, Tuyền Nhi cần hẩn chăm sóc, phủ đệ đang xây cần người giám sát, hẩn thực sự chẳng thể nào dứt ra.

Đôi mắt Giang Dĩ Bác ánh lên một cái, hỏi lại: “Vậy ư?”

“Không biết Dĩ Bác huynh có thể giúp ta không?” Kỳ thực hẩn chẳng muốn làm khó Giang Dĩ Bác, nhưng thực sự lúc này hẩn chẳng có cách phân thân!

Thủy Băng Tuyền con người chột lóe, Phương gia ư?

Giang Dĩ Bác cười điềm đạm: “Đại công tử yên tâm, Giang mỗ nhất định có cách đưa dược liệu đến tay công tử đúng hạn!” Dược liệu của Phương gia hẳn thấu tóm cả trong tay, trích một phần đưa Thủy Hoàng Văn cũng không là gì to tát!

Thủy Hoàng Văn hai mắt ngồi sáng, đứng dậy chấp tay cảm tạ: “Đa tạ Dĩ Bác huynh!” Hắn thoát khỏi mối sầu lo phân vân đi hay ở rồi!

“Tuyền Nhi, ta đi nói tin này với Yên Nhi đây!”

Chưa đợi Thủy Băng Tuyền gật đầu, Thủy Hoàng Văn đã vội vã chạy biến...

“Huynh cho đại ca ta một ân tình?” Thủy Băng Tuyền sắc mặt mờ ảo, thoáng nhìn Giang Dĩ Bác, nhàn nhạt nói.

“Ân tình này, là vì hắn, ta mới cho!” Giang Dĩ Bác cười dài đáp.

Thủy Băng Tuyền nhướng mày, lời này thật khó nghe, nhưng lại là sự thật: “Vài ngày nữa đến ngày đấu thầu, nhân đó mở thương hội luôn đi!”

Giang Dĩ Bác lúc này nghiêm mặt đáp: “Ta đã chuẩn bị đâu đấy cả rồi!” Lúc trước, hắn cũng cho rằng khai trương cửa hàng vào ngày đấu thầu là tốt hơn cả.

Thủy Băng Tuyền nhìn thoáng qua Giang Dĩ Bác, khóe môi cười thần bí, đến lúc đó, nàng sẽ cho ra mắt một độc môn thương phẩm!

Giang Dĩ Bác nheo mắt: “Tuyền Nhi hình như có dự tính khác?” Nụ cười trên mặt nàng tuyệt đối cực kỳ mờ ám, giảo quyệt!

“Nguyên liệu đều đã giao cho huynh, huynh hãy cho người đến chỗ Cao Nho An mà lấy. Thu, chi đều do hắn quản lý tất! Sẵn còn vài ngày, huynh đốc thúc mọi người gia tăng sản lượng, đến lúc đó, ta sẽ khiến họ tranh mua sạch mới thôi.” Thủy Băng Tuyền vừa nói vừa cười sáng lạn.

Giang Dĩ Bác ánh mắt thâm trầm, khóe môi lại càng cười sâu: “Nhìn nàng lúc này, ta càng thắc mắc không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì?” Cũng chỉ nàng mới khiến hắn điên cuồng đến vậy.

96. Q.3 - Chương 13: Thiếu Chủ Trầm Gia

Edit: Boringrain

“Đến lúc đó huynh khắc biết!” Thủy Băng Tuyền thờ ơ giương mày, con ngươi lưu chuyển động lòng người, môi đỏ mọng mấp máy đượm phong tình khiến ánh mắt Giang Dĩ Bác càng thêm sâu thẳm, khóe môi khẽ cười đầy thâm ý.

Thủy Băng Tuyền chờ người, hắn dám dùng nhân thân u tối ấy đùa bỡn nàng?...

“Biết vậy được rồi, huynh cũng lo gấp rút chuẩn bị đi!” Thủy Băng Tuyền thông thả đứng dậy, lộ ra cái bụng đã căng tròn năm tháng, đập vào mắt Giang Dĩ Bác khiến lòng hắn càng thêm xuyến xao, dao động, bởi từ nơi đáy mắt nàng, hắn thấy tình yêu thương nồng đượm, tình mẹ yêu con tha thiết mong chờ!

Thiên Kỳ Thành

Giữa một thiên đường rộng lớn đầy ắp mai vàng, có những bông đã hơi hé mở, có những nụ e lệ khép mình, cũng có những cánh hoa chập chờn đón gió, thả mình đung đưa, hương mai thanh mát nhẹ thoảng, vờn quanh chớp mũi...

Mai khoe sắc thắm, ý cảnh khôn cùng, khiến lòng người lưu luyến không nỡ dời chân. Nhưng tiếc thay, Phong Cô Tình lúc này chẳng tâm trí đâu mà thưởng ngoạn.

Hắn vận bộ y bào đen tuyền, phóng mắt ra xa lạnh băng chăm chăm nhìn hai người bị treo lơ lửng trên cây. Phải đi Chiến Nhất và thập đại sát thủ điều tra Trầm gia cùng Độc cốc, loạng quạng thế nào lại có hai người bị bắt tại mai lâm này...

“Phong Cô Tình xin được yết kiến Trầm thiếu chủ.” Giọng nói hần lãnh liệt vang vọng khắp rừng mai. Trước đã dặn kỹ càng không được đến quá gần Trầm gia, hai kẻ này nghe không chịu để trong lòng, khiến hắn phải thân chinh đến nhận người. Thoát khỏi đây chờ chúng vẫn là tử lộ, nhưng sống chết thế nào là chuyện của Vô Tình Các, còn hôm nay, hắn nhất định phải cứu được người đi.

“Phong các chủ, người Vô Tình Các tùy tiện xông vào Trầm gia, phạm điều cấm kỵ, còn làm càn vào tận mai lâm. Muốn đưa người đi, xin các chủ cho lời giải thích rõ ràng!” Giọng nữ thanh thúy vọng từ mai lâm, theo đó là bóng hồng thướt tha đáp xuống.

Nữ tử này thoát trông thông minh lanh lợi, ngũ quan tinh tế xinh đẹp, váy mỏng cánh hồng, tóc đen tết bím, đầu cài hoa mai.

Nàng tiến tới trước mặt Phong Cô Tình, đoạn chấp tay thi lễ: “Tiểu tỳ Hương Mai, thỉnh Phong các chủ cho lời giải thích!”

Phong Cô Tình dõi mắt vào rừng mai, rồi mới quay qua nhìn người trước mắt, lạnh băng cất tiếng: “Trầm thiếu chủ cao ngạo thật đấy, Phong mỗ đã tới còn không muốn tiếp ư?”

“Thiếu chủ quả thực đang luyện công không thể đón tiếp chu đáo, xin Các chủ lượng thứ!” Giọng nói dịu nhẹ, ôn hòa chẳng chút phập phồng lên xuống, thần thái bình tĩnh khó mà nghi ngờ lời nàng nói!

“Vô Tình Các đến điều tra quan hệ giữa Trầm thiếu chủ, Giang Dĩ Bác và Diệp Khinh!” Phong Cô Tình nhàn nhạt trả lời, Hương Mai gật đầu thỏa mãn.

“Tiểu tỳ rõ rồi, xin các chủ đợi một lát!” Phúc thân thi lễ lần nữa, rồi nàng phi thân trở lại rừng mai!

.....

“Phong Các chủ, người, người có thể dẫn đi, nhưng võ công phải phế bỏ. Bằng không, e nhân sĩ vô lâm lại lấy đó làm may đến quấy rầy sự thanh tĩnh của Trầm gia.” Hương Mai thần sắc trầm ổn, nói lời nhẹ nhàng!

Ánh mắt Phong Cô Tình chợt lóe mũi băng hàn lãnh, chớp mắt về mặt trở nên kinh khủng hết quỷ ma.

“Trầm thiếu chủ được nước lã tới đấy ư?” Hắn xem Vô Tình Các là gì?

Hương Mai lại dịu dàng thi lễ, nhưng giọng nói hàm chứa khí thế cứng cỏi: “Các chủ đã tự đến giải thích, thiếu chủ nhà ta cũng không truy cứu động cơ, nhưng hai kẻ tự tiện xâm phạm Trầm gia quyết phải trả giá.”

Khóe môi nhếch cao, Phong Cô Tình vung tay, thân người lóe lên rồi bay lên bảy thước vào tận rừng mai, vận lực, giải bỏ phong tỏa kinh mạch cho hai người bị treo lơ lửng...

Hương Mai biến sắc, vội phi người lao vào rừng mai! Nhưng đáng tiếc, khinh công của nàng không bì được với Phong Cô Tình. Nàng vào tới nơi, Phong Cô Tình đã thông thả cứu được người. Mà hai người kia, vốn là cao thủ trong Vô Tình Các, được Phong Cô Tình giúp đỡ, cũng nhanh chóng khôi phục công lực...

Thấy vậy, gương mặt thanh tú của Hương Mai liền tái đi, quát lên một tiếng rồi xông tới trước! Hương Mai động thủ, Phong Cô Tình phi thân lùi xa vài dặm, trường sam đen tuyền tung bay giữa trời đầy mai, nhìn gương mặt giận dữ của Hương Mai ung dung nói: “Phong mỗ không muốn đối địch với Trầm gia, không có nghĩa là sợ hãi Trầm gia, yêu cầu của các người, xin lỗi, không thể nghe theo. Cáo từ!”

Nhưng ngay lúc hai tên thuộc hạ phi thân tính chạy, một tiếng đàn ngân lên tựa chọc thủng màng tai, rồi hóa thành luồng khí sắc bén đánh vào họ. Hoảng hốt né tránh, đáng tiếc vẫn không kịp, đành bất lực ngã xuống...

Phong Cô Tình liếc nhìn hai gã thuộc hạ, liền biết bọn họ đã thành phế nhân! Hai tròng mắt trừng trừng nhìn vào rừng mai, sắc bén đến ghê người. Thần sắc hung ác, sát khí bùng bùng, hắn phi thân lên, uy mãnh tiến về phía tiếng đàn...

Hương Mai hốt hoảng, liều mình xông ra trước ngăn cản, nhưng Phong Cô Tình không thương tiếc phát tay chưởng lực, nàng lập tức bị văng ra xa, hộc một mảng máu tươi lênh láng trên đất, xem chừng bị thương không nhẹ!

Băng qua rừng mai, gặp một mảnh sân im ắng, trong có ngôi nhà gỗ lịch sự tao nhã, tiếng đàn lượn quanh du dương réo rắt.

Phong Cô Tình chẳng thêm đề tiếng, đã vội vận khí vào tay, tung chưởng đánh vào căn nhà gỗ, khí lực mạnh mẽ như núi lở sông trào, nhưng dường như bị một bức tường vô hình ngăn trở...

Tiếng đàn réo rắt không ngừng, chừng như những ngón tay đang lướt nhanh trên huyền cầm, mang theo luồng kinh lực dồi non lấp bể nghênh tiếp đối phương.

Nhạc đàn êm tai, lòng người say đắm...

Khắc này, cả không gian lẫn thời gian như đọng lại, vạn vật xung quanh im ắng tựa bị rút cạn sinh mệnh! Chỉ có nội lực giao phong, tranh cường...

Chẳng biết qua bao lâu, Phong Cô Tình vùng tay dốc sức, bên trong nhà gỗ, đàn réo cao âm, tựa gió núi thét gào, u tối thê lương. Đôi bên giao đấu như gió cuốn mây vùn, trời đất điên đảo, cây hoa đổ rạp.

Cảnh tượng này, khiến người ta phải hãi hùng...

Tiếng đàn trầm lại, Phong Cô Tình lùi sau hai bước trụ vững, sắc mặt tái nhợt, sảng giọng: “Thảo nào cầm công có thể danh chấn thiên hạ! Hôm nay Phong mỗ đã được linh giáo.”

“Vô Tình Các độc bộ giang hồ, Phong các chủ quả không tầm thường!” Giọng nói trong trẻo như trăng ngần, lạnh lùng tựa tuyết trắng nương theo tiếng đàn truyền ra!

Đôi mắt băng hàn lóe sáng, Phong Cô Tình cất bước xoay người, thoáng cái mất dạng.

Đáp lại hần vẫn cứ là tiếng đàn êm ái nhẹ bay...

Bình thản, du dương tựa như vừa rồi chẳng có gì phát sinh.

...

“Phế vật!” Phong Cô Tình lãnh khốc trông xuống hai gã thuộc hạ quỳ gối trên đất, giọng điệu rét căm khiến bọn họ kinh hãi! Lúc đó nghe thấy tiếng đàn mới thử tới xem, những tưởng hậu viện hẻo lánh chẳng ai lai vãng, nào ngờ lại đến đúng chỗ của thiếu chủ Trầm gia! Vừa tới gần, cả hai đã bị đàn âm phong bế nội lực...

“Xin chủ tử trách tội!” Chiến Nhất quỳ xuống đất, thỉnh tội. Hắn an bài bọn họ đi dò xét thực hư, đã căn dặn hết lời không được tới gần chủ viện Trầm gia. Không ngờ hai tên này một mạch chạy tới đó, còn đứng sân của thiếu chủ Trầm gia, đúng là tận số!

“Cút ra ngoài!” Phong Cô Tình sắc mặt âm trầm khó coi. Xem ra Trầm Nguyệt Chi đã luyện tới tuyệt đỉnh cầm công! Lần giao đấu này khiến hắn nhớ tới Giang Dĩ Bác, nếu đôi bên cùng dùng hết sức, hắn sẽ giữ thế cân bằng.

Nếu hai người đó liên thủ, hắn cảm chắc thất bại. Còn một đấu một, chỉ tổ lưỡng bại câu thương (đôi bên cùng bị thương)

Nghĩ đến đó, mắt hắn đã hóa thành hàn khí lãnh lẽo! Trầm Nguyệt Chi và Giang Dĩ Bác rốt cuộc là bạn hay thù? Còn Diệp Khinh là thế nào?...

Nhìn sắc mặt chủ tử u ám tối tăm, hai người Chiến Nhất, Chiến Nhị càng không dám thở mạnh, cúi gằm đầu như tượng đá!

“Chiến Nhị, bán tin tức Giang Dĩ Bác cho Trầm gia và Độc cốc.” Suy nghĩ nửa ngày, Phong cô Tình đột nhiên lên tiếng.

“Dạ.”

.....

Bắc vương phủ

Thủy Băng Tuyền nhướn mày dừng bút, một sáng kiến bỗng nảy lên trong đầu...

Đêm thanh lạnh, trận đại tuyết hôm qua đến nay vẫn còn dư âm...

“Tiểu thư, nghỉ ngơi sớm thôi ạ!” Hương Hàn thấy Thủy Băng Tuyền cặm cụi làm việc ở phòng ngoài, liền lên tiếng nhắc nhở.

Thủy Băng Tuyền tiện đà gật đầu buông bút, đỡ thất lưng đứng dậy, bây giờ đứng lên ngồi xuống cũng khó khăn, mang thai quả là khổ.

.....

Đêm vắng lặng như tờ, Thủy Băng Tuyền giật mình tỉnh giấc, lại thấy Giang Dĩ Bác ngồi bên giường chăm chú nhìn nàng!

“Giang Dĩ Bác, huynh đêm nào cũng lén lút đến đi phòng ta, không sợ tổn hại thanh danh một đời ư?” Thủy Băng Tuyền biếng nhác tựa giường, hờn giận nói kháy. Dường ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn nàng, tới người chết cũng thấy nhột nữa là!

“Ha ha, không phải lén lút, ta đến quang minh chính đại mà!” Hắn cười dài vô sỉ đáp.

Thủy Băng Tuyền liếc mắt khinh thường, lại làm lơ nhắm mắt ngủ tiếp. Dù gì cũng đã quen với việc bị hắn làm thức giấc, chẳng mấy chốc sẽ ngủ lại ngay thôi.

Giang Dĩ Bác thấy Thủy Băng Tuyền nhắm mắt không đáp, dịu dàng nói: “Lại đánh thức nàng rồi, mau ngủ tiếp đi!” Chỉ cần được nhìn nàng như bây giờ, hắn đã thỏa mãn lắm rồi!

Thủy Băng Tuyền thực sự mệt mỏi, cứ thản nhiên nhắm mắt, không thèm để tâm đến tình trạng giữa nàng và hắn! Trước khi vào mộng đẹp, trong đầu bỗng nảy ra một vấn đề: có phải họ đang yêu đương vụng trộm không nhỉ?

Giang Dĩ Bác nghe tiếng hít thở đều đều, biết nàng đã say ngủ, ngón tay nhẹ vuốt lên hàng mày, hỏi khẽ, Tuyền Nhi, bao giờ nàng mới chịu gả cho ta?

97. Q.3 - Chương 14: Tay Trong Tay

Edit: Boringrain

Chớp mắt, ngày đầu thâu đã cận kề, dạo gần đây Bắc Thành trở nên náo nhiệt vô cùng, thương nhân bên ngoài nườm nượp đổ về, có người đến tìm hiểu, có người đến tham gia, cũng có người đến góp vui...

Lần đầu tiên, vùng Bắc cảnh khi ho cò gáy được tiếp đón nhiều đại gia chi tiền hào phóng như vậy. Quán trọ bình thường trong thành đều chật cứng như nêm, nhiều khách trọ không tìm được chỗ ở, phải tự mình nghĩ cách giải quyết, tỷ như vùng bạc ngủ nhờ nhà dân!

Trái lại, thương nhân Bắc thành ai cũng mặt ủ mày ê, sớm biết, bọn họ đã đồn đốc xây tân phủ cho xong, thì lúc này nội cho thuê trọ cũng hết khối bạc. Đáng tiếc, đáng tiếc, tân phủ còn chưa hoàn công, lấy đâu ra mà cho ở trọ.

Còn từ lâu Bắc thành thì khỏi phải nói, suốt từ sáng sớm đến tận tối mịt, món ăn đưa lên đưa xuống không lúc nào ngớt.

Không khí rạo rực khiến thương nhân Bắc thành thêm đau lòng! Nhưng ngược lại cũng khiến họ khắp nơi vui mừng!

Thư phòng Bắc vương phủ

Thủy Băng Tuyền đặt bút xuống, nặng nề đứng dậy thư giãn gân cốt một lát, chốc sau cầm quyển sổ trên bàn tới ngồi xem ở nhuyển tháp.

Đọc lướt qua những cái tên xa lạ, hàng mày thanh tú giương cao. Trữ Hy quả là cẩn thận kỹ càng, không những ghi lại tên tuổi thương nhân, mà còn có phần chú thích bên cạnh nữa...

Bỗng một cái tên quen thuộc đập vào mắt, Vân Tại Viễn? Vân gia ư?

Trầm ngâm cố nhớ tới cái người tên Vân Tại Viễn này, Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười lạnh, Trữ Thiên Kỳ ơi là Trữ Thiên Kỳ, người rút cuộc đã không nhẫn nổi rồi ư?

Bỏ qua cái tên đó, đôi mắt phượng tiếp tục lia xuống dưới.

Lại thêm một cái tên khiến nàng chú ý, Trầm Nguyệt Chi? Thủy Băng Tuyền chau mày, trong mắt bắn ra tia bén nhọn. Bởi bên cạnh có một ghi chú bắt mắt: Giang hồ Trầm gia.

Trầm gia, một trong tam đại thế lực giang hồ, cầm công vang danh thiên hạ? Sao đột nhiên lại đến Bắc thành?

Theo như nàng biết, Trầm gia đã thoái ẩn, từ lâu không còn hành tẩu giang hồ! Đương nhiên, thoái ẩn thì thoái ẩn, ít nhất cũng phải có cái đồ miệng, sản nghiệp duy trì kế sinh nhai hẳn phải có. Điều nàng không ngờ là Bắc cảnh lại có thể khiến thiếu chủ Trầm gia xuất đầu lộ diện tới lấy thiếp tham dự?

Trầm Nguyệt Chi? Phải chăng vì Hương Hàn? Thủy Băng Tuyền chau mày gọi: “Hương Hàn!”

“Dạ, tiểu thư.” Hương Hàn đẩy cửa đi vào.

Thoáng nhìn Hương Hàn một cái, Thủy Băng Tuyền đóng tập sách lại, trầm ngâm hồi lâu mới dõm hỏi: “Hương Hàn, nói cho ta biết đôi điều về Trầm Nguyệt Chi được không?”

Sắc mặt Hương Hàn khê biến, nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt phức tạp: “Tiểu thư...”

Thủy Băng Tuyền rừ mi mắt tiếp lời: “Trầm gia cũng đến!”

Hương Hàn trừng lớn hai mắt như thể không tin vào tai mình. Nàng khó nhọc mở lời: “Tiểu... tiểu thư vừa nói gì ạ?” Nghi ngờ có phải mình nghe lầm hay không, Hương Hàn lên tiếng hỏi lại!

“Ta nói, Trầm gia tới lấy thiếp, nghĩa là rất có thể Trầm Nguyệt Chi sẽ đến! Hương Hàn, người nên chuẩn bị tâm lý thật tốt!” Thủy Băng Tuyền mơ hồ nói. Trầm Nguyệt Chi thật đến vì Hương Hàn ư? Nếu vậy, có chi đợi tới giờ mới xuất hiện? Có ẩn tình gì chăng?

Hương Hàn cả kinh thụt lùi về sau vài bước mới trụ vững, trong lòng như sóng triều trào dâng.

Thủy Băng Tuyền thở dài, xem chừng Trầm Nguyệt Chi có ảnh hưởng rất lớn tới Hương Hàn! Hẳn thật sự đến vì Hương Hàn ư? Về chuyện này nàng cực kỳ nghi hoặc, cảm giác này rất khó tả! Trực giác mách bảo, người này mục đích không hề đơn giản!

“Chừng như người khó mà đối mặt với hấn!” Thủy Băng Tuyền thờ ơ liếc nhìn Hương Hàn nói.

Hương Hàn chột dạ, cup mắt, cười khổ: “Tiểu thư, nô tỳ không biết nữa, lòng nô tỳ giờ rối lắm!” Hấn, là ký ức đẹp đẽ nhất của đời nàng, bảo quên, làm sao quên được đây? Nhớ ngày ấy: trời đông rét mướt, mạng cận kề; mai bay đầy trời, cùng người tương ngộ.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, nói về cảm thông: “Nên ta nói trước, để người chuẩn bị tâm lý! Dù thế nào, ta vẫn hy vọng người hiểu rõ, nếu hấn muốn đưa người về Trầm gia, và người, Hương Hàn, cũng đồng ý theo hấn, ta sẽ không có ý kiến gì cả. Nhược bằng...”

Thủy Băng Tuyền thoáng ngừng lời, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đã có vẻ hoảng loạn của Hương Hàn, gần từng chữ, giọng nói trong trẻo cũng không kém phần lạnh lùng: “Hấn có ý đồ khác, đối nghịch với ta, thì Hương Hàn, nhớ kỹ, ta tuyệt đối không vì người mà lưu tình. Cũng vậy, hấn cũng sẽ không vì người mà nhượng bộ!”

“Nô tỳ...” Hương Hàn chấn động, ngẩng đầu yếu ớt nhìn Thủy Băng Tuyền, lòng rối như tơ!

“Lui xuống trước đi! Mong người không khiến ta thất vọng!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói.

Hương Hàn mấp máy môi tính mở lời, lại chẳng biết nói gì đành lẳng lặng lui xuống...

Nhìn Hương Hàn đi khuất, ánh mắt Thủy Băng Tuyền càng trở nên thâm sâu phức tạp. Lòng mãi thắc mắc, Trầm Nguyệt Chi có đến không? Theo lý mà nói, Trầm gia ở tận nơi xa, chẳng có dính líu gì tới Bắc cảnh cả. Ở đây, mối liên hệ duy nhất chỉ có Hương Hàn... Mục đích của hắn thực sự chỉ là Hương Hàn thôi sao? Thủy Băng Tuyền tâm tư bất an suy đoán!

Qua lời Hương Hàn, nàng nhận thấy con người này cực kỳ lạnh nhạt...

“Khởi bẩm vương phi, Trữ quận vương cho người đến báo, khâm sai hoàng thượng phái đi đã đến cổng thành, Trữ quận vương đã ra nghênh tiếp!” Tiếng Cảnh trúc vọng vào cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Bảo Cảnh An đi xem là được rồi!” Thủy Băng Tuyền sức tỉnh, lạnh nhạt trả lời, Trữ Thiên Kỳ lần này phái ai hộ tống bạc đây?

“Dạ!”

Trong đại sảnh Bắc vương phủ, Thủy Băng Tuyền an vị trên ghế cao, lạnh lùng liếc qua người bên dưới một cái, liền dời mắt!

“Tham kiến Bắc vương phi!” Người này là Binh bộ thị lang Tổng đại nhân, tuổi tác trạc ba mươi, trên người khoác bộ nhung trang, thân hình cao lớn khôi ngô, đôi mắt toát vẻ trầm ổn!

“Tổng đại nhân không cần đa lễ, ngồi đi.” Thủy Băng Tuyền bình thản đáp.

“Tạ ơn vương phi!” Tổng đại nhân cung kính hành lễ rồi ngồi xuống.

“A, phải rồi, lần này tổng đại nhân dẫn theo bao nhiêu binh sĩ?” Thủy Băng Tuyền nâng chén trà, ra vẻ thờ ơ hỏi.

“Hồi bẩm vương phi, hạ quan dẫn theo hai nghìn binh sĩ!”

Hai nghìn ư? Khóe môi khẽ nhếch cao: “Trữ quận vương, ngày mai người đông hỗn loạn, huynh hãy tạm mượn số binh sĩ này an bài bảo vệ bách tính trong thành!”

Trữ Hy sững sờ, thoáng liếc qua Tổng đại nhân rồi mới chấp tay đáp: “Dạ!”

“Tổng đại nhân hẳn không có ý kiến chứ?” Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn Tổng đại nhân nhàn nhạt hỏi.

Tổng đại nhân cung kính chấp tay: “Hạ quan không có ý kiến!”

“Tổng đại nhân là khâm sai của hoàng thượng, lại đường xa hộ tống bạc, hẳn rất mệt nhọc, nhờ Trữ quận vương tiếp đại Tổng đại nhân đây thật chu đáo. Bố trí chỗ ở trong phủ nha đi.” Thủy Băng Tuyền cười khẩy trong lòng! Khéo thật nhỉ? Ngày mai đấu thầu, hôm nay khâm sai mới đến... Xem chừng Trữ Thiên Kỳ muốn biết đấu thầu này ra sao mà!

“Ta hiểu rồi!” Trữ Hy khiêm cung gật đầu.

.....

Từ sau đợt tuyết lớn mấy ngày trước, thời tiết tuy đã ấm lên đôi chút nhưng vẫn còn rất lạnh, đêm nay không trăng không sao, u ám tối tăm lại thêm phần lạnh lẽo!

Trong Bắc vương phủ, thân binh qua lại dò xét càng thêm thâm nghiêm cẩn trọng! Vì buổi đấu thầu ngày mai, những kẻ lạ mặt từ bên ngoài lai vãng Bắc thành không ít...

Đã nửa đêm, Thủy Băng Tuyền vẫn chưa ngủ, nửa nằm trên nhuyễn tháp nhắm mắt trầm tư...

“Tuyền Nhi, có việc gì phiền lòng sao?” Giọng nói dễ nghe, trầm ấm vang đến bên tai.

Thủy Băng Tuyền chậm rãi mở mắt, khóe môi mấp máy: “Ta đang đợi huynh!”

Giang Dĩ Bác nhướng mày, con người đen lóe sáng, tựa tiểu phi tiểu “A!” lên một tiếng. Có việc gì khiến nàng muộn phiền lo lắng như vậy?

“Huynh biết những gì về Trầm gia?” Thủy Băng Tuyền không đông tây giông dài, trực tiếp nhập đề!

Giang Dĩ Bác cau mày: “Trầm Nguyệt Chi?”

Thủy Băng Tuyền thấy Giang Dĩ Bác cau mày như vậy, hấp háy mắt: “Xem chừng huynh cũng biết ít nhiều về người này!” Có thể khiến Giang Dĩ Bác nghe tên chau mày, thật đáng quan tâm!

Về mặt hấn ngưng trọng hồi lâu, mới lên tiếng hỏi: “Trầm gia cũng tới ư?” Hấn, vì sao lại đến?

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Ta không hiểu động cơ của hấn!”

Giang Dĩ Bác ngồi xuống ghế, con ngươi đen thẳm, dáng vẻ đăm chiêu

Nhìn bộ dạng Giang Dĩ Bác như vậy, Thủy Băng Tuyền không khỏi thở dài: “Xem ra lai giả bất thiện*.” Giang Dĩ Bác cảnh giác như vậy, người này hấn không đơn giản.

*Lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt

Giang Dĩ Bác ngược nhìn nàng, mỉm cười trấn an: “Đừng lo gì cả, đã có ta đây”

Nghe vậy, Thủy Băng Tuyền ngẩn ra hồi lâu. Nụ cười của hấn, nhạt như mây, nhẹ tựa gió; lời hấn nói, ngắn gọn giản đơn, chẳng phải ý nặng thâm tình, lại khiến thần trí bất an xao động của nàng bình tâm trở lại!

Nàng im lặng lắng nghe từng nhịp tim an bình đập trong lòng ngực.

Giang Dĩ Bác không chú ý đến dáng vẻ xuất thần của Thủy Băng Tuyền, hấn còn đang mải lo về sự xuất hiện của Trầm Nguyệt Chi! Chỉ một Phong Cô Tình đã đủ phiền lắm rồi, nay lại thêm Trầm Nguyệt Chi! Thế nào Diệp Khinh chẳng đến góp vui!

Xem ra, đúng như Tuyền Nhi nói, đều là lai giả bất thiện cả...

Mà hấn nào e sợ gì Trầm Nguyệt Chi, chỉ e Diệp Khinh mò tới, Tuyền Nhi nhớ lại chuyện đêm đó thì sẽ ra sao đây?

Thủy Băng Tuyền thấy Giang Dĩ Bác cũng lặng im không nói, con ngươi đen nhánh lóe tinh quang! Hấn miên man suy nghĩ chuyện gì, mà lo lắng lấp đầy mắt thế kia?

“Huynh nghĩ gì đó?”

“Không có gì.” Giang Dĩ Bác cười lảng.

Xoáy sâu vào đôi mắt hấn, sự nghi hoặc trong lòng Thủy Băng Tuyền lại càng phình to, đáy mắt trở nên thâm trầm u tối. Nhưng nghĩ lại, nếu mọi suy đoán, lo lắng chỉ là thừa thãi, nàng sẽ thần nhiên chờ đợi, xem rốt cuộc Trầm Nguyệt Chi là thần thánh phương nào!

Azzzz, nằm nghiêng lâu quá, hai chân đều bị chuột rút cả rồi...

Giang Dĩ Bác thấy nàng lấy tay xoa chân, liền đứng lên đỡ nàng dậy, rồi hấn ngồi xổm xuống đất, vận nội lực vào tay, giúp nàng lưu thông khí huyết...

Thủy Băng Tuyền nhìn dáng vẻ ôn nhu của Giang Dĩ Bác, ánh mắt mê mẩn, lòng cảm động.

Giang Dĩ Bác nhăn trán, thương xót khê trách cứ: “Nàng đừng mải suy nghĩ nhập tâm, không khéo lại chuột rút bây giờ!”

Nhìn hấn ngồi xổm bên chân mình, Thủy Băng Tuyền thầm nhủ mình thật may mắn, mất chân tình, lại có được chân tình!

Trên đời quả thực có cái “thương ai thương cả đường đi”, hấn yêu nàng không nề hà đưa trẻ trong bụng, cũng không nề hà trái tim nàng chẳng vẹn toàn.

Nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng nảy nở trên bờ môi!

“Nên năng đi lại...” Giang Dĩ Bác đang nói dở, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng đến ngây ngẩn, đôi mắt Thủy Băng Tuyền lúc này còn rực sáng, diễm lệ hơn sao trên trời...

Tầm mắt giao nhau, bầu không khí giữa họ dần nóng lên bất chấp cái giá lạnh của trời đông!

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười tươi, đủ sức tan sương chảy tuyết, như làn gió xuân ấm áp thổi qua cơn đông buốt giá!

Giang Dĩ Bác quên lưng mình đang nói gì, chỉ chăm chăm dán mắt lên khuôn mặt tuyết mỹ, tú lệ của ai kia.

“Tuyền Nhi.” Hắn như nghe được trái tim đang đập thành thạch như muốn nổ tung trong lồng ngực.

Thủy Băng Tuyền chậm rãi vươn tay..

Hắn sững sờ nhìn bàn tay tinh tế ngọc ngà, trắng nõn mềm mại đưa về phía hắn.

Thấy phản ứng của Giang Dĩ Bác, nàng càng cười tươi, mày liễu nhướng cao, mắt phượng nhìn hắn đầy thâm ý...

Giang Dĩ Bác sức tỉnh cơn mê, nở nụ cười thỏa mãn, không nắm tay nàng mà thong thả đứng dậy, khom lưng cúi người, đưa tay về phía nàng, ánh mắt lấp lánh mong đợi! Bàn tay ấy, to lớn mạnh mẽ, trông rõ cả đường gân.

Thủy Băng Tuyền bật cười ra tiếng... Nam nhân này thật là...

Rồi nâng bàn tay thon nhỏ đặt vào lòng bàn tay hắn, lập tức tay nàng bị ai kia nắm chặt lại! Cảm giác ấm áp bủa vây khiến Thủy Băng Tuyền thả lỏng tâm trí!

Giang Dĩ Bác kéo nàng dậy, ôm vào lòng, đầu cúi xuống, khẽ khàng thủ thỉ bên tai, giọng nam trầm ấm xen lẫn nỗi xúc động vô bờ: “Tuyền Nhi, rốt cuộc đã có thể nắm lấy tay nàng!”

Thủy Băng Tuyền cảm giác chóp mũi có chút chua xót, mắt cay cay. Thì ra yêu và được yêu đều hạnh phúc đến như vậy!

“Giang Dĩ Bác, hình như ta đã bắt đầu thích huynh.” Bây giờ thì nàng đã hiểu, vì sao khi trước hắn chấp nhận hứa hẹn của nàng! Là bởi yêu nên đợi chờ; bởi mạnh mẽ, nên chẳng bao giờ buông tay; bởi hắn biết, hắn có thể dùng chân tình để cảm hóa chân tình!

Nghe những lời ấy, Giang Dĩ Bác cười khẽ bên tai, thỏa mãn như vậy, hạnh phúc đến thế, khiến trái tim Thủy Băng Tuyền cũng lâng lâng theo niềm xúc cảm...

“Từ khoảnh khắc thấy nàng lần đầu tiên ở Thủy phủ, ta đã biết, mình sẽ nắm tay nàng đi suốt cuộc đời!” Dẫu cho quãng đường ấy có những đoạn đốn đau thống khổ, hắn vẫn cam lòng!

Thủy Băng Tuyền từ từ nhắm mắt, lắng nghe từng nhịp đập của tim hắn. Vòng tay hắn khác hẳn vòng tay của Thiên Hợp. Ở trong lòng Thiên Hợp, nàng bình yên nhẹ nhõm, còn ở trong lòng hắn, nàng an toàn dựa dẫm.

“Cho dù trái tim ta không thể trao vẹn cho huynh, huynh vẫn muốn nắm lấy tay ta ư?” Thủy Băng Tuyền ngược mắt lên hỏi.

Giang Dĩ Bác cúi nhìn nàng, cười ôn nhu: “Đúng vậy.”

Thủy Băng Tuyền vuốt ve bụng: “Cả đứa trẻ này nữa ư?”

Ánh mắt nhìn xuống bụng nàng, Giang Dĩ Bác khẽ giật mình, tự hỏi, giờ đã phải lúc chưa?

Không nghe tiếng Giang Dĩ Bác đáp lời, Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu, trông vào ánh mắt ngập tràn sự phức tạp của hắn?

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”

Giang Dĩ Bác ngược lên, đối diện với Thủy Băng Tuyền, bắt gặp trong đó đã không còn nỗi hoài nghi. Nàng thấy sự phức tạp trong mắt hắn, nhưng nàng chọn tin tưởng. Điều này khiến hắn ấm lòng, cũng khiến hắn đốn đau!

Nếu lúc này nói hết mọi chuyện, nàng có chịu đựng nổi không? Nếu biết Trữ Thiên Hợp như cơn gió thổi qua đời nàng, ra đi chỉ để lại nỗi thất vọng vô biên, liệu có quá tàn nhẫn chăng? Dù sao người cũng đã mất, hắn thà để cho nàng giữ trọn tình yêu còn hơn khơi lên những đau đốn khiến nàng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn!

Nhưng, nếu để nàng tự nhớ lại, liệu... nàng có trách hấn đã giấu diếm? Dù gì hấn đã có rất nhiều cơ hội để nói ra.

Giang Dĩ Bác rũ mi, nói: “Tuyền Nhi, nếu như...”

“Ừ?” Thủy Băng Tuyền nhú mày, cảm thấy hấn có chút kỳ quái, nhưng cũng tự dặn lòng tin tưởng.

Lời chực ra tới miệng lại bị Giang Dĩ Bác nuốt ngược vào trong. Hấn nhận ra mình không tài nào nói được, hấn không thể khiến nàng đau khổ dần vật!

Nếu như... Vĩnh viễn nàng không nhớ lại? Như vậy, mối tình của nàng và Trữ Thiên Hợp vẫn vẹn nguyên tươi đẹp như ngày nào, như vậy, hấn và nàng sẽ có một khởi đầu mới. Nhưng, thật tốt đẹp vậy chăng? Có công bằng với Tuyền Nhi không?

“Nếu có một việc ta nên nói cho nàng biết, nhưng ta lại không thể nói ra, nàng sẽ làm gì?” Giang Dĩ Bác dợm hỏi.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt nghi hoặc, không đáp mà hỏi lại: “Huynh giấu ta việc gì?”

Giang Dĩ Bác thấy sắc mặt nàng, tâm tư chực nhảy dựng, nhưng vẫn ráng cười nói: “Nàng cứ trả lời ta đã!”

“Chỉ cần không phải chuyện ba vợ bốn nàng hầu, thê thiếp thành đàn, còn những chuyện khác... huynh không muốn nói, ta cũng chẳng ép buộc. Có điều, huynh phải biết, chẳng giấy nào gói được lửa cả, sớm muộn ta cũng sẽ biết. Đến lúc đó, ta sẽ cho huynh một cơ hội để giải thích. Còn về phần phản ứng ra sao, bây giờ ta không có cách chi trả lời huynh cả!” Nhưng đã liên quan đến ta, ta hy vọng huynh có thể thẳng thắn! Thủy Băng Tuyền thầm để thêm một câu.

“Nói cách khác, hậu quả còn tùy tình hình mà ấn định?” Giang Dĩ Bác chăm chú nhìn nàng hỏi.

“Đúng vậy.” Thủy Băng Tuyền càng thêm thắc mắc, rốt cuộc chuyện gì khiến Giang Dĩ Bác chọn cách giấu nhem đi?

“Ta có thể thề ta tuyệt đối không có ba vợ bốn nàng hầu, cũng không có thê thiếp thành đàn!” Giang Dĩ Bác trầm mặc hồi lâu mới đá ra một câu như thế.

Thủy Băng Tuyền gật đầu không nói nữa, mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Hấn đã không muốn nói, nàng cũng không ép. Chỉ là nàng rất hiếu kỳ, chuyện gì khiến Giang Dĩ Bác có ánh mắt phức tạp đến vậy?

Nhìn nghi hoặc trong mắt Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác thở dài, có phải hấn đã lỡ mất một cơ hội tốt rồi không?

“Bây giờ thử nói xem huynh biết gì về Trầm Nguyệt Chi!”

“Trầm gia có một gia quy, đó là Thiếu chủ Trầm gia phải luyện đến tuyệt đỉnh cầm công mới được xuất môn. Nếu ngày mai Trầm Nguyệt Chi thực đến, chứng tỏ cầm công của hấn đã tới bậc thượng thừa, mỗi lời nói của hấn ở Trầm gia, chính là uy quyền!” Giang Dĩ Bác ôm nàng đến bên giường nghỉ ngơi, mới nhàn nhạt nói.

Thấy hấn cẩn thận trải giường đệm chăn, lòng nàng như có dòng nước ấm chảy qua. Giang Dĩ Bác là bậc trượng phu, nào phải loại người tinh tế những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng hấn đối với nàng, lại cực kỳ tỉ mỉ ôn nhu.

Thủy Băng Tuyền vui trong ổ chăn, nhìn hấn tiếp tục nói, khoe môi mỉm cười.

Giang Dĩ Bác ngưng lại, nhìn bộ dạng hì hì cười của nàng, đôi mắt thêm sâu vô đáy, lòng thầm quyết định sự thật ấy hằng đợi về sau...

Cánh tay vòng qua người nàng, mắt đen khê chớp, bàn tay áp chặt vào sau gáy, cánh môi duyên dáng thông thả tiếp cận mục tiêu, muốn phủ lên bờ môi hồng nhuận còn hơi hé ý cười.

Thủy Băng Tuyền hơi sững giây lát, sau đó... Hai tay vòng qua cổ, ôm hấn kéo sát lại bên mình, chưa đợi hấn phản ứng, cánh môi đã đặt lên môi hấn! Lần này, là nàng hôn hấn!

Thủy Băng Tuyền hé mắt nhìn hắn, đáy mắt hắn sâu hun hút như vực thẳm không đáy, lại bởi sự chủ động của nàng mà có tia sáng kỳ lạ lóe qua, rồi cánh lưỡi mềm mại tiến vào khoang miệng hắn, đảo quanh hàm răng, cuối cùng quấn lấy lưỡi hắn giao hòa...

Không khí trong phòng như bị rút cạn, giữa hai người như có ngọn lửa bùng lên... Giang Dĩ Bác đã bay biến sự quân tử, bàn tay to lớn không yên phận trượt xuống dưới, lặn vào lớp áo của nàng, khi bàn tay ấm áp tiếp xúc với làn da mềm mại, Thủy Băng Tuyền run lên như phồng lửa, mắt thoáng vẻ hờn dỗi, mặt lại đỏ ửng lên, phong tình quyến rũ...

“Ừm...” Thủy Băng Tuyền thở gấp, hai tay nhanh chóng giữ chặt lấy đôi tay làm càn dưới áo...

“Nếu huynh không muốn đi đội nước lạnh thì mau dừng lại đi, hoặc giả ra ngoài tìm nữ nhân hạ nhiệt cũng được?” Thủy Băng Tuyền giận nói.

Giang Dĩ Bác co quắp khóe môi, nhãn thần u tối đến dọa người, nghiêng đầu nhìn nàng chăm chăm, giọng nói khàn khàn lên án: “Nàng cố ý!”

“Ha hã, là huynh biến thành sói, còn trách ta tà ác sao?” Thủy Băng Tuyền cười cười ra vẻ vô tội nói.

“Ta đi tìm nữ nhân đây!” Giang Dĩ Bác tà tà liếc mắt.

“Đi đi! Nhớ tìm cô nào được được một chút, đừng đói quá ăn quàng đây nhé!” Thủy Băng Tuyền híp mắt, cười dài!

Cuối cùng, trước khi lý trí tan vỡ, Giang Dĩ Bác ngậm ngùi rút tay ra...

“Nếu ta thật sự đi tìm nữ nhân khác, Tuyền Nhi, nàng sẽ làm gì?” Giang Dĩ Bác tươi cười đầy mặt nói.

Thủy Băng Tuyền liếc nhìn nam nhân hỏi ngớ ngẩn: “Huynh thử đi khắc biết!”

Rồi bốn mặt giao nhau, lại nảy cười...

Giang Dĩ Bác thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lặng im không nói...

Lúc này họ chẳng thể biết được, cũng chẳng muốn biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì! Dù ra sao, họ cũng sẽ cùng nhau đối mặt.

Ngày mai, một ngày mới sẽ bắt đầu...

98. Q.3 - Chương 15: Đấu Thầu

Edit: Boringrain

Ngày đấu thầu được định vào mùng 8 tháng 11, cũng chính là hôm nay.

Trông sắc trời cũng được vài phần sáng sủa. Tuy mặt trời đã ló dạng, nhưng dưới cái giá rét mùa đông, không khí cũng vẫn còn vương chút thanh lạnh, tiêu điều.

Giờ thân một khắc là lúc mở màn, mà bây giờ chỉ còn cách giờ Thân đúng một canh giờ. Trên con đường nối từ Bắc vương phủ thông đến Phủ nha bắc thành, trải đầy binh lính đứng hai bên! Người nào người nấy khôi giáp sẵn sàng, tay lăm lăm ngọn giáo, chùng như bất cứ khi nào cũng có thể xông trận giết địch. Hàng rào binh lính oai vệ, mặt mày ngưng trọng, ngọn đao lạnh lẽo, vẽ nên bức tranh trang nghiêm đến rợn người, khiến dân chúng trong thành trông mà khiếp vía.

Chỗ đại môn phủ nha, Sở tướng quân dẫn theo binh lính kiểm soát gát gao, không có thiệp mời, thì dù là con ruồi cũng khó mà bay lọt...

Lúc này, Trữ Hy đang đứng trong sảnh đường, nhìn quanh bốn phía lần nữa. Toàn bộ công đường lúc này đã được sắp xếp lại, đủ sức chứa cả trăm người...

Phía trên đặt một tấm bảng lớn, dán bản đồ quy hoạch Bắc cảnh! Bên trái tấm bảng là ghế chủ vị, phía dưới kê nhiều dãy ghế dài.

Nửa canh giờ sau.

Khách mời lục tục năm bảy người kéo vào một lượt, trên tay ai nấy đều cầm theo tờ thiếp mời trị giá trăm lượng bạc và một tờ bản đồ thu nhỏ. Đã đến đây, dù biết hay không biết nhau, mọi người đều tranh nhau chào hỏi vô cùng náo nhiệt...

Thật ra thì trên thương trường, làm gì có ai vừa ra đã quen biết rộng rãi? Chào hỏi một tiếng thành người quen cả thôi, mà đã quen rồi thì thăm dò thêm vài câu tiện bề tính toán trước sau!

.....

Sở tướng quân nhác thấy có nhuễn kiệu được thân binh Bắc vương phủ hộ tống đang thông thả từ xa tiến tới, liền chạy lại cung kính hành lễ: “Tham kiến Vương phi!”

Kiệu vừa dừng lại, Hương Hàn liền đi lên đỡ Thủy Băng Tuyền xuống...

“Sở tướng quân đứng lên đi! Mọi người đến đông đủ rồi chứ?” Thủy Băng Tuyền lạnh giọng hỏi.

“Hồi bẩm vương phi, ngoại trừ Trầm công tử, mọi người đều đã đến đủ!” Sở tướng quân hôm nay có nhiệm vụ kiểm tra đối chiếu khách mời, chỉ thấy thiếu mỗi vị công tử bí ẩn kia thôi.

Hương Hàn cũng không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này, chỉ biết quả tim đang treo lơ lửng lại tiếp tục bị kéo lên cao...

Thủy Băng Tuyền liếc nhìn Hương Hàn một cái, lạnh nhạt gật đầu, rồi đi thẳng vào phủ nha...

Bên ngoài phủ, có hai nghìn binh sĩ bảo vệ. Bên trong, bộ khoái gác đầy khắp nơi. Toàn phủ nha lúc này tràn ngập không khí trang nghiêm căng thẳng đến nghẹn thở.

Khách nhân bên trong, quen có, lạ có, đều khoác lên vẻ mặt ngưng trọng thâm sâu khó dò...

Không ai nói lời nào, cả đại đường cực kỳ tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức quỷ dị! Mọi người đều dán mắt ra cửa đợi người! Một nữ nhân có thể phát thiếp mời trị giá trăm lượng...

Không để họ phải đợi lâu, vừa đến giờ Thân, bên ngoài đã có tiếng hô to truyền tới, theo sau là hơn mười thân binh mở đường tiến thẳng vào trong: “Vương phi đến!”

“Tham kiến Vương phi!” Mọi người lo đứng cả dậy, khom lưng cúi đầu, chắp tay hô!

“Không cần đa lễ, ngồi cả đi!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng đậm mạc khiến cho nhiều người chưa từng gặp qua vị Bắc vương phi này đều không khỏi dè dặt ngẩng đầu nhìn.

Nhưng vừa ngóc đầu lên, thấy đều ngây ngẩn..

Nữ tử này, khoác kiện áo tử sắc thêu hoa, váy hồng nhạt, quần gấm trắng, bụng nhô cao, vừa nhìn đã nhận ra ngay, chính là Bắc Vương phi!

Tóc đen nhánh suôn mềm tựa mây, trâm khảm ngọc lục sắc trong suốt, da trắng tuyết trơn bóng nõn nà, mắt phượng dài thanh cao phong nhã, mũi ngọc ngà môi hồng sắc đỏ, gót sen nhẹ thông thả bước đi, tựa liên hoa thanh tao thoát tục. (*liên hoa: cũng là hoa sen)

Thủy Băng Tuyền đến chỗ ngồi, nhìn quanh một vòng “Các vị ngồi cả đi!” thu thần sắc của tất cả mọi người vào mắt.

Khách nhân giật mình sức tỉnh, ngồi xuống ghế mà trông đều thần thờ mắt vía! Một mỹ nhân tài sắc như vậy, có chi hoàng thượng lại từ hôn? Đây có lẽ là dấu chấm hỏi lớn nhất trong lòng những người ở đây!

Vài người vừa an vị xong, lại tiếp tục lăm lét ngẩng đầu đánh giá vị nữ nhân chỉ nghe thiên hạ đồn này.

Thủy Băng Tuyền đảo mắt một vòng, dừng chỗ Giang Dĩ Bác chừng một giây, ánh mắt tương giao, tâm ý tương thông!

Thủy Hoảng Văn cùng đi với Vương lão gia, ngồi cạnh Giang Dĩ Bác.

Phong Cô Tình nheo đôi mắt lạnh, lòng đã sớm nổi phong ba. Từ lâu hắn đã tỏ tường, nàng thu hút ánh mắt hắn, hấp dẫn lòng hắn, mỗi lần gặp nàng, tư vị chẳng hề giống nhau, khiến hắn càng muốn gần nàng hơn nữa.

Thủy Băng Tuyền đảo mắt qua Phong Cô Tình, nhìn tới Vân Tại Viễn phía sau hắn, cuối cùng là Cung Thác!

Nàng đánh giá Cung Thác, thấy bên cạnh hắn là một nam tử trông tướng mạo bình thường, không mấy thu hút, chỉ cười nhạt trong lòng...

“Trữ quận vương, bắt đầu đi!” Thu hồi ánh mắt, Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt cất tiếng.

“Được.”

Trữ Hy đứng lên cầm cây thước gỗ rồi điềm đàm nhìn mọi người cất tiếng: “Tại hạ Trữ Hy, đại tri phủ Bắc thành, buổi đầu thâu hôm nay do bản phủ chủ trì. Trên tay các vị đều đã có thiệp mời, bên trong đính kèm bản đồ quy hoạch các tuyến đường chính của Bắc cảnh, hẳn mọi người đều đã rõ vị trí đất đầu thâu...”

Bỗng ánh mắt Trữ Hy trân trân nhìn một bóng người thoát hiện trước đại đường. Bởi lúc này mọi người đều ngồi xoay lưng với cửa chính, còn hắn lại đứng đối diện với mọi người, nên vừa vặn nhìn thấy bóng trắng chớp lóa quý dị, toàn thân từ trên xuống dưới, ngoại trừ mái tóc đen dài ra còn đầu trắng bạch như tuyết...

Mà lúc bóng người bí ẩn ấy xuất hiện, sắc mặt vài người bên trong liền thay đổi.

Giang Dĩ Bác vốn đang thông thả, biếng nhác tựa lưng vào ghế, bỗng nhóm người ngồi thẳng dậy, trông như chuẩn bị nghênh chiến.

Đôi mắt đen lạnh của Phong Cô Tình hóa thành những mũi kiếm bén nhọn, sát khí nặng nề chực bắn về người kia.

Cung Thác và nam tử tướng mạo bình thường nọ đều nhìn qua một cái, sắc mặt mơ hồ không rõ đang nghĩ gì!

Vân Tại Viễn mặt càng thêm lạnh, thật không ngờ hôm nay toàn là ngọa hổ tàng long xuất hiện...

Thân người Hương Hàn không kiềm chế được mà run lên bần bật.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, nhìn người áo trắng đứng tít ngoài cửa, tiếc là khoảng cách quá xa, nàng không trông rõ mặt y, hình như y đeo mạng che thì phải.

Đánh mắt qua Hương Hàn, thấy nàng ấy biến sắc kích động, xem chừng y chính là Trầm Nguyệt Chi trong truyền thuyết rồi!

Quả nhiên, người này đã tới...

“Hương Hàn!” Thủy Băng Tuyền lạnh giọng gọi

Nhưng Hương Hàn lúc này đã hồn vía lên mây, không nghe thấy tiếng gọi của Thủy Băng Tuyền, Thu Nhi đứng bên cạnh liền huých tay nhắc nhở!

Hương Hàn hoàn hồn sức tỉnh, vừa cúi đầu liền bắt gặp ngay ánh mắt Thủy Băng Tuyền.

“Thu Nhi, chuẩn bị thêm một chỗ ngồi!” Dù sao người ta cũng mang bạc tới, nên an bài cho y một chỗ ngồi mới phải.

“Dạ, Vương phi!” Thu Nhi lui ra sau nhanh chóng phân phó người đặt thêm ghế.

“Hương Hàn, mời tiền chủ nhân của ngươi vào!” Thủy Băng Tuyền ung dung lên tiếng.

Mọi người trong sảnh nghe đoạn đối thoại ấy, biết có người vừa tới liền quay đầu lại xem, tức thì không khỏi ngây dại...

Người này... tóc đen như thác đổ, toàn thân như tuyết lạnh. Tuy đeo mạng che không nhìn rõ dung mạo, nhưng thần thái lãnh ngạo, xuất trần, khiến kẻ khác không dám thẳng nhìn. Đặc biệt là đôi mắt, không

khác gì hàn đàm ngàn năm, vừa liếc qua liền không rét mà run! Chỉ nhìn một lần tuyệt không dám nhìn lần thứ hai!

Thủy Băng Tuyền cảm nhận thấy từng cơn gió lạnh thổi qua đại đường, đuôi mây nhếch cao. Lúc này là mùa đông khắc nghiệt, trời đã lạnh lắm rồi, không ngờ còn xuất hiện một khối băng di động, không ngừng hút nhiệt ở đây? Giả như hần đến vào mùa hè thì thật tốt biết bao!

Nhường mây, Thủy Băng Tuyền cất tiếng nhắc nhở: “Hương Hàn!”

Hương Hàn cúi đầu đáp: “Dạ, tiểu thư!” Sau đó mới nặng nề từng bước tới trước mặt Trầm Nguyệt Chi, ngay đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ cung kính nói: “Thiếu chủ, mời!”

Một tiếng ‘thiếu chủ’ của Hương Hàn khiến nhiều người vô cùng thắc mắc, sau đó, không biết là ai lớn tiếng giải thích, mọi người mới ‘À’ lên kinh ngạc. Hóa ra vị công tử này chính là thiếu chủ Trầm gia, sánh ngang cùng Vô Tình Các và Độc cốc trên giang hồ?

Chớp mắt một cái, bóng người đã an vị trên ghế.

Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn y, y nhìn lại nàng, bốn mắt giao nhau. Thủy Băng Tuyền thần nhiên gật đầu: “Trầm thiếu chủ đường xa đến, bản Vương phi vô cùng hoan nghênh!” Nói vậy, nhưng lòng nàng cũng đã rét run. Người này hàn khí quá mạnh, dễ biến người khác thành người tuyết chứ chẳng chơi! Hơn nữa lúc quan sát y, nàng cảm giác được y cũng đang quan sát mình! Vì Hương Hàn chẳng?

Dưới tấm mạng trắng mơ hồ nhìn được đường nét của gương mặt tuyệt mỹ. Vàng trán trắng phau, mắt lạnh tựa băng, sau lưng y đeo một bọc vải, hẳn là vũ khí của y, huyền cầm!

“Cô là Thủy Băng Tuyền?” Hần cất giọng trong vắt lạnh lùng, hết gió tuyết trên núi băng ngàn năm thổi qua, rét tận xương tủy!

“Đúng vậy, ta là Thủy Băng Tuyền!” Thủy Băng Tuyền nhếch môi. Đây là người Hương Hàn trao trọn tình yêu ư? Một khối băng ngàn năm không tan chảy? Hương Hàn hình dung hần ra sao nhỉ? Tiên nhân giáng trần? Còn kém xa quá! Hay chẳng đối với người nhà, y có vẻ mặt khác? Mà trước nay chưa từng nghe Hương Hàn nói y có mang khăn che mặt, Hương Hàn được nhìn thấy mặt y?

Hương Hàn yên lặng đứng sau Thủy Băng Tuyền, đầu cúi thấp nên không thấy rõ thần sắc ra sao!

Trầm Nguyệt Chi thu hồi ánh mắt, trong giây lát, đôi mắt kia lóe lên tia sáng cực nhanh, chưa kịp nắm giữ đã biến mất tăm...

Thủy Băng Tuyền phát hiện ra tia sắc bén trong mắt Trầm Nguyệt Chi, đáng tiếc quá nhanh, nhanh đến mức nàng căn bản chưa kịp hiểu được là gì.

Đoạn y hơi nghiêng đầu quét mắt một vòng, tới chỗ Giang Dĩ Bác thì dừng lại trong chốc lát, rồi quay sang gật đầu với Phong Cô Tình...

Thủy Băng Tuyền thu lại tia lạnh lùng trong mắt, nhìn Trữ Hy: “Trữ quận vương, bắt đầu được rồi!” Nàng không quan tâm vì sao y đến, chỉ cần y đừng phá hoại chuyện tốt của nàng, có chuyện gì, tốt nhất đợi mọi việc kết thúc hẵng hay!

Trữ Hy cũng sực tỉnh khỏi cơn mê, gật đầu với nàng, cảm thước gỗ chỉ vào một vùng trên địa đồ: “Chỗ này là tân thành, cũng chính là trung tâm thương nghiệp Bắc thành. Lần trước, tính hai thước vuông là một bộ, hai trăm bốn mươi bộ tính một mẫu, lần này cũng đầu thầu mẫu đất. Đây là hai con đường huyết mạch của Tân Thành, tổng cộng hai mươi mẫu. Bắt đầu với đầu Tây nhai (phố Tây, hoặc đường Tây) đến Tân thành, có 5 mẫu, mười năm sử dụng, mười năm miễn thuế, mười năm sau được ưu tiên tiếp tục sở hữu, giá sáu mươi vạn lượng bạc một mẫu.”

“Lần trước không phải là năm mươi vạn sao? Mới mấy tháng, đã vọt lên sáu mươi ư?” Giá này thật là cắt cổ mà! Không biết ai đó lớn tiếng phàn nàn.

Mọi người nghe Trữ Hy nói, liền chăm chăm vào tờ bản đồ trên tay mình. Vốn chỉ Đông nhai mới thông với đường lớn, nghĩa là bình thường khách đến Tân thành sẽ đi Đông Nhai là chính, bắt đầu dĩ lắm mới phải

đi vào Tây nhai. Đường này, cơ bản là một ngõ cụt, ngõ cụt đáng giá sáu mươi vạn lượng một mẫu ư? Bắc Vương phi xem bọn họ là lũ ngốc cả ư?

Trữ Hy mặt không đổi sắc đáp: “Đó là giá hiện nay, sau này còn có thể thay đổi, mọi người đấu hay không cứ nghĩ cho kỹ, bây giờ bản phủ tuyên bố bắt đầu!” Đoạn quay đầu ra hiệu cho hai người văn thư ở phía sau bắt đầu ghi chép!

Không khí trong đại đường bắt đầu xôn xao căng thẳng, người nhìn ta, ta lại nhìn người, nhất thời chẳng ai lên tiếng.

Rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về Giang Dĩ Bác thông thả ngồi trong một góc khuất, chỉ thấy vẻ mặt hần vẫn là ung dung tao nhã, tựa như không hề nặng óc suy nghĩ cân nhắc như mọi người lúc này!

Cung Thác đen mặt nhìn tờ bản đồ, đấu hay không đấu đây? Đoạn liếc qua người ngồi bên cạnh, chùng chùng như hỏi ý!

Nam tử bên cạnh cũng đang chăm chăm nhìn bản đồ, ngón tay xoa xoa nắn nắn như suy nghĩ gì điều lăm, mới giờ ra hai ngón tay.

“Cung Thác mua hai mẫu!” Cung Thác giơ tay lạnh lùng nói. Lần trước hần vì lo trước tính sau, quá cẩn thận nên chỉ mua được đất ở Phố Tây, giờ còn mua ở phố Tây nữa, điều này khiến sắc mặt hần trở nên cực kỳ khó coi!

“Còn lại ba mẫu, Vương gia lấy tất!” Giọng Vương lão gia liền tiếp ngay sau đó.

Mọi người lại được một hồi xôn xao nghị luận. Vương gia với Bắc Vương phi bây giờ đã là thông gia, ngó bộ Vương lão gia khẩu khí lớn như vậy, có phải là đã nghe được phong phanh gì hay không? Vài người đã bắt đầu hỏi hần!

Cung thác nghe vậy, khoe miệng liền cứng đờ, lẽ nào mình lại thua rồi?

Thủy Băng Tuyền bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Trầm Nguyệt Chi! Nhưng trong mắt hần, nàng thật sự không thể nhìn ra điều gì!

Hơn nữa, trông cái vẻ Phong Cô Tình nhìn hần, lẽ nào hai người này có quan hệ gì chẳng?

“Ai trả cao thì được, có ai muốn trả thêm không? Mỗi lần trả thêm không được dưới một nghìn lượng!” Trữ Hy cao giọng hỏi.

99. Q.3 - Chương 16: Đấu Thầu (2)

Edit: Boringrain

...Mọi người trong sảnh lại được dịp bàn tán xôn xao, nói tiếc thì tiếc thế, chứ bảo họ tăng giá để áp đảo giá cũ thì... thật không biết có nên chẳng?

“Còn ai có hứng thú đấu 5 mẫu đất ở Tây nhai không?” Trữ Hy lại hỏi lần hai.

Vẫn lặng im thín thít!

“Nếu vậy, 5 mẫu đất ấy xem như thành giá! Tiếp sau là hai mươi mẫu Đông nhai. Cách tính như cũ, nhưng giá có chút thay đổi, một trăm vạn lượng một mẫu, bắt đầu đi.” Dứt lời, đáp lại Trữ Hy chỉ là những tiếng xuyết xao hít khí lạnh từ bên dưới...

Cả đại đường rét căm như bị gió đông quét qua, một trăm vạn lượng ư? Tuy nói được sử dụng cùng miễn thuế mười năm, nhưng tính ngược tính xuôi vẫn cứ là cái giá trên trời! Nếu có thể mua đứt cũng không nói làm gì, đằng này Bắc vương phi đã luyện thành tinh rồi, không chịu bán chỉ cho thuê. Đất ở mặt sau thì bán đứt làm phủ xây nhà, còn cửa hàng trên đường cái, mười năm sau lại phải bỏ tiền ra thuê ư?

Vậy...nên hay chẳng?

Các thương nhân ở đây người nào chẳng quỷ quyệt, gian xảo, đầu óc như chiếc bàn tính, lập tức phân định được mất!

Đa số đều tặc lưỡi rút lui!

Đôi con người chớp động lưu chuyển, Thủy Băng Tuyền quét mắt lướt nhìn những vẻ mặt nhăn nhó chần chờ, ra chiều phân vân dūr dỗi lăm. Nàng nhếch môi cười nhạt, bọn họ muốn ngồi không hưởng lợi, lại tiếc chút vốn còm? Cho rằng trên đời có miếng bánh ngon ngọt dâng tận miệng mà không mất tiền ư?

Đoạn cất giọng trong trẻo, từ tốn nói: “Trước khi đấu giá, bản vương phi có thứ muốn mọi người cùng thưởng thức, đánh giá xem cơ hội đầu tư của nó thế nào!” Nói rồi quay sang nháy mắt với Giang Dĩ Bác.

Thân hình cao lớn của Giang Dĩ Bác lúc này mới ưu nhã đứng dậy, gương mặt tuấn tú, trầm tĩnh nhẹ cười, tựa như gió mát trăng thanh làm lòng người dịu lại, thư thái đến lạ thường.

Y phục thanh sắc, nho nhã hết thư sinh, vạt áo viền tay thêu hoa văn tinh xảo, trong trang nhã ẩn hiện nét hoa lệ cao quý. Mỗi cử chỉ như tỏa ánh hào quang che mờ thần trí, giữ chặt ánh mắt của mọi người.

Giang gia giữa giới thương nhân thiên hạ, danh nổi như cồn, Giang Dĩ Bác chủ sự Giang gia, tiếng vang như mõ!

Nhưng hầu hết mọi người chỉ nghe danh chứ chưa từng tận mắt, bây giờ nhìn kỹ nam nhân trước mắt, chỉ có thể tặc lưỡi “Quả nhiên, quả nhiên”. Càng ngắm càng ngưỡng mộ phong thái thông dong ưu nhã, trong lòng cũng nảy sinh ra một suy nghĩ, nam nhân này, chỉ cười nói cũng khiến người khác bản thần điêu đứng.

Giang Dĩ Bác ngẩng đầu, trong đáy mắt tràn đầy lưu quang, đẹp đến kinh tâm động phách!

Thủy Băng Tuyền đã nhìn quen thứ ánh sáng chói mắt ấy, nên cũng chẳng thèm nhìn hẩn, mà đánh mắt ngó quanh một vòng, thấy ai nấy đều há mồm tròn mắt, thần hồn điên đảo mẩn mê lượn lờ, lòng ca thán: hào quang rực rỡ tựa mặt trời, tỏa ra bốn phía thế nhân duì.

Bỗng, có ánh mắt sắc bén lướt qua khiến nàng giật mình.

Trầm Nguyệt Chi, tuy hẩn vẫn ngồi im như tượng, không chút động tĩnh, nhưng nàng cam đoan vừa rồi, chỉ trong một khoảnh khắc, ánh mắt hẩn đã hướng về Giang Dĩ Bác, hơn nữa... Mắt phượng híp lại suy tư, trực giác mách bảo, cái nhìn đó cực kỳ quái dị! Như có thứ gì chuyển động rất nhanh nơi đáy mắt, tuy nàng chớp được trong giây lát, nhưng chẳng đủ để phân tích điều gì.

Giang Dĩ Bác chậm rãi đi lên trước, lúc ngang qua Trầm Nguyệt Chi, bốn mắt giao nhau, xoẹt lên tia lửa!

Thủy Băng Tuyền lặng im quan sát tất thấy! Hai người này chắc chắn có quen biết từ trước, nhưng có chi vờ ra vẻ xa lạ thế kia?

Phong Cô Tình lại cong môi cười nhạt. Theo như hẩn biết, sáu năm trước ba người Giang Dĩ Bác, Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh từng lên Vô Cực sơn, cụ thể thế nào chưa rõ, chỉ biết, Vô Cực sơn là ngọn núi cực kỳ hiểm trở, chênh vênh, trơn trượt, độc lập với bên ngoài. Muốn lên núi, chỉ có một cách duy nhất, ấy là băng qua vực sâu muôn trượng, nơi giao nhau giữa Vô Cực sơn và những ngọn núi khác. Trên đỉnh Vô Cực là nơi ở của Vô Trần Tử, một nhân vật bí ẩn của giới võ lâm, chẳng ai biết ông ta bao tuổi, quá khứ ra sao, chỉ biết ông ta chưa bao giờ rời khỏi đỉnh Vô Cực.

Trên giang hồ, người có thể vượt qua vực núi này chỉ tính trên đầu ngón tay. Sáu năm trước, ngay Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh cũng chẳng thể qua nổi...

Nhưng năm đó, ba người họ có từng chạm trán? Phong Cô tình nhíu chặt mày kiểm suy tư: Giang Dĩ Bác vốn là đệ tử của Vô Trần Tử, nhưng tám năm trước hẩn đã xuống núi về tiếp nhận Giang gia, vì sao còn quay lại? Mà Diệp Khinh và Trầm Nguyệt Chi bỗng nhiên lại lên núi cùng lúc ấy? Chỉ là tình cờ thôi sao?

Bên này, Giang Dĩ Bác nhẹ cười, bắt đầu cất tiếng: “Giang gia đã cho dựng xưởng, ít ngày nữa sẽ đi vào sản xuất. Hôm nay, nhờ nhĩa ý của Vương phi, Giang mô vinh hạnh được giới thiệu thành phẩm của mình với mọi người. Đều là thương nhân, cũng chẳng cần nhiều lời, đây là hỏa dẫn tử* do Giang gia sản xuất,

mọi người xem có thể thay thế cho hỏa dẫn tử hiện thời không?” Dứt lời, Vô Tâm vẫn đứng hầu bên ngoài liền xách theo một làn trúc đi vào, bên trong làn đựng vài hộp nhỏ bằng gỗ.

*hỏa dẫn tử: từ dùng để chỉ dụng cụ dùng để đánh lửa nói chung.

Giang Dĩ Bác nhặt một hộp, ngón tay thon dài từ tốn mở hộp, lấy ra một que gỗ nhỏ, trên đầu que có dính chút gì trông đen đen!

Mọi ánh mắt đều dán chặt vào thứ hắc cầm trên tay, thắc mắc nghi hoặc, thứ đó, mà là hỏa dẫn tử ư?

Như đọc được những ánh mắt nghi ngờ ấy, Giang Dĩ Bác cầm nghiêng hộp gỗ lại, nhẹ quẹt đầu que gỗ vào bên thân hộp, tức thì đầu que bùng cháy lên.

Thương nhân bên dưới ai ấy há hốc mồm không nói nổi nên lời, cái này...cái này...

“Các vị có muốn thử không?” Giang Dĩ Bác ôn hòa đảo mắt xuống dưới nói.

Thủy Băng Tuyền trên này âm thầm dõi theo Trầm Nguyệt Chi, phát hiện trong con người đen tuyền lạnh lẽo của hắn vừa ánh nổi kinh ngạc...

Nàng không khỏi cười tự mãn. Tuy những thứ này chỉ là chút kiến thức hóa học thường thức, nhưng nàng đã tốn không ít công sức để tinh luyện ra nguyên liệu cùng công thức phối chế mới làm ra được hộp diêm gọn nhẹ thế này, nàng không tin ai có thể phớt lờ nó được.

“Ta, ta muốn thử!” Một gã thương nhân hồi hã đứng lên như sợ ai giành mất phần, trông gã cũng trên dưới ba mươi, mắt bình bình sáng lăm lăm dòm cái làn trong tay Vô Tâm hết kẻ đối lâu ngày nhìn thấy cái màn thầu nóng hổi vậy.

Vô Tâm liền đến trước mặt, để gã tự nhặt lên một hộp gỗ. Bàn tay gã vì quá hưng phấn hoặc giả quá kinh ngạc mà có chút run run. Hít sâu một hơi trấn định, gã học theo Giang Dĩ Bác, lấy ra một que gỗ, nghiêng mặt hộp, lúc này gã mới để ý mặt bên hộp cũng có màu đen. Đoạn nhẹ nhàng quẹt qua một cái, que gỗ liền bốc cháy...

Người nọ bản thân ngơ ngác nhìn que gỗ tự cháy trong tay, mãi đến khi nó cháy hết, nóng bỏng tay, gã mới hoàn hồn lại.

“Cái này...cái này...” Tuy nói đã hoàn hồn, nhưng xem chừng hồn vía gã vẫn lơ lửng trên cao, bắt đầu nói lắp. Rồi gã giương mắt nhìn Giang Dĩ Bác, lại nhìn thoáng hộp gỗ trong tay nói: “Tại hạ có thể thử thêm lần nữa?”

“Đương nhiên rồi.” Giang Dĩ Bác mỉm cười gạt đầu,

Nhìn que gỗ cháy đỏ trên tay, người này run run môi, giọng khàn khàn: “Xin hỏi tại hạ có thể nhập loại hỏa dẫn tử này của Giang công tử chăng?”

Giang Dĩ Bác mỉm cười đáp: “Hỏa dẫn tử này mọi người đều có thể nhập hàng buôn bán! Nhưng mà, Giang gia chỉ sản xuất nó ở Bắc cảnh, nói cách khác, nếu các vị có hứng thú với mặt hàng này, về sau đều phải đến Tân thành lấy hàng!”

Giang Dĩ Bác vừa nói xong, cả đại đường như ong vỡ tổ, lúc đầu chỉ là những tiếng bàn luận xì xầm, xì xầm xì, sau dần lớn tiếng, ồn ào như chợ!

Trữ Hy đành phải hét to: “Mọi người trật tự! Đừng làm ồn!”

Nhưng chỉ tĩnh lặng chưa đến vài giây, rồi cả đại đường lại được dịp sôi trào: “Ta phải thử đã!” “Tại hạ cũng muốn thử!”

... Thủy Băng Tuyền tuy trưng vẻ mặt thờ ơ hờ hững, nhưng vẫn để tâm đến thần sắc của vài người!

Không khí ồn ào, chen rộn chẳng chút ảnh hưởng đến Trầm Nguyệt Chi, hắn vẫn ngồi im lìm như cũ, đôi tròng mắt lạnh lùng, ngoại trừ lúc đầu ánh lên chút kinh ngạc, sau chẳng còn biến hóa gì nữa...

Phong Cô Tình đắm đắm nhìn Giang Dĩ Bác với ánh mắt sắc bén khó dò...

Cung Thác thất thần giây lát, đoạn nhú mày, mặt tối như than! Người bên cạnh cúi đầu dăm chiêu suy nghĩ, nên chẳng thể nhìn ra biến hóa trong mắt hắn.

Quay nhìn Vân Tại Viễn, thấy gương mặt tuần tú hiện vẻ kinh hoảng cùng u tối, lại chứa thêm vài phần hàn khí lạnh lùng.

Thủy Hoàng Văn mắt tròn mắt dẹt, nhìn Giang Dĩ Bác với vẻ kính phục nói không nên lời...

Mãi nữa canh giờ sau, đại đường mới thực sự yên ắng lại, nguyên những người bởi giá đất cắt cổ chỉ có trên trời mà chùng chân nay cũng bắt đầu dao động với những suy tính sâu xa!

Trữ Hy hướng Giang Dĩ Bác gật đầu: “Giang công tử, mời!”

Giang Dĩ Bác đạm nhiên gật đầu đáp trả, xoay người về lại góc khuất ngồi xuống, không màng tới vô số ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình...

Trữ Hy lại bắt đầu nói với chất giọng trầm ấm uy nghiêm: “Mọi người hẳn cho giá này rất cao, vậy bản phủ sẽ giải thích vì sao cái giá ấy hợp lý!”

Hắn đi đến tấm bảng gỗ, tay cầm thước dài chỉ phần biểu thị con đường

trên bản đồ nói: “Đây là quan đạo* chạy thẳng từ biên giới Bắc cảnh tới Tân thành, bề ngang rộng lớn đủ sức chứa 6 cỗ xe ngựa song song cùng chạy. Có lẽ các vị sẽ thắc mắc, quan đạo này cần gì làm lớn đến vậy? Bởi vì sau này, Tân thành sẽ có vô số thương nhân đến giao dịch hàng hóa! Sau khi làm đường dựng tường xong, đất hoang sẽ được phân cho bách tính khai khẩn. Hơn nữa...”

*Quan đạo: Đường lớn liên thông, kiểu như quốc lộ bây giờ.

Đầu cây gỗ trong tay lại chỉ vào con đường bên trong Tân thành, tiếp tục nói: “Đây là con phố lớn nhất của Tân thành, sắp tới sẽ vô cùng sầm uất. Nơi này là phủ nha, bốn phía sẽ là phủ đệ của phú thương. Khu vực này, là khu dân cư thông thường, còn vùng rìa khổng lồ sẽ được dùng để dựng xưởng. Các vị thấy đấy, ngoài phường chế tác của Giang gia, nơi đây sẽ còn mọc lên những xưởng thứ hai, thứ ba, với đủ loại sản phẩm thúc đẩy giao thương...”

Vừa chỉ tới những điểm đánh dấu trên bản đồ, Trữ Hy vừa giải thích cặn kẽ với chất giọng đều đều điềm đạm, không chút phấp phồng. Dù không gặng hỏi phỏng thứ gì, nhưng lời của hắn lại khiến người bên dưới tin tưởng, tâm tư bắt đầu dậy sóng...

“Được rồi, giờ chúng ta sẽ bắt đầu từ đầu phố Đông kéo dài tới quan đạo...”

“Đông cảnh Tề gia 2 mẫu!” Chính là người đầu tiên phản kích muốn dùng thử điem.

“Bắc thành Cung gia, 4 mẫu!” Gương mặt nghiêm nghị của Cung Thác lúc này đã tái mét, tối sầm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Hắn là thương nhân Bắc thành, nay phải nhìn việc làm ăn bị người ta cướp trắng trợn trước cửa nhà mình, bảo sao không tức?

Hắn giương mắt nhìn nữ tử ngồi thanh thoi thanh tao lịch sự trên kia bằng đôi mắt tóe ra lửa. Giờ rốt cuộc hắn đã hiểu, nàng ta căn bản chính là cố sức chèn ép Cung gia hắn.

Nàng dựa vào tài lực Giang gia, một tay nâng đỡ cho Thủy gia và Vương gia. Khốn kiếp, còn hắn đã bỏ lỡ cơ hội rồi!

Cảm thấy lửa giận của Cung Thác, Thủy Băng Tuyền vẫn bình thản ngồi nghe, hoàn toàn chẳng để tâm! Cung Thác biết mục đích của nàng thì sao chứ? Không sai, nàng chính là muốn chèn ép Cung gia. Con tiểu long ương ngạnh của Bắc thành, nàng không hề đập đầu nó xuống thì lấy gì lập uy? Vả lại, một Cung gia mắt hướng tới Nam cảnh, giữ lại làm gì?

“Kinh thành Vân gia, 4 mẫu!” Vân Tại Viễn lạnh lùng liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, giọng nói cứng ngắc. Hắn thực không ngờ, hai người Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác lại bắt tay hợp tác, hoàn toàn không chế Bắc cảnh. Cả đất hoang cũng có thể hết giá tận trời, muốn phát triển ở đây, không cầu cạnh Thủy Băng Tuyền là điều không thể!

Trực giác thương nhân mách bảo, ngày sau sẽ còn nhiều kinh động hơn nữa. Nàng ta đã nói rõ, nàng dùng số bạc thu được để xây dựng Bắc cảnh! Còn những kẻ này đều không chịu nổi sức cám dỗ của tiền tài mà thi nhau ném bạc tiền vào. Chỉ có thể nói, bọn họ là những con rối hăng hái giúp nàng xây nhà mà thôi.

“Tây cảnh Lưu gia, 3 mẫu!”

“Phi Ứng thành Thân gia, 2 mẫu.”

.....

Nửa canh giờ tranh nhau đấu thầu náo nhiệt, hai mươi mẫu đất đã được những thương nhân bên ngoài Bắc cảnh đấu sạch, còn có vài người chậm chân chưa đấu được, đang xăm xoi chuẩn bị cho những mẫu đất tiếp theo.

Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác đưa mắt nhìn nhau cười, tất cả đã diễn ra theo đúng kế hoạch của họ!

Trầm Nguyệt Chi thấy hai người đưa mắt nhìn nhau, trong đáy mắt lạnh lùng lóe lên tia sáng.

Hai người phía sau Trữ Hy nhanh chóng ghi ghi chép chép, hăng hái vô cùng...

“Bây giờ, sẽ đấu những mẫu đất xây phủ đệ, các vị có thể mua bao nhiêu tùy ý, mua rồi, số đất này mãi mãi thuộc quyền sở hữu của các vị, có thể tự do bán trác hay xây phủ, hai mươi vạn lượng một mẫu!” Mới có mấy tháng, giá đất đã được một phen trở mình...

“Tri phủ đại nhân, Giang mỗ đã có phủ đệ ở Tân thành, nhưng còn muốn xây thêm một hậu hoa viên, từ chỗ phủ đệ của Giang mỗ, mua thêm mười mẫu.” Giang Dĩ Bác thả mình ngồi trong góc, lúc này mới lên tiếng.

Nếu Bắc cảnh đã là mối lo nàng không thể dứt bỏ, hẳn sẽ xây phủ đệ đón nàng sang!

Lời Giang Dĩ Bác khiến cả đám thương nhân nghe mà tắc lưỡi, đại gia, quả đúng là đại gia! Nghe nói lần trước hẳn mua những năm mươi mẫu, vậy mà còn chê ít, muốn tậu thêm mười mẫu làm hậu hoa viên?... Quả nhiên, bạc nhiều khẩu khí lớn!

Nhưng Giang gia gốc rễ tận kinh thành, lại muốn làm một cái phủ đệ khổng lồ ở Bắc cảnh?...Chỉ có thể nói, Giang gia đã nhìn thấy tương lai Bắc cảnh rạng ngời, mới không tiếc vốn liếng như vậy!

Trữ Hy gật đầu, quay lại phân phó một tiếng: “Giang công tử mười mẫu tính từ phủ đệ Giang gia!” Giang gia quả là tài lực không thiếu, nhưng trước giờ Dĩ Bác vốn kín kẽ im hơi lặng tiếng, vì sao lần này lại đánh trống gióng cờ, đường hoàng ra mặt? Hẳn không sợ hoàng thượng sẽ sinh tâm nghi ngại sao? Trữ Hy thoáng liếc qua Thủy Băng Tuyền, thấy sắc mặt nàng bình thản không chút thay đổi lại càng thêm nghi hoặc!

“Vân gia mua ba mươi mẫu, tính từ phủ đệ của Giang gia!” Vân Tại Viễn lạnh lẽo cất tiếng.

Những thương nhân còn lại âm thầm xuýt xao, chỗ đất này là tư sản, Giang gia, Vân gia đều đã nhúng tay, bọn họ...còn đợi gì nữa?

“Cung gia mua mười mẫu tính từ số đất lần trước!” Cung Thác mặt đã đen thành than, những người này, điên cả rồi? Cho rằng đất không cần bạc ư? Hẳn lần trước mua ba mươi mẫu, hôm nay lại thêm mười mẫu nữa, là bạc đầy, đều là bạc cả đấy!

Giang gia, Vân gia, hai kẻ tài nhiều khẩu khí lớn, mở miệng ra liền quăng này mấy trăm vạn lượng bạc. Hẳn Cung gia, vốn là người Bắc cảnh, chẳng cần tới sáu mươi mẫu đất như Giang Dĩ Bác, bốn mươi mẫu đã là quá nhiều rồi!

“Thủy phủ mua thêm mười mẫu.” Tổng cộng ba mươi mẫu, xem ra cũng đủ lớn rồi.

“Phong mỗ mua thêm hai mươi mẫu!” Nàng quả là nữ nhân đáng sợ, Phong Cô Tình híp mắt ngẫm nghĩ. Những kẻ lăm lăm này tranh nhau mua đất, thành ra những mẫu đất hoang vô dụng bỗng biến thành bạc vàng! Tiền thu được lại dùng để kiến thiết Bắc cảnh... Bội phục, bội phục! Người hưởng lợi sau chót lại chính là nhân dân Bắc cảnh. Thảo nào Trữ Thiên Hợp lại giao cả Bắc cảnh vào tay nàng, thảo nào nàng lại có thể cam đoan sẽ giúp bách tính không còn lo những ngày no đói.

Cứ như vậy, từng mẫu đất hoang lần lượt ra đi trong bầu không khí sục sôi náo nhiệt...

.....

Không bận tâm đến sự ồn ã trong đại đường, Trần Nguyệt Chi chỉ mãi chú mục đến nữ nhân cao cao tự đại, bình thản tĩnh tọa trên ghế kia. Nàng là một nữ nhân nhìn mãi không thấu, từ đầu đến cuối, trong đáy mắt nàng như mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, lạnh nhìn những người trước mắt thùng lớn rương nhỏ dâng bạc đến tận tay. Nếu không phải thi thoảng nàng ta cong khóe môi lên vài độ cung, hẳn sẽ nghĩ rằng nàng chẳng qua là một con rối gỗ chẳng hiểu gì cả, nhưng không, tất thấy nàng đều nắm trong tay.

Nàng, Thủy Băng Tuyền, cùng Giang Dĩ Bác xuất thân từ ngũ đại thế gia kinh thành, từ nhỏ đã là vị hôn thê của đương kim hoàng đế. Nhưng trước lúc đăng cơ, hoàng đế đã từ hôn, còn nàng, lại được gả cho Bắc Vương...

Tầm mắt hẳn lại đảo đến cái bụng nhô cao của nàng, đây là đứa trẻ Diệp Khinh giúp nàng có được? Giang Dĩ Bác là vì nàng mà tiến vào Độc cốc?

Nàng, rốt cuộc là nữ nhân thế nào?

Tận sâu đáy mắt Giang Dĩ Bác ẩn chứa tinh quang, e từ hôm nay, sẽ càng có thêm nhiều người hứng thú với nàng!

.....

Thủy Băng Tuyền đã gồng ngồi yên trên ghế, nhưng giữ lâu một tư thế, cả người nàng tê rần gần đông cứng cả rồi. Mà đứa bé trong bụng cũng bắt đầu kháng nghị, quấy đạp liên hồi...

Nàng kéo kéo khóe môi, nói thầm: “Con à, đừng đá mẹ nữa, ráng chờ thêm chút thôi. Mẹ cũng mệt lắm chứ, nào phải mình con. Nhưng giờ con cũng không thể bắt mẹ đứng lên vận động được? Trước mặt nhiều người vậy, mẹ không muốn bị người ta dòm xem như khỉ đâu! Mẹ con bây giờ đã bị người ta nhìn chăm chăm thiếu điều muốn bỏ óc mẹ ra xem thử trong đó là thứ gì đấy! Con đừng quậy mà, nghe xem, nhiều bạc như vậy, đều là mẹ khiến họ móc ra đấy.

Một khắc, Thủy Băng Tuyền nhẫn chịu thêm một khắc, cuối cùng đành giơ tay đầu hàng, đánh mất ra hiệu Thu Nhi đỡ nàng dậy! Hương Hàn lúc này, đầu óc e còn lơ lửng, chẳng thể trông mong gì được!

Thu Nhi thấy bộ Vương phi nhả mặt nhú mày, biết nàng ngồi lâu khó chịu, liền bước lên nhẹ đỡ nàng dậy!

Những người bên dưới mãi lo tranh giành đấu đá, nhưng nhác thấy Thủy Băng Tuyền đột nhiên đứng lên, thấy đều yên ắng, nhất loạt quay nhìn nàng.

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng đảo mắt, giọng trong trẻo: “Bẩm Vương phi ngồi lâu hơi mỗi, mọi người đừng để ý, cứ tiếp tục đi.”

Giang Dĩ Bác nhíu chặt mày kiếm, lòng yêu thương lo lắng, bụng nàng ngày một lớn, thân thể cũng nặng nề mệt mỏi theo!

Mọi người “À” lên bừng tỉnh ngộ, gật gù, Bắc vương phi mang thai đã sáu tháng, ngồi lâu khó chịu là lẽ đương nhiên.

Nhưng không biết, thai nhi đó là nam hay nữ? Nếu là nam, thì Bắc cảnh về sau chính là thiên hạ của hai mẫu tử họ.

“Thu Nhi đến là giờ gì rồi?”

“Bẩm vương phi, đã là giờ Dậu (18-20h) rồi.” Thu Nhi liếc mắt nhìn trời đoạn cung kính trả lời.

“Theo ta ra ngoài một lát.” Ở đây đông người, không khí rất bức bối ngột ngạt!

“Dạ.” Thu Nhi tiến lên đỡ Thủy Băng Tuyền đi ra ngoài!

Ra khỏi đại đường, đến chỗ bậc thềm trước cửa, Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu lặng ngắm bầu trời. Dưới ánh hoàng hôn, tà dương to tròn, đỏ rực như máu, tạo nên một bức tranh đậm sắc rực rỡ như mộng như ảo.

Nắng chiều trải khắp đường, dát thêm màu vàng óng ánh, như muốn hòa tan vạn vật đôi bên đường vào cùng thiên nhiên đất trời...

“Tham kiến Vương phi!” Tổng đại nhân dẫn theo hơn mười binh sĩ từ khúc cua đi sang!

“Tổng đại nhân vất vả rồi.” Buổi đấu thầu này, không đợi nàng trình tấu, xem chừng sẽ có người báo cáo Trữ Thiên Kỳ hết thấy! Gã Tổng đại nhân này đâu phải tình cờ mà hôm qua mới đến nơi chứ?

“Vương phi quá lời.” Tổng đại nhân cung kính chấp tay. Tiếng là tuần tra bảo vệ bách tính, nhưng các con phố Bắc thành đều vô cùng an tĩnh, nghe đâu dân chúng đều được điều đi công trường cả rồi!

Bất tri bất giác, mặt trời đã khuất dạng hẳn, những tia nắng cuối cùng cũng dần tắt theo, màn đen thăm thẳm lặng lẽ buông rơi.

Thủy Băng Tuyền quay sang ra hiệu với Trữ Hy.

Trữ Hy hiểu ý, xoay đầu nhìn hai người Triệu, Lý ngồi phía sau, đoạn thỏa mãn gật đầu, lớn tiếng nói: “Bản phủ tuyên bố, đấu thầu đến đây kết thúc. Hôm nay, ngoại trừ hỏa dẫn tử của Giang gia, Bắc cảnh còn một thương phẩm muốn mọi người thưởng thức!”

Nghe vậy, ai cũng xóc lại tinh thần, hứng khởi đoán già đoán non. Có thứ hỏa dẫn tử của Giang Dĩ Bác mào đầu, họ lại càng phấn khích trước vật tiếp theo!

Ánh mắt Giang Dĩ Bác cũng dịu dàng ẩn chứa như tình, khóe môi cong lên nụ cười nhẹ, ngay hân cũng rất mong chờ!

Kỳ thực, nào chỉ Giang Dĩ Bác, đến Trữ Hy vừa giới thiệu hùng hồn cũng chẳng biết đấy là vật gì, chỉ án theo lời Thủy Băng Tuyền nói lại thôi. Hân cũng nôn nóng chẳng biết thứ gì mà phải ra ngoài mới xem được?!

.....

Sau khi choàng thêm một lớp áo khoác, Thủy Băng Tuyền đứng trên bậc đá trước thềm, nhìn đám thương nhân bên dưới xôn xao dán mắt vào vòng tròn binh lính trước mặt, nhưng bên trong lại trống huơ trống hoác, chẳng có gì cả.

Trời tối dần, đuốc thấp sáng trưng, rọi sáng dưới màn nhung thăm thẳm ánh lên sắc vàng tựa hoàng hôn!

Trên thềm đa phủ nha hai hàng binh sĩ đứng xếp hàng, chắn trước Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác đứng bên phải nàng, bên trái là Thủy Hoảng Văn, theo sau còn có Hương Hàn Thu Nhi, tiếp đó là thân binh Bắc vương phủ!

Dọc hai bên cửa phủ, đôi hàng binh sĩ xếp ngay ngắn, cản trọng chắn trước Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác đứng bên phải, Thủy Hoảng Văn bên trái, sau lưng là Hương Hàn, Thu Nhi, và thân binh Bắc vương phủ!

Thủy Băng Tuyền được vây kín trong hàng rào người!

Liếc nhìn Trầm Nguyệt Chi một thân một mình, một góc đui hiu. Cả người hân toát lên hàn khí khiến ai cũng sợ mà hãi tránh né ra xa!

Mà kỳ quái thật, hân hôm nay không hề làm gì cả, thực tế, từ đầu đến đuôi chỉ nói đúng một câu, hỏi nàng có phải Thủy Băng Tuyền? Là sao?

Một khắc trôi qua, bóng dáng Trữ Hy từ xa đi tới, theo sau còn có một bóng hình nhỏ gầy, mặt mày đen đui như dính phải bùn đất, nhìn chẳng rõ dung mạo ra sao. Sau lưng gã nhỏ gầy nọ còn có 4 gã bộ khoái không theo hai cái rương lưng thưng tới.

Mọi người lập tức lên tinh thần, háo hức nhìn theo bọn họ, ngay đến binh sĩ lăm lăm ngọn giáo trên tay cũng không khỏi hiếu kỳ mà trông sang!

“Tham kiến Vương phi!” Bóng dáng nhỏ gầy thấy Thủy Băng Tuyền liền cung kính hành lễ, giọng nói nghe ra vài phần thanh thúy.

“Cho thương nhân thiên hạ thấy được thành quả của các người đi!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt lên tiếng.

“Dạ!”

Đoạn đối thoại của hai người càng khiến cho những người trước mặt thêm tò mò, nghi hoặc, rốt cuộc là vật gì?

Bầu trời u ám, tối đen, lác đác đâu đây vài ngôi sao lạc lõng ...

Bóng người nhỏ gầy mở rương lấy ra ống trúc đã được buộc chặt một đầu. Đi vào giữa vòng tròn ngăn cách bởi binh sĩ, gã đặt thứ nọ lên mặt đất, đoạn cầm đuốc, hít sâu một hơi, châm lửa vào sợi chỉ dài nổi ra bên ngoài, đoạn lập tức chạy biến ra xa...

Mọi người ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì, đang lúc thì thềm nhỏ to bán tán, đột nhiên nghe tiếng “Bùm” đình tai, phá tan màn đêm tĩnh lặng...

Một tia lửa lóe lên lao thẳng lên trời, rồi bùng ra chùm sáng màu vàng kim, chiếu sáng cả bầu trời. Ai nấy ngây ra như phồng, ngửa đầu chăm chăm ngắm bầu trời tuyệt mỹ lung linh, rồi khi tia lửa tàn từ không trung rũ xuống, có người kinh hoảng sợ rớt trúng người mình, chưa kịp né tránh thì nó đã biến mất giữa không trung.

Toàn trường vắng lặng như tờ, không ai nói nổi nên lời!

Thậm chí, đến cái người vừa châm lửa khi nãy còn kinh hãi ngoác mồm, ngơ ngác ngẩn đầu chưa cúi xuống được!

Trữ Hy khiếp đảm quay đầu nhìn Thủy Băng Tuyền, chỉ thấy nàng đang nở nụ cười cùng Giang Dĩ Bác.

Mãi lâu sau, gã thanh niên nhỏ gầy mới hoàn hồn lại, sau đó phấn khích đặt ống trúc thứ hai xuống, châm lửa...

Đã có kinh nghiệm một lần, lần này ai cũng đều dõi mắt chăm chú nhìn lên trời, sợ bỏ qua bất cứ hình ảnh nào...

Cũng giống như trước, sau tiếng “Bùm” chói tai, là đóa hoa ngũ sắc nở rộ trên bầu trời, mỗi cánh hoa là một sắc màu, tô điểm cho trời đêm vẻ hoa lệ không có ở chốn nhân gian, rồi hóa thành muôn vụn tia lửa rơi xuống hết tiên nữ rải cánh hoa bay, dần tan biến vào trong không trung...

Giây phút diễm lệ ấy thoáng qua như chớp, nhưng khắc thật sâu vào lòng người!

100. Q.3 - Chương 17: Ra Là Thế

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền nhìn mấy trăm con người lại lặng im phăng phắc không một tiếng động bên dưới, khóe môi cong lên nụ cười tươi, ở cái thời đại ngay đến pháo cũng là của hiếm này, pháo hoa xuất hiện không biết sẽ đưa đến cuộc cách mạng lớn đến nhường nào đây?!

Bỗng lia mắt nhìn quanh nhưng nàng chẳng thấy bóng dáng bạch y của Trầm Nguyệt Chi đâu cả. Mắt phượng híp lại, người này đến đi im hơi lặng tiếng, rốt cuộc có mục đích gì? Vì sao nàng cứ ngờ ngợ y đến tìm mình?

“Trữ quân vương, chỗ này giao lại cho huynh, ta về phủ trước!” Ở nàng có thứ gì khiến y hứng thú ư?

“Được!” Trữ Hy trầm mặc, đáy mắt đượm buồn, chẳng hiểu sao thấy sự hòa hợp ăn ý giữa nàng và Giang Dĩ Bác, lòng hẳn lại thấm đủ ngũ vị tạp trần đến vậy!

.....

Chủ viện Bắc Vương phủ.

Thủy Băng Tuyền tắm rửa thay y phục xong, nửa nằm trên giường, dõi mắt chăm chú nhìn Hương Hàn đang vội vội vàng vàng định bước ra ngoài.

“Hương Hàn.”

“Dạ, tiểu thư.” Hôm nay Hương Hàn mất hồn mất vía, tâm trí lơ đãng, chẳng ai không thấy.

Thủy Băng Tuyền thấy Hương Hàn thất thần như vậy, chỉ đành thở dài hỏi: “Bình thường Trầm Nguyệt Chi vẫn mang khăn che mặt ư?”

“Thiếu chủ...À, không, chỉ khi gặp khách thôi ạ!” Hương Hàn lí nhí trả lời.

“Y bình thường cũng lạnh lùng như vậy?” Nếu Hương Hàn từng thấy tướng mạo y, mà theo Hương Hàn nói, y là tiên nhân giữa chốn phàm trần, vậy hẳn vì tướng mạo quá ưu tú, nên mới phải che lại?

“Dạ không, tuy tính tình y đôi chút lạnh nhạt, nhưng không hề toát ra hàn khí dọa người đến vậy.” Hương Hàn ngần ngại hồi lâu nói.

Đáy mắt Thủy Băng Tuyền lóe sáng, tính tình lạnh nhạt ư? Trầm Nguyệt Chi hôm nay nàng gặp không thể chỉ dùng bốn chữ ‘tính tình lạnh nhạt’ để hình dung được, phải nói là hàn băng ngàn năm mới đúng! Vậy tức là, hôm nay y khác hẳn với thường ngày?

“Vậy người có cảm thấy y có gì bất thường không?”

Hương Hàn ngẩng đầu cười buồn: “Nô tỳ chưa từng thấy thiếu chủ như vậy.” Lạnh lẽo như băng tuyết, khiến người khác phải đông cứng! Thậm chí ngay một khóe mắt y cũng chẳng buồn liếc nàng.

Thủy Băng Tuyền trầm tư suy ngẫm, vậy rất có khả năng y tới vì nàng? Y muốn tận mắt nhìn xem Thủy Băng Tuyền trong lời đồn thổi của thiên hạ? Hay chẳng vì mục đích khác?

“Người có muốn đi gặp y không?” Thủy Băng Tuyền nhìn bộ dáng tủi thân của Hương Hàn, nhân nhạ hỏi.

Hương Hàn lắc đầu, nếu y đã không muốn, dù nàng có tới cũng chẳng gặp được. Còn nếu muốn, y sẽ tự triệu kiến nàng!

Thủy Băng Tuyền thấy vậy đành thôi, không hỏi thêm nữa: “Người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc chẳng thể giúp nổi. Ái ái tình, người trong cuộc cũng chẳng thể buông tay.

“Dạ.”

Hương Hàn lui ra, Thủy Băng Tuyền thả lưng nằm xuống, tay xoa bụng, lòng vẫn cứ quẩn quanh những suy nghĩ về sự xuất hiện của Trầm Nguyệt Chi.

Nàng linh cảm, người này tuyệt đối không đơn thuần, vả lại, giờ nàng đã có thể chắc chắn, y đến chẳng vì Hương Hàn.

Từ đầu chí cuối, nàng không nhận thấy y nhìn Hương Hàn, dù chỉ là một cái liếc mắt, mà ngược lại, nàng thấy y dường như để ý đến mình, nhưng kỳ quái thật, nàng và y nào có liên quan?

Trời đêm thưa thớt vài ngôi sao lơ lửng, khí trời giá buốt càng thêm phần yên ắng điều hiu, màn sương lạnh lẽo bao trùm lên cả tòa vương phủ, thân binh, bộ khoái qua lại tuần tra không một tiếng động, đèn dầu mờ ngả bóng, có cơn gió lướt qua khiến ánh sáng lấp lư dao động.

Giang Dĩ Bác vừa đặt chân vào Bắc vương phủ bỗng khựng người lại, đôi mắt hóa âm hiểm đăm đăm chiếu về một góc khuất, mãi sau mới quay đầu phi thân vào thẳng chủ viện.

Hắn vừa khuất dạng vào trong, những bóng người nơi tối cũng bắt đầu rục rịch.

Bóng dáng bạch y nổi bật vừa dậm bước định chạy theo, liền bị một bóng đen chặn trước ngăn lại, hai người đứng lặng trờ trờ nhìn nhau...

“Tránh ra!” Cái giọng lạnh đến thấu xương ấy ngoài Trầm Nguyệt Chi thì còn ai nữa.

Diệp Kinh nhỏ nhẹ khuyên can: “Đợi hắn ra đi.” Bắc vương phủ không chỉ có Tứ Sát mà còn có Hắc bạch lưỡng ưng túc trực, đủ thấy Giang Dĩ Bác vì bảo vệ Bắc vương phi đã huy động đến mọi mối quan hệ trên giang hồ! Giả sử có đánh nhau thật, thì mấy người đó cũng chẳng ngăn nổi họ, nhưng thái độ vừa rồi của Giang Dĩ Bác đã nói rõ, hắn, không muốn gặp họ.

“Diệp Khinh, giờ huynh đã chẳng ngăn nổi ta nữa rồi.” Giọng nói lạnh lẽo lúc này thêm vài phần trào phúng.

Diệp Khinh cười tự giễu. Phải, mấy năm nay y điên cuồng luyện công ngày đêm không ngơi nghỉ, chẳng phải vì muốn nhanh chóng tự do hành tẩu, bước chân ra khỏi Trầm gia ư?

“Ra đây!” Trầm Nguyệt Chi bỗng xoay người, tay áo phất lên, bắn một chiếc lá về góc tối.

Phong Cô Tình ưu nhã bắt gọn. Trước, Giang Dĩ Bác từng dùng chiếc lá thách đấu hấn, nay, lại là hai người Diệp Khinh và Trầm Nguyệt Chi, sự việc xem chừng ngày càng thú vị!

“Được biết, Diệp phu nhân mang họ Trầm, hóa ra hai vị lại có mối quan hệ sâu xa như vậy. Tuy Độc cốc đã tự phong bế, nhưng Độc cốc chủ vẫn liên lạc qua lại với Trầm thiếu chủ đây. Nghe đâu sáu năm trước, Trầm thiếu chủ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, đứt nghẽn kinh mạch, không thể tiếp tục đánh đàn. Diệp cốc chủ phải đưa Trầm thiếu chủ lên Vô Cực sơn nhờ Vô Trần Tử dùng Vô Cực tâm pháp cứu chữa. Vừa hay Giang Dĩ Bác lúc này lại lên núi, ngẫu ngộ (tình cờ gặp) hai người. Thế là nhờ có đồ đệ của Vô Trần Tử – Giang Dĩ Bác, mà thiếu chủ đây đã được chữa trị...” Phong Cô Tình cười nhẹ ra tiếng “Ra thế, đó chính là nguyên nhân hai người đến đây.” Những tin tức này, hấn đã phải huy động gần như tất cả nội gián của Vô Tình Các mới có thể tra ra.

“Vậy còn Phong các chủ? Có gì lại đến đây?” Diệp Khinh tự tiểu phi tiểu hỏi lại!

Phong Cô Tình kéo cao khoe môi, hấn vì sao lại đến ư? Ngay hấn cũng chẳng rõ...

Phòng trong

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt muốn ngủ, lại cảm thấy có người ngồi xuống bên giường, hơi thở quen thuộc khiến môi nàng cong lên nụ cười, cất giọng mơ hồ tựa nỉ non: “Ta chờ huynh đến ngủ luôn nè.” Tối qua hấn không chịu nói kỹ, hôm nay nàng nhất định phải hỏi về Trầm Nguyệt Chi cho rõ ràng.

Giang Dĩ Bác cười trầm thấp: “Hôm nay có mệt lắm không?”

“Không sao.” Cả người đau nhứt nhưng đành chịu, nàng có cách gì chứ?!

“Nàng muốn hỏi quan hệ giữa ta và Trầm Nguyệt Chi ư?”

“Ừ, biết rồi thì mau nói đi, ta còn muốn ngủ tiếp!” Thủy Băng Tuyền vừa nhắm mắt vừa nói. Kỳ thực hôm nay nàng đã đuối sức lắm rồi, chỉ muốn thả lưng đánh giấc thôi.

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười, nhưng đôi tai lại nghiêng nghiêng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, hai mắt âm trầm có tia âm u khó tả... Bỗng, con ngươi lóe sáng lên, miệng cười lạnh. Hấn đứng dậy, cởi ngoại bào ra, đoạn xốc chăn nằm xuống cạnh nàng, vòng tay ôm lấy tấm lưng gà.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc mở bừng mắt, nhất thời, toàn bộ cơn buồn ngủ theo gió cuốn bay, nàng ngoái đầu ngó Giang Dĩ Bác: “Huynh...”

Giang Dĩ Bác thần nhiên cười nói: “Đêm nay ta muốn ngủ cùng nàng.” Bên ngoài có không ít khách không mời, nên hấn chẳng thể rời đi.

Thủy Băng Tuyền trân trân nhìn Giang Dĩ Bác cả nửa ngày, ánh mắt sáng rõ tinh tường: “Bên ngoài có những ai?”

“Phong Cô Tình, Trầm Nguyệt Chi, Diệp Khinh.” Lúc nói đến tên Diệp Khinh, hấn cẩn thận để ý đến sắc mặt nàng.

Thủy Băng Tuyền nhíu mày, sao lại cả Diệp Khinh nữa? Sự việc ngày càng tối tinh rồi mù thế này!

“Nói xem quan hệ của huynh và Trầm Nguyệt Chi là thế nào!” Phong Cô Tình có mặt bên ngoài cũng không có gì lạ, thực ra, lâu lắm không thấy Phong Cô Tình đến, nàng biết nhất định là do nam nhân này an bài mọi thứ, hấn đã không nói, nàng cũng xem như không biết!

Giang Dĩ Bác lại đặt tay lên lưng nàng, chậm rãi truyền chân khí vào cơ thể nàng, luồng khí ấm áp lan chuyển khắp tứ chi, khiến toàn thân nàng được thả lỏng, thư thái...

Thủy Băng Tuyền thở dài: “Có võ công thật tốt, xem ra ta cần cần nhắc học thử xem sao.”

Giang Dĩ Bác cười sùng sục: “Bây giờ mới học, e là quá tuổi rồi.” Hắn tin tưởng vào sự thông minh nhanh nhạy của nàng, nhưng luyện võ, thông minh nhanh nhạy thôi còn chưa đủ, nàng đã qua giai đoạn tốt nhất để luyện võ rồi.

Thủy Băng Tuyền ngẩng phắt đầu: “Ý huynh là ta đã già?” Thân thể này đang vào thời kỳ xuân sắc, hai mươi tuổi, nàng thậm chí còn tặc lưỡi chê nhỏ.

“Ta không có ý đó, ta là nói nàng bây giờ mới học thì không kịp rồi.” Giang Dĩ Bác thông thả đáp.

Thủy Băng Tuyền hậm hực: “Trở lại chủ đề chính.”

Giang Dĩ Bác khẽ cười: “Nàng rất quan tâm đến Trầm Nguyệt Chi?”

“Đương nhiên rồi, cảm giác tò mò thấp thỏm sẽ khiến ta ngứa ngáy bứt rứt, ăn không ngon, ngủ không yên!” Thủy Băng Tuyền lạnh lùng đáp.

“Sáu năm trước ta từng cứu Trầm Nguyệt Chi một mạng.” Giang Dĩ Bác nhắc đầu Thủy Băng Tuyền để nàng gổi lên cánh tay mình, nói.

“Sau đó vừa gặp đã yêu, nguyện lấy thân báo đáp!” Thủy Băng Tuyền thuận miệng để thêm một câu, không ngờ đổi lại sự trầm mặc của Giang Dĩ Bác.

Không phải chứ? Loại tình tiết cầu huyết này cũng có ư? Vậy ra... Trầm Nguyệt Chi là nữ? Không đúng, nếu vậy, không lý nào Hương Hàn lại không biết, chẳng nhẽ là thiếp thân thị nữ, mà chủ nhân mình là nam hay nữ nàng ấy cũng không cảm nhận được?

Thủy Băng Tuyền xoay người đối mặt nhìn Giang Dĩ Bác, nhướn mày hỏi: “Y ... là nữ?”

“Ừ.” Giang Dĩ Bác đạm nhiên trả lời.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, ngay đến thiếp thân thị nữ cũng không biết, sao Giang Dĩ Bác hẳn lại biết được? Huống hồ Trầm Nguyệt Chi từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trong ra ngoài đều lạnh hệt sương đêm, băng lạnh?

“Hai người, từng có một đoạn tình?”

Giang Dĩ Bác thấy thần sắc bình tĩnh của Thủy Băng Tuyền, nhíu mày hỏi ngược: “Nếu thật vậy, nàng sẽ làm gì?”

Thủy Băng Tuyền nhìn chăm chăm vẻ mặt của Giang Dĩ Bác, con ngươi nheo lại, bình thản đáp: “Ta không để tâm đến chuyện quá khứ. Nhưng tình yêu cần nền tảng chung thủy, nếu không làm được, thì giải tán, đường ai nấy đi.” Chuyện như này, nàng cũng chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ là không ngờ, người đến tìm nàng lại là Trầm Nguyệt Chi trong truyền thuyết...

Giang Dĩ Bác được lời như cởi tấm lòng, trịnh trọng lên tiếng: “Ta chỉ có mình nàng.”

Thủy Băng Tuyền ngược mắt: “Chuyện Trầm Nguyệt Chi huynh xử lý sao thì tùy, nhưng nhớ kỹ, nhưng ta không muốn những chuyện cũ ấy khiến nàng tìm ta gây rối, quấy rầy sự an tĩnh của ta.”

Nam và nữ, thuận thì hợp, không thuận thì tan. Nếu đến tận giờ Giang Dĩ Bác vẫn thủ thân như ngọc thì nàng có mà té ghế vì kinh ngạc ấy!

Mà nàng, cũng chẳng phải người trong trắng thuần khiết gì cho cam, so với Giang Dĩ Bác, chỉ có thể nói, kẻ tám lạng, người nửa cân! Chỉ là tất cả những quá khứ ấy chỉ còn lại trong trí nhớ nàng mà thôi.

Đến với thời đại này, nàng cũng từng có một nam nhân, một nam nhân thanh tâm quả dục, không vọng, không cầu. Đương nhiên, điều này phần nhiều do bối cảnh đặc biệt của hắn mà thành. Giả như Thiên Hợp không trúng độc từ nhỏ, giả như loại độc ấy có thể chữa được, hoặc giả như hắn không nhìn thấu đời người như mộng, lại muốn khám phá hồng trần, thì liệu hắn còn giữ được tâm niệm không vọng tưởng, không dục cầu ấy chẳng? Sợ rằng chẳng ai biết được.

Nhưng tất cả chỉ đều là giả như. Còn nàng, nhờ gặp hắn đã hiểu, hóa ra, nam nhân có tình, tựa như hắn, tựa như Giang Dĩ Bác, và nữ nhân cũng biết yêu, giống như nàng!

Thiên Hợp là tình yêu không thể xóa mờ khỏi trái tim, nàng chẳng thể thốt lời cam đoan rằng sẽ vĩnh viễn quên hẳn, sẽ không bao giờ nhớ đến hẳn nữa, bởi hẳn, đã hòa vào ký ức của nàng, là một phần sinh mệnh nàng, chừng nào nàng còn thở, thì hẳn, vẫn sẽ hiện diện nơi đây, trong linh hồn nàng. Yêu Giang Dĩ Bác, nàng cho hẳn sự tin tưởng và thủy chung, cũng hy vọng được nhận lại lòng chung thủy...

Giang Dĩ Bác nhìn vẻ bình thản chất chứa lạnh lùng của nàng, bèn cười: “Ta và nàng ấy chẳng có gì cả.”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười không đáp, không có gì với Trầm Nguyệt Chi, cũng sẽ có gì với nữ nhân khác. Dù sao nàng cũng chẳng thể lòi hết mọi chuyện cũ của hẳn ra xét nét so đo. Cũng như hẳn, đã bao dung cho tình cảm của nàng cùng Thiên Hợp.

“Ta vì giúp nàng ấy đả thông kinh mạch, mới biết nàng ấy là nữ nhi.” Lúc đầu hẳn lên núi vấn an sư phụ, lại gặp được Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh loay hoay tìm cách băng vực lên núi. Lúc đó nếu còn chần chờ, e hai tay của Trầm Nguyệt Chi sẽ bị phế vĩnh viễn.

“Ta đoán, huynh cứu nàng là vì thân phận thiếu chủ Trầm gia và cốc chủ Độc cốc! Huynh muốn hai người họ nợ huynh một món nợ ân tình?” Thủy Băng Tuyền thản nhiên nói.

Giang Dĩ Bác liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, điềm đạm giải thích: “Cũng không hẳn vậy, chủ yếu là vì Diệp Khinh thôi. Mà sáu tháng trước, nàng ấy cũng đã trả nợ cho ta, xem như chẳng ai nợ ai cả.” Năm đó, vì chuyện bãi sư khi bé, hẳn mới cứu Trầm Nguyệt Chi một mạng, muốn cho Diệp Khinh phải bứt rứt không yên. Rồi khi tỉnh lại, Trầm Nguyệt Chi thấy hẳn nhất kiến chung tình, lại càng khiến cho Diệp Khinh đè nặng đống đầu...

Sáu tháng trước, hẳn bôn ba chạy tới Trầm gia mượn chuông vào Độc cốc, bằng không, Diệp Khinh nào chịu gặp nàng, mà nàng chẳng có may cơ hội tiến vào Độc cốc, lại càng không thể xảy ra chuyện đêm đó...

Thủy Băng Tuyền thở dài: “Nhưng Trầm Nguyệt Chi đã nhận định huynh là phu quân của nàng ta, trở về Trầm gia khổ luyện cầm công, mong tới ngày quang minh chính đại bước chân ra khỏi Trầm gia, sau đó... tìm huynh lấy thân báo đáp! Sáu tháng trước, quả chuông giúp chúng ta thuận lợi vào Độc cốc là huynh lấy từ chỗ Trầm Nguyệt Chi?” Sau đó Trầm Nguyệt Chi nghe phong phanh gì đấy, biết tới sự tồn tại của nàng, nên chạy tới đây tìm hiểu cho ra nhẽ? Thủy Băng Tuyền giờ đã hiểu biểu hiện của Hương Hàn khi thấy quả chuông! Ra là nàng từng thấy nó khi ở Trầm gia.

Giang Dĩ Bác gật đầu: “Ừ.”

Thủy Băng Tuyền cười khổ, việc này, thật đúng là... không còn gì để nói.

“Vậy giờ huynh tính sao đây?”

“Ta chẳng nợ Trầm Nguyệt Chi, mà nàng ấy cũng chẳng nợ gì ta, nên không có lý do gì tới tìm ta cả.” Nếu như nàng ta cương quyết bắt hẳn chịu trách nhiệm chuyện năm đó, thì thật khiến hẳn xem thường.

Thủy Băng Tuyền đầu đầu day day huyệt Thái Dương, việc này, sẽ không đơn giản như vậy.

“Nàng ấy yêu huynh!”

Giang Dĩ Bác nheo mắt, sau lại nhú mày: “Nhưng ta không yêu nàng ta!”

Thủy Băng Tuyền nghiêm túc nhìn Giang Dĩ Bác: “Lúc trước ta cũng không yêu huynh! Nhưng huynh đừng quên, huynh có bao nhiêu niềm tin, thì nàng ấy cũng có bấy nhiêu tín niệm. Chỉ việc nỗ lực bước chân khỏi cánh cổng Trầm gia, đã thấy được nghị lực ấy chẳng thể xem thường rồi.”

Giang Dĩ Bác nghe vậy, con người đen càng thêm thâm trầm, phải, hẳn không có lời nào phủ nhận, hẳn yêu nàng, nên tới giờ cũng chưa từng nghĩ buông tay, cả khi nàng gả cho Trữ Thiên Hợp cũng vậy, nếu như Trầm Nguyệt Chi cũng có tâm tư giống hẳn thì...

“Haizz, hy vọng nàng ta ân oán phân minh, đừng vì bị huynh cự tuyệt mà muốn giết ta xả hận, ta không có võ công, nàng ấy động một ngón tay là ta tiêu đời!” Thủy Băng Tuyền bỗng hùng hực lửa giận sôi trào, chuyện đau đầu đã nhiều lắm rồi, nay còn rước thêm một Trầm Nguyệt Chi bội phần phiền phức!

Tuy biết chẳng thể trách được Giang Dĩ Bác, nhưng không trách hẳn thì biết trách ai bây giờ?

Giang Dĩ Bác thấy bộ dạng sầu não của Thủy Băng Tuyền, hai mắt tối sầm, hắn sẽ không để Trầm Nguyệt Chi làm hại đến nàng!

“Yên tâm đi, Tuyền Nhi, đã có ta đây!” Dịu dàng ôm nàng vào lòng, nhẹ hôn lên trán nàng, Giang Dĩ Bác kiên định nói.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, tĩnh tâm, rồi cơn buồn ngủ tự nhiên kéo đến như sóng trào, việc muộn phiền để mai hẵng hao tâm tổn sức!

.....

Lặng ngắm gương mặt say ngủ của nàng, chớp mũi Giang Dĩ Bác bắt đầu ngửi được mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, thâm nhủ, đúng là tự mình gây tội mà. Đoạn nhẹ rút tay ra, vén chăn lại cho nàng, rồi nhóm người mặc lại y phục.

Lúc ở gần bên nàng, lý trí của hắn bỗng manh hết tờ giấy dễ dàng bị xuyên thủng.

Ngồi bên mép giường, dịu dàng ngắm gương mặt say ngủ, ngón tay nhẹ vuốt lên ngũ quan xinh đẹp, cất tiếng nỉ non: “Tuyền Nhi! Ngủ đi! Ta sẽ luôn ở cạnh nàng, không để một ai tổn thương đến nàng! Ta sẽ mãi nhìn nàng vươn cánh bay cao tự do tung hoành, chỉ cần khi mỗi mệt, nàng nhớ quay về lòng ta nghỉ ngơi là được rồi. Mặc kệ nàng bay bao cao, chạy bao xa, ta đều sẽ mở đường dẫn lối, dẹp đi các chướng ngại ngăn trở nàng...”

Con người đen kịt hóa lãnh khốc, sát khí ngùn ngụt, vô tình, lạnh lẽo khiến người sợ hãi: “Vì nàng, ta có thể phá hủy cả thế gian.”

Nói hắn ích kỷ cũng được, tàn nhẫn cũng tốt, Trầm Nguyệt Chi không phải là người hắn yêu thương, nàng đau đớn khổ sở, hắn chẳng bận tâm! Ngày trước, vì một lần sơ sẩy, hắn đã phải nỗ lực bao nhiêu mới đến được tận đây! Lần này, hắn sẽ không phạm sai lầm như vậy, tuyệt đối không để một ai tổn thương đến nàng.

Trầm Nguyệt Chi tốt nhất là biết khó mà lui, nếu còn vọng tưởng làm hại Tuyền Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

Khi trước, Diệp Khinh dùng nhiếp hồn thuật với Tuyền Nhi, đã phải đánh đổi bằng một năm thọ mạng. Giả như có ngày Tuyền Nhi phá được phong tỏa ký ức ấy, thì Diệp Khinh sẽ phải chịu nội thương nghiêm trọng!

Nhưng nếu hắn vì Trầm Nguyệt Chi, lại dùng nhiếp hồn thuật thêm lần nữa để gỡ bỏ phong tỏa của Tuyền Nhi, hắn sẽ phải trả giá thêm một năm tuổi thọ. Mà với tình ý của hắn, thì việc ấy rất có khả năng...

Con người Giang Dĩ Bác nheo lại lãnh khốc, vẻ hiểm ác ngưng tụ trong đáy mắt thâm trầm, khóe môi câu lên không còn là nụ cười nhạt, mà hóa ra sát khí dày đặc...

101. Q.3 - Chương 18: Chỉ Cưới Nàng

Edit: Boringrain

Tảng sáng hôm sau, Thủy Băng Tuyền trở mình tỉnh giấc, thoáng thấy bóng người ngồi bên giường, ánh mắt mông lung vô định mà giật mình sửng sốt...

Giang Dĩ Bác lại cong môi khẽ nói: “Trời chưa sáng hử đâu, nàng ngủ thêm đi.”

Thủy Băng Tuyền rũ mi che mắt, thấy trong lòng có dòng suối ấm áp, ngọt ngào chảy qua, nam nhân như này...

“Sao huynh không ngủ trên giường?” Nàng cất giọng ngái ngủ hỏi, nhớ đêm qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng còn đang nằm trong lòng hắn mà!

Giang Dĩ Bác sững người một lát, đoạn nhếch môi vẽ lên nụ cười tà tếu: “Nghe như Tuyền Nhi muốn ta ngủ trên giường ấy nhỉ?”

Thủy Băng Tuyền nháy mắt tinh quái đáp: “Huynh ấy hả, không ngủ trên giường chẳng qua sợ lửa dục thiêu đốt, lại e mình thiếu trí kiên định, phải không?” Hắn dịu dàng, ôn nhu săn sóc, nàng sẽ mãi để trong lòng.

Cơ mặt Giang Dĩ Bác giật giật liên hồi, khóe môi cứng đờ, mấp máy: “Tuyền Nhi...” Sao hắn có cảm giác mình đang bị trên đùa thể nhỉ?!

Thấy bản mặt co quắp của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền không khỏi bật cười vui vẻ, tâm trạng hứng khởi vô cùng.

Giang Dĩ Bác thấy thế chỉ cười ôn nhu, đáy mắt chứa chan niềm yêu thương vô hạn. Hắn vén chăn lại giúp nàng, rồi dịu dàng nói: “Ta đi đây.”

Nét cười vẫn y nguyên trên mặt nàng, nhưng đôi mắt thêm vài phần lạnh giá: “Người bên ngoài vẫn chưa đi ư?” Đã một đêm, bọn họ vẫn đợi bên ngoài?

Con người đen tuyền của Giang Dĩ Bác hóa thâm trầm, nhàn nhạt gật đầu: “Đừng lo, ta sẽ xử lý mọi chuyện.” Nếu việc hắn ở trong phòng nàng một đêm còn chưa đủ khiến Trầm Nguyệt Chi thoái chí nản lòng, hắn không ngại thách thức với nàng ta một lần.

Thủy Băng Tuyền gật đầu tin tưởng.

Rồi hắn cúi đầu, đặt một nụ hôn lên má nàng, dặn dò: “Nhớ hạn chế ra phủ.” Có Tứ Sát và Hắc Bạch lưỡng ưng, họ muốn vào sẽ gây ấu đả khiến thân binh và bộ khoái trong phủ phát giác, mà hắn đoán bọn họ hẳn cũng chẳng cậy mạnh làm càn. Nên phòng ngừa vạn nhất, nàng cứ ở trong phủ thì hơn.

Thủy Băng Tuyền cười đáp: “Ừ.” Nàng biết, nhờ hắn sắp xếp ổn thỏa, vương phủ mới được yên tĩnh đến vậy. Chứ không, chỉ mình Phong Cô Tình đã có thể ra vào chốn này như chỗ không người, càng huống chi tới Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh!

“À phải, huynh có thắng được Trầm Nguyệt Chi không?” Y có thể công nhiên đi lại giang hồ, chứng tỏ cầm công đã đến bậc thượng thừa, không biết hắn có địch lại chăng?

Giang Dĩ Bác bật cười đáp: “Yên tâm đi.” Được nàng quan tâm lo lắng, hắn hạnh phúc đến nhường nào. Nhưng kèm theo đó cũng là nỗi sợ hãi mơ hồ, sợ một mai kia nàng nhớ lại, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này cũng sẽ hòa cùng gió mây, ra đi mãi mãi!

Chung quy lại, hắn vẫn chẳng thể tự mình nói lên những lời có thể cướp mất niềm hạnh phúc của chính mình được! Thôi thì thuận theo tự nhiên, cái gì đến, rồi cũng sẽ đến!

Thủy Băng Tuyền thấy trong nụ cười của hắn ánh nỗi sầu lo, bỗng thấy nghi hoặc khôn cùng. Trên đời này, chuyện gì có thể khiến Giang Dĩ Bác khoát lên vẻ mặt phức tạp, dằn vặt đến thế? Là chuyện liên quan tới nàng? Hay chẳng bởi sự xuất hiện của Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh? Hay là chuyện lần trước, hắn bảo nàng nên biết, nhưng không tài nào mở miệng?

Bỗng nàng thấy trong đầu lóe lên một hình ảnh mơ hồ, nhưng chưa kịp ngẫm rõ đó là gì đã thoáng mất tăm...

.....

Những tia nắng sớm dần chiếu rọi từ cuối chân trời, một ngày mới lại bắt đầu.

Giang Dĩ Bác lướt qua Hương Hàn đang đứng gác ngoài cửa, khẽ gật đầu, bóng người lóe lên, chỉ kịp thấy một góc áo phất qua đã biến mất dạng, tựa như cái vạt áo kia chỉ là ảo giác chưa từng xuất hiện vậy!

Hương Hàn nhìn theo với một bụng đầy nghi hoặc, bởi lẽ đêm qua, Giang công tử đã ở trong phòng tiểu thư suốt đêm!

Diệp Khinh nhìn lên vầng dương chói lọi đang lấp ló nhô lên, bèn liếc qua bóng lưng bạch y vẫn đứng thẳng tắp bằng ánh mắt ái ngại cùng lo lắng! Giang Dĩ Bác biết rõ họ đứng đợi bên ngoài, lại ở trong đó cả đêm không ra, ...giỏi, giỏi lắm!!!

“Chẳng hay Diệp cốc chủ, Trầm thiếu chủ và cả Phong các chủ đây nữa, cả đêm không ngủ là muốn đợi Giang mỗ ư?” Một cơn gió lướt qua, tà áo thanh sắc đã phất phật trước mắt, vẻ mặt đạm nhiên nhìn ba người.

Thân người Trầm Nguyệt Chi hơi cứng lại, đoạn y xoay người ra sau. Vừa thoáng thấy Giang Dĩ Bác, sự giá lạnh trong mắt đã tiêu tán đi vài phần, sắc mặt nhợt nhạt nhìn hẩn khẽ gật đầu: “Trầm Nguyệt Chi đợi công tử đã lâu!” Chàng ở trong một đêm, nàng ở ngoài một đêm, nhưng dù biết rõ chàng vẫn ngoảnh mắt làm ngơ?!

Giang Dĩ Bác ưu nhã nở nụ cười biếng nhác: “Còn Phong Các chủ? Cũng có chuyện quan trọng chờ Giang mỗ ư?”

Phong Cô Tình vận bộ đồ đen dựa lưng trên cây chẳng mấy may động dậy, chỉ thấy đôi con ngươi đen tuyền lưu chuyển luân sát khí lãnh liệt, lại dùng một giọng nói lãnh liệt không kém đáp: “Xem chừng Giang công tử xuân phong đắc ý nhỉ*?!”

*Xuân phong đắc ý: Nói chung là gặp nhiều điều thuận lợi trong sự nghiệp hoặc trong tình trường.

Giang Dĩ Bác vẫn giữ nguyên nụ cười, neho mắt nói: “Giang mỗ xuân phong đắc ý hay không cũng chẳng liên quan gì đến Phong các chủ cả!”

“Vậy có liên quan tới ta không?” Diệp Khinh lạnh lùng xen vào khiến nụ cười đọng nơi khóe môi Giang Dĩ Bác hóa chút lạnh lẽo, hẩn hạ ánh mắt, nhàn nhạt hỏi: “Diệp cốc chủ nói xem?”

Bầu không khí sáng sủa buổi sáng bỗng nồng nặc mùi thuốc, quỷ dị khôn lường...

Giang Dĩ Bác bước tới trước mặt Trầm Nguyệt Chi, đối diện với đôi mắt nàng ta: “Trầm thiếu chủ sao lại đến đây?”

Khuôn mặt bị che bởi một tầng vải sa, không nhìn rõ thần sắc nàng ta ra sao, chỉ thấy đôi mắt hơi lóe sáng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Giang công tử đã có ý trung nhân? Thủy Băng Tuyền ư?”

Miệng mỉm cười, mắt toát lên ý chí kiên định, nghiêm túc, hẩn đáp bằng giọng nói cực kỳ trịnh trọng: “Phải.”

“Nàng ta có gì tốt chứ?” Gió lướt qua, thổi vạt áo trắng tung bay phất phật, cũng thổi dạt đi câu nghi vắn nhuộm đầy hoang mang.

“Đời này, trừ Thủy Băng Tuyền ra, Giang Dĩ Bác ta sẽ không lấy ai cả.” Không trả lời câu hỏi của Trầm Nguyệt Chi, hẩn nhàn nhạt nêu lên một câu khẳng định, thông thả mà chắc chắn.

Khôi phục lại vẻ mặt băng giá lạnh lùng, đôi mắt Trầm Nguyệt Chi xoáy sâu vào Giang Dĩ Bác, rồi biến mất trong chớp mắt.

Diệp Khinh cũng ném lại cho hẩn một ánh mắt thâm sâu không kém, đoạn xoay người đuổi theo bóng trắng kia...

Thấy hai kẻ phiền phức đã đi mất, Giang Dĩ Bác lạnh lùng cất tiếng: “Giang mỗ còn chuyện quan trọng, cáo từ.”

Chỉ còn lại mình Phong Cô Tình ngồi sững tại chỗ, tâm trạng đột nhiên trống trải đến đón đau mơ hồ!

Vắt vẻo trên cây, hẩn từ từ đứng dậy, khẽ đưa tay xoa lên lồng ngực bên trái nơi từng hứng chịu một nhát đâm của nàng. Vì sao? Vết thương đã liền xẹo từ lâu mà vẫn còn đau âm ỉ?

Lúc nàng nức nở thương tâm bởi cái chết của Trữ Thiên Hợp, khi nàng sà vào vòng tay của Giang Dĩ Bác, có sao tìm hẩn lại quần thắt đến nghẹn ngào?

.....

Dùng xong điểm tâm sáng, Thủy Băng Tuyền nhẹ chấm khăn lau bên khóe môi, rồi cầm chén nước súc miệng Thu Nhi đưa qua...

“Tiểu thư, Trữ quận vương đang đợi trong phòng khách.” Hương Hàn gõ cửa báo.

“Thu Nhi, cầm tập giấy trên bàn theo.” Thủy Băng Tuyền từ tốn đứng dậy, nhàn nhạt nói.

“Dạ, Vương phi.” Thu Nhi cung kính trả lời.

Chính sảnh Vương phủ

Trữ Hy ngồi ngay ngắn trên ghế, nhác thấy Thủy Băng Tuyền thông thả đi ra liền vội vã đứng dậy.

“Trữ quận vương đừng đa lễ, huynh ngồi đi.”

Trữ Hy thần thờ ngồi xuống, trong đầu vẫn hiện rõ mồn một cảnh sắc diễm lệ của đêm qua. Nhưng càng khiến hấn rối bởi hơn chính là ánh mắt nàng dành cho Giang Dĩ Bác, ánh mắt tương liên ấy mãi vẫn vút trong tâm trí hấn không cách chi tiêu tán.

Thấy bộ dạng Trữ Hy thấp thỏm không yên, Thủy Băng Tuyền nheo mắt nghi hoặc, hấn gặp phải chuyện gì vậy?

“Trữ Hy?” Nhớ những ngày trước, hấn và Hương Hàn dường như đã nảy sinh cảm tình? Phải chăng là...

Trữ Hy sực tỉnh, nhìn Thủy Băng Tuyền.

“Tình hình thương nhân thế nào rồi?” Trải qua màn pháo hoa mở rộng tầm mắt đêm qua, hấn những thương nhân này cũng đã lo gấp gấp chuẩn bị bạc đưa tới rồi chứ nhỉ?

Nói vào chuyện chính, Trữ Hy lập tức khôi phục vẻ mặt thường ngày, cất giọng trầm thấp: “Từ sáng sớm nay, đã có lượng lớn bạc từ các nơi nhập quan, cũng có vài thương nhân đưa bạc đến phủ nha vào sổ rồi.”

Thủy Băng Tuyền chớp chớp mắt, mơ hồ có ý cười, những người này cũng thức thời đấy: “Huynh cứ liệu mà làm, ai giao bạc sớm thì được ưu tiên mua pháo hoa. Nhưng mà chỉ có năm trăm kiện thôi, tính toán sao để ít nhất mỗi địa phương có được hai kiện.” Xem như họ quảng cáo miễn phí giúp nàng đi.

“Ta hiểu rồi.” Màn pháo hoa ấy đến hấn còn chấn động thì huống hồ là những thương nhân kia.

“Còn không lâu nữa là đến lễ mừng năm mới, khoảng thời gian này, ta sẽ cho sản xuất thêm một ít pháo hoa nữa. Huynh hãy báo ọi người được biết, nửa tháng nữa sẽ có thêm một lô pháo hoa ra lò, bảo họ muốn mua thì giao trước tiền đặt cọc, đến lúc đó tới lấy hàng, số lượng có hạn, chỉ một nghìn kiện thôi.” Hai lô đầu tiên, nàng sẽ không móc bạc của những thương nhân này, đợi đến năm sau...

“Vậy giá cả thế nào?” Trữ Hy thầm tính toán một chút, một nghìn năm trăm kiện, lợi nhuận thu vào cũng không nhỏ.

“Năm mươi lượng một kiện!” Cái giá này tuyệt đối có thể chấp nhận được. Dù sao, tiền cũng không phải chỉ kiếm một lần, cứ để họ giúp nàng lưu truyền pháo hoa khắp thiên hạ đã.

Trữ Hy hơi sững sốt, hấn còn tưởng lần này nàng muốn ăn đậm, nào ngờ chỉ năm mươi lượng ư? Với giá này... những thương nhân đó mang hàng về bán lại cũng bội thu chứ chẳng chơi?

“Họ đều là những kẻ cáo già, nếu không cho họ thu được chút lợi, thì sao họ dễ dàng lao đầu vào được?” Xem như có qua có lại đi, họ đến Bắc cảnh dâng bạc cho nàng, nàng cũng cho họ chút lợi lộc mang về. Thứ nàng muốn là mở rộng sản xuất, thu được lợi nhuận từ người trong thiên hạ, nào chỉ riêng những thương nhân này! Không thả thỏ con, sao bắt được sói, mà một mai nàng xích sói lại rồi, thì đi đông hay tây, là mặc ý nàng!

Trữ Hy ‘À’ lên bừng tỉnh, nhìn Thủy Băng Tuyền bằng ánh mắt kính phục. Giờ kiếm ít lại một chút, để sau này...

“Về phần hỏa dẫn tử, cứ để mặc Giang gia lo liệu.” Nàng cũng đã thương lượng với Giang Dĩ Bác, giá cả không thể quá cao, trước mắt cứ thu hồi vốn đã, sau sẽ mở rộng tiêu thụ trong cả nước.

Hỏa dẫn tử này...

Thủy Băng Tuyền liếc thấy ánh mắt chần chờ nghi hoặc của Trữ Hy, chắc hẳn hắc hắc mỗi liên hệ giữa hỏa dẫn tử này và nàng... Nhưng chuyện này, thiết nghĩ cũng chẳng cần giải thích tỉ mỉ với hắn làm gì.

“Huynh cứ xử lý chuyện của mình là được. Còn nữa, thời gian này giữ Tổng đại nhân ở lại vài ngày, đợi cho các thương nhân trở về hết hẵng tiễn hắn hồi kinh!”

“Ta hiểu rồi, cáo từ.” Trữ Hy lòng buồn rùi rùi, dường như nàng đối với Dĩ Bác có tình cảm đặc biệt! Hoặc giả từ đầu đã vậy!

Trữ Hy đi rồi, Thủy Băng Tuyền lại liếc nhìn Hương Hàn với tâm tình xáo động! Hương Hàn có lẽ nào có cảm tình với Trữ Hy không?

Nếu thật thế, thì chuyện Trầm Nguyệt Chi là nữ nhi cũng không phải là đã kích quá lớn với nàng ấy!

Hương Hàn đỡ tiểu thư ngồi xuống nhuyễn tháp, thấy vẻ mặt nàng xuất thần, liền thắc mắc: “Tiểu thư?”

“Hương Hàn, ngồi đi chúng ta nói chuyện một lát.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt lên tiếng.

“Dạ.” Hương Hàn ngồi đối diện với Thủy Băng Tuyền.

“Thật ra, Trầm Nguyệt Chi là nữ nhi.” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng, khiến Hương Hàn lạng điếng người...

Tiểu thư nói gì? Người vừa nói gì?

“Trầm Nguyệt Chi là nữ.” Nhìn bộ dáng đờ đẫn của Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền bình tĩnh lặp lại lần nữa.

“Không...” Hương Hàn mạnh mẽ lắc đầu, không đầu...

“Hương Hàn, bình tĩnh nghĩ lại xem, người hầu hạ y lâu như thế, đã từng thấy qua thân thể y chưa? Ta đoán lúc tắm rửa, y chưa từng cho các người lại gần, có phải không? Người không thấy kỳ lạ ư? Nếu ngẫm lại người sẽ biết, không phải vì y tính tình lạnh nhạt nên cự tuyệt người, mà bởi y muốn che dấu thân phận nữ nhi của mình mà tránh xa các người.”

Nhìn thần sắc Hương Hàn, nàng biết mình đoán đúng rồi!

Trong đầu Hương Hàn nghe như có tiếng địa lôi oanh tạc, nổ bùm một cái, rồi mọi ý nghĩ đều vỡ tung tạc tác, chẳng còn một mảnh!

“Cho nên, thứ người yêu chỉ là cảm xúc trong ngày đông giá rét khi cái chết như đã cận kề, là nụ cười y khiến trái tim lạnh lẽo của người trở nên ấm áp, là hoa mai rơi đầy trời khiến người xao động. Người thực ra không yêu người đó!” Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng tâm tình.

Suốt thời gian qua bầu bạn bên nàng, Hương Hàn đã không đơn thuần chỉ là trợ thủ đắc lực nàng hằng tìm kiếm, mà đã trở thành người bạn, người tỷ muội, người thân của nàng! Thói quen là thứ rất đáng sợ, theo thời gian thói quen ấy đã hòa vào cuộc sống của nàng tự bao giờ.

Cho nên theo sự xuất hiện của Trầm Nguyệt Chi, lòng nàng cũng bộn bề trăm mối, không chỉ bởi Giang Dĩ Bác, mà còn vì Hương Hàn...

Hương Hàn sững sờ chẳng thốt lên nổi lời nào, chỉ biết đứng như trời chồng nghe sét đánh ngang tai... Lòng rối như tơ vò, không biết đường nào mà gỡ!

Thủy Băng Tuyền điềm nhiên lên tiếng, nàng ấy cần thời gian để thông suốt mọi việc.

Hương Hàn mờ mịt đi ra...

Thấy Hương Hàn thất hồn lạc phách, lòng Thủy Băng Tuyền cũng phức tạp không yên! Chẳng biết Giang Dĩ Bác đã giải quyết xong Trầm Nguyệt Chi chưa nữa?!

.....

Một bóng trắng xoẹt bay giữa không trung, đúng vậy, chính xác là bay, ngoại trừ thi thoảng đạp chân lên những ngọn cây lấy đà, còn đâu thì như cưỡi mây đạp gió mà vun vút lao đi, nhanh đến mức kinh hồn bạt

phách. Phía sau, có một bóng đen theo sát không rời, nhưng khoảng cách giữa hai bóng người chừng như ngày càng xa...

“Nguyệt Nhi...” Diệp Khinh theo sát Trầm Nguyệt Chi gọi với.

“Đừng theo ta.” Trầm Nguyệt Chi lạnh lùng đáp lại.

Bao nỗi thất vọng ngập tràn, khiến trái tim thêm phần lạnh lẽo. Nhiều năm qua, nàng khổ cực luyện công bất kể đêm ngày, chỉ bởi niềm tin có thể ra khỏi Trầm gia, công minh chính đại làm bạn bên cạnh chàng, nhưng... Vì sao, mọi quyết tâm, cố gắng của nàng, lại chỉ đổi được một câu nói ngoài trừ người phụ nữ kia, chàng sẽ không cưới một ai...

Cắm đầu cắm cổ phóng vào rừng cây trước mắt, Trầm Nguyệt Chi dừng lại hồng hộc thở dưới tán cây, để mặc cho từng cơn sóng lớn sóng nhỏ dâng trào.

Diệp Khinh đáp xuống ngay cạnh, buồn bã nhìn nàng...

Người giang hồ ít ai biết mẫu thân hần vốn xuất thân Trầm gia, dù chỉ là dòng thứ, nhưng cũng có địa vị trong Trầm gia. Năm xưa được phụ thân đưa lên Vô Cực sơn báỉ sư, lại ê chề thất bại dưới tay Giang Dĩ Bác khiến phụ thân nổi giận một phen.

Dù thời gian đã trôi qua rất lâu, ký ức năm đó vẫn còn vẹn nguyên như trước...

Vì để phụ thân nguôi giận, mẫu thân đưa hần về Trầm gia tạm lánh một thời gian. Ở đây, hần tình cờ gặp Nguyệt Nhi đang bị cấm túc bởi không chịu luyện công. Rồi sau đó, mỗi năm, hần đều theo mẫu thân trở lại Trầm gia!

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát thoi đưa, hần trở thành bằng hữu thân thiết của Nguyệt Nhi. Vốn Trầm Nhi tính cách lạnh lùng, lần nào cũng đều là hần mè nheo chạy sát sau lưng xem nàng luyện công.

Sáu năm trước, Nguyệt Nhi bị tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch phong tỏa, hần nhận được thư báo nên vội vàng vàng chạy đến, nhưng tiếc thay chẳng thể giúp được nàng, chỉ có thể lên cầu vị sư phụ mà hần vô duyên báỉ lạy – Vô Trần Tử.

Để người ngoài không phát hiện ra thiếu chủ Trầm gia bị thương, Trầm gia quyết định chỉ để mình hần dẫn Nguyệt Nhi lên Vô Cực sơn!

Đáng tiếc, ải Vô Cực sơn vực sâu muôn trượng, hần và Trầm Nhi chẳng tài nào vượt qua...

Thương thế Trầm Nhi ngày càng trở nặng, hần lại chỉ có thể giương mắt đứng nhìn. Ông trời quả thích trêu người, không gặp được Vô Trần Tử, lại gặp được Giang Dĩ Bác khi ấy đã thành tài xuất chúng.

Vẫn ôm nỗi ám ảnh bại trận năm xưa, nay hần lại chỉ có thể cúi đầu cầu xin... Mãi tới lúc ấy, hần mới biết, Nguyệt Nhi là nữ...

Nguyệt Nhi sinh cảm tình mến mộ với Giang Dĩ Bác, nhưng hần vẫn giữ bộ thanh tao hòa nhã, thần tình vân đạm phong khinh, chẳng chút đếm xỉa đến nàng.

Nguyệt Nhi buồn bã thất thần, còn hần sinh lòng oán giận, tại sao, tại sao, hần mãi bại dưới tay Giang Dĩ Bác?

Trầm Nguyệt Chi đưa tay kéo khăn che mặt, lộ dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, thoát tục tuyệt trần, mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Đôi bàn tay như bạch ngọc đặt trên thân cây, mắt ngấn lệ trào, so với cánh lê sau mưa còn đẹp hơn bội phần.

Nhìn nàng vậy, Diệp Khinh đau đớn nhẹ đặt tay lên vai nàng, giọng trầm buồn bã: “Nguyệt Nhi...”

“Trong mắt chàng chẳng hề có ta. Vì sao vậy, Diệp Khinh, lẽ nào ta không đẹp bằng nữ nhân kia ư?” Trầm Nguyệt Chi quay đầu, lệ lóng lánh đi thẳng vào lòng Diệp Khinh.

“Nguyệt Nhi, thế gian này chẳng ai có thể sánh với vẻ đẹp của muội!”

Trầm Nguyệt Chi lùi bước, lau sạch nước mắt, khôi phục vẻ băng lãnh: “Nhưng chàng chỉ cần nữ nhân kia, một góa phụ hoài thai con kẻ khác, nực cười, thực quá nực cười.” Còn nàng, dù luyện thành Cầm công vang

danh thiên hạ thì sao? Dù có được dung nhan khuynh sắc lại thế nào? Chung quy vẫn chẳng thể sánh bằng người chàng yêu!

Diệp Khinh nhú mày, đưa trẻ đó...

102. Q.3 - Chương 19: Thêm Nỗi Muộn Phiền

Edit: Boringrain

Diệp Khinh chau mày, đưa trẻ đó...

Nếu hắn nói cho Nguyệt Nhi biết, đứa trẻ trong bụng nữ tử kia là con của Giang Dĩ Bác, nàng ấy hắn sẽ đau đớn vạn phần! Thêm nữa, chuyện xảy ra ở Độc cốc, lại do một tay hắn tạo thành. Dù ban đầu hắn không lường được chuyện này, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến Giang Dĩ Bác và nữ tử kia gắn kết cùng nhau. Một khi Nguyệt Nhi biết được, nhất định sẽ trách cứ hắn...

Nhưng bảo hắn cứ giương mắt nhìn Giang Dĩ Bác hạnh phúc vui vẻ, còn Nguyệt Nhi lại thương tâm lệ tràn, hắn không làm được...

Tâm trí hắn vẫn rõ mồn một ngày đó nữ tử kia vô tình lãnh khốc ra sao, Giang Dĩ Bác lại đau đớn đến nhường nào...

Cũng được, Giang Dĩ Bác khiến Nguyệt Nhi chìm trong nỗi khổ tương tự, vậy hắn cũng nên gánh chịu nỗi đau vật đau đớn bị người mình yêu quay lưng vứt bỏ...

“Ta không cam tâm, Diệp Khinh, ta thực sự không cam tâm!” Trầm Nguyệt Chi khôi phục vẻ lạnh lùng, đôi mắt hoang mang bỗng hóa bằng hàn. Tròn 6 năm nàng ngậm đắng nuốt cay, cắn răng nỗ lực không ngừng, chỉ dựa vào một chấp niệm duy nhất, ấy là phá vỡ kỷ lục 11 năm của tổ tiên, sớm ngày luyện thành cấm công để được ở bên chàng.

Nàng sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, nhất định không...

Diệp Khinh nhìn ánh mắt lạnh toát của Trầm Nguyệt Chi, lòng càng thêm phần kiên định...

.....

Lúc này, Thủy Băng Tuyền đang cầm một tờ bái thiếp trong tay, hàng mày không thôi nhíu chặt...

Bái thiếp này do Cung Thác đưa tới, bên trong chỉ ghi vọn vẹn năm chữ! Nàng neho mắt nghĩ tới gã đàn ông mặt mũi bình thường ngồi cạnh hắn hôm qua.

“Nói với hắn bản Vương phi không khỏe, không tiện tiếp khách!” Đưa trả tờ thiếp cho Cảnh Trúc, Thủy Băng Tuyền thờ ơ lên tiếng. Lúc này đây chuyện Bắc cảnh đã rình rang khắp chốn, nàng không thể tiếp tục mạo hiểm kết thân với Nam Vương!

Bây giờ Trữ Thiên Kỳ vẫn đang trong vòng dự liệu của nàng, không những không ngoan tuyệt xuất thủ đối phó Bắc cảnh, mà ngược lại, sẽ giúp nàng một tay kiến thiết nơi này. Những ngộ nhờ nàng bắt tay cùng Nam Vương thật, thì e vận số của Bắc cảnh cũng tiêu tan như bong bóng xà phòng...

“Dạ, Vương phi.” Cảnh Trúc cung kính lui xuống.

Còn lại mình nàng, Thủy Băng Tuyền lại mông lung suy nghĩ đến thứ vũ khí có thể phòng thân.

Ở cái thời đại mà ai ai cũng biết võ công như này, nàng quả vô cùng thiệt thòi bởi chẳng cách nào tự bảo vệ mình...

Hơn nữa, lúc này nàng bụng mang dạ chửa, đừng nói đến những kẻ ấy công phu tuyệt đỉnh, ngay người bình thường muốn hại nàng cũng dễ như trở bàn tay...

Nghĩ tới nghĩ lui, thứ nhanh chóng và hữu hiệu nhất bây giờ chính là một khẩu súng, nhưng ở nơi thậm chí còn chẳng có nổi quả pháo ra hồn thì biết đào đâu ra súng ống bây giờ?!

Nàng cũng chẳng thể cứ mãi chôn chân trong Bắc vương phủ được, nhất định phải có cách gì đó...

“Thu Nhi, Hương Hàn vẫn còn tự nhốt mình trong phòng ư?” Không biết nàng ấy đã nghĩ thông suốt chưa?!

“Dạ phải thưa Vương phi.” Thu Nhi trả lời mà lòng đầy nghi vấn, từ hôm qua, Hương Hàn tỷ đã hành xử vô cùng khác thường, chẳng biết có chuyện gì với tỷ ấy nữa!!!

“Ừ, cứ để nàng ấy được yên tĩnh một mình! Người cũng lui ra đi.” Mà kể ra thì miệng nàng cũng linh thật, nhớ lúc trước, nàng từng hỏi riêng Hương Hàn chủ nhân trước cửa nàng ấy là nam hay nữ?!

“Dạ.” Thu Nhi cung kính phúc thân đoạn nhẹ nhàng lui xuống.

Chợt một ý nghĩ lóe sáng trong đầu nàng, một thứ vũ khí vừa gọn nhẹ đơn giản lại có lực sát thương cực lớn! Còn muốn chế tạo ra thứ ấy dưới điều kiện này...

.....

“Chủ nhân, mọi việc đã an bài đâu vào đấy.” Vô Tâm vừa bấm báo vừa nhìn chủ tử nhà mình bằng đôi mắt kính ngưỡng. Một lượng lớn hỏa dẫn tử đã bị các thương nhân tranh mua bằng sạch, thậm chí còn chuyển sang lẫn le những lô hàng vẫn đang sản xuất nữa!

Hắn thật không ngờ, chủ tử lại tài năng xuất thế đến vậy, có thể tạo ra loại hỏa dẫn tử có một không hai trên đời, đưa danh tiếng của Giang gia bay xa vạn nẻo!

“Ừ, Hồng Hồ vẫn chưa đến ư?” Giang Dĩ Bác điềm đạm hỏi.

“Hồi chủ tử, đang trên đường, có lẽ đêm nay sẽ đến.” Vô Tâm cung kính trả lời. Chủ tử gấp rút gọi Hồng Hồ trở về, dĩ nhiên là vì người đó!

Ngoại trừ chủ tử, Hồng Hồ là người có võ công cao nhất Giang gia, người này quanh năm bên ba bên ngoài, thân thể vô cùng bí ẩn!

Giang Dĩ Bác giọng trầm thấp nói: “Bảo Vô Hình mau chóng đốc thúc phủ đệ hoàn công.” Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh tuyệt sẽ không dễ dàng rời khỏi Bắc Thành. Với tình cảm của Diệp Khinh, hắn nhất định không nói chuyện ở Độc cốc với nàng ta, nhưng... Chắc chắn hắn sẽ đơn phương đến tìm nàng!

“Dạ! À, Vân thiếu gia muốn gặp người!”

Giang Dĩ Bác rủ mi mắt: “Nói với hắn, ta không rảnh!” Khi chọn đứng trên hai đầu chiến tuyến, số phận đã định sẵn bọn họ chẳng thể trở lại như xưa.

“Dạ.” Vô Tâm lui xuống.

Giang Dĩ Bác thư thả nghỉ ngơi, mắt lim dim trông như đang ngủ, nhưng kỳ thực lại đang cân nhắc xem còn thiếu sót chỗ nào chẳng?!

Hiện tại Vân Tại Viễn và Trữ Thiên Kỳ còn chưa có động thái gì lớn. Hơn nữa hắn sẽ luôn dè chừng cẩn mật, không chừa cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào...

Cấp bách bây giờ là làm sao giải quyết Trầm Nguyệt Chi. Cầm công của Trầm gia, là mối phiền toái không nhỏ chút nào!

.....

Thư phòng Cung gia

Cung Thác nâng ly rượu, điệu bộ vô cùng cung kính: “Vương gia, mời!”

“Mời!” Kẻ đối diện chính là gã nam tử có khuôn mặt hết sức bình thường, chẳng chút nổi bật, khó lòng khiến người ta chú ý.

“Bẩm chủ tử, Vương phủ đưa hồi thiệp, nói Vương phi không khỏe, không tiện gặp khách.” Cung Trụ thận trọng bẩm báo.

Cung Thác thoáng nhìn sắc mặt của người đối diện, phát tay ra hiệu cho Cung Trụ lui ra, đoạn lên liếng: “Vương gia, người xem...”

Nam tử bình thường ấy chính là Nam Vương Trữ Thiên Dung. Lúc này hắc khoan thai nâng ly rượu, từ tốn nói: “Không sao, trong dự liệu cả!” Nhưng cũng vượt ngoài dự liệu của hắc, bởi một nữ nhân có tâm tư nhường này, quả là bất phàm!

Cung Thác gật đầu lại hỏi: “Vậy, Vương gia tính sao ạ?”

“Ngay hôm nay quay về Nam Thành.” Trữ Thiên Dung híp mắt ngẫm nghĩ, nhớ Thủy Băng Tuyền hắc vài lần gặp gỡ khi trước, nhưng chẳng hề có mấy may phong thái cùng năng lực như lúc này. Là nàng ta giấu mình quá kỹ, hay chẳng hắc có mắt không trông?

Là vị hôn thê của Lục hoàng đế, từ nhỏ nàng ta đã hoành hành ngang ngược khắp chốn kinh thành, khiến người người chường mắt khinh thường. Nhưng Lục hoàng đế này của hắc cũng không phải vừa gì, dùng vị hôn thê của mình làm tốt thí, đối lấy giang sơn vạn dặm!

Thế trận này, ngày càng thú vị! Hoàng thượng lúc này mặc cho Bắc cảnh ra sức phát triển, nghĩa là hắc đã nắm thóp Bắc cảnh từ lâu.

Thủy Băng Tuyền ơi là Thủy Băng Tuyền, ta muốn xem thử ngươi tài cán đến đâu, có thể thoát khỏi vòng kìm kẹp của triều đình hay chẳng mà dám đòi thành ý của ta!

Thủy Băng Tuyền, ta sẽ nhớ kỹ tên ngươi!

.....

Thủy Băng Tuyền ngẫm nghĩ bản vẽ trong tay mà gật gù không ngừng, cái này, hắc sẽ thích hợp với nàng đây...

“Thu Nhi, giờ nào rồi?”

“Dạ, giờ Thân ạ!” Thu Nhi đẩy cửa ra, cung kính trả lời.

Nàng kẹp bản vẽ vào trong tập sách, nghĩ đến tối bảo Giang Dĩ Bác nghĩ cách chế tạo mới được!

“Chúng ta ra ngoại đình tản bộ đi.”

“Dạ.” Thu Nhi cầm lấy áo choàng, nhanh bước theo chân Thủy Băng Tuyền.

Bên trong đình, nắng chiều vàng vọt hắt xuống những ngọn cây xơ xác, nhuộm màu tiêu điều. Vầng thái dương rõ ràng còn lấp ló trên cao, nhưng trong nắng lại chẳng thấy chút ấm áp dễ chịu. Tưởng chừng như có tấm màn vô hình nào đấy, ngăn cách giữa bầu trời ấm áp và mặt đất lạnh giá vậy.

Gió miên man lướt qua từng cơn, tuy không lớn lắm nhưng lại cuốn theo cái lạnh thấu xương của mùa đông giá rét!

Mặc Thu Nhi ở phía sau vội vã choàng áo lên lưng nàng, Thủy Băng Tuyền vẫn ung dung thả bộ theo hàng hiên...

Tuy mùa đông trời rất lạnh, nhưng tiến độ công trình vẫn duy trì không giảm. Hơn nữa, chuyện thi công ấy đã có Sở Vĩ Tín lo liệu ổn thỏa, còn ở phủ nha, Trữ Hy cũng giải quyết vẹn toàn, có hai người này giúp nàng san bớt gánh nặng, nên cũng phần nào an tâm!

Bàn tay nhỏ nhắn vô thức đưa lên bụng vuốt ve, ở đây có một sinh mệnh, cũng giống như Giang Dĩ Bác, bước tới đời nàng mà không hề báo trước, lại giúp nàng nguôi ngoai nỗi đau mất Thiên Hợp, xoa dịu nỗi cô đơn trống trải trong lòng!

Chớp mắt, đã một năm kể từ ngày nàng lạc đến thế giới này, ngay thai nhi cũng đã tròn 6 tháng, sự đời quả như một giấc mộng...

Không biết mẹ nàng lúc này ra sao? Đã... mệt mỏi hay chưa? Từng có lúc, nàng nghĩ, chỉ cần mẹ mỗi một dừng bước, nàng cũng sẽ theo bà sống bình lặng chẳng trên đời này...

Nhưng thế sự vô thường, nào ai có số phận như ai, nàng đã không thể sống như mẹ, cũng không muốn sống như bà ấy, nàng là Thủy Băng Tuyền, vĩnh viễn cũng không thể trở thành Thủy Hàm Thư được...

Nở nụ cười nhẹ nhõm, nàng tự nhủ, đúng vậy, nàng chỉ là Thủy Băng Tuyền mà thôi!

Ở thế giới này, nàng có một đứa con chưa chào đời, có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, lại có một tình yêu chân thành dịu dàng, còn đòi gì hơn nữa?

Đứa trẻ trong bụng như cũng thấu những suy nghĩ trong lòng nàng mà đập liên hồi.

Đưa tay đến chỗ thai nhi vừa động, Thủy Băng Tuyền cười khẽ: “Tiểu tử kia, đây là chân hay là tay con đấy hả?” Cũng đến lúc nên nghĩ một cái tên cho nhóc con này rồi chứ nhỉ?

Thấy Thủy Băng Tuyền vui vẻ thủ thỉ chuyện trò cùng con, chúng tỳ nữ, lính gác, ai nấy cũng đều vui lây ra mặt!

Vương phi vốn chỉ là một phụ nữ chân yếu tay mềm, lại có thể thay vương gia quản lý cả một vùng Bắc cảnh khổng lồ, khiến cho trăm họ được ăn no mặc ấm. Một Vương phi thế ấy, đã vượt hẳn những quan niệm về nữ nhân thông thường, trở thành thần thánh trong mắt bọn họ!

.....

Chiều đông, bức màn nhung đen thẫm nhanh chóng phủ xuống, nhấn chìm vạn vật trong bóng tối u mờ. Ngoài cửa sổ, từng đợt gió rét thi nhau rít gào, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm hẳn.

“Vương phi, trời lạnh lắm, người ngồi trên giường thôi, e chừng sẽ lại có tuyết đấy ạ!” Thu nhi lo lắng, sẵn sàng nói.

Thủy Băng Tuyền nghe những tiếng gió vù vù bên ngoài, hàng mày nhíu chặt vào một chỗ? Tuyết lại rơi nữa ư? Mùa đông Bắc cảnh quả khắc nghiệt vô cùng! Xem ra việc trên công trường phải đình lại vài ngày, cứ tiến độ này, chắc phải đến sang năm họa may mới xong được...

“Tiểu thư!” Hương Hàn mang nước nóng đi vào.

Ngước thấy Hương Hàn, Thủy Băng Tuyền thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng ấy có thể ra khỏi phòng, nàng cũng yên tâm phần nào!

Thủy Băng Tuyền đứng lên, để mặc Thu Nhi cởi đồng y phục nặng nề trên người, đoạn nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Thu Nhi cung kính lui ra, cũng không quên đóng cửa.

Còn lại hai người, Thủy Băng Tuyền nhìn Hương Hàn bằng ánh mắt dịu dàng, ôn hòa nói: “Con người ta sống nhìn về phía trước, không thể mãi ôm quá khứ trong lòng!”

“Hương hàn hiểu ạ.”

“Được rồi, xuống dưới nghỉ ngơi cho tốt, không cần đêm nào cũng đứng gác ngoài cửa đâu.” Thủy Băng Tuyền thở ơ lên tiếng. Từ lần đầu tiên Giang Dĩ Bác nửa đêm viếng thăm, Hương Hàn mỗi đêm lại đến trước cửa đứng gác, bất kể mưa giông gió tuyết.”

Hương Hàn sững sốt ngược mắt, rồi lại cúi đầu nói: “Hương Hàn xin cáo lui!” Thì ra, việc gì tiểu thư cũng đều biết.

Nhìn bóng lưng Hương Hàn khuất dạng, Thủy Băng Tuyền nở nụ cười hiền. Thật ra, có thể gặp được một trợ thủ đắc lực như Hương Hàn, chính là may mắn của nàng. Giá trị của Hương Hàn, vượt xa năm nghìn lượng bạc khi ấy, trong mắt nàng, nàng ấy là vô giá...

Đêm càng lúc càng mịt mù tối tăm!

Nhưng chẳng hiểu sao Thủy Băng Tuyền lại không hề có chút cảm giác buồn ngủ, nàng nằm trên giường, đôi mắt tròn tròn nhìn trướng mạn, đầu óc trống rỗng không có bất cứ suy nghĩ gì, nhưng lại chẳng cách nào đi vào giấc ngủ!

Lúc Giang Dĩ Bác đến, thấy nàng mở to hai mắt nhìn lên đầu giường mà kinh ngạc đánh tiếng: “Tuyền Nhi?”

“Đêm nay huynh ngủ cùng ta đi!” Thủy Băng Tuyền quay sang lẳng lặng nhìn Giang Dĩ Bác, lòng bỗng dâng lên cảm giác nặng nề không tên! Phải chăng vì những hồi ức cũ chột đầu lừa về? Hay bởi trái tim lạnh giá đã xuất hiện những vết rạn mờ mờ? Lúc này, nàng chỉ một lòng muốn xua tan đi cảm giác nặng nề bóp nghẹn ấy.

Giang Dĩ Bác nghe vậy, chờ người ra trong giây lát...

Thấy bộ dạng hẩn như thế, Thủy Băng Tuyền nhướn mày nghi hoặc, đưa mắt nhìn hẩn ý hỏi có gì không đúng sao?

Giang Dĩ Bác được lời như mở tấm lòng, lập tức cởi áo khoác ngoài, xốc chăn nằm xuống cạnh nàng, nhẹ ôm lưng nàng vào lòng. Bởi cái bụng nhô cao quá khổ, hẩn chỉ có thể ôm nàng từ phía sau.

Một tiếng thở dài như có như không thoảng qua bên tai, kèm đó là giọng nam trầm thấp trù mẩn: “Một mối ư?”

Đưa lưng về phía hẩn, Thủy Băng Tuyền nhẹ nhắm mắt, vùi đầu vào chăn đáp: “Không biết nữa, một cảm giác không nói nên lời cứ nghiền nghiền trong lòng.” Cảm giác phiền muộn nặng nề chẳng biết nguyên cớ từ đâu, tràn tới xâm nhập vào mọi giác quan của nàng.

Giang Dĩ Bác rủ mi không nói, chỉ siết chặt thêm vòng tay ấm! Hai người tựa sát vào nhau, không một khe hở.

Ở bên ngoài gió lạnh thét gào, như đệm những tiếng nhạc hùng tráng trên khung cửa sổ, hàn khí cũng len lỏi lần dò vào phòng trong.

Giang Dĩ Bác nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, bàn tay ấy dịu dàng ôn nhu như chất chứa cả niềm yêu thương: “Nếu một mối thì cứ bình thản dựa vào lòng ta, đừng nghĩ đến chuyện gì cả! Mọi chuyện ta sẽ gánh vác thay nàng.” Nàng là vậy, kiên cường, mạnh mẽ khiến hẩn thêm yêu thương trân trọng, cho nên, hẩn chưa từng muốn nàng thay đổi, chưa từng nghĩ biến nàng thành người phụ nữ chỉ biết cả ngày an phận nơi hậu viện! Hẩn yêu nàng, yêu hết thấy những thứ thuộc về nàng, yêu dáng vẻ nàng lạnh lùng ngạo mạn, yêu nụ cười tự tin ngạo nghễ tức trực bên môi, cũng yêu cả những phút giây nàng vô tình hờ hững...

Hẩn đam mê thứ ánh sáng rạng ngời bên trong nàng, cả linh hồn, lẫn tính cách của nàng. Bởi thế, hẩn càng phải trở nên mạnh mẽ, để có thể là cánh tay đắc lực của nàng, là bức tường chắn không thể phá vỡ, để khi an bình nhìn nàng chao lượn, còn lúc bão giông cùng nhau chống đỡ...

Trong vòng tay ấm áp của hẩn, tâm trạng phiền muộn của Thủy Băng Tuyền cũng dần tiêu tan, lúc này dựa vào lòng hẩn, nàng mới phát hiện, hóa ra nàng cũng có lúc mệt mỏi và yếu đuối, cần có người bảo vệ, an ủi.

Rồi nàng hoàn toàn thả lỏng tâm trí, dần đi vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Nghe từng tiếng thở đều đều bên tai, đôi tay Giang Dĩ Bác vô thức siết chặt, tận hưởng niềm hạnh phúc hiếm hoi.

Dưới chăn, bàn tay to lớn vuốt ve lên cái bụng đã nhô cao, thỉnh thoảng còn cảm thấy như có gì nhúc nhích động đậy, tượng trưng cho sinh mệnh nhỏ gắn kết hẩn và nàng.

Hẩn hứng khởi ra mặt, rốt cuộc cũng hiểu vì sao nàng lại thích vuốt ve bụng mình đến vậy, hóa ra ở đây, có thứ sức mạnh có thể hòa tan tất cả vạ vật trên đời...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt tuấn mỹ chẳng thể che dấu nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Có thể ôm nàng, cùng đứa con chưa chào đời vào lòng, còn niềm hạnh phúc nào lớn lao hơn?

Rồi nhẹ nhắm mắt, theo nàng tiến vào giấc mộng. Đây có lẽ là lần đầu tiên, hẩn có được giấc ngủ an lành đến thế...

.

Ngoài trời, gió thét gào giữa đêm đông mù mịt.
Phòng trong, đôi tình nhân thăm thiết ngủ bên nhau.

103. Q.3 - Chương 20: Mở Ra Ký Ức

Edit: Boringrain

Gió vù vù một đêm không ngớt, vừa chớm hừng đông mưa phùn đã lất phất bay...

Nơi phòng trong, cảnh yên bình của đôi tình nhân say giấc phút chốc bị đánh tan bởi Giang Dĩ Bác bỗng hé đôi mắt lạnh bắn ra hàn quang bén nhọn. Tuy vậy, cả người hắn cũng không dám có chút căng thẳng, vì nàng vẫn cuộn tròn trong vòng tay. Một đêm ôm nàng và con đi vào giấc ngủ, là đêm bình lặng hắn chưa từng có trong đời! Nhưng lúc này...

Ánh mắt hóa thâm trầm, hắn điểm huyết ngữ, để nàng không bị quấy rối bởi những âm thanh vang vọng ngoài kia...

Cuối đầu đặt nụ hôn lên đôi môi mềm mại, hắn đứng dậy khoác lại áo ngoài, đoạn cẩn thận vén chăn gấm giúp nàng, rồi ngẩng nhìn ra ngoài cửa, sát khí tràn đầy đầy mắt sâu hoắm.

Theo luồng sát khí phùng phục nổi lên, thoát cái, bóng người Giang Dĩ Bác cũng biến mất dạng...

Bên ngoài Vương phủ, mấy bóng người quần thảo nhau trong màn mưa, kẻ bay người liệng, chiêu thức sắc bén, tàn nhẫn vô tình, chỉ chực lấy mạng đối phương...

Từng cơn gió dạo qua màn mưa bụi, khiến trời càng thêm giá rét. Nhưng dường như cái lạnh của khí trời ấy chẳng bì kịp hình ảnh sát khí đằng đằng, người người chém giết, khiến trái tim cũng như hóa lạnh.

Bóng áo trắng xoẹt qua giữa không trung, sau đó Giang Dĩ Bác thư thái đứng cách vòng chiến không xa, chấp tay mà nhìn, thân người cao lớn, phong thái ưu nhã phiêu dật hòa lẫn với khí thế ngạo cuồng khinh thị!

Mấy bóng người còn đang bận giao tranh dữ dội, vừa thấy Giang Dĩ Bác đến, đều tự giác thu hồi thế tiến công, tách lùi ra xa.

Diệp Kinh giang đôi tay áo hết đại bàng giương cánh, bay lùi về sau một chút, trụ lại vững vàng, hắc bào phất phật trong gió, chẳng hề bận tâm đến những hạt mưa vương trên mắt, chỉ chăm chăm đối diện với Giang Dĩ Bác xuyên qua tấm màn mưa.

Bốn mắt giao nhau, sát khí cuộn cuộn, áp lực vô hình nặng nề đè nén bầu không khí xung quanh...

Giang Dĩ Bác phất tay, Tứ Sát lặng lẽ ẩn thân, chỉ còn lại hai người Giang Dĩ Bác và Diệp Kinh gườm gườm nhìn nhau không chớp...

Trời, mỗi lúc một sáng tỏ!

Hai người cứ đứng yên như vậy một lúc lâu, khiến không khí ngày càng nặng nề, áp bách.

“Diệp Kinh, đây không phải Độc cốc của ngươi.” Giang Dĩ Bác đột nhiên mở lời, giọng điệu bén lạnh.

Diệp Kinh hai mắt mờ hơi nước, trân trân nhìn Giang Dĩ Bác, đáp trả: “E cũng không phải Giang gia của ngươi.”

Tốt lắm, đã hiểu như thế, thì... Sinh tử phó mặc cho trời vậy!

Nháy mắt, hai bóng người một trắng một đen cùng đồng thời lao về phía đối phương, luồng kinh lực mạnh mẽ bắn ra, phủ lấy hai người dưới làn mưa bụi...

Đoạn, Diệp Kinh phi người lùi về sau, tay áo khẽ động, sợi tơ vàng như có sinh mệnh luồn ra, xẹt qua tay hắn, máu đỏ chưa kịp tứa đã bị tơ vàng hút hết, đôi mắt đen nhánh từ từ hóa màu đỏ vô cùng quỷ dị...

Giang Dĩ Bác chau mày, vận công xuất chiêu, Diệp Kinh vừa né tránh đòn công kích của Giang Dĩ Bác, vừa để mặc cho tơ vàng hấp thụ máu mình, cho đến khi đôi mắt trở lại màu đen bình thường, môi hắn bỗng nở ra nụ cười lạnh khốc, không thừa lời nào, tơ vàng trong tay đổi hướng lao thẳng ra ngoài...

Giang Dĩ Bác không hề né tránh, trái lại, hắn giơ tay trái nắm chặt sợi tơ, luồng khí trên sợi tơ bắn ra khiến bàn tay hắn tuôn máu ào ạt...

Ánh mắt hắn thoáng lóe tia ngoan độc, Diệp Kinh, đừng trách ta không lưu tình!

Tay nắm chặt sợi tơ vàng của Diệp Kinh, Giang Dĩ Bác vận lực xuất chiêu phủ đầu, vì vũ khí đã bị Giang Dĩ Bác chế ngự, Diệp Kinh chỉ có thể đứng im lãnh đủ một chiêu này của Giang Dĩ Bác.

“Phụt.” Diệp Kinh trúng chiêu, phun một ngụm máu ra, nhưng chỗ máu này lại bị sợi tơ vàng hấp thụ, rồi như được tiếp thêm luồng sinh khí mới, sợi tơ hướng thẳng về Giang Dĩ Bác quất tới.

“Bịch...” Hai người bất giác thối lui vài trượng, đôi mắt Giang Dĩ Bác trở nên u ám đến lạnh người, chẳng hề doái hoài đến bàn tay đầm máu, cùng mùi vị tanh nồng chực xông lên cổ họng. Còn Diệp Kinh thì loạng choạng vài bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Giang Dĩ Bác cười gằn: “Diệp Kinh, ngươi dùng toàn lực, cùng lắm chỉ khiến ta bị thương, nhưng ta...” Bàn tay lại xuất chiêu lần nữa “Có thể lấy mạng ngươi dễ dàng...”

Thẳng nhìn bàn tay đang lao đến, khóe môi Diệp Kinh gượng lên nụ cười yếu ớt, cuối cùng, hắn vẫn bại dưới tay Giang Dĩ Bác! Sắc mặt kia, bàn tay kia nói cho hắn biết, Giang Dĩ Bác tuyệt đối không thủ hạ lưu tình!

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một luồng nội lực mạnh mẽ ngăn cản thế tiến công như vũ bão của Giang Dĩ Bác...

Nội lực cùng nội lực giao nhau, khí lưu cuộn cuộn, kinh thiên hải địa...

Giang Dĩ Bác nhíu mày cười lạnh, bóng dáng như làn sương bay đến chỗ bóng người trắng như tuyết, đôi bên giao thủ, chiêu nào cũng như muốn bức hại đối phương...

Trầm Nguyệt Chi chống đỡ mà lòng nhói lên từng cơn, nằng và hắn, lại đi đến ngày sống mái thế này...

Khóe môi rỉ màu, Diệp Kinh thấy Giang Dĩ Bác muốn ép hại Nguyệt Nhi mà hai mắt tóe ra tia lửa, Giang Dĩ Bác, ngươi dám đối với Nguyệt Nhi như vậy ư?

Độ sức trên trăm chiêu, Giang Dĩ Bác thu tay lui về, lạnh lùng nói: “Diệp cốc chủ một mình xuất chiến, có phải quá mức khinh khi nhân sĩ giang hồ, hay chẳng, người ỷ có Trầm gia hậu thuẫn, nên không coi ai ra gì?”

Diệp Kinh cười lớn cuồng vọng: “Giang Dĩ Bác, đừng ở đó nói lời nhân nghĩa.”

Trầm Nguyệt Chi nhíu mày, liếc nhìn Diệp Kinh, đoạn quay sang Giang Dĩ Bác: “Công tử vì sao muốn giết Diệp Kinh?” Vừa nãy, nếu nàng không kịp thời ngăn đỡ, e Diệp Kinh đã...

Giang Dĩ Bác khôi phục dáng vẻ thông dong, lạnh nhạt trả lời: “Đây là việc riêng giữa Giang mã và hắn, không liên quan tới Trầm thiếu chủ! Giang mã cùng Trầm thiếu chủ không thù không oán, hôm nay thiếu chủ xuất thủ, thật muốn chống lại ta?”

Trầm Nguyệt Chi chau mày, có khăn che mặt nên chẳng thể nhìn ra thần sắc nàng, nhưng trong mắt vẫn toát lên vẻ cương liệt: “Ta sẽ không để công tử giết hắn!”

Giang Dĩ Bác khẩy cười: “Không muốn ta giết hắn, vậy hãy đưa hắn trở về Độc cốc, Giang mã không muốn cùng các ngươi có chút dính líu gì cả.”

Trầm Nguyệt Chi nghe vậy, giơ tay kéo khăn che mặt xuống, lộ ra dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn. Đôi mắt long lanh như làn thu thủy, đau đáu nhìn Giang Dĩ Bác, nhẹ giọng hỏi: “Tâm ý của Nguyệt Chi, lẽ nào công tử không rõ?”

Giang Dĩ Bác thờ ơ liếc nhìn Trần Nguyệt Chi, cười lạnh đáp: “Được Trần thiếu thủ để mắt, Giang mạo thật không dám nhận!”

“Ta có chỗ nào không sánh được với người trong lòng người?” Trần Nguyệt Chi không cam lòng, mắt long lanh nhìn Giang Dĩ Bác hỏi.

Sắc mặt thêm phần lạnh lùng, Giang Dĩ Bác đáp: “Trong lòng ta, chẳng ai có thể sánh cùng nàng.”

Trần Nguyệt Chi chấn động, buông rũ rèm mi, giọng lạc hẳn: “Không ai sáng nổi ư? Một quả phụ? Lại mang thai con của kẻ khác?”

“Trần Nguyệt Chi, Giang mạo kính người một trọng, người cũng đừng được nước lấn tới!” Hai mắt Giang Dĩ Bác bỗng tối sầm, giọng nói trở nên sắc bén lạ thường.

“Được nước lấn tới? Được, được lắm, vậy Trần Nguyệt Chi xin lãnh giáo!” Nói đoạn, nàng phi thân, bay lùi về sau, bọc vải sau lưng nằm trọn trong tay. Xé toang lớp vải trắng, cây huyền cây bầu bạn ngày đêm lộ ra...

Sau lưng Giang Dĩ Bác, bỗng có thêm một người áo đỏ cung kính hành lễ: “Chủ tử!” Đó chính là Hồng Hồ, một thiếu niên chỉ chừng mười bảy mười tám, phấn điêu ngọc mài, tướng mạo xinh đẹp tựa như nữ nhân vậy!

“Bảo vệ Vương phủ!” Giang Dĩ Bác nhẹ giọng phân phó.

“Dạ” Hồng Hồ thoát cái biến mất tăm.

Giang Dĩ Bác nhếch môi cong lên nụ cười ngạo nghễ: “Nếu như người thua, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta!”

Nghe như cơn bão tuyết lạnh đánh úp vào lòng, Trần Nguyệt Chi đáp trả: “Vậy nếu Nguyệt Chi thắng?” Hẳn sao có thể tàn nhẫn với nàng như vậy? Rốt cuộc nàng đã làm gì sai?

Con người đen kịt của Giang Dĩ Bác thoáng cái biến lạnh, giọng nói âm trầm như tiếng vọng từ địa ngục: “Thắng ư? Nực cười! Người nghĩ có khả năng này sao?” Cầm công quả rất phiền phức, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể thua!

“Nguyệt Nhi...” Diệp Khinh tiến lên trước, lo lắng gọi.

“Giang công tử, nếu Nguyệt Chi thắng thì sao?” Trần Nguyệt Chi trân trân nhìn Giang Dĩ Bác, giọng nói nghiêm nghị mang theo vài phần cố chấp.

Giang Dĩ Bác ưu nhã chùi vết máu trên tay, đạm nhiên trả lời: “Nếu thua, Giang Dĩ Bác sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Trần Nguyệt Chi người.”

Đứng lặng người nhìn sự thờ ơ của Giang Dĩ Bác, sâu trong ánh mắt Trần Nguyệt Chi lộ rõ vẻ bi thương, nhưng nhanh chóng hóa thành băng lạnh ngàn năm. Nàng xếp bằng ngồi xuống đất, cây huyền cầm theo động tác ấy mà ‘koong’ lên inh ỏi...

Khẽ phẩy tay áo ra sau, ngón tay nhẹ lướt trên dây đàn.

Tiếng đàn réo rắt du dương, tựa làn suối róc rách hòa vào lòng người...

Giang Dĩ Bác nhắm chặt hai mắt, tai nghe tiếng đàn miên man, tay vận khí toàn thân...

Đình...

Chưởng phong ừn ừn kéo đến, thẳng hướng về phía Trần Nguyệt Chi đang nhàn nhã đánh đàn.

Bất tri bất giác, những ngón tay đàn của Trần Nguyệt Chi càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức chẳng thể thấy nổi bàn tay ấy động đậy thế nào!

Mà tay đàn càng nhanh, tiếng đàn lại càng trầm thấp, đến cuối cùng...

Không còn tiếng động...

Đúng vậy, không một tiếng động...

Vây quanh họ nổi lên làn sương trắng mờ ảo, bóng áo trắng tung bay theo gió, kinh lực mạnh mẽ bắn ra tứ phía...

Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều trở thành bình địa...

Trầm Nguyệt Chi nhắm chặt hay mắt, tay lướt trên dây đàn mỗi lúc một nhanh thêm, nhanh thêm, nhanh thêm nữa! Mang theo khí thế dời non lấp bể, xoay chuyển kiên khôn, tựa như không gì có thể cản nổi.

Không biết từ lúc nào, trong tay Giang Dĩ Bác đã lăm lăm một thanh kiếm bén nhọn, hấn vung kiếm càn quét những luồng khí từ tiếng đàn bắn ra, đoạn nhảy lên không trung, lấy màn sương trắng làm trung tâm, nhằm mũi kiếm về phía Trầm Nguyệt Chi.

‘Đông...’

Âm thanh chói tai vang vọng cả không trung, Giang Dĩ Bác lùi ra sau trụ vững.

Những hạt mưa li ti biến thành hoa tuyết tinh khôi trong trẻo. Những người ẩn nấp xung quanh, nhìn xem trận chiến khiến đất trời rung chuyển mà hô hấp cũng như ngừng lại.

Phong Cô Tình bỗng hiện thân từ nơi khuất, nhìn hai người đánh nhau,

thấy xung quanh bọn họ tạo thành một vòng tròn vô hình, không có lấy một bông hoa tuyết.

Giang Dĩ Bác quả nhiên nội công cao cường, có thể chống đỡ với Cầm công Trầm gia. Nếu hôm nay không có cây đàn quý kia, e Trầm Nguyệt Chi chẳng phải đối thủ của Giang Dĩ Bác. Nhưng nhờ vậy, Giang Dĩ Bác cũng không chiếm được thế thượng phong...

Cứ đấu như vậy, có đến sức cùng lực kiệt cũng không phân được cao thấp...

Đó cũng là lý do vì sao lúc trước, hấn không cố đâm ăn xôi, liều chết đấu với Trầm Nguyệt Chi.

Bên ngoài vòng chiến, Diệp Khinh bị nội thương, khoe môi rỉ máu, còn lại Tứ Sát, Hắc Bạch song ưng, Hồng Hồ đều ngừng thở đứng nhìn!

Vừa lúc ấy, bỗng từ đâu vang lên một tiếng đàn mơ hồ lúc xa lúc gần, lọt vào tai Trầm Nguyệt Chi, khiến tiết tấu của nàng bị loạn nhịp, nhuyễn kiếm trong tay Giang Dĩ Bác liền thừa cơ đánh tới...

Trầm Nguyệt Chi trừng mắt nhìn luồng sát khí cuộn cuộn kia, tuy có thể lách người né tránh dễ dàng, nhưng nàng vẫn ngồi im, xem Giang Dĩ Bác hấn có thực sự muốn giết nàng không!

Diệp Khinh hoảng hốt, sợi tơ vàng lao ra quán lấy thanh kiếm, còn hấn ôm Trầm Nguyệt Chi té qua bên.

“Nguyệt Nhi, nàng không sao chứ?” Diệp Khinh nhìn Trầm Nguyệt Chi còn đang thần thờ, lo lắng hỏi.

Trầm Nguyệt Chi hoàn hồn, giương mắt nhìn Giang Dĩ Bác, rồi ngoái đầu nhìn Bắc vương phủ, nơi có tiếng đàn khiến nàng bị phân tâm...

Nàng khẽ động tay, cây huyền cầm trên mặt đất như có linh tính, bay vào tay nàng, đoạn phi thân chạy về phía Bắc vương phủ...

Mọi người giật mình thẳng thốt, Tứ Sát bay ra ngăn cản, nhưng Trầm Nguyệt Chi vừa lướt tay qua dây đàn đã đẩy lui bốn người họ.

Giang Dĩ Bác cũng vội chạy đến, xông ra chắn trước mặt Trầm Nguyệt Chi, nàng ta ôm đàn khẽ nhẹ, đoạn nhanh như chớp lách người vào trong...

“Ai đó?” Thấy bóng trắng thoát cái hiện ra như ma quỷ giữa ban ngày, thân binh trong phủ lập tức đề cao cảnh giác, giáo mác lăm lăm giương lên.

Nhưng Trầm Nguyệt Chi lại chẳng thèm liếc nhìn đến những lính gác này, cứ để mặc họ vây lấy nàng...

Giang Dĩ Bác chạy tới chắn ngang, sau lưng hấn còn có Hồng Hồ. Diệp Khinh cũng nhanh chóng theo tới, đứng sau Trầm Nguyệt Chi. Phong Cô Tình chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn song phương tạo thành thế dẫn co quyết liệt, khoe môi cong lên nụ cười bí hiểm.

“Khách quý viếng thăm, bản vương phi vô cùng vinh hạnh.” Một giọng nữ trong treo từ trong truyền đến, theo giọng nói ấy, cửa phòng kéo kệt mở ra.

Ánh mắt bén nhọn như mũi câu, giọng điệu lạnh băng như hàn kiếm, tầm mắt nàng lạnh lùng quét ngang, lướt qua những khuôn mặt xuất hiện ở ngoại đình, cuối cùng dừng lại nơi Trầm Nguyệt Chi. Dung nhan kiều diễm thoát tục, đẹp không sao tả xiết, tiên nhân chắc cũng chỉ vậy mà thôi.

“Đã đến phủ tức là khách, mời vào!”

Đánh mắt qua bên, thấy thân binh trong phủ gươm kiếm tuốt trần, vung lên sáng lóa, Thủy Băng Tuyền ôn hòa nói: “Các người lui xuống cả đi.”

“Dạ.” Tuy biết nhóm người này lai lịch bất minh, đến đi vô ảnh, quý dị khôn cùng, nhưng nếu Vương phi đã nói họ là khách, thì họ cũng đành lui xuống.

.....

Bên trong phòng khách rộng mở thoáng đãng, Thủy Băng Tuyền uy nghiêm thượng tọa nơi cao, đảo mắt liếc nhìn hết thấy mọi người.

Trầm Nguyệt Chi lạnh lùng ngạo nghễ đứng giữa sảnh. Diệp Khinh mặt mày tái nhợt đứng kế bên. Phong Cô Tình xem mặt nhân nhả cứ như thưởng thức kịch vui, thông thả ngồi xuống ghế.

“Bắc vương phủ có cửa lớn, sau này các vị muốn ghé thăm, chỉ cần báo lại một tiếng, bản vương phi nhất định mở rộng cửa đón tiếp, cần chi động đến đao kiếm chứ?!” Thủy Băng Tuyền cười nói.

“Vừa rồi là ai đánh đàn?” Trầm Nguyệt Chi cất tiếng chực như gây hấn.

“Là bản vương phi!” Thủy Băng Tuyền cũng không vòng vo giấu giếm.

Đôi con ngươi lạnh lùng của Trầm Nguyệt Chi quét qua Thủy Băng Tuyền, ánh mắt thâm sâu: “Có thể đàn lại lần nữa không?”

Thủy Băng Tuyền nhếch môi: “Đương nhiên!”

“Hương Hàn, mang đàn của ta lại đây!” Nhìn Hương Hàn bên cạnh cúi đầu rủ mi, Thủy Băng Tuyền điềm đạm phân phó.

“Dạ.” Hương Hàn lập tức xoay người đi vào trong.

Lúc này, Trầm Nguyệt Chi mới nhìn Hương Hàn một cái, rồi lập tức xoay lại nhìn thẳng Thủy Băng Tuyền.

Hai nữ nhân, bốn mắt nhìn nhau, Thủy Băng Tuyền lạnh lùng, Trầm Nguyệt Chi băng hàn, lại bắn ra tia lửa vô cùng quý dị...

Hương Hàn nhanh chóng đem đàn ra...

Thủy Băng Tuyền thông dong tới trước cây đàn, liếc nhìn Trầm Nguyệt Chi một cái, khẽ phất tay áo ra sau, ngón tay khảy lên một nốt, tiếng đàn du dương ngân lên...

Trầm Nguyệt Chi giật mình sửng sốt, không ngờ nữ nhân này cũng có thể đánh ra tiếng đàn êm dịu đến vậy.

Du dương nhẹ nhàng, như những lời nỉ non thề hẹn của đôi tình nhân ân ái, khiến cõi lòng mê say lưu luyến...

Rồi bỗng dưng, tiếng đàn thay đổi.

Những lời thủ thi ngọt ngào như gió xuân ấm áp bị đẩy lùi ra xa, thay vào đó là khúc ca hùng tráng, khí thế ngút trời. Tiết tấu khúc nhạc nhanh mà không loạn, chừng như Thủy Băng Tuyền là một vị thống soái điều khiển ba quân, bày mưu tính kế, vẫy vùng giữa chiến trường đầm máu, nguy nan không sờn...

Tiếng đàn ào ạt như thác đổ xuống ghềnh, như ngàn quân cùng nhau xông trận!

Đàn tranh độc đáo ở chỗ, mọi âm tiết gắn kết vô cùng chặt chẽ, tạo thành linh hồn của khúc đàn. Giống như Thủy Băng Tuyền lúc này, đưa hình ảnh điều binh khiển tướng, xông pha trận mạc đến trước mắt mỗi người đứng trong sảnh, khiến cả bầu không khí cũng bức bách lên.

Rồi chớp mắt, khi kẻ địch đã bị đánh bại, tiếng đàn lại trở nên thông thả từ tốn, gió cuốn mây trôi, chiến trường trở nên vắng vẻ dịu hiu sau trận gió tanh mưa máu.

Nhờ thế, tâm tư đang căng lên như sợi dây đàn của mọi người cũng được thả lỏng. Nhưng đột nhiên, bàn tay nàng lại lướt nhanh như cuồng phong quạt tới, mười ngón tay bay lượn giữa phím đàn, bốn phía dậy lên tiếng chém giết điên cuồng, khí thế hào hùng mạnh mẽ bủa vây, lấn át mọi thứ.

Tưng từng...

Âm thanh cuối cùng là tiếng tản mác khoan thai, vang vọng chùng chùng như đám thũng màng tai mọi người...

Thủy Băng Tuyền ưu nhã đứng dậy, cúi chào thành thực: “Trầm thiếu chủ cảm công cái thể, bản vương phi mua riu qua mắt thợ, mong các vị chớ chê cười.”

“Ba...ba ba...” Giang Dĩ Bác tươi cười không ngớt, trong mắt không dấu nổi vẻ tán thưởng, vỗ nhẹ hai tay!

Phong Cô Tình nghe tiếng vỗ tay mới hoàn hồn lại, tiếng đàn không có chút nội lực đã kinh động nhường này...

Hắn cũng không tự chủ mà vỗ tay tán thán: “Đây là khúc đàn hay nhất mà Phong mỗi từng thưởng thức, Bắc Vương phi quả là tài năng hơn người!”

Thủy Băng Tuyền nhướng cao hàng mi, đạm nhiên quét mắt qua chỗ Trầm Nguyệt Chi, nói bóng gió: “Các vị muốn nghe đàn, sau này cứ nói một tiếng là được, bản vương phi chỉ là hạng nữ lưu bình thường, luôn ngưỡng mộ các vị anh hùng võ công cái thể. Chắc các vị đây không đến nỗi ỷ mạnh hiếp yếu, làm nhơ danh giang hồ hiệp nghĩa chứ?”

Trầm Nguyệt Chi tuy ngoài mặt vẫn treo cái vẻ lạnh lùng bình tĩnh, nhưng nội tâm đã dậy sóng phong ba, run rẩy không ngừng. Tiếng đàn vừa nãy chẳng chút nội lực, nhưng lại ẩn hiện sát khí trùng trùng.

Cầm công lấy đàn làm trọng, kẻ đó mới là nội công. Muốn đạt thành, trước hết phải là một tay đàn tuyệt luân, mới nói đến chuyện khống chế cầm công. Nàng từ nhỏ khổ luyện ngón đàn, đạt đến trình độ này cũng không nói làm gì, nhưng nữ nhân trước mặt? Tài năng đến bậc nào mới khiến ột người khổ học ngày đêm như nàng phải thất sắc kinh ngạc?!

Thậm chí, nàng còn tự hỏi, liệu rằng mình có thể đánh ra cái khí thế vừa nãy hay chẳng?! Chỉ là một cây đàn bình thường, đã như có sinh mệnh thổi hồn trong đó, nếu nàng ta đánh là huyền cầm do Trầm gia truyền lại, còn có thể tuyệt luân đến mức nào?

Trầm Nguyệt Chi buông rủ rèm mi, lòng chấn động...

Thủy Băng Tuyền nhếch môi trào phúng, ánh mắt thoáng nét âm u, đoạn đứng lên: “Bản Vương phi còn chưa dùng điểm tâm, thứ cho không tiếp đãi chu toàn!”

“Đợi đã, trước đây ngươi nợ ta một món nợ nhân tình, hôm nay ta đến đòi lại.” Diệp Khinh hồi phục tinh thần, vừa nghe Thủy Băng Tuyền muốn dời đi, vội lên tiếng ngăn lại.

Giang Dĩ Bác chấn động, cả người bất giác căng lên, Hồng Hồ sau lưng

như cảm thấy sự thay đổi của hắn, thủ thế đứng chờ...

Hương Hàn nãy giờ vẫn cúi đầu im lặng, mặt thoáng hiện vẻ kinh hoàng. Thủy Băng Tuyền trông thấy những biểu hiện đó, nảy sinh mối nghi hoặc trong lòng, xem ra hôm nay có chuyện nàng cần phải làm sáng tỏ rồi!

“...Tiểu ...tiểu thư..., nô tỳ đỡ người vào trong!” Hương Hàn lúc này chẳng còn lòng dạ để tâm đến Trầm Nguyệt Chi, chỉ mãi lo những ký ức đáng sợ ấy lại tràn về!

Nhưng Thủy Băng Tuyền gơ tay gạt nàng ra.

Phong Cô Tình nghe vậy cũng đánh mắt qua Thủy Băng Tuyền, xem chừng, Diệp Khinh có sở đồ gì đây!

Thủy Băng Tuyền ngược nhìn Diệp Khinh, bỗng giật mình kinh hãi, bởi trong đầu vừa thoáng một luồng ánh sáng đỏ chớp chờn vô định, chói lòa khiến nàng vô thức nhắm chặt mắt, nhưng khi tỉnh tâm muốn bắt giữ, thì luồng sáng ấy đã biến mất tăm...

Cảm giác quái dị ngày càng tăng cao, cổ bình tâm trấn định, Thủy Băng Tuyền mở mắt ra, đôi con ngươi đen láy trong trẻo khôi phục vẻ lạnh lùng, thần nhiên nói: “Quả vậy, Diệp cốc chủ muốn bản vương phi trả thế nào đây?”

Diệp Khinh cười khê: “Cũng không có gì nhiều, chỉ cần vương phi đối diện nhìn vào mắt ta là được...”

Còn đang nói dở, luồng kinh lực từ tay Giang Dĩ Bác đã bắn tới...

Phía bên kia, Hồng Hồ nhanh chân chạy chắn trước người Thủy Băng Tuyền.

Phong Cô Tình nhăn trán, có chuyện gì hẩn không biết ư? Giữa Diệp Khinh và Giang Dĩ Bác?

Chiêu này, Giang Dĩ Bác xuất hết toàn lực, Diệp Khinh nhìn thấy khí thế ấy mà rung mình, phi thân lùi xa phải tới trăm bước, nhưng chẳng tránh nổi chưởng lực mạnh mẽ...

Phong Cô Tình và Trầm Nguyệt Chi tức thì phi tới, hai người xông ra đỡ chưởng lực của Giang Dĩ Bác, đoạn thối lui ba bước...

Giang Dĩ Bác nhìn Phong Cô Tình, gần: “Người muốn nhúng tay vào chuyện của ta?”

Con người đen sâu hoắm âm u, Phong Cô Tình thưa ra cũng không có ý định tiếp chưởng, chỉ là hẩn muốn biết rõ, giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Giang Dĩ Bác.” Thủy Băng Tuyền đẩy thiếu niên đứng chắn trước nàng ra, giọng lạnh băng không chút cảm xúc.

Giang Dĩ Bác phức tạp quay đầu, nhìn ánh mắt nghi hoặc của nàng, trầm giọng nói: “Ở đây cứ giao cho ta, nàng đi dùng điểm tâm đi!”

Thủy Băng Tuyền không rõ vì sao Giang Dĩ Bác sợ nàng tiếp xúc với Diệp Khinh như vậy, lẽ nào có gì đó nàng không biết?

“Bác vương phi, hóa ra đây là cách người trả nợ ư?” Diệp Khinh cười gần, đôi mắt trống rỗng chẳng chút thần thái.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, nhìn thoáng qua Giang Dĩ Bác, ý bảo hẩn không được động thủ, rồi chuyển hướng sang Diệp Khinh: “Thủy Băng Tuyền ta trả nợ cho người!”

Diệp Khinh nhếch môi cười lạnh, lòng lại đắng chát không thôi, chữ tình này, hẩn thua thật thảm! Hai mắt đối diện với Thủy Băng Tuyền, hồng quang lóe sáng!

Thủy Băng Tuyền nhìn ánh đỏ trong mắt Diệp Khinh, đầu óc quay cuồng đờn đau như có ai siết chặt. Theo bản năng, nàng quơ tay ôm lấy đầu, không kìm được bật lên tiếng kêu thống thiết: “Aaaaa...”

Giang Dĩ Bác nghe tiếng kêu là mà tim chực nổ tung từng mảnh, tiến lên vài bước đỡ lấy người nàng!

Hương Hàn cũng vội vã theo sau...

Đôi con ngươi của Phong Cô Tình thoáng tối sầm. Nhiếp Hồn thuật ư? Nàng trúng nhiếp hồn thuật ư? Nhưng sao Diệp Khinh phải đánh đối một năm tuổi thọ để giải khai?

Trầm Nguyệt Chi giật mình hoàn hồn, nhìn Diệp Khinh mềm nhũn ngã xuống đất, vội chạy tới đỡ. Nhìn sắc mặt hẩn trắng bệch không một giọt máu, liền đặt ngón tay thăm dò mạch tượng, mới biết hẩn bị nội thương vô cùng nghiêm trọng...

“Diệp Khinh?”

“Nguyệt Nhi, đưa ta trở về Độc cốc.” Diệp Khinh yếu ớt thều thào. Hẩn bị Giang Dĩ Bác đả thương không nhẹ, vừa rồi lại sử dụng Nhiếp Hồn Thuật, khiến cho thương thế càng thêm trầm trọng, phải gấp rút trở về Độc cốc điều trị.

Trầm Nguyệt Chi nhú mày, ánh mắt thâm sâu lướt qua Giang Dĩ Bác lo lắng, Phong Cô Tình suy tư, và nữ nhân đã hôn mê kia. Xem chừng, nàng phải hỏi Diệp Kinh cho rõ mọi chuyện! Quay nhìn Diệp Kinh đã ngất đi, Trầm Nguyệt Chi dùng một tay nâng hấn lên, bóng dáng tung bay, chớp mắt đã rời khỏi phòng khách hỗn độn!

Phong cô Tình thấy Trầm Nguyệt Chi đưa Diệp Kinh rời đi, lại liếc qua Giang Dĩ Bác vội vàng vàng ôm nàng vào nội đường. Nhiếp hồn thuật? Diệp Kinh vì sao phải dùng nhiếp hồn thuật? Rồi vì sao lại giải trừ?

Ký ức bị che dấu ấy là gì?

Nghĩ tới đây, bóng dáng hấn liền biến mất dạng, hấn phải đi điều tra cho rõ mới được...

Thủy Hoàng Văn nghe Cảnh An tới báo lại, liền ba chân bốn cẳng một mạch chạy tới Vương phủ, thấy Thủy Băng Tuyền hôn mê bất tỉnh liền chau mày vội vã bắt mạch.

Nhưng lạ thật, mạch tượng ổn định, chẳng có gì khác thường cả!

Hấn quay đầu nhìn Giang Dĩ Bác đang thất hồn lạc phách, nghi hoặc hỏi: “Người nói vừa rồi Tuyền Nhi hét lên đau đớn ư?”

Hương Hàn chăm chú nhìn Thủy Hoàng Văn, trầm ổn trả lời: “Không có gì, vừa rồi tiểu thư chỉ hơi đau đầu thôi. Người có việc cứ về trước, chờ tiểu thư tỉnh lại, hẵng quay lại bắt mạch cho tiểu thư.”

“Được, vậy các người chăm sóc muội ấy cho tốt, ta sẽ quay lại sau!” Vừa lúc hấn đang bận xử lý số được liệu mới đến, tối mắt tối mũi chẳng thể rời ra được.

“Dạ! Thu Nhi, tiền đại công tử!” Lần trước tiểu thư hôn mê đủ ba canh giờ, lần này chắc cũng vậy! May mà đại thiếu gia không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Da, Hương Hàn tỷ!” Thu Nhi lo lắng đáp.

Hương Hàn cho hạ nhân lui ra hết, chỉ mình mình ở lại trong phòng, mãi đến khi Giang Dĩ Bác xuất hiện, nàng mới nhẹ thở dài một hơi: “Tiểu thư còn hai canh giờ nữa sẽ tỉnh.”

Giang Dĩ Bác mặt mày u ám: “Người ra ngoài trước đi.”

Hương Hàn há miệng muốn nói, nhưng rốt cuộc cũng không biết phải nói gì, đành phứt thân, đoạn xoay người đi ra!

Giang Dĩ Bác ngồi xuống giường, ngắm nhìn gương mặt bình thản của nàng, cười khổ. Tuyền Nhi, khắc trước nàng còn yên giấc trong lòng ta, khắc sau, e hết thấy sẽ chỉ còn là mộng ảo. Lần này, nàng sẽ đối xử với ta thế nào đây?

104. Q.3 - Chương 21: Bỏ Lỡ Cơ Hội Tốt

Edit: Boringrain

Hai canh giờ sau, đã là buổi trưa rồi.

Giang Dĩ Bác lẳng lặng ngồi bên giường, ánh mắt đan xen nhiều tình cảm phức tạp, có bất an, có đau khổ, cũng có chút chờ mong!

Thủy Băng Tuyền đã tỉnh lại từ lâu, nhưng nàng không tài nào mở mắt ra đối mặt với đoạn ký ức đau đớn ấy, cũng như đối mặt với chính bản thân mình.

Thiên Hợp tàn nhẫn giao nàng cho Giang Dĩ Bác, hấn cự tuyệt nàng quyết liệt đến thế...

Nước mắt lặng lẽ dâng tràn khóe mi, chảy thành hàng ướt đầm bên gối, khiến Giang Dĩ Bác cũng dờ toàn thân! Nàng tỉnh rồi.

Bàn tay run rẩy đưa lên muốn gạt đi nước mắt, giây phút chạm tay vào da thịt, giọt lệ nóng hồi trở nên lạnh toát, lại như thiêu phỏng cả trái tim hân: “Tuyền Nhi...”

“Ta muốn yên tĩnh!” Lúc Giang Dĩ Bác đưa tay lên khước mắt nàng, Thủy Băng Tuyền mờ mịt nói.

Trái tim co rút dữ dội, hân mấp máy môi, muốn mở miệng mới phát hiện cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn: “Tuyền Nhi...”

“Để ta yên tĩnh một mình, cầu xin huynh!” Thời gian, đó là thứ duy nhất nàng cần lúc này.

Giang Dĩ Bác gạt đầu với đôi mắt buồn bã: “Được!”

.....

Còn lại một mình trong căn phòng rộng lớn, để mặc cho sự quạnh quẽ đáng sợ bủa vây, Thủy Băng Tuyền mở to đôi mắt ngập nước hòa với nỗi đắng cay...

Chuyện đêm đó như một thước phim quay chậm từ từ tái hiện trong trí óc nàng. Nàng nhớ, để Thiên Hợp không cự tuyệt, nàng đã phải hạ mình nhờ Diệp Khinh đưa cho tình được... Nàng nhớ, Thiên Hợp đã tự tay giao nàng cho Giang Dĩ Bác... Nàng nhớ, cảm giác bất lực, nỗi đau đến tan nát cõi lòng... Nàng nhớ, ngày hôm sau nàng điên cuồng không khống chế nổi tình cảm của bản thân... Nàng nhớ, nàng gạt phăng đi tình yêu của Thiên Hợp, chà đạp lên tình cảm của Giang Dĩ Bác và tự đóng mình trong lớp hàn băng lạnh lẽo... Nàng nhớ, nàng nhớ tất cả.

Tim quặn lại như có ai bóp chặt đến nghẹn thắt không thở nổi!

Thủy Băng Tuyền cắn chặt chần, kiềm nén tiếng bật khóc!

Thiên Hợp, chàng sao mà nhẫn tâm?! Còn ta, sao mà tàn nhẫn?!

Hương Hàn muốn đi vào an ủi, nhưng bị nàng đuổi ra ngoài! Giờ phút này, nàng chẳng muốn gặp ai cả, thậm chí là chính bản thân mình!

Hai canh giờ nữa trôi qua, nước mắt trên mặt cũng được không khí hong khô tự bao giờ, nhưng đôi con ngươi không còn lấp lánh vẻ tự tin cuồng ngạo, mà thay vào đó là nỗi bi thương không nói nên lời.

Lại thêm ba canh giờ, trời lúc này đã tối hẳn. Cả căn phòng cũng đen thẫm màu trời, u ám như chính trái tim nàng. Đứa trẻ trong bụng bỗng đá mạnh, dạ dày co rút lên án, nhắc nhở nàng cả ngày nay chưa hề có lấy một hạt cơm, một giọt nước vào bụng. Khóc mãi, khóc mãi khiến cho các giác quan đều ngừng trệ, mắt đau, tai ù, miệng đắng ngắt...

Nàng đưa tay lần sờ dưới lớp đệm, phát hiện bên dưới đã ướt một mảng, ngay đến chăn đắp trên người cũng không khá khẩm hơn!

“...” Hai cánh môi khép mở, nhưng không thể phát ra âm thanh nào. Nàng khụ khụ mấy hơi, thấy bên tai ong ong, giọng khàn đục, trầm thấp!

Xốc lại tinh thần, nàng tự nhủ mình đang làm gì? Tự nhốt mình trong phòng tối? Tự dày dạn bản thân? Để mặc mình bị nhấn chìm trong nỗi đau?

“Hương Hàn!”

Gần như ngay lúc nàng cất tiếng gọi, Hương Hàn đã đẩy cửa chạy đến, cứ như nàng ấy luôn túc trực bên ngoài chỉ chờ xông vào vậy!

“Tiểu ...tiểu thư...” Sự trầm tĩnh trên mặt nàng ấy đã được thay thế bằng sự trộn lẫn giữa lo lắng, áy náy và xót xa.

“Ta muốn tắm rửa, cho người thay chăn đệm trên giường đi.” Thủy Băng Tuyền gượng người muốn ngồi dậy, nhưng lúc này, ngay chút sức lực ấy nàng cũng chẳng có.

“Dạ” Hương Hàn liền chạy tới đỡ Thủy Băng Tuyền lên.

“Cảnh Trúc, người đi chuẩn bị nước tắm. Thu Nhi, người đi dọn nhà bếp đưa đồ ăn lên.”

“Dạ” Thu Nhi và Cảnh Trúc ngoài cửa nghe vậy liền vui mừng đáp.

Thủy Băng Tuyền cúi mắt, thì ra bọn họ đều lo lắng cho nàng.

Ngồi trong bể tắm, nước đổ tới vai, hơi cao nghi ngút, Hương Hàn xối nhẹ lên tóc, còn Thu Nhi đắp khăn nóng lên đôi mắt sưng đỏ của nàng!

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm kích thích lên vết sưng trên mắt, tay nhẹ xoa bụng, lòng vẫn đau âm ỉ.

Thiên Hợp, đến cuối cùng chàng chỉ để lại cho ta Bắc cảnh này cùng đoạn ký ức mơ hồ!

Thiên Hợp, chàng thật ích kỷ, đến nhẹ nhàng, đi thanh thoát, phải sạch tay, không vướng bận, chẳng để lại thế gian một mối ràng buộc nào!

Mà có lẽ, thêm mối ràng buộc sẽ chỉ thêm phần bận tâm, thêm lo lắng ta không tìm được hạnh phúc mới, chàng thật khờ!

Chàng sao lại kiên nhẫn đến thế, tự dần lòng trao người mình yêu vào vòng tay kẻ khác. Đêm ấy, trái tim chàng phải chăng cũng đã tan nát?

Chàng sao lại tàn nhẫn đến vậy, ta yêu chàng, nhưng chàng cũng không cho ta được yêu! Chàng tự nghĩ đó là tốt cho ta, nhưng chàng quên rằng, đáp lại ta mới càng khiến ta kiên cường!

Chàng yêu ta theo cách của riêng chàng, lại khiến ta đau triệt nội tâm, chàng thật khờ!

Hương Hàn trộm nhìn thần sắc của tiểu thư, thế nhưng vì có miếng khăn đắp lên mắt nên nàng không thể nhìn ra tiểu thư đang suy nghĩ gì?

Nghĩ đến Giang công tử cả ngày nay luôn ở trong phủ, mãi đến khi tiểu thư nói muốn tắm rửa người mới dời đi...

Thủy Băng Tuyền lấy khăn trên mắt đưa lại cho Thu Nhi, để nàng ấy đổi cái khăn khác...

Thầm nghĩ, nếu như không có Diệp Khinh phong tỏa đi ký ức đêm đó,

nàng sẽ còn tổn thương Thiên Hợp đến mức nào đây? Có lẽ, cho đến ngày hấn nhắm mắt lìa đời, nàng vẫn sẽ hận hấn?! Hay có lẽ, nàng sẽ tổn thương đến Giang Dĩ Bác chung tình, đứa con vô tội còn chưa kịp chào đời?

Lúc này đây, nỗi đau ấy vẫn còn vẹn nguyên như mới. Lúc này đây, nàng vẫn đau đến mức hận không thể phá hủy toàn bộ thế giới...

Nhưng, Thiên Hợp đã đi rồi, đi trong vòng tay yêu thương của nàng, đi rất mãn nguyện, rất an tâm, không còn chút gì nuối tiếc!

Sự đời trớ trêu nào ai nói trước được, mới hôm qua còn lớn giọng khuyên Hương Hàn không thể mãi ôm quá khứ, đến hôm nay nàng lại bị nhấn chìm trong ký ức đau thương. Loại đau thương cứ như dòng chảy ngấm dần vào ruột gan không cách nào vùng vẫy thoát ra được.

“Tuyền, đừng vì đứa trẻ là con ta nên mới yêu quý. Nàng phải yêu con bởi nó là máu của nàng, thịt của nàng, có như thế, nàng mới có thể là một mẫu thân tốt...”

“Tuyền, mong rằng nàng sẽ là một người mẹ tốt.”

Thiên Hợp, nhất định, nhất định ta sẽ là một người mẹ xứng với con mình...

“Tuyền, rồi sẽ có ngày nàng hận ta, nhưng cầu xin nàng, đừng hận những người bên cạnh mình...”

.....

Chờ đến lúc tỉnh trí lại, đêm đã về khuya, đặt chén thuốc lạnh chỉ mới nhấp mấy ngụm, Thủy Băng Tuyền phát tay cho người dọn đi.

Hương Hàn thoáng nhìn bàn đầy đồ ăn không chút suy suyển, chỉ đành thở dài trong lòng! Nàng biết, tiểu thư lúc này hẳn sầu khổ muôn phần! Nhưng chẳng phải tiểu thư đã nói, con người không thể nhìn mãi về quá khứ ư?!

Còn nàng có thể trở thành thị nữ của y, phải chăng vì lời nói ngây ngô non trẻ khiến y bật cười đồng cảm nên đoái thương! Hay có lẽ cũng chỉ là một cơ duyên tình cờ, y cần tỳ nữ, còn nàng lại xuất hiện đúng lúc?!

Giờ này, mọi lý do gặp gỡ khi ấy đều đã trở nên vô nghĩa, suy nghĩ nhiều, cũng chỉ là nỗi bi ai!

“Tiểu thư.” Hương Hàn đưa trà súc miệng cho Thủy Băng Tuyền, trộm nghĩ, đường tình ái của tiểu thư cũng lắm nỗi gian truân, ghập ghềnh...

Thủy Băng Tuyền đón chén trà, nhấp một ngụm, hương trà thấm nhuần trong khoang miệng, có vị đắng nhàn nhạt, lại tỏa hương nồng đậm, khiến tinh thần nàng tỉnh táo hơn!

Thu Nhi lo trải lại giường chiếu, thay bộ chăn đệm mới tinh.

“Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi ạ!” Cơn mưa phùn lất phất bay cả ngày nay vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, thi thoảng, có vài bông tuyết chao liệng giữa không trung...

Chừng như, sắp có thêm một trận tuyết lớn!

“Giờ nào rồi?” Thủy Băng Tuyền yếu ớt hỏi.

“Dạ đã giờ Hợi canh ba rồi.” Thu Nhi thoáng nhìn đồng hồ cát, cung kính trả lời.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, uể oải hệt con rối gỗ không chút sức sống. Hương Hàn tiến lên giúp nàng cởi áo ngoài, đoạn đỡ nàng nằm xuống!

Thủy Băng Tuyền mệt mỏi nhắm mắt, ưu thương qua bao lâu chỉ còn lại cơ thể rệu ròi!

Thiên Hợp, giờ ta nên yêu hay nên hận chàng đây? Chàng ra đi chỉ để lại trong ta một vết thương lòng, nhưng cả đời này ta sẽ không quên chàng, mặc kệ thời gian vô tình làm phai mờ bao nhiêu hồi ức... Ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi, từng có một người dạy ta biết yêu cùng hận! Yên hận vốn chung đường! Bởi vì yêu nên mới hận!

.....

Giang Dĩ Bác nhìn người con gái nhắm nghiền hai mắt, ánh mắt đan xen phức tạp.

“Tuyền Nhi...”

Mí mắt Thủy Băng Tuyền giật giật vài cái, nhưng nàng không hề mở mắt ra. Chuyện với Thiên Hợp, đã chẳng cần phán xét rõ ràng được hơn, nhưng còn Giang Dĩ Bác, nàng phải đối mặt với hắn thế nào đây?

“Đây là chuyện trước kia huynh bảo ta nên biết nhưng lại không muốn nói ư?”

Giang Dĩ Bác hơi hạ mắt: “Ừ.”

“Đứa trẻ là con huynh?” Giọng nàng nhẹ bằng băng quơ, nghe không ra chút tâm tình xao động nào, khiến tâm tư Giang Dĩ Bác lơ lửng như treo ngược cành cao.

Đăm đăm nhìn nàng, lồng ngực phập phồng, Giang Dĩ Bác trả lời: “Phải.” Bởi vì đứa trẻ là con hắn, nên nàng căm ghét ư?

Thủy Băng Tuyền thở dài: “Giang Dĩ Bác, chuyện nam hoan nữ ái, người tình ta nguyện, cần gì quá mức bận lòng... Lúc ấy, ta đã nói vậy phải không?”

Nghe lại những lời ấy, Giang Dĩ Bác sững sờ, sắc mặt tái mét, ảm đạm. Đến cuối cùng, tình yêu của hắn cũng không vượt qua nỗi đau của nàng ư?

Nhìn vẻ mặt hắn buồn bã ưu thương, Thủy Băng Tuyền nhắm mắt nhẹ thốt: “Ta đã thương tổn tới huynh nhiều lắm phải không?”

Giang Dĩ Bác ngẩng phắt lên như không tin nổi vào tai mình, lòng đầy niềm hy vọng, ý nàng là...

“Xin lỗi, ta đã liên lụy nhiều đến huynh!”

Giang Dĩ Bắc mắt sáng lấp lánh: “Tuyền Nhi...”

“Ta đau lắm, thật sự đau đến không thở nổi.”

Trái tim hắn cũng run lên theo từng cơn nắc nhen của hàng, hắn giơ tay lau đi hàng lệ, dịu dàng nói: “Ta biết!” Nàng yêu Trữ Thiên Hợp, nên mới muốn giữ lại cốt nhục của hắn. Nhưng Trữ Thiên Hợp không cách nào tiếp nhận, bởi hắn yêu nàng, dùng cách của hắn yêu nàng!

“Ta không muốn hận chàng.” Chàng đã rời đi, hận chàng khác nào hận chính bản thân mình!

“Vậy thì đừng hận nữa!” Người chết cũng đã chết rồi, yêu hay hận cũng có còn là gì nữa? Hắn không muốn nàng mãi sống trong niềm đau không ngớt!

“Nhưng ta không biết phải làm thế nào để thôi đau đớn!” Nàng thông cảm, nàng hiểu thấu nhưng nàng không thể tha thứ, cũng chẳng thể bình tâm!

“Nếu như đánh ta, mắng ta mà khiến nàng nguôi ngoai cơn giận, thì nàng cứ mặc sức đánh mắng cho thỏa lòng!” Cái tên Trữ Thiên Hợp vốn đã lắng sâu trong lòng nàng, nay đoạn hồi ức ấy lại như hòn đá ném trên mặt hồ tĩnh lặng, khiến lòng nàng gợn lên những đợt sóng âm ỉ đau!

Kinh ngạc ngược nhìn hắn, cổ họng như có gì đắng chát nghẹn thắt không nói nên lời!

Nàng ích kỷ hưởng thụ mọi tình yêu của hắn, lại nhẫn tâm chà đạp lên chân tình của hắn, thế nhưng, hắn chưa từng dao động, vẫn mãi đứng sau đợi nàng ngoái đầu nhìn lại!

Thiên Hợp, có phải chàng đã sớm thấy được điều ấy, sớm đoán biết rằng ta sẽ động lòng?

Rồi nàng nhào vào lòng hắn, không tự kiềm chế bản thân nữa, khóc lớn cho thỏa lòng...

Cảm thấy thân người nàng trong vòng tay, trái tim lơ lửng của Giang Dĩ Bắc rốt cuộc cũng hạ xuống. Hắn có thể chờ đợi bao lâu cũng được, hắn có thể không quan tâm nàng dành bao nhiêu tình cảm cho hắn, chỉ cần, nàng đừng bắt hắn phải rời xa nàng, đừng bắt hắn bước ra khỏi cuộc sống của nàng...

Vỗ nhẹ tấm lưng mềm mại, nước mắt nàng ướt đầm vạt áo, hắn dịu dàng kéo chăn đắp lên người nàng, lòng thả phào nhẹ nhõm. Thấy nàng không bùng bùng phần nộ như xưa, hắn biết, nàng đã mở lòng đón nhận hắn!

Đêm qua mệt mỏi, hôm nay yếu đuối, đó là Thủy Băng Tuyền mà hắn yêu, dù cho lúc này mây mờ đã che mất ánh dương rực sáng của nàng, nhưng tình yêu ấy chưa hề thay đổi. Thế nên, trước giờ hắn chưa từng suy tính mình đã cho đi bao nhiêu, nhận về bao nhiêu, chỉ một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý yêu nàng!

Có lẽ kiếp trước hắn nợ nàng, đời này đã định phải trả...

Thời gian bất tri bất giác trôi qua...

Giang Dĩ Bắc lướt mắt ra ngoài, thấy trời mờ tối âm u, đoán chừng cũng đã giờ Sửu (2-4h), lại nhìn nàng cuộn tròn hệt con mèo nhỏ trong lòng, vết nước mắt vẫn còn in trên mặt, liền khẽ đỡ nàng nằm thẳng lên giường...

Động tác rất nhẹ, nhưng vẫn khiến nàng giật mình...

Thủy Băng Tuyền chớp mắt nhìn hắn ôn nhu kéo chăn găm đắp lên người mình. Đang quen với vòng tay ấm áp, đột nhiên tiếp xúc với cái chăn đã lạnh giá từ lúc nào, khiến nàng không khỏi rùng mình một cái!

“Cẩn thận kéo nhiễm phong hàn!” Thấy nàng tỉnh lại, Giang Dĩ Bắc khẽ nói!

Thủy Băng Tuyền không lên tiếng, chỉ lặng lặng dõi theo hắn!

Giang Dĩ Bắc cười nhẹ: “Ngủ đi, ta ở đây với nàng.”

“Lên đây đi!” Nàng đột nhiên lên tiếng.

Giang Dĩ Bác ngẩn người trong giây lát, đoạn gật đầu: “Được.” Hắn đứng lên thấy vạt áo đã ướt đầm một mảng lớn, lòng thương xót không nói nên lời! Nàng kiên cường, nàng yếu đuối, đều khiến lòng hắn rung động!

Hắn cởi áo khoác, nằm xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng kéo nàng sát vào lòng như đêm qua: “Ngủ đi, ta ngủ cùng nàng!”

Thủy Băng Tuyền thoải mái tựa lưng vào lòng hắn, giọng nhẹ nhàng: “Có phải Thiên Hợp sớm đoán trước ta sẽ động tâm với huynh, nên khi ấy mới cương quyết như vậy?” Nghĩ theo cách này, có lẽ sẽ khiến nàng được nhẹ lòng hơn!

Con người Giang Dĩ Bác chợt lóe sáng, hắn ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn trầm giọng nói: “Hắn biết ta sẽ không dễ dàng buông tay nàng! Còn nhớ lúc nàng vừa rời khỏi cung, ta đến phủ tìm nàng, đã từng gặp hắn không?”

“À! Lúc ấy chàng nói gì với huynh?” Thủy Băng Tuyền quay đầu, nhìn vào mắt hắn.

Giang Dĩ Bác thở dài: “Hắn nói, hắn sẽ không cùng nàng viên phòng, bởi hắn trúng thiên tuyệt tán, mệnh đã như đèn cạn dầu!” Khi ấy, Giang Dĩ Bác vô cùng kinh ngạc, nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ tình yêu của hắn không thể sánh bằng tình yêu của Trữ Thiên Hợp!

Thủy Băng Tuyền buông rũ rèm mi, miệng cười lòng đau: “Ta từng nghĩ muốn nắm tay chàng đi hết đường đời!”

“Ta biết.”

“Nếu chàng không ra đi, ta vĩnh viễn sẽ không nhìn tới huynh!”

“Ta biết.”

Thủy Băng Tuyền ngược lên, đắm đắm nhìn Giang Dĩ Bác: “Huynh không bận tâm ư?”

Giang Dĩ Bác thâm tình nhìn nàng: “Tuyền Nhi, sao ta lại không bận tâm chứ? Nhưng đó lại là sự thật mà ta không thể thay đổi được, nên chỉ còn cách tiếp nhận mà thôi.” Hắn không thể buông tay nàng, nếu cứ bận lòng về Trữ Thiên Hợp, khác nào tự đọa đầy bản thân. Chỉ bằng rộng lòng bao dung, chấp nhận đoạn quá khứ không có hắn của nàng.

Trong cơn đắng lòng bỗng có dòng mật ngọt, Thủy Băng Tuyền nhắm mắt thầm nhủ, nàng thật may mắn, có hai nam nhân yêu nàng nhường ấy! Dầu cho có ngọt bùi, có cay đắng, còn có nỗi đau mơ hồ...

Thủy Băng Tuyền thở dài, áp sát vào lòng hắn, cúi đầu nhẹ giọng như lời nỉ non: “Cảm ơn huynh, Dĩ Bác, cảm ơn huynh đã đến bên ta!” Thiên Hợp, cũng cảm ơn chàng dạy ta biết yêu thương!

Lần đầu tiên nàng gọi tên hắn, tuy lòng ảm áp nhưng Giang Dĩ Bác cũng không quên trêu chọc: “Nàng như vậy ta chẳng quen chút nào!” Nàng là đoá hoa kiêu diễm, chỉ nên hạnh phúc khoe sắc trong nắng ấm, chứ không phải héo rũ dưới cơn mưa!

Thủy Băng Tuyền cau mày gằn: “Giang Dĩ Bác!” Giang Dĩ Bác kéo cao khóe môi, thật là, đúng được một tiếng ngọt ngào! Nhưng vậy hắn cũng đã vừa lòng!

Tay đặt lên cái bụng tròn tròn, vừa đúng lúc thai nhi động đây...

“Tuyền Nhi, đứa trẻ động này...” Giang Dĩ Bác khó nén tâm tình vui sướng thốt lên, bây giờ trời quang mây tạnh, hắn không phải lo bóng lo gió, lo được lo mất nữa. Nhiệm vụ trước mắt là nghĩ cách rước nàng về dinh. Nhưng việc này, e cũng thấy thật khó khăn, bởi nàng còn muốn vực dậy Bắc cảnh, hoàn thành tâm nguyện của Trữ Thiên Hợp, mà ít nhất cũng phải mất tới hai, ba năm chứ chẳng ít!

Thủy Băng Tuyền nhìn sự húng khởi trong mắt hắn, nhếch môi cười nhạt, nàng vẫn nghĩ đứa trẻ này là món quà cuối cùng Thiên Hợp cho nàng...

“Đứa bé này vẫn phải tính là con của Thiên Hợp!” Nói là con của Thiên Hợp cũng không sai! Nếu không có Thiên Hợp, đứa trẻ này cũng sẽ không đến bên nàng!

Giang Dĩ Bác nhướn mày chăm chăm nhìn nàng! Hắn có nghe lầm không? Tính ư? Con cũng có thể tính cho ai ư?

“Ý nàng là muốn cho con mang họ Trữ?”

Thủy Băng Tuyền lườm hắn: “Vì sao nhất định phải là họ Trữ? Họ Thủy của ta không được ư? Là trai thì tên Niệm Hợp, còn gái là Tư Hợp.” Họ Trữ không phải không được, nhưng nàng không muốn đứa trẻ này có dính líu gì tới hoàng thất cả. Giữa nàng và Trữ Thiên Kỳ còn một đoạn tranh đấu trường kỳ, nàng không muốn liên lụy đến con.

Giang Dĩ Bác đắn đo hồi lâu, vốn định tìm cơ phản bác, nhưng nghĩ kỹ lại thôi, họ Thủy cũng không có gì là xấu, dù là họ gì đi chăng nữa, đứa trẻ vẫn là con hắn!

“Vậy sau này nàng phải sinh cho ta một đứa họ Giang đấy!”

Thủy Băng Tuyền khoe môi co quắp, nói mãi một hồi lại chuyển trọng tâm tới đâu đâu thế này? Nàng nhất quyết nhắm mắt ngủ luôn.

.....

Nhìn thấy nàng nhắm mắt say giấc, hàng mi dài cong vút như cây quạt nhỏ, trông đến là mê người. Giang Dĩ Bác thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm. Hung hóa cát, cuối cùng đã vượt qua cửa ải gian nan nhất, từ nay về sau, hắn nhất định sẽ nắm chặt tay nàng, đối mặt với mọi phong ba bão táp!

Đầu ngón tay dịu dàng lướt trên gò má nàng, thân thể nàng mềm mại ấp áp, khiến cho bản năng đàn ông của Giang Dĩ Bác lại trở dậy mạnh mẽ!

Những ngón tay không an phận bắt đầu lần dò xuống dưới, từ gò má cao đến cái cằm trắng nõn, lại lướt xuống gáy ngọc, sau đó... Thủy Băng Tuyền chụp lấy tay hắn: “Ngủ đi!”

Giang Dĩ Bác kề sát bên tai nàng cười nhẹ...

Giọng cười trầm thấp dễ nghe cùng với hơi thở nóng ấm phả lên da thịt, khiến nàng có cảm giác tê rần cả người. Hắn thích đùa với lửa ư? Đối mặt với cái bụng lớn của nàng mà cũng dám nổi sắc tâm? Để xem nàng dạy dỗ hắn thế nào!

Mắt phượng hé mở, hàng mi dày cong vút, đáy mắt người vừa tỉnh ngủ mông lung mờ ảo như giăng màn sương ẩn hiện phong tình, quyến rũ động lòng người. Bỏ môi đỏ mọng cong lên một vòng cung, cái lưỡi mềm mại nhẹ liếm qua môi, đáng vẻ vô cùng mỉa mai.

Đáy mắt Giang Dĩ Bác lúc này thăm thẳm không còn thấy đáy, cả người căng cứng, khó chịu. Trước mặt nàng, khả năng tự chủ của hắn đã không chút đáng kể, huống chi nàng lúc này bày vẻ quyến rũ mê hoặc thế kia...

Hắn chỉ thiếu nước hóa thành sói mà nhào tới, nhưng cũng phải đành ngậm ngùi nhẫn nhịn... Nàng mang thai đã đủ vất vả, hôm nay lại khóc rất nhiều, cần phải được nghỉ ngơi cho tốt!

Thủy Băng Tuyền ôm cái bụng lớn nhẹ nhàng xoay người, đôi tay mềm dẻo như rắn quấn quanh cổ hắn, đầu lưỡi linh hoạt liếm qua bờ môi, từ tốn như đang phẩm một chén trà thơm.

.....

Giang Dĩ Bác nắm chặt hai tay nàng kéo xuống, thở dốc một hồi, tròng mắt đen kịt u ám, ra mồ hôi đang đấu tranh tâm lý giữ dục lắm.

Hít sâu một hơi trấn định, giọng nói khàn khàn trầm thấp, Giang Dĩ Bác chỉ nghiêng được một chữ từ kê rằng: “Ngủ!”

Thủy Băng Tuyền nhìn hắn toàn thân cứng đờ, tim bỗng đập nhanh một nhịp, chợt nhớ tới ký ức mơ hồ đêm đó...

Đưa tay kéo vạt áo trắng như tuyết của hắn xuống, lộ ra bờ vai rắn chắc mạnh mẽ. Nàng nhớ trong lúc tỉnh táo hiếm hoi đêm đó, bởi vì sự đau đớn của lần đầu, mà nàng dùng hết sức cắn chặt lên vai hắn, chặt đến nổi tưởng như muốn rút cả quai hàm.

Quả nhiên, vẫn còn lại một dấu răng nhát trên vai phải.

“Vì sao vết thương trên mặt huynh không để lại sẹo? Mà trên vai lại có sẹo thế này?” Lúc cắn trên mặt hấn, nàng cũng nổi giận dùng dùng không hề nhẹ tay thương tiếc, nhưng không có chút dấu vết nào! Mà ở đây lại...

Lửa dục vọng dấy lên che mờ hai mắt, hấn cúi đầu phủ lên bờ môi nàng, cuồng nhiệt cắn mút, đầu lưỡi chu du trong khoang miệng nàng, quần quít trêu đùa...

Vết sẹo trên vai ấy là hấn cố tình lưu lại...

Sự tiếp xúc ngọt ngào nơi đầu lưỡi khiến hai người đều run rẩy, hơi thở giao nhau cho đến khi cơn dục vọng gần như nhấn chìm bọn họ...

Trong tia lý trí cuối cùng còn sót lại, Thủy Băng Tuyền đưa tay đẩy hấn ra, đoạn dội một gáo nước lạnh lên đầu Giang Dĩ Bác: “Bụng ta lớn thế này rồi, thôi huynh tự mình giải quyết đi, ta ngủ đây!”

“Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác lúc này đúng là khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên, Thủy Băng Tuyền không còn cảm thấy khó chịu trong lòng nữa, có lẽ đúng vậy, con người ta sống, vốn phải nhìn về phía trước...

Ngước nhìn nam nhân trước mắt, thấy trên mặt hấn mồ hôi lớn mồ hôi nhỏ thi nhau túa ra như nước, mới không đành lòng hỏi: “Huynh ổn không?” Nam nhân nhin không tốt cho sức khỏe, lại nghĩ, thai nhi sáu tháng, nếu nhẹ nhàng chắc không có vấn đề gì đâu?

“Nàng nói thử xem?” Giang Dĩ Bác nhồm dầy, ngồi xếp bằng, hai tay vận công điều khí, áp chế cơn hỏa dục trong người...

Thấy sắc mặt hấn đã khôi phục bình thường, Thủy Băng Tuyền ném lại một câu: “Huynh thực sự tự mình giải quyết ư? Vậy quên đi! Ta ngủ đây!” Nàng còn lo hấn nhin thành nghen, nhưng vậy cũng tốt, trời lạnh thế này, nếu ‘vận động’ lại cảm mạo không chừng!

Giang Dĩ Bác trừng mắt, trăn trăn ngó nàng hồi lâu cũng không thoát nổi nên lời. Nàng vừa nói gì? Quên đi ư? Vậy... Nếu hấn không vận công tự mình điều khí? Thì nàng sẽ...Hấn vừa lỡ 1 cơ hội tốt ư?

105. Q.3 - Chương 22: Bên Nhau Hạnh Phúc

Edit: Boringrain

Ngày đó, Diệp Khinh bị trọng thương chạy về Độc cốc, Trầm Nguyệt Chi biến mất không thấy tăm hơi, ngay Phong Cô Tình cũng không còn lảng vảng đến Vương phủ nữa...

.....

Hai người Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyền ngoài thì thâm tócm thiên hạ, trong thì ‘yêu đương hẹn hò’. Nhưng việc qua lại giữa hai người chỉ giới hạn vào buổi tối, bởi ban ngày cả hai đều bận rộn xử lý chỗ công việc ngập tặn mang tai!

Giang Dĩ Bác tay bận quản lý việc làm ăn khổng lồ của Giang gia, mắt bận quan sát mọi thay đổi trên thương trường, phải nói một khắc của hấn còn quý hơn vàng!

Thủy Băng Tuyền cũng không được thanh thoi là bao, bên này phải đốc thúc hai công trình đang thi công, bên kia lo lắng bách tính ăn mặc thế nào, lại còn phải sắp xếp phân phó kế hoạch cho nửa năm tới, bị quay như chong chóng.

Một tháng thấm thoát trôi qua, mới đó đã tới trung tuần tháng chạp (giữa tháng chạp), năm mới đã gần kề trước mắt.

Mười tám tháng chạp.

Bữa tối vừa qua, bên ngoài đã lát phát bay hằng hà những bông tuyết lớn nhỏ. Chỉ một thoáng, màn trời nhung đen mờ ảo đã hóa thành bức tranh trắng xóa chẳng còn phân biệt trời đất.

Đây là trận tuyết lớn thứ 3 trong năm, tuy hai trận vừa rồi tuyết cũng rơi khá dày, nhưng so ra mà nói, lại chẳng thấm gì với trận đại tuyết này. Hoa tuyết phiêu đảng thi nhau rơi xuống, phô diễn đủ loại tư thế giữ không trung, nào uốn lượn, nào xoay tròn, hay bay thẳng xuống mặt đất. Chưa tới nửa canh giờ mà Bắc Vương phủ đã bị vùi vào thế giới bạch sắc.

Trong gian phòng chính, vài bếp than thi nhau nổ kêu lách tách, nhưng cũng chẳng khiến cho căn phòng được ấm áp là bao. Thủy Băng Tuyền khệnh khạng nhấc từng bước nặng nề, trong lòng hết lời sỉ vả khí trời chết tiệt!

Tuy nói nàng không sợ lạnh, nhưng ông trời cũng có cần phải ột trận tuyết lớn thế này đến thử thách nàng không?

Cứ xem như cho bách tính đang làm việc trên công trường được nghỉ tết sớm. Nhưng còn những thương nhân đến nhập đợt hàng cuối năm, e sẽ bị trận tuyết này kiềm chân tại Bắc thành vài ngày.

Mà hơn hết thảy, việc khiến nàng đau đầu nhất là số lượng áo bông choàng trên người nàng có khuynh hướng tỷ lệ nghịch với nhiệt độ ngoài trời, cộng thêm cái bụng to tròn quá khổ, nói nàng là quả cầu di động cũng không ngoa chút nào.

“Tiểu thư, trận tuyết hôm nay lớn quá, cứ đà này, e đến sáng mai tuyết sẽ cao đến đầu gối mất!” Hương Hàn cũng đã mặc y phục mùa đông, nhưng mỏng hơn nhiều so với đồng y phục trên người Thủy Băng Tuyền!

“Để chừng phải đến ba bốn ngày số tuyết này mới tan hết.” Thu Nhi ngáp ngừng một lát rồi nói.

“Lâu vậy ư?” Hương Hàn kinh ngạc quay sang nhìn Thủy Băng Tuyền.

Thu Nhi gật đầu đáp: “Hằng năm Bắc cảnh đều có một trận đại tuyết, phải sau vài ngày thì mặt trời mới lộ dạng, đến lúc ấy tuyết mới tan được.”

“Vậy, những thương nhân kia phải làm thế nào đây?” Chẳng phải sẽ bị trận đại tuyết làm lỡ hành trình, không kịp trở về trước năm mới?

Thủy Băng Tuyền chau mày căn dặn: “Hương Hàn, ngày mai người đi công trường thị sát, xem tình hình bách tính thế nào, phải chú ý chống rét cho tốt.”

“Hương Hàn hiểu rồi ạ.”

“Bảo Trữ Hy thông báo xuống dưới, nói chỉ cần là dân chúng Bắc cảnh đều được đến phủ nha đăng ký nhận áo ấm chắn bông, còn lương thực thì phát theo đầu người.” May mà Giang Dĩ Bác đã tính trước trường hợp này, nên các chuyến hàng của Giang gia vẫn ngày đêm lên đường tiếp tế cho Bắc cảnh, không hề bị ngưng trệ.

Không có hấn, e chuyện ăn mặc của mấy vạn người sẽ khiến nàng phải đau đầu một phen, xem ra nàng cần tính toán tiền bạc với hấn rồi!

“Dạ” Hương Hàn nghe tiểu thư dặn vậy, cũng vui thay cho bách tính Bắc cảnh! Nếu không có tiểu thư, mùa đông năm nay không biết sẽ còn sót lại được bao người?

“Thu Nhi, bảo Cảnh An đến chỗ Cao Nho An lĩnh vật dụng cho trên dưới Vương phủ!”

“Thu Nhi biết rồi ạ.” Thu Nhi phúc thân đoạn cung kính lui ra.

“Tiện thể báo xuống dưới, bảo Cao Nho An, Trữ Quận Vương, và Sở tướng quân trưa mai đến Vương phủ gặp ta.” Nàng hiểu được mỗi người đều tự có giá trị của bản thân, nên quyết định mạo hiểm phân chia quyền lực. Và bọn họ đã không khiến nàng phải thất vọng!

Con người ta dù thông minh tài giỏi đến đâu cũng chỉ có hai bàn tay và một cái đầu, chỉ khi có những trợ thủ đắc lực đáng tin cậy thì mới có thể băng băng thẳng tiến trên con đường thành công.

Chờ đến mùa xuân sang năm, Bắc cảnh sẽ đón một mùa xuân mới đầy hy vọng.

“Vương phi, lên giường nghỉ ngơi thôi ạ, lỡ người bị cảm lạnh thì nguy.” Cảnh Trúc lo lắng nói.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, thân thể ngày càng nặng nề, cũng đã được bảy tám tháng, nàng phải chuẩn bị sẵn sàng chờ ngày lâm bồn rồi.

“Hương Hàn, ngày mai người thay ta sang thăm Yên Nhi một chút!”

“Dạ.” Đỗ Thủy Băng Tuyền lại bên giường, Hương Hàn nhìn thoáng qua cái bụng cồng kềnh của tiểu thư, thăm nghĩ không hiểu sao bụng người lại lớn hơn bình thường như vậy.

Thủy Băng Tuyền thấy nàng đắm chiêu liên nhượng mảy hỏi: “Sao vậy?”

Hương Hàn vui vẻ nói: “Tiểu thư, bụng người lớn vậy, có khi nào là song thai không?”

Thủy Băng Tuyền cũng cúi đầu nhìn lại, đoạn ngẩng lên khẽ cười: “Ý người là song sinh ư?”

Hương Hàn gật đầu, cười híp mắt: “Nếu trong đây có tới hai tiểu chủ tử thì còn gì vui bằng!”

Thủy Băng Tuyền cười nhẹ, nàng lúc này chỉ cầu mong đứa trẻ được chào đời bình an khỏe mạnh mà thôi!

.....

Giang Dĩ Bác nhìn cả một vùng tuyết trắng xóa bọc lấy Vương phủ,

vận công xua tan khi lạnh trong người rồi mới đi vào...

Hắn điểm nhẹ ngón chân một cái, thân người thoát cái đã ở trong phòng, đi tới bên giường, nhìn người đang ngủ vùi sâu vào trong chăn, chỉ lộ mỗi khuôn mặt, ánh mắt hắn đông đầy triu mến!

Nhẹ cởi áo ngoài đoạn xốc chăn chui vào trong, quàng tay ôm nàng vào lòng. Dạo này thời tiết lạnh giá khắc nghiệt, nàng luôn miệng kêu ca đêm ngủ không ngon, bảo hắn đến đây sưởi ấm cho nàng.

Nghĩ lại cũng buồn cười, trên đời chắc chỉ nàng mới dám bảo hắn làm lò sưởi như thế!

Thủy Băng Tuyền tự động nhích vào lòng hắn, mắt vẫn nhắm nghiền, giọng ngái ngủ: “Sao tối vậy?” Hai nàng trần trọc mãi mới chớp mắt được.

“Giải quyết công việc vừa xong, nàng ngủ đi!” Biết tuyết rơi, trời lạnh, nàng nhất định không yên giấc, hắn phải gác lại đống việc dở dang cao như núi chạy đến với nàng, chứ không thì có qua thêm một hai canh giờ nữa cũng không biết có làm xong việc không!

Thủy Băng Tuyền vẫn nhắm chặt hai mắt, toàn bộ thân người đều dán chặt vào người hắn như có lực hút của nam châm vậy: “Lạnh quá!” Cái khí trời quỷ quái này thật muốn làm người ta đông chết mà, nàng mới chỉ khê động một cái, mà hơi lạnh đã luồn lách vào trong chăn, khiến nàng bất giác rùng mình.

Giang Dĩ Bác cười nhẹ, siết chặt vòng tay. Nàng xem hắn là lò sưởi, ôm ngủ ngon lành một mạch tới sáng, chỉ khổ cái thân hắn, vừa phải làm một lò sưởi sống, lại vừa phải chịu đựng hỏa dục thiêu đốt mỗi ngày...

Tựa như lúc này, hắn có thể cảm giác được cái lưng ngọc ngà bên dưới lớp trung y bạch sắc, cái mông căng tròn, cùng đôi chân dài thon thả đang gấn sức dán chặt vào người hắn...

“Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác toàn thân cứng đờ không dám nhúc nhích, bất đắc dĩ lên tiếng.

“Ừ...” Thủy Băng Tuyền cứ tiếp tục nhích người sát vào, cứ như hận không thể nhập vào cơ thể hắn, khiến cho ngọn lửa trong người hắn cứ hùng hực bốc lên giữa trời đông lạnh giá...

“...Nàng...đừng...động nữa!” Nàng thật sự xem hắn là người chết ư? Cứ nhích tới nhích lui như vậy, thì sao hắn nhịn nổi chứ!

Giang Dĩ Bác đau lòng khấn vái, lạy cho cái tiết trời giá rét chết tiệt này mau chóng rút đi, chứ mỗi ngày đi ngủ đều chịu đựng loại đần vật này, hắn sớm muộn cũng điên mất!

Thủy Băng Tuyền bỗng mở bừng mắt, con ngươi mờ mịt mông lung, cảm giác thân người phía sau càng lúc càng nóng, hơn nữa dưới mông còn như có vật gì cứng rắn đâm vào...

Nàng lập tức dờ người không dám lộn xộn nữa, miệng thì thảo giải thích: “A...tại... hôm nay trời lạnh quá!”
Nên nàng chỉ theo bản năng xích vào chỗ ấm áp thôi mà!

Giang Dĩ Bác thực sự khóc không ra nước mắt, giọng nói cứng ngắt, cắn răng nhả từng chữ: “Cho nên ta tự biến mình thành lò sưởi cho nàng nè.”

Nghe trong giọng nói cứng ngắt là thanh âm uất ức tui thân của ai kia khiến Thủy Băng Tuyền chợt nhớ hơn tháng nay, đêm nào nàng cũng xem hắn là lò sưởi ấm, ôm ngủ ngon lành đến tận bình minh...

Nhưng hắn...

Hơi hơi chợt dạ... Nàng không cố ý, chỉ vì trời lạnh nên mới bảo hắn đến ngủ cùng mình.

Bọn họ hoàn toàn trong sáng, chỉ ngủ hoặc chuyện phiếm, thậm chí đến hôn sâu cũng không dám, sợ cũng đập được lửa.

Giờغم lại, hắn cũng thật đáng thương.

“Dĩ Bác.” Nàng dõm nói

“Ừ.”

“Ngày mai đừng tới nữa.” Cảm giác chỉ có thể sờ mà không thể ăn chắc hắn khó chịu lắm!

Giang Dĩ Bác cười trầm thấp: “Chỉ cần nàng đừng loạn động, cứ ngoan ngoãn ngủ thì ta sẽ không sao cả!”
Hắn là nam nhân bình thường khỏe mạnh, ôm người con gái mà ngay đến trong mơ cũng khao khát thì sao có thể không nảy sinh dục vọng chứ?

Đôi môi đỏ mọng của Thủy Băng Tuyền cong lên nụ cười rạng rỡ, lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Gặp được người như hắn, có lẽ ông trời đã quá ưu ái nàng!

“Dĩ Bác...”

“Ừ!”

“Sinh con xong ta sẽ bù đắp lại cho huynh.” Nhưng hình như phải chờ ít nhất 3 tháng thì phải?!

Giang Dĩ Bác giật mình, mặt mày rạng rỡ như hoa, khóe môi cong lên nụ cười tà mị, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ đợi đến lúc đó!”

Thủy Băng Tuyền xoay người, vùi đầu dưới cổ hắn nỉ non: “Dĩ Bác, cảm ơn huynh đã đến bên ta.” Hắn như một cột trụ vững vãng, đỡ nàng qua những bước đường chông gai, cho nàng một bờ vai nương tựa an toàn, lại sẵn sàng bao dung hết thảy!

Con người đen rõ sáng hơn ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Dĩ Bác thoáng hiện nụ cười hiền: “Ngốc quá, đó là vì ta yêu nàng!”

Thủy Băng Tuyền nở nụ cười, mắt rưng rưng như có giọt lệ chực rơi...

“Hai năm, đợi hai năm nữa, ta sẽ gả cho huynh, trở thành Giang phu nhân!” Hắn chưa từng bắt nàng hứa hẹn điều gì, chỉ một lòng một dạ đợi nàng. Bây giờ cũng là lúc nên đáp lại sự chờ đợi ấy.

Giang Dĩ Bác nâng gương mặt nàng lên, nhìn đôi mắt long lanh xinh đẹp mà lồng ngực chực nổ tung vì cảm giác hạnh phúc vô bờ bến. Hắn biết, mọi điều mình làm nàng đều trông thấy, mọi sự hy sinh nàng đều thấu hiểu!

“Giang Dĩ Bác nhất định sẽ mang kiệu tám người khiêng đến rước nàng về làm thê tử, phu nhân duy nhất của Giang gia!” Giọng nói trầm thấp mang lời ước hẹn nặng tựa núi sông.

“Được, đến lúc đó huynh lấy một tặng một.” Đợi mọi chuyện đi vào quỹ đạo, nàng sẽ giao Bắc cảnh lại cho Trữ Thiên Khang, như vậy Thiên Hợp cũng sẽ an lòng! Thiên Hợp, từ nay về sau, nàng sẽ chôn dấu cái tên này thật kỹ trong một góc trái tim, dùng toàn tâm toàn ý yêu thương nam nhân trước mắt và đứa con của hắn!

“Ha hã...” Giang Dĩ Bác cười cười ngờ ngạc nhiên

Thủy Băng Tuyền nghe tiếng cười vui sướng liền nhoẻn miệng cười theo!

“Bắc cảnh ta sẽ giao lại cho Trữ Thiên Khang, huynh nói xem có được không?” Nàng ước mồm hỏi.

Giang Dĩ Bác hí hóp mắt, con người đen nhánh lóe lên suy nghĩ sâu xa: “Tuyền Nhi, nàng cho rằng Trữ Thiên Khang thích hợp làm hoàng đế ư?” Trữ Thiên Khang nắm giữ binh quyền trong tay, nếu như Bắc cảnh cũng vào tay hắn, Trữ Thiên Kỳ tuyệt đối sẽ không dung tha, đến lúc đó chiến loạn...

Thủy Băng Tuyền hơi giật mình, đoạn mỉm cười đáp: “So với Trữ Thiên Kỳ, Trữ Thiên Khang có nhân tính hơn nhiều. Thanh Lăng hiện giờ cần là một vị hoàng đế nhân nghĩa giữ vững giang sơn chứ không phải một kẻ tàn bạo khai hỏa chiến tranh mở rộng lãnh thổ.”

“Ừ, tùy cả vào nàng!” Có điều Trữ Thiên Kỳ tuyệt đối sẽ không dễ dàng để nàng gả cho hắn... Híp đôi mắt thâm sâu, hắn cũng nên chuẩn bị sẵn sàng rồi, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản hắn cưới nàng!

Thủy Băng Tuyền nhếch cao khóe miệng, mắt sáng tinh quang! Nàng có thể tạo ra một Bắc cảnh như hiện nay, thì cũng có thể tạo ra được Bắc cảnh thứ hai, thứ ba...

“Chỉ cần nàng luôn ghi nhớ, bên cạnh nàng có ta, có con, và có cả Giang gia nữa!” Giang Dĩ Bác khẽ véo lên cái mũi ngọc của nàng một cái, nói. Quốc khổ của Thanh Lăng phần nửa là do Giang gia nộp vào! Đến lúc đó, nàng chính là nữ nhân giàu có nhất thiên hạ, không cần phải phí sức đi tranh giành với người ta nữa.

Thủy Băng Tuyền vui đầu vào cổ hắn đùa nghịch: “Huynh nói xem chúng ta đào ruộng quốc khổ của Trữ Thiên Kỳ, bắt hắn phải cầu cạnh chúng ta có được không?”

“Được.” Đáp lại nàng là một giọng nói vô cùng trìu mến.

“Được cái gì mà được, trò này nguy hiểm, làm không tốt có khi còn tự dẫn lửa thiêu thân ấy!” Vật cực tất phản, chính là quy luật của tự nhiên, bạc tiền nhiều chưa hẳn đã là điều tốt, tự biết chừng mực mới là kẻ khôn ngoan.

Giang Dĩ Bác chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt sâu thẳm: “Ta sẽ không để lửa chạm tới chỗ nàng!”

“Ta tin huynh.” Mà nàng cũng sẽ không để lửa thiêu tới Giang gia!

Lại nhớ tới Trầm Nguyệt Chi, Thủy Băng Tuyền cau mày, nhàn nhạt nói: “Trầm Nguyệt Chi cũng là một phiền phức lớn!”

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười lạnh lẽo, Diệp Khinh trọng thương chí ít cũng phải điều dưỡng hai tháng, thời gian này Trầm Nguyệt Chi chắc chắn sẽ không bén mảng tới đây.

“Ta xé xử lý gọn gàng.” Không chỉ riêng Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh, còn cả Phong Cô Tình và Trữ Thiên Kỳ nữa. Xem chừng con đường phía trước cũng không lắm ghập ghềnh chông gai.

“Ừ, ngày mai ta sẽ bắt đầu an bài mọi thứ, rồi chuẩn bị chờ sinh con.” Bàn giao xong công việc chắc phải mất chừng một tháng, đến lúc ấy cái thai cũng đã được 9 tháng, chẳng mấy mà tới ngày sinh nở.

“Ta đã ời bà đỡ tốt nhất, qua năm sẽ đến! Tuyền Nhi... Ta...” Nói tới đây, vẻ mặt hắn đã vô cùng căng thẳng, lo lắng không biết sinh con có nguy hiểm gì không?

Như cảm nhận được sự lo lắng của hắn, Thủy Băng Tuyền cúi đầu bật cười: “Huynh lo gì chứ, đại ca ta là thần y đấy.”

“Thôi ngủ đi, khuya rồi.” Hắn quàng tay ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hôn khẽ bên mang tai, nhưng nỗi lo lắng vẫn mơ hồ dấy lên trong lồng ngực.

106. Q.3 - Chương 23: Yêu Và Được Yêu

Edit: Boringrain

Mới qua một đêm, cả thế gian đã hóa thành màu ngọc trắng tinh khôi.

...

Phủ Bắc Vương ẩn hiện trong lớp tuyết lấp lánh, khoác lên mình vẻ nguy nga tráng lệ, lấy màu trắng tinh khiết làm chủ đạo, tựa như khắp đất trời đều được điểm tô bằng thứ ánh sáng bàng bạc trắng ấy vậy.

Nào quỳnh lâu điện ngọc, nào ngói biếc tường vôi trắng đều vùi lấp trong lớp tuyết dày. Trên các hàng hiên, tuyết tan chảy thành vô số khối nhũ thạch trong suốt, tuyết đọng trên cây, tuyết phủ mặt đất, tuyết vo tròn thành vô số quả cầu nhỏ xíu lấp lăm lăm trên nhành hoa phiến lá.

Trời âm u mờ tối phẳng phất như một cơn bão tuyết nữa có thể tạt qua bất cứ lúc nào. Cơn gió hàn lạnh thổi qua, mang theo cái giá rét thấu xương hận như không thể xé da cắt thịt tràn lấn vào từng tế bào khiến người ta phải co rúm run rẩy.

Thủy Băng Tuyền lúc này độn nào là áo lông, quần bông, áo choàng ngoài chẳng thua kém gì cái chăn ấm trên giường, thoát nhìn không khác chi con lật đật.

“Tiểu thư, ăn sáng thôi ạ!” Thấy sắc mặt tiểu thư cau có khó chịu, Hương Hàn chỉ đành nhắm mắt làm ngơ, có nghĩ bằng đầu gối cũng biết mặc cả đồng ý phục như thế sẽ bức rức đến nhường nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, số y phục này đều do Giang công tử đặc biệt đưa tới từ kinh thành, toàn bộ đều là lụa thượng đẳng, tơ trần quý, thêu tinh xảo, từng đường kim mũi chỉ đều hoàn hảo đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi thở dài.

Áo bông vừa ấm vừa mềm, hơn nữa lại nhẹ vô cùng. Còn áo khoác ngoài có hơn hai mươi chiếc, bán đại một chiếc thôi cũng đủ cho gia đình bình thường sống dư dả trong vòng một năm!

Tuy tiểu thư đường tình duyên trắc trở, nhưng đi một vòng cuối cùng cũng đã gặp được bến đỗ bình an, nàng vui thay cho người! Giang công tử là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, lại có thể quan tâm đến từng chuyện vụn vặt thế này, đủ thấy vị trí của tiểu thư trong lòng công tử ấy.

Xem ra chuyện Bắc cảnh ổn thỏa đâu đấy, tiểu thư sẽ gả cho Giang công tử rồi.

“Hương Hàn...” Ngó thấy Hương Hàn thần thờ, không biết đang nghĩ gì, Thủy Băng Tuyền liền cất tiếng gọi cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng ấy.

“A... dạ, tiểu thư.”

“Nghĩ gì mà thất thần vậy?” Không phải lại nghĩ đến Trầm Nguyệt Chi chứ? Nếu Trầm Nguyệt Chi lại tới tìm nàng gây chuyện, Giang Dĩ Bác nhất định sẽ thẳng tay đối phó không dung, vậy Hương Hàn sẽ làm sao đây? Lần trước, cũng nhờ Hương Hàn mách nước nàng dùng tiếng đàn ngăn trở bọn họ quyết đấu, nhưng ngăn một lần, không thể ngăn cả đời, sớm muộn gì bọn họ hai người cũng phải giải quyết cho xong!

Nghĩ vậy, hai hàng mày của nàng vô thức nhíu chặt!

“Không có gì, chỉ sợ tiểu thư đi đứng bất tiện, nô tỳ định bụng nhắc nhở Cảnh Trúc và Thu Nhi cẩn thận dìu người!” Đến lúc Hương Hàn hoàn hồi, lại đến lượt Thủy Băng Tuyền thất thần, đăm chiêu!

.....

Trong chính sảnh Bắc Vương phủ, lò than ấm áp xua bớt đi cái lạnh giá ngoài trời, Thủy Băng Tuyền cời áo choàng, ung dung tựa lưng trên ghế thái sư, thần nhiên quét mắt nhìn mấy người đứng trước mặt, thờ ơ nói: “Ngồi hăng nói, không cần phải đứng như vậy.”

“Trữ quân vương, huynh nói xem tân thành xây dựng đến đâu rồi?” Thật ra từ lúc khởi công đến giờ, nàng chưa hề tận mắt nhìn thấy Tân thành, nhưng thông qua những lần phái Hương Hàn đi thị sát, nàng cũng có thể nắm được tình hình đại khái.

Trữ Hy gật đầu: “Trục đường chính đầu tiên đã hoàn công, cũng đã có vài phủ hộ dọn đến ở. Trục đường thứ hai vừa mới khởi công không lâu, dự tính đến mùa xuân sang năm là hoàn thành!”

“Chi tiêu thế nào?”

“Trừ phủ nha, còn lại các nơi đều do phú thương tự thuê người thiết kế bài trí, ăn ở cũng do bọn họ tự bỏ tiền chu cấp, đoán chừng phí dụng cũng không nhỏ.” Trữ Hy cẩn trọng trả lời.

“Ừ, đến lúc bọn họ khai trương cửa hàng, huynh thay mặt ta gửi một kiện pháo đến chúc mừng, chúc cho bọn họ có những khởi đầu thuận lợi, làm ăn phát tài thịnh vượng.” Tân thành cũng bắt đầu náo nhiệt rồi đây! Nàng tính, qua năm cũng nên chuyển phủ nha đến Tân thành.

“Ta biết rồi!”

“Trận đại tuyết đêm qua có trở ngại gì đến hành trình của các thương nhân không?” Chỗ tuyết ấy xem chừng vài ngày mới tan hết, mà hôm nay đã là 19 tháng chạp, còn mười ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, không biết bọn họ có kịp trở về hay không?

“Sáng sớm nay, sau khi tuyết ngưng, đa số thương nhân đều đã khởi hành rời Bắc thành!”

Thủy Băng Tuyền nhướn mày kinh ngạc trong giây lát, nhưng nghĩ lại cũng đúng, thời đại này không phải dựa vào ô tô máy móc, mà dựa vào sức người sức ngựa, cùng lắm là đi chậm một chút, vất vả một chút, cũng không đến nỗi không đến nơi.

Gật đầu tán dương, đoạn Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười nói: “Việc xây dựng tân thành huynh cứ tiếp tục giám sát, nhưng quan trọng nhất lúc này là giúp những người dân ở vùng xa xôi được đón một năm mới an vui. Huynh cho bổ khoái mang gạo đến các thôn trang, nhớ là phải phát tận nhà, vì đa phần những người còn ở lại đều là người già yếu. Còn ở những vùng xa xôi, mỗi nhà mỗi hộ không được bỏ sót một ai. Tuyệt đối, đừng để ta nghe thấy có bất cứ ai bị chết đói, chết rét, bằng không...”

Vừa nói tới đây, giọng điệu nàng càng trở nên trầm thấp lạnh lẽo, sắc mặt đanh lại đáng sợ, môi nhếch cao, gần từng chữ: “Ta nhất định sẽ truy cứu tận cùng, nếu có ai dám ăn hối lộ, bòn rút của công, phạt trắng đến chết!”

Trữ Hy cũng vô cùng nghiêm túc, đáp lời: “Trữ Hy đã hiểu!”

“Ừ, mà khi nào huynh định về kinh đón năm mới cùng lệnh đường?” Thủy Băng Tuyền dịu giọng đổi đề.

Trữ Hy ngược mắt, khẽ lắc đầu: “Phủ nha còn nhiều việc.” Ý là hẳn không định về kinh lúc này.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, công lao của Trữ Hy, nàng nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.

Cầm lấy tập giấy do Hương Hàn đưa qua, giao lại cho Trữ Hy, Thủy Băng Tuyền đạm nhiên nói: “Đây là những việc cần làm trong ba tháng tới, huynh xem trước, nếu có ý kiến gì chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận.”

“Được.”

“Sở tướng quân, đến lượt ngươi.” Việc dưới tay Trữ Hy, nàng vô cùng yên tâm! Những lời khó nghe lúc này, chỉ là nêu rõ lập trường của nàng, cũng giống hồi chuông cảnh tỉnh những kẻ đang có lòng tư lợi!

Sở Vĩ Tín tôn thờ, kính phục vị vương phi này như thần thánh, vừa nghe gọi đến tên mình đã giật mình bật người đứng dậy, lát sau mới gãi đầu xấu hổ ngồi xuống, giọng to rõ ràng: “Dân chúng trên hai công trường đều đã được cho nghỉ mừng năm mới sớm, mọi người được sắp xếp trong nhà tạm, có chăn áo bông đầy đủ, mỗi ngày đều có cơm canh nóng hổi...” Nói đến đây, Sở Vĩ Tín thoáng chút ngập ngừng.

Thủy Băng Tuyền nhướn mày ý bảo hẳn nói tiếp!

“Nhưng mọi người rất có tính tự giác, tuy lạnh như thế vẫn ra đường dọn tuyết!” Sáng sớm hôm nay, tuy không có phân pho ở trên, nhưng đội chủ lực vẫn làm việc vô cùng cật lực, khiến hẳn cũng thấy ấm lòng! Có thể gánh vác được mạng sống của mấy vạn con người trên lưng, chỉ Vương phi mới có khả năng đó.

Thủy Băng Tuyền cong môi cười: “Vậy ư? Vận động tiêu hao bớt năng lượng cũng tốt, bảo bọn họ đừng làm quá sức là được.” Dân chúng nơi này càng sống nhiệt tình lương thiện, nàng sẽ càng tận lực bảo đảm cho họ những ngày an ổn.

“Dạ.”

“Thức ăn có thể giảm bớt, nhưng lương thực và màn thầu tuyệt đối không thể cắt giảm.” Thủy Băng Tuyền dặn thêm.

“Dạ!” Sở tướng quân luôn tuyệt đối chấp hành vô điều kiện những mệnh lệnh của Thủy Băng Tuyền.

Đoạn nàng đưa cho hắn một tập giấy: “Xem đi, nếu có thắc mắc gì cứ việc nêu ra!”

“Cao Nho An, chỗ người thế nào?” Thủy Băng Tuyền nhấp chén thuốc ấm, chuyển qua Cao Nho An, hỏi.

Cao Nho An cung kính đáp: “Bẩm vương phi, số vật dụng hiện nay đã đủ dùng đến mùa xuân tới, những thứ nên chi, thuộc hạ đều đã chi dùng.”

“Ừ, người là tay hòm chìa khóa của cả Bắc cảnh, chi tiêu thế nào, phải hết sức cẩn trọng chu đáo.” Chức vị của hắn tuy không lớn, nhưng lại là kẻ nắm giữ thực quyền kinh tế của cả vùng!

Cao Nho An kính cẩn tuân lời: “Thuộc hạ nhất định không phụ sự kỳ vọng của Vương phi!” Hắn đương nhiên hiểu rõ, thứ mình nắm trong tay, không chỉ là tương lai của hàng vạn người dân Bắc cảnh, còn là sự tin tưởng hết lòng của Vương phi!

“Trước mắt, người phải tính toán tất cả những vật tư do Tường Phúc đưa tới trước nay, dựa theo giá thị trường mà chi tiền chuyển qua bên đó. Những chứng từ liên quan nhất định phải có căn cứ rõ ràng, người phải đích thân lên công trường đi kiểm kê chứng thực. Hai người Triệu, Lý sẽ giúp người việc này.”

Không có tài lực khổng lồ của Giang gia, tâm nguyện đưa Bắc cảnh đi lên của nàng không biết đến tháng nào năm nào mới hoàn thành. Bắc cảnh nợ Giang gia, nàng nợ Giang Dĩ Bác, tuy ân tình không thể trả hết, nhưng về tiền bạc, nàng sẽ không để Giang gia phải chịu thiệt thòi.

“Thuộc hạ đã hiểu.” Cao Nho An cầm tập giấy trong tay Hương Hàn, đoạn cung kính lui xuống.

“Mọi người đều đã xem qua bản kế hoạch trong tay rồi chứ? Có ý kiến gì không? Trừ quận vương?”

Trữ Hy đậm mặt lắc đầu, kế hoạch của nàng trước nay đều chu toàn dễ hiểu, hắn nào dám thắc mắc điều gì! Có, chỉ là sự khâm phục vô hạn đối với tài năng của một người con gái! Hắn tự hứa, sẽ cố gắng làm thật tốt mọi việc, để nàng không phải muộn phiền điều gì!

“Sở tướng quân?”

“Vương phi, Sở Vĩ Tín nhất định sẽ làm mọi việc ổn thỏa y lời vương phi phân phó!” Sở Vĩ Tín cũng không có ý kiến gì! Chỉ biết rằng, người nói thế nào, hắn sẽ làm thế ấy.

“Cao Nho An?”

“Thưa vương phi, xưởng pháo hoa tạm trong hậu đường phủ nha đã có đến năm mươi người, thêm một trăm người nữa e có phần khó khăn.”

“Ừ, cứ tuyển chọn người cho tốt, qua năm sẽ chuyển về xưởng mới.”

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Thủy Băng Tuyền đứng lên, thẳng bước vào trong, vừa đi vừa dặn lại: “Mọi công văn giấy tờ không được có bất cứ sai sót nào, có chuyện cấp bách phải kịp thời tới báo cáo cho ta. Tan họp.”

.....

Độc cốc

Trầm Nguyệt Chi thu tay về, thở hắt ra một hơi...

“Nội thương của người đã ổn, giờ người có thể nói cho ta biết mọi chuyện rồi chứ, Diệp Khinh?” Nàng lạnh lùng lên tiếng.

Diệp Khinh khẽ cúi mắt: “Nguyệt Nhi, nàng nhất định phải biết ư?”

Trầm Nguyệt Chi nhướn đuôi mày, một dung nhan khuynh thế hoa nhường nguyệt thẹn, lại ẩn chứa đôi mắt quá mức lạnh lùng. Nàng không đáp, chỉ dùng ánh mắt ý bảo Diệp Khinh phải nói!

Diệp Khinh nhắm mắt lại, Giang Dĩ Bác ra tay ngoan tuyệt, một chưởng khiến lục phủ ngũ tạng của hắn bị nội thương nghiêm trọng, thêm một chưởng xém chút lấy mạng hắn, sau hắn lại tự mình sử dụng nhiếp hồn thuật...

Trở về Độc cốc, hơn tháng nay hấn không bước nổi xuống giường, đây là lần thứ hai trong đời hấn tàn tạ thể thảm nhường này, cũng đều do Giang Dĩ Bác mà ra...

Nhưng Nguyệt Nhi chưa từng nhìn thấy những hy sinh của hấn, trong mắt nàng, trong trái tim lạnh lẽo của nàng, chỉ dung nổi mình Giang Dĩ Bác mà thôi! Sáu năm qua, hấn ngày đêm đều tự trách bản thân mình năm đó đã để nàng trao trái tim cho kẻ kia!

Hấn bao năm bên cạnh bầu bạn cùng nàng, lại không sánh bằng Giang Dĩ Bác một lần ngẫu nhiên tương trợ.

“Diệp Khinh.” Giọng nói Trầm Nguyệt Chi lãnh liệt vang lên, cho thấy nàng đã không còn kiên nhẫn.

“Đứa trẻ kia là của Giang Dĩ Bác!” Diệp Khinh cất giọng đều đều. Vĩnh viễn, hấn vẫn không thể chối từ yêu cầu của Nguyệt Nhi!

“Người nói gì?” Trầm Nguyệt Chi cao giọng hỏi! Trên mặt thoáng vẻ kinh hoàng...

“Đứa trẻ trong bụng Thủy Băng Tuyền là của Giang Dĩ Bác!”

Trầm Nguyệt Chi kinh hãi lão đảo về sau hai bước mới đứng vững, vô thức lắc đầu, muốn đánh văng ra những lời như sấm rền bên tai... Đứa trẻ trong bụng Thủy Băng Tuyền là của Giang Dĩ Bác...

Sâu trong hàn đàm ngàn năm nơi đáy mắt nàng thoáng hiện vẻ hoang mang cùng đau đớn, sao có thể ...

“Sao có thể như vậy?” Trầm Nguyệt Chi siết chặt hai tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay rớm máu, nhưng nàng không đau, phút này, nỗi đau da thịt sao sánh được với nỗi đau nơi lồng ngực! Phút này mọi hy vọng đều vỡ òa như bọt biển, lệ sầu tuôn rơi...

Diệp Khinh đứng lên, giơ tay muốn an ủi, lại bị nàng gạt phăng lúc còn ở giữ akhông trung. Đoạn nàng túm lấy ngực áo hấn, thét lớn: “Vì sao?”

Diệp Khinh nhắm chặt hai mắt, lát sau mới mở ra, tha thiết nhìn Trầm Nguyệt Chi: “Nguyệt Nhi, buông tay đi, hấn đã tìm được người hấn yêu, còn ta,... ta yêu nàng nhiều năm như vậy, nàng thật sự không biết ư?” Nguyệt Nhi, ta cũng muốn hỏi nàng vì sao, vì sao nàng lại không thấy tấm chân tình của ta?

Trầm Nguyệt Chi lại mạnh mẽ lắc đầu: “Diệp Khinh, ta yêu hấn!” Trước, nàng vì Trầm gia mà tồn tại, cảm công là cuộc sống của nàng. Diệp Khinh bên cạnh nàng bao năm, nàng quen thuộc với hấn, không phải với tư cách là nam nhân, mà là thân nhân, bằng hữu...

Nhưng từ sáu năm trước, cuộc sống của nàng đã thay đổi. Hình ảnh của chàng đã ngự trị nơi trái tim, trở thành lẽ sống của nàng. Mọi việc nàng làm, mọi nỗ lực của nàng, chỉ đều vì muốn sớm ngày quang minh chính đại bước chân khỏi cánh cửa Trầm gia, đến bên cạnh chàng!

Trở trêu thay, trời cao tàn nhẫn muốn thử thách lòng người, nàng chỉ muốn một chút, một chút thôi, đã đánh mất thứ tình cảm mình ấp ủ suốt 6 năm trời. Vì sao chứ? Rốt cuộc là vì sao?

“Nguyệt Nhi, hấn không yêu nàng! Nàng tỉnh táo lại đi...” Diệp Khinh hai tay như kim sắt ghìm chặt đôi vai Trầm Nguyệt Chi, lớn tiếng hét!

“Người im miệng...” Trầm Nguyệt Chi cảm giác được sức nặng trên vai mình, vô thức dùng nội lực, đánh bật Diệp Khinh ra ngoài nền đất...

Diệp Khinh vốn bị thương nặng lại thêm không chút đề phòng, dễ dàng bị chưởng văng. Vết thương vừa đỡ, tức thì trở nặng, đau đến thấu xương. Nhưng hấn không quan tâm, ánh mắt ngơ ngác trần trần nhìn Trầm Nguyệt Chi...

Thấy Diệp Khinh té ngã, Trầm Nguyệt Chi liền phi thân đi mất...

“Nguyệt Nhi...” Diệp Khinh vội đứng dậy chạy đuổi theo, nhưng nội thương chưa lành sao chịu nổi một chưởng của Trầm Nguyệt Chi, cổ họng dâng lên vị tanh nồng mẩn mẩn, khóe môi liền ứa máu!

“Nguyệt Nhi, vì sao...” Diệp Khinh thều thào yếu ớt, vẻ mặt bi thương nói không nên lời!

.....

Cả đất trời trắng một màu tuyết, khiến Bắc Vương phủ về đêm sáng tỏ bàng bạc hết có ánh trăng chiếu rọi...

Thủy Băng Tuyền lật qua lật lại thứ vũ khí nàng nhờ Giang Dĩ Bác chế tác, hai mắt sáng ngời lấp lánh. Thứ này giống như một chiếc vòng tay tinh xảo, bề rộng bằng cây kim khâu, trên dưới có hai lớp bạc mỏng lấp lánh. Lúc đầu Giang Dĩ Bác tỏ ý muốn dùng vàng để đúc, nhưng bị nàng quyết liệt phản đối. Một cái vòng tay to đùng bằng vàng, khác gì mời gọi sự chú ý của người khác? Bên trong vòng này chứa đầy kim châm đã tẩm độc, còn trên thân có một cái nút nhỏ, chỉ cần khẽ ấn, một loạt kim châm sẽ bay ra, nàng không tin không đánh trúng địch nhân!

Giang Dĩ Bác âu yếm nhìn nàng: “Nàng đeo nó phòng thân, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng!”

“Vì sao?” Thủy Băng Tuyền ngẩn đầu hỏi.

“Thứ này đối phó với hạng tầm tầm còn được, đụng phải cao thủ chân chính, thì dù bị nàng bắn trúng, đối phương cũng có thể giết chết nàng trước khi bị độc phát.” Còn hần cũng không để nàng phải dùng đến thứ này, hần nhất định sẽ bảo bọc che chở nàng thật tốt!

“Huynh nhờ ai làm vậy? Thực sự rất tinh xảo, hết như vòng tay thật vậy” Thủy Băng Tuyền xuýt xoa khen không ngớt

Giang Dĩ Bác cười cười không đáp, chỉ quàng tay ôm nàng ý bảo nàng mau đi ngủ!

Thủy Băng Tuyền thuận tay khoác lên tay trái hần, rồi làm như bất chợt nhớ ra điều gì, thờ ơ hỏi: “À phải rồi, huynh có về kinh mừng năm mới không?” Qua vài ngày nữa là tới tết niên, hần có muốn trở về cùng tổ mẫu* ăn lễ mừng? (tổ mẫu: bà nội)

Giang Dĩ Bác nhàn nhạt nói: “Tại ở lại Bắc thành với nàng!”

Thủy Băng Tuyền khẽ nhắm mắt, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua...

Cùng lúc đó, mọi người trong Vô Tình Các đang hứng chịu cơn thịnh nộ của Phong Cô Tình...

“Người nói tra không ra?” Giọng hần trầm thấp lại ẩn chứa áp lực vô hình, khiến hai người Chiến Nhị, Chiến Tam đều căng thẳng cúi gằm đầu xuống. Bọn họ nghĩ mọi biện pháp cũng không tài nào tra ra rốt cuộc đêm đó trong Độc cốc đã xảy ra chuyện gì! Bởi vì Độc cốc phong bế đã lâu, chẳng cách nào lẫn vào để thám thính tin tức!

“Hồi bẩm chủ tử, những người chúng ta có thể tiếp xúc đều không có mặt lúc Diệp Khinh dùng nhiếp hồn thuật, nghe nói lúc đó chỉ có Diệp Khinh, hai tỷ nữ thân tín, còn lại là chủ tử Giang Dĩ Bác và mấy người Bắc vương phi.” Cho nên bọn họ có tài thánh đến đâu cũng đành bó tay bất lực!

Đôi mắt Phong Cô Tình phút chốc hóa lạnh lẽo, thực tra không ra ư? Trực giác mách bảo chuyện này vô cùng hệ trọng với hần!

“Chủ tử, Trầm Nguyệt Chi đã ra khỏi Độc cốc.” Chiến Nhất hốt hải chạy vào.

Phong Cô Tình nheo mắt: “Lúc nào?”

“Sáng sớm hôm nay, đi về hướng Bắc cảnh.”

Phong Cô Tình đứng phắt dậy, xem ra dù là chuyện gì, thì hất ả Trầm Nguyệt Chi cũng đã biết, nếu đi theo Trầm Nguyệt Chi, rất có thể hần sẽ tìm ra đầu mối gì đó...

“Còn Diệp Khinh?” Kẻ này nội thương chắc cũng đã ổn, chân tình của hần với Trầm Nguyệt Chi, ngay người ngoài cuộc còn thấy được, chỉ đáng tiếc, trong mắt Trầm Nguyệt Chi chỉ chứa nổi mình Giang Dĩ Bác! Thú vị thật!

“Dạ, sau khi Trầm Nguyệt Chi xuất cốc được hai canh giờ, Diệp Khinh cũng đã đuổi theo ra cốc.”

Lý do gì khiến Trầm Nguyệt Chi vội vã như vậy, ngay đến năm mới cũng không trở về Trầm gia? Mà lần này phong ba gì sẽ lại nổi lên đây?

107. Q.4 - Chương 1: Chập Nhất Cuồng Diên

Edit: Boringrain

Giang Dĩ Bác trầm ngâm đứng trước cửa sổ, bóng lưng cao lớn tỏa ra phong thái cao ngạo lạnh lùng, đôi mắt rét lạnh hiện trên gương mặt tuấn mỹ. Được tin Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh lại lai vãng đến Bắc cảnh, nhưng nhiều ngày nay hắn chẳng thấy tăm hơi bọn chúng ở đâu, thành ra chỉ có thể lấy tĩnh chế động. Lúc này, hắn vô cùng hối hận, hối hận năm đó vì muốn trêu tức Diệp Khinh mà cứu giúp Trầm Nguyệt Chi. Bỗng con người đen thẳm của Giang Dĩ Bác lóe lên một tia sáng quỷ dị.

“Ra đây!”

Vừa dứt lời, Trầm Nguyệt Chi mặc bộ đồ trắng thắp thoáng ma quái, xoẹt qua như chớp, lập tức xuất hiện trong phòng Giang Dĩ Bác!

Hắn từ tốn xoay người, thờ ơ liếc nhìn Trầm Nguyệt Chi, sắc mặt lạnh nhạt, nói: “Trầm thiếu chủ đêm khuya đến tìm Giang mỗ có việc gì chẳng?”

Trầm Nguyệt Chi thoáng do dự cúi gằm mắt, những chỉ chốc sau lại ngẩng đầu đối diện với Giang Dĩ Bác: “Là vì đứa bé phải không? Vì đứa bé là con huynh nên huynh không thể bỏ ả ta?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Giang Dĩ Bác lập tức hiện lên nét trào phúng lạnh lùng: “Trầm thiếu chủ, người có tư cách gì chất vấn Giang mỗ? Người ỉnh là ai?”

Nàng tha thiết trả lời: “Ta yêu huynh!”

“Ta không thích người!” Khuôn mặt Giang Dĩ Bác thoáng có chút mất kiên nhẫn, ánh mắt hắn dần trở nên sắc bén.

“Ả không xứng với huynh!”

“Trong lòng ta, Trầm Nguyệt Chi người còn không bằng một sợi tóc của nàng!” Mắt lạnh lùng, giọng sắc bén hệt như lưỡi kiếm đâm thẳng vào lòng người đối diện, sát khí bao trùm bữa vầy cả căn phòng.

Lòng xao động, tâm ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh Trầm Nguyệt Chi đã lấy lại sự bình tĩnh. Nàng chậm rãi đưa tay sang hông, khẽ kéo nhẹ, thắt lưng liền rơi xuống đất, đoạn nàng đưa tay lên vai cởi lớp y phục, lộ ra bờ vai trắng mịn nõn nà...

“Trầm Nguyệt Chi, ta thật sự thất vọng, hành vi này không chỉ khiến Trầm gia ô nhục mà còn khiến ta hối hận năm xưa đã cứu người.” Giang Dĩ Bác ung dung nhìn Trầm Nguyệt Chi, giọng điệu mỉa mai châm biếm.

Trầm Nguyệt Chi bỏ ngoài tai những lời lẽ đầy khinh nhờn ấy, bước từng bước lại gần, đoạn dựa sát vào lòng hắn, giọng run run: “Ta có gì không sánh bằng ả chứ?”

“Trầm Nguyệt Chi, chuyện hôm nay ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, sau này ta không muốn nhìn thấy người nữa, người đi đi!” Giang Dĩ Bác trầm giọng nói.

Nhưng dường như Trầm Nguyệt Chi không hề nghe thấy những lời ấy, nàng choàng tay lên cổ hắn, nhón chân, kề môi...

Giang Dĩ Bác biến sắc, lập tức đẩy nàng ta ra, mắt tối sầm gằn: “Cút ra ngoài!”

Nhìn sắc mặt âm ngoan của hắn, Trầm Nguyệt Chi cũng như mất lý trí gào lên: “Ả chỉ là hạng lẳng lơ ai cũng có thể lấy làm chồng...”

Giang Dĩ Bác tức thì vung chưởng, Trầm Nguyệt Chi bị đánh văng ra ngoài, khóe môi rớm máu...

Hắn thẳng tay không chút thương hoa tiếc ngọc, mắt phun lửa, miệng nghiêng răng: “Trầm Nguyệt Chi, biến đi cho khuất mắt ta!”

Trầm Nguyệt Chi loạng choạng đứng dậy, chậm rãi mặc lại y phục, đoạn giơ tay quệt đi vết máu trên miệng. Từ khắc này, nàng đã hiểu, giữa nàng và hắc viễn viễn không thể có thứ tương lai hạnh phúc như nàng hằng mong ước! Trái tim nàng từ nay cũng đã đóng chặt trong lớp băng lạnh ngàn năm.

.....

Thủy Băng Tuyền nghe tiếng pháo rộn rã từ bên ngoài vọng lại, khoe môi cong lên nụ cười rạng rỡ. Có thể năm nay dân chúng Bắc thành phải nhờ đến sự giúp đỡ của quan phủ mới có được một cái tết sum vầy sung túc, nhưng sang năm, sẽ không còn như vậy nữa.

Pháo giòn giã nổ trên khắp các con phố lớn nhỏ của Bắc Thành lẫn Tân Thành, mang đến bầu không khí ấm áp trong đêm 30 lạnh giá.

Không quân sự khắc nghiệt của mùa đông, dân chúng khắp nơi đều đổ ra đường, hòa vào dòng người nhộn nhịp! Lúc trước, khi công trình đập nước hoàn công, nàng có thưởng ổi người 5 lạng bạc. Dịp này cho họ được tiêu sài sắm sửa một phen, cũng dẹp đi chút thấp thỏm bất an còn sót lại của những thương nhân bên ngoài.

Đêm trừ tịch – 30 tết, giờ Tý lặng lẽ trôi qua, đánh dấu một sự khởi đầu mới...

Thủy Băng Tuyền đứng trên hành lang, lắng nghe tiếng pháo nổ ùng ùng không dứt, lại thấy trong lòng yên tĩnh đến lạ kỳ.

Đây là cái Tết đầu tiên nàng trải qua ở thế giới xa lạ này, có phần quanh quẽ, có phần cô tịch...

Nhưng, cũng có cả thanh thản! Bởi nàng đã không còn cô đơn một mình, ngày đêm bên nàng vẫn còn đứa con thân yêu, người thân thiết nhất của nàng trong cõi đời này...

Như vậy, đã đủ hạnh phúc lắm rồi!

“Oa, đẹp quá!” Thu Nhi ngưỡng cổ nhìn từng đóa hoa diễm lệ đủ màu sắc bung cánh rực rỡ trên không trung, không kiềm nén được mà thốt lên. Đây không phải lần đầu nàng ngắm nhìn pháo hoa, những vẫn ngỡ như lần đầu được chiêm ngưỡng, miệng không ngớt xuýt xoa trầm trồ.

Thủy Băng Tuyền cười khê, đoạn xoay ngót đi thẳng vào phòng. Pháo hoa dù đẹp cách mấy, cũng chỉ như đóa phù dung nở đó rồi lại tàn đó, rực rỡ thật đấy, nhưng nháy mắt đã hòa với cát bụi hư vô.

.....

Trầm Nguyệt Chi nhìn Giang Dĩ Bác tung người bay vào vương phủ tựa đi lại chốn không người, lòng như có vụn mũi kim đâm chích. Á kìa có gì tốt đẹp? Lại khiến chàng phải lén lút tới lui mỗi ngày? Đã gả cho người làm thê tử, lại không giữ trọn đạo tứ đức tam tòng, còn dám mang thai con của chàng?

Diệp Khinh dăm dăm nhìn sắc mặt của Nguyệt Nhi, lòng xót thương thay nàng. Nguyệt Nhi, vì sao trong mắt nàng chỉ có mỗi Giang Dĩ Bác? Hắc có gì tốt lại khiến nàng lưu luyến không buông? Hắc đã có người mình yêu, nàng có gì cố chấp đến vậy?

.....

Đêm trừ tịch*, trong một khu nhà ở ngoại ô phía Bắc,

*Đêm trừ tịch là đêm cuối năm rất tối trời, (lễ trừ tịch (trừ là bỏ đi, tịch là chiếu) tức là lễ thay chiếu.) tối trời như đêm ba mươi, nhưng nửa đêm về sáng lại là thời gian của ánh sáng. Bởi vậy, đêm trừ tịch được coi là khoảng thời gian của sự yên nghỉ, giữ bỏ những muộn phiền, là đêm của tĩnh lặng và thiêng liêng. Trong đêm trừ tịch vào trước nửa đêm, người ta lo quét dọn sạch sẽ những gì là nhơ bẩn, dọn sạch những muộn phiền, bắt hoà của đời sống để chuẩn bị ột ngày mới bắt đầu của năm mới. (Wiki)

Hương Hàn ngần ngừ vài giây rồi dậm chân bước vào phòng, cúi đầu hành lễ.

“Hương Hàn tham kiến thiếu chủ.” Đầu nàng cúi thấp che dấu đi những cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt.

Trầm Nguyệt Chi đang bận chỉnh dây Huyền Cẩm, lạnh lùng ngẩng lên liếc nhìn Hương Hàn: “Giết Thủy Băng Tuyền, người có thể trở lại Trầm gia.”

Hương Hàn kinh hoàng tròn tròn mắt, trân trối nhìn Trầm Nguyệt Chi hồi lâu mới định thần trở lại, trấn tĩnh trả lời: “Hương Hàn không thể. Thiếu chủ, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, người tội chi phải vậy?”

Trầm Nguyệt Chi phất nhẹ tay áo, chợt có luồng nội lực đánh thẳng về phía Hương Hàn, khiến sắc mặt nàng ấy chút chốc trắng bệch...

“Hai năm bên ngoài, người ngày càng trầm tĩnh đấy nhỉ?” Trầm Nguyệt Chi trừng mắt nhìn Hương Hàn, nói.

“Thiếu chủ,...người giết Hương Hàn đi!” Cổ nuốt xuống mùi vị tanh nồng ngòn ngọt chực xông lên cổ, Hương Hàn khó nhọc mở lời.

“Giết người ư? Không đâu! Chẳng phải Thủy Băng Tuyền rất coi trọng người sao?” Gương mặt điên cuồng thù hận của Trầm Nguyệt Chi khiến Hương Hàn run sợ, không thể hình dung đây là vị thiếu chủ đậm bạc như trắng sáng mà nàng hết mực tôn kính, ngưỡng vọng trước kia.

“Ta muốn xem thử, ả có vì một tỷ nữ như người mà ra khỏi Vương phủ hay không?” Phút chốc, sát khí nồng đượm đã ngập tràn trong ánh mắt nàng ta.

Giang Dĩ Bác, nếu chàng không yêu ta, ta sẽ khiến chàng phải hận ta!

Hương Hàn đau đầu nhìn con người mình từng hết lòng yêu kính ngưỡng mộ, nay ở trước mắt nàng lại hóa ra xa lạ đến chạnh lòng, dạ ngập tràn nỗi bi ai và thất vọng.

Khi nghe thấy tiếng đàn triệu kiến, lòng nàng chẳng chút vui mừng phấn khởi được gấp lại cổ nhân, có chăng chỉ là nỗi lo lắng mơ hồ. Và quả vậy, kết quả này so với dự liệu của nàng chẳng khác là bao. Cuối cùng, nàng lại trở thành gánh nặng của tiểu thư.

Chính sảnh Bắc vương phủ

Thủy Băng Tuyền mặt mày ngưng trọng, con người đen nhánh lạnh lẽo đến bức người. Trầm Nguyệt Chi dám bắt giữ Hương Hàn...

Giang Dĩ Bác ngồi bên cạnh nhẹ giọng trấn an: “Nàng đừng quá lo lắng, Hồng Hồ đã ra ngoài thám thính, hẳn sẽ mang tin tức về ngay thôi!” Tin chắc Trầm Nguyệt Chi sẽ không đưa Hương Hàn rời khỏi Bắc thành.

Thiếu niên áo đỏ lướt vào như cơn gió, khom lưng hành lễ, đoạn cung kính bẩm báo: “Phát hiện tứ đại trưởng lão của Độc cốc trong một căn nhà trống ở ngoại ô.”

Giang Dĩ Bác nheo mắt, đôi con ngươi thoáng cái đã lấp đầy phong ba giông tố.

Vừa lúc này, Cảnh An cũng hít hải cầm một phong thư chạy vào: “Vương phi, có người đưa thư đến!”

Thủy Băng Tuyền định đưa tay cầm, lại bị Giang Dĩ Bác ngăn lại. Hắn đánh mắt ra hiệu, Hồng Hồ liền đón lấy phong thư, ngửi qua một cái rồi mới trình lên cho Thủy Băng Tuyền: “Tiểu thư, không sao cả.” Người sau này sẽ trở thành phu nhân Giang gia, gọi là Vương phi không được, gọi phu nhân lại không đúng, nên hắn đành học Hương Hàn gọi một tiếng tiểu thư.

Thủy Băng Tuyền lướt nhanh qua hàng chữ trong thư, sắc mặt càng lúc càng tái xám tựa tro, ánh mắt sắc bén khiến người khác chẳng dám thẳng nhìn. Nàng siết chặt bức thư, trầm nghĩ, Trầm Nguyệt Chi điên rồi...

“Hồng Hồ, chỗ bọn họ ở có phải gần khu mộ của Vương gia không?” Thủy Băng Tuyền lớn tiếng hỏi.

Hồng Hồ liếc qua Giang Dĩ Bác một cái, mới cúi đầu đáp: “Dạ phải!”

Trao đổi một ánh mắt với Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền gật đầu, sau quay sang phân phó Thu Nhi: “Chuẩn bị xe ngựa.”

Giang Dĩ Bác cũng đứng lên: “Thôi thì giải quyết một lần cho xong.”

Chỉ lát sau, đã có chiếc xe ngựa từ trong Vương phủ chạy ra ngoài, băng băng theo hướng ngoại ô...

Thu Nhi không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ đành giấu nỗi lo lắng trong lòng, thì thoảng lại len lén ngảnh đầu quan sát sắc mặt lạnh băng của Vương phi, đoán chừng người cũng đang lo lắng cho Hương Hàn tỷ lắm. Không biết kẻ nào đã bắt tỷ ấy đi nữa?!

Lúc này đã là giữa trưa của ngày đầu năm, vầng thái dương lơ lửng treo trên cao chẳng hề tỏa ra ánh nắng ấm áp rực rỡ, mà mờ ảo khuất xa khiến cả không gian nhuốm màu u tịch.

.....

Gần tới nơi, bỗng đâu loáng thoảng tiếng đàn lúc gần lúc xa quần vũ bên tai Thủy Băng Tuyền, đôi mắt nàng ánh lên vẻ hàn lãnh, là Trần Nguyệt Chi.

“Thủy Băng Tuyền, người tới đây vì lo ột kẻ nữ tỳ hay vì... sợ ta hủy mộ phu quân người?” Trần Nguyệt Chi vẫn vận một bộ y phục trắng như tuyết, ngồi xếp bằng, trên chân đặt huyền cầm! Trông nàng ta có vẻ thông dong, tay nhẹ lướt trên những dây đàn, dù thấy Thủy Băng Tuyền xuống xe ngựa cũng không hề ngừng lại.

Hương Hàn nằm rạp dưới đất, mặt mày tái nhợt!

Thủy Băng Tuyền thản nhiên chậm rãi đến trước bia mộ, ánh mắt dừng lại chỗ hàng chữ trên bia, lòng dậy sóng. Nàng hít sâu một hơi, nhẹ ngân nga hai tiếng ‘Thiên Hợp’ trong lòng...

Đoạn nàng xoay người, quét mắt một vòng từ chỗ Hương Hàn đến gương mặt Trần Nguyệt Chi, lạnh lùng hỏi: “Người gọi ta ra đây muốn làm gì?”

Trần Nguyệt Chi đôi mắt nhìn Giang Dĩ Bác chấp tay đứng đằng xa, kể đến mới nhìn tới Thủy Băng Tuyền dáng người nặng nề quá khổ, nhếch môi cười khẩy: “Thủy Băng Tuyền, người cũng to gan đấy nhỉ? Hay người nghĩ ta không thể làm gì người?”

Thủy Băng Tuyền chán nản thở dài, đột nhiên chẳng muốn nhìn thấy nữ nhân này chút nào, chỉ nhàn nhạt đáp: “Ta nào dám?! Cô nương có thể trở thành thiếu chủ của Trần gia, đương nhiên tài năng không phải hạng tầm thường...”

Đoạn nàng thong thả quay về chỗ xe ngựa, đứng bên cạnh Giang Dĩ Bác, nói tiếp: “Chỉ là Thủy Băng Tuyền và cô nương không thù không oán, cô lại lấy phần mộ tiên phu đến uy hiếp một phụ nữ như ta, truyền ra ngoài thì Trần gia biết giấu mặt vào đâu đây?”

Vừa thấy Trần Nguyệt Chi, Thủy Băng Tuyền liền hiểu, người này đã bị chữ tình làm mờ hai mắt, lại thuộc dạng người cố chấp điên cuồng, ăn không được thì gào thét đập đổ. Huống hồ nàng ta lớn lên ở chốn giang hồ, coi mạng người như rơm rạ. Nói lý, giảng đạo với hạng người này, chỉ tổ thiệt thân.

Cho nên nàng thà làm rùa rụt cổ, chạy lại nấp sau lưng Giang Dĩ Bác, bảo toàn cho cả mẹ lẫn con!

Trần Nguyệt Chi quả thật cũng không nghe lọt tai lời Thủy Băng Tuyền vừa nói, ngón tay vẫn không ngừng khảy dây đàn...

“Trần Nguyệt Chi, Trần gia để mặc người tự ý làm càn vậy ư?” Lúc này Giang Dĩ Bác mới từ tốn mở lời.

“Trần gia? Nực cười! Ta cần gì phải quan tâm tới Trần gia?” Nơi đó căn bản không phải ‘nhà’, không có tình thân. Một trường đấu mà kẻ thua sẽ mãi mãi không thể ngóc đầu.

Hồng Hồ chạy lên chắn trước Thủy Băng Tuyền. Tứ Sát, Hắc Bạch song ưng cũng dàn trận sau lưng nàng, cách đó không xa, thấp thoáng bóng người Trữ Hy dẫn theo vài bộ khoái cùng với Vô Tâm, Vô Hình đang hộc tốc chạy tới...

Trần Nguyệt Chi không hề xao động trước binh lực hùng hậu này, vẫn ung dung điểm đàn như đang phiêu đẳng ở chốn nao.

“Tiểu thư, người mau hồi phủ đi!” Hương Hàn cố giấy dựa ngẩng đầu lên, tha thiết nhìn Thủy Băng Tuyền nói!

Thấy bộ dạng này của Hương Hàn, dù rất muốn trách cứ nàng ấy đôi ba câu, nhưng Thủy Băng Tuyền cũng không đành lòng mở lời...

.....

Thấy tình thế đó, Diệp Khinh cùng bốn lão nhân của Độc cốc liền chạy tới yểm trợ phía sau Trần Nguyệt Chi...

“Diệp Khinh, hôm nay ngươi công nhiên dẫn người ra khỏi Độc cốc, xem ra dù ta nói gì cũng không khiến ngươi đổi ý rồi?!” Giang Dĩ Bác bước lên trước một bước, đưa tay rút thanh nhuyễn kiếm bên hông, kiếm ra khỏi vỏ, lóe lên tia sáng dưới ánh trời mờ ảo, thân kiếm linh hoạt uyển chuyển như rắn uốn lượn.

Diệp Khinh trầm mặc, chân tự động nhích lại gần Trần Nguyệt Chi.

Ngay lúc đó, bốn bóng hồng liền lóe lên đứng thủ sau lưng Trần Nguyệt Chi. Họ đều là những nữ tử vô cùng thanh tú, dáng vẻ lại trầm tĩnh già dặn hiếm thấy, hiển nhiên đã được tôi luyện ở Trầm gia.

Hòa với điệu đàn du dương, Trần Nguyệt Chi cất tiếng nhẹ nhàng: “Không biết Phong các chủ đến xem nào nhiệt hay là nhúng tay tham đấu?”

Tức thì, Phong Cô Tình cùng hai gã thuộc hạ liền xuất hiện góp vui...

Nhìn qua cục diện trước mắt, Phong Cô Tình trầm ngâm đáp gỏn lộn: “Xem nào nhiệt.” Chuyện hay thế này, không xem chẳng phải có lỗi với bản thân lắm sao?

Giang Dĩ Bác âm thầm quét mắt về phía Phong Cô Tình, hàng mày nhíu chặt...

“Tốt, nếu xem nào nhiệt thì đứng ra xa đi!” Dứt lời, bàn tay thon nhỏ của Trần Nguyệt Chi liền lượn nhanh như múa trên thanh huyền cầm, tạo ra những thanh âm cao vút, vẽ nên một luồng sáng bay thẳng về phía mộ phần.

Thủy Băng Tuyền há hốc mồm thảng thốt, còn Giang Dĩ Bác lập tức nhún người bay ra ngăn đỡ.

Trần Nguyệt Chi nhếch môi cười cay đắng: “Giang công tử lại đi bảo vệ một ngôi mộ ư? Lại là vì một ả đàn bà? Nực cười, thật quá nực cười!” Vừa nói, đôi bàn tay nàng ta càng nhảy múa điên cuồng loạn động trên những sợi dây đàn đã căng chực đứt...

Thủy Băng Tuyền nhíu mày, thầm nghĩ phải tìm đường tháo lui, giữ mạng mình là hơn cả. Nàng lập tức quay qua Hồng Hồ hỏi nhanh: “Ngươi có thể công ta chạy không?” Tuy Dĩ Bác có nói Hồng Hồ võ nghệ phi phàm, nhưng nhìn qua y chỉ là một thiếu niên đáng người mảnh khảnh, gầy gò, không biết có công nổi nàng với cái bụng quá khổ này không nữa.

Thiếu niên mặt ngọc liền quay đầu nhìn nàng bằng ánh mắt tự tin, kiên định, lấp lánh sự tán thưởng vị phu nhân quả đoán, đáp: “Có thể!”

“Vậy lát nữa nhân lúc lộn xộn, ngươi lập tức đưa ta rời khỏi chỗ này, chuyện ở đây cứ giao cho chủ tử người giải quyết.” Nàng tin tưởng hẳn có thể xử lý ổn thỏa, cho nên, nàng nhất định phải nhanh chóng tránh đi để hẳn không bị vướng bận tay chân.

“Dạ” Hồng Hồ cung kính trả lời.

Giữa tràng đấu nơi bãi đất trống trước mộ, Giang Dĩ Bác và Trần Nguyệt Chi vẫn đang trong hồi quyết đấu một mất một còn.

Bổng Hồng Hồ hét lớn: “Mọi người nín thở!” rồi nhanh chóng quay về sau, một tay bịt mũi Thủy Băng Tuyền, tay kia móc một lọ thuốc từ trong ngực áo. Y đổ một viên thuốc vào miệng nàng, đoạn ném bình ra sau cho đám người Hắc bạch song ung, Vô Tâm, Vô Hình.

“Có nhãn lực! Độc dược không mùi không vị mà cũng có thể nhận ra.” Một trong hai lão già đang trụ sau Diệp Khinh cười nói sang sảng.

Vô Tâm và Vô Hình tức thì phóng lên trước yểm trợ cho Hồng Hồ.

“Phu nhân, xin đắc tội.” Đoạn y vòng hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy Thủy Băng Tuyền, rồi nhún người bay xa vài trượng...

Diệp Khinh thấy vậy vội vã đuổi theo lại bị hai người Hắc Bạch kiềm chân, ngăn cản. Ba người tạo thành thế dần co, không phân thắng bại.

Bốn lão già của Độc cốc lập tức xung trận, giao chiến cùng Tứ Sát...

Lúc này, chỉ còn Trữ Hy, Thu Nhi cùng hơn mười bộ khoái là đang rảnh rỗi chân tay. Thu Nhi không biết võ, mấy tên bộ khoái cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hồn vía đã bay vút tận mây xanh từ lâu.

Trữ Hy quét mắt một vòng, thấy Hương Hàn vẫn còn nằm rạp dưới đất thì phi thân tới định đỡ nàng dậy, ngờ đâu bốn tỳ nữ theo sau Trầm Nguyệt Chi lại hung hăng đánh tới, khiến hắn bị cản trở tay chân!

Hai bộ khoái lớn gan một chút, thấy tình hình đó liền nhắm mắt chạy liều qua đỡ Hương Hàn trở về, giao cho Thu Nhi chăm sóc...

Phong Cô Tình chấp tay nhìn cục diện hỗn loạn, con ngươi đen nheo lại u tối. Nếu lúc này hắn liên thủ với Trầm Nguyệt Chi trừ bỏ Giang Di Bác...

108. Q.4 - Chương 2: Đau Xé Lòng

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền lúc này đã cách khá xa vòng đấu mà vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng gió rít gào hòa lẫn với điệu đàn du dương, lồng ngực bỗng nhói lên nỗi hoang mang khó diễn tả thành lời.

“Hong Hồ, võ công Di Bác có thể thắng Trầm Nguyệt Chi không?” Nàng lo lắng quay sang Hong Hồ hỏi.

Một thoáng bồn chồn hiện qua mắt Hong Hồ, y ngập ngừng hồi lâu mới đáp: “Nếu chỉ mình Trầm Nguyệt Chi, chủ tử nhất định sẽ không thua.” Nhưng lỡ Phong Cô Tình giữa chừng nhảy vào giúp đỡ Trầm Nguyệt Chi, vậy người sẽ lâm vào thế nguy hiểm!

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Hong Hồ, hàng mày liễu của Thủy Băng Tuyền nhíu chặt lại, nàng bậm môi suy nghĩ một lát rồi nói nhanh: “Bây giờ người trở lại chuyển lời của ta tới Phong Cô Tình, nói nếu hắn còn nhớ món nợ với ta thì không được đối phó với Giang Di Bác. Chỉ cần hắn khoanh tay lần này, ân oán giữa ta và hắn chấm dứt từ đây.”

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Thủy Băng Tuyền, Hong Hồ trầm cân nhắc một lúc, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ người!” Lỡ như phụ nhân và tiểu chủ tử có mệnh hệ gì, hắn thật không thể gánh nổi.

“Ta lệnh cho người trở lại!” Thủy Băng Tuyền vội đến quỳnh lên, tròng mắt, cao giọng lệnh cho Hong Hồ. Nàng không thể để Phong Cô Tình thương hại Di Bác!

Đơn chiến, một Trầm Nguyệt Chi hay Phong Cô Tình có lẽ chẳng thể sánh bằng hắn, nhưng nếu hai kẻ đó liên thủ... Không, nàng không thể lại mất đi người mình yêu thương!

“Hong Hồ, nếu người còn xem ta là nửa chủ tử trong tương lai, thì bây giờ, ta lệnh cho người lập tức trở lại đó!”

“Phu nhân...” Hong Hồ lưỡng lự khó nghĩ.

“Đi mau đi!” Thủy Băng Tuyền lại cao giọng đầy kiên quyết!

Dõi mắt nhìn những bóng người thấp thoáng quần thảo nhau phía trước, Hong Hồ cắn môi nói: “Vậy thuộc hạ sẽ đi mau về mau.” Thật ra, hắn cũng đã lo cho chủ tử nóng sốt cả ruột gan.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, lấy tay ôm bụng lui dần về phía sau, nép dựa vào một thân cây. Chỉ hy vọng Phong Cô Tình còn chút cảm giác hổ thẹn với nàng! Lần này, nàng quyết không để Di Bác tuột khỏi tay mình!

Trong bụng bỗng nhói lên một cái, Thủy Băng Tuyền hoảng hốt thì thào: “Con yêu, đừng lo, mẹ sẽ bảo vệ cha con, và cả con nữa. Con cứ ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ nhé!” Giọng nàng nhẹ nhàng đượm chút lo lắng và khẩn thiết.

Nàng nhắm mắt cố bình ổn tâm tình xao động, tự nhủ không được mất bình tĩnh, hít sâu vào... Đúng rồi, lại hít sâu thêm lần nữa... Đúng, phải bình tâm, không được để đứa bé lo lắng! Thủy Băng Tuyền cứ mãi lặp đi lặp lại những suy nghĩ ấy trong đầu, cốt để thêm kiên cường.

Thu Nhi đỡ Hương Hàn đang loạng choạng chạy đến chỗ nàng...

Chỗ đất trống hỗn loạn bên kia...

Bốn lão già của Độc cốc dồn hết sức đấu với Tứ Sát, đôi bên ngang tài, chẳng ai chiếm được thế thượng phong,

Góc khác, Trữ Hy đã giải quyết gọn ghẽ nhóm tỳ nữ của Trần Nguyệt Chi, hắn vừa quay đầu liền thấy thiếu niên áo đỏ đang vội vàng bôn tới, đôi lông mày tức thì nhíu chặt, y tới đây, còn nàng sao rồi?

Thoáng thấy Phong Cô Tình đã muốn dậm bước tính thời cơ ra tay tham chiến, Hồng Hồ tức khắc hô lớn: “Phong các chủ, Vương phi nói nếu người khoan tay không tham chiến, ân oán giữa người và Vương phi sẽ xóa bỏ từ đây.”

Phong Cô Tình rút chân về, ngoái đầu nhìn Hồng Hồ bằng ánh mắt xa xăm, lạnh giá! Lòng như trĩu nặng vài phần, Giang Dĩ Bác với nàng quan trọng đến thế ư?

Giang Dĩ Bác nghe tiếng Hồng Hồ thì cuống lên quát lớn: “Mau trở về!”

“Dạ!” Hồng Hồ lập tức phóng người bay xa!

Đang lúc giao đấu với Giang Dĩ Bác, Trần Nguyệt Chi bỗng thay đổi hướng tấn công bất chấp đặt tính mạng mình vào thế hiểm nghèo. Âm thanh réo rắt hòa cùng luồng gió sắc bén đánh thẳng về phía Hồng Hồ. Hồng Hồ hốt hoảng, lách người né tránh trong gang tấc, nhưng vẫn bị cơn gió sắc bén xoẹt qua đùi, y ngã phịch xuống đất, máu đỏ tươi ràn rụa chảy ra.

Ngay lúc ấy, mũi kiếm như măng xà mà bén nhọn khôn cùng của Giang Dĩ Bác đã phá không lao đến, chọc đâm thẳng vào Trần Nguyệt Chi còn mải phân tâm đối phó với Hồng Hồ.

“..Không” Diệp Khinh biến sắc, liều mạng thoát khỏi vòng vây của Hắc Bạch lưỡng ưng, chực lao đến muốn cản đường kiếm của Giang Dĩ Bác. Nhưng tiếc thay, sát khí cuộn cuộn cùng đường kiếm như vũ bão của Giang Dĩ Bác không phải thứ ai cũng có thể đỡ được. Lần này, hắn tuyệt đối không để Trần Nguyệt Chi lại có cơ hội hại đến Tuyền Nhi, lần này, Trần Nguyệt Chi phải chết.

Tiếng đàn ngày càng véo von cao vút, sát khí xoay vần quanh thân Trần Nguyệt Chi, hai tay nàng ta kết hợp nhuần nhuyễn nhảy múa trên dây đàn, dồn toàn bộ nội lực tung ra tầng tâm pháp cao nhất của Trần gia – Ngọc thạch cầu phần (ngọc nát đá tan). Tiếng gió ‘rít’ vào không khí, vút bắn với tốc độ và sức mạnh không gì cưỡng nổi, mục tiêu là Thủy Băng Tuyền xa mãi mười trượng.

Chiêu kiếm ấy của Giang Dĩ Bác, nếu nàng dùng toàn lực thối lui, hắn có thể bảo toàn tính mạng. Nhưng không, Dĩ Bác, kiếp này, đôi ta không thể là tình nhân, vậy hãy trở thành thù nhân trọn kiếp. Đời này, ta không thể có chàng, nhưng chàng phải khắc cốt ghi tâm hình bóng ta, dù chỉ vì thù hận...

Giang Dĩ Bác nghe thấy tiếng đàn xao động ấy thì kinh hoảng, rống lên thống thiết: “Tuyền Nhi...” Thanh kiếm trong tay theo đà đâm tới, găm hắn vào người Trần Nguyệt Chi, lực mạnh đến nỗi đẩy nàng ta văng xa vài trượng.

Chẳng chút vui mừng của kẻ chiến thắng, lòng hắn không ngừng gào thét như giông bão: Đừng, đừng mà, đừng mà... Có nằm mơ hắn cũng không thể tưởng tượng nổi chiêu sát thủ cuối cùng ấy lại nhắm vào Tuyền Nhi. Không, hắn bắn người chạy như điên, trái tim chực vọt ra khỏi lồng ngực.

Khoảnh khắc này, hắn hận đôi chân mình không thể chạy nhanh hơn nữa, hận không thể mọc thêm đôi cánh để tức khắc bay đến bên nàng, hận không thể thay nàng lãnh trọn chương phong tàn ác kia.

Trữ Hy quay đầu nghe tiếng gió ma sát vào không khí rít gào bên tai, cả người cứng đờ, tim như ngừng đập!

Hồng Hồ giật mình, nhưng cũng rất quyết đoán phi người xông ra, vận lực dồn lên hai tay ngăn trở, nhưng cuối cùng cũng bị đánh bật qua bên...

Phong Cô Tình trợn mắt lớn hết cỡ, đây là Ngọc thạch câu phần trong lời đồn đó ư?

Một chớp nhoáng, hắn chỉ biết mình không thể để nàng chết, dấu hiệu rằng hắn không đủ sức lãnh trọn chưởng phong ấy, nhưng đôi chân hắn chỉ kịp nghe theo lời trái tim mà lao tới như thiêu thân, vận sức vào hay tay chống đỡ.

Dù đã dốc toàn lực, từ đôi tay vẫn truyền đến cảm giác đau đớn đến tê dại, rồi cơn đau lan rộng khắp kinh mạch toàn thân. Hắn lao đảo ngã bật ra xa, chỉ còn biết trợn mắt nhìn luồng khí kinh thiên động địa đã bị hắn chặn bớt phần nào mà vẫn cứ như con giao long cuồng ngạo, cuộn cuộn sát khí chực đâm thẳng vào nàng...

Hương Hàn được Thu Nhi loạn choạng đỡ từng bước, còn cách Thủy Băng Tuyền không xa, ngẩng đầu nhác thấy bóng tiểu thư bên gốc cây, chưa kịp mừng tủi đã nghe tiếng đàn hòa trong tiếng gió bay vụt qua, nàng kinh hãi lắc đầu nguầy nguậy, không, chưởng phong ấy không thể đánh trúng tiểu thư được... Ngoái đầu nhìn Thủy Băng Tuyền tay ôm bụng, người nửa tựa vào thân cây, chẳng biết Hương Hàn lấy đâu ra sức lực mà vùng khỏi tay đỡ của Thu Nhi, đoạn gồng hết lực lao tới chắn trước mặt Thủy Băng Tuyền. Một búng máu đỏ tươi phun lên người Thủy Băng Tuyền.

Thoáng nghe thấy tiếng gọi thê lương của Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền vừa ngẩng lên, đập vào mắt nàng là hình ảnh Hương Hàn miệng đầy máu ngã uỵch xuống đất ngay cạnh chân mình...

Bỗng, từ bụng dưới nhói lên từng cơn đau quặn thắt, nàng thở dốc, hai mắt mở bừng, tay đỡ bụng, từ từ ngã xuống...

“Tuyền Nhi!” Giang Dĩ Bác phi như bay tới đỡ nàng ngã ra sau, nét mặt vô cùng hoảng loạn.

“Aaaaaaaa...!” Thủy Băng Tuyền đau đến thét lớn.

“Tuyền Nhi, nàng sao rồi? Tuyền Nhi?” Giang Dĩ Bác thấy vết máu loang lổ trên y phục nàng, lo đến sốt sắng.

Nàng gắng sức nắm chặt tay Giang Dĩ Bác: “Con...con ta.” Đau đớn từng cơn ập tới như thủy triều, cơn sau mạnh mẽ hơn cơn trước, chực nhấn chìm nàng xuống tận đáy vực sâu. Lòng mãi miết cầu khẩn: Con, con ơi... đừng bỏ mẹ con ơi. Dù vậy, nàng vẫn cảm giác được có dòng nước âm âm đang len chảy giữa hai chân nàng...

Chớp mắt, mọi lý trí và bình tâm của nàng đã bay biến mất tăm, nàng hoảng loạn hét: “Không...Con ơi...”

Giang Dĩ Bác chợt đỡ người, cảm giác âm ẩm, dính dính trên tay là...

Ngẩn ngơ chuyển tầm mắt xuống dưới, thấy mặt đất nơi chân nàng đã thấm đầy máu, trên nền y phục trắng tuyết nhuộm những họa tiết đỏ rực chói mắt đến kinh người.

Khuôn mặt hắn còn đang ngập trong nỗi sợ hãi, chớp mắt đã nhắm nhúm đau đớn đến tột cùng. Đôi tay run rẩy, cả người cũng run lên bần bật, nhưng chỉ một thoáng, hắn đã lấy lại sự trấn định, vỗ về nàng: “Tuyền Nhi, đừng sợ, có ta đây rồi, đừng sợ, ta sẽ lập tức đưa nàng đi tìm đại ca, huynh ấy là thần y mà!” Nét mặt vờ trấn định chẳng thể lấp nổi giọng nói run rẩy, lời lẽ lộn xộn của hắn.

“Dĩ... Bác... Cứu...cứu đứa bé!” Thủy Băng Tuyền siết chặt tay hắn, run rẩy thốt không nên lời!

“Tuyền Nhi, đừng sợ, sẽ ổn thôi, nàng đừng sợ...” Mặt mày trắng bệch, Giang Dĩ Bác ôm Thủy Băng Tuyền dậy, dùng hết tốc lực chạy như điên về phía trước. Lòng chỉ còn mỗi một tín niệm, ấy là bảo vệ hai mẫu tử nàng bình an. Hắn, Giang Dĩ Bác, cuồng ngạo xưa nay chưa từng tin vào quỷ thần trời đất, nhưng hôm nay, hắn cầu xin ông trời, cầu xin thần linh, xin đừng cướp mất người hắn yêu thương!

Lòng nóng như lửa đốt, hắn mãi miết lao đi, băng băng bất chấp mọi vật cản trên đường...

Dòng máu âm ẩm len ra ngoài, chạm phải không khí liền trở nên mát lạnh giữa đôi chân, làn váy ướt đầm khiến Thủy Băng Tuyền thêm phần sợ hãi, giọt lệ nóng hổi lặn lẽ tràn trên khóe mi. Con à, con còn chưa

từng thấy mặt mẹ, chưa từng gọi tiếng cha, sao lại dễ dàng ra đi như vậy? Không, mẹ sẽ không để con đi đâu, hãy ngoan ngoãn ở lại bên mẹ...

Máu đỏ tươi sùng ứ cả y phục, nhỏ thành dòng xuống tay Giang Dĩ Bác, khiến hắn không ngừng run rẩy, chân vội vã lao về phía trước.

Cổ dần xuống cơn đau dần xé cùng tâm tình hoảng loạn, Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu cầu xin ông trời đừng bắt nàng phải chịu thêm nỗi đau mất con!

“Nhanh... nhanh nữa lên... Con, con không còn động nữa rồi... Dĩ Bác...” Đột nhiên cảm thấy trong bụng yên tĩnh đến kỳ lạ, Thủy Băng Tuyền quýnh lên, lớn tiếng giục Giang Dĩ Bác mà giọng nghèn nghẹt, nước mắt như xối.

Giang Dĩ Bác nghe vậy thì hít sâu một hơi, vượt qua cả giới hạn của bản thân, đạt đến tốc độ trước nay chưa từng có. Hắn nghiêng răng siết chặt đôi tay, không để mình run rẩy.

“Không sao đâu, sẽ ổn thôi, Tuyền Nhi, nàng đừng sợ!”

Đoạn đường mười dặm, vốn chẳng hề xa, nhưng khắc này đã trở thành đoạn đường dài dằng dặc với nỗi dày vo đau khổ nhất trong cuộc đời hai người họ.

Thủy Băng Tuyền cắn chặt tay kiềm nén những tiếng thét chực thoát khỏi cổ họng, mắt rưng rưng không ngừng tuôn lệ.

“Tuyền Nhi, tin ta đi, nàng sẽ không sao cả!” Giang Dĩ Bác ráng cười nói, cũng không biết là đang an ủi người run rẩy trong lòng hay an ủi tâm tư run rẩy của chính mình.

Hắn ôm Thủy Băng Tuyền xông thẳng vào Vương gia như một cơn lốc, Thủy Hoàng Văn nhìn kỹ lại thấy hai người đầy máu thì nhất thời đỡ người, hít một hơi lạnh vào phổi, đoạn bật người vội chạy đến bắt mạch, sắc mặt trầm xuống: “Nhanh vào phòng trong.”

Vương Yên sợ đến hét âm lên, Vương lão gia chạy vội tới thấy Thủy Băng Tuyền máu chảy ròng ròng, biết chuyện nghiêm trọng, vội phân phó hạ nhân nhanh tay nhanh chân chuẩn bị phòng.

Trong phòng, Giang Dĩ Bác nắm chặt tay Thủy Băng Tuyền đã gần lâm vào hôn mê, cố gắng an ủi: “Tuyền Nhi, đừng sợ, đại ca là thần y, huynh ấy nhất định sẽ cứu được con!”

Thủy Hoàng Văn mở bọc ngân châm, quay qua gọi Giang Dĩ Bác: “Người đỡ muội ấy dậy, dùng chân khí giữ uội ấy tỉnh táo, nếu muội ấy không sinh con bây giờ, chỉ e một xác hai mạng!”

Hai tay Giang Dĩ Bác run run đặt sau lưng Thủy Băng Tuyền, vận lực giúp nàng phun ra máu đọng...

Tức thì nàng mở mắt, lại cảm thấy cơn đau quặn thắt dưới bụng, không khống chế được mà thét lớn lên: “A...”

“Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác ôm chặt vai nàng, y phục của hai người đều loang lổ toàn máu.

Thủy Băng Tuyền chớp lấy Thủy Hoàng Văn khẩn thiết kêu gào: “Đại ca, xin huynh, xin huynh hãy cứu con ta.”

Thủy Hoàng Văn nghiêm mặt lớn tiếng: “Tuyền Nhi, bình tĩnh lại!”

Bị gắt, Thủy Băng Tuyền sùng một chút rồi lặng thinh, đúng, nàng không thể hoảng, nàng phải giữ sức để sinh con.

Nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn Thủy Hoàng Văn, nói rành rọt: “Vay huynh nói đi, ta phải làm gì để cứu đứa bé?”

Thủy Hoàng Văn không đáp lời nàng, lập tức chớp lấy cây kéo bên cạnh, ném cho Giang Dĩ Bác: “Cởi y phục uội ấy, ta phải thúc sanh!”

Giang Dĩ Bác gạt đầu, nhanh tay động thủ!

“Yên Nhi, dọn nhà bếp chuẩn bị nước sôi, lấy hai cái chén bông lại đây!” Thủy Hoàng Văn hướng ra cửa phân phó.

“Dạ, tướng công.” Yên Nhi vẫn chưa hoàn hồn đứng sững ngoài cửa cũng vội vã đáp.

.....

“Aaaa...” Toàn thân Thủy Băng Tuyền lúc này đã túa đầy mồ hôi, ướt đầm cả hai cái chân bông. Cơn đau thập tử nhất sinh tựa đi qua cửa địa ngục, khiến Thủy Băng Tuyền càng thêm tỉnh táo, nàng cắn chặt răng nén những tiếng thét xé lòng, trong thâm tâm chỉ còn mỗi một tín niệm, nhất định phải sinh đứa bé bình an!

Giang Dĩ Bác nắm tay nàng, mặc nàng bầu chặt vào cánh tay mình, nhìn sự đau đớn khổ sở của nàng, tim hần như bị xé vụn ra từng mảnh nhỏ...

“Tuyền Nhi...” Hần hận chính mình đã không thể bảo vệ nàng.

“Dĩ Bác, người dùng khăn nóng lau sạch vết máu trên người Tuyền Nhi đi.” Lúc này, mạng người quan trọng hơn hết thảy, mọi giáo điều lễ tiết đều bị Thủy Hoàng Văn xếp xó không màng.

Trời đêm càng lúc càng tối tăm mờ mịt...

Thủy Băng Tuyền cắn răng chịu đựng những cơn đau ập tới chực vùi nàng xuống vực sâu muôn trượng cùng tín niệm duy nhất trong lòng nàng, tín niệm bảo vệ đứa con chưa kịp chào đời!

.....

Sắc mặt Thủy Hoàng Văn ngày càng tối sẫm, đứa trẻ này chỉ e...

Thoáng thấy vẻ mặt ấy của Thủy Hoàng Văn, lòng Giang Dĩ Bác như rớm máu ghen ngào! Ôm Thủy Băng Tuyền trong tay, lúc này hần mới hiểu được loại ‘đau’ đến khoét xương róc thịt, chỉ muốn phá hủy cả thế gian.

Mãi đến nửa đêm, qua bao phen thập tử nhất sinh, đứa bé đã lọt lòng, nhưng Thủy Băng Tuyền nằm chờ mãi, chờ mãi, cũng không nghe thấy tiếng khóc chào đời.

“Con... con ta... đã khóc chưa?” Những sợi tóc dài dính bết vào gương mặt đầm mồ hôi, nàng cố cắn đầu lưỡi, giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng, có lẽ, nàng tự trấn an mình, vì quá mệt mỏi nên đã không nghe thấy tiếng của con thơ.

Thủy Hoàng Văn nhắm chặt hai mắt u buồn, đứa bé này đã...

Giang Dĩ Bác chỉ thoáng nhìn rồi ngoảnh mặt quay đi, nước mắt lặng lẽ trào ra, ngực phập phồng, miệng hết đóng lại mở, không nói nổi nên lời. Con hần, đó là con hần...

Thủy Băng Tuyền không nghe tiếng trả lời lại càng hoang mang: “Đại ca, đại ca, con ta sao rồi?” Không, không, rõ ràng nàng đã sinh con bình an rồi mà, con ơi...

Đúng lúc này, trong bụng lại trôi lên một cơn đau mới, Thủy Băng Tuyền hoảng hốt thét lên.

Thủy Hoàng Văn chấn kinh, vội ngẩng đầu: “Tuyền Nhi, ráng lên!” Còn một đứa bé nữa, đứa bé này vẫn còn sống!

Thủy Băng Tuyền lại siết chặt cái chân trên giường...

“Oa...” Tiếng khóc yếu ớt cất lên, khiến Thủy Hoàng Văn tức thì hớn hở, vội ôm lấy đứa bé, nhưng sau đó, sắc mặt hần lại tái đi lần nữa...

Giang Dĩ Bác nghe thấy tiếng khóc bé nhỏ, lòng cũng nhen nhóm lên niềm hy vọng, đứa bé này, còn sống...

Thủy Băng Tuyền nghe thấy tiếng khóc, vội la lên: “Con à,... đại ca, con ta còn sống phải không?” Rốt cuộc nàng cũng đã nghe thấy tiếng khóc thân thương, nàng giây dựa muốn gượng mình đứng dậy, để được tận mắt thấy con mình.

Thủy Hoàng Văn thấy vậy vội bế đứa bé đến trước mặt nàng, ý bảo nàng đừng cử động: “Tuyền Nhi, xem này, là một bé trai.” Nhưng tâm tư hần lại như rơi vào hầm băng giá lạnh. Bởi đứa bé này e cũng không giữ được!

Cuối cùng, Thủy Băng Tuyền cũng nở nụ cười nức nở, lệ tràn mi, môi cười hạnh phúc: “Con ơi, con của ta...”

Nhắc thấy thần sắc tái đen của Thủy Hoàng Văn, Giang Dĩ Bác thấy lòng chùng xuống. Nhưng nhìn lại bộ dạng Thủy Băng Tuyền lúc này, hắn đành lên đưa tay quệt lệ, miễn cưỡng cười nói: “Tuyền Nhi, nàng mệt rồi, mau ngủ trước đi cho lại sức.”

Thủy Băng Tuyền khóc nức hồi lâu, đoạn tỉnh táo trở lại, khóe môi run rẩy nói: “Đưa đứa trẻ kia cho ta xem.” Đứa bé không có nổi tiếng khóc chào đời ấy, nàng chưa được nhìn mặt lấy một lần.

Giang Dĩ Bác lắc đầu: “Tuyền Nhi, nàng mệt rồi, nghỉ trước đi!”

“Ta, nói, đưa, đứa, trẻ, kia, cho, ta xem!” Thủy Băng Tuyền nghiêng răng gần từng chữ một.

Giang Dĩ Bác đau đến nghẹn lời, nhưng vẫn lắc đầu cự tuyệt: “Tuyền Nhi...”

Không biết lấy sức lực ở đâu ra, Thủy Băng Tuyền gượng chống người ngồi dậy, ánh mắt lia tới bọc gấm đặt ngay cuối giường...

Nàng chồm người qua, với bàn tay không ngừng run rẩy chạm đến bọc gấm, nhưng lại bị Giang Dĩ Bác giữ lại. Hắn đau đầu nhìn nàng, nước mắt nam nhi không dễ gì chảy, nay lại đầm đìa trên gương mặt anh tuấn: “Tuyền Nhi, ta xin nàng, đừng nhìn!” Hắn thà để nàng nuối tiếc suốt đời, cũng không muốn nàng suốt đời âm ỉ đau xót! Cảnh tượng ấy, đứa con này, đã trở thành nỗi đau của cả đời hắn! Nhưng, chỉ cần mình hắn nhớ đến là đủ rồi. Hắn không thể để Tuyền Nhi ôm một bóng ma trong lòng được.

Thủy Hoàng Văn bế đứa bé còn lại, sau khi kiểm tra một lượt thì mặt mày biến sắc u ám: “Tuyền Nhi, ta nghĩ, mọi người nên quan tâm đến đứa bé này thì hơn.” Lời nói ấy khiến bàn tay của Thủy Băng Tuyền lập tức cứng đờ giữa không trung.

Nàng mấp máy môi lắp bắp nhưng mãi chẳng phát ra thành tiếng, ánh mắt mờ mịt hoang mang nhìn Thủy Hoàng Văn, cảm giác như linh hồn nàng đã tách rời khỏi thể xác!

Giang Dĩ Bác tiến lên, ôm chặt lấy nàng, nhìn Thủy Hoàng Văn, trầm giọng hỏi: “Đứa bé có vấn đề gì?”

Thủy Hoàng Văn lắc đầu khổ sở đáp: “Kinh mạch toàn thân đều bị hao tổn, nếu không sớm nghĩ cách, e cũng chẳng sống nổi!”

Toàn bộ gân xanh trên trán Giang Dĩ Bác đều nổi lên cộm cộm, hắn hít sâu một hơi, khó nhọc mở lời: “Có cách gì?”

Thủy Hoàng Văn chần chờ một lát mới nói: “Nghe nói Vô Trần Tử có một bộ nội công tâm pháp có thể duy trì kinh mạch...”

Giang Dĩ Bác mở bừng mắt, khắp khối hy vọng, mừng rỡ nói: “Ta biết, Vô Trần Tử là sư phụ ta.”

Nhưng Thủy Hoàng Văn vẫn lắc đầu nguầy nguậy: “Còn phải thay máu nữa, ít nhất là một tháng liền, ngày nào cũng thay liên tục, hơn nữa, phải là máu của người thân cận, tốt nhất là phụ thân đứa bé!” Đây cũng là vấn đề khó khăn nhất, bởi Vương gia đã sớm qua đời.

Trái ngược với vẻ mặt Thủy Hoàng Văn, Giang Dĩ Bác mừng rớm nước mắt, nói ngay: “Bây giờ có thể bắt đầu luôn không? Ta sẽ thay máu cho đứa bé.”

Thủy Hoàng Văn tròn tròn mắt, hết đảo mắt qua Thủy Băng Tuyền lại nhìn sang Giang Dĩ Bác, lòng đầy nỗi nghi hoặc. Nhưng quan trọng nhất lúc này là cứu đứa bé, Tuyền Nhi đã mất một đứa con, hắn phải dùng mọi cách giữ lại đứa con này uội ầy.

Đoạn đối thoại của hai người khiến Thủy Băng Tuyền lấy lại tinh thần, nhưng nước mắt vẫn không ngừng xối xuống. Nhìn đứa trẻ yếu ớt trong lòng Thủy Hoàng Văn, lại liếc tới bọc gấm im lìm nơi cuối giường, lòng nàng đau quá, đau như có ai dùng trăm ngàn mũi kim đâm thẳng vào xương tủy. Nàng hận, hận cả thể giới không thể sụp đổ trong cơn đau này.

Trầm Nguyệt Chi, Diệp Kinh, nợ máu này, hai người lấy gì trả lại cho ta đây? Lấy gì trả lại cho ta đây?

Khí huyết công tâm, Thủy Băng Tuyền phun ta một ngụm máu, miệng vẫn không ngớt gào lên: “Trầm Nguyệt Chi, ta sẽ khiến ngươi bị dày vào tận cùng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh...”

109. Q.4 - Chương 3: Trở Lại Vương Phủ

Edit: Boringrain

Vì quá đau đớn và căm hận, Thủy Băng Tuyền thổ huyết không ngừng, khiến Thủy Hoàng Văn lo đến sốt vó, còn Giang Dĩ Bác mới chỉ một đêm mà sắc mặt nom đã tiêu tụy, gầy rộc đi trông thấy.

Cũng may đến tảng sáng, tình hình nàng khá hơn, tuy vẫn mê man bất tỉnh, nhưng không còn nguy hiểm. Nhờ được chữa trị kịp thời, đứa bé sơ sinh cũng bảo toàn được tính mạng. Đến lúc này, mọi người mới dám thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng sợi dây thần kinh kéo căng tựa dây đàn chực đứt cả đêm qua.

Thủy Hoàng Văn lúc này mới dám để cho cảm tình len lỏi vào trái tim, để cho nỗi đau đớn, ghen ngào tràn vào lồng ngực. Người nằm trên giường bị giày vò cả thân xác lẫn linh hồn là tiểu muội hần, đứa trẻ lạnh lẽo trong bọc gấm im lìm là cháu trai hần. Nhưng cả đêm dài hần nào dám nhỏ một giọt nước mắt tiếc thương? Nếu không có lý trí lạnh tính bao phủ lấy trái tim nóng hổi run rẩy bấy không ngừng, hần sợ rằng mình chẳng thể đưa được Tuyền Nhi và đứa bé yếu ớt đã đặt một chân tới cửa địa ngục trở ra.

Nhẹ nhàng đặt bé con đã say giấc nằm cạnh Thủy Băng Tuyền, Thủy Hoàng Văn xoay người lấy một lọ thuốc đưa cho Giang Dĩ Bác: “Sớm tối một viên, thuốc này có thể giúp ngươi duy trì được phần nào.” Tuy đứa bé chỉ là trẻ sơ sinh, lượng máu cần không nhiều, nhưng cứ liên tục rút máu một tháng, thì dù Giang Dĩ Bác mạnh khỏe đến đâu cũng phải gục ngã mà thôi. Hy vọng thuốc bổ này sẽ giúp hần chống chọi đến cùng.

Chuyện hôm qua, như một dấu chấm hỏi treo lơ lửng trong lòng Thủy Hoàng Văn, nhưng rốt cuộc hần cũng dần xuống không hỏi, chỉ thờ dài khuyên nhủ: “Dĩ Bác, ngươi uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi, tối nay vẫn phải tiếp tục thay máu đó.” Vừa tiêu hao nội lực lại vừa bị rút máu, dấu có là thánh cũng không chịu nổi, huống hồ Giang Dĩ Bác chỉ là người trần mắt thịt.

Giang Dĩ Bác đứng lên, bỗng trước mắt tối sầm sầm, đầu óc váng vất, tay chân run rẩy, may nhờ Thủy Hoàng Văn nhanh tay đỡ kịp, không thì hần đã ngã oạch xuống đất: “Ngươi đừng gắng sức nữa, mau nghỉ ngơi đi.”

“Không, ta muốn ở cạnh Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác lắc đầu cự tuyệt.

“Dĩ Bác, ngươi nghe ta, Tuyền Nhi và đứa trẻ không sao cả, nhưng nếu ngươi ngã xuống, thì ai lo cho họ đây?” Thủy Hoàng Văn nghiêm giọng nói.

Lúc này, Giang Dĩ Bác mới cup mắt, ừ ừ đáp: “Ta biết rồi.” Đúng vậy, nếu hần ngã xuống lúc này, ai sẽ cứu con hần đây?!

Giang Dĩ Bác lững chững bước ra dưới sự dìu đỡ của Thủy Hoàng Văn, đôi tay run run siết chặt bọc gấm lạnh ngắt, nỗi đau tê tái bóp nghẹn lồng ngực, tuôn trào nước mắt. Hần nghiêng răng cắn chặt quai hàm, giữ cho bản thân tỉnh táo.

Hần nhắm chặt mắt, nâng niu đứa con hần chỉ có thể bế trên tay một lần duy nhất!

Thủy Hoàng Văn không đành lòng quay mặt đi. Đứa trẻ này bạc phận, với họ vô duyên, cũng may còn giữ được một đứa, nếu không, e Tuyền Nhi sẽ hóa điên trong nỗi đau mất con này. Mà đối với Giang Dĩ Bác, cũng là quá mức tàn nhẫn.

Hai người vừa bước ra khỏi phòng, Giang Dĩ Bác đã khôi phục sự trầm tĩnh, phân phó: “Vô Tâm, an táng đại thiếu gia cho tốt.” Hần không muốn Tuyền Nhi tỉnh dậy lại thấy đứa trẻ này, không muốn thấy lòng nàng nát tan thêm lần nữa...

Vô Tâm lặng lẽ gạt đầu, run tay đỡ lấy, hàm không thôi siết chặt!

Vô Hình xoay người, dấu đi giọt lệ không kịp kiềm lại trong hốc mắt...

Lưu luyến nhìn thêm một lần nữa, Giang Dĩ Bác dứt khoát quay đi, bóng lưng lạnh khốc nhuộm màu thê lương. Con à, cha vĩnh viễn sẽ không quên con đâu, đợi cha cứu đệ đệ con rồi, cha sẽ chôn thân bọn chúng cùng con, để bọn chúng phải quỳ trước con thỉnh tội...

.....

Dù thế gian có bao đổi dời, dù lòng người có bao sầu khổ, thì mặt trời vẫn cứ vô tình lặn mọc mỗi ngày. Khi vầng dương khuất núi lần thứ ba, Thủy Băng Tuyền rốt cuộc cũng đã tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, loáng thoáng nghe tiếng trẻ con khóc lạnh lạnh.

“Vương phi, người tỉnh rồi!” Thu Nhi chặt vật bế đứa trẻ quấy khóc trên tay, nhác thấy Thủy Băng Tuyền tỉnh dậy, mừng rơn gọi.

Cảnh Trúc nghe thấy vội chạy tới đỡ Thủy Băng Tuyền, sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt: “Người sao rồi ạ?”

Nhưng ánh mắt Thủy Băng Tuyền này giờ chỉ chăm chăm nhìn đứa bé trong tay Thu Nhi, nàng lên tiếng, giọng khàn khàn: “Bé con lại cho ta.”

“Dạ.” Thu Nhi nhanh chóng đưa tiểu thể tử cho Vương phi.

Thủy Băng Tuyền cẩn thận đón đứa bé, nhẹ nhàng như ôm báu vật vào lòng. Kỳ lạ là, đứa bé này vừa này còn quấy khóc không ngừng, nhưng vừa vào lòng nàng chỉ còn lại tiếng thút thít đổi hờn rồi nín hẳn.

Thủy Băng Tuyền tay nhẹ vỗ, miệng dỗ dành, lệ tràn mi, lòng thương xót. Con của nàng, con ơi!

.....

Mãi qua Tết nguyên tiêu, Thủy Băng Tuyền mới có thể gượng bước xuống giường. Nhiều ngày qua, trừ những khi quá mệt mỏi mà chợp mắt, còn đâu nàng cứ chong mắt lên nhìn chăm chăm đứa con trong lòng, sợ nhắm mắt lại rồi sẽ không thấy con đâu.

Thấy Thủy Băng Tuyền chống mình đứng dậy, Thu Nhi vội đến khuyên can: “Vương phi, người còn yếu lắm, chưa xuống giường được đâu.”

Nhưng một cái lừ mắt của Thủy Băng Tuyền khiến Thu Nhi im bật, chỉ dám cúi đầu lầm lũi đến giúp nàng thay y phục.

Cảnh Trúc bế tiểu thể tử đứng kế bên cũng không dám nhiều lời. Đạo gần đây, chỉ những lúc Vương phi nhìn tiểu thể tử mới hiện lên gương mặt hiền hòa ấm áp, còn lại, chỉ là ánh mắt lạnh căm bức người, khiến ai nấy đều run rẩy không yên!

Thủy Băng Tuyền đón đứa bé từ tay Cảnh Trúc, thả bước ra ngoài, vừa đến căn phòng sát bên thì nhíp chân nhẹ hẫng, tựa sợ đánh thức người trong phòng còn đương yên giấc. Nàng đưa mắt nhìn qua, thấy Giang Dĩ Bác gầy guộc nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, tiểu tụy khiến người khác không khỏi xót xa.

Không muốn quấy rầy hấn tĩnh dưỡng, Thủy Băng Tuyền ôm con xoay người dợm bước đi, nhưng chưa tới cửa đã nghe tiếng Giang Dĩ Bác thì thào gọi: “Tuyền Nhi...”

Nàng lập tức quay lại, chạy vội đến ngăn cản hấn đang muốn chống người gượng dậy, vừa lo lắng vừa trách cứ: “Huynh nằm yên đó, không được đứng lên”

Thấy gương mặt Thủy Băng Tuyền đã có phần nhuận hồng, Giang Dĩ Bác cũng yên lòng nằm lại. Đêm trước là lần thay máu cuối cùng, Thủy Hoàng Văn bảo hấn phải nghỉ ngơi điều dưỡng. Quả thực, cả tháng trời tiêu hao không chỉ máu mà còn nội lực, khiến hấn gần như chẳng thể đứng vững nổi, có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Nhưng được nhìn thấy nàng thể này, khiến hấn như có thêm nguồn sinh lực mới!

Thủy Băng Tuyền nhìn hấn hồi lâu, nhẹ đặt con vào lòng hấn, nhoẻn cười: “Huynh xem, nhóc con này cuộn tròn hệt chú mèo nhỏ gây đáng yêu vậy.” Giang Dĩ Bác cũng cúi nhìn đứa trẻ nhỏ chỉ bằng cánh tay, đứng

là như chú mèo con lọt thõm giữa đồng chăn dày, nom vừa tội nghiệp lại vừa đáng yêu. Đáy mắt hần xoẹt qua một tia đau đớn không lời, nhưng nhanh chóng biến mất chẳng để Thủy Băng Tuyền kịp phát giác ra. Hần vừa ngược lên bắt gặp ánh mắt nàng đang nhìn mình. Bốn mắt giao nhau, là nỗi đau không lời nào diễn tả, là tình yêu, tình thương cháy bỏng tha thiết.

Thủy Băng Tuyền lấy tay chọc chọc gương mặt hồng hào nhỏ nhắn của bé con, nhẹ giọng nói: “Sau này mẹ sẽ gọi con là Tiểu Miêu nhé? Tiểu Miêu của mẹ là Tiểu Miêu đệ nhất thiên hạ, sẽ không ai dám xem thường hay thương tổn đến con.”

Người xưa nói đặt tên xấu dễ nuôi, tuy đại ca bảo đứa bé đã không có gì đáng ngại, nhưng huynh ấy cũng nói thêm rằng phải chăm sóc cẩn trọng chu đáo cả đời. Vô chẳng thể luyện rèn, việc nặng chẳng thể đến tay, trọng trách không gánh nổi trên vai, suốt đời định trước an nhàn làm cậu ấm.

Nhưng không sao cả, mẹ sẽ gánh hết mọi thứ thay con, bảo bọc che chở, yêu thương con như bảo ngọc trân quý nhất trên đời.

Giang Dĩ Bác mỉm cười: “Được, cứ gọi là Tiểu Miêu.”

Đứa bé này sống được đã là kỳ tích, nhưng vẫn phải mang di chứng nặng nề cùng thân thể yếu nhược suốt đời. Đừng nói chi đến võ trị quốc, văn an bang, chỉ cần nó được như những đứa trẻ bình thường khác đã là điều may mắn lớn lao rồi.

Nhưng không sao cả, cha sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ con, yêu thương con, cho con có mọi thứ trên đời.

.....

Chuyện thiếu chủ Trầm gia và Độc cốc chủ ám sát Bắc vương phi chẳng mấy chốc mà truyền khắp cả Thanh Lăng hoàng triều, khiến cả giang hồ lẫn triều đình đều dậy sóng.

Hoàng cung

“Người nói gì?” Trữ Thiên Kỳ giận dữ quát lớn, làm cả đám thái giám cung nữ trong điện đều hoảng hốt quỳ sụp xuống đất!

“Dạ... dạ...bẩm hoàng thượng, mật thám báo về, vẫn chưa rõ ân oán giữa Vương phi và đám người giang hồ đó. Nghe nói do bảo vệ Vương phi mà Giang Dĩ Bác bị thương không nhẹ.” Lưu tổng quản run giọng đáp. Thật tình thám tử chỉ báo có bấy nhiêu, hẳn cũng chẳng biết rõ ràng hơn là mấy.

“Một lũ vô dụng, khắp thiên hạ đều đã biết những tin ấy, nếu mật thám của trẫm cũng chỉ biết đến chừng đó, thì trẫm cần nuôi bọn chúng làm gì nữa?” Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ càng lúc càng tối sầm, giọng nói đề cao ra mòi tức giận lắm.

Lúc biết tin nàng bị ám sát, tâm hần run lên như muốn vọt bắn ra ngoài. Hóa ra, nàng trong lòng hần lại quan trọng đến vậy, hóa ra, trái tim hần lại luôn dõi theo bóng hình nàng.

Nhưng dù có phái đi bao nhiêu mật thám, thì tin tức nhận được vẫn cứ vền vện hai câu: Không rõ duyên cớ, và Vương phi sinh non một tiểu thể tử...

Lưu tổng quản cố sức cúi rạp đầu dưới đất, mong né tránh được cơn thịnh nộ của quân vương.

Vừa hay có một tiểu thái giám lom khom chạy vào bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, Khang vương gia cầu kiến.”

Trữ Thiên Kỳ tức thì nhướng mày, cơn giận dữ xẹp xuống vài phần, hần khôi phục bộ dáng ung dung, hạ mắt, trầm giọng nói: “Cho hần vào.” Xem chừng Khang Vương cũng sốt ruột lắm rồi.

“Tham kiến hoàng thượng.” Trữ Thiên Khang rào bước đi vào nội điện.

“Khanh tìm trẫm có việc gì?”

Không biết từ lúc nào Thất tẩu lại có quan hệ với người giang hồ, lại là Độc cốc và Trầm gia nổi danh khắp chốn? Hay chẳng có kẻ muốn mượn tay người, mưu toan sát hại tẩu ấy? Nghĩ vậy, Trữ Thiên Khang lại càng nóng lòng muốn đến ngay Bắc cảnh xác định thực hư mọi chuyện.

Hắn ngược nhìn Trữ Thiên Kỳ, mặt mày ngưng trọng: “Nhân sĩ giang hồ ngày càng to gan lớn mật, dám công nhiên ám sát côi phụ của hoàng thất, đúng là không coi triều đình ra gì. Khẩn xin hoàng thượng cho thần xuất quân diệt trừ đám người này, giữ vững tôn nghiêm của hoàng gia.”

Trữ Thiên Kỳ nhú mày đáp: “Việc này trăm vẫn đang thương thảo với các đại thần.” Người giang hồ xưa nay đều giữ khoảng cách với triều đình, nói trắng ra là tránh còn không kịp, hà cớ chi cả Độc cốc lần Trầm gia đều công nhiên đối nghịch với triều đình như vậy? Dù giữa chúng và nàng có ân oán gì, thì nàng vẫn là thành viên hoàng tộc, là con dâu của hoàng gia, đâu dễ để cho hạng giang hồ xem thường?!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu cho phép Khang vương xuất binh trị tội, nghĩa là sẽ dấy lên một hồi phong vân rung chuyển cả thiên hạ. Chỉ e...

“Hoàng thượng...” Thấy Trữ Thiên Kỳ ngần ngừ không nói nữa, Trữ Thiên Khang liền ngược lên hỏi thúc.

“Lâm triều ngày mai trăm sẽ ban chỉ, khanh lui xuống đi.” Tiến không được, lùi không xong, việc này thật là nan giải!

Trữ Thiên Khang cup mắt, cúi đầu đáp: “Thần xin cáo lui.” Thăm nghĩ, dù được lệnh hay không, chuyện này hẳn phải đi bằng mọi giá!

.....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt lại ba ngày trôi qua. Thấy Giang Dĩ Bác đã khỏe lên đôi chút, Thủy Băng Tuyền quyết định trở về Bắc vương phủ!

“Tham kiến Vương phi, tham kiến thế tử!” Tất cả thân binh cùng hạ nhân, tỳ nữ trong vương phủ đứng xếp hàng ngay ngắn, cung nghênh Thủy Băng Tuyền từ tận ngoài cổng.

Vừa vào phủ, Thủy Băng Tuyền đã quay qua bảo Vô Tâm: “Đỡ chủ tử ngươì vào phòng nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Vô Tâm cung kính đích đáp lời.

Đoạn Thủy Băng Tuyền thờ ơ quét mắt một vòng, ánh nhìn lạnh băng và bình lặng như đầm nước hồ thu thăm thấu tận tim gan khiến người khác thấp thỏm cúi đầu kinh hãi, chẳng dám thẳng nhìn.

Rồi nàng cúi đầu, đưa giỡn, vuốt ve gương mặt con thơ, ánh mắt tức thì ấm áp đầy ấp nhu tình, mãi lâu vẫn chẳng hề lên tiếng.

Đợi đến khi lưng áo mọi người đều thấm ướt mồ hôi lạnh, mặt mày ai nấy đều thấp thỏm không giấu nổi vẻ bồn chồn lo sợ, thì nàng mới nhàn nhã lên tiếng: “Đứng lên đi.”

“Dạ.” Đứng trước mặt Vương phi, họ cảm thấy giá lạnh như đứng giữa trời đông rét buốt.

“Hắc, Bạch, ta giao cho hai người một trăm thân binh vương phủ, hai người có thể huấn luyện họ thành cao thủ một địch mười hay không?” Giọng nói Thủy Băng Tuyền vô cùng bình tĩnh, thản nhiên, nhưng chứa đựng loại áp lực vô hình chèn ép khiến mọi người như ngộp thở.

“Dạ được.” Hắc, Bắc lương ưng cúi đầu đáp, đoạn xoay người lui ra.

“Việc trên dưới vương phủ sau này, sẽ do Thu Nhi và Cảnh Trúc quản lý, hy vọng hai người không khiến ta phải thất vọng.” Nhắc đến việc coi sóc vương phủ, khiến lòng nàng chợt có cảm giác nhói đau mơ hồ. Nàng biết tìm đâu một trợ thủ hiểu lòng người như Hương Hàn đây?

Thu Nhi và Cảnh Trúc thoáng nhìn nhau, đoạn nghiêm cẩn cúi đầu: “Dạ.” Trong lòng họ đều hiểu, họ phải nỗ lực hết sức mình mới có thể thay thế được vị trí của Hương Hàn, để gánh đỡ Vương phi một phần dù là rất nhỏ.

“Được rồi, ra ngoài cả đi.” Nói rồi nàng đứng dậy, bế con vào phòng trong. Thấy Giang Dĩ Bác nằm nhắm mắt dưỡng thần, nàng liền nhẹ bước đến bên giường, đặt con nằm cạnh hắn.

“Huynh cứ ở đây nghỉ ngơi, có cần gì thì gọi Thu Nhi.” Đã đến lúc nàng đi đòi nợ rồi!

Rèm mi Giang Dĩ Bác khẽ động, hần nhẹ hỏi trong tiếng thở dài: “Việc này giao ta làm không được ư?” Tính cách của Tuyền Nhi hần sao lại không rõ chút. Nàng càng bình tĩnh bề ngoài, càng chứng tỏ lòng nàng không khác gì cơn bão tố vờn quanh chực phá tan hết thủy.

“Thân thể huynh như vậy, còn phải tĩnh dưỡng nhiều ngày. Chắc huynh không muốn đổ bệnh ra chứ? Nên nhớ huynh còn phải bảo vệ ta và Tiểu Miêu mà!” Thủy Băng Tuyền mỉm cười bác bỏ lời hần.

Giang Dĩ Bác mở mắt đối diện với Thủy Băng Tuyền: “Vậy nàng định làm thế nào?” Hần không muốn nàng lại lâm vào nguy hiểm thêm lần nào nữa.

Thủy Băng Tuyền lặng im nhếch miệng cười, nụ cười ấy đã chẳng còn nét rạng rỡ, kiêu ngạo ngày nào, mà hóa ra lạnh lẽo tàn độc hết ác quỷ từ chốn địa ngục hiện tới. Nhưng Giang Dĩ Bác không hề để ý đến sự tàn độc ma quái ấy, vẫn dùng đôi mắt bình thản nhìn nàng, mà không, cũng không hần là đôi mắt bình thản, bởi sâu trong đáy mắt hần ẩn hiện nét bạo tàn chẳng kém gì Thủy Băng Tuyền.

“Huynh yên tâm đi, ta còn muốn sống để nuôi dưỡng Tiểu Miêu mà.” Nàng cúi đầu hôn phớt lên mặt hần một cái, nhẹ giọng dặn dò: “Nhớ thay ta chăm sóc con nhé!” Nàng cũng muốn đợi lắm, đợi cùng hần báo thù rửa hận. Nhưng hơn hai mươi ngày đã là giới hạn của nàng, nàng nhẫn đủ rồi, nếu còn phải nhẫn nữa, e nàng sẽ phát điên mất.

Giang Dĩ Bác chỉ đành thở dài bất lực: “Tuyền nhi.”

“Tin ta đi, sẽ không sao đâu.” Trong mắt Thủy Băng Tuyền hiện rõ sự kiên quyết.

“Được, nàng cứ làm việc mình muốn đi!” Hần biết, hỏa trong lòng nàng nếu còn không thể phát ra, sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị chính mình thiêu chết.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy xoay người đi thẳng ra ngoài.

Giang Dĩ Bác cúi đầu mỉm cười ôm đứa bé như chú mèo ướm vào lòng thủ thủ: “Con thấy không, tình tính mẹ con cương liệt đến mức đó, không cho cha có cơ hội ra tay gì cả. Cha cũng muốn xéo da róc thịt, băm thây từng kẻ hại chết đại ca con lắm chứ. Nhưng thôi, mẹ con đã muốn thì cha để mặc mẹ con làm vậy. Sau này có nhớ đừng chọc giận mẹ con biết không?” Hần tin Tuyền Nhi sẽ không làm chuyện gì nếu nàng ấy chưa nắm chắc trong tay. Như nàng nói, có con đang đợi, sao nàng lại đi mạo hiểm tính mạng mình?!

Trong giang hồ

Lúc này, trong chính sảnh của Trầm gia, Trầm gia chủ mặt mày ngưng trọng, lẳng lẳng dõi mắt nhìn đám người nhốn nháo tranh luận bên dưới.

“Sao không đừng thiếu chủ lại chạy đi ám sát Bắc vương phi chứ? Lỡ như triều đình phái binh trị tội, thì Trầm gia còn đường sống ư?” Đại trưởng lão nhăn nhúm nhíu mày, sự tức giận lộ rõ trên gương mặt.

“Đúng đó, việc này đã truyền khắp thiên hạ rồi, Trầm gia chúng ta phải ăn nói thế nào với triều đình đây?” Nhị trưởng lão cũng cau có không kém, chêm lời.

“Sợ gì chứ, thiếu chủ làm việc khác có đạo lý của mình. Ta bảo đảm triều đình chẳng dám xuất binh đâu. Mà Bắc vương phi cũng còn sống sờ sờ đó thôi.” Tam trưởng lão tức thì lớn tiếng cãi lại.

Lúc này mới nghe giọng nói lạnh nhạt, đầy quyền uy của gia chủ Trầm gia: “Việc trước mắt là đến Độc cốc tìm Nguyệt Nhi hỏi cho rõ! Về phần triều đình hỏi tội, bốn gia chủ tự có cách ứng phó!”

Trầm gia trước nay không màng thế sự, nên người giang hồ cũng chẳng dám quấy rầy Trầm gia, tạo ra danh tiếng uy nghiêm từng sừng sững bao đời. Lần này đứng là, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là như sấm nổ vang trời. Chẳng những bắt tay với Độc cốc, còn đối nghịch với hoàng thân quốc thích, thật chẳng hiểu Nguyệt Nhi đang nghĩ gì nữa. Mà sau việc đó, Nguyệt Nhi lại ở lì Độc cốc chẳng chịu trở về Trầm gia giải thích rõ ràng.

Độc cốc

Diệp Kinh đâm đắm nhìn người con gái đẹp như tiên nữ đang ngâm mình trong được trì, sắc mặt pha lẫn nỗi xót xa, tự trách, cùng tình yêu vô hạn.

Nguyệt Nhi, nàng cược cả tính mạng mình đi giết Thủy Băng Tuyền, chỉ vì muốn Giang Dĩ Bác phải hận nàng cả đời, nhớ nàng trọn kiếp ư? Ta nên nói nàng si tình đệ nhất, hay nên nói nàng đệ nhất xuẩn đại đây?

Trong đầu hắn lại thoáng hiện lên gương mặt lãnh khốc vô tình của Thủy Băng Tuyền ngày đó, nhớ đến đôi mắt băng hàn lạnh đến tận tim gan, khóe môi hắn bất giác nở nụ cười buồn. Cả Độc cốc này, e sẽ bị hủy trong tay hắn!

“Bẩm Cốc chủ, có Trầm gia chủ bên ngoài muốn gặp mặt.” Một nô nhi chạy đến cung kính báo.

Diệp Kinhhin nhướng mày, thâm nghĩ mới đó mà Trầm gia đã đến đây rồi sao? Phải bảy ngày nữa Nguyệt Nhi mới có thể ra khỏi được trì!

Trong khách phòng, Trầm gia chủ dùng ánh mắt quắc thước tinh đời, dò xét, chất vấn Diệp Kinhhin: “Kinhhin nhi, con nói xem đã xảy ra chuyện gì? Nguyệt Nhi đâu?”

Diệp Kinhhin lạnh nhạt đáp lại ánh mắt của Trầm gia chủ: “Nguyệt Nhi bị thương rồi!” Hơn nữa, còn nặng đến mức phải điều trị nửa năm thì may ra mới khỏi sắc. Dẫu hắn đã dốc toàn lực bảo vệ tính mạng cho Nguyệt Nhi, nhưng đến nay nàng ấy vẫn chưa tỉnh dậy!

“Gì cơ?” Nghe Diệp Kinhhin trả lời, Trầm gia chủ không giấu nổi sự sửng sốt trong giọng nói đề cao của mình. Nguyệt Nhi đã luyện đến tầng cao nhất của Cầm công. Trong giang hồ tuy không dám tự vỗ ngực xưng là đệ nhất, nhưng người có thể khiến Nguyệt Nhi bị thương... “Ai... Là ai làm?”

“Giang Dĩ Bác!” Diệp Kinhhin nặng nề gằn ra ba chữ.

“Giang Dĩ Bác? Giang Dĩ Bác của Giang gia, đồ đệ của Vô Trần Tử?” Trầm gia chủ kinh ngạc há hốc mồm, liên tiếp hỏi mấy câu như để khẳng định lại suy nghĩ trong lòng.

Đáp lại lão là cái gật đầu hờ hững của Diệp Kinhhin!

“Vậy thương thế Nguyệt Nhi sao rồi?” Có được câu trả lời, đôi hàng mày của Trầm gia chủ càng nhíu chặt như thể muốn chum đầu vào nhau. Lão không ngờ mọi chuyện lại rắc rối phiền phức đến vậy. Nhưng cũng may, nghe đâu vị Bắc vương phi kia cũng không bị thương tổn gì, mẹ tròn con vuông!

Vậy chỉ cần giải quyết chỗ Giang Dĩ Bác và triều đình là ổn rồi!

“Con có biết vì sao Nguyệt Nhi muốn giết Bắc Vương phi không?” Cuối cùng, lão cũng hỏi lên vấn đề mà mình nghi vấn nhất.

Vì sao ư? Diệp Kinhhin lại nhếch môi cười. Có nhiều lúc, phải làm rồi mới biết được việc ấy nên hay chẳng. Những dấu thời gian có quay ngược trở lại, lựa chọn của hắn cũng sẽ như cũ, và kết quả vẫn là hối hận không nguôi! Bởi vì yêu mà bất chấp tất cả, đáng hay chẳng phải tự vấn lòng mình!

Nguyệt Nhi là nỗi đau dai dẳng duy nhất mà cả đời này hắn không thể vượt qua...

110. Q.4 - Chương 4: Dậy Sóng

Edit: Boringrain

“Hồng Hồ, thứ ta sai người chuẩn bị đây ư?” Thủy Băng Tuyền xăm xoi một bình nhỏ trong tay, thuận miệng hỏi.

“Dạ!” Hồng Hồ cung kính đáp.

“Được rồi, từ bây giờ việc của ngươi là gác ngoài này, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy ta. Có việc ta sẽ gọi người.” Nói đoạn, Thủy Băng Tuyền quay ngoắt người đi thẳng một mạch đến gian phòng cuối cùng trong hậu viện.

“Tuân lệnh.”

Qua một tháng điều trị, vết thương trên chân Hồng Hồ gần như đã khỏi hoàn toàn, nhưng nỗi hổ thẹn không bảo vệ được phu nhân và tiểu chủ tử lại chẳng vơi được là bao. Tuy phu nhân ngăn không cho chủ tử trách phạt, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn canh cánh trong lòng. Do vậy, hần luôn cố gắng hoàn thành thật tốt mọi nhiệm vụ phu nhân giao phó. Có điều, hần nghĩ mãi cũng không hiểu, phu nhân cần thứ đó để làm gì?

Thủy Băng Tuyền đẩy cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt, phăng phăng bước vào căn phòng rộng lớn chứa đầy lọ sứ xếp thành dãy trên bàn, nom hết như một phòng thí nghiệm, dù vẫn có phần thô sơ. Phải, đây chính là phòng thí nghiệm nơi nàng chế ra bao diêm và pháo hoa.

Lúc cầm trên tay mảnh tin thạch do Sở Vĩ Tín đưa tới, thứ đầu tiên hiện ra trong đầu nàng, không phải là bao diêm gọn nhẹ hữu dụng, không phải là pháo hoa rực rỡ muôn màu, mà là thuốc nổ với khả năng phá hủy vô biên. Nhưng khi ấy, nàng một lòng muốn xây dựng Bắc cảnh, giúp đỡ dân chúng, hoàn thành tâm nguyện của Thiên Hợp, chẳng hơi sức đâu mà chế ra thứ vũ khí hủy diệt ấy. Dù có chẳng nữa nàng cũng không thể làm vậy, bởi một khi thuốc nổ xuất thế, sẽ giống như cơn đại hồng thủy nhấn chìm Thanh Lăng và cả thiên hạ này trong khói lửa chiến tranh. Đến lúc đó, Trữ Thiên Kỳ sẽ lập tức đưa binh đến bình định Bắc cảnh. Còn nói chi đến ăn no mặc ấm, chỉ sống thôi đã là ước muốn xa xỉ cao vời!

Nhưng bây giờ, lòng nàng chỉ còn thù hận. Từng giờ từng khắc, nàng chỉ nghĩ đến đứa con đã thành hình phải chết yểu, người tỳ nữ sớm trở thành tỳ muội thân thiết lại chết thảm thay nàng. Nàng thề với trời, nợ máu phải trả bằng máu!

Mang đôi bao tay và khẩu trang bằng vải bố trắng do Hương Hàn chuẩn bị trước kia, khuôn mặt nàng chỉ còn lộ ra đôi mắt băng hàn lạnh lẽo, sắc bén hơn cả gươm đao, rét buốt hơn cả băng tuyết...

.....

Năm ngày sau, vào một đêm thanh vắng, bỗng từ góc ngoại ô hiu quạnh vang lên một tiếng ‘bùm’ vang dội, nghe như sấm nổ giữa trời, khiến cả Bắc thành đang im lìm yên giấc cũng phải bàng hoàng sợ hãi.

Đừng nói chi đến Hồng Hồ, người được tận mắt chứng kiến vụ nổ kinh thiên ấy, chỉ còn thiếu điều rớt luôn tròng mắt, nuốt luôn lưỡi của chính mình. Hần chăm chăm nhìn vùng rừng núi bị san bằng trước mặt mà không thốt nổi nên lời, ánh mắt bất giác lia tới Thủy Băng Tuyền vẫn điềm nhiên thong dong trước sức mạnh kinh hoàng, không dấu nổi tia sùng bái nơi đáy mắt. Thật không ngờ phu nhân lại tài hoa trác tuyệt đến vậy, chỉ bằng một thứ đen thui thủi to chưa bằng bàn tay mà người có thể tạo ra sức mạnh khủng khiếp biến cả vùng rừng núi trở thành bình địa.

Vốn hần còn đang thấp thỏm vì phu nhân tự nhốt mình trong hậu viện mãi năm ngày vẫn chưa ra. Vừa thấy người xuất hiện, hần chưa kịp vui mừng đã phải chưng hửng, hoảng hốt liệu phu nhân có phải hóa rồng rồi không mà nửa đêm khuya khoắt bắt hần hộ tống đến vùng ngoại thành xa xôi hẻo lánh không một bóng người này. Thật không ngờ...

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, trầm nghĩ, tốt lắm, thành công hơn cả mong đợi. Nhưng nàng cũng không tính tặng Trầm gia món lễ vật lớn như này. Nàng muốn bọn họ sống, tất cả phải sống. Sống không bằng chết!

.....

Ngày mới đã đến, vàng dương chói lọi lơ lửng trên cao, tỏa ánh vàng rực rỡ sưởi ấm vạn vật thế gian. Chìm trong bầu không khí tươi mới, ấm áp này, dường như ai nấy đều quên bằng tiếng nổ như sấm rền đêm qua. Bước sang năm mới, tuy khí trời vẫn còn thanh lạnh, nhưng sắc xuân đã nhen nhóm lộ dần.

Vì Giang Dĩ Bác đã có thể xuống giường, sức khỏe cùng dần khởi sắc, nên Vô Tâm, Vô Hình cùng đưa hần về phủ giải quyết những công việc ứ đọng từ nhiều ngày nay.

.....

Lúc này, cả Hồng Hồ lẫn Hắc Bạch lưỡng ưng đều khoác lên vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng nhận bọc vải do Thủy Băng Tuyền đích thân đưa cho, kiên định nói: “Chúng thuộc hạ sẽ không phụ sự ủy thác của người.” Bọn họ cũng nôn nóng báo thù đến ngứa ngáy chân tay rồi.

Thủy Băng Tuyền chỉ nhàn nhạt gật đầu, đoạn dặn thêm: “Nhớ đấy, ta muốn người sống.” Để bọn họ chết một cách nhanh gọn sáng khoái như vậy thì còn gì là thú vị nữa. Nàng muốn Trầm Nguyệt Chi đến đây tự mò đến đây, muốn ả mở to mắt ‘tận hưởng’ cảm giác bị xẻo từng miếng da, lột từng miếng thịt.

Nàng ghéch đầu, neho mắt đón nhận tia mặt trời le lói. Chẳng biết tự lúc nào tiết trời đã sang xuân, mà sao lòng nàng vẫn âm u đến lạ!

Tháng giêng này, nàng chưa kịp cảm nhận đến một ngày, đã lặng lẽ ra đi không một lời báo trước. Thời gian, quả là thứ vô tình nhất thế gian.

.....

Hôm nay lại đến ngày Thủy Hoàng Văn kiểm tra định kỳ cho Tiểu Miêu. Hầu như ba ngày một lượt, hẳn đều chạy đến thăm Tiểu Miêu một chút lại đi.

Mà mới đó, đã sắp đến ngày đầy tháng rồi. Nhưng nỗi đau mất đi một đứa con vẫn còn âm ỉ trong tim, thân thể Tiểu Miêu cũng chẳng khỏe mạnh gì cho cam, nàng chẳng tâm tình đâu mà tổ chức lễ mừng long trọng.

“Oa. Oa. Oa.” Tiếng Tiểu Miêu oe oe khóc vang vọng cả phòng, Thủy Băng Tuyền đã ra sức vỗ về an ủi, mà chẳng làm đứa trẻ ngớt sợ hãi, vẫn cứ ra sức quấy đạp không ngừng.

Thủy Hoàng Văn không tỏ chút mềm lòng, vẫn ra hiệu bảo Thủy Băng Tuyền cởi y phục của đứa bé, để hẳn kiểm tra toàn thân một lượt!

Thu Nhi và Cảnh Trúc nhanh nhẹn ôm lò sưởi nhích lại gần hơn, còn Thủy Băng Tuyền lưu loát cởi chăn bông và quần áo trên người Tiểu Miêu. Tuy đã ra Giêng, nhưng khí trời vẫn còn hơi hướm của mùa đông rét buốt, hướng chi thân thể Tiểu Miêu lại yếu nhược vô cùng, tránh sao khỏi xót xa.

Thủy Hoàng Văn điềm tĩnh, thoãn thoắt ấn nhẹ vài huyệt trên người Tiểu Miêu.

Nàng vốn mang song bào, nên thể trọng của Tiểu Miêu đã bé nhỏ hơn những đứa trẻ bình thường, nay lại bị tổn thương nghiêm trọng như này, mỗi lần nhìn Tiểu Miêu, lòng dạ nàng đều đau đớn như có ngàn vạn côn trùng cắn xé!

Thủy Hoàng Văn lấy một cái lọ sứ từ trong hộp thuốc, nói: “Tuyền Nhi, cho Tiểu Miêu há miệng ra nào!” Thuốc bột này toàn là kỳ trân dị thảo của thế gian do hắn đích thân điều chế. Chỉ hy vọng có thể khiến thể trạng Tiểu Miêu thêm chút cường tráng dẻo dai. Nhưng, lòng hắn hiểu rõ, dù điều dưỡng, tẩm bổ thế nào, thì Tiểu Miêu sẽ mãi mãi chỉ là một đứa bé yếu nhược mà thôi.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, nhẹ tay giữ lấy cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn của Tiểu Miêu, để Thủy Hoàng Văn dễ dàng cho thuốc vào. Thấy Tiểu Miêu khó chịu khóc ức, lòng nàng lại càng thêm uất hận! Trầm Nguyệt Chi, con ta phải chịu đủ loại đau đớn dày vò, người lấy gì đền lại được đây? Dẫu có lăng trì người thành trăm nghìn mảnh, cũng không thể thỏa được mối hận này.

“Xong rồi.” Thủy Hoàng Văn ngược lên mỉm cười với Thủy Băng Tuyền.

Nàng nhanh tay mặc lại y phục cho Tiểu Miêu, rồi dùng chăn bông quấn thật kỹ, mới nhàn nhạt nói: “Cảm phiền đại ca quá.” Nàng thật tâm cảm kích Thủy Hoàng Văn. Nếu không có hắn, e nàng cũng không giữ nổi đứa bé này.

Thủy Hoàng Văn nhẹ xoa đầu Thủy Băng Tuyền, ra dáng anh cả, thở dài thườn thượt nói: “Muội nói gì vậy, đó là việc đại ca nên làm mà.”

Những nỗi đau Tuyền Nhi phải trải qua, khiến người đại ca như hắn phải chạnh lòng. Mong ông trời đừng thử thách sự kiên cường của muội ấy thêm nữa. Hy vọng khổ tận rồi sẽ đến ngày cam lai. Có lẽ Giang Dĩ Bác là niềm hạnh phúc ấy chăng?

Nhưng hắn không hiểu, sao Tiểu Miêu lại là con của Giang Dĩ Bác? Mà cũng may, nhờ thế nó mới được sống sót đến bây giờ.

Rồi thời gian sẽ xóa mờ những nỗi đau trong quá khứ!

Thủy Băng Tuyền vỗ về Tiểu Miêu một lát, đứa bé thút thít một hồi rồi thiu thiu ngủ mất. Chẳng biết có phải do thân thể suy nhược hay không, mà Tiểu Miêu ham ngủ đến lạ kỳ, lại ít khi khóc quấy. Trừ những lúc đại ca đến thăm bệnh, nó mới oe oe một hai tiếng rồi thôi.

“Đại ca, huynh về đi, Yên Nhi chắc đang đợi huynh đó.”

“Ừ, có chuyện gì nhớ sai người đến gọi ta, mà Dĩ Bác sao rồi?” Từ dạo đó Giang Dĩ Bác ở lại trong vương phủ điều dưỡng luôn.

Thủy Băng Tuyền thông thả trả lời: “Huynh ấy khỏe lên nhiều, trở về phủ xử lý công việc rồi.”

Thủy Hoàng Văn gật đầu không hỏi thêm nữa. Chuyện giữa hai người họ, cứ thuận theo tự nhiên. “Ta về đây.”

.....

Trữ Hy nhìn Thủy Băng Tuyền dịu dàng vỗ về đứa bé trên tay, cơn nhói đau bỗng dâng lên trong lòng. Tiếng thét xé lòng của nàng ngày đó khiến tim hấn như ngừng đập, tưởng chừng cả hơi thở cũng bị rút cạn đến tận cùng.

Nhưng hấn chỉ có thể mở to mắt, nhìn trong bất lực.

Cũng may, mẹ con nàng đều được bình an...

“Triều đình đã phái Khang vương tới, chắc ít ngày nữa sẽ đến Bắc thành.”

Thủy Băng Tuyền lơ đãng cúi đầu vuốt những sợi tóc nhỏ mềm thưa thớt của Tiểu Miêu, thờ ơ nói: “Việc ấy huynh cứ tự an bài. Tân thành thế nào rồi?”

“Các thương hộ đều đã bắt đầu mở cửa.” Trữ Hy thu hồi tâm tình xao động, cố giữ sắc mặt bình tĩnh đáp lời nàng. Nàng kiên cường, nàng mạnh mẽ, nàng không cần sự lo lắng, quan tâm của hấn, nên hấn sẽ giữ lại nỗi niềm thương tiếc ấy sâu tận tim mình.

Lúc này, Thủy Băng Tuyền mới ngẩng đầu nói: “Huynh mau đốc thúc chuyển phủ nha đến Tân thành, sắp xếp phủ Bắc vương ở mặt sau phủ nha.” Đợi Trữ Thiên Khang đến, nàng sẽ dời đi. Nơi đây... sẽ chỉ còn là hồi ức!

Trữ Hy gật đầu tán đồng, phủ đệ phía sau phủ nha tuy không quá lớn nhưng cũng không hề nhỏ, rất thích hợp ẹ con nàng ở lại.

“Nhà xưởng cũng nhanh hoàn công đi.”

“Ta biết rồi.”

Thủy Băng Tuyền lại hạ tầm mắt, im lặng hồi lâu mới dịu giọng nói: “Cảm ơn huynh đã lo hậu sự cho Hương Hàn.” Trong lúc hỗn loạn ấy, nàng không có sức lực lẫn tâm trí để giải quyết hết mọi chuyện. Còn nhớ lúc Thu Nhi bấm báo lại chuyện của Hương Hàn, nàng khi tỉnh khi mê, nghe bập bõm cũng chẳng có sức đáp lại.

Trữ Hy cúi đầu, trên mặt hiện vẻ ưu thương mơ hồ, con ngươi đen như lọt vào cõi mê mờ ảo...

Thấy Trữ Hy thất thần không đáp, đáy mắt Thủy Băng Tuyền thoáng xoẹt qua một tia đau xót, tim rất đau như có nhát kiếm chém qua róm máu. Bối tới phút cuối ấy, Hương Hàn nâng nặc đòi gặp bằng được Trữ Hy.

Hương Hàn, phải chăng tim muội đã rung động, Trữ Hy phải chăng huynh đã xuyên xao? Hai người vốn trai tài gái sắc, tình chưa tỏ đã vội lướt qua nhau...

Hương Hàn, chẳng biết từ bao giờ, muội cũng đã trở thành một niềm đau trong lòng ta.

.....

Bóng đêm lặng lẽ xâm chiếm khắp trời đất, bầu không khí thanh lạnh lẫn quất cả không gian.

Thủy Băng Tuyền ngồi ôm Tiểu Miêu vẫn còn thơm hương sữa ngọt ngào, lặng im ngơ ngẩn. Giữa đêm vắng, thần trí nàng lại phiêu đảng trong những niềm đau, lạc lõng trong sự cô quạnh vắng vẻ đến chạnh lòng.

Vẫn biết rằng trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tàn, Hương Hàn cũng chẳng thể mãi mãi bên nàng cả đời. Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới muội ấy sẽ rời xa mình theo cách này. Nàng vẫn hy vọng được nhìn thấy Hương Hàn trong bộ y phục đỏ thắm, tiễn muội ấy cập bến hạnh phúc trọn đời.

Hóa ra, con người ta ngạo nghễ tự mình đoán định được mọi thứ trong tay, lại không thoát nổi sự tính toán của ông trời.

Giang Dĩ Bác nhẹ nhàng ngồi xuống giường, thấy ánh mắt đăm chiêu của Thủy Băng Tuyền, cười dịu dàng hỏi: “Tiểu Miêu đã ngủ chưa?”

“Đã dặn huynh đừng chạy tới chạy lui rồi mà, sức khỏe huynh đâu đã hồi phục hoàn toàn?” Nghe giọng hằn, Thủy Băng Tuyền ngẩng lên nhìn, đôi mày liễu nhíu chặt, tỏ vẻ trách cứ.

Giang Dĩ Bác cười cười, quàng tay ôm nàng, đáp: “Ta nhớ nàng và con.”

Thật ra thân thể hắn gần như đã khôi phục hoàn toàn, chẳng qua khí sắc vẫn còn nhợt nhạt, mới khiến nàng lo lắng như vậy!

Thủy Băng Tuyền nhích người vào trong, chừa ra một chỗ trống trên giường: “Huynh mau nằm xuống đi.”

Mất đi nhiều rồi con người ta sẽ học được cách trân trọng. Thiên Hợp, Hương Hàn và đứa con nàng chưa kịp nhìn mặt lần lượt bỏ ra đi, nàng càng phải trân trọng Dĩ Bác và Tiểu Miêu. Nếu nhất thiết phải tranh đấu để có thể giữ lại bên mình những điều quý giá, nàng sẽ mạnh mẽ giành giật tới cùng, dù đó có là ông trời đi nữa. Nếu nhất thiết phải có người chết đi, thì đó, sẽ là kẻ thù của nàng.

Trong lòng Giang Dĩ Bác đan xen nhiều loại cảm xúc phức tạp. Trải qua lần này, hắn thấy được nàng càng trở nên kiên cường mạnh mẽ. Hắn yêu thương mà lại xót xa cho sự kiên cường ấy.

Khó khăn lắm mới kéo nàng ra khỏi nỗi đau thương sau cái chết của Trữ Thiên Hợp, giờ phải mất thêm bao lâu nữa mới có thể giúp nàng vượt đi nỗi mất mát này, và phải mất thêm bao lâu nữa mới có thể tiến vào góc sâu nhất trong tim nàng, lấp đầy tình yêu thương trong lòng nàng?

Hắn biết, điều mình có thể làm lúc này, chính là chỗ dựa vững chắc cho nàng tựa vào, là trụ cột giúp nàng chống đỡ cả ông trời.

“Con ngủ rồi, nàng cũng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Đêm chăm chăm nhìn Tiểu Miêu không ngủ, ngày bận rộn quản chuyện Bắc cảnh chẳng chút nghỉ ngơi, nhìn nàng hao sức đến độ thân thể gầy gò tựa lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay mà lòng hắn chua xót.

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng đặt Tiểu Miêu xuống giường, rồi cũng nằm xuống bên cạnh hắn.

Nàng ôm Tiểu Miêu, Dĩ Bác ôm nàng, vòng tay ôn nhu ấm áp xoa bớt đi nỗi đau xót trên gương mặt héo hon.

Nhắm mắt cảm nhận cảm giác yên bình này, Thủy Băng Tuyền từ tốn nói: “Một hai ngày nữa chắc Trữ Thiên Khang sẽ đến Bắc thành.”

“Ừ, chính xác là trưa mai.” Giang Dĩ Bác nhắm mắt đáp lời, đoán chắc Trữ Thiên Khang lần này tỏ thái độ vô cùng quyết liệt, nên Trữ Thiên Kỳ mới để hắn đến đây.

“Ta tính sẽ nói rõ với hắn suy nghĩ của mình.” Thủy Băng Tuyền vòng tay ôm chặt Tiểu Miêu, nàng sẽ dùng mọi cách bảo vệ đứa con này.

Đáp lại nàng là nụ cười nhẹ của Giang Dĩ Bác: “Nàng muốn làm sao cũng được.” Hắn tôn trọng mọi quyết định của nàng.

Thủy Băng Tuyền chậm rãi nhắm mắt, chuyển đề tài: “Ta sẽ tận tay hủy sạch Trầm gia không chừa một mống. Về phần Diệp Khinh, huynh muốn thế nào?” Thực ra nàng vô cùng cảm kích Diệp Khinh khi đó

dùng Nhiếp hồn thuật niêm phong ký ức của nàng. Để nàng không tàn nhẫn tổn thương đến Thiên Hợp trên đoạn đường cuối. Dẫu cho hắc chẳng hề có thiện ý.

Hơn nữa, có được Tiểu Miêu một phần cũng do tay hắc tác thành. Dẫu cho hắc chẳng hề chủ tâm.

Thế nhưng, nỗi đau hắc gián tiếp gây ra cho nàng, đã lấp trọn niềm cảm kích ấy.

Đôi con người Giang Dĩ Bác bỗng chốc hóa lạnh: “Trúng một kiếm của ta, Trầm Nguyệt Chi bị thương cũng không nhẹ, chắc chắn đang dưỡng thương tại Độc cốc. Nghe tin nàng bắt người của Trầm gia, ả nhất định sẽ đến đây, Diệp Khinh nhất định sẽ theo chân ả.”

“Ta quyết mượn tay Trữ Thiên Khang san bằng Độc cốc, nhưng ta sẽ khoan dung tha cho Diệp Khinh một mạng.” Nói đến đây, đáy mắt Thủy Băng Tuyền ánh lên một tia tàn độc.

Xuất thủ đối phó với Trầm gia đã đủ kinh động lắm rồi, nếu nàng còn tận tay giải quyết Độc cốc, e sẽ khiến cả giang hồ lẫn triều đình đều chú mục vào Bắc cảnh, dè chừng không thôi. Còn nếu nàng mượn tay Trữ Thiên Khang, thì ai sẽ nghĩ ra một thiếu phụ chân yếu tay mềm có thể im hơi lặng tiếng diệt sạch nhị đại thế lực giang hồ?

Nàng phải giấu mình, che thực lực. Có giết người diệt gia, buộc phải lặng lẽ mà làm!

“Trầm Nguyệt Chi chết rồi, Diệp Khinh sẽ không sống một mình.” Giang Dĩ Bác lạnh nhạt lên tiếng.

“Đó chẳng phải vấn đề của ta nữa, giữ cho hắc một mạng đã là ân đức lắm rồi. Sống chết thế nào thì mặc hắc” Mà dù sống, cũng sẽ là sống không bằng chết! Còn Trầm Nguyệt Chi...

Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười lạnh, nàng sẽ khiến ả mãi mãi không thể siêu sinh!

Giang Dĩ Bác kéo nàng sát vào lòng, thấp giọng trầm âm: “Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.” Hắc cũng đang nóng lòng chờ đám người Hồng Hồ trở về, không biết thu hoạch thế nào đây...

.....

Quả đúng y lời Giang Dĩ Bác, chỉ trưa hôm sau đã thấy đoàn người ngựa của Trữ Thiên Khang thấp thoáng đến dưới cổng Bắc thành!

Nhưng chướng mắt Bắc cảnh là Thủy Băng Tuyền lại điềm nhiên thông thả ngồi xem công văn trong thư phòng, thi thoảng tiện tay đưa đưa nôi của Tiểu Miêu ở cạnh bên, chẳng có vẻ gì sẽ đi đón vị Khang Vương kia cả.

“Bẩm Vương phi, Khang Vương đã tới.” Cảnh Trúc gõ cửa bên ngoài, cung kính báo.

Nghe vậy, Thủy Băng Tuyền nhếch cười lạnh lùng: “Mời Khang vương gia đến thư phòng bàn chuyện.”

“Dạ.” Cảnh Trúc đáp rồi lui xuống.

Trữ Thiên Khang hỏi hắc dạo bước vào thư phòng, nhưng ánh mắt đầu tiên của hắc, không hề hướng tới đứa trẻ đang ngủ trong nôi, mà ngược lại thẳng nhìn Thủy Băng Tuyền không chớp.

Thủy Băng Tuyền dừng bút, cười nửa miệng, xem ra tin tức của Trữ Thiên Khang linh thông hơn Trữ thiên Kỳ nhiều.

Nàng thông thả đứng lên, chậm rãi bế Tiểu Miêu, lại từ tốn ngồi xuống ghế, đồng thời nhướn mày ra hiệu cho Trữ Thiên Khang cùng ngồi.

“Thất tẩu, là chuyện gì vậy, sao tẩu lại có ân oán với Trầm gia và Độc cốc?” Trữ Thiên Khang chưa kịp đặt móng xuống đã nhấp nhóm không yêu vội hỏi.

“Người đưa theo nhiều ít binh lính?” Thủy Băng Tuyền không trả lời câu hỏi của hắc, ngược lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì.

“Một nghìn.” Nhớ tới chuyện này, sắc mặt Trữ Thiên Khang liền đanh lại. Hoàng thượng nhất quyết không cho hắc xuất đại binh, chỉ để hắc đưa theo ngàn lính quèn.

Thấy mặt mũi Trữ Thiên Khang thoáng cái tối sầm, Thủy Băng Tuyền liền rõ. Chắc chắn Trữ Thiên Kỳ cho rằng chỉ với một nghìn binh lính ít ỏi sẽ chẳng thể làm nên trò trống gì? Được, vậy nàng càng phải dùng số lính ấy quét sạch Độc cốc cho hần xem.

“Ngọc Nhi sao rồi?” Thủy Băng Tuyền lại đổi giọng thờ ơ, mắt phượng sắc bén đảo qua, nắm bắt mọi thần sắc của người đối diện. Được tôi luyện trong cảnh minh tranh ám đấu từ thuở lọt lòng, con cháu hoàng thất so với người thường đều thêm mấy phần rắn rỏi, ngoan độc. Tuy Trữ Thiên Khang không bì nổi với một Trữ Thiên Kỳ không từ thủ đoạn, nhưng hần cũng chẳng phải loại lương thiện gì cho cam.

Quan hệ giữa nàng và hần, trước là vì Thiên Hợp, còn nay lợi ích đặt hàng đầu.

Hàng mày nhíu chặt thoáng cái giãn ra, trên mặt Trữ Thiên Khang thoáng tia nhu tình: “Nàng ấy vẫn khỏe, đã có thai rồi.”

Thủy Băng Tuyền ưu nhã dựa lưng vào ghế, rèm mi buông rủ, nói nhẹ bằng: “Muốn làm hoàng đế không?”

Trữ Thiên Khang tức thì cả kinh, cặp mắt chùng như muốn tránh né tia nhìn sắc bén của người đối diện, nhàn nhạt trả lời: “Tẩu đường đùa.” Hần vẫn biết Thất tẩu là người thông minh, tinh tường, nhưng không ngờ tẩu ấy lại thẳng thừng đến mức này. Có thể mở miệng nói ra lời đại nghịch bất đạo mà không hề chớp mắt.

“Vậy là không muốn?” Giọng nói Thủy Băng Tuyền vô cùng trầm tĩnh thản nhiên, cứ như trong ý nói không phải mưu tính toán vị đoạt ngôi, kinh hãi thế tục, dấy bao sóng gió, mà chẳng qua hỏi chú em chồng có muốn dùng điểm tâm sáng chẳng?

Trữ Thiên Khang nhíu chặt mày kiếm, trôn trôn ngược nhìn Thủy Băng Tuyền, như muốn tìm hiểu ý nghĩ thật sự của nàng trong ánh mắt. Nhưng đáy mắt ấy, ngoại trừ tia hàn khí lạnh lẽo không thể nào giấu hết, thì chẳng còn gì cả. Lẽ nào...là nói thật?

“Thôi tẩu đường đùa nữa. À phải, tiểu thế tử đã có tên chưa?” Trữ Thiên Khang gượng cười chuyển đề.

Thấy thế, Thủy Băng Tuyền chỉ giấu cười. Hoàng thất quả là hoàng thất, mãi mãi dựng lớp tường phòng bị cao ngất, dù là trước mặt người thân.

“Nội trong hai năm, ta sẽ giao cho ngươi một Bắc cảnh hùng mạnh.” Ngay từ đầu, nàng đã nghĩ sẽ giao Bắc cảnh lại cho hần, bởi vì, hần là người duy nhất cho Thiên Hợp sự ấm áp của thân nhân.

Ánh mắt Trữ Thiên Khang thoáng dao động. Hần lặng nhìn Thủy Băng Tuyền hồi lâu, cười phản bác: “Tẩu nói vậy ư? Vẫn còn thể tử đây mà.” Dẫn cho...

Thủy Băng Tuyền nhẹ vén lại chặn bông bị Tiểu Miêu quấy đạp, môi nhếch cười trào phúng: “Thiên Khang à, Tiểu Miêu là con ai, lòng ngươi hần cũng đã rõ, còn cần gì bày lăm trò như vậy?”

Trữ Thiên Khang mỉm cười lật bài ngửa: “Bất ngờ thật, tẩu thẳng thắn quá đó.”

Chàng mường những lời lẽ ấy của Trữ Thiên Khang, Thủy Băng Tuyền cười đáp: “Còn ta lại chẳng hề bất ngờ trước lòng trung thành của Cảnh Trúc.” Đây mới đúng là Trữ Thiên Khang. Tin rằng trước khi bước vào Bắc Thành, hần đã biết rõ Tiểu Miêu không phải con của Thiên Hợp rồi. Người báo tin này, còn ai nữa ngoài Cảnh Trúc đây.

Thật ra nàng cũng chẳng ngại cho hần biết sự thật. Lúc này giữa họ, đơn giản chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Nàng cần hần đối phó Trữ Thiên Kỳ, hần cần nàng ủng hộ bước khởi đầu. Thiên Hợp là sợi dây kết nối cho họ thêm sự tin tưởng.

Trữ Thiên Khang gật đầu đổi giọng: “Thật ra Giang Dĩ Bác là lựa chọn không tồi!” Đẩy người mình yêu vào vòng tay kẻ khác, chắc cũng chỉ Thất ca mới làm được.

Thủy Băng Tuyền cười buồn: “Chàng mãi mãi ở trong lòng ta.”

Trữ Thiên Khang hơi ngẩn người nói: “Huynh ấy quá yêu tẩu” Yêu đến mức chưa từng nghĩ đến bản thân mình. Một tình yêu cao thượng hơn hần mọi nam nhân trên đời, yêu vô vọng, yêu cuồng si!

“Ta biết, nên chỉ chẳng thể hận chàng!”

“Vậy nói xem tẩu muốn đệ làm gì?” Trữ Thiên Khang lấy lại tinh thần, thay đổi sắc mặt nhanh hơn chong chóng. Hắn từng nghĩ, ai chọc vào tổ ong như tẩu ấy, chắc chắn sẽ không có kết cục gì tốt đẹp! Lần này tẩu ấy phải chịu nỗi đau mất con, người thường còn chẳng thể nuốt trôi nỗi uất hận, huống hồ là loại nữ nhân ngoan độc như này?

Khóe môi Thủy Băng Tuyền tức thì cong lên một nụ cười, nhưng ý cười chẳng đọng đầy đến đáy mắt! Toàn thân nàng hừng hực toát ra luồng sát khí lạnh lẽo bức người.

111. Q.4 - Chương 5: Bắt Đầu

Edit: Boringrain

Hoàng hôn, thái dương như quả cầu lửa đỏ bừng dần khuất sau rừng mây ráng hồng. Nhóm người Hồng Hồ và Hắc bạch lưỡng ưng lững thững hộ tống lô ‘hàng’ khổng lồ về tới Bắc thành.

Chẳng được chuyển tới hiệu buôn Tường Phúc như lệ thường, ‘lô hàng’ đặc biệt này lại được đưa thẳng đến địa lao phủ nha đang mở rộng cửa đón chờ.

Chốc sau, thiếu niên phấn điều ngọc mài thần nhiên tựa lưng vào mặt tường đóng rêu nhớp nhúa, hứng khởi dõi mắt nhìn một lượt mấy trăm người trong lao.

Tâm trí y lại du đãng đến đêm trước, khi y cùng Hắc bạch lưỡng ưng động thụ tóm gọn Trầm gia. Cảnh tượng ấy, huy hoàng tráng lệ chẳng thể nào quên.

Tận lúc đó, y mới vỡ lẽ, hóa ra trong những khối tròn tròn đen thui thúi như than toàn là độc phấn do y điều chế. Chỉ cần dùng nội lực chưởng nhẹ một cái, cả bọc vải đã nổ tan tành, độc phấn bay ra tứ phía, đâu có là vô lâm đệ nhất cao thủ, cũng chỉ có thể hôn mê ngã quỵ mà thôi...

Nhiệm vụ này, nhọc nhất, có lẽ là nhét cả cả trăm người vào rương chở hàng...

Trầm gia ư? Một trong tam đại thế lực giang hồ ư? Nghe danh run sợ ư? Chẳng qua cũng lạng lẽ biến mất tựa tro bụi không chút tàn dư như vậy thôi!

Nếu chẳng phải lũ các người còn chút tác dụng, thì nội trong nửa canh giờ, nào Cầm công vang danh? nào Trầm gia vọng ngưỡng? Sẽ chỉ còn là cái tên chìm ngấm sau lớp bụi thời gian.

“Hắc, Bạch ở đây giao lại cho hai người, người ta là khách từ xa đến, nhớ ‘tiếp chuyện’ tử tế vào.” Thiếu niên tuần lãng nở nụ cười tà.

“Dạ!” Hắc y bạch y hai người đối mặt nhìn nhau, trong mắt lóe lên ánh đỏ tà dị, môi thấp thoáng ý cười. Bọn họ hiển nhiên sẽ thay chủ tử tiếp đãi đám người này chu đáo.

Hồng Hồ nhón gót phi thân ra ngoài, gần tới cửa còn ngoái đầu dặn lại: “Giữ mạng cho chúng.” Dễ dàng diệt gọn Trầm gia như vậy, đồn ra ngoài mấy ai tin nổi đây?!

“Chúng thuộc hạ hiểu rồi.”

Cũng chẳng thể trách Trầm gia vô năng, có trách là trách chúng đây vào không đúng người.

Nhớ tới sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng của phu nhân, đáy mắt người ưu thương tràn ngập nỗi căm hờn, y càng rảo bước nhanh chân vội về phục mệnh.

.....

“Cảnh Trúc, người đến chỗ Khang Vương, bảo hắn ngày mai hãy khởi hành về kinh.” Thủy Băng Tuyền thờ ơ phân phó.

“Dạ, Vương phi.” Cảnh Trúc nghe xong vội cúi đầu lui ra.

Màn đêm yên ắng tĩnh lặng, che khuất những cơn sóng ngầm đang mạnh mẽ trào dâng.

Ngồi bên mép giường, nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Miêu nắm chặt lấy ngón út của mình, nụ cười hiền lấp đầy cả đáy mắt lẫn gương mặt hao gầy của Thủy Băng Tuyền.

“Sao rồi?” Vẫn cúi đầu chơi đùa với Tiểu Miêu, Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng hỏi vào khoảng không.

“Đã làm y lời người căn dặn.” Thoáng cái, vạt áo đỏ rực xoẹt giữa không trung, Hồng Hồ quỳ gối cúi đầu, không dám ngược nhìn phu nhân.

“Độc cốc đã biết chưa?” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền không hề rời khỏi Tiểu Miêu đến nửa giây, tựa như đứa trẻ trước mặt là cả vũ trụ của nàng.

“Bẩm phu nhân, Hồng Hồ đã sai người đi đưa tin.” Chắc giờ này tin tức đã đến nơi.

“Vất vả cho người rồi. Nhớ giám sát chặt chẽ địa lao, để xổng dù chỉ một tên, hậu quả chắc người tự rõ?”

Nàng giảm bớt sức công phá của thuốc nổ, chỉ giữ lực vừa đủ để bung độc phần triệt hạ cả đám người trong chớp mắt. Trừ lúc nổ nghe như tiếng sấm trong đêm, thì vụ này, quả có thể gọi là vô thanh vô tức.

Nghĩ đi nghĩ lại, dùng vũ lực đối phó với Trầm gia, khác nào lấy trứng rơi đá, không tự lượng sức mình! Cách này của nàng, vừa đơn giản lại vừa hiệu quả hơn nhiều.

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Không hiểu sao, giọng nói phu nhân nhẹ nhàng đến thế, lại khiến hần cảm thấy áp lực như đang đứng trước mặt chủ tử, đến thở mạnh cũng không dám.

“Cả thấy bao nhiêu người?”

“Dạ, hai trăm mười bốn!”

“Ta biết rồi. À, phía tây hậu viện có một đứa trẻ, người hãy dạy dỗ hần thành người hầu cận của Tiểu Miêu!”

Hương Hàn ra đi, không còn ai rèn rũa, nhưng đứa trẻ Đồng Nhi ấy chẳng hề lơ là luyện tập. Nàng nhận ra nó cực có tốt chất và nghị lực, là một nhân tài hiếm có. Huống chi, Tiểu Miêu cũng cần người hữu dụng bên mình.

Nghĩ đến đây, rèm mi dày bỗng buông rũ, nếu Hương Hàn không ra đi thì...

“Tuân lệnh.”

“Lui ra đi.” Thủy Băng Tuyền thờ ơ phát tay, sự dịu dàng nơi đáy mắt tản dần đi, bờ mi dài cong vút, không che được sát khí đậm nồng!

Trầm Nguyệt Chi, để xem thử, hai trăm mười bốn mạng người Trầm gia có là gì trong mắt người chẳng...

Độc cốc

Diệp Khinh nheo mắt theo từng con chữ trong thư, lòng dao động...

“Người đưa thư đâu?” Dầu chắc mẩm kẻ này không còn ở đây, nhưng hần vẫn không kiềm lời bật hỏi.

“Bẩm chủ tử, thư này do người trong cốc ra ngoài mua đồ mang về. Hần cũng không biết là ai đã nhét vào tay mình!” Thị nữ thân tín của Diệp Khinh cúi đầu đáp.

“Tiểu thư tỉnh chưa?” Dù đã ra khỏi được trì, thân thể Nguyệt Nhi vẫn còn suy nhược, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, nên hần chẳng dám cho nàng biết Thủy Băng Tuyền vẫn còn sống, e đả kích đến nàng, nhưng giờ...

“Dạ, tiểu thư đã tỉnh.”

Đắn đo thêm chốc lát, sắc mặt Diệp Khinh đành lại ra chiều đã quyết tâm, hần xoay người rảo bước vào nội đình! Chuyện nghiêm trọng nhường này, hần không thể giấu nàng ấy được. Huống chi, mấy ngày nay hần luôn để mắt đến mọi động tĩnh từ phía triều đình, có thể khẳng định hoàng thượng không hề có ý định khởi binh vãn tội. Thế quái nào Thủy Băng Tuyền lại bắt được toàn bộ người Trầm gia?

Tuy Giang Di Bác võ công cái thế, nhưng dù hần có huy động tất cả thuộc hạ của Giang gia, cũng không thể một đêm bắt giữ người Trầm gia mà thần không biết quỷ không hay như vậy.

Ba ngày, Thủy Băng Tuyền chỉ cho Nguyệt Nhi ba ngày...

Siết chặt thư, hần rảo bước băng qua dãy hành lang uốn lượn, rồi dừng chân trước một căn phòng trang nhã, thoáng ngáp ngừng đoạn giờ tay khẽ gõ...

“Vào đi.” Giọng nói lạnh băng của Trầm Nguyệt Chi vang lên.

Nhíu chặt mày kiếm, vừa đẩy hai cánh cửa phòng, Diệp Kinh vừa tự trách mình. Hần sai rồi, thực sự sai rồi, lẽ ra khi ấy, hẳn nên khuyên can Nguyệt Nhi từ bỏ, chứ không phải hùa theo nàng đi chọc phá Giang Dĩ Bác và nữ nhân kia, để giờ nên nông nổi...

Ngước nhìn Trầm Nguyệt Chi ngồi lặng trước cửa sổ, ánh mắt xa xăm vô định mà lòng hần bỗng quặn đau. Đúng là sai một ly, đi một dặm!

Gương mặt nhợt nhạt bệch trắng của Trầm Nguyệt Chi không hề hướng về phía Diệp Kinh, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?” Nhặt được mạng trước phủ diêm vương, nhưng lòng nàng chẳng chút vui mừng. Nếu chết, nàng nguyện được chết dưới kiếm chàng.

“Nguyệt Nhi, Trầm gia xảy ra chuyện rồi.” Diệp Kinh cúi mắt nói.

Trầm Nguyệt Chi quay đầu lại, hàng mày bất giác nhíu cao: “Huynh nói gì?”

“Nàng tự xem đi!” Diệp Kinh tiện tay giờ bức thư lên!

Thoáng nhìn Diệp Kinh với ánh mắt dò hỏi, Trầm Nguyệt Chi từ tốn mở thư, liếc qua nội dung, mặt tái xanh, nàng ta vùng đứng lên, trợn trừng mắt hỏi: “Thủy Băng Tuyền chưa chết?” Không thể nào, ả không thể tránh thoát Ngọc thạch câu phần! Không, tuyệt đối không thể...

“Nói ta biết chuyện gì đã xảy ra?” Rõ ràng lúc ấy, Giang Dĩ Bác không thể nào chạy lại đỡ cho ả ta, mà dấu chàng khinh công tuyệt đỉnh, có thể đỡ kịp đi chăng nữa, thì cũng không thể cản phá toàn bộ chiêu thức đó.

Lúc này, trong mắt Diệp Kinh thoáng qua một tia mỉa mai cay đắng, ai ngờ được, lại có nhiều người nguyện chết thay nàng ta đến vậy...

“Diệp Kinh...” Trầm Nguyệt Chi cúi gắt tóm chặt cánh tay Diệp Kinh, bởi kích động mà lồng ngực phập phồng, sù sụ ho khan... Diệp Kinh hoảng hốt vội đỡ nàng ta ngồi xuống, xót xa nói: “Nàng đừng quá kích động!”

“Vậy huynh mau nói mọi chuyện là thế nào?”

“Phong Cô Tình đột nhiên xông ra, cản được gần như toàn bộ lực đạo, Hương Hàn dùng thân mình chắn thay nàng ta phần còn lại.” Diệp Kinh nặng nề kể lại. Thật ra, lúc ấy, hẳn còn tâm trí đâu mà lo đến Thủy Băng Tuyền, khi tính mạng của Nguyệt Nhi như chỉ mảnh treo chuông?

Trầm Nguyệt Chi sững sờ, lòng ngổn ngang thờ thẩn...

“Phong Cô Tình? Vì sao hẳn lại cứu ả?”

Diệp Kinh cúi đầu không đáp. Phong Cô Tình liên tục xuất hiện ở phủ Bắc Vương, chẳng phải cũng vì nặng lòng với Thủy Băng Tuyền ư?

Nữ nhân lãnh ngạo kia có gì tốt đẹp? Lại khiến cho nhiều nam nhân ưu tú động lòng, nguyện khom lưng?

“Nguyệt Nhi, cứu người quan trọng hơn!” Rồi không để cho Trầm Nguyệt Chi lạc sâu vào tâm tưởng, Diệp Kinh trầm giọng nhắc nhở.

Hoàn hồn về với thực tại, Trầm Nguyệt Chi lại cúi đầu đọc kỹ bức thư trong tay. Trông qua thì sắc mặt nàng ta vô cùng bình tĩnh trấn định, nhưng nhìn kỹ, lại trắng bệch hết như tờ giấy.

Một Nguyệt Nhi mỏng manh lại cố chấp như vậy, khiến Diệp Kinh vừa thương vừa xót. Hần biết, rồi thế nào nàng cũng sẽ đi cứu Trầm gia.

Nàng kiêu ngạo, tự cường đến thế, có thể chấp nhận bại dưới bất cứ kẻ nào, cũng tuyệt đối không để mình thua dưới tay Thủy Băng Tuyền! Dẫu rằng, Trầm gia với nàng, chẳng đáng mấy phân.

“Ta đi chuẩn bị, chúng ta lập tức xuất cốc!” Ấu là họa thì tránh không khỏi, chi bằng một lần kết thúc cho xong!

Dõi theo bóng lưng Diệp Kinh khuất sau cánh cửa, khoe môi Trầm Nguyệt Chi cong lên nụ cười tự giễu. Thủy Băng Tuyền, kết thúc đi thôi. Giữa ta và người chỉ một người được sống.

.....

Giang Dĩ Bác thư thái tựa lưng vào thành ghế, ưu nhã nâng chén trà gốm trắng vân sen tinh xảo, nhẹ gạt những mảnh trà nổi bông bênh, tận hưởng làn hương thuần khiết vờn quanh chóp mũi, như chẳng hề bận tâm đến ánh mắt gườm gườm sắc bén từ người đối diện.

Trải qua bận vừa rồi, thân thể hắn gầy đi trông thấy, lại vì mất máu quá nhiều mà da dễ nhợt nhạt hẳn, bớt vài phần cuồng ngạo, thêm vài phần ôn hòa, nom hết một thư sinh yếu ớt nhã nhặn.

Trữ Thiên Khang thu hồi ánh mắt, nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi: “Tẩu ấy là người Thất ca yêu bằng cả sinh mạng.”

Lúc nhận được tin Thất tẩu mang thai, hắn mừng vui khôn xiết, tuy rằng xen giữa niềm vui ấy là nỗi nghi hoặc mơ hồ. Bởi lẽ, với tính cách của Thất ca, huynh ấy không đời nào để lại đứa con ngăn cản hạnh phúc về sau của tẩu ấy!

Nhưng hắn thà tin, tin Thất ca động lòng, tin sức mạnh của tình yêu, tin sự quyết tâm của Thủy Băng Tuyền...

Khi tin tức tẩu ấy bị ám sát truyền tới tai, một tin tức chấn động khác cũng truyền về. Nút thắt trong lòng hắn đã được tháo gỡ hoàn toàn. Quả thực, đứa trẻ đó không phải con của Thất ca.

Là một nam nhân, hắn không thể nào hiểu được hành động của huynh ấy, nhưng là huynh đệ, lời đã hứa sẽ vẫn vẹn nguyên. Hắn hứa, sẽ che chở cho Thất tẩu suốt đời, như một người huynh trưởng!

Cho nên, chuyến đi Bắc cảnh này, hắn nhất định phải đi, để tận mắt xác nhận tẩu ấy vẫn ổn, không, đúng hơn là gặp tận mặt Giang Dĩ Bác!

Con người này trước kia ở kinh thành, luôn khoác lên mình vẻ mặt đứng đưng, thờ ơ với mọi cám dỗ danh lợi, trong thái độ ôn hòa lễ nghĩa, lại chứa đựng loại khí phách cao ngạo xa thăm thẳm không cách nào với tới. Nhưng nào ai ngờ được, một nam nhân như vậy, cũng có ngày tự cuốn mình vào vòng tranh đấu phong vân. Hết thấy chỉ vì một nữ nhân.

Đôi khi hắn tự hỏi, một Thủy Băng Tuyền nhỏ bé, có ma lực gì khiến Thất ca động lòng? Khiến Giang Dĩ Bác tình si?

“Nàng cũng là người Giang mỗ nguyện dùng cả tính mạng để yêu.” Nhẹ nhấp ngụm trà, Giang Dĩ Bác từ tốn đáp.

Trữ Thiên Khang cong miệng cười giễu cợt: “Hoàng thượng sẽ để yên cho người cưới nàng ư?”

Tức thì, Giang Dĩ Bác cũng nhếch cười đáp lại: “Hai năm nữa, liệu người ngồi trên ngai vàng có còn là hoàng thượng hiện tại không? Khang vương gia?” Ba chữ Khang vương gia đệm cuối, vừa dài vừa mạnh, nghe thêm vài phần thâm ý.

Đáy mắt Trữ Thiên Khang xoẹt qua một tia hốt hoảng, mặt đành lại, như giận như sợ, lát sau, hắn chỉ thở dài nói: “Ta đã hứa với Thất ca, cả đời này xem nàng là muội muội!”

Ánh mắt Giang Dĩ Bác chuyển từ lá trà bông bênh trong chén sang Trữ Thiên Khang, miệng cười, mà mắt bắn hàn quang khiến cả Trữ Thiên Khang cũng phải giật mình chùng bước: “Nếu người thật sự có thể đối đãi với nàng như muội muội, thì...”

Khoe cười càng sâu, đáy mắt Giang Dĩ Bác lại càng tĩnh lặng như mặt nước hồ: “Chắc người cũng không ngại một muội phu như Giang Dĩ Bác ta chứ?”

Thu hồi tầm mắt, Trữ Thiên Khang dứt khoát đứng lên, lặng xoay người bước ra ngoài, vừa đi vừa để lại một câu: “Là huynh trưởng, bản vương hy vọng nàng được hạnh phúc!”

Giang Dĩ Bác cúi mắt, nở nụ cười tuần lã, xem chừng hẳn nên tặng một phần lễ ra mắt nhỉ?

.....

Thủy Băng Tuyền từ tốn thả bước trên con đường dẫn đến chỗ u ám nhất của phủ nha, một địa lao vô cùng thâm nghiêm cẩn mật. Bởi bên trong, toàn là những trưởng lão đức cao vọng trọng của Trầm gia!

“Tham kiến phu nhân!” Hắc bạch lưỡng ưng nhác thấy bóng dáng Thủy Băng Tuyền, vội vàng cung kính hành lễ!

Nàng nheo đôi mắt phượng, liếc qua những chấn song nhìn đám người nằm nghiêng ngả bên trong, lạnh nói: “Cho gia chủ Trầm gia tỉnh lại.” Phải có ý thức thì con người ta mới biết thế nào là sợ hãi.

“Dạ.” Đáp lời nàng chính là Hồng Hồ, sau lưng y còn có Đồng Nhi.

.....

Trầm gia chủ lơ mơ tỉnh dậy, cổ chống mi mắt nặng trĩu nhìn ngó xung quanh, rồi tức thì hoảng hốt. Theo bản năng, lão vận công điều khí, nhưng phát hiện toàn thân vô lực, cả người suy yếu, ngay đến đứng dậy cũng khó khăn.

“Tỉnh rồi ư?” Bỗng có giọng nói từ ngoài vọng vào, lạnh lẽo như âm hồn chốn địa ngục, khiến lão bất giác co rúm người lại.

Dần xuống cơn sợ hãi phập phồng nơi lồng ngực, lão quát lớn như tự trấn an mình: “Người là ai? Đây là đâu?” Cảm giác cho lão biết mình đang ở trong một nhà lao! Nhưng vì sao? Chuyện gì đã xảy ra? Và người có khả năng bắt lão tới đây thì vô công phải đến bậc nào?

Nheo mắt như muốn nhìn rõ người trước mắt, nhưng trong địa lao hôn ám âm u, lão chẳng thể nhìn được thứ gì, có chăng chỉ là bóng người mờ ảo tỏa ra loại sát khí như quỷ địa ngục, ánh mắt phùng phục nẩy lửa đến ghê người.

“À, người đã tới Bắc thành!” Thủy Băng Tuyền đứng trước cửa lao, lặng lẽ theo dõi từng biểu hiện trên gương mặt lão, tốt bụng nói.

Bắc thành ư? Nén nỗi bàng hoàng, Trầm gia chủ lớn tiếng hỏi: “Vậy ra người chính là Bắc vương phi? Bằng cách nào người bắt được chúng ta tới đây?” Lúc này lão đã phát hiện ra bên cạnh mình đều là người Trầm gia đang hôn mê! Lẽ nào toàn gia đều đã bị bắt giữ...

Vậy không còn ai ở ngoài cứu bọn hần ư?

“À, có lẽ Trầm Nguyệt Chi đã biết ta mời các người đến làm khách rồi. Yên tâm đi, ngày mai ả sẽ đến đây thôi, nhược bằng không, ta sẽ cho các người biết, nữ nhân ấy mà, giận chó đánh mèo sẽ lợi hại đến chừng nào.” Như đoán được nỗi lòng Trầm gia chủ, Thủy Băng Tuyền liền thông thả giải đáp cho lão. Giọng điệu hết mực ôn hòa, lại ẩn hàm lời lẽ tàn nhẫn khiến kẻ già dặn, đứng đầu chốn giang hồ cũng thấy chùng bước khụy chân. Nguyệt Nhi rốt cuộc đã dây phải loại người gì thế này?

Dù run sợ, chấn kinh, nhưng sự từng trải khiến lão vẫn giữ được sự bình tĩnh thường ngày: “Biết khôn thì mau thả chúng ta ra, bằng không...” Đợi bọn họ hồi phục công lực, sẽ khiến ả phải quỳ gối xin tha.

“Không thì thế nào? Đợi các người khôi phục công lực sẽ huyết tẩy Bắc thành ư?” Thủy Băng Tuyền nhã nhặn nói ra lời trong lòng Trầm gia chủ.

“Người...” Đối mặt với một kẻ thù thâm sâu như thế, lại khoác thêm vẻ bình tĩnh thấu lòng người, lão bỗng thấy có cơn gió lạnh lan dần từ đầu đến chân.

Thủy Băng Tuyền đứng lên định dợm bước... “Phu nhân...” Thì Hắc Bạch lưỡng ưng liền nhả mặt ngăn cản. Phu nhân tôn quý sao có thể tùy tiện bước vào địa lao? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì mạng quên của bọn hần sao giữ nổi đây?

Hồng Hồ chau mày suy nghĩ một lát, bèn cung kính nói: “Phu nhân, để thuộc hạ mời Trầm gia chủ ra ngoài?”

Thủy Băng Tuyền nhượng mày đáp: “Cũng được.” Đoạn xoay người bình thản ngồi xuống ghế.

Trầm gia chủ tức thì được đưa ra ngoài, vút xuống trước mặt Thủy Băng Tuyền như một thứ đồ bỏ đi. Thường ngày tự xưng cao thủ đệ nhất giang hồ, hôm nay phong thái đỉnh cao ngạo lại bay biến sạch trơn, Hồng Hồ chỉ là ‘hơi’ mạnh tay một chút, lão đã không kiềm được bật rên khe khẽ!

“Người muốn làm gì?” Nỗi bất an càng tăng, khẩu khí lại càng lớn!

Thủy Băng Tuyền cười tà, hần run sợ rồi!

“Đồng Nhi, hôm nay ta sẽ đích thân dạy người một chiêu!”

Dứt lời, giữa tay nàng lóe lên một thanh đoản kiếm sắc bén, vung lên nhanh như chớp, thủ pháp kỳ quái, hành động dứt khoát không chút do dự. Đợi nàng ra tới mấy chiêu thì mọi người xung quanh mới kịp định thần phản ứng.

Mồ hôi lớn nhỏ thi nhau túa ra trên trán Trầm gia chủ, mắt lão trừng lớn vằn lên tia máu, nỗi sợ hãi dồn nén lên đến tận cùng... À ta, đã cắt mất kinh mạch của lão rồi!

Ném thanh đoản kiếm sắc bén cho Đồng Nhi phía sau, Thủy Băng Tuyền thờ ơ hỏi: “Vừa rồi ta cắt mấy kinh mạch của hần?”

“Năm.” Đồng Nhi trả lời dứt khoát.

“Cho người hai ngày tập chiêu đấy thật thành thực!” Thủy Băng Tuyền phớt lờ vẻ mặt đau khổ rên rỉ cuộn tròn của kẻ nằm trên mặt đất, xoay người đi ra.

“Hồng Hồ, phế toàn bộ chân khí của những kẻ này đi, cho bọn chúng làm người bình thường thôi.” Đã không có nội lực, kinh mạch toàn thân lại đứt hết, người chết còn dễ coi hơn!

Thủy Băng Tuyền mỉm cười, nàng muốn cái tên Trầm gia vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn...

“Dạ.” Hồng Hồ hoàn hồn trước màn vừa rồi, cúi đầu trả lời. Sau những gì phu nhân đã phải chịu đựng, thì dẫu người có làm gì cũng không thể xem là tàn nhẫn.

....

Giang Dĩ Bác âu yếm nhìn Thủy Băng Tuyền, nhẹ giọng quở trách: “Hà tất phải tự mình động thủ, cứ giao cho Hồng Hồ là được rồi.” Những kẻ đó, sao xứng để nàng đích thân ra tay?!

“Không sao, ta chỉ muốn chỉ giáo Đồng Nhi thôi, sau này hần sẽ là thị vệ của Tiểu Miêu.” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt nhẹ đáp. Không tự mình động thủ, sao có thể vơi đi nỗi oán hận trong lòng nàng? Đây mới chỉ là món khai vị, bữa tiệc ngon còn phải đợi Trầm Nguyệt Chi mới có thể khai màn.

Nhẹ vén những sợi tóc trên trán Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác nói: “Ta sẽ đào tạo thêm vài người sau này cho Tiểu Miêu dùng!” Tiểu Miêu không thể tập võ, nên người bên cạnh nó nhất định phải là những cao thủ hàng đầu!

“Được, việc này giao cho huynh đấy! Mà huynh và Trữ Thiên Khang đã nói gì?” Trở mình cho Tiểu Miêu nằm thoải mái, Thủy Băng Tuyền quay sang nhìn Giang Dĩ Bác hỏi.

Giang Dĩ Bác nhẹ cười: “Có lẽ đúng như lời nàng, hần thích hợp làm hoàng đế hơn Trữ Thiên Kỳ.”

Thủy Băng Tuyền chớp mắt, đôi mắt phượng tinh tường lặng nhìn hần, băng quơ nói: “Ta sẽ không để hần có cơ hội uy hiếp huynh.”

“Ta biết...” Giang Dĩ Bác nhẹ cười, hần cũng sẽ không để Trữ Thiên Khang làm hại đến nàng!

Thủy Băng Tuyền ngồi dậy, nhích sát vào lòng hần, quàng tay qua cổ hần, khẽ hôn.

Một nụ hôn nhẹ, lại say lòng người!

Bàn tay to lớn vuốt ve gương mặt nàng, Giang Dĩ Bác dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

.....

Vô tình các

Phong Cô Tình nhếch cười cay đắng, đến tận bây giờ, hắn mới hiểu, thì ra, ngay từ cái nhìn đầu tiên, hình ảnh người con gái ấy đã đi vào tận sâu trái tim hắn, khôn nổi là, cả cuộc đời lạnh lẽo không cho phép hắn tin vào hai chữ tình ái!

Sai một bước, vĩnh viễn chẳng thể quay đầu. Đời này, hắn đã lỡ mất nàng.

Tranh đoạt ư? E chỉ là uống công vô ích! Một lần nhìn thấy nàng cận kề cái chết, cảm giác ấy, cơn ghen thất ấy hắn không muốn chịu thêm lần nữa...

Nghĩ cũng buồn cười, hai lần bị thương nghiêm trọng nhất, lại đều vì nàng mà ra. Khác chăng là...

Lần đầu tiên, nàng muốn giết hắn.

Lần sau, hắn muốn cứu nàng.

“Chiến Nhất, truyền lệnh của bản các chủ, về sau không bán tin tức của Bắc vương phi cho bất kỳ ai.”

“Dạ.” Xem ra chủ tử đã thực sự động tâm.

“Lui ra đi, nhớ chú ý đến mọi động tĩnh ở Bắc thành.” Là vì hắn muốn biết mọi tin tức về nàng. Chỉ vậy thôi.

.

Giữa đại đường thênh thang của phủ nha, bầu không khí áp bức đè nặng lên thần kinh của hết thảy mọi người!

Thủy Băng Tuyền vận bộ bạch y thanh khiết, bế Tiểu Miêu ngồi trên ghế cao, lạnh lùng quét mắt một vòng. Đây chính là nơi nàng đối mặt với Trầm Nguyệt Chi lần đầu...

Hôm nay, nàng sẽ cho ả thấy, nỗi hận của nàng sâu đậm đến bao nhiêu...

Chập tối, cuối cùng người khiến máu huyết trong người nàng sục sôi mong chờ đã xuất hiện.

Trầm Nguyệt Chi vẫn như cũ, luôn khoát trên người bộ y phục màu trắng tinh khôi, nhưng lần này sắc mặt nhợt nhạt đi nhiều. Nàng ta trân trân nhìn đứa bé trong lòng Thủy Băng Tuyền, vẻ mặt bình tĩnh không thể che mờ ngọn lửa hờn ghen nơi đáy mắt.

112. Q.4 - Chương 6: Nhỏ Cỏ Tận Góc

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền giương mắt lạnh nhìn Trầm Nguyệt Chi. Nhiều ngày nay, không lúc nào nàng thôi liên tưởng đến giây phút này, giây phút đối diện với kẻ thù. Vốn nghĩ rằng tâm đã bình, lòng đã nguội, nhưng bóng dáng ả vừa xuất hiện, thì máu huyết nàng lại sục sôi lưu chuyển, lửa hận thù phừng phực trong tim, như muốn thiêu đốt cả chính mình. Cảm giác hừng hực ấy khiến nàng phải hơi hé môi, lặng hít thở sâu mới giữ được nét điềm nhiên trên gương mặt.

Không biết vì cảm nhận được sự biến hóa của nàng, hay vì lực tay bất giác siết mạnh mà Tiểu Miêu trong lòng bỗng khóc ré thất thanh. Tiếng khóc ấy làm Thủy Băng Tuyền như sực tỉnh khỏi cơn mê, lồng ngực phập phồng căng cứng được thả lỏng đi phần nào. Nàng cúi đầu, nhẹ vỗ về: “Ngoan nào, Tiểu Miêu đừng khóc.”

“Tuyền Nhi, để ta bế con.” Dáng người cao lớn của Giang Dĩ Bác lững lờ đi ra từ nội đường, chẳng thêm đếm xỉa khách đến cửa, hắn đi thẳng đến bên người Thủy Băng Tuyền, nhận đứa bé từ tay nàng, đôi cánh tay cường tráng dịu dàng đỡ đỡ.

Lúc này, ánh mắt Trầm Nguyệt Chi liền dời từ đứa bé kia sang gương mặt Giang Dĩ Bác. Nhưng tiếng khóc trẻ thơ văng vẳng bên tai, ánh mắt chàng ôn hòa từ ái, lại cứ như lưỡi kiếm khoét sâu vào lòng nàng... Ghen tuông, căm hờn khiến nàng như ngột thở.

Nhìn gia đình 3 người đầm ấm trước mắt, lại nhìn sang Trầm Nguyệt Chi chực nổi cơn cuồng phong, Diệp Khinh bỗng thấy bồn chồn không yên. Mê chương này, Nguyệt Nhi đã không thể thoát nổi.

“Trầm thiếu chủ, bốn mươi tám ngày ba canh giờ, không lúc nào Thủy Băng Tuyền thôi nhớ đến người. Hôm nay được thỏa nguyện gặp mặt, phải chăng ta nên từ tốn ôn chuyện?” Ung dung thả tay lên đùi, nhẹ tựa lưng vào thành ghế, rèm mi cong khuất đôi mắt phượng, che đi mọi tâm tình của Thủy Băng Tuyền. Chỉ nghe thấy giọng nói nàng ôn hòa đầm thắm, nhưng khí tức quanh người lại chẳng chút hiền từ.

Giọng nói ấy, phảng phất còn đọng lại dư âm, tựa muốn đóng băng bầu khí quyển đang chuyển động, sự bí bách như rút cạn hơi thở của mọi người.

Thoài không dám nhìn Giang Dĩ Bác nữa, Trầm Nguyệt Chi quay sang Thủy Băng Tuyền, danh giọng hỏi: “Người Trầm gia đâu?” Dọc đường đi, nàng vẫn luôn thắc mắc, tài sức gì Thủy Băng Tuyền có thể bắt trọn toàn Trầm gia? Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi, vẫn không thể tìm ra câu trả lời.

Thủy Băng Tuyền nhướn cao hàng mày, nở nụ cười như có như không: “Người Trầm gia? Không rõ thiếu chủ đây có bao gồm cả Trầm gia chủ trong đó không?”

Đáy mắt Trầm Nguyệt Chi tức thì xoẹt qua một tia hoang mang ngờ vực, ngay cha cũng bị bắt ư?

“Bác vương phi, chúng ta đã đến đây theo yêu cầu của người, vậy cũng nên đưa người ra chứ?” Đánh mắt một vòng, Diệp Khinh thầm tính phần thắng được nhiều phần.

Bên đó chỉ mỗi Giang Dĩ Bác là cao thủ. Còn phía này, có hắc, Nguyệt Nhi, tứ trưởng lão cùng các cao thủ Độc cốc, còn có tiểu tỷ của Nguyệt Nhi, lại không có Phong Cô Tình cản lối ngăn đường, so với cuộc giao tranh lần trước, phần thắng xem bộ cũng nhiều hơn. Vả chăng, nếu người Trầm gia đều ở đây cả, thì cứu một hai người chắc cũng không mấy khó khăn...

“Diệp cốc chủ suy tư như vậy, phải chăng đang lường tính sức lực đôi bên?” Thủy Băng Tuyền vẫn giữ lối nói đạm nhiên, ơ hồ như cũ.

Diệp Khinh chau mày, lòng liền chùng xuống. Đúng vậy, Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác là ai chứ, đã dám cho hắc dẫn theo người vào đây, chứng tỏ số mai phục cũng không ít...

Dẫu thế nào, cứ phải cứu người trước đã!

“Hong Hồ, mời khách ra đây.” Thủy Băng Tuyền nhếch môi, khéo cười như gió ấm mùa xuân, lại khiến Diệp Khinh càng thêm bất an lo lắng!

Đã tận mắt chứng kiến sự lãnh khốc của Thủy Băng Tuyền, nay đối diện với gương mặt hiền từ, giọng điệu nhỏ nhẹ ôn hòa của nàng ta càng khiến hắc sồn gai ốc, bất giác sợ hãi rùng mình!

“Dạ.” Nhanh như cắt, tà áo đỏ liền biến mất về phía nội đường. lát sau, lại thấy hắc thản nhiên ném ra một người...

Diệp Khinh nheo mắt nhìn kỹ, rồi không kiềm được mà bật lên tiếng thở hắt kinh hoàng. Đây...

Trầm Nguyệt Chi liếc nhìn phụ thân mình, chân mày khẽ giật chưa đến một giây, nhưng lại không thoát nổi đôi mắt sắc bén của Thủy Băng Tuyền.

Tức thì, nàng nhoẻn miệng cười, đẹp như hoa khai nụ nở, vừa bao trùm tà khí cổ quái, lại ẩn hiện phong tình quyến rũ, mê hoặc lòng người.

Kể co quắp dưới đất nom đến tội nghiệp, chỉ khe nhích người một cái đã bật lên tiếng rên rỉ đón đau.

Diệp Khinh tròn mắt như không thể tin vào tai mình. Từ bao giờ chủ nhân Trầm gia lại biến thành con người khiếp nhược đến mức ấy?! Đường đường là Trầm gia chủ vang danh thiên hạ, cốt khí ngạo cường, rắn rỏi, phong thái đỉnh đạc, tinh tường, nhưng sao...

Thủy Băng Tuyền đã làm gì khiến cho tiếng rên yếu hèn ấy có thể bật thốt từ miệng người?

Trầm Nguyệt Chi chậm rãi ngược mắt, đối diện với Thủy Băng Tuyền ung dung tựa ghế cao, gần từng chữ: “Người cho rằng như vậy có thể uy hiếp được ta?”

Nữ nhân này, thủ đoạn quả có thâm hiểm khó lường, nhưng đừng mơ đến chuyện nàng quỳ xuống van lơn!

Thủy Băng Tuyền ưu nhã ngấm những ngón tay thon dài của mình, khoe môi càng sâu, khoe mắt càng lạnh, lập tức khiến bầu không khí vốn đã ngưng trọng càng trở nên nặng nề đến đáng sợ.

“À, Trầm thiếu chủ đã lãnh tỉnh đến vậy, Thủy Băng Tuyền sao dám để người thất vọng? Bắt đầu đi!”

“Dạ.” Hồng Hồ ngoắc tay, hai gã đao phủ hung hãn, tay lăm lăm thanh tiểu đao nom sắc bén vô chừng liền theo lệnh tiến lên.

“Thủy Băng Tuyền, người muốn làm gì?” Diệp Khinh lớn giọng quát.

“Cho các người thưởng thức cảnh lăng trì.” Thủy Băng Tuyền đứng lên, đến cạnh Giang Dĩ Bác, vừa ôn nhu trêu đùa Tiểu Miêu vừa đáp.

Trầm Nguyệt Chi lùi sau một bước, vận lực toàn thân, dợm đẩy tay lấy đàn...

Nhưng nào dễ dàng đến thế. Hồng Hồ nhanh như chớp cản động tác của nàng ta, Y ra sức kiềm kẹp, tuyệt đối không cho Trầm Nguyệt Chi sờ được một ngón tay vào dây đàn...

Thấy Hồng Hồ giao thủ với Trầm Nguyệt Chi, sợi tơ vàng trong ống tay áo của Diệp Khinh cũng nhốn nháo chực bay ra...

Đưa Tiểu Miêu cho Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác cũng hăng hái xông vào vòng chiến, hấn vừa nhón chân phi ra, đã đến ngay trước mặt Diệp Khinh, một chiêu chớp nhoáng, toàn bộ đại huyết trên người Diệp Khinh đều bị chế trụ hoàn toàn, lại thêm hai người Vô Tâm, Vô Hình kè sát bên khiến Diệp Khinh không cách gì nhúc nhích.

Đánh rắn đập đầu, có được Diệp Khinh trong tay, Giang Dĩ Bác liền liếc mắt qua tứ trường lão vốn đã rục rịch, dợm tung độc ra, uy hiếp: “Các người muốn Diệp Khinh mau chết ư?” Nghe vậy, cả bọn lập tức hạ tay lùi bước.

“Diệp Khinh, người vốn không phải đối thủ của ta, lại vì cứu Trầm Nguyệt Chi mà tiêu hao bảy phần công lực, người nghĩ mình thắng ta được ư?” Lại nhìn qua số cao thủ của Độc cốc, nói thêm: “Ai chẳng biết Độc cốc các người nhờ độc thành danh, nhưng hôm nay Giang mỗ mời khách, há lại để các người mang thứ đồ chơi ấy đến ư?”

.....

Hồng Hồ vì ngăn không cho Trầm Nguyệt Chi lấy đàn, mà giao tranh ngót nửa canh giờ vẫn bất phân thắng bại...

“Ra tay đi.” Thủy Băng Tuyền thoáng nhìn cục diện, chỉ nói ra ba chữ.

Hai gã đao phủ không chút nao núng vùng dao xẻo thịt kẻ nằm lê lết trên mặt đất, từ tốn ‘bắt chuyện.’

“Ta muốn nghe giọng hấn rên rỉ van lơn.” Thủy Băng Tuyền nhẹ nói, lại không hề ngẩng đầu lên, như đang tập trung chơi đùa với Tiểu Miêu vậy.

Nghe vậy, thủ pháp của hai gã liền thay đổi, từng nhát chém xuống như hoa khai nở rộ, máu tươi lênh láng đẹp đến ghê người.

Có thể chịu đựng được đến tận bây giờ, Trầm gia chủ cũng thật có nghị lực phi thường. Nhưng, cùng với những nhát kiếm liên tiếp vùng lên, là từng cơn co giật run rẩy toàn thân. Phong thái chủ nhân đạo mạo đỉnh đạc đã biến mất hoàn toàn, còn lại chỉ là lão già khốn khổ với những tiếng rên xin ai oán.

Trầm Nguyệt Chi choáng váng, phần nộ, chiêu thức càng lúc càng hung hăng, liều mạng. Trái lại, Hồng Hồ thông thả né tránh, lại cũng thông thả kiềm chặt, không cho ả ta có chút thể thượng phong.

“Trầm Nguyệt Chi, vẫn chưa chịu ngừng tay ư?” Từ đầu đến cuối, Thủy Băng Tuyền chỉ chăm chú nhìn Tiểu Miêu, khoe cười nòng đơm, buông một câu hờ hững...

“Ngừng...Nguyệt...Nhi...ngừng tay...” Đường như đã đến giới hạn cuối cùng, Trầm gia chủ hỗn hển gượng nói từng từ ngắt quãng.

Trầm Nguyệt Chi phi thân thoát khỏi vòng vây của Hồng Hồ, sống lưng thẳng tắp ngay giữa đại đường. Mặt lạnh, mày chau, sát khí ngút trời, tròng mắt gằn: “Người muốn gì?”

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu, tia hiền hậu tiêu tan trong đôi mắt phượng, thay vào đó là ánh mắt âm u bạo liệt. Tuy không đề cao, nhưng giọng nàng lại rõ đến từng câu chữ: “Người buông tay đầu hàng, ta lập tức thả kẻ này ra. Dẫu sao hắn cũng đâu có tội tình gì, phải không? Nếu người còn chút cốt khí hay hiếu đạo, thì đừng nên kháng cự vô ích nữa.” Mặc kệ quá trình, thủ đoạn thế nào, dê hèn cũng được, tiểu nhân cũng không sao, thứ nàng quan tâm là kết quả. Nàng muốn Trầm Nguyệt Chi phải khom lưng quỳ gối tùy nàng xả hận!

Trầm Nguyệt Chi trân trân nhìn Thủy Băng Tuyền, ánh mắt ngoan lệ sắc bén, đáp: “Không đời nào.” Nàng tuyệt đối không thể thúc thủ chịu tội.

Thủy Băng Tuyền nhún vai ra chiều bất đắc dĩ: “Vậy ta đành tiếp tục thôi.”

Hai gã đao phủ nghe thế lại hung hãn vùng kiếm tiếp tục hình phạt lột da...

Nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chắc Thủy Băng Tuyền đã chết cả vạn lần dưới cái nhìn hận không thể ăn tươi nuốt sống, băm vằm nàng thành vạn mảnh của Trầm Nguyệt Chi.

“Hận sao? Hận nữa đi Trầm Nguyệt Chi. Lòng ta bao nhiêu hận, ta cũng muốn người có bấy nhiêu thù. Ta muốn người ném trái cảm giác bất lực đến tuyệt vọng. Muốn dáng vẻ cao ngạo, lãnh tinh của người bị bóc trần bằng sạch trước mắt ta. Muốn người cúi đầu, quỳ gối van lơn, có như vậy, mới thỏa được nỗi đau mất con trong lòng ta...” Giọng điệu Thủy Băng Tuyền càng về sau càng gay gắt, phần nộ như chính lòng nàng lúc này. Từng câu từng chữ lọt vào tai Trầm Nguyệt Chi, khiến ả...

...giật mình sửng sốt, con ư?

“Ha ha... ha ha... Hóa ra đứa trẻ đó không phải con người, con người đã chết rồi, chết rồi, ha ha... Thủy Băng Tuyền, người cũng phải chịu đau đớn” Trầm Nguyệt Chi điên cuồng hét lớn.

Tiếng cười dữ tợn ấy làm Tiểu Miêu đang say giấc cũng phải giật mình, hét toáng lên...

Thủy Băng Tuyền chỉ nhếch cao khóe miệng, cười ôn nhu, lại ngoan tuyệt...

Đáy mắt Giang Dĩ Bác lóe qua tia âm trầm, hắn lập tức chớp thời cơ, phi tới trước mặt Trầm Nguyệt Chi. Ầ ả ta cả kinh, toan lách người né tránh, nhưng chỉ tích tắc, bàn tay to lớn của hắn đã thít chặt yết hầu ả.

Lực tay mạnh đến nỗi Trầm Nguyệt Chi không có lấy một cơ hội phản công hay vùng vẫy, khuôn mặt khuyh thành tuyệt sắc chốc lát hóa ra tím xanh, lồng ngực phập phồng, hơi thở thoi thóp.

“Không...” Diệp Khinh vừa mới hô to một tiếng, đã bị Hồng Hồ điểm vào á huyệt! Hắn gào thét toan xé tang cổ họng, cũng chẳng thể phát ra một thanh âm nào.

“Dĩ Bác, ả tồn nhiều năm mới học thành cầm công. Nếu không còn dùng môn võ này được nữa, liệu ả sẽ ra sao?” Thủy Băng Tuyền đứng đưa Tiểu Miêu trên tay, đạm nhiên hỏi.

Giang Dĩ Bác nhướng mày, cánh tay rảnh rang không chút do dự vận lực đánh vào kinh mạch trên tay Trầm Nguyệt Chi.

“Không...” Lúc Giang Dĩ Bác thả lỏng cổ họng nàng ta, Trầm Nguyệt Chi chỉ còn có thể thê lương hét lớn.

Trầm Nguyệt Chi mềm oặt ngã nhào xuống đất, nội lực toàn thân đã bị hủy hoàn toàn, giờ đây, nàng ta chẳng qua cũng chỉ là hạng nữ lưu yếu đuối trôi gà không chặt mà thôi..

Vì sao? Vì sao hắn lại tàn nhẫn với nàng như thế?

“Vì sao chứ? Giang Dĩ Bác?” Nỗi hờn căm lan tràn trong đáy mắt Trầm Nguyệt Chi. Ánh mắt nhu tình giành cho Giang Dĩ Bác đã hóa thành sự thù hận. Sao hắn có thể dễ dàng phá đi nội lực bao nhiêu năm trời nàng khổ công rèn luyện? Đó không chỉ là mồ hôi mà còn là máu và nước mắt của nàng...

“Giang Dĩ Bác ta hận ngươi... Ta phải giết ngươi!” Như bị từng cơn bão lòng ập đến quần tôi tớ, Trầm Nguyệt Chi chẳng gượng nổi sức để đứng lên, chỉ có thể không ngớt lời chửi rủa.

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười, lấy khăn lau tay như vừa chạm phải thứ gì bẩn thỉu lắm. Ánh mắt âm trầm, giọng điệu sắc bén, nói: “Trầm Nguyệt Chi, điều khiến Giang mỗ hận nhất đời này, chính là năm xưa đã cứu ngươi.”

Những lời ấy khiến Trầm Nguyệt Chi suy sụp hoàn toàn, miệng im bất, mặt ngụi lạnh như tro tàn...

Để Giang Dĩ Bác bế Tiểu Miêu, Thủy Băng Tuyền thông thả bước đến trước mặt Trầm Nguyệt Chi đang chật vật đỡ đỡ, nhìn ả ta bằng ánh mắt kẻ cả, cợt nhả nói: “Ta hoài song thai, mất trưởng tử ta vẫn còn thứ tử. Nhưng ngươi, Trầm Nguyệt Chi, ngươi có gì nào? Trầm gia ư? Ta quyết không tha một ai. Diệt cỏ ấy mà, phải làm sạch một chút, mới trừ được hậu họa! Phần ngươi, ta nên hành hạ ngươi thế nào đây?”

Lời lẽ ấy, ngữ điệu ấy, lọt vào tai Trầm Nguyệt Chi tựa sét đánh ngang trời, khiến ả nhào dậy mắng nhiếc: “Thủy Băng Tuyền...Ngươi sẽ không được chết tử tế đâu...”

Thủy Băng Tuyền cúi mắt, lẩm bẩm: “Không chết tử tế ư?” Tay đã nhuộm máu, còn mong chi chết được an lành?!

Bỏ mặc Trầm Nguyệt Chi đó, nàng bước tới chỗ Diệp Kinh, nhìn ánh mắt bi thương tuyệt vọng của hắn, Thủy Băng Tuyền nheo mắt hỏi: “Diệp Kinh, có hối hận không?”

Hồng Hồ liền giải á huyết cho Diệp Kinh!

“Thủy Băng Tuyền, nếu không nhờ ta dùng Nhiếp hồn thuật, không biết ngươi sẽ vì sự đau đớn trong lòng mà tổn thương đến bao người? Trữ Thiên Hợp? Giang Dĩ Bác? Thậm chí, đứa con ngươi nâng niu ăm bồng bấy giờ liệu sẽ có mặt trên đời chăng? Nhân tình này, ngươi định tính thế nào đây?” Mặc dù không phải hắn cố tâm làm người tốt, nhưng luận kết quả mà bàn, không có hắn, nàng ta cũng không có được ngày hôm nay.

Hắn vẫn nghĩ, nếu nàng ta đã có thể nhẹ nhàng diệt gọn Trầm gia, hà cớ gì không quét sạch Độc cốc, mà lại nhất quyết bảo Nguyệt Nhi tự đến Bắc thành?

Bằng vào việc ngày đó, vì Trữ Thiên Hợp, nàng ta nóng nảy chộc hấn tức giận, lại có thể thần nhiên xin lỗi nhận sai, hắn quyết cuộc một phen. Cuộc rằng nàng ta ân minh oán bạch.

Thủy Băng Tuyền tức thì cười rõ, nói: “Diệp Kinh, thông minh đấy.” Đáng tiếc, kẻ thông minh như hắn, lại vì Trầm Nguyệt Chi mà dẫn vào con đường không thể quay đầu.

“Không phải, ta chỉ muốn...”

“Ta thừa nhận, mọi thứ ta có hôm nay, đều nhờ tay ngươi tác thành.”

Lại đánh mắt qua Trầm Nguyệt Chi, nàng lạnh lùng chêm tiếp: “Nhưng, việc ngươi lợi dụng ta dùng nhiếp hồn thuật, đã phạm vào điều tối kỵ của ta. Vì phần nhân tình ngươi nói, ta không tính toán với ngươi việc ấy. Đó chính là thành ý của Thủy Băng Tuyền ta.”

Diệp Kinh hốt hoảng mở lời: “Ngươi...”

“Huống chi, vì Trầm Nguyệt Chi, ngươi không chỉ một hai lần đến thách thức ta, lại khiến ta mất đi đứa con mới lọt lòng, mất đi một thị nữ trung thành, món nợ này, ta phải tính thế nào đây?” Lời nàng nói về sau càng gay gắt, khiến Diệp Kinh bất giác im bất, cúi đầu. Bởi tất cả đều là sự thật, nếu không vì Nguyệt Nhi, hắn đã chẳng đi đến nước này.

Nhưng hắn lập tức ngẩng nhìn Thủy Băng Tuyền, giọng tha thiết van lơn: “Cầu xin ngươi tha cho Nguyệt Nhi!”

Thủy Băng Tuyền chỉ lạnh lùng xoay người gọi: “Hong Hồ.”

“Dạ.” Nghe thấy Thủy Băng Tuyền gọi mình, giữa ngón tay Hồng Hồ không biết tự lúc nào đã xuất hiện thêm một viên thuốc đen xì. Không để Trầm Nguyệt Chi kịp phản kháng, bàn tay hắn liền ngoan độc nắm lấy cằm, ta kia nhét gọn viên thuốc vào miệng ả...

“Người cho ta uống gì?” Trầm Nguyệt Chi ho sù sụ, kinh hãi hỏi.

Diệp Khinh lại trợn tròn mắt kinh hoàng, thuốc đó...

“Thủy Băng Tuyền, ngươi muốn làm gì?” Là xuân được, thứ có được tính mệnh nhất trên đời. Nàng ta, muốn làm gì Nguyệt Nhi?

Thủy Băng Tuyền không quay đầu lại, chỉ ném cho Diệp Khinh một câu: “Diệp Khinh, đây chính là ân tình ta trả lại cho ngươi.”

“Hong Hồ, đưa Diệp cốc chủ và Trầm thiếu chủ vào sương phòng ở hậu đường. Nể phần chân tình thâm thiết của Diệp cốc chủ, hôm nay Thủy Băng Tuyền tác hợp cho ngươi!” Trầm Nguyệt Chi, có được một nam nhân như Diệp Khinh yêu thương, ngươi lại không biết quý trọng...

“Dạ.” Hong Hồ đánh mắt ra sau ý bảo những người hầu áp giải Trầm Nguyệt Chi đi...

Trầm Nguyệt Chi đã bắt đầu không khống chế được mình, nghe những lời nói của Thủy Băng Tuyền mà không tin nổi vào tai mình. Thủy Băng Tuyền muốn làm gì? A ta muốn làm gì?

Diệp Khinh chấn động, hẩn biết, Nguyệt Nhi sẽ không chịu nổi loại khinh rẻ này, nàng sẽ hóa điên mất...

“Thủy Băng Tuyền...” Thấy đôi mắt trắng dã gần như hoảng loạn của Trầm Nguyệt Chi, Diệp Khinh cũng không cất nổi nên lời.

“Nếu Diệp cốc chủ không muốn, ta chỉ còn cách đổi người, dù sao nam nhân ở đây cũng chẳng thiếu.” Ngữ khí lạnh băng của Thủy Băng Tuyền khiến Diệp Khinh phải thất thố gào to: “Thủy Băng Tuyền, ngươi không thể làm vậy.” Không, không... thể!

“Ta đếm đến ba, nếu ngươi còn không chịu, ta đành chọn một người khác vậy! Một...Hai...”

“Ta... đồng ý.” Biết Thủy Băng Tuyền nói được làm được, Diệp Khinh đành tuyệt vọng trả lời. Hắn không thể để mặc Nguyệt Nhi bị kẻ khác vũ nhục.

Nghe Diệp Khinh trả lời như vậy, Trầm Nguyệt Chi toan cắn lưỡi tự vẫn, nhưng lại bị Hong Hồ nhanh mắt ngăn lại...

Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu, nhìn cục diện trước mắt, lại chẳng thấy vui mừng như mình vẫn tưởng. Cho dù có dọa dẫm Trầm Nguyệt Chi đến thế nào chẳng nữa, thì những người đã mất vẫn không thể về lại bên nàng...

Nhắc thấy đáy mắt nàng bỗng hóa ưu thương, Giang Dĩ Bác liền nhẹ giọng an ủi: “Đừng buồn, nàng còn ta và Tiểu Miêu mà.”

Thủy Băng Tuyền ngẩng nhìn Giang Dĩ Bác kề cạnh bên mình, mỉm cười gật đầu, phải, nàng may mắn còn có hắn bên đời!

.....

“Bẩm Vương phi, Diệp Khinh tự sát!” Hong Hồ cúi đầu bẩm báo.

Thủy Băng Tuyền hơi ngẩn ra giây lát, âu cũng là chuyện nằm trong dự tính. Diệp Khinh yêu Trầm Nguyệt Chi, đã đến mức khắc cốt ghi tâm...

“Thủy Băng Tuyền, ngươi sẽ bị báo ứng! Thủy Băng Tuyền...” Từ trong hậu đường, văng vẳng vọng đến giọng Trầm Nguyệt Chi mắng chửi điên cuồng.

Thủy Băng Tuyền đạm nhiên cất bước vào trong, Giang Dĩ Bác theo sau, sát khí trùng trùng...

Quang cảnh bên trong là một mớ lộn xộn ngổn ngang quần áo chăn mền, Trầm Nguyệt Chi lơ lửng nằm rạp trên giường, thân thể Diệp Khinh cũng ở sát bên. Thủy Băng Tuyền đi đến ngồi chồm hổm xuống, nhìn mắt hẩn nhẩn nghiền, vô cùng an nhiên bình tĩnh. Chợt nhớ tới lần đầu gặp mặt, hồng y phiên phiên, mắt thấu hồng trần... Ấy vậy mà, hắn lại chẳng thể bước qua khỏi ái ái tình.

“Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất cho ngươi.” Nàng không giết hắn, không có nghĩa sẽ quản việc sống chết của hắn.

Nàng làm vậy, phân nửa vì Diệp Kinh, phân nửa, vì muốn bức điên Trầm Nguyệt Chi...

“Tuyền Nhi, không thể giữ lại Trầm Nguyệt Chi.” Giang Dĩ Bác lạnh lùng nhắc nhở, trong giọng nói không che được sát khí ngút trời. Trầm Nguyệt Chi lúc này đã không còn khả năng uy hiếp đến Tuyền Nhi, nhưng hẳn quyết không để một kẻ hận Tuyền Nhi như ả sống sót trên đời...

Thủy Băng Tuyền đứng lên, ngồi lại bên mép giường, nhìn Trầm Nguyệt Chi bị dồn đến nước đường cùng, rút vào trong góc như con thú nhỏ run sợ...

Rồi như không chịu nổi ánh mắt của Thủy Băng Tuyền nữa, Trầm Nguyệt Chi liều mạng tóm lấy cổ Thủy Băng Tuyền bằng đôi tay mềm yếu vô lực, hô: “Thủy Băng Tuyền, ta phải giết ngươi.”

Nhưng còn đâu nữa thiếu chủ Trầm gia võ công tuyệt thế, oai phong凛冽, ả lúc này có hơn gì đám nữ nhân yếu đuối trời gà không chặt?!

Vẫn biết Trầm Nguyệt Chi không thể làm hại đến Tuyền Nhi, nhưng thấy ả ta khí thế hùng hổ, như chó cuồng bắt giậu, thì con người đen không khỏi trầm xuống, toan gỡ tay...

Thủy Băng Tuyền lại tinh ý thấy được, phất tay bảo hân đừng tiến lên, đoạn nắm chặt tay Trầm Nguyệt Chi, dùng lực siết chặt một chút, đã có thể không chế, khiến ả ta không thể vùng vẫy.

Nếu có giết, thì cũng phải tự tay nàng giết chết ả ta...

“Trầm Nguyệt Chi, nếu vì việc hôm nay mà ta bị dày xuống địa ngục, Thủy Băng Tuyền ta cũng không hề nao núng. Vốn định bắt ngươi phải sống, sống không bằng chết. Nhưng nể tình Diệp Kinh, ta sẽ tự tay kết liễu ngươi.”

“Thủy Băng Tuyền, tốt nhất là ngươi giết ta đi, bằng không...” Lời kể tiếp thế nào vĩnh viễn không ai có thể nghe được nữa.

Thủy Băng Tuyền từ tốn buông tay, thân thể Trầm Nguyệt Chi liền ngã oặt xuống giường, vắn vẹo đến đáng thương...

Giang Dĩ Bác chỉ nhàn nhạt liếc nhìn một cái, rồi quàng tay ôm Thủy Băng Tuyền: “Đi thôi.” Chỉ vắn gầy cổ, xem như là dễ dàng với ả ta. Hừ, vào phải tay hân thì...

Thủy Băng Tuyền nhẹ tựa vào lòng Giang Dĩ Bác, thở ra một hơi dài...

“Hong Hô, những kẻ còn lại, giải quyết không chừa một móng!” Nhỏ cỏ tận gốc, chính là nguyên tắc làm việc của Giang Dĩ Bác hân. Khiến hân mất đi đứa con, dù là ai cũng đừng mơ giữ mạng.

Con cháu Trầm gia, cầm công Trầm gia, từ nay về sau, sẽ vĩnh viễn biến mất trong chốn giang hồ...

113. Q.4 - Chương 7: Hòa Làm Một

Edit: Boringrain

Chỉ sau một đêm, Trầm gia nhà tan cửa nát. Già trẻ lớn bé trên dưới hai trăm người phơi thây ngoài đường, vết thương chằng chịt, kinh mạch đứt cả. Thiếu chủ Trầm gia nổi danh một thời, nay bị treo lủng lẳng trước cổng lớn, thê lương không sao kể xiết.

Còn chưa kịp hoàn hồn sau sự kiện Trầm gia diệt môn, nhân sĩ giang hồ lại được phen đứng tim bởi lời đồn Độc cốc bị triều đình làm cỏ đang mọc cánh, theo gió bay khắp nơi.

Thiên hạ chấn động!

Rồi không biết bắt nguồn từ đâu mà trên phố ngoài ngõ, người ta rỉ tai nhau rằng Bắc Vương phi là tu la hiện hình. Cũng bởi thiếu chủ Trầm gia và chủ nhân Độc cốc vừa ám sát Bắc vương phi bất thành, hơn tháng sau đã phải tán mạng.

Tuy Trầm gia, Độc cốc chính tà bất phân, nhưng dù là thế hay lực đều khiến giang hồ ngưỡng vọng, nay lại cùng lúc bị xóa sổ trong đêm. Nếu không phải do triều đình phái binh truy tội, thử hỏi còn ai có năng lực nhường này?!

Người thiên hạ ai cũng chắc mẫm như vậy, nhưng nào dám bàn tán, nghị luận xôn xao! Như quả triều đình đứng sau giật dây thao túng, nói năng bậy bạ, e tự chuốc họa vào thân.

Dân hoảng, quan lo!

Không biết vì e sợ, hay thật không rõ nguyên do, triều thần lũ lượt dâng sớ nói có người giang hồ muốn hãm hại Bắc Vương phi, nên mới lựa đúng thời cơ gây chuyện xáo động. Lại chẳng ai nhắc tới chuyện Độc cốc là do chính tay Khang vương xuất quân tiêu diệt.

Một sự kiện oanh động toàn bộ Thanh Lăng, lại cứ như hòn đá chìm chìm vào nước hồ không chút tăm hơi như vậy.

Có điều...

Sau lần này, dẫu là đại thần triều đình hay sĩ phu giang hồ đều sinh ra cảm giác e ngại với ba chữ ‘Bắc vương phi’ – vừa nghi vừa sợ.

.....

Một tháng sau

Mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt đã chính thức trôi qua, nhường chỗ cho cơn gió xuân ấm áp len đến mọi nhà, lan ra mọi phố. Nắng như dải lụa vàng trải dài khắp các con đường, ánh lên sắc màu hy vọng.

Thanh Lăng liễu rũ đôi bờ

Đất hoang hoa nở, nắng tươi ươm vàng

Mỡ màng nào cỏ nào cây

Nghe trong hương gió đẩy mùi xuân phong

Hôm qua, quan đạo kéo dài từ biên giới tới tận Tân Thành đã chính thức hoàn công, con đường này có bề ngang rộng, lại bằng phẳng, thuận lợi cho ngựa xe tới lui giao thương, hứa hẹn sẽ là tuyến đường huyết mạch nườm nượp thương nhân đến buôn bán, trao đổi hàng hóa.

Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu, lặng nhìn phủ đệ mới của mình, trang nhã, tinh tế, cũng không kém phần hoa mỹ.

Thăm thú một vòng quanh Tân thành do chính tay mình dày đắp, khoe môi nàng không nén được nụ cười. So với trong tưởng tượng, Tân thành này còn phồn vinh gấp mấy lần. Quầy hàng san sát trang hoàng lộng lẫy, hàng hóa bày bán cũng sắc sảo muôn phần...

Bỗng Tiểu Miêu bi bô vài tiếng khiến Thủy Băng Tuyền sực tỉnh khỏi trầm tư, nàng cúi đầu, nhìn đôi mắt nó to tròn như hai viên bi, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận thì thoáng a a vài tiếng, liền nhoẻn cười, véo yêu vào mũi: “Nhóc con hư này!”

Gần 3 tháng tuổi, trông Tiểu Miêu đã nhỉnh hơn chút đỉnh so với hồi mới sinh, gương mặt đầy đặn hồng hào, chân tay cứng cáp, da sữa trắng nõn mịn màng...

Nhưng nó vẫn thích ngủ khi như trước, lại chẳng ồn ào quấy khóc, tính nghịch như những đứa trẻ khác. Vậy cũng tốt, tính cách ấy thích hợp cho việc tính dưỡng, chứ nhờ nó nghịch ngợm quá, thì hẳn nàng sẽ phải đau đầu vì sức khỏe của nó thôi.

Nhìn Tiểu Miêu, lại nhớ đến Giang Dĩ Bác nửa tháng rồi không gặp. Chừng như Trữ Thiên Kỳ đã đứng ngồi không yên, nên quan phủ khắp nơi bắt đầu ra sức chèn ép, cấm cản Giang gia. Chính vì vậy, Dĩ Bác phải tức tốc trở về kinh lo xử lý công việc.

Trữ Thiên Kỳ làm vậy cũng dễ hiểu. Không muốn Giang gia độc bá Bắc thành, hẳn liền kiếm cơ gây chuyện khó dễ khiến Giang gia ốc không vác nổi mình ốc, để kẻ khác thừa cơ chen chân. Mà ‘kẻ khác’ đó hẳn là Vân gia.

Thủy Băng Tuyền cười khẩy, Bắc cảnh hiện vẫn còn trong tay nàng, nếu chút việc con con ấy cũng không thể không chế, nàng lấy gì đòi chuông quản nơi đây?

.....

“Trữ Hy, trước ta từng nói, xây tường làm đường xong, sẽ theo nhân khẩu chia đất cho dân. Huynh, Cao Nho An, Sở tướng quân đo đạc đất đai đâu đấy cả rồi chứ?” Thời tiết đã không còn lạnh giá, Thủy Băng Tuyền cũng trút bớt lớp áo bông dày cộm trước kia, diện lên mình bộ váy xanh nhạt nhẹ nhàng, thoát trông thư thái, linh hoạt, vóc dáng hơi gầy, lại càng tôn thêm nét yêu kiều quyến rũ.

“Đã xong!” Trữ Hy gật đầu đáp. Trông thấy nàng tươi tắn, khởi sắc lòng hẳn cũng nhẹ nhõm vài phần. Tiếc là, người cùng nàng sánh bước bạc đầu, chẳng phải là hẳn.

Lúc thấy ánh mắt tương thông giữa nàng và Giang Dĩ Bác, hẳn liền hiểu điều mình có thể làm chỉ là tận tâm giúp nàng làm việc mà thôi.

Đội Bắc cảnh ổn định, hẳn sẽ trở về lại kinh thành, hoặc thăm thú đó đây, du sơn ngoạn thủy, ngắm nhìn phong cảnh thế gian.

“Ừ, nếu đã quy hoạch xong đất hoang, thì cứ y theo nhân khẩu mà phân chia.” Có đất rồi, dân chúng sẽ được an cư lạc nghiệp, lại được phủ nha giúp đỡ bước đầu, tin chắc chỉ năm sau, Bắc cảnh sẽ có biến hóa long trời lở đất.

“Sở tướng quân, thống kê nhân khẩu thế nào rồi?” Thủy Băng Tuyền quay sang Sở Vĩ Tín hỏi.

“Bẩm vương phi, đều đã xong.” Đạo gần đây, biết Vương phi trải qua nhiều chuyện đau lòng, lại chẳng thể giúp gì được, Sở Vĩ Tín đành gắng tròn chức trách, quản lý đôn đốc mọi người chóng hoàn thành các công trình.

“Được, mọi người tự thương lượng bàn bạc phương án phân chia, ngày mai trình kết quả cho ta, ba ngày sau phủ nha tiến hành phân đất.” Thủy Băng Tuyền uy nghiêm nói.

“Dạ.” Nhận được lệnh, ba người họ liền đồng loạt lui ra.

Thủy Băng Tuyền cũng đứng dậy theo, nhìn những nhành cây đung đưa theo gió, tâm trí bắt đầu phiêu đảng.

Chia đất rồi, về cơ bản, Bắc cảnh sẽ không còn là mảnh đất hoang phế không ai dám nhận trước kia. Tuy công, thương nghiệp không phải dễ dàng phát triển ngày một ngày hai, nhưng trước mắt, lũ lụt, hạn hán đều đã tận trừ, dân chúng lại có đất cấy cày trồng trọt, sẽ không còn phải sống cảnh đói ăn thiếu mặc nữa.

Nếu muốn, ngay lúc này, nàng hoàn toàn có thể buông tay, xem như tâm nguyện đã hoàn thành viên mãn.

Nhưng nàng không thể, Bắc cảnh trong lòng nàng đã không còn là vùng đất xa xôi cần cỗi mà số phận buộc nàng phải đặt chân đến. Bắc cảnh bây giờ là máu thịt của nàng, là một phần hồi ức, sinh mạng nàng, là thành quả tâm huyết mà nàng muốn dốc lòng bảo vệ, chứ không phải để mặc nó điêu tàn như thưở ban đầu.

Nếu nàng ra đi như vậy, Bắc cảnh lập tức trở thành miếng thịt tươi ngon cho hai con hổ háu đói Trữ Thiên Kỳ và Trữ Thiên Khang ra sức giăng xé.

Kết quả thế nào ư? Chẳng phải đã quá rõ ràng?! Trữ Thiên Khang danh bất chính, ngôn bất thuận, lấy gì để nuốt gọn được miếng thịt lớn như Bắc cảnh? Về phần Trữ Thiên Kỳ, một khi nhận ra ý đồ thâm tóm Bắc cảnh của Trữ Thiên Khang, hẳn chỉ có 1 con đường, ăn không được thì đập đổ!

Bởi thế, nàng buộc phải tiếp tục dấn dấn Bắc cảnh trở thành trung tâm thương mại không thể thiếu của Thanh Lăng, để dù là Trữ Thiên Kỳ hay Trữ Thiên Khang cũng phải thận trọng trong mọi nước đi, không dám tính đến chuyện hủy hoại nó.

Giờ đây, mọi việc nàng làm đã không đơn thuần chỉ là hoàn thành tâm nguyện của Thiên Hợp, mà còn là nỗ lực bảo vệ thành quả của chính nàng.

Người thiệt thòi nhất, phải kể đến Giang Dĩ Bác, phải bắt chằng đợi đến hai năm nữa, họ mới có thể thành thân.

Nghĩ đoạn, hàng mày của nàng bắt giác chau lại, không biết việc của chàng tiến triển đến đâu rồi? Liệu Trữ Thiên Kỳ có thật sự quá tay không?

“Vương phi, bên ngoài có người cầu kiến.” Cảnh An cầm một tờ bái thiếp hốt hải chạy vào.

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, mở thiếp ra xem, tức thì đuôi mày nhướng cao, Phong Cô Tình...

“Mời hần vào!” Hần đến đây làm gì?

Phong Cô Tình đi vào, thấy nàng váy xanh tha thướt ung dung tựa lưng trên ghế, liền hạ rũ đôi mắt. Hần cũng không ngờ, mình có thể gặp nàng bằng thái độ bình tĩnh nhường này!

“Mời ngồi!” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền như vô tình chạm đôi tay hần. Nàng biết, vì liều cứu nàng, hần bị thương không nhẹ. Nhưng lòng nàng chẳng thấy nợ nần gì hần, ngay cả oán hận cũng đã cuốn bay theo mây khói.

Phong Cô Tình lặng lẽ gật đầu, ngồi xuống ghế một lúc lâu cũng không lên tiếng, như thể không biết mở lời từ đâu.

Thủy Băng Tuyền lại càng chẳng có gì vội vã, vẫn ưu nhã từ tốn phẩm trà. Không biết những ngày qua đã xảy ra chuyện gì, mà sát khí bức người của Phong Cô Tình đã tiêu tán đi quá nửa.

“Xin ... lỗi nàng.” Nói ra rồi, lại thấy những lời ấy cũng không quá khó như hần nghĩ. Phong Cô Tình tự giấu trong lòng.

Thủy Băng Tuyền nhấp một ngụm trà, tiện tay đặt chén xuống, nhàn nhạt nói: “Nhờ người, ta phải chịu tử nhục, nhờ người, số mệnh của ta rẽ sang bước ngoặt chông gai, lẽ nào ta không nên oán hận? Nhưng, như Hồng Hồ đã nói với người hôm đó, ân oán giữa chúng ta, đã chính thức xóa bỏ.”

Mà dường như ... lòng nàng cũng thật sự đã lãng quên.

Thấy sự thản nhiên của nàng, Phong Cô Tình cong môi cười nhẹ nhõm, rồi đột nhiên hần lại ấp úng nói: “Nếu như ... ta không vì ân tình của nghĩa phụ mà cưỡng bắt nàng đi trong đêm đó, liệu chúng ta...” Có thể trở thành đôi uyên ương hạnh phúc bên nhau?

Thủy Băng Tuyền hơi sững người một lát, đoạn chêm lời: “Sẽ trở thành bằng hữu.”

Phong Cô Tình chỉ gật đầu không đáp. Chuyện qua rồi vốn chẳng thể quay đầu. Có lẽ, nhân sinh của hần đã sớm an bài cô độc.

“Nhưng...” Nhắc thấy hần đứng lên toan xoay người đi, Thủy Băng Tuyền liền nói với theo...

Sống lưng Phong Cô Tình bỗng chốc cứng đờ. Hần chậm rãi quay lại, đối diện với Thủy Băng Tuyền, thấp thỏm chờ đợi...

“Nếu ân oán giữa người và Giang Dĩ Bác chỉ vì ta mà nên, thì bây giờ, khi đôi bên đã không còn khúc mắc, hy vọng ân oán đó cũng nên chấm dứt từ đây, bởi vì...”

“Bởi vì lòng nàng có hần? Nàng yêu hần?” Trong lời nói ấy, có chút ai oán, bi thương. Nhưng biết sao được, hần đã lỡ mất nàng, chỉ còn cách mỉm cười làm người đứng.

Thủy Băng Tuyền cười đáp: “Phải.”

“Ta hiểu rồi.” Phong Cô Tình dứt khoát xoay lưng bước đi. Đã nói được lời xin lỗi, hần sẽ thanh thản mà cất giấu bóng hình nàng ở sâu tận trái tim.

Có lẽ tình yêu mù quáng, chấp nhất của Trầm Nguyệt Chi và Diệp Khinh ngày đó đã kịp thức tỉnh hần trước khi hần thực sự lao vào cơn mê. Hoặc cũng có lẽ giây phút nàng cận kề với cái chết, hần đã kịp thấm thía rằng, lỡ nàng thật sự ra đi, thì đến ngắm nhìn nàng từ xa cũng chỉ là mộng ảo.

Hắn chọn cách chúc phúc cho nàng.

Cũng chẳng phải hắn cao thượng gì cho cam, chẳng qua hắn biết, mình đã không còn cơ hội. Từ khoảng khắc bắt nàng đêm ấy đã không còn. Giờ đây, không phải kẻ địch của nàng đã là tốt lắm rồi, mong chỉ cùng nàng sánh bước bạc đầu.

.....

Mảnh trăng non treo lửng lơ trên ngọn cây vắt qua cửa sổ, khảm lên màn nhung đêm hai đường cong mảnh khảnh, lấp lánh ánh bạc, muôn ngàn vì sao rực rỡ, lại càng tôn thêm cho nó vẻ đẹp tinh tế nguyên sơ.

Thủy Băng Tuyền tựa bên cửa sổ, ngẩng đầu ngắm trăng. Tiết xuân thanh lãnh, u tịch, mùi vị thanh ngát của khí trời lấp đầy lồng ngực, tựa làn nước mát lạnh róc rách chảy qua tâm. Vài lọn tóc lất phất bay như trôi đùa cùng gió.

Bỗng trong phòng có bóng trắng xoẹt qua, người đó choàng tay ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn của nàng, vùi đầu vào mái tóc đen nhánh, hít hà: “Thơm quá.”

Thủy Băng Tuyền sững sốt hỏi: “Mới đó huynh đã về rồi sao?” Có dùng khinh công tuyệt đỉnh chạy suốt ngày đêm không nghỉ, đi đi về về cũng mất vài ngày, huống chi có cả đồng việc đợi chàng giải quyết, chàng sao có thể mới nửa tháng đã về tới nơi...

“Ta nhớ nàng mà.” Giang Dĩ Bác nhắm mắt, siết chặt nàng vào lòng cho thỏa nỗi nhớ nhung. Nàng ở đâu, tìm hắn ở đó. Hắn bồn ba không kể ngày đêm chạy về... Chỉ vì lưu luyến cái ôm ấm áp này thôi.

Thủy Băng Tuyền bật cười khe khẽ, cũng nhắm mắt tận hưởng khí tức quen thuộc khiến nàng say mê.

“Trữ Thiên Kỳ đã hành động rồi ư?” Được một lúc, Thủy Băng Tuyền ngẩng lên hỏi.

“Không có gì.” Giang Dĩ Bác khẽ đáp, cùng với khóe môi nhếch cao là đôi con ngươi đen thẳm. Trữ Thiên Kỳ cho rằng có thể chế ngự Giang gia? Nực cười!

“Con ngủ rồi ư?” Ngước nhìn bức rèm buông xuống trước giường, Giang Dĩ Bác thấp giọng hỏi.

“Tối muộn thế này, đương nhiên là con đã ngủ rồi.” Thủy Băng Tuyền ngoái đầu lườm hắn, đáp.

Giang Dĩ Bác lại cười nhạt, như vô tình hỏi: “Hôm nay Phong Cô Tình đến tìm nàng ư?”

“Tin tức của huynh nhanh thật đấy!” Thủy Băng Tuyền lần này chẳng thêm liếc nhìn hắn, nói khoáy.

“Ha ha...” Giang Dĩ Bác cười xòa không đáp. Hắn rời khỏi Bắc thành, hiển nhiên để lại không ít người bên cạnh nàng.

Còn về phần Phong Cô Tình, hắn vô cùng cảm kích y ngày đó ra tay tương trợ, nên cũng tự giác vứt bỏ những oán thù khi trước. Đương nhiên, còn phải xem Phong Cô Tình kia có thôi dây dưa, lưu luyến với nàng không đã.

Nàng là của hắn, vĩnh viễn chỉ thuộc về hắn mà thôi.

Cánh tay bắt giắc ghì chặt, tựa như muốn nàng hòa vào xương tủy hắn, mãi mãi không rời.

“Huynh muốn chết chết ta đấy à?” Thủy Băng Tuyền bị ép chặt đến độ phải cựa quậy muốn đẩy hắn ra, nhưng khi ngước lên nhìn hắn, lại thấy trong mắt hắn đã lấp đầy lửa dục vọng, bất giác căng cứng người không dám động nữa.

Ánh mắt hắn dán chặt lên đôi môi nàng, nóng rực như muốn chiếm trọn bờ môi ấy. Bất giác, Thủy Băng Tuyền nghe trống ngực mình nhảy liên hồi, gò má ửng hồng, e thẹn, đáy mắt lim dim rồi từ từ khép lại...

Giang Dĩ Bác vẫn chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền hồi lâu, ngọn đèn dầu mờ ảo không che hết được làn da ngọc trơn bóng nõn nà, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm khuất nửa, càng tôn thêm vẻ phong tình quyến rũ.

Hắn tự nói với lòng, nàng là người phụ nữ của hắn, hắn muốn có được nàng, mãi mãi...

Quàng tay ôm lấy nàng, tiện tay tung chướng đóng lại cửa sổ, hắn bế bổng nàng đến bên giường, vén trường màn đã buông rũ từ lâu, đặt nàng bên chiếc giường khổng lồ có Tiểu Miêu đã say giấc...

Rồi hấn nhanh chóng áp xuống, đôi môi cuồng nhiệt phủ lên môi nàng. Thủy Băng Tuyền hoảng hốt, nhưng toàn thân đều bị hấn ghì chặt chẳng thể nhúc nhích gì, chỉ đành để mặc hấn đưa lưỡi dạo quanh khoang miệng, công thành đoạt đất. Một tay hấn giữ chặt lấy gáy nàng, giữ cho nụ hôn thêm sâu, mặc cho khát vọng tuôn trào. Càng lúc, nụ hôn ấy đã không còn ôn nhu, dịu dàng như lúc ban đầu, mà trở nên gấp gáp và mãnh liệt hơn. Tựa như đục vọng dồn nén đã lâu bắt đầu bùng phát, một tay Giang Dĩ Bác vẫn cố định sau gáy nàng, tay kia vốn đặt trên eo đã bắt đầu loạn động, thuận thế đưa xuống dưới, cởi y phục của nàng.

Thân thể mềm mại, làn da trắng ngần lộ ra không chút che dấu...

Hấn cắn mút lấy hương vị ngọt ngào trên làn môi đỏ mọng, cuồng nhiệt mãi đến khi cả hai dường như không thể thở nổi mới chịu rời ra.

Thủy Băng Tuyền tức thì thở gấp, đôi môi đã hơi sưng đỏ, cộng với ánh mắt mờ sương đượm phong tình, khiến Giang Dĩ Bác không thể kiềm chế, gầm nhẹ một tiếng lại mút lấy môi nàng lần nữa...

Thủy Băng Tuyền khẽ ngậm nga, quàng cánh tay trắng ngần qua cổ hấn, như muốn đáp lại nụ hôn nồng nhiệt ấy...

Lửa đã bốc lên không thể dập xuống nổi, mà lúc này đây, hai người họ không có gì phải hối tiếc để nghĩ đến hai chữ vẫn hồi. Trong mắt họ chỉ có đối phương.

Bàn tay thon dài của Giang Dĩ Bác chu du khắp cơ thể nàng, cuối cùng đến đôi chân dài tinh tế như ngọc của Thủy Băng Tuyền...

Bên trong màn, cảnh xuân lồ lộ, thân thể giao nhau. Giang Dĩ Bác vẫn không rời đôi môi ngọt ngào của nàng, bàn tay dán chặt trên bộ ngực sữa, chôn chặt trong cơ thể nàng...

Thủy Băng Tuyền rên một tiếng, cảm nhận từng cơn sóng trào dâng...

“Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác khàn khàn giọng, gọi từng tiếng dề mê...

Hai tay Thủy Băng Tuyền ôm chặt lấy người hấn, khẽ kêu: “Dĩ ...Bác... nhẹ thôi...”

Trong đôi mắt Giang Dĩ Bác chỉ còn lại sự cuồng si, ánh mắt phừng phực như lửa nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, thỏa mãn.

114. Q.4 - Chương 8: Hình Ảnh Đẹp Nhất

Edit: Boringrain

Trời dần lên.

Những cánh sen thêu trên bức rèm nhung đã thôi lay động...

Thủy Băng Tuyền rã rời nhắm nghiền hai mắt, vùi đầu vào ngực Giang Dĩ Bác lắng nghe dư âm của những đợt sóng tình còn đọng lại...

Bàn tay rắn rỏi của Giang Dĩ Bác nhẹ ve vuốt trên bờ vai trắng ngần, thi thoảng lại không an phận trượt xuống đôi gò bông đầy đặn, lưu luyến cảm giác lạ lẫm khi những vết chai sần chạm vào làn da mềm mại của nàng. Tay kia không ngừng xoa trên tấm lưng mịn màng nhễ nhại mồ hôi.

Thân người Thủy Băng Tuyền run lên trong từng cái chạm tay ấy, giọng nói mơ màng: “Thiếp mệt rồi.” Nam nhân này quả là lòng tham vô đáy, ép nàng đến mức xương khớp toàn thân rệu rã như muốn vỡ vụn, ngay đến mí mắt cũng không tài nào nhắm lên nổi.

“Ha...ha...” Tiếng cười trầm không lấp nổi sự thỏa mãn của Giang Dĩ Bác vang lên bên tai, kèm theo đó là nụ hôn âu yếm lên bờ môi sưng mọng của nàng. Đã bao lâu hấn ôm người phụ nữ mình hằng khao khát mà phải kiềm chế, nay vừa chạm vào nàng, trái tim liền tan chảy sau lửa tình, không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa.

“Ai học võ cũng sung mãn như chàng ư?” Thủy Băng Tuyền vẫn không thôi lườm nguýt. Cả đêm này, nàng không nhớ nổi hẳn đã muốn mình bao lần, chỉ biết đã mệt gần xỉu mà hẳn vẫn cứ quẩn quít không tha...

Giang Dĩ Bác cười đáp: “Việc này vốn chẳng liên quan gì đến võ học cả! Có điều...”

Hắn chớp mắt, nhìn người phụ nữ uể oải trong lòng, khẽ cắn tai nàng, giọng đầy tà tứ: “Có thể khiến cho nương tử mệt chết là vinh hạnh của vi phu.”

Đó là điều tự mãn lớn nhất của nam nhân khắp thiên hạ. Huống chi hẳn yêu nàng, khao khát nàng, lại phải kiềm chế, lâu ngày hỏa dục lớn dần, nếu còn không tìm người dập hỏa, e hẳn tự thiêu chết bản thân mất. Mà người duy nhất hẳn cần, chỉ mình nàng mà thôi.

Ngón tay thon dài của Thủy Băng Tuyền bắt đầu tẩy máy vẽ vòng tròn trên khuôn ngực cường tráng của Giang Dĩ Bác, tà tâm khiêu khích.

Cả người Giang Dĩ Bác liền căng cứng, giọng run run: “Tuyền... Tuyền... Nhi...”

“Sao nào, cả buổi tối chàng như hổ đói muốn giết chết người ta? Giờ lại sợ ư?” Thủy Băng Tuyền không buồn mở mắt, giọng điệu mềm mại như nước, yêu kiều mị hoặc không gì sánh nổi.

Đôi mắt đang sáng rỡ của Giang Dĩ Bác tức thì tối lại, trầm ám màu dục vọng, phà hơi trêu chọc bên tai nàng: “Xem ra, nàng vẫn chưa mệt đến không dậy nổi? Vi phu thật là thất trách.” Dứt lời, nháy mắt, Thủy Băng Tuyền lại bị hẳn đè dưới thân...

Cảm nhận được hơi thở gấp gáp cùng khí thế xâm chiếm bức người của hẳn, Thủy Băng Tuyền vội xuống giọng, rên rỉ: “Đừng mà, thiếp đau hàng, chàng tha cho thiếp đi.” Nàng chẳng qua muốn chọc hẳn chút thôi, dè dặt hẳn bụng không có đấy, ăn kiêu chi cũng chẳng no, còn muốn xấn tay tiếp tục ra trận? Chỉ khổ thân nàng, đến mí mắt cũng mở không ra thì hôm nay đừng mong xuống giường nổi...

“Giang Dĩ Bác, chàng miệt mài quá độ rồi đó.”

Giang Dĩ Bác tới tấp thả những nụ hôn lên khắp thân thể nàng, tà tứ đáp: “Là vì ai đó quá mê người thôi!” Bay tay cuồng dã không ngừng vuốt ve trên những đường cong quyến rũ, làn da trắng nõn mịn màng, khiến hẳn lưu luyến không rời, vừa nói, hẳn vừa làm cần đưa tay xuống đôi chân ngọc ngà...

“Ngừng... ngừng lại... xin chàng đó... thiếp chịu không nổi rồi...” Thủy Băng Tuyền giơ tay chặn đứng đôi bàn tay cần rở của hẳn, nhưng lại bị hẳn đảo thế giữ chặt một bên.

“Không chịu nổi ư? Chẳng phải nàng vẫn còn sức đó sao?” Giọng nói đầy ám muội vang bên tai Thủy Băng Tuyền, tay hẳn vẫn không ngừng xao động...

“Oe... oe...” Phía bên kia giường, Tiểu Miêu ngọ nguậy làm hai người nhất thời giật mình. Giang Dĩ Bác bật cười khe khẽ, vui gương mặt tuần mỹ vào ngực Thủy Băng Tuyền, phì cười nói: “Con kháng nghị rồi.”

Suốt đêm, bọn họ vận động kịch liệt là thế, mà Tiểu Miêu cũng chưa hề thức giấc một lần, bây giờ khóc thê này, hẳn là đói bụng rồi...

Thủy Băng Tuyền giơ tay véo mạnh kẻ đầu têu trên người nàng, đẩy hẳn ra: “Đi bế Tiểu Miêu đi, con đói rồi.”

Tiểu Miêu, đứa trẻ này, nàng không biết phải nói sao nữa, an tĩnh đến kỳ quái, giờ giấc lại quy củ hết quân đội. Chẳng nhẽ đứa bé ba tháng tuổi nào cũng như nó? Ngoại trừ lúc đói bụng mới oe oe vài tiếng ra hiệu, còn đâu thì ngủ khì không lại cứ mở mắt xoay đông xoay tây nhìn ngó xung quanh...

Tiểu Miêu mơ mơ màng màng được Giang Dĩ Bác bế gọn trong tay, Thủy Băng Tuyền toàn thân suy kiệt cũng không mở mắt nổi, chỉ nghiêng người qua, vỗ nhẹ lên cánh tay ngọc: “Đặt con lại đây.”

Vừa vào lòng nàng, Tiểu Miêu ngay tức khắc cảm nhận được mùi hương của mẹ mình, theo bản năng tìm đến suối nguồn căng tròn, kề miệng vào bú...

Giang Dĩ Bác đứng cạnh nhìn mẹ con nàng, đáy mắt ám áp nhu tình, trong mắt hẳn, hình ảnh đẹp đẽ nhất trên thế gian, cũng đến nhường này mà thôi...

Tiếp nhận và dẫn dắt Giang gia đi lên vị trí người người mơ ước, tiền tài, quyền lực, hần không thiếu gì cả. Những tưởng cả đời này hần sẽ ngạo nghễ nhìn thế nhân kẻ tranh người đấu, lạnh lùng trông thế gian phù phiếm hồng trần. Nhưng gặp nàng, người phụ nữ khiến hần khát khao, mơ ước, hần mới biết rằng, hóa ra, sự ưu ái lớn nhất mà ông trời dành ình chính là đây.

Tiểu Miêu bú no, liền xoay người ngủ tiếp. Giang Dĩ Bác bế con lên, giọng tâm tình thăm thiết: “Tuyền Nhi, có nàng và con, đời này ta đã mãn nguyện rồi.”

Thủy Băng Tuyền nhoẻn cười: “Chàng mãn nguyện sớm thế ư? Cưới được thiếp e còn gian nan lắm đó.” Nói vậy thôi, chứ hai năm sau, dù là ông trời cũng không thể ngăn họ thành thân!

Giang Dĩ Bác bèn hấp háy mắt, nửa đùa nửa thật nói: “Máu tươi làm kiệu, xương trắng lót đường.”

Thủy Băng Tuyền hơi hé mắt, đôi mắt phượng sáng lấp lánh như vì tinh tú xa xa phía chân trời, hàng mày cong khẽ nhích, môi uốn nét tươi cười: “Thiếp sẽ đợi xem.”

Giang Dĩ Bác quàng tay ôm nàng, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “E giờ ta đã không thể lấy tính chế động thêm nữa rồi.” Khi no ấm của dân chúng Bắc cảnh không còn là vấn đề, thì đó cũng là điểm cuối cùng trong giới hạn của Trữ Thiên Kỳ. Tin rằng hần tuyệt đối sẽ không mặc cho Tuyền Nhi phát triển Bắc cảnh hơn nữa.

“Từ sau chuyện Độc cốc và Trầm gia, Trữ Thiên Kỳ đã bắt đầu đề phòng rồi. Thiếp đoán, sắp tới đây, hần sẽ tìm mọi cách buộc thiếp hồi kinh.” Thấy Bắc cảnh có cuộc trở mình ngoạn mục, Trữ Thiên Kỳ hần cũng như đứng đồng lửa ngồi đồng than, lo lắng không yên. Bởi lẽ, đất phong lớn mạnh phần vinh chẳng khác nào con ngựa chiến trở chứng bất kham, sớm muộn gì cũng hất văng kẻ cầm cương cười trên lưng nó.

“Hần vẫn chưa lập hậu.” Lời nói đơn giản, chừng như vô tâm, nhưng giọng điệu sắc mùi thù địch, sắc mặt đanh lại, đã tố cáo tâm trạng Giang Dĩ Bác lúc này. Trữ Thiên Kỳ lại dám tơ tưởng đến người phụ nữ của hần ư?!

Thủy Băng Tuyền nghe vậy liền ngẩng lên nhìn Giang Dĩ Bác, trong ánh mắt giao nhau là sự tương liên thấu hiểu. Nàng cười nói: “Vậy chẳng phải Trữ Thiên Khang càng có nhiều lợi thế sao?” Gặp Phạt giết Phạt, gặp ma giết ma, đó từ lâu đã là nguyên tắc làm người của nàng.

“Vậy ta hồi kinh trước, chuẩn bị mọi thứ đón nàng về.”

“Ừ, chờ thiếp thu xếp xong xuôi, thánh chỉ của Trữ Thiên Kỳ hần cũng tới nơi. Chúng ta đưa Tiểu Miêu hồi kinh một thời gian, đợi sóng yên biển lặng, ta lại về ở luôn Bắc cảnh.”

Nàng lựa chọn Trữ Thiên Khang, đồng ý giao Bắc cảnh cho hần, tạo bàn đạp giúp hần lật đổ Trữ Thiên Kỳ, nhưng đến một ngày hần công thành danh toại, thuận lợi đăng cơ, thì Bắc cảnh phải được trả về lại cho nàng. Ấy là thỏa thuận giữa họ, cũng là điều kiện duy nhất của nàng.

Giang Dĩ Bác trở lại bộ dáng ung dung thông thả, gương mặt tuấn mỹ khoát thêm vẻ cười cợt bông đùa: “Ta vừa về đã phải đi lại, nàng có nhớ ta không?”

Nói đoạn hai tay cũng bắt đầu chọn rộn không an phận.

Thủy Băng Tuyền tà tứ nghiêng đầu nhìn hần. Lúc trước, nàng đã hứa sẽ bồi thường cho hần, và chẳng thi thoảng miệt mài một chút cũng không có gì ghê gớm cả.

Nàng tức thì xoay người, đảo thế, lần này không phải là hần ép nàng, mà sẽ do nàng chủ động... Bên trong màn, lại là cảnh xuân vô hạn!

.....

Ánh dương ấm áp soi rọi trên con đường lớn nhộn nhịp, quây hàng san sát.

Sớm tinh mơ, đường lớn này đã tấp nập người qua kẻ lại, chọn rộn nói cười, chen chúc xếp hàng từ tận xa tít tắp. Trong đám đông ấy, cũng có vài tiểu thương ngoại lai, nhưng phần đa vẫn là bách tính trong vùng.

Hôm nay là ngày đầu tiên phủ nha phân đất. Cơ hồ dân chúng Bắc cảnh đều tụ tập cả về đây, nô nức như trăng hội.

Giờ này năm ngoái, ai dám nghĩ đến chỉ một năm sau, mảnh đất cằn cỗi từ lâu đã bị ông trời ruồng bỏ, đè nặng lên những tấm lưng còm rệu rã từ đời ông cha đến đời con, hằn sâu vết nhăn nhọc nhằn trên những gương mặt đói khổ lại trở thành niềm hy vọng mới của tất cả mọi người?

Những thứ họ có bây giờ, và sẽ có vào mai sau, không phải do ông trời, mà là Bắc Vương phi ban tặng!

Bỗng từ xa vang đến tiếng hô: “Bắc vương phi giá đáo, thế tử giá đáo.” Tức thì, không ai bảo ai, đoàn người xôn xao đều im phăng phắc, cung kính quỳ xuống đất hô vang: “Vương phi vạn an, thế tử vạn an.”

Thủy Băng Tuyền bế theo Tiểu Miêu thông thả đi tới, phía sau nàng có Thu Nhi, Cảnh Trúc, còn có Hồng Hồ và Hắc bạch lưỡng ưng một bước không rời.

Thấy Tiểu Miêu vẫn mở to đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh với vẻ hiếu kỳ lạ lẫm, nàng nở nụ cười hài lòng nhẹ nhõm, chỉ sợ nó bị đám đông làm cho hoảng sợ.

“Mọi người đứng dậy cả đi.”

“Tạ ơn Vương phi!” Dân chúng bắt đầu lục tục đứng dậy, không hề nhiều lời mà tự giác xếp vào hàng.

Lúc này, Trữ Hy mới dẫn đầu những người trong phủ nha, Sở tướng quân, Cao Nho An, hai người Triệu, Lý tiến lại chấp tay hành lễ: “Tham kiến Vương phi, than kiến thế tử.”

“Không cần đa lễ, bình thân đi.” Thủy Băng Tuyền ôn hòa cười nói.

“Sở tướng quân, người điều động bộ khoái ra duy trì trật tự ngoài này.”

“Dạ.”

“Trữ quận vương, Cao tiên sinh, bắt đầu đi.”

“Dạ.”

Thế là mọi người nhanh chóng bắt tay vào vị trí riêng của mình. Trữ Hy đứng trước cổng lớn, hô to: “Bắt đầu.”

Theo lời hô của hắn, bộ khoái hai bên liền châm hàng pháo dài...

Trống chiêng rình rang đình tai nhức óc, hòa vào tiếng pháo nổ râm ran rộn ràng, mở đầu ột thời phồn hoa thịnh thế...

Thủy Băng Tuyền lấy tay bịt kín tai Tiểu Miêu, rảo bước vào nội đường...

.....

Bảy ngày sau

Thủy Băng Tuyền lật qua lật lại tập giấy trong tay, thăm gặt gù tán thưởng... Đêm qua, nàng đã xem xong sổ sổ sách này, tất cả đều vô cùng rõ ràng, dễ hiểu.

“Nhân khẩu tổng cộng mười hai vạn ba nghìn tám trăm sáu mươi một người, các nông hộ đều đã nhận phần đất theo đầu người.” Trữ Hy đứng dậy báo cáo kết quả công việc mấy ngày nay.

Thủy Băng Tuyền khẽ nhip tay lên mặt bàn, chừng như đang cân nhắc tính toán gì đó, đoạn ngừng đầu nói: “Trữ Hy, huynh cho dân cáo thị, nói phủ nha khuyến khích sinh con, số trẻ mới sinh được các thôn làng báo lên phủ nha ở các địa phương, rồi trình lên Tân thành. Nông hộ có thêm trẻ sẽ được phân thêm đất, phát thêm 5 lượng bạc trợ cấp.”

Bắc phương rộng lớn như này, lại chỉ có mười hai vạn dân, đủ thấy được cảnh sống trước kia cùng cực gian khổ đến nhường nào. Cứ theo như diện tích Bắc cảnh hiện nay, chỉ ít nhân khẩu cũng phải được trăm vạn người mới là bình thường. Con số mười hai vạn, thật khiến người nghe phải kinh hãi!

Trữ Hy sững sờ ngừng đầu lấp bắp: “Chuyện này...” Còn ý tưởng táo bạo nào sẽ nảy ra trong cái đầu nhỏ bé của nàng nữa đây? Mỗi đứa trẻ mới sinh được cấp 5 lượng bạc? Phụ mẫu lại được nhận thêm đất? Không phải... sẽ khiến người ta thi nhau sinh con sao?

Phốt lờ vẻ kinh ngạc của Trữ Hy, Thủy Băng Tuyền nói tiếp: “Điều quan trọng hơn cả, là một khi đã nhận bạc trợ cấp, phụ mẫu nhất định phải tận tâm nuôi dưỡng con cái, tuyệt đối không được để bất cứ đứa trẻ nào chết non. Từ ngày mai, dân chúng Bắc cảnh đều có thể đến Từ tế đường xem bệnh, tiền thuốc thang do phủ nha chi trả. Cụ thể thế nào, Cao tiên sinh, người hãy tính toán với bên Từ tế đường đi.”

Trữ Hy tròn tròn mắt, cố gắng tiêu hóa những điều Thủy Băng Tuyền vừa nói. Suy nghĩ ấy, ý niệm ấy đối với hắn mà nói, thật sự là một đả kích. Theo cách đó, chẳng những số lượng nhân khẩu sẽ gia tăng đáng kể, mà địa vị của nàng trong lòng dân chúng cũng được nâng đến tầm tối cao, là vị thần mà không ai có thể sánh bằng.

Cao Nho An đứng cạnh kích động đến rớm nước mắt, dập mạnh đầu gối xuống nền mà rằng: “Thuộc hạ thay mặt cho hơn mười hai vạn dân Bắc cảnh, cảm tạ đại ân đại đức của người.”

Thủy Băng Tuyền lại chỉ cúi đầu, băng quơ đáp: “Cao tiên sinh đứng lên đi, việc nên làm thôi.” Nàng tận lực vì Bắc cảnh, chẳng qua cũng vì chừa lại đường lui mình và Tiểu Miêu sau này. Dân chúng Bắc cảnh thế hệ này, hay những thế hệ sau, sẽ là sức mạnh, bức tường thành vững chãi không thể phá bỏ, bảo vệ con nàng.

Được lòng dân được cả thiên hạ. Nàng không có tham vọng với hai chữ ‘thiên hạ’ rộng lớn ấy, chỉ cầu ‘lòng dân’ là đủ. Nàng muốn, khi đã trưởng thành, Tiểu Miêu với Bắc cảnh sẽ là một, gắn bó cả về tình cảm lẫn lợi ích.

Về phần công nghiệp, nếu Trữ Thiên Kỳ đã cố kỵ, tạm thời nàng sẽ gác sang bên. Nhưng khi can qua dẹp yên, Bắc cảnh nhất định sẽ một bước lên tận cao xanh, để ngay Trữ Thiên Khang, cũng phải xem nơi này là trân bảo.

“Tạ ơn Vương phi.” Cao Nho an đã lúi húi đứng dậy, mà vẫn không ngớt lời cảm tạ.

“Nói xem chuyện tiền nong thế nào rồi?” Xây xong mấy công trình lớn, hẵn tốn không ít của cải, bạc tiền. Nhưng qua hai lần đấu giá, số bạc còn lại vẫn còn dư dả lắm.

Cao Nho An tức thì nghiêm nét mặt, khom lưng báo: “Bẩm vương phi, tính cả nguyên vật liệu và phí tổn ăn mặc của dân chúng, xây tường thành công sự hết sáu trăm bốn mươi sáu vạn lượng bạc, quan đạo hết bảy trăm mười tám vạn lượng bạc...”

Hắn còn định kể thêm chi tiết, nhưng Thủy Băng Tuyền đã kịp thời giơ tay ngăn lại. Những điều này, trong sổ sách đều đã ghi rõ ràng, nàng cũng đã đọc qua, nên vừa này mới dám mạnh miệng tuyên bố thưởng bạc cho gia đình sinh thêm con...

“Người phát cho xưởng pháo hoa một trăm vạn lượng bạc, yêu cầu bọn họ đẩy nhanh tốc độ sản xuất, cuối năm nay chúng ta nhất định phải đánh một mẻ lớn.” Xưởng cũng đã dựng xong, cũng nên phát huy tác dụng rồi.

“Dạ.”

“Tiếp tục tuyển chọn nhân công, không phân biệt nam nữ, nhưng phải là người Bắc cảnh.” Chỉ cần khéo an bài, trước mắt mười hai vạn nhân khẩu hẵn cũng đủ dùng.

Thoáng thấy nét chần chờ, khó xử trên mặt Cao Nho An, Thủy Băng Tuyền tức thì trừng mắt, lạnh giọng hỏi: “Sao? Phụ nữ thì không được ư?”

“Thuộc hạ không dám.” Cao Nho An tức khắc cúi đầu nhận sai. Ai bảo phụ nữ không được việc? Vương phi chính là tấm gương sống điển hình đấy thôi.

“Làm ăn với các thương hộ, người cứ việc ứng trước bạc cho họ.” Thủy Băng Tuyền lại nhếch môi, nhàn nhạt nói.

“Dạ”

“Được rồi, lui cả đi. Ai làm việc này!” Nói xong, nàng đứng dậy rảo bước vào nội đường. Từ xa đã nghe tiếng trẻ con khóc thoang thoảng.

Chân bước nhanh hơn, nàng băng qua hậu viện, đẩy mạnh cửa vào phòng, lạnh giọng hỏi: “Sao vậy?”

Thấy dáng vẻ luống cuống khổ sở của Hồng Hồ, Đồng Nhi và Thu Nhi, lại liếc sang Tiểu Miêu trong nôi đang quấy khóc không ngừng. Biết con đói rồi, nàng liền dịu giọng bảo: “Các người lui ra đi.”

“Dạ”

“Đợi đã. Hồng Hồ, người ra ngoài chọn bốn đứa trẻ nhanh nhẹn chừng 5 tuổi, hai trai, hai gái về đây.” Những đứa trẻ này, nàng sẽ tự mình dạy dỗ.

Hồng Hồ gật đầu: “Dạ.”

Thấy mấy người lục tục đi ra, Thủy Băng Tuyền cúi đầu nhẹ chỉ vào mũi Tiểu Miêu, nhoẻn cười: “Đói bụng ư? Tiểu Miêu nhà ta chỉ đói bụng mới lên tiếng thế này, không biết lớn lên rồi con sẽ thế nào nhỉ?...”

115. Q.4 - Chương 9: Hồi Kinh

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt quét mắt qua bốn đứa trẻ đang run như cây sậy quỳ trên mặt đất. Hai trai, hai gái.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nàng từ tốn, không nhanh không chậm, không cao không thấp, nhưng vì vậy lại càng tăng thêm áp lực vô hình, khiến những cái đầu nhỏ bé càng cúi rạp xuống đất, vai run lay bầy. Tuy chúng là những tài năng trăm người chọn một, nhưng dù thiên phú cỡ nào, lạnh lợi đến đâu, cũng chỉ là những đứa trẻ bốn năm tuổi đầu, không tránh khỏi sợ hãi trước khí thế áp đảo của nàng.

Dẫu vậy, chúng vẫn chậm chạp ngẩng đầu lên, những cặp mắt đen láy trong trẻo vừa chạm đến đôi mắt sáng ngời, sắc bén của Thủy Băng Tuyền, lập tức sụp xuống theo phản xạ...

Hồng Hồ đứng cạnh căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, phu nhân làm mọi chuyện đều có lý do riêng. Nhưng khí thế của người đôi khi mạnh mẽ đến nỗi ngay hân còn không dám đối diện ngược nhìn, huống chi những đứa trẻ này?

“Sao các người lại cúi đầu? Bé trai ở giữa trả lời ta xem.” Thủy Băng Tuyền lại nhàn nhạt cất tiếng.

“Vì... Vì Bảo Nhi sợ ạ!” Chất giọng run run non nớt, không giấu nổi sự sợ hãi, lắp bắp trả lời.

Thủy Băng Tuyền không hỏi gì thêm, chỉ vờ tay bế Tiểu Miêu, đoạn nói với Thu Nhi: “Trải thảm lót để thế tử chơi cùng những đứa trẻ này.” Tuy Tiểu Miêu rất ngoan ngoãn, lại không hay quấy khóc, nhưng không phải ai cũng có thể lấy lòng nó. Giữa Thu Nhi và Cảnh Trúc, rõ ràng Tiểu Miêu thích Thu Nhi hơn. Cũng vì vậy, nàng mới giữ Thu Nhi lại, và cho Cảnh Trúc quản lý mọi việc trong phủ.

Thảm được trải ra trước mặt mấy đứa trẻ, kế đó Thủy Băng Tuyền đặt Tiểu Miêu ngồi vào trong.

Đoạn, nàng ung dung ngồi xuống ghế thưởng trà, ngắm nhìn bức tranh thú vị giữa đứa trẻ ba tháng tuổi cùng bốn đứa nhóc chơi chơi giương mắt nhìn nhau...

Những gương mặt sợ sệt dần chuyển sang vẻ hiếu kỳ...

“Hồng Hồ, trước cứ giữ chúng lại. Mỗi ngày ta sẽ dạy chúng một canh giờ, thời gian còn lại, người hãy dạy võ cho chúng, cả Đồng Nhi nữa.” Bọn họ sau này sẽ là những cánh tay đắc lực của Tiểu Miêu, nàng phải dốc hết khả năng dạy dỗ từ bây giờ.

Tiểu Miêu lúc này còn nhỏ, cần đến nàng để mắt từng li từng tí, nhưng chừng ba năm nữa, con sẽ phải học cách tự lập.

Ở cái thời đại dùng võ công tranh bá xưng hùng này, chân tay Tiểu Miêu không thể sánh với người ta, thì đầu óc nhất định phải hơn người.

Nàng và Dĩ Bác lót sẵn đường lụa, che mưa chắn gió, bảo vệ Tiểu Miêu trước mọi giông bão. Nhưng rồi cũng sẽ đến ngày con buộc phải rời xa vòng tay họ, đến lúc đó, con phải có năng lực tự sinh tồn. Không thể học võ cũng không sao, người khác có thể học thay nó, quan trọng là làm sao khiến họ cam tâm tình nguyện trở thành tay chân của mình.

Nàng có thể cho Tiểu Miêu một cuộc sống cậu ấm cô chiêu, vô lo vô sầu, Dĩ Bác lại càng không cần phải nói. Nhưng, Tiểu Miêu nhất định phải là một cậu ấm đặc biệt!

Nửa canh giờ sau

Vì bản tính trẻ con, bốn đứa trẻ ấy thoáng cái đã quên mất sự sợ hãi, thoải mái trêu đùa Tiểu Miêu...

Thủy Băng Tuyền cong môi tươi cười.

.....

Rạng đông trời vừa hửng nắng, triều thần lục đục kéo nhau vào chầu.

Giữa đại điện, Trữ Thiên Kỳ quét mắt một vòng, lại như vô tâm lướt qua Hoàng Quốc Cửu.

“Có việc thượng tấu, không việc bãi triều!”

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần có việc thượng tấu.” Hoàng quốc cửu đại nhân dậm bước ra giữa đại điện, lớn giọng nói.

“Nói đi.” Trữ Thiên Kỳ đáp với ngữ điệu bình thản, nhưng sống lưng vốn cương cứng bất giác thả lỏng tựa về sau, mí mắt sụp xuống.

Hoàng đại nhân cung kính mà rằng: “Khởi bẩm hoàng thượng, nhờ có Bắc vương phi, dân chúng Bắc cảnh đã thoát cảnh lầm than, công lao trời biển không sao kể hết. Lại thêm Bắc vương qua đời, vừa rồi người còn bị ám sát phải sinh non, vất vả muôn trùng. Thần khẩn xin hoàng thượng phá lệ, ân chuẩn cho Bắc vương phi được hồi kinh thăm nhà.” Lời lẽ thống thiết, giọng điệu thành khẩn, thần tình ngay thẳng, hết như bậc đại trung.

Nhưng, đằng sau những lời ấy là ý gì, đa phần triều thần trong điện đều ngầm hiểu. Chẳng qua hoàng thượng vì sợ Bắc cảnh quá lớn mạnh mà gấp gấp triệu Bắc vương phi hồi kinh. Chuyến thăm nhà này, ai biết sẽ mất bao lâu.

Trữ Thiên Khang vẫn giữ nguyên sắc mặt, thản nhiên cười lạnh, tới rồi đây!

Trữ Thiên Kỳ lại tỏ vẻ sửng sốt ra chiều bất ngờ lắm, gương mặt tuấn tú đắm chìm suy nghĩ, lát sau mới miễn cưỡng hỏi: “Ý Khang vương thế nào?”

Trữ Thiên Khang tiến lên trước một bước, khom lưng đáp: “Khởi bẩm hoàng thượng, từ xưa đến nay, Thanh Lăng vẫn có lệ không cho phép vương đất phong ra khỏi vùng đất của mình. Bắc vương phi lúc này cũng xem như là vương của Bắc cảnh, sao có thể tùy tiện triệu hồi về kinh!” Hơn nữa, việc về thăm nhà, không phải nên do Bắc vương phi đề nghị trước sao? Trữ Thiên Khang trầm nghĩ.

Trữ Thiên Kỳ nhìn xoáy vào Trữ Thiên Khang, khóe môi nhếch lên nụ cười mờ ám, đoạn hất quay sang các đại thần khác, hỏi: “Còn các vị khanh gia thì sao?”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần tán thành sở tấu của Hoàng đại nhân. Bắc vương phi lập được đại công, nên phá lệ một lần.” Quan viên theo phe Hoàng đại nhân đều tỏ ý tán đồng.

“Khải tấu hoàng thượng, thái hậu cầu kiến!” Đột nhiên có gã thái giám hốt ha hốt hải từ ngoài chạy vào báo.

Trữ Thiên Kỳ tức thì đứng lên: “Mau mời vào.”

Trữ Thiên Khang cong miệng cười điềm nhiên ra dáng thần tử trung hiếu. Nhưng vừa cúi đầu, đáy mắt đã xoẹt qua một tia châm biếm. Xem ra chuyến này, hoàng thượng nhất quyết triệu bằng được Thất tấu hồi kinh, đến Thái hậu cũng đã ra mặt rồi.

“Tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Đại thần trong điện cung kính quỳ gối nghênh đón thái hậu đương triều. Phụng bào kim sắc, tôn nghiêm cao quý, đầu cài trâm phượng hoàng lóng lánh, mặt được trang điểm cẩn thận kỹ càng, ngẩng cao đầu chậm rãi đi từng bước.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, hôm nay mẫu hậu lên điện có việc gì dạy bảo?” Trữ Thiên Kỳ hơi cúi người, giọng điệu hiếu thảo ôn hòa.

Hoàng thái hậu (thái hậu họ Hoàng) lúc này mới nhàn nhạt liếc mắt qua các vị đại thần còn đang quỳ gối hành lễ, bèn nói: “Các ái khanh bình thân.”

Đoạn quay sang Trữ Thiên Kỳ: “Hôm nay ai gia đến đây, muốn thay cố nhân cầu hoàng thượng ân chuẩn cho Tuyền Nhi hồi kinh. Chẳng mấy nữa là đến ngày giỗ đầu của Thủy phu nhân, xem như ai gia làm chút gì cho Thanh Thanh, hy vọng hoàng thượng thành toàn.” Gương mặt từ ái, giọng điệu u buồn xót thương lại không che được nỗi bất an mơ hồ đang lớn dần lên trong lòng Hoàng thái hậu. Không hiểu sao bà ta luôn có cảm giác, chuyến hồi kinh lần này của Thủy Băng Tuyền, sẽ mang theo tai ương và gió đến cho con bà. Nhưng hoàng nhi nói cũng không sai. Bắc cảnh không thể lớn mạnh thêm nữa, Thủy Băng Tuyền nhất định phải trở về.

“Khẩn cầu hoàng thượng ân chuẩn Bắc vương phi về tế mẫu thân.” Được lời của thái hậu, xem như chuyện đã định, hết thấy triều thần dù đồng ý hay không đều đồng loạt quỳ xin.

Trữ Thiên Khang nhếch mép cười khẩy, rồi cũng quỳ theo.

Trữ Thiên Kỳ thả lưng ngồi lên long ỷ, híp mắt đắm chiêu, lát sau mới miễn cưỡng nói: “Lý công công, truyền chỉ, trẫm phá lệ ân chuẩn cho Bắc vương phi hồi kinh bái tế mẫu thân! Bãi triều!” Vậy là không lâu nữa, hần sẽ lại được gặp nàng. Lần này, hần sẽ giữ nàng thật chặt, tuyệt đối không để nàng đi Bắc cảnh nữa.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Hoàng thái hậu vui mừng bật khóc.

“Mẫu hậu, trẫm đưa người hồi cung!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn, tuế, Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Chúng triều thần lớn giọng hô vang.

Nhìn mẹ con Trữ Thiên Kỳ dắt nhau ra cửa điện, Trữ Thiên Khang từ tốn đứng lên, nhếch mép cười khẩy. Hai mẹ con này thật giỏi đóng kịch. Gì mà cố nhân, hồi kinh thăm nhà... Thảo nào, Giang Dĩ Bác lại nói đây là cơ hội tốt nhất.

.....

Thủy Băng Tuyền phải bật cười trước vẻ hưng phấn đến ngây ngốc của Thủy Hoàng Văn: “Chúc mừng đại ca lên chức cha.” Yên Nhi vừa sinh được một nữ hài nhỏ nhắn đáng yêu, khó trách Thủy Hoàng Văn lại sung sướng thế kia. Còn tưởng chuyện nàng tác hợp cho hai người họ chỉ mới hôm qua thôi, thoát cái, đã gần một năm rồi...

“Ha ha, cảm ơn muội, đại ca giờ rất vui.” Thủy Hoàng Văn cười đến híp cả mắt đáp.

“Yên Nhi mỹ lệ thoát tục, đại ca tiêu sái anh tuấn, nữ nhi của hai người, hần phải nghiêng thành đổ nước, khiến chúng sinh điên đảo ấy nhỉ?” Thủy Băng Tuyền chớp mắt lúng liếng cười. Theo di truyền học hiện đại, nói đứa bé này khuynh thành tuyệt sắc, hần cũng không sai.

Lan man một hồi, nàng chợt nghĩ không biết rồi Tiểu Miêu sẽ giống ai? Nàng hay Dĩ Bác? Có lẽ giống ai cũng không phải hạng kém cõi tầm thường.

“Đợi đầy tháng, ta sẽ đưa mẫu tử Yên Nhi về thăm nhà.” Thành thân đã lâu mà hần vẫn chưa dẫn Yên Nhi về ra mắt, mẫu thân hần ở nhà cũng trông ngóng cô con dâu này đến sốt ruột rồi.

Thủy Băng Tuyền cười cười, hồi kinh ư? Sợ rằng nàng còn về trước huynh ấy nữa ấy chứ!

“À, ừ, huynh mau về chăm sóc mẹ con Yên Nhi đi.”

“Muội có muốn ăn gì, hay mua gì ở Kinh thành không, huynh sẽ mang về uội.” Thủy Hoàng Văn đã đứng lên, vẫn không quên quan tâm hỏi.

Nhưng nàng chỉ lắc đầu đáp: “Không cần đâu.”

“Cũng phải, có thứ gì ở kinh thành mà Bắc cảnh không có đâu. Vậy đại ca về trước nhé.” Thủy phủ ở sát bên cạnh, chỉ đi vài bước đã tới nơi.

“A, phải rồi, khi nào Dì Bác về?” Thủy Hoàng Văn dậm đi mà vẫn như không yên tâm điều gì, ngần ngại một lát cũng quay lại hỏi.

“Huynh ấy tạm thời không về Bắc cảnh nữa.” Có lẽ đang ngày ngóng đêm trông nàng sớm hồi kinh cũng nên.

“Sao lại vậy.” ...

“Huynh về mau đi. Rảnh rồi muội sẽ đưa Tiểu Miêu sang thăm tiểu mỹ nhân của chúng ta.” Thủy Băng Tuyền lảng sang chuyện khác, híp mắt đùa nói.

Biết Thủy Băng Tuyền không muốn nhiều lời, Thủy Hoàng Văn cũng không nài ép, chỉ ra dáng anh cả vỗ vỗ lên vai nàng, an ủi: “Tuyền Nhi, muội nhất định phải hạnh phúc.” Với thâm tình của Giang Dì Bác, hẳn không có chuyện hắt hủi bỏ mẫu tử Tuyền Nhi, vậy chẳng nhẽ kinh thành xảy ra chuyện?

Thủy Băng Tuyền cúi đầu, cảm thấy dòng suối dịu ngọt mang tên tình thân chảy qua tim mình: “Đương nhiên rồi.”

“Có chuyện gì nhất định phải báo cho huynh biết đấy.”

Nhìn theo bóng lưng Thủy Hoàng Văn, khóe môi nàng không nén được nụ cười tươi tắn. Lần này hồi kinh, nàng cũng nên thử một lần mở cửa trái tim, đón nhận những người thân của nàng ở thời đại này.

Bèn dậm bước xoay người vào phòng trong, nơi Tiểu Miêu đang vui đùa cùng 4 đứa trẻ nọ, thấy Tiểu Miêu đã lim dim hai mắt, nằm cuộn tròn hết chú mèo nhỏ vừa chơi đến mệt nhoài.

Nhắc thấy nàng, Thu Nhi vội khom lưng thỉnh an, bốn đứa bé kia cùng cuống quýt quỳ gối trên thảm, nhưng đều biết ý tứ không dám làm ồn. Qua vài ngày được dạy dỗ, xem chừng chúng đều đã thành thạo các quy tắc của nàng.

“Lui xuống trước đi. Ta ra ngay đây.” Nàng nhất định phải huấn luyện chúng trở thành những thủ hộ tốt nhất bên cạnh Tiểu Miêu.

“Dạ.” Chất giọng trong trẻo, non nớt đồng thanh đáp. Mới có vài ngày, mà trông chúng đã có vẻ thành thực già dặn trước tuổi rồi.

Thủy Băng Tuyền dịu dàng bế Tiểu Miêu đặt lên giường, vỗ nhẹ vài cái, Tiểu Miêu đã chếp miệng ngủ say. Nàng vuốt mái tóc lơ thơ vài sợi mềm mại của con, ánh mắt hiền từ ấm áp.

“Thu Nhi, người ở đây canh chừng thái tử.” . “Dạ.”

.....

Mặt trăng rỏ những giọt lấp lánh ánh bạc xuống dãy mái ngói lưu ly phủ Bắc Vương, ánh lên sắc xanh huyền bí mông lung. Thủy Băng Tuyền tựa người bên cửa sổ, mặc cho làn gió xuân mơn trớn qua đường cong tinh tế trên gương mặt, lướt qua suối tóc mượt dài tựa bàn tay ai đó đang dịu dàng vuốt ve.

Trời đêm yên tĩnh thanh vắng, nhưng sao lòng người lại chẳng lặng yên. Nàng đặt chân đến thế giới này mới được một năm có lẽ, nhưng lại như đã trải qua cả một đời người.

Sắp tới đây sẽ là ngày giỗ của Trương Thanh Thanh, Trữ Thiên Kỳ lại có thể bỏ ỉn đến mức mượn cái có này để buộc nàng hồi kinh.

Tế mẫu ư? Nỗi căm hận tràn vào đáy mắt, nét trào phúng hiển hiện trên môi. Nàng chưa kịp tính toán với hấn cái chết của Trương Thanh Thanh, hẳn đã vội vàng vàng đã động đến như muốn nhắc nhở nàng vậy. Lần này, còn có cả thái hậu đứng ra cầu tình?

Được lắm! Đến lúc đó hồi hận e đã muộn rồi.

....

Sớm hôm sau

“Tham kiến Vương phi.” Thân tướng quân cung kính, không hề thiếu mực lễ nghi quân thần. Tuy chỉ là một võ tướng, nhưng hẳn không phải hạng ngu dốt suốt ngày chỉ biết múa thương lộng dao. Chưa kể đến vị thế của Bắc vương phi ở Bắc cảnh, chỉ dựa vào việc hoàng thượng nhường nhậm vị vương phi này vài phần, cũng đủ để hẳn không dám đắc tội rồi.

Huống chi hai cái như trời giáng mà vị này ban cho Hoàng quốc cửu đại nhân vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hẳn, thời thời khắc khắc nhắc nhở hẳn phải cẩn trọng, chu toàn, cung kính có thừa.

Thủy Băng Tuyền hững hờ gạt đầu, nói có lệ: “Tướng quân khách khí rồi.” Cục diện này nàng vốn đã liệu sẵn. Nhưng thánh chỉ hồi kinh chấp tối qua mới tới, vậy mà vừa sáng ra, cấm vệ quân đã mở đường đợi sẵn. Nàng không gấp về, Trữ Thiên Kỳ hẳn gấp cái gì chứ? Vội vã điệu nàng rời đi, thì Bắc cảnh sẽ sớm về tay hẳn sao?

Chiếc xe ngựa được chuẩn bị cho nàng không thua kém gì chiếc xe Thiên Hợp đặc biệt chuẩn bị khi xưa, có chăng chính là độ xa hoa tôn quý càng tăng thêm một bậc...

“Hong Hồng, người và Hắc Bạch lưỡng ưng lên đánh xe ngựa. Cảnh Trúc, Thu Nhi và xe hầu hạ.”

“Dạ.” Hong Hồng nghe thấy liền nhanh chân bước tới.

“Nhưng thưa vương phi...” Thân tướng quân mặt mày nhăn nhó khó xử. Xe ngựa này tự khắc có xa phu, Bắc vương phi tự ý đổi người, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

“Thân tướng quân, ta chỉ tin tưởng họ.” Lẫn trong giọng nói điềm đạm thản nhiên là đôi chút lạnh lùng.

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu.” Thân tướng quân quay sang gạt đầu ra hiệu, gã xa phu lập tức nhảy xuống xe, nhường dây cương cho hai người Hắc, Bạch.

“Sắp xếp năm người Đồng Nhi ngồi xe phía sau.” Hồi kinh lần này không biết phải đi bao lâu, mà việc học tập của bọn chúng lại không thể gián đoạn, nàng buộc lòng phải đưa cả chúng theo.

“Dạ.”

Lúc này, Thủy Băng Tuyền mới quay sang Trữ Hy: “Trữ quận vương, Bắc cảnh trông cậy cả vào huynh.”

Mọi việc nàng đều đã phân phó ổn thỏa, tin chắc bọn họ sẽ không khiến nàng phải thất vọng.

Trữ Hy vẫn không thôi cau mày, nét mặt cương nghị, rành rọt đáp: “Vương phi yên tâm, Trữ Hy sẽ không phụ sự ủy thác của người.” Hoàng thượng triệu nàng về kinh lúc này, chỉ e lạnh ít dữ nhiều.

Thủy Băng Tuyền dứt khoát quay đầu về phía trước, lạnh giọng hô: “Khởi hành.”

Thân tướng quân liền phát tay, ra hiệu cho đội cấm vệ quân lững thững lên đường...

Dân chúng biết tin Vương phi hồi kinh tế mầu thì đến đưa tiễn, đứng đầy suốt dọc con đường lớn vừa được xây xong.

Cao Nho An dõi mắt dõi theo đội cấm vệ quân đang khuất dần, đuôi mày vẫn không thôi nhíu chặt. Liệu chỉ đơn giản là triệu người về thăm nhà? Nhưng Vương phi thông minh xuất chúng, hẳn đã liệu định đến tình huống tệ nhất.

Như quả hoàng thượng thật sự muốn thu hồi Bắc cảnh, hẳn thề chết cũng phải bảo vệ thành quả của người.

.....

Hoàng ân mệnh mông như biển, đặc biệt phá lệ ân chuẩn Bắc vương phi hồi kinh. Vinh dự bậc này không phải ai cũng có được...

Đây là chủ đề buôn chuyện mới nhất ở các trà quán tửu lâu, đặc biệt là những quán trà ở kinh thành, người ta ngồi kín hết chỗ, chỉ vì được chen vài lời đàm luận về Bắc vương phi.

Cũng bởi ở kinh thành người ta vẫn chưa quên được vị Thủy tam tiểu thư thất học ngu dốt suốt ngày bám theo Lục hoàng tử, lại ngang tàng hống hách không ai bằng. Dè dàu, ngôi vị hoàng hậu vô duyên chỉ có thể làm một Bắc vương phi ở cái xứ khổ ho cò gáy. Chưa được bao lâu Bắc vương đã qua đời, để lại mẹ góa, con cô. Bi đát...

Chắc chắn, ai ai cũng lắc đầu cảm thương cho số phận long đong chìm nổi của Thủy tiểu thư năm đó, nhưng trong bụng lại hả hê, mừng đáng đời...

Nam vương phủ uy nghi lộng lẫy, Nam thành, Nam cảnh.

Trữ Thiên Dung cúi đọc mật báo trong tay, môi nhếch cười. Thăm nhà ư? Cái cơ tằm thường này chỉ có thể lừa bọn dân đen ngu muội mà thôi.

“Vương gia, theo người thấy...” Kẻ thứ hai trong phòng dè dặt lên tiếng – Cung Thác. Hắn vẫn đang dẫn đo liệu lúc này trở về Bắc cảnh thừa cơ gây loạn, thì Cung gia hắn có thể đảo ngược thế cờ chăng?

“Tình quan kỳ biến, có lẽ thời cơ của ta là đây.” Lần này, hắn có thể biết được chân tướng của Bắc vương phi, liệu có phải là người của hoàng thượng không. Nếu phải, thì công nhận, hoàng thượng quá cao tay. Còn nếu không... Ha ha, vậy thì cuộc một ván giang sơn vạn dặm.

“Cung mỗ về Bắc cảnh trước.” Hiểu ý Trữ Thiên Dung, Cung Thác nhanh chóng gật đầu.

“Được, chú ý đến mọi động tĩnh ở Bắc cảnh.” Hắn có trực giác Bắc vương phi không phải do hoàng thượng phái đi. Và linh tính nói cho hắn biết, thế cục hiện tại chỉ là trời quang trước bão. Không hiểu khi trận bão thật sự đến, sẽ có thêm bao số phận đổi thay?

.....

Đông Uyển, Thủy phủ, Kinh thành

Thủy lão gia luôn tay luôn chân chỉ huy đám hạ nhân quét tước, bài trí lại Đông Uyển. Đây là chỗ ở của mẹ con Tuyên Nhi trước kia, con bé hồi kinh, chắc chắn sẽ ở lại Đông Uyển này.

“Lão gia, việc nay cứ giao cho hạ nhân là được, không phải hôm nay đã định sẽ đi thăm Ngọc Nhi sao?” Nhị phu nhân đứng bên cạnh lạnh lùng quét mặt một vòng, vừa chạm tới Thủy lão gia, ánh mắt liền biến đổi sòng sánh nhu tình, giọng điệu yêu kiều mềm mại.

Hai tay bà ta siết chặt như muốn vò nát cái khăn tay, răng nghiến đay đậy. Vốn tưởng Trương Thanh Thanh không còn, bà nghiễm nhiên sẽ trở thành phu nhân danh chính ngôn thuận, dè dàu, vẫn chỉ là mơ tưởng hão huyền.

Cũng không biết con ranh Thủy Băng Tuyên ăn nhằm cái gì, mà đột nhiên trở nên lợi hại như vậy. Một nữ nhân có thể thay đổi cái xứ Bắc cảnh chó ăn đá gà ăn sỏi... Nức tiếng cả thiên hạ!

Cũng không biết con nhãi ranh Thủy Băng Tuyên ăn nhằm cái gì, mà đột nhiên trở nên lợi hại như vậy. Có thể làm mưa làm gió ở cái xứ Bắc cảnh cho ăn đá gà ăn sỏi ấy... Vang danh thiên hạ!

“Nàng đi một mình đi, ngày mai Tuyên Nhi đã về tới nơi rồi, ta phải đích thân thu xếp mới an tâm được.” Nói đoạn, Thủy lão gia mặc kệ bà ta đứng đó, mà thẳng bước vào phòng trong.

“Quản gia, phòng của Tam tiểu thư phải giữ nguyên như cũ, không được có chút thay đổi gì!” Trong số đám con cái của mình, giờ chỉ có Tuyên Nhi là khiến ông lo nhất! Cô nhi quả phụ, rồi sẽ sống sao đây...

Nhị phu nhân cắn môi, hậm hực xoay nguýt bỏ đi. Hừ, có gì hơn người chứ, Ngọc Nhi của bà giờ cũng là Khang vương phi, xá gì một quả phụ Thủy Băng Tuyên...

Nam uyển

Tam phu nhân hí mắt suy tư, bà nghe nói, nương tử của Hoàng Vãn là do Thủy Băng Tuyên mai mối, hơn nữa, tình cảm hai huynh muội dạo gần đây vô cùng tốt.

“Người đâu.”

“Dạ, phu nhân có gì cần dặn.”

“Người đến y phường, dặn họ gấp rút hoàn thành những bộ y phục ta đã đặt trước! Ngày mai mang đến cho ta.” Sở y phục này vốn là chuẩn bị cho hài tử của Hoàng Văn. Nay lại vừa khéo.

Phong nhị ỷ có con gái làm Vương phi mà không coi ai ra gì, kiêu căng hống hách... Chuyện này, bà phải kéo bằng được Bắc vương phi về phía mình. Một mũi tên trúng ba con nhạ. Vừa giảm bớt uy phong của phòng nhị, vừa giúp Hoàng Văn có chỗ dựa vững chắc ở Bắc cảnh, còn có thể cho Hoàng Vô trụ vững ở Kinh thành...

.....

Giang gia xa hoa lộng lẫy.

Dòng suối nhỏ len qua ngọn giả sơn, róc rách êm tai, đôi bên bờ là hai hàng kỳ thạch lung linh sắc sỡ. Ở giữa là bậc thang bằng đá nối lên đình tứ giác nằm len giữa những rừng liễu xanh ươm, mái ngói lưu ly cong vút, ánh lên sắc xanh dưới những giọt nắng vàng, hết chốn tiên thành.

“Chủ tử.” Vô Tâm khẽ tiếng gọi.

Giang Dĩ Bác đặt quyển sách xuống bàn, nhướn mày hỏi: “Trương thiếu gia hồi kinh chưa?” Ở kinh thành, thế lực của Trương gia không phải là nhỏ, hẳn đặc biệt cho người đi tìm Trương Quang Duệ, cốt để đề phòng bất trắc.

“Dạ, Trương thiếu gia vừa hồi phủ, đã nhận lời mời của người.”

“Ta biết rồi, lui ra đi.” Hôm nay tâm tình hẳn thật sự rất tốt, đầu mày đuôi mắt đâu đâu cũng là nét tươi cười. Tuyền Nhi, ngày mai đã được gặp nàng rồi, nàng có nhớ ta chăng?

116. Q.4 - Chương 10: Canh Phòng Cẩn Mật

Edit: Boringrain

Chập tối hôm sau, đoàn người Thủy Băng Tuyền đã đến ngoại ô kinh thành...

“Bẩm vương phi, chúng ta chuẩn bị vào thành.” Hồng Hồ ngồi ngoài chốc chốc lại ngoái vào báo cáo lộ trình.

Nghe sắp vào kinh, tâm trạng Thủy Băng Tuyền bỗng trở nên bồn chồn, xao xuyến tựa người con xa quê lâu ngày bởi hồi xúc động khi được trở về cố hương. Mà kinh thành, với nàng mà nói, chắc cũng được xem là quê nhà – nơi đầu tiên nàng đặt chân khi đến với thế giới này.

Nàng vén rèm, dõi mắt nhìn về phía xa, ngoài ô cửa hiện lên cảnh sắc tú lệ mang đậm nét xuân sang, khiến người ta phải trầm trồ tán thưởng. Mặt trời sắp xuống núi mà vẫn ánh lên tầng tầng mây trắng những sắc hồng rực rỡ, nắng chiều loang lổ trên những ngọn cỏ non phấp phới đung đưa trong gió xuân man mát. Xa xa thấp thoáng những ngọn núi ngả bóng trong ánh chiều tà, trông vừa huyền bí lại đậm nét hoang sơ.

Đến khi đoàn người lững thững vào đến kinh thành, thì thái dương đã thực sự khuất bóng, những tia nắng cuối cùng trong ngày cũng tắt hẳn trên thương phố dài mười dặm của kinh thành. Thay cho ánh nắng chói chang là những ngọn đèn lồng rực sáng. Từ các tửu quán hai bên đường vọng đến tiếng đàn sáo vui tai, hương món ăn tỏa thơm nghi ngút. Tiếng trẻ con vui đùa, giọng người bán rong rao hàng, ồn ào, náo nhiệt, cũng không kém phần phồn hoa. Dưới chân thiên tử có khác, quả xứng danh trung tâm thương nghiệp bậc nhất Thanh Lăng.

Nghe những âm thanh náo nhiệt bên ngoài, khoe môi Thủy Băng Tuyền lại nhếch lên một nụ cười ngời sáng tự tin, rồi có một ngày, Bắc cảnh của nàng, sẽ còn đẹp đẽ, hoa lệ, và phồn vinh hơn chốn kinh kỳ này gấp mấy lần.

“Oa ... oa...” Đến giờ ăn, Tiểu Miêu liền lớn tiếng nhắc nhở mẫu thân, khiến Thủy Băng Tuyền không khỏi bật cười chào thua tên nhóc này...

Bất chợt từ trong đám đông có tiếng hô lớn: “Bắc vương phi vào thành kia.”

Tức thì, mọi ánh mắt không hẹn mà cùng đổ dồn về phía cổng, nơi có đội cấm binh vận quân trang, khí thế oai phong凛冽, bước chân rầm rập mạnh mẽ đang từ từ tiến đến, người đi đường đều tự động dạt qua hai bên né tránh.

Giữa đội cấm quân hùng dũng hiện lên chiếc xe ngựa lộng lẫy xa hoa hoàn toàn tương phản. Dân chúng bên đường thì thầm chỉ trỏ, đoán định người ngồi trong xe chính là vị Thủy tam tiểu thư năm nào bị người người khinh ghét, nay là Bắc vương phi lừng danh nước tiếng, nằm trong tay sinh tử của vạn dân Bắc cảnh.

Một Thủy tam tiểu thư càn rỡ ngu dốt. Một Thủy tam tiểu thư quá lứa lỡ thì, thoát hôn nhục nhã.

Một Bắc vương phi mẹ góa con côi. Một Bắc vương phi lực to thể mạnh.

Con phố vốn ồn ã náo nhiệt, bỗng hóa ra yên tĩnh đến lạ thường, những ánh mắt hiếu kỳ xen lẫn ngỡ vực liên tục xăm xoi chiếc xe ngựa như thể muốn nhìn xuyên qua đó để thấy được người bên trong đã thay đổi đến nhường nào.

Những tiếng bàn tán cứ râm ran nổi lên. Người ta tự hỏi khi xưa mình có mắt như mù, không thấy được Thủy tam tiểu thư tài năng đức độ? Hay chẳng Thủy tiểu thư này ăn được thuốc tiên mà hóa người tài?

Hoặc có lẽ cú sốc từ hôn lớn đến mức khiến nàng ta thay tâm đổi tính, quyết chí tự cường?

Đương lúc người dân vẫn mãi bàn luận, suy tư thì...

Bỗng có giọng nói trong trẻo nghe như thanh âm leng keng khi kim ngọc chạm nhau cất lên từ trong xe ngựa, khiến người đứng gần đấy phải giật mình thẳng thốt...

Vừa quen lại vừa lạ.

Quen thuộc, bởi giọng nói ấy đích thị là của Thủy tam tiểu thư, xa lạ bởi giọng điệu đoan trang cao quý khác hẳn khi xưa.

Dường như Thủy tam tiểu thư đã thực sự thay đổi.

“Hong Hồ, về thẳng Thủy phủ, ngày mai bản vương phi sẽ vào cung diện thánh.” Nàng chẳng thích gì biệt viện hoàng gia. Vả chẳng nếu Trữ Thiên Kỳ đã lấy cớ cho nàng về thăm nhà, không lý gì lại không cho nàng ở lại Thủy phủ. Kinh thành thì sao, dưới chân thiên tử lại thế nào? Trữ Thiên Kỳ đừng hòng nghĩ đến chuyện dễ dàng dắt mũi nàng.

“Dạ.” Hong Hồ bèn giao cương ngựa cho Hắc Bạch, rồi nhảy xuống xe, chạy đến chỗ Thân tướng quân truyền đạt mệnh lệnh của phu nhân.

“... Việc này không được. Bỉ chức được lệnh hộ tống Vương phi đến biệt viện hoàng gia.” Thân tướng quân mặt nhăn mày nhó, lúng túng không biết phải làm sao. Về Thủy phủ chẳng hợp lễ nghi chút nào, hơn nữa, hoàng thượng cũng đã căn dặn, bảo hần phải đưa người đến thẳng biệt viện.

“Thân tướng quân, bản vương phi và thế tử đều đã mệt nhọc cả đường dài, cần đường nghỉ ngơi sớm. Huống chi hoàng thượng ban ân cho bản vương phi về thăm nhà, thì ở lại Thủy phủ cũng là hợp lẽ. Bản vương phi có hơn trăm thân vệ, tin chắc cũng không gặp chuyện gì nguy hiểm. Nếu hoàng thượng có trách tội xuống, thì ngày mai, bản vương phi tự mình đi thỉnh tội.” Vẫn giọng nói ấy, vẫn ngữ điệu ấy, từ tốn ôn hòa, nhưng không hiểu sao Thân tướng quân lại nghe ra chất lạnh lùng xen lẫn trong đó. Xem chừng khó mà khiến vị này đổi ý.

Nghĩ vậy, hần bèn đánh mắt sang bên cạnh, ra hiệu cho phó tướng lập tức đi báo với hoàng thượng, việc này, hần chẳng dám tự quyết.

“Bản vương phi sợ người nhà chờ sốt ruột, Thân tướng quân thông cảm.” Thủy Băng Tuyền nheo mắt đánh giá tình hình bên ngoài, rồi không đợi Thân tướng quân kịp trả lời hay đôi co thêm nữa, nàng lạnh giọng ra lệnh: “Hong Hồ, đi Thủy phủ.”

“Dạ, chủ tử.” Hong Hồ vừa nhảy lên xe, hai người Hắc Bạch liền quất roi điều khiển ngựa rẽ vào một ngõ trên đường. Thân binh của Bắc vương phi cũng tách khỏi đoàn cấm quân, nhanh chóng đuổi theo.

Thân tướng quân ngơ ngác đứng như trời trồng, hàng mày rậm rạp chụm vào giữa trán.

“Phó tướng, lập tức đi báo với hoàng thượng, bản tướng quân hộ tống Vương phi.”

“Dạ.” Viên phó tướng nhận mệnh, bèn thúc mạnh chân vào hông ngựa, ra sức phi nước đại theo hướng hoàng cung.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều không thoát khỏi tầm mắt của Giang Dĩ Bác đang ngồi bên mé cửa sổ trong sương phòng Đệ Nhị Lâu. Hắn đã đợi nàng ở đây từ rất lâu rồi. Vừa nghe thấy giọng nàng, không biết bao nhiêu nỗi niềm nhớ nhung tràn lên như nước lũ. Xa nàng rồi, hắn mới biết cái gì gọi là ‘một ngày không gặp cách ba thu’ mà cổ nhân thường nhắc đến.

“Ha... ha...” Tiếng cười sảng khoái vọng khắp gian phòng. Tuyền Nhi của hắn là như vậy, luôn khiến người khác phải bất ngờ.

Vô Tâm, Vô Hình đưa mắt nhìn nhau, thầm thở dài trước sức quyến rũ của phu nhân đối với chủ nhân nhà mình. Từ đạo Hồng Hồ gọi Bắc vương phi là phu nhân, tự trong lòng, bọn họ đều xem người là phu nhân duy nhất của Giang gia. Có điều, trước mặt người ngoài, họ vẫn chỉ dám xưng người là chủ nhân.

...

Được tin Thủy Băng Tuyền đã về đến cổng, trên dưới Thủy phủ liền loạn lên như ong vỡ tổ, người bàng hoàng, người sửng sốt, lại có kẻ hứng chí, tò mò...

“Tham kiến vương phi, tham kiến thế tử.” Mọi người vội vàng vàng chạy ra ngoài ngênh đón, ngẩng nhìn đám cấm quân vây kín Thủy phủ không chừa một khe hở, ai nấy đều giật mình khiếp vía trước khí thế trùng trùng, long trọng không khác gì hoàng hậu ngự giá này.

Xem ra, triều đình rất coi trọng Tuyền Nhi.

Thủy lão gia khẽ cau mày, nhị phu nhân hoảng hốt, tam phu nhân cúi đầu trầm tư.

“Cha, người mau đứng lên đi.” Vừa được Thu Nhi đỡ xuống xe, Thủy Băng Tuyền liền chạy đến mỉm cười đỡ Thủy lão gia lên.

“Tạ ơn Bắc vương phi.” Thấy Thủy lão gia đã đứng lên, những người phía sau bèn lũ lượt đứng lên theo.

“Tuyền Nhi, cha đã cho người dọn dẹp Đông Uyển rồi.” Thủy lão gia ghen ngào nói, ông không ngờ Tuyền Nhi lại về thẳng nhà thế này, còn tưởng con bé sẽ nghỉ tại biệt viện hoàng gia.

“Con cảm ơn cha. Thôi mọi người vào nhà cả đi, con mệt muốn chết rồi, phải nghỉ ngơi trước đã.” Tiểu Miêu mở to đôi mắt như hai viên bi ve lư, nhìn mọi thứ với vẻ thích thú, lạ lẫm.

“Được, được. Con mau về nghỉ ngơi đi.” Chẳng bỏ công hôm qua ông tất bật cả ngày, Đông Uyển đã được thu dọn sạch sẽ, tinh tươm.

Thủy Băng Tuyền khẽ đánh mắt sang Hồng Hồ, ý tức khắc dẫn thân binh vào an bài trong phủ.

“Cảnh Trúc, chuẩn bị nước nóng cho bản vương phi.”

“Dạ.” Cảnh Trúc linh hoạt phát tay, thành thực dẫn theo bốn tỷ nữ của phủ Bắc vương tìm vào trù phòng của Đông Uyển (trù phòng: nhà bếp.)

Vừa vào sân, thấy dường như mọi thứ vẫn y nguyên như ngày nàng còn ở đây, lòng Thủy Băng Tuyền bỗng có cảm giác nói không nên lời.

Rất tự nhiên, một nụ cười hạnh phúc hiện trên môi, Thủy Băng Tuyền quay đầu nhìn Thủy lão gia: “Con cảm ơn cha.” Nàng cho rằng Đông Uyển đã bị người ta chiếm mất từ lâu, không ngờ từng bóng cây ngọn cỏ đều được giữ lại nguyên vẹn cho nàng, từ tận đáy lòng, nàng đột nhiên cảm thấy tình phụ tử thiêng liêng nhường nào.

Thủy lão gia nhìn nụ cười hòa hiếu của Tuyền Nhi, lại thấy ray rứt xấu hổ muôn phần. Ông trước giờ chưa hề làm được gì cho đứa con gái đáng thương này, lại có thể nhận được lời cảm ơn chân thành vì một việc nhỏ nhoi.

“Con nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải tiến cung diện thánh.” Nữ nhi này, trưởng thành rồi, nuôi con rồi, nên biết ân phụ mẫu cao dày, dầu ông ta chưa một ngày xứng đáng làm cha.

“Vậy con vào phòng đây.” Thủy Băng Tuyền bèn gạt đầu với hai vị phu nhân, rồi xoay người ung dung vào phòng.

Vừa nãy, Thân tướng quân đến sau, thấy thân binh đã bao một vòng Thủy phủ, liền vung tay lệnh cho trên trăm cấm quân vây thêm một vòng nữa. Đến con muỗi cũng khó mà lọt qua.

.....

Ngự thư phòng, Hoàng cung

“Người nói sao?” Trữ Thiên Kỳ quắc mắt, giọng nói lạnh lẽo, áp bức khiến viên phó tướng quỳ trên đất đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Dạ... bẩm... bẩm hoàng thượng, Bắc vương phi đã đến ở tại Thủy phủ. Tướng quân không thể lay chuyển được Vương phi nên đành theo đến đó bảo vệ người.” Ánh mắt sắc bén của Trữ Thiên Kỳ chiếu xuống khiến da đầu hắn run lên bần bật, thâm nghĩ chuyện này xong rồi, chẳng nhẽ đầu hắn hôm nay phải gửi lại chốn này? Nhưng vì lỗi lầm gì, ngay hắn cũng chẳng biết.

Trữ Thiên Kỳ nhướng đuôi mày, quai hàm nghiến chặt, tự hỏi vì sao nàng lại không chịu ở biệt viện?

“Bắc vương phi nói...” Thầm nghĩ phải tự cứu mạng mình, viên phó tướng ngập ngừng giải thích...

“Nói gì?”

“Dạ, nói là nếu hoàng thượng đã ân chuẩn cho người về thăm nhà, thì nên để người ở lại Thủy phủ mới hợp lẽ!” Nói xong rồi, hắn lập tức muốn tự vả vào miệng mình. Khi hắn chưa nói, hoàng thượng cùng lắm chỉ mới nhìn hắn bằng đôi mắt sắc lẹm như dao, nhưng lúc này, sắc mặt người đã đen hết than, trông mắt nẩy lửa nom đến ghê người.

“Cút!” Trữ Thiên Kỳ tức tối vỗ mạnh lên bàn, nộ khí xung thiên.

“Dạ... dạ...” Như nhận được lệnh ân xá, viên phó tướng lắp bắp đáp một tiếng, đoạn vọt thẳng ngoài.

Còn lại Lý công công đứng sau lưng Trữ Thiên Kỳ vẫn run cầm cập không dám ngẩng đầu lên, nhưng bình tâm nghĩ lại, hắn đoán hình như hoàng thượng có ý với Bắc vương phi...

Thậm chí người còn đặc biệt tu bổ sửa sang lại biệt viện hoàng gia, vốn đã vô cùng xa hoa lộng lẫy.

Gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay nắm chặt cho thấy Trữ Thiên Kỳ đang tức giận đến nhường nào. Uống công hân ngày đêm khắc khoải chờ mong, ăn không ngon, ngủ không yên, trông ngóng được nhìn thấy bóng người trong mộng. Nhưng nàng, chẳng những không thềm vào cung gặp hắn, còn về thẳng Thủy phủ...

“Truyền khẩu dụ của trẫm, cho thống lĩnh cấm vệ quân đến tiếp nhận trách nhiệm bảo vệ Bắc vương phi thay cho Thân tướng quân.” Nàng đã hồi kinh, thì đừng mơ tưởng sẽ về Bắc cảnh được nữa.

Trong mắt hắn ánh lên vẻ tính toán nham hiểm, mặt đánh lạnh lẽo, môi nhếch cười nhạt...

Nếu sớm nhận ra tình cảm này, liệu hắn có đủ nhẫn tâm đẩy nàng vào lòng Thất hoàng đệ?

Khi trước, mãi đuổi theo giấc mộng hoàng vị, hắn đành gạt bỏ hết những thứ tình cảm nhi nữ thường tình, nhưng nay đã ở ngôi cửu ngũ chí tôn, hậu cung ba ngàn giai nhân mỹ lệ, nhưng người có thể sánh vai cùng hắn nhìn ngắm giang sơn vạn dặm, chỉ có nàng.

“Dạ, hoàng thượng.” Lý công công không dám đối diện với gương mặt sát thủ của hoàng thượng, cúi đầu đến tận thất lưng. Nhưng ý chỉ của hoàng thượng lại càng khẳng định những suy đoán trong lòng hắn, chừng như hoàng thượng không hề căm ghét vị Bắc vương phi kia như trong lời đồn đãi.

Liệu... thái hậu có biết chăng?

“Tiểu Lý Tử, cái miệng người nên nói gì, không nên nói gì, chắc không cần trẫm phải dạy chứ?” Lời lẽ rắn đe lạnh lùng, như thanh lợi kiếm vừa xoẹt qua khiến Lý công công tim đập chân run, dập đầu xuống đất,

lấp bắp kinh hãi: “Nô... nô tài không dám.” Có thể theo hầu hạ hoàng thượng, đạo lý gần vua như gần cọc nhất định phải khắc cốt ghi tâm, tuy có thái hậu nâng đỡ, nhưng hần luôn hiểu rõ, chủ nhân của mình là ai.

“Hừ, tốt nhất là người không dám, nếu ta nghe phong phanh gì từ chỗ thái hậu, thì cái đầu của người sẽ rơi trước tiên.” Lúc này, không nên để thái hậu biết tội.

Thủy Băng Tuyền à, nếu hình bóng nàng đã lấp trọn tim trầm, thì nay, trầm là vua một nước, muốn nữ nhân thế nào lại không có? Cho dù có là em dâu cũng không ngoại lệ.

“Nô... tài... biết ạ.” Lý công công run lấy lấy đáp. Lúc này đã sang xuân, mà hần cứ nghĩ đình ninh mình đang đứng giữa cơn bão tuyết mùa đông, lạnh thấu xương.

“Còn ở đó làm gì? Không mau đi tuyên chỉ?” Hôm nay đã tối trời, nàng đi đường mệt nhọc, hần không tính toán với nàng, đợi ngày mai lâm triều...

“Dạ...” Lý công công lui cui lủi ra ngoài.

Trữ Thiên Kỳ sụp mi che đi đáy mắt lạnh lẽo, âm trầm, việc lần này, hần tuyệt đối không để kẻ nào chen ngang...

.....

Náo động một hồi, cuối cùng Đông Uyển cũng trở về với sự tĩnh lặng vốn có. Vầng trăng treo lơ lửng trên cao, lấp ló sau đám mây trời, chiếu sáng cả khoảng sân.

Thủy Băng Tuyền ngả lưng trên nhuyễn tháp trước cửa sổ, ngắm nhìn Đông Uyển quen thuộc của nàng, ánh mắt trong veo, phẳng lặng như nước hồ thu.

Trữ Thiên Kỳ lại phái thêm quân bảo hộ Thủy phủ, đặc biệt là Đông Uyển của nàng bị bao vây chặt như nêm cối, binh lính qua lại tuần tra không khi nào ngắt.

Rèm mi dài cong vút khẽ rung động, che đi đáy mắt chợt lạnh lùng.

“Vương phi, nghỉ sớm thôi ạ!” Thu Nhi đẩy cửa đi vào, dáng vẻ quan tâm, cung kính.

Ngẩng nhìn Thu Nhi, chẳng hiểu sao nàng lại thấy ẩn hiện gương mặt trầm ổn của Hương Hàn...

Tiểu thư, nghỉ sớm thôi ạ...

Những lời ấy bình thường Hương Hàn cũng hay nói với nàng! Nhưng giờ đây...

Vết xẹo cũ bỗng nhói đau tới tận tim, Thủy Băng Tuyền giật mình nhắm mắt, gắng xua đi cơn xúc động trong lòng, đẩy những niềm đau ấy vào tận cùng trái tim, khóa kín nó lại để có thể tiến bước về tương lai.

“Người đi nghỉ ngơi đi.” Đợi đến khi đầu óc nàng đã hoàn toàn trống rỗng, Thủy Băng Tuyền mới hé đôi mắt điềm tĩnh, nhìn Thu Nhi nói.

“Dạ”

Gió xuân lượn qua cửa sổ, cuốn theo hương đêm mát rượi trong lành, Thủy Băng Tuyền đứng lên đóng cửa sổ, rồi đến bên giường nơi Tiểu Miêu đã say giấc từ lâu.

Cởi áo khoác ngoài, chỉ còn lại bộ váy trung y mỏng manh, nàng xốc chăn ôm lấy con, thơm lên cái má trắng mịn vương hương sữa, cười khẽ: “Tiểu Miêu của mẹ ngủ ngoan quá.”

Giọng nàng nhẹ nhàng êm ái, tựa tấm lụa phiêu đăng trên mặt nước bồng bênh.

Như cảm giác được hơi ấm của mẹ, Tiểu Miêu chếp miệng rụt sâu vào lòng nàng, cánh tay nhỏ xíu quờ lên mặt nàng một cái, lại tiếp tục ngủ say...

Thủy Băng Tuyền bật cười khe khẽ, nhắm mắt ngủ với gương mặt ngập tràn hạnh phúc.

.....

Giữa màn trắng mờ ảo, bỗng có bóng đen quỷ dị ẩn hiện cứ như mây khói phiêu đăng bay biến vào phòng Thủy Băng Tuyền.

Hồng Hồ giật mình một cái, rồi bèn lù ra đứng gác ngoài xa.

Giang Dĩ Bác toàn thân vận y bào đen, khê khàng đóng cửa, rón rén đến bên giường, nhìn hai mẹ con ôm nhau ngủ bằng đôi mắt đen lấp lánh.

Vốn thính ngủ, Thủy Băng Tuyền thấy động liền choàng tỉnh dậy, sững nhìn bóng người đứng bên giường: “Chàng gan thật đấy! Bên ngoài canh phòng cẩn mật như vậy mà cũng dám xông vào, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phỏng?”

“Nàng thật vô lương tâm, tại ai mà ta phải vậy chứ?” Giọng hần khàn khàn, xen chút trách cứ, chút đê mê.

“Ừm, chúng ta bây giờ có phải đang vụng trộm không?” Thủy Băng Tuyền che miệng ngáp dài một cái, không biết đã canh mấy? Chừng như khuya lắm rồi!

Giang Dĩ Bác lại bật cười khe khẽ: “Vụng trộm? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra?” Nhưng, hình như đúng là như vậy. Bọn họ lúc này quả thực danh bất chính, ngôn bất thuận. Aizz... Ai bảo hần quá mức si tình, còn phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện của chồng trước. Nếu không, hần cũng chẳng rơi vào bể trầm luân khổ sở như này.

“Cũng hay đấy, nếu có người phát hiện được, chúng ta sẽ là cặp gian phụ dâm phụ nổi tiếng nhất thiên hạ này. Ha ha, ta vốn đã mang tiếng xấu từ lâu, nhưng còn chàng, công tử Giang gia anh tuấn tiêu sái cao ngạo một đời, một đêm lại trở thành gian phụ, sẽ khiến bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan nát, lại khiến bao nhiêu tròng mắt rớt ra vì kinh ngạc?” Thủy Băng Tuyền hấp háy mắt trêu đùa, nhưng trong lòng lại chẳng mấy để tâm. Đạo lý luân thường của thế gian, nàng chưa một lần xem trọng. Trước là thế, sau này cũng như thế.

Nhưng trải qua nhiều sóng gió thăng trầm, nàng cũng học được cách thu mình của Giang Dĩ Bác.

“Đi đường có mệt không?” Dọc đường, có Hồng Hồ đều đều truyền tin, hần cũng an tâm.

“Ngày đi đêm nghỉ, cũng không mệt lắm.” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, choàng tay ôm Tiểu Miêu đáp.

“Ngày mai thiếp phải lên triều đấy, hôm nay chàng ngủ lại thì được, làm chuyện khác thì miễn đi.” Lần trước, nhờ hần mà nguyên một ngày nàng không bước xuống giường nổi. Cảm giác ấy chẳng dễ chịu gì, nàng cũng không muốn hưởng thụ thêm lần nữa.

Khóe môi Giang Dĩ Bác khê cong lên, mắt cười như có như không. Bỏ ngoài tai những lời vừa rồi của nàng, ánh mắt nóng bỏng của hần thản nhiên quét qua người nàng, giọng điệu mê hoặc: “Nàng sợ ư?”

Thủy Băng Tuyền lườm hần với vẻ khinh thường. Người này trước mặt kẻ khác luôn khoác lên mình bộ dáng ưu nhã, thông dong, ôn hòa tiêu sái, nhưng từ tận xương tủy, không thể thay đổi được sự thực rằng hần là nam nhân, mà nam nhân, sẽ không “ăn chay”.

Ôm trong lòng giai nhân nũng nịu hờn dỗi, đôi con ngươi đen nháy của Giang Dĩ Bác bỗng chốc sáng lấp lánh như tinh tú trời cao: “Tuyền Nhi, nàng có nhớ ta không?”

117. Q.4 - Chương 11: Dẫn Lửa Thiêu Thân

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền cúi mắt cười không đáp, hần từ lâu đã trở thành hơi thở của nàng, mà hơi thở tự thân nó vốn đã ở đó, không cần phải cất công nhớ nhung mong đợi.

Dường như bất mãn trước gương mặt cúi gằm của nàng, ngón tay dài hơi thô ráp của Giang Dĩ Bác khê nâng chiếc cằm tinh tế, buộc nàng đối diện với ánh mắt lấp lánh mong đợi của hần.

“Nói đi, nhớ ta không?”

Không từ chối ánh nhìn tha thiết của hắn, Thủy Băng Tuyền dịu dàng đáp: “Chàng luôn ở trong tim ta.” Quả vậy, nàng không hề cố tình tưởng nhớ, nhưng hình bóng hắn vẫn quanh quẩn lấp lờn trong tim nàng.

Tức thì, nụ cười sáng lạn hiển hiện trên gương mặt tuấn mỹ của Giang Dĩ Bác. Hòa cùng ngũ quan tinh xảo là làn da trắng trẻo tựa thư sinh, khoe môi cong cong mê hoặc, đôi mắt như như xoáy nước thăm thăm nhấn chìm nàng trong bể trầm mê.

Bất giác nàng đưa tay vuốt ve gương mặt ấy, than thở: “Đúng là gương mặt hại dân đại nước, chỉ được cái mê hoặc nữ nhân.” Không biết Tiểu Miêu khi lớn lên, có bộ dáng yêu mị này không nữa?

Không giấu được sự thích thú trên mặt, Giang Dĩ Bác khàn giọng hỏi: “Vậy... nàng có bị ta mê hoặc không?” Bờ môi nhẹ lướt qua chóp mũi nàng, hơi thở nam tính phả ra khiến toàn thân Thủy Băng Tuyền như có luồng điện, tim đập lồi nhịp, hai má ửng đỏ, môi nhoeo cười.

Những ngón tay mềm mại từ tốn lướt qua các đường nét rần rở trên gương mặt hắn, nàng ngẩng nhìn, thấy đôi con ngươi sáng rõ ban nãy đã dần hóa thành朦胧 lung mờ hồ.

Ánh mắt hắn lúc này đang ghim chặt trên đầu vai trắng ngần lộ rõ trong chiếc váy bó sát khuôn ngực căng tròn đầy đặn, cổ họng khô nóng, thầm nghĩ nếu thật nghe lời nàng không động tay chân thì quả có lỗi với bản thân...

Nghĩ vậy, đôi tay cũng bắt đầu không yên phận, lưu luyến từng tác da thịt trên người nàng. Thủy Băng Tuyền chặn đứng bàn tay càn rỡ ấy, giơ ngón trỏ đặt sát môi hắn, suýt khẽ một tiếng, mắt cười ranh mãnh: “Đừng động đây, dễ thiếp.” Cử chỉ quyến rũ ấy khiến áu huyết toàn thân hắn bùng cháy mạnh mẽ, ánh mắt nhìn nàng càng thêm khao khát chực như có thể hóa thành sói mà vồ tới bất cứ lúc nào. Hắn bật cười thích thú, cúi đầu trầm giọng: “Chờ xem nàng làm gì nào.”

Hàng mày rung rinh như rặng liễu ven bờ, đôi mắt sóng sánh tựa làn nước hồ thu. Cánh môi uốn cong kiêu diễm, gợn phong tình, tư thái nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay.

Ngón tay lại linh hoạt như măng xà uốn lượn, nhanh chóng trút bỏ bộ y phục trên người hắn. Ánh mắt nàng vô tình lướt qua khuôn hình hoàn mỹ ấy, thầm tắc lưỡi thờ dài.

Khoác trên người bộ y phục đen thẫm, trông hắn mảnh khảnh hết gã thư sinh trói gà không chặt, nhưng lúc nguyên thủy như này, dáng người hắn không khác gì bức điêu khắc hoàn mỹ do thượng đế nặn ra, từng thớ thịt cường tráng mạnh mẽ đều nổi bật lên sự sống căng tràn.

“Thân thể chàng thật đẹp.” Thủy Băng Tuyền cũng phải trầm trồ khen tặng. Với vóc dáng này, gương mặt này, nếu ở hiện đại, hắn mà làm minh tinh, không biết sẽ khiến bao nhiêu trái tim thiếu nữ phải lao đao thổn thức.

Nghe lời khen ngọt ngào ấy từ miệng người con gái mình yêu, thử hỏi còn gì hạnh phúc bằng, Giang Dĩ Bác cười híp mắt, tà tứ đưa tình: “Vậy nàng cứ tùy nghi sử dụng đi.”

Vô cùng tán thành ý này, Thủy Băng Tuyền lập tức dùng hành động thiết thực thay cho câu trả lời của mình...

Cái lưỡi mềm mại linh hoạt tránh được đôi môi chực xông tới của hắn, nhanh chóng tấn công xuống phía dưới...

Khiến Giang Dĩ Bác đang hào hứng ngất trời tức thì tắt lịm không cười nổi, mồ hôi hột đổ đầy trên trán, hô hấp dồn dập, đứt quãng...

Từ xương quai xanh trượt xuống vòm ngực vạm vỡ, đến cơ bụng săn chắc. Dừng ngay chỗ vùng cấm, Thủy Băng Tuyền ngẩng đôi mắt tinh ranh nhìn hắn bằng nụ cười ngọt ngào khiêu khích. Nàng bây giờ vừa như đứa trẻ bướng bỉnh nghịch ngợm lại như tiểu yêu tinh quái trên chọc hắn...

“Đủ... đủ rồi...” Giọng nói thô ráp của Giang Dĩ Bác đã nhuốm mùi dục vọng, nếu còn xuống nữa, hắn sẽ không khống chế nổi mất.

Nhưng Giang Dĩ Bác là ai cơ chứ? Cơ hồ ngay lập tức hắn đã lấy lại thể chủ động bằng một đòn tấn công bằng môi chóp nhোঁang. Hết kẻ lang thang trên sa mạc vài ngày sắp chết khát tới nơi, lại đột nhiên tìm thấy

ốc đảo thanh mát với nguồn nước trong lành, hần mạnh mẽ hút lấy bờ môi hồng nhuận của nàng, không chờ đến một hơi thở...

Bàn tay như quả cầu lửa chu du trên làn da mát lạnh, lại cảm thấy vướng víu với bộ y phục kỳ lạ, không đủ kiên nhẫn xem xét nhiều, hần mạnh tay một cái, roẹt... roẹt... Chiếc váy ngủ tự mình thiết kế của Thủy Băng Tuyền oanh liệt hy sinh.

Không còn vật ngăn trở, đôi tay to lớn của hần đặt gọn trên đôi gò căng tròn mềm mại của nàng, từ chỗ tiếp xúc truyền đến luồng điện khiến Thủy Băng Tuyền bật lên tiếng rên khe khẽ nơi cuống họng, nhưng chưa kịp ra đến cửa miệng đã bị Giang Dĩ Bác tham luyến nuốt vào. Đầu lưỡi hần vờn ghẹo cuốn lấy lưỡi nàng, công thành đoạt đất.

Lưu luyến rời khỏi bờ môi ngọt ngào, hần cúi sát bên tai nàng trầm giọng: “Tuyền Nhi, ta vào nhé?”

Làn hơi nóng hổi nam tính phả vào vành tai, khiến hô hấp của nàng càng thêm hỗn loạn, nhất thời không thể đáp lời.

Bàn tay Giang Dĩ Bác tức thì trườn xuống vùng đất cấm, cảm nhận được sự ẩm ướt nơi đó, như đã không thể chờ thêm được nữa, hần đặt tay ra sau lưng nàng, sau đó mạnh mẽ đẩy nàng sát vào người mình...

“A... Chàng...” Lời kháng nghị chưa kịp tuôn ra, Thủy Băng Tuyền đã bị cảm giác đau đớn phân tán mọi sự chú ý.

Nàng nghiêng rằng gần từng tiếng, máu nóng bốc lên đầu, ngoan độc cắn chặt bờ vai của kẻ đang thoải mái trên người nàng, lòng không ngừng sỉ vả. Hần vội vàng gì chứ, không thể giống như trước mắt người khác thông dong từ tốn được sao? Cứ như thể bị bỏ đói lâu ngày, hận không thể nhai luôn cả xương nàng vậy?

Giang Dĩ Bác luồn tay sau gáy nàng, khẽ nói: “Không chịu nổi cứ cắn ta đi...” Rồi không đợi Thủy Băng Tuyền kịp hiểu, thân thể cường tráng đã bắt đầu luật động...

“Ừm...” Một tiếng rên không biết là khoái lạc hay đau đớn phát ra từ cổ họng Thủy Băng Tuyền. Móng tay nàng găm chặt vào lưng hần, hàm răng cũng nghiến chặt lên đầu vai, như hy vọng có thể khiến hần giảm bớt sự cuồng dã của mình...

Lòng không thôi hối hận, nàng tự thề với mình sẽ không bao giờ giở trò khiêu khích nam nhân này nữa,,

Dẫn lửa thiêu thân, cổ nhân nói quả không sai!

....

Thủy Băng Tuyền hậm hực hỏi thăm tổ tông của tên nào đó khiến hai chân nàng lúc này mềm nhũn, toàn thân vô lực. Nhìn sắc mặt đen hơn than của nàng Thu Nhi đứng hầu cạnh bên cũng vô thức run theo.

Vừa sớm chưa kịp mở mắt, thánh chỉ tuyên triệu của Trữ Thiên Kỳ đã vào tới cửa, buộc nàng phải để Thu Nhi và vài tỳ nữ giúp mình mặc cung trang trong tình trạng ngái ngủ đau nhức thế này.

Chuẩn bị chỉnh chu đầu đuôi, Thủy Băng Tuyền thông thả bế Tiểu Miêu ra cửa...

“Tham kiến Bắc vương phi!” Lý công công đã đứng đợi từ sớm, vừa nghe tiếng cửa mở, bèn vội vội vàng vàng khom lưng hành lễ.

Phớt lờ lời thỉnh an vô vị, nàng cúi đầu nhìn ánh mắt long lanh của Tiểu Miêu, véo nhẹ lên cái mũi nhỏ nhắn, Tiểu Miêu phối hợp ‘ừ’ một tiếng vô cùng đáng yêu. Rồi dẫn theo Hồng Hồ, Thu Nhi, nàng lên chiếc xe ngựa do Trữ Thiên Kỳ phái tới, thẳng tiến hoàng cung.

.....

Cùng lúc ấy, toàn thể văn võ bá quan đều đang đợi Bắc vương phi đến sốt ruột.

Giữa điện Càn Khôn

Trữ Thiên Khang thi thoảng lại như vô ý đánh mắt lên kẻ an vị trên long ỷ.

Trữ Thiên Kỳ ngồi cúi đầu ra chiều suy tư, không để chút tình ý nào lọt ra khỏi đáy mắt sâu hoắm của mình. Nhưng hắn biết, lòng mình lúc này như ngọn sóng nhấp nhô, lẫn bao niềm phấn khởi cùng nỗi khát khao mong chờ.

“Bắc vương phi đến! Thế tử đến!” Bỗng bên ngoài có giọng thái giám cao vút truyền đến. Tức thì, Trữ Thiên Kỳ ngồi thẳng dậy, dáng vẻ đoan chính uy nghi, trầm giọng: “Truyền Bắc vương phi và thế tử!” Cuối cùng nàng cũng đã tới.

Thủy Băng Tuyền điềm điềm bước Tiểu Miêu, ngẩng cao đầu, thẳng sống lưng, từng bước đi vào đại điện.

Trữ Thiên Kỳ đưa mắt dõi theo bóng dáng người phụ nữ hiện dần sau cánh cửa uy nghiêm, sừng sững, tim bỗng run lên như sợi dây đàn kéo căng được ai đó khảy một nốt nhạc.

Nhìn nàng xinh đẹp quyến rũ tựa tiên nữ xuất trần đang tiến dần về phía mình, phải trấn định lắm hắn mới không chế bản thân không sở sàng chạy đến đón lấy cánh tay như ngọc ấy. Ánh mắt hắn gắn chặt lấy nàng chưa một phút buông rời.

Mái tóc dài đen nhánh được vấn thành búi, kim thoa sáng lóa đính ngọc bích, hoa lệ mà trang nhã. Tóc mai cài trâm ngọc, đồng màu với ngọc châu của mũ miện, khuyên tai lục bảo đung đưa theo từng nhịp chân đi. Vài lọn tóc thả rũ hai bên, ẩn hiện đôi hàng mày như dãy núi sang xuân, khuất sau đó là tinh quang rực rỡ từ đôi mắt phượng sắc bén, ý nhị không nói nên lời. Đôi môi hồng nhuận kiêu diễm, lồi cuốn phong tình.

Trên người nàng là bộ y phục trang nhã, áo ngoài bạch sắc, làn váy uốn lượn, bờ vai tinh tế, vòng eo nhỏ nhắn, dáng người thướt tha, tôn lên những đường cong yêu kiều khiến người khác chẳng thể rời mắt, càng hướng chí toàn thân nàng toát lên dáng vẻ cao quý ung dung của bậc vương giả. Bộ cung trang mặc trên người nàng, giá trị phẩm cấp được tôn thêm bội phần.

Thấy đều sững sờ...

Thủy Băng Tuyền đây ư? Sao lại khác xa như vậy?

Trong triều, có không ít đại thần trước kia từng gặp qua Thủy Băng Tuyền, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ phải ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nàng.

Không hề hẹn trước, vô số ánh mắt len lén liếc qua hoàng thượng bằng vẻ ái ngại, tự hỏi liệu rằng hoàng thượng có hối hận màn kịch từ hôn thuở trước chăng?

Trữ Thiên Kỳ vẫn bình thản như không, đôi mắt nheo nheo sắc bén. Hắn biết, nhiều người hẳn đang suy đoán liệu hắn có hối hận? Đúng vậy, hắn quả thực hối hận, hối hận muốn chết, nên lần này, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Tiểu Miêu cũng được mặc ột bộ cung trang nhỏ nhắn, mở to hai mắt long lanh, yên lặng để mẫu thân bế mình vào nơi hoàng quyền vô thượng. “Bắc vương góa phụ Thủy Băng Tuyền tham kiến hoàng thượng!” Sắc mặt trầm ổn, đoan trang cao quý, khiến nhiều người thâm xuýt xoa dụi mắt, không hiểu người trước mặt mình đây có phải là Thủy tam tiểu thư ương bướng càn rỡ năm nào?

“Bình thân!” Trữ Thiên Kỳ ho nhẹ một cái, che đi thoáng bối rối xao lòng, đoạn lạnh nhạt phất tay cho nàng đứng dậy.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Thủy Băng Tuyền từ tốn đứng cạnh Trữ Thiên Khang. Hôm nay đến đây, nàng không phải là Thủy Băng Tuyền mà là chủ tử của Bắc cảnh, là đại diện của Bắc Vương, nên có tư cách đứng trên văn võ bá quan trong triều.

Trữ Thiên Kỳ sụp mi mắt: “Tiểu Lý Tử, ban tọa.” Nhìn tiểu thế tử ngo ngậy trong lòng nàng, chẳng hiểu sao lồng ngực hắn lại vô cùng khó chịu.

Thủy Băng Tuyền cong môi nhưng lại chẳng có ý cười: “Tạ ơn hoàng thượng!” Nói rồi bèn ung dung tới ngồi ghế. Dù sao nhờ có Giang Dĩ Bác, hai chân nàng cũng chẳng đứng nổi nữa. Cầu cho tên ấy bị rách da làm thêm vài vết sẹo!!!

Đại thần trong điện đều nhướng mày nghi hoặc...

Hoàng đại nhân vốn đã kết mối thâm thù với nàng lại càng nghiêng lợi nghiêng răng hậm hực...

Thủy Băng Tuyền này đúng là ngạo mạn. Dầu ả có là chưởng quân Bắc cảnh, ừ thì cũng có chút công lao đấy, nhưng giữa đại diện thế này, lại dám ngang nhiên ngồi ghế? Thật quá ngông cuồng!

Trữ Thiên Khang thoáng nhìn Thủy Băng Tuyền một cái, tiến lên trước, khễ tăng hắng đánh động ánh mắt đắm đuối của Trữ Thiên Kỳ, chấp tay nói: “Thần có việc thỉnh tấu!”

“À? Khang Vương có việc gì cần tấu?” Trữ Thiên Kỳ lúc này mới định thần quay sang Trữ Thiên Khang, nhàn nhạt lên tiếng.

“Hoàng thượng đã ân chuẩn cho Bắc vương phi hồi kinh thăm nhà, thiết nghĩ mấy ngày này nên để tấu ả ở lại Thủy phủ thì hơn. Nếu được vậy, hắc Thất hoàng tấu sẽ càng cảm kích ân đức cao dày của hoàng thượng!” Hừ, biệt viện hoàng gia? Vô sỉ? Người, là hắc ngày trước đan tâm vứt bỏ, nay lại hối hận giành về? Tính cũng giỏi thật!

Trữ Thiên Kỳ cau mày sững sốt, lập tức trầm giọng phản bác: “Khang vương, Bắc vương phi đã là người hoàng thất, đương nhiên phải ở biệt viện hoàng gia?”

Đùa chắc? Cho nàng ở Thủy phủ, sao hắc có thể tự nhiên gặp nàng?

“Xin hoàng thượng ân chuẩn! Thần phụ quả thực không quen với cuộc sống trong cung! Vả lại, lần này về thăm nhà không được bao lâu, thần phụ hy vọng có thể năng ở bên cạnh người thân. Mong hoàng thượng hiểu cho.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt lên tiếng.

Không đợi Trữ Thiên Kỳ kịp nói, Trữ Thiên Khang đã lập tức chêm lời: “Xin hoàng thượng ân chuẩn!”

Trữ Thiên Kỳ nhìn Khang vương bằng ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm. Hắc nhếch môi cười lạnh, rồi đảo mắt qua các quần thần: “Ý chúng ái khanh thế nào?”

Trước tình hình này, nhất thời chẳng ai dám lên tiếng.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, ngưng trọng.

Vô cùng thức thời, Tiểu Miêu ‘Oe... oe...’ vài tiếng, phá vỡ thế im lặng ngọt ngào. Thủy Băng Tuyền thấy vậy liền đứng lên, phúc thân nói: “Hoàng thượng, thể tử còn nhỏ, không tiện nhiều lần đổi chỗ ở. Xin hoàng thượng thành toàn.” Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, lại chưa đựng ý chí lấp bễ dõn sòn. Nàng lúc này không phải là Thủy Băng Tuyền mà họ vẫn tưởng.

Hàng mày kiếm cau chặt, Trữ Thiên Kỳ đắm đắm nhìn Thủy Băng Tuyền một lúc lâu, mới bèn nói: “Nếu Bắc vương phi đã kiên quyết như vậy. Trẫm sẽ ân chuẩn cho nàng ở Thủy phủ! Bắc vương phi có công với bách tính, nên an nguy phải được đặt lên hàng đầu. Triệu cấm vệ quân đến Thủy phủ bảo vệ Vương phi! Mặt khác, đêm nay thái hậu thiết yến tẩy trần, nàng hãy ở lại cung tâm sự với thái hậu!”

“Thần phụ tuân chỉ!” Tâm sự ư? Cũng mạnh giọng thật, thái hậu với nàng từ lúc nào lại thân tình đến thế?

Ánh mắt lóe sáng, Trữ Thiên Khang ung dung nhếch cười!

.....

Cung vàng điện ngọc tiếp nhau không ngớt, kỳ thú long lân điêu khắc khắp nơi, thể hiện sự uy nghi cao quý bức người của hoàng gia chí tôn. Ngọc dát hành lang, lưu ly làm mái, cầu kỳ, xa hoa, quả xứng với hoàng quyền.

Vây khốn trong chốn điện vàng này là những nữ nhân chỉ biết ăn bào ngư vi cá, mặc gấm vóc lụa là, nhưng lại sống phận tâm gửi bi ai... Bởi vì, bọn họ, cả một hậu cung rộng lớn 3 ngàn mỹ nữ, chỉ có thể dựa vào sự sủng ái của một nam nhân mà sống an nhàn.

Có đầu óc, có năng lực, thì có thể gạt phăng chướng ngại, bò tới ngôi cao, sinh hạ thái tử, chờ ngày làm thái hậu – như Hoàng Ánh Thu chẳng hạn.

Thật là những kẻ đáng thương! Mỗi mồn chờ đợi một nam nhân chẳng biết đến khi nào mới ban ân mưa móc, lại luôn hắt mặt tự ình vinh quang cao quý hơn người.

“Bắc vương phi, mời theo nô tãi!” Lý công công khom lưng cung kính dẫn vị Vương phi ưu nhã lạnh lùng đi dọc hậu cung. Chỉ một cái quét mắt, đã khiến toàn thân hắc bất giác cứng đờ run rẩy, đầu càng cúi thấp.

Cảm giác này, khiến người đã hầu hạ bên cạnh hoàng thượng hơn một năm, quen thuộc với cảnh người tranh ta đấu ở hậu cung cũng phải rét run e sợ.

Thủy Băng Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lim dim muốn ngủ của Tiểu Miêu, cười như làn gió xuân ấm áp.

Vừa lúc Lý công công ngẩng đầu, thấy nụ cười ấy liền như ngây dại. Đẹp... đẹp quá, nụ cười ấy có lẽ là nụ cười đẹp nhất mà hắn từng được thấy.

Mỹ nhân, là thứ hậu cung chưa bao giờ thiếu. Càng hướng chỉ đến những nụ cười rạng ngời tươi tắn, yêu kiều, mị hoặc như những khóm hoa trong ngự hoa viên kia, đóa này tàn sẽ có đóa khác lên thay. Thế nhưng hắn chưa từng thấy qua vị nào có khí chất tao nhã, lạnh lùng, xa cách như Bắc vương phi đây.

Không để ý đến Lý công công vẫn còn ngây ngốc một chỗ, Thủy Băng Tuyền thản nhiên cất bước thưởng thức phong cảnh hoàng cung.

Những giọng yến oanh nũng nịu từ đâu truyền đến, khiến Thủy Băng Tuyền cau mày, đưa mắt nhìn sang Lý công công, ánh mắt nheo nheo thoáng chút lạnh lẽo khiến Lý công công giật mình sợ hãi.

“A... Bắc vương phi, mời...” Hắn lúc này mới nhớ hoàng thượng đã đích thân căn dặn phải đưa Bắc vương phi tới chỗ thái hậu. Nhìn thần sắc của người, chắc chắn phê duyệt tấu chương xong sẽ lập tức đến Từ Thánh Cung, nếu hắn còn không nhanh chân, e hoàng thượng sẽ đợi ở đó trước mắt. Nghĩ vậy, hắn không kìm được một cơn run mình, vội bước chạy về phía trước.

118. Q.4 - Chương 12: Mẹ Nào Con Này

Edit: Boringrain

Liễu xanh rủ bóng, trong gió đung đưa...

Giữa ngự hoa viên, cỏ cây đua nhau khoe thắm, ngào ngạt tranh hương. Nắng xuân ấm áp chiếu rọi trên những ngọn cây tươi non mơn mớn, điểm sắc cho chốn cung đình thêm phần diễm lệ, phù hoa.

Ao sen trong vắt ôm lấy hòn non bộ, nước len lõi qua những mô gò khúc khuỷu, róc rách vui tai.

Đình sen tú lệ giữa hồ đón nhận ánh sáng lung linh phản chiếu từ mặt nước, lại thêm ngôi lưu ly, trụ sơn son, thành dát ngọc, tựa chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian.

Đó đây nào kỳ trân dị thảo, chim trong lồng riu rít múa ca, bướm dập dờn trên những khóm hoa tỏa hương thoảng trong gió xuân nức lòng người. Giai nhân thanh lệ, cung trang rực rỡ, góp cho cảnh thêm vui ý thêm đẹp.

Tận mắt thấy được sự xa hoa của hoàng triều, Thủy Băng Tuyền không giấu vẻ trào phúng trên khóe môi. Liễu xanh, hoa thắm, chim bay, bướm lượn, thảo nào nam nhân khắp thiên hạ đều mơ ước ngôi vị hoàng đế!

Nhưng, trong lòng nàng, nữ nhân chốn hậu cung đều chỉ là những kẻ đáng thương, những con chim trong lồng quên mất niềm hạnh phúc tự do, thỏa mãn với chiếc lồng son mà ngu ngơ múa hát.

Đó phải chăng là sự cách biệt ngàn năm tư tưởng?

Lắc đầu cười giễu, Thủy Băng Tuyền dậm bước định theo chân tên thái giám xem chừng đang vô cùng sốt ruột thì bỗng phía sau vang tới một giọng nói lạnh lùng ngọt ngào: “Lý công công!”

“Tham kiến Vân Quý phi! Nương nương vạn an!” Vừa nghe tiếng, Lý công công đã vội khúm núm chạy lại hành lễ.

Thủy Băng Tuyền lại khẽ nhướn đuôi mày nghi hoặc. Vân Quý phi? Là Vân La Y ư?

Vân La Y lơ dềnh liếc nhìn Lý công công, ánh mắt như vô tình lướt qua bóng lưng người phụ nữ đứng sau hắn, nàng ta nheo mắt ngẫm nghĩ, rồi giật mình thốt lên: “Thủy tam tiểu thư?” Bộ như chợt nhớ ra điều gì, nàng ta bèn đổi giọng: “A! Bản cung lỡ lời, Bắc vương phi đừng để bụng!”

Thủy Băng Tuyền lúc này mới thông thả quay lại, nhìn Vân La Y áo chẽn xệ ngực, quần hồng tha thướt, lụa mỏng khoác ngoài, tóc như mây vấn, đầu cài trâm phượng, thoát trông lộng lẫy yêu kiều, lại với nhiều nét thanh tú tao nhã khi xưa. Chừng như để đến được tới đây, nàng ta đã từ bỏ cả bản thân mình! Xem ra Vân La Y đã gặp phải kinh địch, bằng không sẽ chẳng nóng lòng đến vậy.

Nàng chớp mắt, ưu nhã nhún giọng: “Quý phi nương nương?” Hừ! Vân La Y chôn thân chốn thâm cung lâu quá, đến nỗi quên mất lần thăm bái ê chề trước rồi chăng? Lần này chẳng biết học khôn, còn dám chọc vào nàng?

Vân La Y ngây người trầm mặc, một tiếng ‘Quý phi nương nương’ ấy như lưỡi dao cứa sâu vào nỗi đau chất chứa trong lòng nàng. Lại đánh mắt nhìn khắp hậu cung, dù không phải là hoàng hậu, nhưng địa vị của nàng hiện nay chỉ đứng sau mỗi thái hậu, từ lâu đã quen được người ta tôn bợ, hững hờ, khiêm cung có thừa. Thủy Băng Tuyền, cùng lắm cũng chỉ là một Bắc vương phi nhỏ bé, một quả phụ mất chồng, lại dám ở đây giở giọng châm chọc?

“Ồ, thế tử đây ư? Không biết tiểu thế tử giống Vương gia hay Vương phi nhiều hơn?”

Thủy Băng Tuyền đành mặt, lạnh giọng thẳng thừng: “Nếu không có chuyện gì quan trọng, bản vương phi phải đi thỉnh an thái hậu. Quý phi nương nương thứ lỗi!”

Vân La Y ngày trước còn đáng để nàng dừng bước đôi co, khoe tài phô diễn. Nhưng Vân La Y của hiện tại, có lẽ vì quay quắt rệu rã trong chốn thâm cung nên hóa thành hòn đá vô hồn, không biết liêm sỉ. Lúc đó, bại dưới tay nàng là do nàng ta tự chuốc, về sau gặp nàng đều xấu hổ cúi đầu, ít nhất cũng ra dáng con người. Còn nay, trước mặt nàng, còn đâu Vân tiểu thư tài nữ một thời, có chăng chỉ là một bông hoa giữa hậu cung muôn sắc, một quý phi nương nương khát khao leo tới ghế hoàng hậu mà thôi.

“Lý công công, vị này là Bắc vương phi dương danh thiên hạ đó ư?” Đột nhiên có một đoàn phi tần oanh oanh yến yến, ồn ã kéo đến. Vừa nói chính là phi tần dẫn đầu.

Thủy Băng Tuyền thoáng ghé mắt đánh giá nàng ta, khóe môi liền kéo lên cao. Thảo nào, hóa ra Vân La Y thật có kinh địch!

Nàng ta khoác một bộ cẩm hoa xanh thắm, thắt lưng thẳng tuột, che đi dáng người thướt tha yêu kiều. Không, có lẽ... là che cái bụng hơi nhô?

Cần cổ mảnh khảnh lộ xương quai xanh, làn da mịn màng, cặp mắt long lanh ngậm nước, dáng vẻ hiền lương nhu mì.

“Nô tài tham kiến Thục phi nương nương! Nương nương thiên tuế!” Lý công công thấy có người tới, lại vồn vã quỳ hành lễ.

“Thục phi nương nương.” Thủy Băng Tuyền ngược lại chỉ bình thản nói một câu xem như chào hỏi, giọng điệu nhàn nhạt, lạnh lùng.

Phương Vu nhần mặt, nhưng nhanh chóng nở nụ cười ôn hòa: “Thái hậu vẫn nhắc tới Vương phi luôn! Vương phi đi mau kéo người sốt ruột.”

Thủy Băng Tuyền nhẹ gật đầu, đoạn quay lưng thông thả bước tiếp. Phương Vu? Phương gia chẳng phải từ lâu đã bị Giang gia thôn tính. Phương Vu này lại sắm vai diễn gì đây?

Nhưng dù thế nào, nàng ta đúng là loại nữ nhân thích hợp sinh tồn trong chốn thâm cung. Không cầu tình ái chân thành, chỉ mong quyền cao vô thượng. Vân La Y yêu Trữ Thiên Kỳ, nên mới lạc bể trầm mê, còn Phương Vu này lại chỉ yêu thương bản thân mình. Vân La Y thua rồi!

Về chán ghét, cảm hận thoáng hiện qua trong đáy mắt Vân La Y rồi bỗng lặng mất tăm hơi. Nàng ta quay đầu lại, nụ cười rạng rỡ liền hiện trên môi.

Phương Vũ vẫn dõi mắt theo bóng dáng yêu kiều cao quý của vị Bắc vương phi kia, lòng không khỏi dấy lên nghi hoặc. Tuy trước đây nàng cũng chẳng có giao tình gì đặc biệt với Thủy Băng Tuyền, nhưng chí ít cũng có đôi ba lần chạm mặt. Tam tiểu thư trước kia chưa từng có điểm gì khiến nàng phải chú ý, còn Bắc vương phi hiện nay lại khiến nàng cảm thấy bí bách khôn cùng.

Là bởi đôi mắt đen thẳm trong suốt như thấu tận tim gan, hay thần thái ung dung trang nhã mà ngạo cuồng xa cách?

Thần thái ấy, quen thuộc đến nỗi chỉ cần nhắm mắt lại là nàng có thể tưởng tượng ngay trong đầu. Phải, là chàng, là bóng hình nàng chôn sâu tận đáy lòng.

Chỉ một giây thoáng qua, nàng còn tưởng nhìn thấy chàng hiển hiện trong đôi mắt phân minh của người đó.

“Nương nương?” Thấy nàng ngây người nhìn sững, những phi tần phía sau mới ngáp ngừng gọi nhỏ. Tức khắc, nụ cười dịu dàng thường trực lại nở trên môi.

“Dường như quý phi nương nương và Bắc vương phi là người quen cũ?” Lời nói chối tai hòa trong ngữ điệu dịu dàng thân thiết, khiến Vân La Y chẳng thể nào bắt bẻ, đành gật đầu qua loa: “Chẳng phải chuyện mới mẻ gì!” Thủy Băng Tuyền hồi kinh lần này, lại khiến những chuyện cũ ùn ùn kéo đến. Nỗi đau chưa thành sẹo lại nhức thêm bội phần. Người ta vẫn bảo Thủy Băng Tuyền bại dưới tay nàng, còn nàng thì sao? Nàng bại dưới tay ai? Là Phương Vũ? Hay chúng phi tần đông đảo chốn hậu cung?

Vì yêu, nàng nguyện đánh đổi tất cả, nhưng kết quả, lại chẳng được gì, dù chỉ là một vị trí trong lòng người thương.

Phương Vũ cúi mắt, nhếch cười. Vân La Y yêu hoàng thượng nên mới đau khổ dằn vặt như vậy. Nỗi đau ấy nàng cũng đã từng trải. Nhưng giờ, thân ở hậu cung, chẳng thể quay đầu. Muốn sinh tồn, nàng chỉ có thể tiến bước tới nơi cao nhất. Đưa tay vuốt ve bụng mình, đứa trẻ này sẽ cho nàng tiến gần hơn với hậu vị.

Nhưng sao trong lòng bỗng nghe nhói? Bởi ánh mắt vừa rồi của Bắc vương phi khiến nàng hoảng sợ. Hay vì nghe nói một năm gần đây, chàng ở luôn Bắc cảnh, nên thấy Bắc vương phi liền nhớ ngay đến chàng?

“Cung yến đêm nay các muội muội không phải chờ bản cung đi cùng!” Nàng muốn đến cùng hoàng thượng, muốn chứng minh cho Thủy Băng Tuyền thấy nàng không sai.

Phương Vũ dịu dàng phúc thân: “Cung tiễn nương nương!” Sẽ nhanh thôi, cái ngày nàng không còn phải dùng lễ thỉnh an với nàng ta như vậy nữa. Phương Vũ cười, nhưng nụ cười liền cứng ngắc trên môi. Vậy rốt cuộc người trong lòng hoàng thượng là ai?

Nàng không phải, Vân La Y lại càng không phải. Tâm ý của nữ nhân vốn vô cùng nhạy cảm, hướng hồ nàng không yêu hoàng thượng đến chết đi sống lại như Vân La Y nên có thể dễ dàng nhận ra trong lòng hoàng thượng có giấu một bóng giai nhân. Có thể là ai đây?

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên gương mặt Bắc vương phi, Phương Vũ thầm giật mình phản bác bản thân mình, sao có thể?

.

“Tuyền Nhi! Mau miễn lễ, để ta nhìn con thật kỹ nào. Tiểu thể tử kháu khỉnh quá.” Nhác thấy Thủy Băng Tuyền vào điện, Hoàng thái hậu điệu bộ thân thiết vui mừng ra mặt chạy tới ngăn nàng hành lễ. Người không biết còn tưởng hai người bọn họ thân tình lắm nữa.

Thủy Băng Tuyền nhanh ý tránh được bàn tay của Hoàng thái hậu, môi khẽ cười nhạt. Thăm nghĩ, xem ra không phải Trữ Thiên Kỳ quá vô sỉ, mà phải nói mẹ nào sinh con nấy.

Hoàng thái hậu tranh đấu trong hậu cung ngót ngét ba mươi năm trời, sớm đã luyện thành tinh, chút ý né tránh của Thủy Băng Tuyền sao qua được đôi mắt của bà ta.

“Hoàng thượng giá lâm!” Chưa kịp nói gì, thì bên ngoài đã có tiếng thái giám vọng vào. Hoàng thái hậu sững người trong giây lát, sớm thế này hoàng nhi đã bãi triều rồi ư?

Trữ Thiên Kỳ rảo bước vào điện, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Thủy Băng Tuyền, sau đó mới nhìn sang thái hậu: “Tham kiến mẫu hậu!”

“Hoàng thượng đến lúc này, ai gia và Tuyền Nhi đang ôn lại chuyện cũ này!” Hoàng thái hậu đánh mắt qua Thủy Băng Tuyền, đùa nói.

Thủy Băng Tuyền cúi đầu, cười nhạt, đẩy mắt xoẹt qua tia lạnh lùng châm biếm! Hóa ra hai mẹ con này muốn tiến công ‘mềm dẻo’?

Nhưng giữa nàng và bọn họ có thứ ‘chuyện cũ’ cần ôn sao? Nếu có, cũng phải là do nàng đến tìm họ tính sổ chứ? Bọn họ giờ lại giả thái độ như chưa từng xảy ra chuyện gì? Nực cười!

“Oa...Oa...” Thấy Tiểu Miêu bỗng nhiên khóc quấy, Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu điềm nhiên nói: “Thế tử đói rồi, thỉnh thái hậu cho thần phụ một gian thiên* điện.” (thiên ở đây không phải là ‘trời’ mà có nghĩa là ‘lệch’, tức căn phòng này là gian phòng ở mé của cung nào đó, nói chung là phòng nhỏ, không phải phòng chính.)

“À... ừ... Người đâu... Đưa Bắc vương phi vào thiên điện.” Tuyền Nhi tự mình cho thế tử bú sao? Hoàng thái hậu thoáng sửng sốt, nhưng lập tức lấy làm hài lòng. Nữ nhân chỉ khi làm mẫu thân mới thực sự trưởng thành. Ngày trước cũng bởi Tuyền Nhi tùy hứng nông nổi mà...

Aizzz... Có lẽ giữa nó và hoàng thượng thật sự không có duyên vợ chồng!

Thủy Băng Tuyền gật đầu đứng dậy, theo chân một tiểu cung nữ vào trong.

Trữ Thiên Kỳ ngồi trên nhuỷn tháp, vẽ mặt mơ hồ.

Nhìn theo bóng lưng Thủy Băng Tuyền, nụ cười trên mặt Hoàng thái hậu nhạt dần rồi tắt hẳn, bà quay sang Trữ Thiên Kỳ, hỏi: “Hoàng thượng định làm thế nào?” Chưa kể tới chuyện lợi dụng Tuyền Nhi cướp ngôi thái tử từ tay Thất hoàng tử, chỉ bằng sự kiện từ hôn nhục nhã, cũng đủ khiến Thủy Băng Tuyền oán giận trong lòng.

Trữ Thiên Kỳ trầm giọng đáp: “Trẫm lúc này lo nhất là Nam cảnh, dã tâm của Ngũ hoàng huynh chắc mẫu hậu cũng nhìn thấu?”

Sao bà lại không thấu? Năm xưa vẫn tưởng ngôi vị thái tử đã mất về tay Ngũ hoàng tử, nào ngờ tiên hoàng lại phong hần làm Nam Vương, điều đi Nam Cảnh. Từ đó đến nay, hần vẫn không cam lòng, ngầm nuôi thế lực, ôm mộng quân vương.

Hiện trong triều có Khang vương nắm giữ binh quyền, bên ngoài lại có tam vương lòng như hổ đói, lại còn Bắc cảnh...

“Hoàng thượng nên tìm cách thu phục Tuyền Nhi.” Có Tuyền Nhi là có Bắc cảnh, thế lực trong triều sẽ được cân bằng, những kẻ khác cũng sẽ không dám manh động.

Trữ Thiên Kỳ cúi đầu ừ ừ, đẩy mắt xoẹt qua tia kỳ dị, lạnh nhạt rằng: “Mẫu hậu, nàng hận trẫm!”

Thái hậu cau mày, đúng vậy, Tuyền Nhi quả thật ghi hận! Bằng không, con bé cũng không ý vào thân phận hiện giờ mà lạnh nhạt với hoàng nhi của bà như vậy.

“Cho nên trẫm phải thể hiện thành ý của mình, khiến nàng không còn hận trẫm, rồi thu Bắc cảnh về lại trong tay.” Dù ngoài miệng vẫn luôn là Bắc cảnh, nhưng chỉ hần mới biết, thứ hần muốn là nàng. Mà một khi có nàng, thì Bắc cảnh cũng sẽ trọn trong tay, chuyện vẹn cả đôi đường thế này, có chi không làm?

“Ý hoàng thượng là?” Hoàng thái hậu vẫn còn ngờ ngợ chưa rõ.

Trữ Thiên Kỳ bèn đánh mắt xung quanh: “Các người lui xuống cả đi!”

“Dạ.” Thái giám, cung nữ trong điện lũ lượt kéo ra, chỉ để lại mẹ con thái hậu.

Thái hậu lúc này lại càng sinh nghi, neho mắt hỏi: “Hoàng thượng?”

“Lập nàng làm hậu!” Trữ Thiên Kỳ thấp giọng nói.

Hoàng thái hậu giật mình sửng sốt. Lẽ nào...

“Là ý của Thủy Băng Tuyền ư?” Hoàng thái hậu sắc giọng hỏi. Hừ, nếu Thất hoàng tử còn tại thế, con bé đó hẳn cũng không dám vọng cuồng đến vậy. Nhưng nay Thất hoàng tử qua đời, hoàng nhi lại trở thành bậc đế vương, còn Thủy Băng Tuyền lại trở thành một góa phụ có quyền có thế. Thời cơ quả là thuận lợi!

Trữ Thiên Kỳ chau mày ra chiều bất đắc dĩ: “Không, là trẫm buộc phải làm vậy!”

Thái hậu giận tím mặt, hùng hổ đập tay lên bàn hét lớn: “Không được!” Chưa kể đến thân phận Bắc vương phi, Thủy Băng Tuyền đã có thể tử, lại còn là loại nữ nhân thủ đoạn khôn lường, sao xứng với ngôi quốc mẫu?

Trữ Thiên Kỳ đảo ly rượu trong tay, ngửa cổ cạn một hơi lại nói: “Trẫm đã cân nhắc rất lâu, chỉ thấy có cách này là vẹn toàn nhất.”

“Có thể...” Có thể nghĩ cách khác mà, đâu nhất thiết phải lập nó làm hoàng hậu!

“Nàng có thể tử kế tục Bắc vương, lại có thánh chỉ của tiên hoàng, chúng ta không thể danh chính ngôn thuận cướp lại Bắc cảnh. Hơn nữa, trẫm vừa nhận được tin Nam vương đã bắt đầu hành động. Lỡ như Nam, Bắc liên minh, cộng thêm Khang vương gây rối trong triều, thì mẫu hậu, canh bạc này là cược cả giang sơn!” Càng nói, lời lẽ giọng điệu của Trữ Thiên Kỳ càng trở nên sắc bén. Bởi điều hắn nói đều là sự thật. Dẫu rằng, quan trọng nhất lúc này, vẫn là nàng. Hắn muốn có nàng!

“Nhưng...” Nghe vậy, sự kiên quyết trên mặt thái hậu đã vơi đi phần nửa. Bà ta bắt đầu xao động. Nếu mọi việc xảy ra như lời hoàng thượng nói... Lẽ nào thật muốn cược cả giang sơn?

Thấy đã có tác dụng, Trữ Thiên Kỳ lại nhàn nhạt nói tiếp: “Hơn nữa, thành ý của trẫm, chưa chắc đã khiến nàng động lòng! Trẫm lần này là cược một phen, xem thử tình cảm của nàng dành cho trẫm có còn sâu đậm như xưa?” Việc nàng từ chối cũng đã nằm trong dự liệu... Nhưng hắn, quyết sẽ không để nàng từ chối.

“Vậy?” Thái hậu dợm hỏi.

“Mẫu hậu hãy thử dò xét, bóng gió để nàng chuẩn bị tâm lý, cũng như cân nhắc thành ý của trẫm, dù sao thì Bắc cảnh vẫn còn trong tay nàng!”

Thái hậu hí mắt ngẫm nghĩ, đúng vậy, nhất định phải thu Bắc cảnh về tay.

Mà dù có là hoàng hậu, thì hậu cung này vẫn còn thái hậu là bà, quyết sẽ không để cho Thủy Băng Tuyền có thể gây nên sóng gió nào.

Càng nghĩ lại càng thấy cách này vô cùng hữu hiệu. Bà ta liền ngẩng đầu, nhìn Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng thượng yên tâm, ai gia sẽ lựa lời ướm hỏi con bé.” Dù là ai cũng không thể cướp đi giang sơn của con bà. Lập Thủy Băng Tuyền làm hoàng hậu, chí ít vẫn còn có đường lui. Lỡ như sau này nó không nghe lời, cũng có thể dễ dàng phế bỏ.

Trước mắt, là làm thế nào để chặn miệng lưỡi thế nhân? Vừa nghĩ, bỗng trong mắt thái hậu lóe lên tia sáng!

“Hoàng thượng, đến ngày giỗ của Trương Thanh Thanh, hãy cho chúng đại thần xem một vở kịch, ai gia vì tưởng niệm cố nhân, lại thương Tuyền Nhi cô nhi quả phụ, bắt buộc con phải nhớ lời hứa năm xưa cưới Tuyền Nhi làm hoàng hậu!”

“Mẫu hậu...”

“Vì hoàng nhi, mẫu hậu không sợ người đời chỉ trích.” Vỗ nhẹ lên tay Trữ Thiên Kỳ trấn an, thái hậu hạ quyết tâm nói.

Năm đó, vì nữ nhi của mình, Trương Thanh Thanh có thể tán mạng không tiếc, bà vì nhi tử, sao không thể gánh chút điều tiếng không hay?

Nghĩ lại cũng buồn cười, thật không ngờ đi một vòng lớn, hậu vị vẫn là Thủy Băng Tuyền.

.

Thủy Băng Tuyền tay chống đầu nhìn Tiểu Miêu bú no căng bụng, mở mắt tròn xoe nhìn ngó xung quanh, bất giác mỉm cười véo cái mũi nhỏ.

Tiểu Miêu chun mũi nhăn nhó, chu cái miệng nhỏ toàn nước, khả ái vô cùng.

“Ha ha, Tiểu Miêu của mẹ đáng yêu quá! Đáng tiếc ở đây không có máy chụp ảnh, nếu không mẹ nhất định sẽ chụp lại thật nhiều hình ảnh của con, rồi chờ con lớn lên mẹ sẽ cho con xem.” Thủy Băng Tuyền nhin không được cúi đầu hôn chùn chụt lên má Tiểu Miêu.

Được mẹ thơm một cái, Tiểu Miêu ra chiều hài lòng, cười khà khà nhều cả nước bọt.

“Tiểu Miêu chảy nước bọt này. Cười lại ẹ xem nào.” Nói rồi, nàng lại cúi đầu thơm lên má bên kia của Tiểu Miêu.

“Đợi mẹ xử lý hết đám người này, mẹ sẽ chơi đùa với con mỗi ngày!” Nàng dịu dàng vuốt mái đầu lơ thơ tóc của Tiểu Miêu. Rồi ngâm nga vài câu hát, Tiểu Miêu ngủ từ lúc nào không hay.

Hoàng cung cũng chẳng có gì hay, còn không bằng nằm ngủ chung với con nàng.

119. Q.4 - Chương 13: Cung Yến

Edit: Boringrain

Kinh thành, Đệ Nhị Lâu

Sương phòng trang nhã

Giang Dĩ Bác vận bộ y phục sẫm màu thường thấy, biếng nhác tựa lưng vào thành ghế, tay vân vê quân cờ đen, khóe môi kéo cong, ý cười ngập tràn đáy mắt, liếc qua đủ thấy tâm trạng hần hôm nay tốt đến nhường nào.

Vạt áo trắng thoảng hiện qua cửa, theo sau là phiến quạt giấy đề thơ, Trương Quang Duệ ưu nhã vào phòng, đập vào mắt hần chính là bộ dáng thong dong lúc này của Giang Dĩ Bác.

Gương mặt anh tuấn tức thì sững sốt: “Huỳnh... có chuyện gì vui à?” Trương Quang Duệ nhướng mày nghi hoặc.

Nghe tiếng, Giang Dĩ Bác bèn thả quân cờ xuống, khóe mắt ngẩng lên liếc qua Trương Quang Duệ, nhận thấy một năm không gặp hần đã thay đổi khá nhiều.

Không trả lời, Giang Dĩ Bác lại điềm đạm hỏi thăm: “Trương huỳnh đi xa một chuyến, thu hoạch cũng khá nhỉ?”

Học theo Giang Dĩ Bác, Trương Quang Duệ chỉ cười trừ không đáp. Hần hiểu rõ, thiên hạ này làm gì có chuyện giấu được Giang Dĩ Bác. Mà rồi kinh lần này, đúng là hần đã được mở rộng tầm mắt, thấy được muôn màu muôn vẻ của thế gian.

“Nói chuyện giữa huỳnh và Tuyền Nhi đi.” Trương Quang Duệ trực tiếp ngồi xuống ghế đối diện Giang Dĩ Bác, tiện tay bốc một quân trắng đặt lên bàn cờ, thuận miệng nói.

Trước đường tình trắc trở của Tuyền Nhi, hần chỉ có thể lắc đầu than trách “Thế sự vô thường!”. Với hoàng thượng, nàng hữu duyên vô phận, với Bắc vương gia, lại hữu phận vô duyên, họ tựa như trạm dừng chân ngắn ngủi lướt qua đời nàng.

Trước tài năng trác tuyệt của Tuyền Nhi ngày đó, bản thân hần cũng phải ngỡ ngàng nảy sinh ái mộ, nàng theo Bắc vương đi phương Bắc, hần âu sầu khăn gói rời kinh...

Nàng như cơn gió lạ thổi qua hồn hần, chưa kịp động lại gì đã vội vã cuốn đi.

Giờ thản nhiên nhìn lại, hần với Tuyền Nhi chỉ còn sự cảm thương vô hạn, cảm thương như một người huỳnh trưởng xót xa cho tiểu muội nhỏ bé nhà mình.

Biết Tuyền Nhi hồi kinh, hắn cũng vội vã chuẩn bị trở về, nhưng không ngờ, lại có người còn gấp gáp muốn hắn hồi kinh hơn cả hắn – Giang Dĩ Bác.

Có thể khiến Giang Dĩ Bác động lòng, âu cũng là phước phần của Tuyền Nhi.

Giang Dĩ Bác cúi mắt, nhặt một quân đen đặt lên bàn cờ, thản nhiên nói: “Không có gì đáng nói cả, yêu là yêu thôi.”

Trương Quang Duệ ngây người, chăm chăm nhìn Giang Dĩ Bác. Lời thừa nhận thẳng thắn này quả ngoài sự mong đợi của hắn.

“Tuyền Nhi hiện là Bắc vương phi đấy!”

Giang Dĩ Bác ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén cương quyết: “Thì đã sao?”

Trương Quang Duệ giật mình, nhưng rồi lại bật cười trước câu hỏi ngây ngô của mình. ‘Thì đã sao?’ Đúng vậy, nếu người Tuyền Nhi chọn là hắn, thì nàng là ai có là gì?

“Sẽ không dễ cưới nàng đâu.” Dù trên chiếu chỉ của Tiên hoàng, Bắc vương đã nói rõ cho phép Tuyền Nhi tái giá, nhưng hiện triều đình đã phải kiêng dè với năng lực của Tuyền Nhi, sao có thể dễ dàng chấp thuận?

Với tài lực hiện giờ, Tuyền Nhi muốn gả ột nông phu bình thường còn khó, huống hồ đối tượng lại là Giang Dĩ Bác của Giang gia, nắm trong tay phần nửa thương mạch của Thanh Lăng?

Hoàng thượng sẽ không đồng ý!

Nhưng Giang Dĩ Bác cũng sẽ không khuất phục, trước nay, thứ Giang Dĩ Bác muốn, không gì là không thể.

Nhặt một quân trắng ra khỏi bàn cờ, Giang Dĩ Bác như cười như không, nói: “Huynh không chuyên chú lắm.”

“Ta đang nghĩ, nếu lúc Bắc vương qua đời, ta đến Bắc cảnh không gặp chuyện ngoài ý muốn giữa đường, thì có phải chúng ta bây giờ sẽ trở thành địch thủ?”

Giang Dĩ Bác nhướng mày nhếch cười: “Nhưng huynh đã không thể đến Bắc cảnh như nguyện.”

“Đúng vậy, an bài của ông trời quả thực vô cùng kỳ diệu. Ngay đến một người không tin thần quỷ như ta cũng phải bật thốt hai chữ ‘ý trời.’” Trong đầu bỗng hiện một bóng hình, Trương Quang Duệ thản nhiên cười đáp.

“Xem ra Quang Duệ huynh chuyến này đi không uống công rồi.” Giang Dĩ Bác hấp háy mắt, giọng điệu bông lơn đùa cợt.

Thả quân cờ xuống, Trương Quang Duệ nâng chung rượu kề bên, uống cạn một hơi, rồi nói: “Ngày mai gia gia sẽ mời Tuyền Nhi đến Trương phủ ở vài ngày.”

Giang Dĩ Bác cũng gạt đầu: “Tướng gia gần một năm không gặp Tuyền Nhi, nhớ nhung cũng là lẽ thường tình.”

“Tình yêu, quý ở chỗ lưỡng tình tương duyệt. Dù có là huynh – Giang Dĩ Bác, nếu không phải Tuyền Nhi cũng yêu huynh, ta chắc chắn sẽ ngăn cản tới cùng.” Ánh mắt Trương Quang Duệ bỗng trở nên sắc bén, mặt mày nghiêm túc nói.

“Ta biết.” Gương mặt tuấn mỹ của Giang Dĩ Bác lại nổi lên nụ cười nhẹ.

Chăm chăm nhìn bộ dáng thản nhiên thông dong của Giang Dĩ Bác, Trương Quang Duệ nheo mắt, môi kéo cong nụ cười đùa cợt: “Aizzz... Ta nhiều chuyện rồi, trông Dĩ Bác huynh xuân phong đắc ý thế kia cũng đủ biết.”

“Ha ha... Ánh mắt huynh thật tinh tường.” Giang Dĩ Bác bật cười thích chí, không khỏi nhớ đến hình ảnh nóng bỏng phong tình quyến rũ của nàng đêm qua. Được ôm người phụ nữ mình yêu quý trong lòng, ông trời đối hắn thật ưu ái.

“Vậy, những chuyện khác ta tự biết phải làm thế nào, cáo từ trước.” Có được câu trả lời, Trương Quang Duệ bèn đứng dậy, chấp tay chào rồi thông thả đi ra.

“Cứ tự nhiên!” Giang Dĩ Bác tự châm một chén trà, nụ cười khắc sâu khóe môi, lan đến cả đáy mắt, tràn đầy nhu tình say lòng người.

.....

Hoàng hôn phủ lên tòa ngọc lâu nguy nga trắng lệ lớp ánh vàng mờ ảo mờ lung.

Bên trong điện trang hoàng rực rỡ, cột trụ đồng sơn son đỏ thắm, chạm khắc kim long uốn lượn bay lên, trông vừa sống động lại tôn quý bức người.

Trên những bậc thang bạch ngọc, Trữ Thiên Kỳ an vị tại ghế kim long, thấp hơn một chút là chỗ của thái hậu.

Thủy Băng Tuyền ngồi phía bên trái Trữ Thiên Kỳ, gần như là song song với thái hậu...

Kế đó mới là Vân La Y và Phương Vu.

Nhìn cách an bài chỗ ngồi, ai nấy đều không khỏi thắc mắc trong lòng. Bắc Vương phi dù quyền thế cỡ nào, theo lễ nghi cấp bậc, vẫn phải xếp sau Quý phi và Thục phi mới đúng. Vị trí như vậy có huyền cơ gì chăng?

Vân La Y đực mặt đến ngẩn ngây, vò nhàu khăn tay dẹt cầm, lòng cuộn cuộn nổi sóng phong ba.

Sẽ không kẻ nào dám phạm phải sai lầm chết người như vậy. Là cố ý, hấn cố ý an bài?!

Điều này nói lên cái gì?

Vân La Y nàng không ngốc, đáp án rõ ràng, lòng ngực nhói đau. Nàng không dám tin hấn lại đối xử với nàng như thế.

Đi hết một vòng, vẫn cứ là Thủy Băng Tuyền...

Trong mắt hấn nàng là gì? Trong lòng hấn nàng chiếm được mấy phần?

Phương Vu cũng không khỏi hoảng sợ trước khung cảnh bày ra, lẽ nào bóng hồng trong tim hoàng thượng là Thủy Băng Tuyền? Không đúng, nếu đã vậy thì trước đây cần gì phải đẩy nàng ta vào tay Thất hoàng tử?

Vậy tức là hoàng thượng muốn lợi dụng nàng ta?

Yến hội này vì chút sai sót cố ý bày ra trước mắt mà gợn lên không ít phong vân trong lòng người.

Mây đen vần vút trùm lên mỗi người bầu không khí quái dị chực như lúc nào cũng có thể biến thành bão tố trút thẳng xuống đầu họ, khiến ai nấy đứng ngồi không yên.

Những phu nhân quan gia ngồi dưới đều giật mình nghi hoặc, nhưng liền nhanh chóng nở nụ cười duyên dáng khéo léo...

Thủy Băng Tuyền thanh thoi tựa ghế, sau lưng nàng Thu Nhi đứng bệ Tiểu Miêu.

Đánh mắt một vòng, thấy bên dưới toàn những phi tần cung trang lộng lẫy cùng các phu nhân quyền quý điểm trang rực rỡ muôn màu, Thủy Băng Tuyền không khỏi trào lên cơn tức như hỏa thiêu hừng hực. Hai mẹ con này, thực sự khinh người quá đáng. Ngang nhiên để nàng ngồi vị trí này, muốn ám chỉ gì đây?! Âm hiểm xảo quyệt!

Đôi mắt phượng nhàn nhạt liếc nhìn chúng phi tần mờ mịt bên dưới, dừng lại lâu hơn chỗ Phương Vu, Thủy Băng Tuyền híp mắt tinh tường...

Trong đầu họ đang nghĩ gì, nàng biết, hai mẹ con tọa ngôi cao kia mưu tính điều gì, nàng cũng biết.

Rủ rèm mi, che đáy mắt, khóe môi cong, châm biếm cười.

.....

Cung nữ múa hát góp vui, phi tần mệnh phụ oanh oanh yến yến chuyện trò, chẳng mấy chốc mà không khí trong điện náo nhiệt hấn lên...

Tia sáng cuối cùng trong ngày đã mất dạng, thay vào đó là màn nhung đen thẫm phủ lấy cả hoàng thành. Trong điện ánh đèn rực rỡ khiến cho những điệu múa thêm phần lung linh mờ ảo...

“Tuyền Nhi, những món này có hợp khẩu vị của con không?” Thái hậu ân cần quay sang cười nói.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã chăm khéo miệng, lạnh lùng đáp: “Khẩu vị thần phụ hôm nay không được tốt.” Nhìn đám người này, nàng đã ngán chảng muốn ăn, huống chi còn ánh mắt như hổ đói chăm chăm nhìn nàng suốt từ đầu buổi đến giờ của Trữ Thiên Kỳ khiến nàng thêm buồn nôn.

Thái hậu chờ người không biết phải nói gì. Bà ta không ngờ Thủy Băng Tuyền lại có thể thẳng thừng không chừa chút mặt mũi nào cho bà.

Những phi tần gương gạo tươi cười này giờ nghe vậy, liền trợn mắt há mồm thất thố, tựa như không tin nổi vào tai mình...

Vân La Y thoáng liếc nhìn Thủy Băng Tuyền.

Phương Vu neho mắt suy tư. Nàng ta nhìn thấy ánh mắt tha thiết nóng bỏng của hoàng thượng, ánh mắt chưa khi nào rời khỏi vị Bắc vương phi kia. Cúi đầu giấu tia sáng thoáng qua trong đáy mắt, nàng ta nhếch môi cười thâm ý.

“Tâm ý của thái hậu, thần phụ vô cùng cảm kích, nhưng hôm nay trời đã tối, thế tử cũng đến lúc phải nghỉ ngơi, thần phụ xin phép hồi phủ.” Vươn tay bế Tiểu Miêu vào lòng, Thủy Băng Tuyền từ tốn thưa.

“Hiếm được dịp thái hậu vui vẻ! Hôm nay hồi cung rồi chi bằng tỷ tỷ hãy ở lại đây một đêm?” Phương Vu đột nhiên nhiệt tình xen chuyện, lời lẽ thân thiết cứ như chi giao với Thủy Băng Tuyền đã lâu.

Thủy Băng Tuyền bèn nhếch môi điềm đạm đáp: “Nương nương nói sai rồi, bản vương phi là thừa lệnh hồi kinh thăm nhà, sao lại nói hồi cung?”

“A, xin lỗi vương phi...” Chỉ một câu mà khiến Phương Vu lúng túng chẳng biết đáp trả.

“Hơn nữa, Thủy Băng Tuyền trước nay chỉ có một muội muội, Vương phi cao quý như vậy, sao dám để người tự hạ thấp thân phận gọi ta là tỷ tỷ? Lỡ truyền ra ngoài, lại gây nên điều đàm tiếu không hay. Ta cũng không có ý gì, chỉ sợ người ngoài không biết nội tình, xem sự khiêm cung dịu dàng của nương nương thành hành vi hạ mình lấy lòng Bắc vương phi lắm của nhiều thế. Sẽ chẳng hay ho tí nào, phải không, nương nương?” Thủy Băng Tuyền ngoài mặt hòa ái, trong lòng cười lạnh. Nữ nhân này thông minh có thừa, tiếc là tôi luyện chưa đủ. Nếu cho nàng ta rèn giữa ba mươi năm trong thâm cung, chắc chắn sẽ còn khôn ngoan cáo già hơn cả thái hậu bây giờ.

Chỉ e nàng ta chẳng có được cơ hội đó! Ngày hoàng đế này bị phế bỏ, thì Phương phi sẽ chẳng còn là Phương phi nữa.

Phương Vu bậm môi uất giận, không ngờ Thủy Băng Tuyền lại cao ngạo chẳng nể nang ai đến thế.

“Bản cung lỡ lời. Bắc Vương phi quả là kỳ nữ, có cơ hội mong được thỉnh giáo nhiều!” Nàng ta vốn chỉ muốn thử tâm ý của Thủy Băng Tuyền, không ngờ lại tự rước nhục vào thân. Thủy Băng Tuyền này quả thực khác xa lời đồn đại.

Thủy Băng Tuyền nhân nhạ gặt đầu: “Nương nương khiêm tốn rồi.”

Nghe những lời đối đáp thẳng thừng của Thủy Băng Tuyền, khéo môi Vân La Y như có nét cười mơ hồ, mắt mông lung một tia ghen tỵ.

Chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, chịu nỗi nhục từ hôn, gánh nỗi đau mất chồng, tay ôm đứa bé không cha, vẫn có thể an nhiên tự tại, ngẩng đầu cao ngạo với thế nhân. Cốt cách cao quý toát ra tự tận xương tủy, thậm chí lấn áp cả hoàng thượng chí tôn.

Còn nàng, vì yêu nhầm một kẻ tự phụ cao cao tại thượng mà thậm chí đã chẳng còn là mình.

“Hoàng thượng, thần phụ xin cáo lui.” Thủy Băng Tuyền lúc này mới ngẩng đầu đối mắt với ánh nhìn nóng bỏng cả đêm chưa dứt của Trữ Thiên Kỳ.

Đôi con người Trữ Thiên Kỳ trầm tối, hần nhắc ly rượu nhẹ nhấp một ngụm rồi bèn nói: “Tiểu Lý Tử, đưa Bắc Vương phi xuất cung.” Hần cho nàng thời gian, không phải để cân nhắc, mà để chấp nhận hần.

Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu, dẫn theo Thu Nhi, ngẩng đầu ưỡn ngực, thông thả đi ra ngoài, hoàn toàn không bận tâm đến vô số ánh mắt chòng chọc xoáy vào nàng.

Ra khỏi cửa, khoe môi nàng mới nhếch lên nụ cười châm biếm âm ngoan. Nàng từng thề sẽ không để bất cứ kẻ nào mưu tính lợi dụng mình. Nàng từng nói, nếu phải có kẻ chết, đó nhất định là kẻ thù của nàng...

.....

Nhắc thấy bóng dáng Thủy Băng Tuyền, Hồng Hồ rút cuộc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Chủ tử!”

“Hồi phủ!” Thủy Băng Tuyền lạnh giọng ra lệnh. Trời đã tối hẳn, Tiểu Miêu cũng không biết đã thiếp ngủ từ bao giờ. Hoàng cung này... thật như ổ gà mái ồn ào hỗn loạn, khiến nàng xem mà thấy phiền.

.....

Đêm nay, không hề thanh tĩnh như vẻ bề ngoài tịch mịch của nó.

Vân La Y thất thần ngồi tựa vào thành giường, tâm trí phiêu du đến quãng thời gian một năm trước, khi nàng lần đầu chạm mặt Thủy Băng Tuyền. Lúc ấy, nàng vẫn là tiểu thư Vân gia cảnh vàng lá ngọc, có huynh trưởng bảo vệ, có gia tộc che chở. Tự trong lòng luôn cảm thấy bản thân là phượng hoàng cao quý. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng gặp hần, mê đắm hần.

Lòng biết rõ hần chỉ lợi dụng nàng, lợi dụng Vân gia nhà nàng, nhưng vẫn ngây ngô mỉm cười chấp nhận.

Nhìn hần kiên quyết từ hôn Thủy Băng Tuyền, lạnh lùng trước cái chết của Thủy phu nhân, nàng nên biết hần là một kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Nhưng lúc ấy nàng yêu hần, yêu đến mức trong mắt chẳng còn thấy chút bụi bẩn trên người hần.

Nhớ khi trước Giang đại ca từng hỏi, La Y thật lòng muốn gả cho Lục hoàng tử ư?

Nàng trả lời thế nào nhỉ? À, nàng nói sẽ vĩnh viễn không quên được khoe mắt hần cười trong lần đầu gặp gỡ... Dù cho hần chẳng tha thiết mặn nồng với nàng như vẻ bề ngoài biểu hiện, nàng vẫn tin rồi một ngày nàng có thể giành lấy trọn vẹn trái tim hần.

“A... ha ha...” Vân La Y cười ngây ngất, nhưng nước mắt lại xối xả tuôn rơi. Lời khi xưa còn văng bên tai, nhưng sao giờ đây đã không còn niềm tin son sắt ấy?

Vốn cho rằng bản thân có thể kiên trì chờ đợi đến ngày hần hồi tâm chuyển ý, nhưng hôm nay gặp Thủy Băng Tuyền, nàng mới phát hiện mình đã mỗi một rã rời. Nỗ lực lâu đến thế, hần vẫn chẳng cho nàng một ánh mắt chân tình.

Mỹ nhân hậu cung như lá trong rừng, nhiều không sao kể xiết, hằng năm còn tuyển vô số tú nữ tài mạo vô song. Còn nàng, năm qua năm hương phai sắc tàn, lấy gì so với chúng phi tần trong cung?

Cung nữ thân tín dè dặt đến sát bên Vân La Y, cúi xuống khẽ thì thầm vài câu, nàng ta liền ngây người như phỗng...

“Nương nương...” Cung nữ đó ái ngại nhìn chủ tử của mình, khẽ gọi lo lắng. Thật không ngờ Thục Phi lại có thai, không biết nương nương sẽ phải buồn khổ bao nhiêu nữa.

Mãi lâu sau, đến khi cung nữ nọ tưởng chủ tử của mình đã hóa đá, thì Vân La Y mới khẽ động đậy, thất thần nói: “Bản cung biết rồi, lui ra đi.”

“Dạ, nương nương!”

Phương Vu hoài thai, Phương Vu lại là người đầu tiên hoài thai, không phải nàng mà là Phương Vu? Ha hã... ha hã...

Giữa màn nhung đêm thăm thẳm, tiếng cười vọng lên nghe lại càng náo nê thê lương.

.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!” Viên thái ý mặt mày mừng rỡ vội vàng dập đầu trước mặt Trữ Thiên Kỳ, miệng không ngớt chúc mừng.

“Phương phi có thai ư?” Thái hậu kích động hỏi lại. Thủy Băng Tuyền vừa rời tiệc, Phương phi bỗng té xỉu xuống đất, khiến mọi người được một phen kinh hoảng, hóa ra...

“Quá tốt rồi, hoàng nhi, quá tốt rồi. Long mạch Trữ gia đã có người nối dõi rồi. Ông trời phù hộ Thanh Lăng!” Hoàng thái hậu chấp hai tay ngẩng lên trời vãi một cái.

“Làm kinh động đến thái hậu, nô tì đáng chết!” Phương Vu chống tay gượng ngồi dậy, chực như muốn xuống giường thỉnh tội.

Thái hậu nhanh mắt chặn nàng ta lại, nhẹ giọng trách: “Phương Phi hiện đang mang long thai, phải chú ý đến thân thể!”

“Hoàng thượng, người không vui ư?” Để ý thấy vẻ mặt hoàng thượng chẳng có gì là vui sướng, lòng Phương Vu cũng chùng xuống theo. Bây giờ, nàng ta có thể khẳng định mười phần người con gái trong lòng hoàng thượng chính là Thủy Băng Tuyền, lẽ nào người muốn lập nàng ta làm hậu?

“Hoàng thượng?” Thái hậu cũng nhưếng mày nhìn Trữ Thiên Kỳ đang thất thần, cảm thấy hôm nay hoàng thượng có những biểu hiện kỳ lạ.

“Trẫm rất vui, cực khổ ái phi rồi, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt, rồi sinh cho trẫm một hoàng tử khỏe mạnh vào.”

Phương Vu rủ mắt giây lát rồi lập tức ngược lên, cười ngọt ngào nhu thuận: “Nhất định rồi ạ.”

“Ha hã, Phương phi có thai, sau này phải cẩn thận hơn đấy!” Tuy chỉ là lời dặn dò vu vơ thường thấy, nhưng ý tứ sâu xa trong đó vừa rằng đe dọa kẻ khác không được làm bậy, cũng là nhắc nhở Phương Vu phải cẩn thận giữ mình. Vì đấu đá nhau, những phụ nữ trong hậu cung không gì là không dám làm. Tuy Phương phi tuyệt đối không phải hạng tầm thường, nhưng vì huyết mạch của Trữ gia, bà phải càng cẩn thận hơn nữa.

“Mẫu hậu, còn nhiều tấu chương nhi thần vẫn chưa xem, nhi thần xin cáo lui trước.” Trữ Thiên Kỳ thờ ơ nói.

“Ừ, hoàng thượng cứ lo việc chính sự, hậu cung đã có ai gia.” Thái hậu đứng dậy, nhẹ vỗ lên mu bàn tay Trữ Thiên Kỳ, không giấu vẻ vui mừng trên mặt.

Trữ Thiên Kỳ xoay lưng đi ra cửa, sắc mặt thoáng tối sầm nặng nề. Đúng là ban đầu hẳn có ý để Phương Vu mang thai, nhưng lúc này, hẳn lại sợ nàng biết được tin này sẽ giận hờn?!

.

Thủy Băng Tuyền thở hắt một hơi, đứng dậy từ thùng tắm, lau khô những giọt nước còn nhỏ xuống long tong trên mái tóc dài, rồi mặc áo ngủ vào.

“Cảnh Trúc, nhớ chuẩn bị cẩn thận để sáng mai chúng ta đi Trương phủ.” Không biết gia gia dạo này ra sao, nàng cũng nên qua đó thăm người một lần.

“Dạ.” Cảnh Trúc đang sai mấy tỷ nữ dọn dẹp thùng nước, nghe vậy bèn quay sang cung kính trả lời.

“Vương phi, lúc người tiến cung, Tam phu nhân có đưa đến một số y phục cho thể tử, nói rằng chút tâm ý, mong người đừng chê.” Cảnh Trúc tranh thủ báo lại những việc đã xảy ra trong ngày.

“Ồ, vậy ư? Cứ nhận lấy!” Thủy phủ chỉ còn hai vị phu nhân, một tiểu thư Nghiêm gia tài thế, một quận chúa vương phủ hoàng thân, đều không phải đèn cạn dầu không sáng nổi.

“Thu Nhi, vào cung rồi có cảm nghĩ gì không?” Cảnh Trúc là người của Thất hoàng tử, chẳng lạ gì chốn cung đình, nên lần này nàng đặc biệt đưa Thu Nhi đi mở rộng tầm mắt.

Thu Nhi ngần ngừ một hồi mới ngập ngừng đáp: “Nô tì thấy, những nương nương trong cung đều có ánh mắt muốn ăn thịt người.” Hoàng cung đẹp thì đẹp đấy, nhưng người sống trong đó âm hiểm giả dối, mắt nhìn sâu xa sắc bén hết muốn nuốt chửng người khác vậy.

“Thì hoàng cung vốn là chốn người ăn thịt người mà.” Cảnh Trúc bật cười băng quơ nói.

Thủy Băng Tuyền cũng phải cười khẽ trước hình dung của Thu Nhi, ánh mắt ăn thịt người? Rất chuẩn xác! Thu Nhi bây giờ trầm ổn hơn trước rất nhiều. Lần đầu vào cung, chẳng những không có hành vi thất thổ trước vẻ bề thế trang nghiêm của nó, còn có thể nhìn ra sự ác ý của những người xung quanh.

“Cảnh Trúc, người tranh thủ dạy cho Thu Nhi những lễ tiết cần chú ý trong cung. Hy vọng hai người có thể cơ linh được như Hương Hàn.” Để dù không có nàng ở bên sai bảo, họ đều có thể tự mình ứng phó mọi chuyện.

Nụ cười trên môi dần tắt lịm, Hương Hàn...

“Dạ, Vương phi.” Cảnh Trúc và Thu Nhi đưa mắt nhìn nhau. Mỗi lần nhắc đến Hương Hàn, nét mặt vương phi đều lộ niềm cảm thương sâu sắc.

.....

“Đang nghĩ gì vậy?”

Nằm trên giường, Thủy Băng Tuyền mở lớn hai mắt, cười khổ đáp. Ở Đông Uyển này, đâu đâu nàng cũng thấy nét mặt nghiêm túc, bóng lưng thẳng tắp của Hương Hàn.

Bởi thế, nàng vẫn do dự không dám thăm lại phủ Thất hoàng tử trước kia. Nơi đó vẫn in đậm ký ức về chàng.

Giang Dĩ Bác mỉm cười dịu dàng: “Nàng ấy muốn nàng luôn vui vẻ.”

“Thiếp biết.” Thủy Băng Tuyền nhẹ thở dài nói.

“Hôm nay thế nào?” Không muốn tiếp tục chủ đề nặng nề ấy nữa, Giang Dĩ Bác chuyển hướng hỏi.

“Hừ, bọn họ đúng là những kẻ mặt dày.” Nhớ đến những lời bóng gió ám chỉ của Thái hậu ban sáng, đáy mắt nàng liền bùng lên lửa giận, kiêu ngạo lại hóa lạnh như hàn băng.

“Vậy ư?” Gương mặt tươi cười của Giang Dĩ Bác tối sầm lại, cặp mắt sáng quắc, sắc bén như hai thanh lợi kiếm, có thể khiến bất cứ kẻ nào phải bủn rủn tay chân khi lỡ chạm đến. Trữ Thiên Kỳ lại dám tơ tưởng đến nữ nhân của hắn?

“Phải rồi, Phương Vu là sao?” Thủy Băng Tuyền ngược nhìn Giang Dĩ Bác hỏi.

Thoáng sững sốt, Giang Dĩ Bác nheo mắt: “Sao vậy?” Cái tên Phương Vu lại khiến hắn liên tưởng đến Trầm Nguyệt Chi, kẻ đã gây cho hắn bao đau đớn. Con người đen thẳm như vực sâu không đáy, cả giọng nói cũng như phủ hơi lạnh vào phòng.

Thủy Băng Tuyền chăm chú quan sát thần sắc của Giang Dĩ Bác, khẽ giật mình: “Đừng nói với thiếp Phương Vu này lại là một món nợ tình ái của chàng đấy?” Có được bài học do Trầm Nguyệt Chi để lại, gặp phải loại nữ nhân này, nàng thà giết lầm chứ quyết không bỏ sót.

Giang Dĩ Bác gật đầu: “Để nàng ta vào cung, trước là vì không chế Vân gia, sau cũng vì muốn chấm dứt tình cảm của nàng ta với ta.” Phương Vu có thể sinh tồn trong Phương gia, đủ thấy nàng ta vô cùng thông minh, thấu hiểu được sự tàn khốc của sinh tồn.”

“Nàng ta cam tâm tình nguyện ư?” Thoáng nhớ lại gương mặt Phương Vu hôm nay, ấn tượng sâu sắc mà nàng ta để lại là một cái đầu lý trí và lạnh lùng. Nàng ta không yêu Trữ Thiên Kỳ, nên không mù quáng như Vân La Y. Biết tiến lui đúng lúc, biết từng bước trào cao.

“Là nàng ta lựa chọn.” Giang Dĩ Bác lạnh lùng nói. Đời này, hắn sẽ không để thêm một Trầm Nguyệt Chi nữa xuất hiện. Phương Vu thực tế hơn Trầm Nguyệt Chi, cũng quý trọng mạng sống hơn hẳn Trầm Nguyệt Chi.

Thủy Băng Tuyền nhẹ vuốt mái tóc mềm mại của Tiểu Miêu, hai mắt nheo lại bắn ra tia lửa, đáy mắt lại lạnh giá như màn sương đêm. Dù thế nào, nếu phát hiện thấy một biểu hiện khác lạ, nàng tuyệt đối không để Phương Vu này sống sót trên đời.

Địa ngục nào có đáng sợ, nếu có kẻ dám uy hiếp đến Tiểu Miêu của nàng, thì dù có bị dày xuống tận cùng địa ngục, nàng cũng nhất định phải loại trừ.

120. Q.4 - Chương 14: Tiểu Miêu Chơi Xấu

Edit: Boringrain

Vừa tảng sáng, trời bỗng nổi cơn mưa phùn. Những hạt nước li ti lất phất hòa mình trong gió, tạo nên vô số màng sương mỏng che khuất vầng thái dương đang le lói ở trời Đông. Chỉ một lát sau, toàn bộ không gian đều bị nhấn chìm trong mưa bụi.

Mưa không lớn lắm, trông xa thì như lớp sương sớm mờ ảo, nhìn gần lại giống những sợi tơ nhỏ chằng chịt giăng ngang trời, phủ lên hàng hiên ngọc lớp băng bạc kỳ ảo, khiến Đông Uyển ẩn hiện như lạc vào cõi tiên.

Dương liễu xanh đưa mình hứng mưa rơi.

Thủy Băng Tuyền đứng lặng trước cửa sổ, đôi mắt ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài, tạm vứt những mối lo trong đầu, nghe lòng khoan khoái dễ chịu hẳn.

Gió nhẹ len qua khung cửa, mang theo hơi mát lạnh tràn ngập khắp căn phòng. Thủy Băng Tuyền hít một hơi thật sâu bầu không khí tươi mát ấy.

“Vương phi, trời mưa rồi, hay là dời ngày khác đi Trương phủ?” Cảnh Trúc hỏi dò.

“Ừ, người cho người đi báo một tiếng, nói ngày mai ta mới sang.” Ánh mắt vẫn chăm chú cảnh vật bên ngoài, Thủy Băng Tuyền đạm nhiên phân phó.

“Dạ.” Cảnh Trúc nhận lệnh xong liền lui ra ngoài.

“Lún phún hạnh hoa mưa thấm áo, liễu dương lùa gió thổi hơi xuân*.” Đột nhiên Thủy Băng Tuyền lại nhớ đến hai câu thơ này, nàng mỉm cười cúi đầu ghé nhìn Tiểu Miêu trong lòng.

*Nguyên văn: , , là hai câu trong bài thơ Tuyệt Cú của Chí An, người dịch: Điệp luyện hoa

“Tiểu Miêu này, mẹ dạy con đọc thơ nhé! Con thấy không, cảnh sắc bên ngoài thật đẹp!” Xoay mặt Tiểu Miêu theo hướng cửa sổ, Thủy Băng Tuyền chỉ tay ra ngoài nói.

“A... a....” Những tiếng bập bẹ không rõ ràng mang đậm âm sắc trẻ con bật lên, trên cái miệng nhỏ bé nhễ ra nước bọt trong suốt.

“Ha hã, Tiểu Miêu chảy nước bọt này, xấu hổ quá đi thôi!” Cẩm khăn nhẹ lau cho Tiểu Miêu, Thủy Băng Tuyền cúi đầu cắn yêu một cái trên đôi má mọng mềm của con.

Lớn hơn một chút, gương mặt Tiểu Miêu cũng hồng hào bầu bĩnh hơn, hai mắt đen nhánh tròn xoe lạnh lợi, đôi tai xinh xắn, cái mũi tinh xảo, bàn tay bé bỏng luôn nắm lại, thì thoảng lại huơ huơ vài cái trên không trung...

Nhìn con mình lớn lên từng ngày, lòng Thủy Băng Tuyền cũng rạo rức niềm hạnh phúc và hãnh diện của người làm mẹ. Tiểu Miêu của nàng nhu thuận và an tĩnh đến xót lòng.

“Vương phi, lão gia đang đợi người ở phòng khách!” Cảnh Trúc đứng ngoài gõ cửa báo.

Ánh mắt sáng rỡ, bờ môi nhõm cười, Thủy Băng Tuyền cúi đầu nói với Tiểu Miêu: “Đi nào, chúng ta đi gặp ông ngoại nào!”

Xét trên quan hệ thuyết thống, nàng và Tiểu Miêu là con cháu của Thủy phủ, Trương gia, đó là sự thật không thể nào chối bỏ. Dù rằng nàng chẳng cách nào chấp nhận và tin tưởng họ hoàn toàn bởi sự khác biệt về linh hồn, thì nàng cũng sẽ không cố tạo bức tường ngăn cách những người thật lòng yêu thương đối đãi với mình như trước kia.

Nở nụ cười tươi tắn trước suy nghĩ của mình, hóa ra con người ta cũng có lúc thay đổi như vậy.

Vào phòng khách, nàng thấy Thủy lão gia đang ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh ông là Nhị phu nhân và Tam phu nhân.

“Cha...”

Vừa thấy nàng vào, Tam phu nhân đã đón đả cười đón, miệng khen không dứt: “Chao ôi, đứa bé kháu khỉnh quá. Lão gia, ông lại mà xem này, cháu ngoại của Thủy phủ ta đẹp không thua gì kim đồng hầu cạnh Quan Âm Đại Sĩ đâu!” Lời này cũng không phải chỉ là khen suông, thật ra Tiểu Miêu lúc này trắng trẻo hồng hào, đáng yêu vô cùng.

Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười nhẹ. Tam phu nhân quả không hổ danh con nhà thương gia, mồm lẹ miệng lẹ, ngay nàng cũng thấy mát dạ.

“Ai nha, muội muội, Tuyền Nhi của chúng ta vốn là đại mỹ nhân, tiểu thể tử đương nhiên phải kháu khỉnh rạng ngời rồi.” Nhị phu nhân cũng không chịu thua kém, vừa nói vừa lén đánh mắt nhìn qua Tiểu Miêu, rồi cũng không nhịn được phải nhìn lại vài lần.

Nhưng trong lòng, bà ta vẫn thâm mắng, có gì hơn người chứ? Thế tử do Ngọc Nhi sinh ra chắc chắn còn anh tuấn hơn đứa trẻ này gấp vạn lần.

Thủy lão gia cũng chăm chú đánh giá Tiểu Miêu, đoạn gật đầu tẩm tắc khen: “Đúng là khả ái!” Tuyền Nhi vốn có tư sắc hơn người. Bắc vương gia lại thanh thoát tựa tiên nhân, tướng mạo của tiểu thể tử hiển nhiên phải bất phàm rồi.

“Tuyền Nhi, cho Tam đi nương bé một chút nhé?” Tam phu nhân vừa nhận được thư Thủy Hoàng Văn gửi về, trong có nhắc đến việc đứa bé mới sinh là nữ nhi. Điều này làm lòng bà thoáng lo lắng. Lão gia xưa nay luôn chú trọng đến con nối dõi, Hoàng Văn là trưởng nam, con đầu lòng là gái thì...

Thủy Băng Tuyền ngẩng nhìn vẻ mặt của Tam phu nhân, lời cự tuyệt ra đến cửa miệng liền nuốt ngược vào lại. Dù gì cũng là mẫu thân của Thủy Hoàng Văn, vả chăng chính mình đã tự hứa phải mở lòng...

“Được!” Thủy Băng Tuyền mỉm cười sáng khoái, rồi cúi đầu nhẹ giọng nói với Tiểu Miêu: “Tiểu Miêu qua bà Ba bế nào, không được quấy đấy nhé!”

Tam phu nhân dờ người ngây ngẩn. Thủy Băng Tuyền xưa nay không thích thân cận với bất kỳ ai, trên dưới Thủy phủ đều biết. Vừa nãy vì lo cho Thủy Hoàng Văn nên bà dám hấp tấp vội vàng, nói xong còn đang tự trách bản thân quá đường đột, nào ngờ...

Thật ra, không chỉ có tam phu nhân kinh ngạc, mà đến Nhị phu nhân cũng thấy khó tin...

Còn Thủy lão gia lại khoác một vẻ mặt mơ hồ! Giờ khắc này, ông thà rằng Tuyền Nhi đứng trước mặt mình là đứa trẻ ngỗ ngược ương bướng khi xưa chứ không phải là đứa trẻ trưởng thành hiểu chuyện qua bao cay đắng như lúc này. Chỉ ít khi đó ông cũng có thể gả con bé ột gia đình tốt, sống đời bình lặng, còn hơn để con bé cô nhi quả phụ, còm cõi đến già.

“Nào... bà Ba bế cháu nào!” Tam phu nhân nhẹ run một cái, đột nhiên có được đặc ân nên kích động không thôi.

Bà không có nữ nhi, nên trước giờ không có ác ý gì với Tam tiểu thư nhà này, hiển nhiên cũng chẳng có mấy thiện ý.

Chính phòng qua đời, bà ta từng tính toán sẽ mượn hơi Thủy Băng Tuyền để đấu với Nhị phòng. Dè dặt chưa kịp làm gì, con bé đã bị gả cho Thất hoàng tử, lên đường đi Bắc cảnh xa xôi...

Tiểu Miêu bị người lạ bế mà chẳng khóc quấy gì, chỉ mở to đôi mắt tròn xoe chăm chăm nhìn Tam phu nhân không chớp, rồi đột nhiên híp mắt cười.

Tam phu nhân càng lấy làm lạ lắm và sửng sốt.

Thủy Băng Tuyền nhượng mảy nghi hoặc, Tiểu Miêu cười ư?

Gần như ngay tức khắc, nàng liền biết được nguyên nhân. Tiểu Miêu ị rồi...

“... Để con!” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Tam phu nhân, Thủy Băng Tuyền phải kìm nén lắm mới không phá lên cười.

Tên nhóc này, lựa đúng lúc thật!

Cảnh Trúc linh hoạt bê tới một chậu nước ấm, còn Thu Nhi lại nhanh chân chạy vào phòng lấy ra một bộ y phục mới.

“Tiểu tử hư này, xem lần sau bà Ba có thêm bé con nữa không!” Nhẹ mắng Tiểu Miêu một tiếng, Thủy Băng Tuyền quay sang Tam phu nhân, xấu hổ cười: “Tam di nương ... Xin lỗi.”

“Không sao, không sao... Con nít mà, là hoàng kim, hoàng kim (vàng) đấy? Mau... đem nước tới lau sạch cho cháu thế tử.” Tam phu nhân nhận khăn ướt từ tay nha hoàn, vừa tự lau mình vừa nói.

Thủy Băng Tuyền nhoẻn miệng cười. Lúc này, nàng tin Tam phu nhân không hề có chút ác ý với Tiểu Miêu. Từ đáy mắt bà chẳng hề có tia chán ghét hay căm giận, không như Nhị phu nhân, nụ cười hả hê rõ mồn một trên mặt.

Một ý nghĩ chợt lóe, nàng quay sang nói với Thu Nhi: “Người đưa Tam phu nhân vào phòng chọn một bộ quần áo mới đi!” Cũng như những nam nhân bình thường, cứ phàm là y phục, trang sức, châu báu, son phấn... những thứ nữ nhân hay dùng, Giang Dĩ Bác đều cho người đưa sang chất đồng cả Bắc vương phủ.

“Dạ.” Thu Nhi lễ phép phúc thân với Tam phu nhân: “Phu nhân, xin theo nô tỳ!”

“À, Không cần đâu. Ta về Nam Uyển thay cũng được.” Tam phu nhân gạo gượng cười, khách khí từ chối. Trong trí nhớ của bà, Thủy Băng Tuyền chưa hề đối xử với bà đặc biệt như vậy. Tuy lúc này trên mặt con bé chẳng có vẻ nhiệt tình gì mấy, nhưng so với trước đây, vẻ mặt này đã là hòa ái lắm rồi.

Lẽ nào vì Hoàng Văn? Nghe lão gia nói, hai huynh muội chúng gần bó vô cùng thân thiết.

Tam phu nhân lúc này cũng chỉ nghĩ được đến thế.

“Thu Nhi, đưa Tam phu nhân đi đi!” Kiều nhan nở nụ cười mỹ lệ, mọi ấn tượng khi xưa trong lòng Tam phu nhân tức thì bị nụ cười nhẹ này đẩy lùi ra xa.

Thấy nàng chân thành như vậy, Tam phu nhân không tiện từ chối, đành theo chân Thu Nhi vào phòng.

Còn lại Nhị phu nhân chôn chân sửng sốt. Đó là Thủy Băng Tuyền mắt cao hơn đầu, kiêu ngạo tùy hứng, nhìn người bằng mũi dầy ư? Từ bao giờ nó đã có quan hệ tốt với Tam phu nhân như vậy?

Thủy lão gia thấy Tiểu Miêu đáng yêu là thế, cũng ngập ngừng lại gần: “Cho cha bế một lát nhé?” Con trai con gái ông có đủ cả, nhưng trước nay ông chưa từng để ý chăm sóc tới một ai, chứ nói chi là bồng bế trên tay.

Chỉ duy nhất Thủy Hoàng Văn còn được ông quan tâm đôi chút, vì là trưởng tử!

Thủy Băng Tuyền sảng khoái gật đầu, nhẹ đặt Tiểu Miêu vào lòng Thủy lão gia.

Thủy lão gia lập tức đỡ người, tay chân lúng túng không biết nên để ở đâu. Ông khấn trương đến nỗi mồ hôi lớn bé thì nhau túa ra, chỉ sợ hơi sơ sẩy thì đứa cháu ngoại này ngã mất...

Thủy Băng Tuyền thấy vậy bèn cười giải vây: “Thôi để con bế vậy.” Lúc ấy Thủy lão gia mới dám thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi ướt đầm cả lưng.

...

Thoảng thấy Tam phu nhân đi ra, ánh mắt Nhị phu nhân bỗng lóe lên. Làn váy xanh biếc đặc trưng của Mẫu đơn lâu, trên có những đường thêu bằng chỉ tơ vàng óng ánh, nhìn đã biết giá trị đến cỡ nào.

Bà ta không kiềm được tiếng xuýt xoa: “Là y phục của Giang gia. Thủ công tinh xảo, tơ vàng thêu hoa, chỉ Mẫu đơn lâu của Giang gia mới có thể làm ra được loại vải đặc biệt này. Trước đây ta từng thấy Thái hậu nương nương mặc loại này một lần.”

Những phu nhân, tiểu thư danh môn ở kinh thành cùng lắm cũng chỉ mặc được y phục của Vân Y Phường, Vân gia và Y Thường Các, Nghiêm gia. Còn y phục của Mẫu Đơn Lâu, ngàn vàng khó cầu. Chỉ hoàng thân quốc thích mới có thể dùng nổi.

Ngay đến bà, cũng phải xếp hàng dài cổ mới mong mua được!

Nhìn Tam phu nhân tha thướt trong bộ y phục tinh xảo, đáy mắt Nhị phu nhân nhóm lên ngọn lửa ao ước ghen tỵ. Là phụ nữ, ai chẳng mê cái đẹp, hưởng hồ từng đường kim mũi chỉ trên đầy đều từ những bàn tay tài hoa bậc nhất Thanh Lăng thêu ra.

Nghe đầu Thủy Băng Tuyền bán đất Bắc cảnh cho thương nhân, tiền tài thu vào như nước. Hèn gì dám mặc đồ của Giang gia.

Tam phu nhân thẳng lưng ưỡn ngực, mặc cho Nhị phu nhân tha hồ ngắm nghía, nhưng thực ra trong lòng vẫn chưa khỏi bàng hoàng trước phòng y phục của Thủy Băng Tuyền.

Bà xuất thân phú gia, gả vào Thủy phủ, cả cuộc đời có thể nói sống trong nhung lụa, vỗ ngực tự xưng đã nếm trải mọi xa hoa. Nhưng hôm nay, thấy chỗ y phục trang sức của Tuyền Nhi, bà ta mới biết, thì ra mình chỉ là hạng trọc phú tầm tầm mà thôi.

Nghe Nhị phu nhân nói, Thủy Băng Tuyền cũng chỉ im lặng nhếch cười...

.....

Hoàng cung

Trữ Thiên Kỳ phiền não ném phách tấu chương lên bàn, đứng lên đi lại trong thư phòng, đôi mắt nhìn màn mưa qua cửa sổ.

“Hôm nay Bắc vương phi có đến Trương phủ không?”

“Bẩm hoàng thượng, vì sáng nay trời đột nhiên đổ mưa, Bắc vương phi đã dời ngày thăm Trương phủ rồi ạ!” Một thị vệ mặc trang phục tướng lĩnh cung kính bẩm báo.

“Các người nhớ canh phòng cẩn thận, có gì bất thường phải lập tức báo cho trẫm!” Hôm qua có nàng trong cung, tâm trạng hẳn cũng vui vẻ cả ngày. Từ lúc nào, sự hiện diện của nàng lại ảnh hưởng đến hẳn như vậy?

Thiên Kỳ, bỏ lỡ nàng, người sẽ hối tiếc cả đời...

Những lời khi ấy của Trữ Hy vọng về bên tai, khiến sắc mặt Trữ Thiên Kỳ sầm tối, không, vẫn chưa muộn, hẳn bây giờ vẫn có thể lập nàng làm hậu!

“Tiểu Lý Tử, truyền Hoàng đại nhân!” Vì có quân bài Bắc cảnh trong tay, nàng mới ngông nghênh không thèm đếm xỉa đến hẳn phải không? Vậy để giữ nàng bên cạnh, hẳn sẽ chặt đứt đi đôi cánh của nàng.

“Dạ, hoàng thượng.”

.

“Vi thần khấu kiến hoàng thượng.” Nghe hoàng thượng triệu kiến, Hoàng đại nhân bèn vội vàng tiến cung.

“Quốc cữu, người mang theo mật chỉ của trẫm đến Bắc cảnh một chuyến, lệnh cho Trữ Hy và quan viên địa phương giao lại thực quyền Bắc cảnh cho người!” Hẳn sẽ chặn mọi đường lui của nàng. Không cho nàng trở về Bắc cảnh thì nàng chỉ có thể là hoàng hậu của hắn mà thôi.

Hoàng quốc cữu ngẩng phắt lên, nhưng vừa chạm phải ánh mắt sắc bén của Trữ Thiên Kỳ, liền quỳ sụp xuống tiếp chỉ: “Thần sẽ không phụ sự giao phó của hoàng thượng!”

“Trên đường đi đừng khiến kẻ khác chú ý. Đến nơi rồi cũng phải lẳng lặng mà làm, tuyệt đối không được thay đổi những mệnh lệnh trước đó của Bắc vương phi.” Nàng chấp quân Bắc cảnh tốt như vậy, trong lòng

dân chúng sớm đã tôn nàng thành thần thánh, nếu làm quá đường đột, chỉ e gây ra bất mãn và phản kháng mà thôi.

“Vi thần đã hiểu.” Hoàng đại nhân gật đầu lĩnh mệnh.

“Đi đi!” Trữ Thiên Kỳ phát tay cho Hoàng đại nhân lui xuống. Rồi tựa hẳn người vào long ý, hẳn ngả đầu ra sau, nhắm mắt dưỡng thần.

.

Liều ngoài vườn buông mình theo gió, cành lá vẫn còn trĩu nặng mưa xuân. Mưa đã tạnh, nhưng bầu không khí lành lạnh ẩm ướt vẫn chưa kịp tan, cái lạnh từ từ thấm thấu vào da thịt để đến khi bất giác mình mới nhận ra trời đã về đêm.

Thế nhưng, Thủy Băng Tuyền lúc này lại đang vô cùng hồ hởi chơi đùa với Tiểu Miêu trên giường.

“Nào... Nào, Tiểu Miêu, bò đi! Bò đi nào.” Đôi tay nàng nhẹ giữ hai chân Tiểu Miêu, giữ cho thẳng bé tựa vừng trên tứ chi. Thấy Tiểu Miêu nhăn mày rắng sức, Thủy Băng Tuyền vừa cổ vũ vừa cười đến híp mắt.

Lúc trưa nghỉ ngơi xong, nàng giành thời gian dạy dỗ Thanh, Bạch, Chu, Huyền, còn Tiểu Miêu tự chơi bên cạnh. Giờ đã tối rồi mà xem chừng cu cậu vẫn còn tươi tỉnh, chẳng có vẻ gì là buồn ngủ cả.

“Tiểu Miêu hôm nay xấu quá đấy nhé, lại còn ị trên người bà Ba nữa!”

Thấy hai má Tiểu Miêu ửng đỏ vì chơi đùa quá sức, Thủy Băng Tuyền bèn cúi xuống thơm một cái thật kêu.

Rồi ôm Tiểu Miêu vào lòng, nàng thủ thỉ: “Người ta thường nói con trai lớn lên, cưới vợ rồi thì không cần đến mẹ nữa? Tiểu Miêu của mẹ có như vậy không?”

“...A...A...” Tiểu Miêu nghe không hiểu những lời của mẹ, chỉ biết rúc vào lòng Thủy Băng Tuyền đòi bú.

Thủy Băng Tuyền cười cười cho Tiểu Miêu bú, thằng bé ngủ lúc nào không hay.

.

Dần về khuya, trời bỗng nổi lên một cơn mưa nữa, nặng hạt hơn nhiều so với ban ngày.

Bỗng có bóng trắng xoẹt qua màn mưa, ẩn hiện như sương khói, chẳng bận tâm tới đoàn cấm quân trùng trùng dò xét qua lại không ngừng.

Hôm nay lại đến lượt gác của Hắc, Bạch. Nhác thấy chủ tử xuất hiện, họ biết điều vờ như không thấy, nhưng lại càng trợn mắt căng tai, chú tâm đến mọi động tĩnh xung quanh.

Nhìn hai mẹ con Thủy Băng Tuyền say ngủ trong màn, Giang Dĩ Bác bèn cất tiếng thở dài náo nê.

“Nghe như có tiếng ai oán thì phải?” Thủy Băng Tuyền khẽ nhếch môi cười, mở mắt nhìn người vừa đến bên giường.

“Ngày nào cũng phải đợi đến tối để vụng trộm.” Giang Dĩ Bác tà tứ liếc mắt, giọng điệu như than thở.

Biểu cảm đó khiến Thủy Băng Tuyền phụt cười: “Chàng bây giờ thật giống oán phụ đấy!”

“Oán phụ?” Giang Dĩ Bác nhăn mày hỏi lại. Nàng là đồ vô lương tâm, thử hỏi hẳn vì ai mới trở thành ‘oán phụ’, vậy mà nàng lại ở đó trên cười.

“À, không phải... Oán phụ sao sống động bằng chàng được! Thực đấy!” Nhìn gương mặt co quắp của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền lại càng sung sướng cười tươi.

“Haizzz, có thể mua được một nụ cười của nàng, làm oán phụ cũng đáng!” Giang Dĩ Bác xoa đầu Tiểu Miêu, cười nói.

Nhìn cử chỉ dịu dàng của hẳn, nụ cười đùa cợt trên môi Thủy Băng Tuyền tắt dần. Lúc hẳn đến, Tiểu Miêu đều đã ngủ say. Hai cha con gần nhau trong gang tấc, lại cứ như cách núi ngăn sông, chẳng tài nào gặp được.

Trước tấm chân tình của hắn, nàng chẳng thể không động lòng. Hắn hiểu nàng, nên yêu nàng, sủng ái nàng, không một lời oán trách.

Lời hẹn hai năm, chẳng phải vì nàng sợ Trữ Thiên Kỳ, mà vì tâm nguyện của Thiên Hợp chưa thành.

Nếu gả cho hắn lúc này, sẽ chẳng khác nào vứt bỏ mấy vạn dân Bắc cảnh, dập tắt ngọn lửa hy vọng chỉ vừa nhen nhóm lên trong lòng họ, đổ sông đổ bể bao nỗ lực của nàng và tất cả mọi người.

Giúp Trữ Thiên Khang tranh ngôi hoàng đế, không phải chỉ vì Thiên Hợp không, mà nàng còn vì tương lai suy tính. Nàng muốn giữ lại Bắc cảnh, để sau này Tiểu Miêu có cái dựa vào.

Nàng cũng từng giao ước với Trữ Thiên Khang, đợi hắn đăng cơ, Bắc cảnh dù do nàng quản lý, vẫn sẽ luôn thuộc về hắn, đứng về phía hắn. Nếu có ngày hắn cảm thấy lo lắng, thì có quyền thu hồi trở lại.

Nhẹ tựa đầu vào lòng Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền cất giọng áy náy: “Dĩ Bác...”

“Ừ...”

“Bất chàng đợi thiếp hai năm, thật có lỗi với chàng.” Tình yêu của hắn như vầng hào quang ấm áp, xoa dịu đi trái tim vẫn còn đau âm ỉ của nàng.

Nhẹ vuốt mái tóc nàng, tựa đầy mắt Giang Dĩ Bác hiện lên nhu tình say đắm. Đợi nàng có là gì? Trái tim hắn từ lâu đã ở nơi nàng.

“Ngốc quá!”

“Dĩ Bác...” Thủy Băng Tuyền nhắm mắt an tĩnh trong lòng hắn, miệng khẽ ngậm nga.

Hắn cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng, cánh tay dịu dàng siết chặt như muốn hòa nàng vào thân thể mình, lại sợ làm tổn thương bảo vật trân quý nhất trong đời.

“Thiếp đã nói với chàng chưa? Thiếp yêu chàng!”

Nhìn nụ cười ngọt ngào trên dung nhan mỹ lệ, đôi mắt hắn bỗng lấp lánh như vì sao đêm, hắn thấp giọng đáp: “Ta biết!”

Xoay người tìm vị trí thoải mái trong lòng hắn, Thủy Băng Tuyền nghe lòng mình bình an đến lạ.

121. Q.4 - Chương 15: Thăm Tương Phủ

Edit: Boringrain

Suốt ngày qua mưa ngâu không dứt, đến đêm lại bồi thêm một trận tầm tã ngỡ chẳng bao giờ dừng, ấy vậy mà sáng nay, bầu trời trong vắt không một gợn mây. Sau cơn mưa, không khí tươi mát trong lành khiến tâm tình Thủy Băng Tuyền vô cùng tốt. Nàng bế Tiểu Miêu thả bước trong hoa viên, tắm mình dưới ánh dương bầy sắc rực rỡ. Gió lùa qua những phiến lá cây, xào xạc đung đưa. Những giọt mưa còn đọng lại lấp lánh dưới nắng trời, chim líu lo thì nhau ca hát, vạn vật như bừng lên sức sống của mùa xuân.

Đến Tiểu Miêu cũng vui vẻ khác ngày thường, liên tục í ới, cánh tay nhỏ bé cứ hươ hươ lên trước.

Thủy Băng Tuyền cúi nhìn Tiểu Miêu, trong lòng vô cùng ấm áp.

Trong những mảng ký ức của nàng về mẹ, chưa từng có một cử chỉ dịu dàng, một nụ cười hiền hậu. Khoát trên người vẻ mặt trầm tĩnh, thần thái mờ ảo, phong thái điềm đạm phóng khoáng, cao quý ưu nhã, trong mắt bà mãi mãi chỉ là sự lạnh lùng...

Giữa những năm tháng tuổi thơ ấy, nàng luôn nghĩ trong lòng mẹ chưa từng có đứa con gái là nàng.

Nhưng hôm nay, đã là mẹ của một đứa bé, nàng hiểu ra chẳng có người mẹ nào không yêu con. Chỉ là cách biểu đạt tình yêu của mẹ khác hẳn với người thường, có đôi lúc khiến nàng không tài nào hiểu nổi.

Ngước nhìn những giọt sương long lanh trong gió mới, rèm mi dày lay động niềm cảm thương. Hiểu ra rồi, trưởng thành rồi, nàng đã không còn cơ hội bày tỏ với mẹ, cảm ơn bà cho nàng sinh mạng, nuôi nấng, dạy dỗ nàng.

“Vương phi, điểm tâm đã chuẩn bị xong!” Cảnh Trúc ra báo.

“Được rồi, Tiểu Miêu cùng mẹ dùng điểm tâm nào!” Gạt bỏ những suy tưởng trong lòng, Thủy Băng Tuyền hít sâu một hơi làn khí mát lạnh đoạn đi vào trong...

.....

“Chuẩn bị xe ngựa!” Dùng điểm tâm xong, Thủy Băng Tuyền về phòng, để Thu Nhi giúp nàng thay y phục. Hôm nay trời trong quang đãng, cũng nên đến Trương phủ một lần.

“Dạ, vương phi.” Cảnh Trúc cung kính đáp.

Thủy Băng Tuyền gật đầu bé Tiểu Miêu ra ngoài...

Cấm quân sớm đã xếp hàng hai bên chờ sẵn, Thủy Băng Tuyền ưu nhã lên xe...

.....

Bước lên những bậc thềm cao, Thủy Băng Tuyền ngước nhìn phủ đệ trang trọng trước mắt, cửa lớn sơn son thiếp vàng rộng mở, người hầu kẻ hạ cung kính xếp thành hàng.

“Tuyền Nhi...” Trông lão tướng gia cũng không thay đổi gì nhiều, có chăng chỉ là thêm phần gầy yếu, còn thần thái vẫn minh mẫn quắc thước như ngày nào. Ông được Trương Quang Duệ đỡ ra đón Thủy Băng Tuyền từ tận cửa.

“Tuyền Nhi thỉnh an ông ngoại!” Thủy Băng Tuyền tươi cười phúc thân hành lễ.

“Tốt lắm... tốt lắm... Mau mau vào trong nào.” Lão tướng gia mừng ra mặt, liên tục nói ‘tốt lắm’ đến mấy lần.

.....

Trong khách phòng trang nhã, Thủy Băng Tuyền ngẩng nhìn người đàn ông trung niên ngồi ngay bên dưới ghế chủ nhân, đang mỉm cười hiền lành với nàng.

“Tuyền Nhi tham kiến cữu cữu (cậu)”

Lão tướng gia đến ngồi xuống ghế, Thủy Băng Tuyền và Trương Quang Duệ bèn ngồi ở hai bên ông.

Tỳ nữ dâng lên chén trà thượng phẩm, lão tướng gia nhâm nhi một ngụm, băng quơ hỏi: “Lần hồi kinh này do cháu tự thượng tấu ư?”

“Là hoàng thượng triệu về.” Người trong thiên hạ ai cũng nghĩ nàng dâng tấu xin hồi kinh thăm nhà, chứ không biết đó chỉ là màn kịch một tay Trữ Thiên Kỳ biên diễn.

Nghe vậy, sắc mặt lão tướng gia vẫn bình thản không lấy gì làm bất ngờ. Ông chỉ gật gù: “Về cũng tốt, mới đó mà Tuyền Nhi đã là mẫu thân rồi, ông ngoại cũng già rồi.”

“Cha đừng thương cảm quá, khó lắm Tuyền Nhi mới được về một lần mà.”

“Đúng đó ông, Tuyền Nhi về là chuyện đáng mừng!” Trương Quang Duệ cũng vội xen lời, tạo không khí gia đình thân mật.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười quay sang Trương Quang Duệ: “Nghe nói biểu ca vừa đi du sơn ngoạn thủy về, xem chừng cũng có thu hoạch đáng kể.” Trương Quang Duệ ngày trước thanh à lạnh nhạt, còn Trương Quang Duệ của hôm nay bình thản hiền hòa, ánh mắt hân nhin nàng đã không còn vẻ kích động như xưa.

Trương Quang Duệ tức thì nhượng mày kinh ngạc. Hắn thay đổi rõ lắm sao? Giang Dĩ Bác nói vậy, đến cả Tuyền Nhi cũng nói vậy?

“Tuyền Nhi cũng trưởng thành rồi, cữu cữu thấy vậy vừa mừng lại vừa đau.” Tuyền Nhi trước mặt ông tĩnh lặng như làn nước hồ thu trong vắt, duyên dáng tựa đoá sen thanh nhã sau mưa, thần thái thoát tục lại

quyến rũ rạng ngời, từ cái nhíu mày đến nụ cười đều mang theo phong tình vạn chủng. So với khi xưa đúng là khác xa một trời một vực, như thể thoát thai hoá cốt trở thành một người hoàn toàn khác.

Nhưng thoát thai hoá cốt, đau đớn thế nào, khổ nhục ra sao, mấy ai có thể hiểu được.

Lão tướng gia thoảng nhìn Thủy Băng Tuyền, nhẹ vuốt chòm râu bạc rồi cất tiếng thở dài: “Khó trách Tuyền Nhi trưởng thành.” Con bé này đã không còn là nha đầu tùy hứng ngớ ngẩn ngày trước, mẫu thân và phu quân ra đi đã khiến con bé khôn lớn hơn nhiều.

“Lửa thiêu rền bảo kiếm, gió rét luyện hương mai. Ông ngoại và cữu cữu nên mừng vì Tuyền Nhi đã khôn lớn chứ. Năm xưa mãi được mẫu thân che chở trong lòng, cháu ngho nghê chẳng màng thế sự, nhưng hôm nay Tuyền Nhi đã hiểu được nhiều chuyện, cũng có thể tự bảo vệ bản thân mình, bảo vệ những người cháu yêu thương.” Thủy Băng Tuyền nửa đùa nửa thật nói.

“Lửa thiêu rền bảo kiếm, gió rét luyện hương mai...” Trương Quang Duệ nhắm đi nhắm lại hai câu thơ này, tay vỗ vào thành ghế tán thưởng: “Tài năng của Tuyền Nhi thật khiến biểu ca kinh ngạc.”

Lão tướng gia và Trương lão gia nghe vậy mới cúi đầu ngẫm lại, thưởng thức ý vị trong hai câu thơ ấy, rồi kích động ngẩng nhìn Thủy Băng Tuyền...

“Xuất khẩu thành thơ, cữu cữu bội phục.” Trương lão gia xúc động nói.

“Ha ha... Ông ngoại rất vui, vui lắm.” Lão tướng gia bật cười vui vẻ.

“Vương phi, thế tử tỉnh rồi ạ.” Đang nói chuyện, bỗng Thu Nhi bế Tiểu Miêu từ nội đường đi ra.

Thủy Băng Tuyền bèn đứng dậy bế Tiểu Miêu từ tay Thu Nhi, đoạn quay qua cười với Lão tướng gia: “Ông ngoại, đây là nhi tử của Tuyền Nhi, cháu gọi bé là Tiểu Miêu.”

Đôi mắt Tiểu Miêu như hai viên bi to tròn linh động, hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh.

“A...a...” Dạo này, Tiểu Miêu càng ngày càng thích bập bẹ i a thứ tiếng đặc trưng của trẻ con này.

“Kháu khỉnh quá!” Lão tướng gia vội vàng đứng dậy, đến ngắm nghía đứa cháu cố của mình.

Cánh tay nhỏ bé của Tiểu Miêu vươn lên, chụp trúng bộ râu bạc trắng của ông. “Ha... ha...ha ... Tên nhóc này nghịch quá.” Lão tướng gia vui vẻ giơ tay bế Tiểu Miêu vào lòng nựng nịu.

Thủy Băng Tuyền nhìn Tiểu Miêu, Trương Quang Duệ dõi mắt theo nàng, cười dịu dàng. Nàng ngày càng hấp dẫn mịn hoặc, lại càng như bóng khói mờ sương xa cách muôn trùng, mãi mãi không với tới. Hắn và nàng, số kiếp đã an bài là huynh muội...

Bỗng trong đầu lóe lên một dung nhan yêu kiều, khiến khóe môi hắn bất giác nhoeo nụ cười rạng rỡ. Không biết tự lúc nào, hình bóng ấy đã lặng lẽ trôi vào tim hắn. May mắn lần này trở về kinh thành, hắn mới có cơ hội nhìn thấu lòng mình. Lúc trước, ôm mối mộng vỡ với Tuyền Nhi, hắn chẳng thể mở lòng đón nhận nàng. Nhưng giờ, Tuyền Nhi đã có Dĩ Bác, hắn cũng đã hiểu, bỏ lỡ là bỏ lỡ, vĩnh viễn không thể quay đầu, chỉ có thể bước tiếp về phía trước.

Thấy Trương Quang Duệ nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt đầy tình ý, Trương lão gia bèn đánh mắt ra hiệu với lão tướng gia. Hai người trao nhau một cái nhìn thâm ý.

.....

Trong thư phòng yên tĩnh của Trương phủ.

“Cha thấy sao?” Trương lão gia hạ một quân đen, nghiêm túc hỏi.

“Nếu Quang Duệ và Tuyền Nhi đều bằng lòng thì không còn gì tốt hơn.” Lão tướng gia vỗ về chòm râu của mình, cười đáp. Tuyền Nhi xuất giá, Quang Duệ đau lòng rời kinh, Tuyền Nhi trở về, Quang Duệ hồ hởi về theo, nếu ý trời muốn tác hợp cho hai đứa nó, ông cũng thấy mãn nguyện...

“Vậy để con tìm cơ hội hỏi Quang Duệ.” Trương lão gia giở nắp trà, hương trà thơm thoang thoảng vờn quanh.

“Cũng được, con hỏi Quang Duệ, ta hỏi Tuyền Nhi.” Nói đến đây, lão tướng gia không nén được tiếng thở dài: “Tuyền Nhi còn trẻ, đâu thể góa bụa cả đời. Tuy ngoài mặt hoàng thất không tiện bắt ép Tuyền Nhi ở vậy thờ chồng nhưng lần này hồi kinh này, hoàng thượng có tính toán gì, ta cũng đoán được bảy, tám phần.” Hừ, dù liệu cái mạng già, ông cũng quyết bảo vệ đứa cháu ngoại này,

“Bạc minh quân xưa nay dùng tâm kế và quyết đoán để giành thiên hạ, nhưng...” Trương lão gia trầm ngâm: “Nhưng đương kim thánh thượng còn thiếu thứ quan trọng nhất của đấng quân vương, ấy là nhân nghĩa. Người thân còn chẳng thể khoan dung, nói chi đến lấy đức trị dân.” Cả đời ông và phụ thân đều đã cống hiến cho triều đình, tận tâm tận lực, tận trung tận hiếu, không một lời oán than. Nhưng triều chính lúc này khiến ông không khỏi thở dài ngao ngán.

“Ngôi vị hoàng đế này danh bất chính, ngôn bất thuận, tam vương ngoài mặt quy thuận nhưng trong lòng đều không phục. Tuy nói đất phong không được nuôi quân, nhưng bọn họ dù sao cũng là vương một cõi, đến ngày chiến sự nổ ra, ta dám chắc, binh lực của họ tuyệt đối không thua kém triều đình.” Lão tướng gia đánh mắt, trầm giọng nói. Dù tuổi già sức yếu, từ lâu không màng thế sự, nhưng việc triều chính trong ngoài, cái gì nên biết ông đều biết cả.

“Xem ra Tuyền Nhi chính là ngòi nổ của cuộc chiến này.” Trương lão gia vừa nói vừa xoa xoa đầu gối. Hôm qua trời đột nhiên đổ mưa, căn bệnh phong thấp cũng trở chứng hành hạ ông.

“Đúng vậy, nếu ta đoán không nhầm, hoàng thượng sẽ lập Tuyền Nhi làm hậu.” Lão tướng gia đắm chiêu một hồi rồi nói.

“Hừ, lập hậu cũng phải xem ý của Tuyền Nhi thế nào. Nếu con bé không muốn, thì cả dân chúng Bắc cảnh lẫn người trong thiên hạ sẽ sinh lòng bất mãn. Huống chi Trương gia vẫn còn đây.” Tuyền Nhi là cốt nhục duy nhất của muội muội, là con cháu Trương gia, ông tuyệt đối không nhắm mắt làm ngơ trước hạnh phúc cả đời của con bé.

Hai người ngồi chuyện trò thêm một lúc thì Trương Quang Duệ cũng đến.

“Ông nội, cha.” Vừa rời hẳn vào phòng tìm cha nhưng không thấy, hẳn đoán chắc cha đang ở thư phòng.

“Cháu tới đúng lúc lắm, ngồi xuống đi, ông có chuyện muốn hỏi cháu.” Ngược nhìn đứa cháu của mình, sắc mặt lão tướng gia vô cùng ôn hòa.

“Dạ.” Đoán được là chuyện gì, Trương Quang Duệ thản nhiên đến châm trà cho hai người, lẳng lặng chờ lão tướng gia mở lời.

“Ông nội có ý cho con cưới Tuyền Nhi, con có bằng lòng không?” Trương lão gia nhìn nhi tử của mình, trong mắt không giấu nổi sự hân diện của người làm cha khi thấy con mình lớn lên tài hoa xuất chúng.

Trương Quang Duệ nghe xong vẫn không chút hoang mang nao núng, hần bình tĩnh nhìn hai người, nghiêm túc nói: “Thưa ông, cha, có chuyện này con cũng muốn báo với hai người.”

Nhìn sự trịnh trọng trên mặt Trương Quang Duệ, lão tướng gia nhíu mày hỏi: “Là chuyện gì?”

“Con không thể cưới Tuyền Nhi.”

Lão tướng gia trầm ngâm không lên tiếng, Trương lão gia cũng không nói lời nào, họ đều đang chờ Trương Quang Duệ nói tiếp.

“Những ngày ra ngoài du ngoạn vừa qua, con đã gặp một người con gái khiến con động lòng.”

Lão tướng gia thở dài một hơi, Quang Duệ nói vậy, khiến ông vừa mừng vừa lo, mừng vì Quang Duệ đã có ý trung nhân, lo là lo cho những ngày tháng sau này của Tuyền Nhi.

“Ông à, không nhất định phải gả cho con thì Tuyền Nhi mới được hạnh phúc.”

“Ý con là...”

“Sao ông và cha không hỏi thử Tuyền Nhi trước đã, không chừng nàng đã từ chối sẵn cho tương lai rồi. Nếu nàng muốn đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta cứ yên lặng đứng xem là được rồi.”

Trương lão gia hơi giật mình, gương mặt tái nhợt hé ra tia cười nhạt, quay sang lão tướng gia, ông vừa cười vừa nói: “Cha à, Tuyền Nhi đã không phải là Tuyền Nhi trước đây, con bé có khả năng vực dậy cả Bắc cảnh, tất nhiên hiểu rõ thế cục trước mắt như lòng bàn tay.”

Lão tướng gia nhắm mắt nghĩ ngợi, đoạn gật đầu: “Vây cũng được, trước cứ tình quan kỳ biến đã!”

.

“Bẩm chủ tử, Hoàng đại nhân đã rời kinh.”

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười lạnh: “Tiến hành theo kế hoạch.”

“Dạ.” Vô Hình lắc mình, mất dạng.

Cánh môi cong cười tuyệt mỹ, nhưng đôi mắt đen láy thông tuệ lại ánh lên tia lãnh khốc. Lần này, hắn sẽ khiến Trữ Thiên Kỳ ném mùi công dã tràng.

“Tình hình Phương gia sao rồi?” Giang Dĩ Bác ngược hỏi lão nhân trước mắt, nom ông ta trên dưới sáu mươi những thần sắc vẫn còn mẫn tiệp, ông chính là chưởng quầy lớn tuổi nhất của Giang gia.

“Bẩm chủ tử, đã rút về gần hết. Triều đình vừa chi thêm năm trăm vạn lượng bạc cho Phương gia.”

“Vây ư? Cứ chậm chậm thôi, đợi khi số bạc ấy đến tay, hãy rút thương hộ Giang gia ra khỏi Phương gia, ta muốn năm trăm vạn quốc khố này có đi mà không có về.” Giang Dĩ Bác trầm giọng nói.

“Thuộc hạ rõ rồi.” Lão quản gia cung kính gật đầu, đoạn ngẩng lên: “Chủ tử, vừa có tin báo từ trong cung, Phương Phi đã có thai.”

“Không liên quan gì, người cứ làm việc của mình đi.”

“Dạ.”

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười, đôi con ngươi lóe lạnh, xem ra thủ đoạn của Phương Vu này inh hơn Vân La Y nhiều.

“Vô Tâm, người truyền tin ra ngoài, nói Phương gia và Giang gia có quan hệ.” Hừ, xem thử Vân gia sẽ phản ứng thế nào đây? Bọn họ tuyệt không để yên cho Phương gia, hắn chỉ việc chờ xem kịch vui.

Trữ Thiên Kỳ muốn đắc lợi đôi bên ư? Hắn tính sai rồi.

.

Hành lang dài điêu lan ngọc thể, dọc hai bên rợp bóng cây xanh, Vân La Y tựa vào lan can, ngẩn ngơ nhìn đàn cá vàng tung tăng bơi lội...

Trên gương mặt nhợt nhạt của nàng nổi lên nụ cười tự giễu. Trữ Thiên Kỳ, người quả là ngoan độc. Lợi dụng Vân gia rồi, người vớt ta vào chốn hậu cung, mặc ta tự sinh tự diệt. Dù sao hậu cung lắm nữ nhân như vậy, thêm một người cũng chẳng có gì nhiều.

“Thái hậu giá lâm!” Bỗng có giọng thái giám cao vút từ sau truyền đến, nụ cười nhạt trên môi Vân La Y càng thêm lạnh lùng. Thái hậu, chủ nhân của Thu Hoa Cung ngày trước, nay đã là nữ nhân quyền lực nhất chốn thâm cung, chỉ đơn giản vì mẫu bằng tử quý, nhi tử đăng ngôi hoàng đế, bà ta cũng chễm chệ ngai cao.

Chậm rãi xoay người quỳ xuống.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc!”

“Miễn lễ, bình thân!” Thái hậu tự mình đến đỡ Vân La Y dậy, đoạn lơ đãng đánh mắt một vòng xung quanh. Từng gốc cây ngọc cỏ của Thu Hoa cung này từng cùng bà bầu bạn bao nhiêu năm trời trong chốn thâm cung.

“Thái hậu giá lâm không biết có việc gì?” Vân La Y cung kính hỏi.

Thái hậu định thần, nhìn sang Vân Phi cúi đầu rũ mi, bèn nở nụ cười hòa ái, thân thiết kéo tay nàng ta nói: “Ai gia đặc biệt đến thăm Vân phi! Tới đây rồi đột nhiên cảm thấy vô cùng thân thuộc. Hai mươi năm trời, đâu phải là ít.” Cầm tay Vân La Y bước đi, thái hậu vừa cười vừa nói.

“Thái hậu ngự giá đến thăm thần thiếp, thần thiếp lấy làm vinh hạnh.” Vân La Y khom lưng quỳ gối, cung kính đáp lời.

“Ha ha, hôm nay ai gia đến tìm Vân phi tán gẫu, không cần quá câu nệ!”

“Dạ, thần thiếp tạ ơn thái hậu!”

Hai người từ tốn thả bước trên dải hành lang ngập nắng, thưởng thức cảnh đẹp ở hai bên.

Thái hậu đánh mắt liếc nhìn gương mặt nhợt nhạt của Vân La Y, bèn vỗ nhẹ lên tay nàng ta, giọng điệu thân thiết: “Vân phi này.”

“Dạ?”

“Phương phi hoài long thai, hẳn trong lòng người khó chịu lắm phải không?” Ngực khí của thái hậu không hề thay đổi, vẫn hòa ái, hiền lành. Nhưng sức nặng của nó thật không nhỏ, khiến Vân La Y bất ngờ quỳ sụp xuống nền đất lạnh, dập đầu nói: “Thần thiếp không dám!”

Thế nhưng thái hậu không đỡ nàng ta đứng dậy, chỉ thông thả đến ngồi xuống ghế, lạnh nhạt nhìn qua Vân La Y, rồi đưa mắt ra cảnh sắc bên ngoài, thờ ơ nói: “Đều là nữ nhân trong cung, con đường này, ai gia cũng đã đi qua! Chưa xót cay đắng, ai gia cũng từng ném trái. Nhưng Vân phi à...”

Ánh mắt sắc bén ghim chặt vào Vân La Y: “Phi tần trong cung, ai cũng có khả năng mang long thai. Người thân là quý phi, lại càng có nhiều cơ hội. Đáng tiếc, Phương phi may mắn hơn người. Hôm nay, địa vị của người cao hơn hẳn chúng phi tần, ai gia muốn người nói lại với bọn họ, nếu có ai dám giở trò động đến long tự, ai gia quyết không bỏ qua!”

Ngực khí rặng đe sắc bén, bà ta đến đây không phải để dạy dỗ, mà là cảnh cáo Vân La Y. Thủ đoạn tranh đấu trong cung, bà ta có thể không hỏi đến, nhưng mưu hại long tự, bà tuyệt đối không dung.

Trong lòng bất giác run lên, nhưng Vân La Y vẫn gắng diêm tĩnh, ngẩng đầu thản nhiên đón nhận ánh mắt của thái hậu, mỉm cười nhu thuận: “Thần thiếp không dám! Hoài được long thai là phúc phận của Phương phi, thần thiếp chỉ trách bản thân phận bạc vô phúc. Ý chỉ của thái hậu, thần thiếp sẽ ghi nhớ trong lòng. Ta ơn thái hậu yêu thương, tự mình đến dạy dỗ thần thiếp.” Tim kết thành băng. Lúc này, nàng không biết, tình yêu trong nàng còn lại bao nhiêu...

122. Q.4 - Chương 16: Cha Con Dĩ Bác

Edit: Boringrain

Gió lướt nhẹ trong màn đêm sâu thẳm, hơi mát lành hương hoa thoảng bay qua.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Vân La Y giật mình dợm xoay bước, nhưng rèm mi lập tức buông rơi, nụ cười trào phúng ẩn hiện trên khóe môi nàng.

Đám cung nhân vội vã xếp hàng quỳ đón, Trữ Thiên Kỳ thông thả vào phòng. Đến nơi, hắn dõi mắt nhìn chủ nhân của Thu Hoa cung đang đắm chiều ngắm trời đêm ngoài cửa sổ, đáy mắt lóe lên một tia âm hiểm.

“Lui ra đi.”

“Dạ.”

Cho mọi người lui ra ngoài, Trữ Thiên Kỳ mới từ tốn đến gần Vân La Y, tay nâng cằm buộc nàng đối diện với hắn, giọng nói mơ hồ: “Ái phi đang giận trầm ư?”

Vân La Y lẳng lặng nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay gang tấc, trong tâm tưởng lại hiện lên người thiếu niên với nụ cười rạng rỡ buổi ban trưa. Để giúp hắn ngồi lên ngôi cửu ngũ chí tôn, nàng tận tâm tận lực hy sinh hết thảy, đổi lại được gì đây?

“Hoàng thượng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Vân La Y nhẹ nép vào ngực hắn, giọng nỉ non. Nàng tự nhủ với lòng, chỉ một lần, thêm một lần mê muội nữa thôi. Rồi ngày mai, nàng sẽ không yêu hắn nữa... không bao giờ yêu hắn nữa.

Trữ Thiên Kỳ cúi mắt, nhàn nhạt đáp: “Đương nhiên là nhớ.”

Vân La Y nhếch môi cười, nhớ ư? Người vẫn còn nhớ ư? Nhưng có còn quan trọng không? Ta cố gắng đến sức cùng lực kiệt, rệu rã cả tâm hồn, vẫn không thể giữ chân người. Nhớ! Phỏng có ích gì?.

“Hoàng thượng muốn lập Bắc vương phi làm hoàng hậu ư?” Loanh quanh một vòng, cuối cùng nàng cũng nên đối mặt với vận mệnh của chính mình.

Ánh mắt tối sầm, sâu không thấy đáy, Trữ Thiên Kỳ xoay lưng ngồi xuống nhuyển thác, giọng lạnh lùng mang hơi hướm răn đe: “Không phải việc của Vân phi nàng.”

Vân La Y nhếch môi cười gượng gạo, nhưng găng mấy cũng chỉ có thể cong khóe môi nhăn nhó, trông còn khó coi hơn cả lúc khóc. Chẳng cần đến gương soi, nàng cũng biết bộ dạng mình bây giờ thảm hại đến nhường nào. Chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nàng chỉ biết lặng im trước sự thật phũ phàng.

Tim kết băng, tình cũng cạn...

Trữ Thiên Kỳ nhìn bóng lưng nàng, thờ ơ đứng lên: “Ái phi không khỏe thì nghỉ ngơi sớm đi.” Đoạn dứt khoát xoay đi chẳng chút mặn nồng lưu luyến.

Đến lúc này, Vân La Y mới thực sự có thể nở nụ cười, cười trong làn nước mắt chan hòa, cười trong dòng lệ lặng lẽ tuôn rơi. Hối hận, nàng hối hận rồi, hối hận yêu nhầm một kẻ máu lạnh vô tình...

.....

Thấm thoát, đã đến ngày giỗ đầu của Đại phu nhân. Bởi lần này Thủy Băng Tuyền đặc biệt hồi kinh tham dự, nên lễ giỗ lại càng được tổ chức rình rang long trọng.

Sáng sớm, Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu, cùng với Thủy lão gia ra thăm mộ, bái tế Trương Thanh Thanh. Lúc đến nơi đã thấy lão tướng gia và Trương Quang Duệ ở đó từ trước.

“Tiểu tể tham kiến nhạc phụ!” Thủy lão gia vừa xuống xe, nhắc thấy bóng người trước mộ bèn nghiêm trang chạy qua chào hỏi.

Lão tướng gia hừ một tiếng, lạnh lùng đáp: “Không dám!” Gả đứa con gái duy nhất cho hắn, là lỗi lầm lớn nhất đời này của ông. Vốn tướng dù gì Thanh Thanh cũng là thê tử danh chính ngôn thuận, kết tóc xe tơ, nào ngờ đâu lợi danh khiến người ta mờ mắt, quên cả tình nghĩa phu thê. Cuộc đời Thanh Thanh và Tuyền Nhi đều bị hủy trong tay hắn.

“Ông ngoại, biểu ca.” Thủy Băng Tuyền từ tốn theo sau, phúc thân hành lễ.

Lão tướng gia vừa thấy Tiểu Miêu, hai mắt liền sáng rực: “Để ta bế nào.”

“Dạ.” Để ý thấy Tiểu Miêu dường như rất thích chòm râu bạc trắng của thái công (ông cô), Thủy Băng Tuyền bèn gật đầu.

Đến đứng trước bia mộ của Trương Thanh Thanh, Thủy Băng Tuyền bỗng thấy lồng ngực mình đau như có tay ai vô hình siết chặt. Trước mắt nàng, hình như không chỉ có mộ phần của Trương Thanh Thanh, mà còn cả nấm mộ chưa kịp xanh cỏ của Thiên Hợp, của Hương Hàn, và cả đứa con nàng không một lần nhìn mặt.

Họ đã đi xa, xa mãi, nhưng chỉ cần nàng còn thở một ngày, những ký ức về họ sẽ còn đọng mãi trong tim.

Hít sâu một hơi bình ổn lại tâm tình, Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, con nhất định sẽ hạnh phúc.” Như một lời hứa chắc chắn kiên định trước những người đã ra đi vì nàng, nàng nhất định phải hạnh phúc.

.....

Đến trưa, ngựa xe qua lại đỗ trước cổng Thủy phủ nhiều không kể xiết, chiếc này đi có chiếc kia lại. Thêm phần cấm quân gấp đôi số lượng thường ngày, ráo riết tuần tra kiểm xét, thành ra con đường vào Thủy phủ cũng bị chật cứng đến ứ nghẽn.

Giang Dĩ Bác vừa xuống xe ngựa, đã chạm ngay Vân Tại Viễn cũng mới nhảy xuống xe. Hai người đối mắt với nhau, một tuần mỹ trầm tĩnh, một đỉnh đặc anh tuấn, họ đứng yên ngay chỗ đông người, vẫn nổi bậc khiến kẻ phải lăm lét nhìn sang.

Vân Tại Viễn do dự giây lát, đoạn chấp tay chào hỏi: “Dĩ Bác huynh.”

Giang Dĩ Bác lạnh nhạt thờ ơ, gạt đầu một cái xem như đáp lời. Tà áo trắng phất theo làn gió, phong thái ngạo nghễ tựa tiên nhân.

Vân Tại Viễn thất vọng cúi mắt, mặt mày nguội lạnh như tro tàn. Hắn xoay người dợm bước vào phủ. Viên thống lĩnh cấm quân nhác thấy Giang Dĩ Bác định bước vào, bèn nháy mắt ra hiệu cho tên lính gác cổng giữ cả hai lại, đang tính mở miệng thì...

Cảnh Trúc thông thả từ trong phủ đi ra, phúc thân cung kính: “Mời Giang công tử vào.” Sớm nay Vương phi đã căn dặn nàng ra đây đợi đón Giang công tử, nàng còn không hiểu vì sao, nhưng thấy thái độ dò xét khách vào của đám cấm quân này, nàng không khỏi khâm phục tâm tư của Vương phi. Đường như người rất hiểu cách hành sự của hoàng thượng.

Thoáng nhìn qua Cảnh Trúc, viên thống lĩnh chau mày nhăn mặt, nhưng đành nín im không dám ngăn cản. Hoàng thượng đã đặc biệt căn dặn hần tận lực ngăn cản Giang công tử vào Thủy phủ. Nhưng tỷ nữ của Vương phi đã đích thân ra đón người thế này, hần đành phải nhắm mắt cho qua thôi.

“Ra là Cảnh Trúc cô nương, mời... mời...”

Giang Dĩ Bác thản nhiên vào cổng, lúc lướt qua viên thống lĩnh, con người đen nhánh mơ hồ tỏa sát khí khiến nụ cười của hần cứng đờ trên môi.

Tuy chỉ là thống lĩnh cấm quân, đầu óc đơn giản không mấy phần nhạy cảm, hần vẫn có thể nhận rõ sự đối địch và luồng sát khí mạnh mẽ tựa muốn thít chặt cổ hần. Nếu không phải hoàng mệnh khó cãi, hần, một thống lĩnh cấm quân nhỏ nòi, có ăn gan hùm mật báo cũng không dám dây vào Giang Dĩ Bác của Giang gia.

Vân Tại Viễn đứng xem một bên không khỏi nhướn mày nghi hoặc. Chừng như giao tình giữa Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyền không nhỏ. Nàng ta còn phái người đợi hần...

Đông Uyển

Thủy Băng Tuyền tự tay châm trà cho lão tướng gia và Trương Quang Duệ. Còn sớm, chưa đến giờ làm lễ, nàng không muốn bắt bản thân ra chính sảnh đối diện với những kẻ khiến nàng căm ghét làm gì.

Môi nhếch cười, Thủy Băng Tuyền trầm nghĩ, cứ ở đây đợi xem mẫu tử Trữ Thiên Kỳ diễn trò thôi.

“Ông ngoại, để Tuyền Nhi bế Tiểu Miêu cho ạ.” Liếc thấy Tiểu Miêu hồ hởi vật rầu của lão tướng gia, Thủy Băng Tuyền đành lắc đầu chào thua tên nhóc này.

Tiểu Miêu từ nhỏ an tĩnh hết chú mèo ướn ngoan ngoan tội nghiệp, nhưng nổi hứng lên rồi, cu cậu cũng quậy phá ra trò. Thật không biết lớn lên, Tiểu Miêu có giống Giang Dĩ Bác khoác vẻ ngoài trầm tĩnh đi mê hoặc thế nhân không nữa.

“Ừ ừ, bế đi, chứ không rầu của ông cũng bị nó vật hết!” Lão tướng gia bắt đắc dĩ cười. Nói vậy chứ trong lòng ông khoái chí vô cùng. Tiểu Miêu có nhổ hết chòm râu của ông thật, thì ông cũng lấy làm vui lòng.

“Tiểu Miêu hư quá đấy! Trong tay còn nắm một mảng râu của thái công này.” Thủy Băng Tuyền nhẹ gỡ nắm tay nhỏ bé của Tiểu Miêu, vừa lấy những sợi râu còn vương lại, vừa chỉ vào mũi tên nhóc này nghiêm mặt quở trách.

Giang Dĩ Bác đến vừa đúng lúc để thu hết những cử chỉ ngọt ngào ấy vào tầm mắt. Sự dịu dàng lướt qua đáy mắt hắn. Nhưng chỉ một thoáng tựa gió thổi mây bay mà thôi. Khi tầm mắt chuyển đến lão tướng gia, gương mặt tuần mỹ đã kịp khoác lại vẻ trầm tĩnh cùng với nụ cười ưu nhã đúng mực. Hắn khom lưng: “Giang Dĩ Bác tham kiến tướng gia.” Nhận thấy Tuyền Nhi rất coi trọng ông ngoại này, nên đối với ông, hắn sẽ tôn trọng hết mực, cung kính có thừa.

Lão tướng gia nheo mắt nghi hoặc. Giang Dĩ Bác của Giang gia? Sao hắn lại vào Đông Uyển?

“Giang công tử dừng đa lễ, mời ngồi.” Lão tướng gia vuốt bộ râu dài, liếc mắt thăm đánh giá vị khách mới đến. Người này còn trẻ tuổi đã có được thần thái thông dong nội liêm, đôi mắt thông tuệ như thấu cả hồng trần. So với Quang Duệ, còn hơn đến mấy phần.

“Tạ ơn Tướng gia!” Giang Dĩ Bác lại khom lưng thi lễ, thái độ vô cùng cung kính.

Lão tướng gia nheo mắt. Giang Dĩ Bác của Giang gia không ai không biết đến. Một kẻ có thể vừa cười vừa biến người khác thành tro bụi trong tích tắc. Giang gia trong tay hắn, phát dương quang đại, đạt đến đỉnh cao của quyền quý vinh quang. Cả thiên hạ này, còn ai giàu ngang hắn? Tuy hắn có giao tình với Quang Duệ, nhưng thái độ cung kính này vẫn khiến ông cảm thấy quái dị không yên.

Hắn luôn khoác trên môi nụ cười ưu nhã, nhưng ông không già đến nỗi cho rằng hắn là loại người nhu hòa khiếp nhược. Người như hắn, tôn lão kính hiền mới là lạ!

Mặt khác, Tiểu Miêu vì bị mẫu thân cướp đi món đồ chơi mới, liền quấy đạp quấy khóc liên hồi. Nhưng vừa thấy Giang Dĩ Bác, đôi con ngươi tròn xoe bỗng tỏ vẻ thích thú, còn vươn tay í ới gọi nữa.

Thủy Băng Tuyền nhướng mày, ý Tiểu Miêu là muốn cha bế ư?

Chú ý đến tiếng gọi í ới của Tiểu Miêu, hai mắt Giang Dĩ Bác rực sáng. Rốt cuộc hắn đã có thể nhìn thấy Tiểu Miêu khi tỉnh ngủ rồi. Tiểu tử này có đôi mắt to tròn lanh lợi nhưng khóe mắt hẹp dài giống hệt với mẹ nó...

Tiểu Miêu cũng trân trân nhìn Giang Dĩ Bác không chớp.

Giang Dĩ Bác đánh mắt ra hiệu cho Thủy Băng Tuyền, ý muốn bế con một lát.

Thủy Băng Tuyền chớp mắt cười. Có gì là không được chứ. Thủy Băng Tuyền nàng xưa nay chưa từng để ý đến luân thường đạo lý, sá chi đến ánh mắt người đời? Nghĩ vậy, nàng thản nhiên giao Tiểu Miêu cho hắn.

Giang Dĩ Bác đưa tay ra đón, động tác vô cùng thuần thục tự nhiên.

Cử chỉ thân mật ấy khiến lão tướng gia đang nhấp trà nóng phải sặc đến bỏng lưỡi.

Trương Quang Duệ ngồi kế bên nheo mắt nghi hoặc. Hắn cũng biết Tuyền Nhi và Giang Dĩ Bác có tình cảm, nhưng không ngờ lại tiến triển nhanh như này, đến mức Tuyền Nhi có thể thản nhiên đưa tiểu thể tử cho Giang Dĩ Bác bế mà không có một cái chau mày e dè. Mà thái độ dịu dàng của Giang Dĩ Bác còn đáng kinh ngạc hơn.

Chuyện này...

Không bận tâm đến sắc mặt của lão tướng gia và Trương Quang Duệ, Giang Dĩ Bác vẫn đang mải chú mục quan sát Tiểu Miêu. Được một lúc, Tiểu Miêu bỗng bật cười ha hả, hai mắt híp lại, nước bọt chảy ròng ròng.

Thủy Băng Tuyền giật mình, vội đến kiểm tra xem có phải Tiểu Miêu ị rồi không. Nhưng không hề có. Thấy mẹ đến gần, Tiểu Miêu lại càng cười vui vẻ, nước bọt chảy càng nhiều...

Giang Dĩ Bác khẽ chau mày, đoạn giơ ống tay áo lên lau khóe miệng thẳng bệ.

Chỉ một thoáng, ống tay đã thấm đầy nước dãi.

Trương Quang Duệ trợn mắt lườm, cầm xém chút rơi thẳng xuống đất. Giang Dĩ Bác đây ư? Giang Dĩ Bác hẳn quen biết xưa nay đây ư?

Lão tướng gia nhanh chóng định thần, nheo nheo đôi mắt tinh tường, chợt nhớ tới những lời của Quang Duệ hôm qua “không phải cứ gả cho cháu thì Tuyền Nhi mới hạnh phúc...”

Nếu không có sự chống lưng của Giang gia, Tuyền Nhi dù tài giỏi đến đâu cũng không thể vực dậy Bắc cảnh nhanh đến vậy. Những tướng Giang Dĩ Bác nhìn xa trông rộng, thấy được cơ hội tiềm tàng của Bắc cảnh nên mới dốc lòng dốc sức ...

Ông sai rồi! Giang Dĩ Bác có mục đích khác. Tuyền Nhi...

Xem ra hẳn và Tuyền Nhi...

Cái trán già nua của lão tướng gia bắt giắc nhăn thành những đường thẳng tắp. Giang gia dù gì cũng là thế gia dòng dõi, liệu Giang lão phu nhân có đồng ý đưa cháu dâu như Tuyền Nhi? Nếu là trước kia, với thân thế của con bé, Giang gia cũng không cảm thấy quá mất mặt. Nhưng giờ, là quả phụ lại còn ẵm theo cô nhi... Huống hồ, hoàng thất tuyệt đối sẽ không cho phép hai đứa nó thành đôi.

“Giang công tử, Giang lão phu nhân vẫn khỏe chứ?” Giang lão phu nhân có thể xem là kỳ nữ đường thời, thân nữ lưu đảm đương cả Giang gia khổng lồ, còn dạy ra một truyền nhân ưu tú đến vậy.

Giang Dĩ Bác chớp mắt, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười nhàn nhạt: “Nếu tướng gia lưu tâm tới Dĩ Bác, cứ gọi thẳng tên tiểu bối là được. Tổ mẫu tuổi tác đã cao, hiện đang ở biệt trang tụng kinh niệm Phật, không màng thế sự.” Lão tướng gia hỏi vậy, nghĩa là đã hiểu mối quan hệ giữa hẳn và Tuyền Nhi.

Lão tướng gia gật đầu: “Lão phu vinh hạnh được gặp mặt lão phu nhân vài lần. Trước nay vẫn vô cùng kính phục lão phu nhân nữ trung hào kiệt. Chưa nói đến những chuyện tích lũy lòng, chỉ riêng việc dạy dỗ được đứa cháu ưu tú như công tử đã đủ khiến nhiều đấng anh hùng cam bái hạ phong. Lão phu nhân không màng thế sự, vậy chắc đang mong ngóng có cháu ẵm bồng rồi! Không biết Dĩ Bác đã chọn được người vừa ý chưa?”

123. Q.4 - Chương 17: Ngày Giỗ Phong Ba

Edit: Boringrain

Nghe những lời ấy của lão tướng gia, Trương Quang Duệ không khỏi nhú mày ngẫm nghĩ, ý của ông nội là...

Thủy Băng Tuyền đạm nhiên như không, ánh mắt thi thoảng liếc qua trông chừng Tiểu Miêu.

Giang Dĩ Bác dịu dàng lấy ống tay áo lau nước dãi trên khóe môi Tiểu Miêu, xong mới ngẩng đầu đối diện với lão tướng gia đang đợi câu đáp của hẳn. Ánh mắt vô tình chạm đến Thủy Băng Tuyền, ôn nhu đắm thắm chẳng thêm che giấu: “Tổ mẫu mong có cháu bé là chuyện thường tình. Nhưng người Dĩ Bác muốn, không phải là nữ nhân giúp mình sinh con nối dõi, mà là ý trung nhân tâm đầu ý hợp, nắm tay đến bạc đầu.”

Ngữ khí thản nhiên đến hơi hợt, nhưng phát ra từ miệng Giang Dĩ Bác, lại khiến người nghe tin chắc rằng hẳn nói được nhất định sẽ làm được.

Lão tướng gia thắm gật đầu tán thưởng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bất đồng: “Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, sao có thể tùy ý làm bừa?”

Giang Dĩ Bác cong khóe môi vẽ nên vòng cung tuyệt mỹ. Ánh mắt lóe sáng như thanh bảo kiếm vốn giấu mình trong lớp vỏ bình thường, nhưng vừa tuốt ra đã mang theo sức mạnh kinh thiên động địa, chọc tàn phá cả thế gian, khiến lão tướng gia lóe đời là thế cũng phải kinh sợ vài phần.

“Cuộc đời tiểu bối, nên do tiểu bối làm chủ.” Nhân thần kiên quyết mà cuồng ngạo. Tuy nhiên, ngữ điệu của hẳn chỉ nhàn nhạt như trước, sợ làm Tiểu Miêu giật mình.

“Giỏi... giỏi ột Giang Dĩ Bác muốn làm chủ đời mình.” Lão tướng gia ngậy người giầy lát mới lại định thần, vỗ tay lên ghế tán thán.

Mỗi bận tâm về Tuyền Nhi treo lơ lửng trong lòng ông lúc này đã tạm đặt xuống. Giang Dĩ Bác dám mạnh miệng tuyên bố như vậy, tin rằng, trắc trở thế nào cũng không khiến hấn chùng bước nhục tâm. Ông trời có mắt, thương xót Tuyền Nhi bất hạnh khổ đau, bồi thường cho con bé một nam nhân ưu tú bảo vệ nó nửa đời sau.

Đôi đồng tử thâm thúy của Trương Quang Duệ hết nhìn Thủy Băng Tuyền lại đảo sang Giang Dĩ Bác, vững dạ an lòng. Có thể khiến Giang Dĩ Bác cam tâm nói chữ ‘đầu bạc’, Tuyền Nhi là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Thủy Băng Tuyền cạnh bên chỉ thản nhiên ngồi nghe những lời đối đáp ấy, môi nhoen cười. Giang Dĩ Bác là người thế nào, nàng còn chẳng rõ sao?

Liếc thấy bộ dạng hí hửng vui vẻ khác ngày thường của Tiểu Miêu, Thủy Băng Tuyền chỉ có thể chắc lưỡi cảm thán. Cái gọi là huyết thống tình thân quả không ngoa tí nào. Ngoại trừ tháng đầu tiên hai cha con gần bó không rời, thì đây có thể xem là lần đầu Dĩ Bác gặp lại con. Ấy vậy mà, chàng lại được lòng Tiểu Miêu đến thế.

“Bẩm vương phi, người trong cung đến báo hoàng thượng và thái hậu đã khởi giá, nói người và lão gia mau ra ngoài nghênh đón.” Giọng Cảnh Trúc từ ngoài viện truyền vào.

“Ta biết rồi, người lui xuống trước đi!” Thủy Băng Tuyền khẽ nhướn đuôi mày, ánh mắt lơ dềnh giao với Giang Dĩ Bác. Nàng đưa tay đón Tiểu Miêu, đoạn quay qua lão tướng gia: “Ông ngoại, chúng ta đến đại sảnh thôi ạ!” Ngênh giá ư? Nực cười...

Khách phòng Thủy phủ hôm nay tề tựu toàn những nhân vật tai to mắt lớn, quyền thế, tiền tài bậc nhất kinh thành. Nghe báo Thánh giá sắp đến, không khí trong phòng bỗng xôn xao rôm rả hẳn lên. Nhác thấy đoàn người Thủy Băng Tuyền đi vào, họ không khỏi chú mục nhìn sang.

Tay bế Tiểu Miêu, nàng ung dung thả bước vào sảnh, đánh mắt một vòng, mày liễu hơi nhướn lên cao. Nhìn những khuôn mặt hưng phấn không dấu nổi sự tò mò của khách đến, nàng tự hỏi, bao nhiêu trong họ thật tâm bái tể người đã khuất đây?

Vì có hai mẹ con hoàng thượng giá đáo, nàng đành vận bộ cung trang tượng trưng cho thân phận Vương phi của mình. Cung trang nhã màu, làn váy uốn lượn, đai lưng nhẹ nhàng, tư thái thướt tha, trong trang nhã lại toát lên nét phong tình quyến rũ, khiến chúng nhân xuýt xoa sợ hãi.

Mái tóc đen nhánh, bóng loáng tựa đám mây trên trời cao, một kiểu vấn tóc đơn giản, chừa lại vài sợi ở hai bên cũng đủ tôn lên gương mặt nàng. Những hạt châu lấp lánh cài trên tóc không thể lẫn át được làn da trắng mịn chẳng chút điểm tô. Nàng như hoa sen tươi mát sau cơn mưa, mắt phượng hẹp dài, đồng tử đen láy thâm thúy, môi đỏ mọng cong cong nụ cười nhạt, ưu nhã mà cao quý.

Giang Dĩ Bác tựa tiểu phi tiểu, nhìn khắp gian phòng những ánh mắt si mê kinh hãi dán vào Thủy Băng Tuyền, đôi đồng tử tức thì hóa âm u như vực sâu muôn trượng, lóe lên luồng sáng bất minh.

Giang Dĩ Bác nhìn quanh những ánh mắt si mê dán chặt vào Thủy Băng Tuyền, đôi đồng tử tức thì âm u như vực sâu muôn trượng. Tuyền Nhi của hấn xinh đẹp tuyệt mỹ, nhưng hấn căm ghét những ánh mắt trông trọc dán chặt vào người nàng như này.

Máu huyết trong người sục trào sát khí, hấn ngứa tay hận không thể móc hết trông mắt của những kẻ trong sảnh.

Lắm kẻ cảm thấy bầu không khí nặng nề sát khí, vô thức thu hồi ánh mắt, đã thấy tấm lưng lạnh toát mồ hôi.

Vân Tại Viễn nhìn cơn sóng ngầm phát ra từ người Giang Dĩ Bác, lại liếc sang Thủy Băng Tuyền, hấn không thể không thừa nhận, Thủy Băng Tuyền mỹ lệ vô song.

Điều hấp dẫn ở nàng ta, không phải dáng vẻ bên ngoài, mà là nét phong tình vạn chủng. Lúc quỳn rũ dịu dàng, khi lạnh lùng hờ hững. Đôi đồng tử lạnh nhạt lưu chuyển tinh quang yêu mị. Sự cao quý thâm nhuần trong cốt tủy khiến vô số nam nhân cam nguyện quỳ gối dưới chân nàng.

Với dung mạo này, hẳn không tin nàng ta có thể lâm vào tình cảnh như hôm nay. Nàng ta lừa toàn bộ người kinh thành, lừa Trữ Thiên Kỳ từ hôn trong tai tiếng nhục nhã. Hóa ra là không muốn gả cho Trữ Thiên Kỳ...

“Ông ngoại đi trước đi ạ.” Thủy Băng Tuyền khom lưng xoay sang lão tướng gia.

.....

Xa giá trùng điệp nối đuôi nhau từ hoàng cung đến Thủy phủ. Mấy nghìn cấm quân nửa đi trước mở đường, nửa theo sau hộ tống long liễn của hoàng thượng và phượng giá của hoàng thái hậu. Ngoài vô số cung nữ thái giám theo hầu, còn có nhiều triệu thần cưỡi ngựa đi sau. Khí thế bất phàm, uy nghiêm hùng dũng.

Dọc đường đi, dân chúng kinh thành quỳ rạp hai bên tung hô vạn tuế, thiên tuế, tiếng vang dễ chừng truyền xa đến vài dặm.

Trước cổng lớn Thủy phủ, người ra đón đã quỳ sẵn từ lâu.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Tiếng hô đình tai nhức óc khiến Thủy Băng Tuyền nhú mày nhăn mặt. Tuy Tiểu Miêu không đến nỗi sợ hãi khí thế ngút trời này, nhưng chính bản thân nàng lại chẳng thấy vui vẻ gì.

Long liễn vừa hạ, Trữ Thiên Kỳ đã sải bước đến đỡ lão tướng gia dậy, đoạn nhàn nhạt hô: “Mọi người bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Lão tướng gia khom lưng hơi lui về sau nửa bước.

Thái hậu tự mình đến đỡ Thủy Băng Tuyền, trên mặt nở nụ cười ôn hòa thân thiết: “Tuyền Nhi bé thể tử, mau đứng lên nào.”

Thủy Băng Tuyền rũ mắt, cong môi: “Tạ ơn thái hậu.” Hai mẹ con này trình độ diễn trò có thể giành ngôi ‘ảnh đế’ chứ chẳng chơi.

.....

Đại sảnh Thủy phủ vốn xa hoa lộng lẫy, nay được bài trí tao nhã trang nghiêm.

Vài trọng thần lục tục đến đứng cạnh hoàng đế, Trữ Thiên Kỳ uy nghi trên ghế cao, lạnh nhạt nhìn những cái đầu cúi thấp không dám đối diện long nhan. Khi chạm tới Giang Dĩ Bác, đáy mắt hắn xoẹt qua một tia bí hiểm. Dẫu đã dặn kỹ cấm quân, nhưng hắn biết, bọn họ không có khả năng chặn chân Giang Dĩ Bác. Mà thật ra cũng không cần thiết, hắn chỉ muốn cảnh cáo y, hẳn hôm nay đã là hoàng đế đương triều, không còn là lục hoàng tử phải kiên dè y vài phần của ngày xưa.

Ngồi cạnh bên Trương Quang Duệ, Giang Dĩ Bác từ đầu chí cuối đều duy trì nụ cười nhàn nhã trên môi, đạm nhiên nhìn bầu không khí thâm trầm vốn quanh đại sảnh, không hề để ý đến ánh mắt như có như không của Trữ Thiên Kỳ.

Liếc nhìn Tiểu Miêu đang dòm đông ngó tây, loay hoay quanh quất, khóe mắt Giang Dĩ Bác cũng động lại ý cười. Tên nhóc này có gương mặt bầu bĩnh đáng yêu là thế, lại không hề gây sự chú ý của người khác, cũng bởi vẻ an tĩnh đến kỳ lạ của thằng bé. Ấn tượng thật!

Trương Quang Duệ mơ hồ suy đoán, không biết quan hệ giữa Dĩ Bác và Tuyền Nhi đã đến mức độ nào, mà thái độ giữa họ kỳ lạ đến thế. Một Giang Dĩ Bác như vậy, quả khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Nhớ đến Tuyền Nhi trong quá khứ, nghĩ lại Dĩ Bác của ngày xưa, Trương Quang Duệ cảm khái trong lòng, vận mệnh quả là thứ diệu kỳ khó đoán.

Một năm trước, Tuyền Nhi là Thủy tam tiểu thư nổi danh ngu dốt chốn kinh kỳ, vị hôn phu đương kim hoàng thượng quyết tâm từ bỏ, ai nấy đều cười nhạo sau lưng.

Ngày biểu ca là hẳn cũng căm ghét tránh xa. Đừng nói lọt vào mắt Giang Dĩ Bác.

Nhưng từ khi nào? Từ khi nào Tuyền Nhi đã dùng ánh mắt ngạo nghễ trông lại thế nhân?

Là từ sau khi cô cô qua đời, nàng lạnh nhạt, lạnh lùng, nàng trào phúng, đứng đưng. Hẳn nghi hoặc, hẳn quan tâm.

Là trong ngày tang lễ, lời nói nhẹ nhàng ẩn sức nặng ngàn cân, phong ba dậy sóng.

Lẽ nào ngày ấy, Tuyền Nhi đã đi vào tim Dĩ Bác.

.....

Vân Tại Viễn nghiêng người tựa vào thành ghế, ánh mắt mơ hồ tựa như những ảo ảnh ngày xưa hiện ngay trước mắt. Ngày tang lễ đó, cũng tại nơi này, phong ba bắt đầu dậy sóng. Hẳn và Dĩ Bác nép mình trong góc khuất, hứng thú xem vở kịch từ hôn.

Trăm tính vạn nghĩ, hẳn lại không ngờ Thủy Băng Tuyền ngày ấy phát sáng rạng rỡ như mặt trời, hấp dẫn ánh mắt Giang Dĩ Bác. Kết cục, lại khiến Vân gia và Giang gia trở mặt thành thù.

Lão tướng gia và Thủy Băng Tuyền ngồi bên dưới, lạnh trông cả đại sảnh an tĩnh trong cuộn cuộn sóng ngầm.

Toàn bộ quan khách trong sảnh đều cảm nhận được sự áp bức nặng nề từ bầu không khí đè lên đầu họ, khiến trái tim họ nhảy từng từng chực phóng ra khỏi lồng ngực.

“Khang vương gia đến! Khang vương phi đến.” Đúng lúc này, giọng người chủ lễ từ ngoài vọng đến phá tan bầu không khí im lặng trogn sảnh. Như được hoàn hồn, vài người lén đưa ống tay lau mồ hôi rịn ra trên trán.

Đôi đồng tử của Trữ Thiên Kỳ lóe lên một tia sáng khó thấy. Tuy thoát trông không có gì thay đổi, nhưng nhìn kỹ, sẽ thấy lớp hàn khí mỏng bao phủ gương mặt anh tuấn. Thái hậu chau mày biến sắc, nhưng cũng nhanh chóng nở nụ cười che lấp.

Trữ Thiên Khang tay đỡ một nữ nhân với cái bụng to chậm chạp đi vào. Nhị phu nhân sốt ruột nhú chặt hàng mày. Con bé này, bà đã dặn nó không được về Thủy phủ, nhưng nó lại không nghe, giờ đã là Khang vương phi tôn quý, vẫn cứ thích quần theo chân Thủy Băng Tuyền không rời.

Thần sắc Khang Vương có vẻ đứng đưng lạnh nhạt, nhưng thái độ cẩn trọng diu dờ kia lại cho thấy hẳn thật lòng quan tâm Thủy Băng Ngọc.

Bởi là ngày giỗ, Thủy Băng Ngọc cũng chọn ình bộ cung trang thanh nhã. Bụng tuy đã lớn mà dáng đi nhẹ nhàng thong thả. Mái tóc đen vẫn búi, thoa hồ điệp cài đầu, đuôi tóc xòa trước ngực, lớp trang điểm nhẹ ẩn hiện đôi gò má như cánh hồng mềm mại, phong thái phiêu linh tựa cánh bướm chập chờn, khí chất tinh khôi như băng trong tuyết trắng.

“Tham kiến hoàng thượng, thái hậu.” Trữ Thiên Khang đỡ Thủy Băng Ngọc đến hành lễ.

“Bình thân.”

“Khang vương phi thân thể bất tiện, ban tọa.” Ánh mắt thái hậu vô tình dừng chỗ bụng Thủy Băng Ngọc, nhàn nhạt nói.

“Tạ ơn thái hậu.”

Thủy Băng Ngọc đến ngồi cạnh thủy Băng Tuyền Tuyền, Trữ Thiên Khang bèn ngồi kế bên Lão tướng gia.

“Tam tỷ...” Vừa ngồi xuống, Thủy Băng Ngọc đã nắm chặt lấy bàn tay Thủy Băng Tuyền, môi mấp máy tựa muốn nói trăm vạn điều, nhưng rốt cuộc chỉ có thể nghẹn ngào bật thốt hai tiếng ‘Tam tỷ’.

Từ lúc Tam tỷ hồi kinh, nàng vẫn luôn muốn về thăm, nhưng mẫu thân thì ngược lại, hết lời răn đe dè chừng, không cho nàng hồi phủ. Viện lý do bát tự xung khắc, người buộc nàng phải tránh xa tỷ ấy kẻo ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, nàng không tin, nhưng chẳng thể ngỗ nghịch cãi lời.

Hôm nay nhân ngày giỗ của đại nương, nàng náo loạn ỉ ôi một hồi, cuối cùng cũng khiến Khang vương thất thủ vô sách, đành phải đưa nàng theo.

Nhìn Tam tỷ ôm ấp con nhỏ trong lòng, nàng chua xót đau đớn không nói nên lời. Danh tước Bắc Vương phi cao quý, nào sánh bằng hạnh phúc của Tam tỷ?

Dù mẫu thân nói thế nào, dù người trong thiên hạ đàm tiếu ra sao, thì trong lòng nàng, Tam tỷ mãi là người nắm chặt tay nàng khi nàng vấp vung trong hồ nước lạnh giá năm xưa.

Nhưng số mệnh thật tàn nhẫn, lạnh lùng cướp đi những người thân yêu bên cạnh tỷ ấy.

Nghe tiếng gọi ghen ngào thâm tình của Thủy Băng Ngọc, trong lòng Thủy Băng Tuyền như có dòng suối âm áp chảy qua. Từ lúc nàng lạc đến chốn này, cô bé Thủy Băng Ngọc vẫn cứ ngốc nghếch bám lấy chẳng màng đến ánh mắt lạnh lùng, ngôn từ lạnh nhạt của nàng. Giờ đã lập gia đình rồi, nhưng tình tỷ muội thuần khiết thơ ngây ấy vẫn không hề thay đổi.

Chừng như giữa nàng ta và Thủy Băng Tuyền đã xảy ra chuyện gì mà người khác không biết.

Một mặt, bầu không khí quý dị bao trùm không gian.

Mặt khác, mọi người đã bắt đầu dâng hương hành lễ.

Thái hậu nhận nén hương do tỷ nữ thân cận đưa qua, nhìn bài vị trên bàn hương, chớp chớp vài cái, nước mắt chảy dài, run giọng nói: “Thanh Thanh... Ánh Thu đến thăm muội đây.”

Là nữ nhi của Trương Thanh Thanh, Thủy Băng Tuyền phải đứng cạnh khi khách đến dâng hương, còn Thu Nhi bé Tiểu Miêu, Hồng Hồ đứng gác phía sau.

Thấy thái hậu nhạt nhòa nước mắt mà Thủy Băng Tuyền không nén nổi tiếng lòng trào phúng, dẫu khi xưa tình nghĩa tỷ muội kết giao không là giả, thì sau bao năm cung đấu, đối diện với hiện thực nghiệt ngã, nó đã sớm biến chất phai màu.

Chưa nói đến Hoàng Ánh Thu vào cung còn có thể đánh bật được vô số đối thủ, bình an sinh hạ hoàng tử, bình an ngồi trên ghế quý phi. Số người chết trong tay bà ta, không đến ngàn người, cũng phải cả trăm.

“Xin lỗi, Thanh Thanh.... Ta có lỗi với muội!” Ngữ điệu ghen ngào của bà ta càng lúc càng chói ta, hoàn toàn đối lập với vẻ thống thiết bi thương của Thủy Băng Ngọc vừa nãy.

Nàng cảm thấy phiền muộn, mẹ con bà ta có húng diễm, nhưng xin lỗi, nàng không có húng xem.

Đuôi mày nhướng cao ra chiều chán ghét, nàng vừa tính mở miệng cắt đứt dòng lời nhai của thái hậu, thì Trữ Thiên Kỳ đã nhanh hơn một bước.

Khoác trên vai bộ long bào, phong thái tôn quý uy nghiêm, hần nhẹ nhàng đến đỡ vai thái hậu, cất giọng an ủi: “Mẫu hậu đừng quá thương tâm, Thủy phụ nhân nhất định sẽ không trách người.” Giọng nói từ tính êm tai, nhưng vì do miệng hần phát ra, nên khiến lòng Thủy Băng Tuyền bùng lên lửa giận.

Đồ ngu ngốc! Nếu muốn diễm, cũng phải viết lời xướng hợp lý một chút chứ. Lời như vậy mà cũng có thể nói lên được. Đúng là muốn đánh tan đến sự nhẫn nại cuối cùng của nàng. Nàng bây giờ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết bọn họ, trả lại sự thanh tịnh cho Trương Thanh Thanh.

“Hoàng thượng nói đúng, mẫu thân thần sao dám trách thái hậu, dẫu sao mẫu thân thần cũng đâu phải do người hại chết, phải không ạ?” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên trong sảnh, tuy âm lượng không lớn lại đủ sức lấn áp vỗ diễm suốt mướt của hai mẹ con kia.

Toàn đại sảnh lặng ngắt như tờ, đâu đấy có tiếng xuýt xao hít khí lạnh. Bắc... Bắc vương phi phải chăng ăn nhầm gan hùm mật gấu?

Về thương cảm trên mặt thái hậu đóng băng thành đá, nhưng bà ta đã nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng đau thương vừa nãy.

Trữ Thiên Kỳ trôn trối nhìn Thủy Băng Tuyền, đáy mắt thoáng hiện quả cầu lửa đầy vẻ uy hiếp và lãnh khốc.

Giang Dĩ Bác cup mi che đầy nét âm u trong mắt, khoe miệng nhếch cười bất minh.

Hồng Hồ lắc người, lập tức đến đứng ngay sau Thủy Băng Tuyền.

Lão tướng gia ngồi yên bất động, ánh mắt lim dim tựa như bậc chân tu đang thiền định, không đoái hoài đến lời lẽ châm chọc, hàm ý bén nhọn trong câu nói của Thủy Băng Tuyền.

Vân Tại Viễn liếc nhìn xung quanh sảnh đường với ánh mắt phức tạp pha lẫn sự hiếu kỳ mong đợi. Cách đây đúng một năm, trước bàn linh của Thủy đại phu nhân, Thủy Băng Tuyền vừa mở miệng nói mấy câu, đã đeo lên lưng hoàng thượng tội danh bạc tình bạc nghĩa, không biết hôm nay, sẽ còn có chuyện kinh thiên động địa gì đây?

Mấy ngày nay, hần lúc nào cũng miên man suy ngẫm, tự hỏi lòng sớm đoán trước kết cục hôm nay, vì sao khi ấy lại thờ ơ mặc La Y lao đầu vào biển lửa như thiêu thân?

Biết rõ dấu không gả cho Trữ Thiên Kỳ, La Y cũng không đến nỗi không thể sống tiếp, lại càng không phải đón đau tử nhục như bây giờ. Nhưng hần không hề ngăn cản khuyên can, vẫn ích kỷ lừa mình dối là lựa chọn của La Y, chứ bản thân không hề lợi dụng con bé.

Giờ đây Phương Vu hoài thai, La Y đón khổ, Vân gia tụt dốc, bạn bè cạ nghĩa, chỉ một nước cờ sai, hần thua thảm cả ván cờ.

“Được hồi kinh tế mẫu, thần phụ đã muôn tạ thánh ân. Người đã qua đời không thể sống lại, phượng thể thái hậu lại cao quý muôn phần, hà tất sâu nào muôn phiền?” Thủy Băng Tuyền từ tốn nói, ngữ điệu cung kính, mỹ dung lộ rõ sự khoan dung độ lượng, mắt phượng toát lên niềm cảm kích.

Nhưng lời nàng nói khiến phượng nhan tinh tế của thái hậu biến đổi thoát xanh thoát trắng, mặt mày tím tái.

Thủy Băng Tuyền dám vọng ngôn loạn ngữ, công nhiên chống đối hoàng thượng, cả thái hậu là bà cũng không bỏ qua. Đau nhất là bà chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, bởi quả thật Trương Thanh Thanh tự vẫn là do hoàng nhi của bà cưỡng ngạnh từ hôn.

Đuối lý, mọi lời lẽ của thái hậu nghẹn lại nơi cổ họng, nuốt không trôi, nhả không ra.

Nhiều khách quý hôm nay đều từng tham dự lễ tang ngày đó. Thấy sắc mặt Thủy Băng Tuyền như vậy, chỉ có thể tặc lưỡi than thầm, đúng là ‘ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây*’

*Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây: Ngạn ngữ Trung Quốc, sông Hoàng Hà có chu kỳ 60 năm, cứ 30 năm đổi hướng một lần, nếu bên này là phía Tây, thì sau 30 năm, nó đổi thành hướng Đông. Nói sự đời thay đổi.

Ngày trước từ hôn, hoàng thượng muốn gì ai lại chẳng rõ. Hôm nay thời thế thay đổi, hoàng thượng tính toán thế nào, ai lại chẳng hay.

Nhưng rõ ràng, tính toán này không hề thuận lợi suông sẻ. Bắc vương phi nay về tài trí hay quyền thế đều đã khác xưa.

Là Vương phi do đích thân tiên hoàng sắc phong, nắm trong tay chiếu chỉ tổ truyền, dưới gối lại có thể tử kế vị. Dân chúng Bắc cảnh sùng bái nàng ta như thánh thần, thương nhân thiên hạ lại hiếu kính nàng ta thùng lớn rương nhỏ bạc vàng không ngớt. Còn gì phải e sợ?

Hôm nay thiên hạ phân chia, tứ vương nắm giữ đất phong. Tuy ba vị vương gia kia chưa dính líu gì tới Bắc cảnh, nhưng một khi hoàng thượng ép buộc Bắc vương phi, khác nào tuyên cáo sớm muộn cũng nuốt chửng những phần đất phong còn lại. Chờ đến khi ấy, phải đơn thương độc mã đối đầu, ai có thể thay đổi thế cục? Nguy cơ trước mắt, vì tự bảo vệ mình, bọn họ buộc phải đứng về phía Bắc cảnh...

“Tuyền Nhi nói phải, sâu nào ích chi? Không bằng làm chuyện thiết thực để Thanh Thanh trên trời được an lòng!” Không hổ là người phụ nữ lăn lộn ba mươi năm trong chốn hậu cung, nén cơn giận trong lòng, thái hậu bèn nở nụ cười hiền hậu, bắt chuyện với Thủy Băng Tuyền, từng bước đưa nàng vào cái bẫy của bà ta.

124. Q.4 - Chương 18: Người Tốt Hơn

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười tựa có tựa không, ánh mắt nàng thâm thúy mà nghi hoặc, trầm ngâm giây lát mới dè dặt hỏi lại: “Thiết thực? Thái hậu muốn làm điều gì thiết thực gì ấu thân thần phụ?”

Vừa dứt lời, trong mắt thái hậu đã ánh lên vẻ đắc ý. Thủy Băng Tuyền cười nhạo trong lòng, ai là kẻ cười sau chót còn chưa biết đâu! Hôm nay bà ta thích diễn trò giả mù sa mưa, thì nàng sẽ tạt cho bà ta gáo nước lạnh mà tỉnh lại. Đến lúc đó, mắt mặt thì đừng trách!

Nàng thần nhiên đối mặt với thái hậu.

Nhưng thái hậu lại không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt tựa như trào phúng, tựa như khinh khi của Thủy Băng Tuyền, bà ta xoay người thấp hươu rồi nói: “Con và hoàng thượng trước kia đã được định hôn từ trong bụng mẹ. Tiếc thay khi ấy duyên phận chưa đến, hôn ước bị hủy, hai con phân ly. Ai gia tự thấy hổ thẹn, không mặt mũi nào đối diện với mẫu thân con. Vì biết được tâm sự này của ai gia, từ khi đăng cơ đến nay, hoàng thượng vẫn chần chừ chưa lập hậu.”

Nói đoạn, thái hậu quay qua đánh mắt một vòng quanh đại sảnh lúc này đã im lặng như tờ, có người thậm chí còn chẳng dám thở mạnh.

Lão tướng gia bình thần ngồi trên ghế.

Giang Dĩ Bác nhếch môi cười, nhưng đôi đồng tử lại u ám hết màu trời đen kịt, sát khí nhàn nhạt vẫn vút xung quanh.

Trữ Thiên Khang lơ đãng liếc mắt qua Thủy Băng Tuyền, rồi lặng lẽ cụp mi trầm tư.

Vân Tại Viễn mỉm cười khinh miệt, muốn một mũi tên bắn trúng hai con nhạn ư? Vừa có được Thủy Băng Tuyền, lại thu về Bắc cảnh đang ở đỉnh cao phát triển?

Nhưng...

Hắn neho mắt chăm chăm nhìn Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyền, chuyện nay đã khác xưa, liệu hoàng thượng có được như ý?

“Nghĩ đến Bắc vương qua đời, Tuyền Nhi con phải thân gái dặm trường, một mình chăm lo tiểu thể tử, vất vả muôn trùng, ai gia thật đau xót trong lòng. Lần này phá lệ thỉnh cầu hoàng thượng ban ân cho con được hồi kinh, lại nhớ giao tình với Thanh Thanh ngày xưa, ai gia càng thêm hổ thẹn, bởi vậy...”

Khách trong sảnh cung kính cúi đầu lắng nghe lời vàng ngọc của thái hậu, nên chẳng ai nhìn rõ thần sắc những người xung quanh.

Thủy Băng Tuyền cũng thấp đầu chờ đợi.

“... Bởi vậy ai gia đã yêu cầu hoàng thượng lập con làm hậu.” Nhấn mạnh từng tiếng, rốt cuộc thái hậu đã đi đến trọng điểm bà mong muốn.

Dù đã tính đến khả năng này, nhưng chính tai nghe thái hậu mở lời, nhiều người không khỏi bàng hoàng, vô thức hít một ngụm khí lạnh. Trong chốc lát, cả sảnh chỉ còn âm thanh xuýt xoa không tin nổi, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hoàng thượng và Bắc vương phi.

Họ trước kia từng có hôn ước, nhưng giờ một người ngôi cửu ngũ, một người lại là Bắc vương phi... Lập em dâu là hoàng hậu!? Nếu là gia đình bình thường, còn có thể chấp nhận được. Nhưng đây lại là hoàng thất, đường đường hoàng đế đương triều, sao có thể bỏ qua đạo lễ cương thường?

Hoàng thượng điềm tĩnh, chẳng thể nhìn thấu, còn Bắc vương phi...

Hả? Những đôi mắt trong sảnh thấy đều trợn to hết cỡ, có người khoa trương còn dụi vài cái xem thử mình có nhìn lầm không. Nhưng không, Bắc vương phi quả thực đang rơi lệ.

Hai dòng nước mắt trong suốt chảy trên dung nhan kiều diễm, tinh khiết như hoa lê sau mưa.

Đoạn Thủy Băng Tuyền đoan trang hạ gối, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt tò mò.

Nhìn hoa dung đầm lệ, tim Trữ Thiên Kỳ như lỗi một nhịp đập. Hình bóng người con gái này bao ngày qua mãi xuất hiện trong cơn mơ của hắn, nay đứng trước mặt, cũng khiến hắn phải thất thần ngơ ngẩn.

Giang Dĩ Bác hứng thú nhìn biểu hiện kỳ lạ của nàng, đáy mắt ánh lên tia mong chờ.

Thủy Băng Ngọc mím chặt đôi môi, tựa muốn bật thốt điều gì, lại như không dám lên tiếng.

Trữ Thiên Khang khẩn trương lo lắng, không hiểu nàng ta đang toan tính điều gì?

Trương Quang Duệ mơ hồ nhìn lão tướng gia, thấy vẻ mặt người bình tĩnh kiên định, lại thấy Giang Dĩ Bác đậm nhiên thờ ơ mới an lòng hạ trái tim treo cao lơ lửng xuống. Hết lo lắng, hắn lại đắm ra hiếu kỳ.

Thái hậu thấy Thủy Băng Tuyền quỳ gối hành lễ, ngỡ nàng đồng ý muốn ta ơn, bèn hớn hở đưa tay ra đỡ: “Mau đứng lên nào!”

Nhưng Thủy Băng Tuyền lại khẽ cắn môi do dự, đoan nghẹn ngào bật khóc: “Thái hậu thương nhớ mẫu thân, lại yêu quý Tuyền Nhi hết mực, Tuyền Nhi muôn vàn cảm kích...” Giọng nàng nức nở, đè nén thương tâm, khiến người khác nghe mà xót xa, đau đớn.

Hít sâu một hơi, Thủy Băng Tuyền nói tiếp: “Tuy con và hoàng thượng đã được đính ước từ nhỏ, nhưng tiếc thay Tuyền Nhi vô phúc, không được hoàng thượng yêu thương, hôn ước đành phải giải trừ. Mẫu thân tính khí quật cường, không chịu nổi cảnh con bị người khác chỉ trích nhục mạ, nghĩ quẩn mà quyên sinh. Lúc ấy, con thật sự không hiểu, vì có gì lục hoàng tử lại không yêu con...”

Trữ Thiên Kỳ cau mày bất an, những nhìn kỹ thần sắc của nàng, hắn không tin nàng đang giả trò lừa gạt.

Thái hậu lại càng nghi hoặc hơn. Nhưng bà ta lập tức tự an ủi, việc Thủy Băng Tuyền mê luyến hoàng nhi đã chẳng phải là bí mật gì. Dựa vào thân phận của mình, có thể được lập làm hoàng hậu thì vinh hiển đến cỡ nào, cảm động bật khóc cũng là chuyện thường tình. Xem ra bà nghĩ nhiều rồi, con bé này, vẫn như trước mà thôi. Một nụ cười đắc thắng thoáng hiện trên môi thái hậu.

“Tuyền Nhi... Cực khổ cho con rồi.” Thái hậu dậm bước lên đỡ Thủy Băng Tuyền dậy.

Nhưng nàng một mực lắc đầu: “Không đâu, thái hậu, xin người nghe con nói hết đã.” Nước mắt thi nhau chảy không ngừng, khiến đôi mắt nàng trở nên trong vắt như nước suối, long lanh hơn trăng rằm.

Giang Dĩ Bác chăm chú nhìn nàng, khóe môi co giật...

Trữ Thiên Khang vốn đang đánh mặt, toàn thân cứng đờ, nhưng liếc thấy dáng vẻ ung dung của Giang Dĩ Bác, hai nắm tay hắn liền thả lỏng, nheo mắt chờ xem màn kịch của nàng.

Lệ chảy không ngừng, nhưng như chợt nghĩ tới điều gì hạnh phúc, khóe môi nàng hé ra nụ cười rạng rỡ: “Nhưng từ khi được gả cho Thất hoàng tử, ngày đêm bên chàng, con đã ngộ ra vì sao hoàng thượng khi ấy lại cương quyết đến thế, bởi người hoàng thượng yêu thương, muốn nắm tay đến bạc đầu không phải là con. Những ngày ấy, Vương gia đã dạy con cách trân trọng tình cảm phu thê quý giá, rằng yêu và được yêu là hạnh phúc lớn lao nhất thế gian này. Bởi chúng con lưỡng tình tương duyệt, nên dẫu Vương gia đã rời xa, thì hình bóng người vẫn luôn ở nơi sâu thẳm tim con...”

Ánh mắt nàng mông lung mờ ảo tựa như đang nhìn về nơi xa xăm nào đấy. Nàng dập đầu với Trữ Thiên Kỳ, đoan nhìn thái hậu nói tiếp: “Thái hậu nương nương, không, xin cho phép con gọi người là Di Thu. Đứng trước người, con tự thấy hổ thẹn với mẫu thân – người yêu thương con bằng cả sinh mạng mình. Vì hiểu thuận người, hoàng thượng giữ lại ngôi vị hoàng hậu cho con, Tuyền Nhi muôn phần cảm kích...”

Lại quay sang Trữ Thiên Kỳ cung kính dập đầu lần nữa, nàng hít một hơi thật sâu, môi hé nụ cười thỏa mãn: “Tạ hoàng thượng thương xót. Nhưng Tuyền Nhi nào dám để hoàng thượng chịu thiệt thòi như vậy. Ép hoàng thượng miễn cưỡng cưới thân phụ, thì cả đời này Tuyền Nhi sẽ day dứt không yên.” Thấy thái hậu hé môi muốn nói, Thủy Băng Tuyền bèn chặn lại: “Trước bài vị của mẫu thân hôm nay, con xin mạnh dạn bày tỏ tâm tình, để thái hậu và hoàng thượng không phải áy náy trong lòng.”

Vừa nghe thấy ý cự tuyệt của Thủy Băng Tuyền, thái hậu thầm kêu không ổn, định lên tiếng khuyên nhủ đã bị Thủy Băng Tuyền dùng mẫu thân chặn họng. Bà ta chỉ đành nuốt ngược cơn tức, mỉm cười hiền hậu: “Con muốn bày tỏ chuyện gì?”

Đáy mắt Trữ Thiên Kỳ thoáng tối sầm, dập dờn sóng nổi...

Những người còn lại nghe thấy Thủy Băng Tuyền uẩn chuyển cự tuyệt, đều lấm lét cúi đầu không dám nhìn hoàng thượng và thái hậu. Dù vậy, ai cũng đều hiểu, những lời tiếp theo đây mới chính thật sự là bão tố.

Giang Dĩ Bác cup mắt che tia tinh quang vừa lóe, thân người run rẩy. Tuyền Nhi, phải chăng là điều ta đang nghĩ tới?

Thủy Băng Tuyền tự mình đứng dậy, không để ý tới sắc mặt đen như than của hai mẫu tử nọ...

Nàng đánh mất một vòng, diễm nhiên đối diện với Trữ Thiên Kỳ, từ tốn nói: “Thủy Băng Tuyền thực sự từng yêu tha thiết vị hôn phu của mình – Lục hoàng tử. Nhưng nàng không có phúc phận, chẳng được chân tình, chỉ đành bất lực cam chịu từ hôn. Hiện thực cho nàng biết, nàng và Lục hoàng tử hữu duyên vô phận.” Nhưng rất tiếc, nàng không phải là Thủy Băng Tuyền khờ khạo đó.

Không để ý đến sự ngạc nhiên lẫn chút hồi lỗi trên mặt Trữ Thiên Kỳ, nàng buồn rầu nói tiếp: “Gả cho Thất hoàng tử, thần thật sự cảm mến con người thanh khiết như ngọc của chàng... Nhưng rốt cuộc vẫn là hữu duyên vô phận. Chàng lưu luyến thần phụ cũng chẳng cãi nổi mệnh trời nên đành giao lại Bắc cảnh, hy vọng thần phụ còn có động lực tiếp bước trên con đường phía trước, kiên cường đối mặt với hiện thực, cố gắng tìm hạnh phúc.”

Khách phòng vắng lặng như chốn không người, đầu đó chỉ còn vọng đến những lời tâm tình trĩu nặng của Thủy Băng Tuyền. Lệ ngừng từ lâu, mà sao dung nhan nàng lại càng đượm buồn đến tê tái?

Giang Dĩ Bác nheo mắt chăm chú nhìn nỗi đau xót nhàn nhạt trên mặt nàng, dịu dàng tha thiết. Những điều ấy, không ai hiểu bằng hắn. Cũng như trên thế gian này, không ai hiểu hắn như nàng. Nàng vui, nàng buồn, nàng yêu, nàng hận, hắn đều hiểu cả, nên càng yêu nàng hơn.

Thủy Băng Ngọc đưa tay che lại những tiếng bật khóc chực tuôn thành tiếng. Nàng biết những lời này đều là lời tự đáy lòng, nỗi bi thương từ tận tâm can.

Dẫu vậy, nước mắt của tỷ chỉ như trò đùa trong mắt người đời. Hỏi mấy ai thấu được? Ghé mắt sang Khang vương bên cạnh, nàng an ủi lòng, chỉ ít mình vẫn còn Vương gia.

Lão tướng gia và Trương Quang Duệ yêu thương và rúng động.

Thủy lão gia buồn bã và hổ thẹn.

Vân Tại Viễn chợt thấy dao động. Trên mặt nàng ta nước mắt đã ráo hẳn, mà dường như hắn đang thấy mắt nàng ngấn lệ nhòa.

Thái hậu á khẩu câm bật, cảm giác lực bất tòng tâm. Trực giác mách bảo kế hoạch của bà và hoàng nhi đã đổ vỡ rồi. Thua tâm phục khẩu phục.

Tính toán mấy, cũng không so nổi với Thủy Băng Tuyền.

Trữ Thiên Kỳ cup mắt, hắn tận mắt chứng kiến nàng đau đớn thể nào khi mất Trữ Thiên Hợp. Hắn biết, nàng đang nói thật lòng.

Nhưng hắn không ngại nàng yêu Thất hoàng đệ, cũng không ngại nàng có thể tử bên mình. Hắn phải làm sao mới khiến nàng hiểu được, hắn thật tâm muốn cho nàng ngôi vị hoàng hậu, giữ nàng bên cạnh cả cuộc đời.

Không khí trong sảnh trầm lắng ưu thương, Thủy Băng Tuyền nhắm mắt bình ổn tâm tình. Đoạn ngoái đầu nhìn đôi mắt sâu thẳm hàm chứa yêu thương, khóe cười hé nở, đáy mắt nàng tựa chỉ còn mỗi bóng hình hắn: “Nhưng ông trời quả rất công bằng. Vào lúc thần bi thương thống khổ nhất, đã ban tặng cho thần một người kẻ cận tri giao, dùng chân tình cảm hóa, lấy bao dung trị cho thần khỏi vết thương lòng. Chàng vì thần mà nguyện làm hết thấy, nắm tay thần cùng vượt qua đau khổ, cho thần thêm nghị lực đưa Bắc

cảnh vùng mình đi lên. Hôm nay, thần có thể thần nhiên tuyên cáo với người trong thiên hạ. Thần, Thủy Băng Tuyền, mãi mãi yêu thương GIANG DĨ BÁC.”

Giang Dĩ Bác lẳng lặng nhìn Thủy Băng Tuyền, con người đen tuyền hừng hực ngọn lửa cháy bỏng, tương phản hoàn toàn khí chất thường ngày như trăng thanh gió mát của hắn. Tinh quang sáng rõ, tuấn nhan tuyệt luân cong cong nụ cười khiến trời đất diên đảo. Hết vầng thái dương bùng lên trong đêm tối mịt mù u thăm.

Thái hậu đỡ người, có nằm mơ bà cũng không ngờ sẽ có nữ nhân trước mặt bao người dám tuyên bố YÊU một nam nhân.

Mà đâu chỉ mình thái hậu, toàn bộ quan khách trong sảnh đều bị câu nói của Thủy Băng Tuyền đánh cho hồn vía tan tác.

Thủy lão gia sững sốt, lão tướng gia nhướng mày, Trương Quang Duệ kinh ngạc, Thủy Băng Ngọc há hốc mồm...

Ánh mắt Trữ Thiên Khang pha lẫn phức tạp, tựa như nhẹ nhõm, tựa như ưu thương...

Trữ Thiên Kỳ hoàn hồn, sắc mặt tím tái, răng cắn chặt, nghiêng ken két. Hỏa giận lập lòe bùng cháy, sừng sộ hệt con sư tử bị chọc tức, mắt long song sọc chùng như muốn nhảy bổ ra ăn tươi nuốt sống hai kẻ trước mặt.

Giang Dĩ Bác ưu nhã đứng dậy. Con người đen kịt nhàn nhạt quét một vòng, mạnh mẽ chống lại sát khí hùng hổ của Trữ Thiên Kỳ. Hai nam nhân bốn mắt nhìn nhau tóe lửa, khiến những người tâm trí đang ngơ ngẩn cũng bất giác rùng mình sợ hãi.

Không màng đến sảnh đường lạnh lẽo, Thủy Băng Tuyền quay đầu nhìn thái hậu, cười ngọt ngào: “Thái hậu đừng lo lắng cho con nữa. Đừng vì yêu thương Tuyền Nhi mà ép uống hoàng thượng, kéo bách tính thiên hạ không hiểu chuyện, lại đàm tiếu nói người vì tư tâm mà bất chấp luân thường.”

“Người...người...” Trùng mắt trở tay vào Thủy Băng Tuyền, sắc mặt thái hậu trắng xanh đổi màu liên tục, tức giận đến run người lắp bắp mãi không thôi.

“Thân... Tướng... Quân...” Trữ Thiên Kỳ danh mặt, gằn giọng.

“Có mặt tướng.” Thân tướng quân vội vã ra khỏi hàng, lập cập đáp. Lẽ nào hoàng thượng muốn hắn bắt giữ Bắc vương phi và Giang Dĩ Bác?

Nhìn sắc mặt hoàng thượng đen hơn cả than, chẳng lấy gì làm vui vẻ vì được giải thoát, chắc không phải...

“Hồi cung.” Trữ Thiên Kỳ ghiến răng gằn từng tiếng, mắt không thôi trân trân nhìn Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác, khí huyết cuộn trào.

“Còn một việc nữa. Hai ngày sau thần phụ sẽ khởi hành về Bắc cảnh, không dám làm phiền đến cấm quân, thần chỉ xin 5 nghìn tinh binh của Khang vương theo hộ tống.” Không đợi Trữ Thiên Kỳ trả lời, nàng quay sang thái hậu với giọng tha thiết: “Dì Thu, Tuyền Nhi nhất định sẽ hạnh phúc, người cứ an tâm.”

Nhìn vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên của Thủy Băng Tuyền, thái hậu tức hộc máu, mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

125. Q.4 - Chương 19: Thái Hậu Tức Giận

Edit: Boringrain

“Thái hậu...” Đám cung nữ thái giám phía sau hốt hoảng chen tới.

“Mẫu hậu...” Trữ Thiên Kỳ cả kinh, sải chân bước đến sau lưng, nhanh tay đỡ lấy bà ta, lo lắng gọi.

“Ai... ai gia không sao... Hoàng thượng... hồi cung!” Lúc này, thái hậu chỉ mong sao chóng trở lại hoàng cung, để không phải nhìn bản mặt giả ngây giả ngô lại có thể chọc cho bà tức hộc máu của Thủy Băng Tuyền nữa.

Hơn nữa đời người tranh đấu trong hậu cung, loại người nào cũng đã từng gặp, thủ đoạn nào cũng đã thấy qua, nhưng hôm nay lại bị một con ranh nhai nhép qua mặt, thực vô cùng nhục nhã.

Thủy Băng Tuyền hoảng hốt kinh hô một tiếng, nhưng trái lại chân thuận đà lùi ra sau, lo lắng nói: “Thái hậu trong người không khỏe, hoàng thượng nên mau chóng hồi cung triệu thái y chuẩn mạch, hy vọng không có gì nghiêm trọng. Vừa rồi thái hậu khỏe mạnh là thế, sao đột nhiên lại ngất xỉu vậy?”

Nghe giọng nói ngọt ngào của Thủy Băng Tuyền, cục nghẹn chèn ngay ngực thái hậu rốt cuộc cũng văng ra, hôn mê bất tỉnh.

“Mau khởi giá, Tiểu Lý Tử, trẫm lệnh cho người thúc ngựa hồi cung trước, lập tức tuyên thái y đến thăm cung thái hậu đợi sẵn.” Trong lòng Trữ Thiên Kỳ vốn đã rực lửa, lại thêm thái hậu đột quỵ khiến hấn càng nóng ruột hơn.

Hai mắt trừng trừng vắn lên tia máu, hấn nhìn Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác như muốn phanh thây họ thành trăm mảnh. Nhưng cuối cùng, chút lí trí còn sót lại của hấn đã mạnh mẽ chế ngự cơn nóng giận, buộc hấn lấy đại cục làm trọng.

Trữ Thiên Kỳ cười gằn, nhấn mạnh từng tiếng: “Khó có dịp Bắc vương phi hồi kinh, trẫm ân chuẩn cho nàng được ở lại thêm một thời gian nữa.” Nàng đã chọn vậy thì đừng trách trẫm vô tình.

Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười nhạt, dịu dàng phúc thân: “Tạ ân đức hoàng thượng. Nhưng thần phụ đã quen ở Bắc cảnh, về kinh đột ngột thế này cảm thấy không thoải mái lắm. Ngày mai, thần phụ sẽ trình tấu rõ ràng, thỉnh hoàng thượng đến lúc ấy nghĩ lại.”

Lời nói cung kính là thế, nhưng trong lòng Thủy Băng Tuyền lại không khỏi cười khẩy. Giữ ta ư? Giá của nó, chỉ e Trữ Thiên Kỳ người không gánh nổi.

Nhất thời, cả sảnh đường rộng lớn là thế lại chìm trong bầu không khí ngột ngạt, yên lặng đến mức cây kim chạm đất cũng có thể nghe rõ mồn một.

“Bẩm hoàng thượng, long liễn đã chuẩn bị xong.” Thái giám khúm núm, dè dặt vào báo.

“Khởi giá!”

“Cung tống hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Mọi người trong sảnh còn đang run rẩy gắng chịu bầu không khí giá lạnh hơn cả đêm đông, vừa nghe tiếng ‘khởi giá’, đầu gối liền tự động thả xuống nền, hô tiến trong vô thức.

....

Ngót nửa canh giờ sau, khách đường đầy ắp người đã vơi đi gần hết.

Lão tướng gia đánh mắt với Trương Quang Duệ, Trương Quang Duệ gật đầu hiểu ý, bèn lấy một hộp gấm trong tay áo đưa cho Thủy Băng Tuyền: “Tuyền Nhi, vật này muội nhất định sẽ cần đến!”

Thủy Băng Tuyền liếc nhìn một cái, rồi cup mắt trầm tư. Vật trong hộp là bảo vật của Trương gia, là bùa hộ thân mà ông ngoại và cậu gần như dùng cả tính mạng để đổi về. Dấu trong người nàng quả thực có dòng máu Trương gia đang chảy, nhưng Trương Quang Duệ giữ nó càng thích hợp hơn. Nhận chiếu thư này, nàng sẽ cố gắng không phải đụng đến nó.

“Cảm ơn ông.” Tình thân này, thật ấm áp. Đó là sự tin tưởng một cách tuyệt đối, luôn đứng sau ủng hộ dù việc nàng định làm liều lĩnh đến mức nào.

Lão tướng gia mỉm cười hiền từ: “Ông ngoại không mong gì hơn, chỉ cần cháu nhớ kỹ lời hứa trước mộ mẫu thân, nhất định phải hạnh phúc.” Ông già rồi, không khổng chế nổi thế cục biến ảo trong triều. Mà biết đâu triều đình mới lại mang đến luồng sinh khí mới.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, trình trọng nói: “Nhất định!”

“Quang Duệ, hồi phủ!”

“Dạ.”

Dõi theo bóng lưng Trương Quang Duệ đỡ lão tướng gia ra khuất ngoài cửa, những ánh mắt còn lại mới đổ dồn vào Thủy Băng Tuyền.

“Tuyền Nhi...” Thủy lão gia liếc nhìn hộp gấm trong tay Thủy Băng Tuyền, đáy mắt phức tạp, sau chỉ nhẹ nói: “Con hạnh phúc là tốt rồi!” Hôm nay chộc phải oai rỗng, dẫu Tuyền Nhi có cẩn thận đối đáp, khiến thái hậu và hoàng thượng không có lý do để trách phạt... thì mối hận này e chẳng được bỏ qua dễ dàng.

“Tam tỷ, muội và Vương gia luôn đứng về phía tỷ, chỉ cầu tỷ được hạnh phúc!” Thủy Băng Ngọc sốt sắng chạy lại, nắm chặt tay Thủy Băng Tuyền, giọng nói tha thiết. Đoạn, nàng quay sang nhìn Trữ Thiên Kỳ với ánh mắt mong đợi: “Phải không vương gia?”

Trữ Thiên Khang đến đỡ nàng, dịu dàng đáp: “Đương nhiên. Nào, chúng ta về phủ thôi!” Chưa tính toán lợi ích thiệt hơn, chỉ bằng vào chân tình của Thất ca với tẩu ấy, hẳn nhất định sẽ giúp đỡ đến cùng. Đó là lời hứa của hắn.

“Thất tẩu, chuyện Bắc cảnh tẩu cứ an tâm, đệ nhất định sẽ đưa tẩu trở về Bắc cảnh.”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười: “Ta biết rồi. Hai người về phủ trước đi!”

Rồi nàng bế Tiểu Miêu thong thả cất bước sau khi để lại một câu: “Con về Đông Uyển!”

.....

Chuyện xảy ra ở Thủy phủ hôm đó theo gió bay đi lan truyền khắp cả kinh thành. Hơn thế nữa, còn là với tốc độ chóng mặt như bão táp cuồng phong, quét qua mọi trà lâu, tửu quán, trở thành tiêu điểm trà dư hậu tửu của hết thảy mọi người. Những cái tên Bắc vương phi, Giang Dĩ Bác, và cả hoàng thượng thoáng chốc đã trở nên vô cùng nổi tiếng.

Theo đà này, không đến 2 ngày, toàn Thanh Lăng chắc ai cũng biết chuyện.

.....

Ngay tối hôm đó, Giang lão phu nhân nhận được tin liền tức tốc trở về phủ ốc (nhà chính: lần trước gặp rồi, mà dùng từ nào mình lại quên mất. híc, già cả nên lú lẫn, tạm thời cứ để từ này.)

Trong dải sảnh xa hoa mà tao nhã, Giang lão phu nhân uy nghiêm tại ghế cao, nheo mắt nhìn Giang Dĩ Bác mặt mày rạng rỡ vào phòng.

Tiếng chén trà nặng nề đặt ‘cạch’ xuống bàn.

Liếc mắt, bà đã nhận ra tâm tình Dĩ Bác hôm nay vô cùng tốt. Ý cười từ khóe môi đọng đầy đến đáy mắt, khác hẳn với nụ cười nhàn nhạt thường ngày. Hiển nhiên là ‘nhờ’ câu nói động trời của Thủy Băng Tuyền ban sáng. Hoang đường!

Giang lão phu nhân nghiêm giọng: “Các người lui ra hết cho ta.”

Vô Tâm và Vô Hình lăm lét liếc nhìn chủ tử, Giang Dĩ Bác thoáng thấy đáng vẻ chần chờ của họ, bèn lệnh: “Lui ra đi!” Lúc ấy họ mới dám khom lưng cung kính đi ra.

Hít sâu một hơi trấn định, Giang lão phu nhân bình tĩnh hỏi: “Dĩ Bác, cháu nói xem rốt cuộc chuyện là thế nào?” Đứa cháu đáng tự hào của bà, sao có thể?... Không! Tuyệt đối không được!

Giang Dĩ Bác từ tốn phẩm trà, phong thái ưu nhã, dường như chẳng hề thấy lửa giận đang dần bốc lên trong mắt Giang lão phu nhân.

“Việc này, cháu còn chưa tính toán với bà mà!” Giang Dĩ Bác lạnh lùng nhìn Giang lão phu nhân, đáp.

Bà chau mày: “Là sao? Cháu tốt nhất là phải nói cho rõ ràng! Nếu không...”

“Nếu không thì sao? Cháu đã nói bao lần, bà tuổi tác đã cao, cứ ở biệt trang an hưởng tuổi già, không cần để ý đến thế sự. Nhưng bà không nghe, lại vì một miếng huyết ngọc giả mà đối địch với cháu. Chẳng phải

từ nhỏ bà luôn dạy cháu, đối phó với kẻ địch không được mềm lòng sao? Nếu vậy, việc lần đó cháu nên tính thế nào đây? Thực lòng, phạt đánh hạ nhân căn bản chẳng thể vui được lửa giận trong lòng cháu.” Tia lạnh lùng thoáng xoẹt qua đáy mắt Giang Dĩ Bác. Nếu không phải tâm trạng tốt, hẳn cũng chẳng buồn nói với bà nhiều lời như vậy.

Giang lão phu nhân cúi đầu trầm mặc. Lần đó, bà cũng đã dò hỏi nguyên nhân.

“Thế nhưng...” Con bé đó đã lập gia đình, tuy rằng Bắc vương đã chết...

“Nhưng cái gì? Nếu không nhờ phúc của bà, cháu sao có thể để nàng làm Bắc vương phi?” Giang Dĩ Bác mạnh mẽ cắt đứt lời chưa kịp nói của lão phu nhân.

Giang lão phu nhân trầm tư suy nghĩ. Một nữ nhân mất chồng lại có thể vực dậy cả một Bắc cảnh hoang phế tiêu điều, tuy rằng công sức Giang gia bỏ ra không nhỏ, nhưng cũng dễ nhìn ra năng lực lãnh đạo của nàng ta. Nếu... Nếu ngày đó bà không vì tham miếng huyết ngọc kia thì...

“Không được, đừng nói nó là Bắc vương phi, có là công chúa đương triều ta cũng không đồng ý.” Nghĩ tới đây, bỗng Giang lão phu nhân ngẩng phắt lên, trừng trộ quát.

Giang Dĩ Bác nhếch môi: “Chọn thế tử thế nào là do cháu quyết định. Việc này, cháu quyết không nhường bà.”

“Người...” Giang lão phu nhân tức giận không nói nên lời.

Giang Dĩ Bác thanh thoi vất tay lên thành ghế, phong thái ung dung cao quý. Nhíu mày suy nghĩ trong chớp lát, hẳn mới ngẩng nhìn lão phu nhân đang giận run, thông thả nói: “Từ trước đến nay, nàng vẫn luôn là người phụ nữ của Giang Dĩ Bác cháu, đứa bé kia đương nhiên cũng là con trai cháu. Không phải bà nôn nóng có cháu cố sao? Lần này đúng ý bà rồi đấy!” Nói với bà chuyện này chỉ đơn giản vì bà là bà nội hẳn. Còn về chuyện bà tán thành hay phản đối, chẳng liên quan gì đến hẳn cả.

Đầu óc Giang lão phu nhân tức thời ngừng trệ, mắt mở lớn chăm chăm nhìn Giang Dĩ Bác với vẻ không tin nổi. Mãi lâu sau, bà mới nhướn mày nghi hoặc: “Cháu nói thế tử kia là con cháu?”

Nhắc tới Tiểu Miêu, bỗng Giang Dĩ Bác lại thấy nhớ con vô cùng.

“Muốn biết gì, bà cứ hỏi Vô Tâm khắc rõ. Hôm nay cháu nhiều lời như vậy, chẳng qua cảm thông cho sự mong ngóng cháu của bà, chứ chẳng hề sợ gì chuyện bà phản đối cháu đâu. Bà tốt nhất đừng phí tâm nghĩ đến những chuyện không tưởng, khiến cháu tức giận!”

Nói đoạn, bóng dáng hẳn cũng biến mất tăm.

Giang lão phu nhân trầm giọng gọi: “Vô Tâm...”

“Có thuộc hạ!”

“Người nói rõ mọi chuyện cho ta nghe.”

“Dạ”

.....

Đông Uyển, Thủy phủ

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hai mẹ con Thủy Băng Tuyền lại theo lệ lên giường chơi đùa...

“Nào, Tiểu Miêu bước tới nào.” Thủy Băng Tuyền nắm tay Tiểu Miêu cho thẳng bé có điểm tựa, luôn miệng khích lệ con bước về trước. Bàn chân nhỏ xíu vừa chạm chũng được một bước nhỏ, nàng liền thưởng cho nó một cái thơm ngọt ngào.

“A...a...” Tiểu Miêu thích chí cười, nước bọt theo đó mà nhễ lòng thông.

Thủy Băng Tuyền cong môi cười, lấy khăn tay lau đi: “Không biết tên nhóc con lớn lên thì giống ai? Dù thế nào, trong lòng mẹ, con mãi là thằng bé ngô nghê cười đến chảy cả nước bọt. Lớn lên rồi con có ngại mẹ gần gũi với con thế này không?”

“Tiểu Miêu trưởng thành rồi mà nàng còn muốn thơm con như vậy ư?” Đột nhiên sau lưng có giọng nói ghen tuông của ai kia truyền tới.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc ngoái đầu nhìn trời: “Sao hôm nay chàng đến sớm vậy?” Đầu đã khuya? Tiểu Miêu thậm chí còn chưa ngủ mà.

Nhắc thấy Giang Dĩ Bác, Tiểu Miêu đã a a gọi mãi, tay cố nắm thành giường muốn ngẩng đầu nhìn hán nữa.

Thủy Băng Tuyền bắt chước giọng điệu ghen tuông vừa nãy của Giang Dĩ Bác, chỉ vào Tiểu Miêu: “Kìa, con muốn cùng chơi với chàng kìa.”

Giang Dĩ Bác nghe giọng điệu dỗi hờn của nàng, đuôi mày nhướng cao thích thú, nhưng vờ oán trách: “Hóa ra sau lưng ta, ngày nào nàng cũng thân cận với Tiểu Miêu đến mức này?!”

126. Q.4 - Chương 20: Tiễn Cung Làm Khách

Edit: Boringran

Thủy Băng Tuyền nguýt hán: “Thiếp thân cận với con đấy, chàng có ý kiến gì nào?”

Giang Dĩ Bác thông thả lại giường ngồi bên Tiểu Miêu, từ tốn đáp: “Tên nhóc này là con nàng, nhưng cũng là đàn ông đấy. Nàng là nương tử của ta chứ có phải của nó đâu. Bởi vậy, nàng chỉ được hôn ta thôi.” Vừa nói hán vừa nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt trịnh trọng đứng đắn, như thể đang bàn chuyện đại sự nghiêm túc vậy.

Khóe môi co giật liên hồi, Thủy Băng Tuyền trân trân nhìn Giang Dĩ Bác nửa ngày trời cũng không tìm được lời đáp trả, bèn lúng túng ho nhẹ một tiếng. Đàn ông ư? Thật hết nói nổi, gọi một tên nhóc mấy tháng tuổi là đàn ông chắc cũng chỉ mình hán mà thôi!

Vừa lúc ấy, Tiểu Miêu lại phấn khích huơ nắm tay nhỏ bé, miệng bi bô những tiếng trẻ con đáng yêu, hết như tán thành lời phụ thân vậy.

Giang Dĩ Bác bật cười: “Đấy, con trai cũng đồng ý với ta kìa.” Đồng tử đen láy, ánh mắt âu yếm có thể khiến bất kỳ nữ nhân nào phải ghen tỵ với bóng hình đong đầy trong đáy mắt ấy. Bởi ở đó chứa đựng sự dịu dàng ôn nhu có thể hòa tan mọi trái tim thiếu nữ trên đời.

Thủy Băng Tuyền đến bàn rót trà, vừa nhấp một ngụm đã cảm thấy phía sau có ánh mắt dán chặt vào lưng nàng đến phát nhột, hậm hực quay đầu, liền bắt gặp ngay đôi mắt nóng bỏng của Giang Dĩ Bác. Bất chợt thẹn thùng, hai gò má nàng bỗng đỏ hây hây, lòng không thôi mắng hán: Họa nước họa dân! Giang Dĩ Bác là kẻ gây họa đích thực.

Nhìn nét mặt ửng đỏ của nàng, yết hầu Giang Dĩ Bác bỗng trở nên khô rát, khát cổ: “Rót cho ta nữa.” Giọng hán trầm ấm nhỏ nhẹ, nghe như lời thủ thỉ mê hoặc.

Thủy Băng Tuyền giật mình sức tỉnh, bèn quay lại rót thêm chén trà đưa qua cho hán. Nhưng Giang Dĩ Bác lại ngồi yên, lẳng lặng nhìn nàng chứ không giơ tay đón lấy.

“Không khát à?” Thủy Băng Tuyền nhướng mày hỏi.

“Nàng giúp ta uống đi!” Hán vừa cười vừa nói, đáy mắt thâm thúy gian tà.

Thủy Băng Tuyền chỉ đành thở dài bất lực trước kẻ không biết xấu hổ, thích dùng mỹ nam kế mê hoặc nàng. Mọi ngày đã thế, hôm nay lại càng kích động hơn bình thường.

Tặc lưỡi lắc đầu, Thủy Băng Tuyền theo thói quen đánh mắt liếc chùng Tiểu Miêu, thấy tên nhóc đó chặt vật một hồi cũng kéo được chiếc khăn lụa trên cổ xuống vờ chơi.

“Tuyền Nhi, nhìn ta này! Chẳng lẽ Tiểu Miêu lại đẹp hơn ta?” Giang Dĩ Bác nhẹ vỗ chiếc cảm tình tế của Thủy Băng Tuyền, giọng nói oán than khiêu khích.

Thấy ánh mắt lấp lánh chờ mong của hắn, Thủy Băng Tuyền cong môi cười, rồi nhấp một ngụm trà, ghé mắt sát tới...

Giang Dĩ Bác dán mắt vào đôi môi mọng đỏ của nàng...

“Oa...oa...” Vừa đúng lúc này, tiếng khóc của Tiểu Miêu vọng lại khiến Thủy Băng Tuyền giật nảy mình, nhét vội chén trà vào tay Giang Dĩ Bác, nuốt ực ngụm trà trong miệng xuống rồi chạy ngay đến bế Tiểu Miêu làm nũng vì buồn ngủ

Giang Dĩ Bác ngơ ngác nhìn chén trà trong tay mình, lại liếc nhìn Tiểu Miêu đang dụi dụi vào lòng nàng, hậm hực uống cạn chén trà, đoạn thuận tay thả xuống. Cái chén tinh xảo đánh tròn vài vòng rồi an toàn đáp đến mặt bàn.

Thủy Băng Tuyền vờ như không thấy hành động trẻ con ấy của Giang Dĩ Bác, lại cúi đầu nhìn Tiểu Miêu, cổ tình nói kháy: “Tiểu Miêu à, đợi cha con già rồi, nhớ mỗi ngày phải bón cháo cho ông ấy nhé!”

Giang Dĩ Bác lập tức cong môi đáp trả: “Nàng có đồ kỵ tình phụ tử giữa ta và Tiểu Miêu thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo chơi trò ly gián!”

Thủy Băng Tuyền bèn ngẩng đầu đáp: “Tình phụ tử của chàng tốt thế nào cũng không sánh với tình mẫu tử được. Mà chàng già rồi thì chỉ ăn cháo được thôi. Răng rụng hết cả, cho chàng ăn thứ khác mới là bất hiếu ấy. Chàng cũng đừng quên, Tiểu Miêu họ Thủy chứ không phải họ Giang nhà chàng đâu.”

Giang Dĩ Bác á khẩu, trân trân nhìn Thủy Băng Tuyền bắt chẹt mình.

Thủy Băng Tuyền phải bật cười thích thú với bộ dạng sàu khổ của Giang Dĩ Bác lúc này, không khỏi liên tưởng đến dáng vẻ thái hậu ban sáng. Hừ, vô dụng, mới thế đã ngất rồi...

Nghĩ đến hai mẹ con họ, Thủy Băng Tuyền nghiêm mặt nói chuyện chính: “Vài ngày tới thiếp phải đi làm khách nhà người ta, Tiểu Miêu giao lại cho chàng đấy!”

Động trên môi Giang Dĩ Bác vẫn là nụ cười nhạt thường ngày, thêm vào đấy là ánh mắt hung hiểm dọa người. Trữ Thiên Kỳ, người sẽ phải hối hận.

Thủy Băng Tuyền khẽ vuốt ve mặt hắn an ủi: “Đừng giận mà, cùng lắm chỉ hai ngày thôi. Mặt chỉ đỏ, chàng chặn lại chưa?”

“Đương nhiên!” Giang Dĩ Bác đón lấy Tiểu Miêu bằng một tay, nhỏ giọng đáp. Thoáng trong mắt hắn là vẻ âm hiểm ngoan độc không gì sánh được. Kể kia, đừng hy vọng trở về kinh được nữa.

Thủy Băng Tuyền thấp giọng nói: “Vậy thì tốt, chẳng mấy nữa chúng ta có thể về Bắc cảnh rồi.” Đường như đúng như lời nàng nói khi sáng, đối với nàng, kinh thành bây giờ lạ lẫm như đất khách. Mới có mấy ngày mà nàng đã nhớ Bắc cảnh, mong ngóng được trở về.

Giang Dĩ Bác quàng cánh tay còn lại qua vai nàng, cúi đầu thủ thủ: “Ta và Tiểu Miêu sẽ mãi mãi bên nàng.”

Thủy Băng Tuyền nhoen cười gật đầu.

“Chàng nói một mình Trữ Thiên Khang có thể ứng phó được không?”

“Y chưa từng quy phục Trữ Thiên Kỳ.” Nghĩa là y sẽ dốc toàn lực đoạt lại hoàng quyền. Mà hắn nhất định sẽ giúp Trữ Thiên Khang cướp đi tất cả những gì Trữ Thiên Kỳ đang có.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt thở dài. Hoàng quyền chí cao vô thượng, lại là mục tiêu của những cuộc đấu tranh đẫm máu chẳng bao giờ ngừng. Đó là quy luật bi ai của xã hội phong kiến.

Giang Dĩ Bác say đắm nhìn nàng, nữ tử kỳ lạ nhất thế gian, có tấm lòng rộng lớn khiến nam nhân phải thẹn thùng. Người con gái có thể thần nhiên trước vương vị, hoàng quyền ấy, cả đời này, hắn cũng không thể buông tay...

“Chàng nghĩ gì vậy?” Thủy Băng Tuyền dù nhắm mắt vẫn cảm nhận rõ ánh mắt của hắn đang dừng lại trên người mình.

“Nghĩ hôm nay nhờ nàng, nam nhân khắp thiên hạ này đều phải ghen tỵ với ta.”

Thủy Băng Tuyền bật cười khe khẽ: “Sao chàng không nói, nhờ chàng, thiếp trở thành đối tượng ghen ghét của bao nhiêu là nữ tử?” So với những gì hắn làm cho nàng, việc hôm nay đã tính là gì.

Giang Dĩ Bác thâm tình nhìn nàng, cúi đầu tìm đến đôi môi đỏ mọng kia. May mắn sao, giữa biển người bao la, hắn có thể tìm thấy nàng, giữ nàng bên mình.

.

Giữa trưa hôm sau, cấm quân bữa vậy Thủy phủ chặt như nêm cối, xồng xộc xông vào Đông Uyển, báo hiệu trận cuồng phong ập đến.

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn Thân thiếu tướng, khóe môi nhếch lên nụ cười sương giá. Thái hậu thương nhớ muốn nàng tiến cùng bầu bạn vài ngày ư?

Trữ Thiên Kỳ, ta đã cho người cơ hội. Là người cố chấp chọn con đường này.

Hàn khí lạnh lẽo toát ra từ người Bắc vương phi khiến Thân tướng quân dày dạn cũng phải rùng mình kinh hãi. Nhưng biết sao được, lệnh vua khó cãi.

“Kính mời Vương phi!”

“Thu Nhi, Hồng Hồ, hai người các người phải chăm sóc thể tử cho tốt đấy!” Thủy Băng Tuyền giao Tiểu Miêu cho Thu Nhi bế, rồi đánh mắt nhìn qua Hồng Hồ.

“Dạ.” Hồng Hồ trịnh trọng gật đầu.

Thân tướng quân hơi bất ngờ: “Vương phi không đưa thể tử cùng tiến cung sao?”

Mắt phượng lóe sáng, Thủy Băng Tuyền nửa cười nửa không đáp: “Thân tướng quân, trong thánh chỉ có viết thể tử phải theo cùng sao?”

Thân tướng quân cúi đầu suy nghĩ, đúng là không có thật. Hắn bèn nghiêm mặt, cung kính cúi người đưa tay: “Mời vương phi!”

“Cảnh Trúc, người theo ta!”

“Dạ.”

.

Hoàng cung

Thủy Băng Tuyền dôi mắt nhìn kẻ khoác long bào trắng đứng trước mặt mình, cười lạnh: “Chẳng hay vì việc gì mà hoàng thượng triệu thần phụ gấp gấp đến thế?”

Dáng vẻ cao quý, khí khái bất phàm, Trữ Thiên Kỳ từ tốn xoay sang đối mặt với Thủy Băng Tuyền, con người đen thoáng thâm trầm, ngạo mạn: “Trẫm là hoàng đế, triệu một nữ nhân còn cần lý do sao?”

Thủy Băng Tuyền cười nhạt không đáp. Nữ nhân ư?

Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ đảo quanh trên khuôn mặt mỹ lệ của Thủy Băng Tuyền, tự hỏi, vì sao khi trước, hắn không phát hiện ra dung nhan này phong kiều thủy mị, nhiếp tâm động phách nhường này?

Thủy Băng Tuyền phải cố lắm mới dấu tia âm lệ thoáng nổi lên trong đáy mắt, cụp mi nhẹ nói: “Nếu vậy, thần phụ xin phép đi thỉnh an thái hậu!”

“Thủy Băng Tuyền, nàng thật sự cho rằng trẫm sẽ để nàng gặp thái hậu ư?” Nghe Thủy Băng Tuyền định đến thăm mẫu hậu, Trữ Thiên Kỳ lập tức dùng giọng điệu trào phúng ngăn cản.

“Nếu hoàng thượng đã lo lắng vậy, thần phụ đành thưởng thức phong cảnh trong cung giết giờ thôi!” Xoay người đi ra, trên mặt Thủy Băng Tuyền tức thì phủ một lớp băng hàn. Trữ Thiên Kỳ, là người ép ta, đừng trách ta vô tình.

Giang gia

Giang Dĩ Bác trầm ngâm suy tư, hàn khí trong đáy mắt nhàn nhạt lan tỏa, khiến Vô Tâm, Vô Hình đứng gần hẳn phải run mình lạnh sống lưng.

“Oa...oa...” Tiếng khóc của Tiểu Miêu phá vỡ sự trầm mặc của Giang Dĩ Bác. Hắn giơ tay bế Tiểu Miêu, vỗ nhẹ một hồi cho đến khi thằng bé ngừng khóc. Đôi mắt tròn xoe hípcười của Tiểu Miêu khiến khóe môi Giang Dĩ Bác cũng cong lên nụ cười dịu dàng.

.....

Đôi mắt với Thủy Băng Tuyền vẫn là nét cười hờn hậu nhân từ của thái hậu. Nhưng sâu trong đáy mắt bà ta lại là vẻ chán ghét và căm giận không cách gì che giấu.

“Thật là! Ta chỉ mới than thở vài câu, không ngờ hoàng thượng lại lưu tâm, lập tức cho gọi con vào cung!” Thái hậu ngồi trên ghế dài, dịu dàng cười nói. Nhưng trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi. Con nhãi ranh này tặng cho bà mối sỉ nhục lớn nhất đời, không tài nào nuốt trôi. Nhưng lúc này, bà vẫn chưa thể động vào nó.

Đợi hai ngày nữa, nó không còn là Bắc Vương phi thích diễu võ giương oai nữa, mà sẽ trở thành một trong hàng nghìn hàng vạn mỹ nữ trong hậu cung. Đến lúc ấy, dầu có là hoàng hậu, thì bà vẫn có cách trừng trị nó.

Nhìn khuôn mặt nhẵn nhúm rạng cười, vô cùng khó coi của thái hậu, Thủy Băng Tuyền điềm nhiên chớp mắt. Bà ta đã thích nằm đợi mộng xuân thu, nàng sẽ cho bà ta được trải nghiệm một lần. Đợi khi sức tỉnh, sẽ hiểu được cảm giác mộng tan thế nào.

“Bẩm thái hậu, Phương phi nương nương tới bái kiến.” Một giọng thái giám cao vút cắt đứt dòng suy tư của thái hậu.

Khuôn mặt thái hậu tức thì giãn ra thư thái, giọng nói ôn hòa: “Truyền vào.”

“Thần thiếp tham kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc!” Phương phi còn chưa kịp quỳ xuống đã được thái hậu nhanh tay đỡ dậy, miệng trách cứ: “Ai gia đã nói rồi, con đang mang thai, những lễ nghi này đều miễn hết.”

“Thần thiếp biết lỗi rồi.” Phương Vu hoảng sợ cúi đầu đáp.

“Người đâu, mang ghế đến!”

“Tạ ơn thái hậu.” Phương Vu dịu dàng nói. Cung nữ bên người bèn đỡ nàng ta ngồi xuống ghế nhưng. Lúc này, nàng ta mới ghé mắt sang bên cạnh, đáng vẻ kinh ngạc: “Thì ra Bắc vương phi cũng có ở đây, thần thiếp quấy rầy rồi!” Nói là vậy, nhưng trong lòng Phương Vu lại đang cuộn cuộn dậy sóng. Từ khi biết tình cảm với chàng là vô vọng, việc khiến nàng bận lòng nhất, thắc mắc nhất cả cuộc đời này, chính là người phụ nữ thế nào mới có thể khiến chàng động lòng. Thật không ngờ... lại là Thủy Băng Tuyền?! Thủy Tam tiểu thư bị hoàng thượng từ hôn, nhục nhã gả cho Bắc vương gia. Thủy Tam tiểu thư mặt dày trơ trẽn, bám đuôi lục hoàng tử không rời?

Thái hậu cụp mắt tiếp lời: “Đúng vậy, con bé này vài ngày nữa lại phải đi Bắc cảnh xa xôi rồi. Ai gia không có con gái, hết mực thương yêu đứa con gái của tri kỷ, nhưng nó lúc nào cũng làm ai gia lo lắng!”

Hàng mi dài hơi động, Thủy Băng Tuyền lạnh nhạt liếc nhìn Phương Vu, thấy đáng vẻ nàng ta thoáng kinh ngạc, nàng bèn nở nụ cười thâm thúy: “Phương Phi hoài long thai, Bắc vương phi còn chưa chúc mừng!” Nàng vừa đặt chân trước đến cung thái hậu, chân sau nàng ta đã biết mà chạy tới, có vẻ như mua được không ít tai mắt trong cung. Thảo nào Vân La y bị đồn đến cùng đường như vậy.

“Cảm tạ lời chúc của Vương phi.”

“À! Thế tử đâu? Sao thần thiếp không thấy?” Phương Vu vờ như vô ý, nhìn quanh quất hỏi.

Thủy Băng Tuyền nghe xong vẫn ngồi im không đáp. Nhưng Phương Vu không biết, vì câu nói này, nàng ta định sẵn phải chết. Đồ kị cũng được, ghen ghét cũng không sao, nhưng nàng ta dám nổi sát tâm với Tiểu Miêu, thì nhất định không thể sống...

Thái hậu giật mình sức tỉnh. Thảo nào bà ta cảm thấy thiếu thiếu điều gì, hóa ra hôm nay Thủy Băng Tuyền tiến cung một mình, không đưa theo thể tử.

Không được, không nắm được thể tử đó, bà ta và hoàng thượng chẳng thể động đến Thủy Băng Tuyền, không chừng còn tạo cơ hội cho Trữ Thiên Khang trở mình làm phản.

“Phương phi giúp ai gia đưa Bắc vương phi ra ngoài đi dạo một lát đi, ai gia thấy hơi mệt!”

Phương Vu bèn đứng dậy dụ dàng hành lễ: “Thần thiếp tuân mệnh.” Sau lại xoay sang cười với Thủy Băng Tuyền: “Mời Bắc vương phi.”

Lặng lẽ nhìn hai người đi khỏi, sắc mặt thái hậu tức thì trầm xuống: “Người đến nhắc hoàng thượng một tiếng, bảo hoàng thượng lập tức cho người mời Bắc thể tử tiến cung. Nhất định phải đưa được người về đây.”

“Dạ” Tiểu thái giám bên người thái hậu gật đầu rồi nhanh nhẹn chạy ra.

Trữ Thiên Kỳ nghe người của thái hậu báo lại, bèn phát tay cho hần lui ra ngoài, hàng mây chau lại thành một đường thẳng tắp: “Người đâu, truyền khẩu dụ của trẫm, cho cấm quân đến Thủy phủ đón Bắc thể tử tiến cung!”

127. Q.4 - Chương 21: Không Thể Giữ Lại

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền và Phương Vu cùng thả bước chậm chậm dọc theo dãy hành lang sang trọng, lơ đãng thưởng ngoạn phong cảnh mỹ lệ của ngự hoa viên.

Giữa đình sen là hòn giả sơn sừng sững, dòng nước nhỏ len qua những tảng đá lớn, róc rách êm tai. Hoa muôn màu khoe thắm, bướm muôn sắc lượn bay, chim muôn lời cất tiếng ca riu rít, say đắm lòng người.

Thủy Băng Tuyền nhàn tản nhìn ngắm xung quanh, ánh mắt buông lơ như thật sự đắm chìm trong cảnh sắc rực rỡ.

Trên mặt Phương Vu vẫn đọng nét cười dụ dàng đúng mực, ánh mắt thi thoảng lén ghé nhìn Thủy Băng Tuyền, vẽ dò xét.

Thủy Băng Tuyền thông thả vào đình ngồi xuống, đoạn quay sang Phương Vu: “Nương nương đang có thai, đừng để mệt mỏi, ngồi nghỉ một chút thôi.”

Nhìn Thủy Băng Tuyền thản nhiên điềm đạm, lại toát lên khí thế uy nghiêm cao quý khiến kẻ khác bất giác cúi đầu vâng dạ, đáy mắt Phương Vu xoẹt qua một tia lạnh lùng rồi nhanh chóng biến mất, nụ cười chưa hề tắt: “Bản cung thật ao ước được như Vương phi!”

Thủy Băng Tuyền nhướng mày: “Nương nương ao ước điều gì?”

Phương Vu ngược mắt đối diện với Thủy Băng Tuyền, ra vẻ chân thành, thân thiết: “Năng lực, sự quyết đoán và kiên cường của Vương phi.”

Thủy Băng Tuyền chống tay tì cằm, nửa đùa nửa thật: “Ngưỡng mộ một Bắc vương phi cô nhi quả phụ. Lời này của nương nương chẳng khôn ngoan tí nào. Để người có tâm nghe được, sẽ tự rước họa vào thân đấy!” Tuy Phương Vu rắng sức tỏ ra trầm tĩnh thản nhiên, nhưng chừng như nàng ta đã không thể khống chế được tình cảm của mình. Trong một thoáng lơ đãng, nàng ta đã để tình yêu và đồ kị che mờ lí trí, quên mất nơi này là hậu cung – chốn ăn thịt người. Câu nói vừa rồi mà mọc cánh bay đến tai bà lão thái hậu

kia, coi như hết sống. Nói đi cũng phải nói lại, có khối kim bài miễn tử chình ình trong bụng kia, nàng ta sơ suất cũng phải.

Phương Vu dờ mắt, hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, mới chợt giật mình cụp mắt che đi thoáng bối rối. Lòng căm giận mà môi vẫn mỉm cười: “Vương phi có yêu Vương gia không?”

Thủy Băng Tuyền nhếch môi đáp: “Đương nhiên.” Có vẻ như nàng ta muốn lèo lái câu chuyện sang Dĩ Bác thì phải?

Phương Vu gai mắt nhìn sự thản nhiên đến trơ tráo của Thủy Băng Tuyền, giấu cợt: “Vậy đáng ra phải vì Vương gia thủ tiết giữ mình?”

Thủy Băng Tuyền cười cợt: “Thủ tiết? Ý nương nương đang trách cứ bản vương phi lăng lòa không biết thủ tiết thờ chồng?”

“Không! Ý bản cung không phải vậy!” Phương Vu luống cuống tái mặt giải thích. Thế cục hiện giờ, thái hậu và hoàng thượng tìm đủ mọi cách lấy lòng để rước nàng ta về làm hoàng hậu, những lời phải nghịch ấy mà lọt ra ngoài thì...

Thủy Băng Tuyền cười thâm, quả nhiên, quan tâm tắc loạn!

Con người ai cũng có những lúc xao lòng. Phương Vu yêu Dĩ Bác sâu đậm, vì bị cự tuyệt nên tình cảm này trở thành nỗi đau khắc cốt ghi tâm không thể xóa nhòa. Đối với người Dĩ Bác yêu đương nhiên sẽ nảy sinh ghen ghét, đố kỵ, và...hận.

Nàng ta giống Trầm Nguyệt Chi, yêu thành chấp niệm, lại hơn Trầm Nguyệt Chi ở chỗ biết quý mạng mình. Nhưng giờ đây, nàng sẽ không cho nàng ta sống thêm nữa. Loại phụ nữ này để bên cạnh giống như quả bom hẹn giờ, không sớm trừ khử thì chẳng biết sẽ phát nổ lúc nào.

Vả chăng, nàng ta sống trong hậu cung, giết người thành thói, sát khí quy tụ, nhất định phải loại bỏ.

Thủy Băng Tuyền cao ngạo đứng lên: “Không phiền nương nương nữa. Nếu thái hậu có hỏi, nhờ nương nương chuyển lời hộ, nói ta đến cung quý phi chơi.” Vân La Y có lẽ là thanh kiếm tốt nhất của nàng lúc này, Thủy Băng Tuyền nhếch môi thâm nghĩ.

Thấy thái độ xem thường của Thủy Băng Tuyền, đáy mắt Phương Vu hiện lên tia u ám. Vì sao chứ? Á tiện nhân này hơn nàng chỗ nào lại có được sự yêu thương của chàng? Vì sao?

.....

Vân La Y sững sốt. Bắc Vương phi cầu kiến?

“Nương nương?”

“Mời vào.” Không biết Thủy Băng Tuyền tìm nàng có việc gì?

Thủy Băng Tuyền từ tốn đi vào, phong thái cao quý xuất trần, khiến Vân La Y không khỏi tự giấu, nàng ngày xưa cũng cao ngạo thanh khiết như thế. Nhưng hôm nay, lại chỉ có thể chết mòn trong hậu cung.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Vân La Y, Thủy Băng Tuyền nheo mắt, cười chào: “Thứ cho ta hôm nay không mời lại đến.”

“Bắc vương phi đến chê cười bản cung ư?” Dáng vẻ đề phòng, Vân La Y lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay ta đến nhạo báng ngươi ngày trước liều lĩnh vì một gã đàn ông để đến cuối cùng phải chôn tuổi xuân trong chốn quanh què không khác gì lãnh cung này, nhạo báng ngươi vì ái tình mà khiến bản thân chẳng ra người cũng chẳng ra ma. Lệ đêm hằng đêm, nước mắt rửa mặt. Ngươi xem mình còn chưa đến hai mươi tuổi, đã già nua nheo nhúm như một ả ba mươi có thừa. Ngươi rảnh rồi thì lấy gương soi lại mặt mình đi, thử hỏi Vân bát tiểu thư nức tiếng kinh thành đã đi đâu rồi?” Thủy Băng Tuyền không thèm khách khí rào đón, chỉ thẳng vào Vân La Y cười cợt.

“Ngươi...” Vân La Y nghẹn họng, tức giận.

“Ta sao nào? Lòng người rất rõ, ta nói đều là sự thật.” Thủy Băng Tuyền ngồi đối diện với Vân La Y, lạnh lùng nhìn hỏa giận trong mắt nàng ta.

Lửa giận gặp băng hàn, xèo một cái là mất hẳn. Như bị dội một gáo nước lạnh vào người, Vân La Y tiu ngủi hết con mèo ướt run rẩy. Bởi từ đáy mắt trong vắt không một gợn sóng kia, nàng thấy được hình ảnh phản chiếu của mình: chật vật, thê thảm!

Nàng yêu hắn, dùng mọi thứ nàng có để yêu, đổi lại được gì? Chẳng có gì cả!

“Hận không?” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt hỏi.

Hận? Phải, nàng hận hắn vô tình, lại càng hận mình ngu ngốc. Tự làm tự chịu!

Thủy Băng Tuyền thờ ơ mặc kệ Vân La Y, chăm chú thưởng trà. Nàng đang đợi, đợi cho sự hận thù và giận dữ lấn át trái tim yêu thương. Khi lòng nữ nhân đã chết thì chẳng ai có thể chống đỡ nổi lửa hận của cô ta. Tin rằng, Vân La Y điên lên rồi, có thể phá hủy cả hậu cung này...

Vân La Y ngẩn ngơ một hồi, lại thấy dáng vẻ thong dong của Thủy Băng Tuyền, bèn cup mắt hỏi: “Người muốn gì ở ta?” Nàng không phải kẻ ngốc, Thủy Băng Tuyền chắc chắn không vô duyên vô cớ đến chơi thế này.

Thủy Băng Tuyền bật cười thích thú: “Người tự nhìn lại mình xem có thứ gì cho ta lấy không? Không có! Ta chẳng qua nhàm chán, muốn tìm vui mà thôi.”

Vân La Y cười nhạt: “Người muốn lợi dụng ta?”

“Không! Là ta cho người lợi dụng.” Thủy Băng Tuyền nghiêng người tựa vào thành ghế, ghé gần Vân La Y: “Người không muốn loại bỏ cái thai đang lớn dần trong bụng Phương Vu, cái gai khiến người ngày đêm mất ăn mất ngủ ư? Không phải người nghĩ cứ mở mắt nhìn Phương Vu sinh con cho người người yêu, rồi cười lên đầu người hoành hành hống hách trong cung đấy chứ? Lỡ như đó thật sự là một hoàng tử thì Vân La Y, người thua trắng rồi. Lòng người cũng rõ, không phải người kém cạnh gì Phương Vu, chẳng qua Trữ Thiên Kỳ căn bản không muốn để người sinh con cho hắn. Vì sao ư? Bởi hắn muốn diệt người, diệt cả Vân gia. Bởi nhìn người sẽ làm hắn nhớ đến ngôi hoàng đế này là do một nữ nhân dùng gia tộc của nàng ta cướp về cho hắn. Đó là sự nhục nhã, người hiểu không? Đừng trông mong gì sự đền đáp và cảm kích, cũng đừng hy vọng Vân gia có thể trường tồn. Hắn chấp nhận dùng bạc trong quốc khố tương trợ Phương gia là quyết không cho Vân gia người cơ hội trở mình!”

Vân La Y mặt mày trắng bệch, hít một ngụm khí lạnh, sau đó sắc cười, quát lớn: “Người... Người nói vậy, người cảm miệng cho ta! Thủy Băng Tuyền... Người nói vậy...”

“Ta nói vậy ư? Vân La Y, chính người cũng rõ ta có nói vậy hay không mà.” Thủy Băng Tuyền nhướn mày cười khê.

Một năm nay, Vân La Y thà sống trong mộng ảo, chứ không chịu tỉnh táo đối mặt với sự thật này.

Còn nàng, lại muốn đánh tan lớp bọc huyền hoặc ấy của nàng ta...

“Vân gia dốc sức hỗ trợ người đó lên địa vị chí tôn, thậm chí không tiếc đắ tội với Giang gia. Hắn như nguyện, nhưng ngôi vị hoàng hậu của người trôi tận đâu rồi? Vinh hiển của gia tộc người còn được nhiều phần? Thậm chí, kẻ từng nói yêu người ấy còn thản nhiên chọn một ả tinh ranh đến áp chế người. Ngôi quý phi của người đã gần với hậu vị rồi đấy, nhưng cả đời này cũng đừng mơ leo được tới đó. Người thông minh như vậy, chẳng lẽ lại không hiểu? Còn Phương Vu, giống người xuất thân từ ngũ đại thế gia, không cần nỗ lực, chẳng cần trả giá, đã chễm chệ đạp đổ Vân gia người. Quan trọng hơn nữa, người hắn chọn sinh con nối dõi ỳnh...”

Thủy Băng Tuyền tà tứ nâng cằm Vân La Y, giọng điệu nhẹ nhàng, cợt nhả, lại như thanh lợi kiếm mạnh mẽ đâm vào điểm trí mạng của Vân La Y, khiến nàng ta điên cuồng vùng vẫy, lắc đầu quây quây. Siết mạnh ngón tay, giọng Thủy Băng Tuyền lại càng ôn hòa hơn: “...Không phải Vân La Y người, mà là Phương Vu!”

“Không...” Bức tường lí trí của Vân La Y rốt cuộc cũng sụp đổ trong tiếng thét chói tai hoảng loạn. Tiếng thét ấy gọi vào không ít kẻ hạ nhân ở ngoại điện.

“Nương nương...”

“Ra ngoài... Thủy Băng Tuyền, người cút ra ngoài...Cút!”

Thủy Băng Tuyền thông thả đứng dậy, ung dung cất bước, còn không quên dặn dò: “Nhanh truyền thái y đến thăm khám cho quý phi nương nương nhà các người đi!”

.....

Chiến tích chọc người của Bắc vương phi tức khắc truyền rộng khắp hậu cung, khiến thái hậu nghe xong vô cùng giận dữ: “Làm càn... Nó quá làm càn rồi... Con nhãi Thủy Băng Tuyền này...” Trong điện, thái hậu vỗ bàn nghiêng răng ken két, lửa giận ngùn ngụt. Cũng chẳng phải bà yêu thương Vân La Y gì, chẳng qua thấy Vân La Y bị chọc giận sinh bệnh, lại nhớ tới hoàn cảnh nhục nhã của bản thân. Răng bặm môi, tay bấu chặt, phải cố lắm bà ta mới có thể nhẫn nhịn...Đợi vài ngày nữa thôi, bà sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!

Trữ Thiên Kỳ thì ngược lại, chẳng tỏ thái độ gì, nghe thái y nói quý phi nương nương bị kích động, cần tĩnh dưỡng, bèn đứng dậy ra về.

Tại ngự hoa viên cách điện quý phi không xa, hắc bất gặp nàng đang chuẩn bị một bàn cờ. Rảo bước về phía đó, không một lời chất vấn chuyện Vân La Y, hắc thản nhiên hạ một quân cờ.

Thủy Băng Tuyền tiếp cờ, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Trữ Thiên Kỳ đối diện. Nói thực, tướng mạo hắc quả vô cùng xuất chúng, mặt mày khí khái, ngũ quan tuấn lãng, đôi mắt thâm trầm, phong thái hoàng tộc chẳng lẫn vào đâu được. Chẳng trách Thủy Băng Tuyền và Vân La Y say hắc như điều đổ.

Cảm thấy ánh mắt nàng đảo trên người mình, Trữ Thiên Kỳ dịu giọng hỏi: “Nàng ở đây chờ trẫm ư?” Lần đầu tiên nàng nhìn hắc với vẻ ôn hòa thiện cảm thế này, lòng hắc bỗng thấy ấm áp vui sướng lạ thường. Bỏ lỡ một lần, hắc sẽ không buông tay nàng lần nữa.

Chỉ có điều tiểu thế tử lại không ở Thủy phủ. Hắc đoán chắc thằng bé đó đang ở Khang Vương phủ hoặc... Giang phủ mà thôi.

Nàng biết rõ hắc không thể đường hoàng đến Khang Vương phủ hay Giang phủ lục soát, nên mới điềm tĩnh trên người như vậy.

Người con gái này khiến hắc vừa yêu lại vừa hận. Yêu đến mức muốn giam nàng lại bên mình, hận đến mức muốn tự tay giết chết nàng.

Khóe mắt Thủy Băng Tuyền liếc thấy một bóng hồng cách đó không xa,

bèn nhếch môi cười nói: “Chờ hoàng thượng? Không hề! Thần phụ chỉ đang tự mình phẩm cờ mà thôi.” Nói tới kỳ nghệ, nàng thua Thiên Hợp một nước, thắng Giang Dĩ Bác một nước, dù kỳ nghệ của Trữ Thiên Kỳ cũng khá, nhưng muốn thắng hắc, cũng chẳng mấy khó khăn.

Đúng là nàng ở đây đợi hắc, bởi vì Phương Vu chắc chắn sẽ đi qua đây. Nàng ta đã nổi sát tâm muốn giết nàng, nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền, cho nàng ta một ngòi nổ. Có vậy, nàng mới có thể nhanh chóng loại bỏ nàng ta.

Trữ Thiên Kỳ lẳng lặng nhìn nàng một lúc, đột nhiên mỉm cười, nét dịu dàng tỏa sáng cả khuôn mặt: “Nếu nàng không vui, có thể tùy ý xử trí nữ nhân trong cung.” Nếu làm vậy có thể khiến nàng hòa nhã đối diện với hắc như lúc này, hắc vui lòng chống lưng cho nàng, dung túng nàng tìm người quây phá, trút giận.

Đáy mắt lóe sáng tia ngạo nghễ, Thủy Băng Tuyền giương mắt nhìn biểu cảm của Phương Vu khi nghe câu ấy, đoạn hạ mắt, lạnh giọng: “Thần phụ còn chưa chúc mừng hoàng thượng sắp có nhi tử.”

“Nàng để ý ư?” Trữ Thiên Kỳ lưu tâm chăm chăm mọi biểu cảm trên mặt nàng.

Thủy Băng Tuyền bỗng nghiêm mặt, giọng điệu cũng nhạt đi vài phần: “Phương phi nương nương!”

Trữ Thiên Kỳ quay đầu nhìn lại, nhú mày: “Sao ái phi lại ở đây?”

Phương Vu đoạn trang hành lễ: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Chào Bắc vương phi một tiếng đi!” Câu nói hờ hững ấy khiến Phương Vu khiếp sợ trợn trừng hai mắt, tưởng như mình nghe nhầm. Hoàng thượng nói gì? Bảo nàng đường đường Thục Phi cao quý khom lưng bái kiến một Bắc vương phi nhỏ nhoi ư?

Nhưng Phương Vu là người khôn ngoan biết lui biết tiến, lập tức định thần, miễn cưỡng cúi người: “Bái kiến Vương phi!” Thủy Băng Tuyền, người tốt đẹp chỗ nào? Chàng đã thế, ngay đến hoàng thượng cũng thế?

Thủy Băng Tuyền bèn đứng dậy, liếc qua Trữ Thiên Kỳ: “Nương nương đã tới đây, thần phụ không quấy rầy hai người nữa.” Thoáng thấy sắc trời sẫm tối, lòng nàng lại lo lắng không biết Tiểu Miêu có nhớ mình không? Cứ nghĩ đến việc Tiểu Miêu nơi đó không có nàng bên cạnh, Thủy Băng Tuyền hận không thể phá hủy cả hoàng cung này.

“Thần phụ cáo lui!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt phúc thân.

“Trẫm cùng hồi cung với nàng!” Trữ Thiên Kỳ vội vã đứng dậy.

“Không cần đâu, hoàng thượng ở lại với nương nương đi!” Mặt mày lạnh nhạt, Thủy Băng Tuyền ưu nhã cất bước rời đi. Lúc ngang qua Phương Vu, còn tặng cho nàng ta một nụ cười trào phúng.

Phương Vu tức giận! Hoàng thượng không những bắt nàng hành lễ với ả, mà còn làm ngơ trước sự ngông nghênh ngạo mạn vô lễ của ả với nàng?

Thủy Băng Tuyền, ta sẽ không để tiện nhân người đắc ý đâu!

“Cảnh Trúc, chúng ta đi.” Thủy Băng Tuyền xoay lưng bỏ lại hai người, khoe môi nhếch cao, sát khí nhàn nhạt lan tỏa. Phương Vu, ngay lúc người nổi sát tâm muốn hại ta, thì người đã tự định đường chết ỳnh.

Nhân từ với kẻ thù, chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Đây là nguyên tắc làm người của Thủy Băng Tuyền.

.....

Màn đêm buông xuống, từng giọt trăng rót qua khung cửa sổ, chiếu ánh sáng bạc lấp lánh trên bụi gỗ.

Vân La Y ngồi ngẩn ngơ như người mất hồn, không cách nào xua đi giọng nói của Thủy Băng Tuyền vang vọng bên tai.

Không, không đúng...

Nước mắt tuôn rơi không ngừng. Nàng mạnh mẽ lắc đầu, gào thét trong lòng. Không, không...

Thủy Băng Tuyền, người nói bấy...

Người nói bấy...

Nước mắt lặng lẽ trở thành tiếng khóc nghẹn ngào rồi rống lên, làm hoảng sợ bọn cung nữ thái giám bên ngoài

“Nương nương.”

“Nô tỳ đi truyền thái y!”

“Cút, các người cút cho ta, cút ra ngoài! Cút...” Vân La Y lớn tiếng quát.

“Dạ...dạ...”

.

Giang Dĩ Bác nhẹ nhàng đưa Tiểu Miêu, trên mặt thằng bé vẫn còn vết nước mắt chưa khô. Sắc mặt âm trầm, mày kiếm nhíu chặt, hần hận không thể lập tức xông vào cung, giết quách Trữ Thiên Kỳ rồi đưa nàng ra ngoài.

“Chủ tử, lão phu nhân...” Vô Tâm dè dặt đến gần hần, chưa báo xong đã bị một cái quắc mắt sắc lẹm làm nghẹn họng. Hần biết chủ tử không vui vì tiểu chủ tử đêm qua khóc mãi không ngừng. Nhưng lão phu nhân một mực xông vào, hần không cách gì ngăn được.

“Để lão phu nhân vào!”

“Dạ.” Vô Tâm liền lui xuống.

Giang lão phu nhân rào bước đến: “Dĩ Bác...”

“Bà...” Giang Dĩ Bác liếc nhìn bà ra hiệu, ngăn bà không kích động lớn tiếng.

Giang lão phu nhân bèn nhẹ nhàng nhón gót, vừa nhác thấy đứa bé trong lòng Giang Dĩ Bác, mắt đã không rời.

“Kháu khỉnh quá!” Khuôn mặt tròn tròn, làn da trắng nõn, cái mũi bé xíu, miệng chu lên ầm Ứt, mắt nhắm nghiền mơ ngủ, hàng mi dài hây còn vương nước. Bàn tay nhỏ nhắn chắt y phục của phụ thân...

Hôm qua nghe những lời kể lại của Vô Tâm, suốt cả đêm bà không tài nào ngủ nổi. Dù ngày nay ở Phật đường tĩnh tâm, lòng bà vẫn đau đớn mơ hồ. Hai đứa trẻ lại mất đi một, chỉ diệt sạch Trầm gia và Độc cốc, thật quá dễ dàng cho chúng.

Được tin hoàng thượng tuyên Bắc vương phi tiến cung, đoán chừng muốn giam lỏng, bà nóng ruột lo cho sự an toàn của đứa bé, liền tức tốc trở về xem Dĩ Bác liệu thế nào. Không ngờ... nhóc con này đã an toàn trong phủ.

128. Q.4 - Chương 22: Mượn Dao Giết Người

Edit: Boringrain

Khi cả kinh thành còn đang chìm sâu trong giấc ngủ, mấy vạn tinh binh đã hành quân ồ ạt đổ vào con đường lớn dẫn từ cổng thành, nương theo bóng đêm, dưới sự chỉ huy của viên thống lĩnh, bủa vây Thủy phủ và Trương phủ không chừa một kẻ hở.

Sáng hôm sau, vừa mở cửa nhà, dân chúng kinh thành được phen hoảng hồn khiếp vía đến mức vội vã đóng sập cửa, then chốt cẩn thận chẳng dám lộ mặt ra đường. Cũng bởi ngoài phố không khí căng thẳng bao trùm, đầu đầu cũng có quân binh tuần tra kiểm soát, cổng thành thường ngày mở rộng nay cũng bị khép kín im lìm, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Kinh thành phồn hoa là thế, qua một đêm bỗng trở nên quạnh quẽ đến lạ kỳ!

Ai nấy nơm nớp lo sợ, e phong ba ập lên đầu mình.

Cùng lúc ấy tại Giang gia

Vô Tâm phi thân chạy vào phòng khách, ngược nhìn chủ tử đang ngồi trên ghế treu đùa tiểu chủ tử, bèn cúi đầu cung kính bẩm báo: “Một vạn tinh binh tả doanh chia nhau khống chế các tuyến đường trong kinh, phong tỏa cổng thành, đồng thời vây chặt Thủy phủ và Trương phủ.”

Giang Dĩ Bác không hề ngẩng đầu lên, cầm khăn tay chuyên chú lau khô môi nhều nước bọt của Tiểu Miêu, thuận miệng hỏi: “Ngoài kinh thì sao?”

“Bẩm chủ tử, ở ngoại ô có mười vạn binh của tả doanh đóng giữ, còn hữu doanh vẫn chưa thấy động tĩnh gì.”

Giang lão phu nhân ngồi cạnh, nghe tình hình như vậy thì hai mắt lóe sáng tinh tường, bà nhìn Giang Dĩ Bác ướm hỏi: “Cháu định thế nào?”

Giang Dĩ Bác nhếch môi nở nụ cười nhàn nhạt, sát khí lan tỏa nồng đậm trong đáy mắt. Điều nàng ấy muốn là cơ hội khơi ngòi chiến tranh... Còn đâu thế nào, phải xem bản lĩnh của Trữ Thiên Khang thôi. Thật ra, hần cũng rất hy vọng vào trận chiến này.

Triều sớm

Thái hậu mặc bộ phượng bào đoan trang mà cao quý, ung dung sánh bước cùng hoàng thượng lên triều. Dẫu lòng bà còn nhiều lo lắng, nhưng đã đến nước này, tên lên dây rồi không thể không bắn. Bằng không, ngày tháng sau này, trước những ánh mắt thèm khát ngôi vị đế vương như lang sói, hoàng nhi của bà sao có thể kê cao gối ngủ ngon? Trận này, quyết phải thắng!

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thấy buổi triều hôm nay có cả hoàng thượng lẫn thái hậu, khí thế uy nghiêm trấn áp quần thần, hết thấy vắn vớ bá quan đều ngẫm hiểu, hoàng thượng đã chính thức hành động. Phong ba đã nổi.

Trữ Thiên Kỳ quét mắt nhìn sự kính bái của triều thần, khi chạm đến Trữ Thiên Khang, đáy mắt hần bỗng trở nên thâm trầm.

“Chúng ái khanh bình thân!” Uy nghi tọa trên long ỷ, hần nheo mắt nhìn khắp cả đại điện.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Mọi người lục đục đứng dậy, nhưng đầu vẫn cúi sát chứ chẳng hề ngẩng lên.

“Tiểu Lý Tử!” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt gọi thái giám tổng quản đứng phía sau.

“Dạ.” Lý công công vội vã lấy thánh chỉ từ ống tay áo, mở ra rồi tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Thủy Bång Tuyên hiền nhu thực lương, nay sắc phong làm hoàng hậu, ba ngày sau cử hành đại điển phong hậu, khâm thử!” (Đoạn này trong bản gốc của bạn bị thiếu, vì trước mắt bạn vẫn chưa tìm được bản text gốc khác, chỉ có bản pic, mà bạn lại không biết đọc tiếng Trung, nên đành chém gió ^^)

Đại diện sững sờ trong tĩnh lặng. Việc phong hậu này trái với cương thường, ngược với lòng dân. Nhưng chẳng một ai can đảm lên tiếng khuyên can. Hoàng thượng quyết tâm như vậy, còn bày bố thế cục như này, đã nói rõ lên rằng, người cả gan ngăn cản, kết cục chỉ có một chữ: Chết mà thôi

Kinh thành lúc này đều bị binh lính khống chế, ngay đến lâm triều mà cấm quân cũng lăm lăm gương giáo sẵn sàng, như chục châu chém xuống đầu kẻ bất tuân vậy...

“Hoàng thượng, thần phản đối!” Trữ Thiên Khang thoáng nhìn chúng đại thần mồ hôi lạnh chảy ròng, dáng vẻ hiên ngang không sợ chết tiến ra trước nói.

Trữ Thiên Kỳ không hề ngạc nhiên, chỉ trầm giọng nhắc nhở: “Khang Vương, trẫm đây là chiêu cáo, chứ không phải hỏi ý kiến các khanh. Bãi triều!”

“Hoàng thượng đường đường là quân vương một nước, lại lật lọng cường ép em dâu, lẽ nào không sợ chuốc tiếng nhơ muôn thuở?” Trữ Thiên Khang lớn giọng chất vấn.

Nét mặt Trữ Thiên Kỳ thoáng giãn ra, hần nở nụ cười lạnh lùng xảo quyệt, như thể đang đợi những lời này của Trữ Thiên Khang. Đoạn, hần đánh mắt bốn cao giọng nói: “Người đâu, Khang Vương gia kháng chỉ cuồng ngôn, lập tức tống vào thiên lao, đợi sau đại điển phong hậu xét xử!”

“Dạ.” Cấm quân đợi sẵn hai bên lập tức lôi Trữ Thiên Khang ra ngoài.

Kinh thành biến ảo, triều đình chính biến!

Chẳng mấy chốc, tin tức Khang vương chỉ trích hoàng thượng rồi bị đày vào đại lao như mọc thêm cánh, tung bay trên khắp các nẻo đường, đến mọi góc ngách của Thanh Lăng, khiến thiên hạ chấn động.

Tình thế bên ngoài cấp bách căng thẳng, nhưng Thủy Bång Tuyên lúc này, lại đứng giữa một cung điện xác xơ lạc lõng cách biệt với mọi thứ trong hoàng cung. Khuôn mặt nàng mơ hồ nhuốm vẻ thê lương, trái tim vốn đã bình yên lại xót xa thổn thức. Ở đây, chàng đã sống gần như cả cuộc đời mình. Thiên Hợp...

Thủy Bång Tuyên nhắm mắt nhắm đến từ một đến mười, sau đó mở mắt ra, lưu luyến nhìn thêm một vòng rồi dứt khoát quay lưng đi thẳng.

“Cảnh Trúc, bên ngoài ra sao rồi?” Nàng hơi ngoái đầu ra sau, nhàn nhạt hỏi.

“Kinh thành đã bị lính tả doanh vây kín, Thủy phủ và Trương phủ đều không thể ra vào. Lâm triều hôm nay, hoàng thượng chiêu cáo ba ngày sau sẽ tiến hành đại điển phong hậu.”

Ba ngày? Trữ Thiên Kỳ hần muốn tốc chiến tốc thắng ư?

Chỉ là...

Thủy Băng Tuyền ngược mi, hé ra đáy mắt sắc lạnh rợn người. Vân La Y, nợ tình này người đã muốn trả chưa?

Tin tức phong hậu nhanh chóng được truyền vào hậu cung. Những phi tần địa vị thấp kém hiển nhiên không có quyền bàn luận hời hợt, chỉ đành chờ Quý phi nương nường và Thục phi nương nường ra mặt.

Đáng tiếc, lúc này đây, Phương Vu lại tỏ ra bình tĩnh đến thản nhiên, ngoài chiếc khăn lụa bị vò nát trong tay, thì nàng ta vẫn là Thục phi ôn nhu thường ngày.

“Nương nường...”

“Bản cung thấy mệt, các người lui hết đi.” Phương Vu phát tay, cho thái giám cung nữ hầu hạ ra ngoài, còn lại mình nàng trong gian điện rộng lớn, gắng sức bình tâm.

Tầm lưng tuyệt vọng thả dài xuống ghế nằm, trong mắt xon xớt cay cay, nàng chớp mắt liên hồi vẫn không ngăn được dòng lệ chảy dài qua gò má. Chỉ cần thoáng nghĩ đến ánh mắt chàng dịu dàng khi nhìn người con gái khác, thì trái tim nàng đã nghẹn thắt như có bàn tay vô hình tàn nhẫn siết chặt, đau đến mức hận không thể phá hủy cả thế gian.

Nàng yêu chàng bằng cả trái tim mình, yêu sự ngạo nghễ toát ra từ cốt cách, yêu những cử chỉ ưu nhã thông dong, mang khí thế bất phàm. Vị trí sủng phi này sao có thể thỏa được ước mong làm Giang phu nhân đứng cạnh chàng? Nhưng chàng lại không cần.

Vốn cho rằng hy vọng đã cạn, lửa tình đã tắt, từ nay về sau nàng chỉ là Thục phi vấy vũng trong hậu cung, lấy lòng hoàng đế, trở thành mẫu nghi thiên hạ, giúp con trai tranh quyền đoạt vị...

Vì sao? Vì sao còn để nàng gặp người phụ nữ có được mọi thứ mà nàng cố gắng mấy cũng không giành được?

“Ha...ha...ha...” Phương Vu bật cười tự giễu trong làn nước mắt nhạt nhòa. Tình yêu ấy, ngỡ đã chôn sâu tận đáy lòng, lại lần nữa ào ạt trào ra như cơn lũ, nhấn chìm nàng trong nỗi đau khôn cùng.

Đổ kỹ! Nàng đổ kỹ! Ả Thủy Băng Tuyền đó, dựa vào gì độc chiếm tình yêu của chàng? Dựa vào gì dễ dàng nắm lấy những hạnh phúc dù nằm mơ nàng cũng không dám nghĩ tới?

Thêm nữa! Cả vị đế vương kia cũng vì ả mà điên cuồng.

“Ha... ha... Thủy Băng Tuyền, người là ai mà khiến nam nhân thiên hạ quỳ rạp dưới chân? Nói ta biết người là ai?” Phương Vu cười đến điên dại, nước mắt ướt đầm mỹ nhân xinh đẹp.

...

Vân La Y ngẩn ngơ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương đồng, đoạn hé môi cười, rồi nàng bắt đầu tỉ mỉ trang điểm.

“Nương nường?”

“Giúp bản cung thay y phục!” Đặt lược gỗ lên bàn, nét mặt nàng vẫn giữ nguyên nụ cười tuyệt mỹ.

“Dạ.” Cung nữ hai bên vội mang y phục tới, giúp nàng mặc vào.

Nhìn người con gái thướt tha trong gương, Vân La Y hài lòng cười gật đầu, đoạn nàng ngoái ra sau hỏi: “Bắc Vương phi đang ở đâu?”

Cung nữ kia giật mình bất an, thấp thỏm trả lời: “Hoàng hậu nương nường đang tản bộ trong ngự hoa viên ạ!”

Vân La Y khựng lại. Hoàng hậu nương nường? Ha hả, đúng vậy, nàng quên mất, ba ngày nữa là đại điển sắc phong rồi.

....

Thủy Băng Tuyền chăm chú đánh giá Vân La Y trước mặt mình, mỉm cười hài lòng. Nữ nhân hậu cung là vậy, không yêu thì sẽ hận.

“Lui cả đi!” Vân La Y nhàn nhạt quét mắt qua những cung nữ thái giám bên cạnh, giọng điệu uy nghiêm, lạnh lùng.

“Dạ thưa... Quý phi nương nương, hoàng thượng có dặn...” Thái giám bên cạnh Thủy Băng Tuyền cúi đầu lấp bắp, ra chiều khó xử.

“Bản cung và nương nương là bằng hữu, nói vài câu riêng tư chẳng nhẽ cần đến kẻ nô tài như người quản?” Lúc này Thủy Băng Tuyền bèn ném cái nhìn sắc lạnh ra tên thái giám kia, chậm rãi nói.

“Chuyện này? Hoàng hậu... À không, Bắc vương phi, hoàng thượng đã căn dặn nô tài không được rời Bắc vương phi nửa bước.” Tiểu thái giám này xem chừng cũng là một kẻ cứng đầu, vẫn kiên trì giải thích.

Thủy Băng Tuyền không buồn lên tiếng nữa, chỉ chờ xem Vân La Y làm thế nào. Vừa rồi nàng mở lời, là muốn cứu hẩn một mạng, nhưng kẻ này sống trong hậu cung lại ngu ngơ không biết nhìn mặt chủ nhân, ngay sát khí ngàn giọt trên người Vân La Y cũng không nhận thấy thì chết cũng đáng.

Vân La Y liếc nhìn Thủy Băng Tuyền, mỉm cười như hoa, nét mặt không chút dao động, đôi môi đỏ thắm hé mở: “Vậy ư? Bản cung lại chẳng thể sai khiến một tên nô tài? Người đâu, lôi tên cầu nô tài này ra đánh chết cho ta.”

“Nương nương tha mạng...” Tiểu thái giám nọ tái mặt, ngược nhìn Bắc vương phi cầu cứu, lại nhìn Quý phi nương nương với vẻ mặt khẩn thiết, rốt cuộc cũng biết đại họa giáng xuống đầu.

Hắn ý là người do hoàng thượng phái tới, còn ý chủ nhân của mình là hoàng hậu tương lai, mà quên mất thân phận vẫn chỉ là một gã nô tài.

“Dạ.” Vài thị vệ phía sau nghe lệnh bèn nhanh chóng lôi tên thái giám đó đập xuống đất, rồi dùng đại bản to dài thẳng đánh đánh xuống chẳng chút lưu tình.

Thủy Băng Tuyền nhếch môi, giơ tay ra hiệu: “Mời nương nương!”

“Bắc vương phi, mời!” Vân La Y điềm nhiên đi lên phía trước cùng Thủy Băng Tuyền, lần này chẳng ai dám đứng ra ngăn cản nữa, điều biết điều mà đứng cách phía xa.

Hai người chậm rãi thả bộ đến giữa những khóm hoa, cung nữ thái giám thì dừng lại phía xa, không dám tùy tiện đến gần.

Hai người thả bộ đến giữa những khóm hồng, Thủy Băng Tuyền nhẹ ngất một đóa đang nở rộ, cười hỏi: “Đã nghĩ thông suốt chưa?”

Vân La Y nheo mắt nhìn Thủy Băng Tuyền: “Cô với Phương Vu rốt cuộc có thâm thù đại hận gì vậy?”

“Thâm thù đại hận ư? Không có!” Có chăng là người đó muốn nàng chết, còn nàng lại ham sống, nên đành tiên hạ thủ vi cường thôi.

Vân La Y chăm chú nhìn gương mặt tươi cười thản nhiên của Thủy Băng Tuyền, như muốn tìm ra được chút biến đổi nào trong nụ cười ấy, lát sau, nàng ta thôi không nhìn nữa, quay sang hướng khác, nhàn nhạt nói: “Ta có lợi gì?”

“Thế cô muốn gì?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày cười, ánh mắt thản nhiên không dao động, như thể hai người họ đang bàn luận tiết trời vậy.

Vân La Y nghiêm mặt: “Bảo toàn Vân gia!”

“Thành giao!” Thủy Băng Tuyền nhoén môi nở nụ cười tinh khôi trong trẻo tựa như đóa tiết liên nở rộ trong trời đông.

Vân La Y thâm thúy đánh giá Thủy Băng Tuyền, đột nhiên bật cười. Lúc này, nàng đã hiểu, dấu trận chiến này kéo dài bao lâu đi nữa, phần thắng nhất định không phải là của hẩn. Tiên đề qua đời, không biết có bao nhiêu đôi mắt chòng chọc nhìn vào hẩn, đợi cơ hội gạt hẩn khỏi ngôi cứu nguy đó. Một năm nay, chẳng

qua chỉ là giấc mộng hoàng lương. Mộng tàn người tỉnh, không phải chưa tỉnh, chẳng qua không muốn tỉnh lại mà thôi.

Xoay người đối diện với Thủy Băng Tuyền, Vân La Y cười nói: “Giang đại ca đã yêu là cả đời. Cô thật có phúc.”

“Đúng vậy.” Thủy Băng Tuyền nhún vai cười, đáp không chút ngượng ngùng e thẹn.

“Ta thấy, người chưa từng yêu hẳn! Chuyện từ hôn đó, người cầu còn không được, đúng chứ?”

Thủy Băng Tuyền vâng vâng cánh hoa đỏ thắm đến nhàu nát, chất nước màu đỏ dính trên tay nàng, nàng thần nhiên rút khăn lau, thần nhiên đáp: “Quả là thông minh như ta nghĩ.”

Vân La Y cúi thấp đầu che giấu nét mặt, đáp nhẹ bằng như tự nói với chính mình: “Thông minh ư? Có lẽ vậy.” Đoạn nàng ngược nhìn Thủy Băng Tuyền: “Đi thôi, cho cô xem kịch hay.” Ở hậu cung này, ngoại trừ vậy máu đôi tay, nàng chẳng làm được gì cả.

Thủy Băng Tuyền giật mình, rồi cười hiểu ý: “Được thôi!” Tình yêu của phụ nữ vốn cực đoan như vậy, khi yêu sẽ toàn tâm toàn ý, hận rồi sẽ phá hủy không tha. Ai đúng ai sai, ai phải ai trái, sao phân rõ được đây?

.....

Phương Vu lúc này nghe tin Vân La Y đánh chết tên thái giám bên cạnh Thủy Băng Tuyền trong ngự hoa viên thì hàng mày nhướng cao nghi hoặc.

Vân La Y làm gì vậy? Không những muốn đắc tội với hoàng thượng mà còn công khai chống đối Thủy Băng Tuyền?

“Người nói lúc đó Bắc vương phi chẳng những không ngăn cản mà có nhân nhả tản bộ với quý phi nương nương?” Phương Vu quay sang cung nữ hỏi lại.

“Bẩm nương nương, đúng vậy ạ!”

Bỗng có nỗi bất an dậy lên trong lòng. Vân La Y không phải yêu hoàng thượng sâu đậm ư? Sao có chuyện bắt tay với Thủy Băng Tuyền?

Còn Thủy Băng Tuyền rốt cuộc đang tính toán điều gì?

“Người đâu, bãi giá từ thánh cung. Ta muốn đến vấn an thái hậu!”

Nhưng lời vừa dứt, đã có giọng thái giám cao vút truyền báo: “Bắc vương phi đến! Quý phi nương nương đến!”

Phương Vu hoảng hốt, suy nghĩ một hồi bèn gọi tiểu cung nữ phía sau, ghé vào nhỏ giọng dặn dò: “Đợi lát nữa, người tìm cơ hội nhanh chóng chạy đi báo thái hậu nương nương, mời người tới đây.” Kể đến hôm nay chắc chắn không có ý tốt.

“Dạ, nương nương.” Cung nữ nọ cuống quýt gật đầu.

Hé cửa cung, thấy xa xa đã có bóng người thấp thoáng, nàng ta bắt giác cúi đầu tự trách bản thân sơ sót, đoạn nói thêm: “Nếu người có thể tìm thái hậu đến cứu bản cung, bản cung nhất định sẽ không bạc đãi người!” Lòng bất an khiến Phương Vu cau mày nhăn mặt. Xem ra Vân La Y này bị Thủy Băng Tuyền khích tướng đến đối phó với nàng đây.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ nhất định sẽ đưa thái hậu đến cứu giá!”

Nhưng Phương Vu lại lạnh lùng cười không đáp, nắm chặt tay thành quyền, nàng ta nghĩ, cùng lắm thì hy sinh đứa trẻ trong bụng, nhưng Thủy Băng Tuyền nhất định phải chôn chung với nó.

129. Q.4 - Chương 23: Phương Vu Sẩy Thai

“Quý phi nương nương và Bắc vương phi đại giá quang lâm, thần thiếp lấy làm vinh hạnh!” Phương Vu nhẹ nhàng nhún người hành lễ, nhẹ giọng chào hỏi.

Vân La Y lia mắt nhìn xuống bụng Phương Vu, sâu trong đáy mắt lóe lên sự ngoan độc khiến Phương Vu giật mình sợ hãi, nét cười cứng đờ trên khuôn mặt. Theo bản năng, nàng ta nghiêng người che bụng, đoạn chìa tay tỏ ý mời khách: “Nương nương, mời!”

Vừa nói khoe mắt nàng ta đảo nhanh qua Thủy Băng Tuyền đang nhàn tản đứng cạnh Vân La Y, lòng càng thêm hoảng. Nàng không hiểu, có gì Thủy Băng Tuyền lại bắt tay với Vân La Y đối phó nàng? Lễ nào ả cảm nhận được ý nghĩ muốn giết người của nàng nên ra tay trước? Nếu quả vậy, thì nàng thực sự đã đánh giá thấp Thủy Băng Tuyền rồi.

“Phương Phi mang long thai, bản cung còn chưa có dịp chúc mừng!” Vân La Y cười mở lời. Trước khi đến đây, nàng chỉ nghĩ tìm cho Vân gia con đường sống, nhưng lúc đối mặt rồi mới hiểu, thì ra hận thù trong lòng nàng đã cao chất ngất, đến nỗi chỉ mong lập tức bóp chết ả tiện nhân này.

Phương Vu bất giác lùi sau nửa bước, đầu cúi rũ mi, che thần sắc, đầy tinh quang, chỉ nghe nàng ta cung kính đáp: “Đa tạ nương nương!”

“Bản cung chưa tặng lễ vật, câu cảm ơn này hãy còn sớm quá!” Vân La Y cất lời đầy thâm ý.

Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, Phương Vu lúc này thực sự bất an. Sát khí ngập tràn trong mắt Vân La Y đủ thấy chuyện này nàng ta quyết một phen cá chết lười rách cùng nàng.

“Nương nương thật biết nói đùa!” Phương Vu cười xòa, miễn cưỡng đáp lời, cắn răng gắng sức nghĩ cách ứng phó đợi viện binh. Rồi ánh mắt vô tình tia tới Thủy Băng Tuyền ung dung tựa ghế xem trò, một tia sáng chột lóe trong đầu: “Bắc vương... Thần thiếp đáng chết, chỉ ba ngày nữa là đến lễ sắc phong, hôm nay người đã là chủ nhân cao quý của hậu cung. Khó được dịp người đến thăm tận cửa, thần thiếp vinh hạnh vô cùng.” Tuyệt vọng rồi cách gì cũng muốn thử. Vẫn biết hôm nay kẻ đứng sau lưng là Thủy Băng Tuyền, nhưng nàng muốn Vân La Y chống mắt nhìn cho rõ ai mới là kẻ thù thực sự. Mắt thấy tiện nhân này sắp trở thành hoàng hậu tôn quý, liệu Vân La Y có bằng lòng để ả sánh vai cùng hoàng thượng?

Thủy Băng Tuyền ngồi trên chiếc ghế cao nhất trong điện, không để ý đến nụ cười lấy lòng vồn vã của Phương Vu, lại đột nhiên quát lớn: “Đứng lại!” Phương Vu, người cũng thông minh đấy, còn biết sai người đi tìm viện binh. Đáng tiếc hôm nay người không thể không chết. Bằng không, ngày sau người chết sẽ là những người thân ta yêu quý hoặc có thể là chính bản thân ta. Trong mắt Thủy Băng Tuyền tức thì hiện lên vẻ thị huyết ghê sợ.

Vân La Y thông thả ngoái đầu nhìn tiểu cung nữ run như cây sậy kia, thuận miệng nhắc nhở: “Phương phi, còn không mau gọi người của muội trở lại?” Nói xong, nàng vẫy tay một cái, tức thì cung nữ phía sau liền lấy một lọ thuốc từ ngực áo, cung kính dâng lên.

“Đây là Tử huyệt hoàn mà hoàng thượng ban cho bản cung, là bí phương của hậu cung đấy. Nghe nói hậu phi uống nó sẽ sinh được hoàng tử, bản cung không có phúc phần ấy, nhưng vẫn hy vọng Phương Phi muội có thể sinh hạ hoàng tử. Tâm ý của bản cung, muội không được chối từ đó!”

Phương Vu sợ tái mặt, cup mi che nỗi hận trong lòng. Dù vậy, nàng ta vẫn đủ bình tĩnh đến cân nhắc thế cục trước mắt, tự biết hôm nay chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

“Sao vậy? Đến hoàng thượng mà muội cũng không tin ư? Nghe nói loại thuốc này đều là dùng được thảo trân quý nhất chế ra đó.” Vân La Y trút một viên thuốc màu hồng ra lòng bàn tay, mắt môi đều hiển hiện ý cười, nhưng trái tim lại lạnh giá như muốn đóng băng toàn bộ máu nóng trong người nàng. Nàng đã tin, tin theo con người ấy một cách khờ khạo điên rồ. Còn hấn lại vô tình bạc nghĩa đến mức này, nàng cần gì phải xót thương tiện nhân đó.

Phương Vu nhìn viên thuốc hồng kẹp giữa hai ngón tay Vân La Y, mí mắt giật giật liên hồi, thuốc này...

“Sao vậy Phương Phi? Muội không nhận lễ à?” Vân La Y dứ viên thuốc đến trước mặt Phương Vu, nhướn mày, buộc nàng ta phải uống.

Phương Vu chần chờ hồi lâu, cuối cùng chậm chạp cầm lấy bỏ vào miệng, cắn răng nuốt ực xuống.

“Đa tạ nương nương ban thuốc, thần thiếp thấy trong người không khỏe.” Phương Vu dịu dàng mỉm cười, sau xoay nhìn cung nữ phía sau dặn dò: “Các người tiền quý phi nương nương giúp bản cung!”

“Phương Phi thật to gan, bản cung chưa nói muốn về, người lại vội vàng đuổi khách?” Nhìn bờ trán mịn màng của Phương Vu đã bắt đầu rịn mồ hôi lấm tấm, Vân La Y vờ lớn giọng trách cứ. Nàng phải ở đây, tận mắt chứng kiến chuyện vui mới được.

“Oan uổng cho thần thiếp, thần thiếp thật sự thấy không khỏe!” Phương Vu siết chặt khăn tay, ráng nuốt những cơn đau quặn trào trong bụng, hận không thể lập tức một đao chém chết Vân La Y và ả Thủy Băng Tuyền vẫn nhàn nhã ngồi kia. Dù vậy, trên mặt nàng ta vẫn giữ nét ôn hòa nhẫn nhục.

Vân La Y hả hê nhìn sắc mặt Phương Vu ngày càng trắng bệch. Nàng muốn xem thử khi hần biết đứa con của mình đã biến mất theo cách này thì sẽ phản ứng thế nào. Tức giận chăng? Hay hờ hững không màng?

Thủy Băng Tuyền đánh giá gương mặt trán định trong đau đớn của Phương Vu bằng sự trầm trở bội phục. Nhưng, mắt phượng lóe sáng tia tàn độc, càng ẩn nhẫn như vậy, nàng ta càng không thể sống trên đời.

Đoạn nàng nhòm người ngồi thẳng dậy, ân cần hỏi han: “Phương phi, sao nàng đổ nhiều mồ hôi thế kia, khó chịu ở đâu ư?” Nói xong, chưa đợi Phương Vu trả lời nàng đã quay sang phía cung nữ thái giám: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Không thấy Phương phi không khỏe sao? Còn không mau truyền thái y!”

Phương Vu đang cắn răng đau đớn cũng phải bất ngờ trước lời nói của Thủy Băng Tuyền.

“Nào, để ta đỡ nàng vào nghỉ ngơi!” Nói là làm, Thủy Băng Tuyền lập tức đứng dậy, đến cạnh Phương Vu chìa tay ra, như thật sự có ý đỡ nàng ta vậy.

Vân La Y neho mắt không hiểu nổi Thủy Băng Tuyền tính gì trong đầu.

Thủy Băng Tuyền chớp mắt cười, bàn tay tựa như vô ý dừng lại vài giây trên bụng Phương Vu.

“Không... không dám làm phiền hoàng hậu nương nương!” Phương Vu còn mãi chống chọi với cơn đau trong bụng, không chú ý đến động tác vừa nãy của Thủy Băng Tuyền.

“Cũng được. Người, người nữa, đỡ Phương Phi nương nương vào nội điện nghỉ ngơi, thái y sẽ tới ngay đây!” Thấy Phương Vu khước từ, Thủy Băng Tuyền cũng chẳng cố nài ép, phải tay đứng dậy, tiện thể chỉ vào hai cung nữ phía sau Phương Vu phân phó.

“Dạ.” Hai cung nữ này đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ không xong rồi, e cái thai của nương nương lạnh ít dữ nhiều.

Chưa đầy một khắc sau, thái y hồng học chạy tới, thấy Vân quý phi và Bắc vương phi, à, hoàng hậu nương nương ngồi đợi sẵn ở điện ngoài, bèn cuống cuống hành lễ: “Vi thần tham kiến hoàng hậu nương nương, tham kiến quý phi nương nương!”

Thủy Băng Tuyền lơ đãng đưa mắt nhìn cảnh trí bên ngoài, chẳng buồn liếc nhìn hần.

Thấy vậy, Vân La Y bèn mở lời: “Đứng lên đi, vào xem Phương Phi thế nào rồi. Thuốc đó hoàng thượng ban cho bản cung, bản cung dùng nhiều lần đều không sao, có gì Phương Phi vừa uống đã kêu không khỏe?” Lời nhẹ nhàng, tim rĩ máu. Trữ Thiên Kỳ ơi Trữ Thiên Kỳ, lòng dạ người quả thực độc ác khôn cùng, để xem lần này người trả lời ta thế nào đây.

Thái y nghe xong, mặt mày tái mét, lắp bắp hỏi lại: “Ý...ý nương nương là?”

Lạ trời đời phải điều hần nghĩ trong đầu. Nếu không... Viên thái y rùng mình sợ hãi.

“Hôm nay bản cung có mang lễ vật đến mừng Thực phi, là Tử Huyền Hoàn do hoàng thượng ban cho.” Vân La Y ôn hòa cười đáp. Lúc ấy hần nói thế nào nhỉ? À, hần nói, đây là bí thương giúp sinh long tử của hậu cung, được điều chế từ cỏ Tuyền Hoa quý báu, hần cho nàng, hy vọng nàng giúp hần sinh một hoàng tử khỏe mạnh...

Thái y nghe đến đó liền nhảy dựng lên, chẳng màng lễ tiết xông ngay vào nội điện, thấy Phương phi mềm oặt nằm trên giường, mồ hôi nhễ nhại, phờ phạc. Thôi rồi, xong rồi. Thái hậu trước đã cảnh báo, long thai trong bụng Phương Phi mà có bề gì, cả thái y viện chỉ có nước chôn chung. Bây giờ...

“Thái hậu giá lâm!” Viên thái y vốn đã rụng rời chân tay, nghe thấy giọng hô cao ngất của thái giám bên ngoài thì vô thức thả người quỵ sụp xuống nền.

Thái hậu hồi hải chạy vào phòng trong, chẳng kịp liếc nhìn Vân La Y và Thủy Băng Tuyền ngồi ngoài điện.

“Thái...” Chữ ‘y’ còn chưa kịp bật ra khỏi miệng, bà đã ngất ra như phỗng. Bối đập vào mắt là viên thái y run như cây sậy, sau lưng ông ta, Phương Vu vật vã trên giường, chỗ váy giữa hai chân ướt đẫm màu đỏ chói lọi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vừa biết tin Phương Phi không khỏe triệu thái y, lại nghe trước đó có Vân La Y và Thủy Băng Tuyền tới thăm, biết chuyện chẳng lành, bà vội vã chạy đến, nhưng...

“Phương phi, người nói xem!” Thái hậu đen mặt, ôi, cháu trai bà...

“Thái... thái hậu...không liên quan ...đến... hoàng... hậu nương nương... Là...là lỗi của thần thiếp!” Phương Vu cuộn người đau đớn quần quai, cảm giác như cơn buốt giá len lõi qua từng thớ thịt, xâm nhập vào tận xương tủy.

Trước lời chất vấn của thái hậu, nàng không hề dả động đến Vân La Y, chỉ chăm chăm kéo theo Thủy Băng Tuyền. Nàng muốn ả đền mạng.

Thái hậu điều đứng choáng váng ngã về sau. “Thái hậu...” Cung nữ thấy vậy vội chạy lên đỡ.

Lại là nó? Thái hậu nghiêng răng hận không thể lập tức lôi Thủy Băng Tuyền ra chém ngàn đao cho hả dạ.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Phương Vu lúc này mới nức nở khóc: “Hoàng... hoàng thượng... thái hậu... là...la thần thiếp vô dụng!”

Trữ Thiên Kỳ sải bước vào điện, vừa đến nơi đã chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền đang dôi mắt ngoài cửa sổ, mày kiếm nhíu chặt, lại liếc thấy Vân La Y ngồi kế bên, hàng mày lại càng nhíu chặt hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng nhi!” Thái hậu hầm hầm từ nội điện đi ra, ánh mắt căm hận nhìn Thủy Băng Tuyền như thiêu đốt, nghiêng răng gằn gợn dữ: “Thủy Băng Tuyền, ghê hoàng hậu người còn chưa ngồi lên đã dám ra tay hại chết long tử, thử hỏi loại đàn bà độc ác như ngươi sao xứng là quốc mẫu một nước?”

Trữ Thiên Kỳ sầm mặt, ánh mắt nhìn Thủy Băng Tuyền kèm theo một vẻ âm u khó tả.

Từ nãy đến giờ, Thủy Băng Tuyền vẫn luôn chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài, thờ ơ với những chuyện trong điện. Lúc này, nàng mới xoay đầu lại, đối diện với gương mặt tức giận đến nhăn nhúm méo mó của thái hậu, không khỏi nhếch cười. Không một tiếng Tuyền Nhi hai tiếng Tuyền Nhi nữa ư? Không đóng kịch nghĩa nặng tình sâu nữa ư? Tốt lắm. Nàng thích.

“Thái hậu nương nương, lúc xảy ra chuyện có nhiều cung nữ thái giám như vậy, sao người không tự hỏi rốt cuộc chuyện là thế nào?” Phương Vu ới là Phương Vu, người quả giống Trầm Nguyệt Chi, đều hận không thể giết chết ta. Tiếc sao, lần này mệnh người đã định, chết đến nơi mà còn không biết.

Trữ Thiên Kỳ nghe vậy bèn chỉ vào một gã thái giám, trầm giọng hỏi: “Ngươi, nói trẫm nghe những chuyện đã xảy ra, nếu giám giấu diếm điều gì, trẫm lập tức chém đầu ngươi xuống.”

Tiểu thái giám bị gọi giật mình quỵ sụp xuống nền, cuống quýt dập đầu lập bập thưa: “Bẩm... bẩm hoàng thượng...Quý... Quý phi...nương nương và Hoàng hậu nương nương với trẫm Phương phi nương nương. Quý phi nương nương nói muốn chúc mừng Phương phi nương nương mang long thai... nên đặc biệt đưa thuốc quý hoàng thượng ban cho đến tặng! Rồi... rồi sau đó phương phi nương nương liền ... cảm thấy khó chịu. Hoàng hậu nương nương sai chúng nô tài đến gọi thái y, còn người ngồi đợi ở đây này giờ.”

Thái hậu nhíu mày, giận dữ quay sang Vân La Y: “Vân La Y, người thật to gan! Hại đến long thai, người phải chịu tội gì?”

Trữ Thiên Kỳ ghé mắt liếc nhìn Vân La Y một cái, rồi hỏi tiếp: “Có phải Quý phi nương nương ép buộc Phương phi uống thuốc đó không?” Hắn thầm giật mình, nàng ta biết từ bao giờ?

Tiểu thái giám cúi đầu run giọng trả lời: “Hồi bẩm hoàng thượng, Quý phi chỉ tặng thuốc, Phương phi nương nương chủ động uống ạ.”

Vân La Y chậm rãi đến cạnh Trữ Thiên Kỳ, nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt oan khuất: “Hoàng thượng minh xét, thuốc người ban cho thần thiếp chẳng phải là Tử Huyền Hoàn dùng để sinh hoàng tử ư? Thiếp cần tuân theo lời dạy của thái hậu, hôm nay gạt bỏ nỗi đau riêng, còn mang lễ đến mừng, hy vọng Phương phi sinh cho hoàng gia ta một hoàng tử... Nhưng, sao chuyện lại thành thế này?”

Thái hậu tối mặt, chau mày. Nhìn biểu hiện của hoàng nhi, bà cũng đoán được tám chín phần nội tình. Bởi há miệng mắc quai, dù giận dữ đến thế nào, cấm hận ra sao, bà ta cũng chỉ có thể nín nhịn, nhịn đến nỗi hai mắt bốc lên thành hai quả cầu lửa, phừng phừng đỏ rực.

Trữ Thiên Kỳ không nói gì, khóe mắt liếc nhìn Thủy Băng Tuyền. Là nàng, chắc chắn là nàng chủ mưu. Nhưng vì sao? Vì sao nàng cứ thích đi gây chuyện khắp nơi?

“Tử Huyền Hoàn đó thần thiếp vẫn thường xuyên dùng, đâu có việc gì, sao Phương Phi uống vào lại sinh bệnh?” Vân La Y làm bộ ngây ngô lẩm bẩm tự hỏi.

Thái hậu nhìn bộ dạng Vân La Y như vậy, tức giận gán tội: “Vân phi, Tử Huyền Hoàn là bí phương của hoàng thất, chắc chắn không có vấn đề gì. Nhất định là do người đổi thuốc cố ý hãm hại Phương phi!”

Vân La Y bèn lấy lọ thuốc trong lòng, đưa cho Trữ Thiên Kỳ: “Oan cho thần thiếp, chỗ thuốc đầy đều nằm ở đây, thần thiếp thật sự không hại Phương phi, thần thiếp không hề đổi thuốc, đây đều là do hoàng thượng ban cho thần thiếp.”

Trữ Thiên Kỳ nhăn mặt một hồi, chăm chú nhìn Vân La Y, sau mới nhàn nhạt mở miệng: “Ái phi mệt rồi, hồi cung nghỉ ngơi đi!”

Vân La Y cười, cười đến vô hồn: “Được, thần thiếp ở trong cung chờ hoàng thượng điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho thần thiếp.”

“Vân quý phi, bản phi đi với muội. Ngày mai chúng ta lại đến thăm Phương phi. Thuốc kia muội uống không sao, mà Phương phi dùng lại thấy mệt ắt hẳn là vì chưa từng dùng qua nên không quen, bổ quá thành hư ấy mà, muội đừng tự trách mình!”

Thủy Băng Tuyền ôn hòa khuyên bảo. Nhưng lời nói ra như nhắc nhở Vân La Y, phải nàng chưa từng xảy ra chuyện gì, bởi nàng chưa từng có thai, không thể có thai...

“Tuyền Nhi biết thái hậu xót cháu nên vội vàng định tội, Tuyền Nhi không trách người. Tuyền Nhi từ đầu đã có mặt ở đây, có thể làm chứng cho Vân Quý phi. Xin thái hậu đền trời soi xét, trả lại sự trong sạch cho quý phi nương nương.”

“Người...” Thái hậu nghe những lời lẽ thấu tình đạt lý ấy mà tức đến thổ huyết. Vẻ mặt chân thành cùng lời khuyên chân thành, lại khiến bà ta hận đến thấu xương.

Như không thấy được vẻ mặt đen hơn than của thái hậu, Thủy Băng Tuyền quay sang Vân La Y cười dịu dàng: “Chúng ta đi thôi, Vân quý phi.”

130. Q.5 - Chương 1: Trở Về Bắc Cảnh

Edit: Boringrain

Những tia nắng vàng rực rỡ xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trắng, nổi bật trên nền trời xanh thẳm. Gió man mác nhẹ thổi, đem đến làn hơi trong lành của buổi sớm mùa xuân.

Tiếc sao khí trời đẹp dễ thư thái như vậy lại chẳng thể xuyên qua bầu không khí nặng nề bao phủ tường cung cao như núi. Cửa cung đóng chặt, cảm giác áp bách nặng nề len lỏi vào trong lồng ngực khiến mỗi người đều cảm thấy như nghẹn thở...

Đứng trước cửa cung, Trữ Thiên Khang và bách tính kinh thành làm thành một tấm ngăn vững trải cản chân tất cả bá quan văn võ, không cho ai bước vào trong nửa bước.

“Khang Vương gia, ngài có ý gì đây?” Phương thống lĩnh thấy đoàn người đông như kiến, cau mày lạnh lùng nhìn Trữ Thiên Khang chất vấn.

Khang Vương khoác bộ nhung trang, nghe hấn hỏi liền lấy ra một hộp gấm, bên trong là cuộn thánh chỉ màu vàng rực rỡ. Hấn giơ cao thánh chỉ lên đầu, lớn tiếng nói: “Phiền Phương thống lĩnh đi hỏi hoàng thượng. Chiều chỉ tổ tiên, người có muốn tiếp hay không?”

Trữ Thiên Khang vừa giơ thánh chỉ lên, hết thấy bá quan đứng dưới cổng đều đồng loạt quỳ xuống, cả dân chúng kinh thành cũng loạt xoạt quỳ theo.

Phương thống lĩnh thấy thánh chỉ xuất hiện, giật nảy mình, vội vã quỳ gối. Chiều chỉ này có quyền năng cỡ nào, không cần nói ai cũng có thể hiểu.

Trữ Thiên Khang lại chấp tay cung kính hướng lên trời, lạnh giọng nói: “Phiền thống lĩnh chuyển lời đến hoàng thượng, nói bản vương hạn cho người trong vòng một nén hương phải ra tiếp chỉ. Nếu không, hoàng thượng liệu mà ăn nói với dân chúng và hai mươi vạn đại quân của bản vương!”

“Ngài...” Phương thống lĩnh thấy Khang vương nghiêm mặt không như nói chơi, cũng biết việc hệ trọng phải lập tức báo với hoàng thượng.

Không lâu sau, hoàng thượng dưới sự hộ giá của cấm quân uy nghiêm bước ra cửa cung. Theo sau hấn là thái hậu vận bộ phượng bào cao quý, Thủy Băng Tuyền mặc cung trang, Vân Quý phi và chúng phi tần hậu cung.

“Tham kiến hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mọi người đồng loạt hành lễ với Trữ Thiên Kỳ.

Bộ long bào của hấn ánh lên dưới nắng trời rực rỡ, khiến Trữ Thiên Khang thấy chói mắt vô cùng. Còn phía sau hấn, chúng quan lại và bách tính chẳng dám ngẩng đầu nhìn.

“Khang Vương, có biết đệ đang làm gì không?” Trữ Thiên Kỳ quét nhìn dân chúng ô hợp tụ tập sau lưng Trữ Thiên Khang, ánh mắt âm trầm liếc nhanh tờ thánh chỉ, đuôi mày khẽ nhướng, khóe mắt lập tức đảo qua Thủy Băng Tuyền.

Trữ Thiên Khang bèn lớn giọng: “Trữ Thiên Kỳ tiếp chỉ!”

Trữ Thiên Kỳ nhếch môi, nhẹ kéo vạt áo, thẳng lưng quỳ xuống.

Thái hậu và chúng phi tần phía sau cũng lục tục quỳ theo.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Bắc vương phi lập tức khởi hành về Bắc cảnh. Hoàng thượng không được phong nàng làm hoàng hậu, không được làm khó Thủy, Trương hai nhà! Khâm thử!”

Trữ Thiên Kỳ ngẩng đầu, như cười như không nhìn Trữ Thiên Khang: “Trẫm tuân theo tổ mệnh!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!” Nghe thấy hoàng thượng đã tiếp chỉ, mọi người đều lén trút một hơi nhẹ nhõm. Tuy ai nấy đều lấy làm khó hiểu trước sự sáng khoái không mấy may tức giận của hoàng thượng, nhưng chí ít, nguy hiểm tạm thời vẫn chưa đến.

Trữ Thiên Kỳ nhận thánh chỉ vào tay, nhìn Trữ Thiên Kỳ mà rằng: “Thanh Lăng từ khi khai quốc đến nay, ngoại trừ hoàng đế đời thứ tư tiếp chỉ của thánh tổ hoàng đế ra, chỉ có trẫm được tiếp những hai chiếu thư, còn đều do Khang Vương tuyên đọc. Ha ha ha, ông trời cũng thật khéo an bài.”

“Nếu hoàng thượng đã nghĩ được như vậy, thần đệ cũng thấy vui mừng.” Ánh mắt Trữ Thiên Khang như có như không liếc nhìn mu bàn tay nắm thánh chỉ của Trữ Thiên Kỳ đã nổi đầy gân xanh, thấp thoáng ý cười.

Quay sang Thủy Băng Tuyền, hắn nói: “Thất hoàng tẩu, bản vương sẽ phái tinh binh hộ tống hoàng tẩu về Bắc cảnh.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, đoạn hành lễ với Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng thượng, thần phụ xin cáo lui.”

Trữ Thiên Kỳ bước gần tới nàng, cúi thấp bên tai Thủy Băng Tuyền, nhàn nhạt nói: “Hai đạo thánh chỉ của tiên hoàng đều đã về tay trẫm. Trẫm muốn xem xem, lần sau, nàng lấy gì để phản kháng đây! Nói cho nàng biết, hoàng hậu của trẫm chỉ có thể là nàng mà thôi!” Không chỉ vì Bắc cảnh, mà còn vì tôn nghiêm của bậc đế vương không cho phép hắn bắt lực trước một người phụ nữ. Đợi sau khi hắn dẹp loạn Khang vương, thu hồi bốn vùng đất phong, thì nàng còn biện pháp gì chống đối hắn? Còn dám kiêu ngạo xem thường hắn? Hắn tin, không lâu nữa, hắn sẽ khiến nàng khuất phục dưới chân mình.

“Thần phụ cáo lui!” Thủy Băng Tuyền cười nói. Trong lòng bỗng thấy cảm hoài xót xa, đến cuối cùng nàng vẫn phải dùng đặc quyền mà ông ngoại và cậu đánh đổi bằng tâm huyết cả đời.

Trữ Thiên Kỳ mỉm cười nhìn bóng lưng nàng khuất dần, hắn xoay người, trong mắt đã không còn sự hiền hòa, chỉ thấy lóe lên con ngươi hung tợn, ngón tay vì siết chặt tờ chiếu chỉ mà trắng bệch cả ra.

Trước tiên là tiêu diệt Trữ Thiên Khang. Hắn muốn xem thử, lấy một chọi hai, Trữ Thiên Khang thắng bằng cách nào? Giải quyết được Khang vương rồi, những vương gia ở đất phong kia sẽ phải an phận. Kế đó là hủy thương mạch trong tay Giang Dĩ Bác...

Về phần nàng, Thủy Băng Tuyền, nàng là của trẫm, không còn lựa chọn nào khác cả. Đợi đến khi đoạt lại được nàng, cũng chính là lúc trẫm chặt gãy đi đôi cánh ngông nghênh cuồng ngạo của nàng, nhốt nàng trong hậu cung cả đời. Trẫm sẽ khiến nàng mở lớn mắt nhìn xem trẫm từng bước đưa nàng lên ngôi vị hoàng hậu.

Cấm quân tỏa trên những con đường lớn trong kinh đã rút sạch, số binh bao vây Thủy phủ và Trương phủ cũng không còn một mống. Kinh thành lại được trả về với dáng vẻ khi trước, dân chúng tạm gác mối lo qua bên, trở lại sinh hoạt bình thường. Chỉ có điều, trong chuyện trà dư tửu hậu, chẳng ai dám đem ‘đệm khúc’ vừa qua ra đàm tiếu lung tung. Bởi ai cũng biết, sau ‘đệm khúc’, ‘khúc nhạc chính’ sẽ thực sự bắt đầu.

.....

Mười ngày sau, trên quan đạo cách Tân thành Bắc cảnh chưa tới hai dặm đường, một bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần nhẹ vén màn xe. Nhìn cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, Thủy Băng Tuyền thở dài một tiếng. Chuyến hồi kinh lần này, nàng đúng là lỗ to. Nhưng không sao, chờ Trữ Thiên Khang thuận lợi đăng cơ, nàng nhất định phải bắt hắn đền lại chiếu chỉ khác cho Trương phủ.

Trữ Thiên Kỳ bị tiêu diệt chỉ là vấn đề về thời gian. Nhưng lần này lại cho hắn được đắc ý, thuận lợi lấy đi chiếu chỉ của Trương phủ.

Còn chiến lợi phẩm của Trữ Thiên Khang, chính là cơ hội. Trong lòng bách tính, hắn là vị Vương gia chính nghĩa khí khái, ngày sau nếu có nổ ra chiến sự, vẫn sẽ được lòng dân.

Trữ Thiên Kỳ ngoài mặt là thua, nhưng lại có thể diệt trừ được một mối họa ẩn tàng. Chỉ e, có trong mơ hắn cũng mong sớm ngày thu về chiếu chỉ của Trương phủ. Hơn nữa, hắn không hề để ý đến hình tượng của mình, bởi cho đến bây giờ hắn chưa từng là bậc chính nhân quân tử, đường đường chính chính trong mắt người đời. Nên mục tiêu của hắn chỉ là phá bỏ thứ đặc quyền không biết lúc nào giáng cho hắn một nhát dao chí mạng mà thôi.

Từ nay, quyền lực của hắn là tối cao trong thiên hạ, không cần phải cúi đầu trước bất cứ thứ gì nữa.

Xem ra, tiếp theo đây chính là....

.....

“Vương phi về rồi... Vương phi về rồi...” Thủy Băng Tuyền bị tiếng hô vang bên ngoài làm cho giật mình sợ hãi. Dọc đường đi chỉ có Hồng Hồ và Cảnh Trúc bên cạnh, cảm giác thật buồn chán. Lúc này, nghe thấy tiếng gọi nồng nhiệt bỗng thấy cay cay trong hốc mắt. Những dân chúng giản dị chân chất này khiến nàng lo lắng cho nàng nhiều lắm.

Về tới Bắc cảnh, cảm giác như đã thực sự trở về nhà. Tuy dọc đường đi vẫn là khung cảnh hoang sơ tiêu điều của một năm trước, nhưng chí ít, đã có con đường lớn bằng phẳng, dân chúng có đất đai, lại chăm chỉ trồng trọt. Không còn cảnh người người rách rưới, đói khát cùng những đôi mắt trống hoắc vô hồn.

“Tham kiến Vương phi. Vương phi vạn phúc.” Từ tận cổng thành đến phủ Bắc vương, dân chúng quỳ rạp hai bên đường, trên mặt không giấu nổi vẻ vui mừng và kích động.

Thủy Băng Tuyền vừa bước xuống xe ngựa, lại cảm thấy âm áp đến tận đáy lòng. Hệt như, một đứa trẻ được trở về với vòng bảo bọc thương yêu của gia đình vậy.

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi!” Cao Nho An tiến lên một bước, cung kính hành lễ. Gặp được người, hẳn không ngăn nổi sự xúc động trong lòng, được tin hoàng thượng ép buộc Vương phi, tìm hẳn như bị treo vào một sợi chỉ, lơ lửng trên cao, lúc nào cũng phập phồng lo sợ. Cũng may, Vương phi đã bình an trở về.

“Những ngày này, vất vả cho Cao tiên sinh và Trữ quận vương!” Thủy Băng Tuyền diềm đạm gật đầu với Cao Nho An.

“Thuộc hạ không dám!”

Thủy Băng Tuyền đưa mắt đối diện với Trữ Hy, mỉm cười chào.

Hiếm khi có nụ cười trên gương mặt lạnh nhạt của Trữ Hy, chỉ thấy nét mặt hân hoan, ôn hòa.

Thủy Băng Tuyền lại quay sang dân chúng đứng ngoài phủ đệ, lớn tiếng nói: “Mọi người đứng dậy cả đi, trở về ai làm việc nấy.” Nàng đã về, sẽ không rời đi nữa. Từ nay về sau, nàng sẽ bảo vệ vùng đất này, khiến nó vững mạnh để không ai dám coi thường.

“Dạ.” Tuy miệng thì đáp vậy, nhưng ánh mắt họ vẫn tha thiết dán chặt lên vị Vương phi mà họ tôn sùng, một tác không rời.

“Vương phi đi đường mệt mỏi, mọi người cũng về đi cho người nghỉ ngơi.” Trữ Hy lúc này mới lên tiếng, khóe mắt lại liếc qua Thủy Băng Tuyền ra hiệu, ý bảo nàng mau vào phủ.

Thủy Băng Tuyền gật đầu, thật ra nàng cũng mong ngóng Tiểu Miêu đến nóng ruột rồi.

Sải bước trên dải hành lang quen thuộc, đến trước phòng ngủ của mình, nàng nhẹ đẩy cửa ra. Thấy Tiểu Miêu đang ngủ trên giường thì chớp mắt liên tục như muốn ngăn thứ gì đó nghẹn ngào trào lên. Ngót nửa tháng không gặp, Tiểu Miêu của nàng lớn lên trông thấy.

“Lần sau không được phép tự biến mình thành quân cờ như thế nữa!” Một giọng nam trầm ấm vang lên, ngữ điệu vừa xót xa vừa trách cứ.

Thủy Băng Tuyền ngẩng đầu, nhìn người đàn ông ngồi bên mép giường, thấy sâu trong đáy mắt hẳn là sự lo lắng và yêu thương tràn đầy, giọt nước mắt cuối cùng cũng không kìm được, trào lên trong hốc mắt nàng.

“Sao lại vậy?” Giang Dĩ Bác thấy nàng khóc thì cả kinh, khăn trương đến sốt ruột.

Dưới màn nước mắt, vẫn cảm nhận được sự lo lắng của Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền bèn nhào hẳn vào lòng hắn, bá vào cổ hắn nghẹn ngào: “Dĩ Bác, lần sau thiếp sẽ không làm thế nữa!”

“Còn có lần sau sao?” Giang Dĩ Bác mắng yêu, hơi đẩy nàng ra, nhẹ nhéo phạt vào cái mũi thanh tú của nàng.

“Đây là thiếp dùng để phạt Tiểu Miêu mà, sao chàng lại dùng để trêu thiếp chứ?” Thủy Băng Tuyền ôm chặt lấy cổ hắn, nũng nịu nói. Trong lòng lại cảm thấy có lỗi. Nàng ở trong cung, hẳn nhất định sẽ lo lắng khôn cùng, nhưng vẫn làm theo ý nàng, để nàng ở đó ba ngày, lại một mình đưa Tiểu Miêu về Bắc cảnh trước. Hẳn quả thực vô cùng chiều chuộng nàng.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt đặt cảm lên vai hắn, nhẹ giọng nói: “Thiếp rất nhớ chàng và Tiểu Miêu.” Từ lúc nào, hắn và Tiểu Miêu đã trở thành toàn bộ cuộc sống của nàng?

Giang Dĩ Bác nghe những lời nhẹ nhàng ấy, nét giận trên mặt lập tức biến thành vẻ nhu tình. Hắn siết nàng vào lòng mình, khẽ thở dài: “Nếu không phải đã biết nàng đang trên đường về, ta thực sự sẽ xông vào cung cướp người mất.”

“Thiếp biết, nên thiếp chỉ ở trong cung đúng ba ngày mà thôi.” Cho nên nàng chỉ đến sau hán một ngày.

Đôi mắt đen thẳm của Giang Dĩ Bác khẽ cúi nhìn người con gái trong lòng, vẫn chưa thôi giận mà hừ nhẹ một tiếng.

“Được rồi... Dĩ Bác, chàng đừng giận nữa. Chẳng phải thiếp đã bình an trở về sao? Ha ha, bây giờ chúng ta chỉ việc tọa sơn quan hổ đấu, thì thoả chỉ tay xen vào một chút là được.” Thủy Băng Tuyền tỉnh nghịch nháy mắt, rồi hôn chụt lên mặt hán một cái.

131. Q.5 - Chương 2: Giang Dĩ Bác Cầu Hôn

Edit: Boringrain

Giang Dĩ Bác ôm chặt giai nhân vào lòng. Cuộc chiến giữa Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Kỳ bây giờ mới bắt đầu, tình trạng căng thẳng, quyết liệt sẽ còn kéo dài, hán không thể đợi thêm nữa!

“Tuyền Nhi, theo nàng trận chiến này sẽ mất bao lâu?”

Thủy Băng Tuyền thờ ơ đáp: “Thiếp chẳng quan tâm, chỉ cần bọn họ không đụng đến Bắc cảnh, thiếp mặc kệ bọn họ chém giết tranh giành!”

“Nên nàng mới mượn Trữ Thiên Khang năm nghìn tinh binh?” Giang Dĩ Bác nheo mắt hỏi. Bắc cảnh có diện tích lớn như vậy, quả là miếng mồi ngon cho bất cứ kẻ dã tâm nào.

“Đúng vậy, chúng ta sẽ dùng năm nghìn tinh binh này trấn thủ Bắc cảnh!” Thủy Băng Tuyền tự tin cười đáp.

Giang Dĩ Bác cúi đầu, thấy nét mặt nàng uể oải phong trần, không khỏi thương tiếc: “Nàng ngủ cùng Tiểu Miêu đi, những chuyện sau này cứ để ta lo.” Năm nghìn tinh binh? Vậy hán sẽ thay nàng, dùng số binh sĩ này, bảo vệ dân chúng Bắc cảnh khỏi khói lửa chiến tranh. Trong mắt Giang Dĩ Bác lóe lên tia hàn quang bén nhọn.

“Ừ.” Thủy Băng Tuyền đã mệt đến dúi cả mắt, ngồi lâu trên xe ngựa, cả tấm lưng lẫn xương sống của nàng đau không gượng ngồi nổi, lúc này nàng chỉ muốn được ngủ đây một giấc mà thôi.

Ôm Tiểu Miêu bé nhỏ thơm hương sữa vào lòng, Thủy Băng Tuyền nhẹ hôn lên đôi má mềm mại trắng mịn của thằng bé, đôi mắt lim dim hé nhìn Giang Dĩ Bác đang chăm chăm dán mắt vào mẹ con nàng.

“Thiếp ngủ đây.” Không biết khi Tiểu Miêu thức dậy thấy nàng nằm bên có tươi cười nhào vào lòng nàng không?

Nhìn hai mẹ con Thủy Băng Tuyền ôm nhau ngủ vô cùng ấm áp, từ tận đáy lòng Giang Dĩ Bác trôi lên niềm hạnh phúc khó gọi tên. Vĩnh viễn, một nhà ba người bọn họ sẽ không bao giờ cách xa nữa. Nay Tuyền Nhi đã công bố chuyện tình của họ trước thiên hạ, thì việc cấp bách tiếp theo chính là một hôn lễ hợp thức!

Hán muốn cho toàn thiên hạ đều biết, nàng là thê tử của Giang Dĩ Bác hán.

.....

Vừa nhắc mi, đập vào mắt Thủy Băng Tuyền là đôi viên bi ve to tròn lúng liếng đang chăm chăm nhìn nàng không chớp của Tiểu Miêu.

Khóe môi hé lên nụ cười rạng rỡ, bờ môi đỏ của Thủy Băng Tuyền đặt lên khuôn mặt Tiểu Miêu một cái hôn thật kêu: “Tiểu Miêu, mẹ về rồi!”

Tiểu Miêu vẫn yên lặng nhìn Thủy Băng Tuyền, môi nhoẻn cười...

“Tiểu Miêu... Tiểu Miêu... Mẹ nhớ con quá!” Thủy Băng Tuyền có được nụ cười đã lâu không gặp của con trai, trong lòng vô cùng vui sướng, liên tục thả những nụ hôn lên mặt Tiểu Miêu, khiến thằng bé thích chí cười ha hả, nướn bọt nhều ròn ròn...

“Vương phi, người dậy rồi ă?” Thu Nhi nghe thấy tiếng động trong phòng, vội chạy vào xem.

“Thu Nhi, những ngày này vất vả cho người rồi.” Thấy Thu Nhi đi vào, Thủy Băng Tuyền nhẹ giọng nói.

Thu Nhi lại lắc đầu: “Không đâu ạ, mấy ngày nay công tử lúc nào cũng bế theo tiểu thể tử, Thu Nhi muốn chăm sóc cũng chẳng có cơ hội.” Giang công tử hết mực yêu thương tiểu thể tử. Gặp được một người đàn ông tốt như vậy, nàng lấy làm vui thay cho Vương phi. Lại nói, vương phi có thể trước mặt toàn thể thiên hạ, đông dạc tuyên bố người yêu Giang công tử, khiến nàng cảm thấy vô cùng khâm phục. Cũng chỉ có Giang công tử mới xứng với một kỳ nữ như người.

“Vậy ư?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày, tự mình chăm sóc Tiểu Miêu? Giang Dĩ Bác ư?

“Đúng vậy ạ, thể tử bây giờ thân thiết với công tử lắm, chẳng thềm đến Thu Nhi nữa!” Thu Nhi trịnh trọng gật đầu, dáng vẻ vô cùng thành thật.

“Chàng đâu rồi?” Thủy Băng Tuyền ngồi dậy, bế Tiểu Miêu lên. Ừm, quả thực tên nhóc này đã nặng lên một chút. Chừng như cha thằng bé chăm sóc nó rất chu đáo.

“Công tử đã về Giang phủ, nói là có việc phải làm.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu xem như đã nghe thấy, lại cúi nhìn Tiểu Miêu.

Nhịn không được, nàng nhẹ véo vào mũi nó: “Tiểu Miêu cười ẹ xem nào!”

Tiểu Miêu rất nghe lời, bật cười lộ ra hàng lợi phần hồng khiến Thủy Băng Tuyền thỏa mãn, ôi, Tiểu Miêu của mẹ!

“Sau này mẹ sẽ không rời xa Tiểu Miêu của mẹ nữa.” Nhẹ vuốt ve mái tóc tơ mềm mại, Thủy Băng Tuyền cất giọng trịnh trọng nói.

“Vương phi, có đại công tử và phu nhân đến thăm!” Giọng Cảnh Trúc từ bên ngoài vọng vào.

.....

Trong chính sảnh, vợ chồng Thủy Hoàng Văn nhác thấy Thủy Băng Tuyền đi vào, bèn đứng lên.

“Tuyền Nhi...” Thủy Hoàng Văn không nén được xúc động, vội vàng bước lại, chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền, giọng nói toát lên sự lo lắng.

Thủy Băng Tuyền bèn cười: “Đại ca, mới bao lâu mà sao nhìn huynh như thể chúng ta đã không gặp nhiều năm vậy?”

Thế nhưng trong lòng nàng vẫn không ngăn được dòng nước ăm chảy qua. Chuyện xảy ra ở kinh, hẳn đại ca đều nghe phong phanh tin tức, thế nên mới lo lắng nhường này. Nhưng mọi chuyện đều đã qua, nay nàng đã về tới Bắc cảnh, thì sẽ không khiến họ phải bận lòng thêm nữa.

“Về là tốt, về là tốt rồi!” Tận mắt thấy Thủy Băng Tuyền bình an vô sự, trái tim treo lơ lửng của Thủy Hoàng Văn rốt cuộc cũng về lại lồng ngực. Khi đó, vừa nghe tin không hay của Tuyền Nhi, hắn đã định bốn ba suốt đêm hồi kinh, nhưng chưa kịp xuất phát, đã nhận được tin Tuyền Nhi đang trên đường về Bắc cảnh.

“Ha ha, đại ca, đại tẩu, sao hai người không đưa chút nữ đến uội nhìn một cái?” Tấm lòng của Thủy Hoàng Văn, nàng nhận rồi sẽ mãi mãi không quên. Nhưng không muốn tiếp tục đề tài ấy nữa, Thủy Băng Tuyền bèn cười dài đổi đề.

“Khả Nhi đang ngủ, có ông ngoại tẩu trông chừng.” Vương Yên sinh con xong càng thêm bận mà mỹ lệ, ngượng ngừng cười đáp Thủy Băng Tuyền.

“Khả Nhi? Đứa bé tên Khả Nhi ư?” Thủy Băng Tuyền nheo mắt hỏi.

“Đúng vậy, Thủy Khả Nhi, người con gái động lòng người.” Thủy Hoàng Văn hớn hở cười, nét kiêu ngạo của người làm cha khiến Thủy Băng Tuyền bất giác cúi đầu nhìn Tiểu Miêu trong lòng. Đúng vậy, trong lòng cha mẹ, con cái chính là báu vật quý giá khiến họ kiêu ngạo.

“Tuyền Nhi, mọi người trong phủ vẫn khỏe chứ?”

“Cha và tam nương đều khỏe, đại ca không cần lo lắng.” Thủy Băng Tuyền thư thái ngồi xuống ghế, đoạn quay sang hai người Thủy Hoàng Văn: “Đại ca, đại tẩu, mau ngồi xuống.”

“Aizz, thái bình ở kinh thành lúc này chỉ là tạm thời, ta còn đang phân vân không biết có nên đưa Yên Nhi hồi kinh không nữa?!”

“Đại ca, cha và tam nương nhờ muội chuyển lời, nói huynh đợi mọi chuyện ổn thỏa hẵng hồi kinh thăm nhà.” Chiến hỏa có thể nổ ra bất cứ lúc nào, lên đường đi xa lúc này không phải là lựa chọn khôn ngoan.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Thủy Hoàng Văn gật đầu. Tuy hắn rất muốn đưa mẹ con Yên Nhi về gặp mẫu thân, nhưng lúc này vẫn chưa thích hợp.

.....

Về chiều, mặt trời rực đỏ. Thủy Băng Tuyền dành hết cả buổi chính lý phê duyệt sổ công văn trong tháng rồi. Về cơ bản, nàng đã có cái nhìn tổng lượt về tiến độ làm việc của bọn Trữ Hy và Cao Nho An. Xem xét tình hình tài chính của Bắc cảnh, Thủy Băng Tuyền miết ngón tay lên đuôi mày, vẻ trầm tư. Bạc trong kho vẫn còn dư dả, nhân khẩu Bắc cảnh lại không đông, chắc đủ cho việc tiếp tế năm nay.

Khép tập giấy, Thủy Băng Tuyền vươn vai đứng dậy, nàng muốn ra ngoài xem Tiểu Miêu thế nào. Lúc này, Tiểu Miêu đang chơi cùng bốn đứa trẻ Thanh, Bạch, Chu, Huyền...

Dừng chân cách chỗ Tiểu Miêu không xa, Thủy Băng Tuyền nheo mắt nhìn con trai nằm trên thảm lót, mắt đánh vòng dôi khắp xung quanh, miệng bật lên những tiếng i a thích thú.

“Vương phi.” Vừa trông thấy Thủy Băng Tuyền, Thu Nhi vội vã chạy đến hành lễ.

“Tham kiến vương phi.” Bốn đứa trẻ cũng biến sắc, đều cung kính dập đầu.

“Đứng lên đi, các người học tập đến đâu rồi?”

Bốn đứa trẻ này, nàng đặt tên chúng theo chữ đầu của thần thú tứ phương (Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ), ý muốn huấn luyện bọn chúng, không phải chỉ là bạn cùng chơi bên cạnh Tiểu Miêu, mà còn là trợ thủ đắc lực vì Tiểu Miêu cố gắng hiền. Bởi vậy, nàng rất xem trọng việc dạy dỗ bốn đứa trẻ này.

“Bẩm vương phi, mỗi ngày họ đều cùng Đồng Nhi luyện công.” Một giọng nói thành thực trầm ổn đại diện cho bốn đứa trẻ trả lời, đó là Đồng Nhi.

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Tốt lắm, đợi vài ngày nữa ta sẽ tiếp tục dạy các người, cũng sẽ kiểm tra những gì các người học trước đó, hãy chuẩn bị trước đi.”

“Dạ.” Những giọng nói non nớt cùng đáp lại, Thủy Băng Tuyền vô cùng hài lòng.

.....

Đêm yên tĩnh, sao sáng khắp trời. Trong phòng, Thủy Băng Tuyền lẳng lặng nhìn gương mặt bình yên của Tiểu Miêu khi ngủ, không khỏi nhoẻn cười. Tiểu Miêu, mẹ hy vọng con được lớn lên trong hạnh phúc, vui vẻ.

“Cũng không biết cha con đang làm gì nữa, trừ hôm đầu tiên ra, mẹ chẳng thấy bóng dáng chàng đâu cả. Thân thân bí bí!” Thủy Băng Tuyền thì thào khe khẽ.

“Ha ha, may mà ta tới đúng lúc, mới biết được Tuyền Nhi nhớ nhung ta đến vậy, không thì thật đáng tiếc!” Giang Dĩ Bác cười như có như không, nhìn Thủy Băng Tuyền nói. Ánh mắt hắn sáng rõ như ngọc châu, thẳng đáp xuống Thủy Băng Tuyền.

“Chàng đang giấu ta chuyện gì?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày, ngoảnh đầu nhìn nam nhân vừa tới.

“Đúng là không chuyện gì qua nổi mắt nàng, còn tưởng nàng chỉ quan tâm mỗi Tiểu Miêu thôi chứ.” Giang Dĩ Bác cởi áo khoác, buông giọng trêu ghẹo.

“Nói đi, là chuyện gì! Thăng thần được khoan hồng, quanh co bị nghiêm phạt.” Thủy Băng Tuyền nhìn Giang Dĩ Bác từ tốn cởi ngoại y, nhìn hẩn nhẹ nhàng bế Tiểu Miêu đến giường nhỏ ở kế bên, nhìn hẩn nhẹ nằm xuống, nháy mắt đã đè nàng dưới thân...

“Tuyền Nhi, gả cho ta đi!” Giang Dĩ Bác trịnh trọng cất tiếng.

Thủy Băng Tuyền nghe những lời nói bất thành linh ấy, đại ra trong giây lát, kinh ngạc ngẩng nhìn đôi mắt lấp lánh của người đàn ông đó.

Khúc khắc cổ họng một hồi, Thủy Băng Tuyền tìm được giọng nói của mình trở về: “Chàng cầu hôn thiếp ư?”

“Cầu hôn?” Giang Dĩ Bác khựng lại, ngẫm ra thì cũng đúng, hẩn quả thực đang đợi nàng gật đầu đồng ý gả ỉnh. “Đúng vậy, ta đang cầu hôn nàng!”

Thủy Băng Tuyền hơi cúi mắt, lòng thoáng hiện lên những cảm giác lạ lùng. Trong ký ức của mình, đây không phải lời cầu hôn đầu tiên nàng nhận được. Nhưng trước người đối diện, nàng bỗng thấy bối rối ngập ngừng. Có lẽ do chuyện đến đột ngột quá.

Giang Dĩ Bác chăm chăm nhìn biểu cảm trên mặt nàng, hẩn rử mi, không vội bức ép nàng trả lời.

Thủy Băng Tuyền nhấc mi, đối mắt với Giang Dĩ Bác một hồi.

Trong đáy mắt hẩn, nàng thấy được sự ôn nhu dịu dàng, tình yêu thương nồng đậm. Trước đến nay, nàng chưa từng hoài nghi tâm ý của hẩn dành cho nàng.

“Được.” Nếu đó là điều hẩn muốn, nàng nguyện lòng gả cho hẩn, trở thành thê tử của hẩn. Lúc nghe câu trả lời của nàng, đáy mắt hẩn càng lấp lánh lạ thường.

“Nàng nói lại lần nữa.” Vẻ vui sướng dạt dào lấp đầy trên gương mặt anh tuấn của hẩn.

“Thiếp đồng ý gả cho chàng.” Nhìn hẩn vui sướng, Thủy Băng Tuyền cũng thấy thỏa hạnh phúc dâng tràn.

Giang Dĩ Bác không nói gì thêm, vội cúi đầu đặt một nụ hôn lên đôi môi mọng đỏ, khê khàng nói: “Tuyền Nhi, ta yêu nàng, một đời một kiếp.”

Hốc mắt cay cay, Thủy Băng Tuyền chẳng đáp lời nào, chỉ quàng tay ôm cổ, nhướn người chủ động hôn hẩn. Điều ấy, không cần hẩn nói, nàng cũng biết.

Hai người cùng siết chặt tay ôm, bàn tay đàn ông rắn chắc mạnh mẽ, lại dịu dàng ôm người phụ nữ mềm mại ấm áp trong lòng, triền miên khôn dứt.

Là ai khiến ai lay động? Là nam nhân cường thế? Hay nữ nhân yêu kiều?

Lúc này, tự tận nội tâm, chỉ dục vọng mạnh mẽ tuôn trào mới thể hiện được tình cảm sâu sắc giữa họ...

Mãi đến khi hai người hít thở không thông, thì hai đôi môi mới tách rời nhau ra, đôi mắt thăm thăm sâu không thấy đáy của Giang Dĩ Bác dừng trên đôi mắt ý loạn tình mê của Thủy Băng Tuyền, hẩn hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tia sáng, nguy hiểm tà mị.

Tia dục vọng xâm chiếm tràn lan trong đáy mắt, hẩn chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền, khiến mỗi tác trên da mặt nàng đều không ngừng run rẩy. Khiến nàng muốn trầm luân trong dục vọng, để hẩn yêu thương, cùng hẩn hòa hợp.

Thủy Băng Tuyền cong người hiến dâng, mặc hẩn mạnh mẽ xé đôi lớp ngoại y vương vếu, lại thuận tay xé luôn lớp nội y che lấp xuân quang, cho đến khi nàng ở trước mặt hẩn với hình dáng nguyên sơ không cần che đậy. Còn hẩn, vẫn khoác bộ trung y trắng tuyết, quý mị như ma quái, tiêu sái như tiên nhân. Loại phong thái phức tạp ấy lại khiến nàng quay cuồng đến trầm luân, đôi mắt u ám sâu thẳm muốn nhấn chìm nàng trong khát khao dục vọng.

Khẽ đưa tay, kéo lớp bạch y xuống, nàng muốn hắt, muốn cùng hắt giao hòa, muốn mặc cho khát vọng nguyên thủy nhất của con người bùng cháy...

Khi đôi bàn tay cứng cáp vôn vê trên gò đôi mềm mại đầy đặn của nàng, thì tiếng ngâm nga khe khẽ bật ra khỏi đôi môi mọng đỏ. Tia lí trí cuối cùng cũng tan biến theo tiếng rên ấy, Giang Dĩ Bác cúi đầu, cảm nhận bàn tay nàng run run kéo lớp áo của hắt xuống, từ bàn tay hắt lại truyền đến cảm giác mịn màng khó cưỡng...

Hắt sốt ruột, bèn thay nàng cởi bỏ y phục trên người mình, vứt bừa bên giường, con người đen thẫm chăm chú nhìn đóa hóa nở rộ dưới thân. Hắt nhẹ gầm một tiếng, môi phủ xuống, tựa như trước mặt hắt là một món sơn hào hải vị, khiến hắt tham lam thưởng thức...

Thủy Băng Tuyền không kiềm được run rẩy, hai tay cuồn loạn ôm đầu hắt, nhất thời, không biết nên đẩy ra đôi môi châm lửa trên người nàng, hay ôm chặt hắt cho hắt thưởng thức thêm nhiều. Đôi chân như ngọc quần lên thất lưng rắn chắc. Tiếng thở dốc kèm theo lời rên rỉ: “Dĩ Bác...”

“Ừ...” Ngón tay thon dài ve vuốt trên thân thể nàng, tận hưởng xúc cảm từ làn da noãn nà, từ từ thăm dò nơi suối nguồn hắt khao khát...

“Đừng ...” Thủy Băng Tuyền cảm nhận cơn khoái cảm từ ngón tay hắt mang đến.

Giang Dĩ Bác ngẩng đầu, đôi mắt tà mị tràn đầy dục hỏa, nhìn nàng đã loạn ý, không chần chừ thêm nữa, hắt nhấc eo, thúc mạnh vào nàng...

Thủy Băng Tuyền rên rỉ ưỡn ngực nghênh đón hắt, mái tóc như mây tuôn chảy tựa dòng suối, phong tình vạn chủng, mê loạn lòng người. Hắt quàng tay ôm nàng, để nàng nương theo nhịp điệu của hắt, cùng hắt cuồn loạn, rồi mạnh mẽ xuyên sâu vào thân thể nàng, khát cầu khoái cảm.

.....

“Hừ, thiếp không muốn gả cho chàng nữa!” Thủy Băng Tuyền cảm thấy thân thể rệu rã mềm nhũn như bông, buồn bực cất tiếng.

Giang Dĩ Bác cong môi hé ra nụ cười thỏa mãn, nghe vậy bèn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, cười dài: “Nàng đã đồng ý mà còn hối hận ư? Lẽ nào... Vì phu không thỏa mãn nương tử?”

“Đi chết đi, thiếp sợ gả cho chàng rồi, ngày nào đó sẽ chết không còn mảnh xương dưới dục vọng không đáy của chàng.”

“Ha ha...” Giang Dĩ Bác cười trầm, giọng điệu êm ái dễ nghe, càng làm Thủy Băng Tuyền thêm tức giận, đánh lên ngực hắt một cái: “Lại còn cười nữa!”

Giang Dĩ Bác không để tâm đến sự giận dữ ấy, bắt lấy tay nàng, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Tuyền Nhi, ta đang chuẩn bị cho lễ thành thân của chúng ta, nàng sẽ là tân nương đẹp nhất trên đời.” Hắt vốn cho rằng mình có thể kiên nhẫn đợi đến khi sóng yên bể lặng, mới cho nàng một hôn lễ hoàn mỹ. Nhưng ngay lúc nàng hùng hồn tuyên bố nàng yêu hắt, thì hắt đã không thể khống chế nổi khát khao được nói cho cả thiên hạ biết, nàng là thê tử của hắt. Để không ai còn dám dòm ngó tới nàng nữa.

Thủy Băng Tuyền chớp mắt, ghé đầu vào ngực hắt: “Hôm thành thân, thiếp muốn mặc áo cưới.”

(*Áo cưới, nguyên văn là ‘hôn sa’, áo trắng kiểu Tây ấy, khác với ‘giá y’ là áo cưới màu đỏ truyền thống của Trung Quốc)

“Áo cưới? Áo cưới là gì?” Giang Dĩ Bác mờ mịt hỏi.

Thủy Băng Tuyền kéo cong khóe môi, nháy mắt tinh nghịch...

“Chàng không cần biết, chỉ cần chàng đồng ý dù thiếp mặc y phục gì thành thân, chàng cũng không được phản đối. Nếu không, thiếp không thèm gả nữa, chúng ta tiếp tục vụng trộm!”

Giang Dĩ Bác chau mày, thấy bộ dáng của nàng như vậy, đầu óc nhanh chóng suy đoán. Áo cưới? Là y phục mặc vào ngày thành thân?

“Sao nào, chàng đồng ý hay không?” Nghĩ đến ngày nàng mặc áo cưới gả cho hắn, tâm tình đột nhiên vui vẻ hẳn lên.

“Áo cưới là hỷ phục mặc vào ngày thành thân ư?” Giang Dĩ Bác vốn định đáp ứng, nhưng ngẫm lại, cứ phải hỏi kỹ cho chắc.

“Đúng vậy, là y phục chỉ mặc vào ngày thành thân thôi.” Thủy Băng Tuyền gật đầu chắc nịch.

Giang Dĩ Bác nhìn biểu cảm của nàng, sủng nịch gật đầu: “Ừ, ta đồng ý!”

Thủy Băng Tuyền hài lòng nhoẻn cười, chờ mong ngày gả cho hắn. Cũng tốt, tính trước bước không qua, nàng vốn định hai năm nữa mới gả cho hắn, nhưng hôm nay, chiến tranh nổ ra, thành thân sớm hay muộn đã không còn quan trọng. Thật may là khi đó ở Thủy Phủ, nàng đã thần nhiên nói với thể nhân mình yêu hắn.

Hôn lễ này, thật đáng chờ mong.

132. Q.5 - Chương 3: Những Ngày Chuẩn Bị

Edit: Boringrain

Thời gian như thoi đưa, thoát cái, một tháng đã trôi qua. Trong một tháng này, Giang Dĩ Bác toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho lễ thành thân của hai người.

Phủ đệ của Giang gia ở Bắc cảnh được bài trí hoa lệ thể nào thì miễn bàn. Rộng hơn hẳn mọi phủ đệ của những nhà quyền quý khác ở Tân thành, thậm chí từng nhành cây ngọn cỏ, hòn đá viên gạch trong phủ cũng đều là thứ hảo hạng nhất. Từ lúc bắt tay vào chuẩn bị, Giang Dĩ Bác không chỉ đứng ngoài chỉ thị mà còn đích thân lo liệu đến từng chi tiết vụn vặt nhất. Mọi vật dụng cần cho hôn lễ từ khắp nơi nhập về như nước.

“Chủ tử, bắt đầu phát thiệp mời chứ ạ?” Người vừa nói là một gã trung niên, nom già dặn khôn khéo – đứng nhất trong thập đại chương quầy của Giang gia. Giang Dĩ Bác đặc biệt triệu y về cùng hắn lo hôn sự.

Đã hơn một tháng, mọi thứ cần chuẩn bị đã tươm tất đâu vào đấy, chỉ còn thiếu mỗi thiệp mời mà thôi.

Giang Dĩ Bác lật xem danh sách, tự hỏi không biết còn quên gì nữa không.

“Hỷ phục của thiếu phu nhân, Mẫu Đơn lâu làm đến đâu rồi?” Hắn vẫn nhớ nét mặt hưng phấn rạng ngời của nàng khi nhắc đến bộ đồ cưới mà nàng muốn mặc. Cho tới nay, chưa lúc nào hắn thấy nàng hào hứng đến vậy, khiến bản thân cũng mong đợi ngóng trông, nên phá lệ mặc nàng tự quyết lần này.

“Bẩm thiếu gia, thuộc hạ có hỏi thăm Hoa Cô vài lần, nhưng Hoa Cô nói thiếu phu nhân đã căn dặn không được hé lời về hỷ phục với bất cứ ai, kể cả có là thiếu gia đi chăng nữa.” Nói đến đây, hắn không khỏi tự lấy làm lạ, thiếu gia đặc biệt lệnh cho Hoa Cô từ tận kinh thành đến đây chỉ để lo chuyện hỷ phục, rốt cuộc là bộ hỷ phục thể nào lại khiến Hoa Cô mỗi lần nhắc đến đều lắc đầu, chừng như muốn nói lại thôi?

Giang Dĩ Bác gật đầu: “Người hãy kiểm tra lại hết mọi thứ cần thiết, ta không muốn có bất cứ sai sót gì.”

“Dạ, thuộc hạ đã rõ.” Đại chương quầy nghiêm túc trả lời. Nhiều ngày theo sát thiếu gia không rời, hắn thấy rõ sự khẩn trương và tâm ý của thiếu gia. Người không chỉ tự mình chuẩn bị mọi việc mà còn quan tâm không sót thứ gì. Điều ấy, khiến hắn không khỏi bất ngờ, đôi khi còn tự hỏi người có thật là thiếu gia mà hắn biết không?

Xem ra, thiếu gia thật sự vô cùng yêu thiếu phu nhân. Nội y phục trang sức, hoàn toàn có thể sánh với sự xa hoa, long lẫy của hoàng hậu đương triều. Thiếu phu nhân này, quả thực tốt số, có thể được yêu chiều đến vậy.

“À phải, cho người đi phát thiệp đi.” Chỉ còn nửa tháng nữa, Tuyền Nhi, nàng sẽ là thê tử của ta. Để có thể thành thân cùng nàng, hần không tiếc tặng Trữ Thiên Khang một phần đại lễ.

“Dạ.”

“Báo cho nhị chương quỳ và tam chương quỳ, khách từ kinh thành có thể xuất phát rồi.” Dù không phải tổ chức ở kinh, hần vẫn muốn để cho thân nhân của hần và nàng đều có thể dự hôn lễ của họ.

“Dạ”. Đại chương quỳ hiểu chuyện gật đầu. Chủ tử không chỉ phái Vô Tâm, Vô Hình, mà còn phái luôn cả Hắc Bạch đến hỗ trợ hai chương quỳ đó hộ tống người thân của Thiếu phu nhân đến Bắc cảnh. Thậm chí ngay đến cao thủ giang hồ cũng bị người điều động đến.

Giang Dĩ Bác phát tay, cho đại chương quỳ lui xuống.

Vừa lúc ấy, có hạ nhân vào báo: “Thiếu gia, có Phong Các chủ của Vô Tình Các cầu kiến!”

Phong Cô Tình ư? Giang Dĩ Bác nhướng mày nghi hoặc, đoạn nhàn nhạt hạ lệnh: “Mời vào.” Hần đến đây làm gì?

“Dạ, thiếu gia.”

Phong Cô Tình mặc một bộ hắc bào, ngọc quan buộc tóc, ngũ quan anh tuấn, tiêu sái, dầu thần sắc lạnh nhạt lạnh lùng, lại chẳng hề ảnh hưởng đến phong thái tao nhã.

“Phong các chủ, mời ngồi.” Giang Dĩ Bác nhếch môi cười nhạt, nét mặt ôn hòa, ánh mắt trầm tĩnh. Hần đứng lên chấp tay về hướng Phong Cô Tình.

“Phong mô quấy rầy rồi.” Phong Cô Tình lạnh lùng đáp lễ.

Hai gã đàn ông, đều thuộc dạng phong hoa tuyết đại, tuấn lãng nổi bật, lại gườm mắt đối địch nhau. Khác chẳng, một lạnh nhạt, một ôn hòa.

Hạ nhân dâng trà, Giang Dĩ Bác nâng chén, ưu nhã nhắc nắp, thờ ơ hỏi: “Chẳng hay Phong các chủ hạ cố đến chơi hay có việc gì quan trọng?”

“Người muốn cưới nàng?” Phong Cô Tình nheo mắt nhìn thẳng Giang Dĩ Bác, giọng điệu hời hợt như đang trần thuật.

Động tác tay thoáng khựng lại, nét cười trên mặt Giang Dĩ Bác càng sâu: “Phải.”

Con người đen nhánh chột lóe, gương mặt lạnh nhạt của Phong Cô Tình bỗng thất thần. Nàng sẽ gả cho người ư? Gả cho Giang Dĩ Bác!

Chỗ mi tâm của Giang Dĩ Bác hơi nhú, ánh mắt thâm thúy, khóe môi nửa cười nửa không: “Giang mô còn thiếu của Phong các chủ một lời cảm tạ.” Việc y liệu mình cứu mẫu tử Tuyền Nhi hần luôn ghi tạc trong lòng.

Phong Cô Tình nghe vậy, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Giang Dĩ Bác: “Phong mô không phải vì người, cũng chẳng cần người cảm tạ.” Hần làm vậy là vì nàng. Nhưng hết thấy đã không còn nghĩa lý gì nữa.

Giang Dĩ Bác mỉm cười không đáp, ưu nhã cúi đầu thưởng thức chén trà hoa. Hần biết, Phong cô tình chắc chắn sẽ không nhận lời cảm ơn từ hần.

Nhất thời sảnh đường trở nên yên ắng đến kỳ lạ. Phong Cô Tình không lên tiếng, Giang Dĩ Bác cũng ngồi im chẳng nói một lời.

Được một lát, Phong Cô Tình bèn đứng dậy: “Phong mô hy vọng nàng sẽ hạnh phúc.” Ném lại những lời ấy, bóng dáng hần cũng biến mất dạng.

Giang Dĩ Bác từ tốn đặt chén trà xuống, khẽ chớp mắt. Phong Cô Tình này thật khó đoán, đến vội vàng, đi cũng vội vàng, còn ném lại một câu không đầu không đuôi, nhẹ như vậy, lại nặng đến thế.

Giang Dĩ Bác khẽ mỉm cười đứng dậy, hần đương nhiên sẽ dùng cả sinh mạng mình để yêu nàng, thương nàng, cho nàng hạnh phúc vẹn toàn.

.....

Tân thành, Bắc vương phủ

Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu thông thả tản bộ ngoài đình. Mới đó mà mùa xuân đã qua đi, tự lúc nào mùa hè mới đã về.

Từ khi trở lại Bắc cảnh, Giang Dĩ Bác bận rộn lo liệu chuyện thành thân, còn nàng, lại có những tháng ngày vô cùng nhàn hạ.

Đại hôn định vào ngày mười tám tháng này. Cách đó chỉ còn mười bốn ngày nữa thôi.

Nàng cúi đầu, thấy trong tay Tiểu Miêu chẳng biết có thêm một mảnh lá rơi từ khi nào, Thủy Băng Tuyền thủ thủ với con: “Tiểu Miêu à, mẹ sắp thành thân với cha con rồi, nhưng mẹ không biết cuộc hôn nhân này có thực sự lâu dài bền vững? Lỡ như sau này, mẹ và cha con không còn yêu nhau như bây giờ nữa, ở đây lại không cho ly hôn, thì mẹ biết làm sao?” Ở thời đại này, tái hôn như nàng đã đủ kinh hãi thế tục lắm rồi, còn kể chi đến ly hôn nữa? Chẳng biết sao mấy ngày nay, đầu óc nàng lại hay nghĩ vẩn vơ, nhờ một ngày tình cảm của họ nhạt phai, thì nàng sẽ làm gì đây?

Aizz... Xem nàng kia, dường như nhàn rồi quá rồi.

“Muội thử dài gì vậy? Tuyền Nhi?” Vương Yên bế Tiểu Khả Nhi đi ra ngoại đình, vừa lúc nghe thấy tiếng thử dài phiền muộn của Thủy Băng Tuyền. Đạo gần đây, nàng thường xuyên lui tới Bắc Vương phủ, ngày một thân thiết với Tuyền Nhi hơn. Bởi thế, muội ấy không cho nàng gọi mình là Bắc vương phi nữa, mà thay bằng khuê danh, như tướng công vẫn gọi.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười: “Đại tẩu, lại đây ngồi đi.” Đoạn nàng đi đến ngồi xuống bộ ghế đá, ý bảo Yên Nhi cùng lại ngồi với mình.

Tiểu Miêu đột nhiên ỉa liên tục, nắm tay hươ hươ lên ra mời thích chí lắm.

“Xem này, Tiểu Miêu có vẻ rất thích Khả Nhi đấy!” Thủy Băng Tuyền cầm khăn lụa, nhẹ nhàng lau nước bọt trên khóe môi Tiểu Miêu, cười đùa.

“Đúng vậy, thế tử, à không, Tiểu Miêu mỗi lần gặp Khả Nhi đều tỏ ra hứng thú.” Vương Yên cười dài đáp.

“Đại ca đâu rồi?” Đại ca gần đây cũng có vẻ bận rộn lắm, chả mấy khi thấy bóng dáng huynh ấy đâu.

Vương Yên hơi giật mình, nhìn Thủy Băng Tuyền dịu dàng đáp: “Tướng công đang sửa sang phủ đệ.” Nghe chàng nói, lão gia và phu nhân sắp đến Bắc cảnh tham dự hôn lễ của Tuyền Nhi. Lúc ấy, nàng rất kinh ngạc, vì chưa hề nghe Tuyền Nhi nhắc gì về việc ấy cả. Không ngờ chàng còn dặn thêm, bảo nàng không được nói uội ấy biết, nhằm uội ấy niềm vui bất ngờ.

Nhưng nàng trước nay không giỏi nói dối, bởi thế mới bối rối chả dám nhìn thẳng vào mắt Tuyền Nhi.

Thủy Băng Tuyền ngược lại, không hề chú ý đến vẻ ngượng ngịu của Vương Yên. Thật ra nàng còn mãi lo nghĩ đến chuyện hôn nhân sau này.

Ngẩng nhìn Vương Yên, Thủy Băng Tuyền ngập ngừng lên tiếng: “Yên Nhi này! Lúc trước sao tẩu dám chắc gả cho đại ca muội sẽ được hạnh phúc?” Lúc đó, Yên Nhi và đại ca chỉ mới quen biết, lại thành thân chớp nhoáng. Nếu không phải là đại ca, thì cuộc sống của tẩu ấy sẽ thế nào?

Vương Yên sững sốt ngẩng đầu, thấy ánh mắt nghi hoặc mơ hồ của Thủy Băng Tuyền, nàng then thùng cười nói: “Tẩu cũng không biết, lúc ấy trong lòng chỉ nghĩ muốn được gả cho chàng, vì tẩu tin chàng nhất định sẽ đối tốt với tẩu.” Mà sự thật đã chứng minh sự lựa chọn của nàng vô cùng chính xác. Nàng còn phải cảm ơn bà mai Tuyền Nhi tặng cho nàng mối nhân duyên tốt đẹp đến thế.

Thủy Băng Tuyền thì thầm nhắc lại, tin tưởng ư?

“Tuyền Nhi? Muội sao thế?” Vương Yên thấy Thủy Băng Tuyền ngơ ngẩn như vậy, bèn nghi hoặc hỏi.

Thủy Băng Tuyền định thần lại, cười đáp: “Không có gì, chứng lo nghĩ trước hôn nhân ấy mà.” Lúc trước, khi thành thân với Thiên Hợp, nàng chỉ xem đó là một cuộc hôn nhân danh nghĩa, bởi thế cũng không phải lo nghĩ nhiều như bây giờ.

Giờ đây, nàng và Giang Dĩ Bác đã trải qua nhiều sinh tử, vượt qua bao khó khăn, lưỡng tình tương duyệt, chỉ còn đợi ngày đơm hoa kết trái, hạnh phúc khó khăn lắm mới đạt được, nên càng sợ hãi mất đi. Dẫu sao, trong lòng nàng, tình yêu và hôn nhân là hai phạm trù xa nhau vời vợi. Yêu nhau không nhất thiết phải tiến tới hôn nhân. Những người nàng quen ở kiếp trước, có bao cặp yêu say đắm rồi cũng dất nhau ra tòa đay thôi...

Vương Yên nhắm mắt nheo mắt nhìn Thủy Băng Tuyền: “Chúng lo nghĩ trước hôn nhân?” Là gì vậy?

“Tuyền Nhi... Muội không muốn gả cho Giang công tử ư?” Vương Yên tròn mắt kinh ngạc

“Cũng không phải, chỉ là hơi lo lắng... Aizzz, cũng không phải, là mấy ngày nay muội thích suy nghĩ vẩn vơ ấy mà, không sao đâu.” Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ mặt của Vương Yên, sợ dọa nàng ấy, đành vội vã giải thích, nhưng càng giải thích lại càng rối hơn.

“... Muội lo lắng sau này Giang công tử sẽ không yêu muội như bây giờ phải không?” Vương Yên chăm chú quan sát sắc mặt của Thủy Băng Tuyền, dõm hỏi.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc ngẩng nhìn Vương Yên. Là vậy ư? Nàng nghĩ nhiều như vậy, bởi không tự tin với tình cảm của chính mình?

Vương Yên thấy Thủy Băng Tuyền không đáp, bèn nói tiếp: “Thực ra, Tuyền Nhi à, muội phải tin tưởng vào Giang công tử. Tẩu tin đại ca muội là người tốt, cũng tin tưởng chàng nhất định sẽ đối tốt với tẩu, bởi thế tẩu chưa từng bận tâm đến những chuyện sau này. Biết nắm chặt hiện tại mới là hạnh phúc nhất.”

Nút thắt trong lòng Thủy Băng Tuyền như được một bàn tay tài hoa tháo gỡ. Đúng vậy, nắm chặt hiện tại mới là hạnh phúc nhất.

Rồi nàng nhoẻn cười: “Yên Nhi, cảm ơn tẩu khai sáng, bằng không, muội sẽ mãi lẫn lẩn trong ngõ cụt của mình mất.” Trong cuộc thì tối, quan tâm tắc loạn, dường như, nàng đã yêu Giang Dĩ Bác sâu đậm đến mức sợ mất sợ được như vậy.

Vương Yên ngượng ngừng cười khẽ, nàng rất vui vì có thể giúp được Tuyền Nhi, dẫu chẳng biết nàng nói gì mà Tuyền Nhi được ‘khai sáng’ như vậy?

.....

Những cánh thiệp hồng của Giang gia tung bay khắp thiên hạ, tạo nên một làn sóng mới...

Khắp các tửu quán trà lâu, đâu đâu người ta cũng rĩ tai nhau luận đàm sự kiện chấn động mới nhất ở Thanh Lăng, ấy là việc Giang Dĩ Bác – chủ sự của đệ nhất thế gia kinh thành sẽ thành thân với Thủy Băng Tuyền ngày mười tám tháng này.

Lúc đầu, nghe cái tên Thủy Băng Tuyền có vẻ quen tai. Ngẫm lại mới thấy, đó chẳng phải là tam tiểu thư của Thủy phủ, người bị hoàng thượng từ hôn, gả cho Bắc vương gia, lại xem chút nữa trở thành đương kim hoàng hậu sao?

Bởi vậy triều đình lại được một phen căng thẳng, nơm nớp lo sợ.

Tuy chưa có động thái gì rõ rệt, nhưng vị triều thần nào cũng có thể nhận ra, sắc mặt hoàng thượng gần đây ngày càng âm trầm u ám, khiến ai nấy đều hết mực cẩn trọng hành sự.

Thế nhưng, hoàng thượng cũng chẳng có tâm tình để ý đến chuyện này, bởi thân đệ của thái hậu, Hoàng quốc cửu đột nhiên mất tích. Thái hậu lo lắng sốt ruột, hoàng thượng phải người tra xét khắp nơi.

Tuy hai mươi vạn đại quân của Khang Vương đã lùi ra ngoại ô kinh thành một trăm dặm, nhưng vẫn khiến cho triều thần rục rịch không yên.

Lúc này, hoàng hôn nặng nề buông xuống ngự thư phòng.

“Bẩm hoàng thượng, có thiệp hồng từ Bắc cảnh, mời hoàng thượng mười tám tháng tư đến uống rượu mừng của chủ nhân Giang Gia và Bắc vương phi.” Quan lễ bộ thượng thư cung kính trình thiếp lên.

Trữ Thiên Kỳ vỗ mạnh vào thành long ỷ, sắc mặt tái đen đến dọa người, đáy mắt âm trầm như có giông bão vờn quanh.

Lý công công cúi thấp đầu, run rẩy nhận tờ thiếp tử tay viên Lễ bộ thượng thư như phải bỏng.

Trữ Thiên Kỳ hít sâu một hơi, đè nén khí huyết cuộn trào trong lồng ngực, tay nắm chặt thành ghế đến nổi cả gân xanh.

Lễ bộ thượng thư quỳ trên đất cũng run rẩy không kém, hấn thẳm kêu khổ nhưng cũng đành chịu. Ai bảo chuyện công văn của Bắc cảnh trước giờ đều do hấn xử lý, thiếp đã đến tay hấn, cũng không thể không chuyển cho hoàng thượng?!

“Hoàng... hoàng thượng... bớt giận.” Lễ bộ thượng thư nơm nớp lo sợ, giọng điệu nhát gừng nhỏ thó như tiếng lá rụng cuối thu.

Trữ Thiên Kỳ mím môi, cố gắng khống chế bản thân không vì một phút giận dữ mà lập tức phái binh đi bình định Bắc cảnh. Không! Hấn không thể để một nữ nhân làm loạn thế cờ.

Hai mươi vạn binh của Trữ Thiên Khang vẫn còn nằm trong địa giới kinh thành, chắc chắn là đợi đến lúc này. Nếu như hấn bỗng xuất binh, há chẳng phải đúng ý Trữ Thiên Khang sao?

Thủy Băng Tuyền...

Giang Dĩ Bác...

Ra đây mới là mục đích của các người? Một tháng trước, hấn dùng nàng cốt lấy được bản chiếu chỉ của Trương gia, đợi không còn thứ quyền lực nào có thể uy hiếp đến mình, hấn sẽ cùng Trữ Thiên Khang tranh hùng một trận...

Nào ngờ đâu, kẻ được lợi sau rốt lại là Giang Dĩ Bác! Thảo nào hấn chẳng chút khấn trương khi nàng bị giam lỏng.

Ra là đã định sẵn từ trước.

Giỏi lắm... Giang Dĩ Bác!

Trữ Thiên Kỳ hận không thể róc xương, lột da hai người họ. Hấn thề, một ngày nào đó, một ngày nào đó, hấn sẽ lôi hai kẻ đó ra lăng trì!

133. Q.5 - Chương 4: Đại Hôn Lễ

Edit: Boringrain

Thấm thoát, hôn lễ của Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyền đã cận kề.

Sớm tinh mơ, Thủy Băng Tuyền mơ màng trở mình tỉnh giấc, lại chẳng thể nào chớp mắt thêm tí nữa. Bèn xoay người nhìn Tiểu Miêu ngủ ngon lành bên cạnh, khước môi nàng bất giác hé nụ cười.

Những ngày này, dân chúng Bắc cảnh vì hôn sự của nàng và Giang Dĩ Bác mà xôn xao hấn lên. Từ kinh ngạc lúc đầu, chuyển sang lặng lẽ tiếp nhận, rồi thật lòng chúc phúc. Nàng hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của họ.

Bách tính Bắc cảnh còn vậy, huống hồ là người trong thiên hạ? Chỉ sợ ngoài kia dùng hai chữ sục sôi cũng chẳng đủ hình dung.

Nàng vốn chỉ nghĩ cùng Dĩ Bác cử hành một hôn lễ nho nhỏ, dè dặt...

Giang Dĩ Bác lại giống trống khua chiêng phát thiệp khắp thiên hạ, đủ biết hôn lễ này náo động đến mức nào.

Hấn chẳng những sắp xếp cho Thủy, Trương hai nhà đến Bắc cảnh một chuyến mà còn mời nhiều cự phú khắp Thanh Lăng, thậm chí vài đại môn phái trên giang hồ cũng nể mặt tham dự...

Cũng bởi sự kiện này, từ vài ngày trước, khách mời đã nườm nượp đổ về Tân Thành, làm lợi cho không biết bao nhiêu thương hộ. Đã thế, Giang gia còn bao hết các quán trọ trong vùng, nhằm tiếp đãi khách mời.

Thủy Băng Tuyền hít một hơi rồi đứng dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy xung quanh vẫn còn lượn lờ màn sương trắng.

Hôm nay đã là ngày mười sáu, chỉ hai ngày nữa thôi, những ngày độc thân của nàng sẽ kết thúc. (Thiệt tình mình không muốn mở cái ngoặc này đâu, nhưng mà muốn nói quá, chị ấy lấy Trữ Thiên Hợp rồi, đâu ra còn độc thân nữa? Nhưng bản gốc là vậy đấy, mình bó tay^^)

Thủy Băng Tuyền nhìn những tia sáng le lói ngoài trời, lòng ngổn ngang phức tạp. Nghiêm túc mà nói, đây mới đúng là lễ thành thân thật sự của nàng. Bởi lần này, nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng và Thiên Hợp cũng có một hôn lễ, nhưng kết quả, cả chàng lẫn hôn lễ của chàng đều thoát đến thoát đi. Tựa chùm pháo hoa chỉ hào nhoáng rực rỡ trong khoảng khắc. Ngỡ là cả đời, vội đưa tay nắm bắt, hóa ra chỉ là hư không...

.....

Giữa trưa hôm đó, bên trong gian phòng của Thủy Băng Tuyền, chủ quản Mẫu Đơn lâu – Hoa Cô tròn tròn mắt, miệng há lớn muốn rớt cả cằm xuống đất, bộ dáng như gặp quỷ. Bốn tỷ nữ phía sau nàng ta ngây dại chờ đợi, đến cả Cảnh Trúc và Thu Nhi cũng kinh hồn bạt vía...

Bởi Thủy Băng Tuyền đang mặc thử cái áo cưới nàng mất tròn nửa tháng mới làm xong, tuy không thể so với áo của thời hiện đại, nhưng về cơ bản vẫn giống đến tám phần. Ngay cả giày cao gót nàng cũng chuẩn bị một đôi, lòng cười đầy tự mãn, nàng chắc chắn là cô dâu đẹp nhất trên đời.

Ngắm lại bộ áo cưới trên người, Thủy Băng Tuyền vô cùng hài lòng, bèn xoay nhẹ một vòng, làn váy bên dưới xòe ra như cánh hoa nở rộ.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười gật đầu, đoạn ngẩng nhìn những tỷ nữ còn đang ngây ngẩn trong phòng. Tiếng cười khe khẽ bật lên, điểm thêm gương mặt nàng nét phong tình quyến rũ. Cộng thêm hiệu ứng của bộ y phục lộng lẫy, nét cười ấy đủ sức hấp dẫn mọi ánh mắt, khiến ai nấy mê mẩn đến đảo lộn đầu óc, rụng rời chân tay.

Ngay Hoa Cô từng may y phục cho không biết bao nhiêu phu nhân tiểu thư nhà quyền quý cũng bị sự xinh đẹp của Thủy Băng Tuyền hớp hồn, chỉ có thể ghen hòng trân trân nhìn nàng như tiên nữ hạ phàm.

Đến khi Thủy Băng Tuyền cởi bộ váy cưới ấy ra mà tinh thần mọi người vẫn còn đang vân du trong cõi mộng.

Thủy Băng Tuyền cũng không để ý đến họ nữa, mà cười đứng đĩnh ra ngoài. Hóa ra khi yêu, người phụ nữ nào cũng khao khát được trở thành cô dâu đẹp nhất.

Giang Dĩ Bác, chàng đã sẵn sàng chưa? Thiếp sẽ gả cho chàng đấy, mang theo trái tim chân chính gả cho chàng.

.....

Mặt trời lặn rồi lại lên, nắng vàng ươm trải khắp cả thế gian. Tiết trời hôm nay báo hiệu một ngày quang đãng, vừa sáng sớm mà bầu trời đã trong vắt không một gợn mây.

Ngày mười tám, hôm nay, chính là ngày lành của Giang thiếu gia và Bắc vương phi.

Đã có không ít người đổ xô lên con đường lớn của Tân Thành, trông ai nấy cũng háo hức vô cùng.

Tất cả tửu quán trên con đường này đều được Giang gia bao trọn, hơn nữa, ở hai bên đường, trải dài từ đầu đến cuối là vô số bàn tiệc với đủ loại thái thức gồm toàn sơn hào hải vị mà cả đời những dân nghèo kham khổ như họ chưa từng thấy qua. Thậm chí Giang gia còn vô cùng hùng hồn tuyên bố, sẽ mở tiệc chiêu đãi tất cả dân chúng Tân thành trong một ngày đêm, không sợ mọi người ăn hết, chỉ sợ mọi người không đến ăn

Bởi thế, vừa sáng ra mà con đường này đã chật như nêm cối. Ai nấy đều hạ quyết tâm lớn, phải ăn cho đầy bao tử mới thôi.

Thịnh yến hoàng gia, hôn lễ hoàng tộc chắc cũng chỉ ở mức này mà thôi!

Không chỉ dân thường tắc lười trước sự hào phóng của Giang gia mà ngay đến những phú hộ được mời cũng phải trợn mắt há mồm khi trông thấy cảnh này.

Là thương nhân, mọi thứ trong mắt họ đều được tự động quy ra bạc. Rồi khi thấy số bạc này biến thành từng đĩa thức ăn bị bọn dân đen nhồm nhoàm cho vào bụng thì đến cổ họng cũng ngứa ngáy không yên.

Trời ạ, số rượu trên bàn kia đều là hàng thượng đẳng, lại bị bọn họ tu ừng ực như uống nước lã thế kia?

Là bạc đấy, bạc cả đấy, ăn uống hồ lớn thế này thì tốn bao nhiêu cho phí?

Giang thiếu gia vui vẻ thành thân, vung bạc qua cửa đến họ cũng phải xót thay.

.....

Trương Quang Duệ và Lão tướng gia nhìn khung cảnh ăn uống tấp nập trên đường cái lúc này, bèn tắc lười than rằng: “Trời ạ, Dĩ Bác yêu Tuyền Nhi đến là thảm, hần điên rồi!” Cổ nhân dùng nghìn vàng mua một nụ cười của mỹ nhân, còn Giang Dĩ Bác hần quả nhiên vạn kim không tiếc.

Lão tướng gia vui vuốt chòm râu dài, đôi mắt tinh tường từng trải qua dâu bể, nhìn thấu được sự đời cũng hí cười: “Tuyền Nhi quả có phúc.” Khiến cho ông ngoại ông đây cũng cảm thấy hãnh diện.

“Lão tướng gia, thiếu gia mời người vào an tọa.” Đại chương quây từ đâu chạy lại, cung kính nói với lão tướng gia.

“Ha ha, được được.” Lão tướng gia gật đầu lia lịa, khuôn mặt tươi cười khiến cho những nếp nhăn xô vào nhau. Thanh Thanh, hần con đã được yên lòng?

“Để cháu đỡ ông vào trong. Dĩ Bác chừng sốt ruột muốn đi đón dâu rồi.” Trương Quang Duệ đứng kế bên nháy mắt đùa cợt. Có nằm mơ hần cũng không ngờ, trên đời lại có người phụ nữ khiến một Giang Dĩ Bác bình thần trầm tĩnh phải trở nên điên cuồng. Hơn nữa, người phụ nữ này lại là biểu muội có ‘tiếng xấu’ đồn xa của hần. Chuyện đời quả không ai lường trước được.

“Quang Duệ.” Một tiếng gọi trầm ấm từ cách đó không xa truyền tới, Trương Quang Duệ ngoái đầu nhìn, rồi kinh ngạc kêu lên: “Hy!”

Trữ Hy đang chỉ huy bồ khoái trong phủ nha dọn lối từ Bắc vương phủ đến Giang gia, chợt thấy có bóng lưng quen thuộc, bèn gọi thử.

“Tổng quản, ông giúp ta đỡ lão gia vào đại sảnh trước.” Trương Quang Duệ lập tức phân phó cho Trương tổng quản đứng phía sau. Kể từ lần từ biệt ở kinh thành, cũng đã hơn một năm hần không gặp Trữ Hy. Không ngờ...

“Dạ. Thiếu gia!” Trương tổng quản chạy đến trước, thay Trương Quang Duệ đỡ lão tướng gia.

“Trữ Hy bá kiển tướng gia!”

“Trữ quận vương không cần khách khí.” Lão tướng gia mỉm cười gật đầu, rồi xoay người đi thẳng về cửa lớn mở rộng của Giang phủ

Trương Quang Duệ nhìn Trữ Hy quay người phân phó vài tiếng rồi đi về phía hần, trong lòng bỗng có cảm giác phức tạp. Hy hần...

“Dĩ Bác thật... có tâm.” Trữ Hy nhìn Trương Quang Duệ, nhàn nhạt nói. Quả thực Giang Dĩ Bác đã đặt hết tâm tư vào hôn lễ này. Nhân lực, vật lực, không thua kém gì đại hôn của hoàng gia.

“Đúng vậy.” Trương Quang Duệ nhìn ra phía sau, thấy có người ăn no đến phải vuốt bụng, thì nhìn Trữ Hy cười hiểu ý.

Từ Giang phủ, pháo nổ rộn ràng theo làn khói trắng, đội kèn rước dâu hí hục thổi những bản nhạc vui tai...

Trữ Hy mỉm cười mà lòng ngổn ngang trăm mối. Ánh mắt hần, cũng như ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng đến cái kiệu hoa lộng lẫy hoa mỹ đang từ cửa lớn Giang phủ đi ra, theo sau là Giang Dĩ Bác mặc bộ hỷ phục đậm sắc đỏ.

Mái tóc dài như mây được buộc bằng mảnh tơ hồng, đầu tơ nhẹ bay phấp phới rồi đậu trên cánh vai, khiến gương mặt vốn đã tuấn lãng xuất trần càng thêm sống động. Đôi mắt đen láy sáng rõ, khóe môi duyên dáng cong nụ cười lay động, hỷ phục đỏ tươi tôn quý mà ưu nhã. Phong nhã đến thế là cùng.

“Chúc mừng Giang công tử.”

“Chúc mừng Giang thiếu gia!”

Những lời chúc dồn dập đổ về từ bốn phương tám hướng, khiến gương mặt hần càng thêm rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Giang Dĩ Bác vui vẻ chấp tay qua bốn phía: “Đa tạ, đa tạ. Chút rượu nhạt mong mọi người đừng chê, cứ uống thật thoải mái.”

Trương Quang Duệ đứng giữa đám đông, môi nhếch lên như cười như không nhìn Giang Dĩ Bác hôm nay vui sướng không chút che giấu, bèn cúi đầu lẩm bẩm: “Rượu nhạt ư? Ha, hần cũng thật biết khiêm tốn.”

Thoáng chút thất thần, nhưng Trữ Hy nhanh chóng mỉm cười, thoải mái đáp: “Lần này Dĩ Bác quả thật mạnh tay, cũng chỉ hần mới dám dùng vạn kim mua nụ cười mỹ nhân như thế thôi!”

Trương Quang Duệ liếc nhìn Trữ Hy một cái, khẽ thở dài, đoạn vỗ mạnh lên vai hần: “Đêm nay chúng ta phải uống cho thỏa mới được. Chỗ rượu ấy đều là nữ nhi hồng thượng đẳng đấy. Không uống thì thật uống phí.” Hy vọng ngày nào đó Hy cũng sẽ gặp được người phụ nữ của mình, như hần vậy.

Trữ Hy hơi cúi mắt, lát sau mới ngẩng lên, hé ra nụ cười nhàn nhạt: “Cũng phải, không uống thì uống phí cả đời.”

Hết đêm nay, nàng sẽ trở thành thê tử của Giang Dĩ Bác. Đã đến lúc hần học cách buông tay.

Lại ngược nhìn bóng dáng tao nhã tuyệt luân của Giang Dĩ Bác, đáy mắt Trữ Hy toát lên sự chúc phúc chân thành. Chỉ cầu nàng hạnh phúc.

Cùng lúc này, người nắn lòng lẩn trong đám đông nào chỉ có mình Trữ Hy, còn có một Phong Cô Tình mặc bộ y bào đen tuyền, tựa lưng vào góc tường, tay cầm vò rượu mạnh nốc ừng ực, môi cười giễu cợt. Quả không hổ là Giang Dĩ Bác, loại rượu hảo hạng thế này cũng dám đem ra cho đám ngu dân đối ẩm.

Đôi mắt xuyên qua đám đông, nhìn cổ kiệu hoa lệ, con ngựa trắng phong nhã, người cưỡi trên nó vui sướng rạng rỡ. Phong Cô Tình nheo mắt, thầm nghĩ, Giang Dĩ Bác, giờ khắc này ta chỉ ao ước được là người cưỡi con ngựa đó, dẫn đầu cổ kiệu hoa đó. Tiếc thay, người nàng chọn chưa bao giờ là ta, chưa từng là ta.

Lại giữa đầu hộp thêm một ngụm, Phong Cô Tình thì thầm: “Giang Dĩ Bác, người tốt nhất phải cho cho nàng hạnh phúc, nếu không, ta nhất định không tha cho người.”

“Chủ tử, thiệp mời của Giang phủ.” Chiến nhất nhìn bộ dáng ôm rượu thất thần lạc phách của chủ tử, chỉ đành than thở trong lòng, aizz...

Phong Cô Tình đưa tay cầm lấy tờ thiệp vô cùng tinh xảo, nhếch cười cay đắng, Giang Dĩ Bác...

134. Q.5 - Chương 5: Áo Cưới

Edit: Boringrain

Nhận thiệp cùng lúc với Phong Cô Tình, còn có Cung Thác. Hần nắm chặt tờ thiệp trong tay, ánh mắt mơ hồ phức tạp. Đột nhiên trong đầu lại nhớ đến hình ảnh người con gái ấy, hần nheo mắt tự vấn lòng, từ lúc nào nàng đã lặng lẽ bước vào tim?

“Thiếu gia đi không ạ?” Nếu không nhanh e không đến kịp giờ lành, Cung Trữ thầm nghĩ.

Cung Thác cụp mắt khiến Cung Trữ không thấy rõ đáy mắt dao động của mình, lát sau mới nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

Hắn và nàng trước nay chưa từng qua lại, thứ tình cảm mờ nhạt dấy lên trong lòng này chẳng qua là chút loạn ý nhất thời của bản thân mà thôi. Hôm nay nàng lên kiệu hoa của Giang Dĩ Bác, thì ngày sau sẽ càng chẳng chút liên quan với hắn nữa. Như vậy cũng tốt...

.....

Nắng vàng rực rỡ xuyên qua song cửa sổ, rọi thẳng đến thùng tắm vĩ đại đặt giữa gian phòng. Từng cánh hoa hồng lững lờ trên mặt nước, phản chiếu dưới nắng trời càng thêm lung linh lóa mắt.

Cảnh Trúc và Thu Nhi nhìn nhau một cái, rồi cùng bước lên giúp Vương phi cởi y phục. À, không phải, là tiểu thư. Người nói từ nay trở đi, họ phải đổi cách xưng hô, gọi người là tiểu thư.

Cởi hết y phục rồi, Thủy Băng Tuyền chậm chậm nhấc gót sen đặt vào thùng nước đã được rải hoa thơm ngào ngạt, từ từ ngồi xuống...

Nửa canh giờ sau, gáo nước trong tay Cảnh Trúc rơi ‘choang’ một tiếng xuống đất, còn Thu Nhi thì ngã ra tại chỗ.

Hai người họ sững sờ nhìn Thủy Băng Tuyền đến đờ đẫn, mắt mông lung, mồm há hốc.

“Thu Nhi, lại giúp ta búi tóc...” Thủy Băng Tuyền ngồi trước gương đồng, mặt gương mờ ảo trông không rõ bóng người nhưng nàng vẫn có thể thấy được dáng vẻ ngây ngẩn của hai tỳ nữ thân cận, khẽ hé môi cười.

Đoan chắc hai người vẫn còn sững sờ chưa tỉnh nổi, Thủy Băng Tuyền bèn tự mình vấn tóc, rồi lấy khăn voan cài lên đầu, sau lại lưu loát điểm trang cho gương mặt.

.....

Qua một khắc, nàng hài lòng đứng dậy, cúi nhìn bộ váy mặc trên người mình, không tìm được nụ cười tự đắc. Chẳng biết bộ váy cưới này của nàng có thể dọa sợ Giang Dĩ Bác chăng?

Đáng tiếc Hoa Cô Tử sống chết không cho nàng dùng vải trắng, bắt phải thay thế bằng màu đỏ, nếu không, váy cưới này sẽ càng hoàn hảo.

Nhưng nhìn kỹ lại, Thủy Băng Tuyền cũng không thấy quá nuôi tiếc. Trong mắt nàng màu đỏ hay trắng vốn chẳng có gì khác biệt. Có điều, trong mắt những người cổ đại truyền thống kín kẽ, hẳn bộ váy này phải kinh hãi thế tục lắm đây!

Khẽ nhấc váy lên, rồi tinh nghịch xoay tròn một vòng như cô công chúa nhỏ, nụ cười của Thủy Băng Tuyền càng khắc sâu trên khóe miệng.

Giây phút này, nàng thật sự hạnh phúc. Nhanh lên nào, người yêu nàng tha thiết, người nàng yêu sâu đậm, nàng muốn chóng được gả cho chàng.

“Thiếu phu...” Vừa lúc Hoa Cô đẩy cửa bước vào, rồi sững người tại chỗ. Lúc trước thiếu phu nhân đã mặc thử bộ váy này một lần, nhưng lần ấy người còn mặc trung y kín kẽ. Đến lần này...

Hai chân Hoa Cô run rẩy rồi mềm oặt quỵ sụp xuống đất: “Thiếu... thiếu... cái này...” Nàng đã nói rồi mà, bộ váy này trông cứ kỳ quái thế nào! Vừa không có tay, lại cũng chẳng có cổ, bờ vai thì trống hoắc, vậy mà...

“Hoa Cô, sao vậy?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày, nhìn Hoa Cô lắp bắp khổ sở dưới đất.

“Cái này... không được đâu ạ!” Ánh mắt Hoa Cô bất giác lảng tránh bờ vai tuyết trắng lộ rõ của Thủy Băng Tuyền. Trời ạ, thiếu gia sẽ giết nàng mất.

Thủy Băng Tuyền nhếch môi, mỉm cười: “Đứng lên đi, chàng sẽ không trách phạt người đâu!” Chàng đã đồng ý cho nàng mặc áo cưới rồi còn gì!

“Nhưng...” Hoa Cô ngẩng đầu thoáng nhìn Thủy Băng Tuyền, rồi như bị hút hồn, ánh mắt nàng dán chặt vào người thiếu phu nhân không cách chi dứt ra được. Quá sức lộng lẫy và kiều diễm, ai thấy được cảnh này chắc cũng bị câu hồn đoạt phách như nàng thôi!

“Tiểu thư...người... người... thực sự sẽ mặc bộ váy này ư?” Thu Nhi khó nhọc lên tiếng. Bộ váy này thật sự rất đẹp, tiểu thư mặc vào lại càng đẹp hơn. Nhưng mặc nó ra ngoài, chắc chắn sẽ hù chết người.

“Đúng vậy.” Thủy Băng Tuyền nhặt chiếc áo choàng cũng màu đỏ thắm phủ lên vai, che một phần cảnh xuân mơn mớn, nhưng cánh tay trắng ngọc, cùng làn da trước ngực lại càng nổi bật trên nền đỏ rực rỡ.

Lúc này trong lòng Hoa Cô đang có cuộc giằng xé gay gắt giữa lý trí và cảm xúc. Lý trí nói với nàng, bằng mọi giá phải khuyên thiếu phu nhân thay bộ váy này ra, chứ thiếu gia thương yêu thiếu phu nhân như vậy, sẽ không nỡ trách cứ người, đến lúc ấy, mọi cơn giận dữ của thiếu gia sẽ trút cả lên đầu nàng.

Nhưng về cảm xúc, nàng không khỏi có chút tự đắc kiêu ngạo. Tuy bộ váy áo này là ý tưởng của thiếu phu nhân, nhưng thân là quân sự của Mẫu đơn lâu, có thể tự tay làm ra bộ váy áo tuyệt mỹ có một không hai trên đời khiến nàng lấy làm vinh hạnh.

“Hoa Cô, yên tâm đi, ta đảm bảo sẽ không để chàng trách phạt người đâu.” Thủy Băng Tuyền thấy vẻ lưỡng lự của Hoa Cô, bèn cười nói trấn an. Thực ra nàng cũng muốn xem người đó sẽ có biểu cảm thế nào khi thấy bộ váy cưới này.

“Nhưng...nhưng...” Hoa Cô ngập ngừng khó quyết.

“Nhưng thế nào?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày cười, đáy mắt ôn hòa điềm đạm lại khiến Hoa Cô bất giác run rẩy, chẳng dám không tuân.

Nàng ta bèn nói: “Dạ không, ý Hoa Cô là thiếu gia đã đợi ngoài cổng.” Thôi xong, kiểu gì nàng cũng toi rồi.

Thủy Băng Tuyền tức thì nhoẻn cười hài lòng. Hoa Cô này rất hợp với ý nàng, thông minh khôn khéo, lại biết quan sát sắc mặt chủ nhân.

Trước cửa Bắc vương phủ, cỗ kiệu hoa đã hạ xuống chờ đợi. Từ chỗ kiệu dừng đến thẳng bên trong phủ nội, thềm đỏ trải dài khôn dứt. Giang Dĩ Bác nhảy phắt xuống ngựa, những khúc nhạc vui tươi vẫn liên tục nổi lên sau lưng hắn. Tâm trạng hắn khi này cũng như những khúc nhạc ấy, rộn rịp phơi phới, khó có từ ngữ nào hình dung được. Cứ nghĩ đến tân nương tử của hắn hôm nay là nàng, khoe môi hắn không khỏi cong lên nụ cười hạnh phúc say lòng người. Tuyền Nhi, nàng có biết ta đã đợi ngày nay bao lâu rồi không?

“Cô... cô gia... Tiểu thư... mời người vào.” Thu Nhi có tật giật mình, đầu cúi gằm không dám nhìn thẳng Giang Dĩ Bác, giọng nhát gừng đứt quãng. Trong lòng nàng không ngừng trách bản thân, sao lại thua Cảnh Trúc cơ chứ? Ôi!

Giang Dĩ Bác nhìn dáng vẻ khẩn trương sợ hãi của Thu Nhi, bỗng nóng ruột trong lòng. Tỳ nữ này thường ngày hiền lành ít nói, nhưng được Tuyền Nhi dạy dỗ, nên cũng bình tĩnh hơn người. Có sao giờ lại bày ra vẻ lo sợ như thế này? Lẽ nào...

Giang Dĩ Bác vội vã ào vào phòng...

“Tuyền Nhi...” Đơ người, lời tiếp theo chưa kịp nói ra, Giang Dĩ Bác đã choáng váng tại chỗ.

Thủy Băng Tuyền chẳng bận tâm hai cánh cửa bị hắn đẩy ra đang lung lắc trên bản lề. Nàng nhẹ xoay người, rồi bật cười khanh khách trước vẻ mặt ngây ngốc của gã nam nhân kia.

“Các người lui xuống đi, để cô gia tự mình bế ta lên kiệu.” Thủy Băng Tuyền nhìn Hoa Cô đứng cạnh bên đã muốn ngất xỉu, còn Cảnh Trúc thì bất an vãn về khăn tay không ngừng, bèn tốt bụng cho họ lui ra ngoài đợi.

“Dạ.” Hoa Cô và Cảnh Trúc vừa nghe Thủy Băng Tuyền nói, lập tức vọt thẳng ra cửa, vội đến mức chẳng thèm đóng cửa lại.

Thủy Băng Tuyền lúc này mới quay sang Giang Dĩ Bác, giơ tay kéo áo choàng trên vai xuống, nàng xoay vòng tròn, cho hắn mặc sức ngắm nhìn, rồi nhẹ tiến vào lòng hắn, đôi môi mọng đỏ khẽ mở, hé nở nụ cười hút hồn: “Thiếp đẹp không?”

“ ... ”

“Thiếp đẹp không? Giang Dĩ Bác!” Thủy Băng Tuyền đứng lì lại, ngẩn đầu hỏi hắn với dáng vẻ mong đợi.

“ ... ”

Nàng thoáng giận, cổ sức đẩy nam nhân vẫn bị đờ hình từ nãy đến giờ, gương mặt tươi cười tức khắc tối sầm.

“Chàng ngốc rồi sao?”

“Thay ra!” Giọng nói khô khốc trầm thấp từ kẽ răng Giang Dĩ Bác nghiêng ra. Đây là hỷ phục mà nàng nói sao? Trừ khi hắn bị điên, mới để nàng mặc loại y phục này ra cho bàn dân thiên hạ thấy được dáng vẻ yêu mị này của nàng. Hắn còn hận không thể bọc kín nàng từ đầu đến chân ấy chứ!

Nhìn đi, thứ này là loại y phục gì chứ? Thứ này... Thứ này.... Chết tiệt, hắn thừa nhận, nàng mặc bộ hỷ phục này lên người có thể toát lên vẻ đẹp kinh tâm động phách. Đôi mắt thâm thúy của hắn âm thầm đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Cần cổ thon dài trắng tuyết, vành tai cong mềm như đóa bạch lan, xương quai xanh quyến rũ, bờ vai ngọc bóng lưỡng, đôi cánh tay mịn màng, bộ ngực cao đầy đặn, làn da trắng nõn tinh khiết tựa ánh trăng rằm. Nắng chiếu qua cửa sổ, dát lên cho nàng thêm lớp áo vàng óng ánh.

Bộ y phục này vừa khít cơ thể, tôn lên từng đường cong tinh tế trên người nàng, kiều mị mà vẫn ưu nhã...

Chỉ e bất cứ nam nhân nào nhìn thấy, cả đời này cũng không quên được dáng vẻ của nàng hôm nay.

Nghĩ đến đây thôi, hắn như người say sục tỉnh. Không được, hắn không thể để những gã đàn ông khác tơ tưởng đến thê tử của mình.

“Tuyền ...Tuyền Nhi... Thay đồ ra!” Giang Dĩ Bác rùng mình lắc đầu, bước lên nhặt áo choàng khoác vội lên bờ vai nàng, không biết là muốn che đi nét đẹp rạng ngời, hay là muốn khiến bản thân không bị đắm chìm trong mê hoặc?

“Sao cơ?” Đôi mắt phượng của Thủy Băng Tuyền khựng lại một chút, rồi từ từ nheo lại.

“Tuyền Nhi, ngoan nào, cởi bộ áo ấy ra! Chúng ta thay... bộ hỷ phục khác.” Giang Dĩ Bác hoảng loạn nói. Bộ đồ này thực sự không thể mặc được. Để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng bây giờ, hắn chắc chắn sẽ ghen đến chết mất.

“Không được!” Thủy Băng Tuyền nhắc váy lùi ra sau một bước, vẻ dè chừng, kiên quyết nói. “Thiếp mặc kệ, dù thế nào thiếp cũng phải mặc bộ váy cưới này.”

“Tuyền Nhi, ngoan nào, bộ đồ này không thể mặc được.” Giang Dĩ Bác thoáng lên giọng. Đáng chết, hắn phải giết Hoa Cô mới được. Biết rõ thứ đồ này không thể mặc ra ngoài, còn cả gan làm ra?

Hắn lúc này giận quá, quên mất là ai khi ấy cầu hôn được nàng, vui quá hóa rồ, lập tức triệu quản sự của Mẫu Đơn Lâu đến Bắc cảnh, phân phó người ta chuyện gì cũng phải nghe thiếu phu nhân?!

Thủy Băng Tuyền bèn thối lui thêm bước nữa, cứng rắn nói: “Thiếp mặc kệ, hôm nay thiếp sẽ mặc bộ váy này thành thân.”

Nàng cũng đã nhượng bộ hắn rồi đó thôi. Áo cưới trong lòng nàng là bộ váy màu trắng tinh khiết, nhưng vì sự phản đối của Hoa Cô và cũng vì nghĩ cho hắn, nàng đồng ý đổi thành màu đỏ. Còn kiểu dáng này, đã là kiểu dáng bảo thủ nhất nàng có thể nghĩ ra, thậm chí nàng còn chuẩn bị thêm một tấm áo choàng che vai. Hắn còn đòi hỏi gì nữa?

Giang Dĩ Bác đen mặt, gương mặt tuần lãng tỏ ra căng thẳng, chăm chăm nhìn nàng. Con người đen lầy lộ rõ sự cương quyết.

Thủy Băng Tuyền thấy Giang Dĩ Bác sầm mặt, bèn đổi giọng, dịu dàng nở nụ cười, nhẹ tiến lại gần tựa vào lòng hắn nũng nịu: “Dĩ Bác, tướng công, để thiếp mặc đi, người ta muốn làm tân nương tử đẹp nhất của chàng mà.”

“Không... Không được! Không cần đến bộ váy này, nàng cũng đã là tân nương đẹp nhất rồi.” Giang Dĩ Bác cắn răng đáp, mặt càng đen hơn. Chỉ nghĩ thôi hắn đã muốn phát điên rồi. Nếu thực sự cho nàng mặc ra ngoài, hắn không phải tức chết sao?

Thủy Băng Tuyền bĩu môi buồn bực, sao hắn cố chấp thế nhỉ?

“Dĩ...Bác ...”

“Không được!” Không được là không được. Hắn còn muốn bọc nàng kín từ đầu đến chân, không chừa một lỗ hở, huống chi là để nàng mặc bộ váy hở hang này. Không được! Giang Dĩ Bác kiên quyết tự nhủ.

“Chàng xem, thiếp phủ thêm áo choàng thì có thể thấy gì nữa chứ? Chỉ còn lộ mỗi hai tay thôi à!” Thủy Băng Tuyền cũng bắt đầu nóng nảy.

“Tuyền Nhi, ngoan, thay bộ váy này ra đi!” Đừng nói là hai cánh tay, chỉ hai đầu ngón tay cũng không được, Giang Dĩ Bác trộm nghĩ.

“Hoa Cô, chuẩn bị hỷ phục cho thiếu phu nhân!”

“Dạ... thiếu gia,... chỉ có duy nhất một bộ hỷ phục trên người thiếu phu nhân thôi ạ... không... không còn bộ nào khác.” Hoa Cô khóc không ra nước mắt đáp. Nàng biết lúc này có nói gì thì kết cục của mình cũng đã được định sẵn, chỉ mong mình lựa chọn đúng, thiếu phu nhân thực sự có khả năng cứu nàng.

“Người, nói, sao?” Giang Dĩ Bác nghe Hoa Cô từ bên ngoài trả lời, nghiêng răng ken két hỏi lại, khiến Hoa Cô đứng cách một bức tường mà cũng bất giác thối lui vài bước.

“Dạ bẩm... bẩm thiếu gia, bộ hỷ phục này của thiếu phu nhân mất hơn một tháng để làm, nên Hoa Cô cũng không thể chuẩn bị bộ khác.” Thực ra, nàng sớm đoán thiếu gia không dễ thuyết phục, nên đã chuẩn bị thêm một bộ ‘dự phòng’. Nhưng dưới sự cưỡng bách của thiếu phu nhân, nàng không có gan nói ra, vả chăng bộ hỷ phục này quả thực đẹp đến mức hoa ghen liễu hờn, thiên địa thất sắc! Nhất định sẽ chấn động thiên hạ! Nàng đánh liều một phen vậy.

Thủy Băng Tuyền cười thầm, Hoa Cô này rất biết hợp tác đấy.

Khẽ tăng hắng một tiếng, Thủy Băng Tuyền đánh mắt ra ngoài, quyết định hạ tối hậu thư: “Đã không còn sớm nữa, chàng thực sự muốn dùng dằng ở đây, bỏ lỡ giờ lành sao?”

Giang Dĩ Bác quay nhìn nàng, sắc mặt u ám, cơ mặt căng cứng khiến người khác chẳng dám thẳng nhìn

Thủy Băng Tuyền lơ đi ánh mắt hắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, bình tĩnh vô cùng. Dù sao hôm nay nàng nhất định phải mặc bộ váy cưới này.

“Thiếu... thiếu gia... Giờ lành sắp đến rồi!” Hoa Cô trong lòng tiếp tục than bất hạnh. Lần này thì xong rồi, nàng đã hoàn toàn đắc tội với thiếu gia, chỉ mong ngày mai không bị thiếu gia tống cổ đuổi đi...

“Nghe thấy chưa? Giờ lành sắp đến rồi đó, chàng còn không mau đưa thiếp lên kiệu?” Thủy Băng Tuyền nhướn mày, khóe mắt liếc nhìn hai nắm tay của hắn như sắp đánh nhau tới nơi, lạnh giọng nói.

Giang Dĩ Bác hít sâu một hơi, không nói tiếng nào, hắn quay người ra khỏi phòng, chưa đợi Thủy Băng Tuyền kịp hoàn hồn, đã lại ào vào như cơn gió, lần này còn cầm theo một tấm cẩm bào màu đỏ. Hắn nhẹ tay phát lên, tấm vải như được thổi vào luồng sinh khí, quấn quanh người Thủy Băng Tuyền. Cho đến khi tấm vải trong tay hắn đã quấn hết, thì Thủy Băng Tuyền cũng oanh liệt trở thành xác ướp!

“Cứ như vậy đi!” Mặt mày Giang Dĩ Bác rớt cuộc cũng dần ra đôi chút, lại nghĩ, hay là quấn luôn cả cần cổ thon dài của nàng?

Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, giân run người, khuôn ngực phập phồng kích động: “Chàng...”

Giang Dĩ Bác bước đến bế bổng Thủy Băng Tuyền: “Hoa Cô, chuẩn bị giúp thiếu phu nhân lên kiệu.” Giang Dĩ Bác thư thái nói, hần thà để nàng quần một mảnh vải đỏ bái đường, còn hơn trưng lên vẻ mỹ lệ của nàng cho đám đàn ông ngoài kia chiêm ngưỡng.

“Buông ra, Giang Dĩ Bác! Chết tiệt, chàng sao có thể làm vậy?” Thủy Băng Tuyền gào lên tức tối. Hai cánh tay nàng đều đã bị mảnh vải quần chặt không thể động đậy, chỉ còn biết mắng chửi mà thôi.

Giang Dĩ Bác thờ ơ, mặc cho Thủy Băng Tuyền gào thét. Bế nàng lên kiệu rồi, hần có tiện tay điểm huyệt, tránh cho nàng khỏi tháo mảnh vải quần trên người xuống.

Thủy Băng Tuyền sa sầm mặt, thiếu nữa giận quá mà ngất xỉu. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh con nhộng của mình lúc này, nàng đã hận không thể cắn chết gã nam nhân này. Hần lại dám điểm huyệt, không cho nàng động đậy.

“Khởi kiệu.” Hỉ bà ở bên cạnh thấy sắc mặt thiếu gia có vẻ kỳ quặc, nhưng thiếu phu nhân đã lên kiệu thì họ cũng an tâm, dưới ánh mắt ra hiệu của Giang Dĩ Bác, bèn vội vã hô to ‘khởi kiệu’.

Thủy Băng Tuyền được gả đi từ Bắc vương phủ chứ không phải Thủy phủ, nên Thủy lão gia hiện giờ đang chờ đón tân nhân ở Giang phủ. Bởi thế, Giang Dĩ Bác mới có thể trực tiếp ném Thủy Băng Tuyền vào kiệu hoa như thế.

Cảnh Trúc và Thu Nhi đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ, hần tiểu thư cũng không ngờ rốt cuộc người lại phải bái đường trong mảnh vải đỏ ấy đâu nhỉ?

Dọc đường đi, người đến xem chen lấn xô đẩy ồn ã cả con đường. Năm nghìn tinh binh và những bộ khoái trong phủ phải vất vả lắm mới chặn được cơn lũ người nháo nhào chen lên xem cảnh rước dâu này.

Chiêng trống rền vang, pháo râm ran nổ, đoàn tấu nhạc hơn mười người đi trước dẫn đường, đội đón dâu đông đảo chậm chạp theo sau, khiến cả Tân thành đều bao trùm trong bầu không khí tươi vui rộn rã, tưởng đến khí trời hôm nay cũng đặc biệt hân hoan hơn mọi ngày.

Giang Dĩ Bác không cười ngửa đi trước như thông lệ, mà giục ngựa theo sát kiệu hoa không rời. Trên môi vẫn là nụ cười tươi rói, nhưng trong lòng lại đang dao động.

Dáng vẻ phẫn khích của Tuyền Nhi khi đề cập đến bộ hỷ phục ấy lại hiện lên trong tâm trí. Đường như nàng thật sự rất muốn mặc nó để thành thân.

Nhưng... Bộ đồ đó là hỷ phục gì chứ? Có thể mặc ra ngoài được sao? Trong Giang phủ có không ít khách mời đến chứng kiến lễ thành thân của bọn họ...

Chỉ nghĩ đến đây thôi, hàng mày hần liền cau chặt lại, đầu cũng bắt đầu đau...

Hần không muốn ép buộc nàng, nhưng...

Cùng lúc ấy, trong kiệu hoa, Thủy Băng Tuyền cũng đang vô cùng buồn bực. Giang Dĩ Bác chết tiệt, tốt nhất chàng cả đời đừng giải huyệt cho ta, nếu không, ta đánh chết chàng!

Nhưng nghĩ lại, đánh chàng thì ích lợi gì chứ? Bỗng lại thấy tủi thân, chẳng phải nàng ăn mặc thế này là để gả cho hần sao? Hần không biết áo cưới trong lòng nàng chính là nghi thức kết hôn không thể thiếu. Chính bởi nàng thật lòng muốn gả cho hần, nên mới muốn khoác lên chiếc váy cưới mà nàng hằng mơ ước, có gì sai nào?

Không phải chỉ là hở vài chỗ thôi sao? Nếu hần biết trước đây nàng vẫn mặc bikini ra biển bơi luôn thì chẳng phải sẽ phát điên lên sao?

Quá khác biệt, giữa nàng và hần thật sự quá khác biệt! Thủy Băng Tuyền hậm hực nghĩ.

.....

Tiếng chiêng trống dồn dập, dân chúng nhốn nháo ngoi đầu lên giữa đám đông cốt nhìn cho rõ cảnh rước dâu hoành tráng, nhưng liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy một biển người.

“Tối rồi.” Trương Quang Duệ loáng thoáng nghe thấy tiếng pháo giòn giã từ xa, chiêng trống rộn ràng, bèn ngược mắt dõi về đội đưa dâu lấp ló ẩn hiện, thoáng cười.

Trữ Hy cũng ngẩng đầu, nhìn đám rước từ xa đi tới, thành tâm chúc phúc. Khác với lần thành thân vội vã cùng Bắc vương gia, lần này nàng hẳn vô cùng hạnh phúc. Bởi Giang Dĩ Bác đã cảm hóa nàng bằng tấm chân tình của y, khiến nàng nguyện lòng gả cho y. Vì thế, dấu trong lòng vẫn còn nỗi đau mơ hồ đã bị hắt dần xuống tận sâu trong tim, hẳn bằng lòng chúc phúc. Từ nay về sau chỉ còn là bằng hữu chi giao. Vậy cũng đủ rồi.

Người người chen lấn đưa đẩy, Phong Cô Tình cũng lẫn trong đám đông ấy, chăm chăm nhìn cỗ kiệu hoa. Nàng ở trong đó, nhưng lại gả ột kẻ khác.

“Chủ nhân, nhiều người quá!” Cung Trữ nhìn bức tường người ngày một thêm dày, ghen hòng trăn trối.

Cung Thác nhảy xuống xe ngựa, thấy cảnh tượng này liền nhíu mày, thầm nghĩ chỉ nhìn cảnh trước mắt, đủ thấy khoảng cách giữa Cung gia và Giang gia lớn đến nhường nào?

“Phải làm sao đây ạ? Người đông quá chắc không chen vào nổi!” Cung Trữ nắm chặt thiệp mời của Giang gia, cố gắng lấn lên phía trước nhưng đều bị đám đông đẩy ra lại, bèn quay đầu hỏi ý chủ nhân.

Cung Thác ngẩng nhìn đội đón dâu đang ùn ùn kéo tới, cặp mắt nói: “Chờ Tân nhân vào phủ rồi chúng ta vào sau.”

Cung Trữ thiếu não gật đầu: “Cũng đành vậy!” Mà Giang thiếu gia này cũng thật là, có cần phải long trọng đến mức này không? Hôn lễ này quả là tiền vô khoáng hậu, chưa từng có trên đời.

.....

Kiệu hoa dừng trước cửa lớn Giang phủ, hai bên cửa treo dải pháo dài, vừa châm lửa đã đi đoàn nổ giòn tan...

Trên bậc thềm dẫn vào phủ, có không ít khách đứng chờ, mọi ánh mắt đều chăm chăm nhìn vào cỗ kiệu hoa trước mặt.

Giang Dĩ Bác lập tức nhảy xuống ngựa, đứng nghiêng người bên kiệu.

Đại chương quây lớn giọng hô: “Tân nương xuống kiệu!”

Hỉ bà lập tức vén màn, Giang Dĩ Bác khom người nhìn Thủy Băng Tuyền bên trong đang trừng đôi mắt to đẹp nhìn hắn. Trên đầu nàng phủ một tấm khăn lụa mỏng, căn bản chẳng che nổi gương mặt nàng.

Thủy Băng Tuyền thở dài đầu hàng, sớm biết thế này, nàng chẳng thà nhập gia tùy tục, cứ mặc bộ hỷ phục truyền thống cổ đại còn hơn bị quần thành xác ướp thế này.

Giang Dĩ Bác nhìn ánh mắt yếu đuối của Thủy Băng Tuyền, cũng thở dài bất lực. Thôi vậy, ai bảo hắn yêu nàng đến vậy? Nếu nàng đã muốn mặc, vậy thì ... cứ để nàng mặc vậy!

Hắn đưa tay giải huyệt đạo cho nàng: “Nàng...”

“Thiếp...”

Hai người lên tiếng cùng lúc. Giang Dĩ Bác muốn nói thôi nàng cứ mặc bộ váy này đi. Còn Thủy Băng Tuyền lại muốn nói nàng bằng lòng thay bộ hỷ phục khác. Cũng may Hoa Cô có chuẩn bị một bộ dự phòng.

“Nàng nói trước đi.”

“Chàng nói trước đi.”

Lần này, cả hai lại cùng đồng thanh lên tiếng, Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác nhìn nhau mỉm cười, cách một lớp lụa mỏng, bọn họ dường như đã thấy được lời muốn nói từ mắt đối phương, đều cảm thấy hạnh phúc khi đối phương vì mình chịu hạ mình lùi bước.

Giang Dĩ Bác nhắc mi, con ngươi đen nhánh đậm đà tình ý, hắn nhận lấy dải lụa đỏ từ tay đại chương quây, rồi lại khom lưng nhét một đầu lụa vào tay người ngồi trong kiệu. Hai người nhìn nhau, không ai lên tiếng mà như đã nói cả vạn lời.

“Tân nương xuống kiệu.” Đại chương quây lại hô to lần nữa.

Giang Dĩ Bác nhìn nàng, gương mặt rạng ngời hạnh phúc, dịu dàng đưa tay đỡ Thủy Băng Tuyền bước xuống kiệu.

Lúc Thủy Băng Tuyền cúi người bước ra, bốn phía chung quanh đều lặng ngắt như tờ.

Bởi trên đầu Thủy Băng Tuyền không có chiếc khăn thêu đỏ thắm, mà chỉ là một mảnh lụa mỏng chẳng thể che khuất mặt, lại thêm bộ hỷ phục vô cùng quái dị, mà cũng không hẳn là hỷ phục, chính xác chỉ là một mảnh lụa đỏ quấn quanh người hết như nhộng nằm trong kén, đến cả tay cũng bị quấn chặt vào trong.

Đại chương quây cũng kinh ngạc trong giây lát, nhưng nhanh chóng phục hồi tinh thần, khéo mắt lơ đãng đảo qua Hoa Cô, không phải nàng ta đã làm hỏng hỷ phục của thiếu phu nhân rồi chứ? Nếu thật vậy thì nàng ta không xong với thiếu gia rồi!

Trương Quang Duệ nhìn chằm chằm Thủy Băng Tuyền, hử, đó cũng là y phục sao? Đôi mắt hấn trừng to hết cỡ. Không thể nào, Dĩ Bác không tiếc tài lực vật lực chỉ vì muốn cho nàng một đám cưới hoàn mỹ hoa lệ, sao cuối cùng, hỷ phục trên người nàng lại biến thành thế này?

Trữ Hy thoáng định thần, trong mắt bỗng có ý cười, đây phải chăng là ý trời?

“Tân nhân đến!” Đại chương quây nhìn nét mặt đại ra của mọi người, sau lưng cũng toát cả mồ hôi lạnh. Hoa cô à, người tự cầu phúc đi.

Giang Dĩ Bác bế Thủy Băng Tuyền thông thả vào Giang phủ...

Nhìn thấy đôi Tân Nhân đã vào trong, đoàn người ngoài cổng mới sức nhớ mà cất tiếng hoan hô chúc mừng.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người, mời mọi người tự nhiên uống rượu.” Vừa nói, đại chương quây vừa đánh mắt ra hiệu cho gia đình và bổ khoái nhanh chóng tập trung trước cổng ngăn không cho đám người này ulla vào trong.

Muốn vào phủ đệ Giang gia, bắt buộc phải có thiệp mời.

Trương Quang Duệ bật cười khe khẽ, vỗ vai Trữ Hy: “Đi thôi, chúng ta đi uống rượu!”

“Trương thiếu gia, Trữ quận vương, mời hai vị vào trong!” Vô Tâm, Vô Hình thấy Trương Quang Duệ và Trữ Hy sóng vai bước lên bậc thềm, bèn cung kính chấp tay mời vào.

Vài bách tính thấy bên này không còn chuyện vui, liền tản ra trở về bàn tiếp tục thưởng thức sơn hào hải vị.

Phong Cô Tình dợm bước xoay đi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại chạm phải tờ thiệp mời trong ngực áo, rồi chân tự động bước lên bậc thềm.

Vô Tâm thấy thế, bèn nở nụ cười phải phép: “Phong Các chủ, có thiệp mời không ạ?”

Phong Cô Tình lập tức phóng tờ thiệp trong tay ghim lên cửa, loáng một cái, người đã biến mất tiêu.

Vô Tâm vừa muốn đuổi theo đã bị Vô Tình ngăn lại, hấn phe phẩy tờ thiệp, gật đầu, quả thực chủ tử có đưa thiệp mời đến Vô Tình Các.

“Tại hạ Cung Thác đến muộn, thật không phải.” Cung Thác cũng vừa đến, điềm đàm trình tờ thiệp mời trong tay.

Vô Hình mở ra xem một cái, rồi tươi cười nói: “Mời Cung công tử vào.”

Bên trong cửa chính mở ra những tòa lâu vũ quỳnh các nối tiếp nhau không dứt, mang đậm màu sắc cổ kính, hoa lệ mà tao nhã, mái hiên lưu ly xanh mát, điện đài nguy nga như họa ra từ tranh vẽ, cột trụ sơn son cao chót vót, trên khắc câu đối, trông vô cùng bắt mắt.

‘Giang Thủy Lâu’ là tòa nhà chính của Giang phủ, nằm phía Tây, quay mặt về hướng Đông, gồm hai tầng, tầng dưới sơn màu đồng, tầng trên có màu xanh nhạt, sắc thái trang nhã, góc mái cong vút chạm khắc hình linh thú, nóc lát lưu ly, trụ khắc hình vật. Dưới ánh dương phản chiếu, lóe sáng lấp lánh.

Từng đường nét trạm trổ tinh tế, hòn giả sơn hùng vĩ nối liền những hồ nước rộng nên thơ, trông hết như thiên thành.

Quả là chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian.

Khách vào phủ thấy cảnh đẹp này, đều phải thốt lên câu ấy.

Trong đại sảnh rộng mở ở Giang Thủy Lô, khách ngồi kín chỗ. Lão tướng gia và Giang lão phu nhân tọa ở hai vị trí trên cùng, Thủy lão gia và tam phu nhân của ông ngồi bên dưới cùng phía với lão tướng gia, vợ chồng Thủy Hoàng Văn đứng phía sau.

Bên khách khứa, ngồi chỗ cao nhất là khâm sai do hoàng thượng phái tới và đại tướng quân dưới trướng Khang vương gia, ngoài ra còn có đại diện do ba vị vương gia ở đất phong phái đến chúc mừng.

Chừng ấy thôi đủ thấy được thái độ của hoàng thất đối với hôn lễ này. Hoàng thượng cho khâm sai tới dự đủ thấy mặt mũi Giang gia lớn cỡ nào. Khang vương gia đang bận rộn chiến sự cũng cử một vị đại tướng quân đưa quà cưới. Nhờ đó, trở thành giai thoại về sự thông tình đạt lý của Khang vương khiến người người kính phục.

Mặt khác ba vị vương gia còn lại đều phái thân tín đến uống rượu mừng, sao lại không mang theo chút tâm tư hàm ý chứ?

Khách đến đây ngoài mặt ai nấy đều tươi cười chúc mừng không ngớt, nhưng trong lòng lại thầm cân nhắc đánh giá vị thế của Giang gia.

“Tân nhân đến!” Tiếng Đại chuông quây vọng vào trong.

Nghe thế, khách mời lục tục đứng dậy, chừa ra một con đường cho tân lang tân nương đi vào, cũng mang theo tâm lý của những người bên ngoài, họ hứng thú chờ xem náo nhiệt.

Giang lão phu nhân và lão tướng gia cười híp mắt nhìn đôi tân lang tân nương, nhưng vừa liếc tới mảnh vải bó người Thủy Băng Tuyền thì cứng đờ lại...

Đây là?...

Từ trong đám đông bắt đầu nổi lên tiếng bàn luận tâm ran.

“Sao tân nương lại mặc y phục thế kia?”

“Đúng vậy, lẽ nào là kiểu dáng y phục mới của Mẫu Đơn Lô sao?”

“Nghe đâu Giang công tử đã gọi quân sự của Mẫu Đơn Lô đích thân đến chuẩn bị hỷ phục đấy. Không ngờ...”

“Lẽ nào Giang công tử mừng quá hóa rồ, nên cho tân nương tử mặc bộ hỷ phục chẳng giống ai thế này?”

.....

Trương Quang Duệ và Trữ Hy vào đến nơi cũng vừa lúc nghe thấy những lời đàm luận ấy.

Từ trong đám khách mời, viên khâm sai neho mắt nhìn chăm chăm bộ y phục của Thủy Băng Tuyền. Lại nghĩ đến thần sắc của hoàng thượng dạo gần đây. Trên dưới triều đình không ai không biết hoàng thượng một lòng muốn ngăn cản hôn lễ này, nhưng Giang Dĩ Bác thủ đoạn hơn người, có thể khiến hai mươi vạn đại quân của Khang vương uy hiếp rình rập bên ngoài kinh thành, đạt được sự ủng hộ ngầm ngấm của tam vương, cả đến thương nhân khắp nơi cũng nô nức kéo đến Tân thành như trẩy hội.

Thấy lễ bái đường đã ở ngay trước mắt, Giang Dĩ Bác không khỏi vui sướng trong lòng. Tuyền Nhi, nàng sắp là thê tử của ta.

Thủy Băng Tuyền hơi hột liếc mắt, ôi, hôn lễ của nàng...

Đột nhiên, không biết chen lấn thế nào lại có người bị xô ra suýt ngã nhào vào Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác nhanh tay nhanh mắt lập tức kéo Thủy Băng Tuyền vào lòng...

Đúng lúc ấy, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn!

Tuy Thủy Băng Tuyền không bị người ta đụng phải, nhưng mảnh vải đỏ trên người nàng lại bị người nọ giẫm vào, cộng thêm lực kéo của Giang Dĩ Bác...

“Xoẹt” Một tiếng rách chói tai vang lên.

“A...” Thủy Băng Tuyền thẳng thốt hô một tiếng, vội cúi đầu nhìn, thấy tiếng rách ấy phát ra từ mảnh vải đỏ quần quanh người nàng, rồi từ từ, nàng cảm thấy mảnh vải ấy nói lỏng ra, chảy xuống khỏi người mình...

Giang Dĩ Bác ngẩn người trong giây lát, nhưng phản ứng rất nhanh, lập tức kéo giữ mảnh vải ấy phủ lên vai Thủy Băng Tuyền.

Tiếc thay, đã không kịp nữa rồi.

Không gian như đóng băng tại chỗ, cả thời gian cũng như ngừng lại tại thời khắc ấy.

Hai tay Thủy Băng Tuyền đã được tự do bình tĩnh kéo lại mảnh áo choàng đỏ trên vai nàng, dưới chân là đồng vải đỏ, cánh tay và vai mát lạnh khiến nàng đoán chắc bộ áo cưới tuyệt mỹ của nàng đang được ra mắt trước mọi người.

Nén kinh ngạc trước sự việc bất ngờ này, gương mặt mỹ lệ thoáng lấy lại sự đạm nhiên, khóe môi khẽ nhếch, nở nụ cười nghiêng thành đóa nước.

Cả không gian như đọng lại trước nụ cười của nàng. Bầu không khí đọng lại, đến hô hấp của mọi người cũng đang đọng lại.

Vô số ánh mắt dán chặt vào Thủy Băng Tuyền.

Cần cổ thon dài được tô điểm bởi chuỗi ngọc châu sáng bóng, nhưng cũng không thể so với màu da trắng ngần như tuyết của nàng. Đôi vành tai nhỏ nhắn mềm mại, xương quai xanh ẩn hiện sau lớp áo choàng, nhưng chẳng thể dấu nổi sự hấp dẫn lôi cuốn, bờ vai ngọc ngà phủ dưới áo choàng đỏ thắm, nửa cánh tay lộ ra ngoài, cổ tay như ngọc mài, ngón tay dài trắng mịn nổi bật trên nền áo đỏ. Bộ ngực cao lấp ló trong bộ váy bó sát. Chiếc váy chút eo tôn lên dáng người cao và những đường cong mềm mại, chỉ thêu kim tuyến nổi lên trên màu váy đỏ, hàng ngọc trai to đều tăm tắp đính trên váy, tà tỏa đều với nhiều tầng lụa mỏng.

Tiếng xuyết xao hít khí mỗi lúc một nhiều, mọi con mắt như muốn vọt ra ngoài, mồm mở lớn hết cỡ, trán trán nhìn Thủy Băng Tuyền. Cùng lúc ấy, luồng sát khí cuộn cuộn phát ra, mạnh mẽ như muốn lật núi khuấy biển, nhưng vì không ai chịu dời mắt khỏi tân nương, nên cũng chẳng ai phát hiện được tân lang dường như sắp đến ngưỡng chịu đựng rồi.

Thủy Băng Tuyền bình tĩnh đứng đó, tư thái mỹ lệ, xuất trần, không để ý đến những ánh mắt nhìn nàng như si như mê, chỉ ung dung quét mắt nhìn Giang Dĩ Bác, thấy gương mặt tuần lãng đã tối sầm, sát khí đóng đầy mắt, chỉ thờ dài cảm thán. Thật đáng tiếc, ý người không qua nổi ý trời!

Lúc hấn đỡ nàng đi ra đã nhỏ giọng cam đoan bên tai nàng, chỉ cần nàng nghe hấn lần này, còn sau này bất kể chuyện gì hấn cũng nghe nàng.

Nàng vốn định thỏa hiệp, nghe hấn nói vậy thì nhanh chóng gật đầu đồng ý. Dẫu sao áo cưới này nàng mặc để hấn ngắm. Hấn đã nhìn thấy rồi, nàng cũng không cầu gì nữa.

Không ngờ...

Aizz, Dĩ Bác tội nghiệp, không biết sẽ còn ngây ngẩn trong bao lâu nữa!

“Dĩ Bác, chàng có muốn báỉ đường không?” Chứ cứ đứng đực ra như vậy cũng không hay tí nào. Thủy Băng Tuyền lại ngao ngán thở dài trong lòng, ôi, hôn lễ của nàng!

Thật ra, Giang Dĩ Bác cũng không phải muốn đứng như trời trồng thế này, mà là chẳng cách nào bình tĩnh được. Toàn thân hấn cứng đờ, trong đầu chỉ nghĩ đến việc chúng nam nhân ở đây đã thấy được thê tử hấn kiêu diễm thế nào, lại nhớ đến vẻ đẹp của nàng... Càng nghĩ, hấn càng muốn phát điên.

Đại chương quây vội vã gọi hồn trở về, bắt giắc đưa tay lên lau cái trán ướt đầm mồ hôi lạnh. Hấn đã cảm thấy ánh mắt muốn giết người của thiếu gia ngày càng sát bén rồi! Cũng hết cách, ai bảo thiếu phu nhân mặc bộ hỷ phục này quá.. quá đẹp! Hấn rốt cuộc cũng hiểu không phải Hoa Cô làm hỏng hỷ phục, mà là thiếu phu nhân mặc vào quá vừa vặn, quá xinh đẹp mà thôi. Hấn thật khâm phục dung khí của Hoa Cô, loại y phục này cũng dám đưa cho thiếu phu nhân mặc, không sợ thiếu gia lấy mạng hay sao?

“Tân nhân báí đường!” Đại chưởng quầy run người một cái, cả tiếng rống to.

Mọi người bị tiếng rống như trời long đất lở làm giật mình sực tỉnh.

Giang lão phu nhân đã trải qua bao sự đời, nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự sững sờ không tin nổi.

Sau đó mọi người lại không nhin được tiếp tục chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền.

Giang Dĩ Bác lúc này muốn giết người đến nơi!

Trên mặt đại chưởng quầy mồ hôi túa ra ngày một nhiều, chỉ có thể nhanh miệng hô: “Nhất báí thiên địa.”

Nhìn hai người báí xong đứng lên là hô tiếp: “Nhị báí cao đường!”

“Phu thê giao báí!”

“Đưa vào động phòng!” Đại chưởng quầy hô liên tục, không quản đầu óc Thủy Băng Tuyền choáng váng đến nơi, chỉ sợ chậm một chút thiếu gia sẽ thực sự động thủ giết người...

Thủy Băng Tuyền còn chưa kịp đứng thẳng người, đã bị nam nhân bên cạnh ôm eo vọt thẳng vào trong...

Trong suốt lễ báí đường, chẳng có mấy người thực sự tỉnh táo, ngoại trừ đại chưởng quầy bị ánh mắt đàng đàng sát khí của Giang Dĩ Bác dọa run mà cấp bách làm chủ lễ cũng chỉ có Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác đủ bình tĩnh đến thực hiện xong nghi thức.

Đôi tân nhân đã biến đi từ lâu mà Lão tướng gia và Giang lão phu nhân ngồi ở ghế chủ vị vẫn chưa phục hồi tinh thần. Đừng nói đến số khách mời hồn siêu phách lạc trong sảnh.

135. Q.5 - Chương 6: Phí Hoài Đêm Xuân

Edit: Boringrain

Một thoáng ảo ảnh lướt qua, bia lòng ghi tạc ngàn năm không nhòa.

Phong Cô Tình hé môi cười, nhưng sao trong nụ cười lại thê lương, bi ai đến lạ lùng. Hắn thầm nói: Ta và nàng từ nay là hai kẻ xa lạ.

Trữ Hy cup mắt, người con gái tựa tiên nữ hạ phàm, phải mất bao lâu đây lòng hắn mới có thể xóa mờ hình ảnh chưa từng thuộc về mình?

Đột nhiên, hắn bỗng có ý định cưới vợ sinh con như những người đàn ông khác. Tìm một người phụ nữ tốt tính, dẫu không thể yêu nàng bằng cả trái tim, hắn cũng có thể đối tốt với nàng cả đời. Hắn cười thiếu não, buồn bã xoay người đi ra. Đứng bên ngoài, hắn ngược nhìn bầu trời xanh thẳm thẳm, hỏi ông trời, cũng có thể cho hắn một người phụ nữ tốt chứ?

“Hy, chẳng qua huynh chưa gặp được người thuộc về mình thôi. Sau này, đến lúc huynh gặp được người đó, hy vọng đừng cuồng si như Dĩ Bác là được.” Trương Quang Duệ theo Trữ Hy ra ngoài, đứng sau hắn nửa đùa nửa thật nói.

Trữ Hy cúi đầu dẫu tia buồn bã, đoạn ngoái ra sau nhìn Trương Quang Duệ, khóe môi cong lên nụ cười ảm đạm, trông gượng gạo vô cùng, thế nhưng hắn vẫn ép mình cười. “Đi thôi, chúng ta đi gọi Dĩ Bác ra, hôm nay không say tuyệt đối không thả hắn về. Rồi ngày mai trời sẽ lại sáng.”

Trương Quang Duệ gật đầu: “Ý kiến hay!” Không cần nói nhiều nữa, cứ say một trận thỏa thê, trời ngày mai sẽ lại sáng.

.....

Cung Thác phải vất vả lắm mới hoàn hồn, phát hiện không biết thế nào mình đã ngồi trong sảnh. Lúc chân hắn dợm bước vào phòng, đã thấy cả sảnh đường lặng ngắt như tờ, ngẩng đầu nhìn lên, trái tim chực nhảy khỏi lồng ngực, đầu óc chỉ còn xoáy quanh bóng hình tuyệt mỹ kia mà thôi.

Tiếc thay, nàng đã trở thành thê tử của kẻ khác.

Có một nỗi đau mơ hồ vẫn vít trong tim, sắc lẻm như mũi kim đâm vào ngực. Lúc mới đâm xuống vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng lâu dần lại ung mủ rỉ máu. Nàng bước vào lòng hắn mà im hơi lặng tiếng, để đến lúc này hắn mới giật mình nhận ra, nực cười biết bao!

Cung Thác nâng ly rượu, ngửa cổ uống cạn, hương rượu nguyên chất cay xè chảy vào cổ họng, kích thích giác quan khiến viên mắt hắn nóng dần lên, hơi thở có phần hỗn loạn.

Trong đầu chỉ lơ lửng mỗi bóng dáng nàng yêu kiều quyến rũ lúc hắn không đề phòng đã xâm nhập vào trái tim, phát giác ra thì trở tay không kịp. Mọi tình này đã định trước đơn phương.

Giang Dĩ Bác, hôm nay người thật đáng ghen tỵ. Có biết bao nam nhân đổ kị với người? E ngay đến đương kim thiên tử cũng nằm trong số đó.

Cung Thác lại uống cạn thêm một chén nữa. Say, hôm nay hắn muốn say một trận.

.....

Từ trong lòng Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền đưa mắt đánh giá một vòng tân phòng lịch sự tao nhã, bài trí hoa lệ tinh xảo.

Nhưng chỉ vừa nghĩ đến hôn lễ xấu mặt, lửa giận trong lòng nàng liền bùng cháy, nàng hung hăng véo hai bên má Giang Dĩ Bác, mạnh tay đến mức khoe miệng hắn méo xệch.

Uống công nàng háo hức mong đợi, dù không được bảy phần lãng mạn, chí ít cũng phải được ba phần thắm thiết chứ? Đàng này, ừ ừ cạc cạc bãi đường xong lúc nào nàng cũng chẳng có tí cảm giác gì.

“Nương... nương tử... đừng giận mà! Ta cũng giận lắm đấy!” Giang Dĩ Bác bị nàng đột nhiên hành hung, hai tay run lên một cái, xém nữa là thả rơi nàng xuống đất. Nàng giận, hắn cũng giận vậy. Thậm chí còn giận đến muốn giết người ấy chứ!

Vừa nãy, có bao nhiêu người đã thấy được dáng vẻ kiều diễm của nương tử hắn? Những kẻ đó phải chăng vẫn đang nghĩ đến nàng? Nghĩ đến chuyện đó thôi, là ý nghĩ muốn giết người lại bùng lên thôi thúc hắn. Lễ thành thân này...

Hắn thật hối hận đã đồng ý cho nàng mặc bộ y phục không thể xem là hỷ phục này để thành thân.

“Chàng còn dám nói? Hôn lễ của thiếp, hôn lễ thiếp hằng mong đợi, đã bị chàng phá hỏng rồi!” Thủy Băng Tuyền trợn tròn đôi mắt phượng, hai tay lại ra sức nhéo mạnh nhằm xả giận, buổi hôn lễ này, càng nghĩ càng muốn phát điên.

Nhìn lửa giận trong mắt nàng, đáy mắt Giang Dĩ Bác lại lấp lánh ý cười. Hắn dịu dàng đặt nàng xuống, rồi vỗ nhẹ lên tay nàng dụ dỗ: “Tuyền Nhi, nghi thức đã kết thúc rồi. Hồng chỗ nào chứ?”

Thủy Băng Tuyền liếc mắt khinh thường, hai tay chống lên giường, sự chú ý đột nhiên bị xúc giác thu hút. Sờ sờ thêm lần nữa lớp chăn đệm lót giường, mềm mại mịn màng hết như làn da của Tiểu Miêu vậy.

“Tiểu Miêu đâu?” Hôm nay nàng vẫn chưa gặp Tiểu Miêu, từ tối qua Dĩ Bác đã đưa thằng bé đến Giang gia trước rồi.

“Ở chỗ bà nội.” Giang Dĩ Bác từ tốn cầm hai ly rượu đến đưa cho Thủy Băng Tuyền, rồi tiện thể ngồi xuống mép giường.

Thủy Băng Tuyền thần nhiên nhận lấy, quàng qua tay hắn uống chén giao bôi.

“Đi, bé Tiểu Miêu lại cho thiếp!” Uống xong ly rượu giao bôi, Thủy Băng Tuyền lấy tay thúc nam nhân ngồi cạnh mình, nói.

Ánh mắt nóng bỏng của Giang Dĩ Bác vẫn còn lưu luyến trên da thịt nàng chưa chịu dời đi. Một cơn phiền muộn lan truyền qua khắp tứ chi hần. Nghĩ đến chuyện vừa nãy, gương mặt tuấn lãng bắt gặp đen sì.

Thủy Băng Tuyền thấy người bên cạnh mình không có phản ứng gì, bèn quay đầu nhìn hần, thấy vẻ mặt tối sầm của hần thì khóe môi cong lên.

“Còn giận chuyện vừa nãy sao?” Mặt hần đen thui chẳng còn ra bộ dạng gì nữa, thật muốn xách cái gương lại cho hần tự soi.

“Nương tử... nàng rốt cuộc cũng trở thành nương tử của ta.” Giang Dĩ Bác thở hắt một hơi, rồi dịu dàng ôm nàng vào lòng, cằm đặt trên trán nàng, thỏa mãn nói.

Cơn giận trong lòng Thủy Băng Tuyền bị một câu nói khê khàng này đánh bật ngàn dặm, nàng cũng quàng tay ôm hần, nhắm mắt, thủ thỉ: “Đúng vậy, thiếp đã là nương tử của chàng. Nương tử lấy về là để yêu thương, nên sau này chàng phải yêu thương thiếp đấy.”

“Ta nhất định sẽ quý trọng nàng như trân bảo.” Siết chặt vòng tay, Giang Dĩ Bác khê nói bên tai nàng như lời tuyên thệ.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười trong lòng. Dĩ Bác, thiếp nhất định sẽ trân trọng cuộc hôn nhân này. Mặc kệ bao nhiêu bão giông phía trước, thiếp sẽ nắm chặt tay chàng không buông.

....

Giang Dĩ Bác lưu luyến rời tân phòng, trở lại phòng khách, đảo mắt qua vài người ngồi trong, gương mặt tuấn lãng phút chốc đánh lại, lòng thoáng âm u.

Những người này? Không phải đều đợi chuốc say hần đấy chứ?

“Giang công tử, chúc mừng!”

“Chúc mừng, chúc mừng!”

.....

Phòng khách đầy ních người, thoáng thấy bóng Giang Dĩ Bác đi ra, ai nấy đều lần lượt đứng dậy chúc mừng.

“Mọi người lặn lội đến Giang gia uống rượu mừng, Giang mỗ hôm nay ghi tạc trong lòng. Nào, Giang mỗ kính các vị một chung. Mời!” Giang Dĩ Bác nâng ly rượu sáng khoái uống cạn.

“Dĩ Bác, nào, hôm nay huynh chạy không thoát đâu!” Trương Quang Duệ một mặt ngăn ly rượu trong tay Trữ Hy, mặt khác đứng dậy mời rượu Giang Dĩ Bác.

Trữ Hy nãy giờ liên tiếp nốc rượu không ngừng, chừng như quyết say một trận. Nhưng tân lang đã tới rồi, không chuốc hần say thì thật uống phí?

“Xem ra ta tới trễ rồi.” Vừa lúc này ở cửa lớn xuất hiện một bóng người mặt áo trắng, vì đứng ngược sáng, cả gương mặt hần đều chìm trong bóng tối.

Người ấy là Vân Tại Viễn. Nhìn bộ dạng phong trần mỗi mảy, hần chỉ vừa đến Tân Thành mà thôi.

Giang Dĩ Bác ngẩng nhìn, đôi mắt neho lại, môi cười nhạt: “Mời vào!”

“Viễn?” Ngược lại, Trương Quang Duệ tỏ ra rất vui vẻ, vội đứng lên chào hỏi.

Vẫn là nụ cười ngạo nghễ bất cần khi trước, Vân Tại Viễn thấy Trương Quang Duệ và Trữ Hy thì trong mắt cũng nổi lên ý cười.

“Mời Vân công tử vào trong!” Đại chương quây vợi vãi ra hiệu cho hạ nhân bày thêm chỗ.

“Hy cũng ở đây sao?” Vân Tại Viễn thoáng nhìn Trữ Hy ngó bộ đã uống không ít, đáy mắt có chút phức tạp. Lúc đầu, hần không định đến tham dự hôn lễ này, nhưng chẳng biết thế nào lại bốn ba ngày đêm chạy tới Tân Thành. Tuy đã lỡ mất giờ lành, nhưng trong lòng cũng dễ chịu phần nào. Có lẽ, bản thân hần vẫn muốn vẫn hồi tình bằng hữu trước kia.

Giang Dĩ Bác nhận ly rượu từ tay đại chương quỳ: “Khó có dịp mọi người cùng tụ tập hôm nay, xin giới thiệu với mọi người, vị này là Cung Thác công tử, đại gia số một của Bắc cảnh.”

Cung Thác rũ mi che đầy mắt phúc tạp, đoạn đứng lên, đưa chén về phía mọi người: “Có thể quen biết mọi người ở đây là phúc ba đời của Cung mỗ, Cung mỗ xin kính các vị một chung.”

“Cung công tử dừng khách khí!” Trương Quang Duệ và Vân Tại Viễn đều nâng chén đáp.

Giang Dĩ Bác đánh mắt một vòng, liếc thấy bóng người ngồi khuất trong một góc tối bèn nói: “Đại chương quỳ, đến mời Phong Các Chủ lại đây, hôm nay mọi người không say không về.”

.....

Một bàn rượu quy tụ toàn những kẻ hữu tâm. Lúc đầu còn khách sáo từ tốn nói vài lời xã giao, nhưng uống được một vòng, men rượu như đã ngấm, hết lượt này đến lượt khác, họ thì nhau nhấm vào người xuân phong đặc ý Giang Dĩ Bác, có lẽ do lòng đồ kỵ, cũng có thể vì cách đàn ông đối đãi nhau không biết chừng.

Mặc kệ là bạn hay thù, hôm nay có rượu ta cứ say.

Ngày mai rời khỏi, ai vì người này, thoải mái mà làm.

Lúc này, ai cũng muốn đối phó với Giang Dĩ Bác, không phải bằng vũ lực tranh chấp, không phải bằng mưu sâu kế hiểm, mà dùng cách trực tiếp nhất, thẳng thắn nhất, đấu rượu.

.....

Thủy Băng Tuyền đứng dậy, đánh giá một vòng xung quanh. Gian phòng này cực lớn, giường ngủ rộng chừng 2 thước vuông, trên treo rèm trắng xanh nhạt. Không chỉ chất lượng vải, đến từng đường thêu trên mảnh rèm ấy đều là hàng thượng phẩm, tinh xảo từng li từng tí. Trên giường trải chăn và gối thêu uyên ương hí thủy (*uyên ương nghịch nước).

Mặt bàn trải khăn vuông màu hồng nhạt, đặt bộ ấm trà bằng sứ trắng tinh khiết, trong có sẵn nước trà thơm mát.

Căn phòng cho người ta cảm giác xa hoa, mỹ lệ nhưng lại sáng sủa nhã nhặn, đủ thấy người bài trí đã tốn không ít tâm tư.

Cạnh giường đặt một tấm bình phong lớn, ngăn cách với phía trước. Thủy Băng Tuyền vòng qua bình phong, định thò đầu đánh giá bên trong thì ngấp ngừng cả người.

Sau bình phong tựa như mở ra một chốn kho tàng rực rỡ. Chưa kể độ rộng không gì sánh bằng, còn có một chiếc tủ gỗ sơn son với tám cánh cửa vĩ đại, cạnh đó có 4 chiếc rương, một bàn trang điểm khổng lồ và mười mấy hộp gấm lớn nhỏ đặt trên bàn. Hiển nhiên tất cả đều là chuẩn bị cho nàng.

Thủy Băng Tuyền nhướng mày, hiểu kỳ đi đến chỗ tủ gỗ, xem Giang Dĩ Bác chuẩn bị cho nàng thứ gì?

Cửa thứ nhất...

Cửa thứ hai...

Cả thấy tám cánh cửa được mở ra, phía sau nó đều là quần áo đã được phân loại gọn gàng. Tinh xảo có, thanh nhã có, hoa lệ có, thuần khiết có, kiêu diễm cũng có... Đủ loại kiểu dáng, phong tình, thứ gì cần có đều có cả. Hơn nữa đều là nguyên bộ quần áo trang sức đi với nhau, nhiều không đếm xuể, có mặc cả đời cũng chẳng hết.

Lại thờ ơ dùng chân đá tung nắp 4 rương gỗ bên dưới, Thủy Băng Tuyền xem nữa bị ánh sáng chói lòa làm mờ hai mắt, đến khi nhìn rõ thứ bên trong, cơ mặt nàng co quắp dữ dội, trang sức vàng bạc, châu báu ngọc ngà... Đủ hù chết người.

Lại giở những hộp gấm trên bàn trang điểm ra xem, không ngoài dự đoán của nàng, đều là phần son trang điểm...

Thủy Băng Tuyền thở dài một tiếng, cúi nhìn bộ váy cưới trên người, tiện tay cầm một bộ quần áo màu hồng phấn ra thay.

Xong xuôi, nàng xếp áo cưới đặt vào một ngăn tủ, lại nhìn qua những thứ kia lần nữa, không khỏi lắc đầu chịu thua, người này thật là!

Vòng qua bình phong ra ngoài, Thủy Băng Tuyền đi xuyên qua cổng vòm bán nguyệt phân cách, thấy gian ngoài bố trí cũng vô cùng tinh xảo.

.....

Ở phòng khách, Giang Dĩ Bác có tửu lượng cao thế nào cũng phải khốn đốn với một bàn người có tửu lượng cao không kém.

Phong Cô Tình, Vân Tại Viễn, Trữ Hy, Cung Thác, thậm chí cả Trương Quang Duệ đều có sức uống đến kinh người, lại thêm thi thoảng có vài người từ bàn khác chạy đến chỗ hân kính rượu.

Khách mời hôm nay, đặc biệt là nam nhân đều có vẻ vô cùng quá khích, nồng nhiệt, không biết là vô tình hay hữu ý, mà ai cũng muốn chúc cho Giang Dĩ Bác tủy lủy một phen, khiến hân một đêm xuân phí hoài.

Đại chương quây nhìn khí thế chém giết (trên bàn rượu) trước mắt, không khỏi khiếp vía. Trời ạ, nhưng vị tai to mặt lớn này rốt cuộc ăn nhằm thứ gì mà cứ như có thù oán sâu nặng với thiếu gia nhà hân vậy?

Sức nhớ đến nụ cười khuyên thành của thiếu phu nhân, đại chương quây vội vã lắc đầu thật mạnh như sợ tội, xem chút lắc văng luôn cả đầu.

Chắc chắn những kẻ này đồ kỵ với thiếu gia, ý đồ chúc say cậu ấy đây mà. Quá dễ tiện!

Hân lập tức đưa mắt xung quanh ra hiệu, từ bốn phía xuất hiện vài gã đại hân đỡ rượu thay cho Giang Dĩ Bác. Đùa chứ, nếu để thiếu gia lỡ mất đêm xuân, thì ngày mai cả phủ e khó sống nổi.

.....

Bất giác, màn đêm đã thay thế cho ánh nắng trời từ bao giờ, trong đại sảnh rộng lớn của Giang phủ, không khí vẫn vô cùng xôn xao náo nhiệt.

Giang Dĩ Bác cố dứt thế nào cũng không thoát khỏi đám ma men đang say sưa chén tạc chén thù, thi nhau sát phạt. Sắc trời càng mờ tối, bọn họ nốc rượu càng hăng, như thể không muốn sống vậy.

Còn trong mắt những người khác lại phừng phừng lửa đỏ, lòng thầm nghĩ: ai không biết Giang Dĩ Bác muốn vào trong làm gì chứ? Không được, tuyệt đối không thể thả hân dễ dàng.

.....

Cùng lúc đó, Thủy Băng Tuyền đã tựa vào mép giường chợp mắt được một lúc. Giật mình thức tỉnh, thoáng thấy ngoài trời đã sẩm tối, nhưng trong phòng lại sáng rõ lạ thường. Thủy Băng Tuyền tò mò đánh mắt nhìn quanh, thấy trên bàn trang điểm có có dính hai viên dạ minh châu mà ban nãy nàng tưởng chỉ để trang trí, đang phát ra những tia sáng chói lọi.

Trên trán Thủy Băng Tuyền tức thì xuất hiện vài đường hắc tuyến. Có tiền cũng không cần phải khoe khoang đến mức này? Hân không sợ phùng trộm cướp à?

Đưa tay xoa trán, Thủy Băng Tuyền thực sự không còn gì để nói. Trữ Thiên Kỳ đã hận chàng và nàng đến tận xương tủy, nếu hân mà thấy Giang gia xa hoa không thua kém gì hoàng cung thế này thì...

Thảo nào, hoàng đế các đời đều dùng đủ mọi thủ đoạn chèn ép đệ nhất thế gia này. Thứ nhất, vì sợ họ mưu phản, thứ hai, rất có khả năng do tâm sinh đồ kỵ.

Xưa nay công cao quá chủ là tội chết. Giàu qua hoàng thất lại càng phải chết.

Sắp tới đây Giang gia chắc chắn sẽ trở thành bia thịt núc ních cho người ta ngắm bắn, Giang Dĩ Bác hân cũng biết rõ.

Thủy Băng Tuyền nheo mắt, đáy mắt bắn ra tia bén nhọn. Giang gia giàu nứt đổ vách, đừng nói Trữ Thiên Kỳ ngứa mắt, nếu Trữ Thiên Khang thực sự xưng đế, thì Giang gia trong lòng hân cũng trở thành mối ung nhọt không thể không trừ. Giang gia e chạy không thoát vòng xoáy quyền lực này rồi.

Thủy Băng Tuyền xoa tay lên chỗ thái dương giật giật. Muốn có những ngày thanh tĩnh yên ổn cũng khó lắm thay!

Còn Tiểu Miêu của nàng? Đáy mắt Thủy Băng Tuyền ánh lên tia lo lắng. Xem chừng nàng phải hành động rồi.

Không vì gì khác, vì Tiểu Miêu, nàng nhất định...

“Thu Nhi!”

“Dạ, tiểu thư!” Thu Nhi lập tức đẩy cửa đi vào.

“Bé thế tử đến cho ta!” Thủy Băng Tuyền thở dài, kết hôn một cái, thì đến ‘hộ khẩu’ cũng phải đổi luôn. Nhưng gọi Tiểu Miêu là thế tử cũng không có gì sai. Tiểu Miêu có mặt trên đời là nhờ Thiên Hợp tác thành, nàng từng là Bắc Vương phi càng không thể phủ nhận.

“Dạ.”

Thu Nhi đi rồi nhanh chóng trở lại, nhưng không đưa tiểu thế tử trở về.

“Thế tử đâu?” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt hỏi.

Thu Nhi ngắc đầu, thoáng lúng túng, ngần ngừ hồi lâu mới báo: “Bẩm tiểu thư, thế tử ở trong phòng của lão phu nhân ạ!”

Thủy Băng Tuyền thờ ơ đảo chén trà, rồi ung dung nhấp một ngụm: “Lão phu nhân không cho người bé thế tử đi à?”

Đầu Thu Nhi ngày càng cúi thấp, giọng nhỏ tí đáp: “Dạ! Lão phu nhân nói người sẽ chăm sóc thế tử, nói tiểu thư...”

“Hừm?” Thủy Băng Tuyền nhướng một bên mày, ý bảo Thu Nhi nói tiếp.

“Nói sau này người sẽ chăm sóc thế tử để tiểu thư được thoải mái.” Thu Nhi nói liền một hơi rồi cúi gằm đầu.

Thủy Băng Tuyền đặt chén trà lên bàn, tiếng ‘cạch’ không lớn lắm nhưng đủ khiến Thu Nhi giật mình ngẩng đầu lên.

“Cho người một khắc, bé thế tử về đây cho ta.” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt nói, nhấn mạnh vào hai từ thế tử.

Thu Nhi cắn môi: “Dạ, Thu Nhi đã biết.” Nàng đúng là vô dụng, vừa thấy ánh mắt của lão phu nhân thì hoảng hồn không nói được lời nào. Thế tử cho dù đã trở thành tiểu thiếu gia của Giang gia, thì vẫn là thế tử chứ!

Thủy Băng Tuyền gõ ngón tay lên mặt bàn theo nhịp. Giang lão phu nhân, bà nội của Giang Dĩ Bác, nguyên chủ quản Giang gia trong mấy chục năm, là một nhân vật có khả năng hô phong hoán vũ, thủ đoạn mạnh mẽ tàn bạo. Gia tộc họ Giang trước đây do ông nội Dĩ Bác đứng đầu, trong tộc còn không ít bậc trưởng lão vai vế, vậy mà sau khi ông qua đời, chỉ là một nữ lưu, còn đùm theo con nhỏ, vị lão phu nhân này có thể đập đổ tộc nhân các chi khác của Giang thị, chễm chệ trở thành chủ quản gia tộc.

Đến khi phụ thân của Dĩ Bác trưởng thành, cũng chỉ là một chủ quản hữu danh vô thực trong tay bà. Cả đời ông nhu nhược, không dám cãi ý mẫu thân, buồn bực mà chết, chỉ để lại Giang Dĩ Bác.

Lúc Giang Dĩ Bác còn nhỏ, đại bộ phận tộc nhân Giang thị đều đã bị vị lão phu nhân này diệt tận. Tuy vô cùng thương yêu huyết mạch duy nhất còn lại của Giang gia, đứa cháu Giang Dĩ Bác, vị lão phu nhân này vẫn vô cùng lưu luyến quyền thế cao cao tại thượng của mình.

Sau khi Giang Dĩ Bác học nghệ thành tài, xuất sơn trở về, chỉ dùng một năm khiến bà giao ra thực quyền của Giang gia, sau đó, hần bắt đầu khống chế tứ thế gia kinh thành vốn được xưng tụng ngang hàng với Giang gia. Từ đó về sau, dù là đại thế gia kinh thành đi nữa, cũng phải nhìn mặt Giang Dĩ Bác mà hành sự, mới mong giữ lại chút danh tiếng nhỏ nhoi ấy.

Giang gia trong tay Giang Dĩ Bác, nhanh chóng phát triển rực rỡ tựa mặt trời ban trưa, khổng chế phân nửa thương mạch của Thanh Lăng hoàng triều.

Thủy Băng Tuyền kéo cong khóe môi, Giang Dĩ Bác quả là một thương nhân trời sinh. Nên Giang gia mới có ngày hôm nay.

“Tham kiến lão phu nhân! Tham kiến tiểu thiếu gia!” Giọng tỳ nữ gác cửa bên ngoài vọng vào khiến Thủy Băng Tuyền hoàn hồn, đồng tử đảo nhẹ, khóe môi lại càng cong lên, Thu Nhi quả không có đến nửa phần năng lực của Hương Hàn.

“Đứng lên đi!” Một giọng uy nghiêm lưu loát vang lên.

Thu Nhi đẩy cửa, rồi hướng về phía sau phúc thân: “Mời lão phu nhân vào.”

Đi vào là một bà lão luống tuổi, khoác trên người cẩm y đẹp đẽ, dáng vẻ ung dung cao quý, mái tóc bạc được búi cẩn thận, đôi mắt sâu hoắm thâm trầm với tia nhìn sắc bén mà khôn khéo. Mặc dù sống trong nhung lụa, an nhàn sung túc, vẫn không ngăn được dấu vết năm tháng hằn trên gương mặt bà. Dù nhanh nhẹn quắc thước tới đâu, bà cũng chỉ là một bà lão mà thôi.

Tiểu Miêu trong lòng bà vừa thấy Thủy Băng Tuyền đã chọn rộn hưng phấn, hươ tay, i a gọi những tiếng không rõ, chừng như vô cùng kích động.

“Cháu dâu ra mắt bà nội!” Thủy Băng Tuyền đứng dậy, nhẹ nhàng phúc thân.

Giang lão phu nhân nhân nhật lướt mắt qua Thủy Băng Tuyền, nhìn đến bộ y phục trên người nàng thì ánh mắt lóe lên: “Đứng lên đi! Thân là cháu dâu của Giang gia, hy vọng người biết việc gì nên, việc gì không nên! Đừng như hôm nay, khiến thiên hạ chê cười.” Hỷ phục nó mặc là sao chứ? Làm Giang gia mất cả thể diện.

Thủy Băng Tuyền nhếch môi như cười như không, tiến lên trực tiếp bế Tiểu Miêu từ trong lòng lão phu nhân, rồi theo thói quen nhẹ véo lên mũi thẳng bẻ: “Tiểu Miêu hôm nay có ngoan không?”

“A...i...” Từ cái miệng nhỏ xíu phát ra những thanh âm vui vẻ, đôi đồng tử như hai viên bi to tròn lưu chuyển, cười híp mắt, một ngày không gặp mẹ, xem chừng cu cậu giờ đang vui lắm.

Lão phu nhân chau mày, thoáng giận nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

“Làm phiền bà đích thân bế thế tử về thế này, cháu xin cảm tạ.” Thủy Băng Tuyền đùa với Tiểu Miêu một hồi, mới quay sang lão phu nhân nhân nhật nói.

Hàng mi của lão phu nhân càng cau chặt. Thế tử ư? Bà không cho rằng nữ tử khiến Dĩ Bác cuồng si là một ả ngu ngốc không hiểu chuyện. Hôm nay vừa gặp, có thể thấy trừ bộ y phục kinh thế hãi tục ra, thì sự trấn định và khả năng ứng đáp bình tĩnh của Thủy Băng Tuyền này còn hơn nhiều so với tướng tướng của bà.

Giang lão phu nhân đứng lên: “Hôm nay là ngày thành thân của ngươi và Dĩ Bác, Tiểu Miêu nên ở chỗ ta thì hơn!” Thế tử? Ý nó là gì chứ?

“Không cần đâu bà nội, Tiểu Miêu hiếu động, nhờ khiến bà mệt thì cháu lại thấy bất an. Bà cứ tự chăm sóc mình thôi ạ.” Được rồi, nhìn cũng nhìn đủ rồi. Bà lớn tuổi thế này, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện bên ngoài ít để tâm thôi. Nụ cười trên môi Thủy Băng Tuyền lại càng sâu.

Lão phu nhân híp mắt, ôn hòa cười: “Vậy cũng được.” Nữ nhân khiến Dĩ Bác điên cuồng, bà cuối cùng đã thấy được. Hôm nay bà sẽ không tính toán với nó, nhưng...

Ánh mắt thâm thúy của lão phu nhân dừng lại chỗ Tiểu Miêu, đôi mắt khôn khéo từ từ nheo lại, bất luận thế nào, huyết mạch của Giang gia sao có thể trở thành con thừa tự của kẻ khác? (*Con thừa tự: con cho người khác, mang họ của người đó.)

.....

“Ha ha, Tiểu Miêu của mẹ, thích nhà mới không? Sau này con sẽ lớn lên ở đây đấy.” Trong phòng khôi phục lại vẻ an tĩnh, Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu và phòng trong, đặt con nằm trên giường, cười đùa vui vẻ.

“Tiểu thư!” Thu Nhi chợt dạ đứng yên một bên, nhìn tiểu thư và thế tử chơi đùa, lòng nàng vô cùng nặng nề. Nàng biết hôm nay mình đã khiến tiểu thư thất vọng.

“Thu Nhi.” Thủy Băng Tuyền để cho Tiểu Miêu nắm ngón tay mình, tay kia dịu dàng lau nước bọt trên khóe môi con, lạnh lùng gọi.

“Dạ.”

“Chỉ lần này thôi, lần sau tuyệt đối đừng viện lý do với ta!” Khóe mắt Thủy Băng Tuyền đảo qua Thu Nhi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng khiến Thu Nhi bất giác run rẩy.

“Dạ, Thu Nhi tuyệt đối sẽ không khiến tiểu thư thất vọng lần nữa.” Thu Nhi ngẩng đầu, kiên quyết nói.

“Không có ta, thế tử sẽ do người chăm sóc. Trong bất cứ trường hợp nào, dù đối phương có là ai, chỉ cần là chuyện liên quan đến thế tử, lá gan người bao lớn cứ lôi ra dùng hết cho ta, trách nhiệm ta chịu.” Khó có được một tỳ nữ thân cận với Tiểu Miêu như Thu Nhi, nàng sẽ cho nàng ta thêm cơ hội. Nếu nàng ta không thể gánh vác, nàng cũng chẳng còn cách nào.

“Thu Nhi đã hiểu.” Thu Nhi đáp chắc nịch. Tiểu thư đã cho nàng cơ hội, nàng sẽ khiến người hài lòng.

“Được rồi, bên ngoài có bao nhiêu tỳ nữ?”

“Tám người.” Thu Nhi cung kính cúi đầu đáp.

“Giao cho người đó.”

“Dạ, tiểu thư.”

.....

Hai mẹ con Thủy Băng Tuyền tắm rửa thay y phục xong thì đã qua khuya. Đùa được một lúc trên giường, Tiểu Miêu bèn ghé vào lòng mẹ đánh giấc nồng.

Thủy Băng Tuyền cúi đầu, nhẹ hôn lên má con, Tiểu Miêu lớn rất nhanh, thân thể cứng cáp không có vẻ gì mềm yếu bệnh tật cả.

Vừa định nhắm mắt ngủ, bên ngoài bỗng có âm thanh xao động.

“Thiếu gia!”

“Cô gia!”

Giang Dĩ Bác được Vô Tâm và Vô Hình dìu về, tuy còn vài phần tỉnh táo nhưng có vẻ như đã ngà ngà say.

Thu Nhi thấy thế, vội đẩy cửa phòng, sau xoay người dẫn dò: “Đưa trà giải rượu lên, lập tức chuẩn bị bồn nước nóng.”

“Dạ.” Bốn tỳ nữ khom người lui xuống.

Vô Tâm và Vô Hình dừng ngoài cửa.

“Tắm rửa thay y phục, uống trà giải rượu xong mới được vào phòng trong, nếu không đêm nay chàng ngủ ngoài đó đi!” Giọng Thủy Băng Tuyền từ trong truyền ra khiến Giang Dĩ Bác đã nhuốm men say giật mình một chốc, rồi khẽ lắc đầu cười: “Nương tử...”

“Vô Tâm, chuẩn bị nước cho ta.”

Cả gương mặt Giang Dĩ Bác đã biến thành màu hồng, hần phân phó một tiếng, bèn xếp bằng ngồi xuống đất, vận công xua tan mùi rượu trên cơ thể.

Hôm nay hần quả thực uống rất nhiều, những kẻ đó điên cả rồi...

Nếu không phải hần có công lực thâm hậu, e đã say túy lúy từ lâu.

.....

Tắm rửa thay y phục, giữ bỏ dáng vẻ say sưa khi nãy, khoác lại bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái thường ngày, Giang Dĩ Bác tiến vào phòng trong. Nhìn thoáng qua giường, thấy Tiểu Miêu đã ngủ say trên đó, hẳn cũng đoán nàng đã đưa Tiểu Miêu về, nghỉ lại thôi, dù sao con hấn thường ngủ một mạch đến sáng, không quậy quọ gì cả.

Thủy Băng Tuyền nhắc thấy Giang Dĩ Bác đi vào, lại liếc nhìn sắc trời, đã hửng sáng rồi, bèn nói: “Trời sắp sáng rồi, nhanh ngủ đi thôi!”

Giang Dĩ Bác thả màn xuống, cười tà tếu: “Ngủ ư? Nương tử, ta còn chưa muốn ngủ!”

Thủy Băng Tuyền bèn đưa tay ngoắc ngoắc Giang Dĩ Bác lại gần.

Nhận được tín hiệu của Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác sung sướng nhảy tới, ngón tay thon dài đã bắt đầu chu du trên người nàng...

Thủy Băng Tuyền cười gian, ghé vào tai hấn nói một câu, khiến Giang Dĩ Bác khựng lại ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng hệt hắng ai oán.

“Ngủ đi!” Thủy Băng Tuyền cười đắc ý, đem động phòng hoa chúc? Ngủ thôi...

.....

Lễ thành thân của hai người được lưu truyền khắp thiên hạ, nam nhân ngưỡng mộ Giang Dĩ Bác cưới được kiều thê, nữ nhân lại ngưỡng mộ Thủy Băng Tuyền có được phu phân giàu có.

Chớp mắt, hôn lễ đã được một tháng.

Mùng sáu tháng năm, triều đình chiêu mộ binh lính khiến lòng dân bất an, chính thức châm ngòi cho cuộc chiến sớm đã khơi mào.

Mười sáu tháng năm, Khang Vương chiêu cáo thiên hạ buộc tội đương kim hoàng thượng tàn bạo bắt nạt, khởi binh thảo phạt. Hai mươi vạn đại quân từ biên giới kinh thành ùn ùn hướng về hoàng cung. Hai ngày sau, chạm trán với quân triều đình ở Bạch Dương Thành...

Chiến hỏa bùng nổ.

.....

“Theo chàng Trữ Thiên Kỳ sẽ phái bao nhiêu binh lực đi trấn áp hai mươi vạn đại quân của Trữ Thiên Khang?” Thủy Băng Tuyền bế Tiểu Miêu gần năm tháng tuổi ngồi trong đình nghỉ mát, nhìn bộ dạng thông dong của Giang Dĩ Bác, hỏi.

“Hai mươi vạn!” Giang Dĩ Bác đứng dậy, thân hình cao lớn đến cạnh nàng, đưa tay bế Tiểu Miêu.

“Thiếp đoán ba mươi vạn.” Thủy Băng Tuyền nheo mắt, tổng binh lực của Thanh Lăng hiện nay ước tính trên dưới chín mươi vạn. Trữ Thiên Khang giữ ba mươi vạn, Trữ Thiên Kỳ nắm sáu mươi, chưa kể các trại lính xung quanh kinh thành và cấm quân.

Nhưng sáu mươi vạn đại quân của Trữ Thiên Kỳ còn phải phòng hộ ười lăm tòa thành khổng lồ, và mấy trăm vạn bách tính kinh thành. Chỉ ít, tổn mất ba mươi vạn quân. Như vậy số binh lực hấn có thể điều động thực tế chỉ có ba mươi vạn mà thôi.

Hai mươi vạn quân của Trữ Thiên Khang áp sát kinh thành, phô trương thanh thế, mục tiêu là công đánh Bạch Dương Thành. Trữ Thiên Kỳ muốn đánh phát một, tốt nhất là tiêu diệt Trữ Thiên Khang chỉ trong một trận, nên hấn sẽ phái toàn bộ ba mươi vạn quân đến trấn áp Trữ Thiên Khang.

Giang Dĩ Bác nhìn thoáng qua Thủy Băng Tuyền, cười như có như không: “Tuyền Nhi, hay là chúng ta đánh cuộc?” Với sự hiểu biết của hấn về Trữ Thiên Kỳ, y tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Thủy Băng Tuyền nhướn mày, khiêu khích nhìn nam nhân đối diện, trong lòng lại theo đuổi những suy nghĩ sâu xa, Trữ Thiên Kỳ chỉ có 6 mươi vạn quân, quân tả hữu hai cánh có mười vạn, 3 vạn cấm quân, ba mươi vạn quân bảo vệ mười lăm thành trì, kinh thành có hai cánh quân tả hữu và cấm quân tuyệt đối dư dả, hấn hoàn toàn có năng lực phái ra ba mươi vạn quân.

Giang Dĩ Bác cong môi cười, lại nghĩ muốn cho Tiểu Miêu một đứa em để bầu bạn. Tốt nhất là một nữ nhi, có gương mặt và tính tình hết như nương tử hần, khiến nam nhân thiên hạ phải điên đảo.

Quay về chuyện chính, Trữ Thiên Kỳ tuy có thể phái ra ba mươi vạn quân trấn áp Trữ Thiên Khang, nhưng hần sẽ không làm vậy, vì sau lưng hần còn có một Nam Vương uy hiếp.

Thủy Băng Tuyền hí mắt: “Chàng thấy lúc này Nam Vương sẽ khởi binh sao?” Nam Vương này thân là vương đất phong, lên chiêu mộ binh lực, cũng sẽ không vượt quá năm vạn. Trừ phi...

“Đông và Tây Vương cũng âm thầm chiêu binh?” Nếu cả ba vương gia đất phong đều chiêu mộ binh lính, thì số lính huy động có thể lên tới hai mươi vạn quân.

“Nam Vương là một kẻ dã tâm. Đông và Tây vương sẽ nhất nhất nghe hần.” Giang Dĩ Bác cúi đầu, nhìn Tiểu Miêu bỏ tay hần vào miệng cắn. Gần đây Tiểu Miêu thích gặm mọi thứ, có vẻ sắp mọc răng rồi.

Thủy Băng Tuyền cười nhạt: “Nếu quả thực vậy, Nam vương khởi binh nghĩa là Đông vương và Tây Vương sẽ khởi binh. bọn họ muốn nuốt chửng Bắc cảnh.” Vào ngày Trữ Thiên Khang khởi binh, nàng đã cho lệnh cả Bắc cảnh tăng cường đề phòng, năm nghìn tinh binh trấn thủ.

Giang Dĩ Bác gật đầu: “Đúng vậy, Bắc cảnh hiện chỉ có năm nghìn tinh binh của Khang vương.” Nhưng Tuyền Nhi đã sáng suốt dựng tường đào hào che chắn trước đó, Nam Vương dẫu muốn cũng không dám mạo hiểm công thành.

Giang dĩ bác cúi đầu nhìn kỹ giám miêu nắm hần đích măng-sét giảo lên. Ngẩng đầu nhìn trứ thủy băng tuyền, khoe miệng quyen rũ ra nhất mặt nụ cười tà khí:

Giang Dĩ Bác cúi đầu nhìn Tiểu Miêu đã chuyển sang gặm ống tay áo của hần, lại ngẩng nhìn Thủy Băng Tuyền, cười đầy tà khí: “Thế nào? Nương tử, nàng có muốn cược không?” Trữ Thiên Kỳ có thể thua, cũng tuyệt đối không muốn mất kinh thành. Bởi vậy, binh lực thủ thành phải trên ba mươi vạn.

Thủy Băng Tuyền nhanh chóng tính toán trong đầu, rồi nghiêm mặt: “Cược! Nhưng cược thế nào đây?” Trữ Thiên Kỳ bằng mọi giá khơi mào chiến tranh, cũng vì muốn tiêu diệt mối họa Trữ Thiên Khang, hần sẽ tốc chiến tốc thắng.

“Nếu nàng thua, chúng ta sinh một nữ nhi!” Giang Dĩ Bác cười giảo hoạt, con ngươi đen tuyền hấp háy.

Thủy Băng Tuyền dờ mắt, miệng méo xệch: “Đương lúc chiến tranh, còn không biết chiến hỏa khi nào sẽ cháy đến chỗ chúng ta đây!” Vậy mà hần còn có tâm tình sinh con? Thật quá hoang đường!

“Nương tử, nàng quên trước đây nàng tự hạ bệ cáo, cổ vũ Bắc cảnh có thêm nhân khẩu sao? Nàng ra đường mà xem, đâu đâu cũng thấy phụ nữ mang thai cả, bởi thế nàng càng phải là tấm gương sáng!” Giang Dĩ Bác hí mắt cười gian.

Thủy Băng Tuyền ưu nhã khuếch chân, đặt chén trà xuống, khinh thường liếc nhìn Giang Dĩ Bác, lòng thầm nghĩ: “Bắc cảnh toàn là người già suy yếu, tráng đinh cùng lắm có năm vạn...”

Ánh mắt nàng lại lia tới Tiểu Miêu, thoáng chút sắc bén.

Bắc cảnh càng là thứ thịt thơm mê hoặc, thì càng phải có năng lực tự bảo vệ mình!

136. Q.5 - Chương 7: Thờ Ơ Đứng Nhìn

Edit: Boringrain

Thiên hạ rồi ren, lòng người tàn mạn.

Ngày mười sáu tháng năm, Khang Vương phát động binh biến. Hai tháng sau, đương lúc giao tranh giữa Khang Vương và quân triều đình rơi vào thế bế tắc, Nam vương dẫn đầu tam vương, đưa quân đến ủng hộ

Khang Vương. Bốn mươi vạn đại quân của tứ vương đối kháng với hai mươi vạn quân triều đình, nhanh chóng chiếm được Bạch Dương Thành, thắng lợi giòn giã khích lệ lòng dân, nâng cao sĩ khí đại quân.

Sau khi xuất binh hiệp trợ Khang Vương công chiếm Bạch Dương Thành, không báo một lời, tam vương lập tức dẫn binh lui về Nam cảnh. Khang Vương nợ họ một mối ân tình, tất nhiên không thể quang minh chính đại đưa quân tới trấn áp. Triều đình còn đang bận chiến sự với Khang Vương, lo thân mình còn không xuể, cũng chẳng dư binh thừa lực chạy đến gây hấn với tam vương.

Tam Vương đóng quân ở Nam cảnh, công khai chiêu mộ tráng đinh, đến tháng mười giữa thu, binh lực đã tăng đến ba mươi vạn. Lúc này, tam vương bắt đầu tiến công chiếm đóng những trấn ven biên cảnh.

Mặt khác, Khang vương vốn có ba mươi vạn quân, lại thêm không ngừng chiêu mộ, trừ số binh tổn thất khi công đánh Bạch Dương Thành, vẫn còn đến bốn mươi vạn.

Sau một tháng nghỉ ngơi, Khang vương tiếp tục xuất binh tiến đánh Thanh Vân Thành.

Thành Thanh Vân lớn hơn nhiều so với thành Bạch Dương, binh sĩ trấn thành hùng hậu, muốn đánh hạ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Triều đình bại trận, chẳng qua là mất quyền quản hạt bách tính thành Bạch Dương, chứ binh hùng tướng hậu chẳng tổn thất là mấy. Chỉ ngặt nỗi triều đình còn phải thủ thành, số binh phải ra nghênh chiến cũng không chênh nhiều binh lực của Khang Vương.

Thật ra lúc Khang vương đánh thành Bạch Dương, triều đình vẫn chưa dốc hết toàn lực. Còn bây giờ, quân triều đình quyết định thay đổi sách lược, tăng lính trấn thủ thành Thanh Vân từ hai mươi vạn lên đến ba mươi vạn.

Chỉ trong vòng nửa năm, Thanh Lăng hoàng triều đã hình thành thế tam cực.

.....

Trữ Thiên Kỳ mặc bộ quân trang, dõi mắt nhìn đội quân trước mặt, cánh môi mím khẽ nhếch. Tốt lắm, đã đến lúc giải quyết hết tất cả.

Thân tướng quân đi sát bên hấn, trong lòng vẫn còn kinh hãi với chiến lược của hoàng thượng. Rút hơn phân nửa lính thủ thành, lỡ như Khang Vương thực sự mang binh công thành thì làm thế nào?

“Thân tướng quân, truyền lệnh, hành quân cấp tốc, tiến đánh Nam Cảnh!” Trữ Thiên Khang, người muốn công thành hay viện trợ tam vương? Người không phải được lòng dân lắm sao? Để xem lần này người làm sao để thu phục nhân tâm đây?

“Tuân lệnh.” Thân tướng quân cung kính lĩnh mệnh.

.....

Hoàng đế lệnh cho trăm vạn đại quân ồ ạt tiến vào Nam cảnh, tiêu diệt tam vương có ý đồ mưu phản. Thiên hạ rối loạn, lòng người hoang mang, bách tính khổ sở. Trai tráng bị bắt đi tòng quân, còn lại người già trẻ nhỏ, tiếng khóc ai oán thê lương nổi lên khắp nơi.

.....

Bắc cảnh vào tháng mười, trời đã bắt đầu trở lạnh. Trong thư phòng Giang phủ, vợ chồng Giang Dĩ Bác đang bàn luận thời thế chính sự.

Thủy Băng Tuyền chau hàng mày thành đường thẳng tắp, chăm chú xem bản đồ địa hình của Thanh Lăng.

“Chàng thấy thế nào?”

Ngón tay thon dài của Giang Dĩ Bác vẽ một vòng tròn chỗ đánh dấu kinh thành trên bản đồ: “Nói Khang Vương không nên chiếm Bạch Dương Thành quá sớm, chỉ bằng nói tam vương không nên vội vàng xuất binh.”

“Triều đình ở thế hạ phong chủ yếu vì phải phân tán lực lượng thủ thành. Trữ Thiên Khang đánh hạ Bạch Dương Thành, ngoài mặt là thắng, thực ra đã thua. Ý đồ của Trữ Thiên Kỳ là dùng Bạch Dương Thành

làm mỗi nhữ tam vương xuất binh.” Hàng mây của Thủy Bổng Tuyền càng cau chặt. Trữ Thiên Khang không tính tới điểm đó ư? Hay hẳn thực sự có lòng tin bản thân có thể đối phó Trữ Thiên Kỳ? Đánh Thanh Vân Thành ngót ba tháng không xong hẳn cũng nên nghỉ ngơi gian kế của Trữ Thiên Kỳ chứ?

“Trữ Thiên Kỳ mất một Bạch Dương Thành, Tam vương xuất binh, Trữ Thiên Khang hạ thành, ai thắng ai thua cũng thật khó nói.” Giang Dĩ Bác khê gõ ngón tay, sắc mặt đanh lại.

Trữ Thiên Kỳ xuất đi toàn bộ binh lực, hiển nhiên là muốn đánh một trận chắc thắng.

Thủy Bổng Tuyền cũng nghĩ tới điểm này, nghiêm túc nhìn Giang Dĩ Bác: “Trữ Thiên Kỳ muốn diệt tam vương khiến Khang vương lao đao ư?”

“Đúng vậy!” Giang Dĩ Bác khê nhướn mày, nếu quả vậy, Trữ Thiên Khang chỉ có thể hợp lực với tam vương, nhưng dù hợp lực, binh lực hai bên vẫn chênh lệch khá lớn.

Một ván định thắng thua, tiền cược nhiều, mạo hiểm lớn. Trữ Thiên Kỳ dám cược trận này, vì có thua hẳn vẫn còn cố thủ được kinh thành khổng lồ, nhược bằng thắng...

Thủy Bổng Tuyền gõ gõ ngón tay lên tấm bản đồ, suy tính...

Trữ Thiên Kỳ dùng Thanh Vân Thành cầm chân Trữ Thiên Khang, lại đưa đại quân đến chỗ tam vương.

“Hắn căn bản muốn giải quyết một lần!” Trận trước, tam vương đã xuất binh giúp đỡ Khang vương, nếu trận này Khang vương trở mặt ngồi nhìn tam vương bị tiêu diệt, lòng dân sẽ không phục. Còn nếu đi, là lấy cương đối cương, với binh lực của Trữ Thiên Khang và tam vương hiện nay, đối đầu trực diện với đại quân của Trữ Thiên Kỳ là chuyện vô cùng mạo hiểm...

“Dĩ Bác, chàng có ý kiến gì không?” Thủy Bổng Tuyền hướng mắt về phía Giang Dĩ Bác chờ đợi. Nàng vốn không muốn bị cuốn vào trận chiến này, chỉ hy vọng có thể giữ vững Bắc cảnh.

Con người đen tuyền thoáng lạnh lẽo, Giang Dĩ Bác từ tốn nói: “Trữ Thiên Khang không thể thua!” Đạo lý môi hở răng lạnh, tam vương thua Khang vương khó thắng, Khang vương bại thì Bắc cảnh và Giang gia cũng sẽ đi tong.

Thủy Bổng Tuyền trầm mặc, lặng lẽ gật đầu, đúng là không thể ngồi chờ chết.

.....

Thủy Bổng Tuyền uể oải ngồi vào lòng Giang Dĩ Bác, hai tay quàng qua cổ hắn, nhẹ than: “Thiếp thật mong chiến tranh mau kết thúc, để một nhà chúng ta có thể thông dong qua tháng ngày nhàn nhã.” Tuy lúc này chưa trực tiếp tham chiến, nhưng mầm họa chiến tranh vẫn âm ỉ nhức nhối trong lòng nàng.

Bàn tay to lớn của Giang Dĩ Bác nhẹ nhàng xoa trên tấm lưng Thủy Bổng Tuyền: “Yên tâm đi, sẽ nhanh kết thúc thôi.” Hắn cũng hy vọng chiến tranh sớm qua đi, để còn rảnh rang sinh thêm một nữ nhi. Nương tử hẳn một mực khẳng khái thiên hạ rồi ren thế này, không phải lúc sinh con...

Thủy Bổng Tuyền áp hai tay lên mặt Giang Dĩ Bác, xoay mặt hắn đối diện với nàng: “Dĩ Bác...”

“Ừ?” Hai tay hắn đặt trên lưng nàng, để nàng thoải mái ngồi trên đùi mình, nhìn nét lưng lự trong đáy mắt nàng, đuôi mày hắn khê nhếch.

Thủy Bổng Tuyền nheo mắt hỏi: “Nam nhân đều muốn thiên hạ, chàng có muốn không?” Hắn không phải là nam nhân bình thường, thực sự không chút động lòng sao?

Đáy mắt đen thẳm của hắn xoáy vào nàng: “Nếu có thì sao?”

Thủy Bổng Tuyền khê giật mình, nếu có?

Giang Dĩ Bác phát hiện đôi mắt thoáng xao động của nàng, gương mặt tuấn lãng thấp thoáng nét cười.

Thủy Bổng Tuyền rũ mắt giây lát rồi ngẩng lên, đáp: “Nếu chàng thật sự muốn, thiếp đương nhiên sẽ dốc toàn lực giúp chàng đạt thành tâm nguyện.” Nhưng nơi cao khó tránh lạnh lẽo, người ngồi trên địa vị chí tôn, chiếm được thiên hạ sẽ phải đánh mất những niềm hạnh phúc giản đơn.

Giang Dĩ Bác nghe Thủy Băng Tuyền đáp vậy, bèn nhẹ véo mũi nàng, sau đó ôm chặt nàng vào lòng: “Nếu như không gặp nàng, Giang Dĩ Bác khi xưa nhất định vùng vẫy thỏa chí một phen. Nhưng hôm nay đã khác. Tuyền Nhi, ta đã có nàng, có Tiểu Miêu, lại có cả tài phú không ai bì kịp, đối với thiên hạ đã chẳng buồn để mắt. Chỉ cần được ôm nàng trong vòng tay, ta đã thỏa mãn rồi.”

Thủy Băng Tuyền thở dài một hơi, tựa vào lòng hắn, môi nhoẻn cười, giọng đùa cợt: “Như vậy có xem là thích mỹ nhân không cần giang sơn không?”

Ngón tay Giang Dĩ Bác nhẹ nâng giai nhân trong lòng, ánh mắt chăm chú đánh giá một phen...

“Sao vậy” Thủy Băng Tuyền cong môi hỏi, vẻ mặt này của hắn là sao chứ?

“Ta đang kiểm tra xem nàng có đúng là mỹ nhân hay không?” Giang Dĩ Bác nghiêm túc đáp, kết hợp với giọng nói là vẻ mặt nghiêm túc như đang thực sự tỉ mỉ quan sát nàng vậy, khiến Thủy Băng Tuyền không khỏi bật cười. Nàng cũng nhẹ nhàng di ngón tay lên mặt hắn: “Vậy thiếp có phải là mỹ nhân không?”

Giang Dĩ Bác nở nụ cười, thành thật gật đầu: “Phải! Trong lòng ta, dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không thể sánh bằng nương tử.”

Thủy Băng Tuyền híp mắt cười, lại bĩu môi: “Nam nhân đều là những kẻ có mới nới cũ, đến lúc nhìn chán rồi, chàng sẽ không nói vậy nữa.” Nửa năm thành thân, nàng đã có những ngày thật sự vui vẻ. Tuy bên ngoài khỏi lửa chiến tranh bốc lên ngàn ngút, nhưng được kẻ cận sơm tối bên chàng, nàng vẫn thấy hạnh phúc đủ đầy.

“Sao lại chán chứ? Ta mỗi ngày chỉ cầu không làm gì cả, cứ ngắm nhìn nàng là thỏa mãn rồi!” Đáy mắt Giang Dĩ Bác thoáng dịu dàng nồng đượm.

Nữ nhân đều yêu lời đường mật, huống chi là lời đường mật do người mình yêu nói ra. Thủy Băng Tuyền cảm thấy như cả trái tim mình đều được đong đầy bằng niềm hạnh phúc, thứ hạnh phúc có thể hòa tan mọi sương giá trên đời.

.....

Ngày cuối thu, nắng chiều sớm tắt, thái dương khuất dạng ở trời Tây, cơn gió ulla đến mang theo hương mát lạnh.

Thủy Băng Tuyền rảo bước đến căn lầu dừng cho bọn Đồng Nhi học tập, đập vào mắt nàng là cảnh tượng thế này: Một đôi chân lững chững chưa chống đỡ được thân người nhỏ xíu, mới được hai bước, đã té oạch ra đất, gương mặt nộn phẩn ửng hồng khiến người khác muốn véo hai bên má, đôi đồng tử to tròn linh động trong mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng, bờ môi xinh, đáng yêu không thể rời mắt.

Vây quanh cùng chơi với Tiểu Miêu là bốn đứa trẻ trên dưới sáu tuổi, Thu Nhi đứng bên cạnh mỉm cười.

“Tiểu Miêu!”

Tiếng gọi làm đứa bé ngã ngồi trên mặt đất tức thì quay đầu, nhìn Thủy Băng Tuyền đứng ở cửa, bèn cười gọi: “Mã... mã mã...”

(*Tiểu Miêu định gọi ‘mụ mụ’ tức là ‘mẹ’, nhưng gọi nhầm là ‘mã mã’- ngựa)

“Tham kiến phu nhân!” Bốn đứa trẻ thỉnh an xong bèn cung kính đứng lùi sang bên.

“Tiểu Miêu của mẹ hôm nay đứng chững được bao lâu nè?” Thủy Băng Tuyền giơ tay về phía Tiểu Miêu, thẳng bé lập tức nắm lấy ngón tay của mẹ, mượn lực đứng lên rồi nhào vào lòng nàng, cái miệng nhỏ xíu vui gọi: “Mẹ...mã...”

Thủy Băng Tuyền thường ngày vẫn dạy thẳng bé gọi mẹ*, nhưng giọng nói non nớt bập bẹ của cu cậu lại chẳng thể phân biệt được từ ‘mẹ’ và ‘mã’.

(*Mẹ là cách gọi hiện đại, thay vì gọi mẫu thân ở cổ đại)

“Bẩm tiểu thư, thế tử hôm nay đứng được lâu lắm ạ.” Thu Nhi thoáng nhìn tiểu thể tử trong lòng Thủy Băng Tuyền, mỉm cười thưa.

“Vây ư? Tiểu Miêu của mẹ giỏi quá. Đi ăn thôi nào!” Thủy Băng Tuyền nhẹ đánh vào mũi Tiểu Miêu, hài lòng nói.

Tiểu Miêu được mẹ khen ra chiều thích chí lắm, rúc trong lòng mẹ bật cười khanh khách.

“Nào, lại cha bế!” Giang Dĩ Bác đi từ phía sau, giơ tay gọi Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu lắc đầu, không muốn cha bế càng rúc sâu hơn vào lòng Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền đắc ý đảo khéo mắt qua Giang Dĩ Bác: “Thấy chưa? Con trai chỉ thích mẫu thân thôi.” Tiểu Miêu đã được mười tháng tuổi, trong thế giới nhỏ bé của cu cậu không chỉ có nàng, còn có Đồng Nhi và những đứa trẻ chơi cùng, nhưng thằng bé vẫn rất quấn mẹ. Chỉ cần ở trong lòng nàng, thằng bé đều tỏ ra rất vui vẻ, điều này khiến nàng vô cùng hạnh diện.

Giang Dĩ Bác gật đầu, nói một cách nghiêm túc: “Bởi vậy ta mới muốn nàng sinh thêm một nữ nhi, nữ nhi gần phụ thân mà!”

Thủy Băng Tuyền méo miệng, sao ngày nào hắn cũng cứ nhớ thương nữ nhi thế nhỉ? Muốn sinh cũng phải đợi một năm nữa, Tiểu Miêu còn chưa được một tuổi, sinh con rồi nàng làm sao chăm xuể cả hai đứa?

Nhưng lúc này, không ai biết, chờ đợi họ phía trước là biến cố họ chưa từng lường đến, một biến cố khiến họ...

137. Q.5 - Chương 8: Không Thể Không Cuộc

Edit: Boringrain

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng ở ngoại ô Bắc thành.

Ngồi trong xe, Thủy Băng Tuyền cụp rèm mi dài, che những cảm tình phức tạp nơi đáy mắt.

“Thiếu phu nhân!” Hồng Hồ vén rèm xe gọi vào.

Nàng mím môi, rồi đứng dậy bước xuống, neho mắt nhìn phần mộ trang nghiêm phía trước.

Cởi áo choàng, nàng thong thả cất bước đến trước bia mộ. Ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng trên môi nàng cũng nhoen nộ cười nhợt nhạt. Thiên Hợp, chàng có khỏe không? Có lẽ lúc này chàng đã sớm đầu thai chuyển thế, chẳng còn vương vấn nơi đây nghe những lời lảm nhảm trong lòng thiếp nữa rồi.

Mãi lâu rồi thiếp vẫn không dám đến thăm chàng, e sợ lại thả mình trong những hồi ức đau thương, chàng hiểu cho thiếp chứ?

Thủy Băng Tuyền từ tốn ngồi xuống, bàn tay trắng nõn dịu dàng vuốt ve những chữ viết khắc trên bia mộ.

Thiên Hợp, như chàng mong muốn, thiếp đã sống rất tốt, nhưng giờ đây, thiếp rất rối lòng.

Khẽ nhắm mắt, lòng nàng lại cất lên tiếng gọi: Thiên Hợp, thiếp nên làm gì đây? Chàng hãy cho thiếp biết, thiếp phải làm sao bây giờ?

Tình cảnh của Trữ Thiên Khang và Giang gia lúc này, thiếp thật sự không biết phải làm sao cho thỏa.

Trước kia, vì chàng, thiếp có thể dốc toàn lực tương trợ Trữ Thiên Khang khi hần cần. Nhưng hôm nay, thiếp đã có những mối bận lòng của riêng mình. Tiểu Miêu là đứa con thiếp nguyện sinh vì chàng, là cốt nhục thiếp thương yêu bằng cả sinh mệnh. Giang Dĩ Bác yêu thiếp không kém gì tình yêu của chàng, thiếp cũng yêu người đó nhiều như yêu chàng vậy. Cả hai đều là những người quan trọng nhất trong đời thiếp.

Thiếp biết chọn thế nào đây?

.....

Vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa trời đêm, rót lên vạn vật lớp màn trắng như dải lụa mềm, lượn lờ giữa những đĩnh các xa hoa của Giang phủ, mái ngói lưu ly thoát ẩn thoát hiện trong sương trắng, lấp lánh phản chiếu ánh trăng mờ.

Màn đêm buông xuống tự bao giờ, mà cả không gian đều chìm trong an tĩnh.

Thủy Băng Tuyền vào phòng, thấy Giang Dĩ Bác tựa vào thành giường nhắm mắt dưỡng thần, bất giác hé môi cười.

Nàng nhanh chóng vòng ra sau bình phong thay áo ngủ, rồi lên giường dựa vào lòng hắn, khẽ thở dài.

“Nương tử...” Giang dĩ Bác không mở mắt, nhưng hai tay đã quàng qua người nàng, ôm thật chặt.

“Dĩ Bác, thiếp không muốn cuộc!” Bàn tay nàng vô thức vẽ vòng trên khuôn ngực hắn. Mấy ngày nay, đã có tin đại quân Trữ Thiên Kỳ áp sát Nam cảnh. Đúng như Trữ Thiên Kỳ suy tính, Trữ Thiên Khang đã rút binh công thành đi trợ giúp Tam vương. Nàng thực sự không muốn nhúng tay vào cuộc giao tranh này, bởi lòng người khó dò, nàng không thể đặt lòng tin vào Trữ Thiên Khang..

Nhưng không tham chiến, thì Giang gia và Bắc cảnh...?

Nàng không thể ích kỷ cùng Tiểu Miêu và Giang Dĩ Bác rũ bỏ mọi trách nhiệm trên vai, lẩn tránh hèn nhác. Nàng có con dân Bắc cảnh, Giang Dĩ Bác có trên dưới Giang gia, là gánh nặng, là mối lo không thể phớt lờ.

Có lẽ trái tim đã quen với những ngày tháng hạnh phúc nhàn tản, đến mức ý nghĩ trốn chạy cứ trôi dạt trong đầu nàng...

Giang Dĩ Bác mở mắt, đôi đồng tử đen láy chứa đựng sự quyết đoán: “Ta đã sắp xếp cho Hồng Hồ ngày mai đưa Tiểu Miêu lên Vô Cực sơn.”

Hắn nghĩ, mình có thể từ bỏ Giang gia, nàng cũng có thể vì hắn mà bỏ mặc Bắc cảnh, cả nhà quy ẩn, né tránh sự đời. Nhưng hắn biết, nếu làm vậy, sau này nàng nhất định sẽ hối hận. Tránh để nàng phân vân khó xử, hắn sẽ quyết định thay nàng.

Thủy Băng Tuyền mở bừng mắt, ngẩng nhìn Giang Dĩ Bác, hai người đối diện nhau một hồi, không nói nhiều lời mà như hiểu trọn tâm tư của đối phương.

“Tuyền Nhi, đến nước này, không còn là chuyện chúng ta có muốn hay không nữa.”

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt lắng lại những tâm tình phức tạp, mãi sau mới thở dài: “Đành vậy.” Đã không thể tránh chi bằng đối mặt giải quyết gọn một lần. Dẫu không ai nói trước được kết quả sẽ ra sao.

“Để Hồng Hồ và Hắc Bạch hộ tống Thu Nhi và Tiểu Miêu tạm lánh lên núi một thời gian cũng được. Cho cả bốn đứa trẻ kia theo cùng nữa.” Nghĩ phải xa Tiểu Miêu, lòng Thủy Băng Tuyền như quặn lại. Giang Dĩ Bác không nói gì, nhưng sắc mặt cũng lộ rõ căng thẳng.

Nàng ôm thất lưng Giang Dĩ Bác, cúi đầu vào hõm cổ hắn nỉ non: “Dĩ Bác...”

“Yên tâm đi, có ta ở đây!” Giang Dĩ Bác quàng tay qua lưng, siết nàng vào lòng, dịu dàng kiên định nói.

Thủy Băng Tuyền nhắm mắt, vẫn nghe trong lòng có nỗi bất an mơ hồ. Lần này, nàng đánh cược lòng người một phen.

.....

Sớm tinh mơ, Thủy Băng Tuyền đứng tiễn Thu Nhi và Tiểu Miêu. Nhìn thẳng bé vẫn còn đang cuộn tròn say ngủ, đầu mũi nàng xon xớt, không nỡ rời xa.

“Tiểu thư yên tâm, Thu Nhi nhất định sẽ chăm sóc cho thể tử thật tốt!” Thu Nhi trịnh trọng hứa.

“Ta tin người.” Thủy Băng Tuyền dần lòng, cười nói.

“Đồng Nhi, Thanh, Bạch, Huyền, Chu.” Thủy Băng Tuyền quay đầu, nghiêm mặt gọi bốn đứa trẻ đứng ở hai bên xe ngựa và Đồng Nhi đứng chếch bên cạnh.

“Dạ, phu nhân!”

“Ta giao tiểu thiếu gia cho các người, các người phải theo sau bảo vệ thiếu gia, biết chưa?”

“Dạ”

Đồng Nhi ngược nhìn Thủy Băng Tuyền, khẳng khái đáp: “Nhất định”

Thủy Băng Tuyền gật đầu hài lòng, Tiểu Miêu có chúng bầu bạn sẽ không quá cô đơn, nhanh thôi, nàng sẽ đến đón con về.

“Đi đi!” Giang Dĩ Bác tới phía sau ôm Thủy Băng Tuyền, trầm giọng ra lệnh.

Hồng Hồ và Hắc Bạch nhảy phốc lên xe, quất roi giục ngựa...

“Yên tâm, chúng ta sẽ nhanh chóng đón con về.” Giang Dĩ Bác nhẹ giọng an ủi, nhưng đáy mắt thoáng chút ảm đạm.

Thủy Băng Tuyền ngẩng nhìn hần, bình tĩnh gật đầu: “Chàng cũng xuất phát đi.”

Giang Dĩ Bác bèn phất tay ra hiệu cho Vô Tâm và Vô Hình dắt ngựa tới trước cổng.

Hần nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, rồi ngoái đầu chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền, thiên ngôn vạn ngữ, lại chẳng cần nói lời nào.

Dõi theo bóng Giang Dĩ Bác khuất dần, Thủy Băng Tuyền dặn lòng phải tin tưởng hần sẽ vì nàng mà tự bảo trọng bản thân, bởi nàng vẫn luôn ở đây đợi hần quay về.

“Thiếu phu nhân.” Đại chương quỳ và Hoa Cô đứng sau Thủy Băng Tuyền cất tiếng dò hỏi.

“Đi phủ nha thôi.” Nếu chạy không thoát, đành quay đầu đối mặt vậy.

.....

Chẳng mấy chốc, mùa đông năm nay đã bước vào giai đoạn khắc nghiệt nhất. Đêm nằm một mình trên giường, cái lạnh thấu xương tràn vào da thịt, khiến nỗi nhớ chồng con càng thêm khắc khoải trong lòng Thủy Băng Tuyền.

Không có họ bên cạnh, nàng như một cái xác trống rỗng vô hồn.

Tiểu Miêu đã bình an đến Vô Cực sơn, còn Giang Dĩ Bác ra tiền tuyến giúp đỡ Trữ Thiên Khang hai tháng nay chưa về. Cũng may, tin tức của hần nàng vẫn thông suốt.

Trữ Thiên Khang và tam vương liên thủ, Trữ Thiên Kỳ cũng không chiếm được thế thượng phong.

“Vương phi, ngoài tường thành có rất nhiều dân chạy nạn, phải làm sao đây ạ?” Chát giọng to trầm của Thân tướng quân kéo Thủy Băng Tuyền về với thực tại.

Ánh mắt nàng nhàn nhạt quét xuống bên dưới, lướt qua Trữ Hy và Cao Nho An, rồi dừng lại chỗ Thân tướng quân vừa sốt sắng lên tiếng.

Trữ Hy trầm ngâm, hiện cả vùng Bắc cảnh đều đã được phong tỏa, kể ra thì cũng phải khâm phục tầm nhìn xa trông rộng của nàng. Nhờ tường lũy kiên cố, chỉ cần cửa thành còn đóng, quân địch khó mà công thành.

Đôi mắt phượng của Thủy Băng Tuyền ánh lên tia sắc lẹm: “Truyền lệnh ta, đuổi hết đi.” Trong số dân tị nạn này đây rầy mật thám, nàng cũng không muốn làm thánh nhân, lo uôn dân Bắc cảnh là đủ lắm rồi.

“Chuyện này...Dạ!” Thân tướng quân nghe lệnh thì ngần ngừ đôi chút, nhưng vẫn tuyệt đối phục tùng.

“Cao tiên sinh, sắp đến cuối năm, người và Trữ quận vương lo phụ trách việc ăn mặc của dân chúng, thống kê số người cần được cứu tế.” Đất hoang chỉ vừa được khai khẩn, bên ngoài lại chiến hỏa liên miên, lương thực chưa thể thu hoạch, dân chúng vẫn phải sống dựa vào bạc của phủ nha chu cấp.

“Dạ.”

“Các người lui cả đi!” Thủy Băng Tuyền nhàn nhạt phất tay.

.....

Thời gian như nước chảy, vội vã trôi đi. Chớp mắt tháng chạp đã đến. Tuy giao thừa còn cách không xa, nhưng vì chiến tranh, cả Thanh Lăng vẫn chìm trong loạn lạc, dân vùng chiến chạy nạn tản mác khắp nơi.

Thủy Băng Tuyền đứng dậy đưa mắt ra bên ngoài, cảnh lá rụng đưa trong cơn gió bắc lạnh giá.

Hôm nay đã là mừng 4 tháng chạp, chỉ hai mươi mấy ngày nữa thôi là năm mới lại đến. Dĩ Bác và Tiểu Miêu đều đi khỏi, một mình nàng đối diện với cả Giang phủ khổng lồ, cô đơn, quạnh quẽ.

Xế chiều, mưa tuyết nổi lên, hoa tuyết bay phất phới, một cảnh tượng đặc trưng của mùa đông phương Bắc, gió lạnh cành rung, vạn vật khoan thai mà yên ả. Chìm trong cái thế giới trắng xóa một màu này, đến sắc trời cũng trở nên xám xịt buồn bã.

Thủy Băng Tuyền mỉm cười mà lòng nặng trĩu, hóa ra thời gian cũng có lúc dài lê thê dằng dặc đến thế.

Hy vọng qua mùa đông này, cả nhà nàng sẽ lại đoàn viên, hạnh phúc.

Tuyết rơi tròn hai ngày, mặt đất phủ tuyết đến tận đầu gối. Trên những mái hiên cong, còn đọng lại những khối băng trong suốt tinh khiết.

Sớm ra, hạ nhân trong Giang phủ liền hối hả xúc dọn tuyết đi.

Thủy Băng Tuyền khoác chiếc áo choàng tinh xảo, mặc cho gió lạnh lùa vào mặt, chăm chú ngắm tuyết dày sân...

“Thiếu phu nhân, Cung công tử cầu kiến.” Bỗng có gã hạ nhân vội vã chạy vào bẩm báo.

Cung Thác? Thủy Băng Tuyền nhếch môi cười nhạt: “Mời hắn vào phòng khách” Cung Thác có thể rảnh rồi đến gặp nàng, chứng tỏ chiến sự ở tiền tuyến đã có chuyển biến mới.

Cung Thác ngồi đợi trong đại sảnh, nhắc thấy Thủy Băng Tuyền, bèn đứng dậy chấp tay chào: “Giang phu nhân!” Lòng thầm nghĩ, phong thái của nàng vẫn hệt như khi trước.

“Cung công tử, mời ngồi!” Thủy Băng Tuyền kéo áo choàng xuống, nhàn nhạt nói.

Nhắc chén trà nóng, nàng tinh tế phẩm một ngụm rồi cất tiếng: “Cung công tử sao lại trở về Bắc cảnh?” Nửa năm chiến sự, hần hần cũng vô cùng bận rộn?

Bên môi Cung Thác nhếch lên một nụ cười thâm thúy: “Vì sao tại hạ lại quay về, hần phu nhân cũng biết rõ.”

Thủy Băng Tuyền nheo mắt: “Đã vậy, Cung công tử chắc cũng biết câu trả lời của ta. Có chi còn tốn công một chuyến?”

Đáy mắt Cung Thác lóe lên một tia sáng: “Bắc vương phi trước chỉ muốn bảo vệ Bắc cảnh, nhưng nay còn muốn bảo vệ cả Giang gia!”

“Vậy thì sao?” Thủy Băng Tuyền nhướng mày.

“Người đã không còn là Bắc vương phi, người cho rằng Khang Vương còn có thể xem người là Thất tẩu ư?” Ánh mắt Cung Thác dán chặt vào mặt nàng, hy vọng có thể nhìn ra chút biến hóa từ gương mặt ấy.

“Ta đã không còn là Bắc vương phi khi trước. Nhưng việc ta từng là Bắc vương phi, không ai có thể chối cãi được. Đối với Khang Vương, chỉ ít ta có thể dựa vào chút tình xưa nghĩa cũ mà cượng cho hắn một lần. Còn Tam Vương? Thứ cho ta nói thẳng, đến gặp mặt còn chẳng được mấy lần.” Thủy Băng Tuyền thẳng thắn nói.

Cung Thác nhăn trán, cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi ngẩng lên: “Bắc cảnh có thể cắt cho người, mãi mãi thuộc về người!”

Thủy Băng Tuyền đặt chén trà xuống: “Mời Cung công tử về cho!”

Cung Thác đứng dậy, thoáng nhìn người trước mặt, buông lời: “Dĩ tâm của Khang vương bao lớn không phải người không biết, người cho rằng hắn sẽ để Giang gia tồn tại uy hiếp đến bản thân ư? Để cưới người, Giang Dĩ Bác sẵn lòng chu cấp quân lương cho Khang vương, còn Khang Vương vì đạt thành đại nghiệp,

dễ dàng bán người cho Giang Dĩ Bác. Nhưng đến một ngày ngồi vững ngai vàng, kết cục của Giang Gia thế nào, người thật sự không lo lắng ư?”

“Tấm lòng của Cung công tử ta xin ghi nhận, người đâu, tiền khách.”

“Cáo từ, hy vọng người cẩn thận cân nhắc đề nghị của Cung mỗ!” Cung Thác khom lưng chào, thái độ không kiêu không hèn thẳng bước rời đi.

Nụ cười trên mặt Thủy Băng Tuyền tắt ngấm, thay vào đó là gương mặt băng giá, đôi mắt phượng hẹp dài, trong trẻo, lạnh lùng.

Trữ Thiên Khang, đừng khiến ta phải thất vọng...

138. Q.5 - Chương 9

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền nghẹn ngào quàng tay qua cổ Giang Dĩ Bác, đôi môi lạnh lạnh vội vã đặt lên hần những nụ hôn: “Chàng đặc biệt trở về mừng năm mới cùng thiếp à?” Bờ môi mọng đỏ khép mở phả ra làn hơi nhồn nhột giữa hai người.

“Ta về rồi đây.” Giang Dĩ Bác khẽ cắn môi nàng, thấp giọng thủ thỉ, bàn tay chộn rộn không yên phận...

“Chàng không muốn ăn gì đã sao?” Thủy Băng Tuyền yếu ớt ngăn cản bàn tay hần lẩn vào trong lớp áo nàng.

Giang Dĩ Bác cúi đầu cười khe khẽ, giọng cười như châu ngọc khanh khách êm tai khiến hai mắt Thủy Băng Tuyền bất giác mơ màng, bàn tay muốn ngăn hần cũng tự nhiên thả lỏng.

Đáy mắt thoáng ý cười, hần thừa cơ làm càn xoa lên làn da mềm mại, trắng nõn của nàng.

Thủy Băng Tuyền run rẩy một hồi mới phục hồi lại tinh thần, trợn mắt tự khinh bỉ mình: “Chàng còn chưa ăn cơm mà!” Nam nhân trưởng thành quá ‘xinh đẹp’ thì bản lĩnh mê hoặc người cũng đúng là số 1! Thật là kẻ chuyên gây họa...

“Không ăn.... Aizz! Đành vậy, đi ăn thôi!” Một câu không ăn bật ra cửa miệng bị buộc phải đổi thành đi ăn. Giang Dĩ Bác cúi đầu, đôi mắt âm u đăm đăm nhìn người phụ nữ thích ngược đãi hần trước mắt...

Thủy Băng Tuyền lúc này mới thản nhiên phủ tay cười nói: “Đi ăn thôi!” Không cần nghĩ cũng biết hần bôn ba ngày đêm không nghỉ, gấp gáp trở về chẳng chịu chăm sóc bản thân, đã thế vừa về liền muốn làm việc xấu, không nghiêm phạt không được.

“Nương tử, sao nàng có thể như vậy chứ?” Giang Dĩ Bác đứng hồi lâu mới có thể đè nén lửa dục trong người, ai oán nhìn Thủy Băng Tuyền vui vẻ kéo hần đi.

Thủy Băng Tuyền bèn lườm hần một cái.

Giang Dĩ Bác vội vã cười xòa: “Đi ăn, chúng ta đi ăn thôi!”

Tuy vẫn vờ làm mặt lạnh, nhưng lòng Thủy Băng Tuyền không khỏi xót xa cho tấm chân tình không oán không hối của hần.

Ra khỏi phòng, khẽ hứng một bông tuyết la đà rơi xuống, vừa chạm vào nhiệt độ trong lòng bàn tay, bông tuyết ấy liền tan chảy ra. Hệt như trái tim nàng, đã tan chảy vì tấm chân tình của hần.

“Chùng như đêm nay sẽ lại có một trận tuyết lớn.” Giang Dĩ Bác hoàn toàn che phủ Thủy Băng Tuyền bằng thân hình cao lớn của mình, kéo tay nàng vào sát ngực mình, hần ôm nàng quàng trở lại, phẫn phó hạ nhân: “Đưa đồ ăn vào phòng!” Lướt mắt nhìn qua Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác nhú mày không hài lòng, trời lạnh lắm vậy mà nàng không chịu mặc dày một chút.

Vừa vào phòng, hắn đã lập tức túm lấy ra một bộ y phục dày: “Giang tay ra nào!”

“Không cần, thiếp không lạnh!” Thủy Băng Tuyền vừa liếc qua bộ đồ trên tay hắn bèn nhanh chóng từ chối. Nàng vốn không sợ lạnh, huống chi trên người đã có tới mấy lớp y phục rồi.

“Bên ngoài tuyết lớn, tay nàng cũng lạnh cóng cả rồi!” Giang Dĩ Bác vẫn khẳng khái nói.

“Thiếu gia, cơm tới rồi!” Đột nhiên ngoài cửa có tiếng gọi truyền vào, nhanh chóng giải thoát cho Thủy Băng Tuyền khỏi kiếp ‘đệm bông’.

Nàng cười dài rồi ngồi xuống ghế nhấp trà: “Chàng mau tới dùng bữa đi.”

Quả đúng câu mỹ sắc thay cơm. Thủy Băng Tuyền ngồi ngắm Giang Dĩ Bác đến đắm đuối. Có vẻ như nhìn hắn ăn thôi cũng đủ thấy no rồi.

“Ha... nương tử đang ngắm vi phu đó ư?” Dùng xong bữa, hắn lấy khăn lụa lau qua rồi nhấp trà xúc miệng. Thoáng nhướng mày nhìn nương tử này giờ vẫn không rời mắt khỏi hắn, bèn mở miệng trêu.

“Cả giọng cười cũng dễ nghe đến thế!” Thủy Băng Tuyền thì cầm lên cả hai tay, tặc lưỡi thưởng thức.

Giang Dĩ Bác đặt chén trà xuống, ra hiệu cho tỳ nữ dọn sạch bàn ăn.

.....

Rồi hắn cứ ngồi im tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng. Được một lúc mới đứng lên kéo nàng ngồi xuống chân mình, tay quàng qua người ôm nàng, nhẹ hỏi bên tai: “Nhớ ta không?”

Chái tai mẫn cảm của nàng bị làn hơi ấm của hắn phả vào, thoáng chốc đỏ bừng lên.

“Nhớ... rất nhớ...” Thủy Băng Tuyền choàng tay ôm cổ hắn, học hắn ghé sát bên tai thủ thủ.

Nghe vậy, ánh mắt của Giang Dĩ Bác càng trở nên nóng bỏng đến mức có thể thiêu đốt người khác làm hai bên má Thủy Băng Tuyền đỏ lựng.

Một tay giữ chặt gáy nàng, môi hắn đậu xuống cánh môi nàng.

Thủy Băng Tuyền được nếm hương vị thuần khiết thanh mát trong miệng hắn, lòng say mê, bèn giữ chặt đầu hắn, dạn dĩ đoạt quyền chủ động.

Đầu lưỡi linh hoạt đảo trong khoang miệng, vờn lấy lưỡi hắn, cắn mút dây dưa.

Mãi đến khi lồng phổi đau đớn vì bị rút cạn không khí, đôi cánh môi mới lưu luyến rời nhau ra.

Đáy mắt nhuốm màu dục vọng càng trở nên yêu mị kiều diễm của Thủy Băng Tuyền vẫn lưu luyến đắm đuối nhìn bờ môi hắn.

Rồi khẽ liếc qua chần ãm trải trên giường, nàng cười khì, ghé vào tai hắn dụ hoặc: “Thiếp giúp chàng làm ấm giường, nhanh đi rửa mặt đi!”

Giang Dĩ Bác nghe vậy, khóe miệng kéo cao, tà mị đáp: “Được!”

Thủy Băng Tuyền đứng dậy lại bên giường, ngoái đầu liếc mắt nhìn nam nhân vẫn ngây như phỗng trên ghế, đôi môi đã hơi sưng đỏ nhếch lên nụ cười cảm dỗ, tản ra hương vị mê không gì cưỡng lại được.

Hầu kết Giang Dĩ Bác di chuyển, hắn nuốt nước bọt cái ực rồi lập tức phi ra ngoài sương phòng, bên ngoài nhanh chóng có tiếng nước truyền vào...

Thủy Băng Tuyền thỏa mãn bật cười.

.....

Trong phòng nóng rực như thiêu như đốt...

.....

Giang Dĩ Bác dịu dàng gạt sợi tóc dính trên trán Thủy Băng Tuyền, khẽ hôn lên mặt nàng...

Thủy Băng Tuyền buồn ngủ díu mắt, nhưng vẫn không cam lòng, hậm hực nói: “Thật không công bằng, lần nào cũng là thiếp mệt đến ra rời.” Còn hắn thì tinh thần dăng cao.

Giang Dĩ Bác cúi đầu cười.

“Còn cười nữa...” Thủy Băng Tuyền nhẹ đánh vào khuôn ngực rắn chắc của hắn, đầu mảy đuôi mắt đều chứa phong tình kiều diễm khiến Giang Dĩ Bác như muốn vấy hăm Giang Dĩ Bác trong đó mãi mãi.

Hắn kéo nàng vào lòng, lấy chăn quấn chặt lên người nàng, không chừa một tấc da thịt nào.

“Mệt lắm à?” Ở bên nàng với hắn không bao giờ là đủ. Hắn không thể khống chế mà muốn cùng nàng trầm luân.

“Ừ.” Thủy Băng Tuyền tìm tư thế thoải mái trong lòng hắn, rồi từ từ nhắm mắt. Trái tim trống rỗng đã được lấp đầy thỏa mãn, nàng hy vọng thời gian có thể ngừng lại ở khắc này, để nàng vĩnh viễn đều nằm trong vòng tay hắn.

Giang Dĩ Bác trêu mếu nhìn nàng, nhẹ hôn lên khóe mắt.

Thủy Băng Tuyền cong môi cười, lại càng rúc vào sâu hơn, như thể muốn hòa vào xương tủy hắn, hợp thành một thể.

Dường như nàng ngày càng yêu hắn nhiều hơn. Kể từ lúc cửa trái tim hé mở, tình yêu của hắn dần len vào thẳm tận sâu trong lòng nàng, hòa tan trái tim tưởng như đã đóng chặt trong hầm băng vạn năm. Để một lần nữa, nàng nguyện ước cùng hắn trọn đời trọn kiếp, hạnh phúc nhìn Tiểu Miêu trưởng thành, sinh cho hắn thêm một nữ nhi.

Khi yêu, nàng chỉ là một người phụ nữ bình thường mong muốn được sống bên người mình yêu.

Nhưng nàng thực sự có thể sống bình lặng như mong muốn?

Nguyện ước của nàng phải chăng quá xa vời?

.....

Ngắm nhìn thế giới trắng xóa ngoài khung cửa, Thủy Băng Tuyền bắt giắc mỉm cười. Không có hắn và Tiểu Miêu, mỗi ngày trôi qua dằng dặc trong nhung nhớ, mỗi đêm giật mình thấp thỏm trong nỗi bất an. Ấy vậy mà hắn vừa về, nàng lại thấy một đêm trôi qua chỉ trong chớp mắt.

“Nương tử, nàng nhìn gì vậy?” Giang Dĩ Bác tới sau lưng giúp nàng kéo lại áo choàng, không hài lòng nói: “Mặc mỏng thế này, nhìn xem, đến tay cũng lạnh cả rồi.”

Thủy Băng Tuyền buồn cười chỉ vào người hắn: “Chàng còn mặc ít hơn mà!” Có võ công thật tốt, đông ẩm hạ mát, nàng cũng muốn học võ.

Giang Dĩ Bác mỉm cười, đối với người học võ, 4 mùa thay đổi thật ra không khác biệt gì.

“Tiểu Miêu có đủ y phục dùng không? Hắn trên đó lạnh hơn đây!” Thủy Băng Tuyền thở dài.

Giang Dĩ Bác bế nàng vào phòng trong: “Nàng chuẩn bị một chút, chúng ta đi thăm Tiểu Miêu!” Hôm nay là mừng một, cũng chính là sinh nhật Tiểu Miêu, tuy có khả năng không đến kịp Vô Cực sơn, nhưng chí ít sẽ khiến lòng nàng thoải mái hơn.

“Ngay bây giờ ư?” Thủy Băng Tuyền thoáng nhìn cảnh tuyết bên ngoài, nhướn mày nghi hoặc.

“Đúng vậy, nhưng với điều kiện nàng phải trùm thật kín, chỉ được lộ đôi mắt ra thôi.” Giang Dĩ Bác yêu chiều chỉ vào mũi nàng đáp.

“Đồng ý!” Thủy Băng Tuyền ào vào phòng, chạy thẳng đến tủ quần áo...

.....

Con bạch mã cao lớn thông thả đạp tuyết trên đường. Thủy Băng Tuyền lúc này đúng thật chỉ lộ mỗi đôi mắt đang cùng Giang Dĩ Bác cười chú ngựa trắng xinh đẹp này.

Sắp đến năm mới, lại thêm thời tiết Bắc cảnh khắc nghiệt thế này, đủ thấy trước mắt sẽ không có trận chiến lớn nào cả. Bởi vậy, nàng chỉ kịp báo cho Trữ Hy và Cao Nho An rồi vội vã xuất hành.

Lúc này, cả trời đất dường như chỉ có mỗi tuyết. Tuyết phủ trên dải đất hoang chưa kịp khai khẩn, mênh mông không thấy chân trời.

Cả đường lớn cũng bị tuyết phủ lấp đến nỗi chẳng thể tìm đâu thấy bóng dáng con đường rộng rãi đẹp đẽ nàng dày công xây dựng năm trước.

Cũng may con tuần mã này vô cùng có kinh nghiệm tìm đường trong tuyết.

“Oa, tướng công, chàng xem kìa, đẹp quá!” Bởi đi cùng hần, bởi điểm dừng là chỗ Tiểu Miêu, trong giọng nói của Thủy Băng Tuyền không giấu được sự phấn khích.

“Trận tuyết đêm qua chưa phải là lớn lắm, chừng ấy tuyết đáng kể gì, tới Vô Cực Sơn rồi, nàng sẽ được thấy rất nhiều cảnh còn đẹp hơn nữa!”

Hai người vừa cười vừa nói trên ngựa...

Đi được một ngày một đêm, đã đến tường thành Bắc cảnh, bỗng phía trước xuất hiện một đội quân...

Đi một ngày, đã đến tường thành Bắc cảnh, xa xa trước mặt xuất hiện một đội quân. Giang Dĩ Bác ghì cương ngựa, lạnh lùng nhìn đám binh mã dàn trận trước mặt, ước chừng phải có thể hai ngàn người, dẫn đầu là...

“Cảnh Trúc...” Thủy Băng Tuyền nheo mắt, hàng mày chậm rãi chau lại.

Con ngựa đen tuyền nhanh chóng phi tới trước mặt Thủy Băng Tuyền. Tướng lĩnh cười nó mặc bộ quân trang oai dũng, khác hẳn hình ảnh Cảnh Trúc trong ấn tượng của Thủy Băng Tuyền.

Cảnh Trúc xoay người nhảy xuống ngựa, quỳ gối thỉnh an: “Cảnh Trúc tham kiến Giang phu nhân!”

Đáy mắt Thủy Băng Tuyền thoáng lạnh lẽo: “Sao người lại về đây?” Hơn nữa còn gọi nàng là ‘Giang phu nhân’? Trữ Thiên Khang, người thật sự khiến ta thất vọng.

Sau khi nàng thành thân, Trữ Thiên Khang đã gọi Cảnh Trúc trở về bên hần.

Cảnh Trúc ngẩng đầu, đối diện với Thủy Băng Tuyền, ánh mắt lưỡng lự dao động, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ của mình, nàng ta đánh mặt lại, ôm quyền cương quyết: “Xin Giang phu nhân và Giang công tử quay lại Tân thành!”

139. Q.5 - Chương 10

Edit: Boringrain

“Tuyền Nhi, muội có đang nghe đại ca nói không?” Thủy Hoàng Văn lo lắng nhìn Thủy Băng Tuyền xuất thần đến ngơ ngẩn. Không hiểu sao dạo gần đây Bắc cảnh lại xuất hiện nhiều binh sĩ qua lại dò xét, ngay Giang phủ cũng có lính đứng canh, tiếng là bảo vệ, nhưng lại giống như giám sát.

Nếu Khang Vương thực sự xông vào Bắc cảnh, hoặc giả đối nghịch với Tuyền Nhi thì...

Con bé là muội muội hần, còn Khang Vương lại là muội phu. Hần biết làm sao...

Ánh nhìn mông lung xa xăm của Thủy Băng Tuyền dần thu lại, chuyển hướng sang Thủy Hoàng Văn, nàng mỉm cười: “Đại ca yên tâm, mọi thứ vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát.” Bắc cảnh hiện có bảy ngàn quân, đều là người của Khang Vương cả, chứ nàng chẳng binh chẳng tốt. Cũng bởi thế, Trữ Thiên Khang mới cho Cảnh Trúc đưa hai ngàn quân đến ra oai, ngầm nhắc nhở nàng Bắc cảnh đã là vật trong túi hần.

“Nhưng mà...” Thủy Hoàng Văn lấp lửng muốn nói lại thôi, chỉ đành thở dài thườn thượt. Tình cảm của Ngọc Nhi đối với Tuyền Nhi rất tốt, nếu con bé biết được Khang Vương muốn uy hiếp Tuyền Nhi, liệu có thấy đau lòng?

Nhìn bộ dạng của Thủy Hoàng Văn, Thủy Băng Tuyền bèn cất lời: “Khả Nhi sao rồi? Đã biết gọi cha chưa?” Vị đại ca này của nàng, chỉ cần nhắc đến con gái bảo bối là y như rằng hai mắt sáng rực lên, dường như cả khuôn mặt cũng bừng sáng.

Kể ra quan hệ của nàng và Trữ Thiên Khang cũng thật sâu xa. Trước là chị dâu, sau lại là chị vợ. Nể tình tỷ muội với Thủy Băng Ngọc, nàng đã đưa Tiểu Miêu rời khỏi Bắc cảnh, ngầm nói với hắn, chỉ cần hắn cho người đến tiếp nhận, thì bất cứ lúc nào cũng có thể thu về Bắc cảnh về tay. Không những thế, Dĩ Bác còn đích thân chạy đến chiến trường trợ giúp, chẳng phải đã thể hiện rõ thiện chí của nàng đó sao?

Thế nhưng..

Hắn lại là một kẻ tham lam, biết có thể dễ dàng lấy được Bắc cảnh nhưng chắc chắn sẽ mất đi nguồn tài lực Giang gia, nên cương quyết không để nàng rời đi.

Thần sắc Thủy Hoàng Văn lập tức trở nên ôn hòa: “Vẫn chưa! Nhưng con bé nghịch lắm.” Khiến mẹ nó phải vất vả vật lộn với nó cả ngày. Bây giờ toàn bộ tinh lực của Yên Nhi đều dồn cả lên người con bé.

Thủy Băng Tuyền lơ đãng nghĩ, Tiểu Miêu đã biết gọi mẹ, nhưng lại chẳng thể ở cạnh nàng.

Thấy Thủy Băng Tuyền đắm chiêu như vậy, biết chắc muội muội đang nhớ đến Tiểu Miêu, Thủy Hoàng Văn bèn an ủi: “Tuyền Nhi yên tâm, không có sự cho phép của Vô Trần lão nhân, thiên hạ này chẳng mấy ai có thể xông lên Vô Cực Sơn được.”

Người ngoài giành giật phân tranh thế nào hắn cũng mặc, chỉ không muốn thấy cảnh cốt nhục tương tàn. Tuyền Nhi và Khang Vương quan hệ khăng khít là thế, lẽ ra nên đồng tâm hiệp lực, tương trợ lẫn nhau, sao lại đi đến thế cục hôm nay?

Thủy Băng Tuyền gật đầu, không phải nàng lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Miêu, mà là nỗi nhớ con của người làm mẹ cứ quặn trào trong ruột.

“Nương tử!” Giang Dĩ Bác ung dung vào phòng, nhìn đến Thủy Hoàng Văn bèn tươi cười chào: “Đại ca!”

“Dĩ Bác!”

Thủy Hoàng Văn đứng dậy: “Ta về phủ trước, muội có chuyện gì cần cứ gọi ta một tiếng.” Là đại ca, hắn tuyệt đối sẽ không để Tuyền Nhi phải chịu tổn thương thêm lần nào nữa.

“Muội biết rồi, cảm ơn huynh!” Thủy Băng Tuyền mỉm cười đáp.

“Đại ca, không tiễn!” Giang Dĩ Bác hướng Thủy Hoàng Văn chấp tay chào.

Rồi hắn quay sang Thủy Băng Tuyền, kéo nàng vào lòng: “Đang nhớ Tiểu Miêu ư?”

“Thiếp đang nghĩ đến lúc gặp lại, Tiểu Miêu có còn nhận ra người mẹ này không?”

“Ha, đó là lẽ đương nhiên, Tiểu Miêu trước giờ vẫn thân thiết với nàng mà!” Giang Dĩ Bác cười dài, bế nàng vào phòng.

Thủy Băng Tuyền rúc vào lòng hắn: “Thế nào rồi?”

“Như nàng dự tính, không thành vấn đề.” Cũng chỉ có nàng mới có thể tính toán chu toàn đến vậy.

“Vẫn phải nghĩ cách đối phó với trường hợp xấu nhất!” Thủy Băng Tuyền cau mày đắm chiêu.

“Nàng lo lắng Bắc cảnh ba mặt đều giáp địch ư?” Giang Dĩ Bác nghiêm túc nói ra suy nghĩ trong lòng Thủy Băng Tuyền. Dẫu hôm nay phân tranh loạn lạc thế nào, thì thiên hạ này vẫn là của Trữ gia, nếu có một ngày Bắc cảnh lập nước xưng vương, rất có thể sẽ khiến thế lực ba phương hiệp đồng diệt trừ ngoại tộc. Đây là điều hắn vẫn luôn trăn trở, nên trước nay chưa dám manh động.

Thủy Băng Tuyền gật đầu: “Trữ Thiên Kỳ, Trữ Thiên Khang và cả Trữ Thiên Dung có đầu đến đầu rơi máu chảy thì cũng là chuyện trong nhà Trữ gia, nếu lúc này nhảy ra một kẻ ngoại tộc, chắc chắn sẽ khiến bọn họ liên thủ với nhau.”

Giang Dĩ Bác nheo mắt, nhếch môi cười: “Vậy nếu đánh vào tâm lý thì sao?”

Thủy Băng Tuyền tức thì ngẩng đầu nhìn tia tinh quang trong mắt hắn: “Ý chàng là?” Như được khai sáng, đầu óc Thủy Băng Tuyền nhanh chóng tính toán phương án cụ thể.

“Chỉ cần không cho bọn chúng hiệp lực với nhau là được!” Đôi mắt phượng trong trẻo của Thủy Băng Tuyền toát lên vẻ lạnh lẽo, khoe miệng hơi nhếch như cười như không.

Giang Dĩ Bác đánh giá thê tử bằng ánh mắt tán thưởng, lòng thầm nghĩ, may mắn sao hắn có thể lấy được nàng, một người phụ nữ thông minh liếc mắt qua là nhìn thấu sự tình.

Thủy Băng Tuyền đối diện với ánh mắt của hắn, đuôi mày nhướng cao, cười tự mãn: “Sao? Giờ mới phát hiện nương tử của chàng rất thông minh ư?”

“Ta rất cảm kích ông trời đã ban tặng nàng cho ta.”

Thủy Băng Tuyền tựa đầu vào ngực hắn, thực ra nàng mới là người nên cảm kích ông trời. Mang nàng đến thế giới xa lạ này, cho nàng có được mối tình lương tình tương duyệt.

“Ngày xưa có một cô gái nằm chết giữa đồng hoang, không mảnh vải che thân. Người qua đường thứ nhất chỉ liếc nhìn nàng một cái, rồi lắc đầu bỏ đi. Người thứ hai đi qua đã cởi áo của mình, đắp lên thân thể trần trụi của nàng. Còn người thứ ba dừng lại, đã đào một nắm mộ, chôn cất nàng tử tế. Câu chuyện cũ này thiếp đọc được đã lâu, giờ ngẫm lại có thể dùng nó để hình dung cuộc đời thiếp trong kiếp này. Nếu thế gian quả thật có luân hồi nhân quả, người thứ nhất nhìn thoáng qua bèn bỏ đi, có lẽ là Trữ Thiên Kỳ, nên kiếp này thiếp cùng hắn vô duyên vô phận, chỉ là một thoáng mây bay. Người thứ hai cởi y phục giúp thiếp che thân, hắn là Thiên Hợp, nên kiếp này thiếp và người đó có duyên vô phận, cảm mến nhau lại chỉ đi được một đoạn đường, trả đặng ân tình kiếp trước...”

Thủy Băng Tuyền ngược lên, dịu dàng nhìn Giang Dĩ Bác một hồi, mới từ tốn nói tiếp: “Người thứ ba ấy nhất định là chàng, cho dù thiếp không phải người cô gái đáng thương kia, chàng cũng không phải người đã từng chôn cất thiếp, thì thiếp vẫn tin kiếp trước chúng ta đã kết mối lương duyên nên đến kiếp này tình yêu mới đơm hoa kết trái, cùng trải qua hoạn nạn.”

Giang Dĩ Bác không lên tiếng, nhưng cánh tay vô thức siết chặt, ghì nàng sát vào lòng hắn.

Tuyền Nhi, nếu còn có kiếp sau, ta vẫn muốn cùng nàng nắm tay nhau trải qua hoạn nạn.

.....

Thủy Băng Tuyền nhìn Cảnh Trúc đứng thẳng lưng trước mặt, ôn hòa nói: “Truyền tin cho Khang Vương, nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng, muốn mời hắn đến Bắc cảnh một chuyến!”

Cảnh Trúc nhíu mày: “Chuyện này...”

“Sao?” Thủy Băng Tuyền đánh mặt, ánh mắt lạnh lùng khiến Cảnh Trúc nuốt lại lời muốn lời.

“Đạ, nô tỳ đi ngay!” Cảnh Trúc vội đáp.

“Nói với hắn, có tới hay không cũng phải trả lời ta một tiếng!” Thủy Băng Tuyền khôi phục thần thái trầm tĩnh, phát tay: “Lui ra đi!”

Nhìn bóng Cảnh Trúc khuất dạng, gương mặt kiều diễm của nàng thoáng trở nên lạnh nhạt.

“Vô Tâm, người đi Cung gia một chuyến, nói với Cung Thác, nếu Nam Vương có thành ý, hãy tự đến gặp ta thương lượng.” Nàng muốn xem xem Trữ Thiên Dung này rốt cuộc có bao phần thông tuệ can đảm, có dám một mình đến Bắc cảnh đã thuộc về Trữ Thiên Khang không...

Điều đó sẽ giúp nàng quyết định bước tiếp theo nên làm gì.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sẽ chẳng khi nào ngừng lại vì bất kỳ ai. Ngày tàn trắng lên là chân lý vĩnh hằng của thế gian.

Mùa đông giá rét dường như đã lùi xa, nhường chỗ cho hoa nở xuân về.

Gió tháng hai vờn trên da thịt, chẳng còn cái lạnh như xẻo da cắt thịt, chỉ mang chút hương thuần mát lành.

Trong phòng nghị sự của phủ nha.

Thủy Bặc Tuyên nhìn Trữ Hy: “Lệnh cho bổ khoái tăng cường tuần tra, kiểm soát. Thông báo cho dân chúng không cần quan tâm tới chuyện xảy ra bên ngoài thành, vẫn sinh hoạt như thường ngày.”

Trữ Hy nhìn vẻ lãnh huyết trong đáy mắt Thủy Bặc Tuyên, đạm nhiên gật đầu: “Ta biết rồi.”

Thủy Bặc Tuyên chăm chú nhìn hấn hồi lâu, rồi cụp mắt nói: “Trữ Hy, cảm ơn tâm huyết của huynh dành cho nơi này.” Sự giúp đỡ thầm lặng ấy, nàng luôn ghi tạc trong lòng. Nàng hy vọng hấn có thể gặp được một người xứng đáng, đáng tiếc... Hương Hàn vô phúc.

Đôi mắt đạm mạc của Trữ Hy thoáng chút kinh ngạc, rồi nụ cười ôn hòa hé lên, lẫn với gương mặt vốn trầm lặng.

Thủy Bặc Tuyên cười đáp. Có một loại tình yêu cao thượng, không cần lời chớp lưỡi đầu môi, không cần hỏi đáp, chỉ cầu đối phương hạnh phúc viên mãn. Nàng cũng thật tâm mong muốn Trữ Hy tìm được hạnh phúc của riêng mình.

“Cao tiên sinh, chuyện ta căn dặn, người làm đến đâu rồi?” Thủy Bặc Tuyên quay qua Cao Nho An hỏi.

“Bẩm phu nhân, đều đã an bài ổn thỏa!” Cao Nho An cung kính đứng dậy chấp tay đáp.

Thủy Bặc Tuyên rũ mi, Trữ Thiên Khang cho rằng cứ đưa quân chiếm đóng là có thể khống chế Bắc cảnh ư? Ở đây nàng có nhân tâm, có uy quyền, còn có thể điều động phủ nha làm việc...

Mà công lao lớn nhất phải kể đến Trữ Hy và Cao Nho An. Chiến hỏa bên ngoài không dứt, nhưng dân chúng Bắc Cảnh vẫn có thể sống trong bình thản an ổn như vậy, đủ thấy hai người bọn họ vất vả thế nào.

Nàng cho bọn họ sự tin tưởng hoàn toàn, họ hồi báo nàng bằng lòng trung thành tận tụy.

.....

Nam Thành, Nam vương phủ

Trầm khấp thư phòng hoa lệ là bầu không khí yên lặng đến ngột ngạt. Nam vương mặc bộ cẩm y đuổi chân nằm dài trên nhuyễn塌, dáng vẻ thư thái nhưng ánh mắt lại xa xăm trôi dạt tận phương nào.

“Vương gia...” Cung Thác sốt ruột cất tiếng gọi. Hấn đích thân đến Nam Thành chuyển lời của Thủy Bặc Tuyên, Vương gia nghe xong lại trầm mặc không nói một lời.

“Cung Thác, ý người ra sao?” Trữ Thiên Dung định thần, rèm mi rũ cũng từ từ cất lên, đôi mắt toát lên tinh quang thâm thúy, đường nét trên gương mặt hơi cương cứng.

Cung Thác an tọa trên ghế, khẽ gõ chiết phiến vào lòng bàn tay, gương mặt cương nghị cũng đành lại, cân nhắc một hồi rồi đáp: “Thác cho rằng Vương gia nên đi.” Đây là cơ hội hội tốt. Với sự hiểu biết của hấn về Thủy Bặc Tuyên, vì Bắc vương gia đã qua đời, nàng có thể dễ dàng dâng Bắc cảnh tặng cho Khang vương, nhưng còn Giang gia, không đời nào nàng lại hai tay dâng lên cho hấn.

Nàng luôn cho Trữ Thiên Khang cơ hội. Đưa thế tử đến nơi khác, đã ám chỉ nàng muốn lui bước nhường đường. Nhưng Trữ Thiên Khang không dám cược cho sự tín nhiệm của nàng, hay nói cách khác, hấn phải vứt bỏ sự tín nhiệm ấy vì vấn đề tài lực của Giang gia.

Vương gia có đất phong, có nguồn thu từ thuế, từ lâu đã âm thầm chuẩn bị quân lương. Khang Vương thì khác, nếu không có Giang Dĩ Bặc chu cấp, hấn không thể duy trì đội quân của mình.

“Bắc cảnh hiện có tới bảy ngàn tinh binh, đều là quân lính của Khang vương. Thủy Bặc Tuyên đến thân mình còn lo không xong, sao người lại cho rằng bản vương nên đi?” Nam Vương nghiêm mặt hỏi. Hấn tin

Thủy Băng Tuyền không phải một nữ tử tầm thường, nhưng nàng ta có đáng giá để hấn liều lĩnh cực một ván? Bảo hấn thân chinh đến Bắc cảnh một chuyến, việc này tám phần mười là không thể, vì sao nàng ta còn muốn đưa ra yêu cầu này? Rốt cuộc trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì?

“Không, Vương gia, tình hình Bắc cảnh hiện nay, không phải là Thủy Băng Tuyền không lo nổi thân mình mà ngược lại, trong mắt nàng ấy, bảy ngàn tinh binh kia chẳng đáng mấy đồng. Chỉ cần nàng lên tiếng, là có thể sai khiến mấy vạn dân Bắc cảnh, hơn nữa, Vương gia quên mất còn một Giang Dĩ Bác ư?”

Ánh mắt Nam Vương chợt lóe sáng: “Giang Dĩ Bác?” Hấn được nhiên biết rõ. Kẻ này gian xảo xảo hoạt như hồ ly. Hấn từng muốn lôi kéo y về phía mình, nhưng y cứ vờ như không hiểu. Ấy thế mà, bây giờ, y lại tự nguyện cấp quân lương cho Trữ Thiên Khang.

Nguyên nhân trong đó, hẳn có liên quan đến nữ nhân y cưới về. Thủy

Băng Tuyền... Rốt cuộc là người phụ nữ ra sao?

Cung Thác gật đầu: “Chuyện Trầm gia và Độc cốc diệt vong, Vương gia hẳn chưa quên?” Chưa kể đến năng lực của Thủy Băng Tuyền, chỉ riêng với tính cách của Giang Dĩ Bác, hẳn nhất định sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm. Ngày trước thiếu chủ Trầm gia và Độc cốc chủ liên thủ ám sát Thủy Băng Tuyền, kết quả dẫn đến họa diệt môn... Những điều này không phải người thường có thể làm ra được!

Nam vương nghe vậy, đôi mắt thâm thúy thoáng hóa lạnh lẽo...

“Bản vương đi!” Hấn cũng muốn biết Thủy Băng Tuyền có bao phần năng lực, càng muốn thăm dò thái độ của Giang Dĩ Bác thế nào.

“Được, Thác sẽ an bài!” Cung Thác vội vã đứng dậy trình trọng nói.

.....

Kinh thành, Vân gia

Chiều về, dưới ánh nắng vàng, đình các đổ bóng dài lên hậu hoa viên, in trên đó có hai bóng người ngồi trong.

“La Y...” Vân Tại Viễn đối diện với Vân La Y, đáy mắt ngập tràn thương xót.

Vân La Y thu hồi ánh mắt trôi dạt tận xa phương trời, quay sang nhìn người đại ca mình yêu quý nhất, vô thức cong môi cười.

“Ca, đừng đắn đo nữa, cứ làm theo lời muội nói đi!” Vân La Y đè nén sự cay đắng trong lòng, thản nhiên nói.

Vân Tại Viễn thở dài: “Muội yên tâm, huynh tự biết cân nhắc, nhưng... La Y, muội... Là lỗi của huynh, lúc đầu...” Hấn nên ngăn cản La Y bằng mọi giá mới phải!

“Ca, đừng nói nữa, chuyện đã qua rồi không nên nhắc lại!” Vân La Y ngắt lời Vân Tại Viễn, nàng biết ca thật lòng thương yêu nàng, ngày đó...

Ngày đó là nàng cố chấp bước trên con đường này, làm gì còn tư cách oán trách ai. Đại ca không sai, người sai chính là nàng. Chuyện đến nước này, chỉ hy vọng Vân gia có thể trụ vững, không bị hấn đào khoét tới mục ruỗng.

Vân Tại Viễn nhẹ nắm tay Vân La Y, mới phát hiện bàn tay nàng gầy guộc chỉ còn da bọc xương, mảnh mai đến mức hẳn phải đau lòng. Từ bao giờ, muội muội mà hấn hết lòng nâng niu chiều chuộng lại phải khổ sở như vậy?

Kết quả này, phân nửa nhờ hấn mà ra. Chỉ vì muốn một lần vượt mặt Giang Dĩ Bác, giúp Vân gia ngẩng đầu trước Giang gia, mà dấu biết Trữ Thiên Kỳ không đáng để La Y phó thác cả đời, hấn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, vờ như không thấy.

Vân La Y mỉm cười: “Đại ca, đồng ý với muội, nhất định phải hạnh phúc!” Cuộc đời này của nàng đã bị vấy hãm trong lưới tình đau khổ, chỉ hy vọng người mình yêu thương không phải lầm lỡ như vậy.

Bóng dáng Thủy Băng Tuyền thoáng hiện qua trong đầu, Vân La Y chợt thấy mơ màng như mộng ảo. Trải qua hai năm, nàng đã rệu rã đến mức buông xuôi.

Từng tự mãn bản thân đã thắng Thủy Băng Tuyền khiến nàng ta bị hấn từ hôn. Giờ nàng ngấm lại, hấn lạnh lùng bạc bẽo, phải chăng vì hận nàng năm đó khiến hấn phải từ bỏ Thủy Băng Tuyền?

Nực cười làm sao!

“La Y, huynh đi cầu xin hoàng thượng uội rồi cung, về nhà huynh sẽ chăm sóc uội.” Vân Tại Viễn đột nhiên nói nhanh. Cho dù phải tán gia bại sản, hấn cũng muốn làm chút gì cho La Y.

“Ha, huynh đừng ngốc vậy!” Rồi cung rồi, nàng có thể trở thành Vân La Y ngày trước không? Tâm bất đồng, người còn có thể như nhau sao?

Vân La Y đứng lên, bộ cung trang cao quý mỹ lệ sáng lấp lánh dưới ánh nắng chiều nhuộm màu mờ ảo thê lương. Vân Tại Viễn chỉ có thể mở mắt nhìn muội muội mình đau khổ, lực bất tòng tâm.

“Ca, muội hồi cung đây!” Vân La Y nhẹ nhàng nói. Lần cáo biệt này có thể là vĩnh biệt. Đã đến nước này, nàng chỉ mong làm chút chuyện vì Vân gia và đại ca mà thôi.

Vân Tại Viễn dõi theo bóng dáng Vân La Y cùng đám cung nữ thái giám rời đi. Rõ ràng nhiều người là thế, sao bóng lưng muội muội hấn lại cô tịch đến thảm thương.

“Vân công tử và Vân quý phi quả là huynh muội tình thâm!” Một giọng lạnh lùng ngạo mạn vọng đến bên tai.

Vân Tại Viễn giật mình, quát lớn: “Ai? Ra đây cho ta!”

Tức thì bóng hình đen tuyền loáng cái bay ra, ngồi yên vị trên chiếc ghế đá đối diện với Vân Tại Viễn.

“Phong Cô Tình?” Vân Tại Viễn cảnh giác nheo mắt nhìn người đối diện.

Phong Cô Tình lướt qua Vân Tại Viễn đang lén vận công phòng thủ, cười mỉa: “Nếu ta muốn giết người, người đã chết từ sớm rồi.” Luận về võ công, thiên hạ này chỉ có Giang Dĩ Bác mới xứng làm đối thủ của hấn.

Vân Tại Viễn nghe vậy, thân người căng cứng cũng thả lỏng một chút, nhưng ánh mắt vẫn đề phòng không thôi.

“Phong các chủ đại giá quang lâm, chẳng hay có chuyện gì?” Bọn họ không thù oán, lại chẳng hề qua lại, ngoại trừ... lần chung bàn rượu trong tiệc cưới của Giang Dĩ Bác năm ngoái. Nghĩ đến đây, vẻ đề phòng của Vân Tại Viễn mới nhạt hấn.

“Chuyện đời cũng thật kỳ lạ. Vân gia hao tâm tổn trí đưa Vân La Y vào tay Trữ Thiên Kỳ, nay lại một lòng muốn dứt áo quay lưng. Nực cười thay!” Lời nói châm chọc khiến Vân Tại Viễn thoáng bối rối, mặt lạnh cấm: “Phong các chủ đột ngột đến thăm, hấn có chuyện quan trọng. Không cần phải vòng vo!” Vừa rồi hấn nghe được bao nhiêu?

“Muốn mượn lệnh bài Vân gia dùng một chút.” Phong Cô Tình quả thực không thêm vòng vo nữa, nói thẳng ý đồ của mình.

.....

Đội ngũ trùng điệp đi từ đường lớn tới cửa cung.

Vân La Y vén tấm rèm thêu kim sắc, ánh mắt lưu luyến nhìn về hướng trời xanh. Hoàng hôn, trời chiều bùng đỏ sau tầng tầng lớp lớp mây mỏng, dần khuất về trời Tây. Ánh nắng êm dịu rơi vào cửa cung, lát thêm lớp vàng lấp lánh cho cung điện thêm phần nguy nga rực rỡ.

Rực rỡ đến chói lòa, khiến người ta không thể nhìn rõ được thực chất đằng sau phong cảnh mỹ lệ ấy là gì. Đã bao người bị những thứ phù phiếm đẹp đẽ ấy mê hoặc, đợi đến khi giật mình sức tỉnh, cũng là lúc không thể quay đầu?

Vân La Y thu hồi tầm mắt, gương mặt than tú hé một nụ cười thanh thản. Lòng buông xuôi, nàng đã có thể lại thưởng thức ánh mặt trời.

Không biết từ lúc nào, nàng đã không còn tâm trí ngắm nhìn cảnh ráng chiều và bình minh mà mình luôn thích nhất?

Trước con đường rộng lớn thênh thang, hiện lên bức tường hồng sừng sững. Cách một bức tường, bên trong là ngọc điện quỳnh lâu xa hoa tráng lệ, vây hãm con người bởi tranh đấu tàn khốc. Bên ngoài là đất rộng trời cao, cho người ta tự do, vui sướng. Tiếc thay, đến giờ nàng mới hiểu.

Thả rèm xuống, Vân La Y mỉm cười, đại ca, hy vọng huynh sớm hiểu được, an nhiên tự tại mới là điều hạnh phúc nhất thế gian. Muội làm vậy, chỉ là muốn giúp huynh và Giang Dĩ Bác nối lại tình bằng hữu khi xưa, để Giang đại ca có thể tha thứ cho huynh chuyện năm đó.

Huynh một lòng muốn vượt qua huynh ấy, kỳ thực chỉ vì coi trọng huynh ấy nên muốn chứng tỏ năng lực của mình mà thôi.

“Tham kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Cẩm quân thủ thành thấy đoàn xe của Vân La Y bèn quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi.” Đi qua cánh cổng này, là lại bước vào hoàng cung.

Kinh thành mà nàng vốn quen thuộc, Vân gia nơi nàng lớn lên, người ca ca mà nàng thương yêu nhất... đều sẽ rời xa.

.....

Bóng tối bao trùm không gian u tĩnh, màn nhung đêm lê thê điểm xuyến vài đốm sao lấp lờ hay e thẹn, khi ẩn khi hiện trộm nhìn thế gian.

Vài bóng đen xoẹt qua xoẹt lại, hệt như ma quỷ vô ảnh, khiến người ta rợn tóc gáy ngỡ là cơn gió lướt qua.

Cổng kinh thành đã đóng chặt, binh sĩ cẩn mật đề phòng.

Đúng lúc này, bỗng từ xa truyền đến tiếng bước chân nhịp nhàng chỉnh tề.

Cẩm quân giữ thành lập tức đồng tai lên nghe ngóng, mắt đăm đăm dõi về phương xa. Đập và mắt họ là có hiệu của hữu doanh, có chừng ba nghìn người, phía sau là một đoàn xe ngựa kéo.

“Ra là công tử, mặt tướng đội đã lâu, mời!” Một gã xem chừng là đầu lĩnh của đám cẩm quân tiến lên cung kính hành lễ với người dẫn đầu đoàn quân kia.

Vân Tại Viễn ngồi trên lưng ngựa, ngay đến mí mắt cũng không thèm nhấc lên, miễn cưỡng phất tay, đội ngũ phía sau liền dừng lại...

Gã tướng lĩnh thấy vậy, bèn đánh mắt ra hiệu cho bọn lính thủ thành, ý bảo bọn họ lên kiểm tra...

140. Q.5 - Chương 11: Ai Cũng Có Tâm Tư

Edit: Boringrain

“Báo cáo, không có gì khả nghi!” Mấy tên lính kiểm tra xong, bèn chạy tới chỗ gã tướng lĩnh báo lại.

“Vậy... Công tử có thể đi!” Thái phó tướng lúng túng cười xòa, ngượng ngùng chấp tay về phía Vân Tại Viễn này giờ vẫn chễm chệ trên lưng ngựa. Cũng chẳng thể trách hẳn cẩn thận, cấp trên đã lệnh xuống, người ngựa ra vào thành đều phải kiểm tra nghiêm ngặt, đối với người quen càng phải cẩn trọng hơn. Sơ sẩy một cái là tội chết cả nhà.

Vân Tại Viễn phóng mắt xuống: “Kiểm tra kỹ rồi chứ?”

Thái phó tướng vội đứng sang bên nhường đường, lắp bắp: “Mời... mời công tử.” Kỳ thực có cờ hiệu của hữu doanh đảm bảo, lại thêm nét mặt thần nhiên của Vân công tử, đúng là không có gì bất thường. Nhưng quy tắc vẫn là quy tắc, nếu hần không tra xét rõ, nhờ xảy ra chuyện, lấy gì đối đáp?

Aizz, sao không ai cảm thông cho hần chứ? Thời buổi loạn lạc, tuy kinh thành vẫn vững vàng sừng sững, chưa bị hỏa chiến đốt tới, nhưng ai mà biết, chưa chứ không phải không đến. Cần thận đề phòng vẫn hơn.

Quân lương vẫn thường được áp tải ra khỏi thành vào buổi tối, đưa đến chỗ hữu doanh đóng ở ngoại ô, rồi do hữu doanh tiếp tục vận chuyển đến chiến trường.

Bởi vậy, cũng không phải lần đầu hần chạm mặt Vân công tử. Người này tuy không chức không tước, nhưng có thể lực không nhỏ ở kinh thành, vả lại muội muội y còn là Quý phi đương triều, cả chuyện lương thảo hoàng thượng cũng phó thác cho y, đủ thấy địa vị của Vân gia cao đến thế nào.

“Mở cổng thành!” Thái phó tướng lớn tiếng ra lệnh.

Vân Tại Viễn khinh miệt liếc qua viên phó tướng khúm núm trước ngựa, từ tốn phất tay ra hiệu cho đội ngũ tiếp tục khởi hành.

Vừa thuận lợi ra khỏi cổng thành, ánh mắt Vân Tại Viễn bỗng chốc biến đổi, hần khê ngoái ra sau, giơ tay ra hiệu cho đoàn người tăng tốc.

Cùng lúc đó, binh lính áp tải chiếc xe ngựa cuối hàng đã bị mấy bóng đen lẹ mặt lẹ tay đánh gục.

Vân Tại Viễn ngược mắt nhìn bầu trời đêm, lác đác vài ngôi sao lấp lánh chẳng thể soi sáng trong màn nhung. Khóe miệng hần nhàn nhạt cong thành nụ cười trào phúng, quả đúng như Phong Cô Tình nói, thế sự khó lường!

.....

Vân La Y ngồi sững trước cửa sổ, môi cười nhạt. Loáng cái, màn đêm đã buông xuống. Giờ đây với nàng, thời gian chỉ là thứ vô nghĩa. Nàng sống chỉ đơn giản là sống mà thôi.

“Nương nương, nghỉ ngơi thôi ạ!” Hai tiểu cung nữ phía sau lo lắng nhìn quý phi thần thờ một đêm trước cửa sổ. Đưa mắt nhìn nhau, họ chỉ biết thở dài.

Nhiều tháng nay, hoàng thượng không một lần ghé thăm nương nương, có đôi ba lần triệu người thị tẩm, nhưng người luôn tìm cơ thoái thác, sau rốt, đến thị tẩm hoàng thượng cũng không buồn triệu nữa. Hiện đặc sủng nhất chính là Phương Thục Phi vừa tiến cung và Lương tần, Hỉ tần nhờ mang long thai mà được tấn phong.

“Các người cũng lui về đi!” Vân La Y từ tốn dừng dậy, để mặc cho cung nữ giúp nàng cởi y phục ngoài.

Thả mình trên chiếc giường khổng lồ chạm trổ tinh xảo, màn che buông rủ, Vân La Y khê nhắm mắt đi tìm giấc ngủ. Chẳng biết từ bao giờ, giấc ngủ lại cách xa nàng đến thế, đêm đêm trần trọc không yên, phải đến hừng sáng nàng mới có thể chợp mắt một lát.

“Nương nương...” Bỗng có tiểu thái giám xồng xộc xông vào nội điện, sắc mặt nom vô cùng hoảng hốt.

“Có chuyện gì?” Vân La Y vẫn nhắm mắt, bình thản hỏi.

“Bẩm... Hồi bẩm nương nương... Lương...Lương tần...” Nói đoạn đột nhiên nhớ tới chủ tử nhà mình mà nghe đến mấy chữ “Lương tần” thì tâm trạng sẽ không vui, nên hần lắp bắp mãi vẫn không dám nói tiếp.

Vân La Y mở choàng mắt: “À làm sao?” Lương tần? Tú nữ mang long thai nên được tấn phong? À còn có cả Hỉ Tần nữa chứ...

Trong cái hậu cung này, thứ không thiếu nhất chính là nữ nhân. Mất một Phương Vu, sẽ có một Phương Tích thế vào, không có long thai của Phương Vu, sẽ lại có long thai của Lương tần, Hỉ tần...

“Bẩm nương nương, Lương tần và Phương phi nương nương vô tình chạm mặt, Lương tần sinh non, sinh được...” Càng nói, giọng của tiểu thái giám nọ càng nhỏ dần.

“Sinh được?” Vân La Y lạnh lùng hỏi lại.

Tiểu thái giám dè dặt ngẩng nhìn chủ tử bên trong rèm, rồi thấp giọng nói nhanh: “Một hoàng tử ạ.”

Vân La Y không nói gì thêm, chỉ phất tay cho tiểu thái giám lui xuống.

Hoàng tử? Ha ha, thật là một hoàng tử...

Vốn cho rằng mình đã không còn biết đau, mà sao lòng nàng lại quặn lên nhức buốt. Dù thế, nàng cũng chẳng hề rơi một giọt nước mắt, có lẽ, nó đã cạn sạch từ lâu...

Nàng sẽ chờ xem kết cục của hần là gì...

Chiến hỏa liên miên, đầu rơi máu chảy, tiếng than khôn dứt, ai oán thê lương, hần đều không thấy. Trong mắt hần, chỉ có quyền lực tối cao, hoàng quyền độc tôn.

Trữ Thiên Kỳ, ta muốn xem ông thời có thật sự cho người thứ hoàng quyền người hằng mơ tưởng?

.....

“Chúc mừng hoàng thượng sinh được hoàng tử, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Lâm triều buổi sớm, chúng bá quan đều tươi cười cung kính chúc mừng Trữ Thiên Kỳ.

Khoác bộ long bào khí thế tôn nghiêm, hần uy nghi ngồi trên long ỷ, ánh mắt bao quát bên dưới: “Các ái khanh bình thân!” Hoàng tử ư? Trữ Thiên Kỳ cười lạnh, để yên lòng bọn họ, hần buộc phải cho nữ tử trong cung mang long thai. Nhưng đây vốn không phải thứ hần trông đợi. Hần muốn thu phục hoàng quyền, diệt trừ phản tặc. Đợi đến khi nắm vững giang sơn, hần sẽ cho người trong thiên hạ biết thiên đạo là gì, sẽ cho Thủy Băng Tuyền biết đâu là hoàng quyền chân chính. Ai mới là quân, ai là thần.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Các đại thần lũ lượt đứng dậy, trật tự đứng sang hai bên.

Trữ Thiên Kỳ nheo mắt cất lời: “Hiện phản tặc Khang vương và Nam vương cấu kết làm phản, các vị ái khanh có kế sách gì không?”

“Bẩm hoàng thượng, thần cho rằng, trước tiên phải chặt đứt sự liên minh giữa chúng, sau đó ta sẽ cho đại quân tiêu diệt từng bên một.”

“Chúng thần tán thành ý kiến của Binh bộ thượng thư!”

.....

Trữ Thiên Kỳ hí mắt, con người đen u tối. Không gì tốt hơn dùng Bắc cảnh chia rẽ hai kẻ đó. Lần này, hần sẽ đợi xem kịch vui.

Bắc cảnh giáp ranh với Tây, Nam cảnh. Hơn nữa đất đai rộng lớn hơn cả Tây, Nam và Đông cảnh cộng lại. Một khi Khang Vương chiếm được Bắc cảnh, sẽ đưa đại quân của hần từ Bạch Dương Thành đến đóng ở đây, như vậy sẽ không khác gì như nhấc kiếm chí mạng chia thẳng vào Nam Vương.

Nam vương không muốn ngồi đợi chết, sẽ dùng mọi thủ đoạn ngăn cản Khang vương vào Bắc cảnh.

Nhắc đến Khang Vương, Trữ Thiên Kỳ không khỏi căm giận, thật không ngờ hần lại có thể lợi dụng Thủy Băng Tuyền, đạt được sự trợ giúp của Giang Dĩ Bác.

Một Thủy Băng Tuyền, đáng giá làm sao!

Miếng bánh ngon trước mắt, sẽ có người nở buông tay ư?

Hần là không!

Nhưng Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác không phải là những con rối mặc người sắp đặt. Trữ Thiên Khang muốn không chế bọn họ, quả là điều không tưởng.

Bây giờ, hần chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu, đợi lúc thích hợp thì nhảy vào diệt gọn cả thầy.

.....

Ở vùng ngoại ô cách không xa Bạch dương thành, có một doanh trại chiếm đóng.

Thủ lĩnh doanh trại, Trữ Thiên Khang, đang ngồi ở ghế trên đầu, dưới hắn là bốn vị đại tướng quân và hơn mười vị phó tướng.

“Vương gia, thuộc hạ cho rằng người cứ trực tiếp dẫn đại quân đến chiếm lĩnh Bắc cảnh!” Người vừa phát biểu là một trong bốn đại tướng quân của Khang vương.

Trữ Thiên Khang neho mắt quét qua mọi người: “Tất cả các người đều nghĩ vậy sao?”

“Xin vương gia nghĩ kỹ!”

“Xin vương gia nghĩ kỹ!” Mọi người trong lều đồng loạt quỳ xuống đất, chắp tay hướng về Trữ Thiên Khang tỏ rõ thái độ của mình.

Trữ Thiên Khang bèn khoát tay :”Đứng lên đi, các người lui ra trước, ngày mai bản vương sẽ có câu trả lời...”

“Dạ!” Mọi người bèn đứng dậy, khom lưng lui ra ngoài.

Còn lại mình Trữ Thiên Khang trong lều chỉ huy, hắn chăm chú quan sát tám quân đồ trước mặt, đáy mắt nổi lên những tâm tình phức tạp.

Hắn và Nam vương phải liên thủ mới có thể chống đỡ đại quân triều đình, hai bên ngang tài ngang sức, đánh mãi chỉ tổ hao binh tổn tướng, tốn kém quân lương.

Qua hơn một năm giao chiến, toàn bộ Thanh Lăng đã bị ba phương cắt cứ.

Trữ Thiên Kỳ quân đông thế mạnh, còn là đương kim thiên tử danh chính ngôn thuận.

Hắn tuy lúc khởi binh chiếm được dân tâm, không đến mức bị xem là nghịch tặc, nhưng một khi đánh hạ kinh thành, hắn vẫn là danh bất chính, ngôn bất thuận.

Thế lực của tam vương mạnh hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hắn, hơn nữa còn có Đông và Tây Vương ủng hộ,

Bắc cảnh, đứng ngoài rìa trận chiến, chỉ cần không khởi binh, trên danh nghĩa vẫn là đất phong của triều đình.

Chính vì điểm mấu chốt này, mà cả hoàng thượng lẫn Nam vương đều có tư tâm.

Nếu hắn đưa quân đến chiếm Bắc cảnh, sẽ hình thành thông lưng thắt vào cổ Nam vương. Đến lúc ấy Trữ Thiên Kỳ phát động tấn công, Nam vương không thể đồng lòng cùng hắn chống lại triều đình. Trữ Thiên Kỳ cầu còn không được.

Nhưng nếu hắn không nhanh tay, Nam vương sẽ thừa cơ nhảy vào Bắc cảnh.

Trữ Thiên Khang neho mắt, bởi thế hắn không cho phép nàng và Giang Dĩ Bác rút lui. Nàng phải ở lại giúp hắn bảo vệ Bắc cảnh, còn Giang Dĩ Bác phải trở thành cánh tay của hắn.

Trước kia hắn từng đồng ý với Thất ca sẽ che chở, bảo vệ nàng như muối muối. Nhưng nay, thời thế thay đổi, nàng lại vì tình nghĩa khi ấy mà hết lòng khoan dung. Hắn lại được đăng chân lân đăng đầu.

Con người ai chả vị kỷ. Vì bản thân, hắn buộc lòng phải làm vậy.

Đợi để nghiệp đạt thành, hắn sẽ thả nàng đi tìm hạnh phúc. Thậm chí ngày sau khi đã yên ổn, hắn bằng lòng giao lại Bắc cảnh cho nàng.

141. Q.5 - Chương 12: Nợ Ân Tình

Edit: Boringrain

Bạch Luân Thành, tổng bộ Vô Tình các

Bóng lưng Giang Dĩ Bác đứng hiên ngang trong đại sảnh của Vô Tình Các. Hắn thản nhiên ngược nhìn Phong Cô Tình ngồi ngả ngón trên nhuyễn tháp, ôn hòa nói: “Phong các chủ đã rảnh rồi gặp Giang mõ rồi cơ đấy!”

Tuy gương mặt tuần lãng của Phong Cô Tình vẫn giữ vẻ cười cợt, nhưng đôi con ngươi đen nhánh lại nhuốm phải hàn băng, sáng quắc, lạnh lẽo không ai dám nhìn thẳng, đương nhiên không ai đó không bao gồm Giang Dĩ Bác.

Hai nam nhân từ phong thái đến tướng mạo đều vô cùng xuất chúng, lại đang đưa mắt gườm nhau.

Rồi khẽ đảo mắt một cái, Phong Cô Tình bèn cất tiếng: “Khiến Giang Dĩ Bác nợ ta ân tình còn nghĩa lý hơn là nhận bạc của người.” Tuy hắn không giàu có như Giang Dĩ Bác, nhưng số bạc hắn kiếm được đã đủ cho hắn tiêu cả đời không hết. Hơn nữa, bạc tiền là thứ Giang Dĩ Bác không thiếu nhất, lấy đi chút bạc còm ấy, sao có thể khiến Giang Dĩ Bác tiếc nuối, cho nên... Hắn phải suy nghĩ một ngày mới có thể đưa ra quyết định này.

Nghe Phong Cô Tình nói vậy, Giang Dĩ Bác chẳng hề tỏ ra sững sốt, nhét lại cây quạt vào ngực áo, hắn nhàn nhạt nói: “Vô Tình các nhìn bạc không nhìn người, đây chẳng phải là quy tắc do Phong các chủ đề ra sao?” Thật ra Vô Tình Các chuyên bán mạng người, bạc tiền hắn không thiếu, Phong Cô Tình đưa ra yêu cầu này hắn cũng không lấy gì làm lạ.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã của Giang Dĩ Bác, nét cười cợt trên mặt Phong Cô Tình bỗng thay bằng vẻ u ám: “Giang Dĩ Bác, ta thật không hiểu, người có chỗ nào tốt hơn Phong mõ?” Kiếp này hắn với nàng vô duyên vô phận, lỡ bước một lần, ôm hận một đời. Nhưng chẳng phải Giang Dĩ Bác cũng bỏ lỡ một lần đó sao? Vì sao kết quả lại được vẹn tròn viên mãn? Là bởi ông trời quá thiên vị chăng?

Giang Dĩ Bác cup mi che ý cười trong đáy mắt, khóe môi cong lên, hắn thản nhiên ngồi xuống ghế, không để ý đến ánh mắt chăm chăm lạnh liệt của Phong Cô Tình.

“Giang mõ hiểu rõ trái tim mình muốn gì, nỗ lực theo đuổi đến cùng. Đây chính là nguyên nhân Phong các chủ bại dưới tay Giang mõ. Không biết ta trả lời vậy, các chủ có hài lòng không?” Năm đó Phong Cô Tình vì báo ân mà chọn làm tổn thương nàng, hậu quả thế nào hắn phải tự mình hứng lấy.

Vô Tình Các làm việc không nhìn người, nhưng thân tại giang hồ, quy tắc không liên hệ với triều đình đã là luật bất thành văn, nếu không phải vì nguyên do đặc biệt, Vô Tình các sẽ không nhúng tay vào chính biến triều đình.

Phong Cô Tình cup mắt che đi tình tự trong đó, đoạn lâu sau hắn mới nói: “Người về đi, nhưng nhớ cho kỹ, là các người nợ Phong mõ ân tình, ngày nào đó, nhất định Phong mõ sẽ đến đòi lại.” Tuy lần giao dịch này là ngoài ý muốn, nhưng vì nàng, hắn vẫn bằng lòng tiếp nhận.

Ngẫm kỹ, nàng nợ hắn cả đời, sẽ một đời không quên hắn... Vậy, cũng tốt!

Giang Dĩ Bác đánh giá Phong Cô Tình hồi lâu, ngẫm nghĩ một lát bèn cười nói: “Cũng phải nói trước, về sau muốn đòi nợ, phiền các chủ phải đề ra yêu cầu mà Giang mõ có thể làm được.” Tuy Phong Cô Tình lần này giúp hắn một chuyện lớn nhưng dễ dàng đáp ứng lại không biết sau này hắn sẽ đề ra yêu cầu oái oăm gì.

Phong Cô Tình nhếch môi hé một nụ cười chẳng ra ý cười: “Đương nhiên.”

Giang Dĩ Bác bèn đứng dậy, thông thả chấp tay: “Vậy Giang mõ cáo từ.” Phong Cô Tình ‘không rảnh’ tiếp khách, hại hắn đợi tròn một ngày y mới ‘rảnh rồi’ gặp mặt, bây giờ có nhanh chóng chạy đi, cũng khó có thể về như dự kiến.

....

Ánh trăng trong trẻo thanh khiết như muốn gội rửa cả thế gian trong lớp màng bạc trắng, Thủy Băng Tuyền thần thờ đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng đẹp ngần này khiến cho những ký ức mơ hồ khi xưa chợt ùa về khuấy đảo lòng nàng. Những ký ức ấy, quan trọng có, không quan trọng có, khắc cốt ghi tâm có, mờ nhạt cũng có, thấy đều đồng loạt dội vào tâm trí như cơn thủy triều trào dâng.

Mãi đến khi tiếng thở dài thườn thượt thoát ra khỏi cổ họng, nàng mới giật mình hồi tỉnh. Trong giây lát, những ký ức xưa đã trở thành một giấc mộng, xa xôi đến lạ lùng.

Ra khỏi thư phòng.

“Thiếu phu nhân!” Chúng tỳ nữ thấy nàng bèn cung kính hành lễ.

“Thiếu gia đã về chưa?”

“Bẩm thiếu phu nhân, vẫn chưa ạ.”

Hàng mây liễu của Thủy Băng Tuyền bắt giắc chau lại, nhưng nàng không nói gì, chỉ thả bước đến phòng ngủ.

“Chuẩn bị nước nóng.”

“Dạ, thiếu phu nhân!”

Thủy Băng Tuyền nhũ mày thắc mắc, lẽ ra hần phải về tới nơi rồi mới phải?...

Nàng cầm chiếc khăn nóng tỳ nữ đưa, đắp lên mặt, đoạn thả mình xuống làn nước ấm.

...

Tắm xong lên giường, Thủy Băng Tuyền gắng nhắm mắt nghỉ ngơi. Tuy hơi sốt ruột vì giờ này vẫn chưa thấy Giang Dĩ Bác, nhưng nàng dặn lòng phải giữ tinh thần tỉnh táo để có thể ứng phó với những trường hợp ngoài ý muốn.

Đêm về khuya, gió tháng hai không còn cái lạnh buốt giá nhưng vẫn mang hơi hướm mát lạnh. Hai viên dạ minh châu đặt trong phòng tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tựa như có thêm hai mặt trăng soi sáng khắp phòng.

.....

Rốt cuộc Giang Dĩ Bác cũng về tới Bắc thành, cổng thành đóng kín, tường cao ngắt ngưỡng, nhưng công dụng của chúng lại chẳng thể phát huy trước hần.

Như một tia chớp, bóng hình hần lóe lên rồi biến mất giữa không trung. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: nếu nhanh chân hơn nữa, có lẽ hần sẽ về trước bình minh.

.....

Đến khi Giang Dĩ Bác về tận Giang phủ, trời đã hừng sáng.

Tẩy sạch bụi đường bám trên người, hần phát tay bảo tỳ nữ lui xuống, còn mình nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng.

Hần xốc rèm trước giường rồi nằm xuống cạnh nàng.

“Sao về muộn vậy?” Thủy Băng Tuyền lập tức theo bản năng nhích vào lòng hần.

Giang Dĩ Bác quàng tay ôm nàng, hít hà hương thơm trên người nàng, nhẹ hôn lên mái tóc nàng, dịu dàng nói: “Đã khiến nàng lo lắng rồi.”

“Phong Cô Tình khó dễ chàng ư?” Thủy Băng Tuyền kéo tay hần làm gối, hậm hực hỏi.

Giang Dĩ Bác lắc đầu, cười đáp: “Ta nghĩ là hần đồ kỵ.”

Thủy Băng Tuyền khẽ mở mắt liếc nhìn nam nhân của nàng cười đắc ý.

Nàng hiểu rõ tâm ý của Phong Cô Tình, nhưng không cách gì đáp lại. Giữa hần và nàng là bằng hữu thoi còn khó.

Nếu không có chuyện khi xưa, rất có thể họ sẽ có cơ hội trở thành bạn bè, nhưng lựa chọn của hần đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của nàng.

Về mặt nào đó, nàng phải cảm ơn hần, dù trải qua lắm hoạn nạn đau khổ, nhưng cho đến giờ, nàng chưa từng hối hận. Cũng vì chưa từng hối hận, nên theo thời gian, sự thù hần trong lòng nàng đã phai đi ít nhiều.

Sau đó, nàng lại nợ hấn một mối ân tình, không nhờ hấn liều mạng đỡ thay nàng một chưởng, sợ rằng đến Tiểu Miêu nàng cũng không thể giữ được. Từ đó, ân oán giữa hấn và nàng tan biến như bọt biển.

“Nương tử...” Tiếng gọi của Giang Dĩ Bác cắt đứt mạch suy tưởng của Thủy Băng Tuyền.

Hấn đưa tay xoay mặt nàng về phía mình, rồi hôn thật sâu lên môi nàng, ngăn không cho nàng nghĩ đến Phong Cô Tình, lẫn những chuyện cũ không vui.

Mắt phượng khẽ nhắm, cánh tay ngọc quấn lên cổ hấn, Thủy Băng Tuyền rướn môi đón nhận nụ hôn của hấn.

.....

Thủy Băng Tuyền hứng thú đánh giá nội dung tờ thiếp trong tay, mắt phượng híp lại. Nam vương Trữ Thiên Dung vô tình không thua gì Trữ Thiên Kỳ, hấn có thể thôn chiếm cả Đông, Tây cảnh cũng chẳng có gì là lạ.

Hơn nữa, hấn gan dạ quyết đoán, quả là tài kiệt đương thời.

“Nương tử, đang xem gì vậy?” Giang Dĩ Bác vừa vào phòng đã bắt gặp hình ảnh nương tử hấn chằm chằm nhìn một tờ thiếp đến xuất thần.

Thủy Băng Tuyền giật mình, thả tờ thiếp xuống, nhún vai đạm nhiên đáp: “Thiếp đang nghĩ Nam vương cũng là bậc anh hùng.” Mà thực ra, con cháu hoàng thất ai chẳng có dã tâm kiêu hùng xưng bá, chỉ trừ... Thiên Hợp.

Giang Dĩ Bác nghe vậy bèn cười hiểu ý: “Luận về tư chất, Trữ Thiên Dung và Trữ Thiên Kỳ không thua kém gì nhau.” Bọn họ đều có hùng tâm tráng trí, lãnh huyết vô tình.

Thủy Băng Tuyền đứng lên, vươn vai nói tiếp: “Cũng luận về tư chất, thiếp thấy Trữ Thiên Khang càng thích hợp với ngôi vị hoàng đế hơn. Hấn đối với Ngọc Nhi yêu thương săn sóc, đối với Thiên Hợp cốt nhục thâm tình, ấy là nhân nghĩa bậc đế vương nên có. Hấn cũng là người quả đoán, lãnh tĩnh, trước đại nghiệp, hấn không đặt tình cảm lên đầu, hấn biết mình đang làm gì, cũng biết mình nên làm thế nào.” Cũng vì thế, hấn có thể dễ dàng hy sinh nàng, cầm chân nàng tại Bắc cảnh. Về lý nàng hoàn toàn có thể cảm thông, nhưng về tình, nàng không thể tha thứ cho hấn.

Trữ Thiên Khang có cái khó của mình, hấn vì bản thân, vì người mình yêu, vì ba quân tướng sĩ mà cân nhắc thiệt hơn, hiển nhiên sẽ lựa chọn con tốt ít tình cảm nhất, là nàng.

Nàng cũng có chỗ bận tâm riêng, vì Tiểu Miêu, vì Dĩ Bác, vì những người nàng quan tâm, cân nhắc thiệt hơn, nàng cũng bỏ qua người ít cảm tình nhất, là hấn.

Dù sao giữa nàng và hấn cũng chỉ có sợi dây kết nối mỏng manh mang tên Thiên Hợp mà thôi.

Giang Dĩ Bác nhướng mày, đôi mắt đen láy thoảng đánh lại, khóe miệng cong lên nụ cười như có như không: “Xem ra Tuyền Nhi thật coi trọng hấn.” Giọng điệu sắc mùi ghen tuông.

Thủy Băng Tuyền bật cười thích chí: “Giang công tử, về mặt chàng lúc này, sự thực là...” Nói nửa chừng, nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, xem chừng hình ảnh gì để hình dung. “...Rất chua đó!”

(Ở Trung Quốc, người ta ví von việc ghen tuông là bình giấm chua, cho nên ở đây Thủy Băng Tuyền đang chọc Giang Dĩ Bác hay ghen^^)

Giang Dĩ Bác méo xệch môi, nhìn nàng lén che miệng cười.

Thủy Băng Tuyền thấy gương mặt hấn đã tối sầm lại, bèn ho nhẹ một tiếng, gắng nhin cười, nhưng ánh mắt vẫn sáng lấp lánh hết vì sao đêm.

“Nữ nhân, đắc ý lắm ư?” Giọng Giang Dĩ Bác vô cùng bình tĩnh, nhưng đôi mắt đen kịt lại u ám dọa người.

“Ừ...” Thủy Băng Tuyền bước đến hai bước, sau đó thả người ngồi vào lòng hấn, hai tay ôm cổ hấn, cặp chân dài quấn quanh eo, cả cơ thể nàng dính chặt vào hấn.

Giang Dĩ Bác ngồi im lặng, hai tay vững vàng đỡ lấy nàng.

Thủy Băng Tuyền nhỏ nói bên tai hắn: “Hắn có xuất sắc thế nào, cũng không bằng phân nửa nam nhân của thiếp. Còn nữa, thật lòng, thiếp rất thích biểu hiện vừa rồi của chàng.”

Mấy chữ ‘nam nhân của thiếp’ khiến lòng Giang Dĩ Bác sững sờ. Đôi mắt sâu thẳm của hắn thoáng qua ý cười, nhưng nhanh chóng bị hắn giấu đi.

Hắn ôm nàng đến đặt trên giường, nhanh chóng đè nàng dưới thân, nhẹ cắn lên chiếc gáy ngọc ngà của nàng tròng phật.

“Ha hã... Đừng... đừng mà... nhột...nhột quá...” Thủy Băng Tuyền trái xoay phải quay không ngừng van xin. Rốt cuộc, Giang Dĩ Bác cũng ngừng lại, vừa lật nhẹ một cái, nàng đã nằm trên người hắn

Thủy Băng Tuyền chỉ còn biết mắng thầm trong lòng: Đồ hẹp hòi.

“Không phục ư?” Như thể đọc được suy nghĩ trong đầu nàng, Giang Dĩ Bác lên giọng hỏi, khiến Thủy Băng Tuyền bực mình dậm mạnh vào khuôn ngực rắn chắc của hắn.

“Hôm nay về sớm vậy, chàng đã chuẩn bị xong mọi việc rồi ư?”

“Đương nhiên.” Giang Dĩ Bác chộp tay nàng giơ lên trước mặt thưởng thức, nhàn nhã đáp.

“Vậy thì tốt, thiếp muốn khách đến Bắc cảnh phải tuân theo quy tắc của ta.” Thủy Băng Tuyền híp mắt, đầy mắt ánh tinh quang.

“Bọn họ có muốn đánh nhau thì cũng mặc xác.” Giang Dĩ Bác nhàn nhạt nói, giọng điệu có khí thế cuồng ngạo.

Thủy Băng Tuyền cười cười: “Chàng đoán kết quả thế nào?”

Giang Dĩ Bác thưởng thức bàn tay nàng, ánh mắt cũng không khác gì vẻ quỷ dị trên mặt nương tử hắn, suy nghĩ một chút lại nói: “Nương tử, muốn cược một ván không?”

Thủy Băng Tuyền chau mày, tiền cược không phải lại là sinh một nữ nhi chứ?

“Nếu ta thắng, chúng ta sẽ sinh thêm một nữ nhi!” Giang Dĩ Bác vừa nói ra, vẻ mặt Thủy Băng Tuyền xuất hiện toàn vết đen.

“Vậy nếu chàng thua?”

Giang Dĩ Bác cười thâm ý: “Vi phu lần này rất tự tin, ta nhất định sẽ thắng.”

Nàng và hắn vẫn chưa chọn bên đặt cược, sao hắn có thể chắc thắng như vậy. Hắn biết nàng thiên về Trữ Thiên Khang hơn, nên nhất định sẽ cược cho bên còn lại. Nhưng nàng không rõ, hắn sao lại tự tin đến thế? Thủy Băng Tuyền nghi hoặc, trầm tư...

142. Q.5 - Chương 13: Kết Cục (thượng)

Edit: Boringrain

Bắc cảnh, Tân thành

Cả quan đạo rộng lớn ngập chìm trong vẻ tĩnh mịch, không một bóng người qua lại, không một quầy hàng mở cửa.

Nắng xuyên thủng màn sương sớm, dịu dàng rơi xuống Giang phủ bề thế, soi lên từng nhành hoa ngọn cỏ, phản chiếu trên những giọt sương còn đọng lại trên lá. Từng cơn gió nhẹ nhẹ lướt qua, thoảng trong đó hương hoa nhàn nhạt, lại có thể thấm đẫm tận hồn người. Hít một hơi đầy vào lồng ngực, sẽ khiến tâm hồn phơi phới khác thường.

Phía sau Giang Thủy lâu là hậu hoa viên được kiến tạo như một cánh rừng thu nhỏ, cây cối xanh um tươi tốt, tuy thời gian sinh trưởng ở Giang phủ chưa lâu, nhưng có lẽ nhờ có sự chăm sóc tỉa tót cẩn thận, mà chúng đã nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh thổ nhưỡng ở đây, phát triển mạnh khỏe.

Đứng trước con đường mòn nho nhỏ xuyên qua cánh rừng, Trữ Thiên Khang cup mắt trầm ngâm, giấu đi suy nghĩ trong lòng.

“Mời Khang vương gia vào trong, thiếu gia và thiếu phu nhân đang đợi người.” Đại chương quỳ chấp tay về phía hần, giọng nói không kiêu không nịnh.

Khỏe mắt Trữ Thiên Khang vờ vô tình đảo qua hai gã tướng lĩnh theo sau. Võ công của Giang Dĩ Bác cao thâm lợi hại, hần tuy dẫn đến mấy vạn đại quân, nhưng đều đợi dưới chân tường thành. Lỡ như Giang Dĩ Bác có tâm hại người thì...

“Vương gia, vương phi cho nô tỳ đến đón người.” Cảnh Trúc từ xa đi đến, cung kính hành lễ với Trữ Thiên Khang.

Trữ Thiên Khang hí mắt, Vương phi ư? Thủy Băng Tuyền lại dùng thân phận Thất tẩu thể hiện thiện chí với hần ư? Trữ Thiên Khang cong môi thành một nụ cười khó đoán, tâm tư trăm xoay nghìn chuyển, cuối cùng hóa thành bước chân vững chãi.

Được chừng trăm bước, cảnh sắc bên trong cánh rừng thay đổi đến choáng ngợp khiến ánh mắt Trữ Thiên Khang lóe lên tia mơ hồ. Bốn chữ ‘Bồng lai chốn này’ chợt hiện lên trong đầu hần hoàn toàn có thể dùng để hình dung cảnh sắc trước mắt. Không hổ là Giang gia, tài lực vật lực đủ khiến người ta phải kinh hãi đến lú lười.

Bọc phía ngoài chỉ là một cánh rừng bình thường với những tán cổ thụ cao lớn, nhưng đi vào trong lại là bức tranh cánh đồng hoa bát ngát muôn màu, nổi bật lên tòa đình nghỉ mát do trăm khóm hoa đan quện vào nhau tạo thành một bông hoa mai khổng lồ. Mái đình cũng được tạo dáng một đóa hoa mai, lấp lánh dưới nắng trời.

Trong sự lộng lẫy lại ẩn chứa vẻ thanh tao cao quý, che phủ quanh đình là những tán cổ thụ xum xuê che nắng, điểm thêm màu xanh dịu mát vào bức tranh xuân tươi đẹp.

Bên trong đình, Thủy Băng Tuyền đang thư thái ngồi thưởng ngoạn, sau lưng có hai tỳ nữ đứng hầu, đối diện là Trữ Hy.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ nhặt một quân cờ đen trong hũ, vắn về một hồi rồi tiện tay đặt lên bàn cờ trước mặt.

“Thiên Khang, đã tới rồi thì mau tới đây ngồi đi.” Nàng thờ ơ nhắc mi mắt, ngoái nhìn Trữ Thiên Khang đã ngỡ ngàng trước cảnh sắc hậu hoa viên, khẽ tắc lưỡi, kinh ngạc là biểu hiện bình thường của tất cả mọi người. Giang gia giàu khả địch quốc, đúng là khiến người ta thèm thòm dòm ngó.

Trữ Hy đứng dậy, chấp tay: “Khang vương gia!”

Trữ Thiên Khang mỉm cười đáp lễ rồi rảo bước đến ngồi cạnh Trữ Hy, nhìn Thủy Băng Tuyền hỏi: “Dĩ Bác huynh đâu rồi?”

Thủy Băng Tuyền cười đáp: “Hần đi tiếp khách rồi!” Trữ Thiên Khang không thể quang minh chính đại đi vào Bắc cảnh nên phải dùng một chút thủ đoạn đặc biệt.

“Khách ư?” Trữ Thiên Khang nheo mắt, ngờ vực hỏi lại.

“Đúng vậy, hôm nay ta làm chủ nhà, không chỉ mời một mình Khang vương đệ đến chơi.” Ánh mắt Thủy Băng Tuyền dừng trên bàn cờ, thản nhiên đáp.

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng xa cách của nàng, lòng hần bỗng thấy ngậm ngùi xót xa, trong mắt nàng, hần đã không còn thấy sự tin tưởng nhiệt thành khi trước.

“Mời Nam vương gia!” Không đợi Trữ Thiên Khang kịp lên tiếng, giọng nói của Giang Dĩ Bác đã vọng lại từ cách đó không xa.

Trữ Thiên Khang nghe thấy giật mình quay phắt người lại, xác nhận đúng là Ngũ hoàng huynh Trữ Thiên Dung thì hần lập tức gườm gườm nhìn Thủy Băng Tuyền bằng ánh mắt nhọn hoắt. Nàng làm vậy là có ý gì?

“Bát hoàng đệ!” Trữ Thiên Dung cũng đang thông thả cất bước, nhưng vừa nhác thấy bóng người ngồi trong đình liền khựng lại, một thoáng ngần ngừ lướt qua, rồi hần lập tức lấy tinh thần, lên tiếng chào hỏi như thể không có chuyện gì.

“Ngũ hoàng huynh!” Trữ Thiên Khang đứng lên chấp tay chào.

Trữ Hy cũng đứng dậy chấp tay về phía Trữ Thiên Dung: “Nam vương gia!”

“Hy, đã lâu không gặp!” Trữ Thiên Dung gật đầu chào. Trong lòng hần đã hiện lên đủ loại câu hỏi vì sao, hoài nghi không biết Thủy Băng Tuyền đang bày trò gì.

Thủy Băng Tuyền khẽ quét mắt ra hai gã hộ vệ và Cung Thác kè kè bên cạnh Trữ Thiên Dung, lại đánh mắt sang hai tên tướng lĩnh của Trữ Thiên Khang, môi cười nhạt: “Ngũ hoàng huynh, bát hoàng đệ, mời ngồi! Hôm nay mời hai vị đến đây là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Và...” Nàng cố tình ngắt ở câu cuối, sau đó mới từ tốn nói chắc nịch: “Ta sẽ đảm bảo cho sự an toàn của hai vị ở Bắc cảnh.”

Cả Nam Vương và Khang Vương đều đứng ngây người, mắt cụp xuống, không rõ đang nghĩ gì.

Trữ Thiên Dung đánh mắt ra sau nhìn Cung Thác, như muốn hỏi: Sao người không cho bản vương biết Khang vương cũng tới?

Cung Thác nhú mày tựa đáp: Tại hạ cũng không biết chuyện này.

“Hai vị đại giá quang lâm, Giang mỗ vô cùng hân hạnh. Mời ngồi.” Lúc này Giang Dĩ Bác mới ôn hòa hướng về phía hai người, nói.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, tỳ nữ nhanh nhẹn dâng trà mời khách rồi lặng lẽ lui xuống.

Thủy Băng Tuyền vẫn dán mắt lên bàn cờ, nàng với tay lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm đoạn ngẩng lên nhìn Trữ Thiên Dung ngồi đối diện mình. Lần đầu tiên nàng tỉ mỉ quan sát vị Nam Vương gia này ở cự li gần như vậy. Làn da màu đồng khỏe khoắn, gương mặt góc cạnh toát vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, đôi mắt đen nhánh thâm sâu, hàng mi dày, sống mũi cao. Cẩm y dọc đai trên người nói rõ thân phận tôn quý, khí tức lãnh ngạo khiến người ta mê đắm. Người này tuần tú khôi ngô, luận về tướng mạo, nàng cho hần 6 điểm.

Tuy nhiên, trong mắt hần, nàng như thấy được ánh mắt của Trữ Thiên Kỳ, lấp đầy dã tâm hùng bá thiên hạ, khát khao hoàng quyền là toàn bộ sinh mạng hần.

Thủy Băng Tuyền thôi không đánh giá hần nữa, mà khẽ chỉ tay vào bàn cờ: “Ngũ hoàng huynh và bát hoàng đệ tình thông kỳ nghệ, xin hỏi hai vị có cách nào phá giải thế cờ này không?”

Trữ Thiên Khang trân trân nhìn Thủy Băng Tuyền hồi lâu, mới chuyển tầm mắt xuống bàn cờ. Nhưng chỉ vừa liếc qua, vẻ mặt hần đã đanh cứng lại, nom vô cùng nghiêm túc. Thế cờ này chính là cục diện bế tắc hiện nay!

Trữ Thiên Dung ngược lại không nhìn vào bàn cờ khi Thủy Băng Tuyền yêu cầu. Thật ra, ngay từ khi ngồi xuống hần đã chăm chú quan sát thế cờ này. Hần hiện chỉ muốn biết nàng đóng vai trò gì trên bàn cờ mà thôi.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng lắng đọng, lẫn quất xung quanh là một luồng áp lực khó hiểu đè nén lên tất cả mọi người. Đình viện an tĩnh đến ngột ngạt.

Rốt cuộc Trữ Thiên Khang là người phá vỡ sự im lặng đó, hần nói: “Thất hoàng tẩu mời đệ tới chắc cũng không phải chỉ để xem bàn cờ này chứ? Có gì tẩu cứ nói thẳng!” Nàng gọi hần là bát hoàng đệ, muốn ngầm nhắc nhở hần thân phận Bắc vương phi của nàng, hay muốn ám chỉ nàng vẫn là Thất tẩu của hần?

Khóe mắt Nam vương khẽ động, nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh. Hần ung dung nhấp chén trà, khoan thai mở nắp gạt lá trà rồi khẽ chén lên miệng nhấp một ngụm. Tựa như hần đang thực sự thưởng thức vị trà thượng đẳng.

Mọi động tác thần thái của hai người đều không lọt khỏi mắt Thủy Băng Tuyền, nàng khẽ nhếch khóe môi, nhận lấy tập giấy Trữ Hy đưa, rồi chuyển cho Nam vương và Khang vương, hời hợt nói: “Ta muốn Bắc cảnh!” Ngữ khí hời hợt là thế, nhưng nội dung câu nói lại kinh thiên động địa.

Nam vương sớm đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa còn từng dùng điều kiện này để trao đổi với nàng, nhưng khi tận tai nghe thấy những lời hùng hồn ấy, hắn vẫn cảm thấy váng đầu. Dầu cố gắng để che giấu thế nào, ánh mắt khiếp sợ đã phản ánh rõ tâm tư hắn.

Hừ! Nàng ta dựa vào đâu mà dám đưa ra yêu cầu đó?

Ánh mắt sắc bén của Trữ Thiên Dung dừng trên người Thủy Băng Tuyền, thâm thúy đánh giá. Đây không phải lần đầu hắn gặp Thủy Băng Tuyền, nhưng lại là lần đầu tiên hắn chăm chú quan sát nàng ta. Tướng mạo tuyệt sắc, mỹ lệ thoát tục, lại khoác thêm khí chất thần bí lạnh lùng. Là loại nữ nhân khiến nam nhân nảy sinh dục vọng chinh phục. Lại nhân nhật lướt mắt qua nam nhân ưu tú ngồi cạnh nàng, Trữ Thiên Dung híp mắt nghĩ, đây là dã tâm của Giang Dĩ Bác ư?

Trữ Thiên Khang gắng nén cơn giận sôi trào, hít sâu vài hơi trấn định, hắn hỏi thẳng không chút kiêng dè giả tạo: “Tẩu dựa vào cái gì mà muốn Bắc cảnh?” Hỏi Thủy Băng Tuyền, mà ánh mắt hắn lại như muốn đóng đinh vào người dặm nhiên thư thái kề cận nàng – Giang Dĩ Bác. Đây là dã tâm của y?

Thăng Lãng là thiên hạ của Trữ gia đã mấy trăm năm nay, Giang Dĩ Bác dựa vào đâu mà dám chạy đến tranh phần? Giang gia giàu bằng cả nước, sau này hắn có đăng cơ, thì việc đầu tiên phải thực hiện chính là tiêu tán tài lực của Giang gia. Mà nói đâu xa, ngay đương kim hoàng thượng cũng dùng mọi cách chèn ép Giang gia nữa là.

Trong suốt những năm tại vị, phụ hoàng luôn cố gắng cân bằng thế lực của ngũ đại thế gia, nhưng người nào biết Giang gia đã sớm vượt xa những gia tộc khác.

Nghĩ tới đây, ánh mắt suy tư âm trầm của Trữ Thiên Khang đã trở thành mũi kiếm sắc lẹm bắn về phía Giang Dĩ Bác.

Ngược lại, Giang Dĩ Bác chỉ thanh thoi ngồi trên ghế, cử chỉ tao nhã nâng chén trà thưởng thức, hoàn toàn không để tâm đến bốn ánh mắt hùng hực chiếu về phía mình.

Thủy Băng Tuyền như cười như không nhìn sắc mặt của hai người, rồi đoan trang nhặt một quân đen, đặt vào một điểm trên bàn cờ. Vị trí đó, chính là kinh thành.

“Dựa vào gì ư? Dựa vào việc ta giúp các vị đánh đổ kinh thành.”

Lớp mặt nạ bình tĩnh của Trữ Thiên Khang chớp mắt xuất hiện một vết rạn lớn: “Chúng ta?” Ý chỉ hắn và Nam vương? Đánh đổ kinh thành? Hắn cảm thấy như có muôn trùng sóng cả dội thẳng vào lòng, rốt cuộc năng lực của nàng tới đâu?

Trữ Thiên Dung cup mắt che đi thoáng kinh sợ bối rối, khóe môi hé ra nụ cười thâm ý: “Xin đệ muội nói thẳng, bản vương rửa tai lắng nghe!” Hắn vốn muốn dùng Bắc cảnh để thu phục nàng ta, nay nàng ta đưa ra điều kiện ấy, hắn chẳng thấy vấn đề gì cả. Nhưng đánh đổ kinh thành, nàng ta thật có năng lực này?

Trữ Thiên Kỳ tập trung binh lực hùng hậu nhất trấn thủ kinh thành, cho dù là hắn và Khang vương hợp lực cũng khó lòng công phá nổi. Nhưng đi tới hôm nay, nàng ta đã chứng minh được năng lực hơn người của bản thân. Lê nào, thật sự có cách công phá sao?

Thủy Băng Tuyền rừ mi đáp: “Ta giúp các vị đánh bại Trữ Thiên Kỳ, còn sau đó ai được hoàng vị, là chuyện của hai người. Chia đôi thiên hạ cũng được, ta chết người sống cũng không sao, đều chẳng can hệ tới Bắc cảnh của ta nữa.”

Nam vương và Khang vương nheo mắt, mặt sầm tối. Không liên quan đến Bắc cảnh của nàng ta? Bắc cảnh của nàng ta ư? Nàng ta quá tự tin rồi.

Hai người lại cúi đầu suy tư, trong nhất thời, không một tiếng động vang lên.

Mãi lâu sau, Trữ Thiên Khang mới nheo mắt nhìn Thủy Băng Tuyền, nhưng chẳng nói nổi nửa câu. Hắn không biết mình nên làm gì cho phải, Thanh Lãng là thiên hạ của Trữ gia đã trăm năm nay, nếu thật sự

cắt Bắc cảnh ột kẻ ngoại tộc, thì hấn còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông dưới suối vàng?

Còn nếu cự tuyệt, thì chiến tranh liên miên chẳng biết đến bao giờ mới có thể kết thúc. Hoặc dẫu ba phương cát cứ loạn lạc chỉ mới là mở đầu cho thời kỳ suy yếu của Thanh Lăng, đến cuối cùng kết quả thế nào, không ai dám nói trước.

Trữ Thiên Dung đột nhiên lên tiếng. Anh hùng làm đại sự không cần quá câu nệ tiểu tiết, huống chi chỉ là một Bắc cảnh nho nhỏ, cho dù có phát triển mạnh mẽ đến cỡ nào, cũng không thể mong tưởng lấy trứng troi đá. Đến khi hấn giành được thiên hạ, thu về cũng không muộn.

Thủy Băng Tuyền cười cười, quay sang Trữ Thiên Khang: “Còn đệ? Khang vương gia!”

Trữ Thiên Khang đành giọng: “Bình lực của Bắc cảnh hiện giờ đều là người của bản vương!”

“Thì sao nào? Thật lòng mà nói, Thiên Khang ạ, ta chẳng để chúng vào mắt!” Nếu không phải vì không muốn thấy cảnh hỗn loạn ở Bắc cảnh, thì nàng đã ra tay trấn áp số binh lính ấy từ lâu. Có câu bất giác bất tướng trước, chẳng cần nhiều lực lượng nàng chỉ cần hạ lệnh bắt giết những kẻ đầu lĩnh, số binh lính này chỉ có thể chọn hoặc sống hoặc chết mà thôi.

Trữ Thiên Khang chấn động trước sự thẳng thắn đến lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền, đành cười khổ trong lòng. Ra nông nổi này, hấn chỉ có thể tự trách mình tham lam. Nếu như lúc nàng đồng ý giao Bắc cảnh ra, hấn không được nước lán tới, thì đâu phải đối mặt với chuyện từ bỏ Bắc cảnh hôm nay?

Thủy Băng Tuyền coi như không thấy sự giằng xé trong mắt Trữ Thiên Khang, đưa tay chỉ vào tập giấy trước mặt họ: “Hai vị hãy xem qua hiệp ước này, bên trong đã nêu các điều khoản cụ thể, nếu không có gì thắc mắc, chúng ta sẽ ký hiệp ước!”

Dù cho xảy ra chuyện gì, Trữ Thiên Kỳ tuyệt đối sẽ không điều động binh lực của kinh thành. Như vậy, nếu hai vị thật sự chung sức đồng lòng thì tuyệt đối có thể công phá mười lăm thành trì, phá vỡ cục diện ba phương giằng co.” Hiện bọn họ ở thế phòng ngự, nhưng nếu liên thủ tấn công thì sẽ lật ngược được thế cờ, ép Trữ Thiên Kỳ chuyển từ công sang thủ. Hấn muốn bọn họ ngao sò tranh đấu, bản thân làm ngư ông đắc lợi, nhưng hấn tính nhầm rồi. Bắc cảnh còn có nàng.

Trữ Thiên Dung và Trữ Thiên Khang đưa mắt nhìn nhau, đây không phải là lần đầu bọn họ hợp tác, bởi lẽ nếu đơn độc chiến đấu thì dù là Nam vương hay Khang vương đều không thể chống đỡ được binh lực của Trữ Thiên Kỳ.

“Chỉ cần hai vị buông tay Bắc cảnh, chung sức chung lòng, thì sẽ không còn ở thế bị động nữa.” Thủy Băng Tuyền từ tốn nói. “Các vị hãy cân nhắc thật kỹ đề nghị của ta!”

Trữ Thiên Dung lạnh lùng cười: “Vậy đệ muội có cách gì giúp chúng ta đánh hạ kinh thành?”

Đuôi mày Trữ Thiên Khang lập tức nhướng lên, tuy không lên tiếng, nhưng có vẻ như hấn cũng đang chờ nghe câu trả lời của Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền trầm mặc suy tư một lát, lại ngược nhìn hai người kiên định nói: “Đến lúc đó hai vị khắc biết.”

Trữ Thiên Khang chau mày, nhìn dáng vẻ tự tin của Thủy Băng Tuyền, lòng bỗng thấy nghi hoặc. Nam vương tính toán gì trong đầu hấn đều rõ cả, đó cũng là lý do vì sao hấn không lên tiếng phản đối. Nhưng với sự thông minh của mình, nàng chắc chắn phải hiểu, cho dù đã ký hiệp ước thì cả hấn và Nam vương đều tuyệt đối không để Bắc cảnh tách rời khỏi Trữ gia.

Nàng có đối sách gì không?

Thủy Băng Tuyền phớt lờ vẻ nghi ngại trong mắt Trữ Thiên Khang, dịu dàng quay sang Giang Dĩ Bác: “Tướng công, chàng hãy đích thân tiễn Nam vương và Khang vương ra thành, kêu bọn họ dẫn binh mã của mình trở về, tuyệt đối đừng đánh nhau trong địa giới Bắc cảnh đó.”

Mười vạn quân của Nam Vương, mười vạn quân của Khang vương đều lăm lăm giáo mác đợi sẵn ở ngoại thành.

Sắc mặt Trữ Thiên Dung và Trữ Thiên Khang thoáng tái nhợt. Đúng là bọn họ có dẫn theo đại quân đến, nhưng đã cho quân đóng cách xa Bắc cảnh. Nàng ta chỉ ngồi trong thành, mà có thể hiểu rõ mồn một tình hình bên ngoài, đúng là không thể xem thường.

Giang Dĩ Bác thờ ơ đứng dậy, ưu nhã chìa tay về phía hai người: “Mời hai vị vương gia!” Về mặt hiền hòa lễ nghĩa, nhưng đôi mắt lại thâm sâu tựa đáy vực, lóe trong đó sự sắc bén dị thường. Rõ ràng chỉ là một công tử nho nhã phong lưu lại có thể toát lên khí thế áp bách khiến người khác không dám cho rằng hần là kẻ thư sinh vô hại.

Hai người Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung nghiêm mặt gật đầu: “Mời công tử dẫn đường.”

Lòng họ thoáng nghĩ, đôi khi, binh hùng tướng mạnh của bọn họ cũng không thể sánh với cái khí thế ngạo cuồng của Giang Dĩ Bác và phong thái tự tin của Thủy Băng Tuyền. Những điều ấy như muốn ám chỉ hai người đó có thể ra tay giúp đỡ nhưng họ tuyệt nhiên sẽ không đoán định được thực lực của hai người ra sao.

.....

Bóng họ vừa khuất, Thủy Băng Tuyền đã khoan thai ngẩng đầu ngắm ánh dương mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng lớp lớp tán cây, dịu dàng chiếu xuống mặt đất. Một cơn gió khẽ khàng thổi tới, mang mùi hương khoan khoái mát lạnh, xuân về hoa nở, thật là mùa tươi đẹp.

Trữ Hy lại dõi mắt chăm chú ngắm nhìn người con gái đang tắm mình trong ánh mặt trời, dáng vẻ cao quý mà ưu nhã. Bạch y phiêu phiêu trong gió tựa tiên nữ giáng trần khiến lòng hần hoảng hốt.

“Trữ Hy? Huynh thấy ánh dương có đẹp không?” Thủy Băng Tuyền đột nhiên lên tiếng.

Trữ Hy chột khựng người, khẽ cúi mắt rồi lại ngẩng nhìn theo ánh mặt trời, nhàn nhạt trả lời: “Phải, quả rất đẹp!” Nhưng nàng còn chói mắt hơn cả ánh dương rực rỡ ấy. Câu nói đó hần giữ lại ỉn.

Thủy Băng Tuyền quay đầu nói tiếp: “Lệnh đường và lệnh muội ở nhà, huynh không cần phải lo.”

Trữ Hy giật mình sững người, đoạn chậm rãi cười: “Cảm tạ!” Nữ tử như vậy...

Thủy Băng Tuyền cười đáp: “Giữa chúng ta cần gì phải nói cảm tạ! Chúng ta là bằng hữu mà.” Hần chân thành, lặng lẽ, tin tưởng, một lòng ở bên cạnh giúp đỡ nàng. Nàng cảm kích hần từ tận đáy lòng. Có nhiều chuyện, không cần phải nói rõ, trong lòng ai cũng tự hiểu.

Không thể là tình nhân, cũng có thể làm bằng hữu thân thiết.

“Trữ Hy, đợi mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ cho huynh nghỉ phép một năm, huynh lo mà tìm một cô nương tốt, nhanh chóng lấy vợ sinh con, như vậy hai mươi năm sau chúng ta mới có thể trở thành thông gia được.” Thủy Băng Tuyền giơ tay, đón làn gió mát luồng qua khe ngón.

Trữ Hy thất thần ngây ngẩn, những lời ấy, cũng từng có một người nói với hần. Lúc đó, nàng nằm trong lòng hần, máu đỏ rớm trên môi, nhưng lại nở nụ cười rạng rỡ hơn cánh hoa, nàng nói: “Trữ Hy, hãy tìm một cô nương tốt, kết tóc xe tơ, được không?”

Những đường nét trên gương mặt trầm lặng của hần thoáng mềm mại hần ra. Có lẽ hần nên đi tìm người phụ nữ thuộc về mình rồi.

“Dĩ Bác vẫn muốn sinh một nữ nhi, vậy ta phải nhanh chóng kiếm vợ về sinh con trai, đến lúc đó có thể cưới thiên kim nhà nàng về làm vợ cho con trai ta rồi.” Trữ Hy cười nói.

Thủy Băng Tuyền xoay người đối diện với Trữ Hy, khóe cười càng khắc sâu trên môi. Nàng khẽ nhắm mắt, thâm nhủ, Hương Hàn, tuy hần hiện vẫn chưa thể tiến bước về phía trước, nhưng một khi hần gặp được một nửa của mình, hần sẽ vui vẻ tiếp tục bước tới thôi. Nhưng ta, có lẽ muội sẽ không biết, sự ra đi của muội đã để lại trong lòng ta nỗi tiếc nuối nhường nào.

Trữ Hy nhìn nụ cười rạng rỡ của Thủy Băng Tuyền, đột nhiên cũng có chút mong chờ người con gái số mệnh xếp đặt cho hần sẽ thế nào đây?

Một đoạn tình đắm say vô vọng có thể nào phai xóa? Hẳn hy vọng mối tình này sẽ mờ theo năm tháng, để giữa họ chỉ còn là tình bằng hữu chân thành. Như vậy, nàng sẽ không thấy gánh nặng, hẳn cũng không còn đốn đau.

Ra khỏi biên giới Bắc cảnh, Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung liền chọn một chỗ rộng rãi ngồi lại thương thảo. Hai bên giáp mặt, sau lưng là thị vệ thân tín, xa hơn nữa là đội quân giáo mác lăm lăm, sẵn sàng ra trận.

Nửa giờ trôi qua trong yên lặng...

Nam vương với ánh mắt xa xăm bỗng nhiên lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc: “Bất hoàng đệ, chúng ta hợp tác đi! Cứ như Thủy Băng Tuyền nói, đồng tâm hiệp lực đánh hạ kinh thành.”

Trữ Thiên Khang cup mi, môi khẽ động: “Được!” Hẳn không phải kẻ bảo thủ không biết tiến lùi. Thế cục hiện nay, hoặc hẳn hoặc Ngũ hoàng huynh, chỉ cần một trong hai bên bị đốn ngã thì bên còn lại cũng như xong đời. Về điểm ấy, chẳng những hoàng thượng, mà cả hẳn lẫn Ngũ hoàng huynh đều rõ, cho nên hẳn mới không dám làm liều đưa quân tiến vào Bắc cảnh. Điều bất ngờ là, nàng lại muốn hoàn toàn làm chủ Bắc cảnh!

Nam vương chuyển tầm mắt xa xăm qua nhìn Trữ Thiên Khang, con ngươi đen híp lại. Trước mắt là hợp sức chống kẻ thù chung, sau sẽ chỉ là vấn đề của hai người. Sớm muộn gì giữa bọn họ cũng sẽ có một trận chiến sống còn.

“Vậy bản vương cáo từ!” Nam Vương hiên ngang cất bước về phía đội ngũ của mình. Tuy rất muốn tiêu diệt quân Khang vương trước mắt, nhưng vẫn còn một Trữ Thiên Kỳ luôn rình rập như hổ rình mồi, hẳn không dám mạo hiểm. Nay lại có biện pháp phá vỡ thế trận này, có gì hẳn không nắm bắt? Có điều Bắc cảnh...

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Thủy Băng Tuyền thoáng hiện qua trong đầu, khiến khóe môi hẳn bất giác nhếch lên như cười như không. Một phụ nữ thông minh! Nhưng muốn chiếm Bắc cảnh, không phải cứ nàng ta nói là được. Phải xem nàng ta bản lĩnh tới đâu mà dám há mồm to đến thế?

Nhìn Nam vương tiêu sái rời đi, vẻ mặt Trữ Thiên Khang liền trầm xuống. Tuy không quá cặn kẽ, hẳn vẫn phần nào hiểu được tính cách Thủy Băng Tuyền.

Nàng dám nói muốn có Bắc cảnh thì tuyệt đối có năng lực này. Ngũ hoàng huynh chưa tiếp xúc với nàng nhiều, không hiểu rõ con người nàng ấy, mới dám mạnh miệng đồng ý với hiệp ước cắt đất đó. Còn hẳn thì không dám lơ là khinh xuất.

Lẽ nào đến lúc đánh hạ được kinh thành, phải thực sự giao Bắc cảnh ra?

“Truyền lệnh của bản vương, lập tức đưa quân về Bạch Dương Thành.” Nếu trước mắt không thể làm gì Nam vương, thì chỉ có thể liên thủ cùng hẳn. Hy vọng, trận chiến này sẽ sớm đến hồi kết, để thiên hạ lại thái bình yên ổn.

.....

Một tháng sau, Khang vương lại đưa quân đến đánh Thanh Vân Thành. Đại quân Khang vương mới tiến công ngày thứ nhất, qua hôm sau, Nam vương đã đưa quân tiến đánh Lâm Sơn Thành – Thành trì gần với Nam cảnh nhất.

Kinh thành, hoàng cung

“Khốn kiếp!” Trữ Thiên Kỳ nóng nảy ném bản tấu vào binh bộ thượng thư bên dưới điện, xem chừng long nhan vô cùng tức giận.

“Thần... thần đáng muôn chết!” Binh bộ thượng thư hoảng sợ thả gối quỳ sụp xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run giọng xưng tội.

“Hoàng thượng bớt giận!” Chúng đại thần thấy vậy cũng quỳ rạp xuống, đầu cúi thấp. Cả đại điện không có lấy một hơi thở mạnh.

Ai biết Nam vương và Khang vương ăn nhằm phải gì lại bắt tay liên thủ lần nữa. Khó trách hoàng thượng tức giận đến vậy.

Trữ Thiên Kỳ bặm môi, trừng mắt, mặt mày sầm tối, hai tay nắm chặt nổi cả gân xanh: “Truyền chỉ, trừ quân lính tả doanh, hữu doanh và cấm quân bảo vệ kinh thành, điều động tất cả binh lực đi tiêu diệt phản tặc!” Không phải chưa từng nghĩ đến khả năng hai kẻ khốn đó bắt tay hợp tác, hắn chỉ không ngờ chúng có thể nhanh chóng, dễ dàng buông bỏ vấn đề Bắc cảnh như vậy...

“Dạ, hoàng thượng!” Tiểu Lý Tử cúi đầu đến tận thắt lưng, cung kính trả lời.

“Bãi triều!” Trữ Thiên Kỳ đứng lên, rảo bước đi vào nội điện, để lại vãn vô triều thần nơm nớp nhìn nhau đầy lo lắng.

Thái hậu thấy hoàng thượng đã đi vào, vội sẵn đón, lo lắng hỏi: “Sao rồi hoàng nhi? Nam vương và Khang vương thực sự hợp tác ư?”

Gương mặt âm trầm, Trữ Thiên Kỳ lạnh lẽo gật đầu.

Thái hậu kinh hoảng ôm ngực té lùi ra sau nửa bước, trong mắt thoáng hoang mang nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Bà tiến lên nắm chặt tay Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng nhi đừng lo, trong tay con binh hùng tướng hậu, cho dù lũ nghịch tặc liên thủ cũng không có gì phải sợ.”

“Mẫu hậu yên tâm!” Đáy mắt hắc lóe lên tia ngoan tuyệt.

Thái hậu siết chặt hai tay vào tay Trữ Thiên Kỳ, con trai bà là chân mệnh thiên tử, nhất định có thể diệt trừ đám phản tặc. Nhất định là thế!

“Mẫu hậu, lần này nhi thần định ngự giá thân chinh, quyết lấy được thủ cấp của hai kẻ đó mang về.” Nếu bọn chúng đã có thể giải quyết mâu thuẫn, bắt tay hợp tác thì hắn sẽ không cố sống cố chết làm ngư ông đắc lợi nữa.

“Nhưng mà... hoàng nhi...” Trong triều không thể một ngày thiếu vua, hơn nữa ngự giá thân chinh nguy hiểm trùng trùng, lỡ như...

Thái hậu ngược nhìn Trữ Thiên Kỳ, phản đối: “Hoàng nhi, con phải lấy đại cục làm trọng. Chiến sự ở tận những thành trì xa nhất, con không thể bỏ mặc chính sự ở kinh thành được.”

Trữ Thiên Kỳ híp mắt, lộ vẻ độc ác.

“Hoàng nhi à...” Thái hậu ra sức giữ chặt tay hắn, vì hơi kích động, móng tay bà bầu cả vào da Trữ Thiên Kỳ mà không hề hay biết.

Trữ Thiên Kỳ hơi chau mày, thoáng nhìn qua mẫu hậu của hắn rồi cười trấn an: “Mẫu hậu đừng lo, trước mắt vẫn chưa cần đích thân thân chinh.”

“Vậy thì được! Đại quân của chúng ta hoàn toàn có năng lực tiêu diệt đám quân ô hợp đó, con không cần quá lo lắng.” Nghe Trữ Thiên Kỳ nói tạm thời chưa ra trận, thái hậu mới yên lòng phần nào, tuy nhiên cứ nghĩ đến đám giặc dã bên ngoài, ngực bà lại như có hòn đá tảng chèn vào.

Trữ Thiên Kỳ đỡ thái hậu vào nội điện: “Mẫu hậu mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi. Trẫm sẽ không khiến người phải lo lắng đâu.”

Hoàng thái hậu ngồi xuống nhuyễn tháp, nhẹ vỗ vào mu bàn tay hắn: “Hoàng nhi cũng đừng mệt mỏi quá.”

“Dạ.” Trữ Thiên Kỳ hiếu thuận gật đầu, đoạn xoay người đi ra. Sắc mặt hiếu thuận ôn hòa tức thì biến thành vẻ âm trầm lạnh lẽo. Hắn cũng phải đến chỗ Vân La Y một chuyến rồi.

Đến hôm nay, hắn mới biết, Vân gia đã phản bội mình.

Màn đêm buông xuống trong tĩnh lặng đến vắng vẻ, Vân La Y không chút buồn ngủ, thần thờ ngồi trước cửa sổ, lắng nghe mưa tí tách rơi trên mái hiên, rơi xuống những tán cây, và xối cả vào cõi lòng quạnh quẽ của nàng.

Một ngày nữa lại trôi qua, cảm giác như từng thời khắc của sinh mệnh đang dần buông bỏ mình.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Giọng thái giám lạnh lạnh truyền từ ngoài vào, kéo tâm tư của Vân La Y về với thực tại. Nàng nhếch môi cười nhợt nhạt, đáy mắt bình thản không một gợn sóng.

Cái gì nên tới rồi sẽ tới. Nàng đợi hắn đã lâu, lâu đến mức còn tưởng hắn sẽ vĩnh viễn không đến gặp nàng.

“Tham kiến hoàng thượng...” Cung nữ thái giám trong điện nhắc thấy bóng dáng Trữ Thiên Kỳ đều vội vàng quỳ gối thỉnh an.

“Ra ngoài cả đi!” Trữ Thiên Kỳ vừa vào đã tức tối lớn tiếng quát.

“Dạ.” Bọn họ lúm lét nhìn quý phi nương nương bằng ánh mắt ái ngại, rồi lặng lẽ khom lưng lùi hết ra ngoài.

Giữa cung điện to lớn hoa lệ chỉ còn lại sự yên ắng bao trùm.

Trữ Thiên Kỳ hùng hổ sát tới siết chặt bả vai Vân La Y, nghiêng răng hỏi: “Vì sao phản bội trẫm?”

Từ lúc chiến hỏa nổ ra, hắn đã hạ lệnh giới nghiêm, nếu không có dấu của quan phủ, thì không ai được phép xuất thành. Vân gia đã lợi dụng cơ hội vận chuyển quân lương, lén lút đưa những người vẫn còn giá trị với hắn ra khỏi kinh thành.

Vân La Y còn ở trong cung, Vân Tại Viễn chắc chắn không thể không màng đến sự sống chết của nàng ta. Như vậy, chỉ có một khả năng, Vân La Y đã biết trước sự tình, hoặc thậm chí chính nàng ta là kẻ chủ mưu. Nhưng vì sao?

Vân La Y chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, vẫn là hình dung đã in sâu trong trí nhớ, nhưng ánh mắt thì khác xa nhau.

“Ái phi, vì sao lại phản bội trẫm?” Trữ Thiên Kỳ chạm phải đáy mắt phẳng lặng của Vân La Y, bèn nén cơn giận, cười gằn hỏi.

Vân La Y hé nụ cười xinh đẹp đượm buồn: “Nếu như... thiếp nói là vì muốn chàng đến gặp thiếp, chàng tin không?”

“Người...” Trữ Thiên Kỳ sa sầm mặt, đầu mày chau lại sắp đụng vào nhau, ánh mắt gườm gườm nhìn nữ nhân tươi cười như hoa trước mắt.

Nàng nước mắt lưng tròng, hần thần thờ nơi tay, gương mặt trước mắt bỗng biến thành nụ cười nhạt nhòa đầm lệ của Thủy Băng Tuyền khi xưa.

Vân La Y không màng đến cơn đau buốt từ vai truyền lại, nàng từ tốn đứng lên, tiến gần hơn tới Trữ Thiên Kỳ bằng bước chân yếu ớt: “Thiếp yêu chàng đến cố chấp liều lĩnh, yêu chàng đến nhân nhượng khoan dung. Đổi lại chàng, Thiên Kỳ, chàng đã từng yêu thiếp chưa?”

Viễn mắt Vân La Y nóng hổi, đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn bằng hai tiếng Thiên Kỳ. Trước hắn là Lục hoàng tử, sau là hoàng thượng tôn quý, chưa bao giờ là Trữ Thiên Kỳ của riêng nàng. Lần này, nàng chỉ muốn gọi hắn là Thiên Kỳ mà thôi.

Ánh mắt Trữ Thiên Kỳ nghi hoặc dừng trên người nàng. Hắn bặm môi, mặt nghiêm trang cương cứng. Lần đầu tiên nàng gọi thẳng tục danh của hắn.

Vân La Y mắt lệ rưng rưng, lóng lánh ánh dưới ngọn đèn: “Từ khi thiếp tiến cung, số lần chàng chủ động đến tìm thiếp không vượt quá đầu ngón tay. Phi tần hậu cung nhiều vô số kể, nhưng thiếp vẫn cho rằng trong lòng chàng thiếp đặc biệt hơn họ. Thiếp nỗ lực tồn tại trong hậu cung lạnh lẽo, vươn tới ngôi vị gần với chàng nhất, chỉ hy vọng chàng quay đầu lại nhìn thiếp một lần. Nhưng thiếp đã sai! Chàng từ đầu đến cuối chưa hề yêu thiếp. Thậm chí còn không tiếc thương tổn, lợi dụng thiếp. Thử hỏi, sao thiếp không đau? Không oán?”

“Cho nên người và Vân Tại Viễn nội ứng ngoại hợp lén lút thả gia quyến nghịch tặc ra khỏi kinh thành?” Trên mặt Trữ Thiên Kỳ nổi đầy gân xanh.

Vân La Y lắc đầu: “Giang lão phu nhân, mẫu tử Trữ quốc phu nhân và trên dưới Thủy phủ, nào có ai là nghịch tặc? Họ chẳng qua là rời kinh đi tìm người thân mà thôi.

Trữ Thiên Kỳ trợn mắt nhìn vẻ mặt không sợ chết của nàng, lửa giận bốc lên đầu. Ắ biết rõ nhưng người đó đều có giá trị với hắn, mà dám thả chúng đi, đáng chết...

“Bốp...”

Một bên má của Vân La Y bị bàn tay to lớn của Trữ Thiên Kỳ đánh trúng, máu ứa ra khóe miệng. Nàng vốn nghĩ nước mắt đã cạn từ lâu, nhưng thứ đang nhỏ xuống tay nàng từng giọt, từng giọt một là gì đây?

“To gan! Vân La Y, đừng tưởng trăm sẽ tha cho Vân gia nhà ngươi!” Trữ Thiên Kỳ hung hăng quát.

“Ha ha... ha ha. Giết đi, giết cả đi. Vân gia chẳng qua là một con tốt ngu ngốc dâng tiền của cho chàng mà thôi. Kể từ lúc thiếp sa vào độc tình của chàng, Vân gia đã diệt vong rồi.” Vân La Y vừa cười vừa khóc nói.

Những lời lẽ ấy lọt vào tai Trữ Thiên Kỳ càng khiến sắc mặt hắn thêm khó coi.

Vân La Y lén quay lưng lấy một lọ thuốc từ tay áo, nhanh chóng trút vào miệng, đoạn dùng ống tay lau vết máu trên môi. Xong xuôi, nàng quay người lại, đối diện với ánh mắt hung bạo của Trữ Thiên Kỳ, nói tiếp: “Thiếp thật đáng thương, đã yêu nhầm một kẻ không xứng với tình yêu của thiếp. Nhưng Trữ Thiên Kỳ chàng còn đáng thương hơn thiếp bội lần...”

“Nói bừa!” Trữ Thiên Kỳ nổi sùng lên gơ tay siết cổ Vân La Y, gồng người nâng nàng lên cao. Gương mặt xinh đẹp vì thiếu khí mà trở nên tím ngắt.

Vân La Y không giãy giụa xin tha, chỉ lặng lẽ nhắm mắt mặc cho hắn thắt chặt yết hầu mình, nước mắt tuôn rơi. Thiên Kỳ, đây là những giọt nước mắt cuối cùng thiếp chảy vì chàng, cầu xin ông trời, cho kiếp sau đừng gặp gỡ!

Trữ Thiên Kỳ mặt mày u ám, đáy mắt phức tạp nhìn Vân La Y một lát, rồi mạnh tay hất nàng xuống.

Vân La Y ho khò khè một hồi, cổ họng khô rát khiến mỗi lần hít thở phải trải qua một cơn đau hành hạ.

Trữ Thiên Kỳ thả mình ngồi trên nhuyễn tháp, vẻ mặt khó dò, chằm chằm nhìn Vân La Y: “Người nói trăm đáng thương?”

Vân La Y nghe Trữ Thiên Kỳ thắc mắc, bèn ngược lên nhìn hắn, sau đó cúi đầu cười: “Hoàng thượng, chàng đáng thương thế nào, còn cần thiếp nói sao? Trong lòng chàng phải rõ hơn ai hết chứ?”

Khó nhọc nhích thân người mềm oặt ngồi thoải mái trên đất, Vân La Y ban phát cho nam nhân cao cao tại thượng trước mặt một ánh mắt thương hại: “Chàng hao tâm tổn ý trèo lên để vị, nhưng lại không thể ngồi vững trên long ỷ, tam vương không thuận, Khang vương không phục. Đường đường là vua của một nước, nhưng thứ hoàng quyền chàng có lại không thể cho chàng cái quyền ‘lật tay làm mây, úp tay làm mưa’. Hai năm trời chàng ngày đêm suy tính khiến ngũ đại thế gia suy yếu, thu phục tam vương, giành lại binh quyền trong tay Khang vương. Thế nhưng...”

Vân La Y nhếch môi cười: “Nhưng nằm mơ chàng cũng không ngờ, quân tốt thí chàng cho là vô dụng lại có thể trở mình xoay chuyển cả bàn cờ. Thông minh bị thông minh hại, đây là báo ứng của chàng, phải không hoàng thượng?”

Trữ Thiên Kỳ không giận mà cười: “Ái phi, nói tiếp đi.”

Ánh mắt Vân La Y dần trở nên mơ hồ: “Chàng hối hận, chàng muốn đi lại nước cờ năm đó, nhưng trên đời làm gì có chỗ dành cho kẻ hối hận? Không đi lại được, chàng quyết dùng hoàng quyền để sửa sai. Nếu chàng kiên nhẫn thêm chút nữa, đợi căn cơ vững vàng thì Khang vương làm gì có cơ hội mưu phản, tam vương nào dám vọng động. Nhưng chàng làm không được, chàng không thể khống chế tâm ma trong lòng, bởi vì...”

Vân La Y hí mắt lạnh lẽo nhìn Trữ Thiên Kỳ, nghiêng răng gần từng chữ: “Bởi vì chàng đã phải lòng nữ nhân từng không đáng một cái liếc mắt của chàng. Nàng là thứ độc dược khiến thần trí chàng mê mẩn, khiến chàng hối hận muốn chứng minh cho nàng thấy mình là trời, là quân vương cao cao tại thượng, rằng trên đời không gì chàng không thể làm được, muốn triệt tiêu những ý nghĩ không an phận của ba vương từ trong trứng nước. Chàng ráo riết chuẩn bị binh lực, hy vọng dùng chiến tranh giải quyết mọi vấn đề.”

Còn nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ trót yêu người cầm cờ, mặc kệ nàng hy sinh tới đâu, hấn đều không thêm để tâm. Có lẽ ngay từ khi quân cờ là nàng xuất hiện, nàng chỉ là một nước cờ thua trong lòng hấn.

Trữ Thiên Kỳ nhắc mi mắt, ánh mắt bí hiểm nhìn Vân La Y, cười như có như không: “Ái phi hiểu trăm như vậy, mà còn làm ra chuyện khiến trăm không vui?”

Vân La Y cup mắt đau đớn và trào phúng, hấn không hiểu tình yêu của nàng, vĩnh viễn hấn cũng không hiểu!

Thân thể Vân La Y co giật mạnh một cái, nàng lại thư thái cười, độc đã vào tim, nàng sẽ được giải thoát.

Trữ Thiên Kỳ nheo mắt, sát khí thoáng lướt qua, nhưng hấn vẫn ngồi yên nhìn Vân La Y.

Vân La Y siết chặt hai tay, chỉ tiếc nàng không thể nhìn thấy kết cuộc của hấn.

“Thiên Kỳ, yêu chàng thiếp hao cả tinh lực, nhưng mãi mãi chàng đều không thấy.” Nói xong, nàng ngã xõng xõai trên đất, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh hấn lần đầu gặp mặt và nụ cười ôn nhu khi ấy.

Ca, đừng mê đắm tiền tài quyền lực, chỉ khi thấu những thứ ấy là phù phiếm hư vô, huynh mới thực sự thanh thản trong tâm hồn.

Trữ Thiên Kỳ thấy Vân La Y mềm oặt dưới đất, hàng mày chau lại. Hấn ngồi xuống trước mặt nàng, thấy đọng lại là nụ cười rạng rỡ và vũng máu chói mắt, hấn khẽ giạt mình, đáy mắt phức tạp.

.....

Vân Tại Viễn ngẩn người nhìn về hướng kinh thành. La Y, ca nghe lời muội, hợp tác với bọn họ, tìm cho Vân gia một lối thoát. Cho dù đời này không thể có lại những ngày tháng vinh hoa phú quý, thì chí ít cả gia đình cũng không phải lo chuyện áo cơm. Từ nay về sau, Vân gia mãi mãi biến mất.

La Y, cả đời này muội vì yêu mà lụy lụy, đến lúc chết cũng muốn bên cạnh hấn, ca không biết nên mắng muội ngu ngốc hay si tình?

Muội vẫn tự trách bản thân khiến Vân gia có kết cục này. Nhưng thực ra, lỗi đều ở ca. Là đại ca có lỗi với muội. Mở to mắt nhìn muội rơi vào lưới tình giăng sẵn của Trữ Thiên Kỳ, không chịu đưa tay kéo muội ra.

Hấn thu hồi ánh mắt xa xăm, thâm nhủ, La Y, ca sẽ nghe lời muội nói, buông bỏ tiền tài quyền lực, đi tìm những tháng ngày an nhàn thanh thoi. Và trong suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời, ca sẽ sống trong nỗi hổ thẹn với muội.

Hấn xoay người nhảy lên ngựa, lưu luyến nhìn kinh thành thêm lần nữa, rồi dứt khoát giục ngựa phóng đi, bóng lưng cô quạnh thê lương...

.....

Nửa năm sau

Trải qua nhiều trận chiến lớn nhỏ, những thành trì bao quanh kinh thành lần lượt rơi vào tay Nam vương và Khang vương. Vùng chiếm đóng của hai vị vương gia này đã mở rộng gần đến kinh thành.

Trữ Thiên Kỳ mặc quân trang ngồi trong quân doanh, ánh mắt lạnh lẽo đọc chiến báo. Tám thành đã mất, Nam vương đánh từ phía nam, Khang vương tiến từ phía Tây, hai bên liên thủ hỗ trợ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hấn.

“Hoàng... hoàng thượng, cứ đà này, chẳng mấy mà cả mười lăm thành đều bị đánh hạ.” Thân tướng quân nghiêm mặt, ôm quyền nói. Hấn không ngờ Nam vương và Khang vương lại đánh theo cách sông phẳng, nước sông không phạm nước giếng như này. Tám thành, Khang vương chiếm năm, Nam vương chiếm ba, đối với triều đình vô cùng bất lợi. Ba mươi vạn đại quân bảo vệ kinh thành không thể điều động, số còn lại phân tán thủ hộ các thành trì, có mệnh cớ nào cũng khó chống lại hai mặt giáp công!

Trữ Thiên Kỳ cup mắt: “Thân tướng quân, trừ binh lực bảo vệ kinh thành, người lập tức đi chinh đồn đội ngũ, trưa mai công đánh Khang vương!”

“Dạ!” Thân tướng quân nghe xong, mặt mày tươi tỉnh hẳn, hoàng thượng rốt cuộc cũng chủ động xuất kích rồi.

Nam vương ở phía Nam, Khang vương chiếm lĩnh phía Tây, nếu hần xuất binh thần tốc, thì Nam vương có muốn ứng cứu cũng không kịp.

Suốt nửa năm bị vây đánh, hần chờ ngày này đã lâu. Hần nhất định sẽ lấy đầu bọn họ dâng lên cho hoàng thượng, khiến thiên hạ khiếp sợ một phen.

.....

Trăng tròn vàng vạc vắt vẻo trên trời cao, ánh trăng luồn qua khe hở giữa những đám mây xám xịt, tỏa sáng xuống mặt đất.

Đang độ đầu thu, trời se lạnh, Thủy Băng Tuyền lại lặng lẽ ngắm trăng.

“Nương tử, nàng đang nghĩ gì vậy?” Giang Dĩ Bác cầm áo choàng Vô Tâm đưa, dịu dàng khoác lên người nàng, ướm hỏi.

“Đang nghĩ đến Tiểu Miêu, đã lâu rồi thiếp không gặp con.” Thủy Băng Tuyền rầu rầu đáp.

“Nàng ráng đợi thêm vài tháng nữa, đến tết năm nay cả nhà chúng ta nhất định sẽ đoàn viên.” Thời gian này, phu thê họ cũng gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Hần lo ra ngoài di dời sản nghiệp của Giang gia vào Bắc cảnh, nàng vừa để mắt đến chiến cuộc vừa lo lắng cho sự an toàn của hần, lại thương nhớ Tiểu Miêu. Hần biết, nàng mệt mỏi nhiều lắm!

Thủy Băng Tuyền vùi vào lòng hần: “Chuyện của chàng sao rồi?” Đã gấp rút chuyển dời gia sản, nhưng hiện vào tới Bắc cảnh chỉ có bốn phần, chỉ ít vẫn còn bốn phần nằm ở bên ngoài.

“Tài lực Giang gia đã tổn thất hết hai phần, số bên ngoài còn chừng ba bốn phần nữa, qua hai ngày ta sẽ đi xem một chuyến, nếu thực sự không thể chuyển đi thì bỏ lại. Chờ thái bình kiếm lại cũng không muộn.” Giang Dĩ Bác nhẹ giọng trấn thuật. Cửa hàng sản nghiệp của Giang gia rải khắp Thanh Lăng, muốn một lúc di dời hết là điều không tưởng. Huống chi, chỉ bằng số còn lại, cũng đủ cho Tiểu Miêu tiêu pha xa xỉ cả đời không hết.

Thủy Băng Tuyền nhẹ cười băng quơ: “Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vàng tan biến lại về tay*.” Lời Lý Bạch nói ra ung dung tiêu sái như nước chảy mây trôi, cả đời ông lại chẳng được xuôi gió thuận buồm. Nhưng nàng tin, Dĩ Bác có thể.

*Trích Tương Tiến Tửu (Mời uống rượu) của Lý Bạch

Giang Dĩ Bác nhướn mày: “Ngàn vàng tan biến lại về tay? Nương tử đang khen vi phu ư?” Có nương tử như nàng, người làm phu quân như hần còn cầu gì nữa?

“Dĩ Bác, thiếp mong sao can qua mau chấm dứt, để chàng không phải bôn ba bên ngoài, thiếp không cần trấn thủ Bắc cảnh, cả nhà chúng ta sẽ vui vẻ bên nhau, cùng nuôi nấng Tiểu Miêu rồi sinh thêm một nữ nhi nữa.” Có những đêm giật mình thức giấc trong nỗi nhớ con khắc khoải, muốn nghe tiếng con gọi ‘mẹ’ đến quận lòng. Lại có đêm thao thức ngóng trông phu quân bôn ba trong chiến cảnh, dẫu hần võ công cao cường, nhưng nàng vẫn nơm nớp hần gặp phải chuyện không hay. Cứ miên man nghĩ quẩn, lắm lúc nàng muốn điên lên.

Giang Dĩ Bác kéo nàng sát vào lòng: “Sẽ kết thúc thôi. Sau đó mỗi ngày chúng ta đều ở bên nhau.” So với Bắc cảnh, Tiểu Miêu ở trên núi sẽ càng an toàn hơn. Tuy chiến hỏa vẫn chưa lan tới Bắc cảnh, nhưng tình thế cũng không khác gì đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, nguy hiểm khôn lường. Huống chi, lên núi, có được sự chỉ điểm của sư phụ, võ học của bốn đứa trẻ kia và Đồng Nhi sẽ càng tiến bộ vượt bậc.

“Thiếp thật muốn quăng một quả bom, san bằng tất cả thành bình địa!” Thủy Băng Tuyền hậm hực nói.

Giang Dĩ Bác nhẹ đánh lên mũi nàng: “Thứ đồ đó không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được lấy ra. Sẽ chỉ loạn càng thêm loạn mà thôi. Đến lúc ấy, tất cả bọn họ sẽ chia mũi giáo của mình về phía nàng. Không thu phục được thì sẽ tận lực tiêu diệt.”

Thoáng nghĩ đến lần thí nghiệm nàng kéo hấn đi xem lúc trước, trong mắt hấn vẫn ánh lên sự hãi hùng. Thứ đồ đó... thật đáng sợ. Cả lực sát thương lẫn phạm vi công phá đều không phải là điều người thường có thể tưởng tượng ra được. Đôi khi hấn hoài nghi nàng rốt cuộc là ai? Vì sao lại có thể làm ra những thứ kỳ dị như vậy? Khó trách một nhà Trầm gia bị bắt giữ mà không chút năng lực kháng cự. Trước chỉ nghe Hồng Hô thuật lại, hấn vốn cũng không tin, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến, hấn mới kinh hoàng thảng thốt.

Thủy Băng Tuyền chán nản giật đầu, nàng đương nhiên biết một khi thứ ấy xuất thế, sẽ không còn là trò đùa nàng có thể kiểm soát. Những kẻ có dã tâm sẽ muốn thu phục nàng, mà nàng đương nhiên không đời nào làm tay sai cho ai cả. Nên kết quả chỉ có một, ấy là bị đuổi cùng giết tận.

Đến khi đó, ngày tháng thanh bình chỉ còn là mộng tưởng xa vời.

“Chủ tử, thiếu phu nhân, có tin đương kim hoàng thượng đích thân dẫn quân Tây tiến.” Vô Hình chạy vào hậu viện cung kính bẩm báo.

Giang Dĩ Bác và Thủy Băng Tuyền đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà thăm nghĩ: Trữ Thiên Kỳ quả thật chọn đánh Trữ Thiên Khang.

“Vô Hình, lệnh xuống dưới, chúng ta lập tức khởi hành.” Giang Dĩ Bác trầm giọng phân phó.

Không hiểu sao, trong lòng Thủy Băng Tuyền trở lên cảm giác bất an không rõ: “Dĩ Bác...”

“Không sao đâu, nàng hãy yên tâm, ta sẽ bình an trở về.” Giang Dĩ Bác nhìn nàng, dịu dàng nói.

Thủy Băng Tuyền chỉ đành nén lại sự bất an trong lòng, gật đầu: “Thiếp đợi chàng về.” Giang Dĩ Bác mỉm cười, dịu dàng hôn lên môi nàng, thấp giọng thủ thỉ: “Ta sẽ bình an trở về, sau đó đưa nàng đi đón Tiểu Miêu.”

Nhìn bóng lưng hấn khuất dần, đáy mắt Thủy Băng Tuyền toát lên vẻ kiên định. Nàng tin hấn nhất định sẽ chăm sóc tốt ỉn.

.....

Hai quân chuẩn bị giao chiến, tình hình hết sức căng thẳng.

Giang Dĩ Bác nhắm mắt chăm chú nhìn long liễn được binh lính đối phương bảo vệ chặt chẽ trong vòng vây. Tuy khoảng cách rất xa, nhưng bằng trực giác, hấn dám khẳng định người trong đó không phải Trữ Thiên Kỳ...

Trữ Thiên Kỳ không có ở đây, vậy...

Sắc mặt Giang Dĩ Bác liền trầm xuống, trong lòng thấp thỏm nỗi bất an. Bốn mươi vạn đại quân của Trữ Thiên Kỳ đều đã xuất kích. Nhưng hấn? Đã đi đâu?

“Vô Tâm, Vô Hình, theo ta!” Giang Dĩ Bác tức thì nhảy lên lưng ngựa, quát mạnh roi.

Trữ Thiên Khang nhíu mày nhìn vẻ hốt hoảng của Giang Dĩ Bác, bèn đưa mắt dõi nhìn long liễn ở đằng xa, trong mắt ánh lên tia kinh ngạc. Hoàng thượng không ở đây?

“Giết...”

Hấn chưa kịp nghĩ thêm, quân địch đã hùng hổ xông lên, hấn liền rút kiếm hô to: “Giết!”

Hai quân nhanh chóng lao vào trận sinh tử.

.....

Thủy Băng Tuyền thấy đầu óc váng vất, mi mắt nặng trĩu không thể nhấc lên, thân người lắc lư chao đảo như thể đang ở trên xe ngựa.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Giọng nói của kẻ không có khả năng xuất hiện cạnh nàng bỗng vang lên, khiến lòng Thủy Băng Tuyền bỗng chốc cứng đờ căng thẳng.

Bàn tay Trữ Thiên Kỳ dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, rồi hần kê sát bên tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Tuyền Nhi, đã tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ nữa!”

Thủy Băng Tuyền nghiêng mặt tránh hần, lạnh lùng nói: “Sở Vĩ Tín là người của người!” Bắc cảnh đã bị nàng phong tỏa nghiêm ngặt, nếu Trữ Thiên Kỳ không có nội ứng, tuyệt đối không thể đưa nàng ra khỏi Bắc cảnh. Mà người có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với nàng lúc đó là Sở Vĩ Tín...

Thủy Băng Tuyền cắn răng cười khổ, nàng hoàn toàn tin tưởng Sở Vĩ Tín, hần cũng tận tâm làm tròn chức trách. Nhưng không ngờ, cuối cùng hần cũng chỉ là một kẻ ngu trung (trung thành đến mù quáng).

Trữ Thiên Kỳ bật cười: “Tuyền Nhi thật thông minh, mới đó đã hiểu ra vấn đề.” Sở Vĩ Tín không phải do hần cố ý sắp xếp bên cạnh Thủy Băng Tuyền ngay từ đầu, mà chỉ là một trong rất nhiều đường lui hần chuẩn bị cho bản thân mình. Tuy không đạt được tác dụng như suy nghĩ của hần, nhưng quân cờ này quả thực đã giúp hần đi được một nước lớn, coi như không làm nhục sứ mệnh.

Thủy Băng Tuyền gượng ngồi dậy, nhìn gã nam nhân ngồi cạnh mình, bèn hững hờ nhắm mắt: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

Trữ Thiên Kỳ cười đáp: “Hồi cung.”

Nàng nhếch môi cười nhạt: “Trở thành vị vua mất nước tới nơi mà người vẫn còn muốn kéo ta theo, có phải ta nên cảm động rơi lệ không?”

“Vị vua mất nước?” Trữ Thiên Kỳ nhướn đuôi mày, khoe môi khê nhếch, sau đó hé ra nụ cười: “Tuyền Nhi, trầm có mất nước hay không, giờ nói hãy còn sớm quá!”

Thủy Băng Tuyền không nói gì thêm, khê tựa lưng vào gối mềm trên xe, hy vọng Dĩ Bác kịp đến cứu nàng...

“Nàng đang đợi Giang Dĩ Bác phải không?” Trữ Thiên Kỳ thông dong ngồi trong xe ngựa, nhìn nữ nhân đã nhắm chặt mắt, nhàn nhạt nói.

Thủy Băng Tuyền trầm mặc!

Trữ Thiên Kỳ thờ ơ nói tiếp: “Kế hoạch này của Trầm thiên y vô phòng*, đợi đến khi hần phát hiện ra, thì trầm đã đưa nàng vào kinh. Đến kinh rồi, cho dù Giang Dĩ Bác có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không thể cướp nàng từ trong tay trầm!”

*Thiên y vô phòng: áo trời không thấy vết chỉ, tức là không có sơ sót nào.

Vẫn là trầm mặc

“Không hiểu rốt cuộc trầm đã trúng phải bùa mê gì, dùng bốn mươi vạn đại quân đánh lạc hướng Trữ Thiên Khang và Giang Dĩ Bác, chỉ vì muốn cướp nàng về cung. Thủy Băng Tuyền, nàng biết không, trầm hận không thể hủy hoại nàng, xé toạc cái vẻ mặt đứng đưng ngạo mạn của nàng.”

Trữ Thiên Kỳ nghiêng người sát lại gần, kê sát vào mặt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vì sao nàng giả vờ giả vệt thành một đứa dốt nát hung hăng lừa trầm từ hôn?”

Thủy Băng Tuyền né ra xa tránh hần, lén sờ vào cổ tay, thoáng yên lòng. Cũng may, vòng tay vẫn còn.

Nàng mở mắt, đối diện với Trữ Thiên Kỳ: “Người nói ta lừa người? Nực cười, người từ hôn là người, người muốn lợi dụng Vân gia là người, người muốn dùng ta đánh bật Thiên Hợp, leo lên để vị cũng là người. Người nợ ta, có lấy mạng đền lại cũng xứng, vậy mà còn không biết xấu hổ chạy đến chất vấn ta năm xưa lừa người từ hôn. Ta đây chỉ có một câu, thật chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ hơn người.”

Đáy mắt Trữ Thiên Kỳ thoáng ảm đạm, trần trối nhìn nàng bằng đôi con ngươi độc ác, lát sau, hần cả giận cười lớn, kéo mạnh một cái, ôm chặt Thủy Băng Tuyền vào lòng, đôi môi mạnh mẽ phủ xuống.

Thủy Băng Tuyền cả kinh, vội nghiêng mặt tránh, khiến nụ hôn kia chỉ đáp được lên má nàng, ngón tay nàng khê đặt trên vòng tay, chỉ cần hần manh động thêm lần nữa, nàng nhất định sẽ ấn nút.

Trữ Thiên Kỳ huyệt hăng hôn lên má nàng, ghé sát bên tai nàng trầm giọng nói: “Trầm thực muốn bẻ gãy cái cổ xinh đẹp của nàng.”, vừa nói, bàn tay hần vừa siết chặt vào cần cổ nàng. Nhưng nhìn gương mặt nhợt nhạt của nàng thoáng đỏ ửng lên, Trữ Thiên Kỳ nới lỏng tay, ánh mắt lạnh lẽo.

Trong một khắc rồi, hấn thực sự đã muốn giết nàng. Lý trí gào thét bên tai nàng là mầm họa, giết nàng rồi sẽ không còn ai có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hấn, lại khiến Giang Dĩ Bác thương tâm đến chết lòng, giúp hấn hả hê thỏa giận.

Nhưng khi tay thực sự đã ép lên cổ họng nàng, trái tim hấn lại không đành lòng, lặng lẽ buông ra.

Thủy Băng Tuyền thoáng lo lắng, cả người nàng lúc này hoàn toàn vô lực, chỉ có thể chờ đợi thời cơ tốt nhất, một kích tất trúng, giết chết được hấn, nếu không, kẻ chết chính là nàng.

Vừa nãy, trong mắt hấn, nàng thực sự đã thấy sát khí ngùn ngụt.

.....

Thủy Băng Tuyền tỉnh dậy, lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua ngoài cửa sổ. Đến chập tối, xe ngựa dừng trước một nhà dân bình thường, xem chừng muốn tìm chỗ ngủ lại.

“Chủ nhân, chúng ta ngủ lại đây một đêm được không ạ?” Ngoài xe ngựa có giọng nói cung kính vang lên.

“Ừ.” Trữ Thiên Kỳ nhàn nhạt lên tiếng, sau quay nhìn Thủy Băng Tuyền nhắm mắt nghỉ ngơi phía đối diện, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười vui vẻ. Chỗ này cách kinh thành không bao xa, chừng ba ngày nữa là có thể vào tới địa giới kinh thành rồi.

Khoảng một khắc sau, màn xe được vén lên: “Chủ nhân, mời người xuống xe!”

Trữ Thiên Kỳ khom lưng nhanh nhẹn nhảy xuống, cảm y màu trắng thêu bức long đồ nổi bật khiến không kẻ nào dám nghi ngờ thân phận tôn quý của hấn. Hấn đứng cạnh xe ngựa, một tay chấp sau lưng, tay kia chìa vào trong, ngạo nghễ chăm chăm nhìn Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền từ tốn mở mắt, lạnh lùng đối diện với ánh mắt hấn. Cơ thể nàng mềm oặt không chút sức lực, có vẻ như hấn đã cho nàng uống một lượng lớn thuốc mê, tuy đầu óc đã tỉnh táo đôi chút, nhưng dư lượng thuốc còn lại trong người khiến nàng không nhích nổi mình.

Cẩn rằng gương động dậy, Thủy Băng Tuyền trực tiếp nhảy xuống xe ngựa từ phía bên đối diện với Trữ Thiên Kỳ.

“Cô nương...” Tiểu Lý Tử ở cạnh xe vén màn, bị hành động đột ngột của Thủy Băng Tuyền dọa sợ, theo phản xạ liền giơ tay ra đỡ, cảm thấy sau lưng, ánh mắt rực lửa tràn đầy sát khí đang hùng hực bắn tới..

“Cô nương...” Tiểu Lý Tử ở cạnh xe vén màn, bị hành động đột ngột của Thủy Băng Tuyền dọa sợ, theo phản xạ giơ tay ra đỡ, liền cảm thấy sau lưng, ánh mắt rực lửa tràn đầy sát khí đang hùng hực bắn tới..

Hấn giật mình rụt tay lại, Thủy Băng Tuyền loạng choạng đứng không vững, chuẩn bị tư thế tiếp đất thêm lần nữa thì đột nhiên bị kéo vào vòng tay xa lạ, khiến nàng theo bản năng rụt người bài xích.

Trữ Thiên Kỳ cứ thản nhiên ôm nàng vào một gian phòng đơn sơ.

Trong lòng Thủy Băng Tuyền biết giãy giụa lúc này không có tác dụng, ngược lại càng khiến hấn mất kiên nhẫn. Trước mắt là phải phục hồi thể lực, bằng không nàng chẳng cách gì trốn chạy. Hy vọng qua đêm nay, cơ thể nàng sẽ có lực hơn đôi chút.

Khóe mắt nàng lén đảo xung quanh, thấy phía sau Trữ Thiên Kỳ có bốn gã nam tử mặc đồ đen, và một thiếu niên thoạt trông thanh tú, chính là người đỡ nàng vừa nãy. Nghe giọng nói lạnh lạnh cao của y, đoán chừng là nội thị bên cạnh Trữ Thiên Kỳ. Ngoài ra, còn có khoảng ba mươi người mặc y phục bình thường, mặt mày trầm ổn lạnh lùng, hấn đều là cao thủ.

Thủy Băng Tuyền bị Trữ Thiên Kỳ nửa ôm nửa kéo vào phòng, ngã nhào lên giường thở dốc, tim đập như trống đập dồn. Đáng chết! Lượng thuốc quá nhiều, khiến nàng chỉ vừa cố sức bước đi mà tim đã nhảy loạn kinh hoàng. Kiểu này, nàng biết trốn thế nào?

“Khuyên nàng đừng vọng tưởng, thuốc mê cân tán không phải chỉ có hư danh, vừa dùng sức thuốc sẽ có tác dụng ngay.” Trữ Thiên Kỳ điềm nhiên nói.

Thủy Băng Tuyền sụp mắt, giấu đi sự căm giận lạnh lùng. Hiện giờ nàng chỉ có thể thuận theo hấn, đối nghịch là hành vi tự sát ngu si.

“Ta mệt, muốn nghỉ ngơi.” Thủy Băng Tuyền dùng hết khí lực giở chăn chui vào.

Trữ Thiên Kỳ nheo mắt, lóe lên tia sáng bất minh, cánh môi mỏng khê nhếch, tay chặn hai bên, lập tức vây kín lấy nàng.

Theo bản năng, Thủy Băng Tuyền căng người muốn chống cự, nhưng lý trí cho nàng biết, càng phản kháng chỉ càng khiến Trữ Thiên Kỳ hung hăng lấn tới.

Nàng bèn nhắm mắt, tự nhủ không cần để ý ánh mắt chăm chăm của hắn.

Nàng hiểu rõ Trữ Thiên Kỳ lúc này không khác gì sói đói trong mắt chỉ thấy con mồi, chỉ cần nàng hơi phản kháng, sẽ dấy lên dục vọng chinh phục trong hắn. Bởi thế, nàng bắt buộc phải nhu thuận, an tĩnh.

Tiếng cười khùng khục thỏa mãn của Trữ Thiên Kỳ vang lên phía trên nàng, sau đó, hắn hào hứng thử hôn xuống.

Thủy Băng Tuyền hơi nghiêng người, vừa hay tránh được, lại nhàn nhạt lên tiếng: “Ta thực sự rất mệt.”

Trữ Thiên Kỳ cúi đầu cười ám muội, thỏa mãn nhìn sự nhu thuận của nàng. Thật thông minh!

Hắn là kẻ đi săn đói khát, nàng là con mồi giảo hoạt, biết hòa hảo làm tê liệt dục vọng chinh phục trong hắn. Biết rõ như vậy, càng khiến hắn muốn thử xem rốt cuộc nàng có thể nhẫn nhục đến chừng nào.

Giọng cười của Trữ Thiên Kỳ không thể tính là khó nghe, nhưng lại khiến Thủy Băng Tuyền đang vui đầu trong chăn phải nắm tay thành quyền, nghiến răng ken két hận không thể băm vằm hắn ra thành trăm mảnh.

.....

Đêm mùa thu, tiết trời se lạnh. Bốn phía xung quanh đồng hoang thanh vắng, càng thêm lặng ngắt như tờ. Bữa tối chỉ vừa kết thúc, mà bóng đêm bên ngoài đã phủ khắp, âm u như thể trời khuya lắm rồi.

Châm lên ngọn đèn trong phòng, Thủy Băng Tuyền không buồn ngủ cũng không dám ngủ.

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra khê kéo kệt một tiếng. Theo sau là giọng lạnh lạnh của gã thái giám bên cạnh Trữ Thiên Kỳ: “Mời chủ nhân vào.”

Toàn thân Thủy Băng Tuyền căng lên cảnh giác, bàn tay lập tức đặt trên vòng tay. Nàng biết Trữ Thiên Kỳ đang dò xét điểm cực hạn của mình.

“Tiểu Lý Tử, lui xuống đi!” Trữ Thiên Kỳ bước vào phòng, nhàn nhạt phân phó.

“Dạ, nô tài đợi ở bên ngoài.” Tiểu Lý Tử không dám ngẩng đầu nhìn phía bên giường, chỉ có thể lom khom lùi ra, đóng cửa lại.

Trữ Thiên Kỳ tới gần, nhìn người phụ nữ nằm nhắm mắt trên giường, tâm tình phức tạp.

Sự nhu thuận, an tĩnh của nàng quả thực đã dập tắt ý nghĩ hiểm độc hắn giành cho nàng, nhưng lại cũng khiến hắn có loại cảm giác bất lực.

“Cho tới bây giờ, nàng chưa từng yêu ta, phải không?”

Bàn tay đặt trên vòng khê thả ra, Thủy Băng Tuyền cố gắng thả lỏng toàn thân, thậm chí nhắc những lời nên nói.

Một lúc sau, nàng mới mở mắt, bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi: “Người có yêu Vân La Y chút nào không?”

Trữ Thiên Kỳ khê giạt mình, mắt lóe sáng: “Nàng để tâm ư?”

Thủy Băng Tuyền khép hờ đôi mắt phượng, thở dài một tiếng: “Người muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Trữ Thiên Kỳ nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên mở lời: “Vì sao?”

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Thủy Băng Tuyền không hề bối rối mà ngược mắt đáp ngay: “Không yêu chính là không yêu!”

“VẬY Ừ?” Trữ Thiên Kỳ thì thầm tự hỏi, sau đó mỉm cười: “Không sao, trăm tin rồi một ngày nàng sẽ yêu trăm.”

Thủy Băng Tuyền chỉ đành nhắm mắt ngậm tằm, không buồn nói tiếp. Giảng đạo lý với hắn, chỉ tổ phí lời mà thôi.

Trữ Thiên Kỳ thấy nàng hờ hững nhắm mắt, đột nhiên cơn giận trào lên, thô lỗ kéo nàng, ra lệnh: “Mở mắt nhìn trăm!”

Thủy Băng Tuyền cực kỳ hợp tác, lập tức mở ra đôi mắt bình lặng, chăm chú nhìn hắn.

“Nàng...” Trước đây mắt bình lặng của nàng, Trữ Thiên Kỳ lại càng bức bối, xán lại gần: “Trăm muốn nàng!”

Vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng bàn tay Thủy Băng Tuyền đã lặng lẽ động đậy, toàn thân căng cứng. Chỉ cần hắn đến gần, nàng sẽ lập tức ấn nút. Nhưng trước mắt, nàng vẫn phải lấy lui làm tiến, đợi thời cơ.

Trông bề ngoài trấn định, thực ra sau lưng nàng mồ hôi đã chảy ròng ròng, lòng bàn tay ướt nhẹp căng thẳng. Dấu sao sức lực nàng lúc này vẫn chưa phải là tốt nhất.

Thấy nàng vẫn lạnh lùng thờ ơ, cơn giận của Trữ Thiên Kỳ xông lên tận đầu. Hắn phủ xuống, đè lên người Thủy Băng Tuyền, hung hãn nói: “Trăm lắm hạnh thân thể tàn hoa bại liễu nàng, nàng nên cảm thấy vinh hạnh.”

Thủy Băng Tuyền bật cười trào phúng: “Tàn hoa bại liễu mà ngươi còn muốn, cao thượng nhỉ?”

“Chát!” Bên mặt nóng rát khiến Thủy Băng Tuyền không ngớt lời rửa xả trong lòng. Tên khốn không không chế nổi cảm xúc bản thân, thảo nào chỉ có thể làm một bại quân mất nước.

“Thủy Băng Tuyền, nhấn nhục không phải tính cách của nàng. Cho nàng biết, đừng tưởng chuyện gì nàng cũng có thể khống chế trong tay.” Dứt lời, hắn liền cúi xuống phủ lên môi Thủy Băng Tuyền. Lần này nàng không né tránh, mà chuẩn bị tinh thần ra tay hạ thủ.

Bàn tay nàng từ từ đưa lên như muốn ôm cổ hắn, lỗ nhỏ trước vòng nhắm chuẩn vào đầu, ánh mắt quyết đoán...

Bỗng bên ngoài có tiếng gọi: “Chủ nhân... có kẻ tập kích. Hắn võ nghệ cao cường, e sẽ đánh vào trong nhanh thôi.” Tiểu Lý Tử đập cửa báo.

Thủy Băng Tuyền lập tức đẩy Trữ Thiên Kỳ ra, lòng mừng rỡ, Dĩ Bác tới rồi. Cổ trấn áp nhịp tim đập loạn của mình, nàng thầm thấy may mắn vì hắn đến kịp lúc, chứ mới chỉ giờ tay lên thôi mà nàng đã cảm thấy văng vát chóng mặt thì đúng là không thể nắm chắc giết được Trữ Thiên Kỳ.

Trữ Thiên Kỳ hơi giật mình nhưng nhanh chóng hoàn hồn, mày kiếm chau lại. Giang Dĩ Bác sao đến nhanh thế được?

.....

Ở bên ngoài, Phong Cô Tình đang ra sức phá vỡ vòng vây. Chẳng trách hoàng thượng dám một mình chạy đến đây, hóa ra mấy chục thị vệ toàn là cao thủ nhất đẳng, chưa kể đến bốn bóng dáng hắc y hầy còn ẩn dưới mái hiên.

Hắn nhận được tin sớm hơn Giang Dĩ Bác một chút, không kịp đợi thủ hạ đến đông đủ, đã dẫn theo Chiến Nhị và Chiến Tam vội vã đuổi theo. Áp sát xe ngựa từ suốt buổi trưa tới giờ, hắn vẫn chưa đợi được thời cơ thích hợp để ra tay cứu người.

Cao thủ xung quanh dày đặc, chỉ mấy người hắn muốn xông vào không phải chuyện dễ, nhưng thấy Trữ Thiên Kỳ vào phòng nàng mãi chưa ra, hắn sốt ruột đành phải làm liều.

Trữ Thiên Kỳ nghe báo lập tức chạy ra ngoài, bốn gã hắc y giờ cao được sáng ngay sau lưng lưng hắn.

“Tình hình thế nào?”

“Bẩm chủ nhân, người này võ nghệ thuộc hạng nhất nhì giang hồ!” Một hắc y nhân cung kính trả lời.

Trữ Thiên Kỳ neho mắt: “Không phải Giang Dĩ Bác!”

“Bẩm chủ nhân, không phải, là các chủ Phong Cô Tình của Vô Tình Các!”

“Vô Tình Các?” Trữ Thiên Kỳ nhướng mày nghi hoặc. Hắn nghe nói Vô Tình Các cao thủ như mây, chuyên bán mạng người, có sao Phong Cô Tình lại chạy đến đây cứu nàng?

“Giết!” Không cần biết vì sao, người này tuyệt đối không thể giữ lại. Hành tung của hắn mà lộ ra thì hậu quả khôn lường. Nghĩ vậy, trong mắt Trữ Thiên Kỳ hiện lên sát khí nồng đậm.

Xem ra đêm nay hắn phải gấp rút lên đường, mau chóng hồi kinh.

“Dạ.” Lập tức, hai trong bốn gã hắc y nhân nhún người nhập cuộc.

Thấy lại xuất hiện thêm kẻ địch, Phong Cô Tình khẽ neho mắt, sát khí tỏa ra hùng hực. Hắn lấy một quả đạn pháo tín hiệu trong ngực áo, kéo kíp, bắn lên trời. Tay hắn bỗng bị một luồng kiếm khí của gã hắc y nhân chém phải, máu tuôn xối xả. Nhưng may thay, tín hiệu đã bắn lên cao.

Khóe môi Phong Cô Tình cong lên vòng cung giống hệt như đường cầu vòng mà lưỡi kiếm của hắn vẽ ra, tạo ra cơn gió sắc lẹm nghênh đón đối thủ. Chỉ cần kiên trì nửa canh giờ, người của hắn sẽ nhanh chóng đến trợ giúp.

Trữ Thiên Kỳ ngẩng nhìn tín hiệu nổ tung trên trời, biến sắc hô: “Rút lui!” Đoạn quay vào phòng bế Thủy Băng Tuyền lên xe ngựa.

Tiểu Lý Tử cũng nổi gót nhảy vào trong xe, hai gã hắc y nhân ở ngoài vụt roi đánh xe ngựa lao đi vun vút.

Liếc thấy chiếc xe ngựa chạy ngày một xa, chiêu thức của Phong Cô Tình lại càng dừng mãi, ngoan độc.

Cùng lúc ấy, Giang Dĩ Bác bắt được tín hiệu trên không, mặt trầm xuống. Hướng kinh thành! Từ đây tới đó, nhanh nhất, cũng phải mất ba canh giờ.

“Chủ tử, là kinh thành!” Vô Tâm ngược thấy tín hiệu, lo lắng nói.

“Ta đi trước, các người đuổi theo sau.” Giang Dĩ Bác vội vã ném lại một câu, loáng cái mất dạng.

Vô Tâm và Vô Hình nhìn nhau gật đầu, đoạn mạnh mẽ thúc roi ngựa, khói bụi cuộn cuộn cuộn lên...

Một thoáng bất ngờ vừa rồi, Thủy Băng Tuyền chưa kịp nhìn rõ người bị vây trong vòng hỗn chiến có phải Dĩ Bác hay không, nhưng nàng có linh cảm người đó không phải.

Trữ Thiên Kỳ nhìn nàng bí hiểm: “Đội để ảnh của trăm đều là nhất đẳng cao thủ, thường ngày hiếm khi xuất hiện. Phong Cô Tình võ công cao cường tới đâu, cũng không thể một mình đối chọi với nửa đội để ảnh đâu!”

Thủy Băng Tuyền cụp mắt, thì ra là Phong Cô Tình. Hắn...

“Chủ nhân, hành tung đã bại lộ, có nên nhanh chóng hồi kinh không ạ?” Gã hắc y nhân đánh xe cung kính xin chỉ thị.

“Hồi kinh!” Trữ Thiên Kỳ lạnh lùng ném ra hai chữ.

“Dạ!”

Kèm theo tiếng đáp là tiếng gió vút qua vùn vụt khi xe ngựa bắt đầu tăng tốc chạy bạt mạng.

Trong đêm tối, tiếng vó ngựa nện vào mặt đất càng rõ ràng, Thủy Băng Tuyền bình tĩnh nhắm đếm thời gian.

“Chủ nhân, có kẻ đuổi theo phía sau.” Một lúc lâu sau, Thủy Băng Tuyền nghe thấy người bên ngoài nói vọng vào. Nàng lén đánh mắt sang dò xét Trữ Thiên Kỳ, không ngoài dự kiến, thấy trong mắt hắn vẻ ngưng trọng và gương mặt sẫm tối.

“Lũ vô dụng, giải quyết hắn đi!” Trữ Thiên Kỳ hần học quát.

“Dạ.”

Tức thì, Thủy Băng Tuyền nghe thấy tiếng đao kiếm chạm nhau chan chát, xe ngựa lao đi với tốc độ chóng mặt.

Phong Cô Tình huyết sáo lệnh cho thuộc hạ thay hấn chống đỡ những kẻ cản đường, còn bản thân nhún người bay vọt lên, trường kiếm hướng vào gã đánh xe.

“Hoàng thượng, Nam vương và Khang vương đang đuổi tới, nếu người còn không thả nàng đi, e rằng người cũng không còn cơ hội về kinh thành đâu.” Phong Cô Tình liên tục ra chiêu, miệng hô lớn.

Sắc mặt Trữ Thiên Kỳ ngày càng u ám khó coi, Thủy Băng Tuyền có cảm tưởng hấn muốn bóp chết nàng tức khắc.

“Hoàng... hoàng thượng...” Tiểu Lý Tử khấn trương đến lắp bắp nói không ra lời.

“Chủ nhân...” Gã đánh xe cũng cấp bách hồi thúc. Tình thế trước mắt, càng dây dưa sẽ càng bất lợi cho hoàng thượng.

“Thủy! Băng! Tuyền! Nàng nói trăm nên làm sao?” Trữ Thiên Kỳ nhìn Thủy Băng Tuyền với vẻ mặt hung tợn, gần từng tiếng.

Thủy Băng Tuyền nhìn đầy mắt đục ngầu hiểm độc của Trữ Thiên Kỳ, lòng như có hồi chuông cảnh giác gióng lên, cánh tay khẽ đưa lên, lòng bàn tay mướt mồ hôi. Chiêu cuối này xem như đồng vu quy tận, nàng khẳng định có thể giết được Trữ Thiên Kỳ, lại càng khẳng định hấn đủ khả năng giết nàng trước khi chết.

Tiểu Lý Tử do dự nhìn hoàng thượng, lại đảo mắt sang Thủy Băng Tuyền, lòng cả quyết, hấn phải bảo vệ hoàng thượng bằng mọi giá, cho dù hoàng thượng có trách tội hấn cũng không màng. Bắc vương phi, đành xin lỗi người.

Tức thì hấn đưa tay đẩy Thủy Băng Tuyền ngã nhào ra xe ngựa.

Vốn Thủy Băng Tuyền bị trúng nhuyễn cân tán, căn bản không có chút sức lực gượng người tự bảo vệ mình, bị đẩy ngã, toàn thân đập xuống đất gây nội thương, lục phủ ngũ tạng trong người đảo lộn lên cả.

Phong Cô Tình nhìn thấy, vội ngừng tấn công, nhón chân bay về sau đỡ nàng dậy: “Tuyền Nhi, nàng sao rồi?”

“Ta... ta không sao...” Vị ngọt lờm lợm lấp đầy miệng, Thủy Băng Tuyền phun một ngụm máu rồi lập tức hôn mê.

Phong Cô Tình thấy nàng thổ huyết, hốt hoảng đến luống cuống tay chân, bèn bế thốc nàng lên, huyết sáo ra hiệu rút lui. Người của Vô Tình Các nghe lệnh lập tức ngừng tấn công, chạy biến đi mất, đối phương cũng không ham chiến, thuận thế lui về.

.....

Khi Thủy Băng Tuyền mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy bên người có hơi thở quen thuộc khiến lòng an ổn, từ từ mở mắt: “Dĩ... Dĩ Bác!” Miệng khô khốc khó nhọc phát âm.

Giang Dĩ Bác cẩn thận đỡ nàng dậy: “Nương tử, uống chút nước đã, nàng vừa uống thuốc giải, hấn rất khát.”

Thủy Băng Tuyền lại chỉ chăm chăm vùi vào lòng hấn ôm thật chặt. Trước mặt hấn, nàng thả sức mở ra bức tường mạnh mẽ kiên cường, bộc lộ mọi nỗi niềm sợ hãi mềm yếu từ tận trái tim. Vì có Tiểu Miêu, có hấn, có quá nhiều thứ khiến nàng bận lòng, lưu luyến thế gian này.

Trong mắt Giang Dĩ Bác đầy vẻ hối lỗi, bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Nương tử, xin lỗi nàng!”

Thủy Băng Tuyền lắc đầu: “Không phải lỗi của chàng!” Nàng và hấn chỉ là con người, không phải thần thánh, đương nhiên không thể tính toán nắm giữ mọi việc trong tay. Huống chi, hấn đã nhanh chóng tìm đến nàng...

“Lần này chúng ta phải cảm tạ Phong Các chủ thật xứng đáng.” Lại lần nữa nàng thiếu hấn món nợ ân tình.

“Ừ.” Tình nghĩa này, Giang Dĩ Bác hẳn sẽ ghi tạc trong lòng.

.....

“Phong Các chủ, đa tạ huynh!” Thủy Băng Tuyền bày tỏ lời cảm ơn chân thành, nếu lúc đó hẳn không xuất hiện đúng lúc, hậu quả thế nào nàng cũng không dám tưởng tượng.

Phong Cô Tình hồ hững xoay người, thoáng lướt qua nàng rồi lạnh nhạt gật đầu: “Cáo từ!”

“Đợi đã, Phong Các chủ, sau này nếu có việc gì cần đến Giang mã, xin cứ lên tiếng!” Giang Dĩ Bác nghiêm túc nói.

Phong Cô Tình lại gật đầu lần nữa: “Phong mã sẽ nhớ kỹ, cáo từ!”

“Không tiễn!” Giang Dĩ Bác nhàn nhạt chấp tay chào.

Phong Cô Tình chăm chú quan sát người con gái trong lòng Giang Dĩ Bác một lát, nhoẻn cười nhẹ nhõm. Nàng hạnh phúc, hẳn không cầu gì hơn. Hãy cứ để mối tình này hóa thành sự tưởng niệm của riêng hẳn.

Thủy Băng Tuyền nhìn Phong Cô Tình rời đi, cảm thấy người đàn ông bên cạnh mình toàn thân căng cứng đoán chừng vẫn vô cùng giận dữ, bèn sà vào lòng hẳn: “Dĩ Bác, đi thôi!” Khoản nợ này đã đến lúc phải đòi lại.

Ánh mắt Giang Dĩ Bác lóe lên tia u tối: “Được!” Hẳn sẽ không cho Trữ Thiên Kỳ có cơ hội thoát thân lần nữa.

.....

“Tiểu Lý Tử, trẫm phải phạt ngươi thế nào đây?” Trữ Thiên Kỳ ngồi trên long ỷ, đưa mắt nhìn xuống Tiểu Lý Tử quỳ bên dưới, lạnh giọng hỏi.

“Xin tuyền hoàng thượng định đoạt!” Tiểu Lý Tử quỳ thấp gối, không dám thở mạnh lấy một hơi, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng. Đi theo hoàng thượng đã lâu, hẳn biết nếu người thật sự muốn mạng hẳn, xin tha chỉ là vô ích.

Tình huống lúc đó, nếu không ném Bắc vương phi khỏi xe, rất có thể hoàng thượng sẽ thực sự giết nàng ta. Như vậy, Vô Tình Các tuyệt đối sẽ không để người bình an trở về.

“Chủ nhân, Lý công công làm vậy cũng vì người, xin người giơ cao đánh khẽ!” Một trong bốn gã thị vệ bèn lên tiếng nói đỡ cho Tiểu Lý Tử. Cũng may mục tiêu của Vô Tình Các là Bắc vương phi, không phải hoàng thượng, chứ không đó sẽ là một trận tử chiến ác liệt.

Trữ Thiên Kỳ thờ dãi nhìn Tiểu Lý Tử run lấy bầy và bốn gã thân vệ, đoạn phát tay: “Lui cả đi!”

Thật ra hẳn cũng không trách Tiểu Lý Tử, giờ ngẫm lại nếu lúc ấy giết nàng, hẳn sẽ vô cùng hối hận...Bởi dẫu hận nàng đến đâu, hẳn không thể phủ nhận rằng, hẳn yêu nàng.

Tiểu Lý Tử mừng rỡ ngẩng đầu, hoàng thượng không trách phạt?

“Còn không mau cút xuống dưới? Đợi trẫm lấy đầu ngươi sao?” Trữ Thiên Kỳ lớn tiếng quát.

“Tạ hoàng thượng không giết, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Tiểu Lý Tử nhặt được mạng về, mừng vui khôn xiết, loạng choạng chạy ra ngoài.

Trữ Thiên Kỳ tiện tay lật bản tấu trên bàn, đáy mắt trầm xuống.

.....

Quân triều đình và quân Khang vương đại chiến, sau lại có thêm Nam vương nhảy vào, giằng co không dứt, thấy thế, song phương tự giác lui quân trăm dặm, dựng trại đóng quân, chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

Lúc này, Khang Vương và Nam vương đang cùng dõi mắt về một phương trời xa xăm nào đó. Nơi đó, cách không xa đã là kinh thành. Có lẽ không bao lâu nữa bọn họ sẽ công phá vào trong.

“Khởi bẩm vương gia, có Giang công tử và Giang thiếu phu nhân đợi ngoài doanh cầu kiến!” Hai gã binh sĩ chạy tới, cung kính hướng về phía hai người, cùng lúc báo.

Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung đều tỏ ra kinh ngạc, sao nàng lại tới đây? Không phải nàng đang trốn thủ Bắc cảnh ư?

143. Q.5 - Chương 14: Kết Cục (hạ)

Edit: Boringrain

Thủy Băng Tuyền lặng đứng trên triền dốc, xa ngắm những đỉnh núi lẫn khuất sau đám mây mù. Gió thổi bung mái tóc dài, cuốn tà áo tung bay, dáng vẻ nàng mỏng lung vô định tựa muốn bay đi cùng cơn gió.

Giang Dĩ Bác hốt hoảng băng tới ôm chầm lấy Thủy Băng Tuyền, cánh tay siết chặt như đôi gọng kiềm, tìm hắng một nhịp đập. Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn thực sự đã nghĩ nàng là tiên nữ hạ phàm, sắp rời bỏ hắn phi thân về trời cao.

Thủy Băng Tuyền kinh ngạc chớp mắt nghi hoặc: “Dĩ Bác?” Cánh tay hắn run rẩy nhường ấy, chuyện gì vậy?

Giang Dĩ Bác chăm chú siết chặt lấy nàng, cảm nhận thân thể ấm áp mềm mại mới thoảng an lòng: “Tuyền Nhi, cùng ta về quân doanh, sau này không bao giờ cách biệt.” Nói rồi ôm nàng xoay người đi.

Thủy Băng Tuyền chau mày khó hiểu, nhưng chỉ ngả đầu tựa vào ngực hắn, không nói nửa lời. Trải qua nhiều sóng gió, được kề cận bên nhau chính là niềm hạnh phúc lớn lao cần quý trọng.

Lúc một mình đối mặt với nguy hiểm khi ở trong tay Trữ Thiên Kỳ, nàng mới rõ mình đã không còn là Thủy Băng Tuyền bất cần đời trước kia. Nàng hôm nay đã là vợ, là mẹ, chỉ mong ước sống ngày giản dị bên cha con họ. Nếu là ngày trước, nàng tuyệt đối không tin nổi mình cũng có lúc chỉ cần thanh bình.

.....

Nhờ sự tương trợ hết lòng của Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác, đại quân Khang vương và Nam vương tiến bước thần tốc, chỉ cách kinh thành chưa đến trăm dặm, thực sự giáp mặt với toàn bộ chủ lực của triều đình, kể cả lính thủ hộ kinh thành lẫn tả hữu doanh.

Tiếng trống trận dồn đã nổi lên bốn phía, máu tươi vung vẩy tơi khắp mọi nơi. Trên chiến trường, khi cái chết cận kề trước mắt, bản năng cầu sinh trong con người lại được dịp trỗi lên mạnh mẽ. Giữa lựa chọn giết hay bị giết, dù là hạng binh tốt tầm thường nhất cũng xông xáo vung kiếm chém vào kẻ địch, máu tươi nhuộm đỏ mặt. Tiếng hô ‘giết’ vang vọng cả đất trời.

Lúc này, sinh mệnh là thứ rẻ mạt nhất, binh sĩ tử trận là điều bình thường nhất. Cả đám người hùng hổ hươ đại đao đâm máu, một người ngã xuống liền có người khác xông lên.

Hai bên giao đấu không dưới mười trận tử chiến. Trận này đã kéo dài những hai ngày đêm mà vẫn bất phân thắng bại, tổn thất chưa kịp thống kê, chỉ biết liếc mắt nhìn qua là thấy xác người như rạ.

Thanh Lãng mùa thu này nổi bật hẳn với màu đỏ máu. Gió thu nhẹ lướt mang theo hàn khí lạnh lẽo ngấm tới xương.

Qua ba ngày, đôi bên tạm ngưng chiến. Ráng triều đỏ rực tương phản với khô giáp màu bạc của binh lính triều đình đang hồi hã thối lui ba dặm. Quân kỳ màu bạc phấp phới trong gió, mang máng vẫn trông rõ sắc hiệu.

Quân triều đình lùi một bước, quân Khang vương và Nam vương tiến một bước. Hai bên hằm hè dè chừng lẫn nhau, bộ dáng lăm lăm sẵn sàng liều chết nhưng chẳng bên nào dám tùy tiện xuất thủ, cứ như vậy gườm gườm nhau mãi đến khi nắng chiều tắt hẳn, thì thể chất đông, quân nhu vứt đầy rẫy trên chiến trường cũng không ai thu dọn hay có ý chiếm đoạt.

.....

Trong trường chỉ huy của lưỡng vương, Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung cùng song song ngồi ở vị trí đầu tiên, kế đó là tướng lĩnh hai bên.

“Báo cáo vương gia, quân sư tới!” Ngoài trường đồng thanh vang lên hai giọng báo.

“Cho mời!” Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung đưa mắt nhìn nhau, dáng vẻ nghiêm nghị.

Thủy Băng Tuyền và Giang Dĩ Bác sóng vai nhau đi vào, hai bộ thường phục nổi bật hẳn giữa đám người mặc quân trang trong trường.

“Dĩ Bác huynh, mời ngồi!” Trữ Thiên Khang chìa tay mời.

Giang Dĩ Bác mỉm cười chấp tay: “Đa tạ!”, đoạn quay sang Thủy Băng Tuyền dịu dàng săn sóc: “Nương tử ngồi đi!” Hai người được xếp cho hai chiếc ghế đối diện với lưỡng vương. Không khí trong doanh lúc này trở nên yên tĩnh hẳn.

Trữ Thiên Khang hắng giọng, đưa mắt nhìn Thủy Băng Tuyền, rành rọt cất tiếng: “Đôi bên giảng co dai dẳng, thất tửu có kế sách gì phá vỡ cục diện này không?”

Trữ Thiên Dung cũng chăm chú nhìn Thủy Băng Tuyền với ánh mắt chờ mong. Hắn sớm đã đoán thể nào chiến cục cũng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan như này. Qua mấy trận đại chiến, quân triều đình vẫn đứng vững như thái sơn chắn trước cổng thành, không cách nào triệt để công phá.

Thủy Băng Tuyền im lặng cụp mắt.

Giang Dĩ Bác híp mắt nhìn hai người đối diện, nhàn nhạt mở lời: “Ngày mai...”

“Báo...” Bỗng có tiếng thông báo gấp gáp từ ngoài vọng vào, ngắt lời Giang Dĩ Bác.

Trong trường, cả Khang vương lẫn Nam vương đều nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng, chỉ Giang Dĩ Bác là hơi cong khóe mắt.

Trữ Thiên Khang lạnh lùng quát: “Vào đi!”

Cùng vào là hai gã binh sĩ, cung kính ôm quyền hành lễ: “Bẩm vương gia, triều đình cử người truyền tin cho Giang công tử.”

Nghe vậy, ánh mắt của Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung đều đổ dồn vào Giang Dĩ Bác, Thủy Băng Tuyền cau mày: “Cho hắn vào đây.”

Hai tên lính đưa mắt nhìn chủ nhân xin lệnh, được sự đồng ý của hai vương mới ra ngoài dẫn người vào.

“Trương quân gia?” Vừa thấy người nọ, đôi hàng mày của Thủy Băng Tuyền liền chau lại thành một đường thẳng.

Trương quân gia gặp Thủy Băng Tuyền, lệ rơi đầy mặt, bùm một cái quỳ gối xuống đất: “Tôn tiểu thư, cầu xin tiểu thư cứu lão thái gia, người bị hoàng thượng bắt đi rồi!”

Trương quân gia nhác thấy Thủy Băng Tuyền liền quỳ sụp xuống, nước mắt: “Tôn tiểu thư*, cầu xin tiểu thư cứu lão thái gia, người bị hoàng thượng bắt đi rồi.”

*Tôn tiểu thư: chữ Tôn ở đây có nghĩa là cháu (nội hoặc ngoại), vì Thủy Băng Tuyền là cháu ngoại của Lão tướng gia nên Trương quân gia gọi nàng là Tôn tiểu thư.

Thủy Băng Tuyền thở dài trầm ngâm, lúc trước nàng có nhờ Phong Cô Tình và Vân gia nghĩ cách đưa mọi người trong kinh ra. Ông ngoại đánh thuốc mê cậu, để Phong Cô Tình đưa đi, còn mình thì khăng khăng đòi ở lại. Nào ngờ, Trữ Thiên Kỳ lại liệu lĩnh đến mức này.

Giang Dĩ Bác siết chặt tay Thủy Băng Tuyền như muốn an ủi và tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

“Hoàng thượng đưa ra điều kiện gì?” Thủy Băng Tuyền trầm giọng hỏi.

Trương quân gia khóc nức đáp: “Muốn tiểu thư đến gặp hoàng thượng.”

Thủy Băng Tuyền lập tức đứng lên. Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung neho mắt nhìn nàng.

“Đợi đến mai không kịp rồi, ta đi ngay bây giờ.” Thủy Băng Tuyền vừa nói vừa quay sang gạt đầu với Giang Dĩ Bác.

“Ta đi cùng nàng.” Giang Dĩ Bác cũng đứng lên theo.

“Không được!” Trữ Thiên Dung hốt hoảng phản đối. Để hai người cùng đi, nhờ họ bị hoàng thượng uy hiếp quay sang chống lại bọn hắn thì chẳng phải bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm ư? Vừa nãy Giang Dĩ Bác còn đang nói ‘ngày mai...’ gì đó. Chắc chắn đã có thượng sách.

Trữ Thiên Khang cũng nhăn mặt không tán thành. Tuy không lên tiếng nhưng nhìn sắc mặt cũng đủ biết thái độ của hắn. Rõ ràng Giang Dĩ Bác có mưu hay đối phó với triều đình. Nếu hắn trở mặt, hậu quả thực khó lường.

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn lưỡng vương: “Hai người chỉ có thể chọn tin tưởng bọn ta.” Nói xong dứt khoát quay người đi thẳng.

Giang Dĩ Bác nhàn nhạt đưa mắt nhìn Trữ Thiên Khang, giọng điệu thâm sâu: “Khang vương gia, Giang mộ không đời nào để người khác dòm ngó tê tử mình.”

Dứt lời, bóng dáng hắn cũng biến mất tăm. Chúng tướng lĩnh trong trường đều đồng loạt đặt tay lên chuôi kiếm, sẵn sàng đợi lệnh.

Trữ Thiên Khang trầm ngâm trong giây lát, rồi cup mắt thở dài: “Để họ đi đi!” Hôm nay, hắn sẽ cược vào trực giác của mình.

Nửa số người trong doanh bèn rút tay về, nửa khác đưa mắt nhìn Nam vương chờ lệnh.

Trữ Thiên Dung phát tay, số còn lại cũng thu kiếm về.

.....

“Xin dừng bước, hoàng thượng chỉ mời một mình Bắc vương phi thôi!” Chủ doanh của quân triều đình có một binh đoàn kim giáp vây vòng ngoài, một đội ngân giáp vây vòng giữa và một đội cận vệ bên trong, cả thấy phải đến vạn người.

Thủy Băng Tuyền đưa mắt nhìn Giang Dĩ Bác: “Thiếp ra ngay thôi.”

Giang Dĩ Bác không màng đến những mũi tên từ bốn phía đang nhắm về phía mình, lưu luyến nhìn nàng rồi gạt đầu: “Được, ta đợi nàng.”

Thủy Băng Tuyền vận bộ y phục trắng khiết ung dung thả bước vào trong. Ân oán giữa nàng và Trữ Thiên Kỳ đã đến lúc phải kết thúc.

“Trẫm biết nàng nhất định sẽ đến.” Giọng nói âm trầm ngập tràn phần hận đắc thắng vang lên.

“Tuyền Nhi, cháu...” Trương lão tướng quân rơm rớm nước mắt nhìn Thủy Băng Tuyền. Ông rõ hơn ai hết đương kim hoàng thượng không phải bậc chính nhân quân tử, nên nổi vong quốc cũng chẳng có gì lạ. Nhưng nhớ đến ân đức khi xưa của hai vị tiền hoàng, ông muốn cho hắn thêm một cơ hội. Tiếc thay...

“Ông ngoại!” Thủy Băng Tuyền mỉm cười với ông. Trữ Thiên Kỳ tuyệt đối không biết mạo phạm tới lão tướng gia là hắn đã đánh mất thứ gì đâu.

Trữ Thiên Kỳ nén cảm giác tức giận khi bị phớt lờ, nháy mắt ra hiệu cho người đưa Trương lão tướng gia ra ngoài.

Trong doanh chỉ còn lại hắn và Thủy Băng Tuyền, không khí căng thẳng.

Thủy Băng Tuyền nhìn lão tướng gia đi khuất mới từ tốn nhìn Trữ Thiên Kỳ ngồi trên cao. Khóe miệng cười như nụ hoa chớm nở, có chút thơ ngây, có chút phong tình, mỹ lệ tuyệt sắc động lòng người. Nụ cười này dành cho hắn ư? Trữ Thiên Kỳ ngây ngẩn ngẫm nhìn, ánh mắt đê mê. Vẫn biết nàng có ý đồ riêng, nhưng khóe cười ấy lại dịu dàng chạm vào tận tâm hồn, khiến hắn không thể trấn định được.

“Xưa nay tranh vị đế vương chưa từng ngót, người khát vọng ngôi báu, tham luyến hoàng quyền, ta không có tư cách trách người sai. Nhưng...” Nụ cười trên môi Thủy Băng Tuyền càng hé rộng, gót sen nhẹ nhàng bước tới.

“Nhưng người lại năm lần bảy lượt quấy nhiễu ta, khiến ta phiền lòng. Thủy Băng Tuyền chẳng phải do người tự tay vứt bỏ sao? Có gì còn bám víu không buông?” Nam nhân ra đến nông nổi này, thật đáng hổ thẹn. Năm đó lần đầu gặp hần, chỉ ít nàng còn xem hần như con người. Hôm nay trước mắt nàng, hần chẳng bằng hạt bụi.

Ngũ diệu cợt nhả của Thủy Băng Tuyền khiến Trữ Thiên Kỳ thẹn quá hóa giận. “Nàng...” Hần đứng phắt dậy, chộp tay nàng kéo ngã vào lòng hần, gần từng tiếng: “Thủy! Băng! Tuyền!” Vì sao nàng không chịu hiểu tâm ý của trẫm?

Như đọc được ý nghĩ trong đầu Trữ Thiên Kỳ, Thủy Băng Tuyền cũng phối hợp nhìn thẳng vào mắt hần, đôi cơn người trong suốt như mặt hồ hiện lên cái nhìn châm chọc: “Người đang nghĩ, người yêu ta như vậy, ta không biết tốt xấu lại từ chối người, phải không?”

Kể này vốn không hiểu tình yêu, lại còn chấp nhất không buông. Nàng cũng từng có suy nghĩ cực đoan, nhưng chưa hề điên cuồng như hần. Cùng lắm chỉ là dùng ánh mắt trào phúng nhìn những người hết lòng đợi kẻ vô tâm là nàng.

“Đã biết vậy, vì sao nàng...”

“Vì sao cái gì? Chẳng nhẽ được người yêu thì ta phải cảm kích? Gọi thì đến, đuổi lại đi?” Đáy mắt nàng ánh lên vẻ châm biếm.

“Tình yêu của Thiên Hợp vô tư, của Dĩ Bác bao dung, của Trữ Hy thâm lặng, của Phong Cô Tình là nổi hồ thẹn. Với Trữ Hy và Phong Cô tình ta không thể đáp lại họ, nhưng họ luôn tôn trọng tình yêu của mình, tôn trọng tình cảm của ta. Còn người? Người yêu thế nào đây? Yêu cố chấp lại còn kèm điều kiện. Người yêu ta thì bắt ta phải đáp lại. Không được thỏa mãn, thì hận thù trong người lại ngùn ngụt lửa ắt yêu thương. Thứ tình yêu này, chẳng đáng để ta ngoảnh đầu nhìn một cái, nói chi đến coi trọng.”

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng nhìn hần, cất giọng đều đều lại như sấm nổ bên tai, khiến bàn tay Trữ Thiên Kỳ bắt giác thả lỏng.

Hần loạn choạng lù ra sau vài bước, nhìn vào đôi mắt trong vắt của Thủy Băng Tuyền mà lạnh lẽo cả người. Bởi trong đó, hần chẳng thấy bóng mình đâu cả.

“Không đâu, chỉ cần nàng ở bên trẫm, nàng sẽ phát hiện ra điểm tốt của trẫm.” Trữ Thiên Kỳ không thể chấp nhận nỗi sợ thật trong mắt nàng không có sự tồn tại của hần, nên hy vọng nàng nhìn thẳng vào hần, để trong đáy mắt kia, bóng hần xuất hiện.

Thủy Băng Tuyền nhận ra thần trí của Trữ Thiên Kỳ đã bắt đầu hỗn loạn, khóe môi nhếch lên, ngón tay khẽ ấn vào vòng tay.

Tâm trạng Trữ Thiên Kỳ lại biến đổi, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo, cất bước áp sát Thủy Băng Tuyền, trầm giọng dọa dẫm: “Nàng không sợ ta giết lão tướng gia ư?” Độc tình của nàng đã ngấm vào tận xương tủy hần, phát giác ra thì đã chẳng cách nào quên. Nàng là độc, cũng chính là thuốc giải.

Thủy Băng Tuyền hoảng hốt thụt lùi về sau: “Ta vốn không độc, là người biến ta thành chất độc. Đừng quên năm đó tự tay người đưa ta cho Thiên Hợp.” Được quen biết Thiên Hợp, nàng chưa bao giờ hối hận. Sự tồn tại của chàng đã khắc sâu vào tâm khảm, để cả đời nàng không bao giờ quên được nam tử bị ông trời bỏ rơi nhưng có đôi mắt trong suốt hơn cả ngọc minh châu ấy.

Trữ Thiên Kỳ giật mình thẳng thốt: “Nàng còn hận trẫm chuyện đó ư? Nếu vậy, trẫm... Không... Trẫm sẽ hối lỗi. Tuyền Nhi, chỉ cần nàng đồng ý... cho trẫm một cơ hội.” Trữ Thiên Kỳ đột nhiên nói năng loạn xạ. Hần hoàn toàn vứt bỏ thân thái cao ngạo tôn quý, gương mặt anh tuấn lộ vẻ cầu xin hèn mọn. Thay vào sự hung hiểm trong đáy mắt là sự chấp mê bất ngộ.

Đôi đồng tử của Thủy Băng Tuyền lạnh lùng trong suốt, rèm mi dài khẽ rung động: “Ta chưa từng yêu người. Bây giờ không, sau này càng tuyệt đối không.” Những lời đanh thép kiên định thốt ra từ bờ môi đỏ

mộng lập tức hóa thành mũi kiếm nhọn đâm nát trái tim Trữ Thiên Kỳ. Cảm giác đau đớn phút chốc bao trùm toàn bộ thần trí hắn, lẫn át đi mọi thứ cảm tình.

“Trẫm đã cho nàng cơ hội, là nàng không biết nắm lấy, đừng trách trẫm vô tình.” Thấy vẻ mặt nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, ánh mắt Trữ Thiên Kỳ lóe lên tia tàn độc.

“Người...” Chữ ‘đâu’ còn chưa ra khỏi miệng, hắn đã trợn mắt kinh hoàng nhìn Thủy Băng Tuyền: “Nàng...” Vội thử vận công, hắn phát hiện toàn thân đã yếu ớt vô lực.

Thủy Băng Tuyền nhìn hắn: “Bây giờ ta có thể giết ngươi.” Đoạn nàng kề thanh đoản kiếm ngang cổ, kéo hắn ra ngoài. Tuy võ công của Trữ Thiên Kỳ không cao nhưng dư sức đối phó với một nữ nhân không biết võ học như nàng. Nên nàng chọn cách gây ông đập lưng ông, dùng nhuyễn cân tán đối phó hắn.

“To gan... Dám khi quân phạm thượng, Bắc vương phi ngươi có mấy cái mạng?” Cẩm quân bên ngoài thấy nàng kề kiếm đe dọa hoàng thượng, loạt xoạt rút gươm chia về phía nàng, nhưng lại không dám đến gần.

Thủy Băng Tuyền lạnh lùng đánh mất một vòng, không thêm nhiều lời, gí sát kiếm hơn một chút, vết máu đỏ tươi rơm ra trên lưỡi kiếm bóng loáng có sức mạnh hơn bất cứ lời nói nào.

Cẩm quân thấy thế bèn lùi bước ra sau.

Giang Dĩ Bác đỡ lão tướng gia đến, khê trao đổi một ánh mắt với Thủy Băng Tuyền.

Lão tướng gia thấy Thủy Băng Tuyền ra tay với hoàng thượng, chỉ đành thở dài một hơi: “Hoàng thượng, người khiến cựu thần thật thất vọng.” Mấy đời Trương gia trung quân ái quốc, kết cục lại ra nông nổi này, đúng là khiến lòng người giá lạnh.

Trữ Thiên Kỳ thấy Giang Dĩ Bác đã cứu được lão tướng gia, bèn cup mắt cúi đầu, không rõ đang nghĩ gì.

.....

Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung thấy bức tường lính dày đặc vây quanh một điểm nhỏ nhỏ ở giữa, tập trung nhìn kỹ, hai người mừng rỡ phi ngay xuống ngựa, chạy như bay đến kề sát hai bên Thủy Băng Tuyền.

Khóe mắt Thủy Băng Tuyền đảo qua hai bên, mỉm cười lạnh lùng. Có lẽ không cần nàng phải dùng đến vũ khí bí mật để kết thúc trận chiến này rồi.

“Bắc vương phi, hoàng thượng đối với người không bạc, ngươi lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này?!” Thân tướng quân thấy hai vương chạy đến tương trợ, trừng mắt sắc bén nhìn Thủy Băng Tuyền.

Lưỡi gươm trong tay Thủy Băng Tuyền lại gí sát vào cổ họng Trữ Thiên Kỳ: “Hoàng thượng, không muốn nói câu gì ư?”

Trữ Thiên Kỳ đánh mắt nhìn chung quanh một vòng, đoạn mỉm cười. Thủy Băng Tuyền, trẫm chấp nhất một đời, có chết cũng phải đưa nàng cùng đi.

Hắn từ từ ngẩng đầu, bàn tay khê làm dấu ra hiệu. Đột nhiên, từ trong đám lính triều đình, hàng trăm mũi tên phá không lao vun vút khiến mọi người kinh hoàng.

Giang Dĩ Bác nhanh chóng phản ứng, nhảy vọt lên trước tạo thành bức tường an toàn cho Thủy Băng Tuyền. Vô Hình đỡ lão tướng gia rút lui ra xa, Vô Tâm xông lên trước cản tên.

Giang Dĩ Bác vừa múa kiếm vừa ngoái đầu thét lớn: “Tuyền Nhi, mau buông hắn ra!” Trữ Thiên Kỳ muốn ngọc thạch câu phần.

*Ngọc thạch câu phần: Ngọc đá cùng vỡ, ý nói muốn chết chung với Thủy Băng Tuyền.

Thân tướng quân thấy loạt mưa tên từ phía quân mình bắn ra, sau phút chờ người thì giận dữ gầm lên: “Kẻ nào? Kẻ nào dám bắn tên?”

Hắn vừa dứt lời, hơn mười hắc y nhân ẩn hiện như ma quỷ nhảy ra trước đại quân, trên lưng chúng giắt trăm mũi tên, tay kéo căng cánh cung, nom chừng đều là cao thủ đại nội nên mũi tên bắn ra chứa sát khí hung hãn mười phần.

Bọn họ là đội vệ vệ của Trữ Thiên Kỳ, là những tử sĩ chỉ nghe lệnh hắn mà thôi.

Thấy đám người đó xuất hiện, Trữ Thiên Kỳ và Trữ Thiên Dung lập tức rút kiếm cản tên giúp Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền sững sờ nhìn Trữ Thiên Kỳ bằng ánh mắt phức tạp. Kẻ này đến chết cũng không tỉnh ra được.

Trữ Thiên Kỳ không màng đến lưỡi gươm đang cứa vào cổ mình, ngoảnh đầu nhìn Thủy Băng Tuyền, nhếch môi lớn tiếng ra lệnh: “Bắn tên!”

Tức thì một mũi tên mạnh mẽ ma sát vào không khí tạo nên tiếng rít rợn người, sắc bén lao về phía Trữ Thiên Kỳ với tốc độ không gì cản phá được.

Toàn trường lặng ngắt. Kẻ này, muốn giết hoàng thượng ư?

Trữ Thiên Khang và Trữ Thiên Dung lập tức thu kiếm, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, hoàng thượng chết ở đây, bọn họ chẳng cần nhọc công động thủ.

Thủy Băng Tuyền sợ hãi quên cả phản ứng.

Giang Dĩ Bác ngoái nhìn nàng, gào lên như đứt ruột: “Tuyền Nhi, lùi lại.” Rồi không bận tâm đến trận mưa tên phía trước, hần vận toàn lực chạy về phía nàng.

Thấy mũi tên còn cách mình không xa, Giang Dĩ Bác đỉnh ninh có thể chặn được, nào ngờ, Trữ Thiên Kỳ bật cười kỳ quái, xoay người ôm chầm lấy Thủy Băng Tuyền rồi bước lùi lại hứng trọn mũi tên.

Phập! Mũi tên nhọn hoắt xuyên qua người hắn, tay hắn vẫn ôm chặt Thủy Băng Tuyền.

Cánh tay cầm kiếm của Thủy Băng Tuyền buông thông, nàng trợn mắt ngược nhìn về mặt diên đại của Trữ Thiên Kỳ, lại đưa mắt xuống dưới thấy đầu mũi tên xuyên qua người hắn đã cắm vào vai nàng.

“Tuyền Nhi...” Giang Dĩ Bác băng đến, lập tức đánh bay Trữ Thiên Kỳ ra. Hắn bật cười nắc nẻ, má ứa ra khoe môi, gió thốc qua xoa tung mái tóc đen, bóng dáng màu vàng từ từ ngã xuống. Cùng lúc, hơn mười hắc y nhân đồng loạt rút mũi tên cuối cùng, đâm thẳng vào tim mình.

Cảnh tượng thê lương khiến ai nấy sững người, vạn quân yên ắng không một tiếng động.

Trữ Thiên Kỳ từ từ nhắm mắt, những hình ảnh cuối cùng hiện qua trong đầu là nàng với nụ cười rạng rỡ, với gương mặt đầm lệ, những khi vui, khi buồn, khi yêu, khi hận.

Thủy Băng Tuyền, trầm đã thắng được nàng một lần. Nếu nàng có thể đại nạn không chết, trầm không còn gì để nói. Nhưng, trầm vẫn hy vọng được ra đi cùng nàng.

“Nương tử... nàng sao rồi?” Nhìn vết máu đỏ thẫm chảy ra từ vai Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác hoảng sợ tột cùng. Mũi tên có độc!

Cơn lạnh giá từ đâu ập tới, lan đến toàn thân Thủy Băng Tuyền, nàng nắm tay Giang Dĩ Bác: “Lạnh... lạnh quá...”

Giang Dĩ Bác thử đặt tay dò mạch, đoạn diên cuồng hét gọi: “Quân y... quân y đau...”

Thủy Băng Tuyền bật rên khe khẽ, toàn thân không chút khí lực nào. Tên Trữ Thiên Kỳ biến thái, muốn chết thì chết một mình, còn kéo nàng chôn theo. Thật muốn quất thêm vài roi lên thi thể hắn.

Nàng nghiêng răng oán thán, ngạc nhiên khi trở mình mà không thấy bờ vai bị đau. Thấy lạ, nàng mở bừng mắt, ngơ ngẩn, khẽ nhắm mắt, nàng đếm thầm đến mười lại mở mắt ra, lúc này nàng hoàn toàn đờ đẫn.

“Tĩnh rồi sao?” Giọng nói trong vắt như nước suối vang đến bên tai khiến con người cứng ngắc chằm chằm nhìn trần nhà của Thủy Băng Tuyền chuyển động về phía phát ra. Thấy người phụ nữ trung niên một mình cao nhả ngồi trên ghế sô pha, nàng suy sụp hẳn.

Người phụ nữ đó có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, khí chất đậm nhiên nhẹ nhàng như gió. Đáy mắt bình tĩnh không có vẻ gì vui mừng kích động, có chăng chỉ là một gợn sóng nhỏ nhoi. Bà chính là mẹ ruột Thủy Băng Tuyền – Thủy Hàm Thư.

“Mẹ... mẹ...?” Vừa cất tiếng, Thủy Băng Tuyền kinh ngạc phát hiện ra giọng nói quen thuộc đã lâu không nghe thấy phát ra từ cổ họng nàng.

Nàng ... về rồi ư? Nhận thức được điều đó, Thủy Băng Tuyền nhảy dựng lên, khiến chăn giường run lên bần bật, há hốc mồm nhìn khắp căn phòng ngủ quen thuộc của mình.

“Con đã ngủ hơn hai tháng rồi.” Thủy Hàm Thư mặc bộ đồ màu trắng ở nhà, ngũ quan tinh tế như phác ra từ tranh vẽ, ngón tay nhỏ nhắn phóng khoáng luồn vào mái tóc xoăn rối tung, nhìn Thủy Băng Tuyền rõ ràng là đang choáng váng, giải thích.

“Mẹ... mẹ... nói sao cơ?” Thủy Băng Tuyền không dám tin vào tai mình, lắp bắp hỏi lại. Chỉ hai tháng? Rõ ràng nàng đến nơi đó đã hơn hai năm.

Thủy Hàm Thư đưa mắt xuống sàn, thoáng bối rối. Rồi đột nhiên bà đứng phắt dậy: “Mẹ đi lấy thuốc cho con.” Đoạn đi thẳng ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

.....

Lâu sau, cửa phòng được đẩy ra, Thủy Hàm Thư bưng chén thuốc vào, ngồi lên giường. Nhìn con gái thần thờ ngây ngẩn, gương mặt bà hé ra nụ cười hiếm hoi: “Con sao vậy? Ngủ liền mấy tháng nên ngốc rồi ư?”

Thủy Băng Tuyền chớp tay Thủy Hàm Thư, khẩn trương hỏi: “Mấy giờ rồi mẹ?”

Thủy Hàm Thư bắt giắc đưa mắt nhìn đồng hồ, thoáng cụp mắt che giấu điều gì, lát sau bà đặt chén thuốc lên tủ đầu giường, rồi lấy đồng hồ báo thức đưa cho Thủy Băng Tuyền, bình thản đáp: “Năm giờ ba mươi bốn phút chiều, theo giờ Glasgow*.”

*Glasgow: Một thành phố lớn của Scotland.

Thủy Băng Tuyền từ từ cúi đầu nhìn mặt đồng hồ. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, lóng lánh trên bức tranh bên dưới mặt thủy tinh. Bức tranh của mẹ do nàng vẽ năm mười sáu tuổi.

Thủy Hàm Thư thấy con gái khóc, bèn xoay mặt không nhìn: “Con nghỉ đi, mẹ ra phòng khách.” đoạn lẳng lẳng ra ngoài. Sau cánh cửa, bà mặc cho những tâm tình phức tạp nổi trong đáy mắt.

Tuyền, mẹ làm vậy có đúng không?

Trong phòng, Thủy Băng Tuyền nhào lên giường khóc nức nở, răng cắn chặt tay ngăn tiếng nấc nghẹn ngào.

Thân thể của nàng, giọng nói của nàng, nhưng linh hồn nàng từ lâu đã ở trong thân thể của người khác, trải qua vô số đắng cay hạnh phúc, biến chúng thành hồi ức của chính mình.

Không...

Sao có thể như vậy?

Nàng không muốn... Nàng không muốn! Vì sao? Vì sao ông trời cứ thích đùa cợt nàng?

.....

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Thủy Hàm Thư khê khàng đẩy cửa vào phòng.

“Tách.”

Ngọn đèn thủy tinh gắn giữa bức tường trắng tuyết tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ đến chói mắt.

Thủy Băng Tuyền vẫn nằm trên giường thẫn thức, chiếc đồng hồ vẫn chôn chặt trong lòng.

“Mẹ, cho con chút thời gian, con muốn yên tĩnh một mình.”

Mọi Thủy Hàm Thư khê nhúc nhích, nhưng cuối cùng bà không nói gì cả, chỉ lẳng lặng xoay người trở ra.

Thủy Băng Tuyền nhìn xuống đồng hồ, đã ba giờ sáng. Hóa ra, thời gian cũng qua nhanh đến vậy.

Xốc tẩm chăn mềm mại lên, nàng thả bước vào phòng tắm, nhìn bóng hình phản chiếu trong gương, nàng gần như đã quên mất hình dung ấy. Dung nhan người con gái quen thuộc mà xa lạ nhường nào.

Gương mặt trong gương tái nhợt như thiếu ánh mặt trời đã lâu, trắng đến mức mờ ảo trong suốt.

Trở lại phòng, nàng đứng sững như kẻ lữ khách vô tình lạc vào chốn lạ, đờ đẫn nhìn quanh phòng vốn là nơi trú ẩn của riêng nàng bằng ánh mắt lạ lẫm.

Căn phòng do tự tay nàng trang trí, giản dị mà không mất đi sự tinh xảo vốn có.

Khẽ kéo tấm rèm cửa sổ sát đất, lặng ngắm cảnh đêm xuyên qua lớp kính. Khu vực này là trung tâm thành phố, nên dù trời còn chưa hừng sáng, xe cộ vẫn tấp nập qua lại như nêm. Cách quãng lại có những ngọn đèn đường rọi sáng.

Hai năm qua, nàng đã làm quen với cảnh đêm mờ ảo dưới ánh trăng tỏ, khác hẳn với màn đêm rực rỡ trước mắt này. Trái tim nàng quặn thắt lên nỗi đau tan nát. Nàng nhớ Dĩ Bác, nhớ Tiểu Miêu. Không có nàng, họ sẽ ra sao?

Nàng rõ ràng đã xuyên đến thời không dị thường, sống gần ba năm, vì sao ở đây chỉ mới có ba tháng?

Xuyên đến thời không dị thường ngót ba năm, nàng chỉ mới lìa nơi này ba tháng. Thanh Lăng hoàng triều chưa từng được ghi chép trong sử sách, nàng biết đi đâu để tìm lại trái tim đã đánh mất của mình?

Nghĩ tới đây, lồng ngực Thủy Băng Tuyền như có bàn tay vô hình siết chặt, những ngón tay mạnh mẽ ra sức bóp nát trái tim nàng, máu xối ra ào ạt.

.....

Ba ngày sau, Thủy Băng Tuyền buồn bã ra khỏi phòng, đẩy cửa bước vào phòng vẽ, nhẹ nhàng vuốt ve những vật dụng thân quen.

Năm ngày sau, nàng thần thờ đứng ngoài phố, nhìn người qua kẻ lại, ngắm cảnh sắc hai bên, xe cộ nối đuôi nhau không ngớt, cảm giác hoàn toàn tách biệt với thế gian, tựa du hồn phiêu đảng không biết đi về nơi đâu.

Ngày qua ngày, Thủy Băng Tuyền lẳng lặng nhìn tờ lịch nhẩm đếm. Nàng trở về được một tháng, xa nơi đó đã một năm.

Tiểu Miêu tròn một tuổi, nàng không thể ở bên con chúc mừng. Vốn nghĩ đến ngày con được hai tuổi, cả nhà nàng sẽ được đoàn viên. Ngờ đâu, khi nàng lạc bước bờ vợ chốn này, con trai gần ba tuổi nàng cũng không thể nào gặp được.

Nhẹ nhàng cầm tập tranh vẽ, khẽ lật qua từng tờ, mắt nàng nhòe lệ. Giờ đây, nàng chỉ có thể nhớ nhung họ qua những bức tranh mình tự vẽ.

Những ngày này, trong đầu nàng chỉ đầy ắp bóng hình của hai cha con. Những ngày này, nàng đêm đêm lấy nước mắt rửa mặt.

“Con đi đi!” Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng nhuộm vẽ mỗi một vang lên sau lưng Thủy Băng Tuyền.

Thủy Băng Tuyền sững sốt ngoái đầu, giọt lệ trong suốt đọng trên khóe mi, lông lánh thuần khiết tựa đoá sen sau mưa.

Thủy Hàm Thư mỉm cười ôn hậu, đến ngồi cạnh nàng, khẽ cầm tập tranh trong tay nàng giở ra xem. Người đàn ông anh tuấn hiên ngang, đứa bé trai đáng yêu bụ bẫm. Bà nhẹ nhàng khép lại, rồi đưa tay ôm chặt lấy Thủy Băng Tuyền.

“Trên máy bay con đột nhiên ngừng thở, Trần Chấn Phàm lập tức đưa con vào viện, các bác sĩ ở đó chuẩn đoán con đã tử vong. Mặc dù họ đều là những y bác sĩ hàng đầu, mẹ vẫn không tin. Không, phải nói là mẹ không thể chấp nhận việc con ra đi đột ngột như vậy. Lúc đó mẹ cũng thường ngồi ngẩn ngơ như con bây giờ. Lần đầu tiên trong đời mẹ nhờ vả đến thế lực của cha con, đưa con về Anh. Vẫn luôn tin rằng con chưa chết, mẹ dốc sức mời hết các chuyên gia trong và ngoài nước...”

Thủy Hàm Thư buồn bã kể lại, thở dài nhìn Thủy Băng Tuyền: “Có lẽ nếu mẹ cứ mặc con ở đó, thì con đã không thương tâm như vậy.”

Thủy Băng Tuyền ra sức lắc đầu, sà vào lòng bà, bật khóc nức nở: “Mẹ, con xin lỗi!” Nàng từng nghĩ liệu mẹ có đau lòng khi nàng đi xa, nhưng khi chính tai nghe bà nói, nàng vẫn cảm thấy khổ sở (khó chịu)

Thủy Băng Tuyền lắc đầu nguầy nguậy, sà vào lòng bà, bật khóc nức nở: “Mẹ ơi, con xin lỗi.” Vì nàng, bà lại chịu đi tìm người đàn ông đó...

“Các chuyên gia đều nhất trí cho rằng con đã tử vong, duy chỉ một người nói con chưa chết. Đó là một lão trung y trong nước.” Ông ta nói, hồn phách của Tuyền đã bám trụ vào một thân thể có từ trường giống hệ thân thể này, tiếp tục sống ở một thế giới khác. Bởi không thể chấp nhận con gái đã ra đi, bà hoàn toàn tin tưởng vào lời giải thích phản khoa học này. Hơn nữa, người nọ đức cao vọng trọng, khiến bà nuôi chút hy vọng.

“Chúng ta đã dùng rất nhiều biện pháp gọi hồn phách của con về, nhưng không được. Lão trung y đó nói con đã tiếp nhận cuộc sống ở thế giới kia, nên mẹ cũng nghĩ đến việc bỏ cuộc. Nhưng vì không biết con đang sống thế nào, lòng mẹ vẫn đầy nỗi bất an...” Ánh mắt Thủy Hàm Thư lộ vẻ ưu thương.

“Mẹ?”

Thủy Băng Tuyền ngược mắt nhìn sự đau đớn trong mắt Thủy Hàm Thư. Tim nảy lên đau nhói.

Thủy Hàm Thư lặng lẽ đến trước cửa sổ, ánh mắt dõi ra ngoài xa xăm, thật lâu sau mới thờ ơ lên tiếng: “Con muốn đi rất đơn giản, chết một lần nữa con sẽ đến lại đó. Nhưng lần này, mẹ phải xóa sạch mọi vết tích của con ở thế giới này, và con không bao giờ trở về được nữa.”

Thủy Băng Tuyền ngẩng người không đáp, nước mắt lặng lẽ chảy thành dòng. Nghĩa là giữa hai bên nàng chỉ có thể chọn một. Ở lại, nàng phải mãi mãi buông bỏ những người nơi đó. Nếu đi, nàng phải rời xa mẹ.

Thủy Hàm Thư quay đầu nhìn nàng, nói tiếp: “Tuyền, chỉ còn ba tiếng thôi. Mẹ vốn định ích kỷ một lần, im lặng chờ qua hết hôm nay. Nhưng mẹ không muốn sau này con phải hối hận, bởi con ở đây mà lòng còn ở chốn ấy.”

Thủy Băng Tuyền sững sốt hô: “Sao cơ? Ba tiếng?”

“Đúng vậy, chấp niệm của con đối với thế giới kia quá mạnh mẽ, vẫn còn một hồn một phách không chịu trở về. Sau khi con tỉnh lại, mẹ cho lão trung y làm phép phong ấn hồn phách hiện tại vào cơ thể con, đồng thời gọi hồn phách còn lại về. Qua hết bảy bảy bốn mươi chín ngày, hồn phách con sẽ trở về nguyên vẹn, con có muốn đi, cũng không thể tách hồn phách ra khỏi cơ thể này nữa. Ở thế giới kia con sẽ thực sự chết. Hôm nay đã là ngày thứ bốn mươi chín.” Ánh mắt Thủy Hàm Thư lại bất giác dừng chỗ đồng hồ báo thức đặt trên tủ giường. Chín giờ ba mươi lăm phút, đến đúng mười hai giờ sẽ vừa tròn bốn mươi chín ngày.

Nhìn thấy Tuyền ngày ngày khắc khoải đau đớn nhớ người thương, bà mới biết ở thế giới mà bà không rõ kia, con gái bà đã có mối bận lòng, nỗi luyến tiếc. Đứa con gái này, đến lúc phải xa mẹ rồi. Chỉ ít, bà cũng biết con bé sống hạnh phúc.

Thủy Hàm Thư quay người đi ra.

“Mẹ...” Ngay lúc bà đặt tay lên cửa, Thủy Băng Tuyền đột nhiên gọi lớn. Bà ngừng bước, nhưng không dám ngoái đầu, sợ mình không đủ kiên định để con bé ra đi lần nữa.

Thủy Băng Tuyền chạy tới ôm chầm bà từ phía sau, nép đầu vào lưng bà: “Mẹ, tha thứ cho ông ấy đi, ông ấy cũng hồ thẹn hai mươi mấy năm rồi.”

Thủy Hàm Thư nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay Thủy Băng Tuyền, khóe môi hé cười. Đoạn bà đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Cách nhau một cánh cửa, hai mẹ con thì nhau rơi lệ.

Cuộc đời là thế, dẫu đứa con sinh ra từ bụng mình, thì khi lớn lên, cũng sẽ có con đường của riêng nó.

Thủy Băng Tuyền tựa lưng vào cửa, đôi chân trơn tuột xuống đất, khóc tắt thanh. Rồi nàng bỗng mở toang cửa, hét lớn: “Mẹ...mẹ ơi...”

Thủy Hàm Thư bưng một chén thuốc đến, hai tay run run. Hết chén thuốc này, bà và con gái mãi mãi cách biệt.

Thủy Băng Tuyền ngừng bước không đuổi theo bà. Nàng khẽ lùi lại, tựa người mở cửa phòng vẽ, thoáng ngoái đầu ra sau, nàng kiên quyết bước vào phòng, nhanh chóng dựng giá vẽ.

.....

Mười giờ... Mười một giờ... Mười một giờ mười lăm...

Thủy Hàm Thư từ từ tỉnh tâm lại, đến trước phòng vẽ, tựa cửa nhìn Thủy Băng Tuyền hăng say múa bút, ngắm bức tranh bắt đầu thành hình.

Đó là một nhà ba người. Người phụ nữ bà chưa thấy bao giờ, gương mặt thanh lệ mang nét đẹp cổ điển, mái tóc đen dài chạm thắt lưng, búi tóc phức tạp, váy áo dài tha thướt kiểu cổ. Vẽ rồng điểm mắt*, đôi mắt cô gái lạnh lùng thanh khiết, có thể hút hồn người khác từ cái nhìn đầu tiên. Đây hẳn là hình ảnh con gái bà ở thế giới đó.

Người đàn ông và đứa trẻ, bà đã nhìn thấy trong tập tranh nhỏ của Tuyền.

*Vẽ rồng điểm mắt: vẽ ánh mắt là quan trọng nhất, thể hiện được mọi thần thái, khí chất của người cần vẽ.

.....

Mười một giờ ba mươi tám phút, Thủy Băng Tuyền hoàn thành nét vẽ cuối cùng.

Thủy Hàm Thư lựng khựng một hồi, cũng đưa chén thuốc cho Thủy Băng Tuyền. Nàng kinh ngạc nhận lấy, nhìn chất nước đục đục trong chén với vẻ bối rối.

“Thuốc này do vị sư phụ kia đưa ẹ. Chỉ cần con uống hết, hồn phách sẽ lập tức nhập vào thân thể kia, mãi mãi không thể trở về.”

Thủy Băng Tuyền rưng rưng nhìn Thủy Hàm Thư, đáy mắt trong trẻo từ từ trở nên mờ đục. Nàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lạnh lẽ tràn mi, tay run run kê chén gần miệng, ngửa cổ uống cạn.

Thủy Hàm Thư xoay người, nép vào ngực người đàn ông không biết đã đứng sau lưng bà từ bao giờ. Trên mặt hai người đều ướt đầm nước mắt.

“Đừng buồn, cho con gái đi tìm hạnh phúc, bà làm tốt lắm.” Người đàn ông trung niên có vẻ ngoài anh tuấn nho nhã ôm Thủy Hàm Thư vỗ về, nhìn phòng vẽ buồn bã. Ông và đứa con gái này cũng đôi lần qua lại, nhưng chưa từng được nghe một tiếng cha. Ấu cũng là nhân đời trước, quả đời này.

.....

Bắc cảnh, Hậu hoa viên Giang phủ

Ngày trừ tịch, ba mươi tháng chạp. Sau giờ Ngọ, không cơn gió thổi. Trong cảnh đông yên ắng nhuộm vẻ u tịch, ánh dương le lói len qua những tán lá cây, phát tán lấp lánh trong khí quyển, rơi xuống mặt đất, xua tan đi giá lạnh.

Thời gian này trong năm, hoa mai không cạnh tranh sắc với bất kì loại hoa nào. Mỗi khi trăm thứ hoa rụng rồi khác đến kỳ úa tàn, cành mai lại khăng khiu vươn mình đón tuyết. Trong hậu hoa viên Giang phủ, mai nở rộ một vùng.

Trong đình mai, có một chiếc bàn tròn lót vải gấm và bốn chiếc ghế đặt xung quanh. Một trong số đó được trải lớp vải bông mềm mại, nữ tử nhắm mắt nằm ngủ say. Nàng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng dung nhan có phần nhợt nhạt.

Giang Dĩ Bác cầm khăn nóng vừa lau tay nàng, vừa dịu dàng trò chuyện: “Nương tử, nàng xem, nắng hôm nay thật đẹp. Mai đã là sinh nhật tròn ba tuổi của Tiểu Miêu rồi, nàng mau dậy đi đừng lười biếng ngủ nướng nữa, không con lại cười cho đấy.” Hắn còn âu yếm véo chóp mũi nàng.

“Cha, cha ơi...” Một giọng trẻ con non nớt từ xa vọng đến, theo sau, đứa trẻ chừng ba tuổi, mặc áo bông bằng gấm, tóc tết thành bím nhỏ, hốt ha hốt hải chạy vào đình.

Giang Dĩ Bác quay lại nhìn con, thoáng thất thần. Tiểu Miêu chỉ giống hắn ba phần, lại giống Tuyền Nhi đến bảy phần. Càng lớn, đôi mắt phượng hẹp dài càng tinh ranh sắc sảo, gương mặt trắng tươt sạch sẽ,

chóp mũi xin xắn, miệng nhỏ hồng nhuận, dây chuông buộc tóc khê kêu đing đang theo từng cái lắc lư. Cu cậu chỉ mới ba tuổi mà đã có vẻ mị hoặc chừng này, đến lúc trưởng thành, e còn đẹp hơn cả nữ nhân.

“Cha ơi...”

Giang Dĩ Bác giật mình sức tỉnh, mỉm cười nhìn gương mặt trắng nõn của Tiểu Miêu vì chạy nhanh mà đỏ ửng lên: “Chuyện gì vậy?”

“Cha, bà cố lại đưa một đám người xấu xí vào phủ kia.” Nó dẩu môi hậm hực mách lẻo. Đám nữ nhân đó sao đẹp bằng mẹ chứ? Tuy mẹ cứ ngủ hoài thôi.

Giang Dĩ Bác chau mày, Vô Tâm tinh ý lui ra ngoài xử lý. Từ dạo thiếu phu nhân hôn mê, lão phu nhân cứ liên tục đưa nữ nhân vào phủ, mỹ danh là chọn nô tỳ, thực tế là muốn tuyển tiểu thiếp cho chủ nhân.

Người trong phủ ai cũng biết chủ nhân tình thâm ý trọng, ngoài lúc bận rộn xử lý sự vụ, thời gian còn lại đều dành cho thiếu phu nhân. Cầu ông trời đừng phụ người có tâm, mong thiếu phu nhân chóng tỉnh lại, không để chủ nhân mãi lẻ loi một mình.

Thu Nhi thấy Tiểu Miêu chạy tới, bèn bế cu cậu ngồi lên chiếc ghế cạnh tiểu thư. Khê ghé mắt qua gương mặt say ngủ của người, nàng thở dài luyến tiếc. Không chỉ hạ nhân trong phủ, cả Bắc cảnh đều ngóng trông người.

Tiểu thư bị trúng độc hôn mê không tỉnh, đại công tử nói chỉ tùy vào ý trời, có thể người cả đời không tỉnh, cũng có thể nay mai sẽ tỉnh lại không biết chừng.

“Cha ơi, Khả Nhi nói tỳ ấy sắp có đệ đệ rồi, con cũng muốn có đệ đệ.” Tiểu Miêu nắm ống tay cha nó, khẩn thiết nài nỉ.

Giang Dĩ Bác dịu dàng đặt tay Thủy Băng Tuyền vào trong áo choàng, đoạn nhẹ giọng nói: “Không phải con đã có bốn người Thanh, Bạch, Chu, Huyền chơi cùng rồi sao?” Đệ đệ ư? Hắn cũng từng muốn nàng sinh thêm một nữ nhi... nhưng ngày đêm trông ngóng, đã hơn một năm rồi nàng vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh.

Tiểu Miêu nhìn cha nó, miệng chu lên bất mãn. Cha lúc nào cũng mãi mê nhìn mẹ, chẳng chịu nhìn nó gì cả. Nó cũng phải nhìn mẹ mới được.

Giang Dĩ Bác lẳng lặng ngắm nàng. Nàng an tĩnh nằm đó, gió dịu dàng thoảng qua, thổi bay tóc mai, lộ làn da trắng ngần. Nắng ấm áp dịu dàng ôm ấp gương mặt sáng bóng như men sứ của nàng. Vẫn là dung nhan thanh tú, nhưng đôi đờn tử lạnh lùng kiêu ngạo, luôn hiểu ý hắn lại chẳng chịu mở ra. Khiến lòng hắn nhức nhối như có mũi kim nhọn đâm vào.

Thái dương dần khuất, ánh nắng hắt vào đình cũng chan hòa hơn. Gió mỗi lúc một lớn, Giang Dĩ Bác bèn cẩn trọng bế Thủy Băng Tuyền về phòng.

Thu Nhi đưa tay định bế Tiểu Miêu: “Thế tử, để Thu Nhi đưa người về tiền viện.”

Tiểu Miêu lắc đầu, gạt tay Thu Nhi rồi nhảy phốc xuống ghế, lạch bạch chạy đuổi theo Giang Dĩ Bác: “Cha ơi, đợi con với!”

Thu Nhi lắc đầu cười, dặn dò tỳ nữ thu dọn mọi thứ trong đình rồi rào bước chạy theo Tiểu Miêu, sợ cu cậu vấp ngã.

Thủy Băng Tuyền cảm thấy thân mình đang đong đưa rung lắc, trong đầu dần hồi nhớ lại những kí ức vừa xong. Nghĩ đến việc bỏ lại mẹ nơi đó, nàng bỗng thấy lòng quặn đau.

Trong vòng tay với hơi ấm quen thuộc, nỗi hổ thẹn lại trào lên trong ruột. Giữa mẹ và hắn, nàng đã chọn hắn.

“Cha ơi...Đợi con với!” Giọng trẻ non nớt từ phía sau vọng đến khiến Thủy Băng Tuyền giật mình. Là Tiểu Miêu ư? Tiểu Miêu của nàng đó ư?

Nàng mở bừng mắt: “...Tiểu Miêu!”

Giang Dĩ Bác đứng sững không dám tin vào tai mình, từ từ cúi đầu xuống, nhìn đôi đồng tử khép kín lâu ngày nay đã mở toang. Mắt hắn bỗng mờ đi, mi chớp liên tục như để gạt nước mắt ra, sợ trước mắt chỉ là ảo ảnh của niềm nhớ thương tích tụ.

Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên má hắn, mắt nàng cũng ràn rụa nước mắt tủi thân khi khó khăn lựa chọn trở về bên hắn.

Rồi Thủy Băng Tuyền nhoẻn cười, quàng tay qua cổ hắn: “Dĩ Bác, thiệp về rồi. Sau này sẽ không bao giờ bỏ chàng lại nữa.”

Giang Dĩ Bác cứng ngắc thả nàng đứng xuống, nhìn nàng đứng vững vàng trước mặt, hắn mới dám tin hình ảnh trước mắt không phải là ảo giác của nỗi nhớ nhung.

Vừa chạm chân xuống đất, Thủy Băng Tuyền lập tức xoay người nhìn đứa trẻ đứng ngây ngốc sau lưng Giang Dĩ Bác. “Tiểu Miêu.” Nàng ngồi xổm xuống, ôm chầm Tiểu Miêu bật khóc nức nở. Chớp mắt Tiểu Miêu đã lớn gần đây. Không thể chứng kiến từng thời khắc con trưởng thành, nàng đúng là mẫu thân không ra gì.

Thấy hai mẹ con ôm nhau thắm thiết, Thu Nhi che miệng ngăn tiếng khóc vui mừng. Tiểu thư về rồi, người về thật rồi.

Giang Dĩ Bác định thần lại, cẩn trọng bước tới gần nàng, ánh mắt sâu thẳm âu yếm không rời.

Nàng nói nàng đã về, sẽ không bỏ hắn ra đi một mình nữa!

Nàng đang ôm con trai của bọn họ.

Nàng về rồi... Về rồi...

Đợi đến khi hoàn toàn nhận thức được sự thật trước mắt, khóe môi hắn cong lên nụ cười mãn nguyện. Một nụ cười rạng ngời khắp bốn phương, phong hoa tuyết đại.

Hắn nhào đến, dùng hết sức ôm Thủy Băng Tuyền vào lòng.

“Ồi...Cha... Mẹ...” Tiểu Miêu hoảng hốt lớn tiếng hét lên. Được cha mẹ ôm, nó vui lắm. Nhưng cha à, đừng siết chặt con và mẹ như vậy!

Thủy Băng Tuyền vừa tỉnh lại, Giang phủ trầm lặng ngọt một năm nay trở nên huyền ảo xôn tụa hẳn. Ngay chiều hôm đó, dường như cả Bắc cảnh đều hay tin Bắc vương phi, nay là Giang thiếu phu nhân trúng độc hôn mê rốt cuộc đã tỉnh.

Hoàng hôn buông xuống, chời triều bình đỏ tôn thêm vẻ tráng lệ huy hoàng cho Giang phủ. Trước đại môn là hàng người đông nghịt, ai nấy trông đều hớn hở chờ mong, thi thoảng lại quay đầu phần khích đàm luận với người bên cạnh.

Đến khi thật sự nhìn thấy bóng dáng tuyệt mỹ ngược sáng đi ra, sau lưng như có vàng hào quang rực rỡ, mọi người mới há hốc mồm rúng động.

Thủy Băng Tuyền dịu dàng cười nói: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến ta.”

Sau phút ngỡ ngàng, đám đông vỡ òa trong niềm vui khôn tả cùng những lời chúc nồng nhiệt.

Thủy Băng Tuyền nhìn những gương mặt với nụ cười hiền hậu chất phát,

hạnh phúc trào dâng trong lòng. Ngược nhìn trời xanh, nàng thầm nói: Mẹ, con gái hạnh phúc lắm. Mẹ cũng sẽ hạnh phúc, phải không?

Giang Dĩ Bác đứng trên hành lang mãi mê ngắm nhìn nàng. Suốt ngày nay, hắn chờ đợi si ngốc như người trong mộng vậy.

Thủy Băng Tuyền khẽ ngoái đầu nhìn lại, rồi nhấc váy chạy nhào vào lòng hắn, một tích tắc, thiên trường địa cửu.

.....

Bàn cơm tất niên được bày trong chính sảnh. Thủy Băng Tuyền đặt Tiểu Miêu lên chân, dịu dàng đút cho con ăn.

Không được song hành cùng bước đường trưởng thành của con, Thủy Băng Tuyền lấy làm an ủi rằng Tiểu Miêu vẫn rất thân thiết với nàng. Suốt buổi chiều, nó bám dính không rời, khiến Thủy Băng Tuyền yêu chiều đến nỗi hận không thể hái cả sao trời xuống cho nó chơi.

Lần đầu tiên Giang Dĩ Bác thấy Tiểu Miêu chường mắt đến thế. Đến chỗ nào cũng thấy cu cậu thò đầu ra, dùng ánh mắt long lanh đáng thương tranh thủ sự hồi lỗi trong lòng mẫu thân. Sau đó, trong mắt Tuyền Nhi chỉ còn mỗi Tiểu Miêu, hẳn bị tụt sau một bậc.

“Tiểu Miêu, sao con không tự ăn? Lớn như vậy mà...”

Bắt gặp ánh mắt nhàn nhạt liếc lên của Thủy Băng Tuyền, Giang Dĩ Bác ngưng bật. Ngập ngừng một lát, hẳn lại dịu giọng mở lời: “Nương tử, Tiểu Miêu đã tự ăn được rồi.” Thằng nhóc này từ lâu đã tự biết ăn cơm. Nhưng hôm nay, nhìn xem, bộ dạng gì thế này? Gọi nó là Tiểu Miêu, nó liền biến thành con mèo nhỏ cuộn tròn trong lòng mẹ sao?

Thủy Băng Tuyền tiếp tục thản nhiên gấp một miếng cá vào đĩa, cẩn thận gỡ hết xương ra rồi đút cho thằng nhóc trong lòng ăn.

Cử chỉ này khiến Giang Dĩ Bác tức đến lộn ruột, ánh mắt bắn về phía Tiểu Miêu với hình mũi tên.

Tiểu Miêu nhảy bén cảm giác được ánh mắt thù địch của cha nó, thân thể bất giác rụt lại, lòng nao núng, đang cân nhắc xem có nên tự giác ăn cơm hay không. Dù sao cha mà giận lên, nó cũng khó mà yên được.

Nhưng, Thủy Băng Tuyền lại nhẹ nhàng vỗ lên lưng trấn an, ý bảo nó đừng sợ.

Đoạn nàng ngẩng đầu, hé môi cười với Giang Dĩ Bác: “Đương nhiên thiếp biết Tiểu Miêu có thể tự ăn, nhưng thiếp cứ thích đút con đấy, không được sao?”

Giang Dĩ Bác tức khắc cười lấy lòng: “Được chứ, được chứ!”

Thủy Băng Tuyền tiếp tục cúi đầu hì hục gỡ xương cá, miệng muốn bật cười thật lớn nhưng phải dằn xuống.

Giang Dĩ Bác vừa thấy Thủy Băng Tuyền cúi xuống, liền tặng ngay cho Tiểu Miêu một ánh mắt cực kỳ ‘ôn hòa’.

“Mẹ, cha trừng con kìa, con sợ lắm!” Lần thứ hai Tiểu Miêu co rúm người trong lòng Thủy Băng Tuyền. Lần trước là sợ thật, còn lần này rõ ràng nó cố ý.

Giang Dĩ Bác sững sờ, hóa đá tại chỗ.

Thủy Băng Tuyền cũng vô cùng ngạc nhiên, mắt lấp lánh ý cười, Tiểu Miêu thật là...

Giang lão phu nhân tăng hắng một tiếng, câu kính lờm Thủy Băng Tuyền. Tuy lấy làm vui khi con bé tỉnh lại, nhưng Dĩ Bác sùng nó tới trời thế này khiến bà không vừa mắt chút nào.

Có lẽ trong lòng bà có phần nào đổ kỵ, mệnh số con bé này thật tốt.

Thủy Băng Tuyền nhìn vẻ không hài lòng của lão phu nhân, bèn mỉm cười gấp một miếng cá đặt vào chén bà: “Bà nội, cá có lợi cho sức khỏe lắm đấy ạ.” Rồi nháy mắt với Giang Dĩ Bác.

Khi đau đớn lìa xa, khi đứt khoát bỏ mẹ trở về, nàng đã biết cuộc đời mình không có hắn và Tiểu Miêu, nàng sống mà như đã chết.

Giang Dĩ Bác nhìn dáng vẻ hòa hiếu thâm tình của nàng, sắc mặt liền dần ra hẳn.

Cả nhà ăn xong cơm tất niên cũng là lúc bầu trời Bắc cảnh nở rộ những đóa hoa màu sắc rực rỡ đón chào năm mới.

Một năm nàng không có ở đây, Dĩ Bác chẳng những bảo vệ tốt dân chúng Bắc cảnh mà cho họ có cuộc sống no ấm đủ đầy.

Phần Trữ Thiên Kỳ, kể suốt đời không chịu buông tay quyền lực, cực đoan đến mức muốn kéo nàng chôn chung, đến cuối cùng lại có thể vì Thanh Lăng làm một việc tốt – lập di chiếu truyền ngôi cho Khang vương.

Nam Vương Trữ Thiên Dung tuy không phục, nhưng tiên cơ đã mất, Trữ Thiên Khang lại có di chiếu, đường đường chính chính đăng quang. Hắn còn tiếp tục gây hấn, chỉ e thành tội nhân thiên cổ.

Cuối cùng, Trữ Thiên Khang phong cho Trữ Thiên Dung là Trấn Nam Vương, giao uời vạn quân, cai quản Nam, Tây cảnh. Số quân còn lại sát nhập vào binh lính của triều đình.

Tiểu Miêu được ban tên Trữ Thừa, phong làm Trấn Bắc Vương, giao cho toàn bộ quyền quản hạt Bắc cảnh. Thiên hạ lấy làm tin phục, đặc biệt là người dân Bắc cảnh.

Nghe Giang Dĩ Bác kể lại, Thủy Băng Tuyền chỉ cười nhàn nhạt. Trong mắt người đời, Tiểu Miêu là con trai của Thiên Hợp, có thể danh chính ngôn thuận kế thừa Bắc cảnh.

Nhưng Trữ Thiên Khang thì khác, hắn biết rõ thằng bé là con của Dĩ Bác, mới phải ban cho cái tên Trữ Thừa. Trữ là họ của hoàng thất, Thừa là thừa hưởng tước hiệu Bắc vương. Hắn giao lại Bắc cảnh, với điều kiện Tiểu Miêu phải mang họ Trữ. Đây có lẽ là sự nhân nhượng lớn nhất của hắn rồi.

“Chàng khó chịu không?” Thủy Băng Tuyền ngược nhìn màn pháo hoa muôn màu, thờ ơ hỏi.

Giang Dĩ Bác quàng tay ôm nàng, nói như thở dài: “Cứ coi như ta trả nợ cho Trữ Thiên Hợp vậy.”

Thủy Băng Tuyền nghiêng đầu nhìn hắn, đoạn nở nụ cười: “Hay là như vậy, chúng ta sinh thêm hai đứa nữa, một trai một gái lại càng hay, trai thì theo họ Thủy, gái cho theo họ Giang.” Ba đứa con mang ba họ, thú vị biết bao. Thủy Băng Tuyền trộm cười.

Giang Dĩ Bác không đáp lời nàng, chỉ quay đầu nghiêm túc phân phó: “Vô Tâm, đêm nay ta mà thấy tiểu chủ tử, ta sẽ lột sạch y phục bắt người chạy rông trên phố.”

Nói xong, chưa đợi Vô Tâm, Vô Hình kịp hoàn hồn, hắn đã ôm Thủy Băng Tuyền đang ôm bụng phá lên cười chạy biến vào phòng ngủ.

Vô Tâm quay sang Vô Hình, hết sức tội nghiệp hỏi: “Này... tiểu chủ tử đâu rồi?”

Vô Hình cười ngặt nghẽo, cực kỳ phối hợp chỉ tay theo hướng phòng ngủ chủ tử vừa đi vào...

Vô Tâm vô tội khóc không ra tiếng, chỉ đành kêu khổ với ông trời.

.....

Kinh thành, hoàng cung

Trữ Thiên Khang mặc long bào, dáng vẻ uy nghi đường bệ, sải chân vào nội điện

“Tham kiến hoàng thượng!”

“Lui ra đi.” Hắn phất tay, đoạn rảo bước đến chỗ nhuyển tháp ngăn Thủy Băng Ngọc đang gượng đứng lên, trách cứ: “Ngọc nhi, bụng nàng lớn như vậy rồi, còn đứng lên hành lễ gì chứ?!”

Thủy Băng Ngọc mỉm cười, gương mặt sáng lạn hòa ái, dịu dàng vuốt ve bụng, khẽ hỏi: “Thái tử đâu rồi?”

Ngày đăng quang, hắn đã chiêu cáo phong đứa con đầu lòng của họ làm thái tử. Nên nàng hy vọng đứa trẻ trong bụng là một nữ nhi.

“Tam tử của nàng tỉnh rồi.” Trữ Thiên Khang âu yếm ôm Thủy Băng Ngọc, khẽ khàng báo cho nàng tin vui hắn vừa nhận. Chắc chắn Ngọc Nhi sẽ vui mừng lắm đây.

Quả đúng vậy!

“Thực ư? Tốt quá rồi.” Thủy Băng Ngọc rơm rớm nước mắt vừa khóc vừa cười.

“Được rồi, đây là chuyện vui, nàng khóc gì chứ? Đã làm mẫu thân rồi mà hử tí là khóc.” Trữ Thiên Khang dịu dàng an ủi.

Thủy Băng Ngọc sụt sịt mũi, tựa đầu lên vai hắn, nhắm mắt mỉm cười. Hắn đã được ngôi chí cao vô thượng, lại vẫn yêu thương săn sóc nàng như trước, khiến nàng tin rằng, dù ngày sau hậu cung trăm ngàn mỹ nữ, nàng vẫn có địa vị không ai sánh kịp trong lòng hắn.

.....

Phong Cô Tình vẫn làm nghề buôn bán mạng người, nhưng không còn khăng khăng với cái quy tắc lạnh lùng nhận bạc không nhận người trước kia nữa.

Thi thoảng phát thiện tâm, hắn cũng giải quyết vài tên ác đồ chướng mắt.

Hiện tại, hắn đang nằm trên một tán cây rậm rạp, cành lá xum xuê. Cất mẫu tin vừa nhận được vào ngực áo, trong mắt hắn ẩn hiện nét vui mừng. Nàng... đã tỉnh. Ông trời đối với Giang Dĩ Bác quả tử tâm.

Bóng dáng cổ nhân lại hiện lên trong lòng, Phong Cô tình cup mắt giấu nỗi cô đơn. Đứng đưa trên nhánh cây mềm, hắn đắm chiêu lạnh ngấm trời xanh.

Đột nhiên có mấy bóng nam tử rượt đuổi một nữ tử trông có chút tư sắc, từ xa chạy vào tầm mắt hắn.

“Đồ súc sinh, các ngươi có chết cũng bị đem cho chó ăn. Quân khốn nạn, lũ chó má...” Lời rửa xả khó nghe liên tiếp bật ra từ miệng mỹ nhân khiến Phong Cô Tình nghe thấy mà giật mình.

“Con tiện nhân này, không ày thấy sự lợi hại, mà lại không biết ông nội đây là ai.” Giọng nói chói tai thô tục tả ác vang đến bên tai, Phong Cô Tình cau mày, quay đầu nheo mắt nhìn xuyên qua tán lá.

“Hừ, mẹ bây mới là tiện nhân. Sinh ra một lũ súc sinh mà không biết dạy dỗ....Aaaaaaaa... Cứu với...” Tiểu mỹ nhân đang mắng chửi sừng miệng, bỗng nhiên thét lên một tiếng khiến chim rừng sợ hãi xáo xác bay loạn, cũng khiến hàng mày của Phong Cô Tình càng cau chặt.

“Đứng lại... Mày chạy không thoát đâu...”

“A...a... Bớ người ta... cứu với...” Cô gái vừa chạy vừa hét thất thanh.

Phong Cô Tình tiện tay hái vài chiếc lá, lia xuống dưới. Năm tên ác đồ lập tức ngã gục chết quay đơ tại chỗ.

“A... Giết người....a...” Giọng cô gái lúc này lên cao chói vót khiến vẻ mặt Phong Cô Tình trầm xuống, sát khí tỏa ra dọa người.

“Im miệng!” Khốn khiếp, hắn chỉ muốn thư thái nghỉ ngơi một lát cũng bị người ta chạy lại chọc tức.

Giọng thét của nữ tử này thật ghê rợn, sớm biết hắn đã mặc kệ nàng ta, đi quách cho rồi.

Cùng lúc, cô gái đang nhắm mắt nhắm mũi la hét tán loạn bên dưới thấy nam tử bay lướt qua ngọn cây như tiên giáng trần thì ánh mắt đại ra, mồm há to không phát nổi ra tiếng... Đẹp quá đi mất!

.

Dưới chân thành Bắc cảnh, Trữ Hy dắt ngựa thông dong rời thành. Nàng đã tỉnh, hắn cũng nên đi thăm thú đó đây, tìm nhân duyên ỉn.

“Trữ quận vương, xin dừng bước!” Vô Tâm cười khoái mã từ xa chạy đến.

Trữ Hy quay đầu nheo mắt nhìn lại, thấy người vừa gọi hắn là Vô Tâm thì ngẩn ra kinh ngạc.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp.” Vô Tâm nhảy phốc xuống ngựa, lấy một phong thư từ ngực áo cung kính đưa cho Trữ Hy.

“Thiếu phu nhân dặn thuộc hạ đưa tận tay ngài.”

Trữ Hy khựng người, đoạn nhận thư. Vô Tâm bèn chấp tay: “Cáo từ.” Rồi nhảy lên, giục ngựa trở về.

Trữ Hy mở thư ra xem, ngoái nhìn Bắc cảnh, mỉm cười.

.

Một năm sau

Thủy Băng Tuyền lâm bồn, đau bụng la hét suốt một đêm, đến khi Giang Dĩ Bác suýt nữa đạp tung cửa phòng xông vào thì đứa trẻ cũng chịu chui ra.

“Chúc mừng thiếu phu nhân, là tiểu thiếu gia ạ!” Bà đỡ cười toe toét báo tin mừng. Thủy Băng Tuyền tuy mệt nhờ người vẫn đủ bình tĩnh căn dặn: “Người ra ngoài nói cho cái kẻ đứng ngoài kia biết, đứa trẻ này không phải thiên kim hắc mã ngày đêm mong ngóng, nó mang họ Thủy không phải họ Giang.” Nói xong bèn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bà đỡ đỡ mặt tại chỗ, trần trối nhìn chủ tử đã thư thả nhắm mắt trên giường. Thu Nhi và chúng tỳ nữ trong phòng không hẹn mà cùng nghỉ tới đồng ý phục chuẩn bị cho tiểu thư chưa chào đời trong phủ. Cuối cùng, tiểu thư lại biến thành tiểu thiếu gia.

Bởi vậy, hơn mười đôi mắt ra chiều cảm thông đổ dồn vào bà đỡ đang lạng lách mở cửa phòng, dáo dác nhìn ra ngoài với ánh mắt lo lắng: “Bẩm chủ nhân, thiếu phu nhân nói đứa trẻ bên trong không có phần của chủ nhân, bởi vì, người sinh một tiểu thiếu gia ạ!”

“Tốt quá rồi.” Khác với Giang Dĩ Bác, Giang lão phu nhân nghe vậy thì mừng rơn.

Giang Dĩ Bác gạt bà đỡ ra ào vào phòng: “Nương tử, nàng sao rồi?”

Thủy Băng Tuyền yếu ớt phát tay: “Thiếp mệt lắm, muốn nghỉ ngơi.”

Xác nhận nương tử bảo bối chỉ bị mất sức không có gín guy hiểm, trái tim treo lơ lửng của Giang Dĩ Bác mới rơi lại vào lồng ngực. Khỏe mắt khê liếc qua đứa trẻ trên tay Thu Nhi, tuy hơi thất vọng vì không phải là nữ nhi, hân vẫn rất vui lòng.

“À phải, đừng quên đứa bé theo họ của thiếp đấy.” Thủy Băng Tuyền đột nhiên nghĩ tới ước định khi trước, trước khi vào mộng còn không quên bổ sung một câu.

Giang Dĩ Bác cười bất lực: “Ta vẫn nhớ.”

Thủy Băng Tuyền mỉm cười ngọt ngào. Đứa trẻ này, có lẽ là ông trời trả lại cho nàng.

.....

Ba năm hậu

Tiểu Miêu bảy tuổi kéo theo đệ đệ ba tuổi nằm ườn lên Thủy Băng Tuyền, vuốt ve bụng mẫu thân: “Mẹ, nghe Dì Thu nói lúc sinh đệ đệ, cha toàn chuẩn bị áo quần uội muối mặc, nhưng rốt cuộc đệ đệ lại không phải là muối muối. Vậy lẽ như lần này vẫn không phải là muối muối mà cha mong muốn thì sao? Lần này, cha cũng chuẩn bị quá trời quần áo nữ nhi luôn.” Đôi mắt phượng dài giống hệt Thủy Băng Tuyền của Tiểu Miêu chớp chớp liên tục, gương mặt xinh đẹp lộ ra cái vẻ âu sầu không hợp tuổi.

“Mẹ, con không phải là muối muối!” Phía bên kia, đứa trẻ ba tuổi mũm mĩm cố sức trèo lên chân mẹ ngồi, nhưng mãi vẫn chẳng đu lên được, nó nhụt chí, bèn ngồi bệch dưới chân mẹ, ngẩng đầu ăm ức nhìn nàng, gương mặt mũm mĩm, giống Giang Dĩ Bác tới tám phần. Hai đứa đứng gần nhau, trông càng nổi bật.

Thủy Băng Tuyền nghe hai huynh đệ lo lắng hỏi, nghĩ lại cũng thấy đúng. Hơn nữa, năm xưa nàng đã nói rõ, chỉ sinh thêm hai đứa, cơ hội chia đều một nam một nữ. Lỡ như lần này vẫn là con trai...

Haizz, thì cuộc đời này của Giang Dĩ Bác đã định không có nữ nhi rồi. Nàng nói sinh hai đứa thì chắc chắn chỉ sinh hai đứa mà thôi.

“Chuyện này... Khụ, Tiểu Miêu, Tiểu Đệ, mẹ dặn này, trước mặt cha các con không được nhắc đến việc này, bằng không sau này lúc cha trách phạt, mẹ sẽ không chống lưng cho các con đâu.”

Thủy Băng Tuyền nghiêm túc căn dặn như thật. Trong lòng không nhịn được cười thầm. Nàng cũng đáng rất mong đứa trẻ chào đời.

Nửa đêm, Thủy Băng Tuyền bị cơn đau từ bụng dưới giục tỉnh, hít sâu một hơi rồi thúc nam nhân bên cạnh: “Dậy, dậy đi, nữ nhi của chàng muốn ra rồi này.”

Gần như ngay lúc tay Thủy Băng Tuyền chạm vào người, Giang Dĩ Bác đã phi ngay xuống giường. Hân nhanh chóng mặc áo khoác, rồi mở cửa gọi lớn: “Người đâu, thiếu phu nhân sắp sinh.”

Giang phủ đang chìm trong giấc ngủ tức thì trở mình thức giấc, rộn ràng hẳn lên. Mọi người trong phủ vốn đã chuẩn bị tâm thế sẵn sàng nên cứ ai làm việc nấy... Nhưng lúc này, trái tim của hạ nhân trong Giang phủ đều treo lơ lửng ở yết hầu, bởi vì bọn họ đều mang một năm bổng lộc của mình ra đánh cược với Tiểu Miêu thiếu gia.

Cùng lúc này, Tiểu Miêu đang kéo một bóng người nho nhỏ len lén trốn vào phòng khách.

Nó móc một túi bạc từ ngực áo ra, mắt phượng hẹp dài lóe lên ý cười xấu xa giảo hoạt.

“Ca, chia cho đệ.” Đứa nhóc ba tuổi không chút khách khí chìa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn về phía Tiểu Miêu đòi chia tiền.

Tiểu Miêu bèn nhặt vài mẩu bạc vụn dúi vào tay nó: “Nhớ đó, mẹ mà sinh muối muối thì đệ phải nhổ số bạc này ra cho ta.”

Hai huynh đệ bọn họ đều cược mẫu thân sinh tiểu đệ đệ.

“Đệ biết rồi.” Đứa trẻ ba tuổi thành thực nhét bạc vào ngực áo.

Huynh đệ nhà này có chung một sở thích quái dị, ấy là muốn nhìn dáng vẻ khóc không ra nước mắt của người khác.

Gần đây nhất, bọn họ mở sòng cược bạc với lũ hạ nhân xem đứa trẻ trong bụng mẫu thân là trai hay gái. Đương nhiên, nếu thua bọn họ cũng không hề quýt nợ, nhà họ nhiều tiền như vậy chia cho người khác một ít để họ chơi với mình thì ai cũng đẹp lòng.

Chia bạc xong, đứa bé hơn liền bắt chúc ca ca ngồi xổm xuống đất.

Tiểu Miêu quàng tay qua vai đệ đệ nó, cúi đầu thấp giọng hỏi: “Đệ thích muối muối hay đệ đệ?”

“Đệ đệ.” Giọng nói non nớt lập tức trả lời.

Tiểu Miêu khinh khỉnh liếc mắt nhìn qua tiểu đệ đệ, lòng thầm mắng: Đồ bụng dạ hẹp hòi. Cu cậu chắc chắn còn giận cha chuyện chuẩn bị y phục uội muối nên mới xấu xa không muốn cha được như nguyện.

Có điều, nghĩ lại thì, chính nó cũng rất thù dai. Tiểu Miêu híp mắt cười vui vẻ, huynh đệ có khác.

.

“Oa...oa...” Tiếng trẻ con cất lên khiến Giang Dĩ Bác và Lão phu nhân bồn chồn cả tối cuối cùng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn vẻ mặt của bà đỡ, Thủy Băng Tuyền liền đoán được đứa trẻ là trai hay gái. Bà đỡ đã có kinh nghiệm một lần, hơn nữa trên dưới Giang phủ đều biết chủ nhân vô cùng yêu thích tiểu thư. Vả chăng trong phủ đã có hai tiểu ác ma rồi.

“Chúc mừng thiếu phu nhân, là thiếu gia ạ!” Bà đỡ chúc giọng đều đều, không có vẻ hơn hớn vui mừng khi gia chủ có được con trai cả. Trong lòng oán trời, sao không phải là tiểu thư chứ. Thiếu gia có nói nếu như thiếu phu nhân sinh tiểu thư, toàn bộ hạ nhân sẽ được thưởng thêm một tháng tiền lương.

Thủy Băng Tuyền bình tĩnh gật đầu, tuy hơi tiếc, nhưng là con nàng, nàng đều vui cả.

Bà đỡ mở cửa, nhìn chủ tử đứng bên ngoài cẩn trọng báo hi: “Chúc mừng chủ tử, là một thiếu gia ạ.”

Giang lão phu nhân vừa định bật lên tiếng ‘tốt quá rồi’, nhưng trộm nhìn sắc diện của cháu trai bà quyết định cười thầm trong lòng. Có tam tử khai chi tán diệp, đây là phúc của Giang gia.

“A....a...” Bên trong phòng lại có tiếng thét chói tai vang lên, Giang Dĩ Bác biến sắc, dậm bước xông vào phòng, nhưng bị bà đỡ theo phản xạ đóng cửa ngăn lại.

“Trong bụng thiếu phu nhân vẫn còn một đứa bé nữa!” Bà đỡ kinh ngạc hô lên một tiếng khiến mọi người bên ngoài lại thêm một hồi bồn chồn hồi hộp. Vài hạ nhân vì thua bạc cũng miễn cưỡng lấy lại chút tỉnh thần.

Tiểu Miêu nghe tin này, lên về phòng khách, vỗ vỗ vai đệ đệ ba tuổi, trầm giọng nói: “Ta có dự cảm, lần này chúng ta thua rồi.”

.

“Úi trời, là tiểu thư, là tiểu thư...” Bà đỡ vui sướng hô lớn khiến Giang Dĩ Bác nghe thấy mà nở hoa trong lòng. Nữ nhi, rốt cuộc hần cũng có nữ nhi rồi.

Giang lão phu nhân sững sốt đứng ngây ra, lát sau mỉm cười xoay người trở về phòng.

Tiểu Miêu thở dài náo nê, trực giác của nó thật...quá chuẩn!

Nó chán nản vỗ vai đệ đệ: “Chúc mừng đệ trở thành ca ca, sau này lên chúc thành Nhị đệ rồi.”

Tiểu ca ca vừa lên chúc mớ chỗ bạc vụn ném lại cho Tiểu Miêu, buồn bực nói: “Đệ đi ngủ đây.”

.

Thủy Băng Tuyền bất lực nhìn gã nam tử đang toét miệng cười không ngậm lại được. Mộng đẹp của hần đã thành hiện thực.

“Nương tử, cảm ơn nàng!” Giang Dĩ Bác hôn nhẹ lên môi nàng, giọng nói nghe chừng vẫn còn kích động lắm.

Giang Dĩ Bác dịu dàng vuốt tay Thủy Băng Tuyền, ánh mắt đầy ấp yêu thương: “Nàng ngủ đi, ta ngồi đây với nàng.”

Thủy Băng Tuyền gật đầu, an tâm tiến vào mộng đẹp, trước khi ngủ thẳng giấc, còn thậm thấy may mắn cuối cùng cũng sinh được một nữ nhi, xem như là tình yêu của nàng dành cho hần.

Nhìn dung nhan nàng bình yên trong giấc ngủ, Giang Dĩ Bác thương tiếc hôn nhẹ lên môi nàng, trong đôi mắt đen láy nồng đậm tình yêu, và niềm cảm kích vô hạn. Kiếp này hần may mắn, có thể tương ngộ cùng nàng.

Hần kề môi sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Tuyền Nhi, ta yêu nàng.”

Trong lúc mơ màng, gương mặt Thủy Băng Tuyền mơ hồ nở nụ cười.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-phi-dai-ga>